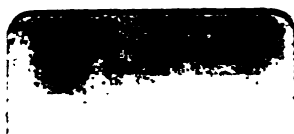

VE RI
TAS

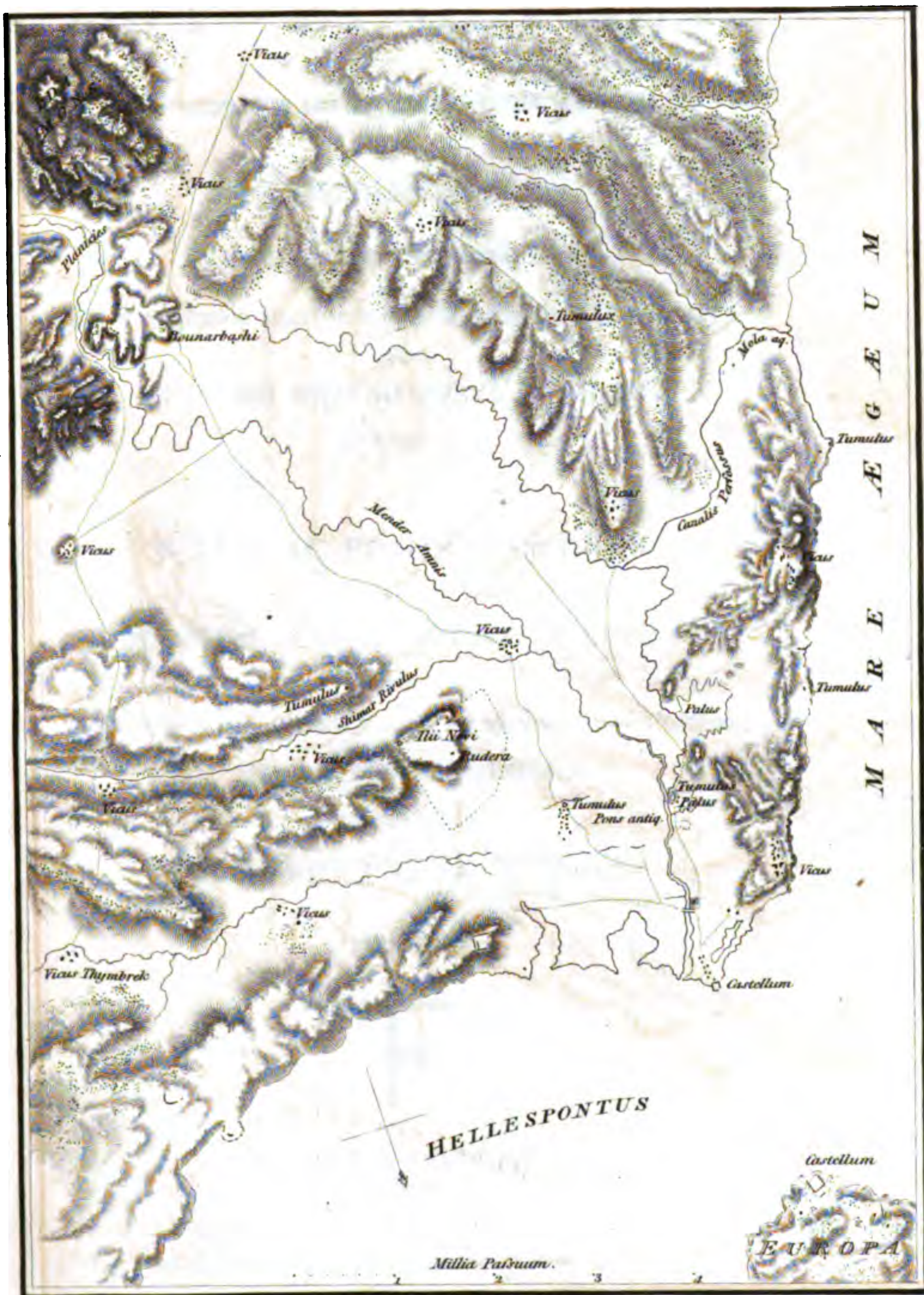

CARMINA HOMERICA.

Sir W. Gell delt.

TROAS HOMERICA.

J. Walker sculp.

TROAS HODIERNA.

CARMINA HOMERICA,

ILIAS ET ODYSSEA,

A RHAPSODORUM INTERPOLATIONIBUS REPURGATA,

ET

IN PRISTINAM FORMAM,

QUATENUS RECUPERANDA ESSET,

TAM E VETERUM MONUMENTORUM FIDE ET AUCTORITATE,

QUAM

EX ANTIQUI SERMONIS INDOLE AC RATIONE,

REDACTA;

CUM

NOTIS AC PROLEGOMENIS,

IN QUIBUS

DE EORUM ORIGINE, AUCTORE, ET ÆTATE;

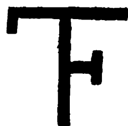
ITEMQUE

DE PRISCÆ LINGUÆ PROGRESSU, ET PRÆCOCI MATURITATE,

DILIGENTER INQUIRITUR

OPERA ET STUDIO

RICHARDI PAYNE KNIGHT.

IN ÆDIBUS VALPIANIS:
LONDINI.
PARISIIS ET ARGENTORATI
APUD TREUTTEL ET WURTZ, BIBLIOPOLAS.
1820.

HARVARD
COLLEGE
LIBRARY

PROLEGOMENA,

&c.

OCTOGESIMO post Trojam captam anno, Mycenarum regnum tenente Tisameno Orestis filio jam sene, magna et infausta mutatio rerum toti Græciæ oborta est ex irruptione Dorum, gentis semibarbaræ, in Peloponnesum;[1] qui, vel expulsis vel in servitutem redactis veteribus incolis, alios ac duriores mores, et linguam rudem ac vitiosam secum intulerunt. Pauca et parum certa de hac status ac fortunæ conversione tradidere veteres: cujus tamen gravissimum fuisse momentum ad res Hellenicas in deterius mutandas, ea ipsa mutatione, quæ inter Troica et Medica tempora facta est, certissime constat.[2]

II. Achæi vel Danai[3] veteres, qui expulsi erant, primum in Bœotiam et Atticam sese recepisse videntur; atque inde in Asiam paullatim transtulisse; famam et vestigia sequuti majorum, qui tertia antea ætate, bellum iis regionibus gloria maxima, minimo licet fructu, diu gesserant. Ibi, quum omnem pene oram maritimam occupassent, urbes quamplurimas condiderunt, quas statim ab incunabulis præclaras fuisse, tam ingeniis quam opibus civium, Homerica carmina, earum antiquissima et æterna monumenta, satis testantur.

III. Quis fuisset antea rerum Græcarum status; quæ populorum conditio; quæ regum ac civitatum jura; qui mores hominum; quibus porro artibus, et quo cultu vitæ, emolliti quodammodo, et expoliti essent, ex his carminibus cuivis scire licet: omnia enim, facundia ea simplici et exquisita, lectorum animis ita obversantur, ut depicta potius quam enarrata videantur. De ipsorum autem carminum auctore vel auctoribus, nihil omnino scimus nec scire possumus: neque enim ipsi Græci, qui, poesi resurgente sexcentis circiter annis post Dorum irruptionem, de ejusmodi rebus inquirere cœperunt, ullam certam aut probabilem notitiam de patria, ætate, vel nomine poetæ obtinere potuerunt.

---

[1] Thucyd. l. i. c. 12. [2] Vide Heyne in Apollodor. l. ii. c. 8. s. 1.

[3] Sic Græci universi in Homericis appellati sunt; poetæ enim veteres fabulas de regibus Achæo, Danao, Ione, Hellene, &c. quas sibi confinxerunt posteri ut eorum nomina diversis stirpibus imponerent, prorsus ignorasse videntur.

IV. Post direptas autem et in servitutem redactas a Cyri ducibus civitates Asiæ, ingens carminum copia in Græciam illata est, ac per urbes et vicos decantata sub nomine Homeri, vatis antiquissimi, de quo multa et incongrua narrabant isti homines, qui poemata sparsim decantabant; atque idcirco ῥαψῳδοὶ, i. e. ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδοί,[1] appellati sunt. Carmina ipsa in diversorum corporum compages ab iisdem hominibus congesta vel redacta esse feruntur: atque sumptibus et cura Pisistrati, et aliorum forsitan principum vel tyrannorum illius seculi, litteris mandata. Ipsum Pisistratum grammatici et critici officio functum esse, et *Homeri libros, confusos antea,* sic disposuisse ut jam inde extiterint, Cicero, e quodam rumore incerto, tradidit.[2] Complures apud posteros eadem repetierunt, sublata omni dubitatione; ut solent homines in ejusmodi rumoribus tradendis; dum inviti etiam, naturali quodam impetu, ferantur in augendo et ornando, et pro compertis et indubitatis venditando, quæcunque e traditionibus obscuris et incertis acceperint. At neque Herodotus, neque Thucydides, neque Plato, neque Aristoteles, qui tot de Homero, de Pisistrato, et filiis ejus, memoriæ prodiderunt, tanta in poetam beneficia nosse omnino videntur. Aristoteles autem, vir rerum antiquarum peritissimus, laudes in Homerum cumulat ob pulchram carminum dispositionem, et artificiosam compagum structuram; neque unquam suspicatus est eas laudes ad eorum redactorem Pisistratum, non ad poetam, jure pertinuisse. Fabula nihilominus sic crevit eundo, ut e fama tenui et obscura inter Aristotelis et Ciceronis ætatem orta, ac variis deinde circumstantiis paullatim aucta et ornata, Judæorum tandem somnia de sacrorum librorum interpretatione æmulata sit; atque Pisistratus, quemadmodum postea Ptolemæus Philadelphus LXXII grammaticorum opera usus, inter quos Zenodotus et Aristarchus præcipuum locum obtinerent, Homerica carmina sparsa aut deperdita collegisse, et in duo corpora redegisse crederetur.[3] Nugacissimorum hominum putida commenta recensere pudet pigetque: tametsi a quibusdam haud indoctis, sed novarum in re critica et historica opinionum nimium studiosis, Thucydidis et Aristotelis gravi judicio et auctoritati prælata esse, dolens indignansque videam.[4]

V. In dialogo Socratico, cui nomen Hipparchi adscriptum est, et qui inter Platonis, dubia auctoritate, recensetur,[5] Pisistrati filius Hipparchus Homerica carmina primus Athenis intulisse dicitur, et a rhapsodis in ordine, alterum altero excipiente, in Panathenæis decantanda curasse; qui mos apud posteros etiam viguit;[6] atque inde fortasse fabula de carminibus a Pisistrato aut Pisistratidis in corpora collectis et in ordinem redactis originem traxit. Rhapsodos, qui

---

[1] Pindar. Nem. ii. [2] De Oratore, l. iii.

[3] Vide Diomed. in Villoison. Anecdot. ap. Wolfii prolegom.

[4] Jeune Anacharsis, introd. Bryant. Ancient Mythology. Siege of Troy, &c. Wolfii prolegom. in Homer.

[5] Ælian. Var. Hist. l. viii. s. 2.

[6] Ὃς ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο, καὶ τὰ Ὁμήρου πρῶτος ἐκόμισεν ἐς τὴν γῆν ταυτηνί· καὶ ἠνάγκασε τοὺς ῥαψῳδοὺς Παναθηναίοις ἐξ ὑπολήψεως ἐφεξῆς αὐτὰ διιέναι, ὥσπερ νῦν ἔτι οἵδε ποιοῦσιν κ. τ. λ. Homerica Athenis antea ignota fuisse nemo, nisi rerum antiquarum prorsus ignarus fuerit, facile crediderit: sed tota narratiuncula suspicionibus justis obnoxia est: ineptissimis enim commentis de Hipparcho tyranno, ejus Mercuriis, &c. &c. referta est, quæ, quo loco habenda sint, Thucydides antea ostenderat. Veri tamen aliquid sublatere potest; quod eruere et in lucem proferre conati sumus.

antea confusè, pro suo quisque libitu, singulas singuli rhapsodias in Panathenæis sacris cantitaverant, aut Solon, aut Pisistratus, aut Hipparchus (variè enim a diversis scriptoribus res narrata est)[1] primus coercuit, et in ordine Iliadem et Odysseam ab initio ad finem, altero alterum excipiente, in iis sacris decantare jussit; atque inde fama, quæ postea latius sparsa est, apud Athenienses percrebuit, carmina ipsa, a Pisistrato vel ejus filiis, in ordinem redacta esse, et eam formam accepisse, qua, Aristotelis et aliorum criticorum sententia, tantas laudes poeta meruisset; quum ille tamen, si iis hominibus credere libet, ne in somniis quidem, ejusmodi formam animo concepisset. Aristoteles autem non tanto intervallo temporis Pisistratidas subsequutus est; neque carminum Homericorum fama per id intervallum adeo tenuis aut obscura fuit, ut historiarum omnium et naturæ et artis indagatorem acerrimum, quid in ea contulissent principes illi Atheniensium, fugere potuerit. Plus etiam isti rumori homines postea tribuisse videntur, quam primi ejus auctores significare vel tradere voluerint: nam *libri antea confusi* non sunt libri inconditi a principio, vel sua natura diversi, sed ii, quibus, ordine justo compositis, postea confundi et commisceri contigerat; atque eo sensu verba Ciceronis accipienda, non quo viri doctissimi Heyne et Wolf ea acceperunt.

VI. Præter Iliadem et Odysseam, Hymnos et Epigrammata, a diversis auctoribus inter Homerica recensita sunt,

1. *ΒΑΤΡΑΧΟΜΥΟΜΑΧΙΑ, ranarum et murium pugna*, quam majoribus operibus præluisse Homerus a nonnullis fertur. Alii Pigreti Halicarnasseo, Artemisiæ, quæ inter Xerxis navarchos strenue dimicavit, fratri tribuerunt.[2] Verum enimvero e sermonis indole ac forma; necnon a scribendi more ἐν δέλτοις, *in tabulis*,[3] haud ἐν διφθέραις, *in pellibus ovillis vel caprinis*, quibus Asiani veteres usi sunt,[4] Attico cuidam poetæ prioris ævi potius tribuerim. Galli gallinacei quoque cantus matutinus, de quo poetæ antiquiores vix siluissent, si avis illa iis innotuisset, hic, ut omnibus jam notus et familiaris, primo memoratur.[5] Indiæ indigena esse videtur avis, ubique terrarum jamdudum domestica: sed in Samothracum et Himerensium nummis argenteis, sexto saltem ante Christum natum seculo cusis efficta occurrit. Περσικὸς ὄρνις a Græcis appellabatur,[6] quod a Persia forte in Græciam primum venerat.
2. *ἈΓΩΝ, certamen* Homeri cum Hesiodo, nugatoris cujusdam inficeti commentum, haud alio loco habendum, quam versus isti extemporanei poetæ tributi in vita ejus sub Herodoti persona ac nomine venditata.
3. *ΑΙΞ ἘΠΤΑΠΕΚΤΟΣ, capra hirsuta* ἡ βαθεῖαν ἔχουσα κόμην, ἡ ἑπτάκις δυναμένη καρῆναι; ludicrum poemation, de quo nihil restat, aut memoriæ proditum est, nisi quod versu iambico sit compositum;

---

[1] Fabricii Biblioth. Græc. lib. ii. c. 2. s. 11. melius fortasse Lycurgus, Philippi et Alexandri magni temporum orator Atheniensis, doctus et veridicus, populum Atheniensem sic, lege lata, jussisse, tradidit. Οὕτω γὰρ ὑπέλαβον ὑμῶν οἱ πατέρες σπουδαῖον εἶναι ποιητὴν (Ὅμηρον,) ὥστε νόμον ἔθεντο καθ' ἑκάστην πενταετηρίδα τῶν Παναθηναίων, μόνου τῶν ἄλλων ποιητῶν ῥαψῳδεῖσθαι τὰ ἔπη. p. 209. ed. Reisk. de Solone vide Laertii l. i. n. 57.

[2] Fabricii biblioth. Græc. ed. Harles. lib. ii. c. 1. s. 1.

[3] Vide vs. 3.

[4] Herodot. lib. v. c. 58.

[5] Vs. 191.

[6] Aristoph. Av. 485. ed. Brunk.

quam ob causam pro serioris ævi opusculo certissime habendum est.[1]

4. *'ΑΡΑΧΝΟΜΑΧΙΑ*, *araneorum pugna*,

5. *ΓΕΡΑΝΟΜΑΧΙΑ*, *gruum pugna*, et

6. *ΨΑΡΟΜΑΧΙΑ*, *sturnorum pugna*; tria poematia ludicra, a Suida in voce Ὅμηρος laudata, et ad imitationem fortasse Batrachomyomachiæ composita.

7. *ΚΕΡΚΩΠΕΣ* (cicadarum genus apud Ælian. Hist. anim. x. 44.) carmen argumenti perinde ludicri de hominibus callidis fraudulentis ac versutis; qua vero forma aut quomodo conditum minimè constat.[2]

8. *ΜΑΡΓΙΤΗΣ*, poema satyricum, ludicrorum omnium celeberrimum de Margite quodam homine fatuo et inepto, qui

πόλλ' ἠπίστατο ἔργα, κακῶς δ' ἠπίστατο πάντα;

vel, antiquiore forma,

ΠΟΛΛ' ΕΠΙϜΙΣΤΑΤΟ ϜΕΡΓΑ, ΚΑΚΩΣ Δ' ΕΠΙϜΙΣΤΑΤΟ ΠΑΝΤΑ: vel forsitan

ΠΟΛΛ' ΗΠΙΣΤΑΤΟ ϜΕΡΓΑ ΚΑΚΩΣ Δ' ΗΠΙΣΤΑΤΟ ΠΑΝΤΑ.

nam *ΕΠΙϜΙΣΤΑΜΑΙ* in *ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ*, Homericis jam temporibus contractum esse videtur; et recentior hic poeta augmentum verbi compositi in præpositione, Atticorum more admittere potuit, etsi antiquioribus id nullo pacto licebat. Facetissimum et jucundissimum fuisse hoc poema, ex hoc quidem fragmento, uti et Aristotelis de eodem judicio, sentire licet. Homero illud tribuunt haud dubitanter et Plato et Aristoteles; Callimachus vero ita in deliciis habuit, ut imitando expresserit. Merito igitur antiquissimum fuisse quivis securè dixerit: neque hærendum est propter aliud poema ejusdem argumenti trimetros iambos dactylicis hexametris catalectis permixtos habens; quod quidem Pigreti Halicarnasseo nonnulli serioris ætatis scriptores tribuerunt, quum tamen recentiori cuidam tribuere fortasse debuissent. Pigres iste totam Iliadem versibus alternis interpolasse traditur; et in elegiaci carminis formam, singulis pentametris post singulos hexametros insertis, redegisse; cujus specimen conservavit Suidas sub voce πιγρῆς.

Μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος,
Μοῦσα, σὺ γὰρ πάσης πεῖρατ' ἔχεις σοφίης,

pari ratione Timolaus quidam Larissæus dactylicos hexametros singulos singulis versibus Homericis subdidit.[3]

9. *'ΕΠΙΘΑΛΑΜΙΑ*, et poema perinde amatorium,[4]

10. *'ΕΠΙΚΙΚΛΙΔΕΣ*, nuncupatum, quia poeta, quum id pueris decantitaret, premii loco κίχλας, *turdos* ab iis retulerit.[5]

11. *'ΑΜΑΖΟΝΙΑ* a Suida laudata, sed nomine tenus tantum nota.[6]

12. *ΓΝΩΜΑΙ*, *sententiæ extemporaneæ* a pseudo-Herodoto memoratæ, et a nugacissimo isto homine fortasse confictæ.

13. *ΕΙΡΕΣΙΩΝΗ*, ab eodem laudata, sed de ea nihil certi comperimus.

14. *ΟΙΧΑΛΙΑΣ 'ΑΛΩΣΙΣ* *Œchaliæ expugnatio*, ab Hercule nempe; qui, Ioles, Euryti regis filiæ amore captus, urbem eam expugna-

---

[1] Vide Fabric. ib. s. xxiv. no. 10. [2] Vide Fabric. ib. no. 14.
[3] Vide Eustath. in Odyss. procœm. et Suid. in Τιμολάος.
[4] Suid. in Ὅμηρ. [5] Athenæ, l. ii. p. 65. et xiv. p. 639. [6] In Ὅμηρ.

verat et diruerat. Poema alii Homero, alii Creophylo cuidam ejus hospiti vel magistro tribuerunt:[1] melius autem qui Creophylum istum serioris ævi poetam fuisse, quamvis vetustum, crediderunt.[2]

15. *ΘΗΒΑΊΣ*, de priore Argivorum in Thebas expeditione, septem ἔπεσι sive libris constans,[3] cujus hoc initium retulit scriptor certaminis Homeri atque Hesiodi,

Ἄργος ἄειδε θεὰ πολυδίψιον ἔνθα ἄνακτες—

Alii quoque memoraverunt; et Pausanias proximum Iliadi et Odysseæ locum ei assignat.[4]

16. *ἘΠΙΓΟΝΟΙ*, de Argivorum altera in Thebas expeditione, qua urbs expugnata erat ἔπη sive carmina septem,[5] quorum initium idem certaminis scriptor retulit;

Νῦν αὖθ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν ἀρχώμεθα μοῦσαι.

Herodotus dubitanter Homero tribuit;[6] atque ipsa ejus dubitatio poema satis antiquum fuisse demonstrat.

17. *ΚΥΠΡΙΑ ἘΠΗ* *Cypria carmina* (ita nuncupata fortasse ab insula, in qua primum decantata fuerint) res a Thetidis et Pelei nuptiis usque ad Iliadis initia duodecim libris comprehenderunt; ut ex eorum argumentis a Proclo collectis et adhuc exstantibus, patet. A veterum nonnullis inter Homerica recensita erant, Herodoto tamen planè adversante:[7] neque aliquid certe de eorum auctore vel ætate sciri potest, alio aliis tribuente. Iliade autem et Odyssea haud paullo ætate posteriora fuisse ex ipsa fabularum ratione certissimè constat. Mutilum ex initio fragmentum asservatur in schol. Ven. in Il. Δ. 5.

ἦν ὅτε μυρία φῦλα καταχθόνα . . .
πλαζομένα . . . . . . βαρυστέρνου πλάτος αἴης.
Ζεύς δε ἴδων ἐλέησε, καὶ ἐν πυκίναις πραπίδεσσι
σύνθετο κούφισαι ἀνθρώπων παμβώτορα γαῖαν,
ῥίπισας πολέμου μεγάλην ἔριν Ἰλιάκοιο,
ὄφρα κενώσειεν θανάτῳ βάρος· οἳ δ' ἐνὶ Τροίῃ
ἥρωες κτείνοντο· Διός δ' ἐτελείετο βούλη.

Τροίῃ, cujus forma Homerica, *ΤΡΟFΙΗΙ*, trisyllaba est, sic in fine versus adhibitum, serioris ævi poetam plane prodit.

18. *ἸΛΙΑΣ ΜΙΚΡΑ* sive *ἘΛΑΣΣΩΝ*, *Ilias minor*, a nonnullis Homero tributa; ab aliis tamen, ratione potiore, Leschei poetæ Lesbio serioris ævi, res Iliacas a morte Achillis et armorum judicio usque ad urbis excidium, equo intra mœnia recepto, amplexa esse videtur;[8] neque dubitandum est quin ex hoc poemate Quintus Smyrnæus

---

[1] Vide Fabric. ib. no. 19.

[2] Τοῦτον τινὲς καὶ διδάσκαλον Ὁμήρου λέγουσι γεγονέναι· καί ἐστιν αὐτοῦ ποίημα ΟΙΧΑΛΙΑΣ ΑΛΩΣΙΣ. Ἀρχαῖος μὲν οὖν ἐστι, νεώτερος δὲ ἱκανῶς Ὁμήρου.
Phot. Lex. MS. a Bentleio citato in epist. ad Millium Malalæ Hist. chron. subjuncta. Oxon. 1691.

[3] Vide Fabric. ib. no. 2.

[4] Ἐγώ δε τὴν ποίησιν ταύτην μετά γε Ἰλιάδα καὶ τὰ ἔπη τὰ ἐς Ὀδυσσέα ἐπαίνω μάλιστα, Bœot. p. 729.

[5] Vide Fabric. ib. no. 7.

[6] Ἔστι δὲ καὶ Ὁμήρῳ ἐν Ἐπιγόνοισι, εἰ δὴ τῷ ὄντι γε Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε. l. iv. c. 32.

[7] Lib. iii. c. 117.

[8] Vide Heyn. excurs. in Æneid. ii.

ea, quæ melioris ævi et felicioris ingenii, quam ut sua esse possint, notas præ se ferunt, mutuatus sit.[1]

19. *ΝΟΣΤΟΙ*, de reditu principum Græcorum a Troja, auctoris ac temporis incerti.[2]

20. *ΚΥΚΛΟΣ*, a nonnullis recentiorum apud Suidam et Philoponum,[3] inter Homerica laudatur: Cycli autem mythici et epici plures memorati sunt; qui non nisi compendia quædam carminum veterum mythicorum et heroicorum a Cœli et Terræ congressu usque ad Trojæ excidium et Græcorum reditum, eo modo connexa, quo Ovidii metamorphoseon fabulæ, fuisse videntur.[4] Nomen tamen *῾ΟΜΗΡΟΣ*, ex *῾ΟΜΑΕΙΡΩ* deductum, cyclicum quendam significasse videtur; et ad corporis poematum auctorem dignoscendum primo adhibitum esse; quanquam ex ipsa contracta ejus forma pateat, diu post Homerica tempora, immutata jam lingua, effictum esse.

A pseudo Herodoto *ΦΩΚΑΪΣ* inter Homerica memoratur;[5] si non errore pro *ΦΑΙΑΚΙΣ*, quo nomine ea pars Odysseæ, qua Phæacum res narrantur, internoscebatur,[6] Græculus nugacissimus id usurpaverit; vix enim urbs Phocæa Heroicis seculis nota esse potuerat, aut fabulis ejusmodi poeticis unquam materias præbuisse; quas Herculis res gestæ, et Græcorum fœderatorum in Thebas et Trojam expeditiones veterum ἀοιδῶν carminibus præcipuè suppeditabant.

VII. Inter carmina autem ea, Ilias et Odyssea gradum eminentiorem apud veteres obtinuerant; atque communi hominum opinione pro vero fœtu vatis antiquissimi semper habitæ sunt; etsi non defuere, tunc quoque, accuratioris doctrinæ et castigatioris judicii viri, qui ea perinde poemata haud unius auctoris fuisse crediderint. Extitere etiam inter Germanos hujus seculi viri doctrina et ingenio insignes, qui suspicati sunt, non tantum utrumque poema e diverso fonte fluxisse, sed utrumque congeriem poematum esse, e variis laciniis diversorum poetarum consutam, et a rhapsodis, qui Pisistratidarum ætate floruerint, in duo pulcherrima et absolutissima corpora redactam.[7]

VIII. Hanc suspicionem Francogalli quidam Hedlin et Perault centum abhinc annos primi moverant: sed, quum neque doctrina neque ingenium audaciæ par esset, insulsa hominum temeritas ab ipsis Francogallis, novarum rerum et opinionum alioquin semper avidissimis, irridebatur. Hac tamen nostra ætate F. A. Wolfius

---

[1] Qualia sunt

ἔνθ' ἄρα τῷ μὲν ἄκοιτις ὑποτρομέουσα κύδοιμον
ἦντ' ἐποιχομένῳ παρανήνεε δακρυχέουσα·
τῷ δ' ἄρα νήπιοι υἷες, ἐπειγόμενοι περὶ πατρὶ,
τεύχεα πάντα φέρεσκον· ὁ δὲ σφίσιν ἄλλοτε μὲν ποῦ
ἄχνυτ' ὀδυρομένοις· ὅτε δ' ἔμπαλι μειδιάασκεν,
παισὶν ἀγαλλόμενος· κραδίη δέ οἱ ἐν δαῒ μᾶλλον
ὥρμαινεν πονέεσθαι ὑπὲρ τεκέων τε καὶ αὐτοῦ·
ἄλλῳ δ' αὖτε γεραιὸς ἐπισταμένῃς παλάμῃσιν
ἀμφιτίθει μελέεσσι κάκης ἀλκτήρια χάρμης
πολλὰ παρηγορέων φίλον υἱέα, μηδένι εἴκειν
ἐν πολέμῳ· καὶ στέρνα τετυμμένα δείκνυε παιδὶ,
τάρφεα σήματ' ἔχοντα παλαιῆς δηιότητος. lib. ix. vs. 113.

[2] Vide Fabric. ib. no. 18, et Harles ad eund.

[3] In Aristot. Analyt.

[4] Vide Fabric. ib. no. 18.

[5] C. 16.

[6] Ovid. e Ponto iv.—27, et 16,—27.

[7] Vide Wolfii proleg. et Heyne in Iliad.

eandem sententiam amplexus est, ac tanta subtilitate et ingenii et doctrinæ illustravit, ut multorum animis dubitationis aliquod injecerit. Subsequutus est, vel fortasse præivit, vir omnigenæ doctrinæ et scientiæ copiis instructissimus C. G. Heyne; qui suspiciones contulit, non tantum in singulas rhapsodias aut *ἀριστείας*, uti a singulis auctoribus profectas, sed in singulas rhapsodiarum partes quoque; ita ut Patrocli *ἐπιτάφια* putaret *varios auctores habuisse, qui plura certaminum genera cumularunt ad fastidium usque.*[1]

IX. Feracia maximorum ingeniorum præter omnem naturæ rationem modumque fuisse ea secula oportet, quæ tot greges poetarum enutrirent, quorum quilibet carmina ejusmodi effuderit, quæ nemo omnium gentium postea per tria millia annorum æmulari posset; neque nisi unus aut alter probabiliter imitari! Neque minus mirandum est tot poetas, consiliis inter se haud communicatis, ita, fortuito et casu quodam felici, ingenia in eadem materia exercuisse, ut sparsa eorum carmina, sua quasi sponte, in corpora singula tam apte coirent, ut ea corpora pro exemplaribus absolutissimis per omnia subsequuta secula haberentur; et poetæ apud posteros tanto plus laudis tulerint, quanto plus in iis imitandis valere visi sint. Dum eorum itaque, quæ justam mirationem fortasse faciant, viri docti rationem reddere conati sunt, alia videntur imprudenter introduxisse prorsus incredibilia, ac rerum naturæ et historiarum fidei plane contraria.

X. Audaces satis ac temerarii merito visi sunt, qui rerum naturam ex atomorum concursu fortuito ortam esse contenderunt. Eos tamen veniam temeritati impetrare, æquum forsitan fuerit, eo quod, rerum, quæ omnibus pariter essent ignotæ, nemo certiorem rationem reddere posset; atque, in meris ariolationibus et conjecturis, jus omnibus idem. Carminum autem quibus quis, *omnes et in omni genere eloquentiæ, procul a se reliquisse, atque ipsa dispositione totius operis, humani ingenii modum excessisse,*[2] visus sit, doctissimis etiam judicibus, ita fortuitam fuisse compositionem, non ratio duntaxat, sed ipse hominum sensus communis, et experientia quotidiana reclamant. Diversis jam inde seculis, maxima et felicissima ingenia in eodem campo sese exercuerunt; sed nemo adhuc parem laudem honoremve aut meritus aut consequutus est: in sublime enim Virgilius, aliena vestigia premens, arte magis quam natura assurgit; lascivientes ingenio Ovidius et Tassus aliquoties; impetu Lucanus; labore ac sudore Miltonus, *σκηριπτόμενος χερσίντε πόσιντε*—laborat quoque lector, licet sæpe delectatus, sæpius mirabundus: solus autem Iliacus poeta, indole propria et vi animi ingenita elatus, ad summa quæque sponte ac natura, non nisu vel intentione, pervenit; omnesque omnigenæ eloquentiæ gratias et virtutes ea facundiæ felicitate condivit, ut versibus innatæ, non intextæ, videantur: cultusque, ubique eniteat, nusquam ostendatur: sed quotidiani sermonis facilitas, heroicæ grandiloquentiæ majestatem, temperet non minuat, molliat non enervet. Successores, pluviis et stillicidiis undique collectis, rivulos auxisse videntur: ipse gurgite vivo exundat, cujus vorticibus abripi, hauriri, atque invitum ferri, lector quilibet se protinus sentit.

XI. Videamus nihilominus argumentorum genus, quo viri docti in hac disputatione usi sunt; atque ex iis, quæ clarissimus Heyne in *ἀσπιδοποιΐαν*, Zenodoto olim damnatam, cumulatè congessit, specimen

---

[1] In Il. Ψ. 806, vide etiam in 257.

[2] Quintil. Inst. lib. x. c. 1.

depromptum paullo accuratius expendamus. In immensum creverunt ingenii et doctrinæ copiis, quas vir egregius in omnia profudit: at summa tamen disputationis ad hæc pauca redit, atque ex hisce tota pendet.

Clypei, nempe, θεοτεύκτου Achillis omnino nullam esse rationem ad carmen ejusque argumentum; nihil inesse quod conjunctum sit cum ipsa Iliadis actione; nullam habere vim ad declarandam Achillis virtutem, facta, eventa: animum contra avocat a carminis summa; delectat utique, sed aliarum rerum suavitate et varietate; porro argumenta rerum expressarum ab opere ejusque usu prorsus abhorrent; quorsum hæc signa in manu pugnantis, quando singula contemplandi otium haud est. Satis erat unam vel alteram speciem, quæ ornaret vel terreret, Gorgonis vel Draconis, aut monstri alicujus visum offerre: Altera parte non minus aliena est clypei sculptura ab Homerici ævi, ne de Trojanis temporibus dicam rudiore simplicitate; ipsa tandem (l. denique) *episodii narratio et oratio multo majore copia et ornatu elucescit quam in cæteris carminis partibus animadvertimus. In Il. Σ.* 473.

Ipsa vero anaglypha quam otiosa, quam ἀπροσδιόνυσα in clypeo! quam aliena a persona Achillis, non minus quam ab Iliadis argumento! quomodo hoc poetæ in animum venire potuit ut in clypeo heroïs, etsi ornatissimum eum clypeum esse vellet, urbes, agros, pascua, choreas, cumulatissimis figuris excusas esse narraret! Excurs. in clyp. p. 588.

Si tamen artifex ad ipsum opus accesserat, nullo modo probabile fit, eum ad illud eo modo, quo poeta exposuit, elaborandum aggressum esse. Sunt enim singulæ areæ tam numerosis figuris, ut eas seu fundere seu malleo extundere diuturni et immensi operis res fuisset; si autem effectum esset, oculorum delectationem nullam habiturum fuisset; tam parvæ enim ac variæ et obscuræ figuræ tam multis in areis, operis quamvis magni et lati, visu vix discerni potuissent. Ibid.

Verbo clypeus Achillis a poeta fingi nequiit, nisi jam tum similis artificii opera extarent; quæcunque tandem illa essent. Ibid. p. 582.

Opera similis artificii haud extitisse multo ante quinquagesimam olympiadem vir doctissimus subinde plane ostendit; atque ideo, si ejus hypothesi assentimur, totum episodium aut illius aut serioris ævi esse negare non licet.

XII. Hæc ita visa esse aut grammatico Alexandrino aut critico Gottingensi mirationem haud facit: omnes enim homines de rebus, rationibus, et consiliis alienis, e suis ipsorum judicare solent; et normam aliquam, quum sentiendi tum cogitandi, e quotidiana vitæ consuetudine sibi fingere. Philosophorum collegiis innutriti, atque in scholarum umbraculis vitam degentes, intellectum exercere magis quam affectibus indulgere, aut sensibus animi nativis vacare, assueverunt; atque ejusmodi hominibus solenne est pascere et instruere ingenium ex opinionibus jamdudum receptis, et usu et auctoritate quadam publica sacratis, potius quam e rerum experientia, eventuum observatione, aut aliorum hominum commercio. Omnia igitur ad hasce opiniones redigere et quadrare solent; et, quotiescunque aliquid in re critica offendant, quod his adversari visum sit, id ab auctoris consilio ac summa operis alienum judicare; et præcidendi vel mutandi libidine animos imbutos habere.

XIII. Poetæ autem, qui ejusmodi sapientiam prorsus ignoraverat; at

πολλῶν ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω,

alia erat omnino summa consilii atque operis, quam critici ei tribuere vellent: rudium scilicet hominum animos varietate rerum et imaginum delectare; affectus movere, irritare, delinire: nunc truculentis irarum minis et præliorum tumultibus agitare ac terrere: nunc teneris conjugum et amantium colloquiis, aut quietæ et pacificæ vitæ amœnitatibus mulcere ac placare. Continua pugnarum ac cædium serie, per tot millia versuum porrecta, et se ipsum et audientes jam defatigaverat; atque ideo, ante quam ἀριστείας Achillis, præliorum omnium maxima, dicere aggrederetur, nova quædam et jucundior rerum species, ac lætior imaginum congeries obducenda et interponenda erat; cui clypeus ille θεότευκτος occasionem haud spernendam præbuerat: neque, ut ejus ornamenta ad Achillis potius quam ad Vulcani aut Thetidis personam et animi indolem adaptaret, poetæ curandum erat; quum ejusmodi subtiles et artificiosas congruentias, auditores neque postulaturi, neque sensuri essent.[1]

XIV. Si autem Achilles in oratione cautam Ulyssis calliditatem, aut Ulysses fervidam Achillis vehementiam usurpasset, nemo erat, qui non statim offenderetur; in dijudicandis enim diversorum hominum diversis moribus, et in sermonis specie, quæ unicuique apta fuerit, discriminanda, haud paullo acutiores redduntur animorum sensus quotidiano rerum usu, quam philosophorum aut criticorum sapientia: sed quænam armorum ornamenta duci unicuique convenirent, hominis est theorema in ludo litterario aut artificis officina magis quam in acie aut foro, aut aliis ejusmodi negotiis, versati.

XV. Neque poetam, ut clypeum fingeret, similis opificii opera nosse oportebat, magis quam statuas sese sponte moventes, quales paullo ante finxerat,[2] vidisse: neque satis mirari possumus, Heyneum, virum tantum, dixisse, *quidquid fingimus ad similitudinem alicujus rei, quæ natura vel arte naturam adumbrante, jam sensui objecta fuerit, animo conceptum esse;* quum tironibus etiam notum sit, id verum esse de simplicibus tantummodo, et primariis animi notionibus et conceptis; e quibus composita pro libitu confingere unicuique liceat. Hinc profecta sunt monstra illa rerum naturæ ignota, quæ Ægyptii et Indi, deorum loco venerari solebant. Artium progressui ac consuetudini magis consentaneum est, clypei ejusmodi archetypum a poetæ phantasia potius quam artificis manu profectum esse: Jovis enim imaginem illam sublimem, quam adhuc simulachris antiquis miramur, non poeta ex artificis alicujus opere, sed Phidias e poetæ versibus effinxit: atque ita necesse est omnia omnium artium inventa, mente prius concepta esse, quam manu perficerentur.

XVI. Poetæ autem munus solenne et peculiare est non tantum naturæ operibus artis speciem obducere, sed naturam ipsam tanquam Dei artem exhibere: unde, sermone poetico, omnia, etiam quotidiana hominum negotia ac rerum vicissitudines, deorum ope et ministerio fiunt: neque vir doctissimus magis offendi debuerat, quod clypeus tam ornatus, et tanta artis subtilitate elaboratus, intra paucarum horarum spatium malleo et incude a Vulcano perficeretur, quam quod Jupiter fulgura et tonitrua manibus ex Ida in planitiem Trojanam jacularetur. Si deorum opera iisdem rationibus atque hominum fieri credidissent veteres; et poeta curiosum critici hodierni ingenium

[1] Φεύγει καὶ φοβεῖται (Ὅμηρος) τὸν ἐφεδρεύοντα παντὶ λόγῳ κόρον, εἰς ἄλλα ἐξ ἄλλων διηγήματα τὴν ἀκοὴν ἄγων, καὶ τῇ καινότητι τὴν πλησμοσύνην αὐτῆς παραμυθούμενος. Plutarch. de Garul.

[2] Σ. 376.

sortitus esset, Vulcano fortasse scalprum, et Jovi fundam tribuisset. Moribus autem illorum temporum simplicior miraculorum expediendorum ratio conveniebat; et quum poeta clypeos et thoraces, rudibus forte figuris, malleo extusis, aut acu vel pigmento impressis, ornatos vidisset, perfacile erat vivido ejus ingenio majorem in imitando solertiam ac peritiam deo tribuere; atque pleniora argumenta, ex omni rerum natura collecta, ei subjicere. Neque quomodo, aut quibus instrumentis, divina illa opera perficienda fuissent; aut an talia essent, qualia ab homine ullo, aut ullo instrumento, perfici potuissent, curæ erat ei inquirere: instituto enim sufficiebat, læta esse ac jucunda; atque ad animos audientium deliniendos ac delectandos apta. Si causarum et eventuum rationi et congruentiæ potius quam audientium delectationi studuisset, quam longissimè ab instituto aberrasset, quum ducem exercitus, ardescente pugna, abstraxerit et in urbem miserit, nullo urgente negotio, nisi ut auguris mandata, præconi cuilibet tradenda, et alioqui sine effectu evasura matri perferret. At scena jam mutanda erat; et, post tot virorum strages, tam multiplici varietate enumeratas, fastidio et satietati occurrendum, diversa aliqua rerum specie obtenta, qua alii animorum affectus commoverentur: neque opportunius quidquam nec efficacius induci poterat, quam Hectoris cum conjuge colloquium; quod ideo omnino proferendum erat, et serie narrationis quocunque modo intexendum; neque qua verisimilitudine id fieret magnopere fuit ei curandum; quum auditores homines rudes et simplices, imaginum illecebris delinitos et delectatos, judices parum severos in causis expendendis et rationibus exigendis, experturus esset.

XVII. Disputationis suæ conclusionem ipse vir doctissimus timere videtur: tanta enim experientia et usu linguæ Græcæ edoctus, vix hoc episodium pro opusculo septimi ante Christum natum seculi habere potuit, quum serio et ex sensu animi sui, non e præsumptis opinionibus, judicium proferret: seculi enim istius poemata extant; neque alii tribuerim Batrachomyomachiam, ludicram illam Homericorum imitationem, quæ inter Homerica ab antiquis semper recensita est. In eo autem, alioquin haud inficeto, poematio, quam diversa et ab hoc episodio aliena sunt omnia! alii mores, alia grammatica, alia prosodia, alia sententiarum structura, alia denique lingua! Ipsa etiam Odyssea haud paullo vetustiorem hanc ὁπλοποιΐαν esse eo constare puto, quod lyræ chordæ, quæ in illa ex ovium intestinis, ut postea, factæ traduntur,[1] in hac, e lino, rudiorum et antiquiorum hominum materia, fiunt.[2] Neque dubitandum est quin poeta hoc Vulcani opificium animo propositum habuisset, quum antea Patroclo omnia Achillis arma induerit præter hastam;[3] quæ utpote ligno instauranda, dei officinæ haud conveniret. Observare quoque licet siderum distributionem in diversas animalium aliarumque rerum formas et imagines, etsi ante Pisistrati tempora Græcis omnibus notam et usurpatam, clypei inventori nondum innotuisse: nam qui formam vel imaginem ejusmodi aliquam certam et definitam sideris cujusdam in animo habuisset, vel audientibus significare voluisset, nullo pacto eam nominibus tam diversis et a se invicem alienis, quam sunt *Ursa* et *Plaustrum*, iis intelligendam protulisset.[4] In his autem siderum signis nullam prorsus eorum similitudinem inesse aut un-

---

[1] Odyss. Φ. 408.
[2] Iliad. Σ. 570.
[3] Ib. Π. 130, et schol. Ven.
[4] Iliad. Σ. 487.

quam propositam fuisse; at omnia ex arbitrio adhibita ad certas quasdam cœli portiones discriminandas et definiendas, notissimum est; atque ea ab Assyriis vel Ægyptiis ad Græcos post Homerica tempora pervenisse, probabile videtur.

XVIII. Speciem probabiliorem potius quam vim validiorem habent argumenta, quæ viri docti attulerunt in LXII. versus Odysseæ;[1] quos omnes, splendidissimos licet ac pulcherrimos, Aristarchus et alii veterum grammaticorum pro insititiis et diversi poetæ fœtu habuere;[2] neque inficias ire licet, narrationem de simplici mortuorum evocatione hisce versibus turbari; ac novam scenam et diversam rerum speciem, inopinato et nulla ratione reddita, obtrudi, quum, omnibus ejectis, cæterorum junctura apta et congrua fieret, atque narratio integra et continua. Omnia tamen, tam de loco quam de rationibus, quibus ea evocatio fiebat, obscura et perplexa sunt; atque Ulysses, etiamsi magicis quibusdam sacris a Circe edoctus manes evocasse super ripam Oceani ulteriorem dictus sit,[3] se ad Inferos descensurum paullo antea prædicaverat,[4] et descendisse, postea professus est;[5] ita ut sontium pœnas ei vidisse licuisset.

XIX. In poeta antiquissimo, qui nihil aliud sibi proposuerat, quam rudium hominum aures carminum dulcedine mulcere, et animos, speciosis fabularum miraculis, ac splendida imaginum et sententiarum varietate, commovere et delectare, philosophicam eam subtilitatem, quæ e rerum naturalium scientia jam adulta profecta est, vix aliquis antiquitatis paullo peritior desideraret; præsertim in religionum tenebris; ubi quo quæque obscuriora, eo magis veneranda et magnifica. Critici autem Alexandrini, qui versus mutando, amputando, et ejiciendo, crudas et informes rudium animorum notiones de ejusmodi rebus ad rationem quandam philosophicam redigere annitebantur, frustra laborarunt: nam res ipsæ inter τέρατα religionis et poesis sunt, quæ a philosophia maxime abhorrent. Virgilianæ etiam fabulæ de Inferis vix magis inter se congruæ, aut rerum naturæ consentaneæ sunt; quum, in imis terrarum visceribus animæ inclusæ

——solemque suum, sua sidera norunt;

neque, si historiæ et origines carminum Virgilianorum perinde ignotæ essent atque Homericorum, dubitaverit forsitan Aristarchus aliquis serioris ævi omnem locum de piorum sedibus, tanquam diversi cujusdam poetæ fœtum, perinde repudiare.

XX. Gravius est profecto quod vir doctrinæ copia et ingenii subtilitate summus e Pindari Olymp. I. 91, &c. evincere conatur; totam scilicet de sontium pœnis locum exemplaribus, quibus usus sit lyricus, defuisse, atque ei prorsus ignotum esse:[6] sed fallitur vir doctissimus; Pindarum enim in animo habuisse versus de Tantali supplicio vix dubitandum est, quum eum dixit ἔχειν μετὰ τρίων τέταρτον πόνον, *quartam habere pœnam* (saxum nempe super caput suspensum) *post tres;* quæ sunt Homericæ illæ δίψος, καὶ λιμὸς, καὶ στάσις ἐν λίμνῃ. Haud tamen nescius sum Pauwium τέταρτον in τέταρτος mutasse: et recentiores quosdam editores fœdam hanc insulsi hominis corruptelam

---

[1] Odyss. Λ. 564,—626.

[2] Vide schol. Ven. in Il. Β. 579, schol. in Pindar. Olymp. I. 91, et not. in Euripid. Orest. 5. Lond. 1798.

[3] Λ. 34, &c. [4] Κ. 564. [5] Μ. 21.

[6] Not. in vs. 5. Eurip. Orest. Lond. 1798.

in textum recepisse: acutissimum autem professorem Cantabrigiensem ea deceptum esse, non suspicari decet. Neque eum in Heynei interpretatione ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ consensisse temere credendum est.

XXI. Quod in hujusmodi quæstionibus maximi est momenti ad judicium rectè constituendum, sermo antiquus est et Homericus, qualem nemo rhapsodorum, vel Pindari vel Pisistrati ætate, purum et nitidum per tot versus conservasset; quo præcipuè commotus, locum splendidum pulcherrimumque, et cujuscunque poetæ ingenio dignum, a totius carminis auctore abjudicare, ob causas e critica vel philosophica subtilitate ductas, non ausim; tametsi suspicionibus obnoxium esse haud negaverim. Auctorem antiquissimum esse, et Heracleis carminibus Pisandri et aliorum priorem ex eo certissimè constat, quod Herculi arcum, Orioni clavam tribuit; quum illi atque omnes posterioris ævi poetæ Herculem clavigerum exhibuerint.[1]

XXII. In carminibus Homericis, omnia quæ communi hominum sensui, aut quotidianæ observationi, obversarentur accuratissimè ubique descripta vel potius depicta sunt; ita ut sibi invicem ac naturæ rerum aptissimè semper constent: siquid enim ejusmodi inscitè tractatum esset, auditores, quamvis rudes alioquin, at earum tamen rerum observantissimi, protinus sensissent; atque irrisu ac sibilo excepissent. Quæ autem mente sola concipi possent, parum curabant congrua an incongrua essent: neque rationem inventorum a poetis requirebant: quo fit ut omnia de Superis aut Inferis, de Olympo aut Hade, de deorum aut mortuorum sedibus, confusa, incerta, et incongrua sint. Olympus nunc ἀγάννιφος et πολυπτὺξ est, ut mons terrestris; nunc cœlestis quædam beatorum regio

——οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀννέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Neque de mortuorum statu aut sedibus in regione tenebricosa quadam ultra Oceanum, quem fluvium esse, et totum terrarum orbem continuo et equabili cursu ambire, et iterum in se ipsum redire putabant, plenior aliqua aut certior notitia est. Poeta, quæ accepisset, tradidit, aucta fortasse et ornata, et audientes quæ prorsus nescirent, ingenita animi affectione, credere quam arguere maluerunt.

XXIII. Argumenta nequaquam leviora in episodium elegantissimum Iliadis *Γ*. 121—244, urgenda sunt: nam omni rerum rationi atque hominum fidei contrarium est, Priamum non antea vidisse aut cognosse Græcorum duces, qui decimo jam anno bellum sub mœnibus Trojæ gererent: neque Helenam antea scisse utrum sui fratres ei bello interfuerint necne. At carminum primi auditores non adeo curiosi erant, ut ejusmodi rerum rationem, aut exquirerent aut expenderent: neque earum fides e subtilioribus congruentiis omnino pendebat: monendi enim sunt etiam atque etiam Homericorum studiosi, veteres illos ἀοιδοὺς non lingua professoria inter viros criticos et grammaticos, aut alios quoscunque argutiarum captatores, carmina cantitasse; sed inter eos, qui sensibus animorum liberè, incautè, et effusè indulgerent; neque affectus naturales, aut philosophiæ, aut alius cujuscunque sapientiæ scholasticæ, fuco oblevissent; neque eorum impetum cultioris vitæ elegantiis obtudissent. Perperam itaque doctissimus Heyne observat, *hoc episodium nullum vinculum cum ipsa carminis rerum summa habere tam necessarium, ut a primo*

[1] Strabon. lib. xv. p. 688. Suid. in Πείσανδρος.

auctore profectum videri debeat:[1] omne enim summæ rerum ac poetæ instituto necessarium erat, quod animos audientium varietate rerum et imaginum captare, ac per vices irritare et mulcere poterat. Si nihil præter ducum rixas, pugnas, et consilia carminibus celebrasset, rudium hominum aures, quæ satietate ac fastidio facile afficiuntur, haud diu tenuisset.

XXIV. Similem ob causam vir doctus suspicatus est Diomedis ἀριστείαν singulare aliquod carmen constituisse; quod postea in Iliadis textum receptum fuerit: At si contextum illud, ejecta hac parte, ipse legisset eo acumine et judicio quo solet, omnia manca et mutila facta esse facile sensisset; adeo multa sunt ac necessaria, quæ ex ea pendent; ut Hectoris et Andromaches congressus et colloquium; Paridis in pugnam reditus et Diomedi ab eo vulnus illatum; Nestoris e periculo liberatio ope equorum, quos ab Æenea Diomedes abstulerat; eorundem equorum in certamine funebri ἀριστεία; Diomedis rebus a se gestis fidentis oratio in principum consilio adversus Agamemnonem fugam suadentem; atque inde legatio Ulyssis, Ajacis, et Phœnicis ad Achillem; qua eousque pacata est ejus ira, ut reditum in patriam distulerit; unde omnia quæ subsequuta sunt, ratione probabili atque ordine justo ac naturali procedunt; et corpus integrum, e membris de se invicem mutuo dependentibus, constitutum est; e quo, quemvis dempseris lapidem, tota compages luxata hiabit. Latericia tantum et albaria posterorum additamenta, quibus marmoream poematis structuram male seduli imitatores, dum reparare et ornare cupiebant, fœdè commaculaverunt, amovenda sunt, ut tota ejus pulchritudo, per omnes partes uno tenore diffusa, planè clarèque eniteat. Poeta et Diomedis res gestas (*E.* 1—310) et ejus exinde orationem, (*I.* 31—49) jam tum in animo adumbratos planè habuit, quum eum, injuria ab Agamemnone objurgatum, tam modestè ac verecundè silentem exhibuit (*Δ.* 401—2.)

XXV. De episodio provocationis ac pugnæ Hectoris et Ajacis—Il. *H.* 17,—diversa, et sibi invicem repugnantia judicia tulit idem vir præstantissimus: primo enim, suspicari se innuit singulare id fuisse olim carmen, et serius in Iliadis compagem receptum:[2] at postea, causam ac rationem, qua pugna sine exitu intercepta et dirempta esset, in totius carminis œconomia, i. e. in ipsa illa Iliadis compage, quærendam esse censuit; quoniam ea utrumque heroem superstitem esse postulaverat.[3] Si autem vir egregius, singulare et integrum aliquod carmen, aut ex hoc, aut ex alio quovis hujusmodi episodio, conficere conatus esset, membrum solum, atque id mancum et saucium, e corpore pulchro et absoluto, se rapuisse tantum et avulsisse haud dubiè sensisset.

XXVI. Haud minus inter se discrepantia sunt, quæ vir eximius, nimio studio in suam de carminibus Homericis hypothesin seductus, in rhapsodias *K* et *Λ* protulit: ut enim, priorem ceteris insertam et adaptatam esse ab alio fortasse poeta, ostenderet, apertum esse dixit, alteram ultimos ejus versus excepisse:[4] at nihilominus cum eam quoque eidem suspicioni subdere vellet, *exordium ita comparatum esse,* censet, *ut novum prorsus carmen exordiri voluisse videatur poeta.*[5] Exordium autem hoc *Λ.* 1—2, insititium ac serioris ævi esse, planum

[1] In Il. Γ. 122. [2] In Il. H. 38. [3] In vs. 273.
[4] Observ. prelim. in Il. K.
[5] In Λ. 1. Vide similia quoque in Wolfii proleg. xciv. p. 126.

facit, quum fabula de Tithono e posterorum opinionibus de diis profecta, tum rerum antecedentium series et junctura: inclinata enim nocte et luce jamjam oritura ἔγγυθι ἠώς,[1] Diomedes et Ulysses e castris profecti sunt; ita ut primo diluculo, quum jam videre possent quomodo res gerendæ essent, Rhesum adorti sint. Quum autem redibant, diem planè exortum esse, Nestoris de Rhesi equis judicium,—vs. 547—manifestum facit.

XXVII. Quum libidine quadam aut credendi aut non credendi mens semel imbuta sit, nihil est quod credere, vel non credere, possit, speciosis adscitis rationibus: atque quanto quis ingenii viribus et doctrinæ copiis præpolleat; tanto avidius præsumptas opiniones amplectitur; et tanto majore apparatu ac validiore custodia, contra communem hominum sensum eas tuetur: unde sæpe fit ut ludibria vulgi philosophorum deliciæ sint; et Plato, Zeno, Berkeley, Hume, &c. serio tractaverint, quæ quivis e trivio homunculus jure risisset. Hujusmodi homunculum me esse fateor: neque exquisitiore aliquo ingenii acumine, sed communi hominis cujusvis sensu in re critica uti; at, quoad communi hoc sensu judicare liceat, venia viri doctissimi dixerim, nulla pars neque Iliadis, neque alius cujuscunque poematis, magis e præcedentibus et ante narratis pendet, quam rhapsodia illà decima. Animorum affectus, locorum situs, castrorum custodiæ, ducum orationes, omnium denique rerum gestarum in utroque exercitu nexus et consilia, non nisi ex anteactis intelligi possunt; neque poeta, si ejusmodi *carmen singulare* apud homines simplices et agrestes, quales erant omnes propemodum illius ævi, cecinisset, ad vigesimum versum audientium coronam tenuisset. Quod vir eximius ex Eustathii commentariis protulit; hanc scilicet rhapsodiam sigillatim ab Homero scriptam esse, et a Pisistrato Iliadi insertam, ad παιδαγώγεια relegandum est cum aliis ejusmodi fabulis anilibus quibus abundè scatent quæ de poeta tradita sunt sub Herodoti, Plutarchi, et aliorum personis, ab ineptissimis ludimagistris; qui virum viribus ingenii et animi celsitudine omnibus præfulgentem, ludimagistrum quoque fuisse perinde fatuum et stolidum, pueris persuasum adnitebantur.

XXVIII. Viri critici, qui animos multiplici scientia imbutos ad carmina legenda adhibent, omnia τὰ παραλειπόμενα e memoria facile supplere solent: sed quum libri nulli erant; neque rerum anteactarum memoria nisi a poetis conservata, omnis aut historia aut fabula, ut placere posset, integra esse debuerat, ita ut ex se ipsa planè intelligeretur; neque interpretis aut commentatoris opere egeret.

XXIX. Quæ in undecima Iliadis rhapsodia narrata sunt haud minus ex ante narratis pendent; neque rationem pugnæ commissæ, neque rerum in ea gestarum nexum atque ordinem quisquam intelligere posset, nisi iram et secessum Achillis, et victoriam, quam Trojani inde consequuti erant, antea cognosset. Initium quoque, ejecto exordio insititio, vs. 1, 2, finem precedentis libri aptissime excipit: Rhesi enim cæde Trojanis cognita, et Græcorum exploratoribus regressis, uterque exercitus ad pugnam se accingit; atque e pugna, quæ sequuta est, et rebus in ea gestis, mors Patrocli, et inde reditus et ἀριστεία Achillis, et omnia denique, quæ poeta in animo narrare habuisset, serie continua et ordine probabili oriuntur.

---

[1] K. 251.

xxx. Ita parum in sequentibus vir egregius sibi constat, ut postea, in O. 390, *admirabilem esse carminis œconomiam* observarit, *quod poeta tam diu Patroclum intra tentorium Eurypyli retinuit morantem, ut ille ipso rerum affectu percussus ad Achillem rediret.* Atqui hæc omnia e rebus in undecima rhapsodia narratis pendent; neque, ea exempta, Patroclum in Eurypyli tentoria intrasse, aut ad Achillem redire debuisse sciremus: sed narratio, quæ nunc ordine justo et nexu continuo usque ad finem procedit, luxata et interrupta foret.

xxxi. Ratione probabiliore quæ Hectoris et Ajacis e provocatione pugnam subsequuta sunt *de Trojanorum concilio et legatione Idæi—H.* 345, *&c.—alium et recentiorem auctorem habere*, viro docto visa sunt: neque in hac re ab ejus judicio dissentirem, si ita detrahi possent, ut neque hiatum neque cicatricem in corpore poematis relinquerent; quod quomodo fiat, neque ipse indicavit, neque mihi scire contigit.

xxxii. Poemata nihilominus Homerica interpolationibus haud paucis scatere; ac maculis et corruptelis posterorum temporum fœdata esse, nemini, qui artem criticam vel summis labiis tetigerit, dubium esse potest; neque alia ratione recentiora ab antiquis secernenda esse videntur, nisi vera indole ac specie veterrimæ linguæ e tenebris eruta, quam quidem certissimam normam in carminibus in pristinum nitorem ac formam integram restituendis adhibere licet. Hac præcipuè nos usuri sumus: nam congerere argumenta, vel e veterum discrepantibus sententiis, vel e criticorum diversis opinionibus, petita, in unam aut alteram partem, nihil aliud est, quam otio proprio et patientia aliena abuti. De carminibus vel eorum auctoribus, neque quidquam scimus neque scire possumus præter ea quæ in carminibus tradita sunt: unica enim monumenta antiquissimorum temporum nobis restant; neque de iis judicaturo, aliunde quam ex ipsis judicium instruendum est. Historiola de compage rhapsodiarum a Pisistrato vel Pisistratidis facta, si non prorsus spernenda, de Atheniensium exemplari vel editione tantum accipi debet; cujus apud veteres haud magnam fuisse auctoritatem, e grammaticorum silentio colligere licet.

xxxiii. Ut tamen concederemus poemata in rhapsodias divisa, sparsim et membratim in Græciam illata esse, nihil obstaret quominus antea in Asiæ civitatibus integra extitissent. Inter exemplaria antiqua in Bibliotheca Alexandrina asservata, percelebre fuit Massiliense illud, quod reges Alexandrini ex ea civitate coemerant, vel conscribendum curaverant ex antiquiore quodam, quod conditores, exulantes ex Ionia, secum asportasse credibile est; nisi quis Hibernici cujusdam antiquarii sententiam prætulerit, et Homerum neque Græcum fuisse, neque lingua Græca, sed Celtica vel Hibernica usum esse, credere malit.[1] Herodotus, scriptor Asiaticus, qui seculo Pisistratidarum expulsionem subsequuto vixit, nihil nosse videtur de rhapsodiis sparsis, et ab Atheniensium principibus in duo corpora redactis: sed laudat Iliadem et Odysseam, tanquam poemata, integra et absoluta ea forma, qua per quadringentos jampridem annos extitissent.[2] Poemata quoque ipsa, haud e membris alienis, aut partibus heterogeniis, conflata esse; at singula et integra fuisse ab initio; et postea, lectorum vel audientium commodo, in rhapsodias

---

[1] Collectanea Hibernica, vol. iii. Præf.

[2] Lib. ii. C. 116.

dissecta ac sejuncta, me jam comprobasse confido, argumentis haud spernendis, quibus alia fortasse adjecero, quum in notulis ostenderim interpolationes haud paucas eo insertas esse, ut singulæ rhapsodiæ commodè a se invicem sejungerentur, et partes integræ viderentur.

XXXIV. Præter Massiliense, aliarum etiam civitatum atque gentium nominibus insignita singula exemplaria antiqua a grammaticis Alexandrinis laudata sunt; scilicet Chii, Cypri, Sinopes, Cretæ, et Argeos; quæ d'Ansse de Villoison, vir de omnibus bonis litteris, præsertim Græcis, optimè meritus, non singula exemplaria a majoribus tradita, aut a rhapsodis collecta credit; sed *editiones, quas curaverant nonnullæ civitates.*[1] Me tamen fateor, (venia viri doctissimi et nobis dum vixit amicissimi dixerim) haud intelligere quomodo civitates aut respublicæ editorum officiis fungi possent; aut qualia senatus consulta vel plebiscita fierent de singulorum versuum variis lectionibus, quum ex unoquoque codice aliæ seligendæ, aliæ repudiandæ essent. Minus etiam compertum habeo, qua ratione omnes civitates insulæ Cretæ vel Cypri, unius editoris vel grammatici munus exequerentur vel explerent: Græcorum autem veterum moribus et institutis optime congruit, singulas vel socias civitates singula exemplaria e sparsis et divulsis diversorum rhapsodorum cantilenis, communi auctoritate integra comparasse, ac publico sumptu litteris mandasse.

XXXV. Haud tamen Fred. Aug. Wolfii de hac re sententiam omnino repudiare ausim: neque enim a ratione vel consuetudine veterum alienum est, custodes Bibliothecæ Alexandrinæ singulis Homericorum carminum exemplaribus nomina posuisse earum civitatum vel insularum, e quibus ea, privatorum fortasse scriniis, emissent vel collegissent; atque inde orta esse duo recensionum vel editionum genera quæ ab Alexandrinis laudata sint; *αἱ κατ' ἄνδρα*, quales essent Antimachi et Rhiani; et *αἱ κατὰ πόλεις* vel *ἐκ πολέων*; ut Massiliensis, Chia, Argiva, Sinopica, Cypria, et Cretica.[2] Præterea fuit exemplar percelebre illud *ἐκ νάρθηκος*; quod cura Aristotelis,[3] vel, ut alii maluerunt, Callisthenis et Anaxarchi, correctum,[4] Alexander in cista pretiosissima, inter spolia Persarum capta, depositum tenebat, et secum semper habebat. Wolfii autem sententiæ vocabula *ἐκδόσεις* et *διορθώσεις*, quibus vetera exemplaria dignoscuntur, obstare videntur; *παράδοσις* enim, non *ἔκδοσις* vel *διόρθωσις* ea ratione facta fuisset.

XXXVI. Mirari alioquin in primis debuit, quisquis viri docti sententiam, de carminibus a Pisistrato vel Pisistratidis in ordinem redactis, amplexus sit, Atticam recensionem vel editionem in Bibliotheca nullam fuisse memoratu dignam; neque regem munificentissimum, qui quindecim talentis, adjectis quoque novis et pulcherrimis apographis, tragicorum Æschyli, Sophoclis, et Euripidis exemplaria antiqua ab Atheniensibus, invitis etiam, coemisset,[5] de Homericorum carminum exemplari aliquo conquirendo ex ea civitate, quæ iis for-

---

[1] Prolegom. in Il. p. XXIII.

[2] Proleg. s. XXXIX.

[3] Plutarch. in Alexandro.

[4] Strabon. lib. XIII. p. 594.

[5] *Ὅτι δ' οὕτως ἐσπούδαζε περὶ τὴν τῶν παλαιῶν βιβλίων κτῆσιν ὁ Πτολεμαῖος ἐκεῖνος, οὐ μικρὸν εἶναι μαρτύριόν φασιν, ὃ πρὸς Ἀθηναίους ἔπραξε. δοὺς γὰρ αὐτοῖς ἐνέχυρα πεντεκαίδεκα τάλαντα ἀργυρίου, καὶ λαβὼν τὰ Σοφοκλέους, καὶ Εὐριπίδου, καὶ Αἰσχύλου βίβλια χάριν τοῦ γράψαι μόνον ἐξ αὐτῶν, εἶτ' εὐθέως ἀποδοῦναι σῶα, κατασκευάσας πολυτελῶς ἐν χάρταις καλλίστοις, ἃ μὲν ἔλαβε παρὰ Ἀθηναίων κατέσχεν· ἃ δ' αὐτὸς κατεσκεύασεν, ἔπεμψεν αὐτοῖς, παρακαλῶν ἔχειν τε τὰ πεντεκαίδεκα τάλαντα, καὶ λαβεῖν, ἀνθ' ὧν ἔδοσαν βιβλίων παλαιῶν, τὰ καινά.* Galen. in Hippocr. Epidem. l. iii. Comm. ii.

nium ipsum induisset, et litteris prima consignasset, unquam cogitasse. Quod si tanta beneficia in poesim contulissent Attici, ut Iliadem et Odysseam e sparsis ac disjectis diversorum poetarum carminibus condidissent, antiquissima earum exemplaria, haud minus quam tragœdiarum ex Athenis comparanda fuissent. Bibliothecæ tamen conditoribus ac curatoribus potius visum est, neglectis prorsus Atheniis, talia exemplaria e Sinope et Massilia, extremis Asiæ et Europæ oris, inter gentes feras ac barbaras conditis conquirere; ubi διασκευαστῶν et emendaturientium fuco et commentis minus obnoxia fuissent; atque ideo pristinum nitorem carminum integrum et illæsum conservassent. Fabulam itaque istam aut nescisse aut sprevisse eos oportet: studia enim regum et grammaticorum haud paullo acriora erant in Homerum, quam in tragicos, vel alios quoscunque poetas; neque sumptui aut labori ulli pepercissent, quo codices meliores vel antiquiores se obtinere posse sperassent.

XXXVII. Ipse Wolfius, quum e sensibus animi potius quam e præsumptis opinionibus judicium profert, parum huic fabulæ fidere videtur; tametsi, ut sententiam suam, quæ tota ex ea pendet, quoquo modo tueatur, aliam et absurdiorem, ei quasi fulcrum ac supplementum, sibi confinxit; atque religiosam eam et perpetuam morum veterum observantiam, et loquendi sentiendique formularum constantiam, quam in carminibus miramur, et quæ uni ætati, et unius hominis ingenio tantum congruere videtur, ex unius Aristarchi eleganti ingenio et doctrina profectam esse contendit;[1] quum nihilominus, ex innumeris locis constaret, ut doctissimus Heyne jampridem monuit, Aristarchum neque indolem neque prosodiam veteris linguæ cognitam habuisse.

XXXVIII. Haud tamen ullum Homericorum carminum exemplar Pisistrati seculo antiquius extitisse, aut sexcentesimo prius anno ante Christum natum, scriptum fuisse, facile credam: rara enim et perdifficilis erat iis temporibus scriptura ob penuriam materiæ scribendo idoneæ; quum litteras aut lapidibus exarare, aut tabulis ligneis, aut laminis metalli alicujus insculpere oporteret; quo modo in laminis plumbeis antiquissimum Hesiodi exemplar apud Delphos asservabatur. Laminæ autem, quæ totius Iliadis vel Odysseæ capaces fuissent, omnem rationem modumque ponderis et impensi excessissent; atque ideo memoriter retenta sunt, et hæc, et alia veterum poetarum carmina; et per urbes ac vicos, et in principum virorum ædibus decantata a rhapsodis istis, qui histrionicam quandam artem exercebant, et alienorum fructibus ingeniorum sese alebant. Neque mirandum est ea per tot secula sic integra conservata esse: quoniam, non, ut Scotorum quidam de pseudo-Ossiani sui poematibus persuadere laborarunt, casu quodam novo et inaudito, per homines rusticos et indigentes, aliis negotiis et curis distractos et impeditos, tradita erant: sed per eos, qui, ab omnibus Græciæ et coloniarum regibus et civitatibus mercede satis ampla conducti, omnia sua studia in iis ediscendis, retinendis, et ritè recitandis, conferebant, et quorum tantus erat numerus, ut, quinto ante Christum natum seculo, tum rebus Hellenicis maximè vigentibus, dixerit Syracusanus Hiero, plusquam decem millia hominum ali ab Homero mortuo.[2] Haud igitur mirum est carmina per tot secula sine litterarum ope ita integra

[1] Prolegom. s. 2.

[2] Plutarch. Apophthegm. Hieron. IV.

mansisse. Ne tamen Scoti, de poesi sua Celtica, soli sine æmulis gloriarentur, Hibernicus antiquarius facetissimus poema haud paullo antiquius, si credere libet, de bello Trojano, patria lingua prisca scriptum invenit: quam linguam, sive Celticam, sive Scythicam, sive Magogicam, sive Pelasgicam dixeris, non aliam esse ea, e qua omnia Græcorum carmina antiquiora translata sint; præsertim Homerica; quæ Terpandrum, septimi ante Christum natum seculi lyricum et citharistam, aut alium quemvis ejusmodi hominem transtulisse contendit; neque unquam suspicatus est vir egregius Iliadem suam Hibernicam ex iisdem materiis, quibus Shakespearii "Troilus et Cressida," confictam esse, eodem vel seriore etiam seculo: quamvis id tuto admittere potuerit, et planè nihilominus evincere Hiberniæ Iliaca vetustiora quam Scotiæ Ossianica carmina esse.[1]

Haud minus egregiè hallucinati sunt veterum nonnulli; qui, sacerdotum Ægyptiorum jactatione et præstigiis ludificati, Homerum, Memphi, e libris in Vulcani templo asservatis, Iliadem et Odysseam transtulisse vel confinxisse tradiderunt:[2] Ægyptii enim, etsi materiam ad conscribendos libros idoneam, Græcis medio septimo ante Christum natum seculo primi suppeditaverint,[3] ipsi nullos nisi rituales et annales scripsisse videntur; neque minus cœlum et solum, quam hominum ingenia et indoles linguæ, poesi, quæ varia et inæqualia poscit, inimica fuerunt.

XXXIX. Plutarchus autem Lycurgum, Lacedæmoniorum legumlatorem, carmina Homerica in Ionia apud Cleophyli cujusdam posteros invenisse tradidit; atque ea nono ante Christum natum seculo exscripsisse, et in patriam retulisse; quum jam antea obscura quædam eorum fama inter Græciæ incolas percrebuisset, ac partes aut laciniæ nonnullæ sparsim et singulatim circumferrentur. Sed hæc fabula, ut cuivis sentire licet, in Lacedæmoniorum, vel eorum legumlatoris laudem tota conficta est ab homine rerum antiquarum, et priscæ morum indolis prorsus ignaro; qui libros exscribere ejusdem impensi atque operis in Lycurgi, ac sua ipsius ætate crediderat.

XL. Si vero carmina tam sero litteris mandabantur, haud mirandum est grammaticos Alexandrinos tam parum luminis aut fructus e suis codicibus hausisse; quum scribæ, qui ea e rhapsodorum recitationibus exceperant, rei antiquariæ parum studiosi, sua quisque ipsius, aut ejus qui recitabat, patria dialecto usi sint; quam, gentis cujuscunque fuisset, Pisistrati ætate, plurimum ab Homerico sermone immutatam esse oportet; ita ut, ne in antiquissimo quidem Bibliothecæ exemplari, grammatici illi digamma inventuri essent; neque si forte in Argivo vel Cretensi occurrisset, pro alio quam dialecti semibarbaræ signo exoleto, a poetæ cultissimo sermone prorsus abigendo, habituri essent. E brevibus titulis, in laminis et lapidibus insculptis, linguæ veteris reliquiæ eruendæ erant; atque ex iis norma aliqua constituenda, qua, exemplaribus inter se collatis, et metri analogiæque justa ratione habita, e diversorum discrepantiis, unum congruens et sincerum, ab omnibus rhapsodorum sordibus purgatum, confici potuisset. Sed alia prorsus criticorum veterum emendandi corrigendique ratio fuit.

---

[1] Collectanea Hibernica, Pref. in vol. iii. [2] Ibid.

[3] Rege Psammiticho; qui Ægyptum alienigenarum commerciis primus aperuit. Vide Herodot.

XLI. Inscriptionum, quæ adhuc extant, vix unam aut alteram ad ætatem Pisistrato priorem referre ausim: in nummis enim antiquissimis, quorum complures haud paullo vetustiores sunt, signum pro nomine gentis vel civitatis est; et litteræ aut nullæ, aut initiales tantum: neque Homericorum temporum monumenta inscripta speranda sunt; sed posteriora potius exquirenda; quæ inter gentes minus cultas condita, sermonem ipsis antiquiorem, et Homerico propiorem exhibeant. Hujusmodi est tabula illa Heracleensis; quæ, sub finem quarti ante Christum natum seculi exarata, dialecti speciem vetustiorem exhibet, quam quæ in alio quovis ejusmodi monumento adhuc deprehensa sit. Si Peloponnesi, Bœotiæ, et Phocidis urbium reliquias perscrutari liceret, alia forte et antiquiora, hominum haud magis elegantiis recentioribus elimatorum, inventuri foremus: neque hujus seculi principes, si partem aliquam opum, quas in bellorum et luxus voragines profundunt, in iis eruendis, exquirendis, et in lucem proferendis, expenderent, minus suæ ipsorum gloriæ, aut civium et subditorum felicitati consulerent. Quæ reges Alexandrini bello fortiter gesserint, vel pace splendidè ostentaverint, vix est qui nunc scire curet: sed quæ in bonas artes ac litteras, præsertim in Homerica carmina contulerunt, ea demum omnia pro communibus in genus humanum beneficiis adhuc agnoscuntur; et, ubicunque terrarum humanitatis et elegantiæ studia aliquid progressus fecerint, tanquam gloriæ monumenta celebrantur, quæ eo etiam omnibus aliis ejusmodi monumentis præstant, quod ipsa vetustas, quæ cætera subruit, hæc auget, in æternumque auctura est.

XLII. De se suaque patria Hesiodus in carmine quædam memoravit; atque ideo ansam præbuit chronographis accuratius inquirendi de ætate, qua vixerit: sed neque Iliadis neque Odysseæ auctor aliquid de se ipso dixit; neque ullam notitiam vel hominum vel rerum sui seculi posteris tradidit, e qua vel de loco vel de tempore, quo floruerit, quicquid certi statuere possimus. Ex indole tamen linguæ, et syllabarum nonnullarum mensuris certissimè constat utrumque Hesiodo antiquiorem esse: nam omnium linguarum progressio eadem est; atque in contrahendo et comprimendo paullatim tonos ac syllabas, et in elidendo ac molliendo vocis articulationes, præcipuè fit.

XLIII. Hanc præsertim ob causam, Ilias mihi videtur antiquior Odyssea; et a poeta præcedentis ævi condita esse. Par in utroque poemate simplicitas morum, idem *χνοὺς ἀρχαιοπρέπης καὶ χάρις ἀβίαστος:* atqui voces quædam Odysseæ e vitæ cultioris usu, et rerum statu jam maturiore orta esse videntur; ut *χρήματα, opes,* quæ *κτήματα* in Iliade sunt; *λέσχη, diversorium publicum; βύβλινος ὅπλος, funis e bibli,* herba Ægyptiaca, Iliadis auctori ignota, *factus; θητεύω, operam mercenariam facio,* verbum e nomine *θὴς, servus mercenarius,* effictum, ac novum hominum ordinem, medium inter servos et ingenuos, indicans; qui nusquam in Iliade memoratur, neque civili rerum statui in ea adumbrato satis congruere videtur. *ΜΕΣΣΗΝΗ* et *ΜΕΣΣΗΝΙΟΙ* in Odyssea laudantur,[1] quæ inter Peloponnesi urbium et gentium nomina in Iliade memorata non leguntur, neque ejus auctori nota fuisse videntur; neque ancillæ, nisi in locis interpolatis, vocantur nomine

[1] Φ. 15. 18.

recentiori δοῦλαι, ut in Odysseæ loco non suspecto,[1] sed ubique δμωαὶ vel θεράπαιναι.[2]

XLIV. Voces aliæ, in utroque poemate perinde obviæ, in Odyssea breviorem sumunt formam; atque Atticam istam elegantiam et concinnitatem, quæ majestatem veteris linguæ paullatim subruebat, jamdudum obreptantem produnt. Hujusmodi sunt *ΝΩΝΤΜΟΣ*, penultima brevi, pro *ΝΩΝΤΜΝΟΣ*, e participio *ΝΩΝΤΜΕΝΟΣ* contracto; *ΘΕΣΠΙΣ* pro *ΘΕΣΠΕΣΙΟΣ*; et *ΑΓΡΟΤΗΣ* pro *ΑΓΡΟΙΩΤΗΣ*; atque item secundus casus nominis *'ΗΩΣ*, *'ΗΟΟΣ* in disyllabum; et *ΔΟΑΤΟ*, penultima correpta, pro *ΔΟΑΣΣΑΤΟ*; *ΚΙΟΙ* quoque et *ΚΡΕΑ* in monosyllaba; et participia præterita *ΤΕΘΝΗΩΣ*, *ΠΕΠΤΗΩΣ*, &c. quæ, more antiquo Ionico, penultimas semper productas in Iliade, nisi locis interpolatis habent, in disyllaba *ΤΕΘΝΕΩΣ*, *ΠΕΠΤΕΩΣ*, &c. poetarum Atheniensium more contracta. Vox, quæ in Iliade, uno dempto loco,[3] *ΓΕΡΑΙΗ* trisyllaba est ubique, in Odyssea non nisi disyllaba vel monosyllaba, *ΓΡΑΙΗ*, *ΓΡΗΤΣ*, et diæresi *ΓΡΗ̈ΤΣ*, occurrit; quæ more antiquo, *ΓΡΑFΗ*, *ΓΡΑFΣ*, et *ΓΡΑFΙΣ* scribenda esse, e Latino GRAVIS, inde deducto, certissimè constat; atque ita *ΓΕΡΑFΟΣ* et *ΓΕΡΑFΗ*, pro γεραιὸς et γεραιὴ, pari ratione Iliadi restituenda sunt.

XLV. In sententiarum constructione, quæ vulgo syntaxis vocatur, parum differentiæ est: observare tamen licet, *'ΕΠΗΝ* in Odyssea haud infrequenter indicativum sibi subjunctum habere; quod in Iliade nusquam evenit.

XLVI. Alia est autem mythorum et sacrorum ratio; quum Iliacus poeta neque Mercurium deorum nuncium, neque Neptunum tridentigerum, neque Delon insulam Apollini sacram, neque deum eum oraculis χρείοντα, aut homines χρησομένους;[4] neque Thesea aliquem heroa; neque hominem ullum, impia ista posteriorum temporum ἀποθεώσει, inter deos relatum, nosse videtur.

XLVII. Vestigia etiam Odysseæ insunt artium ac scientiarum, rudium scilicet adhuc et agrestium, auctarum tamen, et gradum aliquem paullo eminentiorem adeptarum. Lyræ chordæ haud diutius e lino factæ sunt,[5] sed ex ovium intestinis, ut hodie fiunt; et verticillum, κόλλοψ, quo intenderentur et remitterentur, adjectum est;[6] quod Iliacus poeta in Achillis lyra[7] vix silentio transisset, si ei innotuisset. Usus etiam columnarum in ædificiis frequens in Odyssea, nusquam in Iliade, memoratur; atque ideo ignotum fuisse poetæ antiquiori colligere licet: vix enim in Priami ædium tam magnifica descriptione,[8] eum siluisset, si cognosset. Columnæ, quæ in Ulyssis aula sive triclinio stabant, arborum trunci, medio ædificio erecti ad tigna tecti imbricati sustinenda, fuisse videntur; atque ita, ut hastas, quibus Græci antiquissimi nunquam non armati prodibant, appositas continerent, circumquaque striati, haud aliter quam columnæ Doricæ in posterorum templis.[9] Oceanum denique ἀψόῤῥοον, *refluentem* esse,

---

[1] Δ. 12.

[2] Vide Eustath. p. 1479, l. 60.

[3] Γ. 386 Interpolatum esse totum locum. 386—8. alias ob causas suspicari licet; sed qua ratione repurgandus sit, vix operæ pretium est conjecturis indulgere.

[4] Odyss. Θ. 79—81.

[5] Iliad. Σ. 570. Haud me effugit viros doctos λίνον istud pro cantiuncula quadam habuisse: sed obstat eorum sententiæ ὑπὸ; nam ἀείδει qui ad citharam canit; ipsa ὑπαείδει.

[6] Odyss. Φ. 408.

[7] Iliad. Ι. 186.

[8] Il. Ζ. 242—50.

[9] Od. Α. 127. Haud me fugit doctrina et ingenio insignes esse viros, qui nega-

longinquiore navigatione, quamvis obscurè et ambiguè, homines jam tum percepisse videntur; quum nihil ejusmodi in carmine Iliaco, nisi in versu manifestè spurio et commentitio,[1] memoratum sit. In artibus humilioribus quoque et agrestibus, usus *αἰγυπιῶν aquilarum minorum*, in aucupio;[2] et retis, *δικτύου πολυώπου*, in piscatu,[3] progressus indicant, qui, utcunque spernendi in hac satietate et fastidio rerum, iis ætatibus nonnisi tardè et pluribus irritis conatibus fiebant.

XLVIII. Iliacus poeta ipse bella gessisse et arma tractasse videtur; atque ideo omnia, quæ ex èorum usu fiunt, summa scientia et simplici et severa veritate, ut experientia edoctus, et expertorum judicium subiturus, copiosè et facundè in carminibus exhibet; neque, dum singulorum hominum vires ultra modum, pro captu tamen audientium, auget et extollit, mortem ullius vulneri non lethali, aut aliæ non idoneæ causæ usquam tribuit. Aliter autem Odysseæ auctor, in procorum cæde, multos subita morte e sagittarum ictibus extinctos esse finxit, quod non nisi, extracta sagitta, e vulnere profluente sanguine unquam fit, neque a majore poeta usquam fingitur. In aliis quoque rebus, ut uberior et validior in ornando, ita modestior in fingendo est Iliadis auctor; quod non a mente solum vegetiore et judicio severiore profectum esse crediderim; sed quodammodo etiam, e locorum ubi res gestæ essent propinquitate: Troadis enim camporum situs, fluminum cursus, montium prærupta et cacumina, audientibus proximarum regionum incolis, apprimè nota esse debuerant; atque ideo, dum heroum vis ac fortitudo supra omnem naturæ modum efferebatur, istiusmodi rerum ratio justa et accurata habenda erat, qua integra veritatis species, in rebus notis, fingendi licentiæ in ignotis obtenderetur.

XLIX. De Ithaca autem, insula parva, longinqua et obscura, quum nihil omnino scirent coloni illi Asiatici, pronis auribus, ad quæcunque poetæ fingere libuerit accipienda, auditum veniebant. Minus etiam curiosos fuisse oportuit de peregrinationibus Ulyssis, de gentibus et regionibus, quas eum adiisse, et portentis ac prodigiis, quæ eum in iis vidisse, poeta commentus sit: neque serioris ævi geographi, qui eas gentes et regiones inter freta Sicula, Tyrrhena, &c. perquirebant, aliter errasse mihi videntur, quam siquis inter insulas Oceani Australis Gulliverianas istas Lilliput, Blefuscue, &c. perquirere susceperit. Ita nonnullos gravioris judicii viros inter veteres sensisse constat;[4] quanquam recentiorum poetarum studia, dum res,

---

verint δουροδόκην istam columnæ striam sive canaliculum fuisse; et pro appenso vel prope apposito quodam; vel ipsa media columna excavata potius habuerint. Venia tamen eorum dixerim, male eos intellexisse Græca tam poetæ quam commentatoris Eustathii: nam πρὸς κίονα, *columnæ ipsi*, non *rei alicui ex eu exstanti vel antepositæ, hastam adnixam*, unice significare potest; ut benè reddidit Virgilius

———quæ mediis ingenti adnixa columnæ
Ædibus adstabat, validam vi corripit hastam.

(Æn. xii. 92.)

neque Eustathius, per εἰς κίονα ἐγγεγλυμμένην, *mediam columnam excavatam*, voluissè existimandus est; quum id per κίονα κεκοιλωμένην exprimendum foret; sed *superficiem ejus insculptam vel exaratam*, ita ut hastæ, ei adnixæ, immotæ starent. Vide "Introduction to Wilkins's Vitruvius."

[1] Σ. 399. [2] Odyss. χ. 303—6.

[3] Ib. 386. ejusmodi rete sub alio nomine, ἄψισι λίνου, memoratur Il. E. 487. sed totus locus—478-92—insititius, et serioris cujusdam poetæ esse videtur; haud pauca enim ei insunt ab Homerico sermone aliena, quæ in notula recensebimus.

[4] Strabon. l. i. p. 24. l. vii. p. 299.

quas tractarent, Homericis fabulis ornare et augere laborarent, alteri opinioni plus ponderis et auctoritatis addiderint. Gentes quoque, quæ eas regiones incolebant, dum in patriæ honorem, antiquitatis speciem e carminibus Homericis unaquæque captaret, rumorem vel indicium quodcunque, tenuissimum etiam, quo Græcorum principes a Troja redeuntes ea loca attigisse crederentur, avidè arripuere et ambitiosè auxere: unde evenit ut Sicilia pro Cyclopum, Campania pro Læstrygonum, et Corcyra pro Phæacum patria habita sit; quum tamen, revera, non aliter e mente poetæ, de Cyclopibus et Læstrygonibus quam de Brobdignagiensibus, statuendum fuerit; neque Phæaces et eorum insula Scheria alio loco habendi, quam Panchæa, Laputa, Eutopia, et aliæ ejusmodi fabulosæ, quas facetissimi homines, sive in sacerdotum et philosophorum ludibrium, sive in summæ beatitudinis exemplum, suopte quisque ingenio, effinxerint. Neque multum profecit vir acerrimus, qui, post Iliacam topographiam tam felici industria expeditam, Odyssiacam haud paribus auspiciis tentavit: omnis enim similitudo Homericæ cum posterorum Ithaca e nova lectione Jacobi Bryant, *ΑΤΤΑΡ* pro *'ΑΙ ΔΕ Τ'* in Od. ix. 26, pendet: quam senex, inscitia vix tironi condonanda, protulit; et juvenis, verecundia etiam in puero nimia, amplexus est: quoniam *ΑΤΤΑΡ* pronomini emphatico *ΑΤΤΗ* sic ἀντιθετίκως subjunctum de una eademque re nulla unquam vel ratio vel consuetudo loquendi agnovit. Non aliam ob causam forsitan poeta Ithacam et res Ulyssis cæteris Græcorum a Troja redeuntium materiam carminis prætulit, quam quod, audientibus minus notæ, majorem fingendi licentiam præberent: insula enim parvula, pauperrima, et remotissima nullas illecebras habebat, quibus peregrinatorem, mercatorem, vel etiam piratam Asiaticum visendi studio allectaret.

L. Odysseam Homericam in libri XXIII. vs. 296, finem habuisse, grammatici celeberrimi Aristophanes et Aristarchus olim censuerunt;[1] neque aliter cuivis Homericis paullo altius imbuto censendum est; tam multa subsequentibus insunt a moribus ac sermone illius ævi prorsus aliena. E Tiresiæ vaticiniis quoque constat Ulyssem ob procorum cædem in exilium actum esse,[2] et longinquis peregrinationibus postea diu jactatum errasse. Pauca, quæ veterum traditionibus poeta acceperat, ornare et augere speciosis miraculis studebat, mutare non audebat; atque ea nihil amplius docuisse videntur, quam Ulyssem, a Troja in patriam redeuntem, via aberrasse, et inter terras longinquas et ignotas naufragium fecisse, et diu latuisse; decimo autem anno solum sub aliena persona clam rediisse, et principes aliquot viros, qui uxorem sollicitarent, et hospitio abuterentur, dolo interfecisse; a quorum parentibus et propinquis e civitate exactus sit. Horum numerum, ut ejus gloriæ consuleret, poeta immodicè, supra omnem fidem et opinionem, ampliavit et auxit; quo præcipuè, et in fœdis istis et immanibus suppliciis, quæ Ulysses et Telemachus de caprario et miseris aliquot mulierculis sumunt, judicium limatius ac liberalius desiderandum est.[3] Bellatores suos, atroces, sævos, et feroces exhibuit Iliadis auctor; sed a frigida eâ ac tarda crudelitate, quæ odium duntaxat ac nauseam pariat, omnes abhorrent. Cæde et sanguine hostium, non cruciatibus inimicorum gaudent: neque Achillis tantum vel Diomedis, sed Ulyssis etiam, qualis in Iliaco

[1] Vide Schol. min. et Eustath. p. 1948.
[2] Vide Λ. 120, &c. et Ψ. 267, &c. [3] Χ. 465, &c.

carmine adumbratur, excelsior et generosior est animus, quam ut in servos et ancillas sævierit, aut tam vili et miserando sanguine ultionem vel iram placaverit.

Veruntamen, quo minus judicii et ingenii in fingendo, eo plus artis et elegantiæ in distribuendo et ornando prodit Odysseæ auctor. Summus est ubique nitor; et lactea quædam ubertas tenuissimas res citra fucum auget, et veram earum speciem, quamvis religiosè retentam, honestiorem reddit. Quoties res postulant, vigore non impetu, assurgit; alioquin extenuat consulto vires, et cursu facili et æquabili fertur; dum res communes, domesticas et rusticas, sermone culto quidem ac nitido, a quotidiano tamen proximo, planè et perspicuè narrat. In Ulyssis apud Phæacas narratione de erroribus et periculis suis, præcipuè assurgit, haud tamen sublimi eo splendore et ornatu, quo Virgilius in Æneæ simili apud Pœnos narratione; quamvis, ut simplicior hæc quam illa, ita probabilior, et ad personam occasionémque aptior est: nam quo minus poeta se suumque ingenium ostentet eo facilius et libentius lector vel auditor illecebris ejus capitur et tenetur. Quoties illam Æneæ legimus, carmina miramur, atque auctorem suspicimus et veneramur; quoties autem hanc Ulyssis, narrantem ipsum, poetæ prorsus obliti, audire, resque narratas tanquam oculis subjectas intueri, videmur.

LI. In universum tamen, utriusque poetæ ratio fingendi eadem est; atque ita pro audientium captu instituta, ut veritas in notis ac reapse existentibus fidem faceret fictis et ignotis: quæ ideo omnes crederent simul et stuperent. De rebus sensibus subjectis subtiliora plerumque et morosiora judicia sunt hominum foris et sub dio ætatem degentium, quam criticorum, qui scholarum et gymnasiorum litterariorum umbraculis cessantes, alienis oculis sæpe vident, et sensus animorum, e præsumptis opinionibus, arte professoria concinnant. At ea ipsa judicia eo exercenda, quo experientia quotidiana nihil valeret, prorsus hebescerent, ita ut omne miraculum, vel loci vel temporis spatio semotum, facile ad credendum esset; et quidquid licentia fingendi de Achillis vel Ulyssis rebus gestis proferre posset, pronis auribus, tanquam fide dignum, acciperetur, ab iis etiam, quos ne Virgilianas quidem hyperbolas de fluctibus ad sidera assurgentibus, &c.[1] æquo animo auscultaturos fuisse, ex eo colligere licet, quod, in carminibus tam multiplices ejusmodi rerum species tam variè adumbratas complexis, nihil tale veteres poetæ ausi sint. Pari quoque modestia, impari quamvis arte et ingenio, poetæ barbari Septentrionales eandem materiam tractârunt, adæque immodici in deorum et heroum factis ultra omnem humanæ naturæ rationem augendis et exaggerandis: de iis enim audientes omnia credere parati erant, quia nihil scire potuerant. In omnibus autem, quæ e solitis navigandi, venandi, et armenta pascendi studiis cognita haberent, nihil, quod non verum esset, oblectare potuit; atque hanc ob causam, si nulla alia subesset, inanium ista ampullarum farrago, quæ sub Ossiani cujusdam ficto nomine venditata est, pro commentitia et subdititia, a quovis non veterum morum et consuetudinum prorsus ignaro, habenda foret.

Omnes homines, præsertim juvenes, mirabundi gaudent, prodigiosisque et mirabilibus summopere delectantur; atque iidem senes, quum sensibus obtusis et mentibus defatigatis præsentia minus placent, omnia præterita, quæ ipsis ad ejusmodi delectationem sentiendam

[1] Æn. I. 103. 111. 567, &c.

apsoribus accidissent vel extitissent, insito et naturali quodam affectu, non voluntate mendaces, in immensum augent. Hinc opinio semper et ubique per omnia hominum secula propagata est de virtute et viribus majorum, quibus immane quantum præstarent suæ ætatis homunculis. Hac opinione Iliacus poeta summa arte et judicio, nec minore audacia, usus est ad viros, veterum traditione tantum notos, ita ornandos et augendos, ut vires eorum, omnem naturæ rationem modumque supergressæ, hominibus etsi naturæ observantissimis incredibiles non viderentur, ut summam admirationem et animorum delectationem excitarent. His ritè cognitis, cuivis in promptu erit discernere quæ in carminibus e veritate historica, et quæ e poetica fingendi licentia et studio plausus captandi profecta sint. Ut hoc tamen rectè fiat, carminum reapse Homericorum testimonium tantum adhibendum est: nam si posterorum traditiones omnes omnium temporum, tanquam perinde fide dignos congerimus, farraginem conficiemus incongruam prorsus et absurdam; qualem de bello Trojano confecit Jacobus Bryant, et qualem proculdubio æque confecisset, si omnes omnium gentium traditiones de sanctorum apostolorum rebus gestis et societatum Christianarum primordiis ad sacrorum librorum fidem inficiendam collegisset.

LII. Quum flumina Troadis Simoenta et Scamandrum male alterum ab altero distinxissent geographi veteres, omnia, quorum notitia aliquo modo ex iis pendebat, situm nempe urbis et planitiei Trojanæ, navium Græcorum stationem, &c. perperam intelligebant, et locis alienis perquirebant; neque nisi hoc demum seculo, Chevalieri, Morittii, Gellii et Clarkii curis ac laboribus, justa ac vera aliqua eorum expositio facta est; quæ tandem aptissime congruere traditis a poeta visa sunt. Nullo modo igitur nugarum venditatoribus auscultandum, quorum alter bellum Trojanum,[1] alter Medicum,[2] nullo quasi negotio, de medio sustulit. Mihi etiam puero, senem haud minus doctum, neque alioqui magis delirum, audisse contigit, qui paribus argumentis, nec majore nisu, Americam et insulas Americanas ex orbe terrarum sustulerat; quæcunque enim de iis narrata essent suis temporibus, quum omnia fraude et mendaciis impudentissimis referta et inquinata essent, nemini sano credenda esse contendebat; neque quæ Hispani, Lusitani, et Itali de Christophori Columbi, Americi Vespucii, Ferdinandi Magellani, et aliorum longinquis per maria incognita profectionibus, antea tradidissent, pluris æstimanda, quam quæ eorum populares iisdem temporibus de Amadis, Palmerini, Orlandi, vel Rinaldi rebus gestis scriptitassent; sive quæ, pari impudentia, nebulo quidam sub Gulliverii nomine de ejusmodi navigatione nuper proferre ausus esset.

LIII. Diversorum hominum diversi cum ratione insaniendi sunt modi. Huic aliquid verum credere, quod non et antiquum, religio fuit: illis omnia omnium hominum ac temporum commenta, versus sibyllinos, Phœnicias Sanchoniathonis, nescio cujus, historias, poemata Rowleiana, &c. &c. pro sanctis et sinceris amplectari et venditare solenne erat; dum virorum gravissimorum, Thucydidis, Aristotelis, et Strabonis de rebus antiquis testimonia vix notatu digna viderentur. Quæ de Anaxagoræ, Metrodori Scepsii et aliorum opinionibus suam sententiam comprobantibus, attulit quidam, falsa sunt omnia; nemo

[1] Bryant, War of Troy. [2] Richardson, Oriental Dissertations.

enim veterum, ne eorum quidem, qui sub Homericarum fabularum involucris suæ sapientiæ argutias se invenisse credebant, de ipso bello Trojano dubitationem unquam attulerat; licet poeta res in eo gestas exornasse potius quam enarrasse visus sit; et de animis audientium commovendis, magis quam de mentibus instruendis cogitasse; atque idcirco vera consilia belli non aperuisse; sed speciem quandam probabilem, poesi magis quam rerum rationi aptam, ei prætendisse: nam Helena, si prætexta, vix vera causa tanti belli esse potuit; nunquam enim homines usque eo fatui et stulti fuerunt, ut pro una muliercula, aut illi tot labores suscipere voluissent, aut isti tot mala sustinuerint. Si de belli Peloponnesiaci causis nihil cognitum esset præter ea quæ tradidit Aristophanes, non alia fuisse Periclis in eo suscipiendo consilia quivis crediderit; nec de Græcia subigenda et imperio rerum occupando; sed de mulierculis quibusdam recuperandis eum tantum cogitasse.[1] Quæ comicus vituperandi et mordendi, antiquus poeta ornandi studio fingebat, haud nescius quantum Helenæ persona ei profutura esset; atque audientes non adeo curiosos ejusmodi rerum æstimatores esse, ut justa earum ratio in omnibus reddenda foret.

LIV. Vera belli causa fuisse videtur aucta ultra modum imperia, quum Agamemnonis, tum Priami; atque inde mutua æmulatio, sibi invicem præcavendi studia, timores, odia, et iræ; quæ inter præpotentes semper suboriri solent. Imperium Trojanum quoque Pelopidarum regnum avitum fuisse traditur; quod Dardanidarum familia, expulso Tantalo, Agamemnonis et Menelai proavo, vi occupasse credebatur. Recuperandi itaque imperii studium momenti aliquid in consiliis habere potuit; nec non et juris æqui probabilem obtendere speciem expeditioni, qua majorum res sibi vindicandas, et injurias prius illatas ulciscendas, susceperat. Belli autem eventus vix minus funestus victoribus quam victis fuit: quantumvis enim gloriæ Græcorum principes inde retulissent, res domi, quæ interim labefactabantur, nihilo validiores ex ea post reditum factæ sunt; at conquassata Pelopidarum potentia, et sumptibus ac cædibus fractæ et imminutæ Achæorum opes, Heraclidis et Doribus occasionem redeundi et Peloponnesum invadendi præbuisse videntur: ita ut memorabili, haud tamen unico exemplo, victoris populi clades et ultima ruina e bello prospere gesto successerit.

Agamemnon, junctis Perseidarum cum Pelopidarum hæreditatibus, et maximis sui seculi copiis navalibus auctus, Græcis omnibus mediam usque Thessaliam et Peneum amnem imperitabat;[2] a quo usque Pontum Euxinum et mare Ionicum omnes gentes utriusque littoris, tam Europæ quam Asiæ, a Mysis et Teucris bello priore subactæ, Priami dicto audientes erant.[3] Ita factum est ut Achilles, Thessalorum potentissimus, regnumque utriusque imperii conterminum, cujus erant et Pylarum claustra, tenens, maximi in bello gerendo utrique fuerit momenti; atque eo ad propulsandas injurias, ab imperatore suo sibi illatas, promptior et audacior; præsertim quum, e cæteris Thessalorum principibus, Philoctetes absens, Protesilaus occisus, et Larissæi in hostium numero essent.[4] Non equidem negaverim singulos homines corporis viribus, armorumque usu et

---

[1] Acharn. 524, &c. ed. Brunk. [2] Thucyd. l. I. c. 9. [3] Herodot. l. VII. c. 21.

[4] Il. B. 840. p. 301. pro urbe Troadis nonnulli male acceperunt, quæ nullo modo longe (τῆλε) a loco, quo rex ejus occisus est, abesse poterat.

præstantia, plus olim in multitudines valuisse quam postea, quum omnium arma ex iisdem materiis, atque ideo fere æqualia essent: at sensus tamen hominum communis plane docet, rerum et locorum opportunitatem, et mentis acumen et consilium in ea captanda et utenda, plus semper et ubique in duce valuisse ad bella prospere gerenda, quam corporis robur et agilitatem; atque ideo poetam, ut summum ducem ad auditorum captum et ingenium accommodaret et ornaret, ea, quæ ad illa pertinerent, ad hæc transtulisse. In aliis quoque eadem est ejus ratio fingendi in ornandis et augendis omnibus quæ audientes ita nescirent ut ornari et augeri sinerent.

LV. Vix dubitandum est quin flumina Troadis, quæ nominibus hodiernis Mender et Shimar in nostra charta, a viro peritissimo et amicissimo Gullielmo Gell redacta, indicata sunt, Scamander et Simois sint a Demetrio Scepsio, Strabone, et aliis recentioribus descripti: at mihi tamen pro comperto est, Mender istud Simoenta Homericum, et flumen, quod e fontibus sub Bournabaschi vico nascitur, Scamandrum Homericum esse; atque ideo montem illum, cujus partem inferiorem nunc occupat iste vicus, urbis antiquissimæ Trojæ sedem fuisse. Omnia, quæ Scamandro suo tribuit poeta, et quæ e Cowperi falsissima versione perperam accepit geographus clarissimus Rennell, illi flumini minime conveniunt, huic maxime: nam locum unicum, quo Scamander ex Ida fluxisse dicitur, adulterinum et insititium esse omnes nunc agnoscunt, ob causas quas in notulis recensuri sumus.[1] In loco autem a nullo unquam suspecto, quo Somoesii mater in ripis Simoentis eum peperisse traditur, quum ex Ida, in quam cum parentibus greges pascentibus ascendisset, rediret, Simois plane ostenditur ex eo monte fluxisse.[2] Scamandri exundatio ad Achillem submergendum, non ex imbre subito vel alia quadam causa naturali, sed portenti instar prodigioso Dei opere ultra modum crevisse dicitur;[3] at flumen tamen, ita auctum, ulmus e ıp a viri manibus radicitus evulsa, et in alveum transversim præcipitata, totum obstruit et impedit,[4] quod alveo viginti pedum lato, non trecentorum accidere potuerit. Scamander invocat Simoenta in auxilium adversus Achillem, ut saxa, arborum truncos, et aliam colluviem, quæ sibi, e planitie orto et cursu leni et quieto fluenti, defuisset, ad eum opprimendum et cum armis obtegendum, convolveret:[5] et viri certamen cum aquis restagnantibus esse eo certissime constat, quod non huc vel illuc impellunt, sed clypeo quacumque verso obstant, et arenam sub pedibus dissolventes, impediunt eum, et paullatim submergunt.[6] *Πηγαὶ ποταμοῦ, fontes amnis,* ita generaliter enunciati ut in Il. X. 147. non alii esse possunt, salva proprietate linguæ, quam fontes primarii ab ostio remotissimi; et quamvis plures nunc sint scaturigines, et omnes unius et ejusdem temperaturæ, nihil obstat quo minus duo tantum, altera callida altera frigida, Homericis temporibus fuerint; quum in iis regionibus, quæ violentis et frequentibus terræ motibus obnoxiæ sunt, scaturiginum atque etiam fluminum cursus sæpe mutentur et confundantur. In æstate tamen adhuc copiosiores sunt horum fontium aquæ quam eæ, quæ latiore alveo et longiore cursu ex Ida defluunt; atque, ob eam forte causam, gradum eminentiorem et honoratiorem in æstimatione incolarum antiquissimorum obtinebant.

Situs hic in monte, quo nunc est vicus Bournabaschi, non modo

---

[1] Il. M. 5—40.
[2] Il. Δ. 475.
[3] Il. Φ. 212 &c.
[4] Il. Φ. 422—5.
[5] Ib. 313—23.
[6] Ib. 265—71.

rebus a poeta descriptis aptissime convenit, sed iis quoque omnibus, quæ urbi cuicunque primariæ apprimè necessaria sunt, instructissimus est, quibus omnia alia loca circumjacentia omnino carent. Urbem primariam eam esse intelligo, quæ ab hominibus agrestibus pastoribus et cultoribus ædificata et munita sit, non ut sedes imperii vel emporium commercii fieret, sed ut locum commodum congregatis habitandum, et a subitis hostium incursionibus et aggressionibus tutum, præberet. Ad hoc tria maximè necessaria erant, mons scilicet ita altus, et ab aliis separatus altioribus, ut in eum missilia desuper jacere non liceret; aquæ scaturigo, aut in eo, aut sic cacumini subjectus ut missilibus inde jactis defendi protegique posset; et planicies subter satis ampla et fertilis ad frumentum hominibus et herbam gregibus præbendam; quæ omnia huic loco, at alii nulli in hac regione, abundè competunt. In omnibus carminis locis non interpolatis poeta de urbe Troja, tanquam alta, prærupta, et ventis exposita loquitur; et versus insititii, qui aliter eam exhibent, alias ob causas, in notulis recensendas, a nobis ejiciendi erunt. Quæ autem clar. Rennell de mœnibus ignium ad Græcorum castra accensorum lumine relucentibus attulit, ut eam mari propiorem fuisse ostenderet, non ad antiquas, sed ad Popianas interpolationes, a Cowpero magis inquinatas et depravatas, omnino pertinent.[1] Græcorum castra, quæ hominum plus quam centum millia, mille naves, et principum omnium currus et equos continebant, non parvo spatio ipsa continebantur; neque quod inter ea et Bournabaschi superesse poterat, plus quam sufficiens ad prælia tam varia inter tantos exercitus æstimandum est; et si id sæpius in die transeant quam nostrorum temporum homunculi possint, poeta rationem audientibus reddere non neglexit, sæpe inculcando, quod vulgus semper facile credidit, nempe præterita præsentibus longe meliora fuisse, et viros, qui ad Trojam pugnassent, omnes sui seculi viribus immane quantum superasse.

In terris tam violenter frequenterque concussis alvei et cursus fluminum sæpe proculdubio mutati sunt, ita ut hodiernis parum fidendum sit; neque tumuli, a barbaris fortasse, qui diversi diversis seculis, et ante et post bellum celeberrimum, terram eam occupabant, congesti, in testimonium aliquid valent, aut ad viros, quorum nominibus insigniti sunt, pertinere videntur; neque sepulchrum Ili tam sæpe memoratum pro tumulo sed pro columna habendum est; ut artifices veteres, qui res gestas lapidibus sculptis exhibebant, omnino acceperunt. Poeta eas res ad locorum, in quibus gestæ erant, speciem et naturam ita accommodabat, ut apud auditores, homines rudes et agrestes, at earum tamen satis gnaros, fides narrationi haberetur; fides autem *poetica* potius quam *historica*, utpote quæ verisimile pro vero libenter acciperet. Verisimilitudo autem, pro audientium captu et judicio semper et ubique, tam in locorum quam in rerum gestarum congruentia, religiosè conservatur; atque eam carmina ipsa, ab interpolationibus repurgata, lectori idoneo satis superque ostendent.

LVI. Etiamsi alia sit in nonnullis mythorum et sacrorum ratio, Odysseæ tamen, nihilominus quam Iliadis auctori, mystica illa et symbolica posterorum religio prorsus ignota fuisse videtur; neque dii ex ea orti, vel ad eam pertinentes; ut Pan, Silenus, Bacchus,

---

[1] Il. Θ.

Cupido, &c. in locis non interpolatis usquam obversantur. Neque Hercules, neque Helenæ fratres, qui, ex ea religione personas alienas induti, in deorum numerum relati sunt, gradum aliquem vel honorem supra naturam humanam adepti erant: versus enim, quibus inter deos recensentur, manifestè spurii et insititii sunt.[1] In nummis tamen Græcarum civitatum antiquissimis, octavo vel nono etiam seculo ante Christum natum cusis, ejus religionis symbola haud infrequenter impressa occurrunt.

Nusquam autem vel in Iliade vel in Odyssea, aut nummi aut litteræ memorantur; nam σήματα ista λυγρὰ, quæ in tabella plicatili Bellerophontes a Prœto acceperat, symbola erant quædam funesta et exitiosa, inter socerum et generum prius constituta, quorum voluntatem neque Bellerophontes neque alius quipiam, non ab iis edoctus, intelligere posset:[2] neque talentum auri numisma, sed pondus est, nulla alia re usurpatum; unde numisma fortasse initium cepit: quatenus enim e pretii ratione magnitudinem ejus definire licet, haud alia existimanda sunt numismata ea antiquissima, quæ adhuc extant, pondo granorum CCLX. plus minusve, singula, quam talenta illa Homerica cusa ac signata. Omnia ex auro non decocto, quale e fodinis ac metallis provenit, opere vetustissimi moris, rudi et informi, facta sunt; neque e quatuordecim, quæ mihi videre contigit, nisi unum litteris signatum est; *ΣΙ* nempe, initialibus, *ΣΙΦΝΙΩΝ*;[3] quorum insula, alioqui sterilis et saxosa, auri metalla satis ampla habebat.

Hi nummi fortasse Κροισεῖοι στατῆρες Pollucis sunt, quorum ad exemplum postea Darici ex auro decocto, quo primus Darius Hystaspis filius in moneta usus est,[4] facti esse videntur; majores enim ejusdem quasi ponderis sunt, minores dimidii: atque ex his urbium Asiaticarum et regum Macedonum στατῆρες vel Philippi; Romanorum *aurei* vel *solidi*; et aliarum deinceps gentium numismata aurea usque ad nostratium *Guineas* et Francogallorum *Louis*, originem fortè traxerunt; pondo enim quasi omnia, auri plus minusve puri in nonnullis ratione habita, Persarum Darica minora æquiparant; licet pretium, e copia continuo aucta, sensim imminutum sit. Omnes etiam omnium civitatum Græcarum nummi aurei e partibus aliquot talenti Homerici conficti esse videntur; atque usque eo talentum id in mercantium et vendentium commoda divisum est, ut e CXXX^{ma} ejus parte nummuli cusi sint; quorum unus Coiorum, conservatissimus pondo II. granorum in museo nostro asservatur. *Talentum vetus* quatuor drachmarum a scriptoribus de re nummaria memoratur;[5] quod Homericum talentum, et regum Lydorum staterem, Κροισεῖον στατῆρα, fuisse, vix dubitandum est.

Apud Siceliotas et Italiotas argentea pari modo moneta, ponderis ratione, in *talenta*, *minas*, et *nummos* divisa erat:[6] necnon et ærea quoque; quæ apud Etruscos ac Latinos, qui eam ab Italiotis recepe-

---

[1] Odyss. Λ. 300—4. λιλόγχασ' ἶσα interpolatorem manifeste prodit.

[2] Iliad. Z. 168, &c.

[3] Cantabrigiæ apud virum ornatissimum D. E. Clarke, LL. D. qui eo et compluribus aliis veterum civitatum, regum, et gentium nummis pretiosissimis Museum nostrum humanissime ditavit; ita ut, e quatuordecim quos vidi, undecim nunc habeat. Cæterorum, duo in locupletissimo nummophylacio Baronis de Northwick, et alter in Hunteriano asservantur.

[4] Herodot. lib. iv. 166.

[5] Schol. Ven. in Il. Ψ. 269.

[6] Tab. Heracl. Nap. 1, 95, 96, 123. et Mazzoch. Disquis. in eand. 75.

rant, fusa, non cusa, antiquitus erat. Unicuique tamen genti, et in unoquoque metallo, ratio ponderum et divisionum diversa fuit.

Fallitur autem Richardus Bentleius, quum e locis parum sinceris Pollucis et Festi, Siceliotas et Italiotas scribit *minas* in re nummaria non habuisse; *talentum* autem e nummis XXIV. constituisse:[1] in tabula enim Heracleensi, sub finem quarti ante Christum natum seculi insculpta, *MNAI* et *NOMOI* diserte memorantur;[2] atque editor ejus Mazzochius planè ostendit ratione pretii utrorumque habita, et loco Diodori Siculi citato, minam istam Italioticam XXIV. nummos, et talentum Sicelioticum XXIV. minas, valuisse.[3] *NOMOΣ* (sic enim omnino scribendum, quum *νοῦμμος* mera barbaries sit e Latina pronunciatione orta)[4] quarta pars, plus minusve drachmæ Atticæ fuit; cujus moduli frequentissimi extant nummuli civitatum Italicarum. *ΛΙΤΡΑ* et *'ΟΓΚΙΑ* (sic enim, non *οὔγκια*, scribendum) LIBRA et UNCIA, æris, et rerum pondera viliorum distinguebant; quamvis postea *ΛΙΤΡΑ* monetam argenteam quæ libram æris vel ⅙ partes nummi, apud eosdem, significaret; et *ὄγκιας* XII. valeret. Sic Menandri versus intelligendus est, quem e codice bene restituit Athenæi editor elegantissimus—*μικροῦ ταλάντου γίνεται κατὰ λόγον*—at malè interpretatus est—*impensa, si summam rerum subducas, est talenti*—*μικροῦ*—*parum abest.* Sermo est enim de vilitate rerum et parsimonia, non magnificentia sacrificantium, quorum impensa in deos ad rationem parvi talenti, Siciliani scilicet, tota computanda esset. Vide Athenæ. deipnos. l. VIII. C. LXVII. ed. Schweigh.

Græcorum aliorum numismatibus, ratio numeri, non ponderis, nomina dedit, e clavis deducta vel obolis ferreis vel æreis, qui apud Dores forsitan pro nummis primum usurpabantur; et ejus erant moduli, ut manus hominis sex commodè comprehendere posset; unde æs, quod uniuscujusque pondus, et argentum, quod uniuscujusque pretium æquaret, *'ΟΒΟΛΟΣ*; et quod sex, *ΔΡΑΧΜΗ*, appellabatur.[5] Mina autem Attica, et talentum Atticum, Euboicum, Ægineticum, &c. pondera erant majoris trutinæ, et vilioribus rebus propria; quæ serius, et auctis jam divitiis, ad rationem nummariam translata sunt. Oboli et drachmæ Æginetícæ argenti majores erant quam Euboicæ vel Atticæ; atque illas Peloponnesi, Bœotiæ, et Phocidis civitatibus, has Græciæ cæteris in usu fuisse, e nummis adhuc extantibus colligere licet: quamvis ratio ponderis, nisi antiquissimis, lubrica admodum et incerta sit; quoniam, inopia vel avaritia urgente, haud infrequenter imminuta esset, præsertim a regibus et tyrannis. Drachmæ

---

[1] Dissertation on Phalaris, &c. S. XIV. τὸ μέν τοι Σικελικὸν τάλαντον ἐλάχιστον ἴσχυε. τὸ μὲν ἄρχαιον, ὡς 'Αριστοτέλης λέγει, τέσσερας καὶ εἴκοσι τοὺς νούμμους· τὸ δὲ ὕστερον δυοκαίδεκα δύνασθαι δὲ τὸν νοῦμμον τρία ἡμιοβόλια. Polluc. ix. 87. Atticum (talentum) est 6000 denarium, Syracusanum 3 denarium Festi.

[2] Vs. 75, 95, 96, 123.

[3] Mazzoch. in vs. 75. τὸ τάλαντον δὲ, τὸ νῦν λεγόμενον 'Αττικὸν παρὰ Σικελιώταις, τὸ μὲν ἄρχαιον ἦν μνῶν ΚΔ· νυνὶ δὲ ΙΒ. Diodor. Sic. apud Suid. in voce τάλαντον. Aliter et emendatius fortasse Diodori verba extant in Schol. Ven. B. in Il. E. 576. τάλαντόν ἐστι μνῶν Ξ. ἡ δὲ μνὰ δράχμων Ρ. ἡ δὲ δράχμη ὀβόλων F. ὁ δὲ χάλκους λέπτων Ζ. τὸ τάλαντον δὲ νῦν λεγόμενον 'Αττικόν· παρὰ δὲ Σικελιώταις τὸ μὲν ἄρχαιον ἦν μνῶν ΚΔ, νῦν δὲ ΚΒ.

[4] Quod Bentleii acumen fugisse mirum est, quum quartam sedem in versu iambico senario Epicharmi, quem laudat, teneat. p. 335. et apud Suidam ΝΟΜΟΣ.—Δωριεῖς δὲ ἐπὶ νομίσματος χρῶνται τῇ λέξει, καὶ 'Ρωμαῖοι παρατρέψαντες ΝΟΥΜΜΟΝ λέγουσιν.

[5] κινδυνεύει δὲ καὶ τὸ πάμπαν ἄρχαιον οὕτως ἔχειν, ὀβελίσκοις χρωμένων νομίσμασι σιδήροις, ἐνίων δὲ χάλκοις, ἀφ' ὧν παραμένει πλῆθος ἔτι καὶ νῦν τῶν κερμάτων ὀβόλους καλεῖσθαι, δράχμην δὲ τοὺς ἓξ ὀβόλους· τοσοῦτον γὰρ ἡ χεὶρ περιεδράττετο. Plutarch. in Lysandro. c. xvii.

Ægineticæ, quas vidi conservatissimas, tum ipsius Æginæ tum Thebarum, Tanagræ, Elidis, et Phocidis, granorum xcv. plus minusve erant singulæ; et didrachmæ cxc.: quum drachmæ Athenarum et Alexandri Magni lxv.; didrachmæ, quæ rarissimæ, cxxx. sint. Alexander I. tamen, Xerxi æqualis, pondera majora adhibuisse videtur; quæ a successoribus paullatim imminuta, in minora ea Attica tandem cesserunt. Aristoteles, teste Polluce, litram Siceliotioam pretio æquam obolo Æginetico esse tradidit:[1] ita ut monetæ alterius rationem ponderis ad alterius rationem numeri redigere in nummis adhuc extantibus facile fuisset, nisi violentia tyrannorum rem sæpe malè tractasset; et argenti, ut æris, signati pretium supra ponderis et moduli rationem auxisset.

lvii. Si traditis a Strabone et chronico Pario fides habenda est, Phido, Argivorum tyrannus, monetam Æginæ cudendam anno ante Christum natum dccclxix. primus curavit:[2] at Lydis tamen Herodotus, justiore forsitan titulo, ejus inventionem vindicavit:[3] nam quæ Plutarchus de nummis a Theseo cusis, et bovis effigie signatis, prodidit,[4] ab omni historiarum fide et rei antiquariæ ratione prorsus abhorrent; quum Homericis etiam temporibus, diu post Thesei ætatem, si Thesea aliquem unquam fuisse credere libet, omne genus numismatis usque eo ignotum esset, ut neque aurum, neque argentum, neque æs, pretii rationem aliis rebus suppeditaret, sed boum armenta; quorum tantus erat usus apud homines simplices et agrestes, ut absolutè pro opibus haberentur. Neque me fugit Phidonem hunc, *τὰ μέτρα ποιήσαντα Πελοποννησίοισι*, inter Crœsi æquales sexto demum ante Christum natum seculo recensitum esse ab Herodoto;[5] qui seriori cuidam Argivorum tyranno ejusdem nominis ea tribuisse videtur quæ ad antiquiorem jure pertinebant: nam nemo non rei antiquariæ prorsus ignarus credere potest, Crœsi demum seculo, vel mensuras vel pondera vel monetam Græcis quibuscumque primum innotuisse. Mutila tamen vel interpolata esse verba historici jure forte suspicati sunt editores; atque errorem posterorum commentis non ei tribuendum.

lviii. Æginensium nummi argentei, vulgo Ægiensibus perperam tributi, extant nonnulli, quos si non sub antiquissimo illo Phidone, ætate ab eo proxima cusos fuisse, ex opere rudi et informi, colligere licet: at aurea nihilominus Asiaticorum talenta, supra memorata, aliquanto vetustiora esse videntur: artis enim prima et incertissima incepta planè exhibent. Aurum justo pondere finitum, et igne liquefactum in aquam effundebatur, qua in massæ naturalis speciem abnormem et fortuitam effingebatur; atque sic in typum malleo et clavo quadrato adigebatur. Aurea numismata argenteis et æreis ætate priora esse, credendum est; quum aurum magis obvium et inventu facilius fuerit; atque etiam mollius, ductilius, et operi cuicunque, quod instrumentis nondum perfectis perficiendum esset, aptius. In

[1] Onom. p. 216. 436.

[2] καὶ μέτρα ἔξευρε τὰ φειδώνεια καλούμενα καὶ στάθμους, καὶ νόμισμα κεχαραγμένον, τό τε ἄλλο καὶ τὸ ἀργυροῦν. Strab. l. viii.

[3] πρῶτοι δὲ ἀνθρώπων, τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, νόμισμα χρυσοῦ καὶ ἀργύρου κοψάμενοι ἐχρήσαντο. I. 94.

[4] ἔκοψε δὲ καὶ νόμισμα, βοῦν ἐγχαράξας, ἢ διὰ τὸν Μαραθώνιον ταῦρον, ἢ διὰ τὸν Μίνω στρατηγὸν, ἢ πρὸς γεωργίαν πολίτας παρακαλῶν. ἀπ' ἐκείνου δέ φασι τὸ ‘ΕΚΑΤΟΜΒΟΙΟΝ, καὶ τὸ ΔΕΚΑΒΟΙΟΝ, ὀνομασθῆναι. in Thes.

[5] Lib. vi. 177, &c.

his tamen antiquissimis mysticæ religionis symbola, gryphus nempe, leo, et aries, singuli super singulos pisces, impressa occurrunt: et si, in re tam vetusta et obscura, conjecturis indulgere liceret, ejusmodi symbola, una cum arte nummaria, Græcos colonos, decimo forte ante Christum natum seculo, ab Asiæ gentibus indigenis didicisse dicerem. Apud Indos ea religio ortum habuisse videtur; ibi enim adhuc viget, et sub iisdem symbolis latet; quorum nonnulla, ut anguis cucullatus, in Ægyptiorum monumentis frequens, earum regionum indigenæ sunt: aries quoque, in nummo antiquissimo Clazomeniorum supra citato impressus, eodem situ et figura membrorum et corporis, quo aries sacer in zodiaco Indico, effictus est: necnon milites Indi, qui sub nostris ducibus nuper stipendia meruerunt, suos deos et eorum sacra, inter Ægyptiorum veterum numina, et signa hieroglyphica, ubique agnoverunt. Litteras autem et monetæ cudendæ artem Indos a Græcis, sub Macedonum et Parthorum imperiis accepisse probabile est: nullum enim ejusmodi monumentum apud eos, temporibus iis antiquius, adhuc inventum est; et signa litterarum, æque ac nummorum Indicorum veterum forma et fabrica, imitationis, Græcorum recentiorum etiam, notas manifestissimas præ se ferunt.[1]

Etsi inventionis ratio in omnium artium origine et progressu suaderet, sigilla in lapidibus pretiosioribus insculpta, ad imagines in ceram imprimendas prius adhibita esse, quam typi ad monetam e metallo aliquo cudendam fierent; nulla tamen ejusmodi sigilla perantiqua in dactyliothecis mihi videre contigerat; quum anno demum MDCCCVI. vir eximius Gulielmus Gell, de litteris Græcis, præsertim Homericis, optime meritus, e Peloponneso reportavit, et mihi humanissime dedit jaspidem purpuream triquetram, magnitudine semiuncialem; cujus in una parte est leo, in altera leo bovem jugulans, cum hederæ corymbo supra, in tertia duo juvenci recumbentes, cum corymbo item Dionysiaco; omnia pereleganti, antiquissimo licet, opificio, leonum in Mycenarum portis persimili, insculpta; neque monetam ullam, quæ tantæ speciem vetustatis præ se ferret, hucusque vidimus. Mycenaica ea leonum anaglypha, quorum membra et corpora, capitibus amissis, nunc restant, sub Pelopidarum imperio sculpta esse vix dubitare licet; neque jaspidis nostræ sigilla ævi multo serioris esse crediderim; ita ut symbola mystica, decimo ante Christum natum seculo, Peloponnesi incolis haud ignota fuisse pro comperto habeam. Neque tamen inficias eo, potuisse tam symbola quam numina mystica sacerdotibus et aliis principibus viris plane innotuisse, et inter secretiora diu latuisse, antequam poetis et rhapsodis ea in cœtus hominum vulgares proferre et promulgare licuisset: ubicunque enim sacerdotes extiterunt, mysteria, ad sanctimoniam et reverentiam tacenda religione augendam, excogitata sunt. Si ejusmodi sigilla in Peloponneso ante Heraclidarum reditum facta fuerint, haud a ratione abhorret colonos inde oriundos, auctis jam divitiis in terris, quæ auro abundarent, ea adhibuisse ad symbola ei imprimenda, quibus pondere vel pretio, in singulis portionibus, publica cujusque civitatis auctoritate comprobato, in mercatorum usum non examinatum acciperetur: vel, si magis credere libet, eos Lydorum regibus, qui metalla possiderent, artifices ad ea in ejusmodi

---

[1] οἱ δὲ ἐς τὴν Ἰνδικὴν ἐσπλέοντες φορτίων φασὶν Ἑλληνικῶν τοὺς Ἰνδοὺς ἀγώγιμα ἄλλα ἀνταλλάσσεσθαι, νόμισμα δὲ οὐκ ἐπίστασθαι, καὶ ταῦτα χρυσοῦ τε ἀφθόνου καὶ χαλκοῦ παρόντος σφισί. Pausan. l. iii. c. xii. s. 3.

usum sculpenda suppeditasse; nam isti reges, teste ipso Herodoto, qui Lydis monetæ inventionem tribuit, Græcos artifices ad omnia elegantiorum artium opera perficienda accersere solebant.[1] Quod Horatius docet,

Laudibus arguitur vini vinosus Homerus,

non nisi Odysseæ Homero convenit, qui altero minor tam opibus et dignitate quam ingenio, et rebus carmine celebratis fuisse videtur; atque ideo tantum vino ciboque tribuisse, et aliis ejusmodi rebus, quæ semper maximè expetendæ visæ sunt iis, quibus experiri vanitatem earum ad vitam beatiorem reddendam nunquam licuit. Quæ autem Hermesianax in elegeiis[2] de veterum poetarum amoribus ludibundus finxit, ut suos eorum exemplo comprobaret, hominem ullum serio accepisse, et pro vera historia venditasse, vix cuiquam credibile foret, nisi Jacobus Bryant sic hallucinatus esset.[3]

LIX. In Odyssea perinde atque Iliade δεικτικὸς et ἐμφατικὸς est tantummodo articulus; nostratium Britannorum, quam Græcorum posteriorum, Atticorum præsertim, consuetudini loquendi aptior; atque ubi aliter usurpatus sit, pro rhapsodi alicujus fœtu habendus, et, cum cæteris ejusmodi sordibus, haud cunctanter ejiciendus.* Quum autem carmina poetæ ac rhapsodi veteres gestu vehementiore recitare solerent; et, scenico quodam more, inter recitandum, voce, vultu, manu, ac totius corporis motu, animorum affectus exprimere, et quidquid versibus perstringere vellent, tanquam præsens ostendere, articulus haud infrequenter ea ratione nominibus præfigebatur; neque alia, propriam ejus vim in Homericis aut percipere aut sentire possumus.[4] Adjectivis, nihilominus, substantivorum loco usurpatis, ut γερὼν, γεραῖος, ξεῖνος, &c. præfixus pronominis vicem explebat; neque causa erat cur doctissimus Heyne ab ejusmodi vocibus deturbare vellet.

LX. Serior tamen et vulgaris articuli usus, quanquam Hesiodi carmini perinde atque Homericis ignotus, satis antiquus esse videtur, atque jamdudum invaluisse, quum Etrusci et Latini, non modo deorum quorundam nomina, sed vocabula etiam, quorumvis hominum sermoni quotidiano apprimè necessaria, a Græcis recipiebant: nam TERRA haud alia ratione e τῆ ἔρα, quam TURMES, Etruscum dei Mercurii nomen, e τος Ἑρμῆς compositum esse oportet. Vetustior igitur priscorum vatum vel ἀοιδῶν poesis inter Græcos, quam ejusmodi nomina aut in Etrusca aut in Latina lingua.

LXI. In chronico Pario Hesiodus sub finem decimi ante Christum natum seculi vixisse traditur; et quanquam me fateor parum fidei habere marmori isti celeberrimo, in hac re nihilominus auctoritas ejus plurimum valet, quod rationibus idoneis fultam video: atque, si e sermonis cujusque proprietatibus, quas sentire potius quam definire possim, ariolari liceret, Odysseæ auctorem centum circiter annis,

[1] Lib. i. 25 & 51.

[2] Apud Athenæ. l. xiii. c. 71.

[3] "War of Troy," p. 148.

[4] Sic cum Hector Paridi minitabundus exprobrat—

οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ κίθαρις, τά τε δῶρ' Ἀφροδίτης,
ἥ τε κόμη, τό τε εἶδος, ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.

poeta vel rhapsodus, sub Hectoris persona, τὰ δῶρα, τὴν κόμην, καὶ τὸ εἶδος Paridis tanquam præsentis, audientibus inter recitandum, gestu quodam contumelioso, ostendebat; unde articuli singuli singulis præfixi sunt: dum κίθαριν, quam Paris secum in præliis non habebat, sic indicare haud licuit; atque ideo articulus importunè ei adhibitus esset; neque Paris in excusatione articulum adhibet; ab ejus enim persona gestus omnis emphaticus in sua δῶρα tum prorsus alienus fuisset.

Iliadis ducentis ante Hesiodum cecinisse putarem.[1] Sic Iliacum carmen, maximum illud et pulcherrimum humanæ mentis opus, ei ipsi seculo tribuerim, quo Iones, Peloponneso expulsi, in Asiam commigrabant, quod aptissimè convenire videtur, tum schemati universali poematis, tum iis episodiis, quorum difficile est rationem reddere nisi e casibus et rebus gestis illorum temporum.

LXII. Poetæ enimvero et sociis, si propriis pulsi sedibus alienas appetere coacti essent, neque gratior neque aptior carminum materia inveniri poterat, quam bella in iisdem terris olim a majoribus gesta, tanta gloria, et tam prospero successu; neque ulla efficacior ratio suadendi concordiam inter suos, quam clades et calamitates commemorare, quæ, e rixis et jurgiis priorum ducum ortæ, successus illos aut retardassent, aut dubios tantisper reddidissent.

LXIII. Urbium Peloponnesi eversio obscurè ambiguèque indicatur, ut casus adhuc anceps, at deorum consiliis antea agitatus, atque ideo expectandus;[2] sic ut simul cuperet ac timeret poeta aliquid certi proferre inter homines, qui e longinquo patrias illas sedes ab hostibus occupatas contemplarentur, nec certè scirent si eas conservassent, an diruissent.

LXIV. Catalogus geographicus totius Græciæ, e nominibus propriis regionum, urbium, vicorum, montium, et amnium conflatus, vix aliorum hominum sensibus ea ætate aptari poterat, quam exulum; qui iis ipsis in locis pueritiam degerant: nam mera ista ac nuda scientia rerum, quæ in didactica recentiorum poesi tantas laudes meruit, nullas illecebras habere potuerat apud homines rudes et agrestes; quales erant etiam principes civitatum et duces exercituum Homericis temporibus. Tales homines nulla ratione se doceri patiuntur nisi affectibus animi vehementer commotis; qua evenit ut, apud omnes gentes, primi sapientiæ magistri fuerint poetæ; omnisque doctrina, vel de prudentia vitæ, vel natura rerum, vel potestate deorum, sub fabularum prodigiosarum involucris propagata sit. Ne summus quidem ornatus pulcherrimorum versuum ita commendare potuisset mera nomina et apposita Græcarum urbium, vicorum, montium et amnium, Græcis Græciæ incolis, ut libenter audirent vel optimum poetam et θεοῖς ἐναλίγκιον αὐδὴν, qui talia cantitasset. Neque colonis longinquis et inveteratis, qui in nova patria nati, nullam antiquæ vel memoriam vel notitiam habuissent, ejusmodi catalogus motum vel affectum ullum animorum excitasset. Exulantibus autem, et vi pulsis, qui amore quodam indigena locorum consuetorum adhuc tenerentur, nullam materiam aptiorem ad captandos animos, atque intimos eorum sensus et affectus commovendos, poeta naturæ observantissimus seligere poterat. Omne nomen et appositum, unaquæque vel tenuissima nota, quasi in tabula votiva, mentibus ostenderet anteactæ cujusque vitæ cursum—gaudia, ærumnas, ludos—puerorum errores, juvenum voluptates, virorum curas; quæ omnia, memoriæ

---

[1] In Chronico Hesiodus Homero prior est: at Catoni majori, apud Ciceron. de senectute, Homerus multis ante seculis fuisse visus est: item doctioribus omnibus, credo. Poemation, tamen, quod unicum Hesiodi nunc exstat, ita inquinatum et interpolatum est, ut ejus testimonio de poetæ ætate non temere uti liceat. Vox, nihilominus, ἀκροκνεφαῖος, quam Homerica Prosodia prorsus recusaret, in versu non suspecto, seriorem pronunciandi consuetudinem planè declarat. Vide infra S. CLII, &c.

[2] Iliad. Δ. 51—6.

infixa, hominum affectus semper retrahunt ad locos in quibus ea primi experti sint. In ejusdem catalogi prooemio, quo poeta musas memoriæ filias studio intentiore invocat, lamentari quodammodo videtur se exulantem eos in iis regionibus reliquisse; verborum enim tempora planè præsentia sunt, quibus orando iis dicit, *vos adestis et omnia scivistis; nos autem famam aliquam tantum audimus, nihil scivimus.*[1]

LXV. Objici forsitan potuerit Hesiodi carmen didacticum: quod Homericis quamvis multo posterius, ejus tamen ætatis est, qua antiqua morum simplicitas adhuc invaluit. Sed alia prorsus est ratio rerum quibus instructum est; neque sententiæ, in usum vitæ civilis et agrestis collectæ, et versibus intextæ, speciem aut naturam habent scientiarum earum exquisitiorum; quæ, quum neque opibus, neque commodis publicis vel privatis aliquid contulerint, tam contemptui apud rudes homines semper fuere, quam otiosis et luxu diffluentibus in deliciis. Prudentiæ autem domesticæ, ac juris communis et officii præcepta, quæ vates Ascræus, e sententiis sparsis et jampridem vulgatis, concinnasse et ornasse, potius quam de suopte ingenio deprompsisse videtur, omnium hominum interfuit cognoscere et memoria tenere; dum situs ac nomina locorum alienorum, nisi, ex usu et consuetudine anteactæ vitæ, affectibus animi infixa et inhærentia essent, nemo ea ætate vel scire vel audire curasset.

LXVI. Mihi igitur vix dubitandum esse videtur, quin poeta ipse et primi auditores Iliadis, ex iis fuerint, qui inter annum millesimum centesimum et millesimum quinquagesimum ante Christum natum, e Peloponneso et aliis forsitan Græciæ regionibus, in Asiam migraverunt, et florentissimas urbes, bonis artibus et ingeniis fecundissimas condiderunt. Hoc temporis intervallo poetam vixisse nonnulli veterum prodidere, præsertim pseudo-Herodotus; qui, e traditione quadam melioris certè notæ quam cætera istius libelli de vita Homeri farrago, eum natum esse anno sexcentesimo vigesimo secundo ante Xerxis expeditionem; qui est millesimus centesimus secundus ante Christum natum, scripsit: quum ipse Herodotus, ducentis serius annis, et Homerum et Hesiodum floruisse tradidisset, verbis tamen quæ planè indicant fuisse tum quoque, qui pro ævo priore contenderent;[2] atque eorum sententiæ Aristarchus calculum adjecisse traditur.[3]

Duæ præcipuæ migrationes a chronographis memoratæ sunt, altera Æolum anno millesimo centesimo vigesimo quarto, altera Ionum anno millesimo quadragesimo quarto ante Christum natum; sed hanc stirpium distinctionem poeta videtur prorsus ignorasse; neque inter gentes Hellenicas, quarum nomina et situs recensuit, ut Bœotorum, Epeiorum, Abantum, &c. usquam meminit Æolum vel Dorum, vel Ionum: locum enim Iliadis, (*N.* 681—700,) quo Iones Attici laudantur, insititium esse Heyne jampridem monuit; neque de eo ejiciendo nobis ambigetur.

---

[1] Il. B. 485, 6. [2] Lib. II. c. 53.

[3] τοῖς δε χρόνοις αὐτὸν (Ὅμηρον) οἱ μὲν περὶ τὸν Ἀρίσταρχόν φασι γενέσθαι κατὰ τὴν τῆς Ἰωνίας ἀποικίαν, ἥτις ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλείδων καθόδου ἐτῶν ἑξήκοντα.

Procli χρηστομ. excerpt. A.

Aliæ veterum sententiæ in Philostrati Heroicis asservantur. γέγονε ποιητὴς Ὅμηρος, καὶ ᾖδεν, ὡς μὲν φασιν ἔνιοι, μετὰ τέτταρα καὶ εἴκοσιν ἔτη τῶν Τρωϊκῶν· οἱ δὲ μετὰ ἑπτὰ καὶ εἴκοσιν, πρὸς τοῖς ἑκατον ὅτε τὴν ἀποικίαν οἱ Ἀθηναῖοι ἐς Ἰωνίαν ἔστειλαν· οἱ δὲ ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη γεγονέναι μετὰ τὴν Τροίαν ἐπὶ Ὅμηρόν τε καὶ Ἡσίοδον. C. XVIII. S. 11.

LXVII. Dores, quum nullis certis sedibus diu errassent, jam ante Troica tempora, montes altos ac nivosos inter Thessaliam, Phocidem, et Ætoliam habitabant;[1] quorum reliqui incolæ in recensione copiarum, atque in præliis subsequutis, numero ac virtute insignes sunt. De Doribus autem silet poeta; quod eos non participes belli crediderit; aut, in patriæ hostes iniquior, rerum gestarum gloria fraudare voluerit. Parcus est quoque tam Iliadis quam Odysseæ poeta in Herculis laudibus; quanquam res ejus materiam carminibus antehomericis haud paucis præbuisse videntur: sed posteri ejus Dorum, qui Peloponnesum subegerant, duces erant: atque eam ob causam fortasse filius ejus Tlepolemus, prima statim pugna, et nullo memorabili edito facto, solus e regibus Græcis occisus est;[2] et ipsi pessimum omnium facinus, hospitis nempe cædes inter sacra mensæ patrata, imputatum est.[3]

LXVIII. Dorum sermonem antiquum ac semibarbarum, a Lacedæmoniis, veterum morum modorumque tenacissimis, servatum esse credo; et specimen ejus, corruptum scilicet ac mendosum, adhuc extare in decreto contra Timotheum.[4] Dorica dialectus, a lyricis, tragicis, et bucolicis poetis usurpata, non est sermo gentilitius populi alicujus; sed lingua in usum poeticum conficta, atque partim e variis archaismis, partim ex usu vulgari recentiorum Dorum conflata; quorum præcipua pars sermonis ex Æolico formata est.

Æolum tamen atque Ionum lingua una eademque fuisse videtur; neque in diversas abiisse dialectos, nisi post emigrationes in Asiam; ubi gentes illæ, quæ generatim Danai et Achæi appellabantur, in varias, et a se invicem remotas civitates dispersæ, in varias species diversorum idiomatum patrium sermonem paullatim deflectebant; ita ut Herodoti ætate quatuor varietates linguæ inter ipsos Iones Asiaticos observarentur;[5] neque pauciores neque minus diversos fuisse modos loquendi in Siciliæ et Italiæ coloniis, e veterum monumentis ac testimoniis certissimè constet. Verbum, quod in communi et Attico sermone *ΠΛΑΣΣΩ* et *ΠΛΑΤΤΩ* scribebatur, apud diversos Doricæ stirpis populos *ΠΛΑΖΩ*, *ΠΛΑΣΔΩ*, et *ΠΛΑΔΔΩ* fiebat; atque alias Dorismus antiquus in varias abibat formas, singulas singulis civitatibus proprias et peculiares: alius enim erat sermo Argivorum, alius Lacedæmoniorum, alius Rhodiorum, alius Cretensium, &c. &c.;[6] neque ipsius Cretæ una eademque erat omnium civitatum dialectus; at aliarum aliæ, ut e nummis adhuc extantibus planè liquet.

LXIX. Ab his omnibus Attica dialectus quamplurimum distabat; atque quo elegantius ornata, exculta, et perpolita esset, eo magis a fontis ac parentis lucida et simplici magniloquentia delabebatur; ipsis tametsi istis elegantiis locum et auctoritatem parentis postea acquisiverit.

LXX. Parens autem ac fons, e quo reliquæ omnes effluxerunt, est lingua Homerica; quæ non e diversis dialectis et licentiis poeticis, ut grammatici somniarunt, conflata est; sed Achæorum vel Danaorum veterum sermo quotidianus et universalis fuit; quo, Homericis temporibus, omnia publica et privata negotia transigebantur; atque omnes sensus et affectus animorum exprimebantur: eorum enim tem-

---

[1] Herodot. lib. I. c. 56. [2] Il. E. 668. [3] Od. Φ. 27, &c.
[4] a Boethio asservat. et Oxonii edit. ann. 1777. [5] Lib. I. s. 142.
[6] Gregor. Corinth. Episc. de dialec. Dor. S. XLI. XCI. et Koen. not. in eand.

porum homines neque lexica, neque grammatica, neque libros ullos habebant; quapropter, si poeta verba insolita, aut modos loquendi ab usu communi abhorrentes, in carminibus usurpasset, nemo auditorum intellecturus fuisset.

LXXI. Hæc tamen lingua, quum carmina litteris primum mandabantur, jamdudum exoleverat; qua evenit ut rhapsodi et grammatici, qui ea sic redegerunt, quum neque indolem neque formam ejus planè perspectam haberent, omnia ad suas ipsorum dialectos vulgares tràduxerint; atque quoties versuum mensuræ modos loquendi longiores vel pleniores desiderarent, toties licentiam istam poeticam excogitaverint, ac litteris insititiis hiatus suppleverint: Græci enim veteres, quum omnium exterarum linguarum incuriosi, tum in suæ propriæ prisca indole et originibus indagandis minus seduli et attenti fuere; ita ut Thucydides et Aristoteles, viri acumine, scientia, et eruditione facile principes, haud aliter in hac re cæcutirent, quam quivis e trivio sophista vel rhapsodus.

LXXII. Incredibile cuipiam fortasse videbitur, poema ornatissimum, et omnigenæ eloquentiæ gratiis ac virtutibus refertum, in lingua tam exculta compositum esse sexcentos annos antequam ullus prosæ orationis scriptor extitisset. At quamdiu usus litterarum, ob penuriam materiæ ad scribendum aptæ, in paucis tantum et brevibus titulis in lapidibus, aut tabulis ligneis, aut laminis plumbi vel æris insculptis, hæsit, quidquid de laudibus deorum, heroum factis, aut sapientiæ præceptis, uberiore eloquii cursu traderetur, versibus condire solenne erat, ut facilius memoria teneretur; atque ita per rhapsodos, qui et librorum et librariorum vice tunc fungebantur, in publicum prodiret. Musas ideo non Phantasiæ neque Inventionis filias esse, sed Memoriæ, mythographi finxere; et poeta eas maxima intentione animi invocavit, non ut Achillis vel Diomedis ingentia facta cantaturum adjuvarent, sed ut catalogum facerent; partem operis, cui Musarum opem minime necessariam quivis nostri ævi poeta putaverit.

LXXIII. Troicis jam temporibus regem unumquemque potentiorem in familia poetam aluisse constat, qui hospites et amicos in conviviis delectaret; ac civium animos ad pietatem et virtutem accenderet; dum deorum laudes, et majorum res fortiter gestas, carminibus ad lyram cantatis, celebraret. Poetæ item singuli, qui arte et ingenio cæteris præcellerent, et quorum fama jam latius percrebuisset, haud unius principis patrocinio, vel unius gentis æstimatione contenti, longinquis peregrinationibus gloriam captabant; atque artem, quam colebant, vario rerum usu, et hominum experientia ornabant augebantque. Talem fuisse credo Thamyrim illum Thracium; qui, dum ab Œchalia redibat, vocem ac memoriam, morbo aliquo in itinere correptus, perdidisse videtur;[1] talemque fuisse ipsum Iliadis auctorem, tum veterum traditio, tum carminis indoles ac forma vix dubitare sinit; non enim curiosus adeo in laudibus inter Græcorum proceres æqualiter dispertiendis fuisset; neque tam subtili artificio singulorum ἀριστείας, ita ut reliquorum gloriæ non obessent, distribuisset, nisi singulis eorum posteris, tum forte regna singularum gentium tenentibus, placere studuisset.

LXXIV. Poetarum itaque arte et ingenio, æquè atque oratorum studio et contentione, lingua Græca ab ipsis incunabulis exculta et

[1] Il. B. 596.

perpolita est; atque ea ratione unctior quædam splendidiorque consuetudo loquendi, etiam in quotidiano sermone et de tenuissimis rebus, invaluit: neque in illa simplicitate morum, quum maximi reges aratorum, messorum, pastorum, atque etiam coquorum officiis fungerentur, ejusmodi officia Musæ dedignatæ sunt: at humillimas res nativa verborum gravitate, modorum gratia, et numerorum suavitate, in heroicæ majestatis fastigium extollebant.

LXXV. Neque eloquentiæ popularis ac forensis minores fuisse laudes aut præmia viliora, quam bellicæ fortitudinis in heroicis temporibus videntur; e compluribus enim utriusque carminis locis satis liquet, nullum fœdius opprobrium in principem virum ingeri potuisse, quam ἀκριτόμυθον, *confusè loquentem* esse: quum enim regna et imperia moribus plusquam legibus, et opinionibus plusquam viribus, starent, unusquisque rex vel princeps civitatis tantum inter cives potestate prævalebat, quantum armis in bello vel eloquio in pace præminere visus esset; quapropter omnes, qui eo loco nati essent; ut sibi rempublicam capessendam quodammodo sperarent, artem dicendi haud minus quam pugnandi callere oportebat; principemque virum liberaliter institutum ante omnia decebat

μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.

Siquis autem exquisitè ornatum se reddere studeret, Homerici instar Achillis, medicinæ scientiam, quatenus bello utilis in vulneribus tractandis; et musicæ vel poesis facultatem, qua propriam virtutem, aliorum fortia facta canendo, accenderet, addere oportebat. Ex ipsa itaque morum simplicitate, et aliarum artium inscitia, eloquentia invaluit; ac lingua, nativa quadam gratia et elegantia ab omni fuco rhetorico aliena, exculta et ornata est.

LXXVI. Carmina haud pauca ante Iliadem per Græcorum urbes decantata fuisse, vix dubitandum est, quamvis nihil antiquius nunc extet, neque in veterum bibliothecis extitisse videatur; nam quæ sub antiquiorum poetarum nominibus circumferebantur, ipsa sermonis indoles ac forma posteriora ætate esse prodit. Ante Shakspearium item nostrum, haud pauci tragœdiarum et comœdiarum scriptores fuerunt, qui plausu sui quisque theatri vicissim gaudebant; etsi omnes ille vir fulgore ingenii sui ita perstrinxit, ut vix rei antiquariæ studiosis nunc noti sint; neque iis etiam adhuc innotuerint, nisi ars imprimendi, exemplaria ultra modum, multiplicasset. Sic Iliacus, credo, poeta omnes qui præissent longe supergressus, eorum scintillis splendorem suum ita offudit, ut prorsus extinxerit, et quæcunque cecinissent, obliviscenda fecerit antequam litteris mandarentur. Tituli hexametri, quos Herodotus ex anathematis templi Apollinis Thebis exscripsit, ni justis suspicionibus obnoxii forent, specimina carminum non tantum ante-Homericorum, sed ante-Troicorum, obtulissent: quandoquidem decimiquarti et decimitertii ante Christum natum seculi esse debuissent; neque de fide Herodoti in exscribendo quæ vidisset, vel narrando quæ audisset, dubitandum est: de ejus autem judicio et acumine in fraudibus sacerdotum, sanctitatis famam e gloria antiquitatis captantium, detegendis jure suspicari licet; præsertim quum vox μουναρχέων, ut nihil dicam de sono ipso ac tenore versuum, notam manifestam serioris ævi præ se ferat.[1] Alioquin ipsa anathemata illius ævi esse potuerint; etsi deorum templa,

---

[1] Herodot. v. 59. &c.

Homericis etiam temporibus, nondum in Græcia extitisse, e silentio utriusque poetæ nisi loco manifestè interpolato,[1] probabile est: at tamen sacros fuisse thesauros ditissimos et celeberrimos et Orchomeni et Delphis certissime constat;[2] et quam solidè et magnificè ejusmodi ædificia, ad res pretiosas fidei commissas tuendas, extructa essent, adhuc exemplo est quod, tantum non integrum, extat inter Mycenarum reliquias. Apud Græcos quoque veteres, urbibus vi captis ac dirutis, quodcunque in usum sacrorum sic depositum erat, intactum manebat; ita ut Thebis paullo ante bellum Trojanum expugnatis ac direptis, nihil obstaret, quominus quæ Apollini antea dedicata essent, illæsa ad Herodoti ætatem pervenire potuissent; neque custodibus religio fuisset, quo minus quæ de eorum veneranda antiquitate tradita accepissent, litteris inscriptis confirmare auderent.

LXXVII. Unde litteræ Græcæ originem duxerint; et quo tempore signorum numerum plenum acceperint, in obscuro est: omnia enim, quæ tradita sunt de Cadmo, Palamede, &c. lubrica admodum et incerta sunt. De Cadmo, Leucotheæ, quæ nata mortalis dea maris facta est, patre, memoravit Odysseæ auctor; ita tamen ut nullam de ejus patria vel stirpe notitiam reliquerit.[3] Cadmei isti celeberrimi, qui Thebas in Bœotia vel condiderant vel occupaverant, a poeta antiquiore memorati sunt; nulla tamen mentione facta vel stirpis vel regionis qua oriundi essent. A Danais autem vel Achæis prorsus alieni fuisse videntur: sed a ratione rerum et moribus illius seculi planè abhorret, Phœnices, maritimum genus, sedem occupasse aut coloniam constituisse tam procul a mari inter gentes ignotas et infestas. Cadmum ipsum prorsus ignorasse videtur: neque si nosset, et gentem Cadmeam pro ejus posteris habuisset, eos *Καδμείους* sed *Κάδμιδας* e sermonis indole nominasset. Casmilus vel Cadmilus vetus Mercurii nomen fuit;[4] neque aliud fuisse credo Cadmum: unde Harmoniam, Martis et Veneris filiam uxorem duxisse fertur; atque cum ea in anguem mutatus esse, et dei sceptro vel caduceo adhæsisse; qua mysticæ religionis allegoriam cuivis deprehendere licet.

LXXVIII. De Palamede uterque silet poeta; unde patet nullum fuisse eo nomine ducem in bello Trojano; sed omnia de eo tradita, et de litteris ab eo inventis, posterorum commenta esse. Neque minus incerta sunt, quæ de litterarum vocalium duplicum, postea inventarum, origine et usu memorantur. Earum usus apud Athenienses anno quarto Olympiadis nonagesimæ sextæ, ante Christum natum trecentesimo nonagesimo tertio, archonte Euclide, primum obtinuisse dicitur:[5] unde ἡ μετ' Εὐκλείδην γραμματικὴ seriorem et perfectiorem scribendi modum denotat.[6] Euripides autem, qui quatuordecim antea annos mortuus est, in tragœdia, quam diu ante mortem composuisse videtur, signa litterarum Θ et *H* in nomine ΘΗΣΕΥΣ accuratissime descripserat; et audientibus, ut omnibus jampridem nota et usitata, obtulerat.[7] Atque Callias, comicus Atheniensis Sophocle

[1] Iliad. B. 549.
[2] Iliad. I. 381—404, 5.
[3] Od. E. 333—5.
[4] Schol. in Apol. Rhod. I. 917.
[5] Ἀθηναῖοι ἤρξαντο στοιχείοις Κ Δ χρᾶσθαι, πρότερον IF χρώμενοι Chron. Pasch.
[6] Plutarch. in Aristid.
[7] Thes. fragm. v.
κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος,
οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.

et Euripide antiquior, Ψ et *Ω* haud minus graphicè expressit in fragmento apud Athenæum.[1] In nummis identidem Græcarum civitatum nonnullarum Thraciæ vel Macedoniæ, quos e quadrato quadripartito incuso, et rudi opificio, quinti saltem, vel etiam sexti ante Christum natum seculi esse liquet, signa *H* et *Ω* occurrunt; atque in aliis item cum forma antiquissima τοῦ *T* in V Latino asservata;[2] quum nihilominus seriorem eam *T* Euripidis ætate ab omnibus usurpatam esse, e versibus supra citatis plane constet.

Vidimus etiam spirituum signa *Θ*, *Φ*, et *X*, in Thebarum, Ephesi et Calchedonis nummis argenteis; quos ante Simonidem vel Epicharmum, earum litterarum inventores a nonnullis habitos, ex ipsis monetariæ artis incunabulis extitisse, opus rude et informe, aliis quorum ætatem scimus comparatum, planè demonstrat; neque facilè crediderim, etsi tragici morum et consuetudinum veterum minus curiosi essent, Euripidem, poetam doctissimum, usque adeo omnem temporum rationem in iis neglexisse, ut litteram, tanquam Thesii seculo notam, audientibus in theatro proponeret, quæ ante acta ætate, ab homine parentum æquali, inventa, et primum usurpata esset. Artium et inventorum penè omnium origines, fabularum tenebris involutæ, indagatorem eludunt; at tutius et melius, quæ deprehendi possunt, e monumentorum fide, quam e mythographorum traditionibus deprehendere licet. Nummi duo musæ nostri nomen gentis Macedoniæ cujusdam exhibent, alter maximi moduli *OPPHΣKION*, alter minoris *NΩIϞΣHϘΩ*, producta vocali priore ex elisa consona. Nummus uterque argenteus formæ antiquissimæ est, et aliis paribus Alexandri primi regis collati, prioris seculi, sexti nempe ante C: n:, esse videntur; quo jampridem notam esse utramque litteram, *H* et *Ω*, et publice receptam oportet apud illius regionis civitates, quas auro et argento abundasse, atque elegantiæ in moneta studiosissimas fuisse e nummis quamplurimis adhuc extantibus, certissime constat. Civitas, ad quam pertinent nummi supra citati, eadem esse videtur atque Ὀρέστια Strabonis et Stephani, exoleto et corrupto apud posteros nomine; et ratione reddita, quæ semper in promptu erat, e fabula de Oreste Agamemnonis filio conditore.

LXXIX. Quum quinto demum seculo ante Christum natum historias pedestres Græci componere cœperunt, Ionum dialectus maxime florebat; ita ut Herodotus, Doricæ in Asia civitatis civis, et Atticæ coloniæ in Italia incola, ea uteretur in opere, quo totius generis humani res dicere sibi proposuerat; et quod, Olympico certamine, omnium Græcorum cœtui recitare destinaverat.

LXXX. Interea autem Athenienses, opibus, viribus, imperio, et rerum gestarum gloria præpollentes, eloquentia quoque, quum fo-

---

τὸ δεύτερον δὲ, πρῶτα μὲν γράμμαι δύο,
ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία,
τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος.
τὸ δ' αὖ τέταρτον, ἣν μὲν εἰς ὀρθὸν μία,
λόξαι δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
εἰσίν· τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι·
γράμμαι γάρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο,
αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν.

[1] ὀρθὴ μακρὰ γράμμη 'στιν· ἐκ ταύτης μέσης
μικρὰ παρίστωσ' ἑκατέρωθεν ὑπτία.
ἔπειτα κύκλος, πόδας ἔχων βραχεῖς δύο.
L. x. c. lxxx. ed. Schweigh.

[2] In Veliensium nummis antiquissimis Musei nostri.

rensi, tum poetica et scholastica, omnes alios supereminebant; unde eorum dialectus principem locum obtinebat; atque, apud exteras gentes, fautores, patronos, et cultores habebat Archelaum Macedonum regem, Dionysium Syracusanorum, ac Maussolum et Hidrieum Carum. In Macedonum quidem regum nummis patriæ dialecti vestigia occurrunt usque ad Philippum Amyntæ filium, qui Atticum sermonem in omnibus regni negotiis usurpasse videtur, atque Alexandro filio tradidisse; a quo per orbem terrarum propagatus est; ita ut postea non solum Europæ atque Asiæ citerioris reges eo uterentur, sed etiam Bactriæ, Parthiæ, Syriæ et Ægypti; quorum omnium in titulis et nummis usus ejus dialecti solennis est. Paucis igitur immutata, pro lingua communi Hellenum habita est; dum omnia antiqui sermonis idiomata, inter gentium singularum diversas aberrationes, vel poetarum licentias, a sophistarum, rhetorum, et grammaticorum gregibus referebantur.

LXXXI. Horum hominum maxima colluvies, Ptolemæorum munificentia undique excitata, in urbem Alexandriam confluxerat; ubi haud pauci in carminibus Homericis corrigendis, expoliendis, et in pristinum nitorem restituendis, sub regum auspiciis, operam impendebant. Exemplaria antiqua aut eorum apographa undique conquisita sunt, et inter se collata; e quibus Zenodotus Ephesius, primus Bibliothecæ Alexandrinæ sub Ptolemæo II. custos, novam editionem confecit; de qua multa memorantur in scholiis Venetianis et Eustathianis; sine tamen indice vel nota ulla, qua ab iis, quæ propriis conjecturis, quibus nimium indulsisse videtur, intulerit, ea distinguantur, quæ e vetustis exemplaribus hauserit.

LXXXII. Aliæ editiones et recensiones, quarum celeberrima Aristophanis sub Ptolemæo IV. vel V., subsequutæ sunt, (de quibus multa doctè disputaverunt viri clarissimi Ansse de Villoison et F. A. Wolfius,) ac demum sub Ptolemæo VII. medio secundo ante Christum natum seculo, inclyta illa Aristarchi; quæ ut norma et fundamentum omnium posteriorum stetit et adhuc stat. Idem Aristarchus alteram quoque editionem; atque item commentaria in Homerum fecit; nisi forte altera illa editio, ut doctissimo de Villoison in mentem venit, e commentariis et secundis curis, ab aliis, post mortem ejus, confecta sit. Haud pauca ex utraque, itemque e commentariis, extant in scholiis Venetianis; et plura fortasse a librariis atque editoribus tacitè recepta sunt: at prorsus ignoratur, ut in Zenodoti lectionibus, quæ sint veterum exemplarium auctoritate fulta; aut quæ e mente editoris orta, atque ejus judicio critico tantum commendata. Modestiorem tamen Zenodoto haud paullo fuisse, tum in ejiciendis, tum in corrigendis versibus, certum est: et minutissima quæque tanti æstimasse videtur, ut vix credam, majoris momenti aliquid, eum aut adjecisse aut mutasse, non præeuntibus codicibus. In ejiciendo, vel obelisco notando, audacior fuit; at non qua debuerat: e proprio enim ingenio magis quam veteris linguæ ratione, aut poetæ mente et consuetudine, judicium exercebat; et quæ ipsi haud placerent, ejiciebat, non quæ Homerico seculo vel sermoni non convenirent. Sermonis enimvero inscitiam vix credibilem produnt infelices ejus conatus in supplendis hiatibus e detrimento digammatis in Il. I. 128, et aliis haud paucis locis, qui, ut ab eo constituebantur, in scholiis Venetianis citantur.

LXXXIII. Grammatici et critici Alexandrini eo perinde deliquerunt omnes, quod fontes et origines linguæ nequaquam indagaverunt; sed

quæcunque ab ipsorum consuetudine loquendi abhorrebant, inter dialectorum anomalias et poetarum licentias retulerunt. Ea ætate quamplurima adminicula inquirendi, et in scriptis monumentis, et in linguis incultis, ac semibarbaris Italiæ, et aliarum Græciæ circumjacentium regionum, obvia et in promptu erant, quæ jamdudum prorsus evanuerunt. Siquis tamen Aristarcho dixisset veram formam et indolem Homerici sermonis e Latinorum, Etruscorum vel Oscorum linguis eruendam esse, haud aliter stupuisset, credo, quam si Hibernicum antiquarium istum audiisset docentem, carmina e lingua Celtica vel Scythica in Græcam translata esse.[1] In iis autem Italiæ antiquæ linguis principia ac primordia vetustissimæ linguæ Græcæ, inquinata scilicet et corrupta, latuisse, nemo, qui acutissimi Lanzii de hac re doctissimum opus inspexerit, dubitare poterit.

LXXXIV. Ex his igitur præcipuè fontibus scaturigines illius linguæ, quæ haud prorsus exaruerunt, deducendæ sunt: atque ut architecti periti, paucis dirutorum ædificiorum fragmentis effossis, e membrorum proportione et artis ratione, schemata integra restituunt; sic nos porro, paucis quibusdam radicibus inventis, quæ ex iis pullulasse debuissent, computabimus, et stemmata pulcherrima Homericæ linguæ restituere ac renovare conabimur; ita ut carmina, excussa rubigine, revirescant; et venerandus ille eorum χνοῦς ἀρχαιοπρεπὴς ritè reflorescat. Criticorum ille princeps Richardus Bentleius, atque alii viri docti, qui ejus vestigia insequuti, digamma Homericis reddere laborarunt, in hoc præcipuè mihi errare visi sunt, quod de digammate tantum, non de tota orthographia antiqua reducenda, cogitarunt; sine qua, digamma solum, verborum tantum initiis redditum, inquinabit plura quam sanabit; et modum scribendi, ab omni omnium temporum consuetudine loquendi perinde alienum, exhibebit. Lingua quasi tota immutata est: at numeri tamen ac modi versuum integri manent; atque item analogiæ grammaticæ quantum ad probabilem aliquam ejus cognitionem perducere sufficiat.

LXXXV. Negat autem Priscianus digamma nisi vocali, atque ei in principio vocis præponi posse, unde apud Æoles in *B* transisset quoties ab *P* inciperet dictio, quæ aspirari solita esset; ita ut *PHTΩP*, *BPHTΩP* dixerint.[2] At serioris ævi Æolum hunc morem fuisse, ipse postea agnoscit, quum veteres Latinos *AF* pro *AB* scripsisse tradit;[3] neque aliter veteres Græcos *F* in fine syllabæ et ante consonantem posuisse e Deliaca inscriptione certissime constat: quum enim sculptor incertus hæreret, an *AFTO* antiquiore more, an *AYTO* seriore scribendum esset, utramque litteram adhibuit, et vocem, ubique semper disyllabam, *AFYTO* scripsit. Sic Nucerinorum nummi antiquiores habent, litteris Oscis, NUCKRINUM; recentiores, litteris Græcis, *NOYKPINΩN*; et sic in tessera ærea, fœdus inter duas Elidis gentes incisum ferente, quam Olympiæ in Jovis templo olim suspensam, vir amicissimus G. Gell. A. S. MDCCCXIII, inde reportavit et humanissimè mihi dedit, nomen gentis alterius *EYFAOIOI*, atque ipsius fœderis *FPATPA*, litteris antiquissimis scriptum est.

LXXXVI. Digamma, a grammaticis *Æolicum* dictum est, quia ab

[1] Collectanea Hibernica, Præf. in vol. iii.

[2] Lib. i. p. 547.

[3] Habebat autem hæc F littera hunc sonum quem nunc habet V, loco consonantis posita, unde antiqui AF pro AB scribere solebant: sed quia non potest Vαυ, id est digamma, in fine syllabæ inveniri, ideo mutata est in B.

ea gente sola, inter Græcos recentiores, postquam apud omnes alias prorsus exoleverat, usurpabatur; non autem quia ab ea inventum fuerat, aut Æolicæ dialecto, ab origine, proprium ac peculiare: quoniam certissime constat, tum tabulis Heracleensibus, tum marmore Deliaco, et nummis Veliensium, usum ejus, prioribus seculis, haud minus solennem fuisse in Dorum atque Ionum, quam in Æolum sermone; Heracleia enim Italiæ, Dorum e Tarento colonia fuit;[1] atque urbs *ΓΕΛΗ* vel *ΕΕΛΙΕ* (utroque modo nomen nummis inscriptum est) a Phocæis ex Ionia fugientibus Olymp. LX. condita est:[2] et Delon, Caribus ante Homerica tempora expulsis, Iones semper postea possidebant.[3]

Compluribus scholiorum Venetianorum locis manifestum est, Aristarchum et alios veteres carminum Homericorum redactores, spiritum asperum ⊢, quomodo priores F, non initiis tantum verborum adhibuisse, sed mediis etiam syllabis compositorum scripsisse, quorum in elementis usurpatum vidissent: neque aliter eum extitisse in vetustioribus bibliothecæ Alexandrinæ exemplaribus credere par est: quanquam in titulis et inscriptionibus, quæ nunc extant, paucissimis, atque iis antiquissimis, locum omnino obtineat: apud recentiores enim, in scribendo omissus, tanquam accentus vel prosodiæ nota, in legendo subaudiebatur;[4] atque postea, omnibus doctioris antiquitatis, bonarum artium, et litterarum humaniorum studiis jacentibus, inter ejusmodi notas recensebatur.[5]

LXXXVII. Multa a grammaticis Alexandrinis variè disputata sunt de accentibus vel tonis vocis acutis, gravibus, et circumflexis; qui, in scribendo, notulis vel virgulis unicuique vocali superimpositis, significabantur. Hæ notulæ ab Aristophane, grammatico Byzantino, inventæ sunt, ducentos circiter annos ante Christum natum, ut exteri homines vulgarem linguæ Græcæ pronunciandi rationem in libris indicatam haberent. Ad recentiorem vero dialectum Atticam, quæ, sub Macedonum imperio, pro communi Græcorum lingua habita est, unicè pertinent; neque prosodiæ ab antiquis poetis vel rhapsodis usurpatæ ullam notitiam conferre possunt.

LXXXVIII. Hæc vocis modulandæ ratio e citharistæ, potius quam rhetoris aut grammatici arte pendet; et in omnibus linguis adeo subtilis ac mutabilis est, ut vix credam, in ulla, duas hominum ætates in eadem ad amussim perseverasse. Hinc diversæ sententiæ de notulis accentuum in quamplurimis vocibus inter grammaticos Alexandrinos exortæ sunt; quæ omnes fortasse ab usu veterum poëtarum, Atticorum etiam, perinde aberrabant: de eo enim homines Byzantii vel Alexandriæ ætatem degentes, secundo ante Christum natum seculo, nihil omnino scire potuerunt. Circumflexus, nihilominus, quatenus contractionis nota, utilis tironibus esse potest, si constanter atque eodem semper significatu ubique adhibeatur: at vulgata de accentibus doctrina, quam Constantinopolitanam esse puto, nulli alii rei inservire

---

[1] Mazzocchi Tab. Heracleens. [2] Herodot. lib. i. s. 168. Strabon. vi. p. 252.

[3] Thucyd. lib. i. Homer. Hymn. in Apoll.

[4] Vide Galen. comm. ii. in Hippocrat. lib. vi. de morb. vulg. p. 457. T. V. ed. Basil.

[5] περὶ τῶν προσῳδιῶν τάδε· ὀξεῖα, δασεῖα, ψιλὴ, περισπωμένη, ἀπόστροφος, μακρὰ, ὑφὲν, βραχεῖα, ὑποδιαστολή. S. Epiph. de pond. et mens. t. xi. p. 158.

Quantam farraginem in unam sententiolam bonus senex congessit!

videtur, nisi pessumdare prosodiam metricam, substituta quadam musica prosodia, cujus indolem ac formam nemo hodie scit aut scire potest. Hujusmodi est prosodia, qua Græculi hodierni in carminibus veterum recitandis utuntur, nulla justæ mensuræ syllabarum ratione habita, ita ut δαινομένην, οὐλομένην, &c. semper dicant: neque nos Angli qui δαινομμένην, οὐλομμένην, &c. pari constantia dicimus, aures delicatiores vel doctiores habere videmur. In alterutrum vitium incidebant omnes, qui, me audiente, accentuum vim in Græcæ linguæ pronunciatione exprimere conati sunt: aut enim, voce sublata et sono intentiore, vocalem producebant; aut ictu vel impetu quodam vehementiore articulandi, consonantem sequutam conduplicabant. Hermannus, qui vim tantam in syllaba producenda accentui acuto tribuit, eum cum ictu, sive emphasi linguarum hodiernarum planè confudit; atque inde accentum gravem, pro signo muto, nihil præter acuti absentiam significante, necessario habet. Mira tamen inconstantia, circumflexum, ex utroque, id est, ex acuto et nihilo, compositum, plena potentia sua, vir doctus retinuit.' De Metris, lib. I. c. xxii et iii. et de Emend. gram. rat. lib. I. c. xiii.

LXXXIX. Linguæ veteres, præsertim Græca, plus melodiæ in pronunciatione quam nostræ habebant; quoniam speciem quandam ac modulationem cantus, etiam in usu quotidiano et vulgari, ab ipsa natura acceperant; atque quo quæque antiquior esset, eo magis hæc species et modulatio ejus indoli propria erat; quia minus remota a vagitu infantum vel ululatu ferarum. Siquis nostrorum temporum orator servum tibicinem a tergo haberet, qui domini vocem eburneola fistula inter concionandum moderaretur, vix ullus, puto, ex infima etiam plebe, risum teneret. Ita tamen in foro Romano concionabatur oratorum sui seculi princeps Caius Gracchus.[1] Pronunciatio nihilominus Latina concitatior ac velocior quam Græca fuisse videtur, ea etiam ætate, qua Græcorum sermo ab antiqua grandiloquentia, et plena illa ac sonora Homericæ linguæ majestate, jamdiu delapsa erat.[2]

XC. Poetis antiquis non Musa tantum, sed ipsa natura *dedit loqui ore rotundo*: sua enim sponte fluebant magnifica illa sesquipedalia verba; quæ, quum posteri pro fuco quodam poetico accepissent, atque viribus et animis imparibus tractarent, in linguam istam fucatam ac factitiam Alexandrinorum poetarum abierunt; qua omnes postea usi sunt, qui carmina heroica versu dactylico hexametro scriptitabant. Nam lingua ista, quum e variis ac discordibus elementis conflata esset, quantum quotumque quisque voluisset licentiæ poeticæ facile admittebat; atque ideo percommoda erat iis, qui versus ad nauseam usque effutire vellent, quales sunt Quinti Calabri, Nonni, Tryphiodori, &c. &c. Nebulones autem isti, quum linguam Homericam haud minus scatere licentiis poeticis putarent, se proculdubio pro alteris Homeris animo habebant; et attoniti mirabantur suam ipsorum facundiam, quæ in tot volumina, Iliade et Odyssea majora, nullo quasi nisu sese diffuderit. Neque minus fucatus, inquinatus, et ab omni omnium hominum ac temporum usu ac ratione loquendi alienus est sermo Arati et Apollonii Rhodii; quum poesis alioquin, siquis ejusmodi sermonis usum ei condonaverit, haud inficeta neque inelegans sit. In dictionum tamen sensu et syntaxi, vera et antiqua loquendi ratio, perinde atque in forma et flexione, neglecta

[1] Cicer. de Orat. lib. iii. ad fin.

[2] Plutarch. in Demosth. sub. init.

est; neque minus stupuissent, aut magis intellexissent veteres (vel aut eorum audientes *ἀμφασίῃ βεβολημένος, ὄλεθρον ἐγγυάλιξε, βρομέεσκον ἀκουαί*), et alia infinita ejusdem farinæ, quam *κράατα, τεράατα, ἀάσπετα*, et cætera istiusmodi monstra e grammaticorum et criticorum fuco conficta, quibus ad nauseam usque recentiorum carmina heroica farcta sunt. Virgilius vix magis miratus esset Latinitatem Merlini Coccaii. Neque vero Tragici ea religione, qua poetæ veteres, suam unicuique verbo propriam significationem tribuerunt; sed multa indiscreta et ambigua adhibuerunt, quæ in Homericis nonnisi justo ac certo discrimine usurpantur. Ejusmodi sunt *ΦΑΣΓΑΝΟΝ*, *'ΕΓΧΟΣ* et *ΒΕΛΟΣ*, singula singulorum armorum nomina; quæ a Sophocle, poetarum Atticorum doctissimo, eousque confusa sunt, ut ensis, quem ab Hectore Ajax dono acceperat, nunc *ΦΑΣΓΑΝΟΝ*, nomine proprio, modo *'ΕΓΧΟΣ*, *hasta*, et modo *ΒΕΛΟΣ jaculum* vel *sagitta* denominaretur;[1] neque ea cultissimos Athenienses offendebant, etsi eorum majoribus, alioquin agrestibus et indoctis, sibilo vel irrisu excepta fuissent. Haud aliter *ΣΩΜΑ*, de corpore mortuo, et *ΣΤΕΡΝΟΝ*, (utpote *ΣΤΕΡΕΟΝ*) de pectore virili tantum, justo semper discrimine a poetis antiquissimis usurpabantur, quæ Attici promiscuè ubique adhibent.

XCI. Homericam autem linguam certa analogia consistere, suisque legibus teneri perinde atque Atticam tragicorum; neque magis epenthesin, vel metathesin, vel alias qualescunque grammaticorum farragines unquam admisisse, spero fore ut extra omnem dubitationem stabiliam. Interim, ut judicium æquum atque integrum adhibeat lector; neque de singulis singulatim, sed tota perspecta ac perpensa rerum ac verborum serie et compage, sententiam ferat, obtestatus oro. Monumenta antiqua, e quibus aliquid luminis haurire possumus, perpauca sunt; et conjecturæ, e ratione linguæ vel analogia grammatica petitæ, tantum auctoritate valent, quantum numero exempla, quibus fulciantur. Potuerim, ut Clarkius, ejusmodi exempla in notulis usque ad molestiam cumulare et iterare; sed malui indulgentiam lectoris petere quam patientia abuti.

XCII. Si verbo unicuique forma sua antiquissima reddenda esset, ad certum aliquem finem certa quadam ratione perduceremur: sed lingua Græca, Homericis jamdudum temporibus immutari et perpoliri cœperat, ac paullatim ad Ionicam illam elegantiam serioris ætatis flecti; ita ut, quo gradu steterit, quum Ilias et Odyssea conderentur, in tanto monumentorum veterum defectu, nullo modo scire possimus. In multis, tamen, haud prorsus improbabilem ariolandi rationem præbent vocum mensuræ; quas quum metri legibus definitæ sint, ipsa natura atque omnium linguarum indoles proclamat, non epenthesibus vel diæresibus arbitrariis expletas vel productas, sed sermonis quotidiani usu communi fixas ac stabilitas esse: inter homines enim litterarum prorsus ignaros, quisnam alium sermonem intellecturus fuerit?

XCIII. In nonnullis, etiamsi haud dubitaverim quin a rhapsodis vel grammaticis immutata sint, quum nihil tamen certi de Homericis formulis comperissem, vulgata retinui: nam mihi quoque inter virtutes grammatici habebitur aliqua nescire. Audacius nihilominus in aliis forsitan egisse videar; atque in his vereor ne mihi judicum inscitia crimini aut fraudi sit: nam Alexandrinorum doctrina adhuc

[1] Ajac. 658. 834.

vigere apud criticos videtur; ita ut verba contracta pro primariis et antiquissimis thematibus accipiant; atque *ΣΟΒΩ* vel *ΣΟFΩ* a *ΣΩ̃*, *ΒΟΑΩ*, a *ΒΩ̃*, &c. soluto circumflexu deducant. Oportuerit etiam, si in nugando viri docti sibi constare vellent, Plautina illa MAVOLO, NEVOLO, PRÆHIBEO, ITINER, SENICEM, &c. a MALO, NOLO, PRÆBEO, ITER, SENEM, &c. derivare, et rationem reddere, sicut solent grammatici, epenthesi litterarum VO, EV, HI, IN, IC, &c.

XCIV. Sed harum nugarum tædet pudetque; atque ideo, ne lectorem tædio, quo toties ipse affectus sum, afficiam, ad opus me accingam; et primum grammaticam, quatenus a seriore et vulgata discrepare visa sit, exponere conabor.

XCV. In vetustissima lingua, omnia nomina augmentum in secundo casu accepisse videntur, adjecta syllaba, vel syllaba finali in duas dissecta; ut *ΣΩΜΑ ΣΩΜΑΤΟΣ*, *ΘΕΜΙΣ ΘΕΜΙΣΤΟΣ*, *ΚΕΡΑΣ ΚΕΡΑΤΟΣ*, *ΤΡΙΗΡΗΣ ΤΡΙΗΡΕΟΣ*, &c. &c.

Eodem modo illud *ΤΟΣ* adjunctum fuisse credo omnibus nominibus in *ΙΣ* desinentibus quamvis dura ista et antiqua terminatio secundi casus paullatim emollita et contracta sit apud posteros in *ΙΤΟΣ ΙΤΟΣ*, *ΙΔΟΣ ΙΔΟΣ*, et *ΙΟΣ*;[1] Attica enim terminatio ejusdem casus in *ΕΩΣ* e corruptela sermonis veteris orta esse videtur; atque ideo pro dialecti idiomate nulla analogia fulto habenda; e qua grammatici, quum antiqua forma in quibusdam vocibus jamdudum exolevisset, et metrum nihilominus penultimam syllabam longam atque ultimam brevem flagitaret, monstrum illud poeticum in *ΗΟΣ*, ut *ΠΟΛΗΟΣ*, effinxerunt. Tardè tamen et pedetentim hæc licentia Homericis admissa esse videtur, Gregorius enim Corinthi episcopus, Comnenorum seculi grammaticus, *ΠΟΛΙΟΣ* tantum penultima producta, nusquam *ΠΟΛΗΟΣ* aut aliud ejusmodi inter dialectorum exempla citat.

XCVI. In nulla autem lingua vel dialecto, quæ verborum formas ac flexiones ex indole propria et usu hominum communi, non grammaticorum fuco, effinxit vel redegit, ulla fuit unquam contractorum solutio, vel circumflexus diæresis, in alia quam in ea ipsa elementa, e quibus conflata sunt; ita ut Attica ista *ΕΙ* et *ΟΥ*, quæ ex *ΕΑ* vel *ΕΕ*, et *ΑΟ* vel *ΕΟ*, toties contracta sunt, non in *ΕΪ* et *ΟΫ*, sed in antiqua *ΕΑ* vel *ΕΕ*, et *ΑΟ* vel *ΕΟ*, quoties disyllabis opus sit, dissecanda sint; et quæcunque in recentiorum scriptis, præsertim Alexandrinorum, contraria occurrunt, pro factitiis habenda, atque eorum linguæ fucatæ adjudicanda. Sic *ΚΡΑΤΟΣ* in *ΚΑΡΑΤΟΣ*, ut *ΒΛΗΤΟ* in *ΒΑΛΕΤΟ* resolvi debuerat, non in *ΚΡΑΑΤΟΣ*; quod planè factitium est,

---

[1] Παρὰ τῇ Σάπφοι τὸ ΠΟΛΥΙΔΡΙΔΙ.——
ὁ Σιδώνιος ΊΔΡΙΔΑ ἔφη τὴν αἰτιατικήν, ὅ τε Φρύνιχος τὴν εὐθεῖαν ΊΔΡΙΔΕΣ. Schol. Ven. in Il. Γ. 219.

Δῆλον δὲ ὅτι τὸ ἄλλο σημαίνει ὁ ὕστερον ῥηθεὶς ἈΘΕΜΙΤΟΣ παρὰ τὸν ἐνταῦθα Ὁμηρικὸν ἈΘΕΜΙΣΤΟΝ· καὶ ὅτι, ὥσπερ ΧΑΡΙΣ ΧΑΡΙΔΟΣ καὶ Δωρικῶς ΧΑΡΙΤΟΣ, κατὰ δὲ τὴν παρὰ Ἡρωδιανῷ Ἀλκμανικὴν χρῆσιν, καὶ ἈΡΤΕΜΙΔΟΣ ἈΡΤΕΜΙΤΟΣ, οἷον ἈΡΤΕΜΙΤΟΣ ΘΕΡΑΠΟΝΤΑ, οὕτω καὶ ΘΕΜΙΣ ΘΕΜΙΤΟΣ, καὶ [illegible] τὸ σίγμα ΘΕΜΙΣΤΟΣ οἷον ΘΕΜΙΣΤΙ ΔΕ ΚΑΛΛΙΠΑΡΗΩΙ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ἈΘΕΜΙΣΤΟΣ. Eustath. in Od. Ι. p. 1618. l. 27. et sq. ΠΟΛΙΕΣΤΩΝ. CIVIUM. Tab. Heracl. Nap. i. 82.

Scholiastæ, ut semper, formas antiquissimas pro licentiis et dialectorum aberrationibus habent.

ab omni omnium hominum patrio et quotidiano sermone alienum; atque ideo ejusmodi ut nemo e veterum ἀοιδῶν auditoribus intellexisset. Neque minus ex Homericis tollenda sunt alia, quæ, distracto circumflexu, rhapsodi et carminum redactores, ad versus, e posterorum contractionibus claudicantes, supplendos, intulerunt; ut *ΟΩ* pro *Ω̃* ex *ΑΟ* contracto, &c. &c.

XCVII. Quarti casus nominum in *ΙΣ* desinentium duplex est terminatio, *ΙΔΑ* et *ΙΝ;* quæ nihilominus ex una eademque antiquiore forma fluxisse videntur; Latinorum enim, qui M, pro Græcorum *N*, in compluribus nominum terminationibus usurpaverant, quartus casus in ejusmodi nominibus in IDEM desinebat; quod Græcis litteris ac pronunciatione *ΙΔΕΝ*, et antiquiore sermone *ΙΔΑΝ* fuisset; e quo, amputatione litteræ finalis, *ΙΔΑ;* et elisione intermediarum, *ΙΔΝ*, et postea *ΙΝ* factum est; ita ut PARIDEM, *ΠΑΡΙΔΑ*, et *ΠΑΡΙΝ*, ejusdem formæ diversæ variationes sint. Secundus casus Latinorum in IDIS originem habuisse in ἰωτακισμῷ recentiorum videtur; nam antiquiora monumenta eorum linguæ VENERUS, CERERUS, HONOROS, &c. pro VENERIS, CERERIS, HONORIS, &c. exhibent.[1]

XCVIII. Hic ἰωτακισμὸς, cujus alia vestigia notabimus infra, e consuetudine pronunciandi ore constrictiore oriebatur; atque usque adeo apud recentiores invaluit, ut celeberrimi regis nomen, quod in titulis ac nummis unice *ΜΙΘΡΑΔΑΤΗΣ* est, derivationi a deo Mithra congruens, in libris omnibus tam Græcis quam Latinis, tam manuscriptis quam impressis, semper *ΜΙΘΡΙΔΑΤΗΣ* vel MITHRIDATES sit; atque Græci hodierni vocales *Η* et *Υ* ac diphthongos *ΕΙ*, *ΟΙ* et *ΥΙ* pro signis diversis ejusdem soni, qui est simplicis *Ι*, habeant.

XCIX. Etsi nullus unquam sonus in ulla lingua ad libitum loquentis immutari poterat, in linguis tamen parum cultis, ac nondum litterarum usu fixis et stabilitis, omnes soni, qui inter se aliquo modo cognati essent, usu quotidiano perfacile commutabantur. Hinc eæ litteræ, quæ spiritu denso vel aspero; i. e. non tantum a labris, sed e gutture vel pulmonibus, impetu quodam acriore, educto pronunciabantur,[2] ut *Σ* et *Ρ*, *Ͱ* et *F*, in variis dialectis, vel modis loquendi ex usu ortis, commutabiles erant; ita ut, in secundo casu plurali nominum secundæ declinationis, exempla extarent in antiquis Italorum sermonibus uniuscujusque harum litterarum in eodem loco adhibitæ; atque MUSASUM MUSARUM, *ΜΟΥΣΑFΩΝ*, et *ΜΟΥΣΑͰΩΝ*, diversis regionibus ac temporibus perinde usurparentur.

C. In aliis titulis serioris ævi, quum ejusmodi usus litterarum jamdudum inter Græcos obsolescere cœperat, puncta nuda earum locos occupaverunt; ut in *ΜΟΥΣΑ.ΩΝ ΝΥΜΦΑ.ΩΝ*, &c.[3] Etrusci autem quibus littera O ignota erat ΨUSAIS pro *ΧΟFΑΙΣ*, vulgo χοαῖς, in titulis scripserunt: at Latini veteres ERIHONT et ERIFONT pro ERUNT, in tabulis Eugubianis, atque ERARUNT pro eodem in aliis monumentis; et RUIUS pro HUIUS, INCROANDI pro INCHOANDI, &c.[4] Plautus etiam habet pro GNAROS, GNA-

---

[1] Lanzi sopra le lingue morti d'Italia, P. 1. C. VII. S. 1. Osserv. IV.

[2] ἔστι γὰρ ἡ μὲν ψιλὴ, ποιότης συλλάβης, καθ' ἣν ἄκροις τοῖς χείλεσι τὸ πνεῦμα προφέρεται, οἷον Αἴας· ἡ δὲ δασεῖα, ποιότης συλλάβης καθ' ἣν ἐκ βάθους χειλέων τὸ πνεῦμα ἐκφέρεται. Porphyr. περὶ Προσῳδ. in Villoison. Diatrib. p. 114. ἡ μὲν δασεῖα ἐκ τοῦ θώρακος ἐκπέμπεται, ἡ δὲ ψιλὴ ἐξ ἄκρων τῶν χειλέων. ibid.

[3] Salmasii de Re Hellenica, p. 431. Lanzi ib. vol. 1. p. 70. 261. not. 1. et p. 306.

[4] Lanzi, ib. p. 259.

RUBES;[1] unde originem, ac formationem secundi casus GNARORUM intelligere possumus; qui lingua et litteris Græcorum antiquissimis *ΓΝΆΡΟFΟΝ* vel *ΓΝΑFΟFΟΝ* fortasse fuerit. Hanc tamen formam exolevisse, et contractionem in *ΩΝ* communi hominum usu sancitam esse, etiam in Homericis temporibus, oportet; quoniam nullum ejus exemplum in carminibus extat. In altera declinatione rationem antiquissimæ formæ in *ΑΩΝ* vel *ΑFΩΝ* facile reddebant grammatici πλεονασμῷ τοῦ Α— εἰσὶ δὲ Αἰολικὰ πλεονασμὸν ἔχοντα τοῦ Α μακροῦ.[2]

CI. Secundus nihilominus tertiæ declinationis casus, qui terminationem in οιο habet, vexatissimus inter grammaticos est; aliis Thessalicæ, aliis Bœoticæ dialecto eum tribuentibus;[3] qua diversitate sententiarum hoc saltem planè declarabant, se sane nihil omnino de eo scire. Si vero in antiquissima forma pluralium F vel Ͱ locum habebat, vix dubitare licet quin eadem littera in singularibus eundem quoque locum usurpaverit: neque difficile est rationem reddere istius *I*; quum enim punctum litteræ obsoletæ locum obtinuisset, usui ac consuetudini grammaticorum consentaneum erat, id in iota mutari: nam littera ista omnium hiatuum commodum ac solenne supplementum erat, quod in compluribus postea videbimus.

CII. Antiquissimam itaque formam *ΛΟΓΟFΟ* fuisse nullus dubito: quæ obsoleta, et in *ΛΟΓΟ·Ο*, *ΛΟΓΟΟ*, et *ΛΟΓΟΥ* paullatim contracta, *ΛΟΓΟΙΟ* demum fiebat grammaticorum aut rhapsodorum commentis; ut justam versuum mensuram quocunque modo compleret. Vi metrica digammatis *ΛΟΓΟFΟ* penultimam syllabam ancipitem habuisse debuerit; atque ita metro claudicanti in Ἰλίου προπάροιθεν,[4] ἀνεψίου κταμένοιο,[5] Ἀσκληπίου δύο παῖδε[6] Αἰόλου κλυτὰ δώματα,[7] leniter ac facile subventum est, restituta antiqua nominum orthographia *FΙΛFΙΟFΟ*, *'ΑΝΕΠΣΙΟFΟ*, *'ΑΣΚΛΗΠΙΟFΟ*, *ΑΙFΟΛΟFΟ*, &c. Syllaba *ΟΙ*, in Homericis non interpolatis, semper et ubique longa est: at *ΟΙΟ* in secundo casu nusquam occurrit, nisi ubi penultima primum in pede locum obtinet, et ultima tam positione quam natura brevis est; unde constare puto penultimam eam natura quoque brevem, tono tantum et impetu pronunciandi, certis quibusdam locis toties productam esse; atque ideo aliam habuisse formam in sermone antiquo. Rarissime recentiores, etiam Alexandrini, hanc terminationem admittunt ubi ultima syllaba positione longa fit: Apollonius tamen Rhodius Λυκουργοῖο θρασὺς υἱὸς et καπνοῖο στροφάλιγγες habet; et alia fortasse exempla sedulo quærenti eruere liceret. Arg. *B*. 118. et *Δ*. 190. In Odysseæ quoque Ξ. 239, vox δήμου quintum versiculi locum obtinet, atque ideo trisyllaba omnino scribenda, et pro pede dactylico habenda est; quum spondæum ex una et integra voce factum, prosodia Homerica nequaquam in eo loco admitteret, ut plenius infra ostendemus.

CIII. Patronymicorum ac nominum, quæ e verbis formata sunt, terminationes in *ΑΣ*, *Α*, et *ΗΣ* unas et easdem ab origine fuisse puto; atque consuetudine tantum ac vario hominum usu, in diversas abiisse. Eorum casus secundos item, in *ΑΟΣ* et *ΕΟΣ*, *ΑΟ* et *ΕΟ*, contractos postea in *ΟΥΣ* et *ΟΥ*, omnes ab una antiquissima forma *ΑFΟΣ* varie

[1] Mostell. Act. 1. s. 1. v. 17. [2] Eustath. p. 178.
[3] αἱ διὰ τοῦ οιο γενικαὶ, κατὰ μὲν τοὺς ἄλλους Θετταλικαί εἰσιν· ἐν δὲ τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου Βοιωτῶν φέρονται γλώττης. Eustath. p. 140.
[4] Iliad. Φ. 104. [5] Ib. Ο. 554.
[6] Ib. Β. 731. [7] Odyss. Κ. 60.

mutatos esse arbitror: quamvis omnes præter *ΟΥΣ* et *ΟΥ* locum in Homericis carminibus habuerint.

CIV. Nomina in *ευς* vel *ΕϜΣ* desinentia omnes casus obliquos constanter ex ordine, ut ab origine formata erant, in Homericis retinuisse videntur; neque contractio nisi in tertio plurali usquam occurrit. Schema declinationis antiquæ et Homericæ fuisse credo,

S.	D.	P.
: *ΕϜΣ*		: *ΕϜΕΣ*
: *ΕϜΟΣ*	: *ΕϜΕ*	: *ΕϜΩΝ*
: *ΕϜΙ*		: *ΕϜΕΣΙ* : *ΕϜΣΙ*
: *ΕϜΑ*	: *ΕϜΟΙΝ*	: *ΕϜΑΣ*
: *ΕϜ*		: *ΕϜΕΣ*

Quod tamen e virorum doctorum conjecturis tantum, et ratione quâdam grammatica, consequuti sumus; haud enim scintillam lucis vel Italorum dialecti vel Græcorum monumenta præbent. Maximi autem momenti est litteras *Ε* et *Υ* in hujusmodi vocabulis nusquam diæresi separari; quod vix non aliquo evenire potuisset si ambæ ab origine vocales fuissent.

Quarti casus contracti unicum est exemplum *ΖΕΥΝ* in Æschrionis Samii epigrammate usurpatum,[1] atque sic, restituta forma antiquiore *ΔΣΕϜΝ*, e *ΔΣΕϜΑΝ* eo modo quo *ΠΑΡΙΝ* e *ΠΑΡΙΔΑΝ* contrahi ostendimus, contracta, in Il. Θ. 206. Ξ. 256. et Ω. 331. omnino rescribendum pro *ΖΗΝ'*; quod, elisa vocali in fine versus dactylici hexametri; seu, ut grammatici maluerunt, divisa syllaba finali, ita ut *Ν'* ad versus sequentis initium transferretur, in iis locis tantummodo extat, et alioqui a carminis heroici indole prorsus alienum esse videtur.

CV. Ex his nominibus formata sunt patronymica in *ΕϜΙΔΗΣ* vel *ΕϜΙΔΑΣ* vulgo *είδης* et *είδας*; at solute semper *κατὰ διάστασιν* apud Pindarum et alios Æolicos Doricosve poetas antiquiores;[2] qui digamma in carminibus sonuisse videntur.

CVI. Nomina autem in *ΥΣ* et *Υ* antiquissimis temporibus casus secundos in *ΥϜΟΣ* habuisse, e reliquiis veteris Latini certissime constat; inter quos PECUVA pro vulgato PECUA in quarto casu; et QUESTUVIS ac FRUCTUVIS pro QUÆSTIBUS ac FRUCTIBUS, in tertio vel sexto plurali occurrunt;[3] figura enim antiquissima τοῦ vau vel digammatis apud Italos et Italiotas V et Ͻ fuit;[4] atque usus τοῦ *Β* pro ea littera inter Lacones solennis, neque infrequens apud Latinos et alios Italiæ antiquæ populos.

CVII. Hac ratione τὸ *Β* in tertiis casibus pronominum SIBI, TIBI, NOBIS, VOBIS, &c. locum habuit; dum in MIHI spiritus asper eodem modo, extruso nempe digammate, eundem locum obtinebat; quod in vocabulis Græcis etiam, dialecto non mutata, sæpe accidisse videbimus. Sic quoque adverbium relativum loci vel temporis *UBI* ex antiquissima forma tertii casus pronominis relativi *ϷΟϜΙ*, postea *ϷΩΙ*, effictum est. In usu pronominum, τὸ Ὅς ἀντὶ προτακτικοῦ τοῦ Ὁ Ὅμηρος οὐδέποτε τίθησιν, ut rectè monuit Athenæus: at non æque verum est quod adjecit Deipnosophista, τοὔμπαλιν δὲ ἀντὶ τοῦ Ὅς ὑποτακτικοῦ παρα-

[1] Apud Athenæ. VIII. p. 335. Brunck. analect. T. 1. 189. Gaisford in Hephæst. p. 255

[2] Eustath. p. 21 et 28.

[3] Lanzi, vol. I. p. 316 et 322.

[4] Sic in Veliensium nummis et Tabulis Heracleensibus.

λαμβάνει τὸ προτακτικὸν Ὀ:[1] nusquam enim istud ὁ pro ὃς nisi in locis corruptis vel interpolatis occurrit.

CVIII. Vocales itidem *I* et *Υ* inter se commutabiles erant tam in antiquissimis quam in recentioribus dialectis; quo evenit, ut in Etruscis inscriptionibus idem nomen promiscue *ΣΕΛUΑ* atque *ΣΕLΙΑ* scriptum sit;[2] Attici præterea *ΕΩΣ* pro *ΥΟΣ* vel *ΥϜΟΣ*, substituebant in declensione nominum in *ΥΣ* desinentium; et ἐγχελέως pro ἐγχέλυος scribebant;[3] atque inde declinationem communem in *ΕΟΣ*; ut *ΠΕΛΕΚΥΣ*, *ΠΕΛΕΚΕΟΣ*; *ΟΞΥΣ*, *ΟΞΕΟΣ*, ortam esse puto; nam earundem litterarum commutationem in Etrusca lingua modo observavimus: at seriorem elegantiam sapit potius quam severam rationem grammaticam Homerici sermonis. Digamma nihilominus in hujusmodi nominibus exolevisse poetæ ætate videtur; penultima enim in secundo casu semper corripitur; ac nonnunquam ultima item in quarto.

CIX. Sin autem adjectiva masculina in *ΥΣ*, secundum casum in *ΥΟΣ* desinentem habuerunt, feminina eorum in *ΥΙΑ* desiisse debuissent; neque dubito quin vulgata terminatio *ΕΙΑ*, *ΕΑ*, et *ΕΗ*, aut ex Attica elegantia orta sit, aut ab altera forma masculina in *ΗΣ* desinente fluxerit.

CX. In Homericis *ΔΟΡΥ*, *ΓΟΝΥ*, &c. penultimam semper brevem in recto, et semper longam in obliquis casibus habent, metathesi, ut grammatici dicunt, τοῦ Υ; ita ut *ΔΟΡΥΟΣ* factum sit *ΔΟΥΡΟΣ*; *ΓΟΝΥΟΣ*, *ΓΟΥΝΟΣ*, &c.[4] In Latinis autem, etiamsi metathesin istam nemo unquam somniaverit, eadem syllaba eodem modo obliquis casibus producta est; ita ut GENU priore brevi, factum sit GENUA δισυλλάβως priore longa; quod ex antiqua forma GENUVA contractum esse, exemplis PECUVA et PECUA jampridem citatis, constare puto; ideoque syllabam produci vi duorum consonantium NV, et vocabulum rectè scribi GENVA. Declinationem ac contractionem parem fuisse in Græcis *ΓΟΝΥ*, *ΔΟΡΥ*, &c. nemo sanus, credo, negabit; atque ideo syllabam priorem, quæ natura brevis in integris casuum formis *ΔΟΡΥϜΟΣ* *ΔΟΡΥϜΙ*, &c. foret, positione longa in contractis *ΔΟΡϜΟΣ*, *ΔΟΡϜΙ*, &c. fieri. Ita denique vera et antiqua forma, quam, quum jampridem, ratione grammatica tantum, assequutus essem, irridebant critici, certissima auctoritate et analogia veteris Latini ab acutissimo Lanzio eruti et expositi, confirmata stabilitaque est. Similem contractionem in nominibus Etruscis, ut *ΘΑΝΑϘΣΙL* pro *ΘΑΝΑϘVΣΙL*, ejusdem viri docti thesaurus locupletissimus veterum sermonum Italiæ exhibet;[5] atque hinc cuivis sentire licet titulos ab Ephoro, Thermis Ætoliæ, pro antiquissimis exscriptos,[6] in quibus *ΔΟΡΙ*, utraque brevi, usurpatur; haud melioris notæ esse quam quos antea Herodotus, pari fraude deceptus, Thebis Bœotiæ exscripserat.[7]

CXI. Nominum in *ΩΣ* et *Ω* desinentium haud aliam fuisse declinationem; sed ex *ΩΣ* fieri *ΟϜΟΣ*, *ΟϜΙ*, *ΟϜΑ*, &c. e Latinis BOS, BOVIS, BOVI, &c. probabili saltem ratione colligere liceret, si littera *Ω* in omnibus longa facta esset usu ac consuetudine tantum loquendi:

---

[1] L. xi. C. LXXXIV. ed. Schweigh. [2] Lanzi Vol. 1. p. 251. not. 4.

[3] Eustath. p. 1840. l. 15.

[4] ΔΟΥΡΟΣ μὲν προὐπάρχει τὸ ΔΟΡΥ· ὡς γὰρ ΓΟΝΥ ΓΟΝΥΟΣ, καὶ μεταθέσει ΓΟΥΝΟΣ, οὕτω καὶ ΔΟΡΥ ΔΟΡΥΟΣ ΔΟΥΡΟΣ. Eustath. p. 1606. l. 62.

[5] Vol. II. p. 289. &c. [6] Apud Strab. l. x. c. iii. s. 2. [7] Vide supra. s. LXXVI.

attamen haud paucis, ex aliarum litterarum elisione eam productam esse constat; et, quum nesciamus in quibusdam quænam eæ fuissent, antiquam eorum formam, vel recti vel obliquorum casuum, nullo modo scire possumus. Nonnulli veterum grammaticorum *ΜΙΝΩΝΟΣ*, *ΜΙΝΩΝΙ*, *ΜΙΝΩΝΑ*, &c. scribebant pro *ΜΙΝΩΟΣ*, *ΜΙΝΩΙ*, *ΜΙΝΩΑ*,[1] qua ratione vel auctoritate non liquet; atque in nominibus propriis raro aliquid certi ex analogia statuendum est; quum e vario ac diverso diversarum gentium usu ac consuetudine loquendi diversis modis efficta et contracta sint. Cretensium forte dialecto nomen *ΜΙΝΩΣ* fuit, quod aliis fuerit *ΜΙΝΩΝ*: utrumque enim ex antiquiore participii forma, in Latinis asservata, *ΜΙΝΟΝΣ* pari ratione effingi licuisset. In hujusmodi nominum flexione, litteram excidisse quivis facile dixerit; sed quænam littera fuerit, vix ariolari ausim. Inter hæc nomina autem in ΩΣ desinentia haud recipienda sunt *ΦΩΣ*—*ΦΩΤΟΣ*, *ΧΡΩΣ*—*ΧΡΩΤΟΣ*, &c. e *ΦΟΑΣ*—*ΦΟΑΤΟΣ*, *ΧΡΟΑΣ*—*ΧΡΟΑΤΟΣ*, &c. contracta; neque *ΦΩΣ*, *homo*, quod e *ΦΑΓΟΣ* contractum est, neque in Homericis alia quam hac plena et antiqua forma occurrit. *ΤΡΩΣ* in iisdem secundam syllabam in casibus obliquis ubique productam habet: at in Pindaricis correptam esse aliquoties versus antithetici, siqua est eorum auctoritas, plane demonstrant;[2] et digamma locum habuisse, mediis etiam vocabulis, in veterum Thebanorum sermone, ex eorum nummis certissime constat.

§ XII. Pronomina linguæ veteris Latinæ digamma in obliquis casibus admisisse supra ostendimus; et, cum possessiva ex obliquis primitivorum casibus efficta sint, necesse est id in iis quoque locum habuisse. Sic in Oscorum vel Campanorum sermone scribebatur SVVEIS, i. e. SUVEIS, et antiquo Latino SVVIS pro SUIS, in titulis inscripta observavit Lanzius;[3] atque præterea in lingua Osca [illegible], i. e. VESTIRI, et [illegible] i. e. VUEBIS, pro VESTRI et VOBIS.

Porro in eadem antiquissima lingua, secundus casus pluralis [illegible], i. e. TRIPHARACAVUM, occurrit; quod dialecto ac litteris vetustissimis Græcis *ΤΡΙΦΑΡΑΚΑϜΟΝ* fuisset: unde, in dialectis recentioribus, terminationes ejusdem casus in *ΕΩΝ*, *ΩΝ* et *ΑΩΝ* varia contractione, sicut usus quotidianus diversus in diversis locis sermonem immutaverat, effictæ sunt.

[illegible] Recentioribus autem temporibus, digamma e secundis ac tertiis casibus singularibus nominum femininorum in *Α* vel *Η* desinentium, [illegible]; ita ut terminationes monosyllabæ factæ essent. Syllaba ista finalis, quam [illegible] appellant grammatici, [illegible] in tertio casu occupasse videtur; ita ut *ΣΤΡΑΤΟΦΙ*, [illegible] antiquiore scriptura forent *ΣΤΡΑΤΟϜΙ*, *ΒΙΗϜΙ*, &c. [illegible] secundi pariter ac tertii casus vice [illegible] fungeretur. In tabula Eugubina Latina syllaba FI eundem locum obtinet; atque [illegible] digamma illud F [illegible] Græci potestatem habet, non Romanæ litteræ F [illegible] ejusdem vocabuli [illegible]

[1] Vide Heyn. in Append. ad Il. N. 890. [illegible]

[2] Vide Pind. [illegible]

[3] Vol. i. p. 347. 8. Osci, sicut Etrusci, a dextra sinistrorsum scribebant sed, quoniam veterum usus in hac re parum constans erat, ordinem notum et usitatum in omnibus recepi.

taxat penultima abolere ausim; nam *βιφι* e duplici modo scribendi ortum esse vix dubitare licet. De *'ΟΧΕΣΦΙ, 'ΟΡΕΣΦΙ*, &c. diversæ fuerunt grammaticorum veterum opiniones; quum hi pro tertio casu plurali *κατ' ἔκθεσιν τοῦ φ*, illi pro secundo singulari *κατὰ συγκοπὴν τοῦ Θ*, adjecta syllaba *ΦΙ* habuerint. Vereor tamen ut tertius ille casus locum in sententia tueri ubique possit, ita ut Φ pro altero Σ consuetudine loquendi usurpatum esse videatur. Vide Hort. Adon. in v. *ὀρέσφι*.

CXVI. In Argivorum ac Cretensium veterum dialectis, participia verborum in *HMI*, &c. desinentium, quæ vulgo in *ΕΙΣ* desinunt, in *ΕΝΣ* desinebant; atque ita in Homericorum carminum exemplaribus nonnullis antiquis scripta esse, Heracleides, grammaticorum veterum inter doctissimos, memoriæ prodidit.[1] Ab omnibus tamen libris, tum manuscriptis quam impressis, conjunctio ista litterarum ΝΣ, a qua abhorrebant delicatulæ aures recentiorum, exulat; tametsi veram atque antiquissimam formam participiorum eam constituisse, tum linguæ Latinæ auctoritas, tum ratio grammatica in declinatione, certissime demonstrat: secundi enim casus in *ΕΝΤΟΣ, ΑΝΤΟΣ*, et *ΟΝΤΟΣ* desinentes, ab antiquis nominativis in *ΕΝΣ, ΑΝΣ*, et *ΟΝΣ*, justa ac recta analogia deducti sunt. Quinetiam in nominibus propriis urbium quarundam antiquissimarum hæc terminatio participialis antiqua in *ΝΣ* apud posteros asservabatur, ut in *ΠΕΙΡΙΝΣ, ΤΙΡΥΝΣ*, &c.;[2] retinetur etiam a medicis in lumbrici nomine *ΕΛΜΙΝΣ, -ΙΝΘΟΣ*.

CXVII. Apocopè nihilominus τοῦ Σ, Homericis etiam temporibus, haud infrequens fuisse videtur; ita ut *ΤΥΨΑΝ, ΤΥΦΘΕΝ*, &c. eo quoque seculo, pro antiquioribus *ΤΥΨΑΝΣ, ΤΥΦΘΕΝΣ*, &c. hominum usu invalescere potuissent: atqui non dubitandum est quin *ΤΥΨΑΝΣ, ΤΥΦΘΕΝΣ*, &c. in *ΤΥΨΑΣ, ΤΥΦΘΕΙΣ*, &c. emollita sint posterorum elegantia; quæ in dialectis *ἀρχαιοπρεπεστέροις* et codicibus præstantioribus (Argivis fortasse et Creticis) nondum, sub Lagidum imperio, locum obtinuerat. Audacter igitur hi archaismi carminibus restituendi sunt. Quum feminina horum participiorum et adjectivorum imparisyllabica vel aucta sint, vix dubitandum est quin e casibus obliquis masculinorum efficta sint; atque ea ratione pronuncianda ac scribenda, prisco more *ΤΥΠΣΑΝΤΣΑ, ΤΥΦΘΕΝΤΣΑ, ΠΑΝΤΣΑ*, &c. e *ΤΥΠΣΑΝΤΕΣΑ, ΤΥΦΘΕΝΤΕΣΑ, ΠΑΝΤΕΣΑ*, &c. contracta pro vulgatis *τυψᾶσα, τυφθεῖσα, πᾶσα*, &c. In adverbiis sibilum finalem sæpe amputatum esse observat Eustathius *τὸ δὲ ΧΑΜΑΔΙ ἔστι μὲν ὡς τὸ ΠΟΛΛΑΚΙ. δύναται δὲ καὶ διὰ τοῦ Σ γράφεσθαι ΧΑΜΑΔΙΣ, ὡς ΠΟΛΛΑΚΙΣ. οὕτω δὲ καὶ ΔΗΘΑΚΙΣ ΔΗΘΑΚΙ, καὶ ΑΤΘΙΣ ΑΤΘΙ.* p. 1879, l. 58. Sic *'ΑΝΤΙΚΡΥΣ* et *'ΑΝΤΙΚΡΥ*, atque eadem ratione credo *'ΑΣΠΟΥΔΙΣ, 'ΕΓΡΗΓΟΡΤΙΣ*, &c. rescribenda esse pro *'ΑΣΠΟΥΔΙ, 'ΕΓΡΗΓΟΡΤΙ*, &c. quoties syllaba ultima, sine alia causa, producta sit.

CXVIII. Si Menandri et Philemonis reliquiarum emendatori celeberrimo credere libet, *participia masculina ultimam aliquando corripiunt, ut -σας ἄνω hic (Menandri ὑποβολ. Fr. 9. p. 78.) pro anapæsto haberi possit*, atque ita fieri in dialecto Dorica tradidit Corinthi episcopus. S. CXLIX. Vix tamen ipsi Aristarcho sic decernenti assentire potuerim; etiamsi quid comicis Atticis vel bucolicis serioris ævi in re metrica licuerit, ne ariolari quidem ausim. Dawesii autem

---

[1] Apud Eustath. p. 1796. l. 24.

[2] Vide Gloss. in Apollon. Rhod. l. iii. l. 7. 873. ed. Brunk. Eustath. in Il. Ω. 190. et in Od. O. 131. Alcman. apud Hephæst. c. 1. 2.

inscitiam atque temeritatem in digammate pro *N* inculcando his participiis, itemque tertiis personis pluralibus verborum, et tertiis casibus nominum et participiorum in *ΩΝ* desinentium, facilius esset irrisui exponere: at quæ vera sint ostendere ac stabilire præstat, ut contraria sua sponte ruant.

CXIX. Horum nominum ac participiorum casus tertii plurales, quanquam anomali quodammodo in dialecto communi esse videantur, justa tamen et recta ratione grammatica efficti sunt: quum enim secundus casus in *ΝΤΩΝ* desinat, tertius in *ΝΤΕΣΙ* vel *ΝΤΑΣΙ* desinere debuit; quod paullatim contractum, in *ΝΤΣΙ*, *ΝΣΙ*, et *ΣΙ* abiit; ita ut *ΠΑΝΤΕΣΙ* fieret primum *ΠΑΝΤΣΙ*, deinde *ΠΑΝΣΙ*, ac postremo *ΠΑΣΙ*; *ΤΥΠΤΟΝΤΕΣΙ*, *ΤΥΠΤΟΝΤΣΙ*, *ΤΥΠΤΟΝΣΙ*, et *ΤΥΠΤΟΥΣΙ*; *ΤΥΦΘΕΝΤΕΣΙ*, *ΤΥΦΘΕΝΤΣΙ*, et *ΤΥΦΘΕΝΣΙ*, et *ΤΥΦΘΕΙΣΙ*, &c. &c.

CXX. Littera *Σ*, sicut aliæ liquidæ, *Λ*, *Μ*, *Ν*, et *Ρ*, sæpe producta vel duplicata est in pronunciando; atque quum Græci rationem scribendi consuetudini loquendi semper accommodarent, unaquæque gens suæ ætatis civitatisque modum pronunciandi in scribendo exhibebat; e quo diversæ dialecti paullatim formas diversas accipiebant. Hinc in tabula Heracleensi casus tertius pluralis participii *ΠΟΙΟΝΤΑΣΣΙ* et *ΠΡΑΣΣΟΝΤΑΣΣΙ* est; ac vase fictili elegantissimi operis, eadem regione effosso, vocabulum *ΝΟΟΣΣ* inscriptum legimus.

CXXI. Sæpe in carminibus hic casus tertius penultimam longam habet; atque *Σ* tum duplici signo exprimitur, contra rationem grammaticam, credo; et certe contra morem in aliis observatum; inscriptionibus enim antiquis, si liquidum in ultima vel penultima ex usu pronunciandi geminatum sit, perinde geminatur in initiali; ideoque in carminibus, si *ΠΑΝΤΕΣΣΙ*, *ΑΙΑΝΤΕΣΣΙ*, &c. retineamus, *ΔΕ ΛΛΟΦΟΝ*, *ΔΕ ΜΜΕΓΑ*, &c. pro vulgatis δὲ λόφον, δὲ μέγα, &c. recipere debemus. Omnia veterum monumenta Constantinopolitano imperio anteriora alterutrum unicè exhibent; et, sive hoc sive illud prætuleris, optimorum temporum exemplis confirmare poteris. Constantia autem, vel in commutandis vel in geminandis, more veterum, litteris, omnino expetenda est; quæ librariis Constantinopolitanis primum neglecta, nunc tandem Homericis carminibus restituitur, eo modo, quem antiquissimum ac verissimum, re diu accuratèque investigata, puto.

CXXII. Minus inconstantiæ est, at nonnihil tamen, in geminatione consonantium *Κ*, *Π*, *Τ*; nam hæ quoque ictu et emphasi pronunciandi duplicabantur, prima saltem pedis syllaba ut ὅππως, ὅττι, &c.; quæ, ratione grammatica *ϜΟΠΩΣ*, *ϜΟ ΤΙ*, &c. scribenda sunt. *Β*, *Γ*, *Δ*, autem, consonantes primariæ, e quibus *Π*, *Κ*, *Τ*, duriore et acriore quodam articulationis impetu, orta esse videntur, nunquam e tono vel emphasi duplicantur; neque dubito omnia ejusmodi exempla, quæ viri docti in carminibus Homericis se vidisse credunt, me facile monstraturum, aut menda et corruptelas esse, aut modos loquendi antiquos et obsoletos male intellectos.

CXXIII. In omnes casus, vel nominum vel participiorum in *ΑΝΣ* vel *ΩΝ* desinentium, mos et consuetudo contrahendi paullatim, et comprimendi terminationes, in Homericis jamdudum temporibus, sensim ac pedetentim irrepserat: qua fit ut casus hi aliquoties sine littera *Τ*, et penultima correpta sint; ut *ΜΕΛΑΝΟΣ*, *ΜΕΛΑΝΑ*;[1]

---

[1] Ἔλλειψιν ἔχει τοῦ τ. - - - - - - - - - - τοιοῦτον καὶ τὸ ΤΑΛΑΝΟΣ ἀπὸ τοῦ ΤΑΛΑΣ, καὶ τὸ ΜΕΛΑΝΟΣ ἐκ τοῦ ΜΕΛΑΣ. ἐλλείπει γὰρ τὸ Τ, ὡς δηλοῖ τὸ ΤΑΛΑΝΤΑΤΟΣ καὶ τὸ ΤΑΛΑΝΤΕΡΟΝ. Eustath. p. 622. init.

ΣΑΡΠΗΔΟΝΟΣ :ΟΝΙ :ΟΝΑ, &c. &c. in nonnullis autem vocalis in penultima, consonante ejecta, producta est; ut in *ΚΡΟΝΙΩΝΟΣ :ΩΝΙ :ΩΝΑ*, &c.; quod maxime Homericum est, ut in sequentibus videbimus. Quartus casus pluralis omnium nominum naturalem ac vetustissimam terminationem in *ΑΣ* habuisse videtur; ita ut vulgatum illud *ΛΟΓΟΥΣ* e contractione antiquioris formæ *ΛΟΓΟΝΣ* ortum esse credam; atque ideo *ΛΟΓΟΓΣ* in Homericis scribendum. Æoles recentiores, pro veterum *F* et posteriorum *Υ*, *F* usurpabant, et tertium et quartum casum iisdem litteris scribebant.

CXXIV. A doctissimo Polybii editore nuper observatum est in nominibus terminationem in *ΗΣ* habentibus, sæpe excidisse; ita ut *ΜΗΝΙΤΗΣ*, *ΜΗΝΙΣ*; *ΣΑΛΠΙΓΞ*, *ΣΑΛΠΙΣ*; *ΣΑΛΠΙΓΚΤΗΣ*, *ΣΑΛΠΙΣΤΗΣ* scriptum sit. Sed antiquo modo scribendi, horum nominum terminatio fuit *ΙΝΓΣ* et *ΙΝΓΤΗΣ*, et littera, quæ excidit, *Ν* non *Γ*: atque ita omnibus ejusmodi evenisse credo, quæ in casibus obliquis penultimam longam habent; ut *ΜΑΣΤΙΞ :ΙΓΟΣ*, &c. quæ, in Homericis saltem, scribi debuerant *ΜΑΣΤΙΝΓΣ :ΙΝΓΟΣ*, &c.

CXXV. Ubi littera finalis *Ξ* e *ΚΣ* non e *ΓΣ* conflata sit, et penultima in casibus obliquis producatur, ut in *ΚΗΡΥΞ :ΥΚΟΣ*, *ΦΟΙΝΙΞ :ΙΚΟΣ*, &c., littera *Υ* excidisse videtur; atque eadem antiquitus *ΚΗΡΥΚΣ :ΥΚΤΟΣ*, *ΚΗΡΥΚΣ :ΥΚΤΟΣ*, *ΦΟΙΝΙΚΣ :ΙΚΤΟΣ*, &c. fuisse; quæ restituenda etiam Homericis facile dicerem, nisi constaret linguam veterem jam olim emolliri cœptam esse elidendo consonantes duriores, et producendo antecedentes aut subsequentes vocales. Sic *ΟΡΝΙΣ :ΙΘΟΣ* et Doricum *ΟΡΝΙΞ :ΙΧΟΣ* ex antiquiore *ΟΡΝΙΧΣ :ΙΧΘΟΣ* facta esse, diversa loquendi consuetudine, non dubitare licet; unde ultima in casu recto, et penultima in obliquis, semper longa est.

CXXVI. Verborum tertia persona pluralis, quæ vulgo in *ΟΥΣΙ* desinit; et quam Dawesius, contra omnem rationem grammaticam et auctoritatem veterum, in *ΟΓΣΙ* quondam desiisse putavit, formam naturalem et antiquam conservasse videtur in Æolica ac Dorica dialecto, quæ est *ΟΝΤΙ*—*ΤΥΠΤΟΝΤΙ*—quod in aliis dialectis, paullatim contractum et emollitum, fiebat *ΟΝΣΙ*, *ΩΣΙ*, et *ΟΥΣΙ*, eo modo quo tertius casus participiorum. Ita etiam tertia persona verborum in *ΜΙ* ex *ΑΝΤΙ*, *ΕΝΤΙ*, et *ΥΝΤΙ*, in *ΑΣΙ*, *ΕΙΣΙ*, et *ΥΣΙ* abiit; itidemque in temporibus præteritis perfectis aliorum verborum, terminatio antiqua *ΑΝΤΙ* in *ΑΣΙ* mutata est; cujus penultima ob eam causam semper producta est. Egregie hallucinatus est clarissimus [illegible] fuisse olim, quum simplicibus litterarum signis scriptæ essent, penultimas harum personarum; atque ita formas recentiores, [illegible], *ΟΥΣΙ*, e thematibus productioribus *ΕΕΜΙ*, *ΑΑΜΙ*, et *ΟΩ* deductas esse. Neque [illegible] futura *ΦΑΝΕΩ*, *ΣΠΕΡΕΩ*, *ΤΕΜΕΩ*, &c. ab Ionibus usurpata pro antiquioribus *ΦΑΝΕΣΩ*, *ΣΠΕΡΕΣΩ*, *ΤΕΜΕΣΩ*, &c. a verbis puris *ΦΑΝΕΩ*, *ΣΠΕΡΕΩ*, *ΤΕΜΕΩ*, &c. [illegible] esse voluit:[3] nam pueris etiam notum esse debuit penultimam futuri et aoristi primi a thematibus in *Ω* puro desinentibus in omnibus omnium temporum et gentium dialectis, productam esse, et quod antiquissimæ terminationes eorum essent *ΕΣΩ* et *ΕΣΑ*, non *ΕΩ* et *ΕΑ* [illegible] *ΤΥΠΤΕΕΣΙ* et *ΕΤΥΠΤΕΣΑ* contracta in [illegible]

---

[1] [illegible] ΤΙΘΕΑΣΙ, ΤΙΘΕΙΣΙ, οὕτως καὶ ἐκ ΕΑΣΙ, [illegible] Schol. Ven. in Il. A. 566. [illegible] in omnibus grassatus est.

[2] [illegible] Ibid. c. 17.

porro ratione *ΒΟΛΕΣΩ—ΕΒΟΛΕΣΑ*, et *ΦΙΛΕΣΩ* et *'ΕΦΙΛΕΣΑ* contracta in βώσω, ἐβόησα, φιλήσω, ἐφίλησα, &c.; nec non a recentioribus, Atticis præsertim, in βώσω, ἐβῶσα, &c. Vis metrica binarum litterarum haud minus imminuta manebat, quum simplici vel ψιλῷ, quam quum duplici vel ἐπισήμῳ signo scriberetur; quod mirum est virum egregium non percepisse, quum in omni fere vocali longa lateat aut brevis absorpta, aut spiritus aut consona suppressa.

CXXVII. In vetustissima tessera hospitali Musei Borgiani Veletris, tertia persona singularis verbi *ΔΙΔΩΜΙ*, quæ vulgo *ΔΙΔΩΣΙ* est, *ΔΙΔΟΤΙ*, i. e. *ΔΙΔΩΤΙ*, inscripta est; qua antiquissimam formam ejusdem personæ in aliis verbis percepisse mihi videor: neque dubito quin Latina terminatio in *ET*, atque Græca in *ΕΙ*, ex obsoleta in *ΕΤΙ* pariter effictæ sint; altera, amputato *Ι*, altera eliso *Τ*; ita ut DOCET, *ΔΟΚΕΕΙ*, et *ΔΟΚΕΙ* perinde e *ΔΟΚΕΕΤΙ* contracta sint; quemadmodum varius et quotidianus usus in omnibus fere linguis plus minusve effecit. "*Iones*," grammatici dicunt, "*addunt syllabam ΣΙ tertiis personis singularibus modi subjunctivi, ut τύπτῃσι pro τύπτῃ*. At syllaba ejusmodi adscititia ne in ullo quidem unquam hominum sermone locum habuit; et Ionica illa forma, nisi quod *Τ* in *Σ* mutatum sit, et *Ϝ* male subscriptum, justa ac naturalis est, *ΤΥΠΤΗϜΙ—ΤΥΠΤΗΣΙ*; atque ejecta consona, et *Ϝ* finali in mutum converso, *ΤΥΠΤΗϜ*. In vulgatis Homericorum exemplaribus syllaba ista paragogica tertiis personis singularibus optativi verborum in *ΜΙ* nonnunquam adjuncta est, saltem si librarii et grammatici recentiores δῴῃ et δώῃσι pro Atticis optativi formis habuerint: sed in priori, aut scribendum est οι pro ῳ, aut iota subscriptum ab omega ad eta transferendum, et in posteriori omnino abolendum, ita ut conjunctivi fiant formæ antiquioris *ΔΩΩ* e primitiva *ΔΟϜΩ* contractæ; nam syllaba ista ab optativi ratione et indole prorsus aliena est.

CXXVIII. Quum quisnam fuerit Homericus pronunciandi aut scribendi mos, τῷ *Τ*, an τῷ *Σ*, nemo nunc scire potuerit, priorem prætuli, non tam quod antiquior esset, quam quod εὐφωνότερος, et carminis majestati magis congruus. Harum litterarum inter se invicem commutatio perfacilis ac solennis, in linguarum omnium pronunciatione, et olim fuit et adhuc est: ejusdem enim sunt organi, ut ita dicam; quum *Τ* consonans dentalis sit; atque *Σ* et *Θ* spiritus dentales modis diversis pronunciati; unde Lacones sonum τοῦ *Σ* τῷ *Θ* tribuerunt; et hac nostra ætate omnes quasi Europæ gentes syllabam TI tanquam SI pronunciant, quoties vocalis in eodem vocabulo eam excipit.

CXXIX. Aliarum consonantium ἐλλείψεις in initiis etiam verborum haud infrequentes sunt; ut in *ΕΙΒΩ* pro *ΛΕΙΒΩ*, *ΕΡΙ* pro *ΠΕΡΙ*, *ΙΑ* pro *ΜΙΑ*, &c.; quorum in nonnullis restituenda est littera initialis ut versus suum metrum habeat; quod, quoties ita visum est, fecimus. Constans tamen hæc ἔλλειψις in quibusdam, et jam ante Homerica tempora usu communi recepta esse videtur; ut in *ϜΥΙΟΣ*, &c.: Etrusca enim lingua, *ϜΥΙΑ* est 8VIA, et FVIA;[1] i. e. *ΦΥΙΑ* et *ΠΥΙΑ*, quas formas antiquissimas esse, verbum *ΦΥϜΩ* vel *ΦΥΜΙ*, a quo deductæ sunt, testis idoneus est. Ab eadem radice est Latina vox PUER; quæ, solita commutatione inter sese τοῦ *Ρ* et τοῦ C vel *Κ*, in Etruscis est CFED, i. e. CWER;[2] quo antiquissimam formam Græci

[1] Lanzi vol. ii. p. 302. &c. 373. &c.

[2] Ibid. p. 580.

vocabuli *ΚΟΥΡΟΣ* videre licet; quæ sine dubio *ΚΥϜΕΡΟΣ*, *ΚΥϜΡΟΣ*, et postea *ΚΟϜΡΟΣ* erat. PUER apud veteres Latinos in monosyllabum, quoties expediret, contrahebatur, ut SUO et SUIS:[1] unde Librarii PUR scribebant, et grammatici a voce PURUS deducebant; ridiculè satis et absurdè, ut solebant, quoties rem etymologicam tractarent.

CXXX. In omnibus Græcorum dialectis præter Atticam, *Κ* pro *Π* usurpatum est in *ΠΩ*, *ΠΗ*, *ΠΟΤΕ*, &c.; ac formæ horum vocabulorum in Latina lingua, QUO, QUA, QUOQUE, persuadere cuiquam forte potuerint Græcos antiquissimos ita pronunciasse ac scripsisse; sed in lingua Osca et vetustissima Latina QUIDQUID est PITPIT; et QUI, POI; quo verisimile videtur, Atticam, in hac re, scribendi consuetudinem (quod raro accidit) antiquissimam esse, atque idcirco retinendam in Homericis.

CXXXI. In codice Venetiano antiquissimo subscriptum est iota adverbiis πὴ, ἄλλη, &c. ita ut πῇ, ἄλλῃ, &c. scriberentur ubique; et in sermone Æolico, ac Dorico seriore, *ΠΩ* est *ΠΟΙ*: *'ΕΝΔΩ*, *'ΕΝΔΟΙ*, &c. quæ formæ antiquiores sunt e casu tertio pronominum et adjectivorum effictæ: nam, ut vir acutissimus J. Horne Tooke jamdiu planum fecit, adverbia, præpositiones, conjunctiones, et aliæ ejusmodi voculæ, non nisi fragmina et *ἀποσπάσματα* quædam verborum ac nominum sunt. Restituendum igitur iota istud mutum putavimus, haud minus adverbiis, quæ e masculis et neutris nominum et pronominum formis efficta sunt, quam quæ e femininis; quum veterum sermoni haud minus *ΠΩΙ*, *ΚΑΤΩΙ*, *'ΑΝΩΙ*, &c. quam *ΠΗΙ*, *'ΑΛΛΗΙ*, &c. convenire viderentur. Haud alia ratione *ΠΑΡΑΙ*, *'ΥΠΑΙ*, &c. formata esse credo; quæ ideo pro sermonis vetustissimi reliquiis, non poetarum commentis, habenda esse censeo. *Mutum* aptius quam subscriptum iota id dictum esset: dum enim lingua Græca viguit, et elegantior quædam scribendi ars invaluit, *adscribebatur*, non *subscribebatur* vocali, e contractione diphthongi productæ: Strabonis autem ætate exolescere cœperat, ita ut haud paucis codicibus omnino defuerit, gravi detrimento linguæ, cujus indoles ac ratio grammatica idcirco difficilior fiebat et obscurior.

CXXXII. Ut *ΠΩΙ* et *ΠΗΙ* e tertio casu pronominis, sic *ΠΟΥ* e secundo ejusdem casu factum est; atque ideo pari ratione rescribendum *ΠΟϜΟ*, vel *ΠΟΟ*, prout metrum postulet.

CXXXIII. Haud aliter adverbia in *ΩΣ* desinentia e tertio casu plurali nominum ac pronominum formata esse videntur: in tabula enim Engubiana *ΠΩΣ* est *ΛVΣI*; quod sermoni ac litteris Græcis redditum *ΠΟΙΣΙ* fieret. Quum tamen sermo in his tabulis rudis ac barbarus sit, et scriptura parum constans, iota illud mutum τῷ *Ω* adjungere sine validiore auctoritate mihi religio est. Alia adverbia e casibus quartis nominum ac pronominum formata sunt, subaudita præpositione quadam.

CXXXIV. Quum Etrusci veteres litteras *Δ* et *Ο* non haberent, ratio ipsa grammatica proximas potestate, quæ *Τ* et *V* sunt, in earum locis postulabat; quod in nomine Dioscurorum alterius, Græcè *ΠΟΛΥΔΕΥΚΗΣ*, Etruscè *ΓU∠TUCE*, satis aptè evenit: at qua ratione *Δ* in *Λ*, aut *Τ* in QU transierit; ita ut *'ΟΔΥΣΣΕΥΣ*, ULYSSES; *ΔΑΚΡΥΜΑ*, LACRUMA; *ΤΕ*, QUE sint facta, ne conjectura quidem

[1] Vide Lucret. l. iv. 1020. l. v. 421. 569. Ed. Wakefield. et not. ejusd.

ulla assequi valeo; tametsi haud antiquissima putem: quum enim Latinum UTI vel UT ex Græco ϜOTI planè confictum sit, et *TI* affine τῷ *TE*, mutationem eam, post UT ex Ϝ*O TI* translatum, evenisse oportet.

CXXXV. Neque minus difficile est rationem reddere, qua Latini veteres litteris B et DU in iisdem verbis; atque, ut videtur, iisdem sonis significandis, usi sint; ut in BELLUM DUELLUM; BELLONA, DUELLONA; BILIUS, DUILIUS, itemque VILIUS;[1] quod ultimum minus mirandum est, quoniam B et V consonans (quod idem ac F Æolicum) ambo litteræ labiales essent, atque inter se affines; ita ut, in Laconum dialecto, usus τοῦ *B* pro *F* solennis esset. Idem mos, in Pamphyliæ quoque civitatibus, atque apud alias fortasse gentes quum Doricas tum Æolicas obtinuisse videtur;[2] itemque inter Latinos etiam recentiores, sic ut LIVERTUS pro LIBERTUS, BOTUM SOLBIT pro VOTUM SOLVIT, in titulis sepulchralibus ac votivis, sub Cæsarum imperio incisis, satis testantur.[3] Apud Arcades quoque *B* in *Z*, quod est *ΔΣ*, mutabatur, ita ut *BEPEΘPON* fieret *ZEPEΘPON*.[4]

CXXXVI. In omnibus linguis singula quæque verba, quo magis usu quotidiano in hominum colloquio vulgata et contrita sint, eo magis corruptelis obnoxia fiunt; ac facilius ab indole naturali et justa analogia uniuscujusque sermonis detorquentur: quo fit ut verbum illud, quo quisque primam notionem mentis, ac conscientiam sui, voce exprimit, apud omnes gentes maxime abnorme sit, et a communi conjugandi ratione latissime aberret. Ita, in nostra lingua Anglica, BE, AM, ART, IS, WAS, &c. nullo vinculo conjugationis aut ratione affinitatis invicem cohærent: sed singula sparsa ac divulsa, a diversis quasi radicibus orta, videntur: et quanquam in linguis antiquis, præsertim Græca et Latina, analogia grammatica plenior haud paullo et accuratior sit, quam in nostris vulgaribus, nihilominus Latinum verbum SUM tantum a Græco *EIMI* distat ut vix sibi quisquam persuadere possit utrumque unum atque idem esse; quo tamen nihil certius; nam antiquissima forma erat *'EΣΩ* et terminatione in *:MI*, *'EΣΩMI;* e quo Etrusci, qui litteram *O* nullam habebant, et *I* in *E* libenter mutabant, ESUME fecerunt; quod Latini, solito brevitatis studio, in SUM redegerunt; conservatis nihilominus vestigiis formæ antiquioris in ESEM, ESE, &c. *(sic enim veteres scribebant)*[5] itemque in ERAM, ERO, &c.; mutato tantum S in R; ut apud Latinos haud minus quam apud Lacones fieri solebat. Præteritum autem perfectum FUI, quod veteres semper FUVI scribebant, haud ejusdem verbi est; sed ad Græcum *ΦΥFΩ* pertinet.

CXXXVII. Futura illa Græca *'EΣΣOMAI*, *'EΣΣEAI*, *'EΣΣETAI*, et *'EΣΣEITAI* ex antiquissima forma *'EΣΩ* sunt; omne enim futurum natura desinit in *'EΣΩ*, ut omne præteritum perfectum in *EKA*: sed duo modi contrahendi fuerunt; alter, ejecta vocali ut in *TYΨΩ*, *ΛEΞΩ*, &c. quæ futura prima vocata sunt; alter ejecta consonante, ut in *TYΠEΩ*, *ΛEΓEΩ* postea in *TYΠΩ͂* et *ΛEΓΩ͂* contracta atque futura secunda appellata. Futurum itaque passivum antiquissimum

[1] Lanzi p. 1. C. VII. S. 1. Osser. IV. No. 5. et C. VIII. S. 1. N. 5 et 6.
[2] Heraclides apud Eustath. p. 1654. l. 21.
[3] Torremozz. inscrip. Sic. Class. VI. No. IV. Cor. vet. musei nostri.
[4] Strab. l. viii. c. viii. s. 4.
[5] Lanzi, l. 1.

verbi *'ΕΣΩ* erat *'ΕΣΕΣΟΜΑΙ*; quod ἐλλείψει τοῦ *Ε* in tertia persona *'ΕΣΣΕΤΑΙ*, atque τοῦ *Σ* alterius *'ΕΣΕΕΤΑΙ* fiebat; e quo, solita contractione τοῦ *ΕΕ* in *ΕΙ*, et sibili in pronunciando productione, factum est monstrum istud poeticum *'ΕΣΣΕΙΤΑΙ*.

CXXXVIII. Forma in *ΜΙ* contracta fuisse videtur, Homericis etiam temporibus, in *'ΕΣΜΙ* et *'ΕΜΜΙ* (unde *'ΕΣΣΙ*, *'ΕΣΤΙ*, *'ΕΣΜΕΝ*, &c.); et, ejecta consonante ac producta vocali, in *'ΗΜΙ* emollita, e quo *'ΗΗΝ*, *'ΕΗΝ*, *'ΗΝ* *'ΗΑ*, *'ΕΑ*, *'ΗΜΕΝ*, &c. &c. variis contractionibus efficta sunt: semper enim in memoria tenendum est, formas longissimas et plenissimas in omnibus verbis antiquissimas esse; neque ullam justam licentiam immutandi unquam fuisse in ullo hominum sermone, nisi quæ in contrahendo et emolliendo consisteret; atque ea non pro arbitrio cujuslibet usurpata, sed usu ac consuetudine loquendi paullatim introducta: neque nova illa et aucta themata, quæ aut ex auctis quorumdam temporum formis conficta sunt, aut modum aliquem vel consuetudinem generalem actionis, adjuncto aliquo exprimunt, sicut verba in *:ΙΖΩ*, *:ΙΣΚΩ*, &c. in hanc legem peccant; compositorum enim numero habenda sunt; ut singula exempla facile probabunt.

CXXXIX. Sed, quoniam verborum analogia, qua antiquæ illæ formæ, a poetis tantum usurpatæ, aut singulis dialectis propriæ, ad certam aliquam rationem redigerentur, inter cruces grammaticorum semper fuit; haud a proposito alienum puto, præcipuas eorum sententias de hac re, e scholiis veteribus collectas et librariorum mendis aliqua ex parte saltem purgatas, in ordinem aliquem disponere, atque antequam plura disputavero, lectoris judicio submittere.

CXL. Itaque, ut a verbo difficillimo, ac grammatico veterum subtilissimo et doctissimo exordiar.

1. *Ἰστέον ὅτι τὸ 'ΕΜΜΕΝΑΙ, ὁ Ἡρακλείδης, οὐ κατὰ τὴν δοκοῦσαν τοῖς πλείοσι ἀκολουθίαν παράγει, ἀλλὰ προπαραλήγουσαν αὐτοῦ, ἤγουν τὴν 'ΕΜ συλλαβὴν ἀπὸ παραλήγοντος Η γενέσθαι βούλεται συστόλῃ καὶ διπλασιασμῷ, ἄλλως παρὰ τὸ ἐν τοῖς εἰς τὴν Ἰλιάδα γραφέν. φησὶ γὰρ οὕτως.*

μέγιστον τεκμήριον ἐν ἀμφισβητήσει τόνων θεματικῶν, τὸ τηνικαῦτα περισπᾶσαι τὰ ῥήματα, ὅτε τὸ ἀπαρέμφατον διὰ προπαραλήγοντος τοῦ Η λέγεται. τὸ γὰρ ΚΥΩ περισπᾶται, ὅτε ΚΥΗΜΕΝΑΙ τὸ ἀπαρέμφατον. εἰ δὲ ἦν ΚΥΩ βαρυτόνως ΚΥΕΜΕΝΑΙ ἂν ἦν κατὰ τὸ 'ΕΥΡΕΜΕΝΑΙ. οὕτω καὶ ΦΙΛΩ, ΦΙΛΕΙΝ, ΦΙΛΗΜΕΝΑΙ· καὶ ΝΟΗΜΕΝΑΙ, καὶ ΦΡΟΝΗΜΕΝΑΙ· καὶ τὸ ΑΗΜΕΝΑΙ δὲ μαρτυρεῖ τῷ ΑΩ περισπωμένῳ.

δῆλον οὖν, φησὶν, ὡς καὶ τὸ 'ΗΜΕΝΑΙ ἀπὸ τοῦ Ω περισπωμένου τῆς πρώτης συζυγίας, οὗ καὶ τὸ μετοχὴ περισπᾶται, Αἰολιστὶ φάμεν 'ΕΜΜΕΝΑΙ· καθότι Αἰόλεις καὶ ἐν θέμασι τὸ προηγούμενον Η τοῦ Μ εἰς Ε μετατιθέντες διπλοῦσι τὸ Μ. οἷον ΠΟΘΗΜΙ, ΠΟΘΕΜΜΙ· ΦΙΛΗΜΙ, ΦΙΛΕΜΜΙ.

οὐκοῦν ὁ Ἡρακλείδης φαίνεται εἰδὼς καὶ τὸ 'ΕΜΜΕΝΑΙ ἀπὸ τοῦ ΗΝΑΙ γενέσθαι τοῦ παραληγομένου τῷ Η· οὗ θέμα μὲν τὸ Ω, ἤγουν ὑπάρχω περισπωμένως· παρατατικὸς δὲ 'ΗΝ· κατὰ τὸ ΦΙΛΩ, 'ΕΦΙΛΗΝ· ΝΟΩ, 'ΕΝΟΗΝ· καὶ τὰ ὅμοια Αἰολικά. Eustath. p. 1407 et 8.

2. τὸ δὲ ἭΑ, κοινότερον μὲν εἰπεῖν, πρῶτος ἀόριστος τοῦ ἮΟΝ ἐστιν, ὃς Ἰωνικῶς ἘΟΝ λέγεται· οὗ μετοχὴ ἘΩΝ· περὶ ἧς πολλὰ Ἡρακλείδης βαθυλογεῖ· Ἰάδι δὲ συστολῇ εὕρηται καὶ ἘΑ, ἀφ' οὗ, κατὰ κρᾶσιν, Η δίχα τοῦ Ν· οὗ τὸ κοινὸν καὶ τετριμμένον ΗΝ μετὰ τοῦ Ν· ὃ πολλὰ λογοπραγήσας Ἡρακλείδης ἐσπάραξεν· ὃς τοίαυτα τινὰ περὶ τῶν διειλημμένων γραφεῖ.

Ἴωνες τοὺς παρωχημένους ἀπὸ τῶν αὐτῶν στοιχείων προφέρονται ταῖς μετοχαῖς, οἷον ΕΙΠΩΝ ΕΙΠΟΝ, ΛΑΒΩΝ ΛΑΒΟΝ. οὕτω Η καὶ ΕΑ Ἰακῶς, οἷον ΕΙ ΤΟΤΕ ΚΟΥΡΟΣ ΕΑ· ἐπεὶ καὶ ἡ ἘΩΝ μετοχὴ ἀπὸ τοῦ Ε ἄρχεται. ἡμάρτηται δέ φησι τὸ ΕΑ εἰς Α περατούμενον· καὶ Ἀσιάνης ἔχεται φώνης· καὶ οἱ Ἑλληνίζοντες δὲ ἐν Κιλικίᾳ οὕτω προφέρονται· τὰς γὰρ εἰς ΩΝ ληγούσας ὀξυτόνους μετοχὰς δέον ἐπὶ τῶν ῥημάτων εἰς ΟΝ περαιοῦσθαι βραχυνόμενον κατὰ πρῶτον πρόσωπον, οἷον ΛΑΒΩΝ ἘΛΑΒΟΝ, ΦΑΓΩΝ ἜΦΑΓΟΝ, καὶ τὰ ὅμοια, αὐτοὶ ἀποβάλλοντες τὸ Ν καὶ μετατιθέντες τὸ μικρὸν Ο εἰς βραχὺ Α προφέρονται, ἀπὸ τοῦ ΛΑΒΩΝ καὶ ΦΑΓΩΝ, ἘΛΑΒΑ λέγοντες καὶ ἜΦΑΓΑ· καὶ τρίτα δὲ τούτων πληθυντικὰ εἰς ΑΝ λέγοντα λέγουσιν.

ὁ οὖν ἀπὸ τῆς ἘΩΝ, φησί, μετοχῆς, ΕΑ λέγων ἀντὶ τοῦ ΕΟΝ, ἁμαρτάνει ὡς εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ΛΑΒΩΝ ἘΛΑΒΑ φαίη. λέγει δὲ ὡς καὶ ἀναλογώτερον τοῦ ΕΑ τὸ ΗΑ· γλώσσης μὲν ὃν Ἀσιάνης, κείμενον δὲ καὶ παρὰ Καλλιμάχῳ· αἱ γὰρ ἀπὸ ψιλουμένου Ε δισύλλαβοι μετοχαὶ τὸ Ε εἰς Η μεταβάλλουσι ἐν ῥήμασι, λέγει δὲ καὶ χρῆσιν εἶναι τοῦ ΕΟΝ παρὰ Ἀλκαίῳ· καὶ ὅτι ὥσπερ ΦΑΓΟΝΤΟΣ ἜΦΑΓΟΝ, ΔΡΑΜΟΝΤΟΣ ἜΔΡΑΜΟΝ ἀπελεύσει τῆς μετοχικῆς λεγούσης, οὕτω καὶ ἘΟΝΤΟΣ ΕΟΝ ῥητέον, καὶ οὐκ ΕΑ. καὶ ὡς Ἰακώτερον μὲν τὸ ΕΟΝ, τὸ δὲ ἮΟΝ κοινόν. ὅθεν τὸ ΗΕΣ καὶ ΗΕ. τὸ δὲ ΗΟΝ ἐπὶ πρώτου προσώπου; ἐξαιρέσει τοῦ Ο ΗΝ γίνεται· ᾧ ὁμόφωνον, κατὰ Χαλκίδεις, τὸ ἮΝ ἘΚΕΙΝΟΣ· ἀφ' οὗ Δωρικῶς Ἡσίοδος ἔφη τὸ ΤΗΣ Δ' ἮΝ ΤΡΕΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙ. τὸ δὲ τοιοῦτον Ἡσιόδειον ἮΝ ποιεῖ φησι τὸ ἮΣΑΝ προσθέσει τοῦ Σ καὶ τοῦ Α. ὃ δὴ καὶ οἱ τῇ Ἀσιάνῃ χρώμενοι φώνῃ ποιοῦσι, τὸ ἜΦΥΓΟΝ καὶ ἮΛΘΟΝ, παρενθέσει τῆς ΑΝ συλλάβης, ἘΦΥΓΟΣΑΝ λέγοντες καὶ ἩΛΘΟΣΑΝ· οὕτω δὲ καὶ τὰ ὅμοια.

παραδίδωσι δὲ αὐτὸς καὶ ὅτι Ἀριστάρχειοι τὸ ΗΝ ΕΑ γενέσθαι εἶπον κατὰ τμῆσιν, ὁποία τὶς γίνεται καὶ ἐν τῷ ἭΝΤΑΙ ἙΑΤΑΙ καὶ τοῖς ὁμοίοις· καὶ ἐν τῷ ἈΣΤΥΑΓΗΝ ἈΣΤΥΑΓΕΑ, ΔΙΟΜΗΔΗΝ ΔΙΟΜΗΔΕΑ· καὶ ἐν τῷ ΗΙΔΗΝ ΗΙΔΕΑ, καὶ τοῖς λοίποις. Eustath. p. 1758 et 9.

3. ὅτι δὲ Ἰακόν ἐστι τὸ ΕΩΝ, ἢ Αἰολικόν, ἢ Δωρικόν, πάντες γὰρ αὐτῷ χρῶνται, Ἡρακλείδης ἔγραψε ποῦ. ἔνθα ἔφη καὶ ὅτι ὡς ἘΛΘΩΝ, ἘΛΘΕΤΩ, καὶ τὰ ὅμοια, οὕτως ἘΩΝ ἘΕΤΩ· καὶ, ἀναλόγῳ κράσει, ΕΙΤΩ διὰ διφθόγγου ὡς ΦΙΛΕΙΤΩ, ΠΛΕΙΤΩ· καὶ Δωρικῶς ΗΤΩ· Δωριεῖς γὰρ οὕτω μεταποιοῦσι τὰς τοιούτας

παραληγούσας, τὸ *ΦΙΛΕΙΤΩ* καὶ *ΝΟΕΙΤΩ*, *ΦΙΛΗΤΩ* καὶ *ΝΟΗΤΩ* λέγοντες. Eustath. p. 1411. l. 21.

4. τὸ μὲν *ΗΝ* ἀντὶ τοῦ *ΥΠΗΡΧΟΝ* ἐν πρώτῳ προσώπῳ προσφυῶς ἔχει τὸ *Ν* κατὰ συγκοπὴν τοῦ *ΗΟΝ* ὅπερ ἐστὶν ὑπῆρχον. τὸ δὲ τρίτον οὐχ οὕτως ἔχει κατὰ τὸν Ἡρακλείδου λόγον ἔχοντα οὕτως· τοῖς εἰς βραχὺ περαιουμένοις, εἶτα συναιρεθεῖσι, τοιούτοις προσώποις οὐκέτι μετουσία τοῦ *Ν* ἐστιν· ὥστε ἐν τῷ *ΗΟΝ ΗΕΣ ΗΕ*, καὶ συναιρέσει *ΗΝ*, οὐκ ὀρθῶς ἔχει ἡ προσέλευσις τοῦ *Ν* κοινὸν δέ φησι καὶ τὸ *ΗΣΚΕΙΝ ΕΙΡΙΑ ΚΑΛΑ*· διαλυθὲν γὰρ εἰς *ΗΣΚΕΕ* πῶς προσλήψεται τὸ *Ν*, ὅπου γε οὐδεὶς παρατατικὸς εἰς *Ν* περατοῦται ἐν τρίτῳ ἑνικῷ παρ' Ἕλλεσιν; ἑτερῶθι δὲ λέγει ὁ αὐτὸς καὶ ὅτι, ὥσπερ τὸ *ΚΝΕΕ ΤΥΡΟΝ*, ἤγουν ἔκνεεν, ἔκοπτεν, εἰς τὸ *Η* συναιρεθὲν, οἷον *ΚΝΗ ΤΥΡΟΝ* ἐν Ἰλιάδι, οὐκέτι σὺν τῷ *Ν* ἐξήνεχθη· οὕτως οὐδὲ τὸ *Η* μετὰ τοῦ *Ν* γραφήσεται, ἀλλὰ δηλαδὴ δίχα τοῦ *Ν*, κἂν σημαίνει τὸ *ΥΠΗΡΧΕΝ*, ἀπὸ τοῦ *ΕΕ* δηλονότι· καὶ οὕτω μὲν κατέστησεν ὁ σοφὸς τοιαύτην γραφήν.

ἔστι δὲ καὶ ἄλλως μετὰ τοῦ *Ν* νοῆσαι τὸ *ΗΝ* Δωρικῶς ἅμα καὶ Ἀττικῶς κατὰ τὸν αὐτὸν Ἡρακλείδην εἰπόντα οὕτω. τὸ παρ' ἡμῖν *ΕΠΛΕΙ* καὶ *ΕΡΡΕΙ* παρὰ μὲν τοῖς Ἴωσιν *ΕΠΛΕΕΝ ΕΡΡΕΕΝ*· ὡς τῆς *ΕΙ* διφθόγγου τεμνομένης παρ' αὐτοῖς εἰς ἄμφω ταῦτα· παρὰ δὲ Δωριεῦσιν, ὧν τῇ διαλέκτῳ καὶ ἀρχαῖοι Ἀττικοὶ χρῶνται, τὰ τοιαῦτα δύο *ΕΕ* εἰς *ΗΝ* συναιρεῖται. τὸ γὰρ *ΕΠΛΕΕΝ ΕΡΡΕΕΝ*, *ΕΠΛΗΝ* καὶ *ΕΡΡΗΝ* παρ' αὐτοῖς. εἰ τοίνυν τοῦτο δέδοται, τί κωλύει κατὰ τὸ *ΕΠΛΕΕΝ ΕΠΛΗΝ* Δωρικῶς καὶ *ΕΡΡΕΕΝ ΕΡΡΗΝ*, οὕτως εἶναι καὶ *ΕΕΝ ΗΝ*, περισπωμένως μὲν τοὶ διὰ τὸ τοῦ ῥήματος μονοσύλλαβον; χαρέντων τῇ Δωρικῇ φώνῃ καὶ τῶν Ἀττικῶν· οἱ καὶ τὸ *ΔΑΜΑΤΕΡ* Δωρικὸν ὂν φιλοῦσι λαλεῖν ὡς καὶ ἄλλοθι ἐδηλώθη, ὅτε τὶ θαῦμα προκεῖται, ὡς καὶ ὁ τοῦ κωμικοῦ Πλοῦτος δηλοῖ.

ἔτι ἰστέον ὅτι τὸ εἰρημένον *ΗΝ*, ἐπὶ τρίτου ἑνικοῦ προσώπου, ὁ Ἀλκμὰν *ΗΣ* λέγει, μετειλημμένου τοῦ *Ν* εἰς *Σ* Δωρικῶς, ὡς ὁ Ἡρακλείδης παραδίδωσιν. ἔστι δὲ αὐτοῦ χρῆσις καὶ παρὰ τῷ βουκολιάστῃ· ὡς καὶ ἐν τῷ *ΠΕΠΟΙΗΚΑΜΕΝ* καὶ *ΛΕΓΟΜΕΝ* καὶ τοῖς ὁμοίοις τρέπουσι τὸ *Ν* εἰς *Σ* οἱ Δωριεῖς λέγοντες *ΠΕΠΟΙΗΚΑΜΕΣ* καὶ τἄλλα ὡσαύτως, δηλοῦσιν οἱ χρησάμενοι. τὸ δὲ παρ' Ἡσιόδῳ *ΤΗΣ ΔΗΝ ΤΡΕΙΣ ΚΕΦΑΛΑΙ* ἀντὶ τὸν *ΗΣΑΝ* Βοιωτῶν λέγεται γλώσσης εἶναι, οἱ ἕνικα ῥήματα πληθυντικοῖς ὀνόμασι συνέταττον. Eustath. p. 1892, l. 30.

5. ἰστέον δὲ ὡς Ἡρακλείδης ἡμαρτῆσθαι εἰπὼν τὸ *ΙΣΤΩ* γράφει τοιαῦτα.

τὰ διὰ τοῦ *Σ* ἐκφερόμενα προστακτικὰ καὶ εἰς *Ω* λήγοντα ἀρκτικὸν ἔχει τοῦ *Ω* τὸ *Θ* οἷον *ΛΕΓΕΣΘΩ*, *ΠΟΙΕΙΣΘΩ*, καὶ τὰ ὅμοια. ἡμάρτηται οὖν τὸ *ΙΣΤΩ*, καθὰ καὶ τὸ *ΕΣΤΩ*, διὰ τοῦ *Τ* λεγόμενα. νοητέον δέ, φησιν, ἡμαρτῆσθαι αὐτὰ διὰ τὴν πρόθεσιν τοῦ *Σ*,

ἤπερ τὴν διὰ τοῦ Τ γραφήν. ταῦτα δὲ οὕτως εἰπών, ἐπάγει μετ' ὀλίγα ὅτι ἔνιοι ἐν τῷ ἘΣΤΩ καὶ ἹΣΤΩ οὔ φασι περιττεύειν τὸ Σ· ἐκ τοῦ ἹΣΕΤΩ δὲ καὶ ἘΣΕΤΩ κατ' ἔξαρσιν γενέσθαι τὸ ἹΣΤΩ, καὶ ἘΣΤΩ. κἂν μὲν ἀοριστώδη χρόνον σημαίνει τὸ ἘΣΤΩ, τὸ Α εἶναι ἐξαιρούμενον· ἐπὶ δὲ μέλλοντος τὸ Ε λείπειν, οὐ τὸ Α. ἐφ' οἷς ἐπικρίνει ὅτι τὸ Α λείπει, ἵνα ᾖ ἘΣΑΤΩ ἘΣΤΩ. ΠΟΙΗΣΕΤΩ γάρ, ἢ ΝΥΞΕΤΩ οὐδεὶς λέγει· εἰ δέ, φησι, καὶ λείπει τὸ Ε, ὡς ενεστῶτα νοητέον κατὰ τὸ ΝΥΣΣΕΤΩ. ἐν τούτοις δὲ κατασείων καὶ τοὺς τὸ ἘΤΩ, ἀφ' οὗ τὸ ἘΣΤΩ, ἩΤΩ λέγοντας ἐκτάσει τοῦ Ε εἰς Η, λέγει ὡς οὐδὲν εἰς ΤΩ λῆγον προστακτικόν, ἔχον παρατέλευτον τὸ Ε, μετατίθησιν αὐτὸ εἰς Η· οὐδεὶς γὰρ τὸ ΦΕΡΕΤΩ ΛΕΓΕΤΩ, ΦΕΡΗΤΩ ΛΕΓΗΤΩ φησίν. οὐκοῦν οὐδὲ ἘΤΩ, ἩΤΩ. ὡς δέ, φησι, καὶ τὸ ἘΤΩ ἡμάρτηται διὰ τοῦ Ε λεγόμενον, παράπηγμα διδάξει τόδε. πᾶσα μετοχὴ εἰς ΩΝ ὀξυτόνος τὸ τρίτον προστακτικὸν διὰ τοῦ ἘΤΩ περαιοῖ· ἘΛΘΩΝ ἘΛΘΕΤΩ, ΣΧΩΝ ΣΧΕΤΩ, ΣΠΩΝ ΣΠΕΤΩ, καὶ ΜΕΤΑΣΠΕΤΩ. ταυτή τοι καὶ ἀπὸ τοῦ ΕΙΠΩΝ ΕΙΠΕΤΩ ῥητέον. προστακτικὸν μέντοι ἀορίστου μετοχῆς ἅπαν ληγούσης εἰς Σ, ὅτε εἰς ΤΩ περαιοῦται ἐπὶ τρίτου προσώπου, τῷ Η παραλήγεται. οἷον ΣΦΑΓΕΙΣ ΣΦΑΓΗΤΩ, ΔΑΡΕΙΣ ΔΑΡΗΤΩ· καὶ ἀπὸ τοῦ ΘΕΙΣ οὖν καὶ ΕΙΣ, ΘΗΤΩ καὶ ἩΤΩ, οὐ μὴν ΘΕΤΩ καὶ ἘΤΩ, ἔνθα ἡμαρτῆσθαι εἰπὼν κατὰ τὸ ΘΕΤΩ καὶ ἘΤΩ ἤγουν ὑπαρχέτω, καὶ τὸ ἘΤΩ, ἀφ' οὗ σύνθετον τὸ ἈΦΕΤΩ, λέγει, καὶ ὅτι τινὲς οὔτε ἘΤΩ φασὶ προστακτικόν, οὔτε ἀπ' αὐτοῦ τὸ ἩΤΩ, ἀλλὰ ἙΕΤΩ τρισύλλαβον ἀπὸ τῆς ἘΩΝ μετοχῆς· ὅθεν γενέσθαι τὸ ΕΙΤΩ ἐν διφθόγγῳ· καὶ ἐκεῖθεν ἩΤΩ διὰ τοῦ Η, ὡς ἐν τῇ Α ῥαψῳδίᾳ προγέγραπται.

ὁ δ' αὐτὸς Ἡρακλείδης τῆς αὐτῆς ἘΩΝ ὀξυτόνου μετοχῆς τὸ εὐκτικὸν κανονίζων, λέγει ὅτι, καθὰ τῆς ἘΛΘΩΝ καὶ ΕΙΠΩΝ μετοχῆς, εὐκτικὰ ἘΛΘΟΙ καὶ ΕΙΠΟΙ, οὕτω δὲ καὶ ΣΧΩΝ ἘΠΙΣΧΟΙ, καὶ ἘΠΙΣΠΩΝ ΠΟΤΜΟΝ ἘΠΙΣΠΟΙ, οὕτω καὶ ἀπὸ τῆς ἘΩΝ ἘΟΙ, οὐχὶ ΕΙΗ. περί δε τοῦ ΕΙΗ, οὗ λόγος ἔσται τις καὶ ἐν τοῖς μετὰ ταῦτα, λέγει ὡς πᾶν ῥῆμα εὐκτικὸν ἔχον τὴν ΕΙ δίφθογγον παρατέλευτον, καὶ τὸ τέλος διὰ τοῦ Η, ἐκ μετοχῆς πεποίηται ληγούσης εἰς ΕΙΣ, οὐ μὴν εἰς ΩΝ· καὶ τοῦτο φανερόν φησιν ἐκ τῶν Αἰολικῶν μετοχῶν. Αἰόλεις γὰρ τὸ ΝΟΩΝ ΝΟΟΙΗΝ, ΦΡΟΝΩΝ ΦΡΟΝΟΙΗΝ, καὶ τὰ ὅμοια τὰ παρ' ἡμῖν ΦΙΛΕΙΗΝ λέγουσι καὶ ΝΟΕΙΗΝ· ἐπείδη καὶ τὰς μετοχὰς αὐτῶν εἰς ΕΙΣ προφέρουσι, ΦΙΛΕΙΣ καὶ ΝΟΕΙΣ λέγοντες ἀντὶ τοῦ ΦΙΛΩΝ καὶ ΝΟΩΝ. κατὰ δὴ τὸ ὅμοιον καὶ ἀπὸ τῆς ΩΝ, προτοτύπου μετοχῆς συζυγίας πρώτης τῶν περισπωμένων, εἴη ἂν εὐκτικὸν τὸ ΟΙΗ, καὶ Αἰολικῶς ΕΙΗ· ἐπεὶ καὶ ἡ μετοχὴ ΕΙΣ. οὕτω δὲ πρῶτον εἰπών, ὑποκαταβὰς γράφει οὕτως· ἀπὸ τοῦ ΘΕΙΣ καὶ ΒΛΕΙΣ γίνεται ΘΕΙΟ εὐκτικὸν καὶ ΒΛΕΙΟ, οὗ χρῆσις ἐν Ἰλιάδι· πᾶν δὲ τοιοῦτον εὐκτικόν, ἤγουν εἰς Ο λῆγον, παρὰ Σικέλοις ἀπὸ τῶν παρ' ἡμῖν εἰς ΕΙΣ ληγουσῶν μετοχῶν, μεταβάλλον τὸ Ο εἰς Ε, πληθυντικὸν ποιεῖ προσθέσει τοῦ Τ· ΘΕΙΟ ΘΕΙΤΕ, ΣΦΑΓΕΙΟ

ΣΦΑΓΕΙΤΕ, ΒΛΗΘΕΙΟ ΒΛΗΘΕΙΤΕ. εἶτα εἰπὼν ὅτι οὕτω καὶ Ὅμηρος ἀπὸ τοῦ *ΔΙΑΚΡΙΝΘΕΙΣ* καὶ τοῦ ἐκεῖθεν Σικελικοῦ *ΔΙΑΚΡΙΝΘΕΙΟ* ἔφη τὸ *ΔΙΑΚΡΙΝΘΕΙΤΕ ΤΑΧΙΣΤΑ*, καὶ ἀπὸ τῆς κατὰ Σικέλους *ΕΙΣ* μετοχῆς καὶ τὸ *ΕΙΟ* εὐκτικὸν καὶ τὸ *ΕΙΤΕ* οἷον, τοίοι Κ' *ΕΙΤ' ΟΔΥΣΣΗΙ ΑΜΥΝΕΜΕΝ*——καταδέχεται καὶ τοὺς λέγοντας τὰ τοίαυτα συγκεκόφθαι· οἷον, τὸ *ΔΙΑΚΡΙΝΘΕΙΤΕ* ἐκ τοῦ *ΔΙΑΚΡΙΝΘΕΙΗΤΕ*, καὶ τὸ *ΕΙΤΕ* ἀπὸ τοῦ *ΕΙΗΤΕ*, εἰπὼν ὡς οὐ διαφερόμεθα αὐτοῖς, οὐ γὰρ ἄτοπον αὐτὰ κατὰ συγκοπὴν ἐξενηνέχθαι. Eustath. p. 1755. l. 54.

Θ. κυριολεξία δὲ τοῦ *ΕΙΑΤΟ* ἀντὶ τοῦ *ἘΚΑΘΗΝΤΟ* ἐν τῷ *ΠΕΝΤΗΚΟΣΙΟΙ Δ' ΕΝ ἙΚΑΣΤΗΙ*—ἕδρῃ δηλαδὴ—*ΕΙΑΤΟ*. οὕτω καὶ ἐν Ἰλιάδι τὸ *ΕΙΑΤΑΙ ΕΝ ΜΕΓΑΡΟΙΣ ΠΟΤΙΔΕΓΜΕΝΑΙ*, ψιλῶς κατὰ Ἡρακλείδην προενεκτέον. οὐ γὰρ κάθηνται, φησιν, ἀλλ' ὑπάρχουσιν, ἤγουν εἰσίν. Ἴωνες γὰρ τοῖς παρακειμένοις ἀντὶ ἐνεστώτων χρῶνται· οἷον, *ΔΙΑΝΕΝΟΗΜΑΙ* ἀντὶ τοῦ *ΔΙΑΝΟΟΥΜΑΙ*, καὶ τὰ ὅμοια.

πλατύνων δὲ Ἡρακλείδης τὸν περὶ τοῦ *ΕΙΑΤΑΙ* λόγον, γράφει τοιαῦτα. ὡς *ΗΧΕΙΤΑΙ ΗΧΗΤΑΙ*, *ΩΙΚΕΙΤΑΙ*, οὕτως ἀπὸ τῆς *Ω* τρίτης συζυγίας τῶν περισπωμένων, παθητικοῦ ἐνεστῶτος τρίτου, *ΕΙΤΑΙ*· οὗ εἴη ἂν παρακείμενος *ΗΤΑΙ*, μεταπεσούσης κἀνταῦθα τῆς *ΕΙ* διφθόγγου εἰς *Η*. πληθυντικὸν δὲ αὐτοῦ προσθέσει τοῦ *Ν* ἀναλόγως *ΗΝΤΑΙ*, κατὰ τὸ *ΠΕΠΟΙΗΤΑΙ ΠΕΠΟΙΗΝΤΑΙ*, καὶ τὰ ὅμοια. εἶτα Ἰωνικῇ τμήσει τοῦ *Η* εἰς *Ε* καὶ *Α*, ὡς *ΝΕΝΟΗΝΤΑΙ ΝΕΝΟΕΑΤΑΙ*, οὕτω καὶ *ΗΝΤΑΙ ΕΑΤΑΙ*· Ὅμηρος δὲ, κατὰ Ἴαδα προσθεὶς τὸ *Ι*, ἔφη *ΕΙΑΤΑΙ ἘΝ ΜΕΓΑΡΟΙΣ*. εἶτα λέγει ὅτι καὶ τὸ δασυνόμενον καὶ διὰ τῶν αὐτῶν στοιχείων ἐκφερόμενον οὕτως ἔχει. τὸ γὰρ *ἩΝΤΑΙ* ἤγουν κάθηνται, κατὰ τμῆσιν τῆς *ΗΝ* συλλαβῆς εἰς *Ε* καὶ *Α*, *ἙΑΤΑΙ* λέγεται· οἷον, *ΟΙ ΔΗ ΝΥΝ ἙΑΤΑΙ ΣΙΓΗΙ*. τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς ἐπάγει, καὶ ὅτι ἔνιοι τῶν Ἰώνων, οἷς ἀκολουθεῖ, φησι, καὶ ὁ τὰ Ναξιακὰ γράψας Φιλήτας εἴτε Κάλλινος, μόνον τὸ *Η* ἐν τοῖς τοιούτοις παρακειμένοις εἰς *Ε* καὶ *Α* τέμνοντες τὸ ἑπόμενον *Ν* φυλάττουσι· *ΠΕΠΟΙΕΑΝΤΑΙ* λέγοντες καὶ *ΓΕΓΕΝΕΑΝΤΑΙ*· καθὰ καὶ τὸ *ἘΓΕΝΟΝΤΟ ἘΓΕΝΤΟ*. καὶ ὅ γε Ζηνόδοτος πολλάκις, φησὶ, παρὰ τῷ ποιητῇ οὕτω γράφει καὶ τὰ ἔνικα, δίχα μέντοι τοῦ *Ν*· τὸ *ΠΕΠΟΙΗΤΑΙ* καὶ *ΝΕΝΟΗΤΑΙ*, *ΠΕΠΟΙΕΑΤΑΙ* γράφων καὶ *ΝΕΝΟΕΑΤΑΙ*. ἡ μέντοι Ἀρισταρχείος ἔκδοσις οὐκ οἶδεν Ὅμηρον τῇδε τῇ διαλέκτῳ χρώμενον. εἰ καί τισιν ἔδοξεν ὁμοίως τῷ *ΠΕΠΟΙΗΤΑΙ ΠΕΠΟΙΕΑΤΑΙ*, οὕτω τὸ *ἩΤΑΙ* ἔνικον, ἤγουν κάθηται, γενέσθαι *ἙΑΤΑΙ*, καὶ λειφθῆναι Βοιωτικῶς ἀντὶ πληθυντικοῦ τοῦ *ἩΝΤΑΙ* *ἙΑΤΑΙ* ἐν τῷ οἱ *ΔΗ ΝΥΝ ἙΑΤΑΙ ΣΙΓΗΙ*, ὁ δὴ ἀποῤῥαπίζει ὁ Ἡρακλείδης εἰπὼν οὐδέποτε τὸν Ὅμηρον ἐνίκοις χρῆσθαι ῥήμασι ἀντὶ πληθυντικῶν καθάπερ ἐνίοις Βοιωτῶν ἔδοξεν. Eustath. p. 1885. l. 43.

7. οἱ καθ' Ἡρακλείδην τὰ τρίτα τῶν ὁριστικῶν περισπωμένων τῆς πρώτης συζυγίας καὶ τῶν βαρυτόνων δὲ ῥημάτων κατὰ τὸ ἕνικον εἰς τὴν ΣΙ συλλαβὴν περαιοῦσι, τοῦ Η παραλήγοντος· τὸ γὰρ ΦΙΛΕΙ καὶ ΝΟΕΙ, καὶ ΛΕΓΕΙ, καὶ ΦΕΡΕΙ, ΦΙΛΗΣΙ, φησὶ, καὶ ΝΟΗΣΙ, καὶ ΛΕΓΗΣΙ, καὶ ΦΕΡΗΣΙ. τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ ΛΑΜΠΡΟΝ ΠΑΜΦΑΙΝΗΣΙ παρ' Ὁμήρῳ ἅπαξ, φησὶ, χρησαμένῳ τῇ διαλέκτῳ ἐπὶ τούτου, καλεῖται δὲ καὶ τὸ σχῆμα Ἰβύκειον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν. διὰ τὸν μελοποιὸν δηλαδὴ Ἴβυκον φιληδήσαντα τοιαύτῃ γλώσσῃ· εἰ δή, φησι, καὶ τὸ Ω, τοῦτ' ἐστὶν τὸ ὑπάρχω πρώτης ἐστὶ συζυγίας, κατὰ τὸ ΦΙΛΩ, καί ἐστι τρίτον αὐτοῦ ΕΙ, Δωριζόμενον κατὰ Ῥηγίνους γένοιτ' ἂν ὁμοίως ἐκ τούτου ΗΣΙΝ ὁ ἐνεστώς. ἰστέον δὲ ὅτι οὐ περὶ τρίτων ἀνθυποτάκτων ἐστὶν ὁ λόγος, ὁποῖον τὸ ΛΑΒΗ, ΛΑΧΗ· ἐξ ὧν ΛΑΒΗΣΙ, ΛΑΧΗΣΙ· αὐτὰ γὰρ καὶ ὅσα τοίαυτα οὐ Ῥηγίνων, εἰσὶν ἀλλὰ Ἰώνων. Eustath. p. 1576. l. 57.

8. τὸ δὲ ΛΕΛΑΚΥΙΑ ἔχει μὲν ὁριστικὸν παρακείμενον καὶ διὰ τοῦ Η. ΛΕΛΗΚΕ γὰρ ὡς τὸ ΔΑΙΜΟΝΙΗ ΤΙ ΛΕΛΗΚΑΣ.—Ἰωνικῶς δὲ ἡ λέξις τῷ Α προπαραλήγεται, συσταλέντος τοῦ Η. Δοριεῖς μὲν γὰρ τὸ Η εἰς Α μακρὸν τρέπουσιν· οἷον ΔΗΜΟΣ ΔΑΜΟΣ, ΜΗΝ ΜΑΝ. Ἴωνες δὲ εἰς βραχὺ καταστρέφουσιν· οἷον ΛΕΛΗΚΥΙΑ ΛΕΛΑΚΥΙΑ, ΜΕΜΗΚΥΙΑ ΜΕΜΑΚΥΙΑ, οὕτως Ἀφθόνιος.

Ἡρακλείδης δὲ, ἐν οἷς λέγει τὸ ΔΑΚΝΩ Δωρίδι καὶ Ἰάδι πεποιῆσθαι διαλέκτῳ, Δοριεῖς μὲν γάρ, φησιν, ἐντιθέασι τῷ Υ τὸ Ν· ΘΥΩ ΘΥΝΩ, ΔΥΩ ΔΥΝΩ, Ἴωνες δὲ βραχύνουσι τὸ Η διὰ τοῦ Α. ἐπάγει οὕτω ΜΕΣΗΜΒΡΙΑ ΜΕΣΑΜΒΡΙΑ, ΠΗΡΗ ΠΑΡΗ, ΛΕΛΗΚΥΙΑ ΛΕΛΑΚΥΙΑ, ΜΕΜΗΚΥΙΑ ΜΕΜΑΚΥΙΑ, συλλαβῶν οὕτω καὶ αὐτὸς τῷ Ἀφθονίῳ. Eustath. p. 1714. l. 49.

9. παρακειμένου ἑνὸς πολλοὶ ἐνεστῶτες εὕρηνται· ἑνὸς δὲ αὖθις ἐνεστῶτος παρακείμενοι πολλοὶ, ὡς οἷον ἐπὶ τοῦ ΦΙΛΩ καὶ ΓΗΘΩ· ἐφ' ὧν εἷς μὲν παρακείμενος ὁλόκληρος ΠΕΦΙΛΗΚΑ, ΓΕΓΕΘΗΚΑ· δεύτερος δὲ ΓΕΓΗΘΑ, ΠΕΦΙΛΑ· τρίτος, παρ' Ἴωσι δίχα τοῦ Κ, ΠΕΦΙΛΗΑ, ΓΕΓΕΘΗΑ· οἷς, φησι, καὶ Ὅμηρος χρῆσθαι εἴωθεν ἐφ' ἑτέρων ῥημάτων. ὡς ὅτε ἐκ τοῦ ΤΕΤΥΧΗΚΑ ΤΕΤΥΧΗΑ λέγει, ΔΙΑΠΡΥΣΙΟΝ ΤΕΤΥΧΗΩΣ. τέταρτος δέ, φησι, παρακείμενος τοῦ ΦΙΛΩ ΠΕΦΙΛΕΙΑ· πρὸς ὃν Ὅμηρος ἔγραψε τὸ ΝΕΚΥΩΝ ΚΑΤΑΤΕΘΝΕΙΩΤΩΝ ἐκ τοῦ ΤΕΘΝΕΙΑ παρακειμένου. πέμπτος παρακείμενος ἐκ τοῦ ΠΕΦΙΛΕΙΑ ὁ ΠΕΦΙΛΕΑ δίχα τοῦ Ι· οὗ πρὸς ἀκολουθίαν τὸ ἙΣΤΕΟΤ' ΕΙΝ ΑΪΔΑΟ, ἀπὸ τῆς ἙΣΤΕΩΣ, φησὶ, μετοχῆς τοῦ ΣΤΩ ῥήματος· πολλάκις δέ, φησιν, ὑπαλλάττουσι καὶ ἕκτην διαφορὰν παρακειμένων ἐκ τοῦ Ε εἰς τὸ Α. τὸ γοῦν ἙΣΤΕΑ ἙΣΤΑΑ λέγουσιν· ἀφ' οὗ μετοχὴ ἙΣΤΑΩΣ. τοῦτο δέ, φησιν, ἡ μετάπτωσίς ἐστι τοῦ Ε εἰς Α Ἰωνικῶς, ἢ τοῦ Η εἰς

Α. κατὰ δὲ τὸ ΕΣΤΑΑ—ΕΣΤΑΩΣ *γίνεται καὶ* ΔΕΔΑΩΣ *ἐκ παρακειμένου τοῦ* ΔΕΔΑΑ. *οὕτω δὲ καὶ* ΒΕΒΑΩΣ, ΜΕΜΑΩΣ, ΓΕΓΑΩΣ, *καὶ ἄλλα. ἐν τούτοις δὲ ὁ αὐτὸς Ἡρακλείδης καὶ τὸ* ΠΕΠΑΘΥΙΑ *διασαφῶν, ὅπερ ἐν τοῖς ἑξῆς που κεῖται παρ' Ὁμήρῳ, λέγει καὶ ὅτι τὰ ὑποτακτικά, ὧν αἱ μετοχαὶ εἰς* ΩΝ *ὀξυτόνοι, οἷον* ΤΥΧΩ—ΤΥΧΩΝ, ΕΥΡΩ ΕΥΡΩΝ, *ὁμοίως τοῖς περισπωμένοις ὁριστικοῖς κατὰ τὸν περικείμενον κλίνονται· οἷον* ΤΕΤΥΧΗΚΑ ΕΥΡΗΚΑ· *ἐξ ὧν μετοχαὶ* ΤΕΤΥΧΗΚΩΣ, ΕΥΡΗΚΩΣ. *οὐκοῦν καὶ τοῦ* ΠΑΘΩ—ΠΑΘΩΝ *κλίσις ὁμοία* ΠΕΠΑΘΗΚΑ ΠΕΠΑΘΗΚΩΣ, *θήλυκον* ΠΕΠΑΘΥΙΑ. *ὥσπερ δὲ* ΛΕΛΗΚΗΚΩΣ ΛΕΛΗΚΩΣ, ΓΕΓΗΘΗΚΩΣ ΓΕΓΗΘΩΣ *Ἰωνικῇ συγκοπῇ, οὕτω καὶ* ΠΕΠΑΘΗΚΩΣ ΠΕΠΑΘΩΣ, *οὗ θήλυκον* ΠΕΠΑΘΥΙΑ.

σημειῶσαι δ' ἐν τοῖς προειρημένοις τὸ ἐν φωνῇ μόνῃ καὶ μὴ ἐν γραφῇ· ὃ δῆλοι παρακείμενον φαινούμενον μὲν ἀκολουθίᾳ κλίσεως καὶ νοήσει μόνῃ, μὴ γραφόμενον δέ, ὡς ἄχρηστον δηλαδὴ καὶ ἀνέξοιστον, ὡς Ἡρακλείδης φησίν. Eustath. p. 1700. l. 31—51.

10. *πρῶτα μὲν ἰστέον ὅτι τὸ* ΓΙΝΩΣΚΟΝ *ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ μὴ γραφόμενον* ΓΙΓΝΩΣΚΟΝ *ἐν δυσὶ Γ, ὡς Ἡρακλείδης βούλεται. λέγει γὰρ ἐκεῖνος ὅτι, ὥσπερ* ΤΕΛΩ ΤΕΛΙΣΚΩ *Ἰωνικῶς διὰ τοῦ Κ παραληγομένου τῷ Σ καὶ τῷ Ι, ὁμοίως καὶ* ΘΟΡΩ ΘΟΡΙΣΚΩ, *καὶ* ΜΟΛΩ ΜΟΛΙΣΚΩ, *οὕτω καὶ* ΝΟΩ ΝΟΙΣΚΩ.

ἐκ τούτων, κατὰ κρᾶσιν, ΘΡΩΣΚΩ, ΒΛΩΣΚΩ, ΝΩΣΚΩ, *καὶ Αἰολικῶς* ΓΝΩΣΚΩ· *Αἰόλεις γάρ, φησι, τὸ* ΝΟΩ, ΓΝΩ *φασίν. ὅθεν καὶ τὸ* ἈΜΦΙΓΝΟΕΙΝ, *ἤγουν διχονοεῖν· καὶ ἡ* ΞΥΓΓΝΟΙΑ, *καὶ τὸ* ἈΓΝΟΕΙΝ, *καὶ ἡ* ἈΓΝΟΙΑ. *ἐφ' οἷς παραδοὺς ὁ Ἡρακλείδης, ὡς προστιθέασι τὸ Γ τοῖς λεξέοις καὶ οἱ Ἠπειρῶται, ὡς καὶ ἀλλαχοῦ ἐῤῥέθη, τὸν* ΔΟΥΠΟΝ ΓΔΟΥΠΟΝ *λέγοντες· ὅθεν καὶ* ἘΡΙΓΔΟΥΠΟΣ ΠΟΣΙΣ ἩΡΗΣ. *ἔνθα μνηστέον καὶ τοῦ* ἘΠΙ Δ' ΕΓΔΟΥΠΗΣΑΝ ΑΘΗΝΑΙΗ ΤΕ ΚΑΙ ἩΡΗ· *προσθεὶς δ' εἴπειν καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ* ΝΕΦΟΣ, ΝΟΦΟΣ, *καὶ* ΓΝΟΦΟΣ *Αἰολικόν, ὃ ἄλλως* ΔΝΟΦΟΣ· *καὶ ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἰλιάδι* ΓΕΝΤΟ, *ἤγουν εἷλετο, ἔξωθεν ἔχει τὸ Γ· καὶ ὡς ἡ* ΓΝΩΜΗ, *πλεονάζει καὶ αὐτὴ τῷ Γ, γενομένη δηλαδὴ ἐκ τοῦ* ΝΟΩ ΝΟΗΣΩ, *Δωρικῶς μὲν* ΝΩΜΗ, *Αἰολικῶς δὲ* ΓΝΩΜΗ, *διδάσκει ὡς Ἴωνες, ὅτ' ἂν ἀναδιπλῶσι ῥήματα, τὸ αὐτὸ ἀρκτικὸν ποιοῦνται πρώτης καὶ δευτέρας συλλαβῆς,* ΛΑΒΕΣΘΑΙ ΛΕΛΑΒΕΣΘΑΙ, ΚΑΜΩ ΚΕΚΑΜΩ, ΠΙΘΕΣΘΑΙ ΠΕΠΙΘΕΣΘΑΙ, ΔΑΣΚΩ ΔΙΔΑΣΚΩ, ΤΥΣΚΩ ΤΙΤΥΣΚΩ, *χωρὶς εἰ μὴ μέλλοι δύο δασέα κείσεσθαι παράλληλα.*

τοίνυν, φησί, τοῦ ΝΟΙΣΚΩ, *συνῃρημένου, ὡς εἴρηται, εἰς τὸ* ΝΩΣΚΩ, *εἴη ἂν ἐπ' αὐτοῦ Ἰωνικὴ ἀναδίπλωσις* ΝΙΝΩΣΚΩ *διὰ τῶν δύο Ν, τοῦ δὲ* ΓΝΩΣΚΩ *Ἠπειρωτικὴ* ΓΙΓΝΩΣΚΩ *διὰ τῶν δύο Γ· ὡς εἶναι, τῷ λόγῳ τούτῳ, ἡμαρτήμενον τὸ* ΓΙΝΩΣΚΩ *διὰ μόνου τοῦ κατ' ἀρχὴν Γ. εἰ δὲ τοῦτο τοιοῦτον, καθ' Ἡρακλείδην, πταίοιτο ἂν ὁμοίως καὶ τὸ* ΓΙΝΕΣΘΑΙ *καὶ τὰ κατ' αὐτὸ πάντα·*

οἷς, οἱ μὲν παλαιοὶ, ἐν δυσὶ Γ, ἐχρῶντο, ΓΙΓΝΟΜΑΙ λέγοντες καὶ ΓΙΓΝΟΜΕΝΟΣ· οὕτω καὶ τὰ ἄλλα. οἱ δὲ ὕστερον, ὥσει καὶ φειδόμενοι γραφικοῦ μέλανος, τὸ δεύτερον Γ παρέλειψαν.

ἔστι γὰρ κἀνταῦθα, ὡς Ἡρακλείδης βούλεται, καθὰ ΜΕΝΩ ΜΕΜΝΩ κατὰ διπλασιασμὸν, καὶ μεταθέσει τοῦ Ε εἰς Ι, ΜΙΜΝΩ κατὰ Ἴωνας, οὕτω καὶ ΓΕΝΩ ΓΕΓΝΩ, καὶ ἐξ αὐτοῦ ΓΙΓΝΩ ΓΙΓΝΟΜΑΙ καὶ τὰ ἀπ' αὐτῶν. ἐν τούτοις δε, περὶ ἀναδιπλώσεως ἀκριβολογούμενος Ἡρακλείδης λέγει ὅτι, ὁπήνικα μὲν συλλαβῆς ἀναδίπλωσις ᾖ, ὑστερεῖται τὸ ὁλόκληρον μίᾳ συλλαβῇ, ἤγουν λείπεται τὸ τέλεον καὶ κοῖνον μίας συλλαβῆς πρὸς τὸ διπλασιαζόμενον. τὸ γὰρ ΛΑΒΩ μίᾳ συλλαβῇ οὕτως ὑστερεῖ τοῦ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, ΛΕΛΑΒΩ. τὸ δ' αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων. ὅτε δὲ γράμματι ἐνθεωρεῖται ἑνὶ ἡ ἀναδίπλωσις, τότε ἰσοσυλλάβει τῷ ἀναδεδιπλωμένῳ τὸ ὁλόκληρον, οἷον ΜΕΝΩ ΜΙΜΝΩ, ΓΕΝΩ ΓΙΓΝΩ· οὕτω δὲ καὶ ΜΕΛΩ ΜΕΜΛΩ, καὶ πλεονασμῷ ἤγουν παρενθέσει τοῦ Β, ΜΕΜΒΛΩ· παρεντιθέντος τοῦ Β διὰ τὸ μηδέποτε κατὰ μίαν συλλαβὴν τῷ Λ ἐπέσθαι τὸ Μ· ὡς δῆλον καὶ ἐκ τοῦ, ὡς ἐῤῥέθη, ΜΟΛΙΣΚΩ ΒΛΩΣΚΩ, καὶ ἐκ τοῦ ΠΑΡΑΜΕΜΕΛΗΚΕ, ΠΑΡΑΜΕΜΒΛΩΚΕ. Eustath. p. 1722. l. 36. &c.

CXLI. In his omnibus, criticorum veterum solennis et inveteratus error, quo archaismos pro idiotismis, aut, ut Latinè loquar, prisci et obsoleti sermonis reliquias pro singularum gentium aberrationibus vel poetarum licentiis acceperunt, planè conspicuus est. Ceteroqui, conversis eorum sententiis; et quæ singularum usui ac consuetudini abnormi tribuerunt, in sincerorum et antiquissimorum loco habitis, exempla, quæ ex fontibus jamdudum obturatis ac deperditis arcessivere, ad justam aliquam notitiam priscæ grammaticæ quemvis adducere possunt.

CXLII. Verborum modis, temporibus, numeris, ac vocibus ea grammatica locupletissima est; atque, in eorum usu ac discrimine poetæ antiquissimi ἀκρίβεια ubique constans et eadem: quum posteri vocum discrimen in multis neglexerint, haud parvo detrimento linguæ; quæ eo multum perdidit perspicuitatis illius subtilis et exquisitæ, qua singulis vocibus singulos vel cogitandi, vel agendi, vel patiendi modos distinctè ad amussim exprimere solebat. Modorum tamen usus Homericus paullo licentior quibusdam visus est: sed an rationi grammaticæ minus aptus et congruus sit, quam posterorum consuetudo, quæstio admodum difficilis est, cujus solutio petenda ex intimis recessibus humanæ mentis.

CXLIII. Verborum tempora in omnium linguarum[1] principiis tria tantummodo fuisse, præsens, futurum, ac præteritum, ipsa rerum natura indicare videtur: nam distinctiones vel modificationes illæ perfectorum, imperfectorum, &c., non nisi e grammatica jam culta, et ad animi subtiliores sensus exprimendos ordinata, oriri potuerunt. Si autem conjecturis indulgere liceret, ex iis quæ Heracleides commentatus est in *ΕΑ, ΗΑ, ΕΟΝ, ΗΝ,* &c.[1] dicerem omnia præterita terminationem primæ personæ singularis, voce activa, in *Α* habuisse; atque ideo præteritum imperfectum et utrumque aoristum una eadem-

---

[1] Vide supra in excerpt.

que forma expressos esse: adjecto enim *N* finàli, quod conclusionem duntaxat vocis post litteram vocalem significabat, transitio τοῦ *AN* in *ON* haud minus facilis quam τοῦ *EAN* in *HN* fieret; atque hac ratione originem ac veram indolem aoristi secundi assequi possumus; in quo Hemsterhusius et Lennep præteritum imperfectum ex alio themate perperam cepisse credebant; quum usus tamen ejus Homericus aoristum tempus subaudiendum indicet. Neque duo futura a diversis thematibus, ut iidem viri docti pro comperto habuerunt, orta esse videntur; sed diversa litterarum elisione in diversas formas contracta esse, modo quo supra ostendimus.

CXLIV. Aliorum quoque schemata temporum quæ ἀνωμαλώτερα quibusdam visa sunt eadem ratione formata esse nullus dubito; ita ut non modo *ΤΥΠΤΕΣΩ* in *ΤΥΠΤΕΩ, ΤΥΨΩ, ΤΥΠΕΩ* et *ΤΥΠΩ* paullatim contraheretur; sed *ΤΕΤΥΠΑ ΤΕΤΥΦΑ ΤΕΤΥΜΜΑΙ, ʼΕΤΥΠΗΝ, ʼΕΤΥΦΘΗΝ*, &c. eadem ratione e formis regularibus ab uno themate *ΤΥΠΤΩ* deductis, litteris paullatim elisis aut emollitis, efficta sint. Si enim unumquodque verbum themata tam varia ac diversa habuisset, non eadem ratione in omnibus ea themata formata essent: at singula quæque verba suas varietates ab aliis diversas habuissent, ita ut nulla analogia inter sese conjungerentur; neque, quum themata *ΤΥΠΤΩ, ΤΥΠΩ, ΤΥΠΕΩ, ΤΥΦΩ, ΤΥΠΗΜΙ*, et *ΤΥΦΘΗΜΙ* extitisse concederemus, ratio constaret, qua *ΚΤΥΠΤΩ, ΚΛΑΝΓΩ, ΚΛΑΖΩ*, et tot alia verba pari more modoque sua quæque themata diversa haberent. A themate nihilominus in *MI* rectè fortasse deduceremus aoristos illos *ʼΕΤΥΠΗΝ* et *ʼΕΤΥΦΘΗΝ*: nam themata activa in *MI* e passivis in *MAI* orta esse videntur; atque ideo aoristos hos, ut eorum participia in *ΕΙΣ* vel *ʼΕΝΣ*, significationem passivam in activa forma retinuisse; æquè ac participia Latina in ENS, quæ pro passivis usurpabantur in prisco sermone.[1] Haud tamen cum viris doctis temere pro præteritis imperfectis hujusmodi aoristos habuerim; quum littera *Σ*, characteristica futuri et aoristi primi in voce activa, et ab imperfecto alienissima, locum in eo aoristo passivo, in verbis etiam puris, in quorum thematibus aut præteritis perfectis nullum usquam istius litteræ vestigium inventum sit, obtineat; ut in *ʼΕΜΝΗΣΘΗΝ* à *ΜΝΑΟΜΑΙ* seu *ΜΝΗΜΑΙ*, et *ʼΕΡΡΩΣΘΗΝ* a *ʽΡΩΟΜΑΙ*, seu *ʽΡΩΜΑΙ*. Mihi igitur rem sæpius retractanti probabilius videtur *ʼΕΤΥΦΘΗΝ* ex *ʼΕΤΥΠΤΣΑΜΗΝ*, vulg. ἐτυψάμην, ut in voce media extat, paullatim contractum esse, quam e positione derivata *ΤΥΦΘΗΜΙ* confictum; præsertim quum ejusmodi formas in Homericis vim aoristi non imperfecti semper et ubique habere observaverim; et contractiones alias haud absimiles ipsi viri docti in verborum conjugationibus agnoverint.[2] Sententiam grammaticorum, qui hunc aoristum e præterito perfecto deducunt, merito repudiavit Lennep. Lacones *Σ* in omnibus pro *Θ* usurpaverunt; atque eorum mos loquendi in sermonem communem aliquatenus, et inde in carmina Homerica irrepsisse videtur; quamvis Dorica ista dialectus ab Achaica antiquissima maximè aliena esset. Hinc præterperfecta *ΛΕΛΑΣΜΑΙ, ΠΕΠΥΣΜΑΙ*, &c. a *ΛΑΘΩ* seu *ΛΗΘΩ, ΠΥΘΩ*, &c. ortum habuisse credere licet; quæ ideo a nobis in justiora et antiquiora *ΛΕΛΑΘΜΑΙ, ΠΕΠΥΘΜΑΙ*, &c. redigenda erunt; nisi ubi thema in *ΔΣΩ* vel *ΣΩ* esse potuerit. Utrum Ionica *ʼΕΓΕΙΡΩ, ΦΘΕΙΡΩ, ΚΤΕΙΝΩ, ΚΕΙΝΟΣ, ΒΟΥΛΗ*,

[1] Aul. Gel. Lib. II. c. ii. et Gronov. not.

[2] Lennep. Analog. Græc. L. vii.

ΧΕΙΡ, &c. an antiquiora Æolica *'ΕΓΕΡΡΩ*, *ΦΘΕΡΡΩ*, *ΚΤΕΝΝΩ*, *ΚΕΝΝΟΣ*, *ΒΟΛΛΑ*, *ΧΕΡΣ*, &c. magis Homerica sint, quum pro comperto non habeam, vulgata sollicitare nequaquam ausus sum.

CXLV. Nodum in scirpo quærit ὁ βαθὺς Heracleides, quum se torquet de *N* finali in imperfectis contractorum;[1] contractio enim ista, τοῦ *ΕΕ* vel *ΕΕΝ* in *ΕΙ*, Attica est, et dialectis vetustioribus prorsus ignota; neque *N* finale in tertia persona singulari alienius plusquam perfectis quam imperfectis fuit.[2] Contractio quoque, in secunda persona passiva, τοῦ *ΕΣΑΙ*, *ΕΗΑΙ*, *ΗΑΙ*, vel *ΕΑΙ* in *ΗΙ* vel *ΕΙ*, posterorum esse, et Homericis perinde ignota videtur. Antiquissima forma erat proculdubio *ΕΣΑΙ*; quæ, more Ionum, ejecta consona et producta vocali *ΗΑΙ* fiebat; atque ejecta tantum consona *ΕΑΙ*, et sibilo in spiritum asperum Doricè mutato *ΕΗΑΙ*,[3] et Æolicè fortasse *ΕFΑΙ*; cujus tamen nullum extat exemplum, quoad nobis scire contigit.

CXLVI. In aoristis primis et præteritis perfectis verborum in *ΑFΩ* desinentium, Iones emolliebant terminationes naturales *ΑFΣΑ* et *ΑFΚΑ* in *ΗΑ*; atque *'ΕΔΑFΣΑ*, *'ΕΚΑFΣΑ*; *ΔΕΔΑFΚΑ*, *ΚΕΚΑFΚΑ*; &c. *'ΕΔΗΑ* *'ΕΚΗΑ*; *ΔΕΔΗΑ*, *ΚΕΚΗΑ*, &c. scribebant. Ita quoque *'ΕΘΗΚΑ* pro *'ΕΘΕΚΣΑ* ab obsoleto *ΘΕΚΩ*, atque alia ejusmodi haud pauca: egregiè enim hallucinatus est clarissimus Hermannus, quum, contra sensum perinde ac rationem grammaticam, *'ΕΘΗΚΑ*, *'ΕΔΩΚΑ*, &c. præterita perfecta esse voluerit.[4] Suaviorem hanc Ionum priscorum pronunciandi consuetudinem, Homericis temporibus haud ignotam fuisse, eo patet, quod in nonnullis, ut in *ΤΕΘΝΗΩΤΑ* pro *ΤΕΘΝΗΚΟΤΑ*, *ΚΕΚΜΗΩΤΑ* pro *ΚΕΚΜΗΚΟΤΑ*, &c. metri integritati necessaria est: quo præcipuè motus omnia ejusmodi retinenda esse putavi; ut *ΦΙΑΑΙ*, *'ΕΦΙΑΑΤΟ*, &c. pro *ΦΙΑΣΑΙ*, *'ΕΦΙΑΣΑΤΟ*, &c.; quibus detrimentum litteræ alterius productione alterius compensatur:[5] neque erat, cur doctissimus Heyne suspicaretur thema fuisse *ΦΙΑΗΜΙ*, priore producta, e quo aoristus *'ΕΦΙΑΑΤΟ* formatus sit.[6] Hujusmodi est quoque præteritum perfectum *'ΑΡΗΡΩΣ* pro *'ΑΡΑΡΚΩΣ* ex *ΑΡΩ* effictum, quod *'ΑΡΑΩ* scriptum fuisse in titulo vetere Minervæ Poliadis olim credebam, temerè sequutus editorem ejus Chandlerum, qui, ductu litterarum evanescente deceptus, *'ΑΡΑΒΔΟΤΑ*, i. e. ἀράβδωτα, *non striata*, in *'ΑΡΑΡΔΟΤΑ* mutaverat; ut, inspecto demum marmore, quod nunc in Museo Britannico asservatur, planè comperi. In dialectis tamen quibusdam *F* præpositum fuisse videtur: nomen enim *ΕΥFΑΡΑ*, quod antiquis Thebanorum nummis argenteis inscriptum occurrit, vix aliud esse potest atque Homericum *ΕΥΗΡΗΣ*; hoc Ionice, illo Æolice enunciato.

CXLVII. Haud alia ratione *H* pro *ΑF* in participiis verborum in

[1] Vide supra in excerpt. [2] Corinth. Ep. de Dial. Att. s. lviii.

[3] Ἔθος δὲ ἔχουσι Δωριέων τινὲς, ὡς γὰρ οἱ Ἀργεῖοι, καὶ Λάκωνες, καὶ Παμφύλιοι, καὶ Ἐρετριεῖς, καὶ Ὠρώπιοι, ἴδιον τοῦ Σ ποιοῦντες, δασεῖαν χαράττουσι ταῖς ἐπιφερομέναις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ΠΟΙΗΣΑΙ, ΠΟΙΗ῾ΑΙ, καὶ ΒΟΥΣΟΑ, ΒΟΥ῾ΟΑ, καὶ ΜΟΥΣΙΚΑ, ΜΩ῾ΙΚΑ. Etymol. magn. in voce ΕΥΙΟΣ.

[4] In Grammatic. [5] Vide Aul. Gel. lib. II. c. xvii.

[6] In Il. Ε. 61. τὸ δὲ ΚΕΚΜΗΩΤΙ δῆλον ὅτι Ἰωνικόν ἐστι ταυτὸν ὂν τῷ ΚΕΚΜΗΚΟΤΙ ἀποβολὴν τοῦ Κ παθόντος Ἰωνικῶς, καὶ ἔκτασιν τοῦ Ο. Eustath. p. 641. l. 2. ratione paullo diversa 'ΕΣΤΑΚΟΤΑ, ΓΕΓΑΚΟΤΑ, &c. e ΣΤΑΩ, ΓΑΩ, &c. formata, in 'ΕΣΤΩΤΑ, ΓΕΓΩΤΑ, &c. contracta sunt. Eadem tamen prima syllaba in φίλωνται producitur (Hymn. in Cerer. 117.): est enim futurum subjunctivi extruso sibilo et producta vocali, Ionum more solenni, pro φιλώσωνται.

ΑϜΩ obtinuit; ut *ΤΙΜΗΕΝΣ*, *ΠΟΙΗΕΝΣ*, &c. pro antiquioribus *ΤΙΜΑϜΕΝΣ*, *ΠΟΙΑϜΕΝΣ*, &c.; quæ Homericis etiam temporibus exolevisse videntur. In futuris quoque et aoristis, quæ vulgo *πείρω—ἔπειρα*, *ἐγείρω—ἤγειρα*, &c., scribuntur, τὸ *Η* in locum τοῦ *ΕΙ* recipiendum putavimus, tam constantiæ ergo, quam quod veteres ita pronunciasse videntur: nam, utrum primæ positiones antiquæ *ΠΕΙΡΩ*, *'ΕΓΕΙΡΩ*, &c., an *ΠΕΡΡΩ*, *'ΕΓΕΡΡΩ*, &c., fuissent, futura et aoristi regulares *ΠΕΡΣΩ—'ΕΠΕΡΣΑ—'ΕΓΕΡΣΩ* *'ΗΓΕΡΣΑ* esse debebant; e quibus, solita elisione τοῦ *Σ*, et productione vocalis antecedentis, *ΠΗΡΩ—'ΕΠΗΡΑ*, *'ΕΓΗΡΩ—'ΗΓΗΡΑ*, &c., fieri oportebat. Præteritum perfectum, participio et verbo auxiliari *'ΕΧΩ* significatum, ut *ΣΤΗΣΑΣ 'ΕΧΕΙΣ*, *ΒΕΒΟΥΛΕΥΚΩΣ 'ΕΧΕΙΣ*,[1] &c.; quod Attici in deliciis habuerunt, Homericus sermo non agnoscit; et, Atticorum venia dixerim, recentiorum magis barbariem quam veterum elegantiam sapit. In Homericis autem præterita perfecta et plusquam perfecta passiva, tertia persona plurali; quæ, postea exoleta, participiis et verbis auxiliaribus exprimebantur, haud infrequentia sunt; ut *ΤΕΤΕΥΧΑΤΑΙ*, *'ΕΤΕΤΕΥΧΑΤΟ*, &c.; quæ Atticorum et aliorum ætate posteriorum sermone *ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΙ ΕΙΣΙ*, *'ΗΣΑΝ*, &c., fuerint. In hac enim re grammatica antiqua locupletior fuit, ut consuetudo loquendi in omnibus splendidior, unctior, et numerosior. Ea grammatica etiam agnovisse videtur futurum imperativi in voce media, unde *ΒΗΣΕΟ*, *ΔΥΣΕΟ*, *ΟΡΣΕΟ*, &c. in Homericis; elegantissimo enim Argonauticorum Apollonii editori Brunckio libenter assentior, themata ista *βήσομαι*, *δύσομαι*, *ὄρσομαι*, &c., supposititia esse, neque alibi quam in grammaticorum commentis usquam extitisse.

CXLVIII. De modorum ratione et usu Homerico aliquid certi statuere aut definire perquam difficile et lubricum est, quoniam alia loquendi consuetudo in hac parte apud posteros obtinebat, ad cujus normam rhapsodi et grammatici linguam veterem flectere et convertere, quoad metrum sineret, semper studuerunt; ita ut haud pauca mutata et corrupta esse, in re tam diu tractata et tam parum intellecta, credere liceat. Quum tamen optativus et subjunctivus de indicativo pendere quodammodo videantur, ex eo profectos esse credendum est, alterum e tempore futuro, alterum, adjecto verbo *οἰμάω* vel *ἵημι*; atque inde *τύπτοιμι*, *τύψοιμι*, *τύψαιμι*, *τύψεια*, &c. conficta esse. *Impetum* itaque vel *voluntatem* animi in agendo exprimere debuerat optativus; atque sic usurpatum esse in sermone antiquo, ex Homericis constare puto. Apud tragicos, optativus, sine *ΑΝ* vel *ΚΕ*, *desiderativam*, et, adjecta ista particula, *potentialem* significationem semper habet; antiquiores autem poetæ nullum ejusmodi discrimen agnovisse videntur; atque in tessera fœderali Æolica supra citata, quæ circa Olympiadem quadragesimam exarata esse videtur, contrarium planè obtinet; et optativus sine particula potentialis est; et, ea adjecta, aut desiderativus, aut imperativus.

CXLIX. Subjunctivus actionem de alia actione, vel conditione aliqua, pendentem exprimit, atque ei ideo quodammodo *futuram*, unde in Homericis futurum indicativi locum subjunctivi sæpe usurpat; et futurorum formæ in utroque modo eædem sunt. Apud posteros discrimina subtiliora in usu subjunctivi observata sunt, poetis antiquissimis prorsus ignota; ita ut frustra laboraverit vir *'Αττικώτατος*, nec minus animi virtutibus quam ingenii elegantia æstimabilis, Bur

---

[1] Sophocl. Œd. Tyr. 699—701. Ed. Brunck.

neius noster, remissiora ea et vetusta ad morositatem Atticam redigere.[1] Attici conjunctionem conditionalem *EI* indicativo et optativo tantum adhibuerunt; atque, adjecta particula dubitantis *KE* vel '*AN*, optativo et subjunctivo tantum, nusquam indicativo. In Homericis autem *EI* vel *AI* conditionem indefinitam, et *KE* vel '*AN* dubitationem vel ἀσάφειαν generaliter exprimit; et utraque, vel separatim vel conjunctim, prout sententia postulaverit, unicuique modo adhibita sunt; neque σχήματα 'Ιβύκεια, quibus indicativus more subjunctivi flectebatur, e Rheginorum dialecto, quam Homerici perinde ac Sinicam vel Japonicam intellexissent, arcessenda sunt; neque viro præstantissimo *EI ΔE KE* et *EI KE* in *EI ΔE ΓE* et *EI ΓE* commutanti obsequendum:[2] alterum enim nusquam in Homericis occurrit: alterum semel tantum; ubi *ΓE*, restituto *F*, locum sponte cedit: εἴγε μὲν εἰδείης, scribendum *EI MEN FEIΔEIHΣ*.[3] *ΓE*, apud poetam, vel ἐπανορθωτικὸν vel ἐπαναληπτικὸν vel βεβαιωτικὸν est in vocem proxime antecedentem; neque ulla ratione copulis *KAI, TE, ΔE*, &c., subjungi potest, nisi quum pronominibus vel adverbiis affixæ sint; ut in *TOTE*, '*OΔE*, '*ENΘAΔE*, &c. Eandem ob causam nulli usquam aut pronomini relativo,[4] aut adverbio loci vel temporis indefiniti et incerti, ut *ΠOTE*, '*OTE, ΠOΘI, ΠOΘEN*, &c., subjungitur; sed iis tantum, quæ locum vel tempus aliquod certum ac definitum indicant; ut '*ENΘAΔE, KEIΘI, KEIΣE, TOTE, NTN*, '*ETI*, '*EΠEITA, ΠPIN, ΠAPOΣ*, &c.

Usum hunc particulæ justum, subtilem, et discretum, neque poetæ, neque historici postea unquam observarunt; neque critici vel grammatici Alexandrini intellexisse videntur; magnumque est exemplum modestiæ, fidei, et religionis, qua veteres carmina Homerica tractaverint, eos fulcrum tam commodum metro, e detrimento digammatis claudicanti et hianti, non sæpius inculcasse. Rectè intellecta et accepta vim mirabilem sæpe habet in exprimenda et augenda vehementia loquentis in orationibus incitatioribus; cujus insigne exemplum est Iliad. *E*. 287—8. Usus ejus ἐπαναληπτικὸς constans ac solennis est in utroque carmine; ut in αὐτάρ ὅγε, Il. *B*. 667. *Γ*. 328. *E*. 308. 327. 585. *Z*. 474. *Θ*. 268. *I*. 205. *K*. 154. *Λ*. 461. 483. *N*. 164. 399. *O*. 479. 523. 630. *P*. 108. *Φ*. 367. 550. *Ψ*. 42. 896. *Ω*. 50. 189. Od. *Γ*. 173. *I*. 536. *K*. 264. *Π*. 41. *Σ*. 397. *T*. 140. *X*. 116. 482.—in πρίν γε, Il. *Γ*. 430. *E*. 219. 288. *Z*. 465. *I*. 488. 651. *M*. 172. 437. *N*. 105. *O*. 557. *Π*. 209. *P*. 504. *Σ*. 75. 135. 189. 190. 334. *Φ*. 578. *X*. 266. *Ψ*. 45. Od. *Λ*. 211. *Θ*. 128. 347. *Δ*. 255. 477. *H*. 196. *M*. 187. *N*. 114. 322. 336. *P*. 9. *Σ*. 288. *Ψ*. 43. 138.—σύ γε, Il. *E*. 350. 429. 827. *P*. 483. &c. Od. *I*. 412. *N*. 239. *O*. 326. *Π*. 150. 194. &c. &c.: quem usum quum Alexandrini neque satis intellectum haberent, neque hiatu omnino offenderentur, particulam e multis locis, ut inutilem et redundantem, extruserunt;[5] quibus omnibus, ex aliis paribus, a nobis restituenda erit: ut Il. *A*. 333. *B*. 105. 107. 348. *Γ*. 379. *Z*. 81. 123. *Θ*. 271. *I*. 403. *N*. 172. *Π*. 322. 840. *Φ*. 33. 340. *X*. 156.—Od. *H*. 230. *P*. 105. *Σ*. 401. *T*. 1. 51. *Υ*. 1.: utcunque enim lubricum et periculosum sit fulcrum tam commodum pro arbitrio adhibere, tutè tamen e locis paribus, vi ejus et ratione satis intellecta, tranferre et reponere licet.

---

[1] In Miltoni Poemata Græca, Lond. 1791.

[2] Iliad. Ψ. 526. Odyss. Z. 282. [3] Odyss. Ξ. 206.

[4] 'Οντινά-γε semel dictum est Odyss. T. 511. sed totum episodium rhapsodi serioris fœtus est.

[5] Vide schol. Ven. in Il. N. 399.

CL. Haud minus emendaturientibus commoda et opportuna est copula poetica *IΔE*; atque magis etiam cavenda: quo enim jure in Homericis stet, in ambiguo est; quoniam rarissimè occurrit, nisi ubi *KAI* vel *HΔE*, e quo factum esse videtur, locum ejus sine injuria occupare potuerit: ita ut e posterorum licentia poetica profectum, et a dactylorum captatoribus insertum esse, suspicari liceat. Si pro comperto haberem ex *HΔE* contractum esse, sine alia κιβδηλεύματος nota, haud cunctanter ejicerem. Cæterum particularum, copularum, articulorum, et pronominum usus in Homericis, a seriore totus diversus, testimonium satis amplum et idoneum affert, carmina sinceriora, quam vulgo creditur, ad nos venisse.

CLI. In Dorum veterum lingua usus subjunctivi perinde atque optativi cum *AI* vel *EI* sine *KE* vel *AN*, solennis fuit; eo tamen discrimine, ut subjunctivus *potentialem*, optativus *desiderativam* significationem habeat.[1] Indicativum item haud aliter quam in Homericis, eos particulis *AI KA* vel εἴ κε subdedisse, intemeratis tabularum Heracliensium exemplis planè constat; neque solutiorem hunc modorum usum grammaticæ nondum perfectæ, cum Heyneo, tribuere ausim; quoniam in eo nihil sentire queam quod grammaticæ universalis rationi et indoli adversetur: modus enim loquendi propriè subjunctivus est, qui actionem non tam dubiam vel incertam, quam priori alicui, de qua pendet, subjunctam vel subjungendam exprimit; ita ut verbum antecedens, potius quam particula aliqua, eum præfinire debuerit; quod in Latinis evenit. Futurum tamen tantum indicativi pro subjunctivo Homericus sermo agnoscit; εἴδομεν enim ἀγείρομεν, &c. futura sunt Ionica, scribenda *FHΔOMEN*, *'AΓHPOMEN*, &c., pro *FEΔΣOMEN*, *'AΓEPΣOMEN*, &c.; eliso sibilo, et producta vocali antecedente; neque hærendum est in Iliad. *Α*. 67. ubi pro βούλεται esse debuerat *BOΥΛHT'*, amputata syllaba finali, more Homerico, de quo vide infra S. CLXIV. Latini autem, vice versa, præsens subjunctivi pro futuro indicativi in verbis omnibus tertiæ et quartæ conjugationis adoptarunt, paullatim exolescentibus formis futuri naturalibus; quarum nihilominus exempla extant, inter Terentianas etiam elegantias, SCIBO, SERVIBO, &c., pro recentioribus SCIAM, SERVIAM, &c., quæ e præsenti subjunctivi translata vel reducta sunt. Iidem quoque Latini, quoties de re certa et indubitata loquutio esset, futurum indicativi pro subjunctivo, in obliquo etiam sermone, usurpabant; ut Cicero: *Ejusque rationem, quemcunque magistratum petet, ita haberi, ut haberi per leges liceret, si anno superiore quæstor fuisset;*[2] ubi Ernesti *petet* in *peteret*, neglecta omni temporum ratione, temere mutavit: sermo enim est de re futura; et idem modus loquendi postea in pari loco occurrit, quem vir doctus, quum audaciori conjecturæ in eo mutando indulgere oporteret, intactum reliquit et silentio præteriit. *Utque quamcunque in provinciam ejus belli gerendi causa advenerit, ibi majus imperium C. Cassii proconsulis sit quam ejus erit, qui eam provinciam tum obtinebit.*[3] Haud secus Livius temporibus etiam præsenti et præterito imperfecto in oratione obliqua usus est,[4] incuria fortasse et festinatione scribendi in tantæ molis opere, vel transitione parenthetica in rectum sermonem.

In toto carmine, et Iliaco et Odyssiaco, tredecim sunt loci, non alias interpolati, in quibus εἰ vel εἴπερ, sine particula dubitationis,

---

[1] Vide fœd. Lacedæmon. et Argiv. apud Thucyd. v. 77 et 79.
[2] Phil. v. 17. [3] Phil. xi. 12. [4] Vide lib. iii. c. 2. et 71. lib. xxv. c. 4.

conjunctivum sibi subditum habet, præter eum quem κ' inserto sanavit vir eximius C. Burneius;[1] atque cæterorum, et aliis locis paribus et sanis, obvia et certa est emendandi ratio.[2]

CLII. Quum in suscepto opere restituendæ Homericæ linguæ, complurium verborum formæ haud paullo immutandæ sint, plus ad rem arbitratus sum ea verba in ordine recensere, atque rationes, quas in singulis immutandis, sequutus sim, singulis subjungere, quam crebris repetitionibus earundem observationum in annotationibus, lectorem pariter ac me ipsum defatigare. In his autem, si a viris summis Bentleio, Heyneo, &c. haud raro dissentiam, ne mihi obsit eorum nomen et auctoritas; at judicium suum integrum ac sincerum lector unusquisque adhibeat, etiam atque etiam precor. In re tam obscura, quotus quisque criticorum non sæpe et egregiè hallucinatus est? neque me communi sorti exemptum esse speravi: at dummodo critici non rabulæ more in alienos errores animadvertam, parem indulgentiam in meos me poscere æquum est. Ob multos libro de hac re Anglicè scripto piacularem esse profiteor: attamen quum pari jure gloriari liceat, plura conjecturis assecutum esse, quæ, viris criticis tunc fastidita, veterum monumentorum fide nunc comprobata sunt, verecundiæ simul ac modestiæ consultum iri putavi, si neutra sigillatim retractarem aut perscrutarer curiosius quam opus esset ut vera elucerent, falsa proderentur: nam hoc saltem, salva modestia, gloriari licet, veritatem non victoriam in omni disputatione, tam critica quam philosophica, animo me meo finem unicè propositum habuisse, neque ullam unquam præsumptam opinionem tanto amore amplexum esse, ut non, meliora edoctus, sponte ac libenter repudiarem. De re etymologica multa atque ingeniosa protulit Daniel Lennep, sed omnia e suo ipsius aut magistrorum Tiberii Hemsterhusii et Ludovici Caspari Valkenærii ingeniis deprompta, omni veterum inscriptionum et dialectorum auctoritate neglecta, neque ulla ratione habita vel sermonis vel metri Homerici; e quibus solis leges ac normas in *regulis suis generalibus* stabiliendis accersere et accipere debuerat. Ipsæ itaque regulæ, perinde atque omnia ex iis deducta, harum rerum studiosis maximè præcavendæ sunt; neque ullo modo auscultandum docenti, "*AMNOΣ* Latinè AGNUS ex *AMENOΣ* participio verbi *AMΩ* formatum esse; quod *AMENOΣ* et *AMNOΣ* is propriè diceretur, sensu medio, qui complecteretur et amplecteretur; vel, sensu passivo, quem amplecteretur alius, sive, qui amaretur, quod tenerrimo agno non incongruum nomen."[3] Hisce et talibus gaudeant ii quibus argutiæ e longinquo petitæ in deliciis sint; nobis autem, quo minus doctrinæ tam reconditæ et exquisitæ insit, eo etiam minus sensu communi sic carere licet; ita ut non aliunde *AMNOΣ* et AGNUS quam ex *A* privativo cum *MENOΣ* et *ΓONOΣ* deducenda videantur—*AMENOΣ* et *AΓONOΣ*, contracta in *AMNOΣ* et *AΓNOΣ*. Neque aliter in aliis, obvia et simplicia abstrusis et eruditis omnino præferenda erunt. Quam vero sit periculosum in via tam lubrica et distorta cæcutientes errare, nugæ hujusmodi, quas viri tanti tam cumulatè congesserunt, satis superque demonstrant. Ut enim concedamus verba primitiva quamplurima periisse, quis tamen discreverit,

[1] Il. O. 16.
[2] Vide Il. Δ. 261. K. 225. Λ. 116. M. 223. 239. 245. Π. 263. X. 191.—Od. Λ. 188. 204. M. 349. Π. 98. 116. et confer Il. M. 302. Od. Λ. 112. &c. &c.
[3] Etymolog. vol. i. p. 132.

quæ fuerint deperditorum formæ, nisi quorum fragmina aut reliquiæ in dialectis aut monumentis antiquis supersint? Atque si e conjecturis analogicis primitiva pro libitu supponamus, ut exinde derivata et vulgata ad normam qualemcunque refingamus et constituamus, qua denique ratione evitabimus errores, qui e falsis principiis sponte pullulant, et quibus etymologica Lenneppiana haud minus quam antiquiora ubique scatere fatendum est. Audacter tamen progrediamur quatenus veterum dialectorum auctoritas, monumentorum fides, et justa metri ac sermonis ratio viam ostendant; at non ulterius.

ϜΑϞ. exclamatio mirantis vel miserantis, vulgo α, ut ἆ δειλ'; sed Latinè VAH, quod Græcum antiquissimum esse videtur: nam in exclamatione, impetu vehementiore prolata, spiritus ille in fine vocis locum habere poterat in Græco haud minus quam in Latino sermone.

'*ΑϜ*. v. αὖ—*retro*, vel eo sensu quo syllaba RE in compositis Latinis—unde

ΑϜΤΑΡ. ex *ΑϜ*, *ΤΕ*, et *ΑΡΑ* compositum, atque

ΑϜΤΟΣ. v. αὐτὸς, &c.

'*ΑϜΑΩ*

'*ΑϜΑΔΣΩ* et

'*ΑϜΗΜΙ* diversa themata esse verbi, quod in Latinis AVEO scriptum est, formæ ac sensus similitudo vix dubitare sinit: atque inde adjectivus

'*ΑϜΑΤΟΣ* idem atque AVIDUS et AVARUS; ut in *ΑϜΑΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟϜΟ*—v. ἆτος πολεμοῖο, *avidus belli*. Adjecto *A* privativo fit

'*ΑΑϜΑΤΟΣ*. v. ἀάατος, *innoxius*, vel, *e quo nulla mala cupido vel avaritia oriri possit*; et

'*ΑΑϜΑΤΤΟΣ* vel '*ΑΑϜΑΣΤΟΣ*, v. ἀάατος, *inviolabilis*, vel, *nulli malæ cupidini vel ambitioni obnoxius.*

Aoristi formæ contractæ '*ΑΣΕ* et '*ΑΣΑΙ* e themate contracto '*ΑΩ* effictæ sunt; quod Homericis ignotum fuisse videtur; nam versus, in quibus eæ formæ occurrunt, rhapsodorum non poetæ sunt; ut posthac ostensuri sumus.

Hesychius habet '*ΑΑΣΤΟΝ*—ἀναμάρτητον, ἀβλαβὴς; et '*ΑΑΤΟΝ*, eodem fere sensu; at littera *A* ex utroque, librariorum incuria aut desidia, excidisse videtur; perinde atque Homeri exemplaribus, quibus Seberus in indice conficiendo usus est. In prisco autem sermone litteræ *Σ* et *Τ* inter se commutabiles erant; et *ΘΑΥΜΑΤΤΑ* (sic enim duplici *Τ* scribi debuerat, non *ΘΑΥΜΑΤΑ*, ut in vulgatis) apud Pindarum pro *ΘΑΥΜΑΣΤΑ* erat, teste Eustathio;[1] atque ita etiam multa alia ejusmodi. Pro *ΜΗΔΕΑ* Hesiodum *ΜΕΖΕΑ* habuisse idem prodidit Eustathius:[2] ac sic antiquiores pronunciasse oportuit: Ionum enim est *ΜΗΔΕΑ*, sensu quo hic usurpatum est, ejecta consona et producta vocali, eorum more solenni: quo etiam

[1] P. 400. [2] Ib.

'ΑΑFΑΤΟΣ effingi potuisset. At vetustius et magis Homericum est *'ΑΑFΑΤΤΟΣ*.

Attici post *Α* privativum, in contractis hujusmodi vocabulorum formis, *Ν* paragogicum inserebant; ut

εἴη δ' ἄνατον πρᾶγμα τοῦτ' ἀποξένων.[1]

atque eo modo Dawesius *'ΑΝΑFΑΤΟΝ* et *'ΑΝΑFΑΣΤΟΝ* scribi voluit; contra tamen Homericam consuetudinem in *'ΑΟΤΤΟΝ* &c. conservatam; qua moti sustollendum istud *Ν* curavimus ubicunque vocalis subsequuta sit.

'ΑFΑΤΗ. v. *"Ατη—avaritia—mala cupido, et noxa*, βλαβὴ, *ex ea oriunda*. In Homericis non nisi trisyllaba usurpabatur: omnes enim versus, qui eam formam recusant, ut Il. *Τ*. 85—139—*Ω*. 22—30, &c., alias etiam ob causas pro interpolationibus rhapsodorum, qui sermonem veterem parum callebant, habendi sunt.

'ΑΓΑFΟΣ. v. ἀγαυὸς, *præclarus, superbus*; a verbo antiquo *'ΑΓΑFΩ*—unde *'ΑΓΗΜΙ* et *'ΑΓΑΜΑΙ*.

FΑΓΝΤΜΙ, v. ἄγνυμι, quod et

FΑΝΓΩ, et antiquius forsitan *FΡΑΝΓΩ*; unde Latinum FRANGO; atque item Græcum *FΡΗΣΣΩ* vel *FΡΗΓΩ*, v. ῥήσσω, de quo infra. In aoristo secundo *Ν* ejectum est; et, penultima correpta, fit *'ΕFΑΓΗ*, v. ἐάγη, a *FΑΝΓΩ* deductum ea ratione qua *'ΕΤΤΠΗ* a *ΤΤΠΤΩ*. In uno tantum loco, Il. *Λ*. 558, penultimam longam habet: sed aut in aoristum primum *'ΕFΑΝΧΘΗ* mutandum est; aut versus, alioqui suspectus, pro insititio habendus atque ejiciendus: τῷ ἀάγης, penultima producta, τὸ *Ν* perinde ac τὸ *F*, certissima analogia restituendum est, atque scribendum.

'ΑFΑΝΓΗΣ; illud enim *ΝΓ*, a recentioribus semper *ΓΓ* scribebatur; et librarii, cum litteræ geminarentur, aut incuria aut festinatione, alteram sæpe supprimebant, præsertim in vocabulis minus usitatis. Vide supra s. cxxiv. Litterarum defectu, tempora futura et aorista activa verbi *FΑΝΓΩ* formas eorundem temporum verbi *"ΑΓΩ, duco*, accepisse videntur, ut in ἦξον, ἦξε, &c.; a quibus tamen, antiquo pronunciandi ac scribendi modo, prorsus aliena sunt.

FΑΝΔΑΝΩ
FΑΔΕΩ
FΑΔΩ - v. ἁνδάνω, ἀδέω, ἅδω, et ἅδω—*placeo*: at in Hesychio tamen *ΓΑΝΔΑΝΕΙΝ, ΓΑΔΕΙΝ, ΓΑΔΕΣΘΑΙ*, eodem sensu; quæ formas antiquas plane indicant: solennis enim est Hesychio usus τοῦ *Γ* pro *F*. Facilis ac prona erat alioqui mutatio alterius in alterum; unde *ΓΗΘΕΩ, ΓΑΝΤΜΑΙ*, et

[1] Æschyl. suppl. 354. ed. Glasg.

Latinum GAUDEO. Iones autem, amputato vel commutato spiritu et producta, ut solebant, vocali, *῞ΗΔΩ* vel *ϜΗΔΩ*, et *'ΗΔΟΣ* vel *ϜΗΔΟΣ* effinxerunt; quæ poetæ cognita esse videntur.

ϜΑΔΩ et

ϜΑΔΕΩ, v. ἅδω et ἁδέω, Latini verbi forma SATIO vix dubitare sinit *ΣΑΔΕΩ* fuisse antiquissimo sermone: nam Etrusci, Latinorum doctores ac magistri, litteram *Δ* non habuerunt; atque ex aliis certissime constat, voces quamplurimas, Homericis etiam temporibus, durum illum spiritum dentalem *Σ* in molliorem *Ϝ* mitigasse.

ϜΑΔΗΝ, v. ἅδην, *abunde, ad satietatem usque*, quod spiritu aspero ab antiquis grammaticis scriptum esse, testis est Eustathius, ὅτι δὲ καὶ ἐδασύνετο, οἱ παλαιοί φασι.[1]

ϜΑΔΙΝΟΣ, v. ἁδινὸς, *confertus, densus*; ut omnia vocabula cujuscunque generis; quæ initium ab *Α* collectivo vel ἀθροιστικῷ, capiunt: nam istud *Α* pro ἅμα est; atque idcirco antiquis litteris *ϜΑ* scribendum.

ϜΑϜΕΩ, *ϜΑϜΩ*, et Ionicè *῞ΗΜΙ*; unde, præfixo fortasse *'ΕΠΙ*, *ΦΑϜΩ* et *ΦΗΜΙ*, *monstro, splendere facio*, ac metaphoricè *dico*; e quo verba Latina FAOR, AIO et alia innumera in utraque lingua efficta sunt; quæ speciem ac formam parentis plus minusve exhibent; ut

ϜΑϜΟΣ, Ionice *῞ΗΩΣ*, quod fortasse Homericum; Attice ἕως, *aurora*.

ΦΑϜΟΣ, v. φῶς; et diæresi ad metrum supplendum φάος, *lux, lumen*. Idem alia dialecto est Latinum FAVOR.

Atque hic cuivis mirari licet doctissimum Heyne usque adeo cæcutiisse ut pro *ΔΑΜΟΦΑϜΩΝ* et *ΑΑϜΟΚΑϜΩΝ* in epigrammate, quod Priscianus legerat in tripode vetustissimo in Xerolopho Byzantii, *ΔΑΜΟΦΟϜΟΝ* et *ΑΑϜΟΚΟϜΟΝ* scriptum esse voluerit.[2] Vix enim tiro aliquis paullo accuratius institutus, nomina antiqua ita e contractionibus et diæresibus recentiorum refingere ausus esset, contra omnem rationem ac consuetudinem prisci sermonis. Nomen *ΠΟΛΥΚΑΩΝ* apud Pausaniam[3] omnem suspicionem de integritate Prisciani lectionis tollere sufficeret si suspicioni justæ alioqui obnoxia esset.

ϜΑϜΑΡΙΣΤΟΝ, v. ἄριστον, *prandium, cibus qui primum mane sumebatur*; unde nomen ab *ϜΑϜΟΣ* accepisse videtur. Sensum ejus rectè ceperunt veteres; de etymo mira commentati sunt.[4]

ΑϜΗΡ, v. ἀὴρ, *tenebræ*; et casibus obliquis ἠέρος, ἠέρι, &c.;

---

[1] p. 1586, l. 59. Eustathio οἱ παλαιοὶ Alexandrini sunt.
[2] Not. in excurs. III. in Il. τ. Vol. viii. p. 727.
[3] L. iii. c. 1. s. 2.
[4] Vide Polyb. IV. c. lxxi. Eustath. p. 1432. l. 2. p. 1791. l. 33. &c.

quæ antiquissima esse videntur; significatio autem ortum indicat ex *A* privativo et *Ϝ ΑΡΕΩ*; unde pleniorem ejus formam *ΑϜ-ΑϜΗΡ* fuisse crediderim; atque ex ea Homericum *ΑϜ-ϜΗΡ* contractum.

'*ΑϜΕΙΚΗΣ*, v. ἀείκης, *indecens*, ab *A* privativo et *ϜΕΙΚΩ*; de quo infra.

ΑϜΙΩ,

'*ΑϜΕΩ*, et

'*ΑϜΗΜΙ*, *spiro*, unde epithetón Vulcani

ΑϜΗΤΟΣ, v. ἀΐητος, *anhelus*, πνευστὸς, et

ΑϜΗΤΗΣ, v. *flatus*, *ventus*;

'*ΑϜΕΛΛΑ*, v. ἄελλα, *procella*; atque item vox Latina ANHELUS; et

'*ΑϜΗΡ*, v. ἀὴρ, *aer*, casibus obliquis ἠέρος, ἠέρι, &c.; quæ Homericis etiam temporibus sic forte pronunciata erant.

ΑϜΑΙΡΩ,

ΑϜΕΙΡΩ, et

ΑϜΕΙΡΕΩ, v. ἀείρω, ἀειρέω, *sumo*, *tollo*, ex *A* intensivo et *ϜΕΡΩ*, *ϜΑΙΡΩ*, et *ϜΑΙΡΕΩ* composita esse videntur; atque idcirco ita scribenda: nam antiqui in mediis vocibus perinde atque initiis, aspirationem densam exprimebant, ac litterarum notis significabant.[1]

ΑϜΕΚΩΝ, v. ἄκων et ἀέκων, *invitus*, *nolens*.

'*ΑϜΕΚΗΤΙ*, v. ἀέκητι, *invitè*, ab *A* privativo et *ϜΕΚΩ*.

ΑϜΕΛΠΩ, v. ἀέλπω, *despero*, ab *A* privativo et *ϜΕΛΠΩ*, quod vide infra. Vide item

'*ΑϜΕΡΓΟΣ*, v. ἀεργὸς,

'*ΑϜΕΣΤΙΟΣ*, v. ἀνέστιος,

'*ΑϜΗΘΕΣΣΩ*, v. ἀηθέσσω,

'*ΑϜΙΔΗΣ*, v. 'Αΐδης, et Attice ᾅδης,

'*ΑϜΙΔΡΙΣ*, &c. v. ἄϊδρις, &c. in *ϜΕΡΓΩ*, *ϜΕΘΩ*, *ϜΕΙΔΩ*, &c. infra exposita.

ΑΙϜΑΝΣ, v. Αἴας, nomen e participio effictum; atque ita cum *Ϝ* scriptum in gemma antiqua Etrusci operis.[2]

'*ΑϜΕΘΛΟΝ*, v. ἄθλον, *certaminis premium*, ab '*ΑϜΑΩ* de quo supra. In Homericis est semper trisyllaba; neque certior interpolationis nota quam forma ejus contracta ostendi potest.

ΑΙϜΕΙ, v. ἀεί.

ΑΙϜΩΝ, v. αἰὼν, Latine ÆVUM; quod antiquum Græcorum scribendi modum planè indicat.

'*ΑϜΙΔΗΛΟΣ*, v. ἀΐδηλος, *tenebricosus*, ab *A* privativo et *ϜΕΙΔΩ* deductum.

---

[1] Vide tab. Heracleens. Non aliter in Alexandrinis Homericorum codicibus locum habuisse e scholiis Venetianis planè liquet.

[2] Collection d'Orleans. Tom. ii. pl. 2.

ΑΙ.ΙΣΣΩ, v. *ἀΐσσω*, *ruo*, ab *Α* intensivo et *Ϝ.ΙΚΩ* fortasse confictum.

ϜΑΛΩ, *ϜΑΛΕΩ*, *ἄλω*, *ἀλέω*, *ἄλημι*, *colligo*, *coacervo*.

ϜΑΛΗΜΙ spiritu *Ϝ* omnino scribendum, quod *Α* collectivum est; unde *ἀλία Περσῶν* apud Herodotum;[1] etsi eadem vox ab aliis, etiam in inscriptionibus antiquis, sine spiritu *'ΑΛΙΑ* scripta sit.[2] Spiritus tamen *Ϝ* haud minus quam *F*, in veterum scriptura sæpissimè subaudiebatur.

'ΑΛΑFΩ,

'ΑΛΑFΕΩ,

'ΑΛΑFΗΜΙ, v. *ἀλόω*, *ἀλάλημι*, *cæcutire* vel *errare facio*; et

'ΑΛΥFΩ, v. *ἀλύω*, *mente erro*, vel *turbatus sum*, composita sunt ex *Α* privativo et verbis *ΛΑFΩ*, *ΛΑFΕΩ*, *ΛΑFΗΜΙ*, et *ΛΥFΩ*; de quibus infra.

Rhapsodi et grammatici, quum formas verborum antiquas nescirent; et vulgatas tamen versibus Homericis haud sufficere comperissent; neque diæresibus hiatus supplere potuissent, syllabas quasdam geminabant: atque eo modo, quum *'ΑΛΑFΗΜΙ* in *'ΑΛΗΜΙ* contractum invenissent, neque pleniorem formam, neque mutationis rationem nossent, monstrum illud *ἀλάλημι* compingebant et inducebant. Ita quoque aliis, quæ pari defectu laborare videbant, percommodè succurrebant.

ΑΛΕFΩ, v. *ἀλεύω*, *evito*, ex *Α* quoque privativo et *ΛΑFΩ*, quod et *ΛΕFΩ* ut infra videbimus, formatum.

'ΑΛΟFΑΩ, v. *ἀλοιάω*, *pulso*, *tundo*.

'ΑΛΟFΗ, v. *ἀλωὰ*, *area*, *in qua contundendo triturabatur frumentum*.

F melius quam *Ϝ*, antiqui sermonis indoli hic convenit: at neutrum tamen ratione aliqua certa, vel auctoritate suffultum est.

'ΑΜΥFΜΩΝ, v. *ἀμύμων*, *egregius*, *'ΑΜΥΓΜΩΝ*, *καὶ ἀφαιρέσει τοῦ Γ ΑΜΥΜΩΝ*. Hort. Adon. solenni lexicographorum errore τοῦ *Γ* pro *F*; quæ enim sequuntur de etymo ridicula sunt.

'ΑΜΥFΝΩ, v. *ἀμύνω*, *defendo*, *arceo*, ex *Α* priv. et exoleto *ΜΥFΝΩ*, unde *ΜΥFΝΗ*, de quo infra, compositum.

FΑΝΑΚΣ,

FΑΝΑΣ, *ἄναξ*, *rex*,

FΑΝΑΣΣΩ, *ἀνάσσω*, *regno*. Dores Italiæ scribebant *ΒΑΝΝΑΣ*, *F* in *Β* mutato, et consona liquida geminata; quod iis solenne fuisse jam antea ostendimus. E terminatione brevi in *ΑΣ*, vocativus Homericus *FΑΝΑ*, v. *ἄνα*, formatum est. Significationem apud Atticos planam facit Iso-

---

[1] Vide Eustath. p. 179. [2] Inscrip. Sic. et Tab. Heracleens.

crates in Euagora: τῶν ἐξ αὐτοῦ γενομένων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον· ἀλλὰ τὸν μὲν βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ ἄνακτας, τὰς δὲ ἀνάσσας: neque alia in Homericis fuisse videtur.

'*ANIFA*, v. ἀνία et ἄνεια, *dolor*. ἀνιαρὸν, λέγεται ἀνιγρόν. Suid: i. e. '*ANIFPON* ex '*ANIFAPON* contractum, mutatione, jampridem in Hesychii lexico notata, τοῦ *F* in *Γ*.

Ⱶ AFOΛFHΣ, v. ἀόλλης, *congregatus*, *confertus*, ab *A* collectivo et *FEΛFΩ*, de quo infra.

'*AFOΛKΣ*, v. ὦλξ, *sulcus*, pro contractione vocis αὖλαξ habitum; cui tamen ne affine quidem est: at ex *A* intensivo et verbo antiquo *FEΛFΩ*, *volvo*, formatum.

AⱵ ΘP, v. ἄορ, *ensis*, ab *AⱵ EIPΩ*, atque inde

AⱵ OPTHP, *lorum quo appendebatur*, &c.

Ⱶ APAIOΣ, v. ἀραιὸς, *rarus*, *tenuis*. Rectè Schol. Ven. δασύνεται τὸ ἀραιαὶ, λεπταί· εἰ δὲ ψιλοῦμεν βεβλαμμέναι.[1]

'*APΓEIFOΣ*, v. 'Ἀργεῖος. Latine ARGIVUS antiquiore adjectivi forma.

FAPΔΩ, v. ἄρδω, *irrigo*; atque inde

FAPΔMOΣ, v. ἀρδμὸς, *irrigatio*;

FAPNEFTHP, v. ἀρνευτὴρ, *urinator*.

FAPΣ, v. ἄρς, agnus, et

FAPNEIOΣ, v. ἀρνεῖος, aries. *FAPΣ*, quod in casu recto nusquam occurrit, e participio aoristo secundo verbi in *MI* *FAPENΣ* contractum esse videtur; unde, elisa priore et producta altera vocali, formata sunt apposita *ΠOΛYFPHNOΣ*, *Ⱶ YΠOFPHNOΣ*, &c.; quæ tamen in Iliade non nisi in locis interpolatis inveniuntur; sed simplicius et antiquius *ΠOΛYFAPΣ* retentum est in *ΠOΛYFAPNI ΘYFEΣTHI*. *B* 106.

FAPH, v. ἄρη, *noxa*, βλαβὴ, atque inde

FAPAOMAI, vel

FAPEOMAI, unde

FEFAPHMENOΣ, v. ἀρήμενος in Homericis, βεβλαμμένος interpretatum; quibus radicem fuisse credo verbum antiquum *FEPPΩ*, de quo infra; atque ab eo fluxisse nomen vetustissimum Latinum dei Martis, BERBER, in Numæ regis carmine arvali; quod ære insculptum, Romæ anno post Christum natum MDCCLXXVIII. effossum est; ac postea, summa et ingenii sagacitate et doctrinæ subtilitate, ab acutissimo Lanzio interpretatum.[2] Id nomen lingua ac litteris Ionicis *FEPFEΣ* fuerit; quo constari puto nomini '*APEFΣ* (sic enim scribi debuerat) *F* olim præfixum fuisse;

---

[1] In Il. Σ. 411. sic Aristarchus, Schol. B. in Il. E. 425.
[2] P. 1. c. viii. s. 1. n. 1.

etiamsi Homericis ad hiatum supplendum nusquam requiratur; at poetæ jam ætate exolevisse videatur.

FAΣTY, v. *ἄστυ*, urbs.

AϜ YFΩ, contractum in

AYFΩ, v. *αὔω*, *sicco*, et metaphoricè *siccum vel raucum sono;* ex *A* privativo et *Ϝ YFΩ*, v. *ὕω pluo*, compositum:[1] unde

AYFOΣ, v. *αὖος*, *siccus*, *aridus*

AYFAΛEOΣ, v. *αὐαλέος*, idem

AϜ YFTH, v. *ἀϋτή*, *clamor siccus vel raucus.*

AϜ YFTMH, *ἀϋτμή*, *vapor aridus vel siccus.*

AYFFIFAXOΣ, v. *αὐίαχος*, *sono arido vel rauco clamosus;* compositum ex *AYFOΣ* et *FIFAXΩ*, de quo infra.

ϜAΦAP, v. *ἄφαρ*, *statim.* *ἐκ τοῦ 'AΠTΩ, 'AΨΩ, 'HΦA γίνεται* teste Eustathio;[2] atque etymi ratio constat.

ϜAΦENOΣ, v. *ἄφενος*, *opes.* *παρ' ἡμῖν ψιλοῦται, ἀλλὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς 'Αττικῶς δασύνεσθαι λέγεται:*[3] atque ita rectè, ut e verbo exoleto, in Latinorum HABEO latente effictum; quod litteris antiquioribus Pelasgis vel Etruscis HA8EU vel HAΓEU; i. e. litteris Græcis, *ϜA'ΦEΩ* vel *ϜAΠEΩ*, fuerit: ridiculum est grammaticorum veterum etymon *ἀπὸ ἑνός*.

'AXAIFOΣ, v. *'Αχαῖος*, Latinè, antiquiore modo ACHIVUS.

'AϜΩPOΣ, v. *ἄωρος*, *intempestivus* antiqua scriptura; spiritus, eidem rationi grammaticæ, cui cæteræ litteræ, obnoxii erant.

BIFOΣ, v. *βίος*, *vita*, e verbo exoleto *FIFΩ;* quod in Latino VIVO adhuc extat, formatum esse puto; atque ideo differre a *BIOΣ*, *arcus;* quod pari litterarum commutatione, e *FIΣ*, VIS effictum, *F* non admisit.

BIFOTOΣ, v. *βίοτος*, *victus*, ut *BIFOΣ* scribendum; atque eadem ratione verbum

BIFΩ, *vivo;* quod jamdudum obsolescere, Homericis etiam temporibus cœpisse videtur: Odysseæ enim nusquam, et Iliadis tribus tantum locis (*Π.* 852. X. 431. *Ω.* 131.) occurrit; atque iis fœde inquinatum rhapsodorum ac grammaticorum inscitia; qua cum *βῆμι*, verbo prorsus alieno, confusum est. Alia themata tamen ex eo efficta, ut

BIFOΩ, et

BIFΩMI, v. *βιόω* et *βίωμι* in utroque poemate obvia sunt.

BPIΣEFIΣ, v. *Βρισῆις:* atque ita alia ejusmodi patronymica a nominibus masculinis in *EFΣ* desinentibus rescribenda sunt.

---

[1] ATΩ γὰρ, τὸ ξηραίνω· τὸ 'ΥΩ τὸ βρέχω Α'ΥΩ μετὰ τοῦ στερητικοῦ Α; καὶ κράσει ATΩ. Suid. in voce.

[2] P. 158.

[3] Eustath. p. 73.

ΓΛΑFΚΣ, v. γλαὺξ, *noctua*,

ΓΛΑFΚΟΣ, v. γλαυκὸς,

ΓΛΑFΚΙΑΩ, &c. v. γλαυκιάω, &c., a verbo antiquo *ΓΛΑFΩ*, postea *ΛΑFΩ*, *ΛΕFΩ*, et *ΛΑΒΩ*, diversis loquendi modis, formata sunt; atque sensus ejus primarii, distorti scilicet ac fucati, vestigia retinent.

ΓΕΡΑFΟΣ, v. γεραιὸς, senex,

ΓΡΑFΙΣ, vel *ΓΡΕFΙΣ*, contractum in

ΓΡΑFΣ vel *ΓΡΕFΣ*, *anus*, atque deinde in γρηῢς, diæresi, vulgo distensum. Vide supra, s. xliv.

ΓΥFΠΣ, v. γὺψ, *vultur*.

ΓΥΡFΟΣ, v. γῦρος, cujus formam ac significationem antiquam exprimit Latina vox CURVUS.

ΔΑFΗΡ, v. δαὴρ, *levir*, ex *FΑΙΡΩ* vel *FΕΙΡΩ*, *sumo*, formatum esse videtur.

ΔΑFΩ, v. δαίω, *accendo*, unde

ΔΑFΙΣ, v. δᾷς, *tæda*; et metaphorice *pugna*,

ΔΑFΝΟΣ, v. δαυὸς, *ad urendum aptus*,

ΔΑFΟΣ, v. δαὸς, *fax*.

ΔΑFΕΛΟΣ contractum in

ΔΑFΛΟΣ, et

ΔΗΛΟΣ; quod Ionicum ac fortasse Homericum; etsi formæ antiquiores in dialectis minus cultis apud posteros usurparentur. *ΔΑΒΕΛΟΣ*, δᾶλος, Λάκωνες. *ΔΑΕΛΟΝ*, διάδηλον. *ΔΕΕΛΟΝ*, δῆλον. Hesych. ὅτι λέγει (Ἡρακλείδης) καὶ ὅτι Αἰόλεις τῷ *Α* προστιθέντες τὸ *Υ*, ὥς φησιν Ἀρίσταρχος παρατιθεὶς τὸ *ἈΤΑΡ*, *ΑΥΤΑΡ*· *ΔΑΛΟΣ*, *ΔΑΥΛΟΣ*· *ἸΑΧΕΝ*, *ἸΑΥΧΕΝ*·, *ΦΑΣΚΩ*, *ΦΑΥΣΚΩ*, καὶ *ΦΡΑΥΣΚΩ*. Eustath. p. 1654. l. 27. Æoles retinebant litteras, quibus antiqua pronunciandi consuetudo significata erat, non ex arbitrio vel proprio scribendi more inscribebant, ut grammatici somniasse videntur.

ΔΑFΙΟΣ, v. δήϊος, *ardens*, *pugnax*, ab eodem; itemque

ΔΑFΙΟΩ, v. δηϊόω *trucido*.

ΔΑΙΩ, *divido*, a quo *ΔΑΙΣ*, *convivum*, ita semper sine *F* scriptum est.

ΔΕΡFΩ, v. δείρω, *excorio*, *pellem detraho*. *ΔΕΡΒΙΣΤΗΡ*· τὸ δέρμα· παρὰ τὸ δέρος, *ΔΕΡΙΣΤΗΡ*, πλεονασμῷ τοῦ *Β*. Suidas in voce.

ΔΔΕΙΔΩ, v. δείδω, *timeo*.

ΔΔΙΩ, v. δίω, idem.

ΔΔΕΟΣ, v. δέος, *timor*. In vulgatis littera initialis repetitur in verborum augmentis; ea tamen inconstantia, ut aoristus primus sit ἔδδεισα, et præteritum perfectum δείδοικα. Alioqui vocalis semper producitur ante eam litteram nisi in locis interpolatis aut mendosis; quod haud alia ratione

fieri potuerit, quam duplici consona: nam *Δ* e tono vel impetu pronunciandi geminari nequit; atque si posset, constantia in eo, quod poetæ arbitrio, quoties metro conveniret, non indole linguæ fiebat, rerum humanarum usui ac consuetudini contraria esset. Nomen *Ζεύς*, vel, antiquiore forma, *ΔΣΕϜΣ* ejusdem stirpis esse videtur; ac primum significasse sensum et affectum animi, dum dei optimi maximi, *cuncta supercilio moventis*, speciem ac naturam contemplaretur, quem timorem aut pavorem fuisse vix dubitare licet. Timoris ideo antiquissimum nomen Græcum *ΔΣΕΟΣ* fuisse credo atque verba, quibus sensus ejus exprimebatur *ΔΣΙΩ* et *ΔΣΕΙΔΩ*; quæ paullatim emollita *ΔΔΙΩ* et *ΔΔΕΙΔΩ* fierent; ac postea *δίω* et *δείδω*; ea ratione qua nomen illud apud Latinos DEUS factum est; commutato scilicet in consonam, ac postea penitus suppresso duro isto spiritu *Σ*. Ita *ἘΡΙΔΔΗΣΑΣΘΑΙ* pro *ἐριζήσασθαι* scriptum est; atque Bœotice, apud Platonem, *ἼΤΤΩ* pro *ἴστω*, et alia ejusmodi haud pauca.[1] Deesse exempla, aliquis forsitan objiciet, geminatæ consonæ initio vocis; neque unquam ita scripsisse veteres asserere ausim: at non Homerici ævi scripturam, quæ fortasse nulla erat, restituendam suscepimus; sed linguam Homericam exhibere iis litterarum signis; quæ usitatissima erant, quum ars scribendi apud Græcos jam adulta esset. Hac ratione

ΔΑΚΥΝΘΟΣ et

ΔΕΛΕΙΑ scribenda esse puto pro *Ζάκυνθος* et *Ζέλεια*; itemque *ΚΑΜΑΝΔΡΟΣ* pro *Σκάμανδρος* (quod in nonnullis codicibus locum obtinet); nam vocalis præcedens nusquam producta est; et in Zanclæorum nummis nomen civitatis, quod vulgo *Ζάγκλη*, *ΔΑΝΚΛΕ* inscriptum est. Zanclæi illi Iones fuere; atque urbs eorum a Messeniis e Peloponneso profugis, anno ante Christum natum DCLXVIII. capta est, et Messana in posterum dicta. Hi nummi itaque omnes ante eum annum cusi sunt; et scripturæ antiquissimæ Ionicæ, si non Homericæ, exempla exhibent.

ΔΑΚΡΥϜΟΝ, v. *δάκρυον*, *lacryma*.

ΔΑΚΡΥϜΩ, v. *δακρύω*, *lacrymo*.

ΔΕϜΩ, v. *δέω*, *egeo*; quod ita differre videtur a *ΔΕΩ*, *ligo*.

ΔΙϜΟΣ, v. *δῖος*. Latine DIVUS: atque in ea lingua antiquissimas adjectivorum formas extare puto; etiamsi haud

---

[1] Ut ΙΑΡΕΙΑΔΔΟΝΤΟΣ pro *ἱερειάζοντος* in inscriptione Bœotica a viro impigerrimo D. E. Clarke edita. Peregrin. Sect. III. p. 169.

[2] Eustath. p. 436.

ignorem, probabili quadam ratione, *ΔΙΟΣ*, *ΧΙΟΣ*, &c. e contractione τοῦ *ΔΙΙΟΣ*, *ΧΙΙΟΣ*, &c. deduci: utraque fortasse e vetustioribus *ΔΙΙϜΟΣ*, *ΧΙΙϜΟΣ*, &c., diversis diversarum dialectorum rationibus, contracta sunt: nam *ΔΙΟΣ* secundus casus τοῦ *ΔΙΣ*, a quo *ΔΙϜΟΣ* vel δῖος, *Ϝ* in augmento accipere haud potuit; quod a tota stirpe alienum. Aliter tamen visum est professori doctissimo Herberto Marsh; qui litteras in galea antiquissima Corinthiaca in Alpheo amne reperta, *ΑΝΕΘΕΝΤΟΙΔΙϜΙ*, pro *ΑΝΕΘΕΝ* (contractum ex *ΑΝΕΘΕΣΑΝ*) *ΤΩΙ ΔΙϜΙ*, non pro *ΑΝΕΘΕΝΤΟ ΙΔΙΗΙ*, accepit;[1] neque negandum est, activæ vocis usum in ejusmodi locis frequentiorem esse. Linea autem postrema litteræ *Ε*, incuria vel festinatione scribendi, bis omissa est in vase fictili depicto, apud I. Edwards Londini nuper asservato, in quo nomina *ΤΥΔϜΥC* et *ΘΗCϜΥC* planè leguntur; et in inscriptione Eliaca, digammis referta, antiquiore forsitan, et ex agro vicino effossa, tertius casus *ΔΙΙ* in unam syllabam *ΔΙ* contractus est. Cæterum galea tropæi pars est, ab Argivis e Corinthiorum spoliis positi; atque ideo litteras in prœlii campo festinanter inscriptas erroribus magis obnoxias fuisse credere licet.

ΔΙϜΟΓΕΝΗΣ, v. διογενὴς, *divo-genitus*, primam semper longam habet, dum in *ΔΙΟΤΡΕΦΗΣ*, *Jove nutritus*, semper brevis est.[2]

ΔΡΑϜΩ, v. δράω, *facio*.

ΔΣΑϜΟΣ, v. ζῶς; ac soluto circumflexu ζάος, *vivus*.

ΔΣΑϜΩ,

ΔΣΕϜΩ, et,

ΔΣΗΜΙ, v. ζῶ, ζάω, et ζέω, *vivo*; unde nomen Jovis *ΔΣΗΝ*, Ζὴν, et Dorica pronunciatione *ΔΣΑΝ*, Ζὰν, hujus verbi participium fuisse credam; atque antiquissimam ejus formam *ΔΣΕΕΝΣ*, *vivens*.

ΔΥϜΩ, v. δύω, *subeo*.

ϜΕΑΡ, v. ἔαρ. Hesychio *ΓΕΑΡ* ac Latine VER. Prima syllaba in casibus obliquis, quoties e tono et impetu pronunciandi producta sit, toties in *ΕΙ* diphthongum, grammaticis ac librariis fulcrum solitum inserentibus, mutata est: perperam: ubicunque enim tres syllabæ breves in unam vocem concurrerent, primam producere licuit. εἶαρ, casu recto, poetæ recentiores ex Homericis male intellectis sibi confinxerunt, et, inter alia ejusmodi ἀνώμαλα, ad metrum supplendum, quoties expedire visum esset, adhibuerunt: veteres autem, qui suum quisque sermonem

---

[1] Horæ Pelasgicæ. p. 1. c. iii.

[2] Τὸ μὲν ΔΙΟΤΡΕΦΗΣ συστέλλει τὴν ἀρχουσαν, ὡς ἀπὸ τῆς ΔΙΟΣ γενικῆς· τὸ δὲ ΔΙΟΓΕΝΗΣ ἐκτείνει αὐτὴν, ἀπὸ τοῦ ΔΙΟΣ, ἔνδοξος. Ibid. p. 76.

gentilitium in carminibus tantum usurpaverunt, nullam istiusmodi licentiam sibi unquam permittebant; neque, si permisissent, auditores, qui verba tantum usu vulgari trita intelligebant, accepissent vel tolerassent.

'*EFAΩ*, v. ἐάω, *sino;* at Laconibus ac Syracusiis '*EBAΩ*,' solita litterarum commutatione: ita et ἔα, *EYA*, ἐάσον, '*EBAΣON* inter Dorismos a Gregorio Corinthi episcopo et Johanne Grammatico recensentur.[1] inde

EFANOΣ, v. ἑανὸς, *ductilis, flexilis*, dum

FEANOΣ, *indusium*, iisdem litteris vulgo scriptum, ab *FEΩ* alias *FEΣΣΩ*, de quo infra, deductum est.

FEIKOΣI, v. εἴκοσι et ἐείκοσι. *Viginti* in tab. Heracleensi *ГIKATI;* quam formam antiquissimam putarem, et in carmina Homerica recipiendam, si metri integritati semper sufficeret.

FEIΔOΣ, v. εἶδος, *species.*

FEIΔEΩ,

FEIΔΩ, v. εἰδέω, εἴδω, *scio, video;* unde præteritum, Æolica, i. e., antiqua forma,

FEFOIΔA, et sine augmento, quod usitatius,

FOIΔA. Latina vox VIDEO alia forma ejusdem est; qua antiquus scribendi modus plane indicatur; ut in Hesychiano quoque *ΓOIΔEMMAI* ἐσίσταμαι. Sensus itaque nominis *AFIΔHΣ*, quod Attici in Ἅδην corruperunt, non alius est quam INVISIBILIS. Plusquam perfectum, quod recentiorum scriptura ᾔδεα est, ex eorum modo pronunciandi ore constrictiore profecta, justa analogia *FOIΔEA* amputato augmento esse debuerat; atque ita nobis rescribendum in Homericis videtur.

Ejusdem stirpis esse videntur

FEIΣKΩ, ἐίσκω, *adsimulo*,

FEIKΩ, v. εἴκω, *similis sum:* atque item

FEIΣFOΣ, v. εἶσος et ἶσος, *æqualis:* Hesychio *ΓIΣΓON*, ἶσον; et *BIΩP*, ἴσως. Λάκωνες. In tabula tamen Heracleensi est *ꟻIΣOΣ;* sculptoris errore, an gentis idiomate, incertum: contra analogiam certe.

ꟻEΛΠΩ, *ꟻEꟻOΛΠA*, &c. v. ἔλπω, ἔολπα, &c., *spero;* Bentleio *FEΛΠΩ*, *FEFOΛΠA*, &c. quod metro haud necessarium autoritati obstat; nam in titulo antiquo nomen Græcum ab hoc verbo plane deductum, Latinis litteris HELPIS inscriptum est;[3] et in titulo sepulcri Atheniensium, qui in Potidææ oppugnatione ceciderant anno belli

[1] Hesych. [2] S. clvii—viii. et Koen. not.
[3] MINDIA HELPIS. Winkelman. Hist. Art. l. IV, c. vii.

Peloponesiaci secundo, ante C. n. ccccxxx, *ENHELIIIΔ*, litteris antiquis insculptum in marmoris fragmento in Museo Britannico asservato, cuivis plane legendum exstat.

FHΘΟΣ, v. ἦθος, &c.

FEΘΟΣ, v. ἔθος, *mos.*

FEΘΩ, *FEFΩΘΑ* pro antiquiore *FEFOΘΚΑ*, extrusa consona et producta vocali Ionum more, v. ἔθω, εἴωθα, &c. *consuesco;* unde

FEΘΝΟΣ, v. ἔθνος, *gens, natio:* atque

FEΘΕΙΡΑ, v. ἔθειρα, *coma.* ἔθειραι αἱ ἐξ ἔθους ἐπιμελούμεναι τρίχες. Suid.

FOΘΟΝΗ, v. ὀθόνη, *stola.*

FEΛFΩ, v. εἴλω,

FEΛFEΩ, v. εἰλέω,

FEΛFΥΩ, v. εἰλύω, Latine VOLVO; quod non aliud est quam Græca forma antiqua; unde

FOΛFΟΣ, v. οὖλος, *crispus, tortus, rotundus;* et Latinorum vox VULGUS; atque item

FOΛFΑΜΟΣ, v. οὖλαμος, *caterva.*

FOΛFOΤΡΟΧΟΣ, v. ὁλοοίτροχος.

AFOΛΚΣ, v. ὦλξ, *sulcus.* Vide supra.

FAFOΛFΗΣ, v. ἀόλλης, *confertus, congregatus.*

FAFOΛFΙΔΣΩ, v. ἀολλίζω, *congrego*, ex *A* collectivo et *FEΛFΩ* composita.

FEΛFΑΡ, v. εἶλαρ, *propugnaculum.*

FEΛΟΣ, v. ἕλος, *palus.* Vide Dionys. Halicarnas. Antiq. Rom. lib 1. c. xx.

FEΛΕΟΝ, v. ἔλεον, *tabula coquinaria.*

FEΛΙΚΣ, v. ἕλιξ, boum epitheton cornua inflexa fortasse significans.

FEΛΙΣΣΩ, ἑλίσσω, *verto, volvo.* In vulgatis Homericorum carminum exemplaribus haud infrequenter confusum est cum *'EΛΕΛΙΔΣΩ quatio.*

FIΛFΥΣ, v. ἶλυς, *limus, lutum.*

FIΛFΗ v ἴλη vel εἴλη, *turma, caterva.* Etruscè LEVΓA.[1]

FIΛFΑΔΟΝ, v. εἴλαδον, *catervatim.*

FIΛFΑΣ v ἴλλας, *funiculus tortus.*

FIΛFΙΟΣ, v. Ἴλιος, nomen urbis Trojæ.

FEΛΛΙΠΟΣ, v. εἰλίπους, aliud boum epitheton quod ab eadem radice vulgo deductum est, εἰλίποδες βοῦς ἀπὸ τοῦ εἴλειν, i. e. ἑλίσσειν τοὺς πόδας κατὰ τὴν πορείαν: perperam; nam *alte tollere* non *vertere pedes* in incessu inter boum virtutes est; ut rerum bucolicarum doctiores me audiente sæpe observaverunt. Hinc a comico in meretricum laudem adhibitum

[1] Lanzi. Vol. II. p. 291.

est γυναῖκες εἱλίποδες, *feminæ pedibus agiles, alte tripudiantes,*[1] ποτὶ πυγὰν ἅλλουσαι, ut Lacæna illa in Aristoph. Lysistr. 82. ed. Brunk. Vocabulum itaque deducendum puto ab

ͰΕΛΛΩ, v. εἵλω, *tollo*, atque ab eodem item.

ͰΕΛΛΑΠΙΝΗ, v. εἰλαπίνη, *compotatio*.

'ΕΝΕΝΚΩ, v. ἐνείκω, *fero;* cujus forma antiqua in præterito perfecto *'ΗΝΕΝΚΑ*, posteriorum ἰωταχισμοῦ pura asservata est.

ͰΕΝΣ, v. εἷς *unus;* at casus secundus ἑνὸς ex antiquiore forma effictus.

ͰΕFΟΣ, v. ἑὸς, pronomen possessivum ab *ͰΟ*.

ͰΕΥΣ, v. ἐΰς, bonus. Alias suppresso spiritu et producta vocali *'ΗΥΣ*. Aliam quoque fuisse formam ἑὸς, i. e. *ͰΕΟΣ*, *ͰΕΗ*, *ͰΕΟΝ*, tradidit Herodianus; quod probabilius mihi videtur quam quæ alii grammatici veteres protulerunt: (Vide Hort. Adon. v. ἐΰς) et confirmatur Cnidiorum nummo perantiquo et pereleganti Musei nostri, in quo nomen Magistrati vel tyranni, quod in dialecto communi et recentiore *ΕΥΒΟΥΛΟΣ* foret, scriptum est *ΕΟΒΩΛΟΣ*, spiritu, ut solet in illius seculi scriptura, subaudito.

ͰΕFΟΣ et *ΤΕFΟΣ*, v. ἕως, εἵως et τέως, τείως, *usque, donec, interea*, &c. penultimam habet ancipitem, et ultimam semper brevem; nisi sequente consona producta sit: nam quæ viri docti in ἕως ὁ ταῦθ', &c. commentati sunt, ut ejusmodi monstra metro Homerico commodarent, vix nauci æstimo. Versus heroicus neque iambum neque amphibrachyn unquam agnovit; neque talem pedem aut in primo, aut in ullo alio loco admisit; neque in secunda spondæi syllaba, littera *T* ex arbitrio recitantis duplicari potuit; ita ut ἕως ὁ ταῦθ' ἑῶς ὁττανθ' pronunciaretur; quod doctissimus Heyne sibi persuasit.

ἕως et τέως Attica sunt; sed quænam fuerit antiquior et Homerica forma, dubitare licet. Ejusdem stirpis sunt, cujus *'ΗΜΟΣ* et *ΤΗΜΟΣ;* et quum Attici ex *ͰΑFΟΣ*, *ΝΑFΟΣ*, *ΛΑFΟΣ*, &c. ἕως, νέως, λέως, &c. fecerint, e ratione sermonis conjicere licet eos eodem modo ἕως et τέως ex *ͰΕFΟΣ* et *ΤΕFΟΣ* fecisse. Quomodo autem ejusdem viri docti in mentem venerit, ἕως *idem esse quod alibi scribitur* ὥς,[2] ne ariolatione quidem assequi possum; quum alterum *temporis*, alterum *moris, modi* vel *rationis* adverbium semper et ubique sit; neque ulla inter se, aut usus ratione, aut significationis similitudine juncta sint. Inter Æolismi exempla a Corinthi episcopo recensita est: ἕως, εὔως, quod antiquiore scribendi more *ͰΕFΟΣ* fuisset: suspicari tamen

---

[1] Eupolid. fragm. apud Athenæ. l. vii. c. xxvi. ed. Shweigh.

[2] In Il. A. 193.

licet *AUΩΣ* pro ἐῢος bonum præsulem voluisse, et nomen Auroræ in animo habuisse.[1] Hesychius nihilominus habet *TAΩΣ*, τέως, Κρῆτες, recentiores scilicet, antiquiores *TAFOΣ* fortasse scripsissent.

'*ENEFΩ*, v. 'Ενύω, Bellona, atque inde

'*ENEFAΛIOΣ*, v. 'Ενυάλιος. Mars, in vase fictili, a Mazzochio edito '*ENETAΛIOΣ*: utrumque a verbo antiquo '*ENAFΩ*, '*ENEFΩ*, vel ἐναύω, de quo vide Eustath. p. 140, formatum; unde etiam *NEKTΣ* et verba Latina ENECO et NECO originem habuisse videntur.

FEPΠΩ thema antiquissimum esse credo verbi, cujus futurum secundum vel Ionicum

FEPEΩ, v. ἐρέω, *dicam*, in Homericis frequentissimum est; ratione eadem effictum, qua *TTΠEΩ* e *TTΠTΩ*: ita ut Latina vox VERBUM idem sit ac Græcum ῥῆμα, i. e.

FPHMA, atque

FEΣΠΩ, v. εἴπω, cujus antiqua forma una tantum sententiola, ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι,[2] a rhapsodis et librariis asservata est, idem ac *FEPΠΩ*, alia dialecto, qua τὸ Σ locum τοῦ P obtinebat. In aoristo secundo subjunctivi scribendum est

FEIΠΩ pro v. εἴπω, et in præterito perfecto passivo alterius thematis

FEFEPTAI pro v. εἴρηται, quod ab alio verbo εἰρέομαι, rogo, acceptum est.

FPHTON, v. ῥῆτον, *dictum*, Laconice *BPHTON*,

FPHTPA, v. ῥήτρα, *pactio*, *FPATPA* in tessera ærea Olympiæ nuper reperta, itemque *FEΠOΣ*.

FPHTHP, v. ῥήτηρ, *orator*, Laconice *BPHTHP*, producta altera vocali, e priore elisa, formata esse videntur. Ejusdem stirpis sunt composita '*ENEΠΩ*, '*ENIΣΠΩ*, '*ENIΣΣΩ*, '*ENIΠΩ*, '*ENIΠAΠΩ*, '*ENENIΣΠΩ*, &c.; quæ, varie elisis spiritibus, productis vocalibus, et adscitis augmentis, formata sunt. '*ENIΠTΩ* quoque et '*ENENIΠTΩ*, eodem sensu, in vulgatis Homericorum exemplaribus haud infrequenter occurrunt: sed in præstantissimo codice Harleiano '*ENIΠΩ* et '*ENENIΠΩ*, penultima producta, eorum locum ubique tenent; et quum *NIΠTΩ* sit verbum prorsus alienum, pro factitiis, et ad linguam fucatam posterorum pertinentibus habenda videntur.

FEPΓON, v. ἔργον, *opus*. *FAPΓON* Æolicè vel Doricè in eadem tessera.

FEPΓΩ, præteritum *FEFOPΓA*, v. ἔοργα *facio*.

FEPΓΩ, *F-EF-EPΓA* et *F-EF-EPXA*, v. ἔργω, εἴργω, ἔεργα, et ἔερχα, *arceo*: sed antiquiore modo cum spiritibus in tabula

[1] S. xxxvii. [2] Il. B, 484. Λ, 218. Ξ, 508. Π, 112.

Heracleensi; atque ita quoque in vulgatis nomina ejusdem stirpis ἔρκος, ἕρμα, &c. scripta sunt.

FEPPΩ, v. ἔρρω apud Hesychium *ΓΕΡΡΩ*, *ΒΑΡΡΒΙ*. *pereo, pessum eo*; Latinè VERRO; et antiquius forsitan VERVO ac BERBO: unde nomen antiquissimum dei Martis BERBER in carmine arvali.[1] Aliter tamen Alexandrini, qui dialectos antiquas, præsertim Italicas, nesciebant, ἐξελούμενοι ἐκεῖνοι οὕτω καθ' Ἡρακλείδην· ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ΦΘΕΙΡΩ γίνεται τὸ ἘΡΡΩ, παρέσει τοῦ Φ. καὶ Θ. ἴδιον γὰρ Ἰώνων καὶ Αἰολέων τὰ τῶν λεξέων πρῶτα σύμφωνα αἴρειν, εἴτε ἐν τύχοι ὂν οἷον ΛΑΙΨΗΡΟΣ, ΑΙΨΗΡΟΣ· εἴτε δύο, ΠΛΕΥΡΑΞ, ΕΥΡΑΞ, κ. τ. λ., οὕτω γοῦν καὶ ΦΘΕΙΡΩ, ΕΙΡΩ, ἐξ οὗ Αἰολικῶς ἘΡΡΩ ὡς ΚΕΙΡΩ, ΚΕΡΡΩ· ΔΕΙΡΩ, ΔΕΡΡΩ, κ.τ.λ.[2] judicet lector: sed speciosa magis quam valida hæc mihi videntur.

FEPYΩ, v. ἐρύω, et

FEPYΔΣΩ, v. ἐρύζω, *traho*, verbum mire corruptum rhapsodorum et grammaticorum licentia; et cum *ʽΡΥFΩ*, v. ῥύω, *tueor*, perpetuo confusum.

FEΣΣΩ, v. ἕσσω, et

FENNYMI, v. ἕννυμι, Latinè VESTIO: atque inde

FEΣΘΗΣ, v. ἔσθης et

FEΣMA, εἷμα, *vestimentum*.

FETOΣ, v. ἔτος, Hesychio *ΓΕΤΟΣ*, atque in tabula Heracleensi *ΓΕΤΟΣ*, *annus*: unde Latinum VETUS et VETUSTUS, idem quod ANNOSUS.

FEΣΠΕΡΟΣ, v. ἕσπερος, Latine VESPER.

ϜΕΤΕΟΣ, v. ἐτεός,

ϜΕΤΥΜΟΣ, v. ἔτυμος, et

ϜΕΤΗΤΥΜΟΣ, v. ἐτήτυμος, *verus*; ejusdem stirpis cujus *ϜΕΤΗΣ*, *ϜΕΤΑΙΡΟΣ*, &c.

ϜΕΣΧΩ, et amputata syllaba *ΣΧΩ*, et eliso *Σ*,

ϜΕΧΩ, v. ἔχω, futuro ἕξω *habeo*: at in aliis perinde temporibus adhiberi debuerat spiritus; quem in Homericis versus sæpe postulat. Hinc

ϜΟΧΕFΣ, v. ὀχεύς, *pessulus, retinaculum*; atque

ϜΟΧΘΗ, v. ὄχθη, *ripa*.

HIFON, v. ἤïον, *viaticum*, more adjectivorum Latinorum, qui est item Græcorum antiquissimus, e verbo *ΕΙΩ ΕΙΜΙ*, *eo*, effictus.

ϜΗΜΑΡ, v. ἦμαρ, *dies*: sed ἡμέρα semper cum spiritu aspero in omnibus dialectis; et ἧμαρ item in Attica vetere.

---

[1] Romæ effos. An. 1778; et mira sagacitate a viro doctissimo Ludovico Lanzio interpretat.: in *Saggi sopra le lingue morte* d'Italia. Vol. i. p. 142.

[2] Eustath. p. 1647. l. 48, &c.

ϝΗΚΑ, v. ἦκα. Atticè ἦκα, *lentè, quietè*, unde ἥκιστα; quod spiritum asperum nusquam non habuit.

ϜΗΝΟΠΣ, ἦνοψ, *splendidus*: contractum fortasse Ionicè ex *ϜΟΙΝΟΠΣ*, v. οἶνοψ, quod eodem sensu usurpatur; atque ideo Homericis, ut antiquius, restituendum.

ϝΗΡΙΟΝ, v. ἥριον, *tumulus*, ab *ϝΑΙΡΩ, ϝΗΡΑ*.

ϜΗΧΗ, v. ἠχή, *sonitus*.

ϜΗΧΕΩ, v. ἠχέω, *sono*.

ΘΑϜΑΣΣΩ, v. θαάσσω, *sedeo*; et inde

ΘΑϜΑΚΟΣ, v. θῶκος et θόωκος, *consessus*.

ΘΑϜΕΟΜΑΙ, v. θεάομαι, *video, miror*: Ionicè *ΘΗΕΩ*; etsi

ΘΑϜΜΑ, v. θαῦμα, *miraculum*, formam ab antiquo themate obtinuit, atque in omnibus dialectis, mutato tantum *Ϝ* in *Υ*, conservavit.

ΘΕϜΩ, v. θέω et θείω, Æolicè θεύω,[1] *curro*: atque inde

ΘΟϜΟΣ, v. θόος, *velox*.

ΘΥϜΩ, v. θύω, *ruo, ferveo, sacrifico*.

ϜΙϜΑΧΩ, v. ἰάχω, idem quod *ϜΗΧΕΩ*; adscito augmento, ut in *ΠΙΦΑϜΣΚΩ* a *ΦΑϜΩ* et compluribus aliis.

ϝΙΑϜΩ, v. ἰαύω, *vaco*, vel, *ore aperto respiro*. Latinè HIO, HIARE; et antiquiore fortasse sermone HIAO et HIAVO.

ϜΙϜΑΟΜΑΙ, v. ἰάομαι, *medeor*;[2] et

ϜΙϜΗΤΗΡ, v. ἰητήρ, *medicus*, verbo Latino VIVO cognata esse videntur; atque ab

ϜΙΣ, v. ἴς, Latinè VIS deducta; unde etiam

ϜΙΝΙΟΝ, v. ἴνιον, *nervus*,

ϜΙΣΧΥΣ, v. ἴσχυς, *robur, vis tenendi*, Latinè VISCUS, Hesychio *ΓΙΣΧΥΝ* et *ΒΙΣΧΥΝ*, ἴσχυν. ex *ϜΙΣ* et *ϝΕΧΩ* confictum;

ϜΙΦΙ, v. ἶφι, *fortiter*, &c. ἐσχημάτισται οὕτως. *ΙΣ. ΙΝΟΣ, ΙΝΟΦΙ*, ὡς *ΧΑΛΚΟΣ, ΧΑΛΚΟΥ, ΧΑΛΚΟΦΙ*· καὶ κατὰ συγκοπὴν τῆς *ΝΟ* συλλάβης *ΙΦΙ*.[3] Priorem itaque longam habet semper; ut ex *ϜΙΝΦΙ*, elisa consona et producta vocali, contractum. ἴφθιμος autem, ut alia composita quamplurima, *Ϝ* in initio haud recepisse videtur.

ϜΙΛϜΕϜΣ, nomen patris Ajacis minoris, v. Ὀϊλευς; a Zenodoto autem Ἰλευς scriptum, quemadmodum apud Hesiodum, Stesichorum, et Pindarum antea exstiterat.[4] *Ϝ* sæpe in *Ο* abiit; ut in nomine fluminis et urbis in Creta insula; quod in nummis est *ϜΑΞΟΣ, ϜΑΞΙΩΝ*:[5] at Virgilio OAXUS,

et rapidum Cretæ veniemus Oaxum.[6]

---

[1] Gregor. Cor. ep. de Dial. Æol. S. xxxvii.
[2] Ἀσκοπά τι γυῖα καὶ ἀναλθέα ἰάσασθαι: i. e. ϜΙϜΑΣΑΣΘΑΙ. Arctini Ἰλίου πέρ. fragm. apud Heyn. supplend. in Il. Α. 515. Vol. vi.
[3] Schol. Ven. in. Il. Α. 151.
[4] Vide Heyne in Il. Β. 527. sic et Lycophron Ἰλέως δόμος vs. 1150.
[5] Dutens, Médailles. [6] Eclog. i. 66.

Ϝ ΙϜ ΗΜΙ, v. ἵημι ex *Ϝ ΕΩ*, *Ϝ ΗΜΙ*, *mitto, edo, protrudo*, adscito augmento eodem modo quo *ϜΙϜΑΧΩ* ex *ϜΗΧΕΩ*, *ΠΙΦΑϜΣΚΩ* e *ΦΑϜΩ*, et alia ejusmodi, compositum: atque inde

Ϝ ΙϜ ΑΜΕΝΗ, v. εἰαμένη, *pratum irriguum, locus herbas emittens*, vel *latè patens*, ut καθήμενον πεδίον apud recentiores.

Ϝ ΙϜ ΟΣ, v. ἰὸς, *jaculum missile*, et

Ϝ ΙϜ ΟϜΗ, v. ἰωὴ, *missio* vel *missiva.*

ϜΙΟΝ, v. ἴον, *viola :* unde

ϜΙΟϜΕΙΔΗΣ, v. ἰοειδής,

ϜΙΟΔΝΕΦΗΣ, v. ἰοδνέφης, et

ϜΙΟΝΘΑΣ, v. ἴονθας.

ϜΙΡΙΣ, v. Ἶρις, *dea Iris*, ἄγαλμα Βίριδος, Pausan. in Lacon. c. xix. s. 4; i. e. *ϜΙΡΙΔΟΣ* Laconica dialecto.

ϜΙΤΕΑ, v. ἰτέα, *salix*. Hesychio *ΓΙΤΕΑ*.

ϜΙΤΥΣ, v. ἴτυς, *ora aliqua curva vel flexilis*. Æolicè *ΒΙΤΥΣ*.

ΙϜ ΥΔΣΩ, v. ἰύζω, *clamo ;* ejusdem stirpis cujus *ΑϜ ΥϜΩ*, &c.

Ϝ ΙΧΘΥΣ, ἰχθυς, piscis, Atticè tamen ἴχθυς;[1] et ab *Ϝ ΙΚΩ* deductum: unde

Ϝ ΙΚΜΕΝΟΣ, v. ἴκμενος: ψιλοῦται τὸ *ΙΚΜΕΝΟΣ* ἀπὸ τῆς ἰκμάδος, ὅτι δὲ καὶ δασύνεται παρὰ τὸ *ΙΚΕΣΘΑΙ*.[2]

ΚΑϜΩ, v. καίω, *uro :* antiqua autem forma se ostendit in

ΚΑϜΜΑ, v. καῦμα, *calor*,

ΚΑϜΣΤΕΙΡΟΣ, v. καύστειρος, *ardens*, &c.

ΚΛΑϜΩ, v. κλαίω, *fleo*, at prisca forma in aoristo

ΚΛΑϜΣΑ, v. Εκλαῦσα; et in futuro passivo

ΚΛΑϜΣΟΜΑΙ, v. κλαύσομαι, adhuc obtinet; atque item in nomine

ΚΛΑϜΘΜΟΣ, κλαυθμὸς, *fletus*.

ΚΛΕϜΙΣ, v. κλῄς. Latinè CLAVIS.

ΚΛΥϜΩ, quod et *ΚΛΥΜΙ*, v. κλύω, *audio*.

ΚΝΑϜΩ, v. κνάω, κναίω, et κναύω: unde *ΚΝΗΜΙ*, *scabo*.

ΚΡΑϜΑΙΝΩ, v. κραιαίνω, *perficio ;* e *ΧΡΑϜΩ*, spiritu leni Ionum *ΚΡΑϜΩ* pronunciato, compositum.

ΚΡΟϜΑΙΝΩ, v. κροαίνω, *pulso*, et

ΚΡΟϜΝΟΣ, v. κροῦνος, *torrens*, utrumque e verbo antiquo *ΚΡΟϜΩ* effictum.

ΚΥϜΑΝΟΣ, v. κύανος, *color nigricans*,

ΚΥϜΔΟΣ, &c. v. κῦδος, &c. *gloria*,

ΚΥϜΜΑ, v. κῦμα, *unda*,

ΚΩΚΥϜΩ, v. κωκύω, *lamentor*, et

ΚΩΚΥϜΤΟΣ, v. κώκυτος, *lamentatio*, omnia e verbo exoleto *ΚΥϜΩ* conficta; quod alio pronunciandi modo *ΚΥΒΩ*, atque inde *ΚΥΠΤΩ* fiebat.

---

[1] Aul. Gel. lib. II. c. iii.

[2] Eustath. p. 138.

ΛΑϜΩ, v. λάω, *prehendo, vel manibus, vel oculis, vel alia quacunque ratione:* Æolicè λαύω; atque alia pronunciandi consuetudine *ΛΑΒΩ*, e quo innumera fluxerunt; ut
ΛΑϜΑΣ, *ΛΑϜΣ*, v. λάας, λᾶς, *lapis*,
ΛΑϜΙΝΓΣ, v. λαὶγξ, *lapillus*,
ΛΑϜΟΣ, v. λᾶος, Atticè λέως, *populus*,
ΛΑϜΡΟΣ, v. λαῦρος, *latus, capax*,
ΛΑϜΕΡΤΗΣ, v. *Λαέρτης:* atque ita alia nomina ex eodem composita;
ΛΑϜΙΩΝ, et *ΛΑϜΙΤΕΡΟΣ*, v. λωίων et λωΐτερος, *potior, optabilior;* cujus accusativum *ΛΑϜΙΟΝΑ*, in λῴω contractum, notabile præbet exemplum ejusmodi licentiæ in Atticorum sermone. Vide Sophocl. Philoct. 1079.
ΛΕϜΚΟΣ, v. λεῦκος, *albus*,
ΛΕϜΣΣΩ, v. λεύσσω, *specto;* cujus verbi formam antiquissimam fuisse credo *ΓΛΑϜΣΣΩ;* ut τοῦ *ΛΑϜΩ*, *ΓΛΑϜΩ;* a quo *ΓΛΑϜΚΣ*, v. γλαὺξ, atque item *ΓΛΑϜΚΩΠΙΣ* epitheton Minervæ; quod neque *cæsios* neque *noctuæ oculos* significat; sed *oculos* βλεπτικούς, εὐοράτους, vel ἔμπυρόν τι βλέποντας, παρὰ τὸ *ΓΛΑΥΣΣΩ*, ἀφ' οὗ καὶ *ΓΛΑΥΞ*: ut rectè interpretati sunt grammaticorum veterum nonnulli apud Eustath. p. 86, et 1202, l. 9.
ΛΕϜΩΝ, v. λέων, *leo*, ab eodem,
ΛΕϜΟΣ, v. λεῖος, Latinè LEVIS.
ΛΕΙΜΟΣ, v. λιμὸς, *fames*, a *ΛΕΙΠΩ*.
ΛΟϜΩ, v. λούω, Latinè LAVO: quum enim Etrusci veteres litteram *O* non habuissent, locum ejus in sermonibus semibarbaris Italiæ modo *A*, modo *U* obtinebat.
ΛΥϜΩ, v. λύω, a quo vocabula Latina LIBER, LIBET, LIBERO, &c.; itemque nomen Etruscum ⅤⅤⅭⅠ⅂ⅤⅠ in titulo sepulchrali.[1]
ΜΑϜΩ, v. μάω, *cupio vehementer, impetu feror*, unde nomen Latinum MAVORS, postea in MARS contractum; quod non aliud quam participium hujus verbi, more antiquo ac semibarbaro formatum, fuisse videtur. *ΜΕΜΑϜΩΣ* fit συστολῇ, ut *ΛΕΛΗΚΩΣ* et *ΛΕΛΑΚΩΣ* e *ΛΗΚΩ* vel *ΛΗΚΕΩ*, *ΜΕΜΑΚΩΣ* e *ΜΗΚΩ* vel *ΜΗΚΑΩ*, &c.
ΜΗΝΙϜΩ, v. μηνίω, penultima longa, *irascor*, e *ΜΗΝΙΣ*, *ira*, antiqui sermonis consuetudine in verbis et adjectivis e nominibus fingendis, effictum.
ΜΟϜΣΑ, v. *Μοῦσα*, *Musa*, a verbo exoleto *ΜΟϜΩ*, in Latinorum MOVEO asservato, deductum.
ΜΥϜΩ, v. μύω, *claudo, comprimo;* unde
ΜΥϜΕΛΟΣ, v. μύελος, *medulla*.

---

[1] Lanzi. Vol. II. p. 439. No. 396.

MYFΩN, v. *μύων*, *musculus*.
MYFNH, v. *μύνη*, *excusatio*, *hæsitatio*,
MYFYIA, v. *μυῖα*, *musca*,
MYFΘOΣ, v. *μῦθος*, *sermo*, *fabula*; &c.
NAFΣ, *NAFOΣ*, v. *ναῦς*, *νεὸς*, *νηὸς*, et Atticè *νέως*, *navis*; e *NAFIΣ*, *NAFIΔOΣ* fortasse contractum; quod plenum et integrum in nomine Lacedæmoniorum tyranno *NABIΣ*, ut in Latino etiam vocabulo NAVIS, extitisse videtur. Formatum est e verbo
NAFΩ, v. *νάω*, quod et
NAFEΩ, v. *νήεο*, *impleo*, *coacervo*; unde quoque
NAFOΣ, v. *ναὸς*, templum; quod Ionicè, ac fortasse Homericè, *NHOΣ*; priorem enim semper productam habet. Templa antiquissima Græcis cognita thesauri sive donaria fuerunt; loca in quibus dona diis sacrata reponebantur et religiosè asservabantur.

Ab eadem radice quamplurima alia, præsertim nomina composita, tam hominum quam rerum, derivata sunt; quæ eadem ratione cum *F* scribenda erunt; nisi ubi Ionica pronunciatio, quæ *τῷ* *H* pro *AF* significatur, potior, et magis Homerica visa sit.

NEFOΣ, v. *νέος*, Latinè NOVUS.
FOAP, v. *ὄαρ*, *uxor*, ex *O* copulativo, quod recte *F O*.
OFAΣ, v. *οὖς*, *auris*; secundus tamen casus est in vulgatis *οὔατος*; cujus rationem grammatici suo more reddunt, Ἰωνικὴν ἐπένθεσιν ἔχει τοῦ Υ· εὐθεῖα γὰρ αὐτοῦ. ἑνικὴ *OAΣ* καθ' Ἡρωδίανον, ὡς *ΦOAΣ*. Eustath. p. 1896. l. 4. *OFATOENTA*, *auritum*, quod in Homericis in *ὠτώεντα* vulgo contractum est, antiquiore integra forma, et mutata tantum littera obsoleta, *οὐατόεντα λαγωὸν*, in epigrammatis fragmento apud Suidam v. *λαγωὸς* asservatur; ubi adæquè contractum esset si secunda versus elegiaci penthemimeris spondæum admisisset.
OFIΣ, Latinè OVIS. Sæpe in obliquis casibus disyllabum est, priore ancipiti; *OF: IOΣ OFIEΣI*, &c. pronunciatur; ut in Virgilianis PAR: IETIBUS, AR: IETE, &c. sic et *AIΓYΠT: IOI F IΣT: IAIA*, &c. Iota spiritus lenis vice fungitur.
OΔONΣ, v. *ὀδοὺς*: at Ionicè *ὀδὼν* (Herodot. VI. c. 107.) utrumque ab antiquiore *OΔONΣ*; unde Latinum DENS; atque in obliquis casibus *OΔONTOΣ*, *OΔONTI*, &c. Participia, quæ terminationem in *ΩN*, et sermone antiquissimo in *ONΣ* habuerunt; apud Æoles recentiores in *EIΣ*, et apud antiquiores in *ENΣ* eam acceperunt.[1]

---

[1] Gram. vet. apud Eustath. p. 1755.

ϝ ΟΔΥΣΣΕϜΣ, v. Ὀδυσσεύς, παρά τισι μὲν δασύνεται παρὰ τὴν ὁδόν· τίνων δὲ ψιλοῦται παρὰ τὸ ὀδύσσω. Eustath. p. 68. rectè priores; quos totum episodion de Ulyssis apud Autolycum peregrinatione[1] repudiasse oportuit; quod alioquin repudiandum, et pro insititio habendum esse, validioribus adductis argumentis, postea ostendemus. Nomina virorum e verbis infaustæ significationis usquam apud veteres effícta esse, haud facile crediderim; quod ab eorum moribus, et insitis de ominum vi opinionibus, prorsus abhorret; neque obstant quæ tragici de nominibus Homericis commenti sunt: ΑΙΑΣ non ex ΑΙ! ΑΙ![2] sed ex eodem fonte quo ΑΙϜΩΝ, ΑΙϜΕΙ, &c. defluxit, ut supra ostendimus.

ϜΟΘΟΝΗ, v. ὀθόνη, *indusium*, a ϜΕΘΩ.

ϝ ΟΙΔΕΩ, v. οἰδέω, et

ϝ ΟΙΔΑΝΩ, v. οἰδάνω, *tumeo.*

ϝ ΟΙΔΜΑ, v. οἶδμα, *tumor.*

ϜΟΙΚΟΣ, v. οἶκος, Latinè VICUS.

ϜΟΙΚΙΑ, v. οἰκία; sed cum Ϝ in tessera Velitr.

ϜΟΙΚΕΩ, v. οἰκέω, *habito,*

ϜΟΙΚΕϜΣ, v. οἰκεύς, *domesticus,*

ϜΟΙΚΙΔΣΩ, v. οἰκίζω, *habitare facio,* &c. &c.

ϜΟΙΝΟΣ, v. οἶνος, Hesychio ΓΟΙΝΟΣ; Latinè VINUM; unde composita quamplurima eadem ratione scribenda; ut

ϜΟΙΝΕϜΣ, v. Οἰνεὺς,

ϜΟΙΝΟΠΣ, v. οἶνοψ; et recentiorum more loquendi ore strictiore, ἦνοψ: in quorum usu variant codices. Vide Heyn. in Il. ψ. 643.

ϜΟΙΝΟΠΕΔΟΝ, v. οἰνόπεδον, *vinetum,* &c. &c.

ΟΙϜΩ, v. οἴω et ὀΐω, penultima longa, *puto, auguror:* unde

ΟΙϜΙΔΣΩ, v. οἴζω,

ΑΟΙϜΙΣΤΟΣ, v. ἀνώιστος,

ΟΙϜΩΝΟΣ, v. οἰωνος, &c. &c.

ϝ ΟΙΩ, *fero;* cujus futurum tantum in lingua communi, sinè spiritu οἴσω, usurpatur: at forma antiqua in tabula Heracleensi extat; unde

ϝ ΟΙΜΑ, v. οἶμα, *impetus,*

ϝ ΟΙΜΑΩ, v. οἰμάω, *impetu feror,*

ϝ ΟΙΜΟΣ, v. οἶμος, *semita,* &c.; itemque ϝ ΟΙΔΑΝΩ ϝ ΟΙΔΜΑ; &c.; de quibus supra.

ϝ ΟΚΣΥΣ, v. ὀξύς, *acutus,* ab ϝ ΙΚΩ.

ϝ ΟΚΤΟ, &c. v. ὀκτὼ, &c. at cum nota aspirationis in tabula Heracleensi scriptum.

ΟΛΟϜΟΣ, v. ὄλοος, *noxius,* contractum in

---

[1] Odyss. τ. 343—587. [2] Ajac. flagel. 430. ed. Brunck.

OΛFOΣ, v. οὖλος, unde

OΛFYMI, v. ὄλλυμι, *perdo, occido*, &c.

OΛFOXYTAI, v. οὐλόχυται, *malæ salsæ*, a verbo *FEΛFΩ*, de quo supra, amputato, ut in composito, *F* initiali. πλεονάζουσι δὲ τὸ *B* οἱ Συρακούσιοι, ὡς ἐπὶ τὸ '*OΛBAXNION*, τὸ τὰς οὔλας ἔχον. Suid. in δερβιστήρ. Nota dialectorum ratione, qua idem vocabulum Homerico sermone '*OΛFAXNION* fuerit.

Ⱶ OMIΛFOΣ, v. ὅμιλος, *multitudo conferta*,

Ⱶ OMIΛFEΩ, v. ὁμιλέω, *in multitudine versor*,

Ⱶ OMIΛFAΔON, v. ὁμίλαδον, *confertim*: omnia ex *Ⱶ OMOΣ* et *FIΛFH* composita.

OΠAFΩN, v. ὀπάων, *sector, minister*; participium verbi antiqui '*OΠAFΩ*, cujus forma usitatior '*OΠAΔΣΩ*, fuisse videtur; atque ejusdem stirpis, cujus Latina vox OPIS. Ionicè apud Herodotum *OΠEΩN*, quo planum est *A* non fuisse longa natura etsi ubique in Homericis producta sit.

FOΠH, v. ὄπη, et

FOΠΣ, v. ὄψ, Latinè VOX, i. e. antiquioribus litteris VOKS; quod vocabulum idem diversa dialecto vel alio modo pronunciandi est. Ab *FEΣΠΩ*, de quo supra, originem traxit, perinde atque

FOΣΣA, v. ὄσσα, et

FOΣΣOMAI, v. ὄσσομαι, quæ vocem vel loquelam quandam interiorem et propheticam menti tantum intellectam, sensibus haud perceptam, significare videntur. Male confunditur *FOΣΣOMAI* cum "*OΣΣOMAI* *intueor* a doctissimo Heyne in Il. *A*. 105.

"*OΠMA*, v. ὄμμα, Æolicè ὄππα, *oculus*, a verbo "*OΠTΩ*, eadem ratione qua alia ejusmodi nomina effictum: atque paullatim in diversis dialectis diversè emollitum; ita ut Iones et Attici τὸ *Π* in τὸ *M*, atque Æoles τὸ *M* in τὸ *Π* pronunciando colliquefacerent. Lacones utrumque retinuerunt τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς *OΠTIΛOYΣ* λέγουσι.[1]

Ⱶ OΦPA, v. ὄφρα, est autem *Ⱶ O EΠI PA*, a cujus initio spiritus asper abscissus est e recentiorum usu ob *Φ* subsequutum.

'*OPOFΩ*, v. ὀρούω, *ruo*. Pamphyliis, teste Heracleide apud Eustath. p. 1654. l. 22, '*OPOBΩ*: ita enim legendum, non ὀρούβω, ut in editis.

ΠAFΩ, v. παύω, *cessare vel quiescere facio*, ex *AF retro* compositum.

ΠEΔIΛFON, v. πέδιλον, *calceus*, e *ΠEΔON* et *FEΛFΩ* compositum.

---

[1] Plutarch. Apophthegm. Lacon. Lycurg. vii.

ΠΙϜΩ, v. πίω, Latinè BIBO; commutatis iis tantum litteris, quæ in dialectorum variatione commutari solent; eadem ratione scribenda item

ΠΙϜΑΡ, v. πίαρ, *pinguedo*,

ΠΙϜΩΝ, v. πίων, *pinguis*,

ΠΙϜΔΑΚΣ, v. πῖδαξ, *fons*, &c. &c.

ΠΛΕϜΩ, v. πλέω, *navigo*, quod et *ΠΛΗΜΙ* et *ΠΛΩΜΙ* variatione haud insolita. Hinc

ΠΛΕϜΙΔΕΣ, v. πλῄδες, *astra, quæ navigandi tempus indicabant.*

ΠΝΕϜΩ, v. πνέω et πνείω, *spiro*: unde

ΠΝΕϜΜΑ, *spiritus*; cujus antiqua forma paullulum immutata in vulg. πνεῦμα asservatur;

ΠΝΟϜΗ, v. πνοίη, *flatus*, &c. &c.

ΠΡΗΩΝ, v. πρῶν, *jugum* vel *cacumen*, et soluto circumflexu, grammaticorum more, πρώων: at *ΠΡΗΩΝ*, e *ΠΡΟϜΕΕΩΝ* vel *ΠΡΟϜΗΚΩΝ* forte contractum, in scuto Heracl.; apud Hesych. &c.; neque duriorem istam contractionem in πρῶν poetæ antiquissimo innotuisse, facile credam. Simili ratione

ΠΡΟϜΙΚΣ, v. προῖξ, *gratia*, et

ΠΡΟϜΙΚΤΗΣ, v. προίκτης· *mendicus*, e *ΠΡΟϜΙΚΩ* vel *ΠΡΟϜΙϜΗΜΙ* formata esse videntur.

ΠΣΑϜΩ, v. ψαύω, *contingo, rado*, unde

ΠΣΑϜΡ, v. ψὰρ, Ionicè ψὴρ, *sturnus*,

ΠΣΕϜΔΟΣ, v. ψεῦδος, *mendacium*,

ΠΣΕϜΔΩ, v. ψεύδω, *mentior*, &c. &c.

ΠΣΥϜΧΗ, v. ψυχὴ, *anima*,

ΠΣΥϜΧΩ, v. ψύχω, *flo* vel *spiro*, &c.

ΠΣΥϜΧΟΣ, v. ψῦχος, *frigus ex aura vel flatu*; &c. e verbo *ϜΥϜΩ* deducenda esse videntur; atque item

ΠΤΥϜΩ, v. πτύω, *spuo*, et

ΠΤΥϜΟΝ, v. πτύον, *ventilabrum*, &c.

ϜΡΑΝΓΩ, v. ῥαγέω, Latinè FRANGO, unde

ϜΡΗΓΝΥΜΙ, v. ῥήγνυμι,

ϜΡΗΣΣΩ, v. ῥήσσω,

ϜΡΗΓΜΙΝ, vel

ϜΡΗΓΜΙΣ, v. ῥῆγμιν, ῖνος, *littus ubi undæ alliduntur et franguntur*; vetustiore fortasse forma *ϜΡΗΓΜΙΝΣ: ΙΝΤΟΣ*;

ϜΡΑΚΟΣ, v. ῥάκος, Æolicè βράκος, *vestis lacera*,

ϜΡΑΧΙΣ, v. ῥάχις, *spina dorsi*,

ϜΡΗΓΟΣ, v. ῥῆγος, *stragulum, superficie inæquali variatum*: Anglicè RUG.

ϜΡΗΓΤΟΣ, v. ῥηκτὸς, *qui rumpi vel frangi potest.*

ϜΡΗΓΣΗΝΩΡ, v. ῥηξήνωρ, *qui virorum ordines perrumpit.*

ϜΡΑΔΣΩ, v. ῥάζω,

ϜΡΑΙΝΩ, v. ῥαίνω,

FPAIΩ, v. ῥαίω, *spargo, disperdo ;*
FPAΔINOΣ, v. ῥαδινὸς, Æolicè βραδινὸς, *gracilis,*
FPAΘAMINΓΣ, ῥάθαμιγξ, *gutta, aspergo ;*
FPOΔON, v. ῥόδον, Æolicè βρόδος, *rosa,*
FPOIA, v. ῥοία, *malum punicum.*
FPOIBΔEΩ, v. ῥοιβδέω, *sono rauco vel fracto absorbeo vel deglutio.*
FPOIΔΣOΣ, v. ῥοῖζος, *stridor raucus vel fractus,*
FPOIΔΣEΩ, v. ῥοιζέω, *ejusmodi stridorem edo ;*
FPOΠAΛON, v. ῥόπαλον, *clava ;*
FPOXΘEΩ, v. ῥοχθέω, *strepo sono aspero et fracto ;*
FPΩΓΣ, v. ῥὼξ, *avulsum vel abruptum aliquid ; atque ita gradus vel scala ;*
FPΩΓAΛEOΣ, v. ῥωγαλέος, *lacer, ruptus ;*
FPΩXMOΣ, v. ῥωχμὸς, *ruptura, fissura,*
PEFA, v. ῥέα et ῥεῖα, *facilè,*
PEFIΔIOΣ, v. ῥηΐδιος, *facilis,*
PEFIΣTOΣ, v. ῥήιστος, *facillimus*, &c., e verbo fortasse.
PEFΩ, v. ῥέω, *fluo :* unde vocabulum Latinum RIVUS, quod Græcè est
POFOΣ, v. ῥόος, contractum in ῥοῦς.
FETPEFΣ :EFOΣ, v. ευρρυς :ειος, quod geminato *P* et inserto *I* in casu secundo, grammatici more solenni confinxerunt: sed littera *P*, ut cæteræ liquidæ, pronunciando geminari potest; et iota istud, metri causa insertum, grammaticorum et librariorum commentum est, poetæ ignotum; neque penultimam casus secundi masculini, in adjectivo terminationem in *TΣ* habente antiquis vatibus producere licebat. Inde et
FETPEFTHΣ, εὐρρείτης in v. factum est.
FPIΔΣOΩ, v. ῥιζόω, et
FPIΔΣA, v. ῥίζα, *radix*, Æolicè βρίζα ;
FPIN, v. ῥὶν, nasus, antiquissima forsitan lingua *FPINΣ :INTOΣ ;*
FPINOΣ, v. ῥῖνος, *cutis*, &c. &c.
FPION, v. ῥίον, *promontorium, cacumen :* quæ omnia e verbo exoleto *FPIΩ* efficta esse videntur.
ΣAOΣ, v. σῶς, et soluto circumflexu σόος, *salvus,*
ΣAΩ, v. σῶ, et
ΣAOΩ, v. σαόω, *salvo.* Latina vocabula SALVUS et SALVO antiquissimas Græcorum formas exhibere vix dubitare licet; unde manifestè apparet licentiam contrahendi haud parcè grassatam esse, etiam Homericis temporibus; quoniam in carminibus priorem semper correptam habent.
ΣEFΩ, v. σεύω, *agito, persequor ;* ejusdem stirpis ac Latinum SÆVIO : unde

ΣΟFΩ, v. σόω et σόβω eodem sensu; atque

ΣΟFΟΣ, v. σόος, in compositis *ΛΑFΟΣΣΟFΟΣ* v. λαόσσοος *concitator populi*, &c. tantum usurpatum. Vocalis ante *ΣΕFΩ* semper producta est in Homericis; qua constantia duplicem fuisse spiritum pronunciatione antiqua conjicere licet.

ΣΙFΑΛΟΣ, v. σίαλος, *saginatus, pinguedine florens;* unde vexatissima vox

ΣΙFΑΛΟΕΝΣ, v. σιγαλόεις, *splendidus, varius*, deducta esse videtur; ut *ΣΙΑΛΩΣΑΙ* ποικίλαι apud Hesychium. Vide Heyne in Il. *E.* 226.

ΣΤΕFΩ, v. στεύω, *stare facio;* quod et *ΣΤΕΩ ΣΤΗΜΙ* variatione solita.

ΣΤΕΦΜΑ, στέμμα, *corona, infula*, e *ΣΤΕΦΩ*, emollito *Φ* in *Μ;* ut *Π* in ὄμμα pro antiquiore *ʽΟΠΜΑ*. Vide supra.

ΣΥΛFΑΩ, v. συλάω, et

ΣΥΛFΕFΩ, v. συλεύω, *prædor, spolio;* verbum a venatu translatum, et ex antiquissima vocis *ʽΥΛFΗ*, v. ὕλη forma, quam *ΣΥΛFΑ* fuisse, vocabulum Latinum SYLVA planè demonstrat, effictum.

ΤΕΛΕFΩ, v. τελείω pro τελέω inserto iota, *finio*.

ΤΙFΩ, v. τίω, *æstimo, luo,*

ΤΙFΕΩ, v. τιέω, *pœna vel dolore afficio, eo, quo facinus aliquod luit aliquis;* inde

ΤΙFΜΗ, v. τίμη, *honor, pretium;*

ΤΙFΜΑΩ, v. τιμάω, *honōro*, &c.

ΤΡΩΣ ;ΟFΟΣ; cujus feminina

ΤΡΟFΙΣ, et

ΤΡΟFΙΑΣ, atque, eadem ratione, adjectivi

ΤΡΟFΙΚΟΣ, v. τρωικὸς; atque eliso *Κ*

ΤΡΟFΙΟΣ, v. τρώϊος, et *ΤΡΟFΙΗ*, v. τροίη; et τρισυλλάβως τὸ *ΤΡΟΙΗΝ*, ὡς καὶ Ἀρίσταρχός φησιν.[1]

ΤΥFΔΕFΣ, v. Τύδευς, et

ΤΥFΔΕFΙΔΗΣ, v. Τυδείδης. A verbo *ΘΥFΩ* deducenda esse videntur: nam derivatio a τυτθὸς admodum ridicula est, et a veterum usu ac consuetudine prorsus aliena. In nonnullis autem dialectis, atque in patrio fortasse Diomedis sermone, spiritus asper in ejusmodi nominibus locum non habuit; unde in nummo argenteo vetustissimo, quem apud v. cl. Vandamme Amstelodami vidimus, nomen urbis quod vulgo *ΘΗΒΑΙ*, *ΤΕΒΕ* inscriptum est; et in lebete æneo, agro Cumano effosso, et inter κειμήλια nostra asservato, nomen *ʼΕΠΗΘΥΙΣ*, *ʼΕΠΙΤΥΙΣ*.

ΦΑFΩ, quod et *ΦΗΜΙ*, v. φάω, *luceo;* atque inde *ostendo, dico*. Vide supra in *ʽFΑFΩ*, &c.

[1] Schol. Harl. in Od. A. 509.

ΦΑFΟΣ, v. φάος, φῶς, et distracto circumflexu φόως, *lux, lumen*, unde

ΦΑFΕΙΝΟΣ, v. φάεινος, *splendidus*, et

ΦΑFΕΙΝΩ, v. φαείνω, *splendeo;* cujus aoristum primum passivum

ΦΑFΕΝΘΕΝ, ex *ΕΦΑFΕΝΘΗΣΑΝ* contractum, et vulgo φαάνθεν scriptum, grammatici suo more e φαίνω, ἐφάνθησαν, φᾶνθεν, et inserto *Α*, aut distracto circumflexu (haud multum interest) φαάνθεν, deducunt.

ΦΡΕFΑΡ, v. φρέαρ, et inserto iota φρεῖαρ, *puteus*, ex *'ΕΠΙ* et *ΡΕFΩ* compositum.

ΦΥFΩ, v. φύω, gigno, pario, unde

ΦΥFΛΟΝ, v. φύλον.

ΦΥFΛΟFΟΠΙΣ, v. φύλοπις, e *ΦΥFΛΟΝ* et *FΟΠΣ*, de quo supra, compositum.

ΦΥFΗΝ, v. φύην,

ΦΥFΣΙΣ, v. φύσις,

ΦΥFΣΑΩ, v. φυσάω, et multa alia.

ΧΑFΩ, a quo usitatius

ΧΑΔΣΩ, v. χάζω, *locum do*, et

ΧΑFΝΩ, v. χαίνω, *hisco, hio;* unde *ΧΑFΝΟΣ*, v. χαυνὸς *larus, hians* apud Pindarum, et *ΧΑFΟΣ*, v. χάος, *hiatus;* atque item

ΧΕFΑ, v. χεία, *latibulum cavum*,

ΧΕFΩ, v. χέω, χείω, et χεύω, *fundo, in vacuum do.* Inconstantes sunt libri tam scripti quam impressi in elidenda et retinenda *Σ* in futuris et aoristis hujus verbi et aliorum ejusdem terminationis; quæ littera, quum formæ pleniores in omnibus antiquiores et magis Homericæ sint, a nobis, ubicunque defecerit, restituenda erit.

ΧΕFΜΑ, v. χεῦμα, *fusio*,

ΧΟFΑΝΟΣ, v. χόανος, *fornax*,

ΧΟFΗ, v. χόη, *libatio;* atque item *ΑΧΕFΩΝ*, v. ἀχεύων.

ΧΝΟFΟΣ, v. χνόος et postea χνοῦς, *lanugo*, a *ΚΝΑFΩ*.

ΧΡΑFΩ, v. χράω et χραύω, *stringo, ferio.*

ΧΡΕFΩ, v. χρείω, *præbeo, utendum do;* unde *ΧΡΗΜΙ*, a quo *ΧΡΗ oportet*, &c. *ΧΡΕFΩ*, opus, necessitas, v. χρείω et χρέω: at semper in Homericis disyllabum; atque ubi aliter usurpatum occurrit, *ΧΡΗ*, quod perinde cum secundo et quarto casu locum obtinet in Il. *H.* 109. pro eo recipiendum est.

ΧΡΕFΟΣ, v. χρεῖος, *debitum, officium, utilitas*, &c.

CLIII. **Restant pauca quædam, de re metrica antiquissimorum poetarum, dicenda; quibus discrimina litterarum, et singularum vim diversam in syllabis aut brevibus aut longis constituendis; itemque quibusnam versus locis ea plus minus valuerit, quatenus nobis cognoscere licuit, exponamus.**

In omnibus locis præter sextum promiscuus est usus dactyli et spondæi; minus autem frequens spondæus in quinto; et nunquam ex una sola et integra dictione factus aut in quinto aut in tertio; neque finem in fine vocis habens, nisi vox sit monosyllaba. εἴασ', δήμου, ἠῶ, et ἱδρῷ, quæ quintum locum in nonnullis obtinent, scribenda sunt, more antiquo, *ΗΕΑΕΣ'* vel *ΗΕΑΕΝ*, *ΔΗΜΟFO*, *ΗΟΑ*, et *ϜΙΔΡΟΑ*; atque pronuncianda solutè, ita ut pedes dactylici singuli singula fiant. Spondæum e binis verbis monosyllabis confictum in locum tertium libenter acceperunt poetæ veteres, in quintum nequaquam; neque apud posteros aliud alterutræ licentiæ memini exemplum præter Moschi φαίης κ' αὐλοῦ,[1] et Theocriti αἶδ' ἁ φωνά,[2] ubi est altera lectio ἄδεια φωνά. Priorem tamen veram esse puto; et bucolicum elegantissimum, ut alios ejus ætatis poetas, quæcunque in suis Homericorum exemplaribus inquinatis et depravatis legisset, sibi omnino licere credidisse, tam in prosodia quam in grammatica. Ingratum autem versum auribus, ejusmodi spondæum ita usurpatum reddidisse, eo colligere licet quod tam raro adhibitus est. In vulgatis Homericorum exemplaribus legimus aliquoties in fine versus ὄφρ' εὖ εἴδω, &c.; quæ more antiquo scribenda et pronuncianda sunt *ϜΟΦΡ' ϜΕΥ ΕΕΙΔΩ*, &c.

Poetæ Latini Græcorum recentiorum in hac re licentiam religiosè evitasse videntur: versus enim Horatii, qui in codicibus et editionibus nonnullis legitur

Ut te Nasidieni juvit cœna beati,

in pluribus et melioribus est, *Ut Nasidieni te juvit cœna beati*;[3] littera *i* altera in nomine proprio vice consonæ fungente, ut in *abiete*, *pariete*, &c. rectè omnino. In Lucretii tamen carmine, præpositio *inter* sequente pronomine *se*, non alias, tertium locum novies, in Virgilii autem semel explet;[4] quod, quum summi illi poetæ alii vocabulo nulli, neque vocabuli etiam fini disyllabo usquam concesserint, vix dubitandum est, quin e more antiquo pronunciandi et scribendi conjunctim *interse*, ut *interea*, *interim*, *interdum*, &c. profectum sit. Lucretius quoque quintum pedem e binis monosyllabis semel admisit;[5] versu forsitan, quem, morte immatura præreptus, nondum pro sua elegantia satis expoliverat.

CLIV. Litteræ vocales diversos vocis in loquendo sonos, consonæ eorum divisiones, liquidæ ac spiritus flectiones et modulationes indicant et oculis ostendunt; ita ut vocalis expiratione aeris, oro aperto, exprimatur; consona, ejus retentione, compressis quibusdam oris partibus; liquida, aliis compressis, aliis apertis, ex impedita, haud occlusa voce; spiritus, proximatis tantum, quo densior et constrictior quodammodo in sono edendo halitus fiat.

Consonæ, e partibus oris, quibus singulæ exprimuntur, in labiales *B* et *Π*, palatiales *Γ* et *K*, et dentales *Δ* et *T*, (sit vocabulis venia) distinguuntur; quarum singulas liquidæ propriæ singulæ subsequutæ sunt; labialis scilicet *M*, dentalis *N*, et palatiales *Λ* et *P*; atque eodem modo item spiritus, labialis nempe *Φ*, palatialis *X*, et dentales *Θ* et *Σ*.

CLV. Præterea, inter litteras antiquas fuere duo spiritus vocales, *H* vel *Ͱ*; et *F*, *Ϝ*, vel V; alter densiore sono et impetu quodam

---

[1] Moschi Eur. v. 97. [2] Theocr. id. i. v. 65. [3] Sat. l. ii. viii. v. 1.

[4] L. ii. v. 66. 154. 782. l. iii. v. 259. 326. 425. l. v. v. 381. Æn. ix. 457. l. vi. v. 453. 1065. 1108.

[5] L. iii. v. 309.

vehementiore e faucibus expressus; alter leniore et constrictiore efflatu, a labiis protrusis ac rotundatis promissus, quomodo nostras W. Hunc Æoles, recentiores etiam, retinebant, ut ex eorum nummis *FAΛEIΩN* inscriptis patet: at illius antiquum signum diviserunt Græci cæteri; et *dexteram partem supra litteram ponentes psilen notam habebant* —— —— *sinistram autem contrariæ illi aspirationis daseam;*[1] si Prisciano fidem habeamus. In nulla tamen inscriptione antiqua nota ista ψιλὴ inventa est; neque ejus utilitatem deprehendere possumus: quandoquidem vocalis omnis, quæ non δασυνθεῖσα, suapte natura ψιλὴ esse debuerat. Usum alterius in Italia Græca perantiquum fuisse, e tabula celeberrima itemque nummis Heracleensium patet.

Clarissimus professor Cantabrigiensis, Herbertus Marsh, compluribus argumentis, doctè et ingeniosè prolatis, evincere conatus est, Æolicum *F* idem sonuisse atque Latinam istam litteram, quæ locum et figuram ejus inter Romanos usurpavit;[2] et quæ, *penè non humana voce, vel omnino non voce potius, inter discrimina dentium efflanda,* modo Græcis prorsus incognito, inter *tristes eas et horridas quibus Græcia carebat,* a grammaticis antiquis semper numerata est;[3] etsi Φ similitudinem aliquam ei habebat.[4] Nulla tamen unquam Hellenica dialectus sonum istum Latinæ F agnosse videtur; unde Cicero Græcos universos salsius quam elegantius irridebat, quod hominem accusarent, cujus nomen etiam (Fundanium) dicere nescirent. Qui fuerit veterum Pelasgorum pronunciandi mos, nec scimus, nec scire possumus; sed probabilius est sonum istum e vitio pedetentim ingruente, ut in linguis hodiernis, profectum esse, quam ex antiqui alicujus sermonis indole derivatum.

Haud felicius professor eruditissimus edocere laboravit, consonantem V, eam potestatem et sonum olim habuisse apud veteres Latinos, quam nunc apud nos Anglos habet: nam Quintiliani verba supra laudata, necnon et alia grammaticorum testimonia, planum faciunt, Latinos non aliam litteram quam F, sic inter dentium discrimina efflandam, ut nos V efflamus, et Hispani et Græci hodierni B, ullam unquam habuisse: neque dubitandum est, quin hic pronunciandi mos e corruptela profectus sit, paullatim grassata, haud aliter quam ea, quæ Græcorum digammá in Latinum F olim verterat. Cæterum pronunciatio res est sua natura tam subtilis et evanida, et ita difficilis intellectu iis, qui sermonem ipsum viva voce vigentem non audierint, ut cuilibet doctiori et ingeniosiori semper in promptu sit, novas opiniones de ea proferre, et specie aliqua veritatis induere; præsertim si spreverit vel seposuerit veterum grammaticorum auctoritatem, e qua, cum ratione metrica poetarum collata, omnia, quæ tuto recipere possumus, omnino pendent. Inter V consonam, tamen, et U vocalem parum differentiæ fuisse e notissima historiola, qua Crassi milites in Syriam profecturi vocem CAUNEAS pro CAVE NE EAS in malum omen accepisse traduntur, certo scimus.[5] Φ, ut PH, labiis solis proferebatur: sed de F Terentianus sic scribit:

> Imum superis dentibus adprimens labellum,
> Spiramine leni (velut hirta Graia vites)
> Hanc ore sonabis.

[1] Priscian. lib. i. p. 560.
[2] Horæ Pelasgicæ, p. 1. c. iv.
[3] Quintil. institut. l. xii. c. x.
[4] Priscian. l. i. s. iv.
[5] Cic. de Div. l. ii. c. xl.

qui nihil tale de V, sed sequente vocali,

> Crevisse sonum perspicis, et coisse crassum,
> Unde Æoliis littera fingitur digammos,

tantum observat; quæ nostrati W omnino, V nullo modo congruunt. Iterum infra de F Latina scribit idem grammaticus poeta:

> —— nos siquando Græcum Φ necesse est exprimi,
> P et Π simul solemus, non Latinam hanc ponere,
> Cujus a Græca recedit lenis atque hebes sonus.

At sordidum quiddam et absonum nostrati W inesse sentit professor elegantissimus, docta et erudita antiquitate indignum; in quo tamen ipso Æolicum *F* et Latinum V agnosse potius debuit e testimonio ejusdem grammatici de iis scribentis,

> Sordidum quiddam videmus absonumque excludere:
> Æolica gens tunc digammon denique illam scriptitat
> Mutet ut situm figuræ, quando mutabit sonum:
> * * * * * * * * *
> * * * * * * * * *
> Æolica etiam dialectus fere est mista Italiæ.

Hanc forsitan ob causam exolevit antiquum *F* apud Græcos recentiores et elegantiores, quorum delicatulis auribus sonus iste male conveniebat; atque apud Latinos in semivocalem semidentalem, Græcis prorsus ignotam, corruptum est.

CLVI. *Z*, *Ξ*, et *Ψ*, binarum litterarum singuli sunt nexus, ut ista librariorum Constantinopolitanorum commenta ȣ, ϛ, ⊕, &c.; atque ideo a proposito nostro, in antiqua scriptura restituenda, prorsus aliena. Priscianus quidem scribit, *multo molliorem et volubiliorem sonitum habere Ψ quam* BS *vel* PS: sed de pronunciatione, quum Græca tum Latina, sui seculi, post Christum natum sexti, tantum cogitabat grammaticus ille; atque ea in jejunam quandam et exilem concinnitatem, ab austera veterum grandiloquentia prorsus alienam, jamdudum emollita et concisa erat.[1]

In *Ξ* et *Ψ*, secundum locum *Σ* occupasse in omnibus dialectis præter Doricam, quæ signa hæc composita non accepit, e monumentis adhuc exstantibus abundè constat; atque ideo, si ratio linguæ in testimonium admittenda est, locum eundem in *Z*, quod vetustius est, et in antiquissimis Ionum et Atticorum inscriptionibus usurpatum, tenuisse debuit. Verum tamen in eo modus pronunciandi Doricus latius apud posteros in sermone communi prævaluisse videtur, ita ut grammatici Alexandrini et Constantinopolitani alium non agnoscant; et Herodianus inter errores scribendi audacter enumeret *ZMΥPNA* pro *ΣMΥPNA*, quod nullius hominis os in unum et eundem sonum comprimere possit litteras *ΣΔM*. At nihilominus Iones veteres *ZMΥPNA* omnino scribebant; neque *ΣMΥPNA* in nummis ante Cæsarum imperium cusis occurrit; unde planè patet eos signi elementa ea subaudisse quæ facile pronunciari possent; quum Græci veteres omnes modum scribendi ad usum pronunciandi, cujusque gentis proprium et peculiarem, semper et ubique accommodarent; atque ita dialectos diversas formarent. Quum igitur *ΔΣ* ante labialem *M* vel *B* a quovis facile pronunciari posset, ex iis sic positis Iones veteres *Z* effecisse, non aliter quam *Ξ* e *KΣ* seu *XΣ*, et *Ψ* e *BΣ*, *ΠΣ* seu *ΦΣ*, mihi pro comperto est; atque in eas itaque in Homericis signum illud compositum resolvendum putavi.

---

[1] De litteris duplicibus vide Vossii gram. l. i. c. xxi.

CLVII. Vocales longæ vel duplices *H* et *Ω* pari ratione fortasse arceri et relegari debebant: at in hac vetustissimi sermonis obscuritate, paucæ sunt admodum voces, quarum elementa sic discernere possumus, ut quæ pro iis substituenda essent, certè sciremus: raro enim vocalis duplex e binis simplicibus composita est: sed, natura simplex et brevis, per concisionem, e suppresso spiritu vel consona vel alia quacunque littera, facta longa est: Iones enim Homericis etiam temporibus sermonem hac ratione emollire jamdudum cœpisse, compluribus exemplis, supra ostendimus: neque *Ω*, in syllaba finali participii præteriti perfecti, e binis *OO* confictum esse, ratio grammatica ulla suadet; sed potius ex elisione alius cujusdam litteræ productum; τοῦ *P* fortasse; si e nomine Latino MAVORS, quod participium verbi *MAFΩ* fuisse videtur, ariolari liceat. Haud tamen nescius sum titulis pseudo-Amyclæis inesse *KAΛΛIPOEE MATEEP*, *ΛAKEΔAIMOON*, et alia quamplurima ejusdem farinæ, quæ e scriniis nebulonis impudentissimi Fourmontii, pari inscitia et audacia, Barthelemi nuper propagavit. Si *KAΛΛIPOFA*, *MATEPΣ*, et *ΛAKEΔAIMONΣ* scripsissent, speciem aliquam veritatis saltem mendaciis obduxissent.

CLVIII. *Π*, *K*, et *T*, e vehementiore vel ἐμφατικωτέρῳ modo pronunciandi *B*, *Γ*, et *Δ*, orta esse videntur; atque inde duplicum consonantium potestatis metricæ capaces fieri, in prima saltem pedis syllaba primæ et tertiæ dipodiæ (et dipodiæ in Homericis etiam, pro hac saltem vice, liceat mihi rationem habere): aliis enim locis haud occurrunt ista ὅττι, ὅππως, ὅπποτε, &c.; etsi in secunda dipodia obvia sint *'EΠĪ KAKON*, *ΣAKEĪ ΠIΠTΩN*, *NHĪ TE*, et alia ejusmodi: nusquam autem vocalis sic producitur bis in eodem versu; neque in alia quam prima syllaba pedis. Veteres plerique consuetudinem pronunciandi potiusquam rationem grammaticam in scribendo sequuti sunt; et ubicunque littera duplicem potestatem in versu e tono et impetu recitandi adepta esset, duplici signo eam notabant; ita ut non solum *ϜOTTI*, *ϜOΠΠOTE*, &c. scriberent, sed *ΔEMMEΓA*, *ΔEΛΛOΦOΣ*, &c.; atque constantia proculdubio in hac re omnino retinenda; neque pro levitate et inscitia librariorum Constantinopolitanorum, ut in vulgatis, deserenda. Rationem grammaticam, ut certiorem, notiorem, et stabiliorem, nos ubique prætulimus.

CLIX. Consonantes simplices *B*, *Γ*, *Δ*, nulla unquam licentia pronunciandi aut impetu recitandi duplicare licuit, ita ut syllabam, natura brevem, longam redderent; nisi ubi tres syllabæ breves continuæ concurrerent: ibi enim prima, si priorem in pede locum obtinuerat, ex impetu recitantis, semper produci poterat; non ita tamen ut syllabæ omnes ei licentiæ perinde obnoxiæ essent; nusquam enim sic producitur prima præpositionis vel conjunctionis cujusquam disyllabæ, nisi sit prima etiam versus aut verbi compositi pars; neque penultima casus imparisyllabici in nomine quocunque quintæ declinationis; neque penultima secundæ personæ pluralis, vel in modo indicativo, vel imperativo vocis activæ verbi non contracti: ut ii, qui λύσατε in Il. *A*. 20. pronunciando λύσᾱτε defendunt, sibi persuaserunt; licentia enim tam commoda non unico hoc exemplo staret si licita omnino fuisset. In *'EΠĪ ΔHPON*, autem *'ETĪ ΔHN*, *OTΔĒ ΔHN*, *MAΛĀ ΔHN*, &c. vim τοῦ *Σ*, ex antiquiore forma adjectivi *ΔHPOΣ* in Latino SERUS asservata, deductam, poetæ veteres retinuisse videntur; antiquissima enim forma fuit fortasse *ΣΔEEPOΣ* vel *ΣTEEPOΣ* e verbo *ΣTAΩ* vel *ΣTHMI* efficta; unde, prout in *ΣTN* et CUM ex

antiquiore ϜΣΙΝ, Græci alteram Latini alteram, litteram e duplici retinebant. In *AIϜANTI ΔE*, quod bis tantum occurrit,[1] licentiæ aliquid nomini proprio, e necessitate rei, condonandum fortè fuit; ea ratione, qua hiatus in *ΦAINOΠI 'AΣIAΔHI*[2] tolerandus est. Lucretii editor nuperus, e Græcis exemplis male intellectis, OBIT pronunciari OBBIT licuisse credidit; atque ideo temeraria et infelici conjectura pro ODIT vel ANGIT in sexto loco versus 1082 libri tertii reposuit; atque exemplis Latinis haud aptioribus comprobare conatus est: O enim in OBEX, OBICIS, &c., quæ adduxit, non e geminata consona B, ut ei visum est, producitur, sed e vi subauditæ I consonæ in nomine e verbo composito OBIICIO effecto: sed in multis dolendum est Gilberto Wakefield, pro doctrina et industria, judicium, modestiam, et elegantiam non fuisse.

CLX. Liquidæ ac spiritus quolibet in loco pedis aut versus produci poterant; haud ita tamen ut privatorum arbitrium ab omni consuetudine et usu communi liberum et solutum fuisse credam; etsi normam aliquam stabilire aut legem sancire, qua dirigi debuisset, hodie nesciamus.

CLXI. Nulli unquam poetæ, vel Græco vel Latino, syllabam ante binas consonas corripere licuit: nam iota penultimum in *AIΓΥΠΤΙΟΙ*, *ϜΙΣΤΙΑΙΑ*, et aliis ejusmodi, pro littera muta vel spiritu leni, ut nostras Y in vocibus YES, YET, YEAR, &c. habendum est, atque pronunciandum, *AI: ΓΥΠΤ: ΙΟΙ, Ϝ ΙΣΤ: ΙΑΙ:Α*, &c. Neque alio modo pronuncianda sunt *ΠΟΤΝΙΑ, ϜΙΕΡΟΣ, ΟϜΙΕΣ*, &c. disyllaba; necnon et *Ϝ ΥΠΕΡΟϜΙ 'ΑΝΑΒΑΝΣ*, &c. atque etiam Lucretianum ALIUD, quod male editores ALID scripserunt.

CLXII. Neque Musæ Homericæ licitum erat syllabam pro brevi habere, qua vocalem aut binæ liquidæ, aut liquida consonæ, vel spiritui consono subjuncta, aut alia quævis ejusmodi litterarum conjunctio excipiebat; nisi quum liquida palatialis *Λ* vel *P* consonæ adjuncta esset: neque obstant ποταμοῖο Σκαμάνδρου, ἄστυ Ζελείας, ὑλήεσσα Ζάκυνθος, &c. nam Iones et Æoles veteres, ea ratione qua in nummis Zanclæis et Naxiis, *ΔANKΛE* pro Ζάγκλη et *NAXION* pro Ναξίων scribebant; Σκάμανδρος, *KAMANΔΡΟΣ*; Ζέλεια, *ΔΕΛΕΙΑ*; et Ζάκυνθος *ΔΑΚΥΝΘΟΣ*; pronunciasse videntur.[3]

CLXIII. Attici et Alexandrini syllabam corripiebant, quavis liquida cuivis consonantium *Π, K, T*, vel aspiratarum *Φ, X, Θ*, subjuncta, vocalem brevem excipiente; quod poetis antiquioribus, quorum sermo gravior, unctior, et tardior incedebat, neutiquam licuit: unde Batrachomyiomachiam, ludicram istam Homericorum imitationem, quæ ejusmodi licentiis scatet, ab Attici cujusdam, elegantioris quam doctioris poetæ, ingenio profectam esse, haud multo ante tragicorum tempora, nullus dubito.

CLXIV. Vetustissimis autem poetis vocalem longam, atque etiam diphthongum, ante vocalem brevem elidere licuit; quod Atticis nequaquam in carmine serio licuisse videtur: eorum enim sermone, vocalis longa vel diphthongus in fine vocis, vocalem brevem ab initio

---

[1] Iliad. Ξ. 459. p. 123. [2] Ib. p. 583.

[3] Τρόπῳ τοῦ Ζ εἰς Δ Αἰολικῷ, ὥσπερ ΖΥΓΟΣ ΔΥΓΟΣ. Schol. Ven. L. in Il. B. 191. Ionicæ tamen stirpis erant coloniæ Sicilienses, quarum nummi hic citantur. Anno primo Olympiadis LXXVI, Hiero Syracusanorum tyrannus veteres incolas Ionas e Naxo in Leontium migrare coegit, et Dores e Peloponneso et Syracusis induxit; quorum nummis nomen, more seriore, ΝΑΞΙΩΝ vel ΝΑΞΙΟΝ inscriptum est. Vide Diod. Sic. l. xi. 49.

subsequentis, crasi, quæ sua natura longa est, semper absorbebat: atque id fieri credo ex Attica pronunciandi consuetudine, qua ictus vel emphasis in ultimam vocis syllabam differebatur; ita ut *ΛΑϜΟΣ* fieret *ΛΕΩΣ*, *ΝΗΟΣ—ΝΕΩΣ*, &c.; unde stabilior, firmior, et elisioni minus obnoxia ea syllaba reddebatur. Contrarium prorsus fuisse Latinorum pronunciandi morem plane ostendunt ea, quæ Quintilianus de eorum vitio solenni tradidit; *plerisque nempe extremas syllabas non proferentibus, dum priorum sono indulgeant.*[1] Neque alia ratio durissimæ istius elisionis litteræ *M* reddenda videtur; quam tamen non omnino *exemtam* fuisse in loquendo et recitando idem Quintilianus observavit, sed *obscuratam* tantum, modo nobis vix satis intelligendo.[2] Eandem ob causam fortasse vocalem in fine dictionis pro brevi habere ausi sunt ante sibilum S et mutam consonantem, in sermone saltem pedestri et poesi ei proxima; unicum enim ejusmodi licentiæ exemplum in Virgilianis a Prisciano laudatum,[3] viri doctissimi Burgess et Heyne interpolatum esse demonstrarunt. In sermonibus tamen Horatianis haud infrequens est; neque Lucretius eam vitasse videtur.

CLXV. In Homericis crasis locum non obtinet nisi inter articulum vel pronomen, et vocalem brevem in vocis subsequentis initio; nam *κἄγω*, *προὔπεμψε*, *προὔτυψε*, *προὔφαινε*, &c., solutè scribenda sunt, *ΚΑΙ 'ΕΓΩ*, *ΠΡΟΕΠΕΜΠΣΕ*, *ΠΡΟΕΤΥΠΣΕ*, *ΠΡΟΕΦΑΙΝΕ*, &c. sicuti *ΠΡΟΕΡΥΣΣΕ*, *ΠΡΟΕϜΕΡΓΕ*, *ΠΡΟΕϜΗΚΕ*, &c. quæ demto tantum spiritu, pristinam alioqui formam in vulgatis conservasse videntur. Si autem prima in his syllaba crasi producta esset, versus aliquando initium ab ea cepisset, quod nusquam evenit. Neque in verbo ullo composito augmentum temporis ullius præteriti præpositioni præfixum est; sed inter eam et verbum locum semper habet: *composita* enim erant adhuc tantum; non, ut postea, *conjuncta*. Crasis ista inter articulum et vocalem brevem in vocis subsequentis initio, unico tantum exemplo *ὤριστος* vel *ὥριστος* in Homericis obvia est, atque ideo suspecta; magisque etiam quod, ubicunque occurrit, *ὄχ' ἄριστος* vel *ϜΟΧ' 'ΑΡΙΣΤΟΣ* vicem ejus percommodè explere potest; quamobrem hoc nobis in textum recipiendum erit. Vocali tamen longæ vel diphthongo in fine vocis, trium brevium priorem, ab initio subsequentis absorbere semper licuit, ut in *ϜΟΟ 'ΝΕΚΑ*, v. *οὕνεκα*, *ΠΗΛΕΙΔΗ 'ΘΕΛΕ*, &c.; nisi quis credere maluerit vocalem longam sive diphthongum a brevi subsequenti absorptam, atque hanc emphasi et impetu pronunciandi productam esse; quod a consuetudine loquendi et indole sermonis et prosodiæ Homericæ nequaquam abhorret.

CLXVI. Apud Atticos in carmine serio spiritus asper vel densus Ϝ nullam omnino vim metricam habuit; quanquam eo præcipue gaudebant: at in Homericis, facultatem sustinendæ, itemque producendæ vocalis, Heliodorus, metricæ artis inter veteres antistes, ei tribuisse videtur;[4] quam nos quoque concedere oportet, nisi hiatum, quem in cæsura tantum Homerica poesis agnoscit, locis quam maxime alienis ferendum esse statuamus. In Pindaricis quoque eandem potestatem habuisse necesse est, hiatus enim iis tantum locis occurrit, ubi dialectis antiquis Ϝ vel *F* vocalem excepisset. Comici etiam Attici et leviorum carminum scriptores *οὐδὲ εἷς μηδὲ εἷς*, &c. ubique admiserunt; et Menandri fragmentum *οὐδὲ εἷς σέσωσθ' ὅλως* exhibet,[5]

---

[1] Inst. l. XI. c. iii. [2] Ib. l. IX. c. iv. [3] Æn. xi. 309.
[4] Vide Eustath. p. 1465, l. 10. [5] Apud Athenæ. l. XIII. c. viii. ed. Schweigh.

quo tragicus neque hiatum neque elisionem ejusmodi admittere ausus esset.

CLXVII. De spiritus alterius vocalis *F* vi metrica aliquid certi dicere admodum difficile est; quum jamdiu, ante Alexandrinorum tempora, prorsus exoleverat, nisi obscuris aliquot Italiæ, Cretæ, et Peloponnesi dialectis; quas illi, tanquam horridas, incultas, et semibarbaras, adeo contemnebant ut scire dedignarentur: male profecto consulentes rei, quam tractandam susceperant; quoniam quæque dialectus, quanto incultior esset, tanto antiquissimæ propior, et ad poesin antiquissimam illustrandam aptior.

CLXVIII. Priscianus, quem olim sequuti sumus, parem facultatem in metro τῷ *F* concessit, atque alii τῷ *Ϝ*; vocalem scilicet antecedentem producendi, vel corripiendi, vel resorbendi etiam; prout poetæ libuerit.

"Illi (Æoles)," inquit, "solebant accipere digamma *F* pro consonante simplici, teste Astyage, qui diversis hoc ostendit versibus, ut in hoc versu

ΟΙΟΜΕΝΟΣ ϜΕΛΕΝΑΝ ΕΛΙΚΩΠΙΔΑ.

Sic nos quoque pro simplici habemus consonante plerumque V loco F digamma positum, ut

At Venus haud animo nequicquam exterrita mater.

Et tamen quando Æoles idem F inveniuntur pro duplici consonante digamma posuisse, et

ΝΕΣΤΟΡΑ ΔΕ ϜΟΥ ΠΑΙΔΟΣ.

Nos quoque videmur hoc sequi in præterito perfecto et plusquam perfecto tertiæ et quartæ conjugationis, in quibus I ante V consonantem posita producitur, eademque subtracta corripitur, ut CUPIVI, CUPII; CUPIVERAM, CUPIERAM; AUDIVI, AUDII; AUDIVERAM, AUDIERAM.

Inveniuntur etiam pro vocali correpta hoc digamma illi usi, ut Alcman

ΚΑΙ ΧΕΙΜΑ ΠΥΡΥΕ ΔΑϜΙΟΝ:

est enim dimetrum iambicum, et sic proferendum F ut faciat brevem syllabam. Nostri quoque hoc ipsum fecisse inveniuntur, et, pro consonante, V vocalem brevem accepisse, ut Horatius SYLVÆ trisyllabum protulit in epodo hoc versu,

Nivesque deducunt Jovem; nunc mare, nunc sylvæ,

est enim dimetrum iambicum conjunctum penthemimeri heroicæ, quod aliter stare non potest, nisi SYLVÆ trisyllabum accipiatur. Similiter Catullus Veronensis

Quod zonam solvit diu ligatam,

inter hendecasyllabas Phalæcias posuit; ergo nisi SOLVIT trisyllabum accipias, versus stare non potest. Hoc tamen ipsum in derivativis vel compositis frequenter solet fieri, ut VOLVO, VOLUTUS; SOLVO, SOLUTUS; AVIS, AUCEPS, AUSPICIUM, AUGURIUM, AUGUSTUS; LAVO, LAUTUS; FAVEO, FAUTOR.

F digamma Æoles est quando in metris pro nihilo accipiebant, ut

ʺΑΜΜΕΣ Δ' ϜΕΙΡΑΝΑΝ ΤΟ ΔΕ Τ' 'ΑΡ ΘΕΤΟ ΜΩΣΑ ΑΙΓΑΙΑ.

est enim hexametrum heroicum. Apud Latinos quoque hoc idem V

invenitur pro nihilo in metris, et maxime apud vetustissimos comicorum, ut Terentius in Andria

Sine invidia laudem invenias, et amicos pares:

est enim iambicum trimetrum; quod nisi SINE INVI pro tribracho accipiatur, stare versus non potest.

Sciendum tamen quod hoc ipsum Æoles quidem ubique loco aspirationis ponebant, effugientes spiritus asperitatem." Lib. i. p. 546.

CLXIX. Ex his certissime constat vocalem *E* saltem in voculis *ΔE, TE, ΓE*, &c. elisionem ante spiritum *F* passam esse Æolicorum poetarum exemplaribus, quas Priscianus, sexti post Christum natum seculi grammaticus, inspexerat: Alcmanis enim versum citat pro exemplo communis usus, non prodigii cujusdam unici ac singularis. In Homericis autem, adeo rara est ejusmodi licentia; et locis omnibus non interpolatis, adeo leni correctione coercenda, ut eam e rhapsodorum et διασκευάστων inscitia et temeritate, potius quam e veteris linguæ consuetudine, profectam esse, facile dixeris.

Ex hemistichio a Prisciano supra laudato, plane liquet Æoles *F* pro *Ⱶ* in pronomine positivo usurpasse; et in Homericis ante tertium ejus casum singularem vocalis brevis semper sustinetur, et syllaba natura brevis sæpe producta est: unde viri doctissimi Bentley et Heyne *FOI* pro *ⱵOI* scripserunt. At unum duntaxat casum ita pronunciatum et scriptum fuisse vix unius hominis vel unius gentis aut ætatis sermoni convenire puto; et credere malim spiritum asperum fortius, densius, ac durius pronunciatum esse in hoc casu tertio, ut facilius a recto plurali distingueretur.

CLXX. Spiritus *Ⱶ* et *F*, inter se commutabiles fuisse, una eademque dialecto, voces *FETOΣ* et *ΠΕΝΤΑⱵΕΤΗΡΙΣ* in tabula Heracleensi plane demonstrant;[1] neque dubitandum quin uterque, more vocalis potius quam consonæ, ore modice aperto et aere exspirato, pronunciatus sit; quanquam *F* leniore exspiratione et ore strictiore paullulum quam *Ⱶ*; haud ita tamen ut ulla rei metricæ ratione cogi vel evinci possit, brevem syllabam in spiritum aut liquidam desinentem, ut *ON, AP, OΣ*, &c., ob *F* subsequutum necessario produci debuisse. Ejusmodi idcirco, etiamsi tam pauca ac rara in Homericis, ut jure suspicionibus obnoxia haberentur, attentare aut vexare mihi religio sit. Pindarus autem, qui digamma adhibuisse videtur, non qua ratione in Homericis, sed qua in tabulis Heracleensibus Dorice scriptis usurpatum est, syllabam brevem, cujus littera finalis liquida vel spiritus est, ante spiritum illum vocalem nusquam productam habet; quamvis elisæ seu amputatæ vocalis in ejusmodi locis exempla perpauca sint, et suspicionibus obnoxia. Constantia tamen in hac re a poeta, qui diversa carmina diversis patronis diverse loquentibus scripserit, haud expectanda est; etsi non facile credam diversos eum scribendi modos in eodem carmine sibi permisisse: nam Homericæ verborum formæ, quas contractioribus sui ipsius seculi ubique immiscuit, pro poeticis tunc habebantur, et a poetis omnibus tam lyricis quam epicis, ut sui juris, usurpabantur; non ea quidem licentia, qua postea Alexandrini usi sunt: nam Pindarus licet *'AFEΘΛΟΝ* et *'AΘΛΟΝ*, *'AFATA* et *"ATA* promiscue, prout magis

[1] Sic Bruttiorum urbis nomen, quod prius ⱵIPO fuit, postea VIBO scriptum est in nummis.

expedire visum esset, scripserit, monstra ista fucata recentiorum *ΚΡΑΑΤΑ, ΤΕΡΑΑΤΑ, 'ΤΙΗΕΣ*, &c. prorsus ignoravit.

CLXXI. Ex eadem tabula Heracleensi constat, *F* in compositis supprimere licuisse; neque veteris linguæ rationem impedimento esse quo minus ex *FIΣ* et *FIΦI*, *'ΙΦΘΙΜΟΣ* fieri possit; neque enim stabiliorem, validioremve in loco tuendo fuisse alioquin hunc spiritum litteris aliis consonis ac liquidis, credendum est; sed quomodo *Κ* et *Λ* ex *'ΑΡΑΡΚΩΣ* et *ΛΕΙΒΩ*, quoties expediisset, excesserint, ita ut *ΑΡΑΡΩΣ* et *ΕΙΒΩ* fierent; sic *F* ex *ϜΤFΑΩΡ* (ab *ϜΤFΩ* deducto) ita ut *ϜΤΑΩΡ*, priore correpta, quoties poetæ libuisset, factum sit. Usitatius tamen erat, siquando consona vel liquida vel spiritus elideretur, vocalem antecedentem aut subsequentem produci; ut in *ΤΕΘΝΗΩΤΑ* pro *ΤΕΘΝΗΚΟΤΑ*, *'ΕΚΗΑ* pro *'ΕΚΑFΣΑ*, *'ΕΘΗΚΑ* et *'ΕΔΩΚΑ* pro *'ΕΘΕΚΣΑ* et *'ΕΔΟΚΣΑ*, et tot aliis. Pari ratione credo, *'ΗΩΣ* ex *Ϝ ΑFΟΣ*, *'ΗΤΣ* ex *Ϝ ΕΤΣ*, *'ΗΕΛΙΟΣ* ex *Ϝ ΑFΕΛΙΟΣ*, *'ΗΜΙ* ex *'ΕΣΜΙ*, et alia ejusmodi infinita orta esse; quæ, quo facilius lector quilibet discernere possit, notanda apice circumflexus curavimus.

CLXXII. Sic quoque, duplicata, quæ alias producta est, littera, *'ΕΕΛΔΟΜΑΙ, 'ΕΕΛΔΩΡ, 'ΕΕΡΓΩ*, &c. ex *Ϝ ΕΛΔΟΜΑΙ, Ϝ ΕΛΔΩΡ, Ϝ ΕΡΓΩ*, &c. facta esse potuerint; nisi ex auctis verborum positionibus, primarum loco receptis potius deducenda esse videantur; alia enim ratione solitus linguarum progressus in curtando et corripiendo inverti nequit; neque voces productiores e brevioribus in prima positione fieri.

CLXXIII. Quænam signa litterarum dupla scribenda sint; aut quæ singula ac simplicia ex usu ac consuetudine tantum loquendi producenda, melius ac certius constantia vel inconstantia pronunciandi et ratione grammatica, quam veterum auctoritate, scire et discernere licet: nam ars scribendi, dum rara adhuc erat, et a paucis, atque iis haud e trivio homunculis, intellecta, non pro vulgi captu exercebatur; sed eorum, qui ea scientia præditi erant, ut quæ manca et trunca relicta essent, facile supplere possent. Qui scribebant, itaque, brevitatis studio indulgebant, et litteras singulas pro binis, et duplici potestate præditas, tantum non in omnibus adhibuerunt: unde duo spiritus vocales *F* et *Ϝ* paullatim in desuetudinem abierunt, et signa inventa sunt quæ binas litteras singula exprimerent. In fœdere antiquissimo supra citato (s. LXXXV et CLII) usus liquidarum *Λ* et *Μ* singularum pro binis constans est in *ΑΛΑΛΟΙΣ, ΤΑΤΑΛ*, et *ΓΡΑΜΕΝΟΙ* pro *ΑΛΛΑΛΟΙΣ, ΤΑΤΕΑΛΛΑ*, et *ΓΕΓΡΑΜΜΕΝΟΙ*. Nonnulli etiam, Etrusci præsertim et Latini veteres, vocalem unicuique consonæ adjunctam in nomine ejus sonando, ut *Α* τῷ *Κ* et τῷ *Σ*, *Ε* τῷ *Δ* et τῷ *Τ*, *Ι* τῷ *Π*, *Τ* τῷ *Μ* et *Ν*, *Ο* τῷ *Ρ*, &c. pro parte ejus habebant, atque in scribendo prorsus omittebant; unde in eorum titulis sepulchralibus, &c. LARCNA et MARCNA pro LARCANA et MARCANA, TITNI pro TITINI, et alia ejusmodi quamplurima sagacissimus Lanzius observavit.[1] E contrario, litteræ Romanæ Q, a Græcis Italiotis et Siceliotis acceptæ, vocalis U nusquam non subjuncta est; quia nomen ejus antiquum apud eas gentes non *ΚΑΠΠΑ* sed *ΚΥ* vel CU erat; unde Etruscum HERCLE e Græco *Ϝ ΗΡΑΚΛΕΗΣ* contractum et corruptum HERCULES Latinè factum

[1] Saggi sopra le lingue morte d'Italia, p. 11. c. iii.

est; syllaba, quæ litteræ nomen fuit, ipsius litteræ locum obtinente: quæ enim de ARCULO quodam ex arca Noachi profecto, atque inde denominato, Jacobus Bryant anili eruditione commentus sit, ejusmodi ingeniis relinquenda sunt. Non alia ratione *ΑΙΣΚΛΑΠΙΟΣ* apud Latinos AESCULAPIUS factum est.

CLXXIV. Sic in aliis recentiores litteras redundantes inculcabant; et ubicunque syllaba e tono et impetu pronunciandi produceretur, eam, geminata consona, aut inserto *Υ* vel *Ι*, scribebant; unde orta sunt *ὅττι, ὅππατε, οὔρεα, οὔλυμπος, πούλυς, εἴαρος*, &c.; quæ nusquam occurrunt, nisi ubi syllaba prior priorem in pede locum obtinet, ita ut e tono producenda sit; quare neque *οὖρος mons*, neque *εἶαρ ver*, casu recto usquam in Homericis usurpatur; quum in illo *ΌΡΟΣ* et *FEAP*, prioribus correptis, esse debuerint.[1] Sub finem secundi post Christum natum seculi, bonis artibus ac litteris jam deficientibus, diphthongum *ΕΙ* pro *Ι* longo ubique adhibere moris erat, neglecta omni veterum auctoritate et ratione grammatica, ita ut *ΠΟΛΕΙΤΗΣ, ΝΕΙΚΗ, ΔΙΕΙ*, &c. constanter scriberent. Nos, in originibus et vocibus primariis, auctoritatem veterum, quatenus innotuisset, religiose sequuti; in derivatis, rationi grammaticæ perinde obtemperandum esse censuimus; eam enim in Homericis ratio metrica ubique confirmat et demonstrat.

CLXXV. Etsi versus antitheticos in strophis et antistrophis Pindari supra s. CXI. in testimonium adduxi, me tamen fateor pro lubrico prorsus et incerto habere quidquid de mensura syllabarum e ratione metrica, qua vel ille vel tragici in canticis usi sunt, colligi possit: nam quæ sit ea ratio mihi diligenter perquirenti nondum comperisse contigit; neque viri ingenio et doctrina insignes, qui hoc nostro seculo eam expediendam, explicandam, et monstrandam susceperunt, aliud quam quantæ sint tenebræ, quibus ejusmodi studia involuta et impedita sint, ostendisse videntur. Carmina ea quæ cantu quodam exquisitiore, vocis varia et diversa flectione et modulatione producto et *πεποικιλμένῳ* recitari solebant, dum continuato instrumentorum sono tenor pronunciandi fulciretur, et ultra communem sermonis usum et consuetudinem proferretur, numeris, aut lege solutis, aut legi saltem minus severæ subjectis, composita esse, credere licet; ita ut syllabæ syllabis et pedes pedibus in strophis et antistrophis non omnes omnibus invicem responderent, tametsi mensura quædam utrisque communis comparata esset, qua singulæ singulis totæ convenirent, quamvis partes discreparent. Demosthenes plane distinguit *ἐμμέτρους* ab *ᾀδομένων* poetis;[2] eos scilicet qui versus justa symmetria definitos, et justo ordine distributos, quales sunt Homeri, Alcæi, Sapphûs, &c. ab iis qui cantica, qualia sunt Pindari et tragicorum, liberiore spiritu et cursu componebant, atque arti minus severæ tibicinis et citharœdi plurimum indulgebant.[3] Grammaticorum autem sapientia, omni ejusmodi indulgentiæ et licentiæ semper inimicissima, in iis corrigendis et reformandis, et ad regulam quandam et normam artis redigendis, tandem adhibita est; multis nempe post seculis, omni

---

[1] Apollonius Rhodius in limatissimo opere *ἢ καὶ οὐ πούλυς γὰρ*, &c. admisit, quæ in Homericis nullo modo locum habere potuissent. Arg. 160. Δ. ed. Brunck.

[2] *Ὥστε καὶ τοὺς ἐμμέτρους καὶ τῶν ᾀδομένων ποιητὰς, καὶ πολλοὺς τῶν συγγραφέων ὑποθεὶς τὰ ἐκείνων ἔργα τῆς αὐτῶν μουσικῆς πεποιῆσθαι.* Ἐπιταφ.

[3] Vide Athenæi l. x. c. lxxix. ed. Schweigh. locum obscurum sane et intellectu difficilem; e quo tamen colligere licet quantum ex arte citharistæ seu *κρουματοποιοῦ* distributio canticorum in strophas, antistrophas, et epodas dependeret.

ejusmodi poesi jamdudum prorsus extincta, et aliis bonis artibus et litteris sub imperatorum Romanorum dominatione jacentibus et oppressis: Cicero enim omnes ejusmodi conatus ignorasse videtur;[1] neque Quintilianus pro alio quam importunis molestorum hominum nugis habuisse.[2] Multi tamen postea in ea arena sudarunt, atque demum, sexto post Christum natum seculo ineunte, Eugenius Phryx, qui Anastasio imperante jam senex Constantinopoli docebat, *ἔγραψε κωλομετρίαν τῶν μελικῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους, καὶ Εὐριπίδου ἀπὸ δραμάτων πεντεκαίδεκα· περὶ τοῦ τί τὸ παιωνικὸν, παλιμβάκχιον, κ. τ. λ.*;[3] acumine quod ipsi proculdubio illi poetæ in primis stupuissent, vix credituri quanta scientiæ et artificii subtilitate carmina texuissent. Huic homini fortasse maxima ex parte debentur canticorum formæ quæ vulgo lectæ sunt antequam Burney, Brunck, et Porson alias nuper indiderunt, doctius quidem et ingeniosius excogitatas, at nulla tamen veterum auctoritate sancitas, qua antiquiores aut magis e mente poetarum esse ostenderentur: omnis enim de hac re doctrina, quæ linguam Græcam tot tantisque pedum et versuum nominibus sesquipedalibus ditavit vel oneravit, a molestis istis grammaticis, quos reprehendit Quintilianus, originem accepisse videtur; neque ulli priorum et feliciorum temporum scriptori omnino innotuisse. Plato canticum, *τὸ μέλος, ἐκ τριῶν συγκείμενον, λόγου τε καὶ ἁρμονίας, καὶ ῥυθμοῦ* esse, nulla metri mentione injecta, diserte docet; (de repub. l. iii. p. 398. D. ed Serr.) neque Hephæstio, secundi post Christum natum seculi grammaticus, in suis carminum veterum exemplaribus, versum, qui non in integra voce finem habuerit, agnovit,[4] paucissimis quibusdam, quos reprehendit vel excusat, exceptis: neque Horatius, lyricorum Græcorum, quos desideramus, imitator et interpres eximius, ejusmodi licentiam sibi unquam permisit: nam versus 19 et 1, carminum l. ii. 2. et l. iv. 2. in "*beatorum*" et "*admirari*" finiuntur, altero "*beato— ;*" et nomine "*Iule*" post alterum disyllabo pronunciato; atque *κόμμα ληκτικὸν* seu *τελικὸν* dactylici hexametri, Sapphico hendecasyllabo tertio subjunctum, quod metrici recentiores versum Adonium denominarunt, non pro versu integro, sed pro membro, versui præcedenti adjecto, habendum est (vide l. i. 2. vs. 19, 20, &c. et Sapph. frag. in Brunck. analect. i. et v.) Nostri tamen hodierni canticorum Pindari et tragicorum redactores, versus tantum non omnes, mediis dissectis vocibus, definiunt et distinguunt; qua ratione versus solutos tragici Italici Metastasii quivis minore etiam negotio in strophas et antistrophas invicem respondentes redigere possit. Quo animo Shakespearius noster, critico quodam recentiore docente, comperisset se *versus trochaicos trimetros brachucatalecticos, syllaba proceleusmatica pereleganter auctos* scriptitasse, nemo est hodie qui non sentit; neque alio, credo, Æschylus auditurus esset nomina versuum in quos posteri numeros ejus lege solutos diviserint.

Apud Homericorum temporum Græcos voces disyllabæ quamplurimæ priore longa et posteriore brevi, nisi aliis in versu constituendo accommodarentur, omnino pronunciabantur, ut *ΛΑFΟΣ, ΝΑFΟΣ*,

---

[1] A modis quibusdam cantu remoto, soluta videtur esse oratio, maximeque id in optimo quoque eorum poetarum qui λυρικοὶ a Græcis nominantur, quos cum cantu spoliaveris, nuda pæne remanet oratio. Cic. orator.

[2] In adeo molestos incidimus grammaticos, quam fuerunt qui lyricorum quædam carmina in varias mensuras coegerunt. Quintil. inst.

[3] Suid. in v.

[4] Πᾶν μέτρον εἰς τέλειαν περατοῦται λέξιν, κ. τ. λ. c. iv. s. 3.

ϜΕFΟΣ, ΧΡΕFΟΣ, &c.; quarum priores syllabas Attici et Iones recentiores corripiebant et posteriores producebant constanter *ΛΕΩΣ, ΝΕΩΣ, 'ΕΩΣ, ΧΡΕΩΣ*, &c., exoletis jam litteris *F* et *Ϝ*; quo mihi pro comperto est, illos initio dictionis, ictum vel impetum vocis in dicendo plerumque impegisse, quomodo solebant Latini veteres et adhuc solemus nos Angli; atque hos in finem ejus, ut Francogalli, eum protulisse; quam ob causam mihi probabilius visum est augmenta in temporibus præteritis verborum omnium, quæ augmenta accipere solerent, retinere vel restituere; quum vocalis a fine potius quam ab initio vocis, antiquo eo pronunciandi more, amputari vel elidi debuisset. In finibus tamen dictionum litteræ istæ vocales, aliæ aliis, et singulæ pro loco quem in versu tenebant, plus minusve elisioni vel amputationi obnoxiæ fiebant; sed obnoxiæ quodammodo omnes præter *Υ*; quæ potestate quadam se sustinendi prædita esse videtur; nusquam enim in Homericis a vocali sequenti absorpta est. In exemplaribus vulgatis augmentum in compositis fere omnibus conservatur inter præpositionem et verbum, quibus protectum est.

In carminis textu redigendo et constituendo, quæ probabiliora in codicum et exemplarium veterum variis lectionibus visa sint, selegi et tacitè recepi, sed nihil momenti alicujus e conjectura, non monito lectore, et ratione reddita, admisi.

P. S. Dum hæc imprimebantur, mihi videre contigit quæ vir diligens et ingeniosus Raoul de la Rochette pro Fourmontio atque ejus titulis Amyclæis contra me disertè satis et copiosè disputavit. Ea tamen non mihi est in animo retractare; quum jamjam septuagenario neque otium neque operæ pretium sit hominem arguere, qui portenta ista *ΑΡΙΣΕΤΑΝΔΕFΟ, ΑΡΙΣΕΤΟΜΑΚΟ, ΣΕΚΟΛΑ, ΣΕΚΕΠΑ*, &c. ullo unquam veterum Græcorum sermone usurpata esse, sibi persuaserit; aut *ΜΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΚΟΥΡΑΙ ΤΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ* modum esse loquendi genti vel civitati ulli antiquæ Hellenicæ unquam cognitum crediderit; aut cui simplex, sincerus, et intemerata fide, visus sit is, qui aliud istud portentum *ΙΚΕΤΕΡΚΕΡΑΤΕΕΣ*, ex Hesychio male lecto confictum, et nominis, sive nullius, sive alius *ΕΤΕΟΚΑΡΕΣ*, loco receptum, pro vero et antiquo a lapide exscripto, proferre et venditare ausus esset. Fraudem flagitiosissimam, in illo nomine pro hoc substituendo, ipse ejus defensor et emendator planè etsi invitus agnovit; neque ei, qui semel sic mentitus sit, in alia ulla re unquam credendum est. Ob multos me errores, in libro de litteris Græcis, piacularem esse jampridem professus sum: sed tituli isti pseudo-amyclæi ipsi se falsos esse cuivis doctiori satis produnt; neque nostra disputatione, in plurimis corrigenda, ad id demonstrandum indigent. Masoretica ea *αριστετος, σεκεπας*, &c., sic inserto *E*, pro *αριστος, σκεπας*, &c., meræ sunt scioli insulsi sordes et quisquiliæ, ab omni omnium seculorum indole, ratione, et usu loquendi prorsus aliena, quæ serio tractare et arguere vix minoris stultitiæ foret, quam fingere et proferre impudentiæ, audaciæ, et inscitiæ fuit. Quod me autem insimulat defensor, mala fide egisse in ea fraude detegenda, quam is, qua fide scit ipse, simul agnoscit ac defendit, ratio arguendi est eorum solennis, quibus argumenta justa desunt: at qua tamen fide egerit ille in tacitè transmittendo serpentem et vulpes clypeo exstantes, et ad belli Messeniaci, quod titulis designari negat, historiam fabulosam planè pertinentes, atque ideo a fabricatore, quum verbis designare nesciret, appositas, judicet lector æquus. Hominem adultum, qui critici partes sibi

agendas tam audacter suscepit, me sanè pudet admonere, Latonam, Græcè loquenti, quacunque sit dialecto, solam esse *ματερα* vel *μητερα του Απολλωνος;* unamque solam esse, non plures, uniuscujusque vel dei, vel hominis, vel animalis: Græcis enim antiquis non, ut nostri seculi scriptoribus, ratione et sensu communi in verborum usu carere licebat. Eorum lingua e suis tantum radicibus in immensum pullulabat; atque ideo in omni sua forma ex intimis humanæ mentis cogitationibus, justa lege naturæ sese evolventibus, unicè et omnino pendebat; quo fit ut, ad eam ritè intelligendam, opus sit ratione haud minus quam memoria; atque e ratione grammatica universali certissimè dijudicare liceat, quid sit, et quid non sit Græcum. Non ideo, quum dicam *ματερες και κουραι του Απολλωνος* modum loquendi esse, qui in nulla unquam dialecto Hellenica exstitisse potuerit, eam veterum modorum scientiam mihi præsumo, quæ nemini possit contingere, ut insimulat defensor; sed eam tantum, qua nemo Græci sermonis mediocriter doctus carere potest. Homines autem istiusmodi alios omnes cæcutire credunt ubi ipsi nihil vident.

EMENDANDA ET CORRIGENDA.

IL.

Α.	48.	ͱιων lege	ͱιͱον.
	175.	τιμησοντι	τιϜμῆσοντι.
	663.	Ϝεισης	ϜεισϜης.
Β.	280.	λαͱον	λαϜον.
	687.	βαβαροφῶνων	βαρβαροφῶνων.
Δ.	327.	πληγσιππον	πληγσͱιππον.
Ε.	626.	πνυιῆσι	πνοϜῆσι.
	740.	κρυοεντα	κρυοεντσα.
	855.	ῶρματο	ορμᾶτο.
Ζ.	14.	αφνειος	ͱαφνειος.
Θ.	43.	εδυνε	εδυϜνε.
	163.	ατιμησοντι	ατιϜμῆσοντι.
	298.	αρεϜιθοων	αρεϜιθοϜων.
	544.	εϜοισιν	ͱεϜοισιν.
	553.	γεφυρας	γεφυϜρας.
Ι.	64.	επιδημοϜο	επιδημιοϜο.
	250.	ευρεμεν	ͱευρεμεν.
	323.	νεοσσοις	νεϜοσσοις.
	481.	ως	ͱως.
Κ.	299.	αγῆνορος	αγῆνορας.
	470.	ͱικσον	ͱικσαν.
	573.	τροφων	τροϜων.
	541.	οι	ͱοι.
Λ.	247.	ͱομιλον	ͱομιλϜον.
Μ.	367.	οτρυνετε	οτρυϜνετε.
Ν.	69.	μαντει	μαντιι.
	338.	ͱομιλον	ͱομιλϜον.
	363.	ορθυονεϜα	οθρυονεϜα.
	652.	υπ'	ͱυπ'.
Ξ.	415.	γινεται	γιγνεται.
Ο.	124.	θαασσε	θαϜασσε.
	230.	φοβεεν	φοβεεεν.
	315.	μεν'	μεν.
	490.	γινεται	γιγνεται.
	637.	ͱεκτορι	εκτορι.
Π.	62.	ͱοποι'	ͱοποτ'.
	177.	επικλῆσιν	επικλῆσιν.
	214.	ομφαλοενται	ομφαλοεντσαι.
	305.	ανανκῆ	ανανκῇ.
	341.	καρῇ	καρῆ.
	550.	επαμυνεεν	επαμυϜνεεν.
	661.	αγυρι	αγυριι.
	663.	εντε	εντε'.
	738.	αγακλεϜος	αγακλεεος.
Ρ.	662.	θρασυιαων	θρασυιαϜων.
	740.	ιππων	ͱιππων.
Ρ.	758.	υπ'	ͱυπ'.
Σ.	129.	εταροισιν	ͱεταροισιν.
	165.	ἧρατο	ͱῆρατο.
	173.	αμυνομενοι	αμυϜνομενοι.
	316.	πηλεϜιαδες	πηλεϜιαδης.
	458.	υι'	ͱυι'.
Υ.	59.	πολυπιδακος	πολυπιϜδακος.
	308.	γενωνται	λιπωνται.
Φ.	592.	νεοτευχτοϜο	νεϜοτευχτοϜο.
Ψ.	143.	εϜεσπεν	εϜεσπε.
	310.	ορϜω	οιϜω.
	571.	ῇσκῦνας	ῇκῦϜνας.
	659.	ͱωσπερ	ͱωπερ.
	892.	αεθλον	αϜεθλον.
Ω.	221.	μαντεες	μαντιες.
	391.	κυδιανειρῇ	κυϜδιανειρῇ.
	672.	δειδσει'	δδειδσει'.

OD.

Α.	241.	ανηρεπτσαντο	ανηρειπτσαντο.
Β.	49.	βιοτον	βιϜοτον.
	257.	ως	ͱως.
	267.	ͱηλθεν	ηλθεν.
	306.	τελευτησοντιν	τελεϜτῆσοντιν.
Γ.	337.	αυϜδῆσααστσης	αυϜδῆσαντσης.
Δ.	707.	ουκε	ουδε.
Θ.	540.	οϊδσυροϜο	οϊδσυϜροϜο.
Ι.	167.	adde punctum post αιγων.	
	501.	απσορϜοον	απσοροϜον.
Μ.	130.	γινεται	γιγνεται.
Ξ.	414.	χσεινῶ	χσεινῷ.
Ο.	415.	αθυρματα	ͱαθυϜρματα.
Π.	236.	οφρα	ͱοφρα.
Σ.	322.	αθυϜρματα	ͱαθυϜρματα.
	351.	οφρα	ͱοφρα.
	422.	χρῆτηρ'	κρῆτηρ'.
Φ.	204.	ͱεͱον	ͱεϜον.

NOT. IN IL.

Γ.	432-6.	formæ	forma.
Δ.	259.	κεραζοω	κεραζω.
	507-16.	episodio	episodium.
Κ.	51-2.	ea	ex.
Ο.	16.	commodum	commodam.

NOT. IN OD.

Ι.	77.	peccat	peccet.

Condonanda forsitan hæc oculis jam hebetioribus in opere tam difficili et novo: at me piget pudetque tam parum constantiæ tenuisse in notis extensionis affigendis super litteras aliarum litterarum elisione vel absorptione productas; quod tamen cuivis facile corrigendum erit e ratione grammatica in Prolegomenis exposita, et postremis Odysseæ libris; quibus, moti præteritis admissis, curam intentiorem impendimus.

ϜΙΛϜΙΑΣ

ΚΑΙ

ϜΟΔΥΣΣΕΙΑ.

ϜΙΛϜΙΑΣ.

ΜΗΝΙΝ αϝειδε, θεα, πηλεϝιαδαϝ' αχιλεϝος Α
ολομενην, ͱη μυϝρι' αχαιϝοισ' αλγε' εθῆκεν,
πολλας δ' ῐφθῐμοϝς πσυϝχας αϝιδι προϊαπτσεν
ͱηροϝων, αϝτοϝς δε ͱελωρι' ετευχε κυνεσιν,
οιϝωνοισι τε παντσι· διος δ' ετελεϝετο βουλη·
εκς ͱοϝο δη τα πρῶτα διαστητην ερισαντε
ατρεϝιδης τε, ϝαναξς ανδρων, και διϝος αχιλλεϝς.
 τις τ' αρ σφοϝε θεων εριδι γσυνεͱηκε μαχεσθαι;
λητοος και διος ͱυιος· ͱο γαρ βασιλεϝι χολῶθεις
νουσον ανα στρατον ὦρσε κακην· ολεκοντο δε λαϝοι·
ͱοονεκα τοι χρυσεϝ' ἦτιϝμῆσ' αρῆτηρα
ατρεϝιδης· ͱο γαρ ηλθε θοϝας επι ναϝας αχαιϝων,
λυϝσομενος τε θυγατρα, φερων τ' απερεισι' αποινα,
στεφμαθ' εχων εν χερσιν ͱεκηβολοϝ απολλῶνος,
χρυσεῳ̃ ανα σκηπτρῳ̃· και ελισσετο παντας αχαιϝοϝς,
ατρεϝιδᾱ̃ δε μαλιστα, δυω κοσμητορε λαϝων·
 ατρεϝιδαι τε, και αλλοι ͱεϋκνημῖδες αχαιϝοι,
ͱυμῖν μεν θεοι δοιεν, ολυνπια δῶμαθ' εχοντες,
εκπερθσαι πριαμοϝο πολιν, και ϝοικαδ' ͱικεσθαι·
παιδα δε μοι λυϝσαι τε φιλην, τα δ' αποινα δεχεσθαι,
ͱαδσομενοι διος ͱυιον ͱεκηβολον απολλῶνα.
 ενθ' αλλοι μεν παντες εφευφημησαν αχαιϝοι,
αιδεεσθαι θ' ιερεϝα, και αγλαϝα δεχθαι αποινα·
αλλ' ουκ ατρεϝιδῃ̃ αγαμεμνονι ϝανδανε θυϝμῳ̃,
αλλα κακως αφιͱεε, κρατερον δ' επι μυϝθον ετελλεν·
 μη σε, γερον, κοιλῃ̃σιν εγω παρα ναϝσι κιχειω,
η νῦν δηθυϝνοντ' η ͱυστερον αϝτις ιοντα,
μη νυ τοι ου χραϝσμῃ̃ σκηπτρον, και στεφμα θεοϝο.
την δ' εγω ου λυϝσω· πριν μιν και γηρας επειτιν,
ͱημετερῳ̃ ενι ϝοικῳ̃, εν αργεϊ, τηλοθι πατρης,
ͱιστον εποιχομενην, και εμον λεχος αντιαοντσαν·
αλλ' ιθι, μη μ' ερεθιδσε, σαωτερος ͱως κε νεηαι.

ͱως εφατ᾽· εδδειδσεν δ᾽ ͱο γερων, και επειθετο μυϝθῳ᾽ A
βη δ᾽ ακεων παρα θῖνα πολυφλοισβοϝο θαλασσης,
πολλα δ᾽ επειτ᾽ απανευθε κιων ῆρᾶθ᾽ ο γεραϝος
απολλῶνι ϝανακτι, τον ῆυκομος τεκε λητω·
κλῦθι μεϝ, αργυροτοκσ᾽, ͱος χρυσην αμφιβεβηκας,
κιλλαν τε δσαθεην, τενεδοϝο τε ϝιφι ϝανασσεις,
σμινθεϝ· ει ποτε τοι χαριεντ᾽ επι ναϝον ερεφσα,
ή ει δη ποτε τοι κατα πιϝονα μηρί εκῆα
ταυρων, ηδ᾽ αιγῳν, τοδε μοι κραϝῆνον εελδωρ·
τιϝσειαν δαναοι εμα δακρυϝα σοισι βελεσσιν.
ͱως εφατ᾽ ευχομενος· τοϝο δ᾽ εκλυϝε φοιβος απολλων·
βη δε κατ᾽ ολυνποϝο καρῆνων χωομένος κεαρ,
τοκσ᾽ ωμοισιν ͱεχων, αμφῆρεφεα τε φαρετρην·
εκλανγσαν δ᾽ αρ᾽ οϊστοι επ᾽ ωμων χωομενοϝο.
ͱεδσετ᾽ επειτ᾽ απανευθε ναϝων, μετα δ᾽ ͱιον εͱηκεν·
δδεινη δε κλανγη γενετ᾽ αργυρεοϝο βιοϝο.
ουρεϝας μεν πρῶτον επῴχετο, και κυνας αργοϝς·
αϝταρ επειτ᾽ αϝτοισι βελος ͱεχεπευκες εφιͱενς,
βαλλ᾽· αιϝει δε πυραι νεκυων καϝοντο θαμειαι.
ͱεννͱημαρ μεν ανα στρατον ῴχετο κηλα θεοϝο·
τῇ δεκατῆ δ᾽ αγορηνδ᾽ εκαλεσσατο λαϝον αχιλλεϝς·
τῷ γαρ επι φρεσ᾽ εθῆκε θεα λεϝκωλενος ͱηρη·
κηδετο γαρ δαναων, ͱοτι ρα θνῆσκοντας ͱορᾶτο.
ͱοι δ᾽ επει ῶν ῆγερθεν, ͱομηγερεες τ᾽ εγενοντο,
τοισι δ᾽ ανͱισταμενος μετεφη ποδας ῶκυς αχιλλεϝς·
ατρεϝιδη, νῦν αμμε παλινπλανχθεντας οἴϝω
απς απονοστησεεν, ει κεν θανατον γε φυγοιμεν·
ει δη ͱομοο πολεμος τε δαμᾷ και λοιμος αχαιϝοϝς.
αλλ᾽ αγε δη τινα μαντιν ερειομεν, ή ͱιερεϝα,
η και ονειροπολον, και γαρ τ᾽ οναρ εκ διος εστιν·
ͱος ϝεσποι, ͱο τι τοσον εχωσατο φοιβος απολλων·
ει τ᾽ αρ᾽ ͱογ᾽ ευχωλης επιμεμφεται, ειθ᾽ εκατονβης·
αι κεν πως ϝαρνων κνισσης αιγων τε τελειων
βουλητ᾽ αντιασανς ͱημιν απο λοιγον αμυϝναι.
ητοι ͱογ᾽ ͱως ϝεσπων, κατ᾽ αρ᾽ ͱεδσετο· τοισι δ᾽ ανεστη
καλχανς θεστοριδης οιϝωνοπολων ͱοχ᾽ αριστος,
ͱος ϝοιδεε τα τ᾽ εοντα, τα τ᾽ εσσομενα, προ τ᾽ εοντα,
και ναϝεσ᾽ ͱηγησατ᾽ αχαιϝων ϝιλϝιον εισῶ,
ͱην δια μαντοσυνην, την ͱοι πορε φοιβος απολλων·
ͱο σφιν ͱεΰφρονεων αγορεϝσατο, και μετεϝεσπεν·
ω αχιλεϝ, κελεαι με, διϊ φιλε, μυϝθησασθαι
μηνίν απολλῶνος, ͱεκατηβελεταϝο ϝανακτος.
τοιγαρ εγω ϝερεω· συ δε συνθεο, και μοι ομοσσον,
η μεν μοι προφρων ϝεπεσιν και χερσιν αρηγσεεν.
η γαρ οἴϝομαι ανδρα χολῶσεμεν, ͱος μεγα παντων
αργειϝων κρατεει, και ͱοι πειθονται αχαιϝοι.

τον δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ὼκυς αχιλλεϝς·
θαρσησανς μαλα, ϝεσπε θεοπροπιον, ͱο τι ϝοιδσθα.
ου μα γαρ απολλῶνα, διϊ φιλον, ͱῷτε συ, καλχαν,
ευχομενος δαναοισι θεοπροπιας αναφαινεις,
ουτις, εμεο δσαϝοο και επι χθονι δερκομενοϝο,
σοι κοιλῆς παρα ναϝσι βαρυιας χειρας εφοισει,
γσυνπαντων δαναων· ουδ' ἣν αγαμεμνονα ϝεσπῃς,
ͱος νῦν πολλον αριστος ενι στρατῷ ευχεται εεναι.
και τοτε δη θαρσησε, και ηὔϝδαε μαντις αμυϝμων·
ουτ' αρ' ͱογ' ευχωλης επιμεμφεται, ουθ' εκατονβης·
αλλ' ͱενεκ' αρῆτηρος, ͱον ῆτιϝμῆσ' αγαμεμνων,
ουδ' απελυϝσε θυγατρα, και ουκ απεδεχσατ' αποινα.
τοονεκ' αρ' αλγε' εδῶκεν ͱεκηβολος, ηδ' ετι δῶσει·
ουδ' ͱογε πριν λοιμοϝο βαρυιας χειρας αφεχσει,
πριν γ' απο πατρι φιλῳ δομεναι ϝελικῶπιδα κοϝρην
απριατην, αποινον, αγεεν θ' ιερην ͱεκατονβην
ες χρυσην· τοτε κεν μιν ͱιλασσαμενοι πεπιθοιμεν.
ητοι ͱογ' ͱως ϝεσπων κατ' αρ' ͱεδσετο· τοισι δ' ανεστη
ͱηρως ατρεϝιδης ευρυ κρεϝων αγαμεμνων
αχνυμενος· μενεος δε μεγα φρενες αμφιμελαιναι
πιμπλαντ', οσσε δε ͱοι πυρι λαμπεταοντι ϝεϊκτην·
καλχαντα πρῶτιστα κακ' οσσομενος προσεϝεσπεν·
μαντι κακων, ου πῶ ποτε μοι το κρηγυον ϝεσπας·
αιϝει τοι τα κακ' εστι φιλα φρεσι μαντεϝεσθαι·
εσθλον δ' ουδε τι πῶ ϝεσπας ϝεπος, ουδ' ετελεσσας·
και νῦν ἐν δαναοισι θεοπροπεων αγορεϝεις,
ͱως δη τοοδ' ͱενεκα σφιν ͱεκηβολος αλγεα τευχει,
ͱοονεκ' εγω κοϝρης χρυσεϝιδος αγλαϝ' αποινα
ουκ εθελον δεχσασθαι· επει πολυ βουλομαι αϝτην.
αλλα και ͱως εθελω δομεναι παλιν, ει τογ' αμεινον·
βουλομ' εγω λαϝον σαον εσμεναι, η' απολεσθαι.
αϝταρ εμοι γερας αϝτιχ' ετοιμασαθ', οφρα μη οιος
αργειϝων αγεραστος εω· επει ουδε ϝεϝοικεν.
λεϝσσετε γαρ τογε παντες, ͱο μοι γερας ερχεται αλλῃ.
τον δ' ῆμειβετ' επειτα ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς·
ατρεϝιδη κυϝδιστε, φιλοκτεανωτατε παντων,
πως γαρ τοι δῶσοντι γερας μεγαθυϝμοι αχαιϝοι;
ουδ' ετι ποο ϝιδμεν γσυνηϊϝα κειμενα πολλα·
αλλα τα μεν πολιων εκσεπραθομεν, τα δεδασται,
λαϝοϝς δ' ουκι ϝεϝοικε παλινλογα ταϝτ' επαγειρεεν.
αλλα συ μεν νῦν τηνδε θεῷ προͱες· αϝταρ αχαιϝοι
τριπλῇ τετραπλῇ τ' αποτιϝσομεν, αι κε ποθι δσεϝς
δῶησι τροϝιην ͱεϋτειχεον εκσαλαπακσαι.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη κρεϝων αγαμεμνων·
μηδ' ͱοϝτως, αγαθος περ εων, θεοϝεικελ' αχιλλεϝ,
κλεπτε νοῳ· επει ου παρελευθσεαι, ουδε με πειθσεις.

η' εθελεις, ͱοφρ' αϝτος ͱεχῇς γερας, αϝταρ εμ' αϝτως A
ͱησθαι δεϝομενον; κελεαι δε με τηνδ' αποδω̃ναι;
αλλ' ει μεν δωσοντι γερας μεγαθυϝμοι αχαιϝοι,
αρσαντες κατα θυϝμον, ͱοπως ανταγσιον εσται·
ει δε κε μη δω̃ωντιν, εγω δε κεν αϝτος ͱελωμαι
η τεϝον, η' αιϝαντος, ιων γερας, η' ͱοδυσεϝος.
αλλ' ητοι μεν ταϝτα μεταφρασομεσθα και αϝτις.
νυ̃ν δ' αγε, ναϝα μελαιναν ϝερυσσομεν εις ͱαλα διϝαν,
ες δ' ερετας επιτηδες αγη̃ρομεν, ες δ' ͱεκατονβην
θησομεν, αν δ' αϝτην χρυσεϝιδα καλλιπαρῃ̃ον
βησομεν· ͱενς δε τις αρχος ανηρ βουληφορος εστω,
η' αιϝανς, η' ιδομενεϝς, η διϝος ͱοδυσσεϝς·
ηε συ, πηλεϝιδη, παντων εκπαγλοτατ' ανδρων,
ͱοφρ' ͱημι̃ν ͱεκαϝεργον ͱιλασσεαι ͱιερα ρεκσανς.
τον δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη ποδας ω̃κυς αχιλλεϝς·
ω μοι, αιδειην επιϝεσμενε, κερδαλεοφρον,
πως τις τοι προφρων ϝεπεσιν πειθηται αχαιϝων,
η' ͱοδον ελθεμεναι, η' ανδρεσι ϝιφι μαχεσθαι;
ου γαρ εγω τροϝων ͱενεκ' ηλυθον αιχμη̃ταϝων
δευρο μαχησομενος· επει ουτι μοι αιτιοι εντιν.
ου γαρ πω̃ ποτ' εμας βοϝας ηλασαν, ουδε μεν ͱιπποϝς,
ουδε ποτ' εν φθιϝῃ̃ εριβωλακι, βω̃τιανειρῃ̃,
καρπον εδηλησαντ'· επειη μαλα πολλα μετακσυ
ορεα τε σκιοεντα, θαλασσα τε ϝηχη̃εντσα·
αλλα σοι, ω μεγ' ααιδες, ͱαμ' ͱεσπομεθ', ͱοφρα συ χαιρῃ̃ς,
τιϝμην αρνυμενοι μενελαϝῳ̃, σοι τε, κυνω̃πα,
προς τροϝων· των ουτι μετατρεπε', ουδ' αλεγιδσεις·
και δη μοι γερας αϝτος αφαιρησεσθαι απειλεις,
ͱω̃, επι πολλ' εμογησα, δοσαν δε μοι ͱυιες αχαιϝων.
ου μεν σοι ποτε ϝεισϝον ͱεχω γερας, ͱοποτ' αχαιϝοι
τροϝων εκπερθσωνθ' ευ̃ναιομενον πτολιεθρον.
αλλα το μεν πλειον πολυαϝικος πολεμοϝο
χειρες εμαι διϝεποντ'· αταρ η̃ν ποτε δασμος ͱικηται,
σοι το γερας πολυ μειδσον, εγω δ' ολιγον τε φιλον τε
ερχομ' ͱεχων επι ναϝας, επη̃ν κε καμω πολεμιδσων.
νυ̃ν δ' ειμι φθιϝηνδ'· επειη πολυ φερτερον εστιν
ϝοικαδ' ιμεν γσυν ναϝσι κορωνισιν· ουδε σ' οιϝω.
ενθαδ' ατιϝμος εων, ͱαφενος και πλουτον αφυκσεεν.
τον δ' η̃μειβετ' επειτα ϝαναкς ανδρων αγαμεμνων·
φευγε μαλ', ει τοι θυϝμος επεσσυται· ουδε σ' εγωγε
λισσομαι ͱεινεκ' εμεϝο μενεεν· παρ' εμοιγε και αλλοι,
ͱοι κε με τιμησοντι· μαλιστα δε μητιετα δσεϝς.
εχθιστος δε μοι εσσι διοτρεφεων βασιλεϝων.
ει μαλα καρτερος εσσι, θεος ποϝο σοι τογ' εδω̃κεν.
ϝοικαδ' ιων γσυν ναϝσι τε σῃ̃ς, και σοισ' ͱεταροισιν,
μυρμιδονεσι ϝανασσε· σεθεν δ' εγω ουκ αλεγιδσω,

ουδ᾽ οθομαι κοτεοντος· απειλησω δε τοι ͱω̄δε· Α
ͱως εμ᾽ αφαιρεεται χρυσεϝιδα φοιβος απολλων,
την μεν εγω γσυν ναϝι τ᾽ εμῆ και εμοισ᾽ ͱεταροισιν
πεμπσω· εγω δε κ᾽ αγω βρισεϝιδα καλλιπαρῆον,
αϝτος ιων κλισιηνδε, τεϝον γερας· ͱοφρ᾽ ͱεϋ ϝειδῆς,
ͱοσον φερτερος ῆμι σεθεν, στυγεῆ δε και αλλος
ϝεισϝον εμοι φασθαι, και ͱομοιωθημεναι αντην.
ͱως φατο· πηλεϝιϝῶνι δ᾽ αχος γενετ᾽· εν δε ͱοι ητορ
στηθεσσιν λασιοισι διανδιχα μερμηρικσεν,
ή ͱογε φασγανον ͱοκσυ ϝερυσσαμενος παρα μηροο,
τοϝς μεν αναστησειεν, ͱο δ᾽ ατρεϝιδην εναρικσοι,
ηε χολον παϝσειεν, ερητυϝσειε τε θυϝμον.
ͱεϝος ͱο ταϝθ᾽ ορμαινε κατα φρενα και κατα θυϝμον,
ͱελκετο δ᾽ εκ κολεοϝο μεγα χσιφος· ηλθε δ᾽ αθηνη
ουρανοθεν· προ γαρ ͱῆκε θεα λεϝκωλενος ͱηρη,
αμφω ͱομως θυϝμῶ φιλεοντσα τε, κηδομενη τε·
στη δ᾽ οπιθεν, χσανθης δε κομης ͱελε πηλεϝιϝῶνα,
οιῶ φαινομενη, των δ᾽ αλλων ουτις ͱορᾶτο.
θαμβησεν δ᾽ αχιλεϝς, μετα δ᾽ ετραπετ᾽· αϝτικα δ᾽ εγνω
παλλαδ᾽ αθηναιην· δδεινω δε ͱοι οσσ᾽ εφαϝενθην·
και μιν φῶνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
τιπτ᾽ αϝτ᾽, αιγιͱοχοϝο διος τεκος, ηληλουθας;
ή, ͱινα ͱυβριν ϝιδῆς αγαμεμνονος ατρεϝιδαϝο;
αλλ᾽ εκ τοι ϝερεω, το δε και τελεεσθαι οϊϝω,
ͱῆς ͱυπεροπλιϝῆσι ταχ᾽ αν ποτε θυϝμον ολεσσῆ.
τον δ᾽ αϝτε προσεϝεσπε θεα γλαϝκῶπις αθηνη·
ηλθον εγω παϝσοντσα τεϝον μενος, αι κε πιθηαι,
ουρανοθεν· προ δε μ᾽ ͱῆκε θεα λεϝκωλενος ͱηρη,
αμφω ͱομως θυϝμῶ φιλεοντσα τε, κηδομενη τε.
αλλ᾽ αγε, ληγ᾽ εριδος, μηδε χσιφος ͱελκεο χειρι·
αλλ᾽ ητοι ϝεπεσιν μεν ονειδισον, ͱως εσεται περ.
ͱω̄δε γαρ εκσϝερεω, το δε και τετελεσμενον εσται·
και ποτε τοι τρις τοσα παρεσσεται αγλαϝα δῶρα,
ͱυβριος ͱεινεκα τησδε· συ δ᾽ ͱισχεο, πειθεο δ᾽ ͱημῖν.
την δ᾽ απαμειβομενος προσεφη ποδας ῶκυς αχιλλεϝς·
χρη μεν σφοϝιτερον γε, θεα, ϝεπος ερυϝσασθαι,
και μαλα περ θυϝμῶ κεχολῶμενον· ͱως γαρ αμεινον.
ͱος κε θεοισ᾽ επιπειθηται, μαλα τ᾽ εκλυϝον αϝτοο.
ῆ, και επ᾽ αργυρεῆ κωπῆ σχεθε χειρα βαρυιαν·
αψ δ᾽ ες κουλεον ῶθσε μεγα χσιφος, ουδ᾽ απιθησεν
μυϝθῶ αθηναιης· ͱη δ᾽ ολυμπονδ᾽ εβεβηκεεν,
δῶματ᾽ ες αιγιͱοχοϝο διος, μετα δαιμονας αλλοϝς.
πηλεϝιδης δ᾽ εκσαϝτις αταρτηροισι ϝεπεσσιν
ατρεϝιδην προσεϝεσπε, και ου πω̄ ληγε χολοϝο·
ϝοινοβαρες, κυνος ομμαθ᾽ εχων, κραδιην δ᾽ ελαφοϝο,
ουτε ποτ᾽ ες πολεμον ͱαμα λαϝῶ θωρηχθηναι,

ουτε λοχονδ' ιμεναι γσυν αριστεϝεσιν αχαιϝων,
τετληκας θυϝμῳ· το δε τοι κηρ ϝειδεται εεναι.
η πολυ λαϝιον εστι, κατα στρατον ευρυν αχαιϝων
δωρ' αποͱαιρεεσθαι, ͱοστις σεθεν αντιον ϝεσπῃ·
δημοβορος βασιλεϝς, επει ουτιδανοισι ϝανασσεις·
η γαρ αν, ατρεϝιδη, νῦν ͱυστατα λωβησαιο·
αλλ' εκ τοι ϝερεω, και επι μεγαν ͱορκον ομοομαι,
ναι μα τοδε σκηπτρον, το μεν ου ποτε φυλλα και οδσοϝς
φυϝσει, επειδη πρωτα τομην εν ορεσσι λελοιπεν,
ουδ' αναθηλησει· περι γαρ ρα ͱε χαλκος ελεπσεν
φυλλα τε και φλοϝον· νῦν αϝτε μιν ͱυιες αχαιϝων
εν παλαμῃς φορεοντι δικασπολοι, ͱοι τε θεμιστας
προς διος ηρυϝαται· ͱο δε τοι μεγας εσσεται ͱορκος·
η ποτ' αχιλλεϝος ποθη ͱιξεται ͱυιας αχαιϝων
γσυμπαντας· τοις δ' ουτι δυνησεαι, αχνυμενης περ,
χραιϝσμεεν, ευτ' αν πολλοι ͱυφ' εκτορος ανδροφονοϝο
θνῃσκοντες πιπτωντι· συ δ' ενδοθι θυϝμον αμυξεις.
ͱως φατο πηλεϝιδης· ποτι δε σκηπτρον βαλε γαιῃ
χρυσειοισ' ͱηλοισι πεπαρμενον· ͱεδσετο δ' αϝτος.
ατρεϝιδης δ' ͱετερωθεν εμηνιϝε· τοισι δε νεστωρ
ͱηδυϝεπης ανορoϝσε, λιγυς πυλιων αγορεϝτης,
τοο και απο γλωσσης μελιτος γλυκιων ρεϝεν αυϝδη.
τῳ δ' ηδη δυο μεν γενεαι μεροπων ανθρωπων
πεφθιαθ', οι ͱοι προσθεν ͱαμ' ετραφεν ηδ' εγενοντο
εν πυλῳ αγαθεῃ, μετα δε τριτατοισ' εϝανασσεν·
ͱο σφιν ͱεϋφρονεων αγορεϝσατο, και μετεϝεσπεν·
ω ποποι! η μεγα πενθος αχαιϝιδα γαιαν ͱικανει.
η κεν γηθησαι πριαμος, πριαμοϝο τε παιδες,
αλλοι τε τροϝες μεγα κεν κεχαροιατο θυϝμῳ,
ει σφοϝιν ταδε παντα πυθοιατο μαρναμενοιϊν,
ͱοι περι μεν βουλην δαναων, περι δ' εστε μαχεσθαι.
αλλα πιθεσθ'· αμφω δε νεϝωτερω εστον εμεϝο·
ηδη γαρ ποτ' εγω και αρειοσιν ηεπερ ͱυμῖν
ανδρεσιν ͱομιλϝησα, και ου ποτε μ' ͱοιγ' αθεριδσον.
ου γαρ πω τοιοϝς ϝιδον ανερας, ουδε ϝιδωμαι,
ͱοιον πειριθοϝον τε, δρυϝαντα τε ποιμενα λαϝων,
καινεϝα τ', εξαδιον τε, και αντιθεον πολυφημον,
και μεν τοισιν εγω μεθομιλϝεον εκ πυλοϝ' ελθων,
τηλοθεν εξ απιης γαιης· καλεσαντο γαρ αϝτοι·
και μαχομην κατ' εμ' αϝτον εγω· κεινοισι δ' αν ουτις
των, ͱοι νυν βροτοι εντιν επιχθονιοι, μαχεοιτο·
και μεν μεο βουλεων γσυνͱιͱεν, πειθοντο τε μυϝθῳ.
αλλα πιθεσθε και υμμες, επει πειθεσθαι αμεινον·
μητε συ τονδ', αγαθος περ εων, αποͱαιρεο κοϝρην,
αλλ' εϝα', ͱως ͱοι πρωτ' εδοσαν γερας ͱυιες αχαιϝων·
μητε συ, πηλεϝιδ', εθελ' εριδσεμεναι βασιλεϝι

αντιβιην· επει ου ποθ' ομοιης μεμορε τιFμης A
σκηπτοͱοχος βασιλεFς, ͱῷτε δσεFς κυFδος εδῶκεν.
ει δε συ καρτερος εσσι, θεα δε σ' εγῆνατο μητηρ,
αλλ' ͱογε φερτερος εστιν, επει πλεονεσσι Fανασσει.
ατρεFιδη, συ δε παFε τεFον μενος· αFταρ εγωγε
λισσομ' αχιλλεFι μεθεμεν χολον, ͱος μεγα παντσιν
ͱερκος αχαιFοισιν πελεται πολεμοFο κακοFο.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη κρεFων αγαμεμνων·
ναι δη ταFτα γε παντα, γερον, κατα μοιραν εFεσπες.
αλλ' ͱοδ' ανηρ εθελει περι παντων εσμεναι αλλων,
παντων μεν κρατεειν εθελει, παντσιν δε Fανασσεεν,
παντσι δε σημαινεεν· ͱα τιν' ου πειθσεσθαι οἶFω.
ει δε μιν αιχμῆτην εθεσαν θεοι αιFεν εοντες,
τοονεκα ͱοι προθεοντιν ονειδεα μυFθησασθαι;
τον δ' αρ' ͱυποβλῆδην ῆμειβετο διFος αχιλλεFς·
η γαρ κε δδειλος τε και ουτιδανος καλεοιμην,
ει σοι παν Fεργον ͱυποFειξομαι, ͱο τι κε Fεσπῆς·
αλλο δε τοι Fερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῆσιν·
χερσι μεν ουτοι εγωγε μαχησομαι, ͱεινεκα κοFρης·
των δ' αλλων, ͱα μοι εστι θοFῇ παρα ναFι μελαινῇ,
των ουκ αν τι φεροις ανFελων, αͱεκοντος εμεFο.
ει δ', αγε μην, πειρῆσαι, ͱινα γνῶωντι και ͱοιδε·
αιπσα τοι ͱαιμα κελαινον ερωFησει περι δοFρι.
ͱως τωγ' αντιβιοισι μαχεσσαμενω Fεπεεσιν
ανστητην· λυFσαν δ' αγορην παρα ναFσιν αχαιFων.
πηλεFιδης μεν επι κλισιας και ναFας FεΪσFας
ηϊε, συν τε μενοιτιαδῇ και ͱεFοις ͱεταροισιν·
ατρεFιδης δ' αρα ναFα θοFην ͱαλαδε προFερυσσεν,
ες δ' ερετας εκρινε Fεϊκοσιν, ες δ' ͱεκατονβην
βησε θεῷ· ανα δε χρυσεFιδα καλλιπαρῆον
ͱεσσεν αγων· εν δ' αρχος εβη πολυμητις ͱοδυσσεFς.
ͱοι μεν επειτ' αναβαντες επεπλεFον ͱυγρα κελευθα.
λαFοFς δ' ατρεFιδης απολοFμαινεσθαι ανωγεν.
ͱοι δ' απελοFμαινοντο, και εις ͱαλα λοFματ' εβαλλον·
ερδον δ' απολλῶνι τελῆεντσας ͱεκατονβας
ταυρων ηδ' αιγων, παρα θῖν' ͱαλος ατρυγετοFο·
κνισση δ' ουρανον ͱικε Fελισσομενη περι καπνῷ.
ͱως ͱοι μεν τα πενοντο κατα στρατον· ουδ' αγαμεμνων
ληγ' εριδος, την πρῶτον επῆπειλησ' αχιλεFι.
αλλ' ͱογε ταλθυβιον τε και ευρυβατην προσεFεσπεν,
τω ͱοι εσαν κηρῦκε και οτρηρω θεραποντε·
ερχεσθον κλισιην πηλεFιαδαF αχιλεFος,
χειρος ͱελοντ' αγεμεν βρισεFιδα καλλιπαρῆον·
ει δε κε μη δῶησιν, εγω δε κεν αFτος ͱελωμαι,
ελθων γσυν πλεονεσσι· το ͱοι και ρῖγιον εσται.
ͱως Fεσπων προͱιFεε, κρατερον δ' επι μυFθον ετελλεν.

τω δ' αFεκοντ' εβατην παρα θῖν' ͱαλος ατρυγετοFο, A
μυρμιδονων δ' επι τε κλισιας και ναFας ͱικεσθην.
τον δ' ͱευρον παρα τε κλισιῇ και ναFι μελαινῇ
ͱημενον· ουδ' αρα τωγε Fιδων γηθησεν αχιλλεFς.
τω μεν ταρβησαντε, και αιδομενω βασιλεFα,
στητην, ουδε τι μιν προσεφῶνεον, ουδ' ερεοντο.
αFταρ ͱογ' εγνῶ ͱεFῇσιν ενι φρεσ', εφῶνησεν τε·
  χαιρετε, κηρῦκες, διος ανγελοι, ηδε και ανδρων·
ασσον ιτ'· ουτι μοι υμμες επαιτιοι, αλλ' αγαμεμνων,
ͱος σφοFι προιͱεε βρισεFιδος ͱεινεκα κοFρης.
αλλ' αγε, διFογενες πατροκλεες, εκσαγε κοFρην,
και σφοFιν δος αγεεν· τω δ' αFτω μαρτυροι εστων,
προς τε θεων μακαρων, προς τε θνῆτων ανθρωπων,
και προς τοο βασιλεFος απηνεος· ει ποτε δ' αFτε
χρεFω εμεFο γενηται αFεικεα λοιγον αμυFναι
τοις αλλοισ'·—η γαρ ͱογ' ολοFῇσι φρεσι θυFει,
ουδε τι Fοιδε νοησαι ͱαμα προσσῶ και οπισσῶ,
ͱοπως ͱοι παρα ναFσι σαοι μαχεοιατ' αχαιFοι.
  ͱως φατο· πατροκλος δε φιλῷ επεπειθεθ' εταιρῷ,
εκ δ' αγαγε κλισιης βρισεFιδα καλλιπαρῇον,
δῶκε δ' αγεεν· τω δ' αFτις ιτην παρα ναFας αχαιFων·
ͱη δ' αFεκοντσ' ͱαμα τοισι γυνη κιεν. ΑFταρ αχιλλεFς
δακρυFσανς ͱεταρων, ͱαφαρ ͱεδσετο, νοσφι λιFασθενς,
θῖν' εφ' αλος πολιης, ͱορων επι Fοινοπα ποντον.
πολλα δε μητρι φιλῇ ῆρῆσατο, χειρας ορεγνυνς·
  μητερ, επει μ' ετεκες γε μινυνθαδιον περ εοντα,
τιFμην περ μοι οφελλεν ολυνπιος ενγυαλικσαι
δσεFς ͱυπσιβρεμετης· νῦν δ' ουδε με τυτθαν ετιFσεν.
η γαρ μ' ατρεFιδης ευρυ κρεFων αγαμεμνων
ῆτιFμῆσεν· ͱελων γαρ ͱεχει γερας, αFτος απαFρανς.
  ͱως φατο δακρυ χεFων· τοFο δ' εκλυFε ποτνια μητηρ,
ͱημενη εν βενθεσσιν ͱαλος παρα πατρι γεροντι·
καρπαλιμως δ' ανεδῦ πολιης ͱαλος, ηῦθ' ομιχλη·
και ρα παροιθ' αFτοFο καθεδσετο δακρυ χεFοντος,
χειρι τε μιν κατερεκσε, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
  τεκνον, τι κλαFεις; τι δε σε φρενας ͱικετο πενθος;
εκσαυFδᾶ, μη κεFθε νοῷ, ͱινα Fῆδομεν αμφω.
  την δε βαρυ στοναχων προσεφη ποδας ῶκυς αχιλλεFς·
Fοιδσθα· τιη τοι ταFτα Fιδυιῃ παντ' αγορεFω;
αλλα συ, ει δυνασαι γε, περισχεο παιδος ͱεοFο.
ελθοντ' ολυνπονδε δια λισαι, ει ποτε δη τι
η Fεπει ῶνησας κραδιην διος, ηε τι Fεργῷ.
πολλακι γαρ σεFο, πατρος ενι μεγαροισιν, ακοFσα
ευχομενης, ͱοτ' εφησθα κελαινεφεϊ κρονιFῶνι
οιη εν αθανατοισιν αFεικεα λοιγον αμυFναι,
ͱοποτε μιν γσυνδησαι ολυνπιοι ηθελον αλλοι,

ℎηρη τ', ηδε ποσειδαFων, και παλλας αθηνη.
αλλα συ τονγ' ελθουσα, θεα, ℎυπελυFσαο δεσμων,
ὦχ' εκατονχειρον καλεσαντσ' ες μακρον ολυμπον,
μεγαιων'·—ℎο γαρ αFτε βιῃ ℎοFο πατρος αμεινων·—
ℎος ρα παρα κρονιFωνι καθεζετο, κυFδεϊ γαιFων·
τον και ℎυπεδδειδσαν μακαρες θεοι, ουδ' ετ' εδησαν.
των νῦν μιν μνῆσαντσα παρℎεζεο, και λαβε γουFων,
αι κεν πως εθεληισιν επι τροFεεσιν αρηγεσαι,
τοFς δε κατα πρυμνας τε και αμφ' ℎαλα FελFσαι αχαιFοFς
κτεινομενοFς, ℎινα παντες επαFρωνται βασιλεFος,
γνωῃ δ' ατρεFιδης ευρυ κρεFων αγαμεμνων
ℎην αFατην, ℎοτ' αριστον αχαιFων ουδεν ετιFσεν.
τον δ' ἠμειβετ' επειτα θετις, κατα δακρυ χεFοντσα·
ω μοι, τεκνον εμον, τι νυ σ' ετρεφον αινα τεκουσα;
αιθ' οφελες παρα ναFσιν αδακρυFτος και απημων
ℎησθαι· επει νυ τοι αισα μινυνθα περ, ουτι μαλα δην·
νῦν δ' ℎαμα τ' ωκυμορος και οϊζυFρος περι παντων
επλεο· τῳ σε κακῃ αισῃ τεκον εν μεγαροισιν.
τοFτο δε τοι Fερεουσα Fεπος διϊ τερπικεραυνῳ
ειμ' αFτη προς ολυμπον αγαννιφον, αι κε πιθηται.
αλλα συ μεν νῦν, ναFσι παρℎημενος ωκυποροισιν,
μηνιF αχαιFοισιν, πολεμοο δ' αποπαFεο παμπαν.
ζεFς γαρ ες ωκεανον μετ' αμυFμονας αιθιοπεFας
χθιζος εβη μετα δαιτα, θεοι δ' ℎαμα παντες ℎεποντο.
δωδεκατῃ δε τοι αFτις ελευσεται ολυμπονδε·
και τοτ' επειτα τοι ειμι διος ποτι χαλκοβατες δω,
και μιν γουFασομαι, και μιν πεισεσθαι οϊFω.
ℎως αρα φωνησαντσ' απεβησατο· τον δ' ελιπ' αFτοο
χωομενον κατα θυFμον, ℎεϋζωνοFο γυναικος,
την ρα βιῃ αFεκοντος απῆFραον. αFταρ ℎοδυσσεFς
ες χρυσην εFικανεν, αγων ℎιερην ℎεκατομβην.
ℎοι δ' ℎοτε δη λιμενος πολυβενθεος εντος ℎικοντο,
ℎιστια μεν στῆλαντ', εθεσαν δ' εν ναFι μελαινῃ·
ℎιστον δ' ℎιστοδοκῃ πελασαν, προτονοισιν ℎυφεντες
καρπαλιμως· την δ' εις ℎορμον προερεσσαν ερετμοις·
εκ δ' ευνας εβαλον, κατα δε πρυμνησι' εδησαν·
εκ δε και αFτοι εβαινον επι Fρηγμῖνι θαλασσης·
εκ δ' ℎεκατομβην βησαν ℎεκηβολῳ απολλωνι·
εκ δε χρυσεFις ναFος βη ποντοποροFο.
την μεν επειτ' επι βωμον αγων πολυμητις ℎοδυσσεFς
πατρι φιλῳ εν χερσ' ετιθει, και μιν προσεFεσπεν·
ω χρυσεF, προ μ' επεμψε Fαναξ ανδρων αγαμεμνων,
παιδα τε σοι αγεμεν, φοιβῳ θ' ιερην ℎεκατομβην
ρεξαι ℎυπερ δαναων, ℎοφρ' ℎιλασομεσθα Fα ακτα,
ℎος νῦν αργειFοισι πολυστονα κηδε' εφῆκεν.
ℎως Fειπων εν χερσ' ετιθει· ℎο δ' εδεξατο χαιρων

παιδα φιλην· ͱοι δ' ὦκα θεῷ κλειτην ͱεκατονβην A
ͱεχσειης εστησαν ͱεΰδμῆτον περι βωμον.
χερνιπτσαντο δ' επειτα, και ολϝοχυτας ανͱελοντο.
τοισιν δε χρυσεϝς μεγαλ' ευχετο, χειρας ανασχων·
κλῦθι μεϝ, αργυροτοχσ', ͱος χρυσην αμφιβεβηκας,
κιλλαν τε δσαθεην, τενεδοϝο τε ϝῖφι ϝανασσεις,
ηδη μεν ποτ' εμεο παρος εκλυϝες ευχσαμενοϝο·
τιϝμῆσαυς μεν εμε, μεγα δ' ιπτσαο λαϝον αχαιϝων·
ηδ' ετι και νῦν μοι τοδ' επικραϝῆνον εελδωρ,
ηδη νῦν δαναοισιν αϝεικεα λοιγον αμυϝνον.
ͱως εφατ' ευχομενος· τοϝο δ' εκλυϝε φοιβος απολλων.
αϝταρ επει ρ' ευχσαντο, και ολϝοχυτας προβαλοντο,
αϝ ϝερυσαν μεν πρῶτα, και εσφαγσαν, και εδερϝαν,
μηροϝς τ' εκσεταμον, κατα τε κνισσῇ εκαλυπτσαν,
διπτυχα ποιησαντες, επ' αϝτων δ' ωμοθετησαν.
καϝε δ' επι σχιδσῇσ' ͱο γερων, επι δ' αιθοπα ϝοινον
λειβε· νεϝοι δε παρ' αϝτον ͱεχον πεμπωβολα χερσιν.
αϝταρ επει κατα μηρ' εκαϝη, και σπλανχν' επασαντο,
μιστυλλον τ' αρα τ' αλλα, και αμφ' οβελοισιν επῆραν,
ὤπτῆσαν τε περιφραδεως, ϝερυσαντο τε παντα.
αϝταρ επει παϝσαντο πονοο, τετυκοντο τε δαιτα,
δαινυντ'· ουδε τι θυϝμος εδεϝετο δαιτος ϝεϊσϝης.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο,
κοϝροι μεν κρῆτηρας επεστεφσαντο ποτοϝο·
νωμῆσαν δ' αρα παντσιν, επαρχσαμενοι δεπαεσιν,
ͱοι δε πανͱημεριοι μολπῇ θεον ͱιλασκοντο.
ημος δ' ηελιος κατεδῦ, και επι κνεφας ηλθεν,
δη τοτ' εκοιμῆσαντο παρα πρυμνησια ναϝος.
ημος δ' ηριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ῆως,
και τοτ' επειτ' αναγοντο μετα στρατον ευρυν αχαιϝων.
τοισιν δ' ͱικμενον ουρον ͱιϝεεν ͱεκαϝεργος απολλων.
ͱοι δ' ͱιστον στησαντ', ανα θ' ιστια λεϝκ' επετασσαν·
εν δ' ανεμος πρηθσεν μεσον ͱιστιον, αμφι δε κυϝμα
στειρῇ πορφυρεον μεγ' εϝιϝαχε, ναϝος ιοντσης·
ͱη δ' εθεϝεν κατα κυϝμα διαπρῆσσοντσα κελευθον.
αϝταρ επει ρ' ͱικοντο κατα στρατον ευρυν αχαιϝων,
ναϝα μεν ͱοιγε μελαιναν επ' ηπειροϝ' εϝερυσσαν
αϝτοι δ' εσκιδναντο κατα κλισιας τε ναϝας τε.
αϝταρ ͱο μηνιϝε, ναϝσι παρͱημενος ὠκυποροισιν,
διϝογενης πηλεϝος ͱυις ποδας ὠκυς αχιλλεϝς,
ουτε ποτ' εις αγορην πωλεσκετο κυϝδιανειραν,
ουτε ποτ' ες πολεμον· αλλα φθινιθεσκε φιλον κεαρ
αϝθι μενων, ποθεεσκε δ' αϋϝτην τε πτολεμον τε.
αλλ' ͱοτε δη ρ' εκ τοϝο δυωδεκατη γενετ' ῆως,
και τοτε δη προς ολυνπον ισαν θεοι αιϝεν εοντες
παντες ͱαμα, δσεϝς δ' ῆρχε· θετις δ' ου ληθετ' εφετμεων

παιδος ͱεϝοϝ, αλλ' ͱηγ' ανεδυϝσατο κυϝμα θαλασσης, A
ἦεριη δ' ανεβη μεγαν ουρανον, ολυνπον τε·
ͱευρεν δ' ευρυοπα κρονιδην ατερ ͱημενον αλλων
ακροτατῃ κορυφῃ πολυδειραδος ολυνποϝο.
και ρα παροιθ' αϝτοϝο καθεδσετο, και λαβε γουϝων
σκαιῃ· δεχσιτερῃ δ' αρ' ͱυπ' ανθερεῶνος ͱελοντσα,
λισσομενη προσεϝεσπε δια κρονιϝῶνα ϝανακτα·
δσεϝ πατερ, ει ποτε δη σε μετ' αθανατοίσιν ονησα,
η ϝεπει, η ϝεργῳ, τοδε μοι κραϝῆνον εελδωρ·
τιϝμῆσον μοι ͱυιον, ͱος ὤκυμορωτατος αλλων
επλετ'· αταρ μιν νῦν γε ϝαναϰς ανδρων αγαμεμνων
ἦτιϝμῆσεν· ͱελων γαρ εχει γερας, αϝτος απαϝραυς.
αλλα συ περ μιν τιϝσον, ολυνπιε, μητιετα δσεϝ·
τοφρα δ' επι τροϝεσι τιθεε κρατος, ͱοφρ' αν αχαιϝοι
ͱυιον εμον τιϝσωντιν, οφελλωντιν τε ͱε τιϝμῃ.
ͱως φατο· την δ' ουτι προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς,
αλλ' ακεων δην ͱηστο· θετις δ', ͱως ͱαπτσατο γουϝων,
ͱως ͱεχετ' ενπεφυϝυια, και ειρετο δεϝτερον αϝτις·
νημερτες μεν δη μοι ͱυποσχεο, και κατανευσον,
ἠ' ἀποϝεσπ'· επει ου τοι επι δδεος· ͱοφρ' ͱεῢ ϝειδω,
ͱοσον εγω μετα παντσιν ατιϝμοτατη θεος ἦμι.
την δε μεγ' οχθησαυς προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς·
η δη λοιγια ϝεργ', ͱοτ' εμ' εχθοδοπησαι εφησεις
ͱηρῃ, ͱοτ' αν μ' ερεθητιν ονειδειοισι ϝεπεσσιν.
ͱη δε και αϝτως μ' αιϝει εν αθανατοισι θεοισιν
νεικεῖ, και τε με φητι μαχῃ τροϝεσιν αρηγεεν.
αλλα συ μεν νῦν αϝτις αποστιχε, μη σε νοησῃ
ͱηρη· εμοι δε κε ταϝτα μελησεται, ͱοφρα τελεσσω.
ει δ' αγε, τοι κεφαλῃ κατανευσομαι, ͱοφρα πεποιθῃς.
τοϝτο γαρ εκς εμεθεν γε μετ' αθανατοισι μεγιστον
τεκμωρ· ου γαρ εμον παλιναγρετον, ουδ' απατηλον,
ουδ' ατελεϝτῆτον, ͱο τι κεν κεφαλῃ κατανευσω.
ἦ, και κυϝανεῆσιν επ' οφρυσι νευσε κρονιϝων·
ανβροσιαι δ' αρα χαιται επεροϝσαντο ϝανακτος
κρᾶτος ἀπ' αθανατοϝο· μεγαν δ' ελελικσεν ολυνπον.
τωγ' ͱως βουλεϝσαντε διετμαγεν· ͱη μεν επειτα
εις ͱαλ' εϝαλτο βαθυιαν απ' αιγλῆεντος ολυνποο,
δσεϝς δε ͱεϝον προς δῶμα. θεοι δ' ͱαμα παντες ανεσταν
εκς ͱεδεων, σφοϝο πατρος εναντιον· ουδε τις ετλῆ
μῆναι επερχομενον, αλλ' αντιοι εσταν ͱαπαντες.
ͱως ͱο μεν ενθα καθεδσετ' επι θρονοϝ'· ουδε μιν ͱηρη
ἦγνωῆσε ϝιδοντσ', ͱοτι ͱοι γσυνφρασσατο βουλας
αργυροπεδσα θετις, θυγατηρ ͱαλιοϝο γεροντος·
αϝτικα κερτομιοισι δια κρονιϝωνα προσῆυϝδα·
τις δ' αϝ τοι, δολομητα, θεων γσυνφρασσατο βουλας;
αιϝει τοι φιλον εστιν εμεϝ' απο νοσφιν εοντα,

κρυπταδια φρονεοντα δικαδσεμεν· ουδε τι πῳ μοι Α
προφρων τετλῆκας Fεσπεεν Fεπος, ͱο τι νοησεις.
την δ' ἥμειβετ' επειτα πατηρ ανδρων τε θεων τε·
ͱηρη, μη δη παντας εμοFς επιͱελπεο μυFθοFς
Fειδησεεν· χαλεποι τοι εσονθ', αλοχῳ περ εοντσῃ.
αλλ' ͱον μεν κ' επιFεικες ακοFεμεν, ουτις επειτα
ουτε θεων προτερος τον Fειδσεται, ουτ' ανθρωπων·
ͱον δ' αν εγων απανευθε θεων εθελοιμι νοησαι,
μη τι συ ταFτα ͱεκαστα διειρεο, μηδε μεταλλα.
τον δ' ἥμειβετ' επειτα βοFῶπις ποτνια ͱηρη·
αινοτατε κρονιδη, ποιον τον μυFθον εFεσπες;
και λιFην σε παρος γ' ουτ' ειρομαι, ουτε μεταλλεω
αλλα μαλ' ͱευκηλος τα φραδσεαι, ͱασ' εθελῆσθα.
νῦν δ' αινως δεδδοιδκα κατα φρενα, μη σε παρFεσπῃ
αργυροπεδσα θετις, θυγατηρ ͱαλιοFο γεροντος·
ἥεριη γαρ σοιγε παρͱεδσετο, και λαβε γουFων.
τῇ σ' οἴFω κατανευσαι ͱετητυμον, ͱως αχιλεFα
τιFμῆσῃς, ολεσῃς δε πολυας επι ναFσιν αχαιFων.
την δ' απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα δσευς·
δαιμονιη, αιFει μεν οἴFεαι, ουδε σε ληθω·
πρῆγσαι δ' ενπης ουτι δυνῆσεαι, αλλ' απο θυFμοο
μαλλον εμοι εσεαι, το δε τοι και ρῖγιον εσται·
ει δ' ͱοFτῳ τοFτ' εστιν, εμοι μελλει φιλον εεναι.
αλλ' ακεουτσα καθησο, εμῳ δ' επιπειθεο μυFθῳ·
μη νυ τοι ου χραFσμωντιν, ͱοσοι θεοι εντ' εν ολυνπῳ,
ασσον ιονθ', οτε κεν τοι ααπτοFς χειρας εφειω.
ͱως εφατ'· εδδειδσεν δε βοFῶπις ποτνια ͱηρη,
και ρ' ακεουτσα καθηστο, επιγναμπσαντσα φιλον κεαρ.
ὤχθησαν δ' ανα δῶμα διος θεοι ουρανιFωνες.
τοισιν δ' ͱηφαιστος κλυτοτεχνης ἦρχ' αγορεFεεν,
μητρι φιλῃ επιῆρα φερων λεFκωλενῳ ͱηρῃ·
η δη λοιγια Fεργα ταδ' εσσεται, ουδ' ετ' ανͱεχτα,
ει δη σφοF' ͱενεκα θνῆτων εριδαινετον ͱωδε,
εν δε θεοισι κολοFον ελαFνετον· ουδε τι δαιτος
εσθλης εσσεται ͱηδος, επει τα χερειονα νικᾳ.
μητρι δ' εγω παραφημι, και αFτῃ περ νοεοντσῃ,
πατρι φιλῳ επιῆρα φερεεν διΐ, ͱοφρα μη αFτε
νεικειητι πατηρ, γσυν δ' ͱημῖν δαιτα ταραχσῃ.
ειπερ γαρ κ' εθελητιν ολυνπιος αστεροπητης
εκς ͱεδεων στυφελιχσαι· ͱο γαρ πολυ φερτατος εστιν.
αλλα συ τονγε Fεπεσσι καθαπτεσθαι μαλακοισιν·
αFτικ' επειθ' ιλαFος ολυνπιος εσσεται ͱημῖν.
ͱως αρ' εφη, και αναͱικσανς, δεπας αμφικυπελλον
μητρι φιλῃ εν χερσ' ετιθεε, και μιν προσεFεσπεν·
τετλαθι, μητερ εμη, και ανασχεο, κηδομενη περ,
μη σε, φιλην περ εουτσαν, εν οφθαλμοισι Fιδωμαι

θεινομενην· τοτε δ' ουτι δυνησομαι, αχνυμενος περ, A
χραϜσμεεν· αργαλεος γαρ ολυμπιος αντιφερεσθαι.
ηδη γαρ με και αλλοτ' αλεξεμεναι μεμαϜωτα
ριπτσε, ποδος τεταγων, απο βηλοϜο θεσπεσιοϜο·
παν δ' ͱημαρ φερομην, ͱαμα δ' ηελιω καταδυντι
καππεσον εν λημνω· ολιγος δ' ετι θυϜμος ενηεν·
ενθα με σιντιες ανδρες ͱαφαρ κομισαντο πεσοντα.
ͱως φατο· μειδησεν δε θεα λευκωλενος ͱηρη·
μειδησαντσα δε, παιδος εδεχσατο χειρι κυπελλον.
αϜταρ ͱο τοισ' αλλοισι θεοισ' ενδεχσια παντσιν
ϜοινοχοϜεε, γλυκυ νεκταρ απο κρητηρος αφυσσων·
ασβεστος δ' αρ' ενωρτο γελος μακαρεσι θεοισιν,
ͱως Ϝιδον ͱηφαιστον δια δωματα ποιπνυϜοντα.
ͱως τοτε μεν προπαν ͱημαρ ες ηελιον καταδυντα
δαινυντ'· ουδε τι θυϜμος εδεϜετο δαιτος Ϝεϊσης,
ου μεν φορμιγγος περικαλλεος, ͱην ͱεχ' απολλων,
μοϜσαϜων θ', αι αϜειδον, αμειβομεναι Ϝοπι καλη.
αϜταρ επει κατεδυ λαμπρον φαϜος ηελιοϜο,
ͱοι μεν κατκειοντες εβαν Ϝοικονδε ͱεκαστος,
ͱηχι ͱεκαστω δωμα περικλυτος αμφιγυηεις
ͱηφαιστος ποιησε Ϝιδυιησι πραπιδεσιν·
δσεϜς δε προς ͱον λεχος ηϊ' ολυμπιος αστεροπητης,
ενθα παρος κοιμαθ', οτε μιν γλυκυς ͱυπνος ͱικανοι.
αλλοι μεν ρα θεοι τε και ανερες ͱιπποκορυσται B
ͱευδον παννυχιοι, δια δ' ουχ εχεν ͱηδυμος ͱυπνος·
αλλ' ͱογε μερμηριδσε κατα φρενα, ͱως αχιλεϜα
τιϜμησῃ, ολεσῃ δε πολυας επι ναϜσιν αχαιϜων.
ͱηδε δε ͱοι κατα θυϜμον αριστη εφαινετο βουλη,
πεμπσαι επ' ατρεϜιδῃ αγαμεμνον' ολοϜον ονειρον·
και μιν φωνησανς Ϝεπεα πτεροεντα προσηυϜδα·
βασκ' ειθ' ολοϜ' ονειρε, θοϜας επι ναϜας αχαιϜων·
ελθων ες κλισιην αγαμεμνονος ατρεϜιδαϜο
παντα μαλ' ατρεκεως αγορεϜεμεν, ͱως επιτελλω·
θωρηκσαι ͱε κελεϜε καρηκομοωντας αχαιϜοϜς
πανσυδιῃ· νυν γαρ κεν ͱελοι πολιν ευρυαγυιαν
τροϜων· ου γαρ ετ' αμφις ολυμπια δωμαθ' εχοντες
αθανατοι φραδσονται· επεγναμπτσεν γαρ ͱαπαντας
ͱηρη λισσομενη· τροϜεσι δε κηδε' εφαπται.
ͱως φατο· βη δ' αρ' ονειρος, επει τον μυϜθον ακοϜσεν·
καρπαλιμως δ' ͱιϜκανε θοϜας επι ναϜας αχαιϜων·
βη δ' αρ' επ' ατρεϜιδην αγαμεμνονα· τον δ' εκιχανεν
ͱευδοντ' εν κλισιῃ, περι δ' αμβροσιος κεχυθ' υπνος.
στη δ' αρ' ͱυπερ κεφαλης, νηλεϜιω ͱυιϊ ϜεϜοικως,
νεστορι, τον ρα μαλιστα γεροντων τιϜ' αγαμεμνων·
τω μιν Ϝειδσαμενος προσεφωνε' ολοϜος ονειρος·
ͱευδεις, ατρεϜος ͱυιε δαϜιφρονος, ͱιπποδαμοϜο;

ου χρη παννυχιον ͱευδεεν βουληφορον ανδρα, B
ͱῷ λαϝοι τ' επιτετραφαται, και τοσα μεμῆλεν.
νῦν δ' εμεθεν γσυνͱες ὦκα· διος δε τοι ανγελος ἦμι.
θωρηκσαι σ' εκελεϝσε καρηκομαοντας αχαιϝοϝς
πανσυδιῃ̃· νῦν γαρ κεν ͱελοις πολιν ευρυαγυιαν
τροϝων· ου γαρ ετ' αμφις ολυνπια δῶμαθ' εχοντες
αθανατοι φραδσονται· επεγναμπτσεν γαρ ͱαπαντας
ͱηρη λισσομενη· τροϝεσι δε κηδε' εφαπται
εκ διος· αλλα συ σῇσιν ͱεχε φρεσι, μηδε σε ληθη
ͱαιρεετω, ευτ' αν σε μελιφρων ͱυπνος ανͱῇῃ.
ͱως αρα φω̃νησανς απεβησατο· τον δ' ελιπ' αϝτοο
τα φρονεοντ' ανα θυϝμον, ͱα ρ' ου τελεεσθαι εμελλεν.
φη γαρ ͱογ' ͱαιρησεεν πριαμοο πολιν ͱηματι κεινῷ,
νηπιος! ουδε τα ϝοιδε', ͱα ρα δσεϝς μηδετο ϝεργα.
θησεεν γαρ ετ' εμελλεν επ' αλγεα τε στοναχας τε
τροϝσι τε και δαναοισι δια κρατερας ͱυσμινας.
εγρετο δ' εκς ͱυπνοο· θειη δε μιν αμφεχυτ' ομφη·
ͱεδσετο δ' ορθωθενς· μαλακον δ' ενδυϝνε χιτῶνα,
καλον, νηγατεον· περι δ' αϝ μεγ' εβαλλετο φαϝρος·
ποδσι δ' ͱυπο λιπαροισιν εδησατο καλα πεδιλϝα·
αμφι δ' αρ' ωμοισιν βαλετο χσιφος αργυροͱηλον·
ͱελλετο δε σκηπτρον πατροϝιον αφθιτον αιϝει,
γσυν τῷ εβη κατα ναϝας αχαιϝων χαλκοχιτῶνων.
ἦως μεν ρα θεα προσεβησατο μακρον ολυνπον,
δσηνι φαϝος ϝερεοντσα και αλλοισ' αθανατοισιν·
αϝταρ ͱο κηρῦκεσι λιγυφθονγοισ' εκελεϝσεν
κηρυσσεεν αγορηνδε καρηκομαοντας αχαιϝοϝς·
ͱοι μεν εκηρυσσον, τοι δ' ἤγειροντο μαλ' ὦκα.
βουλην δε πρῶτον μεγαθυϝμων ͱιδσε γεροντων,
νεστορεῃ̃ παρα ναϝι πυλοιγενεος βασιλεϝος·
τοϝς ͱογε συνκαλεσανς, πυκινην ἤρτυϝνετο βουλην·
κλῦτε, φιλοι, θειος μοι ενͱυπνῖον ηλθεν ονειρος
ανβροσιην δια νυκτα· μαλιστα δε νεστορι διϝῷ,
ϝειδος τε, μεγαθος τε, φυϝην τ', ανχιστ' εϝεϝοικεεν.
στη δ' αρ' ͱυπερ κεφαλης, και με προς μυϝθον εϝεσπεν·
ͱευδεις, ατρεϝος ͱυιε δαϝιφρονος, ͱιπποδαμοϝο ;
ου χρη παννυχιον ͱευδεεν βουληφορον ανδρα,
ͱῷ λαϝοι τ' επιτετραφαται, και τοσα μεμῆλεν.
νῦν δ' εμεθεν γσυνͱες ὦκα· διος δε τοι ανγελος ἦμι,
θωρηκσαι σ' εκελεϝσε καρηκομαοντας αχαιϝοϝς
πανσυδιῃ̃· νῦν γαρ κεν ͱελοις πολιν ευρυαγυιαν
τροϝων· ου γαρ ετ' αμφις ολυνπια δωμαθ' εχοντες
αθανατοι φραδσονται· επεγναμπτσεν γαρ ͱαπαντας
ͱηρη λισσομενη· τροϝεσι δε κηδε' εφαπται
εκ διος· αλλα συ σῇσιν ͱεχε φρεσιν. ͱως ͱο μεν ϝεσπων
ῴχετ' αποπταμενος· εμε δε γλυκυς ͱυπνος ανͱηκεν.

αλλ' αγετ', αι κεν πως θωρηκσομεν ͱυιας αχαιϝων· B
πρωτα δ' εγω ϝεπεσιν πειρῆσομαι, ͱῆ θεμις εστιν,
και φευγεεν γσυν ναϝσι πολυκληϝιεσι κελεϝσω·
ͱυμεες δ' αλλοθεν αλλος ερητυϝεμεν ϝεπεεσιν.
ͱως αρα φωνησανς βουλης εκς ῆρχε νεεσθαι.
ͱοι δ' επανεστησαν, πειθοντο τε ποιμενι λαϝων,
σκηπτοͱοχοι βασιληϝες· επεσσεϝοντο δε λαϝοι.
ηΰτε ϝεθνε' ιαντι μελισσαϝων ͱαδιναϝων,
πετρης εκ γλαφυρης αιϝει νεϝον ερχομεναϝων,
βοτρῦδον δε πετονται επ' ανθεσι ϝεαρινοισιν.
ͱως των ϝεθνεα πολλα ναϝων απο και κλισιαϝων
ηϊονος προπαροιθε βαθυιης εστιχαοντο
ϝιλϝαδον εις αγορην· μετα δε σφισι ϝοσσ' εδεδῆεεν,
οτρυϝνοντσ' ιμεναι, διος ανγελος· ͱοι δ' αγεροντο·
τετρῆχεε δ' αγορη, ͱυπο δε στοναχιδσετο γαια,
λαϝων ͱιδσοντων, ͱομαδος δ' ῆν· ͱεννεα δε σφεας
κηρῦκες βοαοντες ερητυϝον, ει ποτ' αͱυϝτης
σχοιατ', ακοϝσειαν δε διοτρεφεων βασιληϝων.
σπουδῆ δ' ͱεδσετο λαϝος, ερητυϝθεν δε καθ' εδρας,
παϝσαμενοι κλανγης· ανα δε κρεϝων αγαμεμνων
εστη, σκηπτρον ͱεχων, το μεν ͱηφαιστος καμε τευχων.
ͱηφαιστος μεν εδῶκε διϊ κρονιϝῶνι ϝανακτι·
αϝταρ αρα δσεϝς δῶκε διακτορῳ αργεϊφοντῃ·
ͱερμειας δε ϝανακς δῶκεν πελοπι πληγσιππῳ·
αϝταρ ͱογ' αϝτε πελοπς δῶκ' ατρεϝι, ποιμενι λαϝων·
ατρεϝς δε θνῆσκων ελιπεν πολυϝαρνι θυεστῃ·
αϝταρ ͱογ' αϝτε θυεστ' αγαμεμνονι λειπε φορηναι,
πολλῆσιν νησοισι και αργεϊ παντι ϝανασσεεν·
τῳ ͱογ' ερειδσαμενος, ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
ω φιλοι, ͱηροϝες δαναοι, θεραποντες αρεϝος,
δσεϝς με μεγα κρονιδης αϝατῃ ενεδησε βαρυιῃ·
σχετλιος, ͱος πριν μεν μοι ͱυπεσχετο και κατενευσεν,
ϝιλϝιον εκπερθσανθ' εΰτειχεον απονεεσθαι·
νῦν δε κακην απατην βουλεϝσατο, και με κελεϝει
δυσκλεε' αργος ͱικεσθαι, επει πολυν ὤλεσα λαϝον.
ͱοϝτῳ που διϊ μελλει ͱυπερμενεϊ φιλον εεναι,
ͱος δη πολλαϝων πολιων κατελυϝσε καρηνα,
ηδ' ετι και λυϝσει· τοϝο γαρ κρατος εστι μεγιστον.
αισχρον γαρ τοδε γ' εστι και εσσομενοισι πυθεσθαι,
μαπς ͱοϝτῳ τοιονδε τοσονδε τε λαϝον αχαιϝων
απρῆκτον πολεμον πολεμιδσεμεν, ηδε μαχεσθαι
ανδρεσι παϝροτεροισι· τελος δ' ου πῳ τι πεφανται.
ειπερ γαρ κ' εθελοιμεν αχαιϝοι τε τρωϝες τε
τρωϝας μεν λεγσασθαι, εφεστιοι ͱοσοι εαντιν,
ͱημεας δ' ες δεκαδας διακοσμηθημεν αχαιϝοϝς,
τρωϝων δ' ανδρα ͱεκαστοι ͱελοιμεθα ϝοινοχοϝεϝεεν,

πολλαι κεν δεκαδες δεϝοιατο ϝοινοχοϝοιο. B
τοσον εγω φημι πλεας εσμεναι ͱυιας αχαιϝων. 129
ͱεννεα δη βεβααντι διος μεγαλοϝ ενιαϝτοι, 134
και δη δορϝα σεσηπε ναϝων, και σπαρτα λελυνται· 135
ͱαι δε ποϝ ͱημετεραι ͱαλοχοι, και νηπια τεκνα,
ͱηαται εν μεγαροις ποτιδεχμεναι· αμμι δε ϝεργον
αϝτως ακραϝαντον, ͱοϝ ͱεινεκα δευρ' ͱικομεσθα.
αλλ' αγεθ', ως αν εγω ϝεσπω, πειθωμεθα παντες·
φευγωμεν γσυν ναϝσι φιλην ες πατριδα γαιαν· 140
ου γαρ ετι τροϝιην ͱαιρησομεν ευρυαγυιαν.
ͱως φατο· τοισι δε θυϝμον ενι στηθεσσιν ορινεν. 142
κινηθη δ' αγορη, ͱως κυϝματα μακρα θαλασσης 144
ποντοϝο ͱικαριοϝο, τα μεν τ' ευρος τε νοτος τε 145
ορορ', επαͱικσας πατερος διος εκ νεφελαϝων.
ͱως δ' ͱοτε κινητι δσεφυρος βαθυ λεϝιον ελθων,
λαβρος επαιγιδσων, επι τ' ημυϝει ασταχυεσσιν·
ͱως των παντσ' αγορη κινηθη· τοι δ' αλαλητῷ
ναϝας επ' εσσεϝοντο· ποδων δ' ͱυπενερθε κονιϝη 150
ͱιστατ' αͱειρομενη· τοι δ' αλληλοισ' εκελεϝον
ͱαπτεσθαι ναϝων, ηδ' ͱελκεμεν εις ͱαλα διϝαν,
ουροϝς τ' εκσεκαθαιρον· αͱυϝτη δ' ουρανον ͱικεν
ϝοικαδε ͱιͱεμενων· ͱυπο δ' ͱαιρεον ͱερματα ναϝων.
ενθα κεν αργειϝοισιν ͱυπερμορα νοστος ετυχθη, 155
ει μη αθηναιην ͱηρη προς μυϝθον εϝεσπεν·
ω ποποι! αιγιͱοχοϝο διος τεκος ατρυτωνη,
ͱοϝτῷ δη ϝοικονδε, φιλην ες πατριδα γαιαν,
αργειϝοι φευγσονται επ' ευρυα νωτα θαλασσης; 159
αλλ' ιθι νῦν μετα λαϝον αχαιϝων χαλκοχιτώνων, 163
μηδ' εϝαε ναϝας ͱαλαδ' ͱελκεμεν αμφιϝελισσας. 165
ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε θεα γλαϝκωπις αθηνη·
βη δε κατ' ολυμποϝο καρηνων αͱικσαντσα,
καρπαλιμως δ' εͱικανε θοϝας επι ναϝας αχαιϝων·
ͱευρεν επειθ' οδυσεϝα, διϊ μητιν ͱαταλαντον,
ͱεσταοτ'· ουδ' ͱογε ναϝος ͱεϋσελμοϝο μελαινης 170
ͱαπτετ', επει μιν αχος κραδιην και θυϝμον ͱικανεν.
αγχοϝο δ' ͱισταμενη προσεφη γλαϝκωπις αθηνη·
διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν ͱοδυσσεϝ,
ͱοϝτῷ δη ϝοικονδε, φιλην ες πατριδα γαιαν,
φευγσεσθ', εν ναϝεσι πολυκλεϝισι πεσοντες; 175
κατ δε κεν ευχωλην πριαμῳ και τροϝσι λιποιτε
αργειϝην ͱελενην, ͱης ͱεινεκα πολλοι αχαιϝων
εν τροϝιῃ απολοντο, φιλης απο πατριδος αιης;
αλλ' ιθι νῦν μετα λαϝον αχαιϝων, μηδε τ' ερωϝε·
σοις δ' αγανοισι ϝεπεσσιν ερητυϝε φωτα ͱεκαστον, 180
μηδ' εϝαε ναϝας ͱαλαδ' ͱελκεμεν αμφιϝελισσας.
ͱως φαθ'· ο δε γσυνεͱηκε θεας ϝοπα φωνησαντσης·

βη δε θεϝεεν, απο δε χλαιναν βαλε· την δ' εκομισσεν B
κηρυκς ευρυβατης ιθακησιος, ͱος ͱοι οπηδεεν.
αϝτος δ' ατρεϝιδαϜ αγαμεμνονος αντιος ελθων, 185
δεχσατο ͱοι σκηπτρον πατροϝιον, αφθιτον αιϝει·
γσυν τῷ εβη κατα ναϝας αχαιϝων χαλκοχιτω̃νων.
ͱοντινα μεν βασιλεϝα και εκσͱοχον ανδρα κιχειη,
τον δ' αγανοισι ϝεπεσσιν ερητυϝσα̃σκε παραστανς·
δαιμονι', ου σε ϝεϝοικε, κακον ͱως, δειδισσεσθαι· 190
αλλ' αϝτος τε καθησο, και αλλοϝς ͱιδρυϝε λαϝοϝς.
ου γαρ πῶ σαφα ϝοιδσθ', ͱοιος νοος ατρεϝιδαϝο. 192
ͱον δ' αϝ δημοϝο τ' ανδρα ϝιδοι, βοαοντα τ' εφευροι, 198
τον σκηπτρῷ ελασα̃σκεν, ͱομοκλησα̃σκε τε μυϝθῷ·
δαιμονι', ατρεμας ͱησο, και αλλων μυϝθον ακοϝε, 200
ͱοι σεϝο φερτεροι εντι· συ δ' αптολεμος και αναλκις,
ουτε ποτ' εν πολεμῷ εναριθμιος, ουτ' ενι βουλῇ.
ου μεν πως παντες βασιλεϝσομεν ενθαδ' αχαιϝοι·
ουκ αγαθον πολυκοιρανιη· ͱευς κοιρανος εστω,
ͱευς βασιλεϝς, ͱῷ εδω̃κε κρονοο παϊς ανκυλομητεο· 205
ͱως ͱογε κοιρανεων διͱεπε στρατον· ͱοι δ' αγορηνδε 207
αϝτις επεσσεϝοντο, ναϝων απο και κλισιαϝων,
ϝηχῇ· ͱως ͱοτε κυϝμα πολυφλοισβοϝο θαλασσης
αιγιαλῷ μεγαλα βρεμεται, σμαραγεῖ δε τε ποντος. 210
αλλοι μεν ρ' ͱεδσοντ', ηρητυϝθεν δε καθ' εδρας.
θερσι̃της δ' ετι μουνος αμετροϝεπης εκολοϝα,
ͱος ϝεπεα φρεσιν ͱῇσιν ακοσμα τε πολλα τε ϝοιδεεν,
μαπς, αταρ ου κατα κοσμον, εριδσεμεναι βασιλεϝσιν,
αλλ' ͱο τι ͱοι ϝειδσαιτο γελοϝιον αργειϝοισιν. 215
εχθιστος δ' αχιλεϝι μαλιστ' ην, ηδ' ͱοδυσεϝι· 220
τω γαρ νεικειεσκε. τοτ' αϝ αγαμεμνονι διϝῳ
ͱοκσυα κεκληγως λεγ' ονειδεα· τῷ δ' αρ' αχαιϝοι
εκπαγλως κοτεοντο, νεμεσῆθεν τ' ενι θυϝμῷ. 223
ατρεϝιδη, τεο δ' αϝτ' επιμεμφεαι, ηδε χατιδσεις; 225
πλεεαι τοι χαλκοο κλισιαι, πολλαι δε γυναικες
εντιν ενι κλισιῇσ' εκσͱαιρετοι, ͱας τοι αχαιϝοι
πρω̃τιστῷ διδομεν, ευτ' αν πτολιεθρον ͱελωμεν.
η' ετι και χρυσοϜ επιδεϝεαι, ͱον κε τις ͱοισει
τροϝων ͱιπποδαμων εκς ϝιλϝιοϜ, ͱυιος αποινα, 230
ͱον κεν εγω δησανς αγαγω, η' αλλος αχαιϝων; 231
ω πεπονες, κακ' ελεγχε', αχαιϝιδες, ουκ ετ' αχαιϝοι, 235
ϝοικαδε περ γσυν ναϝσι νεωμεθα· τον δ' εϝαωμεν
αϝτοϜ ενι τροϝιῃ γερα πεσσεμεν, ͱοφρα ϝιδηται
η ρα τι ͱοι χ' ημεες προσαμυϝνομεν, ηε και ουκι·
ͱος και νῦν αχιλεϝα, ͱεϝο μεγ' αμεινονα φω̃τα,
ῆτιϝμῆσεν· ͱελων γαρ εχει γερας, αϝτος απαϝρανς. 240
αλλα μαλ' ουκ αχιλεϝι χολος φρεσιν, αλλα μεθημων·
η γαρ αν, ατρεϝιδη, νῦν ͱυστατα λωβησαιο.

ͱως φατο νεικειων αγαμεμνονα, ποιμενα λαFων,
θερσῖτης· τῷ δ' ὦκα παρͱιστατο διFος ͱοδυσσεFς,
και μιν ͱυποδρα Fιδων χαλεπῷ ηνιπαπε μυFθῳ·
θερσῖτ' ακριτομυFθε, λιγυς περ εων αγορεFτης,
ͱισχεο, μηδ' εθελ' οιος εριδσεμεναι βασιλεFσιν·
ου γαρ εγω σεFο φημι χερειοτερον βροτον αλλον
εσμεναι, ͱοσσοι ͱαμ' ατρεFιδῃσ' ͱυπο FιλFιον ηλθον.
τῷ ουκ αν βασιλεFας ανα στομ' ͱεχων αγορεFοις,
και σφιν ονειδεα τε προφεροις, νοστον τε φυλασσοις.
αλλ' εκ τοι Fερεω, το δε και τετελεσμενον εσται·
ει κ' ετι σ' αφραινοντα κιχησομαι, ͱως νυ περ ͱῶδε,
μηκετ' επειθ' οδυσεFι καρῃ ωμοισιν επειη,
μηδ' ετι τηλεμαχοFο πατηρ κεκλημενος ειην,
ει μη εγω σε λαβων απο μεν φιλα Fεσματα δυFσω,
χλαιναν τ' ἠδε χιτῶνα, τατ' αιδοι' αμφικαλυπτει,
αFτον δε κλαFοντα θοFας επι ναFας αφησω
πεπληγως αγορηθεν αFεικεσσι πληγῇσιν.
ͱως αρ' εφη· σκηπτρῳ δε μεταφρενον ηδε και ωμω
πληγσεν· ͱο δ' ιδνωθη, θαλερον δε ͱοι εκπεσε δακρυ.
σμωδινγς δ' ͱαιματοεντσα μεταφρενοF' εκσͱυπανεστη
σκηπτροF' ͱυπο χρυσεοF'· ͱο δ' αρ' ͱεδσετο, ταρβησεν τε·
αλγησανς δ', αχρεFον Fιδων, απεμοργσατο δακρυ.
ͱοι δε, και αχνυμενοι περ, επ' αFτῷ ͱηδυ γελασσαν·
ͱῶδε δε τις Fεσπεσκε, Fιδων ες πλησιον αλλον·
ω ποποι! η δη μυFρι' ͱοδυσσεFς εσθλα FεFοργεν,
βουλας τ' εκσαρχων αγαθας, πολεμον τε κορυσσων.
νῦν δε το δη μεγ' αριστον εν αργειFοισιν ερεκσεν,
ͱος τον λωβητῆρα Fεπεσβολον εσχ' αγοραFων.
ου θην μιν παλιν αFτις ανͱησει θυFμος αγηνωρ
νεικειεεν βασιλεFας ονειδειοισι Fεπεσσιν.
ͱως φασαν ͱη πληθυς· ανα δ' ͱο πτολιπορθος ͱοδυσσεFς
εστη σκηπτρον ͱεχων· παρα δε, γλαFκῶπις αθηνη,
Fειδομενη κηρῦκι, σιωπᾶν λαͱον ανωγεν,
ͱως ͱαμα θ' οι πρῶτοι τε και ͱυστατοι ͱυιες αχαιFων
μυFθον ακοFσειαν, και επιφρασσαιατο βουλην·
ͱο σφιν ͱεϋφρονεων αγορεFσατο, και μετεFεσπεν·
ατρεFιδη, νῦν δη σε, Fανακς, εθελοντιν αχαιFοι
παντσιν ελενχιστον θεμεναι μεροπεσι βροτοισιν·
ουδε τοι εκτελεοντιν ͱυποσχεσιν, ͱηνπερ ͱυπεσταν,
ενθαδ' ετι στειχοντες απ' αργεος ͱιπποβοτοFο,
FιλFιον εκπερθσανθ' εϋτειχεον απονεεσθαι.
ͱωστε γαρ η παιδες νεFαροι, χηραι τε γυναικες,
αλληλοισιν οδυFρονται Fοικονδε νεεσθαι.
η μην και πονος εστιν ανιFηθεντα νεεσθαι.
και γαρ τις ͱενα μηνα μενων απο ͱης ͱαλοχοFο
ασχαλαει γσυν ναFι πολυδσυγῳ, ͱηνπερ αͱελλαι

χειμεριαι ϝελϝεωντιν, ορινομενη τε θαλασσα·
ͱημῖν δ' ͱεννατος εστι περιτροπεων ενιαϝτος
ενθαδε μιμνοντεσι· τῷ ου νεμεσιδσομ' αχαιϝοϝς
ασχαλαεεν παρα ναϝσι κορωνίσιν· αλλα και εμπης
αισχρον τοι δηρον τε μενεεν, κενεον τε νεεσθαι.
  τλῆτε, φιλοι, και μῆνατ' επι χρονον, ͱοφρα δαωμεν
ει ͱετεον καλχανς μαντεϝεται, ηε και ουκι.
ͱευ γαρ δη τογε ϝιδμεν ενι φρεσιν, εστε δε παντες
μαρτυροι, ͱοϝς μη κηρες εβαν θανατοϝο φεροντσαι
χθιδσα τε και πρωϊδσ', ͱοτ' ες αϝλιδα ναϝες αχαιϝων
ἤγερεθοντο, κακα πριαμῳ και τροϝσι φεροντσαι,
ͱῆμεες δ' αμφι περι κρῆνην ͱιεροϝς κατα βωμοϝς
ερδομεν αθανατοισι τελῆεντσας ͱεκατονβας,
καλῇ ͱυπο πλατανιστῳ, ͱοθεν ρεϝεν αγλαϝον ͱυϝδωρ·
ενθ' εφανη μεγα σημα· δρακων επι νωτα δαφοινος,
σμερδαλεος, τον ρ' αϝτος ολυνπιος ͱῆκε φαϝοσδε,
βωμοϝ' ͱυπαϊϝιξσανς προς ρα πλατανιστον οροϝσεν·
ενθα δ' εσαν στρουθοϝο νεϝοσσοι, νηπια τεκνα,
οδσῳ επ' ακροτατῳ, πεταλοισ' ͱυποπεπτῆωτες,
ͱοκτω· αταρ μητηρ ͱενατη ῆν, ͱη τεκε τεκνα.
ενθ' ͱογε τοϝς ελεεινα κατησθιε τετρῖγῶτας·
μητηρ δ' αμφεποτᾶτο οδυϝρομενη φιλα τεκνα·
την δε ϝελιξσαμενος πτερυγος λαβεν αμφιϝαχυιαν·
ͱημεες δ' ͱεσταοτες θαϝμαδσομεν, ͱοιον ετυχθη.
καλχανς δ' αϝτικ' επειτα θεοπροπεων αγορεϝεν·
  τιπτ' ααϝοι εγενεσθε, καρῆκομαοντες αχαιϝοι;
ͱημῖν μεν τοδ' εφῆνε τερας μεγα μητιετα δσεϝς,
οπσιμον, οπσιτελεστον, ͱοϝο κλεος ου ποτ' ολεεται.
ͱως ͱοϝτος κατα τεκν' εφαγε στρουθοϝο, και αϝτην,
ͱοκτω, αταρ μητηρ ͱενατη ην, ͱη τεκε τεκνα·
ͱως ͱημεες τοσαϝτα ϝετεα πτολεμιξσομεν αϝθι,
τῷ δεκατῳ δε πολιν ͱαιρησομεν ευρυαγυιαν.
  κεινος τως αγορεϝε· τα δη νῦν παντα τελεεται.
αλλ' αγε, μιμνετε παντες, ͱεϋκνημῖδες αχαιϝοι,
αϝτοϝ', εις ͱο κε ϝαστυ μεγα πριαμοϝο ͱελωμεν.
  ͱως εφατ'· αργειϝοι δ' επ' εϝιϝαχον, αμφι δε ναϝες
σμερδαλεον κοναβησαν, αϊυϝσαντων ͱυπ' αχαιϝων.
τοισι δε και μετεϝεσπε γερηνιος ͱιππστα νεστωρ·
  ω ποποι! η δη παιδσι ϝεϝοικοτες αγορεϝεσθε
νηπιαχοισ', ͱοισ' ουτι μελει πολεμῆϊα ϝεργα.
πῇ δη γσυνθεσιαι τε και ͱορκια βησεται ͱημῖν;
εν πυρι δη βουλαι τε γενοιατο, μηδεα τ' ανδρων,
σπονδαι τ' ακρῆτοι, και δεχσιαι, ͱῇσ' επεπιθμεν·
αϝτως γαρ ρα ϝεπεσσ' εριδαινομεν, ουδε τι μηχος
ͱευρεμεναι δυναμεσθα, πολυν χρονον ενθαδ' εοντες.
ατρεϝιδη, συ δ' εθ', ως πριν, ͱεχων αστεμφεα βουλην,

αρχεϝ' αργειϝοισι κατα κρατερας ͱυσμινας· Β
τοϝς δ' εϝαε φθινυθεεν, ͱενα και δυο, τοι κεν αχαιϝων
νοσφιν βουλεϝωντ', ανυσις δ' ουκ εσσεται αϝτων,
πριν γ' αργοσδ' ιμεναι, πριν και διος αιγιͱοχοϝο
γνωμεναι ειτε πσευδος ͱυποσχεσις, ηε και ουκι.
φημι γαρ ων κατανευσαι ͱυπερμενεα κρονιϝωνα
ͱηματι τῳ, ͱοτε ναϝσιν εν ωκυποροισιν εβαινον
αργειϝοι, τροϝεσι φονον και κηρα φεροντες·
αστραπτων επιδεχσι', εναισιμα σηματα φαινων.
τῳ, μη τις πριν επειγεσθω ϝοικονδε νεεσθαι,
πριν τινα παρ τροϝων ͱαλοχῳ κατακοιμηθηναι,
τιϝσασθαι δ' ͱελενης ͱορμηματα τε στοναχας τε.
ει δε τις εκπαγλως εθελει ϝοικονδε νεεσθαι,
ͱαπτεσθω ͱης ναϝος ͱεϋσελμοϝο μελαινης,
ͱοφρα προσθ' αλλων θανατον και ποτμον εφεσπη.
αλλα, ϝαναξ, αϝτος θ' εϋ μηδεο, πειθεο τ' αλλῳ.
ουτοι αποβλητον ϝεπος εσσεται, ͱο τι κε ϝεσπω.
κριν' ανδρας κατα φυϝλα, κατα φρητρας, αγαμεμνον,
ͱως φρητρη φρητρηφιν αρηγη, φυϝλα δε φυϝλοις·
ει δε κεν ͱως ερξσης, και τοι πειθωνται αχαιϝοι,
γνωσε' επειθ', ος θ' ηγεμονων κακος, ͱος τε νυ λαϝων,
ηδ' ͱος κ' εσθλος εητι· κατα σφεας γαρ μαχεονται.
γνωσεαι δ' ει και θεσπεσιη πολιν ουκ αλαπαξσεις,
η' ανδρων κακοτητι, και αφραδιη πολεμοϝο.
 τον δ' απαμειβομενος προσεφη κρεϝων αγαμεμνων·
η μαν αϝτ' αγορη νικᾳς, γερον, ͱυιας αχαιϝων·
αι γαρ, δσεϝ τε πατερ, και αθηναιη, και απολλον,
τοιοϝτοι δεκα μοι γσυνφραδμονες ειεν αχαιϝων·
τῳ κε ταχ' ημυϝσειε πολις πριαμοϝο ϝανακτος,
χερσιν ͱυφ' ημετερησιν ͱαλουτσα τε περθομενη τε.
αλλα μοι αιγιͱοχος κρονιδης δσεϝς αλγε' εδωκεν,
ͱος με μετ' απρηκτοϝς εριδας και νεικεα βαλλει.
 νυν δ' ερχεσθ' επι δειπνον, ͱινα γσυναγωμεν αρεϝα.
ͱευ μεν τις δορυ θηγσασθω, ͱευ δ' ασπιδα θεσθω,
ͱευ δε τις ͱιπποισιν δειπνον δοτω ωκυποδεσιν,
ͱευ δε τις ͱαρματος αμφι ϝιδων πολεμοϝο μεδεσθω·
ͱως κε πανͱημεριοι στυγερῳ κρινωμεθ' αρεϝι.
ου γαρ παϝσωλη γε μετεσσεται, ουδ' ηβαιον.
ͱιδρωσει μεν τεο τελαμων αμφι στηθεσσιν
ασπιδος αμφιβροτης, περι δ' ενχεϊ χειρα καμειται·
ͱιδρωσει δε τεο ͱιππος ͱεϋχσυϝον ͱαρμα τιταινων.
ͱον δ' αν εγων απανευθε μαχης εθελοντα νοησω
μιμναδσεεν παρα ναϝσι κορωνισιν, ου ͱοι επειτα
αρκιον εσσεῖται φυγεεεν κυνας ηδ' οιϝωνοϝς.
 ͱως εφατ'· αργειϝοι δ' επ' εϝιϝαχον, ͱως ͱοτε κυϝμα
ακτη εφ' υπσηλη, ͱοτε κινητιν νοτος ελθων

προβλῆτι σκοπελῷ· τον δ' ου ποτε κυFματα λειπει,
παντοιων ανεμων, hοτ' αν ενθ' η' ενθα γενωνται.
ανσταντες δ' ορεοντο, κεδασθεντες κατα ναFας,
καπνισσαν τε κατα κλισιας, και δειπνον hελοντο·
αλλος δ' αλλῳ ερεδσε θεων αιFειγενεταFων,
ευχομενος θανατον τε φυγεεν και μῶλον αρεFος.
αFταρ hο βοFν hιερεFσε Fαναкς ανδρων αγαμεμνων
πιFονα, πενταFετηρον, hυπερμενεϊ κρονιFῶνι·
κικλῆσκεν δε γεροντας αριστεFας παναχαιFων·
νεστορα μεν πρῶτιστα, και ιδομενεFα Fανακτα,
αFταρ επειτ' αιFαντε δυω, και τυFδεFος hυιον·
hεκτον δ' αFθ' οδυσεFα, διϊ μητιν hαταλαντον.
αFτοματος δε hοι ηλθε βοην αγαθος μενελαFος.
βοFν δε περιστησαντο, και ολFοχυτας ανhελοντο.
τοισιν δ' ευχομενος μετεφη κρεFων αγαμεμνων·
  ζσεF κυFδιστε, μεγιστε, κελαινεφες, αιθερι ναιων,
μη πριν επ' ἤελιον δυFναι, και επι κνεφας ελθεεν,
πριν με κατα πρηνες βαλεεεν πριαμοFο μελαθρον
αιθαλοεν, πρηθσαι δε πυρος δαFιοFο θυρετρα·
hεκτορεον δε χιτῶνα περι στηθεσσι δαϊκσαι
χαλκῷ Fρωγαλεον· πολυες δ' αμφ' αFτον hεταιροι
πρηνεες εν κονιFῃσιν οδακς λαδσοιατο γαιαν.
  hως εφατ'· ουδ' αρα πῷ hοι επεκραFαινε κρονιFων·
αλλ' hογ' εδεχτο μεν hιερα, πονον δ' αμεγαρτον οφελλεν.
αFταρ επει ρ' ευχσαντο, και ολFοχυτας προβαλοντο,
αF Fερυσαν μεν πρῶτα, και εσφαγσαν και εδερFαν,
μηροFς τ' εκσεταμον, κατα τε κνισσῃ εκαλυπτσαν
διπτυχα ποιησαντες, επ' αFτων δ' ωμοθετησαν·
και τα μεν αρ σχιδσῃσιν αφυλλοισιν κατεκαFον·
σπλανχνα δ' αρ' ανπῆραντες hυπερhεχον hηφαιστοFο.
αFταρ επει κατα μηρ' εκαFη, και σπλανχν' επασαντο,
μιστυλλον τ' αρα τ' αλλα, και αμφ' οβελοισιν επῆραν,
ὤπτῆσαν τε περιφραδεως, Fερυσαντο τε παντα.
αFταρ επει παFσαντο πονοο, τετυκοντο τε δαιτα,
δαινῦντ', ουδε τι θυFμος εδεFετο δαιτος FεϊσFης.
αFταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον hεντο,
τοισ' αρα μυFθων ἦρχε γερηνιος hιπποτα νεστωρ·
  ατρεFιδη κοFδιστε, Fαναкς ανδρων, αγαμεμνον,
μηκετι νῦν δηθ' αFθι λεγωμεθα, μηδ' ετι δηρον
ανβαλλωμεθα Fεργον, hο δη θεος εγγυαλιδσει.
αλλ' αγε, κηρῦκες μεν αχαιFων χαλκοχιτῶνων
λαFον κηρυσσοντες αγειροντων κατα ναFας·
hημεες δ' hαθροFοι hῶδε κατα στρατον ευρυν αχαιFων
ιομεν, hοφρα κε θασσον εγῆρομεν hοκσυν αρεFα.
  hως εφατ'· ουδ' απιθησε Fαναкς ανδρων αγαμεμνων·
αFτικα κηρῦκεσι λιγυφθογγοισ' εκελεFσεν

κηρυσσεεν πολεμονδε καρῆκομαοντας αχαιϝοϝς.
ͱοι μεν εκηρυσσον, τοι δ' ῆγειροντο μαλ' ῶκα.
ͱοι δ' αμφ' ατρεϝιϝῶνα διοτρεφεες βασιλεϝες
θυϝνον κρινοντες· μετα δε, γλαϝκωπις αθηνη
αιγιδ' ͱεχοντσ' εριτιϝμον, αγηραον, αθανατην τε·
της ͱεκατον θυσανοι πανχρυσεοι ῆͱερεθοντο,
παντες ͱεϋπλεκεες· ͱεκατονβοϝιος δε ͱεκαστος.
γσυν τῆ παιφασσοντσα διεσσυτο λαϝον αχαιϝων,
οτρυνοντσ' ιμεναι· εν δε σθενος ῶρσεν ͱεκαστῳ·
τοισι δ' ͱαφαρ πολεμος γλυκιων γενετ', ηε νεεσθαι
εν ναϝεσι γλαφυρῆσι φιλην ες πατριδα γαιαν.
ηΰτε πυρ αϝιδηλον επιφλεγει ασπετον ͱυλϝην
ορεος εν κορυφῆσ'· ͱεκαθεν δε τε φαινεται αϝγη·
ͱως των ερχομενων, απο χαλκοϝο θεσπεσιοϝο
αιγλη πανφαναοντσα δι' αιθερος ουρανον ͱικεν.
των δ', ͱωστ' ορνιχθων πετεηνων ϝεθνεα πολλα,
χηνων, η γερανων, η κυκνων δολιχοδειρων,
ασιῳ εν λειμωνι, καϋστριοϝ' αμφι ρεϝεθρα,
ενθα και ενθα ποτῶνται αγαλλομενα πτερυγεσιν,
κλαγγηδον προκαθιδσοντων, σμαραγεῖ δε τε λειμων·
ͱως των ϝεθνεα πολλα ναϝων απο και κλισιαϝων
ες πεδιον προχεϝοντο καμανδριον· αϝταρ ͱυπο χθων
σμερδαλεον κοναβιδσε ποδων αϝτων τε και ͱιππων.
εσταν δ' εν λειμωνι καμανδριῳ ανθεμοεντι
μυϝριοι, ͱοσα τε φυλλα και ανθεα γιγνεται ͱωρῆ.
ηΰτε μυιαϝων ͱαδιναϝων ϝεθνεα πολλα,
ͱαιτε κατα σταθμον ποιμνῆϊον ηλασκοντιν,
ͱωρῆ ϝεαρινῆ, ͱοτε τε γλαγος αγγεα δευει·
τοσοι επι τροϝεσι καρῆκομαοντες αχαιϝοι
εν πεδιῳ ͱισταντο, διαϝραισαι μεμαϝῶτες.
τοϝς δ', ͱωστ' αιπολια πλατυ' αιγων αιπολοι ανδρες
ρεϝα διακρινεωντιν, επει κε νομῳ μιγεωντιν·
ͱως τοϝς ͱηγεμονες διεκοσμεον ενθα και ενθα,
ͱυσμινηνδ' ιμεναι· μετα δε, κρεϝων αγαμεμνων,
ομματα και κεφαλην ϝικελος διϊ τερπικεραυνῳ,
αρεϝι δε δσωνην, στερνον δε ποσειδαϝωνι.
ηΰτε βως αγεληφι μεγ' εκσͱοχος επλετο παντων
ταυρος· ͱο γαρ τε βοϝεσι μεταπρεπει αγρομενῆσιν·
τοιον αρ' ατρεϝιδην θῆκε δσεϝς ͱηματι κεινῳ,
εκπρεπε' εν πολλοισι και εκσͱοχον ͱηροϝεσιν.
ϝεσπετε νῦν μοι, μοϝσαι, ολυνπια δῶματ' εχοντσαι·
ͱυμεες γαρ θεαι εστε, παρεστε τε, ϝιδστε τε παντα,
ͱημεες δε κλεος οιον ακοϝομεν, ουδε τι ϝιδμεν·
ͱοιτινες ͱηγεμονες δαναων και κοιρανοι ῆσαν.
πληθυν δ' ουκ αν εγω μυϝθησομαι, ουδ' ονομῆνω,
ουδ' ει μοι δεκα μεν γλωσσαι, δεκα δε στοματ' ειεν,

φῶνη δ' αϝρῆγτος, χαλκεον δε μοι ητορ ενειη. B
βοιωτων μεν πηνελαϝος και λεϝιτος ῆρχον,
αρκεσιλαϝος τε, προθοϝῆνωρ τε, κλονιος τε·
ͱοι θ' υριην ενεμοντο, και αϝλιδα πετρῆεντσαν,
σχοινον τε, σκωλον τε, πολυκνημον τ' ετεωνον,
θεσπειαν, γραιαν τε, και ευρυχορον μυκαλησσον·
ͱοι τ' αμφ' ͱαρμ' ενεμοντο, και ειλεσιον, και ερυθρας,
ͱοι τ' ελεῶν' εσχον, ηδ' ͱυλϝην, και πετεῶνα,
ωκαλεην, μεδεῶνα θ', εϋκτιμενον πτολιεθρον,
κωπας, ͱεϋτρησιν τε, πολυτρηρῶνα τε θισβην·
ͱοι τε κορωνειαν, και ποιῆενθ' αλιαρτον,
ͱοι τε πλαταιαν ͱεχον, ηδ' ͱοι γλισσαντ' ενεμοντο,
ͱοι θ' υποθηβας εσχον, ͱεϋκτιμενον πτολιεθρον,
ωγχηστον θ', ιερον ποσιδῆϊον, αγλαϝον αλσος·
ͱοι τε πολυσταφυλον ϝαρνην ͱεχον, ͱοι τε μιδειαν,
νισσαν τε δσαθεην, ανθηδονα τ' εσχαταοντσαν·
των μεν πεντηκοντα ναϝες κιον· εν δε ͱεκαστῆ
κοϝροι βοιωτων ͱεκατον και ϝεικοσ' εβαινον.
ͱοι δ' ασπληδον' εναιον, ιδ' ορχομενον μινυαιον·
των ῆρχ' ασκαλαφος και ιαλμενος, ͱυιες αρεϝος,
ͱοϝς τεκε ϝαστυͱοχη, δομῳ ακτορος αδσεϝιδαϝο,
παρθενος αιδοιη, ͱυπεροϝιον εισαναβαντσα,
αρεϝι κρατερῳ· ͱο δε ͱοι παρελεχσατο λαθρῆ·
τοις δε τριηκοντα γλαφυραι ναϝες εστιχαοντο.
αϝταρ φωκεϝων σχεδιος και επιστροφος ῆρχον,
ͱυιες ϝιφιτοϝο μεγαθυϝμοϝο ναϝβολιδαϝο·
ͱοι κυπαρισσον ͱεχον, πυθῶνα τε πετρῆεντσαν,
κρισσαν τε δσαθεην, και δαϝλιδα, και πανοπεϝα,
ͱοι τ' ανεμωρειαν, και ͱυϝαμπολιν αμφ' ενεμοντο,
ͱοι τ' αρα παρ ποταμον κηφισσον διϝον εναιον,
ͱοι τε λιλαιαν ͱεχον, πηγης επι κηφισσοϝο·
τοις δ' ͱαμα τεσσαρακοντα μελαιναι ναϝες ͱεποντο.
ͱοι μεν φωκεϝων στιχας ͱεστασαν αμφι ͱεποντες,
βοιωτων δ' ενπλῆν επ' αριστερα θωρησσοντο.
λοκρων δ' ͱηγεμονεϝεν ͱο ϝιλϝεϝος ταχυς αιϝανς,
ͱοι κυϝνον τ' ενεμοντ', οποεντα τε, καλλιαρον τε,
βησσαν τε, σκαρφην τε, και αϝγειας ερατεινας,
ταρφην τε, θρονιον τε, βοϝαγριοϝ αμφι ρεϝεθρα·
τῷ δ' ͱαμα τεσσαρακοντα μελαιναι ναϝες ͱεποντο.
ͱοι δ' ͱευβοιαν ͱεχον μενεα πνεϝοντες αβαντες,
χαλκιδα τ', ερετριαν τε, πολυσταφυλον θ' εστιαιαν,
κηρινθον τ' εφαλον, διϝοο τ' αιπυ πτολιεθρον,
ͱοι τε καρυστον ͱεχον, ηδ' ͱοι στυρα ναιεταεσκον·
των δ' αϝθ' ηγεμονεϝ' ελεφῆνωρ, οδσος αρεϝος,
χαλκωδοντιαδης, μεγαθυϝμων αρχος αβαντων·
τῷ δ' ͱαμ' αβαντες ͱεποντο θοϝοι, οπιθεν κομαοντες,

αιχμῆται, μεμαFῶτες ορεγτῆσιν μελιησιν B
θωρηκας Fρηγσεεν δαFιων αμφι στηθεσσιν·
τῷ δ' ͱαμα τεσσαρακοντα μελαιναι ναFες ͱεποντο. 545
ͱοι δ' αρ' αθηνας εσχον, ͱεϋκτιμενον πτολιεθρον· 546
των αFθ' ηγεμονεF', ͱυϊος πετεοFο, μενεσθεFς. 552
τῷ δ' ͱαμα πεντηκοντα μελαιναι ναFες ͱεποντο. 556
αιFανς δ' εκ σαλαμῖνος αγεν δυο και δεκα ναFας. 557
ͱοι δ' αργος τ' εσχον, τιρυνθα τε τειχιοεντσαν, 559
ͱερμιονην, ασινην τε, βαθυν κατα κολπον ͱεχοντσας, 560
τροιδσην', ηϊονας τε, και αμπελοεντ' επιδαFρον,
ͱοι θ' εχον αιγιναν, μασητα τε, κοFροι αχαιFων·
των δ' αFθ' ηγεμονεFε βοην αγαθος διομηδης,
και σθενελος, καπανεFος αγακλειτοο φιλος ͱυιος·
τοισι δ' ͱαμ' ευρυͱαλος τριτατος κιε, FεισFοθεος φῶς, 565
μηκιστεFος ͱυις ταλαϊFονιδαFο Fανακτος.
γσυνπαντων δ' ͱηγεετο βοην αγαθος διομηδης·
τοισι δ' ͱαμ' ͱογδωκοντα μελαιναι ναFες ͱεποντο.
ͱοι δε μυκηνας εσχον, ͱεϋκτιμενον πτολιεθρον,
ͱαφνειον τε κορινθον, ͱεϋκτιμενας τε κλεῶνας, 570
ορνειας τ' ενεμοντο, παραιθυρεην τ' ερατεινην,
και σικυῶν', ͱοθ' αρ' αδρηστος πρῶτ' ενβασιλεFεν·
ͱοι θ' υπερησειην τε, και αιπεινην γονοεντσαν,
πελληνην τ' εσχον, ηδ' αιγιον αμφ' ενεμοντο,
αιγιαλον τ' ανα παντα, και αμφ' ͱελικην ευρυιαν· 575
των ͱεκατον ναFων ῆρχε κρεFων αγαμεμνων
ατρεFιδης· ͱαμα τῷ γε πολυ πλειστοι και αριστοι
λαFοι ͱεποντ'· εν δ' αFτος εδυFσατο νωροπα χαλκον,
κυFδιαων, ͱοτι παντσι μετεπρεπεν ͱηροFεσιν. 579
ͱοι δ' εσχον κοιλην λακεδαιμονα κηιεταεντσαν, 581
φαριν τε, σπαρτην τε, πολυτρηρῶνα τε μεσσην,
βρυσειας τ' ενεμοντο, και αFγειας ερατεινας,
ͱοι τ' αρ' αμυκλας εσχον, ͱελος τ', εφαλον πτολιεθρον,
ͱοι τε λαFαν εσχον, ηδ' οιτυλον αμφ' ενεμοντο· 585
τῶν ͱοι ͱαδελφεFος ῆρχε, βοην αγαθος μενελαFος,
ͱεξηκοντα ναFων, απατερθε δε θωρησσοντο. 587
ͱοι δε πυλον τ' ενεμοντο, και αρηνην ερατεινην, 591
και θρυFον, αλφειοFο πορον, και ͱεϋκτιτον αιπυ,
και κυπαρισσῆεντα, και αμφιγενειαν εναιον,
και πτελεον, και ͱελος, και δωριον· ενθα τε μοFσαι
αντομεναι θαμυριν τον θρεFικα παFσαν αFοιδης, 595
οιχαλιηθεν ιοντα, παρ' ευρυτοF' οιχαλιεFος·
στεFτο γαρ ευχομενος νικῆσεμεν, ειπερ αν αFται
μοFσαι αFειδοιεν, κοFραι διος αιγιͱοχοFο·
ͱαι δε χολῶσαμεναι πηρον θεσαν, αFταρ αFοιδην
θεσπεσιην αφελοντο, και εκλελαθον κιθαριστυν, 600
τῶν αFθ' ηγεμονεFε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·

τῷ δ' ͱενενηκοντα γλαφυραι ναϝες εστιχαοντο. Β
ͱοι δ' ͱεχον αρκαδιην, ͱυπο κυλληνης ορος αιπυ,
αιπυτιον παρα τυμβον, ͱιν' ανερες αγχιμαχῆται,
ͱοι φενεον τ' ενεμοντο, και ορχομενον πολυμηλον,
ριπην τε, στρατιην τε, και ανεμοεντσαν ενισπην,
και τεγεην εσχον, και μαντινεην ερατεινην,
στυμφηλον τ' εσχον, και παρρασιην ενεμοντο·
τῶν ἠρχ' ανκαιοϝο παϊς, κρεϝων αγαπῆνωρ,
ͱεκσηκοντα ναϝων· πολυες δ' εν ναϝι ͱεκαστῃ
αρκαδες ανδρες εβαινον επισταμενοι πολεμοϝο.
αϝτος γαρ σφιν εδωκε ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων
ναϝας ͱεϋσελμοϝς, περαεεν επι ϝοινοπα ποντον,
ατρεϝιδης· επει ου σφι θαλασσια ϝεργ' εμεμηλεεν.
ͱοι δ' αρα βοϝπρασιον τε και ηλιδα διϝαν εναιον,
ͱοσον εφ' υρμινη και μυρσινος εσχαταοντσα,
πετρη τ' ωλενιη, και αλεισιον εντος εεργει·
τῶν αϝ τεσσαρες αρχοι εσαν, δεκα δ' ανδρι ͱεκαστῳ
ναϝες ͱεποντο θοϝαι, πολυες δ' ενβαινον επειοι.
τῶν μεν αρ' αμφιμαχος και θαλπιος ͱηγησασθην,
ͱυιες, ͱο μεν κτεατοϝ', ͱο δ' αρ' ευρυτοϝ', ακτοριϝῶνε·
τῶν δ' αμαρυνκεϝιδης ἠρχε κρατερος διϝωρης·
τῶν δε τεταρτων ἠρχε πολυχσεινος θεοϝειδης,
ͱυιος αγασθενεος αϝγεϝιαδαϝο ϝανακτος.
ͱοι δ' εκ δουλιχιοϝο, εχιναϝων θ' ιεραϝων·
τῶν αϝθ' ηγεμονεϝε μεγης, ϝαταλαντος αρεϝι,
φυϝλεϝιδης, ͱον ετικτε διϊ φιλος ͱιπποτα φυϝλεϝς,
ͱος ποτε δουλιχιονδ' απενασσατο πατρι χολωθευς·
τῷ δ' ͱαμα τεσσαρακοντα μελαιναι ναϝες ͱεποντο.
ͱοι δ' ιθακην εσχον και νηριτον εννοσιφυλλον,
και κροκυλει' ενεμοντο, και αιγιλιπα τρηχυιαν,
ͱοι τε δακυνθον ͱεχον, ηδ' ͱοι σαμον αμφ' ενεμοντο,
ͱοι τ' ηπειρον ͱεχον, ηδ' αντιπεραι' ενεμοντο·
τῶν μεν ͱοδυσσεϝς ἠρχε, διϊ μητιν ϝαταλαντος·
τῷ δ' ͱαμα ναϝες ͱεποντο δυωδεκα μιλτοπαρῆοι.
αιτωλων δ' ͱηγεετο θοϝανς, ανδραιμονος ͱυιος,
ͱοι πλευρῶν' ενεμοντο, και ωλενον, ηδε πυληνην,
χαλκιδα τ' αγχιαλον, καλυδῶνα τε πετρῆεντσαν·
τῷ δ' ͱαμα τεσσαρακοντα μελαιναι ναϝες ͱεποντο.
κρητων δ' ιδομενεϝς δορϝικλυτος ͱηγεμονεϝεν,
ͱοι κνωσον τ' εσχον, γορτῦνα τε τειχιοεντσαν,
λυκτον, μιλητον τε, και αργινοεντα λυκαστον,
φαιστον τε, ϝρυτιον τε, πολιας ͱεΰ ναιεταοντσας,
αλλοι θ', οι κρητην ͱεκατονπολιν αμφ' ενεμοντο.
τῶν μεν αρ' ιδομενεϝς δορϝικλυτος ͱηγεμονεϝεν·
τῷ δ' ͱαμα ͱογδωκοντα μελαιναι ναϝες ͱεποντο.
τληπολεμος δ' ͱηρακλειδης, ἠΰς τε μεγας τε,

εκ FροδοF ͱεννεα ναFας αγεν Fροδιων αγερωχων·
ͱοι Fροδον αμφ' ενεμοντο διατριχα κοσμηθεντες,
λινδον, ιηλυσσον τε, και αργινοεντα καμειρον·
τω̃ν μεν τλη̃πολεμος δορFικλυτος ͱηγεμονεFεν,
ͱον τεκε Fαστυͱοχεια βιη̃ ͱηρακλεεϊFη̃,
την αγετ' εκς εφυρη̃ς ποταμοF απο σελλη̃εντος,
περθσανς Fαστυα πολλα διοτρεφεων αιδσηων.
τλη̃πολεμος δ', επει ω̃ν τραφη εν μεγαρῳ̃ ͱεϋπηγτῳ̃,
αFτικα πατρος ͱεFοFο φιλον μητροFα κατεκτα
ηδη γηρασκοντα λικυμνιον, οδσον αρεFος·
αιψα δε ναFας επηγσε· πολυν δ' ͱογε λαFον αγη̃ρανς
βη̃ φευγων επι ποντον· απειλησαν γαρ ͱοι αλλοι
ͱυιες, ͱυιFωνοι τε βιης ͱηρακλεεϊFης.
αFταρ ͱογ' ες Fροδον ͱικσεν αλω̃μενος, αλγεα πασχων·
τριχθα δ' εFοικηθεν καταφυFλαδον, ηδ' εφιληθεν
εκ διος, ͱοστε θεοισι και ανθρωποισι Fανασσει.
νιρεFς δ' αF συμηθεν αγεν τρεας ναFας Fεϊσ Fας,
νιρεFς, αγλαFιης θ' υϊος χαροποο τε Fανακτος,
νιρεFς, ͱος καλλιστος ανηρ ͱυπο FιλFιον ηλθεν
των αλλων δαναων, μετ' αμυFμονα πηλεFιFω̃να·
αλλ' αλαπαδνος εη̃ν, παFρος δε ͱοι ͱεσπετο λαFος.
ͱοι δ' αρα νισσυρον τ' εσχον, κραπαθον τε, κασον τε,
και καFον, ευρυπυλοFο πολιν, νησοFς τε καλυδνας·
των αF φειδͱιππος τε και αντιφος ͱηγησασθην,
θεσσαλοF υιε δυω, ͱηρακλεϊδαFο Fανακτος·
τοις δε τριηκοντα γλαφυραι ναFες εστιχαοντο.
ͱοι δ' αλον, ͱοι τ' αλοπην, ͱοι τε τρη̃χι̃ν' ενεμοντο,
ͱοι τ' εσχον φθιFην, ηδ' ͱελλαδα καλλιγυναικα·
των αF πεντηκοντα ναFων η̃ν αρχος αχιλλεFς.
αλλ' ͱοιγ' ου πολεμοFο δυσFηχεος εμναFοντο·
ου γαρ εη̃ν, ͱοστις σφιν επι στιχας ͱηγησαιτο·
κειτο γαρ εν ναFεσι ποδαρκης διFος αχιλλεFς,
κοFρης χωομενος βρισεFιδος η̃ϋκομοFο,
την εκ λυρνησσοF, εκσͱελλετο πολλα μογησανς,
λυρνησσον διαπορθησανς, και τειχεα θηβης·
κατ δε μυνητ' εβαλεν και επιστροφον εγχεσιμωροFς,
ͱυιιας ͱευͱηνοFο, σεληπιαδαFο Fανακτος.
ͱοι δ' εσχον φυλακην, και πυρασον ανθεμοεντα,
δημητρος τεμενος, σι̃τω̃να τε, μητερα μηλων,
ανχιͱαλον τ' αντρω̃ν', ηδε πτελεον λεχεποιην·
των αF πρω̃τεσιλαFος αρεFιος ͱηγεμονεFεν,
δσαFος εων· τοτε δ' ηδη ͱεχεν κατα γαια μελαινα.
τοο δε και αμφιδρυφης ͱαλοχος φυλακῃ̃ ελελειπτο,
και δομος ͱημιτελης· τον δ' εκτανε δαρδανος ανηρ,
ναFος αποθρω̃σκοντα πολυ πρω̃τιστον αχαιFων.
ουδε μεν ουδ' ͱοι αναρχοι εσαν, ποθεον γε μεν αρχον,

αλλα σφεας κοσμησε ποδαρκης, οδσος αρεFος, B
FιΦικλοF Fυϊος πολυμηλοFο φυλακιδαFο, 705
αFτοκασιγνῆτος μεγαθυFμοFο πρωτεσιλαFοο,
Fοπλοτερος γενεῇ· Fο δ᾽ αρα προτερος και αρειων. 707
τῷ δ᾽ Fαμα τεσσαρακοντα μελαιναι ναFες Fεποντο.
  Fοι δε φερας ενεμοντο παραι βοιβηϊδα λιμνην, 710
βοιβην, και γλαφυρας, και Fεϋκτιμενην FιαFολκον·
των ῆρχ᾽ αδμῆτοFο φιλος παϊς Fενδεκα ναFων
Fευμηλος, τον Fυπ᾽ αδμῆτῳ τεκε διFα γυναικων
αλκηστις, πελιαFο θυγατρων Fειδος αριστη. 715
  Fοι δ᾽ αρα μηθωνην και θαFμακιην ενεμοντο,
και μελιβοιαν Fεχον, και ολιδσῶνα τρῆχυιαν·
τωνδε φιλοκτῆτης ῆρχεν, τοκσων Fεῦ Fειδως,
Fεπτα ναFων· ερεται δ᾽ εν Fεκαστῃ πεντηκοντα. 719
αλλ᾽ Fο μεν εν νησῳ κειτο κρατερ᾽ αλγεα πασχων, 721
λημνῳ εν αγαθεῃ, Fοθι μιν λιπον Fυιες αχαιFων,
Fελκεϊ μοχθιδσοντα κακῳ ολοFοφρονος FυFδροο. 723
ουδε μεν ουδ᾽ Fοι αναρχοι εσαν, ποθεον γε μεν αρχον, 726
αλλα μεδων κοσμησεν, Fο FιλFεFος νοθος Fυιος,
τον ρ᾽ ετεκεν ρηνη Fυπο FιλFεFι πτολιπορθῳ.
  Fοι δ᾽ εσχον τρικκην, και ιθωμην κλωμακοεντσαν,
Fοι θ᾽ εχον οιχαλιην, πολιν ευρυτοF οιχαλιεFος· 730
των αFθ᾽ ηγεεσθην ασκληπιοFο δυο παιδε,
FιFητηρ᾽ αγαθω, ποδαλειριος ηδε μαχαFων·
τοις δε τριηκοντα γλαφυραι ναFες εστιχαοντο.
  Fοι δ᾽ Fεχον ορμενιον, Fοι τε κρῆνην Fυπερειαν,
Fοι θ᾽ εχον αστεριον, τιτανοFο τε λεFκα καρῆνα· 735
των ῆρχ᾽ ευρυπυλος, Fεϋ Fαιμονος αγλαFος Fυιος·
τῷ δ᾽ Fαμα τεσσαρακοντα μελαιναι ναFες Fεποντο.
  Fοι δ᾽ αργισσαν Fεχον, και γυρτωνην ενεμοντο,
ορθην, ηλωνην τε, πολιν τ᾽ ολοFοσσονα λεFκην·
των αFθ᾽ ηγεμονεFε μενεπτολεμος πολυποιτης, 740
Fυιος πειριθοFοFο, τον αθανατος τεκετο δσεFς· 741
ουκ οιος· Fαμα τῷγε λεFοντεFς, οδσος αρεFος, 745
Fυιος Fυπερθυ FμοFο κορωνοFο καινεFιδαFο·
τοις δ᾽ Fαμα τεσσαρακοντα μελαιναι ναFες Fεποντο.
  γουFεFς δ᾽ εκ κυφοF ῆγε δυω και Fεικοσι ναFας·
τῷ δ᾽ ενιηνες Fεποντο, μενεπτολεμοι τε περαιβοι,
Fοι περι δωδωνην δυσχειμερον Fοικι᾽ εθεντο, 750
Fοι τ᾽ αμφ᾽ Fιμερτον τιταρησιον Fεργ᾽ ενεμοντο,
Fος ρ᾽ ες πηνειον προFιFει καλλιροFον FυFδωρ·
ουδ᾽ Fογε πηνειῷ γσυνμισγεται αργυροδινῃ,
αλλα τε μιν καθυπερθεν επιρεFει, ηῦτ᾽ ελαιον·
FορκοFο γαρ δδεινοο στυγος FυFδατος εστιν αποFρῶγς. 755
  μαγνητων δ᾽ ῆρχε προθοFος, τενθρηδονος Fυιος,
Fοι περι πηνειον και πηλιον εννοσιφυλλον

ναιεσκον· των μεν προθοϝος θοϝος ͱηγεμονεϝεν·
τῷ δ' ͱαμα τεσσαρακοντα μελαιναι ναϝες ͱεποντο.
ͱοϝτοι αρ' ͱηγεμονες δαναων και κοιρανοι ἦσαν.
τις τ' αρ των ͱοχ' αριστος εῆν, συ μοι ενεπε, μοϝσα,
αϝτων, ηδ' ͱιππων, ͱοι ͱαμ' ατρεϝιδῆσιν ͱεποντο.
ͱιπποι μεν μεγ' ορισται εσαν φηρητιαδαϝο,
τας ͱεϋμηλος ελαϝνε, ποδωκεας, ορνιχθας ͱως,
ͱοτριχας, ͱοϝετεας, σταφυλῇ επι νῶτον ϝεϊσϝας·
τας εν πιϝεριῇ τρεφσ' αργυροτοκσος απολλων,
αμφω θηλυιας, φοβον αρεϝος φορεοντσας.
ανδρων δ' αϝ μεγ' αριστος εῆν τελαμωνιος αιϝανς,
ͱοφρ' αχιλεϝς μηνιϝεν· ͱο γαρ πολυ φερτατος ῆεν,
ͱιπποι θ', οι φορεεσκον αμυϝμονα πηλεϝιϝῶνα.
αλλ' ͱο μεν εν ναϝεσι κορωνισι ποντοποροισιν
κειτ', απομηνιϝσανς αγαμεμνονι, ποιμενι λαϝων,
ατρεϝιδῃ· λαϝοι δε παρα ϝρῆγμῖνι θαλασσης
δισκοισιν τερποντο και αιγανεῇσιν ͱιϝεντες,
τοκσοισιν θ'· ιπποι δε, παρ' ͱαρμασιν ͱοισιν ͱεκαστος,
λωτον ερεπτομενοι, ϝελεοθρεπτον τε σελινον,
ͱεστασαν· ͱαρματα δ' ͱευ πεπυκασμενα κειτο ϝανακτων
εν κλισιῇσ'· ͱοι δ' αρχον αρεϝιφιλον ποθεοντες
φοιταον ενθα και ενθα κατα στρατον, ουδ' εμαχοντο.
ͱοι δ' αρ' ισαν, ͱως ει τε πυρι χθων παντσα νεμοιτο·
γαια δ' ͱυπεστοναχιδσε, διϊ ͱως τερπικεραυνῳ
χωομενῳ, ͱοτε τ' αμφι τυφαϝεϝι γαιαν ͱιμασσῃ
ειν αριμοισ', ͱοθι φαντι τυφαϝεϝος εσμεναι ευνας·
ͱως αρα των ͱυπο ποδσι μεγ' εστοναχιδσετο γαια
ερχομενων· μαλα δ' ὦκα διεπρῆσσον πεδιοϝο.
τροϝεσι δ' ανγελος ηλθε ποδῆνεμος ὤκυα ϝιρις,
παρ διος αιγιͱοχοϝο, συν ανγελιῃ αλεγεινῃ.
ͱοι δ' αγορας αγορεϝον επι πριαμοϝο θυρῇσιν
παντες ͱομῆγερεες, ημεν νεϝοι, ηδε γεροντες.
ανχοϝο δ' ͱισταμενη προσεφη ποδας ὤκυα ϝιρις·
ω γερον, αιϝει τοι μυϝθοι φιλοι ακριτοι εντιν,
ͱως ποτ' επ' ειρηνης· πολεμος δ' αλιϝαστος ορῶρεν.
η μεν δη μαλα πολλα μαχας εισηλυθον ανδρων,
αλλ' ουπῳ τοιονδε τοσονδε τε λαϝον οπῶπα·
λιϝην γαρ φυλλοισι ϝεϝοικοτες, η πσαμαθοισιν,
ερχονται πεδιοϝο, μαχησομενοι περι ϝαστυ.
ͱως εφαθ'· εκτωρ δ' ουτι θεας ϝεπος ῆγνῶησεν,
αιπσα δ' ελυϝσ' αγορην· επι τευχεα δ' εσσεϝοντο.
παντσαι δ' ὠΐγνυντο πυλαι, εκ δ' εσσυτο λαϝος,
πεδσοι θ', ιππεϝες τε· πολυς δ' ορυμαγδος ορῶρεεν.
εστι δε τις προπαροιθε πολιος αιπυια κολωνη,
εν πεδιῳ απανευθε, περιδρομος ενθα και ενθα·
την ητοι ανδρες βατιειαν κικλῆσκωτιν,

αθανατοι δε τε σημα πολυσκαρθμοϝο μυρινης· B
ενθα τοτε τρωϝες τε διεκριθεν ηδ' επικουροι.
τρωϝεσι μεν ͱηγεμονεϝε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ
πριαμιδης· ͱαμα τῷγε πολυ πλειστοι και αριστοι
λαϝοι θωρησσοντο, μεμαϝοτες εγχειῇσιν.
δαρδανιων αϝτ' ῆρχεν, ͱεϋς παϊς αγχισαϝο,
αινειας· τον ͱυπ' αγχισῃ τεκε διϝ' αφροδῑτη,
ιδης εν κνημοισι θεα βροτῷ ευνηθεντα·
ουκ οιος· ͱαμα τῷγε δυω αντῆνορος ͱυιε,
αρχελοχος τ', ακαμανς τε, μαχης ͱεϋ ϝειδοτε παντσης.
ͱοι δε δελειαν εναιον ͱυπαι ποδα νεϝατον ιδης,
ͱαφνειοι, πιϝνοντες ͱυδωρ μελαν αισηποϝο,
τρωϝες· των αϝτ' ῆρχε λυκαϝονος αγλαϝος ͱυιος,
πανδαρος, ͱῷ και τοκσον απολλων αϝτος εδῶκεν.
ͱοι δ' αδρηστειαν τ' εσχον και δημον απαισοο,
και πιτυειαν ͱεχον, και τηρειης ορος αιπυ·
των ῆρχ' αδρηστος τε και αμφιϝος λινοθωρηκς,
ͱυιε δυω μεροπος περκωσιοϝ, ͱος περι παντων
ϝοιδεε μαντοσυνας, ουδ' ͱεϝοϝς παιδας εϝᾶσκεν
στειχεμεν ες πολεμον φθῑσῆνορα· τω δε ͱοι ουτι
πειθεσθην· κηρες γαρ αγον μελανος θανατοϝο.
ͱοι δ' αρα περκωτην και πρακτιον αμφ' ενεμοντο,
και σηστον και αβυϝδον ͱεχον, και διϝαν αρισβην·
των αϝθ' υρτακιδης ῆρχ' ασιος, ορχαμος ανδρων,
ασιος ͱυρτακιδης, ͱον αρισβηθεν φερὸν ͱιπποι
αιθῶνες, μεγαλοι, ποταμοϝ απο σελλῆεντος.
ͱιπποθοϝος δ' αγε φυϝλα πελασγων εγχεσιμῶρων,
των, ͱοι λαϝρισσαν εριβῶλακα ναιεταεσκον·
των ῆρχ' ͱιπποθοϝος τε, πυλαιος τ', οδσος αρεϝος,
ͱυιε δυω ληθοϝο πελασγοϝο τευταμιδαϝο.
αϝταρ θρεϝικας ῆγ' ακαμανς, και πειροϝος ͱηρως,
ͱοσοϝς ͱελλησποντος αγαρροϝος εντος εεργει.
ͱευφημος δ' αρχος κικονων ῆν αιχμῆταϝων,
ͱυιος τροιδσηνοϝο διοτρεφεος κεαδαϝο.
αϝταρ πυραιχμης αγε παιονας ανκυλοτοκσοϝς,
τηλοθεν εκς αμυδῶνος, απ' αγσιοϝ ευρυ ρεϝοντος.
παφλαγονων δ' ͱηγεετο πυλαιμενεος λασιον κεαρ,
εκς ϝενετων, ͱοθεν ͱημιονων γενος αγροτεραϝων·
ͱοι ρα κυτωρον ͱεχον, και σησαμον αμφ' ενεμοντο,
αμφι τε παρθενιον ποταμον κλυτα δῶματ' εναιον,
κρωμναν τ', αιγιαλον τε, και ͱυπσηλοϝς ερυθινοϝς.
αϝταρ ͱαλιδσῶνων ͱοδιος και επιστροφος ῆρχον,
τηλοθεν εκς αλυβης, ͱοθεν αργυροϝ εστι γενεθλη.
μυσων δε χρομιος τε, και εννομος οιϝωνιστης·
αλλ' ουκ οιϝωνοισιν ερυϝσατο κηρα μελαιναν.
φορκυνς αϝ φρυγας ῆγε, και ασκανιος θεοϝειδης,

τηλ' εκς ασκανιης· μεμασαν δ' hυσμῖνι μαχεσθαι. B
μῄοσιν αF μεσθλης τε και αντιφος hηγησασθην,
hυιε πυλαιμενεος, τω γυFγαιη τεκε λιμνη, 865
hοι και μῄονας ἦγον hυπο τμωλῳ γεγαῶτας.
ναστης αF καρων hηγησατο βαβαροφῶνων,
hοι μιλητον hεχον, φθειρων τ' ορος ακριτοφυλλον,
μαιανδροF τε ροFας, μυκαλης τ' αιπυνα καρῆνα·
των μεν αρ' αμφιμαχος και ναστης hηγησασθην, 870
ναστης, αμφιμαχος τε, νομιFονος αγλαFα τεκνα,
hος και χρυσον hεχων πολεμονδ' ιεν, ηΰτε κοFρη,
νηπιος! ουδε τι hοι τογ' επῆρκεσε λυγρον ολεθρον. 873
σαρπηδων δ' ἦρχεν λυκιων, και γλαFκος αμυFμων, 876
τηλοθεν εκ λυκιης, χσανθοF απο δινεFεντος.
αFταρ επει κοσμηθεν hαμ' hηγεμονεσιν hεκαστοι, Γ
τροFες μεν κλαγγῇ τ', ενοπῇ τ' ισαν, ορνιχθες hως·
ηΰτε περ κλαγγη γερανων πελει ουρανοθι προ,
hαιτ' επει ὢν χειμῶν' εφυγον και αθεσφατον ομβρον,
κλαγγῇ τοι ποταονται επ' ωκεανοFο ροFαFων. 5
hοι δ' αρ' ισαν σιγῇ μενεα πνεFοντες αχαιFοι, 8
εν θυFμῷ μεμαFῶτες αλεκσεμεν αλληλοισιν.
ηυτ' ορεος κορυφῇσι νοτος κατεχεFεν hομιχλην, 10
ποιμεσιν ουτι φιλην, κλεπτῇ δε τε νυκτος αμεινῶ,
τοσον τις τ' επι λεFσσει, hοσον τ' επι λαFαν hιFητιν·
hως αρα των hυπο ποδσι κονισσαλος ὤρνυτ' αFελλης
ερχομενων· μαλα δ' ὦκα διεπρῆσσον πεδιοFο.
hοι δ' hοτε δη σχεδον ἦσαν επ' αλληλοισιν ιοντες, 15
τροFεσι μεν προμαχιδσεν αλεκσανδρος θεοFειδης,
παρδαλεην ωμοισιν hεχων και καμπυλα τοκσα. 17
τον δ' hως ὢν ενοησεν αρεFιφιλος μενελαFος 21
ερχομενον προπαροιθεν hομιλFοFο, μακρα βιβῶντα,
hωστε λεFων εχαρη μεγαλῳ επι σωματι κυρσανς,
hευρων η' ελαφον κεραον, η' αγριον αιγα,
πειναFων· μαλα γαρ τε κατεσθιει, ειπερ αν αFτον 25
σσεFωνται ταχυες τε κυνες, θαλεροι τ' αιδσηοι·
hως εχαρη μενελαFος αλεκσανδρον θεοFειδεα
οφθαλμοισι Fιδων· φατο γαρ τιFσασθαι αλῖτην·
αFτικα δ' εκς hοχεων σουν τευχεσ' εFαλτο χαμαδσε.
τον δ' hως ὢν ενοησεν αλεκσανδρος θεοFειδης 30
εν προμαχοισι φανεντα, κατεπληγη φιλον ητορ·
απς δ' hεταρων εις Fεθνος εχαδσετο κηρ' αλεFεινων.
hως δ' hοτε τις τε δρακοντα Fιδων παλινορσος απεστη
ορεος εν βησσῃσ', hυπο τε τρομος ελαβε γυια,
απς τ' ανεχωρησεν, ωχρος τε μιν hελλε παρειας· 35
hως αFτις καθ' ομιλFον εδῦ τροFων αγερωχων
δδειδσανς ατρεFος hυιον αλεκσανδρος θεοFειδης.
τον δ' hεκτωρ νεικεσσε Fιδων αισχροισι Fεπεσσιν·

δυσπαρι, ϝειδος αριστε, γυναιμανες, ηπεροπεϝτα!
αιθ' οφελες αγονος τ' εμεναι, αγαμος τ' απολεσθαι.
και κε το βουλοιμην, και κεν πολυ κερδιον ῆεν,
ἠ' ͱοϝτῷ λωβην τ' εμεναι και ͱυποπσιον αλλων.
η ποϝο καγχαλαωντι καρῆκομαοντες αχαιϝοι,
φαντες αριστεϝα προμον εσμεναι, ͱοονεκα καλον
ϝειδος επ'· αλλ' ουκ εστι βιη φρεσιν, ουδε τις αλκη.
η τοιος δη εων, εν ποντοποροισι ναϝεσιν
ποντον επιπλωσανς, ͱεταροϝς εριῆρας αγῆρανς,
μιχθενς αλλοδαποισι, γυναιχ' εϋϝειδε' ανῆγες
εκς απιης γαιης, νυον ανδρων αιχμῆταϝων;
πατρι τε σῷ μεγα πημα, πολιστι τε, παντι τε δημῳ,
δυσμενεσιν μεν χαρμα, κατῆφειην δε σοι αϝτῳ;
ουκ αν δη μῆνειας αρεϝιφιλον μενελαϝον;
γνοιης χ', οιοϝο φωτος ͱεχεις θαλερην παρακοιτιν.
ουκ αν τοι χραϝσμῆ κιθαρις, τα τε δωρ' αφροδιτης,
ͱη τε κομη, το τε ϝειδος, οτ' εν κονιϝῆσι μιγειης.
αλλα μαλα τροϝες δδειδημονες· η τε κεν ηδη
λαϝινον ϝεσσο χιτωνα, κακων ͱενεχ' οσα ϝεϝοργας.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπεν αλεκσανδρος θεοϝειδης·
ͱεκτορ, επει με κατ' αισαν ενεικεσας, ουδ' ͱυπερ αισαν·
αιϝει τοι κραδιη, πελεκυς ͱως, εστιν ατειρης,
ͱος ειτιν δια δορϝος, ͱυπ' ανερος, ͱος ρα τε τεχνῃ
ναϝιον εκταμνησιν, οφελλει δ' ανδρος εροϝην·
ͱως τοι ενι στηθεσσιν αταρβητος νοος εστιν.
μη μοι δωρ' ερατα προφερε χρυσεης αφροδιτης·
ουτοι αποβλῆτ' εστι θεων εριχυϝδεα δωρα.
νυν δ' αϝτ' ει μ' εθελεις πολεμιδσεμεν ηδε μαχεσθαι,
αλλοϝς μεν καθισον τροϝας και παντας αχαιϝοϝς,
αϝταρ εμ' εν μεσσῳ και αρεϝιφιλον μενελαϝον
γσυνβαλετ' αμφ' ͱελενῃ και κτημασι παντσι μαχεσθαι·
ͱοποτερος δε κε νικῆσῃ, κρεισσων τε γενηται,
κτημαθ' ελων ͱεϋ παντα, γυναικα τε, ϝοικαδ' αγεσθω·
ͱοι δ' αλλοι, φιλοτητα και ͱορκια πιστα ταμοντες,
ναιοιτε τροϝιην εριβωλακα· τοι δε νεεσθων
αργος ες ͱιπποβοτον και αχαιϝιδα καλλιγυναικα.
ͱως εφαθ'· εκτωρ δ' αϝτ' εχαρη μεγα μυϝθον ακοϝσανς,
και ρ' ες μεσσον ιων, τροϝων ανεϝεργε φαλαγγας.
τῷ δ' επετοκσαδσοντο καρῆκομαοντες αχαιϝοι,
ͱιϝοισιν τε τιτυσκομενοι λαϝεσσι τ' εβαλλον·
αϝταρ ͱο μακρον αϝοϝσε ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
ͱισχεσθ', αργειϝοι, μη βαλλετε, κοϝροι αχαιϝων·
στεϝται γαρ τι ϝεπος ϝερεειν κορυθαιϝολος ͱεκτωρ.
ͱως εφαθ'· οι δ' εσχοντο μαχης, ανεϝοι τ' εγενοντο
εσσυμενως· ͱεκτωρ δε μετ' αμφοτεροισιν εϝεειπεν
κεκλυτε μευ, τροϝες, και ͱευκνημιδες αχαιϝοι,

τηλ' εκς ασκανιης· μεμασαν δ' ͱυσμῖνι μαχεσθαι.
  μῄοσιν αF μεσθλης τε και αντιφος ͱηγησασθην,
ͱυιε πυλαιμενεος, τω γυFγαιη τεκε λιμνη,
ͱοι και μῄονας ἦγον ͱυπο τμωλῷ γεγαῶτας.
  ναστης αF καρων ͱηγησατο βαβαροφῶνων,
ͱοι μιλητον ͱεχον, φθειρων τ' ορος ακριτοφυλλο
μαιανδροF τε ροFας, μυκαλης τ' αιπυινα καρ
των μεν αρ' αμφιμαχος και ναστης ͱηγησα
ναστης, αμφιμαχος τε, νομιFονος αγλαFα,
ͱος και χρυσον ͱεχων πολεμονδ' ιεν, ηϋτ
νηπιος! ουδε τι ͱοι τογ' επῆρκεσε λυγρ
  σαρπηδων δ' ἦρχεν λυκιων, και γ
τηλοθεν εκ λυκιης, χσανθοF απο δι
  αFταρ επει κοσμηθεν ͱαμ' ͱηγε
τροFες μεν κλαγγῇ τ', ενοπῇ τ'
ηϋτε περ κλαγγη γερανων πε
ͱαιτ' επει ὦν χειμῶν' εφυγο
κλαγγῇ τοι ποταονται επ'
ͱοι δ' αρ' ισαν σιγῇ μενε
εν θυFμῷ μεμαFῶτες α
  ηυτ' ορεος κορυφῇσ
ποιμεσιν ουτι φιλη
τοσον τις τ' επι λ
ͱως αρα των ͱυ
ερχομενων· μ
  ͱοι δ' ͱοτε
τροFεσι με
παρδαλε
  τον
ερχοι
ͱωσ
ͱε

...σαι.
...μεμνων
... γαρυ' εκελεFεν
...α απιθησ' αγαμεμνονι διFῷ.
...λενῇ λεFκωλενῳ αγγελος ηλθεν,
... γαλαFῳ, αντῆνοριδαFο δαμαρτι,
... αντῆνοριδης εσχε κρεFων ͱελικαFων,
λαFοδικην, πριαμοFο θυγατρων Fειδος αριστην.
την δ' ͱευρ' εν μεγαρῳ· ͱη δε μεγαν ͱιστον ͱυφαινεν,
διπλακα, μαρμαρεην· πολεας δ' ενεπασσεν αFεθλοFς
τροFων θ' ιπποδαμων, και αχαιFων χαλκοχιτώνων,
ͱοFς ͱεθεν ͱεινεκ' επασχον ͱυπ' αρεFος παλαμαFων.
αγχοFο δ' ͱισταμενη προσεφη ποδας ὤκεα Fιρις·
  δευρ' ιθι, νυμφα φιλη, ͱινα θεσκελα Fεργα Fιδηαι
τροFων θ' ιπποδαμων, και αχαιFων χαλκοχιτώνων·
ͱοι πριν επ' αλληλοισ' εφερον πολυδακρυν αρεFα
εν πεδιῳ, ολοFοFο λιλαιFομενοι πολεμοFο·
ͱοι δη νῦν ͱεαται σιγῇ, πολεμος δε πεπαFται,
ασπισι κεκλιμενοι, παρα δ' εγχεα μακρα πεπηγεν.

ιλεκσανδρος και αρεϝιφιλος μενελαϝος
ενχειῃσι μαχησονται περι σεϝο·
ικῆσαντι φιλη κεκλησε' ϝακοιτις.
ντσα θεα γλυκυν ϝιμερον ενβαλε θυϝμῷ
ιροο, και ϝαστυος, ηδε τοκεϝων.
ῆσι καλυπτσαμενη ϝοθονῆσιν
ϝο, τερεν κατα δακρυ χεϝοντσα·
και αμφιπολοι δυ' ϝεποντο.
ιν ϝοθι σκαιϝαι πυλαι ῆσαν.
και πανθοϝον, ηδε θυμοιτην,
εταϝονα τ', οδσον αρεϝος,
πεπνυμενω αμφω,
ῆσι πυλῆσιν,
αλλ' αγορεϝται
τε καθ' υλϝην
ταν ϝιϝεντιν·
ι πυργῷ.
ν ιοντσαν,
ορεϝον·
ναιϝοϝς
τασχεεν·

εσθω,
λιποιτο.
λενην εκαλεσσατο φωνῇ·
ψιλον τεκος, ϝιδσε' εμεϝο,
ον τε ποσιν, πηοϝς τε, φιλοϝς τε·
ιη εσσι, θεοι νυ μοι αιτιοι εντιν,
ι εφορμῆσαν πολεμον πολυδακρυν αχαιϝων·
ϝως μοι και τονδ' ανδρα πελωριον εκσονομῆνῇς,
ϝοστις ϝοδ' εστιν αχαιϝος ανηρ ῆΰς τε μεγας τε.
ητοι μεν κεφαλῇ και μειδσονες αλλοι εαντιν·
καλον δ' ϝοϝτῷ εγων ου πῷ ϝιδον οφθαλμοισιν,
ουδ' ϝοϝτῷ γεραρον· βασιλεϝι γαρ ανδρι ϝεϝοικεν.
τον δ' ϝελενη μυϝθοισιν αμειβετο, διϝα γυναικων·
αιδοιος τε μοι εσσι, φιλε ϝεκυρε, δδεινος τε·
ϝως μοι οφελλε ϝαδεεν θανατος κακος, ϝοπετε δευρο
ϝυιϊ σῷ ϝεπομην, θαλαμον γνωτοϝς τε λιποντσα,
παιδα τε τηλυγετην, και ϝομηλικιην ερατεινην.
αλλα ταγ' ουκ εγενοντο· το και κλαϝοντσα τετηκα.
τοϝτο δε τοι ϝερεω, ϝο μ' ανειρεαι ηδε μεταλλᾷς·
ϝοϝτος γ' ατρεϝιδης, ευρυ κρεϝων αγαμεμνων,
αμφοτερον, βασιλεϝς τ' αγαθος, κρατερος τ' αιχμητης·
δαϝηρ αϝτ' εμος εσκε κυνῶπιδος, ει ποτ' εῆν γε.
ϝως φατο· τον δ' ϝο γερων ῆγασσατ', εφωνησεν τε·
ω μακαρ ατρεϝιδη, μοιρηγενες, ολβιοδαιμον!

η ρα νυ τοι πολλοι δεδμῆατο κοFροι αχαιFων. Γ
ηδη και Φρυγιην εισηλυθον αμπελοεντσαν,
ενθ' εFιδον πλειστοFς Φρυγας, ανερας αιFολοπωλοFς, 185
λαFοFς ατρεFος και μυγδονος αντιθεαFο,
ͱοι ρα τοτ' εστραταοντο παρ' ͱοχθας σαγγαριοFο.
και γαρ εγων επικουρος εων μετα τοισιν ελεχθην. 188
αλλ' ουδ' ͱοι τοσοι ῆσαν, ͱοσοι Fελικῶπες αχαιFοι. 190
δεFτερον αFθ', οδυσεFα Fιδων, ερεειν' ͱο γεραFος·
Fεσπ' αγε μοι και τονδε, φιλον τεκος, ͱοστις ͱοδ' εστιν·
μειων μεν κεφαλην αγαμεμνονος ατρεFιδαFο,
ευρυτερος δ' ωμοισιν ιδε στερνοισι Fιδεσθαι.
τευχεα μεν ͱοι κειται επι χθονι πολυβοτειρῆ, 195
αFτος δε, κτιλος ͱως, επιπωλεεται στιχας ανδρων. 196
τον δ' ῆμειβετ' επειθ' ελενη, διος εκγεγαυια· 199
ͱοFτος δ' αF λαFερτιαδης, πολυμητις ͱοδυσσεFς, 200
ͱος τραφη εν δημῷ ιθιακης κραναης περ εοντσης,
Fειδως παντοιοFς τε δολοFς και μηδεα πυκνα.
την δ' αFτ' αντῆνωρ πεπνῦμενος αντιον ῆυFδα·
ω γυναι, η μαλα τοFτο Fεπος νημερτες εFεσπες.
ηδη γαρ και δευρο ποτ' ηλυθε διFος ͱοδυσσεFς, 205
σεF ͱενεκ' αγγελιης, γσυν αρεFιφιλῷ μενελαFῷ.
τοFς δ' εγω εχσεινισσα, και εν μεγαροισ' εφιλησα·
αμφοτερων δε φυFην εδαην και μηδεα πυκνα.
αλλ' ͱοτε δη τροFεσιν εν αγρομενοισιν εμιχθεν,
σταντων μεν, μενελαFος ͱυπερͱεχεν ευρυας ωμοFς, 210
αμφω δ' ͱεδσομενω, γεραρωτερος ῆεν ͱοδυσσεFς.
αλλ' ͱοτε δη μυFθοFς και μηδεα παντσιν ͱυφαινον,
ητοι μεν μενελαFος επιτροχαδην αγορεFεν,
παFρα μεν, αλλα μαλα λιγυως, επει ου πολυμυFθος. 214
αλλ' ͱοτε δη πολυμητις αναͱικσειεν ͱοδυσσεFς, 216
στᾶσκεν, ͱυπαι δε Fιδεσκε κατα χθονος ομματα πηγσανς,
σκηπτρον δ' ουτ' οπισῷ, ουτε προπρηνες, ενωμα,
αλλ' αστεμφες ͱεχεσκεν, αFιδριϊ φῶτι FεFοικως· 219
αλλ' ͱοτε δη Fοπα τε μεγαλην εκ στηθεος ͱιͱεεν, 221
και Fεπεα νιφαδεσι FεFοικοτα χειμεριῆσιν,
ουκ αν επειθ' οδυσεFι γ' ερισσειε βροτος αλλος. 223
το τριτον αFτ', αιαντα Fιδων, ερεειν' ͱο γεραFος· 225
τις τ' αρ' ͱοδ' αλλος αχαιFος ανηρ ῆΰς τε μεγας τε,
εκσͱοχος αργειFων κεφαλην ηδ' ευρυας ωμοFς;
τον δ' ͱελενη τανυπεπλος αμειβετο, διFα γυναικῶν·
ͱοFτος δ' αιFανς εστι πελωριος, ͱερκος αχαιFων·
ιδομενεFς δ' ͱετερωθεν ενι κρητεσι, θεος ͱως, 230
ͱεστηκ'· αμφι δε μιν κρητων αγοι αγερεθονται.
πολλακι μιν χσεινισσεν αρεFιφιλος μενελαFος
Fοικῷ εν ͱημετερῷ, ͱοπατε κρητηθεν ͱικοιτο.
νῦν δ' αλλοFς μεν παντας ͱορᾶ Fελικῶπας αχαιFοFς· 234

δοιω δ' ου δυναμαι ϝιδεειν κοσμητορε λαϝων,
καστορα θ' ιπποδαμον, και πυγς αγαθον πολυδευκεα, Γ
αϝτοκασιγνητω, τω μοι μια γῆνατο μητηρ.
η' ουχ εσπεσθην λακεδαιμονος εκς ερατεινης;
η δευρο μεν ͱεποντο ναϝεσ' ενι ποντοποροισιν,
νῦν δ' αϝτ' ουκ εθελοντι μαχην καταδυϝμεναι ανδρων,
αισχεα δεδδιοτες και ονειδεα πολλ', ͱα μοι εστιν;
ͱως φατο· τοϝς δ' ηδη καθεχεν φυσιδσαϝος αια.
κηρῦκες δ' ανα ϝαστυ θεων φερον ͱορκια πιθτα,
ϝαρνε δυω, και ϝοινον ͱεΰφρονα, καρπον αροϝρης,
ασκῷ εν αιγειῷ· φερε δε κρῆτηρα φαϝεινον
κηρυκς ιδαιος, ηδε χρυσεια κυπελλα·
ὦτρυνεν δε γεροντα παρͱισταμενος ϝεπεεσιν·
ορσεο, λαϝομεδοντιαδη· καλεοντιν αριστοι
τροϝων θ' ιπποδαμων, και αχαιϝων χαλκοχιτῶνων,
ες πεδιον καταβηναι, ͱιν' ͱορκια πιθτα ταμηται·
αϝταρ αλεκσανδρος και αρεϝιφιλος μενελαϝος
μακρῇσ' ενχειῇσι μαχησοντ' αμφι γυναικι·
τῷ δε νικῆσαντι γυνη και κτημαθ' εποιτο·
ͱοι δ' αλλοι, φιλοτητα και ͱορκια πιθτα ταμοντες,
ναιοιμεν τροϝιην εριβῶλακα· τοι δε νεωνται
αργος ες ͱιπποβοτον και αχαιϝιδα καλλιγυναικα.
ͱως φατο· ρῖγησεν δ' ͱο γερων, εκελεϝσε δ' ͱεταιροϝς
ͱιπποϝς δσευγνυμεναι· τοι δ' ͱοτραλεως επιθοντο.
αν δ' αρ' εβη πριαμος, κατα δ' ͱηνι' ετεινεν οπισσῷ·
παρ δε ͱοι αντῆνωρ περικαλλε' εβησατο διφρον.
τω δε δια σκαιϝεων πεδιονδ' ͱεχον ὠκυας ͱιπποϝς.
αλλ' ͱοτε δη ρ' εͱικοντο μετα τρωϝας και αχαιϝοϝς,
εκς ͱιππων αποβαντες επι χθονα πουλυβοτειραν,
ες μεσσον τροϝων και αχαιϝων εστιχαοντο.
ὤρνυτο δ' αϝτικ' επειτα ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων,
αν δ' ͱοδυσεϝς πολυμητις· αταρ κηρῦκες αγαϝοι
ͱορκια πιθτα θεων γσυναγον, κρῆτηρι δε ϝοινον
μισγον· αταρ βασιλεϝσιν ͱυδωρ επι χειρας εχεϝον·
ατρεϝιδης δε ϝερυσσαμενος χειρεσι μαχαιραν,
ͱη ͱοι παρ χσιφεος μεγα κουλεον αιϝεν αͱορτο,
ϝαρνων εκ κεφαλεων ταμνε τριχας· αϝταρ επειτα
κηρῦκες τροϝων και αχαιϝων κῆμαν αριστοις.
τοισιν δ' ατρεϝιδης μεγαλ' ευχετο, χειρας ανασχων·
δσεϝ πατερ, ιδηθεν μεδεων, κυϝδιστε, μεγιστε,
ἠελιος θ', ος παντ' εφορᾷς, και παντ' επακοϝεις,
και ποταμοι, και γαια, και ͱοι ͱυπενερθε καμοντας
ανθρωποϝς τιϝνυσθ', ͱοστις κ' επιͱορκον ομοσσῃ!
ͱυμεες μαρτυροι εστε, φυλασσετε δ' ͱορκια πιθτα·
ει μεν κεν μενελαϝον αλεκσανδρος καταπεφνῃ,
αϝτος επειθ' ελενην ͱεχετω και κτηματα παντα,

ͱημεες δ' εν ναϝεσι νεωμεθα ποντοποροισιν·
ει δε κ' αλεκσανδρον κτεινῃ χσανθος μενελαϝος,
τροϝας επειθ' ελενην και κτηματα παντ' αποδωναι.
ῃ, και επι σταμαχοϝς ϝαρνων ταμε νηλεϊ χαλκῳ·
και τοϝς μεν κατεθηκεν επι χθονος ασπαιροντας.
ϝοινον δ' εκ κρητηρος αφυσσαμενοι δεπάεσιν
εκχεϝον, ηδ' ευχοντο θεοισ' αιϝειγενετῃσιν·
ͱωδε δε τις ϝεσπεσκεν αχαιϝων τε τροϝων τε·
δσεϝ κυϝδιστε, μεγιστε, και αθανατοι θεοι αλλοι,
ͱοποτεροι προτεροι ͱυπερ ͱορκια πημηνειαν,
ͱωδε σφ' ενκεφαλος χαμαδις ρεϝοι, ͱως ͱοδε ϝοινος,
αϝτων, και τεκεων· ͱαλοχοι δ' αλλοισι μιγειεν.
ͱως εφαν· ουδ' αρα πω σφιν επεκραϝαινε κρονιϝων.
τοισι δε δαρδανιδης πριαμος μετα μυϝθον εϝεσπεν·
κεκλυτε μεο, τροϝες, και ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι·
ητοι εγων ειμι προτι ϝιλϝιον ανεμοενσσαν
αψ, επει ου πω τλησομ' εν οφθαλμοισιν ͱορᾶσθαι
μαρναμενον φιλον ͱυιον αρεϝιφιλῳ μενελαϝῳ.
δσεϝς μεν ποο τογε ϝοιδε και αθανατοι θεοι αλλοι,
ͱοποτερῳ θανατοϝο τελος πεπρωμενον εστιν.
ῃ ρα, και ες διφρον ϝαρνας θετο ϝεισϝοθεος φως·
αν δ' αρ' εβαιν' αϝτος, κατα δ' ͱηνι' ετεινεν οπισσω·
παρ δε ͱοι αντηνωρ περικαλλε' εβησατο διφρον·
τω μεν αρ' αψοροϝοι προτι ϝιλϝιον απονεοντο.
ͱεκτωρ δε πριαμοϝο παϊς και διϝος ͱοδυσσεϝς,
χωρον μεν πρωτον διεμετρεον, αϝταρ επειτα
κληροϝς εν κυνεῃ χαλκηρει επαλλον ͱελοντες,
ͱοποτερος δη προσθεν αφειη χαλκεον ενχος.
λαϝοι δ' ηρησαντο, θεοισι δε χειρας ανεσχον·
ͱωδε δε τις ϝεσπεσκεν αχαιϝων τε τροϝων τε.
δσεϝ πατερ, ιδηθεν μεδεων, κυϝδιστε, μεγιστε,
ͱοποτερος ταδε ϝεργα μετ' αμφοτεροισιν εθηκεν,
τον δος αποφθιμενον δυϝναι δομον αϝιδος εισω,
ͱημιν δ' αϝ φιλοτητα και ͱορκια πιθτα γενεσθαι.
ͱως αρ' εφαν· παλλεν δε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ,
αψ ͱορaων· παριος δε θοϝως εκ κληρος οροϝσεν.
ͱοι μεν επειθ' ιδσοντο κατα στιχας, ͱηχι ͱεκαστῳ
ͱιπποι αϝερσιποδες και ποικιλα τευχε' εκειτο.
αϝταρ ͱογ' αμφ' ωμοισιν εδυϝσατο τευχεα καλα
διϝος αλεκσανδρος, ͱελενης ποσις ηϋκομοϝο.
κνημιδας μεν πρωτα περι κνημησιν εθηκεν
καλας, αργυρεοισιν επισφυριοισ' αραρυιας·
δεϝτερον αϝ θωρηκα περι στηθεσσιν εδυϝνεν
ͱεϝο κασιγνητοϝο λυκαϝονος· ηρμοσε δ' αϝτῳ·
αμφι δ' αρ' ωμοισιν βαλετο χσιφος αργυροͱηλον,
χαλκεον· αϝταρ επειτα σακος μεγα τε στιβαρον τε·

κρᾶτι δ' επ' ἴφθιμῳ κυνεην ϝεϋτυχταν εθῆκεν, Γ
ϝιππουριν· δδεινον δε λοφος καθυπερθεν ενευεν·
ϝελλετο δ' αλκιμον ενχος, ϝο ϝοι παλαμηφιν αρῆρεν.
ϝως δ' αϝτως μενελαϝος αρεϝιος εντε' εδυϝνεν.
ϝοι δ' επει ὦν ϝεκατερθεν ϝομιλϝοϝο θωρηχθησαν,
ες μεσσον τροϝων και αχαιϝων εστιχαοντο,
δδεινον δερκομενοι· θαμβος δ' ϝεχεν εισϝοραοντας·
και ῥ' εγγυς στητην διαμετρητῷ ενι χῶρῳ,
σειοντ' ενχειας, αλληλοισιν κοτεοντε.
προσθε δ' αλεκσανδρος προϊϝεε δολιχοσκιον ενχος,
και βαλεν ατρεϝιδαϝο κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην,
ουδ' εϝρῆγσεν χαλκον, ανεγναμφθη δε ϝοι αιχμη
ασπιδ' ενι κρατερῇ· ϝο δε δεϝτερος ὤρνυτο χαλκῷ
ατρεϝιδης μενελαϝος, επευχσαμενος διϊ πατρι·
δσεϝ ϝανα, δος τιϝεσασθ', ϝος με προτερος κακα ϝοργεν,
ϝοφρα τις αν ῥῖγητι και οπσιγονων ανθρωπων
χσεινοδοχον κακα ρεκσαι, ϝος αν φιλοτητα παρασχῇ.
ἦ ρα, και αμπεπαλων προϊϝεε δολιχοσκιον ενχος,
και βαλε πριαμιδαϝο κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην·
δια μεν ασπιδος ηλθε φαϝεινης οβριμον ενχος,
και δια θωρηκος πολυδαιδαλοϝ' ηρηρειδατο·
αντικρυς δε παραι λαπαρην διαμῆσε χιτῶνα
ενχος· ϝο δ' εκλινθη, και αλεϝσατο κηρα μελαιναν·
ατρεϝιδης δε ϝερυσσαμενος χσιφος αργυροϝηλον
πληγσεν ανασχομενος κορυθος φαλον· αμφι δ' αρ' αϝτῷ
τριχθα τε και τετραχθα διατρυφεν εκπεσε χειρος·
ατρεϝιδης δ' ᾤμωγσε, ϝιδων εις ουρανον ευρυν·
δσεϝ πατερ, ουτις σεϝο θεων ολοϝωτερος αλλος!
ἦ τ' εφαμην τιϝεσασθαι αλεκσανδρον κακοτητος·
νῦν δε μοι εν χειρεσ' εϝαγη χσιφος· εκ δε μοι ενχος
ἦϊχθη παλαμηφι ϝετωσιον, ουδ' εβαλον μιν.
ἦ, και επαϝικσαις κορυθος λαβεν ϝιπποδασυιης,
ϝελκε δ' επιστρεφσαις μεθ' εϋκνημιδας αχαιϝοϝς·
αγχε δε μιν πολυκεστος ϝιμας ϝαπαλην ϝυπο δειρην,
ϝος ϝοι ϝυπ' ανθερεῶνος ϝοχεϝς τετατο τρυφαλειης.
και νυ κεν εϝερυσεν τε, και ασπετον ϝῆρατο κυϝδος,
ει μη αρ' ϝοκσυ νοησε διος θυγατηρ αφροδῖτη,
ϝη ϝοι ϝρηγσεν ϝιμαντα βοϝος ϝῖφι κταμενοϝο·
κῆνη δε τρυφαλεια ϝαμ' ϝεσπετο χειρι παχυιῇ.
την μεν επειθ' ηρως μεθ' εϋκνημιδας αχαιϝοϝς
ριπτσ' επιδινεϝσαις, κομισαν δ' εριῆρες ϝεταιροι.
αϝταρ ϝογ' απς εποροϝσε κατακταμεναι μενεαινων
ενχεϊ χαλκειῷ· τον δ' εκσϝαρπακσ' αφροδῖτη
ρεϝα μαλ', ϝωστε θεος· εκαλυπτσε δ' αρ' ἦερι πολλῇ,
κατ δ' ϝεσσ' εν θαλαμῳ, ϝεϋωδεϊ, κηῶεντι.
αϝτη δ' αϝθ' ελενην καλεοντσ' ιε· την δ' εκιχανεν

πυργῳ̃ εφ᾽ υπσηλῳ̃· περι δε τρωϝιδες ͱαλις ἦσαν· Γ
χειρι δε νεκταρεοο ϝεανοϝ᾽ ετιναξε λαβοντσα·
γραϝι δε μιν ϝεϝικυια παλαιγενεϊ προσεϝεσπεν
ειροκομῳ̃, ͱη ͱοι λακεδαιμονι ναιεταοντσῃ̃
ἦσκεεν ειρια καλα, μαλιστα δε μιν φιλεεσκεν·
τῃ̃ μιν ϝειδσαμενη προσεφώνεε διϝ᾽ αφροδῖτη·
 δευρ᾽ ιθ᾽· αλεκσανδρος σε καλεῖ ϝοικονδε νεεσθαι·
κεινος ͱογ᾽ εν θαλαμῳ̃ και δινω̃τοισι λεχεσσιν,
καλλεϊ τε στιλβων και ϝεσμασιν, ουδε κε φαιης
ανδρι μαχησαμενον τονγ᾽ ελθεμεν, αλλα χορονδε
ερχεσθ᾽, ηε χοροϝο νεϝον ληγοντα καθιδσεεν.
 ͱως φατο· τῃ̃ δ᾽ αρα θυϝμον ενι στηθεσσιν ορινεν·
βη δε κατασχομενη ϝεανῳ̃ αργητι φαϝεινῳ̃,
σιγῃ̃· πασας δε τρωϝιδας λαθεν· ἦρχε δε δαιμων.
 ͱαι δ᾽ ͱοτ᾽ αλεκσανδροϝο δομον περικαλλε᾽ ͱικοντο,
αμφιπολοι μεν επειτα θοϝως επι ϝεργ᾽ ετραποντο,
ͱη δ᾽ εις ͱυπσοροφον θαλαμον κιε διϝα γυναικων.
τῃ̃ δ᾽ αρα διφρον ͱελοντσα φιλομειδης αφροδῖτη
αντι᾽ αλεκσανδροϝο θεα κατεθῆκε φεροντσα·
ενθα καθιδσ᾽ ͱελενη, κοϝρη διος αιγιͱοχοϝο,
οσσε παλιν κλῖναντσα· ποσιν δ᾽ ηνιπαπε μυϝθῳ̃·
 ηλυθες εκ πολεμοϝ· ͱως ὤφελες αϝτοθ᾽ ολεσθαι,
ανδρι δαμεις κρατερῳ̃, ͱος εμος προτερος ποσις ἦεν!
η μεν δη πριν γ᾽ ευχε᾽ αρεϝιφιλοο μενελαϝοο
σῃ̃ τε βιῃ̃, και χερσι, και ενχεϊ, φερτερος ειναι·
αλλ᾽ ιθι νῦν προκαλεσσαι αρεϝιφιλον μενελαϝον
εκσαϝτις μαχεσασθαι εναντιον! αλλα σ᾽ εγωγε
παϝσασθαι κελομαι, μηδε κσανθῳ̃ μενελαϝῳ̃
αντιβιον πολεμον πολεμιδσεμεν, ηδε μαχεσθαι
αφραδεως, μη πως ταχ᾽ ͱυπ᾽ αϝτοϝο δορϝι δαμειης.
 την δε παρις μυθοισιν αμειβομενος προσεϝεσπεν·
μη με, γυναι, χαλεποισιν ονειδεσι θυϝμον ενισπε.
νῦν μεν γαρ μενελαϝος ενικῆσε σουν αθηνῃ̃·
κεινον δ᾽ αϝτις εγω· παρα γαρ θεοι εντι και ͱημῖν.
αλλ᾽ αγε δη φιλοτητι τραπειομεν ευνῆθεντε·
ου γαρ πω̃ ποτε μ᾽ ͱω̃δε φρενας ερος αμφεκαλυπτσεν,
ουδ᾽ ͱοτε σε προτερον λακεδαιμονος εκς ερατεινης
επλεϝον ͱαρπακσανς εν ποντοποροισι ναϝεσιν,
νησῳ̃ δ᾽ εν κραναῃ̃ εμιγην φιλοτητι και ευνῃ̃,
ͱως σεϝο νῦν εραμαι, και με γλυκυς ͱιμερος ͱαιρεῖ.
 ἦ ρα, και ἦρχε λεχοσδε κιων, ͱαμα δ᾽ ͱεσπεθ᾽ ακοιτις·
τω μεν αρ᾽ εν τρητοισι κατευνασθην λεχεεσιν.
ατρεϝιδης δ᾽ αν ͱομιλϝον εφοιταε, θηρι ϝεϝοικως,
ει ποϝ᾽ εσαθρησειεν αλεκσανδρον θεοϝειδεα.
αλλ᾽ ουτις δυνατο τρωϝων κλῆτων τ᾽ επικουρων
δεικσαι αλεκσανδρον τοτ᾽ αρεϝιφιλῳ̃ μενελαϝῳ̃.

Δ

ͱοι δε θεοι παρ δσῆνι καθημενοι ἤγορεFοντο
χρυσεῳ̃ εν δαπεδῳ̃, μετα δε σφισι ποτνια ͱηβη
νεκταρ εFοινοχοFεε· τοι δε χρυσεοισι δεπασσιν
δεδεχατ' αλληλοFς, τροFων πολιν εισͱοραοντες.
αFτικ' επειρρατο κρονιδης ερεθιδσεμεν ͱηρην,
κερτομιοισι Fεπεσσι παραβλῆδην αγορεFων·
δοιαι μεν μενελαFῳ̃ αρηγονες εντι θεαFων.
αλλ' ητοι ται νοσφι καθημεναι εισͱοραονσαι
τερπεσθον· τῳ̃ δ' αFτε φιλομειδης αφροδιτη
αιFει παρμεμολῶκε, και αFτοFο κηρας αμυFνει·
και νῦν εκσεσαῶσεν οἴFομενον θανεεσθαι.
αλλ' ητοι νικη μεν αρεFιφιλοο μενελαFοο·
ͱημεες δε φραδσωμεθ', ͱοπως εσται ταδε Fεργα·
η ρ' αFτις πολεμον τε κακον και φυFλFοπιν αινην
ορσομεν, η φιλοτητα μετ' αμφοτεροισι βαλωμεν.
ει δ' αFτως τοδε παντσι φιλον και ͱηδυ γενοιτο,
ητοι μεν Fοικεοιτο πολις πριαμοFο Fανακτος,
αFτις δ' αργειFην ͱελενην μενελαFος αγοιτο.
ͱως εφαθ'· αι δ' επεμυκσαν αθηναιη τε και ͱηρη·
πλῆσιαι ͱαιγ' ͱησθην, κακα δε τροFεσ' εμεδεσθην.
ητοι αθηναιη ακεων ῆν, ουδε τι Fεσπεν,
σκυδσομενη διϊ πατρι, χολος δε μιν αγριος ͱαιρεεν·
ͱηρη δ' ουκ εχαδε στηθος χολον, αλλα προσῆυFδα·
αινοτατε κρονιδη, ποιον τον μυFθον εFεσπες;
πῶς εθελεις ͱαλιον θεμεναι πονον, ηδ' ατελεστον
ͱιδροα, ͱον ͱιδρῶσα μογῳ̃; καμετην δε μοι ͱιπποι
λαFον αγειροντσῃ̃, πριαμῳ̃ κακα, τοFο τε παιδσιν.
ερδ'· αταρ ου τοι παντες επαινεομεν θεοι αλλοι.
την δε μεγ' οχθησανς προσεφη νεφεληγερετα δσεFς·
δαιμονιη, τι νυ σε πριαμος πριαμοFο τε παιδες
τοσα κακα ρεδσοντιν, ͱοτ' ασπερχες μενεαινεις
FιλFιοF εκσαλαπακσαι ͱεϋκτιμενον πτολιεθρον;
ει δε συγ', εισελθοντσα πυλας και τειχεα μακρα,
ωμον βεβρωκοις πριαμον, πριαμοFο τε παιδας,
αλλοFς τε τροFας, τοτε κεν χολον εκσακεσαιο.
ερκσον ͱοπως εθελεις, μη τοFτο γε νεικος οπισσῳ̃
σοι και εμοι μεγ' ερισμα μετ' αμφοτεροισι γενηται.
αλλο δε τοι Fερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῆσιν·
ͱοπποτε κεν και εγω μεμαFως πολιν εκσαλαπακσαι
την εθελω, ͱοθι τοι φιλοι ανερες ενγεγααντιν,
μη τι διατριβεμεν τον εμον χολον, αλλα μ' εFᾶσαι·
και γαρ εγω σοι εδῶκα ͱεκων αͱεκοντι γε θυFμῳ̃.
ͱαι γαρ ͱυπ' ῆελιῳ̃ τε και ουρανῳ̃ αστεροεντι
ναιεταοντι πολιστες επιχθονιων ανθρωπων,
ταFων μοι περι κεαρι τιFεσκετο FιλFιος ͱιερη.
ου γαρ μοι ποτε βωμος εδεFετο δαιτος Fεϊσ Fης,

τηλ᾽ εκς ασκανιης· μεμασαν δ᾽ ͱυσμῖνι μαχεσθαι. B
μῄοσιν αϝ μεσθλης τε και αντιφος ͱηγησασθην,
ͱυιε πυλαιμενεος, τω γυϝγαιη τεκε λιμνη, 865
ͱοι και μῄονας ῆγον ͱυπο τμωλῷ γεγαῶτας.
ναστης αϝ καρων ͱηγησατο βαβαροφῶνων,
ͱοι μιλητον ͱεχον, φθειρων τ᾽ ορος ακριτοφυλλον,
μαιανδροϝ τε ροϝας, μυκαλης τ᾽ αιπυινα καρῆνα·
των μεν αρ᾽ αμφιμαχος και ναστης ͱηγησασθην, 870
ναστης, αμφιμαχος τε, νομιϝονος αγλαϝα τεκνα,
ͱος και χρυσον ͱεχων πολεμονδ᾽ ιεν, ηΰτε κοϝρη,
νηπιος! ουδε τι ͱοι τογ᾽ επῆρκεσε λυγρον ολεθρον. 873
σαρπηδων δ᾽ ῆρχεν λυκιων, και γλαϝκος αμυϝμων, 876
τηλοθεν εκ λυκιης, χσανθοϝ απο δινεϝεντος.
αϝταρ επει κοσμηθεν ͱαμ᾽ ͱηγεμονεσιν ͱεκαστοι, Γ
τροϝες μεν κλαγγῇ τ᾽, ενοπῇ τ᾽ ισαν, ορνιχθες ͱως·
ηΰτε περ κλαγγη γερανων πελει ουρανοθι προ,
ͱαιτ᾽ επει ῶν χειμῶν᾽ εφυγον και αθεσφατον ομβρον,
κλαγγῇ τοι ποταονται επ᾽ ωκεανοϝο ροϝαϝων. 5
ͱοι δ᾽ αρ᾽ ισαν σιγῇ μενεα πνεϝοντες αχαιϝοι, 8
εν θυϝμῷ μεμαϝῶτες αλεκσεμεν αλληλοισιν.
ηυτ᾽ ορεος κορυφῇσι νοτος κατεχεϝεν ͱομιχλην, 10
ποιμεσιν ουτι φιλην, κλεπτῇ δε τε νυκτος αμεινῶ,
τοσον τις τ᾽ επι λεϝσσει, ͱοσον τ᾽ επι λαϝαν ͱιͱητιν·
ͱως αρα των ͱυπο ποσσι κονισσαλος ῶρνυτ᾽ αͱελλης
ερχομενων· μαλα δ᾽ ῶκα διεπρῆσσον πεδιοϝο.
ͱοι δ᾽ ͱοτε δη σχεδον ῆσαν επ᾽ αλληλοισιν ιοντες, 15
τροϝεσι μεν προμαχιδσεν αλεκσανδρος θεοϝειδης,
παρδαλεην ωμοισιν ͱεχων και καμπυλα τοκσα. 17
τον δ᾽ ͱως ῶν ενοησεν αρεϝιφιλος μενελαϝος 21
ερχομενον προπαροιθεν ͱομιλϝοϝο, μακρα βιβῶντα,
ͱωστε λεϝων εχαρη μεγαλῷ επι σωματι κυρσανς,
ͱευρων η᾽ ελαφον κεραον, η᾽ αγριον αιγα,
πειναϝων· μαλα γαρ τε κατεσθιει, ειπερ αν αϝτον 25
σσεϝωνται ταχυες τε κυνες, θαλεροι τ᾽ αιδσηοι·
ͱως εχαρη μενελαϝος αλεκσανδρον θεοϝειδεα
οφθαλμοισι ϝιδων· φατο γαρ τιϝσασθαι αλῖτην·
αϝτικα δ᾽ εκς ͱοχεων γσυν τευχεσ᾽ εͱαλτο χαμαδσε.
τον δ᾽ ͱως ῶν ενοησεν αλεκσανδρος θεοϝειδης 30
εν προμαχοισι φανεντα, κατεπληγη φιλον ητορ·
απς δ᾽ ͱεταρων εις ϝεθνος εχαδσετο κηρ᾽ αλεϝεινων.
ͱως δ᾽ ͱοτε τις τε δρακοντα ϝιδων παλινορσος απεστη
ορεος εν βησσῇσ᾽, ͱυπο τε τρομος ελαβε γυια,
απς τ᾽ ανεχῶρησεν, ωχρος τε μιν ͱελλε παρειας· 35
ͱως αϝτις καθ᾽ ομιλϝον εδῦ τροϝων αγερωχων
δδειδσανς ατρεϝος ͱυιον αλεκσανδρος θεοϝειδης.
τον δ᾽ ͱεκτωρ νεικεσσε ϝιδων αισχροισι ϝεπεσσιν·

δυσπαρι, Fειδος αριστε, γυναιμανες, ηπεροπεFτα! Γ
αιθ' οφελες αγονος τ' εμεναι, αγαμος τ' απολεσθαι.
και κε το βουλοιμην, και κεν πολυ κερδιον ἦεν,
ἠ' FοFτῷ λωβην τ' εμεναι και Fυποπσιον αλλων.
η ποFο καγχαλοωντι καρῆκομαοντες αχαιFοι,
φαντες αριστεFα προμον εσμεναι, Fοονεκα καλον
Fειδος επ'· αλλ' ουκ εστι βιη φρεσιν, ουδε τις αλκη.
η τοιος δη εων, εν ποντοποροισι ναFεσιν
ποντον επιπλωσανς, Fεταροϝς εριῆρας αγῆρανς,
μιχθενς αλλοδαποισι, γυναιχ' εὐFειδε' ανῆγες
εκς απιης γαιης, νυον ανδρων αιχμῆταFων;
πατρι τε σῷ μεγα πημα, πολιστι τε, παντι τε δημῷ,
δυσμενεσιν μεν χαρμα, κατῆφειην δε σοι αFτῷ;
ουκ αν δη μῆνειας αρεFιφιλον μενελαFον;
γνοιης χ', οιοFο φωτος Fεχεις θαλερην παρακοιτιν.
ουκ αν τοι χραFσμῆ κιθαρις, τα τε δωρ' αφροδιτης,
Fη τε κομη, το τε Fειδος, οτ' εν κονιFῆσι μιγειης.
αλλα μαλα τροFες δδειδημονες· η τε κεν ηδη
λαFινον Fεσσο χιτωνα, κακων Fενεχ' οσα FεFοργας.
τον δ' αFτε προσεFεσπεν αλεξανδρος θεοFειδης·
Fεκτορ, επει με κατ' αισαν ενεικεσας, ουδ' Fυπερ αισαν·
αιFει τοι κραδιη, πελεκυς Fως, εστιν ατειρης,
Fος εισιν δια δορFος, Fυπ' ανερος, Fος ρα τε τεχνῆ
ναFιον εκταμνησιν, οφελλει δ' ανδρος εροFην·
Fως τοι ενι στηθεσσιν ταρβητος νοος εστιν.
μη μοι δωρ' ερατα προφερε χρυσεης αφροδιτης·
ουτοι αποβλῆτ' εστι θεων εριχυFδεα δωρα.
νυν δ' αFτ' ει μ' εθελεις πολεμιδσεμεν ηδε μαχεσθαι,
αλλοϝς μεν καθισον τροFας και παντας αχαιFοϝς,
αFταρ εμ' εν μεσσῳ και αρεFιφιλον μενελαFον
ϝσυνβαλετ' αμφ' Fελενῆ και κτημασι παντσι μαχεσθαι·
Fοποτερος δε κε νικῆσῆ, κρεισσων τε γενηται,
κτημαθ' ελων Fεῦ παντα, γυναικα τε, Fοικαδ' αγεσθω·
Fοι δ' αλλοι, φιλοτητα και Fορκια πιστα ταμοντες,
ναιοιτε τροFιην εριβωλακα· τοι δε νεεσθων
αργος ες Fιπποβοτον και αχαιFιδα καλλιγυναικα.
Fως εφαθ'· εκτωρ δ' αFτ' εχαρη μεγα μυFθον ακοFσανς,
και ρ' ες μεσσον ιων, τροFων ανεFεργε φαλαγγας.
τῷ δ' επετοξαζοντο καρῆκομαοντες αχαιFοι,
FιFοισιν τε τιτυσκομενοι λαFεσσι τ' εβαλλον·
αFταρ Fο μακρον αFοFσε Fαναξ ανδρων αγαμεμνων·
Fισχεσθ', αργειFοι, μη βαλλετε, κοFροι αχαιFων·
στεFται γαρ τι Fεπος Fερεειν κορυθαιFολος Fεκτωρ.
Fως εφαθ'· οι δ' εσχοντο μαχης, ανεFω τ' εγενοντο
εσσυμενως· Fεκτωρ δε μετ' αμφοτεροισιν εFεσπεν·
κεκλυτε μευ, τροFες, και Fευκνημιδες αχαιFοι,

μυϝθον αλεξανδροϝο, τοϝ ͱεινεκα νεικος ορωρεν. Γ
αλλοϝς μεν κελεται τροϝας και παντας αχαιϝοϝς
τευχεα καλ' αποθεσθαι επι χθονι πολυβοτειρῃ·
αϝτον δ' εν μεσσῳ και αρεϊφιλον μενελαϝον
οιοϝς αμφ' ͱελενῃ και κτημασι πασσι μαχεσθαι·
ͱοποτερος δε κε νικησῃ, κρεισσων τε γενηται,
κτημαθ' ελων ͱεῢ παντα, γυναικα τε, ϝοικαδ' αγεσθω·
ͱοι δ' αλλοι φιλοτητα και ͱορκια πιστα ταμωμεν.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ.
τοισι δε και μετεϝεσπε βοην αγαθος μενελαϝος·
κεκλυτε νῦν και εμεϝο· μαλιστα γαρ αλγος ͱικανει
θυϝμον εμον, φρονεω δε διακρινθημεναι ηδη
αργειϝοϝς και τροϝας, επει κακα πολλα πεποσθε
ͱεινεκ' εμης εριδος, και αλεξανδροϝ ͱενεκ' αρχης·
ͱημεων δ' οποτερῳ θανατος και μοιρα τετυκται,
τεθναιη· αλλοι δε διακρινθειτε ταχιστα.
ͱοισετε ϝαρν', ͱετερον λεϝκον, ͱετερην δε μελαιναν,
γῃ τε και ηελιῳ· διϊ δ' ͱημεες ͱοισομεν αλλον.
αγσετε δε πριαμοϝο βιην, ͱοφρ' ͱορκια ταμνῃ
αϝτος, επει ͱοι παιδες ͱυπερφιαλοι και απιστοι·
μη τις ͱυπερβασιῃ διος ͱορκια δηλησηται. 107
ͱως εφαθ'· οι δ' εχαρησαν αχαιϝοι τε τρωϝες τε, 111
ϝελπομενοι παϝσεσθαι οϊζυϝροο πολεμοϝο.
και ρ' ͱιπποϝς μεν ερυξαν επι στιχας, εκ δ' εβαν αϝτοι,
τευχεα τ' εξεδυϝοντο, τα μεν κατεθεντ' επι γαιῃ
πλησιον αλληλων, ολιγη δ' ῆν αμφις αροϝρα.
ͱεκτωρ δε προτι ϝαστυ δυω κηρῦκας επεμπεν
καρπαλιμως, ϝαρνας τε φερειν, πριαμον τε καλεσσαι.
αϝταρ ͱο ταλθυβιον προϊιεε κρειων αγαμεμνων
ναϝας επι γλαφυρας ιμεναι, και ϝαρν' εκελεϝεν
ͱοισεμεναι· ͱο δ' αρ' ουκ απιθησ' αγαμεμνονι διϝῳ.
ϝιρις δ' αϝθ' ελενῃ λεϝκωλενῳ αγγελος ηλθεν,
ϝειδομενη γαλαϝῳ, αντηνοριδαϝο δαμαρτι,
την αντηνοριδης εσχε κρεϝων ͱελικαϝων,
λαϝοδικην, πριαμοϝο θυγατρων ϝειδος αριστην.
την δ' ͱευρ' εν μεγαρῳ· ͱη δε μεγαν ͱιστον ͱυφαινεν,
διπλακα, μαρμαρεην· πολυας δ' ενεπασσεν αϝεθλοϝς
τροϝων θ' ιπποδαμων, και αχαιϝων χαλκοχιτωνων,
ͱοϝς ͱεθεν ͱεινεκ' επασχον ͱυπ' αρεϝος παλαμαϝων.
αγχοϝο δ' ͱισταμενη προσεφη ποδας ωκεα ϝιρις·
δευρ' ιθι, νυμφα φιλη, ͱινα θεσκελα ϝεργα ϝιδηαι
τροϝων θ' ιπποδαμων, και αχαιϝων χαλκοχιτωνων·
ͱοι πριν επ' αλληλοισ' εφερον πολυδακρυν αρεϝα
εν πεδιῳ, ολοϝοϝο λιλαιϝομενοι πολεμοϝο·
ͱοι δη νῦν ͱεαται σιγῃ, πολεμος δε πεπαϝται,
ασπισι κεκλιμενοι, παρα δ' εγχεα μακρα πεπηγεν.

αFταρ αλεχσανδρος και αρεFιφιλος μενελαFος Γ
μακρῇσ' ενχειῇσι μαχησονται περι σεFο·
τῷ δε κε νικῆσαντι φιλη κεκλησε' hακοιτις.
hως Fεσποντσα θεα γλυκυν hιμερον ενβαλε θυFμῷ
ανδρος τε προτεροο, και Fαστυος, ηδε τοκεFων.
αFτικα δ' αργεννῇσι καλυπτσαμενη Fοθονῇσιν
hορμαετ' εκ θαλαμοFο, τερεν κατα δακρυ χεFοντσα·
ουκ οιη, hαμα τῇγε και αμφιπολοι δυ' hεποντο.
αιπσα δ' επειτ' εhικανον hοθι σκαιFαι πυλαι ῆσαν.
hοι δ' αμφι πριαμον, και πανθοFον, ηδε θυμοιτην,
λαμπον τε, κλυτιον θ', ικεταFονα τ', οζον αρεFος,
ουκαλεγων τε και αντῆνωρ, πεπνυμενω αμφω,
hηατο δημογεροντες επι σκαιFῇσι πυλῇσιν,
γηραϊ δη πολεμοFο πεπαFμενοι· αλλ' αγορεFται
εσθλοι, τεττιγεσι FεFοικοτες, hοιτε καθ' υλFην
δενδρε' εφεδσομενοι Fοπα λειριοεντσαν hιhεντιν·
τοιοι αρα τροFων hηγητορες hηντ' επι πυργῷ.
hοι δ' hως ῶν Fειδον hελενην επι πυργον ιοντσαν,
hηκα προς αλληλοFς Fεπεα πτεροεντ' αγορεFον·
ου νεμεσις, τροFας και hεϋκνημιδας αχαιFοFς
τοιῇδ' αμφι γυναικι πολυν χρονον αλγεα πασχεεν·
αινως αθανατῇσι θεῇσ' εις ῶπα FεFοικεν.
αλλα και hως, τοιη περ εοντσ', εν ναFσι νεεσθω,
μηδ' hημῖν τεκεεσι τ' οπισσῷ πημα λιποιτο.
hως αρ' εφαν· πριαμος δ' hελενην εκαλεσσατο φωνῇ·
δευρο παροιθ' ελθοντσα, φιλον τεκος, hιδσε' εμεFο,
hοφρα Fιδῇς προτερον τε ποσιν, πηοFς τε, φιλοFς τε·
ουτι μοι αιτιη εσσι, θεοι νυ μοι αιτιοι εντιν,
hοι μοι εφορμῆσαν πολεμον πολυδακρυν αχαιFων·
hως μοι και τονδ' ανδρα πελωριον εκσονομῆνῇς,
hοστις hοδ' εστιν αχαιFος ανηρ ῆΰς τε μεγας τε.
ητοι μεν κεφαλῇ και μειδσονες αλλοι εαντιν·
καλον δ' hοFτῷ εγων ου πῷ Fιδον οφθαλμοισιν,
ουδ' hοFτῷ γεραρον· βασιλεFι γαρ ανδρι FεFοικεν.
τον δ' hελενη μυFθοισιν αμειβετο, διFα γυναικων·
αιδοιος τε μοι εσσι, φιλε hεκυρε, δFεινος τε·
hως μοι οφελλε Fαδεεν θανατος κακος, hοπποτε δευρο
hυιιϊ σῷ hεπομην, θαλαμον γνωτοFς τε λιποντσα,
παιδα τε τηλυγετην, και hομηλικιην ερατεινην.
αλλα ταγ' ουκ εγενοντο· το και κλαFοντσα τετηκα.
τοFτο δε τοι Fερεω, hο μ' ανειρεαι ηδε μεταλλᾷς·
hοFτος γ' ατρεFιδης, ευρυ κρεFων αγαμεμνων,
αμφοτερον, βασιλεFς τ' αγαθος, κρατερος τ' αιχμῆτης·
δαFηρ αFτ' εμος εσκε κυνωπιδος, ει ποτ' εῆν γε.
hως φατο· τον δ' hο γερων ῆγασσατ', εφωνησεν τε·
ω μακαρ ατρεFιδη, μοιρηγενες, ολβιοδαιμον!

η ρα νυ τοι πολλοι δεδμῆατο κοFροι αχαιFων. Γ
ηδη και φρυγιην εισηλυθον αμπελοεντσαν,
ενθ' εFιδον πλειστοFς φρυγας, ανερας αιFολοπωλοFς,
λαFοFς οτρεFος και μυγδονος αντιθεαFο,
hοι ρα τοτ' εστραταοντο παρ' hοχθας σαγγαριοFο.
και γαρ εγων επικουρος εων μετα τοισιν ελεχθην.
αλλ' ουδ' hοι τοσοι ῆσαν, hοσοι Fελικῶπες αχαιFοι.
δεFτερον αFθ', οδυσεFα Fιδων, ερεειν' hο γεραFος·
Fεσπ' αγε μοι και τονδε, φιλον τεκος, hοστις hοδ' εστιν·
μειων μεν κεφαλην αγαμεμνονος ατρεFιδαFο,
ευρυτερος δ' ωμοισιν ιδε στερνοισι Fιδεσθαι.
τευχεα μεν hοι κειται επι χθονι πολυβοτειρῆ,
αFτος δε, κτιλος hως, επιπωλεεται στιχας ανδρων.
τον δ' ἠμειβετ' επειθ' ελενη, διος εκγεγαυια·
hοFτος δ' αF λαFερτιαδης, πολυμητις hοδυσσεFς,
hος τραφη εν δημῳ ιθιακης κραναης περ εοντσης,
Fειδως παντοιοFς τε δολοFς και μηδεα πυκνα.
την δ' αFτ' αντῆνωρ πεπνυμενος αντιον ηυFδα·
ω γυναι, η μαλα τοFτο Fεπος νημερτες εFεσπες.
ηδη γαρ και δευρο ποτ' ηλυθε διFος hοδυσσεFς,
σεF' hενεκ' αγγελιης, γσυν αρεFιφιλῳ μενελαFῳ.
τοFς δ' εγω εχσεινισσα, και εν μεγαροισ' εφιλησα·
αμφοτερων δε φυFην εδαην και μηδεα πυκνα.
αλλ' hοτε δη τροFεσιν εν αγρομενοισιν εμιχθεν,
σταντων μεν, μενελαFος hυπερhεχεν ευρυας ωμοFς,
αμφω δ' hεδσομενω, γεραρωτερος ἠεν hοδυσσεFς.
αλλ' hοτε δη μυFθοFς και μηδεα παντσιν hυφαινον,
ητοι μεν μενελαFος επιτροχαδην αγορεFεν,
παFρα μεν, αλλα μαλα λιγυως, επει ου πολυμυFθος.
αλλ' hοτε δη πολυμητις αναFιχσειεν hοδυσσεFς,
στᾶσκεν, hυπαι δε Fιδεσκε κατα χθονος ομματα πηγσανς,
σκηπτρον δ' ουτ' οπισῳ, ουτε προπρηνες, ενωμα,
αλλ' αστεμφες hεχεσκεν, αFιδρεϊ φῶτι FεFοικως·
αλλ' hοτε δη Fοπα τε μεγαλην εκ στηθεος hιFεεν,
και Fεπεα νιφαδεσι FεFοικοτα χειμεριῆσιν,
ουκ αν επειθ' οδυσεFι γ' ερισσειε βροτος αλλος.
το τριτον αFτ', αιαντα Fιδων, ερεειν' hο γεραFος·
τις τ' αρ' hοδ' αλλος αχαιFος ανηρ ηΰς τε μεγας τε,
εχσοχος αργειFων κεφαλην ηδ' ευρυας ωμοFς;
τον δ' hελενη τανυπεπλος αμειβετο, διFα γυναικῶν·
hοFτος δ' αιFανς εστι πελωριος, hερκος αχαιFων·
ιδομενεFς δ' hετερωθεν ενι κρητεσι, θεος hως,
hεστηκ'· αμφι δε μιν κρητων αγοι αγερεθονται.
πολλακι μιν χσεινισσεν αρεFιφιλος μενελαFος
Fοικῳ εν hημετερῳ, hοποτε κρητηθεν hικοιτο.
νῦν δ' αλλοFς μεν παντας hορᾶ Fελικῶπας αχαιFοFς·

δοιω δ' ου δυναμαι ϝιδεειν κοσμητορε λαϝων,
καστορα θ' ιπποδαμον, και πυγς αγαθον πολυδευκεα, Γ
αϝτοκασιγνητω, τω μοι μια γῆνατο μητηρ.
η' ουχ εσπεσθην λακεδαιμονος εκς ερατεινης;
η δευρο μεν ͱεποντο ναϝεσ' ενι ποντοποροισιν,
νῦν δ' αϝτ' ουκ εθελοντι μαχην καταδυϝμεναι ανδρων,
αισχεα δεδδιοτες και ονειδεα πολλ', ͱα μοι εστιν;
ͱως φατο· τοϝς δ' ηδη κατεχεν φυσιζοαϝος αια.
κηρῦκες δ' ανα ϝαστυ θεων φερον ͱορκια πιθτα,
ϝαρνε δυω, και ϝοινον ͱεϋφρονα, καρπον αροϝρης,
ασκῷ εν αιγειῷ· φερε δε κρῆτηρα φαϝεινον
κηρυκς ιδαιος, ηδε χρυσεια κυπελλα·
ὤτρυνεν δε γεροντα παρͱισταμενος ϝεπεεσιν·
ορσεο, λαϝομεδοντιαδη· καλεοντιν αριστοι
τροϝων θ' ιπποδαμων, και αχαιϝων χαλκοχιτῶνων,
ες πεδιον καταβηναι, ͱιν' ͱορκια πιθτα ταμηται·
αϝταρ αλεκσανδρος και αρεϝιφιλος μενελαϝος
μακρῇσ' ενχειῇσι μαχησοντ' αμφι γυναικι·
τῷ δε νικῆσαντι γυνη και κτημαθ' εποιτο·
ͱοι δ' αλλοι, φιλοτητα και ͱορκια πιθτα ταμοντες,
ναιοιμεν τροϝιην εριβῶλακα· τοι δε νεωνται
αργος ες ͱιπποβοτον και αχαιϝιδα καλλιγυναικα.
ͱως φατο· ρῖγησεν δ' ͱο γερων, εκελεϝσε δ' ͱεταιροϝς
ͱιπποϝς δσευγνυμεναι· τοι δ' ͱοτραλεως επιθοντο.
αν δ' αρ' εβη πριαμος, κατα δ' ͱηνι' ετεινεν οπισσῷ·
παρ δε ͱοι αντῆνωρ περικαλλε' εβησατο διφρον.
τω δε δια σκαιϝεων πεδιονδ' ͱεχον ὤκυας ͱιπποϝς.
αλλ' ͱοτε δη ρ' ειͱικοντο μετα τροϝας και αχαιϝοϝς,
εκς ͱιππων αποβαντες επι χθονα πουλυβοτειραν,
ες μεσσον τροϝων και αχαιϝων εστιχαοντο.
ὤρνυτο δ' αϝτικ' επειτα ϝαναкς ανδρων αγαμεμνων,
αν δ' ͱοδυσεϝς πολυμητις· αταρ κηρῦκες αγαϝοι
ͱορκια πιθτα θεων γσυναγον, κρῆτηρι δε ϝοινον
μισγον· αταρ βασιλεϝσιν ͱυδωρ επι χειρας εχεϝον·
ατρεϝιδης δε ϝερυσσαμενος χειρεσι μαχαιραν,
ͱη ͱοι παρ χσιφεος μεγα κουλεον αιϝεν αϝορτο,
ϝαρνων εκ κεφαλεων ταμνε τριχας· αϝταρ επειτα
κηρῦκες τροϝων και αχαιϝων νῆμαν αριστοις.
τοισιν δ' ατρεϝιδης μεγαλ' ευχετο, χειρας ανασχων·
δσεϝ πατερ, ιδηθεν μεδεων, κυϝδιστε, μεγιστε,
ἦελιος θ', ος παντ' εφορᾷς, και παντ' επακοϝεις,
και ποταμοι, και γαια, και ͱοι ͱυπενερθε καμοντας
ανθρωποϝς τιϝνυσθ', ͱοστις κ' επιͱορκον ομοσσῃ!
ͱυμεες μαρτυροι εστε, φυλασσετε δ' ͱορκια πιθτα·
ει μεν κεν μενελαϝον αλεκσανδρος καταπεφνῃ,
αϝτος επειθ' ελενην ͱεχετω και κτηματα παντα,

ͱημεες δ' εν ναϝεσι νεωμεθα ποντοποροισιν·
ει δε κ' αλεκσανδρον κτεινῆ χσανθος μενελαϝος,
τροϝας επειθ' ελενην και κτηματα παντ' αποδῶναι.
ῆ, και επι στομαχοϝς ϝαρνων ταμε νηλεϊ χαλκῷ·
και τοϝς μεν κατεθῆκεν επι χθονος ασπαιροντας.
ϝοινον δ' εκ κρῆτηρος αφυσσαμενοι δεπάεσιν
εκχεϝον, ηδ' ευχοντο θεοισ' αιϝειγενετῃσιν·
ͱῳδε δε τις ϝεσπεσκεν αχαιϝων τε τροϝων τε·
δσεϝ κυϝδιστε, μεγιστε, και αθανατοι θεοι αλλοι,
ͱοποτεροι προτεροι ͱυπερ ͱορκια πημῆνειαν,
ͱῳδε σφ' ενκεφαλος χαμαδις ρεϝοι, ͱως ͱοδε ϝοινος,
αϝτων, και τεκεων· ͱαλοχοι δ' αλλοισι μιγειεν.
ͱως εφαν· ουδ' αρα πῳ σφιν επεκραϝαινε κρονιϝων.
τοισι δε δαρδανιδης πριαμος μετα μυϝθον εϝεσπεν·
κεκλυτε μεο, τροϝες, και ͱεϋκνημῖδες αχαιϝοι·
ητοι εγων ειμι προτι ϝιλϝιον ανεμοεντσαν
απς, επει ου πῳ τλῆσομ' εν οφθαλμοισιν ͱορᾶσθαι
μαρναμενον φιλον ͱυιον αρεϝιφιλῳ μενελαϝῳ.
δσεϝς μεν ποο τογε ϝοιδε και αθανατοι θεοι αλλοι,
ͱοποτερῳ θανατοϝο τελος πεπρῶμενον εστιν.
ῆ ρα, και ες διφρον ϝαρνας θετο ϝεισϝοθεος φῶς·
αν δ' αρ' εβαιν' αϝτος, κατα δ' ͱηνι' ετεινεν οπισσῳ·
παρ δε ͱοι αντῆνωρ περικαλλε' εβησατο διφρον·
τω μεν αρ' απσοροϝοι προτι ϝιλϝιον απονεοντο.
ͱεκτωρ δε πριαμοϝο παϊς και διϝος ͱοδυσσεϝς,
χῶρον μεν πρῶτον διεμετρεον, αϝταρ επειτα
κλῆροϝς εν κυνεῃ χαλκηρει επαλλον ͱελοντες,
ͱοποτερος δη προσθεν αφειη χαλκεον ενχος.
λαϝοι δ' ῆρῆσαντο, θεοισι δε χειρας ανεσχον·
ͱῳδε δε τις ϝεσπεσκεν αχαιϝων τε τροϝων τε.
δσεϝ πατερ, ιδηθεν μεδεων, κυϝδιστε, μεγιστε,
ͱοποτερος ταδε ϝεργα μετ' αμφοτεροισιν εθῆκεν,
τον δος αποφθιμενον δυϝναι δομον αϝιδος εισῳ,
ͱημῖν δ' αϝ φιλοτητα και ͱορκια πιθτα γενεσθαι.
ͱως αρ' εφαν· παλλεν δε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ,
απσ ͱοραων· παριος δε θοϝως εκ κλῆρος οροϝσεν.
ͱοι μεν επειθ' ιδσοντο κατα στιχας, ͱῆχι ͱεκαστῳ
ͱιπποι αͱερσιποδες και ποικιλα τευχε' εκειτο.
αϝταρ ͱογ' αμφ' ωμοισιν εδυϝσατο τευχεα καλα
διϝος αλεκσανδρος, ͱελενης ποσις ῆϋκομοϝο.
κνημῖδας μεν πρῶτα περι κνημῆσιν εθῆκεν
καλας, αργυρεοισιν επισφυριοισ' αραρυιας·
δεϝτερον αϝ θωρηκα περι στηθεσσιν εδυϝνεν
ͱεϝο κασιγνητοϝο λυκαϝονος· ῆρμοσε δ' αϝτῷ·
αμφι δ' αρ' ωμοισιν βαλετο χσιφος αργυροͱηλον,
χαλκεον· αϝταρ επειτα σακος μεγα τε στιβαρον τε·

κρᾶτι δ' επ' ἴφθιμω κυνεην ͱεΰτυχτον εθῆκεν,
ͱιππουριν· δδεινον δε λοφος καθυπερθεν ενευεν·
ͱελλετο δ' αλκιμον ενχος, ͱο ͱοι παλαμηφιν αρῆρεν.
ͱως δ' αϝτως μενελαϝος αρεϝιος εντε' εδυϝνεν.
ͱοι δ' επει ὢν ͱεκατερθεν ͱομιλϝαϝο θωρηχθησαν, 340
ες μεσσον τροϝων και αχαιϝων εστιχαοντο,
δδεινον δερκομενοι· θαμβος δ' ͱεχεν εισͱοραοντας· 342
και ρ' εγγυς στητην διαμετρητῷ ενι χώρῳ, 344
σειοντ' ενχειας, αλληλοισιν κοτεοντε. 345
προσθε δ' αλεκσανδρος προͱιϝει δολιχοσκιον ενχος,
και βαλεν ατρεϝιδαϝο κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην,
ουδ' εϝρῆγσεν χαλκον, ανεγναμφθη δε ͱοι αιχμη
ασπιδ' ενι κρατερῇ· ͱο δε δεϝτερος ὤρνυτο χαλκῷ
ατρεϝιδης μενελαϝος, επευχσαμενος διϊ πατρι· 350
δσεϝ ϝανα, δος τιϝσασθ', ͱος με προτερος κακα ϝοργεν, 351
ͱοφρα τις αν ρῖγητι και οπσιγονων ανθρωπων 353
χσεινοδοχον κακα ρεκσαι, ͱος αν φιλοτητα παρασχῇ.
ῆ ρα, και αμπεπαλων προͱιϝει δολιχοσκιον ενχος, 355
και βαλε πριαμιδαϝο κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην·
δια μεν ασπιδος ηλθε φαϝεινης οβριμον ενχος,
και δια θωρηκος πολυδαιδαλοϝ' ηρηρειδστο·
αντικρυς δε παραι λαπαρην διαμῆσε χιτῶνα
ενχος· ͱο δ' εκλινθη, και αλεϝσατο κηρα μελαιναν· 360
ατρεϝιδης δε ϝερυσσαμενος χσιφος αργυροͱηλον
πληγσεν ανασχομενος κορυθος φαλον· αμφι δ' αρ' αϝτῷ
τριχθα τε και τετραχθα διατρυφεν εκπεσε χειρος·
ατρεϝιδης δ' ῴμωγσε, ϝιδων εις ουρανον ευρυν·
δσεϝ πατερ, ουτις σεϝο θεων ολοϝωτερος αλλος! 365
ῆ τ' εφαμην τιϝσασθαι αλεκσανδρον κακοτητος·
νῦν δε μοι εν χειρεσ' εϝαγη χσιφος· εκ δε μοι ενχος
ῆͱιχθη παλαμηφι ϝετωσιον, ουδ' εβαλον μιν.
ῆ, και επαͱικσανς κορυθος λαβεν ͱιπποδασυιης,
ͱελκε δ' επιστρεφσανς μεθ' εΰκνημῖδας αχαιϝοϝς· 370
αγχε δε μιν πολυκεστος ͱιμανς ͱαπαλην ͱυπο δειρην,
ͱος ͱοι ͱυπ' ανθερεῶνος ͱοχεϝς τετατο τρυφαλειης.
και νυ κεν εϝερυσεν τε, και ασπετον ͱῆρατο κυϝδος,
ει μη αρ' ͱοκσυ νοησε διος θυγατηρ αφροδῖτη,
ͱη ͱοι ϝρηγσεν ͱιμαντα βοϝος ϝῖφι κταμενοϝο· 375
κῆνη δε τρυφαλεια ͱαμ' ͱεσπετο χειρι παχυιῇ.
την μεν επειθ' ηρως μεθ' εΰκνημῖδας αχαιϝοϝς
ριπτσ' επιδινεϝσανς, κομισαν δ' εριῆρες ͱεταιροι.
αϝταρ ͱογ' απς εποροϝσε κατακταμεναι μενεαινων
ενχεϊ χαλκειῷ· τον δ' εκσͱαρπακσ' αφροδῖτη 380
ρεϝα μαλ', ͱωστε θεος· εκαλυπτσε δ' αρ' ῆερι πολλῇ,
κατ δ' ͱεσσ' εν θαλαμῷ, ͱεΰωδεϊ, κηῶεντι.
αϝτη δ' αϝθ' ελενην καλεοντσ' ιε· την δ' εκιχανεν

πυργῳ εφ' υπσηλῳ· περι δε τροϝιδες ϝαλις ἠσαν·
χειρι δε νεκταρεοὸ ϝεανοϝ' ετιναξσε λαβοντσα·
γραϝι δε μιν ϝεϝικυια παλαιγενεϊ προσεϝεσπεν
ειροκομῳ, ϝη ϝοι λακεδαιμονι ναιεταοντσῃ
ἠσκεεν ειρια καλα, μαλιστα δε μιν φιλεεσκεν·
τῃ μιν ϝειδσαμενη προσεφωνεε διϝ' αφροδιτη·
δευρ' ιθ'· αλεκσανδρος σε καλεῖ ϝοικονδε νεεσθαι·
κεινος ϝογ' εν θαλαμῳ και δινωτοισι λεχεσσιν,
καλλεϊ τε στιλβων και ϝεσμασιν, ουδε κε φαιης
ανδρι μαχησαμενον τονγ' ελθεμεν, αλλα χορονδε
ερχεσθ', ηε χοροϝο νεϝον ληγοντα καθιδσεεν.
ϝως φατο· τῃ δ' αρα θυϝμον ενι στηθεσσιν ορινεν·
βη δε κατασχομενη ϝεανῳ αργητι φαϝεινῳ,
σιγῃ· παντσας δε τρωϝιδας λαθεν· ἠρχε δε δαιμων.
ϝαι δ' ϝοτ' αλεκσανδροϝο δομον περικαλλε' ϝικοντο,
αμφιπολοι μεν επειτα θοϝως επι ϝεργ' ετραποντο,
ϝη δ' εις ϝυπσοροφον θαλαμον κιε διϝα γυναικων.
τῃ δ' αρα διφρον ϝελοντσα φιλομειδης αφροδιτη
αντι' αλεκσανδροϝο θεα κατεθηκε φεροντσα·
ενθα καθιδσ' ϝελενη, κοϝρη διος αιγιϝοχοϝο,
οσσε παλιν κλιναντσα· ποσιν δ' ηνιπαπε μυϝθῳ·
ηλυθες εκ πολεμοϝ'· ϝως ωφελες αϝτοθ' ολεσθαι,
ανδρι δαμεις κρατερῳ, ϝος εμος προτερος ποσις ἠεν!
η μεν δη πριν γ' ευχε' αρεϝιφιλοο μενελαϝοο
σῃ τε βιῃ, και χερσι, και ενχεϊ, φερτερος ειναι·
αλλ' ιθι νυν προκαλεσσαι αρεϝιφιλον μενελαϝον
εκσαϝτις μαχεσασθαι εναντιον! αλλα σ' εγωγε
παϝσασθαι κελομαι, μηδε κσανθῳ μενελαϝῳ
αντιβιον πολεμον πολεμιδσεμεν, ηδε μαχεσθαι
αφραδεως, μη πως ταχ' ϝυπ' αϝτοϝο δορϝι δαμειης.
την δε παρις μυθοισιν αμειβομενος προσεϝεσπεν·
μη με, γυναι, χαλεποισιν ονειδεσι θυϝμον ενισπε.
νυν μεν γαρ μενελαϝος ενικησε συν αθηνῃ·
κεινον δ' αϝτις εγω· παρα γαρ θεοι εντι και ϝημιν.
αλλ' αγε δη φιλοτητι τραπειομεν ευνηθεντε·
ου γαρ πω ποτε μ' ϝωδε φρενας ερος αμφεκαλυπτσεν,
ουδ' ϝοτε σε προτερον λακεδαιμονος εκς ερατεινης
επλεϝον ϝαρπακσανς εν ποντοποροισι ναϝεσιν,
νησῳ δ' εν κραναῃ εμιγην φιλοτητι και ευνῃ,
ϝως σεϝο νυν εραμαι, και με γλυκυς ϝιμερος ϝαιρεῖ.
ἠ ρα, και ἠρχε λεχοσδε κιων, ϝαμα δ' ϝεσπεθ' ακοιτις·
τω μεν αρ' εν τρητοισι κατευνασθην λεχεεσσιν.
ατρεϝιδης δ' αν ϝομιλϝον εφοιταε, θηρι ϝεϝοικως,
ει ποϝ' εσαθρησειεν αλεκσανδρον θεοϝειδεα.
αλλ' ουτις δυνατο τρωϝων κλητων τ' επικουρων
δεικσαι αλεκσανδρον τοτ' αρεϝιφιλῳ μενελαϝῳ.

Δ

ͱοι δε θεοι παρ δσῆνι καθημενοι ῆγορεϝοντο
χρυσεῷ εν δαπεδῷ, μετα δε σφισι ποτνια ͱηβη
νεκταρ εϝοινοχοϝεε· τοι δε χρυσεεισι δεπασσιν
δεδεχατ' αλληλοϝς, τροϝων πολιν εισϝοραοντες.
αϝτικ' επειρᾳετο κρονιδης ερεθιδσεμεν ͱηρην,
κερτομιοισι ϝεπεσσι παραβλῆδην αγορεϝων·
 δοιαι μεν μενελαϝῷ αρηγονες εντι θεαϝων.
αλλ' ητοι ται νοσφι καθημεναι εισϝοραοντσαι
τερπεσθον· τῷ δ' αϝτε φιλομειδης αφροδιτη
αιϝει παρμεμολῶκε, και αϝτοϝο κηρας αμυϝνει·
και νῦν εκσεσαῶσεν οἴϝομενον θανεεσθαι.
αλλ' ητοι νικη μεν αρειϝιφιλοο μενελαϝοο·
ͱημεες δε φραδσωμεθ', ͱοπως εσται ταδε ϝεργα·
η ρ' αϝτις πολεμον τε κακον και φυϝλϝοπιν αινην
ορσομεν, η φιλοτητα μετ' αμφοτεροισι βαλωμεν.
ει δ' αϝτως τοδε παντσι φιλον και ͱηδυ γενοιτο,
ητοι μεν ϝοικεοιτο πολις πριαμοϝο ϝανακτος,
αϝτις δ' αργειϝην ͱελενην μενελαϝος αγοιτο.
 ͱως εφαθ'· αι δ' επεμυκσαν αθηναιη τε και ͱηρη·
πλῆσιαι ͱαιγ' ͱησθην, κακα δε τροϝεσ' εμεδεσθην.
ητοι αθηναιη ακεων ῆν, ουδε τι ϝεσπεν,
σκυδσομενη διϊ πατρι, χολος δε μιν αγριος ͱαιρεεν·
ͱηρη δ' ουκ εχαδε στηθος χολον, αλλα προσηῦϝδα·
 αινοτατε κρονιδη, ποιον τον μυϝθον εϝεσπες;
πῶς εθελεις ͱαλιον θεμεναι πονον, ηδ' ατελεστον
ͱιδροα, ͱον ͱιδρῶσα μογῷ; καμετην δε μοι ͱιπποι
λαϝον αγειροντσῆ, πριαμῷ κακα, τοϝο τε παιδσιν.
ερδ'· αταρ ου τοι παντες επαινεομεν θεοι αλλοι.
 την δε μεγ' οχθησαυς προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς·
δαιμονιη, τι νυ σε πριαμος πριαμοϝο τε παιδες
τοσα κακα ρεδσοντιν, ͱοτ' ασπερχες μενεαινεις
ϝιλϝιοϝ εκσαλαπακσαι ͱεΰκτιμενον πτολιεθρον;
ει δε συγ', εισελθοντσα πυλας και τειχεα μακρα,
ωμον βεβρωκοις πριαμον, πριαμοϝο τε παιδας,
αλλοϝς τε τροϝας, τοτε κεν χολον εκσακεσαιο.
ερκσον ͱοπως εθελεις, μη τοϝτο γε νεικος οπισσῷ
σοι και εμοι μεγ' ερισμα μετ' αμφοτεροισι γενηται.
αλλο δε τοι ϝερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῆσιν·
ͱοποτε κεν και εγω μεμαϝως πολιν εκσαλαπακσαι
την εθελω, ͱοθι τοι φιλοι ανερες εγγεγααντιν,
μη τι διατριβεμεν τον εμον χολον, αλλα μ' εϝᾶσαι·
και γαρ εγω σοι εδῶκα ͱεκων αϝεκοντι γε θυϝμῷ.
ͱαι γαρ ͱυπ' ῆελιῷ τε και ουρανῷ αστεροεντι
ναιεταοντι πολιστες επιχθονιων ανθρωπων,
ταϝων μοι περι κεαρι τιϝεσκετο ϝιλϝιος ͱιερη.
ου γαρ μοι ποτε βωμος εδεϝετο δαιτος ϝεϊσϝης,

λοιβης τε, κνισσης τε· το γαρ λαχομεν γερας hημεες. Δ
τον δ' ἤμειβετ' επειτα βοϝῶπις ποτνια hηρη·
ητοι εμοι τρεες μεν πολυ φιλταται εντι πολιστες,
αργος τε, σπαρτη τε, και ευρυαγυια μυκηνη·
τας διαπερθσαι, hοτ' αν τοι απεχθωνται περι κεαρι·
ταϝων ουτοι εγω προσθ' hισταμαι, ουδε μεγαιρω.
ειπερ γαρ φθονεω τε, και ουκ εϝαω διαπερθσαι,
ουκ ανυω φθονεοντσ'· επειη πολυ φερτερος εσσι.
αλλα χρη και εμον θεμεναι πονον ουκ ατελεστον·
και γαρ εγω θεος ἦμι, γενος δε μοι ενθεν, hοθεν σοι·
και με πρεσβυτατην τεκετο κρονος ανκυλομητης,
αμφοτερον, γενεῆ τε, και hοονεκα ση παρακοιτις
κεκλῆμαι· συ δε παντσι μετ' αθανατοισι ϝανασσεις.
αλλ' ητοι μεν ταϝθ' υποϝεικσομεν αλληλοισιν,
σοι μεν εγω, συ δ' εμοι· επι δ' hεπσονται θεοι αλλοι
αθανατοι· συ δε θᾶσσον αθηναιῆ επιτῆλαι,
ελθεμεν ες τροϝων και αχαιϝων φυϝλϝοπιν αινην,
πειρᾶν θ', ως κεν τροϝες hυπερκυϝδαντας αχαιϝοϝς
αρχσωντι προτεροι hυπερ hορκια δηλησασθαι.
hως εφατ'· ουδ' απιθησε πατηρ ανδρων τε θεων τε·
αϝτικ' αθηναιην ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
αιπσα μαλ' ες στρατον ελθε μετα τροϝας και αχαιϝοϝς,
πειρᾶν δ', hως κεν τροϝες hυπερκυϝδαντας αχαιϝοϝς
αρχσωντι προτεροι hυπερ hορκια δηλησασθαι.
hως ϝεσπων ὤτρυϝνε παρος μεμαϝυιαν αθηνην·
βη δε κατ' ολυνποϝο καρηνων αϊκσαντσα.
hοιον δ' αστερ' ετῆκε κρονοο παῖς ανκυλομητεο,
η ναϝτῆσι τερας, ηε στρατῷ ευρυϊ λαϝων,
λαμπρον· τοο δε τε πολλοι απο σπινθηρες hιενται·
τῷ ϝεϝικυι' ἦϊκσεν επι χθονα παλλας αθηνη,
κατ δ' εθορ' ες μεσσον· θαμβος δ' hεχεν εισhοραοντας.
hῶδε δε τις ϝεσπεσκε ϝιδων ες πλῆσιον αλλον·
η ρ' αϝτις πολεμος τε κακος και φυϝλϝοπις αινη
εσσεται, η φιλοτητα μετ' αμφοτεροισι τιθητιν
δσεϝς, hοστ' ανθρωπων ταμιης πολεμοϝο τετυχται.
hως αρα τις ϝεσπεσκεν αχαιϝων τε τροϝων τε.
hη δ' ανδρι ϝικελη τροϝων κατεδυϝσαθ' ομιλϝον,
λαϝοδοκῷ αντῆνοριδῆ, κρατερῷ αιχμῆτῆ,
πανδαρον αντιθεον διδσημενη, ει ποϝ εφευροι.
hευρε λυκαϝονος hυιον αμυϝμονα τε, κρατερον τε,
hεσταοτ'· αμφι δε μιν κρατεραι στιχες ασπισταϝων·
ανχοϝο δ' hισταμενη ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
η ρα νυ μοι τι πιθοιο, λυκαϝονος hυιε δαϊϝιφρον;
τλᾶιης κεν μενελαϝῷ επιπροϝεμεν ταχυν hιον·
παντσι δε κε τροϝεσι χαριν και κυϝδος hαροιο.
αλλ' αγ', οϊστεϝσον μενελαϝοϝο κυϝδαλιμοϝο·

ευχεο δ' απολλῶνι λυκηγενεϊ, κλυτοτοκσῳ, Δ
ϝαρνῶν πρωτογονων ρεκσεεν κλειτην hεκατονβην,
ϝοικαδε νοστησανς hιερης εις ϝαστυ δελειης.
hως φατ' αθηναιη· τῷ δε φρενας αφρονι πειθεν.
αϝτικ' εσυλϝας τοκσον hεϋχσυϝον, hικσhαλοϝ αιγος 105
αγριοϝ, hον ρα ποτ' αϝτος, hυπο στερνοϝο τυχησανς,
πετρης εκβαινοντα δεδεχμενος εν προδοκῃσιν,
βεβληκεε προς στηθος· hο δ' hυπτιος ενπεσε πετρῃ·
τοο κερα' εκ κεφαλης hεκ και δεκα hωρ' επεφυϝκεεν·
και τα μεν ασκησανς κεραοχσυϝος ῆραρε τεχτων, 110
παν δ' hεϋ λεϝῆνανς χρυσεην επεθηκε κορωνην·
και το μεν hευ κατεθῆκε τανυσσαμενος, ποτι γαιῃ
ανκλῖνανς· προσθεν δε σακεα σχεθον εσθλοι hεταιροι,
μη πριν αναϝικσειαν αρεϝιοι hυιες αχαιϝων, 114
αϝταρ hο συλϝαε πωμα φαρετρης, εκ δ' hελεθ' ιϝον· 116
αιπσα δ' επι νευρῃ κατεκοσμεε πικρον οϊστον, 118
ευχετο δ' απολλῶνι λυκηγενεϊ, κλυτοτοκσῳ,
ϝαρνῶν πρωτογονων ρεκσεεν κλειτην hεκατονβην, 120
ϝοικαδε νοστησανς hιερης εις ϝαστυ δελειης.
hελκε δ' hομοο γλυφιδας τε λαβων και νευρα βοϝεια·
νευρην μεν μαδσῷ πελασεν, τοκσῳ δε σιδηρον.
αϝταρ επειδη κυκλοτερες μεγα τοκσον ετεινεν,
λινγσε βιος, νευρη δε μεγ' εϝιϝαχ', hαλτο δ' οϊστος 125
hοκσυβελης, καθ' ομιλϝον επιπτεσθαι μενεαινων.
ουδε σεθεν, μενελαϝε, θεοι μακαρες λελαθοντο
αθανατοι, πρωτη δε διος θυγατηρ αγελαϝη,
hη τοι προσθεν σταντσα, βελος hεχεπευκες αμυϝνεν.
hη δε τοσον μεν εϝεργεν απο χροος, hως hοτε μητηρ 130
παιδος εεργει μυιαν, hοθ' ηδυϊ λεχσεται hυπνῳ.
αϝτη δ' αϝτ' ιθυϝνεν, hοθι δσωστηρος hοχεϝες
χρυσειοι συνhεχον, και διπλοϝος ῆντετο θωρηκς· 133
δια μεν αρ δσωστηρος εληλατο δαιδαλεοϝο, 135
και δια θωρηκος πολυδαιδαλοϝ ηρηρειδστο,
μιτρης θ', ην εφορεε, ρυϝμα χροος, hερκος ακοντων,
hη hοι πλειστον ερυϝτο, δια προ δ' εεισατο και της·
ακροτατον δ' αρ' οϊστος επεγραπτσε χροα φῶτος. 139
hως δ' hοτε τις τ' ελεφαντα γυνη φοινῖκι μιῆνῃ 141
μῆονις, ηε καειρα, παρηϊον εσμεναι hιππων·
κειται δ' εν θαλαμῳ, πολυες τε μιν ῆρῆσαντο
hιππεϝες φορεεεν· βασιλεϝι δε κεῖται αγαλμα· 144
τοιοι τοι, μενελαϝε, μιανθην hαιματι μηροι 146
hευφυϝεες, κνημαι τ', ηδε σφυρα καλ' hυπενερθεν.
ρῖγησεν δ' αρ' επειτα ϝανακς ανδρων αγαμεμνων· 148
ρῖγησεν δε και αϝτος αρεϝιφιλος μενελαϝος. 150
hως δ' εϝιδεν νευρον τε και ονκοϝς εκτος εοντας,
απσορροϝον hοι θυϝμος ενι στηθεσσιν αγερθη.

τοις δε βαρυ στοναχων μετεφη κρεϝων αγαμεμνων, Δ
χειρος ͱεχων μενελαϝον· επεστεναχοντο δ' ͱεταιροι·
φιλε κασιγνῆτε, θανατον νυ τοι ͱορκι' εταμνον, 155
οιον προστησανς προς αχαιων τροϝσι μαχεσθαι·
ϝως σ' εβαλον τροϝες, κατα δ' ͱορκια πιθτ' επατησαν.
ου μεν πως ͱαλιον πελει ͱορκιον, ͱαιμα τε ϝαρνων,
σπονδαι τ' ακρῆτοι, και δεχσιαι, ͱῇσ' επεπιθμεν.
ειπερ γαρ τε και αϝτικ' ολυνπιος ουκ ετελεσσεν, 160
εκ τε και οπσε τελεῖ· γσυν τε μεγαλῳ απετιϝσαν,
γσυν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναικσι τε, και τεκεεσιν.
ͱευ γαρ εγω τοδε ϝοιδα κατα φρενα και κατα θυϝμον,
εσσεται ͱημαρ, ͱοτ' αν ποτ' ολωλῇ ϝιλϝιος ͱιερη,
και πριαμος, και λαϝος ͱεϋμελιεο πριαμοϝο· 165
δσεϝς δε σφιν κρονιδης, ͱυπσιδσυγος, αιθερι ναιων,
αϝτος επισειητιν ερεμνην αιγιδα παντσιν,
τησδ' απατης κοτεων· τα μεν εσσεται ουκ ατελεστα·
αλλα μοι αινον αχος σεθεν εσσεται, ω μενελαϝε,
αι κε θανῃς, και μοιραν αναπλησῃς βιϝοτοϝο· 170
και κεν ελενχιστος πολυδιπσιον αργος ͱικοιμην·
αϝτικα γαρ μνῆσονται αχαιϝοι πατριδος αιης,
κατ δε κεν ευχωλην πριαμῳ και τροϝσι λιποιμεν
αργειϝην ͱελενην· σεϝο δ' οστεα πυθσει αροϝρα
κειμενοϝ εν τροϝιῃ, ατελεϝτῆτῳ επι ϝεργῳ· 175
και κεν τις ϝερεει τροϝων ͱυπερῆνορεοντων,
τυμβῳ επιθρωσκων μενελαϝοϝο κυϝδαλιμοϝο·
αιθ' ͱοϝτως επι παντσι χολον τελεσει' αγαμεμνων! 178
τον δ' επιθαρσυϝνων προσεφη χσανθος μενελαϝος· 183
θαρσεε, μηδε τι πῳ δειδισσεο λαϝον αχαιϝων·
ουκ εν καιριῳ ͱοκσυ παγη βελος, αλλα παροιθεν 185
ηρυϝετο δσωστηρ τε παναιϝολος, ηδ' ͱυπενερθεν
δσωμα τε, και μιτρη, την χαλκεϝες καμον ανδρες.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη κρεϝων αγαμεμνων·
αι γαρ δη ͱοϝτως ειη, φιλος ω μενελαϝε!
ϝιϝητηρ δ' ͱελκος επιμασσεται, ηδ' επιθησει 190
φαρμαχ', α κεν παϝσητι μελαιναϝων οδυναϝων.
ῆ, και ταλθυβιον, θειον κηρῦκα, προσηῦϝδα·
ταλθυβι', ͱοτι ταχιστα μαχαϝονα δευρο καλεσσον, 193
ͱοφρα ϝιδῃ μενελαϝον αρεϝιον, αρχον αχαιϝων, 195
ͱον τις οϊστεϝσανς εβαλεν, τοκσων ͱεϋ ϝειδως. 196
ͱως εφατ'· ουδ' αρα ͱοι κηρυκς απιθησεν ακοϝσανς· 198
βη δ' ιμεναι κατα λαϝον αχαιϝων χαλκοχιτωνων,
παπταινων ͱηροϝα μαχαϝονα· τον δ' ενοησεν 200
ͱεσταοτ'· αμφι δε μιν κρατεραι στιχες ασπισταϝων. 201
ανχοϝο δ' ͱισταμενος ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα· 203
ορσ', ασκληπιαδη· καλεει κρεϝων αγαμεμνων,
ͱοφρα ϝιδῃς μενελαϝον αρεϝιον, ατρεϝος ͱυιον, 205

ͱον τις οϊστεϝσαυς εβαλεν, τοκσων ͱεῢ ϝειδως.
 ͱως φατο· τῳ̃ δ᾽ αρα θυϝμον ενι στηθεσσιν ορινεν·
βαν δ᾽ ῑμεναι καθ᾽ ομιλϝον ανα στρατον ευρυν αχαιϝων. Δ
αλλ᾽ ͱοτε δη ρ᾽ εͱικανον, ͱοθι χσανθος μενελαϝος
βλῆμενος ῆν, περι δ᾽ αϝτον αγηγεραθ᾽, οσοι αριστοι,
κυκλοσ᾽, ͱο δ᾽ εν μεσσοισι παρͱιστατο ϝεισϝοθεος φῶς·
αϝτικα δ᾽ εκ δσωστηρος αρῆροτος ͱελκεν οϊστον·
τοο δ᾽ εκσελκομενοϝο, παλιν ϝαγεν ͱοκσυ̂ες ογκοι·
λυϝσε δε ͱοι δσωστηρα παναιϝολον, ηδ᾽ ͱυπενερθεν
δσωμα τε, και μιτρην, την χαλκεϝες καμον ανδρες.
αϝταρ επει ϝιδεν ͱελκος, ͱοθ᾽ ενπεσε πικρος οϊστος,
ͱαιμ᾽ εκμυδσησαυς, επ᾽ αρ᾽ ηπια φαρμακ᾽ επασσεν.
 ͱοφρα τοι αμφ᾽ επενοντο βοην αγαθον μενελαϝον,
ͱοι δ᾽ αϝτις κατα τευχε᾽ εδῦν, μνησαντο δε χαρμης.
 ενθ᾽ ουκ ανβριδσοντα ϝιδοις αγαμεμνονα διϝον,
ουδε καταπτῶσσοντ᾽, ουδ᾽ ουκ εθελοντα μαχεσθαι·
αλλα μαλα σπευδοντα μαχην ες κυϝδιανειραν.
ͱιπποϝς μεν γαρ εϝᾶσε και ͱαρματα ποικιλα χαλκῳ̃·
και τοϝς μεν θεραπων απανευθ᾽ ͱεχε φυϝσιοωντας
ευρυμεδων, ͱυιος πτολεμαιοϝο πειραϊδαϝο·
τῳ̃ μαλα πολλ᾽ επετελλε παρͱισχεμεν, ͱοποτε κεν μιν
γυια λαβῃ̃ καματος πολυας διακοιρανεοντα·
αϝταρ ͱο πεδσος εων επεπωλεετο στιχας ανδρων·
και ρ᾽ ͱοϝς μεν σπευδοντας ϝιδοι δαναων ταχυπωλων,
τοϝς μαλα θαρσυϝνεσκε παρͱισταμενος ϝεπεεσιν·
αργειϝοι, μη πῳ̃ τι μεθιͱετε θοϝριδος αλκης·
ου γαρ επι πσευδεσσι πατηρ δσεϝς εσσετ᾽ αρωγος·
αλλ᾽ ͱοιπερ προτεροι ͱυπερ ͱορκι᾽ εδηλησαντο,
των ητοι αϝτων τερενα χροα γυϝπες εδεοντι·
ͱημεες δ᾽ αϝθ᾽ αλοχοϝς τε φιλας, και νηπια τεκνα
αγσομεν εν ναϝεσιν, επην πτολιεθρον ͱελωμεν.
 ͱοϝστινας αϝ μεθιͱεντας ϝιδοι στυγεροο πολεμοϝο,
τοϝς μαλα νεικειεσκε χολῶτοισιν ϝεπεεσιν·
 αργειϝοι, ͱιͱομῶροι, ελενχεες, ου νυ σεβεσθε;
τιφθ᾽ οϝτως ͱεστητε τεθῆποτες, ηΰτε νεβροι;
ͱαι τ᾽ επει ῶν εκαμον πολυος πεδιοϝο θεϝονσαι,
ͱεσταντ᾽, ουδ᾽ αρα τις σφι μετα φρεσι γιγνεται αλκη·
ͱως ͱυμεες ͱεστητε τεθῆποτες, ουδε μαχεσθε.
η μενετε τροϝας σχεδον ελθεμεν, ενθα τε ναϝες
ϝερυαθ᾽ ευπρυμνοι πολιης επι θινι θαλασσης,
ͱοφρα ϝιδητ᾽, αικ᾽ υμμιν ͱυπερσχῃ̃ χειρα κρονιϝων;
 ͱως ͱογε κοιρανεων επεπωλεετο στιχας ανδρων·
ηλθε δ᾽ επι κρητεσι, κιων ανα ϝολϝαμον ανδρων.
ͱοι δ᾽ αμφ᾽ ιδομενεϝα δαϝιφρονα θωρησσοντο·
ιδομενεϝς μεν ενι προμαχοις, συϊ ϝεικελος αλκην,
μηριονης δ᾽ αρα ͱοι πυματας ῶτρυϝνε φαλαγγας.

τοFς δε Fιδων γηθησε Fαναξ ανδρων αγαμεμνων·
αFτικα δ' ιδομενεFα προσηυFδαε μειλιχιοισιν· Δ
ιδομενεF, περι μεν σε τιFω δαναων ταχυπωλων,
ημεν ενι πτολεμῳ, ηδ' αλλοιῳ επι Fεργῳ. 258
ειπερ γαρ κ' αλλοι γε καρηκομαοντες αχαιFοι 261
δαιτρον πιFνωντιν, σον δε πλεον δεπας αιFει
hεστηχ', ωσπερ εμοι, πιFεεεν, hοτε θυFμος αναγοι.
αλλ' ορσεο πολεμονδ', hοιος παρος ευχεο ειναι.
τον δ' αFτ' ιδομενεFς, κρητων αγος, αντιον ηυFδα·
ατρεFιδη, μαλα μεν τοι εγων εριηρος hεταιρος
εσσομαι, hως το πρωτον hυπεστην και κατενευσα·
αλλ' αλλοFς οτρυFνε καρηκομαοντας αχαιFοFς,
hοφρα ταχιστα μαχωμεθ'· επει γσυν γ' hορκι' εχεFσαν
τροFες· τοισιν δ' αF θανατος και κηδε' οπισσῳ
εσσετ', επει προτεροι hυπερ hορκι' εδηλησαντο.
hως εφατ'· ατρεFιδης δε παρωχετο γηθοσυνος κεαρ.
ηλθε δ' επ' αιFαντεσι, κιων ανα FολFαμον ανδρων·
τω δε κορυσσεσθην· hαμα δε νεφος hεσπετο πεδσων.
hως δ' hοτ' απο σκοπιης Fειδεν νεφος αιπολος ανηρ
ερχομενον κατα ποντον hυπο δσεφυροFο hιFωης,
τῳ δε τ', ανευθεν εοντι, μελαντερον, ηυτε πισσα,
φαινετ' ιον κατα ποντον, αγει δε τε λαιλαπα πολλην·
ριγησεν τε Fιδων, hυπο τε σπεFος ηλασε μηλα·
τοιαι hαμ' αιFαντεσιν αρεFιθεFων αιδσηων
δαFιον ες πολεμον πυκιναι κινυντο φαλαγγες
κυFανεαι, σακεσιν τε και εγχεσι πεφρικυιαι.
και τοFς μεν γηθησε Fιδων κρεFων αγαμεμνων,
και σφεας φωνησαις Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
αιFαντ', αργειFων hηγητορε χαλκοχιτωνων,
σφοFι μεν, ου γαρ FεFοικ' οτρυFνεμεν, ουτι κελεFω·
αFτω γαρ μαλα λαFον ανωγετον FIφι μαχεσθαι.
αι γαρ, δσευ τε πατερ, και αθηναιη, και απολλον!
τοιος παντσιν θυFμος ενι στηθεσσι γενοιτο·
τῳ κε ταχ' ημυFσειε πολις πριαμεFο Fαναχτος,
χερσιν hυφ' ημετερησιν hαλουσα τε, περθομενη τε.
hως Fεσπων τοFς μεν λιπεν αFτοF, εβη δε μετ' αλλοFς·
ενθ' hογε νεστορ' ετετμε, λιγυν πυλιων αγορεFτην,
hοFς hεταροFς στελλοντα, και οτρυFνοντα μαχεσθαι. 294
hιππεFας μεν πρωτα συν hιπποισιν και hοχεσσιν, 297
πεδσοFς δ' εκσοπιθ' εστησεν πολυας τε και εσθλοFς,
hερκος εμεν πολεμοFο· κακοFς δ' ες μεσσον ελασσεν,
hοφρα και ουκ εθελων τις αναγκαιῃ πολεμιδσῃ.
FιππεFσιν μεν πρωτ' επετελλετο· τοFς γαρ ανωγεν
σφοFς hιπποFς hεχεμεν, μηδε κλονεεσθαι hομιλFῳ.
μηδε τις, hιπποσυνῃ τε και ηνορεηφι πεποιθως,
οιος προσθ' αλλων μεματω τροFεσι μαχεσθαι,

μηδ' αναχωρεετω· αλαπαδνοτεροι γαρ εσεσθε.
ͱος δε κ' ανηρ αφ' εϝων ͱοχεων ͱετερ' ͱαρμαθ' ικηται, Δ
ενχει ορεγσασθω· επειη πολυ φερτερον ͱοϝτως.
ͱωδε και ͱοι προτεροι πολιας και τειχε' επορθεον,
τονδε νοον και θυϝμον ενι στηθεσσιν ͱεχοντες.
ͱως ͱο γερων ωτρυϝνε, παλαι πολεμων ͱεϋ ϝειδως·
και τον μεν γηθησε ϝιδων κρεϝων αγαμεμνων,
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
ω γερον, ειθ', ͱως θυϝμος ενι στηθεσσι φιλοισιν,
ͱως τοι γονϝαθ' εποιτο, βιη δε τοι ενπεδος ειη!
αλλα σε γηρας τειρει ͱομοιϊον· ͱως οφελεν τις
ανδρων αλλος ͱεχεεν, συ δε κοϝροτεροισι μετεεναι.
τον δ' ημειβετ' επειτα γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
ατρεϝιδη, μαλα μεν κεν εγων εθελοιμι και αϝτος
ͱως εμεν, ͱως ͱοτε διϝον ερευθαλιϝωνα κατεκταν·
αλλ' ουπως ͱαμα παντα θεοι δοσαν ανθρωποισιν·
ει τοτε κοϝρος εα, νυν αϝτε με γηρας ͱικανει·
αλλα και ͱως ͱιππεϝσι μετεσσομαι, ηδε κελεϝσω
βουλη και μυϝθοισι· το γαρ γερας εστι γεροντων.
αιχμας δ' αιχμασσοντι νεϝωτεροι, ͱοιπερ εμεϝο
ͱοπλοτεροι γεγααντι, πεποιθαντιν τε βιηφιν.
ͱως εφατ'· ατρεϝιδης δε παρωχετο γηθοσυνος κεαρ.
ͱευρ' ͱυιον πετεωϝο, μενεσθεϝα πληγσιππον,
ͱεσταοτ'· αμφι δ' αθηναιοι, μηστωρες αϋϝτης·
αϝταρ ͱο πλησιον ͱεστηκεε πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
παρ δε κεφαλληνων αμφι στιχες ουκ αλαπαδναι
ͱεστασαν· ου γαρ πω σφιν ακοϝετο λαϝος αϋϝτης,
αλλα νεϝον γσυνορινομεναι κινυντο φαλαγγες
τρωϝων θ' ιπποδαμων και αχαιϝων· ͱοι δε μενοντες
ͱεστασαν, ͱοποτε πυργος αχαιϝων αλλος επελθων
τρωϝων ͱορμησειε, και αρχσειαν πολεμοιο.
τοϝς δε ϝιδων νεικεσσε ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων,
και σφεας φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
ω ͱυιε πετεωϝο, διοτρεφεος βασιλεϝος,
και συ, κακοισι δολοισι κεκασμενε, κερδαλεοφρον!
τιπτε καταπτωσσοντες αφεστατε, μιμνετε δ' αλλοϝς;
σφωϊν μεν τε ϝεϝοικε μετα πρωτοισιν εοντας
ͱεσταμεν, ηδε μαχης καϝστειρης αντιβοληναι.
πρωτω γαρ και δαιτος ακοϝαδσεσθον εμεϝο,
ͱοποτε δαιτα γερουσιν εφοπλιδσοιμεν αχαιϝοι·
ενθα φιλ', οπταλεα κρεα' εδμεναι, ηδε κυπελλα
ϝοινωϝο πιϝνεμεναι μελιϝηδεος, ͱοφρ' εθελητον·
νυν δε φιλως χ' ορασιτε, και ει δεκα πυργοι αχαιϝων
ͱυμεϝων προπαροιθε μαχοιατο νηλεϊ χαλκω.
τον δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ατρεϝιδη, ποιον σε ϝεπος φυγεν ͱερκος οδοντων;

πῶς δη φῇς πολεμοϝο μεθιϝεμεν; hοπποτ' αχαιϝοι Δ
τροϝσιν εφ' ιπποδαμοισιν εγῆρομεν hοχσυν αρεϝα,
οπτσεαι, ην εθελησθα, και αι κεν τοι τα μεμῆλῃ,
τηλεμαχοϝο φιλον πατερα προμαχοισι μιγεντα
τροϝων hιπποδαμων· συ δε ταϝτ' ανεμωλια βαδσεις.
τον δ' επιμειδησάνς προσεφη κρεϝων αγαμεμνων.
διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν' hοδυσσεϝ,
ουτε σε νικειω περιωσιον, ουτε κελεϝω.
ϝοιδα γαρ, hως τοι θυϝμος ενι στηθεσσι φιλοισιν
ηπια δηνεα ϝοιδε· τα γαρ φρονεεις, hα τ' εγω περ.
αλλ' ιθι· ταϝτα δ' οπισθεν αρεσσομεθ', ει τι κακον νῦν
ϝεϝερται· τα δε παντα θεοι μεταμωνια θειεν.
hως ϝεσπων τοϝς μεν λιπεν αϝτοϝ, εβη δε μετ' αλλοϝς.
hευρε δε τυϝδεϝος hυιον, hυπερθυϝμον διομηδεα,
hεσταοτ' εν θ' ιπποισι και hαρμασι κολλητοισιν·
παρ δε hοι hεστηκεε σθενελος, καπανεϝιος hυιος.
και τον μεν νεικεσσε ϝιδων κρεϝων αγαμεμνων,
και μιν φῶνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
ω μοι, τυϝδεϝος hυιε δαϝιφρονος, hιπποδαμοϝο!
τι πτῶσσεις, τι δ' οπιπτεϝεις πολεμοϝο γεφυϝρας;
ου μεν τυϝδεϝι γ' hῶδε φιλον πτῶσκαδσεμεν ἦεν,
αλλα πολυ προ φιλων hεταρων δαϝιοισι μαχεσθαι.
hως φατο· τον δ' ουτι προσεφη κρατερος διομηδης,
αιδεσθενς βασιλεϝος ενῖπην αιδοιοϝο.
τον δ' hυἵος καπανεϝος αμειβσατο κυϝδαλιμοϝο·
ατρεϝιδη, μη πσευδε', επισταμενος σαφα ϝεσπεεν·
hημεες τοι πατερων μεγ' αμεινονες ευχομεθ' εεναι·
hημεες και θηβης hεδος hελλομεν hεπταπυλοϝο,
παϝροτερον λαϝον αγαγονθ' υπο τειχος αρειον,
πειθομενοι τεραεσι θεων και δσῆνος αρωγῇ·
κεινοι δε σφετερῇσιν ατασθαλιῇσιν ολοντο.
τῷ μη μοι πατερας ποθ' ομοιῇ ενθεο τιϝμῇ.
τον δ' αρ' hυποδρα ϝιδων προσεφη κρατερος διομηδης·
τεττα, σιωπῇ hησο, εμῷ δ' επιπειθεο μυϝθῷ.
ου γαρ εγω νεμεσαω αγαμεμνονι, ποιμενι λαϝων,
οτρυϝνοντι μαχεσθαι hεϋκνημιδας αχαιϝοϝς·
τοϝτῷ μεν γαρ κυϝδος hαμ' hεπσεται, ει κεν αχαιϝοι
τροϝας δαϝιωσωντιν, hελωντι τε ϝιλϝιον hιρην·
τοϝτῷ δ' αϝ μεγα πενθος, αχαιϝων δαϝιωθεντων.
αλλ' αγε δη, και νοϝι μεδωμεθα θοϝριδος αλκης!
ἦ ρα, και εκς hοχεων γσυν τευχεσ' hαλτο χαμαδσε·
δδεινον δ' εβραχε χαλκος επι στηθεσσι ϝανακτος.
hως δ' hοτ' εν αιγιαλῷ πολυϝηχεϊ κυϝμα θαλασσης
ορνυτ' επασσυτερον, δσεφυροϝ hυπο κινησαντος,
ποντῷ μεν τα πρῶτα κορυσσεται, αϝταρ επειτα
χερσῷ ϝρηγνυμενον μεγαλα βρεμετ', αμφι δε τ' ακρας

κυρτον ιον κορυφῶται, αποπτυϝει δ' ͱαλος αχνην·
ͱως τοτ' επασσυτεραι δαναων κινῦντο φαλαγγες
νωλεμεως πολεμονδε· κελεϝε δ' ͱεϝοισιν ͱεκαστος
ͱηγεμονων· ͱοι δ' αλλοι ακην ισαν, ουδε κε φαιης
τοσον λαϝον ͱεπεσθαι ͱεχοντ' εν στηθεσιν αυϝδην,
σιγῇ δεδδιοτες σημαντορας· αμφι δε παντσιν
τευχεα ποικιλ' ελαμπε, τα ϝεσμενοι εστιχαοντο.
τροϝες δ', ͱωστ' οϝιες πολυπασμονος ανδρος εν αϝλῇ
μυϝριαι ͱεστηκαντιν αμελγομεναι γαλα λεϝκον,
αδσηχες μεμακυιαι, ακοϝσαντσαι ϝοπα ϝαρνων·
ͱως τροϝων αλαλητος ανα στρατον ευρυν ορωρεεν.
ου γαρ παντων ῆεν ͱομος θροος, ουδ' ια γηρυς,
αλλα γλωσσ' εμεμικτο, πολυκλῆτοι δ' εσαν ανδρες.
ὦρσε δε τοϝς μεν αρεϝς, τοϝς δε γλαϝκῶπις αθηνη,
δδειμος τ', ηδε φοβος, και ερις αμοτον μεμαϝυια,
αρεϝος ανδροφονοϝο κασιγνῆτη, ͱεταιρη τε,
ͱη τ' ολιγη μεν πρῶτα κορυσσεται, αϝταρ επειτα
ουρανῷ εστηρικσε καρῆ, και επι χθονι βαινει.
ͱη σφιν και τοτε νεικος ͱομοιῖον ενβαλε μεσσῷ,
ερχομενη καθ' ομιλϝον, οφελλοντσα στονον ανδρων.
ͱοι δ', ͱοτε δη ρ' ες χῶρον ͱενα γσυνιοντες ͱικοντο,
γσυν ρ' εβαλον ϝρῖνοϝς, γσυν δ' ενχεα, και μενε' ανδρων
χαλκεοθωρηκων· αταρ ασπιδες ομφαλοεντσαι
επλῆντ' αλληλῆσι, πολυς δ' ορυμαγδος ορωρεεν.
ενθα δ' ͱαμ' οιμωγη τε και ευχωλη πελεν ανδρων,
ολϝῦντων τε, και ολϝυμενων· ρεϝε δ' ͱαιματι γαια.
ͱως δ' ͱοτε χειμαρροϝοι ποταμοι, κατ' ορεσφι ρεϝοντες,
ες μισγαγκειαν γσυνβαλλετον οβριμον ͱυϝδωρ.
κροϝνων εκ μεγαλων, κοιλης εντοσθε χαραδρης,
των δε τε τηλοθι, δουπον εν ορεσιν, εκλυϝε ποιμην·
ͱως των μισγομενων γενετο ϝιϝαχη τε φοβος τε.
πρῶτος δ' αντιλοχος τροϝων ͱελεν ανδρα κορυστην,
εσθλον ενι προμαχοισι, θαλυσιαδην ͱεχεπωλον,
τον ρ' εβαλε πρῶτος κορυθος φαλον ͱιπποδασυιης,
εν δε μετωπῷ πηγσε, περῆσε δ' αρ' οστεον εισω
αιχμη χαλκειη· τον δε σκοτος οσσ' εκαλυπτσεν·
ηριπε δ', ͱως ͱοτε πυργος, ενι κρατερῇ ͱυσμινῇ.
τον δε πεσοντα ποδων ελαβε κρεϝων ελεφῆνωρ
χαλκωδοντιαδης, μεγαθυϝμων αρχος αβαντων·
ͱελκε δ' ͱυπ' εκ βελεων λελιϝημενος, ͱοφρα ταχιστα
τευχεα συλϝῆσειε· μινυνθα δε ͱοι γενεθ' ορμη.
νεκρον γαρ ϝερυοντα ϝιδων μεγαθυϝμος αγῆνωρ,
πλεϝρα, τα ͱοι κυπτσαντι παρ' ασπιδος εκσεφαϝενθη,
ουτῆσε γσυστῷ χαλκηρει, ελυϝσε δε γυια.
ενθ' εβαλ' ανθεμιος ͱυῖον τελαμωνιος αιϝανς
ηΐθεον θαλερον, σιμοεντιον· ͱον ποτε μητηρ

ιδηθεν κατιονσα παρ' ͱοχθῃσιν σιμοεντος
γῆνατ', επει ρα τοκεϝσιν ͱαμ' ͱεσπετο μηλα ϝιδεσθαι·
τοονεκα μιν καλεον σιμοεντιον· ουδε τοκεϝσιν
τρεφτρα φιλοισ' αποδωκε, μινυνθαδιος δε ͱοι αιϝων
επλεθ', υπ' αιϝαντος μεγαθυϝμοϝο δορϝι δαμεντι.
πρῶτον γαρ νιν ιοντα βαλε στηθος, παρα μαζον
δεχσιον· αντικρυς δε δι' ωμοϝο χαλκεον εγχος
ηλθεν· ͱο δ' εν κονιϝῃσι χαμαι πεσεν, αιγειρος ͱως,
ͱη ρα τ' εν ͱιͱαμενῃ ϝελεος μεγαλοϝ επεφυϝκεεν
λειϝη, αταρ τε ͱοι οζοι επ' ακροτατῃ πεφυϝαντιν·
την μεν θ' αρματοπηγος ανηρ αιθωνι σιδηρῳ
εχσεταμ', ͱοφρα ϝιτυν καμπτῃ περικαλλεϊ διφρῳ,
ͱη μεν τ' αζομενη κειται ποταμοϝο παρ' ͱοχθας·
τοιον αρ' ανθεμιδην σιμοεντιον εχσεναριχσεν
αιϝας διϝογενης· τοϝο δ' αντιφος αιϝολοθωρηχς
πριαμιδης καθ' ομιλϝον ακοντισεν ͱοχσοϊ δορϝι.
τοο μεν αμαρθ'· ο δε λεϝκον, ͱοδυσσεϝος εσθλον ͱεταιρον,
βεβλῆκεε βουβῶν', ͱετερωσε νεκυν ϝερυοντα·
ηριπε δ' αμφ' αϝτῳ, νεκρος δε ͱοι εκπεσε χειρος.
τοο δ' ͱοδυσσεϝς μαλα θυϝμον αποκταμενοϝ εχολωθη·
βη δε δια προμαχων κεκορυθμενος αιθοπι χαλκῳ,
στη δε μαλ' εγγυς ιων, και ακοντισε δορϝι φαϝεινῳ,
αμφι ͱε παπτῆναις· ͱυπο δε τρωϝες κεχαδοντο,
ανδρος ακοντισσαντος· ͱο δ' ουχ αλιον βελος ͱῆκεν,
αλλ' ͱυϊον πριαμοϝο νοθον βαλε δημοκοωντα,
ͱος ͱοι αβυδοθεν ηλθε, παρ' ͱιππων ωκειαϝων·
τον ρ' ͱοδυσσεϝς, ͱεταροϝο χολωσαμενος, βαλε δορϝι
κορσην· ͱη δ' ͱετεροϝο δια κροταφοϝ επερησεν
αιχμη χαλκειη· τον δε σκοτος οσσ' εκαλυπσεν·
δουπησεν δε πεσων, αραβησε δε τευχε' επ' αϝτῳ.
χωρησαν δ' ͱυπο τε προμαχοι, και φαιδιμος ͱεκτωρ·
αργειϝοι δε μεγ' εϝιϝαχον, ϝερυσαντο δε νεκροϝς.
    ενθ' αμαρυγκεϝιδην διϝωρεα μοιρ' επεδησεν·
χερμαδιῳ γαρ βλῆτο παρα σφυρον οκριοεντι,
κνημην δεχσιτερην· βαλε δε θρεϝικων αγος ανδρων,
πειροϝος ιμβρασιδης, ͱος αρ' αινοθεν ηληλουθεεν.
αμφοτερω δε τενοντε και οστεα λαϝας αναιδης
αχρις απηλοϝησεν· ͱο δ' ͱυπτιος εν κονιϝῃσιν
καππεσεν, αμφω χειρε φιλοισ' ͱεταροισι πετασσαις,
θυϝμον αποπνειϝων· ͱο δ' επεδραμεν, ͱος ρ' εβαλεν μιν,
πειροϝος· ουτα δε δορϝι παρ' ομφαλον· εκ δ' αρα πανται
χῦντο χαμαι χολαδες· τον δε σκοτος οσσ' εκαλυπσεν.
    τον δε θοϝας αιτωλος επεσσυμενος βαλε δορϝι
στερνον ͱυπερ μαζοϝ, επαγη δ' εν πνεϝμονι χαλκος·
αγχιμολον δε ͱοι ηλθε θοϝας, εκ δ' οβριμον εγχος
εσπασατο στερνοϝ· ερερυσσατο δε χσιφος ͱοχσυ,

τῷ ͱογε γαστερ' ετυπτσε μεσην, εκ δ' αινυτο θυFμον. Δ
τευχεα δ' ουκ απεδυFσε· περι στησαν γαρ ͱεταιροι,
θρεFικες ακροκομοι, δολιχ' ενχεα χερσιν ͱεχοντες,
ͱοι ͱε μεγαν περ εοντα, και ἶφθῖμον, και αγαFον,
ὦθσαν απο σφεFων· ͱο δε χασσαμενος πελεμιχθη.
ͱως τωγ' εν κονιFῆσι παρ' αλληλοισ' ετετασθην,
ητοι ͱο μεν θρεFικων, ͱο δ' επειων χαλκοχιτῶνων,
ͱηγεμονες· πολλοι δε περι κτεινοντο και αλλοι.

ενθ' αF τυFδεFιδῇ διομηδεϊ παλλας αθηνη E
δῶκε μενος και θαρσος, ͱιν' εκδηλος μετα παντσιν
αργειFοισι γενοιτ', ηδε κλεος εσθλον ͱαροιτο.
δαFε ͱοι εκ κορυθος τε και ασπιδος ακαματον πυρ,
αστερ' οπωρεινῷ εναλινκιον, ͱοστε μαλιστα
λαμπρον πανφαινητι λελοFμενος ωκεανοFο·
τοιον ͱοι πυρ δαFεν απο κρᾶτος τε και ωμων·
ὦρσε δε μιν κατα μεσσον, ͱοθι πλειστοι κλονεοντο.
ἦν δε τις εν τροFεσι δαρης, ͱαφνειος, αμυFμων,
ͱιερεFς ͱηφαιστοFο· δυω δε ͱοι ͱυιες ηστην,
φηγεFς, ιδαιος τε, μαχης ͱεῢ Fειδοτε παντσης.
τω ͱοι, αποκρινθεντε, εναντιω ͱορμῆθητην·
τω μεν αφ' ιπποιϊν, ͱο δ' απο χθονος ὤρνυτο πεδσος.
ͱοι δ' ͱοτε δη σχεδον ἦσαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
φηγεFς ρα προτερος προͱιͱεε δολιχοσκιον ενχος,
τυFδεFιδεο δ' ͱυπερ ωμον αριστερον ηλυθ' ακωκη
ενχεος, ουδ' εβαλ' αFτον· ͱο δ' ͱυστερος ὤρνυτο χαλκῷ
τυFδεFιδης· τοFο δ' ουχ αλιον βελος εκφυγε χειρος,
αλλ' εβαλε στηθος μεταμαδσιον, ὦθσε δ' αφ' ιππων.
ιδαιος δ' αποροFσε λιπων περικαλλεα διφρον,
ουδ' ετλῆ περιβηναι ͱαδελφεFοFο κταμενοFο·
ουδε γαρ ουδε κεν αFτος ͱυπεκφυγε κηρα μελαιναν,
αλλ' ͱηφαιστος ερυFτ', εσαωσε δε νυκτι καλυπτσανς,
ͱως δη ͱοι μη πανχυ γερων ακαχημενος ειη.
ͱιπποFς δ' εκσελασανς μεγαθυFμοFο τυFδεFος ͱυιος
δῶκεν ͱεταιροισιν καταγεεν κοιλας επι ναFας.
τροFες δε μεγαθυFμοι επει Fιδον ͱυιε δαρητος,
τον μεν αλεFσαμενον, τον δε κταμενον παρ' ͱοχεσσιν,
παντσιν ορινθη θυFμος· αταρ γλαFκῶπις αθηνη
χειρος ͱελοντσα Fεπεσσι προσῆυFδαε θοFρον αρεFα·
αρεF, αρεF βροτολοιγε, μιαιφονε, τειχεσιπλῆτα!
ουκ αν δη τροFας μεν εFᾶσαιμεν και αχαιFοFς
μαρνασθ', ͱοποτεροισι πατηρ δσεFς κυFδος ορεγσῆ,
νοFι δε χαδσωμεσθα, διος δ' αλεFωμεθα μηνιν;
ͱως Fεσποντσα μαχης εκς ἦγαγε θοFρον αρεFα·
τον μεν επειτα καθεσσεν επ' ηϊοεντι καμανδρῷ.
τροFας δ' εκλῖναν δαναοι· ͱελε δ' ανδρα ͱεκαστος
ͱηγεμονων· πρῶτος δε Fανακς ανδρων αγαμεμνων

αρχον ͱαλιδσωνων ͱοδιον μεγαν εκβαλε διφροο· E
πρωτῳ γαρ στρεφθεντι μεταφρενῳ εν δορυ πηγσεν
ωμων μεσσηγυς, δια δε στηθεσφιν ελασσεν·
δουπησεν δε πεσων, αραβησε δε τευχε' επ' αϝτῳ.
  ιδομενεϝς δ' αρα φαιστον εϝηρατο, μηονος ͱυιον
βωροϝ, ͱος εκ ταρνης εριβωλακος ηληλουθεεν.
τον μεν αρ' ιδομενεϝς δορϝικλυτος ενχεϊ μακρῳ
νυκσ', ͱιππων επιβησομενον, κατα δεχσιον ωμον·
ηριπε δ' εκς ͱοχεων, στυγερος δ' αρα μιν σκοτος ͱελλεν.
τον μεν αρ' ιδομενεϝος εσυλϝεϝον θεραποντες.
  ͱυιον δε στροφιοϝο καμανδριον, ͱαιμονα θηρης,
ατρεϝιδης μενελαϝος ͱελ' ενχεϊ ͱοκσυοεντι,
εσθλον θηρεϝτηρ'· εδιδακσε γαρ αρτεμις αϝτη
βαλλεμεν αγρια παντα, τα τε τρεφει ορεσιν ͱυλϝη.
αλλ' ου ͱοι τοτε γ' εχραϝσμ' αρτεμις ͱιϝοχεαιρα,
ουδε ͱεκηβολιαι, ͱῃσιν το πριν γ' εκεκαστο·
αλλα μιν ατρεϝιδης δορϝικλειτος μενελαϝος,
προσθεν ͱεθεν φευγοντα, μεταφρενον ουτασε δορϝι
ωμων μεσσηγυς, δια δε στηθεσφιν ελασσεν·
ηριπε δε πρηνης, αραβησε δε τευχε' επ' αϝτῳ.
  μηριονης δε φερεκλον εϝηρατο, τεχτονος ͱυιον
αρμονιδαϝ, ͱος χερσιν επιστατο δαιδαλα παντα
τευχεμεν· εκσͱοχα γαρ μιν εφιλατο παλλας αθηνη·
ͱος και αλεκσανδρῳ τεχτηνατο ναϝας ϝεϊσϝας,
αρχεκακοϝς, ͱαι παντσι κακον τροϝεσ' εγενοντο.
τον μεν μηριονης, ͱοτε δη κατεμαρπτε διωκων,
βεβληκεε γλουτον κατα δεχσιον· ͱη δε δια προ
αντικρυς κατα κυστιν ͱυπ' οστεον ηλυθ' ακωκη·
γνυκς δ' εριπ' οιμωγσανς, θανατος δε μιν αμφεκαλυπτσεν.
  πηδαιον δ' αρ' επεφνε μεγης, αντηνορος ͱυιον,
ͱος ρα νοθος μεν εην, πυκα δ' ετρεφε διϝα θεανω,
ϝεισϝα φιλοισι τεκεσσι, χαριδσομενη ποσι' ͱεϝῳ.
τον μεν φυϝλεϝιδης δορϝικλυτος, ενγυθεν ελθων,
βεβληκεε κεφαλης κατα ϝινιον ͱοκσυϊ δορϝι·
αντικρυς δ' αν' οδοντας ͱυπο γλωσσαν ταμε χαλκος·
ηριπε δ' εν κονιϝῃ, πσυϝχρον δ' ͱελε χαλκον οδοντσιν.
  ευρυπυλος δ' ͱευͱαιμονιδης ͱυπσηνορα διϝον,
ͱυιον ͱυπερθυϝμοο δολοπιϝονος, ͱος ρα καμανδροο
αρητηρ ετετυχτο, θεος δ' ͱως τιϝετο δημῳ.
τον μεν αρ' ευρυπυλος, ͱευͱαιμονος αγλαϝος ͱυιος,
προσθεν ͱεθεν φευγοντα, μεταδρομαδην ελασ' ωμον,
φασγανῳ αϝικσανς, απο δ' εχσεσε χειρα βαρυιαν·
ͱαιματοεντσα δε χειρ πεδιῳ πεσε· τον δε κατ' οσσε
ελαβε πορφυρεος θανατος και μοιρα κραταιη.
  ͱως ͱοι μεν πονεοντο κατα κρατερην ͱυσμινην.
τυϝδεϝιδην δ' ουκ αν γνοιης, ποτεροισι μετειη,

ηὲ μετα τροFεσιν ὁμιλεοι ηε μετ' αχαιοις·
θῦFνε γαρ αν πεδιον ποταμῷ πληθοντι FεFοικως
χειμαροFῳ, Fοστ' ὠκα ρεFων εκεδασσε γεφυρας·
τον δ' ουτ' αρ τε γεφυραι Fεεργμεναι ισχανοωσιν,
ουτ' αρα Fερκεα ισχει αλοFαων εριθηλεων,
ελθοντ' εξαπινης, Fοτ' επιβρισῃ διος ομβρος·
πολλα δ' Fυπ' αυτου Fεργα κατηριπε καλ' αιζηων·
Fως Fυπο τυFδειδῃ πυκιναι κλονεοντο φαλαγγες
τροFων, ουδ' αρα μιν μιμνον πολεες περ εοντες.
τον δ' Fως ουν ενοησε λυκαονος αγλαFος Fυιος
θυνοντ' αν πεδιον προ Fεθεν κλονεοντα φαλαγγας,
αιψ' επι τυFδειδῃ ετιταινετο καμπυλα τοξα,
και βαλ' επαισσοντα, τυχων κατα δεξιον ωμον,
θωρηκος γυαλον· δια δ' επτατο πικρος οιστος,
αντικρυς δε διεσχε, παλασσετο δ' Fαιματι θωρηξ.
τῷ δ' επι μακρον αϋσε λυκαονος αγλαFος Fυιος·
ορνυσθε, τροFες μεγαθυμοι, κεντορες Fιππων·
βεβληται γαρ αριστος αχαιFων, ουδε Fε φημι
δηθ' ανσχησεσθαι κρατερον βελος, ει ετεον με
ὦρσε Fαναξ, διος Fυιος, απορνυμενον λυκιηθεν.
Fως εφατ' ευχομενος· τον δ' ου βελος ωκυ δαμασσεν,
αλλ' αναχωρησας προσθ' Fιπποιιν και οχεσφιν
εστη, και σθενελον προσεφη, καπανηFιον Fυιον·
ορσο, πεπον καπανηFιαδη· καταβησεο διφρου,
Fοφρα μοι εκς ωμοFο Fερυσσῃς πικρον οιστον.
Fως αρ' εφη· σθενελος δε καθ' Fιππων αλτο χαμαζε,
παρ δε στανς, βελος ωκυ διαμπερες εξεFερυσ' ωμου·
Fαιμα δ' ανηκοντιζε δια στρεπτοιο χιτωνος.
δη τοτ' επειτ' ηρατο βοην αγαθος διομηδης·
κλῦθι μεF, αιγιFοχοιο διος τεκος, ατρυτωνη,
ει ποτε μοι και πατρι φιλα φρονεουσα παρεστης
δαFιῳ εν πολεμῳ, νυν αυτ' εμε φιλαι, αθηνη·
δος δε τε μ' ανδρα Fελεν και ες Fορμην εγχεος ελθεν,
Fος μ' εβαλε φθαμενος και επευχεται, ουδε με φησιν
δηρον ετ' οψεσθαι λαμπρον φαFος ηελιοιο.
Fως εφατ' ευχομενος· του δ' εκλυε παλλας αθηνη,
γυια δ' εθηκεν ελαφρα, ποδας και χειρας υπερθεν·
αγχου δ' Fισταμενη Fεπεα πτεροFεντα προσηυδα·
θαρσων νυν, διομηδες, επι τροFεσσι μαχεσθαι·
εν γαρ τοι στηθεσσι μενος πατρωιον ηκα
ατρομον, Fοιον εχεσκε σακεσπαλος Fιπποτα τυFδευς·
αχλυν δ' αυ τοι απ' οφθαλμων Fελον, η πριν επηεν,
Fοφρ' εῢ γιγνωσκῃς ημεν θεον ηδε και ανδρα.
τῷ νυν, αι κε θεος πειρωμενος ενθαδ' Fικηται,
μη τι συγ' αθανατοισι θεοις αντικρυ μαχεσθαι
τοις αλλοις· αταρ ει κε διος θυγατηρ αφροδιτη

ελθητ' ες πολεμον, τηνγ' ουταμεν ϝοκσυϊ χαλκῷ.
ϝη μεν αρ' ϝως ϝεσποντσ' απεβη γλαϝκῶπις αθηνη.
τυϝδεϝιδης δ' εκσαϝτις ιων προμαχοισιν εμιχθη·
και, πριν περ θυϝμῷ μεμαϝως τροϝεσι μαχεσθαι,
δη τοτε μιν τρις τοσον ϝελεν μενος, ϝωστε λεϝοντα,
ϝον ρα τε ποιμην αγρῷ επ' ειροποκοισ' οϝιεσιν
χραϝσῃ μεν τ' αϝλης ϝυπερ ϝαλμενον, ουδε δαμασσῃ·
τοο μεν τε σθενος ὦρσεν· επειτα δε τ' ου προσαμυϝνει,
αλλα κατα σταθμοϝς δυϝεται, τα δ' ερῆμα φοβεεται·
ϝαι μεν τ' ανχιστῖναι επ' αλληλῇσι κεχῦνται·
ϝως μεμαϝως τροϝεσ' εμιγη κρατερος διομηδης.
ενθ' ϝελε ϝαστυνοον και ϝυπῆνορα, ποιμενα λαϝων·
τον μεν ϝυπερ μαδσηϝο βαλων χαλκηρεϊ δορϝι,
τον δ' ϝετερον χσιφεϊ μεγαλῳ κλεϝιδα παρ' ωμον
πληγσ'· απο δ' αϝχενος ωμον εϝεργαθεν, ηδ' απο νωτοο.
τοϝς μεν εϝᾶσ', ϝο δ' αβαντα μετῴχετο, και πολυϝειδον,
ϝυιας ευρυδαμαντος, ονειροπολοϝο γεροντος·
τοισ' ουκ ερχομενοισ' ϝο γερων εκρῖνατ' ονειροϝς,
αλλα σφεας κρατερος διομηδης εκσεναριξσεν.
βη δε μετα χσανθον τε, θοϝωνα τε, φαινοπος ϝυιε,
αμφω τηλυγετω· ϝο δ' ετειρετο γηραϊ λυγρῷ,
ϝυιον δ' ου τεκετ' αλλον, επι κτεατεσι λιπεσθαι.
ενθ' ϝογε τοϝς εναριδσε, φιλον δ' εκσαινυτο θυϝμον
αμφοτερω· πατερι δε γοϝον και κηδεα λυγρα
λειπ', επει ου δσαϝοντε μαχης εκ νοστησαντε
δεχσατο· χηρωσται δε δια κτησιν δατεοντο.
ενθ' ϝυιας πριαμοϝο δυω λαβε δαρδανιδαϝο
ειν ϝενι διφρῳ εοντας, ϝεχεμμονα τε, χρομιον τε.
ϝως δε λεϝων εν βοϝσι θορων εκς αϝχενα ϝαγνσῃ
πορτιος, ηε βοϝος, χσυλοχον κατα βοσκομεναϝων·
ϝως τοϝς αμφοτεροϝς εκς ϝιππων τυϝδεϝος ϝυιος
βησε κακως αϝεκοντας, επειτα δε τευχε' εσυλϝα·
ϝιπποϝς δ' ϝοισ' ϝεταροισ' εδιδω μετα ναϝας ελαϝνεεν.
τον δ' εϝιδ' αινειας αλαπαδσοντα στιχας ανδρων,
βη δ' ιμεν αν τε μαχην και ανα κλονον ενχειαϝων,
πανδαρον αντιθεον διδσημενος, ει ποϝ εφευροι.
ϝευρε λυκαϝονος ϝυιον αμυϝμονα τε, κρατερον τε·
στη δε προσθ' αϝτοϝο, ϝεπος τε μιν αντιον ηὔϝδα·
πανδαρε, ποο τοι τοκσον, ιδε πτεροεντες οϊστοι,
και κλεος; ϝῷ ουτις τοι εριδσεται ενθαδε γ' ανηρ,
ουδε τις εν λυκιῃ σεϝογ' ευχεται εεναι αμεινων.
αλλ' αγε, τῷδ' εφες ανδρι βελος, διϊ χειρας ανασχων,
ϝοστις ϝοδε κρατεει, και δη κακα πολλα ϝεϝοργεν
τροϝας· επει πολλων τε και εσθλων γουϝατ' ελυϝσεν·
ει μη τις θεος εστι, κοτεσσαμενος τροϝεσιν,
ϝιερων μηνιϝσαις· χαλεπη δε θεοϝ επι μηνις.

τον δ' αFτε προσεFεσπε λυκαFονος αγλαFος hυιος· E
αινεια, τροFων βουληφορε χαλκοχιτώνων, 180
τυFδεFιδῆ μιν εγωγε δαFιφρονι παντα Fεΐσκω,
ασπιδι γιγνώσκων, αFλωπιδι τε τρυφαλειῆ. 182
ει δ' hογ' ανηρ, hον φημι, δαFιφρων τυFδεFος hυιος, 184
ουχ ογ' ανευθε θεοο ταδε μαινεται, αλλα τις αγχι 185
hεστηκ' αθανατων, νεφελῆ FελFυμενος ωμοFς,
hος τοFτοο βελος ωκυ κιχημενον ετραπεν αλλῆ·
ηδη γαρ hοι εφῆκα βελος, και μιν βαλεν ωμον
δεχσιον, αντικρυς δια θωρηκος γυαλοFο·
και μιν εγωγ' εφαμην αFιδωνεFι προϊαπτσειν, 190
νικης δ' ουκ εδαμασσα· θεος νυ τις εστι κοτῆεις.
hιπποι δ' ου παρεασι, και hαρματα, των κ' επιβαιην·
αλλα ποF' εν μεγαροισι λυκαFονος hενδεκα διφροι
καλοι, πρωτοπαγεες, νεFατευχεες· αμφι δε πεπλοι
πεπτανται· παρα δε σφιν hεκαστῳ διζυγες hιπποι 195
hεσταντιν, κρῖ λευκον ερεπτομενοι και ολυFρας.
η μεν μοι μαλα πολλα γερων αιχμῆτα λυκαFων
ερχομενῳ επετελλε δομοισ' ενι ποιητοισιν·
hιπποισιν μ' εκελεFε και hαρμασιν ενβεβαωτα
αρχεFεν τροFεσι κατα κρατερας hυσμινας· 200
αλλ' εγω ου πιθομην, ητ' αν πολυ κερδιον ῆεν,
hιππων φειδομενος, μη μοι δεFοιατο φορβῆς. 202
hως λιπον' αFταρ πεδζος ες FιλFιον ηληλουθα, 204
τοχσοισιν πιθυνος· τα δε μ' ουκ αρ' εμελλον ονησειν. 205
ηδη γαρ δοιοισιν αριστεFεσιν εφῆκα,
τυFδεFιδῆ τε, και ατρεFιδῆ· εκ δ' αμφοτεροιιν
ατρεκες hαιμ' εσσεFσα βαλων· ηγῆρα δε μαλλον.
τῳ ρα κακῆ αισῆ απο πασσαλοF αγκυλα τοχσα
hηματι τῳ hελομην, hοτε FιλFιον εις ερατεινην 210
hηγεομην τροFεσι, φερων χαριν hεκτορι διFῳ.
ει δε κε νοστησω, και εσοπτσομαι οφθαλμοισιν
πατριδ' εμην, hαλοχον τε, και hυπσερεφες μεγα δωμα,
αFτικ' επειτ' απ' εμεFο καρῆ ταμοι αλλοτριος φως,
ει μη εγω ταδε τοχσα φαFεινῳ εν πυρι θειην, 215
χερσι διακλασσαις· ανεμωλια γαρ μοι οπηδεῖ.
τον δ' αFτ' αινειας, τροFων αγος, αντιον ηυFδα·
μηδ' hοFτως αγορεFε· παρος δ' ουκ εσσεται αλλως,
πριν νοFι τῳδ' ανδρι, συν hιπποισιν και hοχεσσιν,
αντιβιην ελθοντε, συν εντεσι πειρῆθηναι. 220
αλλ' αγ', εμων hοχεων επιβησεο, hοφρα Fιδηαι
hοιοι τροFιοι hιπποι, επισταμενοι πεδιοFο
κραιπνα μαλ' ενθα και ενθα διωκεμεν, ηδε φεβεσθαι·
τω και νοFι πολινδε σαωσετον, ειπερ αν αFτε
δεFεις επι τυFδεFιδῆ διομηδεϊ κυFδος ορεχσῃ. 225
αλλ' αγε νυν, μαστιγα και hηνια σιγαλοεντα

δεχσαι, εγω δ' hιππων αποβησομαι, hοφρα μαχωμαι· Ε
ηε συ τονδε δεδεχσο, μελησοντιν δ' εμοι hιπποι.
τον δ' αFτε προσεFεσπε λυκαFονος αγλαFος hυιος·
αινεια, συ μεν αFτος hεχ' hηνια και τεFω hιππω·
μαλλον hυφ' ηνιhοχῳ FεFωθοτι καμπυλον hαρμα
hοισετον, ειπερ αν αFτε φεβωμεθα τυFδεFος hυιον.
μη τω μεν δδειδσαντε ματῆσετον, ουδ' εθελητον
εκφερεμεν πολεμοFο, τεFον φθονγον ποθεοντε·
νοFι δ' επαFιχσανς μεγαθυFμοFο τυFδεFος hυιος,
αFτω τε κτεινῃ, και ελασσῃ μωνυχας hιπποFς.
αλλα συγ' αFτος ελαFνε τεF' hαρματα και τεFω hιππω,
τονδε δ' εγων επιοντα δεδεχσομαι hοχσυFι δορFι.
hως αρα φωνησαντες, ες hαρματα ποικιλα βαντες,
εσμεμαFωτ' επι τυFδεFιδῃ hεχον ωκυας hιπποFς·
τοFς δ' εFιδε σθενελος, καπανεFιος αγλαFος hυιος,
αιψα δε τυFδεFιδην Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
τυFδεFιδη διομηδες, εμῳ κεχαρισμενε θυFμῳ,
ανδρ' hοραω κρατερω επι σοι μεμαFωτε μαχεσθαι,
Fιν' απελεθρον hεχοντας· hο μεν, τοχσων hεϋ Fειδως,
πανδαρος, hυιος δ' αFτε λυκαFονος ευχεται εναι·
αινειας δ' hυιος μεγαλητορος ανχισαFο.
αλλ' αγε δη χαδσωμεθ' εφ' ιππων, μηδε μοι hοFτῳ
θυFνε δια προμαχων, μη πως φιλον ητορ ολεσσῃς.
τον δ' αρ' hυποδρα Fιδων προσεφη κρατερος διομηδης·
μη τι φοβονδ' αγορεF', επει ουδε σε πεισεμεν οιFω·
ου γαρ μοι γενναιον αλυσκαδσοντι μαχεσθαι,
ουδε καταπτωσσεεν· ετι μοι μενος εμπεδον εστιν.
αλλο δε τοι Fερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῃσιν·
αι κεν μοι πολυβουλος αθηνη κυFδος ορεγσῃ
αμφοτερω κτῆναι, συ δε τοFσδε μεν ωκυας hιπποFς
αFτοF ερυκακεεν, εκς αντυγος hηνια τῆνανς·
αινειαFο δ' επαFιχσαι μεμνημενος hιππων,
εκ δ' ελασαι τροFων μεθ' εϋκνημιδας αχαιFοFς.
hως hοι μεν τοιαFτα προς αλληλοFς αγορεFον·
τω δε ταχ' εγγυθεν ηλθον, ελαFνοντ' ωκυας hιπποFς.
τον προτερος προσεFεσπε λυκαFονος αγλαFος hυιος·
καρτεροθυFμε, δαFιφρον, αγαFοFο τυFδεFος hυιε,
η μαλα σ' ου βελος ωκυ δαμασσατο, πικρος οϊστος·
νυν αFτ' ενχεϊ πειρησομαι, αι κε τυχοιμι.
ἦ ρα, και αμπεπαλων προhιεε δολιχοσκιον ενχος,
και βαλε τυδεFιδαFο κατ' ασπιδα· της δε δια προ
αιχμη χαλκειη πταμενη θωρηκι πελασθη.
τῳ δ' επι μακρον αFυσε λυκαFονος αγλαFος hυιος·
βεβλῆαι κενεωνα διαμπερες, ουδε σ' οϊFω
δηρον ετ' ανσχησεσθαι· εμοι δε μεγ' ευχος εδωκας.
τον δ' ου ταρβησανς προσεφη κρατερος διομηδης·

ἤμβροτες, ουδ᾽ ετυχες· αταρ ου μεν σφοϝι γ᾽ οἴϝω Ε
πριν γ᾽ αποπαϝσασθαι, πριν γ᾽ η ͱετερον γε πεσοντα
ͱαιματος ͱαδσαι αρεϝα ταλαϝρινον πολεμιστην.
ͱως φαμενος προεϝῆκε, βελος δ᾽ ιθυϝνεν αθηνη 290
ϝρῖνα παρ᾽ οφθαλμον, λεϝκοϝς δ᾽ επερῆσεν οδοντας·
τοο δ᾽ απο μεν γλωσσαν πρυμνην ταμε χαλκος ατειρης,
αιχμη δ᾽ εκσελυθη παρα νεϝατον ανθερεῶνα.
ηριπε δ᾽ εκς ͱοχεων, αραβησε δε τευχε᾽ επ᾽ αϝτῷ,
αιϝολα, πανφαναοντα· παρετρεσσαν δε ͱοι ͱιπποι 295
ὤκυποδες· τοϝο δ᾽ αϝθ᾽ ελυθη πσυϝχη τε, μενος τε.
αινειας δ᾽ απορουϝσε συν ασπιδι δορϝι τε μακρῷ,
δδειδσανς μη πως ͱοι ϝερυσαιατο νεκρον αχαιϝοι.
αμφι δ᾽ αρ᾽ αϝτῷ βαινε, λεϝων ͱως, αλκι πεποιθως.
προσθε δε ͱοι δορυ δ᾽ εσχε, και ασπιδα παντοσε ϝεισϝην, 300
τον κταμεναι μεμαϝως, ͱοστις τοϝο γ᾽ αντιος ελθοι,
σμερδαλεα ϝιϝαχων· ͱο δε χερμαδιον λαβε χειρι
τυϝδεϝιδης, μεγα ϝεργον, ͱο κ᾽ ου δυο γ᾽ ανδρε φεροιεν,
ͱοιοι νῦν βροτοι ενθ᾽· ο δε μιν ρεϝ᾽ επαλλε και οιος.
τῷ βαλεν αινειαϝο καθ᾽ ισχιον, ἐνθα τε μηρος 305
ͱισχιῷ ενστρεφεται· κοτυλην δε τε μιν καλεουσιν·
θλάσσε δε ͱοι κοτυλην, προς δ᾽ αμφω ϝρῆγσε τενοντε·
ὦθσε δ᾽ απο ϝρῖνον τρηχυς λιθος· αϝταρ ͱογ᾽ ͱηρως
εστη γνυκς εριπων, και ερειδσατο χειρι παχυιῇ. 309
και νυ κεν ενθ᾽ απολοιτο ϝαναξ ανδρων αινειας, 311
ει μη αρ᾽ ͱοξσυ νοησε διος θυγατηρ αφροδῖτη, 312
αμφι δ᾽ ͱεϝον φιλον ͱυιον εχεϝατο πηχεε λεϝκω· 314
προσθε δε ͱοι πεπλοϝο φαϝεινοο πτυγμ᾽ εκαλυπτσεν. 315
ουδ᾽ ͱυιος καπανεϝος εληθετο συνθεσιαϝων· 319
αλλ᾽ ͱογε τοϝς μεν ͱεϝοϝς ηρυκακε μωνυχας ͱιπποϝς 321
νοσφιν απο φλοισβοϝ, εκς αντυγος ͱηνια τῆνανς·
αινειαϝο δ᾽ επαϝικσανς καλλιτριχας ͱιπποϝς
εκσελασε τροϝων μεθ᾽ εϋκνημιδας αχαιϝοϝς·
δῶκε δε δαϝιπυλῳ, ͱεταρῳ φιλῳ, ͱον περι πανσης 325
τιϝεν ͱομηλικιης, ͱοτι ͱοι φρεσιν αρτια ϝοιδεεν,
ναϝσιν επι γλαφυρῆσιν ελαϝνεμεν· αϝταρ ͱογ᾽ ͱηρως
ͱων ͱιππων επιβανς ελαβ᾽ ͱηνια σιϝαλοεντα·
αιπσα δε τυϝδεϝιδην μεθ᾽ επε κρατερωνυχας ͱιπποϝς,
εσμεμαϝως· ͱο δε κυπριν επῴχετο νηλεϊ χαλκῷ. 330
αλλ᾽ ͱοτε δη ρ᾽ εκιχανε πολυν καθ᾽ ομιλϝον οπαδσων, 334
ενθ᾽ επορεγσαμενος μεγαθυϝμοϝο τυϝδεϝος ͱυιος, 335
ακρην ουτασε χειρα μεθαλμενος ͱοξσυϊ χαλκῷ
αβληχρην· ειθαρ δε δορυ χροος αντετορησεν,
ανβροσιοο δια πεπλοϝ, ͱον ͱοι χαριτες καμον αϝται,
πρυμνον ͱυπερ θεναρος· ρεϝε δ᾽ ανβροτον ͱαιμα θεοϝο. 339
ͱη δε μεγα ϝιϝαχουσα απο ͱεϝο κατβαλεν ͱυιον· 343
και τον μεν μετα χερσιν ερυϝσατο φοιβος απολλων

κυϝανεῇ νεφελῇ, μη τις δαναων ταχυπωλων
χαλκον ενι στηθεσσι βαλων, εκ θυϝμον ͱελοιτο. E
τῇ δ' επι μακρον αϝυϝσε βοην αγαθος διομηδης·
ϝεικε, διος θυγατερ, πολεμοο και δαϝιοτητος·
η ουχ αλις, ͱοτι γυναικας αναλκιδας ηπεροπεϝεις;
ει δε συγ' ες πολεμον πωλησεαι, ητε σ' οΐϝω
ρΐγησεεν πολεμον γε, και ει χ' ετερωθι πυθηαι.
ͱως εφαθ'· η δ' αλυϝοντσ' απεβησατ'· ετειρετο δ' αινως.
την μεν ϝιρις ͱελοντσα ποδηνεμος εκσαγ' ͱομιλϝοο,
αχθομενην οδυνῃσι· μελαινετο δε χροα καλον.
ͱευρεν επειτα μαχης επ' αριστερα θοϝρον αρεϝα
ͱημενον· ῆερι δ' ενχος εκεκλιτο, και ταχυ' ͱιππω·
ͱη δε, γνυκς εριποντσα, κασιγνῆτοϝο φιλοϝο,
πολλα λισσομενη, χρυσαμπυκας ῄτεεν ͱιπποϝς·
φιλε κασιγνῆτ', εκκομισαι τε με, δος δε μοι ͱιπποϝς,
ͱοφρ' ες ολυμπον ͱικωμαι, ͱιν' αθανατων ͱεδος εστιν.
λιϝην αχθομαι ͱελκος, ͱο με βροτος ουτασεν ανηρ,
τυϝδεϝιδης, ͱος νῦν γε και αν διϊ πατρι μαχοιτο.
ͱως φατο· τῇ δ' αρεϝς δῶκε χρυσαμπυκας ͱιπποϝς·
ͱη δ' ες διφρον εβαινεν, ακηχεμενη φιλον ητορ.
παρ δε τε ϝιρις εβαινε, και ͱηνια λαδσετο χερσιν·
μαστιγσεν δ' ελαεεν, τω δ' ουκ αϝεκοντ' επετεσθην·
αιπσα δ' επειτ' εͱικοντο θεων ͱεδος, αιπυν ολυμπον·
ενθ' ͱιπποϝς εστησε ποδηνεμος ωκεα ϝιρις,
λυϝσαντσ' εκς ͱοχεων· παρα δ' ανβροσιον βαλεν ῆδαρ.
ͱη δ' εν γουϝασ' επιπτε διωνης διϝ' αφροδιτη,
μητρος ͱεϝης· ͱη δ' ανκας ελαδσετο θυγατερ' ͱεϝην,
χειρι τε μιν κατερεκσε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
τις νυ σε τοιαδ' ερεκσε, φιλον τεκος, ουρανιϝωνων
μαπσιδιως, ͱως ει τι κακον ρεδσοντσαν ενωπῃ;
την δ' ῆμειβετ' επειτα φιλομειδης αφροδιτη·
ουτα με τυϝδεϝος ͱυιος, ͱυπερθυϝμος διομηδης,
ͱοονεκ' εγω φιλον ͱυιον ͱυπεκσεφερον πολεμοϝο,
αινειαν, ͱος εμοι παντων πολυ φιλτατος εστιν.
ου γαρ ετι τροϝων και αχαιϝων φυϝλϝοπις αινη,
αλλ' ηδη δαναοι γε και αθανατοισι μαχονται.
την δ' ῆμειβετ' επειτα διωνη, διϝα θεαϝων·
τετλαθι, τεκνον εμον, και ανασχεο, κηδομενη περ!
πολλοι γαρ δη τλῆμεν ολυμπια δωμαθ' εχοντες
εκς ανδρων, χαλεπ' αλγε' επ' αλληλοισι τιθεντες.
σοι δ' επι τοϝτον ανῆκε θεα γλαϝκῶπις αθηνη·
νηπιος! ουδε το ϝοιδε κατα φρενα τυϝδεϝος ͱυιος,
ͱοτι μαλ' ου δηναιος, ͱος αθανατοισι μαχοιτο,
ουδε τι μιν παιδες ποτι γουϝασι παππαδσοντιν,
ελθοντ' εκ πολεμοϝο και αινης δαϝιοτητος.
τῷ νῦν τυϝδεϝιδης, ει και μαλα καρτερος εστιν,

φραδσεσθω, μη τις ͱοι αμεινων σεϝο μαχηται! 411
ἦ ρα, και αμφοτερῃσιν απ᾽ ιχορα χειρος ομοργνῦ· 416
αλθετο χειρ, οδυναι δε κατηπιαοντο βαρυιάι. Ε
ͱαι δ᾽ αϝτ᾽ εισͱοραοντσαι αθηναιη τε και ͱηρη,
κερτομιοισι ϝεπεσσι δια κρονιδην ερεθιδσον·
τοισι δε μυθων ἤρχε θεα γλαϝκῶπις αθηνη· 420
δσεϝ πατερ, η ρα τι μοι κεχολῶσεαι, ͱο τι κε ϝεσπω;
η μαλα δη τινα κυπρις αχαιϝιαδων ανͱιεντσα
τρόϝσιν ͱαμ᾽ ͱεσπεσθαι, τοϝς νυν εκπαγλ᾽ εφιλησεν, 423
προς χρυσεῇ περονῇ καταμυκσατο χειρα ͱαραιην. 425
ͱως φατο· μειδῆσεν δε πατηρ ανδρων τε θεων τε,
και ρα καλεσσαμενος προσεφη χρυσεην αφροδίτην·
ου τοι, τεκνον εμον, δεδοται πολεμῆϊα ϝεργα·
αλλα συγ᾽ ͱιμεροεντα μετερχεο ϝεργα γαμοϝο,
ταϝτα δ᾽ αρεϝι θοϝῷ και αθηνῇ παντα μελησει. 430
ͱως ͱοι μεν τοιαϝτα προς αλληλοϝς αγορεϝον.
αινειᾳ δ᾽ εποροϝσε βοην αγαθος διομηδης,
γιγνωσκων ͱο ͱοι αϝτος ͱυπερͱεχε χειρας απολλων·
αλλ᾽ ͱογ᾽ αρ᾽ ουδε θεον μεγαν ͱαδσετο· ͱιͱετο δ᾽ αιϝει
αινειαν κτῆναι, και απο κλυτα τευχεα δυϝσαι. 435
τρις μεν επειτ᾽ επορoϝσε, κατακταμεναι μενεαινων,
τρις δε ͱοι εστυφελικσε φαϝεινην ασπιδ᾽ απολλων·
αλλ᾽ ͱοτε δη το τεταρτον επεσσυτο, δαιμονι ϝισϝος,
δδεινα δ᾽ ͱομοκλῆσανς προσεφη ͱεκαϝεργος απολλων·
φραδσεο, τυϝδεϝιδη, και χαδσεο, μηδε θεοισιν 440
ϝισϝ εθελε φρονεεεν· επει ου ποτε φυϝλον ͱομοιον
αθανατων τε θεων, χαμαι ερχομενων τ᾽ ανθρωπων.
ͱως φατο· τυϝδεϝιδης δ᾽ ανεχαδσετο τυτθον οπισσῳ,
μηνιν αλεϝομενος ͱεκατηβολοϝ απολλῶνος.
αινειαν δ᾽ απατερθεν ͱομιλϝοϝ εθῆκεν απολλων 445
περγαμῳ εν ͱιερῇ, ͱοθι ͱοι ναϝος γ᾽ ετετυχτο·
ητοι τον λητω τε, και αρτεμις ͱιͱοχεαιρα,
εν μεγαλῳ αδυτῳ ακεοντο τε, κυϝδαινον τε.
αϝταρ ͱο ϝειδωλον τευχσ᾽ αργυροτοκσος απολλων,
αϝτῳ τ᾽ αινειᾳ ϝικελον και τευχεσι τοιον 450
αμφι δε ϝειδωλῳ τροϝες και διϝοι αχαιϝοι
δαϝιῶν αλληλων αμφι στηθεσσι βοϝειας. 452
δη τοτε θοϝρον αρεϝα προσηῦϝδαε φοιβος απολλων· 454
αρεϝ, αρεϝ, βροτολοιγε, μιαιφονε, τειχεσιπλῆτα! 455
ουκ αν δη τονδ᾽ ανδρα μαχης ϝερυσαιο μετελθων
τυϝδεϝιδην, ͱος νῦν γε και αν διϊ πατρι μαχοιτο;
κυπριδα μεν πρῶτον σχεδον ουτασε χειρ᾽ επι καρπῳ,
αϝταρ επειτ᾽ αϝτῳ μοι επεσσυτο, δαιμονι ϝισϝος.
ͱως ϝεσπων, αϝτος μεν εφεδσετο περγαμῳ ακρῇ· 460
τροϝων δε στιχας ολϝος αρεϝς ὦτρυϝνε μετελθων. 461
ͱυιεσι δε πριαμοϝο διοτρεφεεσι κελεϝεν· 463

ω ͱυϊες Πριαμοϝο, διοτρεφεος βασιλεϝος, Ε
ες τι κ᾽ ετι κτεινεσθαι εϝᾶσετε λαϝον αχαιϝοις;
η᾽ εις ͱο κεν αμφι πυλῇσ᾽ ͱεϋποιητῇσι μαχωνται;
κειται ανηρ, ͱον ϝεισϝον ετιϝομεν ͱεκτορι διϝῳ,
αινειας, ͱυϊος μεγαλητορος αγχισαϝο.
αλλ᾽ αγετ᾽, εκ φλοισβοϝο σαωσομεν εσθλον ͱεταιρον.
ͱως ϝεσπων, ωτρυϝνε μενος και θυϝμον ͱεκαστοο.
ενθ᾽ αϝ σαρπηδων μαλα νεικεσεν ͱεκτορα διϝον·
ͱεκτορ, πῃ δη τοι μενος οιχεται, ͱο πριν ͱεχεσκες;
φης ποϝ᾽ ατερ λαϝων πολιν ͱεχσεμεν, ηδ᾽ επικουρων,
οιος, γσυν γαμβροισι, κασιγνητοισι τε σοισιν·
των νῦν ουτιν᾽ εγω ϝιδεεεν δυναμ᾽, ουδε νοησαι,
αλλα καταπτωσσοντι, κυνες ͱως αμφι λεϝοντα·
ͱημεες δ᾽ αϝ μαχομεσθ᾽, ͱοιπερ τ᾽ επικουροι ενεσμεν.
ͱως φατο σαρπηδων· δακε δε φρενας ͱεκτορι μυϝθος·
αϝτικα δ᾽ εκς ͱοχεων γσυν τευχεσ᾽ αϝαλτο χαμαδσε·
παλλων δ᾽ ͱοκσυα δορϝα κατα στρατον ῳχετο παντῃ,
οτρυϝνων μαχεσασθαι· εγειρε δε φυϝλοπιν αινην.
ͱοι δ᾽ εϝελιχθησαν, και εναντιοι εσταν αχαιϝων·
αργειϝοι δ᾽ ͱυπεμηναν ͱαϝολϝεες, ουδ᾽ εφοβηθεν.
ͱως δ᾽ ανεμος αχνας φορεει ͱιερας κατ᾽ αλοϝας,
ανδρων λικμαωντων, ͱοτε τε χσανθη δημητηρ
κρινῃ επειγομενων ανεμων καρπον τε και αχνας·
ͱαι δ᾽ ͱυπολεϝκαινονται αχυρμιαι· ͱως τοτ᾽ αχαιϝοι
λεϝκοι ͱυπερθ᾽ εγενοντο κονισσαλῳ, ͱον ρα δι᾽ αϝτων
ουρανον ες πολυχαλκον επεπληγον ποδες ͱιππων,
αψ επιμισγομενων· ͱυπο δ᾽ εστρεφον ͱηνιͱοχεϝες.
ͱοι δε μενος χειρων ιθυς φερον· αμφι δε νυκτα
θοϝρος αρεϝς εκαλυπτσε μαχῃ, τροϝεσιν αρηγων,
παντοσ᾽ εποιχομενος· τοϝο δ᾽ εκραϝαινεν εφετμας
φοιβοϝ᾽ απολλωνος χρυσαϝοροϝ, ͱος μιν ανωγεν
τροϝεσι θυϝμον εγηραι, επει ϝιδε παλλαδ᾽ αθηνην
οιχομενην· ͱη γαρ ρ᾽ επελεν δαναοισιν αρηγων.
αϝτος δ᾽ αινειαν μαλα πιϝονος εκς αδυτοϝο
ͱῆκε, και εν στηθεσσι μενος βαλε ποιμενι λαϝων.
αινειας δ᾽ ͱεταροισι μεθιστατο· τοι δ᾽ εχαρησαν,
ͱως ϝειδον δσαϝον τε και αρτεμεα προσιοντα,
και μενος εσθλον ͱεχοντα· μεταλλησαν γε μεν ουτι·
ου γαρ εϝᾶ πονος αλλος, ͱον αργυροτοκσος εγειρεν,
αρεϝς τε βροτολοιγος, ερις τ᾽ αμοτον μεμαϝυια.
τοϝς δ᾽ αιαντε δυω, και ͱοδυσσεϝς, και διομηδης,
ωτρυϝνον δαναοϝς πολεμιδσεμεν· ͱοι δε και αϝτοι
ουτε βιας τροϝων ͱυπεδειδισαν, ουτε ͱιϝωκας·
αλλ᾽ εμενον, νεφελῃσι ϝεϝοικοτες, ͱας τε κρονιϝων
νηνεμιης εστησεν επ᾽ ακροπολοισιν ορεσσιν,
ατρεμας, ͱοφρ᾽ ͱευδητι μενος βορεαϝο, και αλλων

δσαχραFεων ανεμων, ͱοιτε νεφεα σκιοεντα
πνοιῇσιν λιγυρῇσι διασκιδναντιν αͱεντες· E
ͱως δαναοι τροFας μενον εμπεδον, ουδ᾽ εφεβοντο.
ατρεFιδης δ᾽ αν ͱομιλFον εφοιταε, πολλα κελεFων·
ω φιλοι, ανερες εστε, και αλκιμον ητορ ͱελεσθε,
αλληλοFς τ᾽ αιδεεσθε κατα κρατερας ͱυσμινας·
αιδομενων δ᾽ ανδρων πλεονες σαοι, ηε πεφανται·
φευγοντων δ᾽ ουτ᾽ αρ κλεος ορνυται, ουτε τις αλκη.
ῆ, και ακοντισε δορFι θοFως· βαλε δε προμον ανδρα,
αινειαF ͱεταρον μεγαθυFμοFο, δαFικαFοντα
περγασιδην, ͱον τροFες ͱομως πριαμοFο τεκεσσιν
τιFον, επει θοFος εσκε μετα πρωτοισι μαχεσθαι.
τον ρα κατ᾽ ασπιδα δορFι βαλε κρεFων αγαμεμνων·
ͱη δ᾽ ουκ ενχος ερυFτο, δια προ δ᾽ εεισατο και της·
νεFαιρῇ δ᾽ εν γαστρι δια δσωστηρος ελασσεν·
δουπησεν δε πεσων, αραβησε δε τευχε᾽ επ᾽ αFτῳ.
ενθ᾽ αFτ᾽ αινειας δαναων ͱελεν ανδρας αριστοFς,
των ρα πατηρ μεν εναιεν ͱεϋκτιμενῃ ενι φηρῃ,
ͱαφνειος βιFοτοFο· γενος δ᾽ ῆν εκ ποταμοFο
αλφειοF, ͱοστ᾽ ευρυ ρεFει πυλιων δια γαιης.
ͱος τεκετ᾽ ορσιλοχον, πολυεσ᾽ ανδρεσι Fανακτα·
ορσιλοχος δ᾽ αρ᾽ ετικτε διοκλεëα μεγαθυFμον·
εκ δε διοκλεëος διδυμαFονε παιδ᾽ εγενεσθην,
κρηθων, ορσιλοχος τε, μαχης ͱεϋ Fειδοτε παντσης.
τω μεν αρ᾽ ͱηβησαντε μελαιναFων επι ναFων
FιλFιον εις ͱεϋπωλον ͱαμ᾽ αργειFοισιν ͱεπεσθην,
τιFμην ατρεFιδῃσ᾽, αγαμεμνονι και μενελαFῳ,
ͱαρνυμενω· τω δ᾽ αFθι τελος θανατοF εκαλυπτσεν.
ͱοιω, τωγε, λεFοντε δυω ορεος κορυφῇσιν
ετραφετην ͱυπο μητρι βαθυιης ταρφεσιν ͱυλFης·
τω μεν αρ᾽ ͱαρπαδσοντε βοFας και Fῖφια μηλα
σταθμοFς ανθρωπων κεραϊδσετον, ͱοφρα και αFτω
ανδρων εν παλαμῇσι κατεκταθεν ͱοξσυϊ χαλκῳ·
τοιω τω χειρεσιν ͱυπ᾽ αινειαFο δαμεντε
καππεσετην, ελατῇσι FεFοικοτε ͱυπσηλῇσιν.
τω δε πεσοντ᾽ ελεησε βεην αγαθος μενελαFος·
βη δε δια προμαχων, κεκορυθμενος αιθοπι χαλκῳ,
σειων ενχειην· τοFο δ᾽ ωτρυFνεν μενος αρεFς,
τα φρονεων, ͱινα χερσιν ͱυπ᾽ αινειαFο δαμειη.
τον δ᾽ εFιδ᾽ αντιλοχος μεγαθυFμοFο νεστορος ͱυιος·
βη δε δια προμαχων· περι γαρ δδιε ποιμενι λαFων.
τω μεν δη χειρας τε και ενχεα ͱοξσυοεντα
αντιον αλληλων ͱεχετην, μεμαFωτε μαχεσθαι.
αντιλοχος δε μαλ᾽ ανχι παρͱιστατο ποιμενι λαFων.
αινειας δ᾽ ου μῆνε, θοFος περ εων πολεμιστης,
ͱως Fειδεν δυο φωτε παρ᾽ αλληλοισι μενοντε.

ͱοι δ' επει ω̃ν νεκροFς Fερυσαν μετα λαFον αχαιFων,
τω μεν αρα δδειλω βαλετην εν χερσιν ͱεταιρων·
αFτω δε στρεφθεντε, μετα πρω̃τοισ' εμαχεσθην.
ενθα πυλαιμενεα ͱελετην, ͱαταλαντον αρεFι,
αρχον παφλαγονων μεγαθυFμων ασπισταFων.
τόν μεν αρ' ατρεFιδης δορFικλειτος μενελαFος
ͱεσταοτ' εγχεϊ νυκσε, κατα κλεFιδα τυχησαντ·
αντιλοχος δε μυδων' εβαλ' ͱηνιοχον θεραποντα,
εσθλον ατυμνιαδην, ͱο δ' ͱυπεστρεφε μωνυχας ͱιπποFς,
χερμαδιω̃ αγκω̃να τυχων μεσον· εκ δ' αρα χειρων
ͱηνια λεFκ' ελεφαντι χαμαι πεσον εν κονιFη̃σιν.
αντιλοχος δ' αρ' επαFικσανς χσιφει ηλασε κορσην·
αFταρ ͱογ' ασθμαινων ͱεϋFεργεος εκπεσε διφροο
κυμβαχος εν κονιFη̃σιν επι βρεχμον τε και ωμοFς.
δηθα μαλ' ͱεστηκεε, τυχε γαρ ψαμαθοFο βαθυιης,
Fοφρ' ͱιππω πληγσαντε χαμαι βαλον εν κονιFησιν.
τοFς δ' ͱεκτωρ ενοησε κατα στιχας, ω̃ρτο δ' επ' αFτοFς
κεκλη̃γως· ͱαμα δε τρωFων ͱεσποντο φαλαγγες
καρτεραι· η̃ρχε δ' αρα σφιν αρεFς, και ποτνι' ενεFω·
ͱη μεν, ͱεχοντσα κυδοιμον αναιδεα δαFιοτητος·
αρεFς δ' εν παλαμη̃σι πελωριον εγχος ενωμα·
φοιταε δ' αλλοτε μεν προσθ' ͱεκτορος, αλλοτ' οπισθεν.
τον δε Fιδων ρ̃ιγησε βοην αγαθος διομηδης.
ͱως δ' ͱοτ' ανηρ απαλαμνος, ιων πολεος πεδιοFο,
στη̃η επ' ω̃κυροFω̃ ποταμω̃ ͱαλαδε προρεFοντι,
αφρω̃ μορμυροντα Fιδων, ανα τ' εδραμ' οπισσω̃·
ͱως τοτε τυFδεFιδης ανεχαζετο, Fειπε τε λαFω̃·
ω φιλοι, ͱοιον δη θαFμαδσομεν ͱεκτορα διFον
αιχμη̃την τ' εμεναι, και θαρσαλεον πολεμιστην!
τω̃ δ' αιFει παρα ͱενς γε θεων, ͱος λοιγον αμυFνει·
και νυ̃ν ͱοι παρα κεινος αρεFς, βροτω̃ ανδρι FεFοικως.
αλλα προς τρωFας τετραπμενοι αιFεν οπισσω̃
Fεικετε, μηδε θεοις μενεαινεμεν Fιφι μαχεσθαι.
ͱως αρ' εφη· τρωFες δε μαλα σχεδον ηλυθον αFτων.
ενθ' ͱεκτωρ δυο φω̃τε κατεκτανε, Fειδοτε χαρμης,
εν ͱενι διφρω̃ εοντε, μενεσθην, αγχιͱαλον τε.
τω δε πεσοντ' ελεησε μεγας τελαμωνιος αιFανς·
στη δε μαλ' εγγυς ιων, και ακοντισε δορFι φαειFνω̃,
και βαλεν αμφιͱον, σελαγοF ͱυϊ̃, ͱος ρ' εν απαισω̃
ναιε πολυκτη̃μων, πολυληFιος· αλλα ͱε μοιρα
η̃γ' επικουρησοντα μετα πριαμον τε και ͱυιας.
τον ρα κατα δσωστηρ' εβαλεν τελαμωνιος αιFανς,
νεFαιρη̃ δ' εν γαστρ' επαγη δολιχοσκιον εγχος·
δουπησεν δε πεσων· ͱο δ' επεδραμε φαιδιμος αιFανς
τευχεα συλFη̃σων· τρωFες δ' επι δορFατ' εχεFαν
ͱοκσυα, πανφανοωντα· σακος δ' ανεδεχσατο πολλα.

αFταρ Fο λαϰς προσβανς εϰ νεϰροFο χαλϰεον ενχος
εσπασατ᾽· ουδ᾽ αρ᾽ ετ᾽ αλλ᾽ εδυνῆσατο τευχεα ϰαλα E
ωμοιϊν αφελεσθαι· επειγετο γαρ βελεεσιν.
δδειδσε δ᾽ Fογ᾽ αμφιβασιν ϰρατερην τροFεων αγερωχων,
Fοι πολλοι τε ϰαι εσθλοι εφεστασαν ενχε᾽ Fεχοντες,
Fοι Fε, μεγαν περ εοντα, ϰαι ῑφθῑμον, ϰαι αγαFον,
ωθσαν απο σφεFεων· Fο δε χασσαμενος πελεμιχθη.
Fως Fοι μεν πονεοντο ϰατα ϰρατερην Fυσμινην.
τλῆπολεμον δ᾽ Fηραϰλειδην ηΰν τε, μεγαν τε,
ωρσεν επ᾽ αντιθεω σαρπηδονι μοιρα ϰραταιη.
Fοι δ᾽ Fοτε δη σχεδον ῆσαν επ᾽ αλληλοισιν ιοντε,
Fυιος θ᾽, υιFωνος τε, διος νεφεληγερεταFο,
τον ϰαι τλῆπολεμος προτερος προς μυFθον εFεσπεν·
σαρπῆδον, λυϰιων βουληφορε, τις τοι αναγϰη
πτωσσεμεν ενθαδ᾽ εοντι μαχης αδαημονι φωτι;
πσευδομενοι δε σε φαντι διος γονον αιγιFοχοFο
εεναι, επει πολλον ϰεινων επιδεFεαι ανδρων,
Fοι διος εϰσεγενοντο επι προτερων ανθρωπων.
αλλ᾽ Fοιον τινα φαντι βιην FηραϰλεϊιFην
εεναι, εμον πατερα θρασυμεμνονα, θυFμολεFοντα;
Fος ποτε δευρ᾽ ελθων Fενεχ᾽ ιππων λαFομεδοντος,
Fεϰς οιῆς γσυν ναFσι ϰαι ανδρεσι παFροτεροισιν,
FιλFιοF εϰσαλαπαϰσε πολιν, χηρωσε δ᾽ αγυιας.
σοι δε ϰαϰος μεν θυFμος, αποφθινυθοντι δε λαFοι·
ουδε τι σε τροFεεσιν οϊFομαι αλϰαρ εσεσθαι,
αλλ᾽ Fυπ᾽ εμοι δμηθεντα πυλας αFιδαFο περῆσεεν.
τον δ᾽ αF σαρπηδων, λυϰιων αγος, αντιον ηυFδα·
τλῆπολεμ᾽, ητοι ϰεινος απωλεσε FιλFιον Fιερην,
ανερος αφραδιῆσιν αγαFοFο λαFομεδοντος,
Fος ρα μιν Fευ ερϰσαντα ϰαϰω ηνιπαπε μυFθω,
ουδ᾽ απεδωχ᾽ ιπποFς, Fων Fεινεϰα τηλοθεν ηλθεν.
σοι δ᾽ εγω ενθαδε φημι φονον ϰαι ϰηρα μελαιναν
εϰς εμεθεν τευχσεσθαι, εμω δ᾽ Fυπο δορFι δαμεντα
ευχος εμοι δωσεεν, πσυFχην δ᾽ αFιδι ϰλυτοπωλω.
Fως φατο σαρπηδων· Fο δ᾽ ανεσχετο μειλινον ενχος
τλῆπολεμος, ϰαι των μεν Fαμαρτῆ δορFατα μαϰρα
εϰ χειρων ῆFιϰσαν· Fο μεν βαλεν αFχενα μεσσον
σαρπηδων, αιχμη δε διαμπερες ηλθ᾽ αλεγεινη·
τον δε ϰατ᾽ οφθαλμων ερεβεννη νυϰς εϰαλυπτσεν.
τλῆπολεμος δ᾽ αρα μηρον αριστερον ενχεϊ μαϰρω
βεβληϰεεν· αιχμη δε διεσσυτο μαιμαFοντσα,
οστεω ενχριμφθεντσα, πατηρ δ᾽ ετι λοιγον αμυFνεν.
Fοι μεν αρ᾽ αντιθεον σαρπηδονα διFοι Fεταιροι
εϰσεφερον πολεμοF· εβαρυFνε δε μιν δορυ μαϰρον
Fελϰομενον· το μεν ουτις επεφρασατ᾽, ουδ᾽ ενοησεν,
μηροF εϰσFερυσαι δορυ μειλινον, Fοφρ᾽ επιβαιη

σπευδοντων· τοιον γαρ ͱεχον πονον αμφιͱεποντες. E
 τλῆπολεμον δ' ͱετεραθεν ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι
εκσεφερον πολεμοϝ· ενοησε δε διϝος ͱοδυσσεϝς,
τλῆμονα θυϝμον ͱεχων· μαιμαϝσε δε ͱοι φιλον ητορ.
μερμηρικσε δ' επειτα κατα φρενα, και κατα θυϝμον,
η προτερῷ διος ͱυιον εριγδουποϝο διωκοι,
η' ͱογε των πλεονων λυκιων απο θυϝμον ͱελοιτο.
ουδ' αρ' ͱοδυσσεϝι μεγαλητορι μορσιμον ῆεν,
ῖφθιμον διος ͱυιον αποκταμεν ͱοκσυϊ χαλκῷ.
τῷ ρα κατα πληθυν λυκιων τρεπε θυϝμον αθηνη.
ενθ' ͱογε κοιρανον ͱελλεν, αλαστορα τε, χρομιον τε,
αλκανδρον θ', αλιον τε, νοημονα τε, πρυτανιν τε.
και νυ κ' ετι πλεονας λυκιων κτανε διϝος ͱοδυσσεϝς,
ει μη αρ' ͱοκσυ νοησε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ.
βη δε δια προμαχων κεκορυθμενος αιθοπι χαλκῷ,
δδειμα φερων δαναοισ'· εχαρη δ' αρα ͱοι προσιοντι
σαρπηδων, διος ͱυιος, ϝεπος δ' ολοφυδνον εϝεσπεν·
 πριαμιδη, μη δη με ͱελωρ δαναοισιν εϝᾶσῃς
κεισθαι, αλλ' επαμυϝνον, επειτα με και λιποι αιϝων
εν πολι' ͱυμετερῇ· επει ουκ αρ' εμελλον εγωγε
νοστησανς ϝοικονδε, φιλην ες πατριδα γαιαν,
ͱευφρανεεεν ͱαλοχον τε φιλην και νηπιον ͱυιον.
 ͱως φατο· τον δ' ουτι προσεφη κορυθαιϝολος ͱεκτωρ,
αλλα παρῆͱικσεν, λελιϝημενος, ͱοφρα ταχιστα
ῶθσαιτ' αργειϝοϝς, πολεων δ' απο θυϝμον ͱελοιτο.
ͱοι μεν αρ' αντιθεον σαρπηδονα διϝοι ͱεταιροι
ͱεσσαν ͱυπ' αιγιͱοχοϝο διος περικαλλεϊ φηγῷ·
εκ δ' αρα ͱοι μηροο δορυ μειλινον ῶθσε θυραδσε
ῖφθιμος πελαγων, ͱος ͱοι φιλος ῆεν ͱεταιρος.
τον δ' ελιπε πσυϝχη, κατα δ' οφθαλμων κεχυτ' αχλυς·
αϝτις δ' αμπνυσθη, περι δε πνοϝη βορεαϝο
δσαϝγρε' επιπνεϝοντσα κακως κεκαφῆοτα θυϝμον.
 αργειϝοι δ' ͱυπ' αρεϝι και ͱεκτορι χαλκοκορυστῇ
ουτε ποτε προτρεποντο μελαιναϝων επι ναϝων,
ουτε ποτ' αντεφεροντο μαχῇ· αλλ' αιϝεν οπισσῷ
χαδσονθ', ως επυθοντο μετα τροϝεσιν αρεϝα.
 ενθα τινα πρῶτον, τινα δ' ͱυστατον εκσεναρικσαν
ͱεκτωρ τε πριαμοϝο παϊς και χαλκεος αρεϝς;
 αντιθεον τευθραντ', επι δε πληγσιͱιππον ορεστην,
τρηχον τ' αιχμῆτην αιτωλον, ϝοινομαον τε,
ϝοινοπιδην θ' ελενον, και ορεσβιον αιϝολομιτρην,
ͱος ρ' εν ͱυλϝῇ εναιε, μεγα πλουτοϝο μεμηλως,
λιμνῇ κεκλιμενος κηφισσιδι· παρ δε ͱοι αλλοι
ναιον βοιωτοι, μαλα πιϝονα δημον ͱεχοντες.
 τοϝς δ' ͱως ῶν ενοησε θεα λευκωλενος ͱηρη
αργειϝοϝς ολεκοντας ενι κρατερῇ ͱυσμινῇ,

αϝτικ' αθηναιην ϝεπεα πτεροεντα προσηϋϝδα· Ε
ω ποποι! αιγιͱοχοϝο διος τεκος ατρυτωνη,
η ρ' ͱαλιον τον μυϝθον ͱυπεστημεν μενελαϝω, 715
ϝιλϝιον εκπερθσανθ' ευτειχεον απονεεσθαι,
ει ͱοϝτω μαινεσθαι εϝασομεν ολϝον αρεϝα.
αλλ' αγε δη και νοϝι μεδωμεθα θοϝριδος αλκης.
ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε θεα γλαϝκωπις αθηνη.
ͱη μεν εποιχομενη χρυσαμπυκας εντυεν ͱιπποϝς· 720
ͱηβη δ' αμφι ͱοχεσσι θοϝως βαλε καμπυλα κυκλα· 722
των ητοι χρυσεη ϝιτυς αφθιτος, αϝταρ ͱυπερθεν 724
χαλκε' επισωτρα, προσαρηροτα, θαϝμα ϝιδεσθαι· 725
πλημναι δ' αργυροϝ εντι περιδρομοι αμφοτερωθεν·
διφρος δε χρυσεοισι και αργυρεοισιν ͱιμαντσιν
εντεταται· δοιαι δε περιδρομοι αντυγες εντιν·
τοο δ' εκς αργυρεος ρυϝμος πελεν· αϝταρ επ' ακρω
δησε χρυσειον καλον δσυγον, εν δε λεπαδνα 730
καλ' εβαλε, χρυσει'· ͱυπο δε δσυγον ηγαγεν ͱηρη
ͱιπποϝς ωκυποδας, μεμαϝυι' εριδος και αϝυϝτης.
αϝταρ αθηναιη, κοϝρη διος αιγιͱοχοϝο,
πεπλον μεν κατεχεϝεν εϝανον πατρος επ' ουδει,
ποικιλον, ͱον ρ' αϝτη ποιησατο και καμε χερσιν· 735
ͱη δε, χιτων' ενδυντσα διος νεφεληγερεταϝο,
τευχεσιν ες πολεμον θωρησσετο δακρυϝοεντα.
αμφι δ' αρ' ωμοισιν βαλετ' αιγιδα θυσσανοεντσαν,
δδεινην, ͱην περι μεν παντη φοβος εστεφανωτο·
εν δ' ερις, εν δ' αλκη, εν δε κρυοεντα ͱιϝωκη· 740
εν δε τε γοργοιη κεφαλη δδεινοϝο πελωροο,
δδεινη τε, σμερδνη τε, διος τερας αιγιͱοχοϝο.
κρατι δ' επ' αμφιφαλον κυνεην θετο τετραφαληρον,
χρυσειην, ͱεκατον πολιων πρυλιεσ' αραρυιαν.
ες δ' ͱοχεα φλογεα ποσ' εβησατ'· ελαδσετο δ' ενχος 745
βριθυ, μεγα, στιβαρον, τω δαμνητι στιχας ανδρων. 746
ͱηρη δε μαστινγι θοϝως επεμαϝετο ͱιπποϝς· 748
αϝτομαται δε πυλαι μυκον ουρανοϝ, ͱας ͱεχον ͱωραι. 749
τη ρα δι' αϝταων κεντρηνεκεας ͱεχον ͱιπποϝς. 752
ͱευρον δε κρονιϝωνα, θεων ατερ ͱημενον αλλων,
ακροτατη κορυφη πολυδειραδος ολυνποϝο.
ενθ' ͱιπποϝς στησαντσα θεα λεϝκωλενος ͱηρη 755
δσην' ͱυπατον κρονιδην εκσειρετο, και προσεϝεσπεν·
δσεϝ πατερ, ου νεμεσιδσε' ͱορων ταδε ϝεργ' αϝιδηλα, 757
μαπς, αταρ ου κατα κοσμον; εμοι δ' αχος· ͱοι δε ͱεκηλοι 759
τερπονται κυπρις τε και αργυροτοκσος απολλων, 760
αφρονα τοϝτον ανϝεντες, ος ουτινα ϝοιδε θεμιστα.
δσεϝ πατερ, η ρα τι μοι κεχολωσεαι, αι κεν αρεϝα
λυγρως πεπληγυια μαχης εκς αποδιωμαι;
την δ' απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς·

αγρει μαν ͱοι εποϱσον αθηναιην αγελαϝην,
ͱη ͱε μαλιστα ϝεϝωθε κακῃσ' οδυνῃσι πελαδσεεν. E
ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε θεα λεϝκωλενος ͱηϱη·
μαστινγσεν δ' ͱιπποϝς· τω δ' ουκ αϝεκοντ' επετεσθην
μεσσηγυς γαιης τε και ουρανοϝ αστεροεντος.
ͱοσον δ' ἠεροϝειδες ανηρ εϝιδ' οφθαλμοισιν,
ͱημενος εν σκοπιῃ, λεϝσσων επι ϝοινοπα ποντον,
τοσον επιθϱωσκοντι θεων ͱυπσϝηχεες ͱιπποι.
αλλ' ͱοτε δη τροϝιην ͱικσαν, ποταμω τε ρεϝοντε,
ͱηχι ροϝας σιμοεις γσυνβαλλετον ηδε καμανδρος,
ενθ' ͱιπποϝς εστησε θεα λεϝκωλενος ͱηρη,
λυϝσαντσ' εκς ͱοχεων· περι δ' ἠερα πολυν εχεϝσεν·
τοισιν δ' ανβροσιην σιμοεις ανετηλε νεμεσθαι.
ͱαι δ' εβατην τρηροντσι πελειασιν ιθμαθ' ομοιαι,
ανδρεσιν αργειϝοισιν αλεκσεμεναι μεμαϝυιαι.
αλλ' ͱοτε δη ρ' εͱικανον ͱοθι πλειστοι και αριστοι
ͱεστασαν, αμφι βιην διομηδεος ͱιπποδαμοϝο
ϝελϝομενοι, λεϝοντσι ϝεϝοικοτες ωμοφαγοισιν,
η συσι καπϱοισιν, των τε σθενος ουκ αλαπαδνον·
ενθα σταντσ' ἠͱυϝσε θεα λεϝκωλενος ͱηϱη,
στεντορι ϝεισδαμενη μεγαλητορι, χαλκεοφωνῳ·
αιδως, αργειϝοι, κακ' ελενχεα, ϝειδος αγητοι!
ͱοφρα μεν ες πολεμον πωλεσκετο διϝος αχιλλεϝς,
ουδε ποτε τροϝες προ πυλαϝων δαρδανιαϝων
οιχνεσκον· κεινοο γαρ εδεδϝισαν οβϱιμον ενχος·
νῦν δε ͱεκας πολιος κοιλῃσ' επι ναϝσι μαχονται.
ͱως ϝεσποντσ', ωτρυϝνε μενος και θυϝμον ͱεκαστοο.
τυϝδεϝιδῃ δ' εποροϝσε θεα γλαϝκωπις αθηνη·
ͱευρε δε τον γε ϝανακτα παρ ͱιπποισιν και ͱοχεσσιν
ͱελκος αναπσυϝχοντα, το μιν βαλε πανδαρος ͱιῷ·
ͱιδρως γαρ μιν ετειρεν ͱυπο πλατυος τελαμωνος
ασπιδος ͱευκυκλοο· τῷ ετειρετ', εκαμνε δε χειρα·
αν δ' ͱισχων τελαμωνα, κελαινεφες ͱαιμ' απεμοργνυ.
ͱιππειοο δε θεα δσυγοϝ ͱαπτσατ', εφωνησεν τε·
ἠ' ολιγον ͱοι παιδα ϝεϝοικοτ' εγηνατο τυϝδεϝς.
τυϝδεϝς τοι μικρος μεν εην δεμας, αλλα μαχητης.
και ρ' ͱοτε περ μιν εγω πολεμιδσεμεν ουκ εϝαεσκον,
ουδ' εκπαιφασσεεν, ͱοτε τ' ηλυθε νοσφιν αχαιϝων
ανγελος ες θηβας, πολυας μετα καδμειϝωνας,
δαινυσθαι μιν ανωγον ενι μεγαροισιν ͱεκηλον·
αϝταρ ͱο θυϝμον ͱεχων ͱον καρτερον, ͱως το παρος περ,
κοϝροϝς καδμειων προκαλιδσετο, παντα δ' ενικα.
σοι δ' ητοι μεν εγω παρα θ' ισταμαι, ηδε φυλασσω,
και σε προφρονεως κελομαι τροϝεσι μαχεσθαι·
αλλα σεϝ η καματος πολυαϝικς γυια δεδυϝκεν,
η νυ σε ποο δδεος ͱισχει ακεαριον· ου συγ' επειτα

τυFδεFος εκγονος εσσι, δαFιφρονος FοινεFιδαFο. E
την δ' απαμειβομενος προσεφη κρατερος διομηδης·
γιγνώσκω σε, θεα, θυγατερ διος αιγιFοχοFο·
τῷ τοι προφρονεως Fερεω Fεπος, ουδ' επικεFθσω.
ουτε τι με δδεος Fισχει ακεαριον, ουτε τις οκνος·
αλλ' ετι σων μεμνῆμαι εφετμεων, Fας επετῆλας.
ου μ' εFαες μακαρεσι θεοισ' αντικρυ μαχεσθαι
τοισ' αλλοισ'· αταρ ει κε διος θυγατηρ αφροδιτη
ελθητ' ες πολεμον, τηνγ' ουταμεν Fοκσυϊ χαλκῷ.
τοονεκα νῦν αFτος τ' αναχαδσομαι, ηδε και αλλοFς
αργειFοFς εκελεFσα Fαλημεναι ενθαδε παντας·
γιγνώσκω γαρ αρεFα μαχην ανα κοιρανεοντα.
τον δ' ἦμειβετ' επειτα θεα γλαFκῶπις αθηνη·
τυFδεFιδη διομηδες, εμῷ κεχαρισμενε θυFμῷ,
μη τι συγ' αρεFα τον δεδδιθι, μητε τιν' αλλον
αθανατων· τοιη τοι εγων επιταρροθος ἦμι.
αλλ' αγ', επ' αρεFι πρώτῳ Fεχε μωνυχας FιπποFς·
τυπτσον δε σχεδιην, μηδ' Fαδσεο θοFρον αρεFα
τοFτον μαινομενον, τυχτον κακον, αλλοπροσαλλον·
Fος πρῶην μεν εμοι τε και Fηρῇ στεFτ' αγορεFων,
τροFσι μαχησεσθαι, αταρ αργειFοισιν αρηγσεεν·
νῦν δε μετα τροFεσιν FομιλFεῖ, των δε λελαθται.
Fως φαμενη, σθενελον μεν αφ' ιππων ὦθσε χαμαδσε,
χειρι παλιν Fερυσαντσ'· Fο δ' αρ' εμματεως αποροFσεν.
Fη δ' ες διφρον εβαινε παραι διομηδεα διFον
εσμεμαFυια θεα· μεγα δ' εβραχε φηγινος αγσων
βριθοσυνῃ· δδεινην γαρ αγεν θεον, ανδρα τ' αριστον.
λαδσετο δε μαστινγα και Fηνια παλλας αθηνη·
αFτικ' επ' αρεFι πρώτῳ Fεχε μωνυχας FιπποFς.
ητοι Fο μεν περιφαντα πελωριον εκσεναρικσεν,
αιτωλων Fεχ' αριστον, FοχησιοF' αγλαFον Fυιον·
τον μεν αρεFς εναριδσε μιαιφονος· αFταρ αθηνη
δυFν' αFιδος κυνεην, μη μιν Fιδοι οβριμος αρεFς.
Fως δ' εFιδε βροτολοιγος αρεFς διομηδεα διFον,
ητοι Fο μεν περιφαντα πελωριον αFτοθ' εFᾶσεν
κεισθαι, Fοθι πρῶτον κτεινων εκσαινυτο θυFμον·
αFταρ Fο βη ρ' ιθυς διομηδεος FιπποδαμοFο.
Fοι δ' Fοτε δη σχεδον ἦσαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
προσθεν αρεFς ὠρεγσαθ' υπερ δσυγον, Fηνια θ' ιππων,
ενχεϊ χαλκειῷ, μεμαFως απο θυFμον Fελεσθαι·
και τογε χειρι λαβοντσα θεα γλαFκῶπις αθηνη
ὦθσεν Fυπ' εκ διφροFο Fετωσιον αFιχθηναι.
δεFτερος αFθ' ὡρμᾶτο βοην αγαθος διομηδης
ενχεϊ χαλκειῷ· επερειδσε δε παλλας αθηνη
νεFατον ες κενεῶνα, Fοθι δσωννυσκετο μιτρην.
τῇ ρα μιν ουτα τυχων, δια δε χροα καλον εδαπτσεν·

εκ δε δορυ σπασεν αϝτις· ͱο δ' εβραχε χαλκεος αρεϝς· 859
τοϝς δ' αρ' ͱυπο τρομος ͱελλεν αχαιϝοϝς τε, τροϝας τε. 862
  ͱοιη δ' εκ νεφεων ερεβεννη φαινεται αͱϝηρ, 864
καϝματος εκς ανεμοϝο δυσαͱεϝος ορνυμενοϝο· 865
τοιος τυϝδεϝιδῃ διομηδεϊ χαλκεος αρεϝς E
φαινεθ', ομοο νεφεεσιν ιων εις ουρανον ευρυν.
καρπαλιμώς δ' εͱικανε θεων ͱεδος, αιπυν ολυμπον
παρ δε διϊ κρονιϝῶνι καθεδσετο θυϝμον αχεϝων,
δεικσεν δ' ανβροτον ͱαιμα, καταρεϝον εκς ὠτειλης,
και ρ' ολοφυϝρομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
δσεϝ πατερ, ου νεμεσιδσε' ͱορῶν ταδε καρτερα ϝεργα;
αιϝει τοι ρῖγιστα θεοι τετλῆοτες εσμεν
αλληλων ͱιϝοτητι, χαριν δ' ανδρεσι φεροντες.
σοι παντες μαχομεσθα· συ γαρ τεκες αφρονα κοϝρην,
ολομενην, ͱῇτ' αιϝεν αϊσυλα ϝεργα μεμῆλεν.
αλλοι μεν γαρ παντες, ͱοσοι θεοι εντ' εν ολυμπῳ,
σοι τ' επιπειθονται, και δεδμημεσθα ͱεκαστος·
ταϝτην δ' ου τι ϝεπει προτιβαλλεαι, ουτε τι ϝεργῳ,
αλλ' ανͱιͱεις, επει αϝτος εγῆναο παιδ' αϝιδηλον·
ͱη νῦν τυϝδεϝος ͱυιον ͱυπερθυϝμον διομηδεα
μαργαινεεν ανεͱῆκεν επ' αθανατοισι θεοισιν.
κυπριδα μεν πρῶτον σχεδον ουτασε χειρ' επι καρπῷ·
αϝταρ επειτ' αϝτῷ μοι επεσσυτο δαιμονι ϝεισϝος. 884
  τον δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς· 888
μη τι μοι, αλλοπροσαλλε, παρͱεδσομενος μινυριδσε·
εχθιστος δε μοι εσσι θεων, ͱοι ολυμπον ͱεχοντιν.
αιϝει γαρ τοι ερις τε φιλη, πολεμοι τε, μαχαι τε·
μητρος τοι μενος εστιν αͱεσχετον, ουκ επιϝεικτον,
ͱηρης· την μεν εγω σπουδῇ δαμνημι ϝεπεσσιν·
τῷ σ' οϊϝω κεινης ταδε πασχεμεν ενͱεσιῇσιν.
αλλ' ου μαν σ' ετι δηρον ανͱεχσομαι αλγε' ͱεχοντα·
εκ γαρ εμεο γενος εσσι, εμοι δε σ' εγῆνατο μητηρ.
ει δε τεο εκς αλλοο γε θεων γενε' ͱῶδ' αϝιδηλος,
και κεν δη παλαι ῆσθα ενερτερος ουρανιϝῶνων.
  ͱως φατο, και παιηον' ανωγεν ϝιϝησασθαι.
τῷ δ' επι παιηων οδυνηφατα φαρμακ' επασσεν.
ͱως δ' ͱοτ' οπος γαλα λεϝκον επειγομενος γσυνεπηγσεν, 902
ͱυγρον εον, μαλα δ' ὦκα περιτρεφεται κυκαοντι·
ͱως αρα καρπαλιμως ϝιϝησατο θοϝρον αρεϝα.
τον δ' ͱηβη λοϝεσεν, χαριεντα δε ϝεσματ' εϝεσσεν.
  τροϝων δ' οιωθη και αχαιϝων φυϝλϝοπις αινη· Z
πολλα δ' αρ' ενθα και ενθ' ιθυϝσε μαχη πεδιοϝο,
αλληλων ιθυϝνομενων χαλκηρεα δορϝα,
μεσσηγυς σιμοεντος, ιδε χσανθοϝο ροϝάϝων.
  αιϝανς δε πρῶτος τελαμωνιος, ͱερκος αχαιϝων,
τροϝων ϝρῆγσε φαλαγγα, φαϝος δ' ͱεταροισιν εθῆκεν,

ανδρα βαλων, ͱος αριστος ενι θρῃϝικεσσ' ετετυχτο, Z
ͱυιον ͱεϋσσωροϝ, ακαμαντ', ηΰν τε μεγαν τε.
τον ῥ' εβαλε πρῶτος κορυθος φαλον ͱιπποδασυιης,
εν δε μετωπῳ πηγσ', επερῆσε δ' αρ' οστεον εισω
αιχμη χαλκειη· τον δε σκοτος οσσ' εκαλυπτσεν.
αγσͱυλϝον δ' αρ' επεφνε βοην αγαθος διομηδης
τευθρανιδην, ͱος εναιεν ͱεϋκτιμενῃ εν αρισβῃ,
αφνειος βιϝοτοιο, φιλος δ' ῆν ανθρωποισιν·
παντας γαρ φιλεεσκεν, ͱοδῷ επι ϝοικια ναιων.
αλλα ͱοι ουτις τωνγε τοτ' ῆρκεσε λυγρον ολεθρον
προσθεν ͱυπαντιασανς· αλλ' αμφω θυϝμον απῆυϝρα,
αϝτον και θεραποντα καλησιον, ͱος ρα τοθ' ιππων
εσκεν ͱυφηνιͱοχος· τω δ' αμφω γαιαν εδυϝτην.
δρῆσον δ' ευρυͱαλος και οφελτιον εκσεναριξσεν·
βη δε μετ' αισηπον και πηδασον, ͱοϝς ποτε νυμφη
ναϝις αβαρβαρεη τεκ' αμυϝμονι βοϝκολιϝῶνι.
βοϝκολιϝων δ' ῆν ͱυιος αγαϝοιο λαϝομεδοντος,
πρεσβυτατος γενεῇ, σκοτιον δε ͱε γῆνατο μητηρ·
ποιμαινων δ' επ' οϝιεσσ' εμιγη φιλοτητι και ευνῇ·
ͱη δ' ͱυποκυϝσσαμενη διδυμαϝον' εγῆνατο παιδε·
και μεν των ͱυπελυϝσε μενος και φαιδιμα γυια
μηκιστεϝιαδης, και απ' ωμων τευχε' εσυλϝα.
ͱαστυͱαλον δ' αρ' επεφνε μενεπτολεμος πολυποιτης.
πιϝδυϝτην δ' ͱοδυσεϝς περκωσιον εκσεναριξσεν
ενχεϊ χαλκειῳ· τευκρος δ' αρεταϝονα διϝον.
αντιλοχος δ' αβληρον ενͱῆρατο δορϝι φαϝεινῷ
νεστοριδης· ελατον δε ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
ναιε δε, σατνιοεντος ͱεϋρρεϝταϝο παρ' ͱοχθας,
πηδασον αιπυινην. φυλακον δ' ͱελε λεϝιτος ͱηρως
φευγοντ'· ευρυπυλος δε μελανθιον εκσεναριξσεν.
αδρηστον δ' αρ' επειτα βοην αγαθος μενελαϝος
δσαϝον ͱελ'· ͱιππω γαρ ͱοι ατυδσομενω πεδιοιο,
οδσῳ ενι βλαφθεντε μυρικινῳ, ανκυλον ͱαρμα
ϝανγσαντ' εν πρώτῳ ρυϝμῷ, αϝτω μεν εβητην
προς πολιν, ͱῆπερ ͱοι αλλοι ατυδσομενοι φοβεοντο·
αϝτος δ' εκ διφροιο παρα τροχον εκσεκυλισθη
πρηνης εν κονιϝῆσιν επι στομα· παρ δε ͱοι εστη
ατρεϝιδης μενελαϝος, ͱεχων δολιχοσκιον ενχος.
αδρηστος δ' αρ' επειτα λαβων ελισσετο γουϝων·
δσαϝγρεε', ατρεϝος ͱυιε, συ δ' αγσια δεχσαι αποινα·
πολλα δ' εν ͱαφνειοο πατερος κειμηλια κειται,
χαλκος τε, χρυσος τε, πολυκμῆτος τε σιδηρος·
των κεν τοι χαρισαιτο πατηρ απερεισι' αποινα,
ει κεν εμε δσαϝον πεπυθοιτ' επι ναϝσιν αχαιϝων.
ͱως φατο· τῷ δ' αρα θυϝμον ενι στηθεσσιν επειθεν.
και δη μιν ταχ' εμελλε θοϝας επι ναϝας αχαιϝων

δῶσεμεν ͱῶ θεραποντι καταχσεμεν· αλλ᾽ αγαμεμνων
αντιος ηλθε θεϝων, και ͱομοκλῆσανς ϝεπος ηὔϝδα·
 ω πεπον, ω μενελαϝε, τιη δε συ κηδεαι αϝτως
ανδρων; η σοι αριστα πεποιηται κατα ϝοικον
προς τροϝων· των μη τις ͱυπεκφυγοι αιπυν ολεθρον!
 ͱως ϝεσπων ετρεπσεν ͱαδελφεϝοϝο φρενας ͱηρως,
αισιμα παρϝεσπων· ͱο δ᾽ απο ͱεθεν ὤθσατο χειρι
ͱηροϝ᾽ αδρηστον· τον δε κρεϝων αγαμεμνων
ουτα κατα λαπαρην· ͱο δ᾽ ανετραπετ᾽· ατρεϝιδης δε
λαχς εν στηθεσι βανς εκσεσπασε μειλινον ενχος.
νεστωρ δ᾽ αργειϝοισιν εκεκλετο, μακρον αϋϝσανς·
 ω φιλοι, ͱηροϝες δαναοι, θεραποντες αρεϝος,
μη τις νῦν εναρων επιβαλλομενος μετοπισθεν
μιμνετω, ͱως κε πλειστα φερων επι ναϝας ͱικηται·
αλλ᾽ ανδρας κτεινωμεν· επειτα δε και τα ͱεκηλοι
νεκροϝς αν πεδιον συλϝησετε τεθνηῶτας.
 ͱως ϝεσπων ὤτρυϝνε μενος και θυϝμον ͱεκαστοο.
ενθα κεν αϝτε τροϝες αρεϝιφιλων ͱυπ᾽ αχαιϝων
ϝιλϝιον εισανεβησαν, αναλκειῇσι δαμεντες,
ει μη αρ᾽ αινειᾳ τε και ͱεκτορι ϝεσπε παραστανς
πριαμιδης ͱελενος, οιϝωνοπολων ͱοχ᾽ αριστος·
 αινεια τε, και ͱεκτορ, επει πονος υμμι μαλιστα
τροϝων και λυκιων ενκεκλιται, ͱοονεκ᾽ αριστοι
πανταν επ᾽ ιθυν εστε μαχεσθαι τε φρονεεεν τε·
στητ᾽ αϝτοο, και λαϝον ερυκακετε προ πυλαϝων,
παντῇ εποιχομενοι, πριν γ᾽ αϝτ᾽ εν χερσι γυναικων
φευγοντας πεσεεεν, δαϝιοισι δε χαρμα γενεσθαι.
αϝταρ επει κε φαλανγας εποτρυϝνητον ͱαπαντσας,
ͱημεες μεν δαναοισι μαχησομεθ᾽ αϝθι μενοντες,
και μαλα τειρομενοι περ· αναγκαιη γαρ επειγει·
ͱεκτορ, αταρ συ πολινδε μετερχεο, ϝεσπε δ᾽ επειτα
μητερι σῇ και εμῇ· ͱη δε γσυναγοντσα γεραϝας
ναϝον αθηναιης γλαϝκωπιδος εν πολι᾽ ακρῃ,
οιγσαντσα κλεϝιδι θυρας ͱιεραϝο δομοϝο,
πεπλον, ͱος ͱοι δοκεει χαριεστατος ηδε μεγιστος
εεναι ενι μεγαρῳ, και ͱοι πολυ φιλτατος αϝτῃ,
θεεναι αθηναιης επι γουϝασιν ηϋκομοϝο·
και ͱοι ͱυποσχεσθαι δυο και δεκα βοϝς ενι ναϝῳ,
ηνιδας, ακεστας, ͱιερεϝσεμεν, αι κ᾽ ελεησῃ
ϝαστυ τε, και τροϝων ͱαλοχοϝς, και νηπια τεκνα,
αι κεν τυϝδεϝος ͱυιον αποσχῃ ϝιλϝιοϝ᾽ ͱιερης,
αγριον αιχμητην, κρατερον μηστωρα φοβοϝο·
ͱον δη εγω καρτιστον αχαιϝων φημι γενεσθαι.
ουδ᾽ αχιλεϝα ποθ᾽ ὧδε γ᾽ εδϝεδϝιμεν, ορχαμον ανδρων,
ͱονπερ φαντι θεας εκς εσμεναι· αλλ᾽ ͱοδε λιϝην
μαινεται, ουδε τις ͱοι δυναται μενος ϝεισϝοφαριδσεεν.

ͱως εφαθ'· εκτωρ δ' ουτι κασιγνητῳ απιθησεν· Z
αϝτικα δ' εκς ͱοχεων γσυν τευχεσ' εϝαλτο χαμαδσε·
παλλων δ' ͱοξεα δορϝα, κατα στρατον ῳχετο παντῃ,
οτρυϝνων μαχεσασθαι· εγειρε δε φυϝλϝοπιν αινην.
ͱοι δ' εϝελιχθησαν, και εναντιοι εσταν αχαιϝων.
αργειϝοι δ' ͱυπεχωρησαν, ληγσαν δε φονοϝο·
φαν δε τιν' αθανατων εκς ουρανοϝ' αστεροεντος
τρωϝσιν αλεκσησοντα κατελθεμεν, ͱως εϝελιχθεν.
ͱεκτωρ δε τρωϝεσιν εκεκλετο, μακρον αϝυϝσαις·
τρωϝες ͱυπερθυϝμοι, τηλεκλῆτοι τ' επικουροι,
ανερες εστε, φιλοι, μνησασθε δε θοϝριδος αλκης,
ͱοφρ' αν εγω βειω προτι ϝιλϝιον, ηδε γεροντσιν
ϝεσπω βουλεϝτῆσι, και ͱημετερῃσ' ͱαλοχοισιν,
δαιμοσιν αρῆσασθαι, ͱυποσχεσθαι δ' ͱεκατονβας.
ͱως αρα φωνησαις απεβη κορυθαιϝολος ͱεκτωρ·
αμφι δε μιν σφυρ' ετυπτε και αϝχενα δερμα κελαινον,
αντυγς, ͱη πυματη θεϝεν ασπιδος ομφαλοεντσης.
γλαϝκος δ' ͱιππολοχοϝο παϊς και τυϝδεϝος ͱυιός
ες μεσον αμφοτερων γσυνιτην μεμαϝωτε μαχεσθαι.
ͱοι δ' ͱοτε δη σχεδον ῆσαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
τον προτερος προσεϝεσπε βοην αγαθος διομηδης·
τις δε συ εσσι, φεριστε, καταθνητων ανθρωπων;
ου μεν γαρ ποτ' οπωπα μαχῃ ενι κυϝδιανειρῃ
το πριν· αταρ μεν νυν γε πολυ προβεβηκας ͱαπαντων
σῳ θαρσει, ͱοτ' εμον δολιχοσκιον ενχος εμῆνας.
τον δ' αϝθ' ιππολοχοϝο προσηυϝδαε φαιδιμος ͱυιος·
τυϝδεϝιδη μεγαθυϝμε, τιη γενεην ερεεινεις;
ͱοιη περ φυλλων γενεη, τοιηδε και ανδρων.
φυλλα τα μεν τ' ανεμος χαμαδις χεϝει, αλλα δε θ' υλϝη
τηλεθαοντσα φυϝει, ϝεαρος δ' επιγιγνεται ͱωρῃ·
ͱως ανδρων γενεη ημεν φυϝει, ηδ' αποληγει.
ει δ' εθελεις και ταϝτα δαημεναι, ͱοφρ' ͱεϋ ϝειδῃς·
εστι πολις εφυρη μυχῳ αργεος ͱιπποβοτοϝο,
ενθαδε σισυφος εσχ', ος κερδιστος γενετ' ανδρων,
σισυφος αιϝολιδης· ͱο δ' αρα γλαϝκον τεκεθ' υιον·
αϝταρ γλαϝκος ετικτεν αμυϝμονα βελλεροφοντην·
τῳ δε θεοι καλλος τε και ηνορεην ερατεινην
ωπασαν· αϝταρ ͱοι προιτος κακ' εμηδσατο θυϝμῳ·
ͱος ρ' εκ δημοϝ ελασσεν, επει πολυ φερτερος ῆεν.
τῳ δε γυνη προιτοϝ επεμηνατο, διϝ' αντεια,
κρυπταδιῃ φιλοτητι μιγημεναι· αλλα τον ουτι
πειθ' αγαθα φρονεοντα δαϝιφρονα βελλεροφοντην.
ͱη δε πσευδσαμενη προιτον βασιλεϝα προσηυϝδα·
τεθναιης, ω προιτ', η κακτανε βελλεροφοντην,
ͱος μ' εθελεν φιλοτητι μιγημεναι ουκ εθελοντσῃ.
ͱως φατο· τον δε ϝανακτα χολος λαβεν, ͱοιον ακοϝσεν·

κτῆναι μεν ρ᾽ αλεϝεινε, σεβασσατο γαρ τογε θυϝμῷ, Z
πεμπε δε μιν λυκιηνδ᾽, εποῤεν δ᾽ ͱογε σηματα λυγρα,
γραπτσαυς εν πιναχι πτυχτῷ θυϝμοφθορα πολλα·
δειχσαι δ᾽ ἤνωγεν ͱῷ πενθερῷ, ͱοφρ᾽ απολοιτο.
αϝταρ ͱο βη λυκιηνδε θεων ͱυπ᾽ αμυϝμονι πομπῇ·
αλλ᾽ ͱοτε δη λυκιην ͱικσε, χσανθον τε ρεϝοντα,
προφρονεως μιν ετιϝε ϝαναχς λυκιης ευρυιης.
ͱεννͱημαρ χσεινισσε, και ͱεννεα βοϝς ͱιερεϝσεν·
αλλ᾽ ͱοτε δη δεκατη εφανη ϝροδοδακτυλος ἤως,
και τοτε μιν ερεεινε, και ἤτεε σημα ϝιδεσθαι,
ͱο τι ρα ͱοι γαμβροϝο παρα προιτοϝο φεροιτο.
αϝταρ επειδη σημα κακον παρεδεχσατο γαμβροο,
πρῶτον μεν ρα χιμαιραν αμαιμακετην εκελεϝσεν
πεφνεμεν· ͱη δ᾽ αρ᾽ εἦν θειον γενος, ουδ᾽ ανθρωπων,
προσθε λεϝων, οπιθεν δε δρακων, μεσση δε χιμαιρα,
δδεινον αποπνεϝοντσα πυρος μενος αιθομενοϝο.
και την μεν κατεπεφνε, θεων τεραεσι πιθησαυς.
δεϝτερον αϝ, σολυμοισι μαχησατο κυϝδαλιμοισιν·
καρτιστην δη τηνγε μαχην φατο δυϝμεναι ανδρων.
τῷ δ᾽ αρ᾽ ανερχομενῷ πυκινον δολον αλλον ͱυφαινεν·
κρῖναυς εκ λυκιης ευρυιης φῶτας αριστοϝς,
ͱεσσε λοχον· τοι δ᾽ ουτι παλιν ϝοικονδε νεοντο·
παντας γαρ κατεπεφνεν αμυϝμων βελλεροφοντης.
αλλ᾽ ͱοτε δη γιγνῶσκε θεοο γονον ἦϋν εοντα,
αϝτοϝο μιν κατερυκ᾽, εδιδῶ δ᾽ ͱογε θυγατερ᾽ ͱεϝην·
δῶκε δε ͱοι τιϝμης βασιλεϝιδος ͱημισυ παντσης.
και μην ͱοι λυκιοι τεμενος ταμον εκσͱοχον αλλων,
καλον φυταλιης και αροϝρης, ͱοφρα νεμοιτο.
ͱη δ᾽ ετεκε τρια τεκνα δαϝιφρονι βελλεροφοντῇ,
ϝεισϝανδρον τε, και ͱιππολοχον, και λαϝοδαμειαν.
λαϝοδαμειῇ μεν παρελεχσατο μητιετα δσεϝς,
ͱη δ᾽ ετεκ᾽ αντιθεον σαρπηδονα, χαλκοκορυστην.
αλλ᾽ ͱοτε δη και κεινος απηχθετο παντσι θεοισιν,
ητοι ͱο κατ πεδιον το ͱαλεϝιον οιος αλᾶτο,
ͱον θυϝμον κατεδων, πατον ανθρωπων αλεϝεινων·
ϝεισϝανδρον δε ͱοι ͱυιον αρεϝς, αϝατος πολεμοϝο,
μαρναμενον σολυμοισι κατεκτανε κυϝδαλιμοισιν·
την δε χολῶσαμενη χρυσͱηνιος αρτεμις εκτα.
ͱιππολοχος δε μ᾽ ετικτε, και εκ τοϝο φημι γενεσθαι·
πεμπε δε μ᾽ ες τροϝιην, καί μοι μαλα πολλ᾽ επετελλεν,
αιϝεν αριστεϝεεν, και ͱυπερͱοχον εσμεναι αλλων,
μηδε γενος πατερων αισχυνεμεν· ͱοι μεγ᾽ αριστοι
εν τ᾽ εφυρῇ εγενοντο και εν λυκιῇ ευρυιῇ·
ταϝτης τοι γενεης τε και ͱαιματος ευχομαι εεναι.
ͱως φατ᾽· εγηθησεν δε βοην αγαθος διομηδης·
ενχος μεν κατεπηγσεν επι χθονι πολυβοτειρῇ,

αϝταρ ͱο μειλιχιοισι προσηϋδαε ποιμενα λαϝων· Ζ
η ρα νυ μοι χσεινος πατροϝιος εσσι παλαιος· 215
ϝοινεϝς γαρ ποτε διϝος αμυϝμονα βελλεροφοντην
χσεινισ᾽ ενι μεγαροισι, ϝεϊκοσιν ͱηματ᾽ ερυκσαις.
ͱοι δε και αλληλοισ᾽ εποραν χσεινηΐα καλα·
ϝοινεϝς μεν δσωστηρ᾽ εδιδου φοινικι φαϝεινον,
βελλεροφοντης δε χρυσεον δεπας αμφικυπελλον· 220
και μιν εγω κατελειπον ιων εν δωμασ᾽ εμοισιν. 221
τῳ νυν σοι μεν εγω χσεινος φιλος αργεϊ μεσσῳ 224
ημι· συ δ᾽ εν λυκιῃ, ͱοτε κεν των δημον ͱικωμαι. 225
ενχεσι δ᾽ αλληλων αλεϝωμεθα και δι᾽ ͱομιλϝοο·
πολλοι μεν γαρ εμοι τροϝες, κλητοι τ᾽ επικουροι,
κτεινεμεν, ͱον κε θεος γε πορῃ, και ποσσι κιχειω·
πολλοι δ᾽ αϝ σοι αχαιϝοι ενϝαιρεμεν, ͱον κε δυνηαι. 229
ͱως αρα φωνησαντε, καθ᾽ ιππων αϝικσαντε, 232
χειρας τ᾽ αλληλων λαβετην, και επιθτωσαντο. 233
ͱεκτωρ δ᾽ ͱως σκαιϝας τε πυλας και φηγον ͱικανεν, 237
αμφ᾽ αρα μιν τροϝων ͱαλοχοι θεϝον, ηδε θυγατρες,
ειρομεναι παιδας τε, κασιγνητοϝς τε, ϝετας τε,
και ποσιας· ͱο δ᾽ επειτα θεοισ᾽ ευχεσθαι ανωγεν 240
παντσας ͱεχσειης· πολλῃσι δε κηδε᾽ εφαπτο.
αλλ᾽ ͱοτε δη πριαμοϝο δομον περικαλλε᾽ ͱικανεν,
χσεστῃσ᾽ αιθουσῃσι τετυχμενον· αϝταρ εν αϝτῳ
πεντηκοντ᾽ ενεσαν θαλαμοι χσεστοϝο λιθοϝο,
πλησιοι αλληλων δεδμημενοι· ενθα δε παιδες 245
κοιμωντο πριαμοϝο παρα μνηστῃσ᾽ ͱαλοχοισιν·
κοϝραϝων δ᾽ ͱετερωθεν εναντιοι ενδοθεν αϝλης
δωδεκ᾽ εσαν τεγεοι θαλαμοι χσεστοϝο λιθοϝο,
πλησιοι αλληλων δεδμημενοι· ενθα δε γαμβροι
κοιμωντο πριαμοϝο παρ᾽ αιδοιῃσ᾽ ͱαλοχοισιν. 250
ενθα ͱοι ηπιοδωρος εναντιη ηλυθε μητηρ,
λαϝοδικην εσαγοντσα, θυγατρων ϝειδος αριστην,
εν τ᾽ αρα ͱοι φυ χειρι, ϝεπος τ᾽ εφατ᾽, εκ τ᾽ ονομαδσεν·
τεκνον, τιπτε λιπων πολεμον θρασυν ηληλουθας;
η μαλα δη τειρουσι δυσωνυμοι ͱυιες αχαιϝων 255
μαρναμενοι περι ϝαστυ· σε δ᾽ ενθαδε θυϝμος ανηκεν
ελθοντ᾽, εκς ακρης πολιος διϊ χειρας ανασχεεν.
αλλα μεν᾽, ͱοφρα κε τοι μελιϝηδεα ϝοινον ενενκω,
ͱως σπενδσῃς διϊ πατρι και αλλοισ᾽ αθανατοισιν
πρωτον· επειτα δε κ᾽ αϝτος ονησεαι, αι κε πιϝῃσθα. 260
ανδρι δε κεκμηωτι μενος μεγα ϝοινος αϝεχσει,
ͱως τυνη κεκμηκας αμυϝνων σοισιν ͱετῃσιν.
την δ᾽ ημειβετ᾽ επειτα μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ·
μη μοι ϝοινον αϝειρε μελιφρονα, ποτνια μητερ,
μη μ᾽ απογυιωσῃς, μενεος δ᾽ αλκης τε λαθωμαι. 265
χερσι δ᾽ ανιπτοισιν διϊ λειβεμεν αιθοπα ϝοινον

ͱαδσομαι· ουδε πῃ εστι κελαινεφεϊ κρονιϝῶνι
ͱαιματι και λυθρῷ πεπαλαγμενον ευχεταεσθαι.
αλλα συ μεν προς ναϝον αθηναιης αγελαϝης
ερχεο συν θυϝεεσιν, ͱαϝολϝισσαντσα γεραϝας·
πεπλον δ', ͱοστις τοι χαριεστατος ηδε μεγιστος
εστιν ενι μεγαρῷ, και τοι πολυ φιλτατος αϝτῇ,
τον θες αθηναιης επι γουνασιν ῆϋκομοϝο,
και ͱοι ͱυποσχεσθαι δυο και δεκα βοϝς ενι ναϝῷ,
ηνιδας, ακεστας, ͱιερεϝσεμεν, αι κ' ελεησῇ
ϝαστυ τε, και τροϝων ͱαλοχοϝς, και νηπια τεκνα,
αι κεν τυϝδεϝος ͱυιον αποσχῇ ϝιλϝιοϝ ͱιερης,
αγριον αιχμῆτην, κρατερον μηστωρα φοβοϝο.
αλλα συ μεν προς ναϝον αθηναιης αγελαϝης
ερχε'· εγω δε παριν μετελευθσομαι, ͱοφρα καλεσσω,
αι κ' εθελῇ ϝεσποντος ακοϝεμεν· ͱως κεν ͱοι αϝθι
γαια χανοι· μεγα γαρ μιν ολυνπιος ετρεφε πημα
τροϝσι τε, και πριαμῷ μεγαλητορι, τοϝο τε παιδσιν.
ει κεινον γε ϝιδοιμι κατελθοντ' αϝιδος εισῶ,
φαιην κεν φρεν' ατερποϝ οϊδσυος εκλελαθεσθαι.
ͱως εφαθ'· η δε μολοντσα ποτι μεγαρ', αμφιπολοισιν
κεκλετο· ται δ' αρ' ͱαϝολϝισσαν κατα ϝαστυ γεραϝας.
αϝτη δ' ες θαλαμον κατεβησατο κῆωεντα,
ενθ' εσαν ͱοι πεπλοι, πανποικιλα ϝεργα γυναικων
σιδονιων, τας αϝτος αλεκσανδρος θεοϝειδης
ῆγαγε σιδονιηθεν, επιπλῶς ευρυα ποντον,
την ͱοδον, ͱην ͱελενην περ ανῆγαγεν ͱευπατερειαν.
των ͱεν' αϝῆραμενη ͱεκαβη φερε δῶρον αθηνῇ,
ͱος καλλιστος εην ποικιλμασιν, ηδε μεγιστος·
αστηρ δ' ͱως απελαμπεν· εκειτο δε νεϝατος αλλων.
βῆ δ' ιμεναι, πολλαι δε μετεσσεϝοντο γεραϝαι.
ͱαι δ' ͱοτε ναϝον ͱικανον αθηνης, εν πολι' ακρῇ,
τῆσι θυρας ῶϊγσε θεανω καλλιπαρῆος,
κισσεϝις, ͱαλοχος αντῆνορος ͱιπποδαμοϝο·
την γαρ τροϝες εθῆκαν αθηναιης ͱιερειαν.
ͱαι δ' ολολυγῇ παντσαι αθηνῇ χειρας ανεσχον·
ͱη δ' αρα πεπλον ͱελοντσα θεανω καλλιπαρῆος
θῆκεν αθηναιης επι γουνασιν ῆϋκομοϝο·
ευχομενη δ' ῆρᾶτο διος κοϝρῇ μεγαλοϝο·
ποτνι' αθηναιη, ρυϝσιπτολι, διϝα θεαϝων,
εγχος δη ϝαγσον διομηδεος, ηδε και αϝτον
πρηνεα δος πεσεεεν σκαιϝεων προπαροιθε πυλαϝων·
ͱοφρα τοι αϝτικα νῦν δυο και δεκα βοϝς ενι ναϝῷ
ηνιδας, ακεστας, ͱιερεϝσομεν, αι κ' ελεησῇς
ϝαστυ τε, και τροϝων ͱαλοχοϝς, και νηπια τεκνα.
ͱως ͱαι μεν ρ' ευχοντο διος κοϝρῇ μεγαλοϝο.
ͱεκτωρ δε προς δῶματ' αλεκσανδροϝ εβεβηκεεν

καλα, τα ρ' αFτος ετευχσε συν ανδρεσιν, hοι τοτ' αριστοι Ζ
ἦσαν ενι τροFιῇ εριβῶλακι τεχτονες ανδρες·
hοι hοι εποιησαν θαλαμον, και δῶμα, και αFλην,
εγγυθι τε πριαμοFο και hεκτορος εν πολι' ακρῇ.
ενθ' hεκτωρ εισηλθε διϊ φιλος· εν δ' αρα χειρι
ενχος hεχ' hενδεκαπηχυ· παροιθε δ' ελαμπετο δορFος
αιχμη χαλκειη, περι δε χρυσεος θεFε πορκης.
τον δ' hευρ' εν θαλαμῳ περικαλλεα τευχε' hεποντα,
ασπιδα, και θωρηκα, και ανκυλα τοξσ' hαφαοντα·
αργειFη δ' hελενη μετ' αρα δμῳῇσι γυναικσιν
hηστο, και αμφιπολοισι περικλυτα Fεργ' εκελεFεν.
τον δ' hεκτωρ νεικεσσε Fιδων αισχροισι Fεπεσσιν·
δαιμονι', ου μεν καλα χολον τονδ' ενθεο θυFμῳ·
λαFοι μεν φθινυθοντι περι πτολιν, αιπυ τε τειχος,
μαρναμενοι· σεFο δ' hεινεκ' αFυFτη τε, πτολεμος τε,
Fαστυ τοδ' αμφιδεδῆε· συ δ' αν μαχεσαιο και αλλῳ,
ει τινα ποο μεθιhεντα Fιδοις στυγεροο πολεμοFο·
αλλ' ανα, μη ταχα Fαστυ πυρος δαFιοFο θερηται.
τον δ' αFτε προσεFεσπεν αλεκσανδρος θεοFειδης·
hεκτορ, επει με κατ' αισαν ενεικεσας, ουδ' hυπερ αισαν,
τοονεκα τοι Fερεω· συ δε συνθεο, και μεF ακοFσον·
ουτοι εγω τροFων τοσον χολῳ, ουδε νεμεσιι,
hημην εν θαλαμῳ, εθελον δ' αχεϊ προτραπεσθαι.
νῦν δε με παρFεσποντσ' hαλοχος μαλακοισι Fεπεσσιν,
hορμῆσ' ες πολεμον· δοκεει δε μοι hῳδε και αFτῳ
λαFιον εσσεσθαι· νικη δ' επαμειβεται ανδρας.
αλλ' αγε νῦν, επιμῆνον, αρεFια τευχεα δυFω·
η' ιθ', εγω δε μετειμι· κιχησεσθαι δε σ' οϊFω.
hως φατο· τον δ' ουτι προσεφη κορυθαιFολος hεκτωρ.
τον δ' hελενη μυFθοισι προσηῦFδαε μειλιχιοισιν·
δαhερ εμεFο, κυνος κακομηχανοFο, κρυοεντσης,
hως μ' οφελ' hηματι τῳ, hοτε με πρῶτον τεκε μητηρ,
οιχεσθαι προφεροντσα κακη ανεμοFο θυFελλα
εις ορος, η εις κυFμα πολυφλοισβοFο θαλασσης·
ενθα με κυFμ' αποFερσε, παρος ταδε Fεργα γενεσθαι.
αFταρ επει ταδε γ' hῳδε θεοι κακ' ετεκμῆραντο,
ανδρος επειτ' ὤφελλον αμεινονος εεναι hακοιτις,
hος Fοιδεε νεμεσιν τε και αισχεα πολλ' ανθρωπων.
τοFτῳ δ' ουτ' αρ νῦν φρενες εμπεδοι, ουτ' αρ' οπισσῳ
εσσονται· τῳ κεν μιν επαFρῆσεσθαι οϊFω.
αλλ' αγε νῦν, εισελθε, και hεδσεο τῳδ' επι διφρῳ,
δαhερ, επει σε μαλιστα πονος φρενας αμφιβεβηκεν.
την δ' ἦμειβετ' επειτα μεγας κορυθαιFολος hεκτωρ·
μη με καθιδσ', hελενη, φιλεοντσα περ, ουδε με πειθσεις.
ηδη γαρ μοι θυFμος επεσσυται, hοφρ' επαμυFνω
τρωFεσιν, hοι μεγ' εμεFο ποθην απεοντος hεχοντιν·

αλλα συγ' ορνυθι τοFτον, επειγεσθω δε και αFτος,
ͱως κεν μ' εντοσθεν πολιος καταμαρπτσῇ εοντα.
και γαρ εγω Fοικονδ' εσελευθσομαι, ͱοφρα Fιδωμαι
FοικεFας, ͱαλοχον τε φιλην, και νηπιον ͱυιον.
ου γαρ Fοιδ', ει ετι σφιν ͱυποτροπος ͱικσομαι αFτις,
η' ηδη μ' ͱυπο χερσι θεοι δαμαωντιν αχαιFων.
ͱως αρα φωνησανς απεβη κορυθαιFολος ͱεκτωρ.
αιψα δ' επειτ' εͱικανε δομοFς ͱεῦ ναιεταοντας,
ουδ' ͱευρ' ανδρομαχην λεFκωλενον εν μεγαροισιν·
αλλ' ͱηγε γσυν παιδι και αμφιπολῳ ͱεϋπεπλῳ
πυργῳ εφεστηκει γοαοντσα τε, μυFρομενη τε.
ͱεκτωρ δ' ͱως ουκ ενδον αμυμον' ετετμεν ͱακοιτιν,
εστη επ' ουδον ιων, μετα δε δμωῇσιν εFεσπεν·
ει δ' αγε, μοι, δμωαι, νημερτεα μυFθησασθε·
πῃ εβη ανδρομαχη λεFκωλενος εκ μεγαροFο;
ηε πῃ ες γαλαFων, η' εινατερων ͱεϋπεπλων,
η' ες αθηναιης εκσοιχεται, ενθα περ αλλαι
τροFιδες ͱευπλοκαμοι δδεινην θεον ͱιλασκονται;
τον δ' αFτ' οτρηρη ταμιη προς μυFθον εFεσπεν·
ͱεκτορ, επει μαλ' αναγας αληθεα μυFθησασθαι,
ουτε πῃ ες γαλαFων, ουτ' εινατερων ͱεϋπεπλων,
ουτ' ες αθηναιης εκσοιχεται, ενθα περ αλλαι
τροFιδες ͱευπλοκαμοι δδεινην θεον ͱιλασκονται.
αλλ' επι πυργον εβη μεγαν FιλFιοF, ͱοονεκ' ακοFσεν
τειρεσθαι τροFας, μεγα δε κρατος ειναι αχαιFων.
ῆ ρα γυνη ταμιη· ͱο δ' απεσσυτο δωματος ͱεκτωρ
την αFτην ͱοδον αFτις, ͱεϋκτιμενας κατ' αγυιας.
ευτε πυλας εͱικανε, διερχομενος μεγα Fαστυ,
σκαιFας, τῃ αρ εμελλε διεκσιεναι πεδιονδε,
ενθ' ͱαλοχος πολυδωρος εναντιη ηλθε θεFοντσα,
ανδρομαχη, θυγατηρ μεγαλητορος ηετιFωνος·
ηετιFων, ͱος εναιεν ͱυπο πλακῳ ͱυλFηεντσῃ,
θηβῃ ͱυποπλακιῃ, κιλικεσ' ανδρεσι Fανασσων·
τοο περ δη θυγατηρ ͱεχεθ' εκτορι χαλκοκορυστῃ·
ͱη ͱοι επειτ' ῆντησ', ͱαμα δ' αμφιπολος κιεν αFτῃ,
παιδ' επι κολπον ͱεχοντσ' αταλαφρονα, νηπιον αFτως
ͱεκτορiδην αγαπητον, αλιγκιον αστερι καλῳ·
τον ρ' ͱεκτωρ καλεεσκε σκαμανδριον, αFταρ ͱοι αλλοι
FαστυFανακτ'· οιος γαρ ερυFατο FιλFιον ͱεκτωρ.
ητοι ͱο μεν μειδησε Fιδων ες παιδα σιωπῃ·
ανδρομαχη δε ͱοι αγχι παρFιστατο δακρυ χεFοντσα,
εν τ' αρα ͱοι φῦ χειρι, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
δαιμονιε, φθισει σε τεFον μενος, ουδ' ελεαιρεις
παιδα τε νηπιαχον, και εμ' αμμορον, ͱη ταχα χηρη
σεF εσομαι· ταχα γαρ σε κατακτανεοντι αχαιFοι,
παντες εφορμηθεντες· εμοι δε κε κερδιον ειη

σεϝ' απαμαρτουσῃ χθονα δυϝμεναι· ου γαρ ετ' αλλη
εσται θαλπωρη, επει αν συγε ποτμον εφεσπῃς.
την δ' αϝτε προσεϝεσπε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ·
η και εμοι ταδε παντα μελει, γυναι· αλλα μαλ' αινως
αιδεομαι τρωϝας και τρωϝαδας ͱελκεσιπεπλοϝς,
αι κε, κακος ͱως, νοσφιν αλυσκαδσω πολεμοϝο·
ουδε με θυϝμος ανωγει, επει μαθον εσμεναι εσθλος
αιϝει, και πρωτοισι μετα τρωϝεσι μαχεσθαι,
ͱαρνυμενος πατερος τε μεγα κλεος, ηδ' εμον αϝτοο.
ͱευ μεν γαρ τοδε ϝοιδα κατα φρενα και κατα θυϝμον,
εσσεται ͱημαρ, ͱοτ' αν ποτ' ολωλῃ ϝιλϝιος ϝιερη,
και πριαμος, και λαϝος ͱεϋμελιεο πριαμοϝο.
αλλ' ου μοι τρωϝων τοσον μελει αλγος οπισσω,
ουτ' αϝτης ͱεκαβης, ουτε πριαμοϝο ϝανακτος,
ουτε κασιγνῆτων, ͱοι κεν πολεες τε και εσθλοι
εν κονιϝῃσι πεσοιεν ͱυπ' ανδρεσι δυσμενεεσιν,
ͱοσον σεϝ, ͱοτε κεν τις αχαιϝων χαλκοχιτωνων
δακρυϝοεντσαν αγηται, ελευθερον ͱημαρ απαϝρωνς·
και κεν εν αργει εοντσα, προς αλλης ͱιστον ͱυφαινοις,
και κεν ͱυδωρ φορεοις μεσσῆιδος, η' ͱυπερειης,
πολλ' αϝεκαδσομενη· κρατερη δ' επικεισετ' αναγκη·
και ποτε τις ϝεσπῃσι, ϝιδων κατα δακρυ χεϝοντσαν,
ͱεκτορος ͱηδε γυνη, ͱος αριστεϝεσκε μαχεσθαι
τρωϝων ͱιπποδαμων, ͱοτε ϝιλϝιον αμφ' εμαχοντο.
ͱως ποτε τις ϝερεει· σοι δ' αϝ νεϝον εσσεται αλγος
χητεϊ τοιοδεδ' ανδρος, αμυϝνεεν δουλιον ͱημαρ.
αλλα με τεθνῆωτα χυτη κατα γαια καλυπτοι,
πριν γε τι σης τε βοης, σεϝο θ' ελκηθμοϝο πυθεσθαι!
ͱως ϝεσπων ͱοϝο παιδος ορεγσατο φαιδιμος ͱεκτωρ·
αψ δ' ͱο παϊς προς κολπον ͱεϋδσωνοϝο τιθηνης
εκλινθη ϝιϝαχων, πατερος φιλοϝ οψιν ατυχθενς,
ταρβησανς χαλκον τ', ηδε λοφον ͱιππιοχαιτην,
δδεινον απ' ακροτατης κορυθος νευοντα νοησανς·
εκ δ' εγελασσε πατηρ τε φιλος, και ποτνια μητηρ.
αϝτικ' απο κρᾶτος κορυθ' ͱελλετο φαιδιμος ͱεκτωρ,
και την μεν κατεθῆκεν επι χθονι παμφανοωντσαν.
αϝταρ ͱογ' ͱον φιλον ͱυιον επει κυσε, πῆλε τε χερσιν,
ϝεσπεν επευχσαμενος διϊ τ', αλλοισιν τε θεοισιν·
δσεϝ, αλλοι τε θεοι, δοτε δη και τονδε γενεσθαι
παιδ' εμον, ͱως και εγω περ, αριπρεπεα τρωϝεσιν·
και ποτε τις ϝεσποι, πατερος γ' ͱοδε πολλον αμεινων,
εκ πολεμοϝ ανιοντα· φεροι δ' εναρα βροτοεντα,
κτῆνανς δαϊϝιον ανδρα, χαρειη δε φρενα μητηρ.
ͱως ϝεσπων αλοχοϝο φιλης εν χερσιν εθῆκεν
παιδ' ͱεϝον· ͱη δ' αρα μιν κηωδει δεχσατο κολπῳ,
δακρυϝοεν γελασαντσα· ποσις δ' ελεησε νοησανς,

χειρι τε μιν κατερεξε, Ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
δαιμονιη, μη μοι τι λιϜην ακαχιδσεο θυϜμῷ· Z
ου γαρ τις μ' Ϝυπερ αισαν ανηρ αϜιδι προϊαπτσει·
μοιραν δ' ουτινα φημι πεφυγμενον εσμεναι ανδρων,
ου κακον, ουδε μεν εσθλον, επηκ ταπρῶτα γενηται.
αλλ' εις Ϝοικον ιοντσα σεϜ' αϜτῆς Ϝεργα κομιδσε,
Ϝιστον τ', ηλακατην τε, και αμφιπολοισι κελεϜε
Ϝεργον εποιχεσθαι· πολεμος δ' ανδρεσι μελησει.
Ϝως αρα φωνησανς κορυθ' Ϝελλετο φαιδιμος Ϝεκτωρ
Ϝιπποουριν· Ϝαλοχος δε φιλη Ϝοικονδ' εβεβηκεεν.
εντροπαλιδσομενη, θαλερον κατα δακρυ χεϜοντσα.
αιπσα δ' επειτ' εϜικανε δομοϜς Ϝεϋ ναιεταοντας
Ϝεκτορος ανδροφονοϜ· εκιχησατο δ' ενδοθι πολλας
αμφιπολοϜς, τῇσιν δε γοον παντσῇσιν ενῶρσεν.
ουδε παρις δηθυϜνεν εν Ϝυπσηλοισι δομοισιν·
αλλ' Ϝογ', επει κατεδῦ κλυτα τευχεα ποικιλα χαλκῷ,
σσεϜσατ' επειτ' ανα Ϝαστυ, ποσι κραιπνοισι πεποιθως.
Ϝως δ' Ϝοτε τις στατος Ϝιππος, ακοστησανς επι φατνῇ,
δεσμον ατοϜρηγσανς θεϜῃ πεδιοϜο κροαινων,
ϜεϜωθως λοϜεσθαι Ϝεϋρεϝος ποταμοϜο,
κυϜδιαων· Ϝυπσοο δε καρῃ Ϝεχει, αμφι δε χαιται
ωμοισ' αϜισσονται· Ϝο δ' αγλαϊηφι πεποιθως,
ριμφα Ϝε γονϜα φερει μετα Ϝηθεα και νομον Ϝιππων·
Ϝως Ϝυϊος πριαμοϜο παρις κατα περγαμοϜ ακρης
τευχεσι πανφαινων, Ϝωστ' ηλεκτωρ, εβεβηκεεν
καγχαλαων, ταχυες δε ποδες φερον· αιπσα δ' επειτα
Ϝεκτορα διϜον ετετμεν ϜαδελφεϜον, ευτ' αρ' εμελλεν
στρεφσεσθ' εκ χωρης, Ϝοθι Ϝῇ Ϝοαριδσε γυναικι.
τον προτερος προσεϜεσπεν αλεκσανδρος θεοϜειδης·
ηθει', η μαλα δη σε και εσσυμενον κατερυκω,
δηθυϜνων, ουδ' ηλθον εναισιμον, Ϝως εκελεϜες;
τον δ' απαμειβομενος προσεφη κορυθαιϜολος Ϝεκτωρ·
δαιμονι', ουκ αν τις τοι ανηρ, Ϝος εναισιμος ειη,
Ϝεργον ατιϜμησειε μαχης, επει αλκιμος εσσι.
αλλα Ϝεκων μεθιϜεις τε, και ουκ εθελεις· το δ' εμον κεαρ
αχνυται εν θυϜμῷ, Ϝοθ' υπερ σεθεν αισχε' ακοϜω
προς τροϜων, Ϝοι Ϝεχοντι πολυν πονον Ϝεινεκα σεϜο.
αλλ' ιομεν· τα δ' οπισθεν αρεσσομεθ', αι κε ποθι δσεϜς
δωῃ, επουρανιοισι θεοισ' αιϜειγενετῃσιν
κρητηρα στησασθαι ελευθερον εν μεγαροισιν,
εκ τροϜιης ελασαντας Ϝεϋκνημιδας αχαιϜοϜς.
Ϝως Ϝεσπων πυλεων εκσεσσυτο φαιδιμος Ϝεκτωρ· H
τῷ δ' Ϝαμ' αλεκσανδρος κι' ϜαδελφεϜος· εν δ' αρα θυϜμῷ
αμφοτεροι μεμασαν πολεμιδσεμεν ηδε μαχεσθαι.
Ϝως δε θεος ναϜτῃσιν εελδομενοισιν εδωκεν
ουρον, επην κε καμωντιν Ϝεϋξεστῃσ' ελατῃσιν

ποντον ελαϝνοντες, καματῳ δ' ͱυπο γυια λελυνται· H
ͱως αρα τω τροϝεσιν εελδομενοισ' εφανητην.
ενθ' ͱελετην, ͱο μεν ͱυιον αρεϝιθοοϝο ϝανακτος,
αρνῃ ναιεταοντα μενεσθιον, ͱον κορυνητης
γῆνατ' αρεϝιθοϝος και φιλομεδοντσα βοϝῶπις·
ͱεκτωρ δ' ηϊονεϝ εβαλ' ενχεϊ ͱοκσυοεντι
αϝχεν' ͱυπο στεφανης ͱευχαλκοϝ· ελυϝσε δε γυια.
γλαϝκος δ', ͱιππολοχοϝο παϊς, λυκιων αγος ανδρων,
ϝιφινοον βαλε δορϝι, κατα κρατερην ͱυσμινην,
δεχσιαδην, ͱιππων επιͱαλμενον ωκυιαϝων,
ωμον· ͱο δ' εκς ͱιππων χαμαδις πεσ'· ελυντο δε γυια.
τοϝς δ' ͱως ων ενοησε θεα γλαϝκωπις αθηνη
αργειϝοϝς ολεκοντας ενι κρατερῃ ͱυσμινῃ,
βη ρα κατ' ολυμποϝο καρηνων αͱικσαντσα
ϝιλϝιον εις ͱιερην· τῃ δ' αντιος ωρνυτ' απολλων,
περγαμοϝ εκ κατιων, τροϝεσι δ' εβουλετο νικην.
αλληλοισι δε τωγε συναντεσθην παρα φηγῳ·
την προτερος προσεϝεσπε ϝαναξ, διος ͱυιος, απολλων·
τιπτε συ δ' αϝ μεμαϝυια, διος θυγατερ μεγαλοϝο,
ηλθες απ' ολυμποϝο, μεγας δε σε θυϝμος ανͱηκεν;
αλλ' ει μοι τι πιθοιο, το κεν πολυ κερδιον ειη,
νυν μεν παϝσωμεν πολεμον και δαϝιοτητα.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε θεα γλαϝκωπις αθηνη·
ͱωδ' εστω, ͱεκαϝεργε· τα γαρ φρονεοντσα και αϝτη
ηλθον απ' ολυμποϝο, μετα τροϝας και αχαιϝοϝς·
αλλ' αγε, πως μεμονας πολεμον καταπαϝσεμεν ανδρων;
την δ' αϝτε προσεϝεσπε ϝαναξ, διος ͱυιος, απολλων·
ͱεκτορος ορσωμεν κρατερον μενος ͱιπποδαμοϝο,
ην τινα ποο δαναων προκαλεσσεται οιοθεν οιος
αντιβιον μαχεσασθαι εν αινῃ δαϝιοτητι·
ͱοι δε κ' αγασσαμενοι χαλκοκνημιδες αχαιϝοι
οιον επορσειαν πολεμιδσεμεν ͱεκτορι διϝῳ.
ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε θεα γλαϝκωπις αθηνη.
των δ' ͱελενος, πριαμοϝο φιλος παις, γσυνθετο θυϝμῳ
βουλην, ͱη ρα θεοισιν εϝανδανε μητιαοντσιν·
στη δε παρ' ͱεκτορ' ιων, και μιν προς μυϝθον εϝεσπεν·
ͱεκτορ, ͱυϊ πριαμοϝο, διϊ μητιν ͱαταλαντε,
η ρα νυ μοι τι πιθοιο; κασιγνητος δε τοι ημι.
αλλοϝς μεν καθισον τροϝας και παντας αχαιϝοϝς·
αϝτος δε προκαλεσσαι αχαιϝων ͱοστις αριστος,
αντιβιον μαχησασθαι εν αινῃ δαϝιοτητι·
ου γαρ πω τοι μοιρα θανεεν και ποτμον εφεσπεεν·
ͱως γαρ εγω ϝοπ' ακοϝσα θεων αιϝειγενεταϝων.
ͱως εφαθ'· εκτωρ δ' αϝτ' εχαρη μεγα, μυϝθον ακοϝσαις·
και ρ' ες μεσσον ιων, τροϝων ανεͱεργε φαλαγγας,
μεσσοϝο δορϝος ͱελων· τοι δ' ͱιδρυνθησαν ͱαπαντες.

καδ δ' αγαμεμνων ͱεσσεν ͱεϋκνημιδας αχαιϝοϛ·
καδ δ' αρ' αθηναιη τε και αργυροτοξσος απολλων
ͱεδσεσθην, ορνιχθσι ϝεϝοικοτες αιγυπιοισιν,
φηγῳ εφ' υπσηλῆ πατερος διος αιγιϝοχοϝο,
ανδρεσι τερπομενοι· των δε στιχες ͱῆατο πυκναι,
ασπισι και κορυθεσι και ενχεσι πεφρικυιαι.
ͱοιη δε δσεφυροϝο εχευατο ποντον επι φριξ
ορνυμενοϝο νεϝον, μελανει δε τε ποντος ͱυπ' αυτης·
τοιαι αρα στιχες ͱῆατ' αχαιϝων τε τρωϝων τε
εν πεδιῳ· ͱεκτωρ δε μετ' αμφοτεροισιν εϝεσπεν·
κεκλυτε μευ, τρωϝες, και ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι,
ͱοφρα ϝεπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελευει.
ͱορκια μεν κρονιδης ͱυπσιδσυγος ουκ ετελεσσεν,
αλλα κακα φρονεων τεκμαιρεται αμφοτεροισιν,
εις ͱο κεν η' ͱυμεες τρωϝιην ͱεϋπυργον ͱελητε,
η' αυτοι παρα ναϝσι δαμειετε ποντοποροισιν.
ͱυμῖν δ' εν γαρ εασιν αριστεϝες παναχαιϝων·
των νῦν ͱοντινα θυϝμος εμοι μαχεσασθαι ανωγει,
δευρ' ιτω εκ παντων, προμος εσμεναι ͱεκτορι διϝῳ.
ͱῳδε γε μυθεομαι, δσευς δ' αμμ' επι μαρτυρος εστω·
ει μεν κεν εμε κεινος ͱελῃ τανακηεϊ χαλκῳ,
τευχεα συλϝήσαις, φερετω κοιλας επι ναϝας,
σωμα δε ϝοικαδ' εμον δομεναι παλιν, ͱοφρα πυρος με
τρωϝες και τρωϝων ͱαλοχοι λελαχωντι θανοντα.
ει δε κ' εγω τον ͱελω, δωῃ δε μοι ευχος απολλων,
τευχεα συλϝήσαις, ͱοισω ποτι ϝιλϝιον ͱιρην,
και κρεμαω ποτι ναϝον απολλωνος ͱεκατοϝο·
τον δε νεκυν επι ναϝας ͱεϋσελμοϝς αποδωσω,
ͱοφρα ͱε ταρχυϝσωντι καρῆκομοωντες αχαιϝοι,
σημα τε ͱοι χευσωντιν επι πλατυ' ͱελλησποντῳ.
και ποτε τις ϝεσπητι και οπσιγονων ανθρωπων,
ναϝι πολυκληϝιδι πλεϝων επι ϝοινοπα ποντον·
ανδρος μεν τοδε σημα παλαι κατατεθνηῶτος,
ͱον ποτ' αριστευοντα κατεκτανε φαιδιμος ͱεκτωρ.
ͱως ποτε τις ϝερεει· το δ' εμον κλεος ου ποτ' ολειται.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῇ·
αιδεσθεν μεν αῆνασθαι, δδειδσαν δ' ͱυποδεχθαι.
οπσε δε δη μενελαϝος ανϝισταιτο, και μετεϝεσπεν·
ω μοι, απειλητηρες, αχαιϝιδες, ουκετ' αχαιϝοι!
η μεν δη λωβη ταδε γ' εσσεται αινοθεν αινως,
ει μη τις δαναων νῦν ͱεκτορος αντιος ειτιν.
αλλ' ͱυμεες μεν παντες ͱυδωρ και γαια γενοισθε,
ͱημενοι αϝθι ͱεκαστοι ακεαριοι, ακλεες αϝτως·
τῳδε δ' εγων αϝτος θωρηξομαι· αϝταρ ͱυπερθεν
νικης πειραθ' εχονται εν αθανατοισι θεοισιν.
ͱως αρα φωνησαις κατεδυϝσατο τευχεα καλα.

ενθα κε τοι, μενελαϝ, εφανη βιϝοτοιο τελεϝτη, 104
ει μη αναͱιξαντες ͱελον βασιλεϝες αχαιϝων· 106
αϝτος τ᾽ ατρεϝιδης, ευρυ κρεϝων αγαμεμνων, H
δεχσιτερης ͱελε χειρος, ϝεπος τ᾽ εφατ᾽, εκ τ᾽ ονομαδσεν·
    αφραινεις, μενελαϝε διοτρεφες· ουδε τι σε χρη
ταϝτης αφροσυνης· ανα δ᾽ ͱισχεο, κηδομενος περ, 110
μηδ᾽ εθελ᾽ εκς εριδος σεϝ αμεινονι φωτι μαχεσθαι· 111
και δ᾽ αχιλεϝς τοϝτῳ γε μαχῃ ενι κυϝδιανειρῃ 113
ρριγ᾽ αντιβολησ᾽, ͱοσπερ σεϝο πολλον αμεινων.
αλλα συ μεν νυν ͱιδσε᾽, ιων μετα ϝεθνος ͱεταιρων· 115
τοϝτῳ δε προμον αλλον αναστησοντιν αχαιϝοι. 116
    ͱως ϝεσπων παρεπειθσεν αδελφεϝοιο φρενας ͱηρως, 120
αισιμα παρϝεσπων· ͱο δ᾽ επειθετο. τοο μεν επειτα
γηθοσυνοι θεραποντες απ᾽ ωμων τευχε᾽ ͱελοντο.
νεστωρ δ᾽ αργειϝοισιν ανͱιστατο, και μετεϝεσπεν·
    ω ποποι! η μεγα πενθος αχαιϝιδα γαιαν ͱικανει·
η κε μεγ᾽ οιμωγσειε γερων ͱιππηλατα πηλεϝς, 125
εσθλος μυρμιδονων βουληφορος ηδ᾽ αγορεϝτης,
ͱος ποτε μ᾽ ειρομενος μεγ᾽ εγηθε᾽ ͱεϝῳ ενι ϝοικῳ,
παντων αργειϝων ϝερεων γενεην τε τοκον τε.
τοϝς νυν ει πτωσσοντας ͱυφ᾽ εκτορι παντας ακοϝσαι,
πολλα κεν αθανατοισι φιλας ανα χειρας αͱηραι, 130
θυϝμον απο μελεων δυϝναι δομον αϝιδος εισω.
αι γαρ, δσεϝ τε πατερ, και αθηναιη, και απολλον,
ͱηβεοιμ᾽, ͱως ͱοτ᾽ επ᾽ ωκυροϝῳ κελαδοντ᾽ εμαχοντο
αγρομενοι πυλιοι τε και αρκαδες ενχεσιμωροι,
φειας παρ τειχεσσιν, ιαρδανοϝ αμφι ρεϝεθρα· 135
τοισι δ᾽ ερευθαλιϝων προμος ͱιστατο, ϝεισϝοθεος φως,
τευχε᾽ ͱεχων ωμοισιν αρεϝιθοϝοιο ϝανακτος·
διϝοϝ αρεϝιθοϝοο, τον επικλησιν κορυνητην
ανδρες κικλησκον, καλλιδσωνοι τε γυναικες,
ͱοονεκ᾽ αρ᾽ ου τοκσοισι μαχεσκετο δορϝι τε μακρῳ, 140
αλλα σιδηρειῃ κορυνῃ ϝρηγνυσκε φαλαγγας. 141
τοϝ ͱογε τευχε᾽ ͱεχων προκαλιδσετο παντας αριστοϝς· 150
ͱοι δε μαλ᾽ ετρομεον και εδεδδισαν, ουδε τις ετλη·
αλλ᾽ εμε θυϝμος ανͱηκε πολυτλημων πολεμιδσεεν
θαρσει ͱεϝῳ· γενεῃ δε νεϝωτατος εσκον ͱαπαντων·
και μαχομην ͱοι εγω, δωκεν δε μοι ευχος αθηνη.
τον δη μηκιστον και καρτιστον κτανον ανδρα· 155
πολλος γαρ τις εκειτο παρηͱορος ενθα και ενθα.
ειθ᾽ ͱως ͱηβαϝοιμι, βιη δε μοι ενπεδος ειη,
τῳ κε ταχ᾽ αντησειε μαχης κορυθαιϝολος ͱεκτωρ.
ͱυμεων δ᾽ ͱοιπερ εαντιν αριστεϝες παναχαιϝων,
ουδ᾽ ͱοι προφρονεως μεμαθ᾽ εκτορος αντιον ελθεεν! 160
    ͱως νεικεσσ᾽ ͱο γερων· ͱοι δ᾽ ͱεννεα παντες ανεσταν.
ωρτο πολυ πρωτος μεν ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·

τῷ δ' επι τυϝδεϝιδης ωρτο κρατερος διομηδης· H
τοισι δ' επ' αιϝαντες, θοϝριν επιϝεσμενοι αλκην·
τοισι δ' επ' ιδομενεϝς, και οπαϝων ιδομενεϝος·
τοισι δ' επ' ευρυπυλος, ͱευαιμονος αγλαϝος ͱυιος·
αν δε θοϝανς ανδραιμονιδης, και διϝος ͱοδυσσεϝς.
παντες αρ' ͱοιγ' εθελον πολεμιδσεμεν ͱεκτορι διϝῳ.
τοις δ' αϝτις μετεϝεσπε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
κλῆρῳ νῦν πεπαλαχθε διαμπερες, ͱος κε λαχῃσιν·
ͱοϝτος γαρ δη ονησει ͱευκνημιδας αχαιϝοϝς·
και δ' αϝτος ͱον θυϝμον ονησεται, αι κε φυγῃσιν
δαϝιοϝ εκ πολεμοϝο και αινης δαϝιοτητος.
ͱως εφαθ'· οι δε κλῆρον εσημῆναντο ͱεκαστος,
εν δ' εβαλον κυνεῃ αγαμεμνονος ατρεϝιδαϝο.
λαϝοι δ' ῆρῆσαντο, θεοισι δε χειρας ανεσχον·
ͱῷδε δε τις ϝεσπεσκε, ϝιδων εις ουρανον ευρυν·
δσεϝ πατερ, η' αιϝαντα λαχεεν, η τυϝδεϝος ͱυιον,
η' αϝτον βασιλεϝα πολυχρυσοϝο μυκηνης!
ͱως αρ' εφαν· παλλεν δε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
εκ δ' εθορε κλῆρος κυνεης, ͱον αρ' ηθελον αϝτοι,
αιϝαντος· κηρυκς δε, φερων αν' ͱομιλϝον ͱαπαντῃ,
δεικσ' ενδεχσια παντεσιν αριστεϝεσιν αχαιϝων·
ͱοι δ' ου γιγνῶσκοντες απῆῆναντο ͱεκαστος·
αλλ' ͱοτε δη τον ͱικανε, φερων αν' ͱομιλϝον ͱαπαντῃ,
ͱος μιν επιγραπτσανς κυνεῃ βαλε φαιδιμος αιϝανς,
ητοι ͱυπεσχεθε χειρ'· ͱο δ' αρ' ενβαλεν, αγχι παραστανς·
γνῶ δε κλῆροϝο σημα ϝιδων, γηθησε δε θυϝμῷ.
τον μεν παρ ποδ' ͱεϝον χαμαδις βαλ', εφωνησεν τε·
ω φιλοι, ητοι κλῆρος εμος, χαιρω δε και αϝτος
θυϝμῷ· επει δοκεω νικῆσεμεν ͱεκτορα διϝον.
αλλ' αγεθ', οφρ' αν εγω πολεμῆια τευχεα δυϝω,
τοφρ' ͱυμεες ευχεσθε διϊ κρονιϝωνι ϝανακτι.
ͱως εφαθ'· οι δ' ευχοντο διϊ κρονιϝωνι ϝανακτι.
ͱῷδε δε τις ϝεσπεσκε, ϝιδων εις ουρανον ευρυν·
δσεϝ πατερ, ιδηθεν μεδεων, κυϝδιστε, μεγιστε,
δος νικην αιϝαντι και αγλαϝον ευχος ͱαρεσθαι·
ει δε και ͱεκτορα περ φιλεεις, και κηδεαι αϝτοο,
ϝεισϝην αμφοτεροισι βιην και κυδος οπασσον.
ͱως αρ' εφαν· αιϝανς δ' εκορυσσετο νωροπι χαλκῷ.
αϝταρ επειδη παντα περι χρο' εϝεσσατο τευχεα,
σσεϝσατ' επειθ', οιος τε πελωριος ερχεται αρεϝς,
ͱος τ' ειτιν πολεμονδε μετ' ανερας, ͱοϝστε κρονιϝων
θυμοβοροϝ εριδος μενεϊ γσυνεͱῆκε μαχεσθαι.
τοιος αρ' αιϝανς ωρτο πελωριος, ͱερκος αχαιϝων,
μειδιαων βλοσυροισι προσωπασι· νερθε δε ποσσιν
ηϊε μακρα βιβανς, κραδαων δολιχοσκιον ενχος.
τον δε και αργειϝοι μεγ' εγηθεον εισͱοραοντες·

τρωϝας δε τρομος αινος ͱυπηλυθε γυια ͱεκαστον, 215
ͱεκτορι τ' αϝτῷ θυϝμος ενι στηθεσσ' επατασσεν· 216
αιϝας δ' εγγυθεν ηλθε, φερων σακος, ηΰτε πυργον, 219
χαλκεον, ͱεπταβοϝειον, ͱο ͱοι τυχιος καμε τευχων, 220
σκυτοτομων ͱοχ' αριστος, εν ͱυλϝῇ ϝοικια ναιων· H
ͱος ͱοι εποιησεν σακος αιϝολον, ͱεπταβοϝειον,
ταυρων δσατρεφεων, επι δ' ͱογδοον ηλασε χαλκον.
το προσθε στερνοϝο φερων τελαμωνιος αιϝας
στη ρα μαλ' ͱεκτορος εγγυς, απειλησαυς δε προσηϝϝδα· 225
ͱεκτορ, νῦν μεν δη σαφα ϝειδσεαι οιοθεν οιος,
ͱοιοι και δαναοισιν αριστεϝες μετεασιν,
και μετ' αχιλληϝα ϝρηγσηνορα, θυϝμολεϝοντα. 228
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ· 233
αιϝαν διϝογενες, τελαμωνιε, κοιρανε λαϝων,
μη τι μεϝ, ηΰτε παιδος αφαϝροϝο, πειρητιδσε, 235
ηε γυναικος, ͱη ουκ ϝοιδεν πολεμηϊα ϝεργα·
αϝταρ εγων ͱεῦ ϝοιδα μαχας τ', ανδροκτασιας τε. 237
ῆ ρα, και αμπεπαλων προϊϝει δολιχοσκιον εγχος, 244
και βαλεν αιϝαντος δδεινον σακος ͱεπταβοϝειον, 245
ακροτατον κατα χαλκον, ͱος ͱογδοος ῆεν επ' αϝτῷ.
ͱεξ δε δια πτυχας ηλθε δαϝιδσων χαλκος ατειρης·
εν τῇ δ' ͱεβδοματῃ ϝρινῷ σχετο. δεϝτερος αϝτε
αιϝας διϝογενης προϊϝηκε δολιχοσκιον εγχος,
και βαλε πριαμιδαϝο κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην. 250
δια μεν ασπιδος ηλθε φαϝεινης οβριμον εγχος,
και δια θωρηκος πολυδαιδαλοϝ ηρηρειστο. 252
τω δ' εκσπασσαμενω δολιχ' εγχεα χερσιν ͱαμ' αμφω 255
γσυν ρ' επεσον, λεϝουσι ϝεϝοικοτες ωμοφαγοισιν,
η συσι καπροισιν, των τε σθενος ουκ αλαπαδνον.
πριαμιδης μεν επειτα μεσον σακος ουτασε δορϝι,
ουδ' εϝρῆγσεν χαλκον, ανεγναμφθη δε ͱοι αιχμη.
αιϝας δ' ασπιδα νυκσεν εφαλμενος· ͱη δε δια προ 260
ηλυθεν εγχειη· στυφελιξε δε μιν μεμαϝῶτα·
τμηδην δ' αϝχεν' επηλθε· μελαν δ' ανεκηκιεν ͱαιμα.
αλλ' ουδ' ͱως απεληγε μαχης κορυθαιϝολος ͱεκτωρ·
αλλ' αναχασσαμενος λιθον ͱελετο χειρι παχειῃ,
κειμενον εν πεδιῳ, μελανα, τρῆχυν τε, μεγαν τε· 265
τῷ βαλεν αιϝαντος δδεινον σακος ͱεπταβοϝειον,
μεσσον επομφαλιον· περιϝηχησεν δ' αρα χαλκος.
δεϝτερος αϝτ' αιϝας πολυ μειδσονα λαϝαν αϝειρας,
ͱῆκ' επιδινεϝσας, επερεισε δε ϝιν' απελεθρον·
εισῳ δ' ασπιδ' εϝαγσε, βαλων μυλοϝειδεϊ πετρῳ· 270
βλαπτσε δε ͱοι φιλα γουνατ'· ο δ' ͱυπτιος εκσετανυσθη,
ασπιδ' ενι χριμφθεις· τον δ' αιπσ' ωρθωσεν απολλων.
και νυ κε δη χσιφεεσσ' αϝτοσχεδον ουταδσοντο,
ει μη κηρῦκες, διος αγγελοι ηδε και ανδρων,

ηλθον, hο μεν τροFων, hο δ' αχαιFων χαλκοχιτῶνων·
ταλθυβιος τε και ιδαιος, πεπνυμενω αμφω· H
μεσσῷ δ' αμφοτερων σκηπτρα σχεθον· Fειπε τε μυFθον
κηρυκς ιδαιος πεπνυμενα μηδεα Fειδως·
μηκετι, παιδε φιλω, πολεμιδσετε, μηδε μαχεσθον·
αμφοτερω γαρ σφοFι φιλει νεφεληγερετα δσεFς·
αμφω δ' αιχμῆτα· τογε δη και Fιδμεν hαπαντες.
νυκς δ' ηδη τελεθει, αγαθον και νυκτι πιθεσθαι.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη τελαμωνιος αιFανς·
ιδαι', hεκτορα ταFτα κελεFετε μυFθησασθαι·
αFτος γαρ χαρμῇ προκαλεσσατο παντας αριστοFς.
αρχετω· αFταρ εγω μαλα πειθσομαι, hῇπερ αν hοFτος.
τον δ' αFτε προσεFεσπε μεγας κορυθαιFολος hεκτωρ·
αιFαν, επει τοι εδῶκε θεος μεγαθος τε βιην τε,
και πινυτην, περι δ' ενχει αχαιFων φερτατος εσσι,
νῦν μεν παFσωμεσθα μαχης και δαFιοτητος,
σημερον· hυστερον αFτε μαχησομεθ', εις hο κε δαιμων
αμμε διακρῖνῃ, δῶῃ δ' hετεροισι γε νικην·
hως συ hεϋφρῆνῃς παντας παρα ναFσιν αχαιFοFς·
αFταρ εγω κατα Fαστυ μεγα πριαμοFο Fανακτος
τροFας hεϋφρανεω και τροFιδας hελκεσιπεπλοFς·
hαιτε μοι ευχομεναι θειον δυFονται αγῶνα.
δῶρα δ', αγ', αλληλοισι περικλυτα δῶομεν αμφω,
hοφρα τις hῶδε Fεπητιν αχαιFων τε τροFων τε·
η μεν εμαρνασθην εριδος περι θυFμοβοροFο,
ηδ' αFτ' εν φιλοτητι διετμαγεν αρθμησαντε.
hως αρα φῶνησανς δωκε χσιφος αργυροhηλον,
γσυν κολεῷ τε φερων και hεϋτμῆτῳ τελαμῶνι·
αιFανς δε δσωστηρ' εδιδῶ φοινικι φαFεινον.
τω δε διακρινθεντε, hο μεν μετα λαFον αχαιFων
ηϊ', hο δ' ες τροFων hομαδον κιε· τοι δ' εχαρησαν
hως Fειδον δσωFον τε και αρτεμεα προσιοντα,
αιFαντος προφυγοντα μενος και χειρας ααπτοFς·
και ρ' ῆγον προτι Fαστυ, αhελποντες σαον εεναι.
αιFαντ' αFθ' ετερωθεν hεϋκνημιδες αχαιFοι
εις αγαμεμνονα διFον αγον κεχαρῆοτα νικῇ.
hοι δ' hοτε δη κλισιῇσιν εν ατρεFιδαF εγενοντο,
τοισι δε βοFν hιερεFσε Fαναкς ανδρων αγαμεμνων
αρσενα, πενταFετηρον, hυπερμενεϊ κρονιFῶνι·
τον δερον, αμφι θ' επον, και μιν διεχεFσαν hαπαντα,
μιστυλλον τ' αρ' επισταμενως, πῆραν τ' οβελοισιν,
ῶπτησαν τε περιφραδεως, Fερυσαντο τε παντα.
αFταρ επει παFσαντο πονοο, τετυχοντο τε δαιτα,
δαινῦντ', ουδε τι θυFμος εδεFετο δαιτος Fεϊσ Fης.
νωτοισιν δ' αιFαντα διηνεκεεσ' εγεραιρεν
hηρως ατρεFιδης, ευρυ κρεFων αγαμεμνων.

αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο, H
τοισ' ͱο γερων πανπρῶτος ͱυφαινεεν ἦρχετο μητιν
νεστωρ, ͱοο και προσθεν αριστη εφαινετο βουλη·
ͱο σφιν ͱεϋφρονεων αγορεϝσατο, και μετεϝεσπεν·
ατρεϝιδη τε, και αλλοι αριστεϝες παναχαιϝων,
πολλοι γαρ τεθναντι καρῆκομαοντες αχαιϝοι,
των νῦν ͱαιμα κελαινον ͱεϋροϝον αμφι καμανδρον
εσκεδασ' ͱοκσυς αρεϝς, ψυϝχαι δ' αϝιδοσδε κατηλθον.
τῷ σε χρη πολεμον μεν ͱαμ' ἠοϊ παϝσαι αχαιϝων,
αϝτοι δ' αγρομενοί κυκλησομεν ενθαδε νεκροϝς
βοϝσι και ͱημιονοισιν· αταρ κατακῆομεν αϝτοϝς.
τυμβον δ' αμφι πυρην ͱενα χεϝσομεν εκσαγαγοντες,
ακριτον εκ πεδιοο· ποτι δ' αϝτον δημομεν ὦκα
πυργοϝς ͱυψηλοϝς, ϝελϝαρ ναϝων τε και αϝτων.
εν δ' αϝτοισι πυλας ποιησομεν ͱευ αραρυιας,
ͱοφρα δι' αϝταϝων ͱιππηλασιη ͱοδος ειη·
εκτοσθεν δε βαθυιαν ορυκσομεν ενγυθι ταφρον,
ͱη χ' ιπποϝς και λαϝον ερυκακοι αμφις εοντσα,
μη ποτ' επιβριθσῇ πολεμος τροϝων αγερωχων.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επῄνησαν βασιλεϝες.
τροϝων αϝτ' αγορη γ' ἦν ϝιλϝιοϝ εν πολι' ακρῇ,
δδειλη, τετρῆχυια, παρα πριαμοϝο θυρῇσιν·
τοισιν δ' αντῆνωρ πεπνυμενος ἦρχ' αγορεϝεεν·
κεκλυτε μεο, τροϝες, και δαρδανοι, ηδ' επικουροι,
ͱοφρα ϝεπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει.
δευτ' αγετ', αργειϝην ͱελενην και κτημαθ' αμ' αϝτῇ
δῶομεν ατρεϝιδῃσιν αγεεν· νῦν δ' ͱορκια πιθτα
ψσευδσαμενοι μαχομεσθα· τῷ ου νυ τι κερδιον ͱημῖν.
ητοι ͱογ' ͱως ϝεσπων κατ' αρ' ͱεδσετο· τοισι δ' ανεστη
διϝος αλεκσανδρος, ͱελενης ποσις ἠϋκομοϝο·
ͱος μιν αμειβομενος ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
αντῆνορ, συ μεν ουκ ετ' εμοι φιλα ταϝτ' αγορεϝεις·
ϝοιδσθα και αλλον μυϝθον αμεινονα τοοδε νοησαι·
ει δ' ͱετεον δη τοϝτον απο σπουδης αγορεϝεις,
εκς αρα δη τοι επειτα θεοι φρενας ὤλεσαν αϝτοι.
αϝταρ εγω τροϝεσι μεθ' ιπποδαμοισ' αγορεϝσω·
αντικρυς δ' αποφημι, γυναικα μεν ουκ αποδῶσω·
κτηματα δ', ͱοσ' αγομην εκς αργεος ͱημετερον δῶ,
παντ' εθελω δομεναι, και ϝοικοθεν αλλ' επιθεεναι.
ητοι ͱογ' ͱως ϝεσπων κατ' αρ' ͱεδσετο· τοισι δ' ανεστη
δαρδανιδης πριαμος, θεοφιν μηστωρ ͱαταλαντος·
ͱος σφιν ͱεϋφρονεων αγορεϝσατο, και μετεϝεσπεν·
κεκλυτε μεο, τροϝες, και δαρδανοι, ηδ' επικουροι,
ͱοφρα ϝεπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει.
νῦν μεν δορπον ͱελεσθε κατα πτολιν, ͱως το παρος περ,
και φυλακης μνῆσασθε, και εγρηγορθε ͱεκαστος·

ἦοαθεν δ' ιδαιος ιτω κοιλας επι ναϝας, Η
ϝεσπεμεν ατρεϝιδῃσ', αγαμεμνονι και μενελαϝῳ,
μυϝθον αλεκσανδροϝο, τοϝ ͱενεκα νεικος ορωρεν·
και τοδε ϝεσπεμεναι πυκινον ϝεπος, αι κ' εθελωντιν
παϝσασθαι πολεμοϝο δυσϝηχεος, εις ͱο κε νεκροϝς
κηομεν· ͱυστερον αϝτε μαχησομεθ', εις ͱο κε δαιμων
αμμε διακρινῃ, δωῃ δ' ͱετεροισι γε νικην.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα του μαλα μεν κλυϝον, ηδ' επιθοντο.
ἦοαθεν δ' ιδαιος εβη κοιλας επι ναϝας.
τοϝς δ' ͱευρ' ειν αγορῃ δαναοϝς, θεραποντας αρεϝος,
ναϝι παρα πρυμνῃ αγαμεμνονος· αϝταρ ͱο τοισιν,
στανς εν μεσσοισιν, μετεφωνεεν ηπυτα κηρυκς·
ατρεϝιδαι τε, και αλλοι αριστεϝες πανακαιϝων,
ἦνωγεν πριαμος τε, και αλλοι τρωϝες αγαϝοι,
ϝεσπεμεν, αι κε περ υμμι φιλον και ͱηδυ γενοιτο,
μυϝθον αλεκσανδροϝο, τοϝ ͱενεκα νεικος ορωρεν·
κτηματα μεν ͱοσ' αλεκσανδρος κοιλῃσ' ενι ναϝεσσιν
ἦγαγετο τροϝινδ', ͱως πριν ωφελλ' απολεσθαι!
παντ' εθελει δομεναι, και ϝοικοθεν αλλ' επιθειναι·
κοϝριδιην δ' ͱαλοχον μενελαϝοιο κυϝδαλιμοιο
ου φησιν δωσεεν· η μην τρωϝες γε κελονται.
και δε τοδ' ἦνωγον ϝεσπειν ϝεπος, αι κ' εθελητε
παϝσασθαι πολεμοϝο δυσϝηχεος, εις ͱο κε νεκροϝς
κηομεν· ͱυστερον αϝτε μαχησομεθ', εις ͱο κε δαιμων
αμμε διακρινῃ, δωῃ δ' ͱετεροισι γε νικην.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ.
οψε δε δη μετεϝειπε βοην αγαθος διομηδης·
μητ' αρ τις νυν κτηματ' αλεκσανδροϝο δεχεσθω,
μηθ' ͱελενην· γνωτον δε, και ͱος μαλα νηπιος εστιν,
ͱως ηδη τρωϝεσιν ολεθροϝο πειρατ' εφαπται.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επιϝιαχον ͱυιες αχαιϝων,
μυϝθον αγασσαμενοι διομηδεος ͱιπποδαμοιο.
και τοτ' αρ' ιδαιον προσεφη κρειων αγαμεμνων·
ιδαι', ητοι μυϝθον αχαιϝων αϝτος ακοϝεις,
ͱως τοι ͱυποκρινονται· εμοι δ' επιϝανδανει ͱοϝτως·
αμφι δε νεκροισιν, κατακηεμεν ουτι μεγαιρω·
ου γαρ τις φειδω νεκυων κατατεθνηωτων
γιγνετ', επει κε θανωσι, πυρος μειλισσεμεν ωκα·
ͱορκια δε δσεϝς ϝιδστω εριγδουπος, ποσις ͱηρης.
ͱως ϝειπων το σκηπτρον ανεσχεθε πασι θεοισιν·
αψορροϝον δ' ιδαιος εβη ποτι ϝιλϝιον ͱιρην.
ͱοι δ' ͱεατ' ειν αγορῃ τρωϝες και δαρδανιϝωνες,
παντες ͱομηγερεες, ποτιδεχμενοι ͱοπποτ' αρ ελθοι
ιδαιος· ͱο δ' αρ' ηλθε και αγγελιην απεϝειπεν,
στανς εν μεσσοισιν· τοι δ' ͱοπλιδσοντο μαλ' ωκα,
αμφοτερον, νεκυας τ' αγεμεν, ͱετεροι δε μεθ' υλϝην.

αργειϝοι δ' ͱετερωθεν ͱεϋσελμων απο ναϝων Η
ωτρυϝνοντο νεκυας τ' αγεμεν, ͱετεροι δε μεθ' υλϝην.
  ἠελιος μεν επειτα νεϝον προσεβαλλεν αρουρας,
εξ ακαλαρεϝταϝο βαθυρροϝοϝ ωκεανοϝο
ουρανον εισανιων· ͱοι δ' ἠντεον αλληλοισιν.
ενθα διαγνωναι χαλεπως ἠν ανδρα ͱεκαστον·
αλλ' ͱυδατι νιζοντες απο βροτον ͱαιματοεντα,
δακρυϝα θερμα χεϝοντες, ͱαμαγσαϝων επαεῖραν·
ουδ' εϝαε κλαϝεεν πριαμος μεγας· ͱοι δε σιωπῃ
νεκροϝς πυρκαϝιης επενηϝεον, αχνυμενοι κεαρ·
εν δε πυρι πρηθσαντες εβαν ποτι ϝιλϝιον ͱιρην.
ͱως δ' αϝτως ͱετερωθεν ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι
νεκροϝς πυρκαϝιης επενηϝεον, αχνυμενοι κεαρ·
εν δε πυρι πρηθσαντες εβαν κοιλας επι ναϝας.
  ημος δ' ουτ' αρ πω ἠως, ετι δ' αμφιλυκη νυξ,
τημος αρ' αμφι πυρην κριτος εγρετο λαϝος αχαιϝων·
τυμβον δ' αμφ' αϝτην ͱεν' εποιεον εξαγαγοντες,
ακριτον εκ πεδιοο· ποτι δ' αϝτον τειχος εδειμαν,
πυργοϝς θ' υπσηλοϝς, ϝελϝαρ ναϝων τε και αϝτων.
εν δ' αϝτοισι πυλας ενεποιεον ͱευ αραρυιας,
ͱοφρα δι' αϝταων ͱιππηλασιη ͱοδος ειη·
εκτοσθεν δε βαθειαν επ' αϝτῳ ταφρον ορυξαν,
ευρειαν, μεγαλην· εν δε σκολοπας κατεπηξαν.
  δυϝσατο δ' ἠελιος, τετελεστο δε ϝεργον αχαιϝων·
βοϝφονεον δε κατα κλισιας, και δορπον ͱελοντο.
ναϝες δ' εκ λημνοϝο παρεσταν, ϝοινον αγουσαι,
πολλαι, τας προεϝηκεν ιησονιδης ͱεϋναϝος,
τον ρ' ετεχ' υπσιπυλη ͱυπ' ιησονι, ποιμενι λαϝων.
χωρις δ' ατρεϝιδῃσ', αγαμεμνονι και μενελαϝῳ,
δωκεν ιησονιδης αγεμεν μεθυ, χιλια μετρα.
ενθ' αρα ϝοινιζοντο καρηκομοωντες αχαιϝοι,
αλλοι μεν χαλκῳ, αλλοι δ' αιθωνι σιδηρῳ,
αλλοι δε ϝρινοις, αλλοι δ' αϝτοισι βοϝεσιν.
παννυχιοι μεν επειτα καρηκομοωντες αχαιϝοι
δαινυντο, τρωϝες δε κατα πτολιν ηδ' επικουροι.
παννυχιος δε σφιν κακ' εμηδετο μητιετα δσεϝς,
σμερδαλεα κτυπεων· τοϝς δε χλωρον δδεος ͱαιρεεν·
ϝοινον δ' εκ δεπαων χαμαδις χεϝον, ουδε τις ετλη
πιϝεμεναι, πριν λειβσαι ͱυπερμενεϊ κρονιϝωνι.
κοιμησαντ' αρ' επειτα, και ͱυπνοϝο δωρον ͱελοντο.
  ἠως μεν κροκοπεπλος εκιδνατο πασσαν επ' αιαν, Θ
δσεϝς δε θεων αγορην ποιησατο τερπικεραυνος
ακροτατῃ κορυφῃ πολυδειραδος ολυμποϝο·
αϝτος δε σφ' αγορεϝε, θεοι δ' ͱυπο παντες ακοϝον·
  κεκλυτε μευ, παντες τε θεοι, πασσαι τε θεαιναι,
ͱοφρα ϝειπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει·

αλλα συγ' ορνυθι τοϝτον, επειγεσθω δε και αϝτος, Z
ͱως κεν μ' εντοσθεν πολιος καταμαρπτσῃ εοντα.
και γαρ εγω ϝοικονδ' εσελευθσομαι, ͱοφρα ϝιδωμαι
ϝοικεϝας, ͱαλοχον τε φιλην, και νηπιον ͱυιον.
ου γαρ ϝοιδ', ει ετι σφιν ͱυποτροπος ͱικσομαι αϝτις,
η' ηδη μ' ͱυπο χερσι θεοι δαμαωσιν αχαιϝων.
ͱως αρα φωνησαις απεβη κορυθαιϝολος ͱεκτωρ.
αιπσα δ' επειτ' ειͱικανε δομοϝς ͱεϋ ναιεταοντας,
ουδ' ͱευρ' ανδρομαχην λεϝκωλενον εν μεγαροισιν·
αλλ' ͱηγε συν παιδι και αμφιπολῳ ͱεϋπεπλῳ
πυργῳ εφεστηκει γοαοντσα τε, μυϝρομενη τε.
ͱεκτωρ δ' ͱως ουκ ενδον αμυμον' ετετμεν ͱακοιτιν,
εστη επ' ουδον ιων, μετα δε δμωῇσιν εϝεσπεν·
ει δ' αγε, μοι, δμωαι, νημερτεα μυϝθησασθε·
πῃ εβη ανδρομαχη λεϝκωλενος εκ μεγαροϝο;
ηε πῃ ες γαλαϝων, η' εινατερων ͱεϋπεπλων,
η' ες αθηναιης εκσοιχεται, ενθα περ αλλαι
τροϝιδες ͱευπλοκαμοι δδεινην θεον ͱιλασκονται;
τον δ' αϝτ' οτρηρη ταμιη προς μυϝθον εϝεσπεν·
ͱεκτορ, επει μαλ' ανωγας αληθεα μυϝθησασθαι,
ουτε πῃ ες γαλαϝων, ουτ' εινατερων ͱεϋπεπλων,
ουτ' ες αθηναιης εκσοιχεται, ενθα περ αλλαι
τροϝιδες ͱευπλοκαμοι δδεινην θεον ͱιλασκονται.
αλλ' επι πυργον εβη μεγαν ϝιλϝιοϝ, ͱουνεκ' ακοϝσεν
τειρεσθαι τροϝας, μεγα δε κρατος ειναι αχαιϝων.
ῆ ρα γυνη ταμιη· ͱο δ' απεσσυτο δωματος ͱεκτωρ
την αϝτην ͱοδον αϝτις, ͱεϋκτιμενας κατ' αγυιας.
ευτε πυλας ειͱικανε, διερχομενος μεγα ϝαστυ,
σκαιϝας, τῃ αρ εμελλε διεκσιεναι πεδιονδε,
ενθ' ͱαλοχος πολυδωρος εναντιη ηλθε θεϝουσα,
ανδρομαχη, θυγατηρ μεγαλητορος ηετιϝωνος·
ηετιϝων, ͱος εναιεν ͱυπο πλακῳ ͱυλϝηεντσῃ,
θηβῃ ͱυποπλακιῃ, κιλικεσ' ανδρεσι ϝανασσων·
τοο περ δη θυγατηρ ͱεχεθ' εκτορι χαλκοκορυστῃ·
ͱη ͱοι επειτ' ηντησ', ͱαμα δ' αμφιπολος κιεν αϝτῃ,
παιδ' επι κολπον ͱεχοντσ' αταλαφρονα, νηπιον αϝτως,
ͱεκτορεδην αγαπητον, αλιγκιον αστερι καλῳ·
τον ρ' ͱεκτωρ καλεεσκε σκαμανδριον, αϝταρ ͱοι αλλοι
ϝαστυϝανακτ'· οιος γαρ ερυϝετο ϝιλϝιον ͱεκτωρ.
ητοι ͱο μεν μειδησε ϝιδων ες παιδα σιωπῃ·
ανδρομαχη δε ͱοι αγχι παριστατο δακρυ χεϝουσα,
εν τ' αρα ͱοι φυ χειρι, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
δαιμονιε, φθισει σε τεϝον μενος, ουδ' ελεαιρεις
παιδα τε νηπιαχον, και εμ' αμορον, ͱη ταχα χηρη
σεϝ εσομαι· ταχα γαρ σε κατακτανεουσιν αχαιϝοι,
παντες εφορμηθεντες· εμοι δε κε κερδιον ειη

σεϝ' αφαμαρτουσῃ χθονα δυϝμεναι· ου γαρ ετ' αλλη Ζ
εσται θαλπωρη, επει αν συγε ποτμον εφεσπῃς. 412
την δ' αϝτε προσεϝεσπε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ· 440
η και εμοι ταδε παντα μελει, γυναι· αλλα μαλ' αινως
αιδεομαι τροϝας και τροϝιαδας ͱελκεσιπεπλοϝς,
αι κε, κακος ͱως, νοσφιν αλυσκαδσω πολεμοιο·
ουδε με θυϝμος ανωγεν, επει μαθον εσμεναι εσθλος
αιϝει, και πρῶτοισι μετα τροϝεσι μαχεσθαι, 445
ͱαρνυμενος πατερος τε μεγα κλεος, ηδ' εμον αϝτοο.
ͱευ μεν γαρ τοδε ϝοιδα κατα φρενα και κατα θυϝμον,
εσσεται ͱημαρ, ͱοτ' αν ποτ' ολωλῃ ϝιλϝιος ϝιρη,
και πριαμος, και λαϝος ͱεϋμελιεο πριαμοιο.
αλλ' ου μοι τροϝων τοσον μελει αλγος οπισσω, 450
ουτ' αϝτης ͱεκαβης, ουτε πριαμοιο ϝανακτος,
ουτε κασιγνῆτων, ͱοι κεν πολεες τε και εσθλοι
εν κονιϝῃσι πεσοιεν ͱυπ' ανδρεσι δυσμενεεσιν,
ͱοσον σεϝ, ͱοτε κεν τις αχαιϝων χαλκοχιτωνων
δακρυϝοεντσαν αγηται, ελευθερον ͱημαρ απαϝρας· 455
και κεν εν αργει εοντσα, προς αλλης ͱιστον ͱυφαινοις·
και κεν ͱυδωρ φορεοις μεσσηιδος, η' ͱυπερειης,
πολλ' αϝεκαδσομενη· κρατερη δ' επικεισετ' αναγκη·
και ποτε τις ϝεσπῃσι, ϝιδων κατα δακρυ χεϝοντσαν,
ͱεκτορος ͱηδε γυνη, ͱος αριστεϝεσκε μαχεσθαι 460
τροϝων ͱιπποδαμων, ͱοτε ϝιλϝιον αμφ' εμαχοντο.
ͱως ποτε τις ϝερεει· σοι δ' αϝ νεϝον εσσεται αλγος
χητεϊ τοιοϝοδ' ανδρος, αμυϝνεεν δουλιον ͱημαρ.
αλλα με τεθνηῶτα χυτη κατα γαια καλυπτοι,
πριν γε τι σης τε βοης, σεϝο θ' ελκηθμοιο πυθεσθαι! 465
ͱως ϝεσπων ͱοϝο παιδος ορεξατο φαιδιμος ͱεκτωρ·
αψ δ' ͱο παϊς προς κολπον ͱεϋδσωνοιο τιθηνης
εκλινθη ϝιϝαχων, πατερος φιλοϝ οψιν ατυχθεις,
ταρβησας χαλκον τ', ηδε λοφον ͱιππιοχαιτην,
δδεινον απ' ακροτατης κορυθος νευοντα νοησας· 470
εκ δ' εγελασσε πατηρ τε φιλος, και ποτνια μητηρ.
αϝτικ' απο κρᾶτος κορυθ' ͱελλετο φαιδιμος ͱεκτωρ,
και την μεν κατεθηκεν επι χθονι παμφανοωντσαν.
αϝταρ ͱογ' ͱον φιλον ͱυιον επει κυσε, πῆλε τε χερσιν,
ϝεσπεν επευχσαμενος διϊ τ', αλλοισιν τε θεοισιν· 475
δσεϝ, αλλοι τε θεοι, δοτε δη και τονδε γενεσθαι
παιδ' εμον, ͱως και εγω περ, αριπρεπεα τροϝεσιν· 477
και ποτε τις ϝεσποι, πατερος γ' ͱοδε πολλον αμεινων, 479
εκ πολεμοϝ ανιοντα· φεροι δ' εναρα βροτοεντα, 480
κτηνας δαϊον ανδρα, χαρειη δε φρενα μητηρ.
ͱως ϝεσπων καλοχοιο φιλης εν χερσιν εθηκεν
παιδ' ͱεϝον· ͱη δ' αρα μιν κηωδει δεξατο κολπῳ,
δακρυϝοεν γελασαντσα· ποσις δ' ελεησε νοησας,

χειρι τε μιν κατερεχσε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν· 485
δαιμονιη, μη μοι τι λιϝην ακαχιδσεο θυϝμῷ· Ζ
ου γαρ τις μ' ͱυπερ αισαν ανηρ αϝιδι προϊαπτσει·
μοιραν δ' ουτινα φημι πεφυγμενον εσμεναι ανδρων,
ου κακον, ουδε μεν εσθλον, επηϋ ταπρῶτα γενηται.
αλλ' εις ϝοικον ιουτσα σεϝ' αϝτῆς ϝεργα κομιδσε, 490
ͱιστον τ', ηλακατην τε, και αμφιπολοισι κελεϝε
ϝεργον εποιχεσθαι· πολεμος δ' ανδρεσι μελησει. 492
ͱως αρα φῶνησανς κορυθ' ͱελλετο φαιδιμος ͱεκτωρ 494
ͱιππουριν· ͱαλοχος δε φιλη ϝοικονδ' εβεβηκεεν 495
εντροπαλιδσομενη, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντσα.
αιπσα δ' επειτ' εͱικανε δομοϝς ͱεϋ ναιεταοντας.
ͱεκτορος ανδροφονοϝ· εκιχησατο δ' ενδοθι πολλας
αμφιπολοϝς, τῇσιν δε γοον παντσῇσιν ενῶρσεν. 499
ουδε παρις δηθυϝνεν εν ͱυπσηλοισι δομοισιν· 503
αλλ' ͱογ', επει κατεδῦ κλυτα τευχεα ποικιλα χαλκῷ,
σσεϝσατ' επειτ' ανα ϝαστυ, ποσι κραιπνοισι πεποιθως. 505
ͱως δ' ͱοτε τις στατος ͱιππος, ακοστησανς επι φατνῇ,
δεσμον ατοϝρῆγσανς θεϝῇ πεδιοϝο κροαίνων,
ϝεϝῶθως λοϝεσθαι ͱεϋρεϝος ποταμοϝο,
κυϝδιαων· ͱυπσοο δε καρῆ ͱεχει, αμφι δε χαιται
ωμοισ' αͱισσονται· ͱο δ' αγλαϊηφι πεποιθως, 510
ριμφα ͱε γουϝα φερει μετα ϝηθεα και νομον ͱιππων·
ͱως ͱυϊος πριαμοϝο παρις κατα περγαμοϝ ακρης
τευχεσι πανφαινων, ͱωστ' ηλεκτωρ, εβεβηκεεν
κανχαλαων, ταχυες δε ποδες φερον· αιπσα δ' επειτα
ͱεκτορα διϝον ετετμεν ͱαδελφεϝον, ευτ' αρ' εμελλεν 515
στρεφσεσθ' εκ χωρης, ͱοθι ͱῇ ͱοαριδσε γυναικι.
τον προτερος προσεϝεσπεν αλεκσανδρος θεοϝειδης·
ηθει', η μαλα δη σε και εσσυμενον κατερυκω,
δηθυϝνων, ουδ' ηλθον ενάισιμον, ͱως εκελεϝες;
τον δ' απαμειβομενος προσεφη κορυθαιϝολος ͱεκτωρ· 520
δαιμονι', ουκ αν τις τοι ανηρ, ͱος εναισιμος ειη,
ϝεργον ατιϝμησειε μαχης, επει αλκιμος εσσι.
αλλα ͱεκων μεθιͱεις τε, και ουκ εθελεις· το δ' εμον κεαρ
αχνυται εν θυϝμῷ, ͱοθ' υπερ σεθεν αισχε' ακοϝω
προς τροϝων, ͱοι ͱεχοντι πολυν πονον ͱεινεκα σεϝο. 525
αλλ' ιομεν· τα δ' οπισθεν αρεσσομεθ', αι κε ποθι δσεϝς
δωῇ, επουρανιοισι θεοισ' αιϝειγενετῇσιν
κρῆτηρα στησασθαι ελευθερον εν μεγαροισιν,
εκ τροϝιης ελασαντας ͱεϋκνημιδας αχαιϝοϝς.
ͱως ϝεσπων πυλεων εκσεσσυτο φαιδιμος ͱεκτωρ· Η
τῷ δ' ͱαμ' αλεκσανδρος κι' ͱαδελφεϝος· εν δ' αρα θυϝμῷ
αμφοτεροι μεμασαν πολεμιδσεμεν ηδε μαχεσθαι.
ͱως δε θεος ναϝτῇσιν εελδομενοισιν εδωκεν
ουρον, επῆν κε καμωντιν ͱεϋχσεστῇσ' ελατῇσιν 5

ποντον ελαϝνοντες, καματῳ δ' ͱυπο γυια λελυνται· H
ͱως αρα τω τρωϝεσσιν εελδομενοισ' εφανητην.
ενθ' ͱελετην, ͱο μεν ͱυιον αρεϝιθοοϝο ϝανακτος,
αρνῃ ναιεταοντα μενεσθιον, ͱον κορυνητης
γῆνατ' αρεϝιθοϝος και φιλομεδοντσα βοϝῶπις·
ͱεκτωρ δ' ηϊονεϝ' εβαλ' ενχεϊ ͱοξσυοεντι
αϝχεν' ͱυπο στεφανης ͱεϋχαλκοϝ'· ελυϝσε δε γυια.
γλαϝκος δ', ͱιππολοχοϝο παϊς, λυκιων αγος ανδρων,
ϝιφινοον βαλε δορϝι, κατα κρατερην ͱυσμινην,
δεξσιαδην, ͱιππων επιϝαλμενον ὠκυιαϝων,
ωμον· ͱο δ' εξς ͱιππων χαμαδις πεσ'· ελῦντο δε γυια.
τοϝς δ' ͱως ὠν ενοησε θεα γλαϝκῶπις αθηνη
αργειϝοϝς ολεκοντας ενι κρατερῃ ͱυσμινῃ,
βη ρα κατ' ολυμποϝο καρηνων αϝιξσαντσα
ϝιλϝιον εις ͱιερην· τῃ δ' αντιος ὠρνυτ' απολλων,
περγαμοϝ εκ κατιων, τρωϝεσι δ' εβουλετο νικην.
αλληλοισι δε τωγε συναντεσθην παρα φηγῷ.
την προτερος προσεϝεσπε ϝαναξς, διος ͱυιος, απολλων·
τιπτε συ δ' αϝ μεμαϝυια, διος θυγατερ μεγαλοϝο,
ηλθες απ' ολυμποϝο, μεγας δε σε θυϝμος ανϝῆκεν;
αλλ' ει μοι τι πιθοιο, το κεν πολυ κερδιον ειη,
νῦν μεν παϝσωμεν πολεμον και δαϝιοτητα.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε θεα γλαϝκῶπις αθηνη·
ͱῶδ' εστω, ͱεκαϝεργε· τα γαρ φρονεοντσα και αϝτη
ηλθον απ' ολυμποϝο, μετα τρωϝας και αχαιϝοϝς·
αλλ' αγε, πως μεμονας πολεμον καταπαϝσεμεν ανδρων;
την δ' αϝτε προσεϝεσπε ϝαναξς, διος ͱυιος, απολλων·
ͱεκτορος ορσωμεν κρατερον μενος ͱιπποδαμοϝο,
ην τινα ποο δαναων προκαλεσσεται οιοθεν οιος
αντιβιον μαχεσασθαι εν αινῃ δαϝιοτητι·
ͱοι δε κ' αγασσαμενοι χαλκοκνημῖδες αχαιϝοι
οιον επορσειαν πολεμιδσεμεν ͱεκτορι διϝῳ.
ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε θεα γλαϝκῶπις αθηνη.
των δ' ͱελενος, πριαμοϝο φιλος παις, συνθετο θυϝμῷ
βουλην, ͱη ρα θεοισιν εϝανδανε μητιαοντσιν·
στη δε παρ' ͱεκτορ' ιων, και μιν προς μυϝθον εϝεσπεν·
ͱεκτορ, ͱυϊ πριαμοϝο, διϊ μητιν ͱαταλαντε,
η ρα νυ μοι τι πιθοιο; κασιγνῆτος δε τοι ῆμι.
αλλοϝς μεν καθισον τρωϝας και παντας αχαιϝοϝς·
αϝτος δε προκαλεσσαι αχαιϝων ͱοστις αριστος,
αντιβιον μαχησασθαι εν αινῃ δαϝιοτητι·
ου γαρ πῶ τοι μοιρα θανεεν και ποτμον εφεσπεεν·
ͱως γαρ εγω ϝοπ' ακοϝσα θεων αιϝειγενεταϝων.
ͱως εφαθ'· εκτωρ δ' αϝτ' εχαρη μεγα, μυϝθον ακοϝσαις·
και ρ' ες μεσσον ιων, τρωϝων ανεϝεργε φαλαγγας,
μεσσοϝο δορϝος ͱελων· τοι δ' ͱιδρυνθησαν ͱαπαντες.

κατ δ' αγαμεμνων ͱεσσεν ͱεϋκνημιδας αχαιϝους· Η
κατ δ' αρ' αθηναιη τε και αργυροτοξος απολλων
ͱεδσεσθην, ορνιχθσι ϝεϝοικοτες αιγυπιοισιν,
φηγῷ εφ' υπσηλῇ πατερος διος αιγιϝοχοιο,
ανδρεσι τερπομενοι· των δε στιχες ͱηατο πυκναι,
ασπισι και κορυθεσι και ενχεσι πεφρικυιαι.
ͱοιη δε δσεφυροϝο εχευατο ποντον επι φριξ
ορνυμενοϝο νεϝον, μελανει δε τε ποντος ͱυπ' αυτης·
τοιαι αρα στιχες ͱηατ' αχαιϝων τε τρωϝων τε
εν πεδιῷ· ͱεκτωρ δε μετ' αμφοτεροισιν εϝεσπεν·
κεκλυτε μευ, τρωϝες, και ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι,
ͱοφρα ϝεπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελευει.
ͱορκια μεν κρονιδης ͱυπσιδσυγος ουκ ετελεσσεν,
αλλα κακα φρονεων τεκμαιρεται αμφοτεροισιν,
εις ͱο κεν η' ͱυμεες τρωϝιην ͱεϋπυργον ͱελητε,
η' αϝτοι παρα ναϝσι δαμειετε ποντοποροισιν.
ͱυμῖν δ' εν γαρ εαντιν αριστεϝες παναχαιϝων·
των νῦν ͱοντινα θυϝμος εμοι μαχεσασθαι ανωγει,
δευρ' ιτω εκ παντων, προμος εσμεναι ͱεκτορι διϝῳ.
ͱῷδε γε μυθεομαι, δσευς δ' αμμ' επι μαρτυρος εστω·
ει μεν κεν εμε κεινος ͱελῃ τανανηκεϊ χαλκῷ,
τευχεα συλϝησανς, φερετω κοιλας επι ναϝας,
σωμα δε ϝοικαδ' εμον δομεναι παλιν, ͱοφρα πυρος με
τρωϝες και τρωϝων ͱαλοχοι λελαχωντι θανοντα.
ει δε κ' εγω τον ͱελω, δωῃ δε μοι ευχος απολλων,
τευχεα συλϝησανς, ͱοισω ποτι ϝιλϝιον ͱιρην,
και κρεμαω ποτι ναϝον απολλωνος ͱεκατοϝο·
τον δε νεκυν επι ναϝας ͱεϋσελμοϝς αποδωσω,
ͱοφρα ͱε ταρχυϝσωντι καρῆκομοωντες αχαιϝοι,
σημα τε ͱοι χεϝσωντιν επι πλατυ' ͱελλησποντῳ.
και ποτε τις ϝεσπητι και οπσιγονων ανθρωπων,
ναϝι πολυκλεϝιδι πλεϝων επι ϝοινοπα ποντον·
ανδρος μεν τοδε σημα παλαι κατατεθνηῶτος,
ͱον ποτ' αριστεϝοντα κατεκτανε φαιδιμος ͱεκτωρ.
ͱως ποτε τις ϝερεει· το δ' εμον κλεος ου ποτ' ολειται.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῇ·
αιδεσθεν μεν αηνασθαι, δδειδσαν δ' ͱυποδεχθαι.
οπσε δε δη μενελαϝος ανͱισταντο, και μετεϝεσπεν·
ω μοι, απειλητηρες, αχαιϝιδες, ουκετ' αχαιϝοι!
η μεν δη λωβη ταδε γ' εσσεται αινοθεν αινως,
ει μη τις δαναων νῦν ͱεκτορος αντιος ειτιν.
αλλ' ͱυμεες μεν παντες ͱυδωρ και γαια γενοισθε,
ͱημενοι αϝθι ͱεκαστοι ακηριοι, ακλεες αϝτως·
τῷδε δ' εγων αϝτος θωρηκσομαι· αϝταρ ͱυπερθεν
νικης πειραθ' εχονται εν αθανατοισι θεοισιν.
ͱως αρα φωνησανς κατεδυϝσατο τευχεα καλα.

ενθα κε τοι, μενελαϝ, εφανη βιϝοτοιͱο τελεϝτη, 104
ει μη αναͱικσαντες ͱελον βασιλεϝες αχαιϝων· 106
αϝτος τ' ατρεϝιδης, ευρυ κρεϝων αγαμεμνων, H
δεχσιτερης ͱελε χειρος, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
αφραινεις, μενελαϝε διοτρεφες· ουδε τι σε χρη
ταϝτης αφροσυνης· ανα δ' ͱισχεο, κηδομενος περ, 110
μηδ' εθελ' εκς εριδος σεϝ αμεινονι φωτι μαχεσθαι· 111
και δ' αχιλεϝς τοϝτῳ γε μαχῃ ενι κυϝδιανειρῃ 113
ρερῖγ' αντιβολησ', ͱοσπερ σεϝο πολλον αμεινων.
αλλα συ μεν νῦν ͱιδσε', ιων μετα ϝεθνος ͱεταιρων· 115
τοϝτῳ δε προμον αλλον αναστησοντιν αχαιϝοι. 116
ͱως ϝεσπων παρεπειθσεν αδελφεϝοιͱο φρενας ͱηρως, 120
αισιμα παρϝεσπων· ͱο δ' επειθετο. τοο μεν επειτα
γηθοσυνοι θεραποντες απ' ωμων τευχε' ͱελοντο.
νεστωρ δ' αργειϝοισιν ανͱιστατο, και μετεϝεσπεν·
ω ποποι! η μεγα πενθος αχαιϝιδα γαιαν ͱικανει·
η κε μεγ' οιμωγσειε γερων ͱιππηλατα πηλεϝς, 125
εσθλος μυρμιδονων βουληφορος ηδ' αγορεϝτης,
ͱος ποτε μ' ειρομενος μεγ' εγηθε' ͱεϝῳ ενι ϝοικῳ,
παντων αργειϝων ϝερεων γενεην τε τοκον τε.
τοϝς νῦν ει πτῶσσοντας ͱυφ' εκτορι παντας ακοϝσαι,
πολλα κεν αθανατοισι φιλας ανα χειρας ανͱῆραι, 130
θυϝμον απο μελεων δυϝναι δομον αϝιδος εισω.
αι γαρ, δσεϝ τε πατερ, και αθηναιη, και απολλον,
ͱηβεοιμ', ͱως ͱοτ' επ' ωκυροϝῳ κελαδοντ' εμαχοντο
αγρομενοι πυλιοι τε και αρκαδες ενχεσιμωροι,
φειας παρ τειχεσσιν, ιαρδανοϝ αμφι ρεϝεθρα· 135
τοισι δ' ερευθαλιϝων προμος ͱιστατο, ϝεισϝοθεος φως,
τευχε' ͱεχων ωμοισιν αρεϝιθοϝοιͱο ϝανακτος·
διϝοϝ αρεϝιθοϝοο, τον επικλῆσιν κορυνητην
ανδρες κικλῆσκον, καλλιδσωνοι τε γυναικες,
ͱοονεκ' αρ' ου τοκσοισι μαχεσκετο δορϝι τε μακρῷ, 140
αλλα σιδηρειῃ κορυνῃ ϝρῆγνυσκε φαλαγγας. 141
τοϝ ͱογε τευχε' ͱεχων προκαλιδσετο παντας αριστοϝς· 150
ͱοι δε μαλ' ετρομεον και εδεδϝισαν, ουδε τις ετλῆ·
αλλ' εμε θυϝμος ανͱῆκε πολυτλῆμων πολεμιδσεεν
θαρσει ͱεϝῷ γενεῃ δε νεϝωτατος εσκον ͱαπαντων·
και μαχομην ͱοι εγω, δῶκεν δε μοι ευχος αθηνη.
τον δη μηκιστον και καρτιστον κτανον ανδρα· 155
πολλος γαρ τις εκειτο παρῆͱορος ενθα και ενθα.
ειθ' ͱως ͱηβαϝοιμι, βιη δε μοι εμπεδος ειη,
τῷ κε ταχ' αντησειε μαχης κορυθαιϝολος ͱεκτωρ.
ͱυμεων δ' ͱοιπερ εαντιν αριστεϝες παναχαιϝῶν,
ουδ' ͱοι προφρονεως μεμαθ' εκτορος αντιον ελθεεν! 160
ͱως νεικεσσ' ͱο γερων· ͱοι δ' ͱεννεα παντες ανεσταν.
ὦρτο πολυ πρῶτος μεν ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·

τῷ δ' επι τυFδεFιδης ωρτο κρατερος διομηδης·
τοισι δ' επ' αιFαντες, θοFριν επιFεσμενοι αλκην·
τοισι δ' επ' ιδομενεFς, και οπαFων ιδομενεFος·
τοισι δ' επ' ευρυπυλος, ͱεὑͱαιμονος αγλαFος ͱυιος·
αν δε θοFανς ανδραιμονιδης, και διFος ͱοδυσσεFς.
παντες αρ' ͱοιγ' εθελον πολεμιδσεμεν ͱεκτορι διFῳ.
τοις δ' αFτις μετεFεσπε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
κλῆρῳ νῦν πεπαλαχθε διαμπερες, ͱος κε λαχητιν·
ͱοFτος γαρ δη ονησει ͱεϋκνημιδας αχαιFοFς·
και δ' αFτος ͱον θυFμον ονησεται, αι κε φυγητιν
δαFιοF εκ πολεμοFο και αινης δαFιοτητος.
ͱως εφαθ'· οι δε κλῆρον εσημῆναντο ͱεκαστος,
εν δ' εβαλον κυνεῇ αγαμεμνονος ατρεFιδαFο.
λαFοι δ' ἠρῆσαντο, θεοισι δε χειρας ανεσχον·
ͱῶδε δε τις Fεσπεσκε, Fιδων εις ουρανον ευρυν·
δσεF πατερ, ἠ' αιFαντα λαχεεν, η τυFδεFος ͱυιον,
ἠ' αFτον βασιλεFα πολυχρυσοFο μυκηνης!
ͱως αρ' εφαν· παλλεν δε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
εκ δ' εθορε κλῆρος κυνεης, ͱον αρ' ηθελον αFτοι,
αιFαντος· κηρυκς δε, φερων αν' ͱομιλFον ͱαπαντῇ,
δεικσ' ενδεχσια παντσιν αριστεFεσιν αχαιFων·
ͱοι δ' ου γιγνῶσκοντες απῆῆναντο ͱεκαστος·
αλλ' ͱοτε δη τον ͱικανε, φερων αν' ͱομιλFον ͱαπαντῇ,
ͱος μιν επιγραπτσανς κυνεῇ βαλε φαιδιμος αιFανς,
ητοι ͱυπεσχεθε χειρ'· ͱο δ' αρ' ενβαλεν, ανχι παραστανς·
γνῶ δε κλῆροFο σημα Fιδων, γηθησε δε θυFμῷ.
τον μεν παρ ποδ' ͱεFον χαμαδις βαλ', εφωνησεν τε·
ω φιλοι, ητοι κλῆρος εμος, χαιρω δε και αFτος
θυFμῷ· επει δοκεω νικῆσεμεν ͱεκτορα διFον.
αλλ' αγεθ', οφρ' αν εγω πολεμῆϊα τευχεα δυFω,
τοφρ' ͱυμεες ευχεσθε διϊ κρονιFῶνι Fανακτι.
ͱως εφαθ'· οι δ' ευχοντο διϊ κρονιFῶνι Fανακτι.
ͱῶδε δε τις Fεσπεσκε, Fιδων εις ουρανον ευρυν·
δσεF πατερ, ιδηθεν μεδεων, κυFδιστε, μεγιστε,
δος νικην αιFαντι και αγλαFον ευχος ͱαρεσθαι·
ει δε και ͱεκτορα περ φιλεεις, και κηδεαι αFτοο,
FεισFην αμφοτεροισι βιην και κυFδος οπασσον.
ͱως αρ' εφαν· αιFανς δ' εκορυσσετο νωροπι χαλκῷ.
αFταρ επειδη παντα περι χρο' εFεσσατο τευχεα,
σσεFσατ' επειθ', οιος τε πελωριος ερχεται αρεFς,
ͱος τ' ειτιν πολεμονδε μετ' ανερας, ͱοFστε κρονιFων
θυμοβοροF εριδος μενεϊ γσυνεͱῆκε μαχεσθαι.
τοιος αρ' αιFανς ωρτο πελωριος, ͱερκος αχαιFων,
μειδιαων βλοσυροισι προσωπασι· νερθε δε ποδσιν
ηϊε μακρα βιβανς, κραδαων δολιχοσκιον ενχος.
τον δε και αργειFοι μεγ' εγηθεον εισͱοραοντες·

τρωϝας δε τρομος αινος ͱυπηλυθε γυια ͱεκαστου, 215
ͱεκτορι τ' αϝτῷ θυϝμος ενι στηθεσσ' επατασσεν· 216
αιϝανς δ' εγγυθεν ηλθε, φερων σακος, ηΰτε πυργον, 219
χαλκεον, ͱεπταβοϝειον, ͱο ͱοι τυχιος καμε τευχων, 220
σκυτοτομων ͱοχ' αριστος, εν ͱυλϝῆ ϝοικια ναιων· H
ͱος ͱοι εποιησεν σακος αιϝολον, ͱεπταβοϝειον,
ταυρων δσατρεφεων, επι δ' ͱογδοων ηλασε χαλκον.
το προσθε στερνοϝο φερων τελαμωνιος αιϝανς
στη ρα μαλ' ͱεκτορος εγγυς, απειλησανς δε προσηϝϝδα· 225
ͱεκτορ, νῦν μεν δη σαφα ϝειδσεαι οιοθεν οιος,
ͱοιοι και δαναοισιν αριστεϝες μετεαντιν,
και μετ' αχιλλεϝα ϝρηγσηνορα, θυϝμολεϝοντα. 228
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ· 233
αιϝαν διϝογενες, τελαμωνιε, κοιρανε λαϝων,
μη τι μεϝ, ηΰτε παιδος αφαϝροϝο, πειρητιδσε, 235
ηε γυναικος, ͱη ουκ ϝοιδεν πολεμηΐα ϝεργα·
αϝταρ εγων ͱεῦ ϝοιδα μαχας τ', ανδροκτασιας τε. 237
ἦ ρα, και αμπεπαλων προϊϝεε δολιχοσκιον ενχος, 244
και βαλεν αιϝαντος δδεινον σακος ͱεπταβοϝειον, 245
ακροτατον κατα χαλκον, ͱος ͱογδοος ἦεν επ' αϝτῷ.
ͱεξς δε δια πτυχας ηλθε δαϝιδσων χαλκος ατειρης·
εν τῇ δ' ͱεβδοματῃ ϝρινῷ σχετο. δεϝτερος αϝτε
αιϝανς διϝογενης προϊϝεε δολιχοσκιον ενχος,
και βαλε πριαμιδαϝο κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην. 250
δια μεν ασπιδος ηλθε φαϝεινης οβριμον ενχος,
και δια θωρηκος πολυδαιδαλοϝ ηρηρειδστο. 252
τω δ' εκσπασσαμενω δολιχ' ενχεα χερσιν ͱαμ' αμφω 255
γσυν ρ' επεσον, λεϝουσι ϝεϝοικοτες ωμοφαγοισιν,
η συσι καπροισιν, των τε σθενος ουκ αλαπαδνον.
πριαμιδης μεν επειτα μεσον σακος ουτασε δορϝι,
ουδ' εϝρῆγσεν χαλκον, ανεγναμφθη δε ͱοι αιχμη.
αιϝανς δ' ασπιδα νυκσεν εφαλμενος· ͱη δε δια προ 260
ηλυθεν ενχειη· στυφελικσε δε μιν μεμαϝῶτα·
τμῆδην δ' αϝχεν' επηλθε· μελαν δ' ανεκηκιεν ͱαιμα.
αλλ' ουδ' ͱως απεληγε μαχης κορυθαιϝολος ͱεκτωρ·
αλλ' αναχασσαμενος λιθον ͱελλετο χειρι παχυιῇ,
κειμενον εν πεδιῷ, μελανα, τρῆχυν τε, μεγαν τε· 265
τῷ βαλεν αιϝαντος δδεινον σακος ͱεπταβοϝειον,
μεσσον επομφαλιον· περιϝηχησεν δ' αρα χαλκος.
δεϝτερος αϝτ' αιϝανς πολυ μειδσονα λαϝαν αϝῆρανς,
ͱῆκ' επιδινεϝσανς, επερεισε δε ϝιν' απελεθρον·
εισῷ δ' ασπιδ' εϝαγσε, βαλων μυλοϝειδεϊ πετρῳ· 270
βλαπτσε δε ͱοι φιλα γουϝαθ'· ο δ' ͱυπτιος εκστανυσθη,
ασπιδ' ενι χριμφθενς· τον δ' αιπσ' ωρθωσεν απολλων.
και νυ κε δη χσιφεεσ' αϝτοσχεδον ουταδσοντο,
ει μη κηρῦκες, διος αγγελοι ηδε και ανδρων,

ηλθον, ͱο μεν τροϝων, ͱο δ' αχαιϝων χαλκοχιτωνων,
ταλθυβιος τε και ιδαιος, πεπνυμενω αμφω· H
μεσσῳ δ' αμφοτερων σκηπτρα σχεθον· ϝεσπε τε μυϝθον
κηρυκς ιδαιος πεπνυμενα μηδεα ϝειδως·
μηκετι, παιδε φιλω, πολεμιδσετε, μηδε μαχεσθον·
αμφοτερω γαρ σφοϝι φιλει νεφεληγερετα δσευς·
αμφω δ' αιχμητα· τογε δη και ϝιδμεν ͱαπαντες.
νυκς δ' ηδη τελεθει, αγαθον και νυκτι πιθεσθαι.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη τελαμωνιος αιϝανς·
ιδαι', ͱεκτορα ταϝτα κελεϝετε μυϝθησασθαι·
αϝτος γαρ χαρμῃ προκαλεσσατο παντας αριστοϝς.
αρχετω· αϝταρ εγω μαλα πειθσομαι, ͱῃπερ αν ͱοϝτος.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ·
αιϝαν, επει τοι εδωκε θεος μεγαθος τε βιην τε,
και πινυτην, περι δ' ενχει αχαιϝων φερτατος εσσι,
νυν μεν παϝσωμεσθα μαχης και δαϝιοτητος,
σημερον· ͱυστερον αϝτε μαχησομεθ', εις ͱο κε δαιμων
αμμε διακρινῃ, δωῃ δ' ͱετεροισι γε νικην·
ͱως συ ͱευφρηνῃς παντας παρα ναϝσιν αχαιϝοϝς·
αϝταρ εγω κατα ϝαστυ μεγα πριαμοϝο ϝανακτος
τροϝας ͱευφρανεω και τροϝιδας ͱελκεσιπεπλοϝς·
ͱαιτε μοι ευχομεναι θειον δυϝονται αγωνα.
δωρα δ', αγ', αλληλοισι περικλυτα δωομεν αμφω,
ͱοφρα τις ͱωδε ϝεπητιν αχαιϝων τε τροϝων τε·
η μεν εμαρνασθην εριδος περι θυϝμοβοραϝο;
ηδ' αϝτ' εν φιλοτητι διετμαγεν αρθμησαντε.
ͱως αρα φωνησανς δωκε χσιφος αργυροͱηλον,
γσυν κολεῳ τε φερων και ͱευτμητῳ τελαμωνι·
αιϝανς δε δσωστηρ' εδιδω φοινικι φαϝεινον.
τω δε διακρινθεντε, ͱο μεν μετα λαϝον αχαιϝων
ηϊ', ͱο δ' ες τροϝων ͱομαδον κιε· τοι δ' εχαρησαν
ͱως ϝειδον δσαϝον τε και αρτεμεα προσιοντα,
αιϝαντος προφυγοντα μενος και χειρας ααπτοϝς·
και ρ' ηγον προτι ϝαστυ, αͱελποντες σαον εεναι.
αιϝαντ' αϝθ' ετερωθεν ͱευκνημιδες αχαιϝοι
εις αγαμεμνονα διϝον αγον κεχαρηοτα νικῃ.
ͱοι δ' ͱοτε δη κλισιῃσιν εν ατρεϝιδαϝ' εγενοντο,
τοισι δε βοϝν ͱιερεϝσε ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων
αρσενα, πενταϝετηρον, ͱυπερμενεϊ κρονιϝωνι·
τον δερον, αμφι θ' επον, και μιν διεχεϝσαν ͱαπαντα,
μιστυλλον τ' αρ' επισταμενως, πηραν τ' οβελοισιν,
ωπτησαν τε περιφραδεως, ϝερυσαντο τε παντα.
αϝταρ επει παϝσαντο πονοο, τετυχοντο τε δαιτα,
δαινυντ', ουδε τι θυϝμος εδεϝετο δαιτος ϝεϊσϝης.
νωτοισιν δ' αιϝαντα διηνεκεεσ' εγεραιρεν
ͱηρως ατρεϝιδης, ευρυ κρεϝων αγαμεμνων.

αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον hεντο,
τοισ' hο γερων πανπρωτος hυφαινεεν ἦρχετο μητιν·
νεστωρ, hοο και προσθεν αριστη εφαινετο βουλη·
hο σφιν hεϋφρονεων αγορεϝσατο, και μετεϝεσπεν·
ατρεϝιδη τε, και αλλοι αριστεϝες παναχαιϝων,
πολλοι γαρ τεθναντι καρηκομαοντες αχαιϝοι,
των νῦν hαιμα κελαινον hεϋρεϝον αμφι καμανδρον
εσκεδασ' hοκσυς αρεϝς, ψυϝχαι δ' αϝιδοσδε κατηλθον.
τῷ σε χρη πολεμον μεν hαμ' ἠοῖ παϝσαι αχαιϝων,
αϝτοι δ' αγρομενοι κυκλησομεν ενθαδε νεκροϝς
βοϝσι και hημιονοισιν· αταρ κατακῆομεν αϝτοϝς.
τυμβον δ' αμφι πυρην hενα χεϝσομεν εκσαγαγοντες,
ακριτον εκ πεδιοο· ποτι δ' αϝτον δημομεν ὦκα
πυργοϝς hυψηλοϝς, ϝελϝαρ ναϝων τε και αϝτων.
εν δ' αϝτοισι πυλας ποιησομεν hευ αραρυιας,
hοφρα δι' αϝταϝων hιππηλασιη hοδος ειη·
εκτοσθεν δε βαθυιαν ορυκσομεν ενγυθι ταφρον,
hη χ' ιπποϝς και λαϝον ερυκακοι αμφις εοντα,
μη ποτ' επιβριθσῃ πολεμος τροϝων αγερωχων.
hως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επῄνησαν βασιλεϝες.
τροϝων αϝτ' αγορη γ' ἦν ϝιλϝιοϝ εν πολι' ακρῃ,
δδειλη, τετρηχυια, παρα πριαμοϝο θυρῃσιν·
τοισιν δ' αντηνωρ πεπνυμενος ἦρχ' αγορεϝεεν·
κεκλυτε μεο, τροϝες, και δαρδανοι, ηδ' επικουροι,
hοφρα ϝεπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει.
δευτ' αγετ', αργειϝην hελενην και κτημαθ' αμ' αϝτῃ
δωομεν ατρεϝιδῃσιν αγεεν· νῦν δ' hορκια πιστα
ψευδσαμενοι μαχομεσθα· τῷ ου νυ τι κερδιον hημῖν.
ητοι hογ' hως ϝεσπων κατ' αρ' hεδσετο· τοισι δ' ανεστη
διϝος αλεκσανδρος, hελενης ποσις ἠϋκομοϝο·
hος μιν αμειβομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηϋδα·
αντηνορ, συ μεν ουκ ετ' εμοι φιλα ταϝτ' αγορεϝεις·
ϝοισθα και αλλον μυϝθον αμεινονα τοοδε νοησαι·
ει δ' hετεον δη τοϝτον απο σπουδης αγορεϝεις,
εκς αρα δη τοι επειτα θεοι φρενας ὤλεσαν αϝτοι.
αϝταρ εγω τροϝεσι μεθ' ιπποδαμοισ' αγορεϝσω·
αντικρυς δ' αποφημι, γυναικα μεν ουκ αποδωσω·
κτηματα δ', hοσ' αγομην εκς αργεος hημετερον δῶ,
παντ' εθελω δομεναι, και ϝοικοθεν αλλ' επιθεεναι.
ητοι hογ' hως ϝεσπων κατ' αρ' hεδσετο· τοισι δ' ανεστη
δαρδανιδης πριαμος, θεοφιν μηστωρ hαταλαντος·
hος σφιν hεϋφρονεων αγορεϝσατο, και μετεϝεσπεν·
κεκλυτε μεο, τροϝες, και δαρδανοι, ηδ' επικουροι,
hοφρα ϝεπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει.
νῦν μεν δορπον hελεσθε κατα πτολιν, hως το παρος περ,
και φυλακης μνησασθε, και εγρηγορθε hεκαστος·

ηοαθεν δ᾽ ιδαιος ιτω κοιλας επι ναFας, Η
Fεσπεμεν ατρεFιδῃσ᾽, αγαμεμνονι και μενελαFῳ,
μυFθον αλεξανδροFο, τοF hεινεκα νεικος ορωρεν·
και τοδε Fεσπεμεναι πυκινον Fεπος, αι κ᾽ εθελωντιν
παFσασθαι πολεμοFο δυσFηχεος, εις ho κε νεκροFς
κηομεν· hυστερον αFτε μαχησομεθ᾽, εις ho κε δαιμων
αμμε διακρινῃ, δωῃ δ᾽ hετεροισι γε νικην.
hως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα τω μαλα μεν κλυFον, ηδ᾽ επιθοντο.
ηοαθεν δ᾽ ιδαιος εβη κοιλας επι ναFας.
τοFς δ᾽ hευρ᾽ ειν αγορῃ δαναοFς, θεραποντας αρηFος,
ναFι παρα πρυμνῃ αγαμεμνονος· αFταρ ho τοισιν,
στανς εν μεσσοισιν, μετεφωνεεν ηπυτα κηρυξ·
ατρεFιδαι τε, και αλλοι αριστεFες παναχαιFων,
ηνωγεν πριαμος τε, και αλλοι τροFες αγαFοι,
Fεσπεμεν, αι κε περ υμμι φιλον και hηδυ γενοιτο,
μυFθον αλεξανδροFο, τοF hεινεκα νεικος ορωρεν·
κτηματα μεν hοσ᾽ αλεξανδρος κοιλῃσ᾽ ενι ναFεσσιν
ηγαγετο τροFιηνδ᾽, hως πριν ωφελλ᾽ απολεσθαι!
παντ᾽ εθελει δομεναι, και Fοικοθεν αλλ᾽ επιθειναι·
κοFριδιην δ᾽ hαλοχον μενελαFοFο κυδαλιμοFο
ου φησιν δωσεεν· η μην τροFες γε κελονται.
και δε τοδ᾽ ηνωγον Fεσπεεν Fεπος, αι κ᾽ εθελητε
παFσασθαι πολεμοFο δυσFηχεος, εις ho κε νεκροFς
κηομεν· hυστερον αFτε μαχησομεθ᾽, εις ho κε δαιμων
αμμε διακρινῃ, δωῃ δ᾽ hετεροισι γε νικην.
hως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ.
οψε δε δη μετεFειπε βοην αγαθος διομηδης·
μητ᾽ αρ τις νυν κτηματ᾽ αλεξανδροFο δεχεσθω,
μηθ᾽ ελενην· γνωτον δε, και hος μαλα νηπιος εστιν,
hως ηδη τροFεσιν ολεθροFο πειρατ᾽ εφαπται.
hως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα παντες επιαχον hυιες αχαιFων,
μυFθον αγασσαμενοι διομηδεος hιπποδαμοFο.
και τοτ᾽ αρ᾽ ιδαιον προσεφη κρειων αγαμεμνων·
ιδαι᾽, ητοι μυFθον αχαιFων αFτος ακοFεις,
hως τοι hυποκρινονται· εμοι δ᾽ επιFανδανει hοFτως·
αμφι δε νεκροισιν, κατακηεμεν ουτι μεγαιρω·
ου γαρ τις φειδω νεκυων κατατεθνηωτων
γιγνετ᾽, επει κε θανωσι, πυρος μειλισσεμεν ωκα·
hορκια δε δσεFς FιδFστω εριγδουπος, ποσις hηρης.
hως Fειπων το σκηπτρον ανεσχεθε πασι θεοισιν·
αψορροFον δ᾽ ιδαιος εβη ποτι FιλιFον hιρην.
hοι δ᾽ hεατ᾽ ειν αγορῃ τροFες και δαρδανιFωνες,
παντες hομηγερεες, ποτιδεχμενοι hοπποτ᾽ αρ᾽ ελθοι
ιδαιος· ho δ᾽ αρ᾽ ηλθε και αγγελιην απεFειπεν,
στανς εν μεσσοισιν· τοι δ᾽ hοπλιζοντο μαλ᾽ ωκα,
αμφοτερον, νεκυας τ᾽ αγεμεν, hετεροι δε μεθ᾽ υλFην.

αργειϝοι δ' ͱετερωθεν ͱεϋσελμων απο ναϝων Η
ωτρυϝνοντο νεκυας τ' αγεμεν, ͱετεροι δε μεθ' υλϝην.
ηελιος μεν επειτα νεϝον προσεβαλλεν αρουρας,
εξ ακαλαρεϝταϝο βαθυρεϝοϝ ωκεανοϝο
ουρανον εισανιων· ͱοι δ' ηντεον αλληλοισιν.
ενθα διαγνωναι χαλεπως ην ανδρα ͱεκαστον·
αλλ' ͱυδατι νιζοντες απο βροτον ͱαιματοεντα,
δακρυϝα θερμα χεϝοντες, ͱαμαξαων επαϝηραν·
ουδ' εϝαε κλαϝεεν πριαμος μεγας· ͱοι δε σιωπη
νεκροϝς πυρκαϝιης επενηϝεον, αχνυμενοι κεαρ·
εν δε πυρι πρηθσαντες εβαν ποτι ϝιλϝιον ͱιρην.
ͱως δ' αϝτως ͱετερωθεν ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι
νεκροϝς πυρκαϝιης επενηϝεον, αχνυμενοι κεαρ·
εν δε πυρι πρηθσαντες εβαν κοιλας επι ναϝας.
ημος δ' ουτ' αρ πω ηως, ετι δ' αμφιλυκη νυξ,
τημος αρ' αμφι πυρην κριτος εγρετο λαϝος αχαιϝων·
τυμβον δ' αμφ' αϝτην ͱεν' εποιεον εκσαγαγοντες,
ακριτον εκ πεδιοο· ποτι δ' αϝτον τειχος εδειμαν,
πυργοϝς θ' υπσηλοϝς, ϝελϝαρ ναϝων τε και αϝτων.
εν δ' αϝτοισι πυλας ενεποιεον ͱευ αραρυιας,
ͱοφρα δι' αϝταων ͱιππηλασιη ͱοδος ειη·
εκτοσθεν δε βαθειαν επ' αϝτω ταφρον ορυκσαν,
ευρυιαν, μεγαλην· εν δε σκολοπας κατεπηγσαν.
δυϝσατο δ' ηελιος, τετελεστο δε ϝεργον αχαιϝων·
βοϝφονεον δε κατα κλισιας, και δορπον ͱελοντο.
ναϝες δ' εκ λημνοϝο παρεσταν, ϝοινον αγουσαι,
πολλαι, τας προεϝηκεν ιησονιδης ͱεϋναϝος,
τον ρ' ετεχ' υπσιπυλη ͱυπ' ιησονι, ποιμενι λαϝων.
χωρις δ' ατρεϝιδησ', αγαμεμνονι και μενελαϝω,
δωκεν ιησονιδης αγεμεν μεθυ, χιλια μετρα.
ενθ' αρα ϝοινιδσοντο καρηκομαοντες αχαιϝοι,
αλλοι μεν χαλκω, αλλοι δ' αιθωνι σιδηρω,
αλλοι δε ϝρινοις, αλλοι δ' αϝτοισι βοϝεσιν.
παννυχιοι μεν επειτα καρηκομαοντες αχαιϝοι
δαινυντο, τροϝες δε κατα πτολιν ηδ' επικουροι.
παννυχιος δε σφιν κακ' εμηδετο μητιετα δσευς,
σμερδαλεα κτυπεων· τοϝς δε χλωρον δδεος ͱαιρεεν·
ϝοινον δ' εκ δεπαων χαμαδις χεϝον, ουδε τις ετλη
πιϝεμεναι, πριν λειβσαι ͱυπερμενεϊ κρονιϝωνι.
κοιμησαντ' αρ' επειτα, και ͱυπνοϝο δωρον ͱελοντο.
ηως μεν κροκοπεπλος εκιδνατο πανσαν επ' αιαν, Θ
δσευς δε θεων αγορην ποιησατο τερπικεραυνος
ακροτατη κορυφη πολυδειραδος ολυμποϝο·
αϝτος δε σφ' αγορεϝε, θεοι δ' ͱυπο παντες ακοϝον·
κεκλυτε μευ, παντες τε θεοι, πανσαι τε θεαιναι,
ͱοφρα ϝεπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει·

μητε τις ῶν θηλυια θεος τογε, μητε τις αρσην Θ
πειραετω διακερσαι εμον ϝεπος· αλλ᾽ ͱαμα παντες
αινεεθ᾽, οφρα ταχιστα τελεϝτῆσω ταδε ϝεργα.
ͱον δ᾽ αν εγων απανευθε θεων εθελοντα νοησω
ελθοντ᾽, η τροϝεσιν αρηγεμεν, η δαναοισιν,
πληγενς ου κατα κοσμον ελευθσεται ολυνπονδε·
η μιν ͱελων ριπτσω ες ταρταρον ῆεροεντα,
τηλε μαλ᾽, ͱῆχι βαθιστον ͱυπο χθονος εστι βερεθρον,
ενθα σιδηρειαι τε πυλαι και χαλκεος ουδος,
τοσον ενερθ᾽ αϝιδαϝ, ͱοσον ουρανος εστ᾽ απο γαιης·
γνῶσετ᾽ επειθ᾽, οσον ῆμι θεων καρτιστος ͱαπαντων.
ει δ᾽, αγε, πειρῆσασθε θεοι, ͱινα ϝῆδετε παντες,
σειρην χρυσειην εκς ουρανοθεν κρεμασαντες,
παντες δ᾽ εκσͱαπτεσθε θεοι, παντσαι τε θεαιναι·
αλλ᾽ ουκ αν ϝερυσαιτ᾽ εκς ουρανοθεν πεδιονδε
δσῆν᾽ ͱυπατον μηστωρ᾽, ουδ᾽ ει μαλα πολλα καμοιτε.
αλλ᾽ ͱοτε δη και εγω προφρων εθελοιμι ϝερυσσαι,
αϝτῇ κεν γαιῃ ϝερυσαιμ᾽, αϝτῇ τε θαλασσῃ·
σειρην μεν κεν επειτα περι ϝριον ολυνποϝο
δησαιμην· τα δε κ᾽ αϝτε μετῆͱορα παντα γενοιτο.
τοσον εγω περι τ᾽ ῆμι θεων, περι τ᾽ ῆμ᾽ ανθρωπων.
ͱως ϝεσπων ͱυπ᾽ οχεσσι τιτυσκετο χαλκοποδ᾽ ͱιππω,
ωκυπετα, χρυσεῆσι ϝεθειρῆσιν κομαοντε·
χρυσον δ᾽ αϝτος εδυνϝε περι χροϊ· γεντο δ᾽ ͱιμασθλην
χρυσειην, ͱεϋτυχτον, ͱεϝοο δ᾽ επιβησατο διφροο.
μαστινγσεν δ᾽ ελαεεν· τω δ᾽ ουκ αϝεκοντ᾽ επετεσθην
μεσσηγυς γαιης τε και ουρανοϝ αστεροεντος.
ιδην δ᾽ ͱικανεν πολυπιδακα, μητερα θηρων,
γαργαρον, ενθα δε ͱοι τεμενος, βωμος τε θυϝῆεις·
ενθ᾽ ͱιπποϝς εστησε πατηρ ανδρων τε θεων τε,
λυϝσανς εκς ͱοχεων, κατα δ᾽ ῆερα πολυν εχεϝεν.
αϝτος δ᾽ εν κορυφῇσι καθεζετο κυδεϊ γαϝων,
εισͱοραων τροϝων τε πολιν και ναϝας αχαιϝων.
ͱοι δ᾽ αρα δειπνον ͱελοντο καρῆκομαοντες αχαιϝοι
ριμφα κατα κλισιας, απο δ᾽ αϝτοϝο θωρησσοντο.
τροϝες δ᾽ αϝ ͱετερωθεν ανα πτολιν ͱοπλιζοντο,
παϝροτεροι· μεμασαν δε και ͱως ͱυσμῖνι μαχεσθαι,
χρεϝῷ αναγκαιῃ, προ τε παιδων και προ γυναικων.
παντσαι δ᾽ ωϊγνῦντο πυλαι, εκ δ᾽ εσσυτο λαϝος,
πεζοι θ᾽, ιππεϝες τε· πολυς δ᾽ ορυμαγδος ορωρεεν.
ͱοι δ᾽ ͱοτε δη ρ᾽ ες χωρον ͱενα γσυνιοντες ͱικοντο,
γσυν ρ᾽ εβαλον ϝρῖνοϝς, γσυν δ᾽ ενχεα, και μενε᾽ ανδρων
χαλκεοθωρηκων· αταρ ασπιδες ομφαλοεντσαι
επλῆντ᾽ αλληλῇσι· πολυς δ᾽ ορυμαγδος ορωρεεν.
ενθα δ᾽ ͱαμ᾽ οιμωγη τε και ευχωλη πελεν ανδρων,
ολϝυντων τε και ολϝυμενων· ρεϝε δ᾽ ͱαιματι γαια.

Θ

ͱοφρα μεν ἠως ἠν, και αϝεξετο ͱιερον ͱημαρ,
τοφρα μαλ' αμφοτερων βελε' ͱαπτετ', επιπτε δε λαϝος·
ημος δ' ἠελιος μεσον ουρανον αμφιβεβηκεεν,
και τοτε δη χρυσεια πατηρ ετιταινε ταλαντα·
εν δ' ετιθει δυο κηρε τανηλεγεος θανατοϝο,
τροϝων θ' ιπποδαμων και αχαιϝων χαλκοχιτωνων·
ͱελκε δε μεσσα λαβων, ρεπε δ' αισιμον ͱημαρ αχαιϝων.
αϝτος δ' εκς ιδης μεγαλ' εκτυπε, δαϝομενον δε
ͱηκε σελας μετα λαϝον αχαιϝων· ͱοι δε ϝιδοντες
θαμβησαν, και παντας ͱυπο χλωρον δδεος ͱελλεν.
ενθ' ουτ' ιδομενεϝς τλῆ μιμνεμεν, ουτ' αγαμεμνων,
ουτε δυ' αιϝαντες μενετην, θεραποντες αρεϝος·
νεστωρ δ' οιος εμιμνε γερηνιος, ουρος αχαιϝων,
ουτι ͱεκων, αλλ' ͱιππος ετειρετο· τον βαλεν ͱιϝῷ
διϝος αλεξανδρος, ͱελενης ποσις ἠϋκομοϝο,
ακρην κατ κορυφην, ͱοθι τε πρωται τριχες ͱιππων
κρανιῳ εμπεφυϝαντι, μαλιστα δε καιριον εστιν.
αλγησανς δ' ανεπαλτο, βελος δ' εις εγκεφαλον δυ·
γσυν δ' ͱιπποϝς εταραξε, κυλινδομενος περι χαλκῷ.
ͱοφρ' ͱο γερων ͱιπποϝο παρηͱοριας απεταμνεν
φασγανῳ αϝισσων, τοφρ' ͱεκτορος ωκυες ͱιπποι
ηλθον αν' ͱιϝωχμον, θρασυν ͱηνιͱοχον φορεοντες
ͱεκτορα· και νυ κεν ενθ' ͱο γερων απο θυϝμον ολεσσεν,
ει μη αρ' ͱοξυ νοησε βοην αγαθος διομηδης·
σμερδαλεον δ' εβοησεν, εποτρυϝνων ͱοδυσεϝα·
διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν' ͱοδυσσεϝ,
πῆ φευγεις, μετα νωτα βαλων, κακος ͱως, εν ͱομιλϝῷ;
μη τις τοι φευγοντι μεταφρενῳ εν δορυ πηγσῃ!
αλλα μεν', ͱοφρα γεροντος αποϝσομεν αγριον ανδρα.
ͱως εφατ'· ουδ' εσακοϝσε πολυτλανς διϝος ͱοδυσσεϝς,
αλλα παρηͱιξεν κοιλας επι ναϝας αχαιϝων.
τυϝδεϝιδης δ', αϝτος περ εων, προμαχοισιν εμιχθη·
στη δε προσθ' ͱιππων νηλεϝιαδαϝο γεροντος,
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
ω γερον, η μαλα δη σε νεϝοι τειρουντι μαχηται·
ση δε βιη λελυται, χαλεπον δε σε γηρας οπαδσει·
ηπεδανος δε νυ τοι θεραπων, βραδυες δε τοι ͱιπποι.
αλλ' αγ', εμων ͱοχεων επιβησεο, ͱοφρα ϝιδηαι
ͱοιοι τροϝιοι ͱιπποι, επισταμενοι πεδιοϝο
κραιπνα μαλ' ενθα και ενθα διωκεμεν ηδε φεβεσθαι,
ͱοϝς ποτ' απ' αινειαν ͱελομην, μηστωρε φοβοϝο.
τοϝτω μεν θεραποντε κομεετων· τωδε δε νωϝι
τρωϝσιν εφ' ιπποδαμοισ' ιθυϝνομεν, ͱοφρα και ͱεκτωρ
ϝειδσεται, ει και εμον δορυ μαινεται εν παλαμῃσιν.
ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
νεστορεας μεν επειθ' ιπποϝς θεραποντε κομεετην

ἶφθῖμοι, σθενελος τε και ευρυμεδων αγαπῆνωρ.
τω δ' εις αμφοτερω διομηδεος ͱαρματ' εβητην·
νεστωρ δ' εν χειρεσ' ελαβ' ͱηνια σιϝαλοεντα,
μαστινγσεν δ' ͱιπποϝς· ταχα δ' ͱεκτορος ανχ' εγενοντο.
τεο δ' ιθυς μεμαϝῶτος ακοντισε τυϝδεϝος ͱυιος·
και τοϝο μεν ρ' απαμαρτεν· ͱο δ' ͱηνιοχον θεραποντα,
ͱυιον ͱυπερθυϝμοο θηβαιοϝο, ͱηνιοπεϝα,
ͱιππων ͱηνι' ͱεχοντ', εβαλε στηθος παρα μαδσον·
ηριπε δ' εκς ͱοχεων, ͱυπεροϝησαν δε ͱοι ͱιπποι
ὤκυποδες· τοϝο δ' αϝθ' ελυθη πσυϝχη τε μενος τε.
ͱεκτορα δ' αινον αχος πυκασε φρενας ͱηνιͱοχοϝο·
τον μεν επειτ' ηϝᾶσε, και αχνυμενος περ ͱεταιροο,
κεισθαι· ͱο δ' ͱηνιͱοχον μεθεπε θρασυν· ουδ' αρ' ετι δην
ͱιππω δεϝεσθην σημαντορος· αικσα γαρ ͱευρεν
ϝῖφιτιδην αρχεπτολεμον θρασυν, ͱον ρα τοθ' ιππων
ὤκυποδων επεβησ', εδιδω̃ δε ͱοι ͱηνια χερσιν.
ενθα κε λοιγος εῆν, και αμηχανα ϝεργ' εγενοντο·
ει μη αρ' ͱοκσυ νοησε πατηρ ανδρων τε θεων τε·
βροντησανς δε δδεινον, αφῆκ' αργητα κεραυνον,
κατ δε προσθ' ͱιππων διομηδεος ͱηκε χαμαδσε·
δδεινη δε φλογς ὦρτο θεειϝοϝο καϝομενοϝο·
τω δ' ͱιππω δδειδσαντε καταπτητην ͱυφ' οχεσσιν·
νεστορα δ' εκ χειρων φυγον ͱηνια σιϝαλοεντα·
δδειδσε δ' ͱογ' εν θυϝμῷ, διομηδεα δε προσεϝεσπεν·
τυϝδεϝιδη, αγε δ' αϝτε φοβονδ' ͱεχε μωνυχας ͱιπποϝς·
η' ου γιγνω̃σκεις, ͱο τοι εκ διος ουχ επετ' αλκη;
νῦν μεν γαρ τοϝτῷ κρονιδης δσεϝς κυϝδος οπαδσει.
τον δ' ῆμειβετ' επειτα βοην αγαθος διομηδης·
ναι δη ταϝτα γε παντα, γερον, κατα μοιραν εϝεσπες·
αλλα τοδ' αινον αχος κραδιην και θυϝμον ͱικανει·
ͱεκτωρ γαρ ποτε φησει, ενι τρωϝεσ' αγορεϝων,
τυϝδεϝιδης ͱυπ' εμεϝο φοβεομενος ͱικετο ναϝας.
ͱως ποτ' απειλησει· τοτε μοι χανοι ευρυια χθων!
τον δ' ῆμειβετ' επειτα γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
ω μοι, τυϝδεϝος ͱυιε δαϊφρονος, ͱοιον εϝεσπες!
ειπερ γαρ σ' ͱεκτωρ γε κακον και αναλκιδα φησει,
αλλ' ου πειθσονται τρωϝες και δαρδανιϝω̃νες,
και τρωϝων ͱαλοχοι μεγαθυμων ασπισταϝων,
ταϝων εν κονιῆσ' εβαλες θαλεροϝς παρακοιτας.
ͱως αρα φω̃νησανς φυγαδ' ετραπε μωνυχας ͱιπποϝς
αϝτις αν' ͱιͱωχμον· επι δε τρωϝες τε και ͱεκτωρ
ϝηχῆ θεσπεσιῆ βελεα στονοεντα χεϝοντο.
τῷ δ' επι μακρον αͱυϝσε μεγας κορυθαιϝολος ͱεκτωρ·
τυϝδεϝιδη, περι μεν σε τιϝον δαναοι ταχυπωλοι
ͱεδρῆ τε, κρεασιν τ', ηδε πλεεοις δεπαεσσιν·
νῦν δε σ' ατιμησοντι· γυναικος αρ' αντ' ετετυχσο!

ͱως φατο· τυϝδεϝιδης δε διανδιχα μερμηριξεν, 167
ͱιπποϝς τε στρεφσαι, και εναντιβιον μαχεσασθαι. 8
τρις μεν μερμηριξε κατα φρενα και κατα θυϝμον·
τρις δ' αρ' απ' ιδαιων ορεων κτυπε μητιετα δσεϝς. 170
ͱεκτωρ δε τρωϝεσιν εκεκλετο, μακρον αϊυϝσανς. 172
  τρωϝες, και λυκιοι, και δαρδανοι αγχιμαχηται,
ανερες εστε, φιλοι, μνῆσασθε δε θοϝριδος αλκης.
γιγνωσκω δ', ͱοτι μοι προφρων κατενευσε κρονιϝων 175
νικην και μεγα κυϝδος, αταρ δαναοισι γε πημα.
νηπιοι! ͱοι' αρα δη ταδε τειχεα μηχαναοντο! 177
ͱιπποι δε ρεϝα ταφρον ͱυπερθορεονται ορυκτην. 179
αλλ' ͱοτε κεν δη ναϝσιν επι γλαφυρῇσι γενωμαι, 180
μνῆμοσυνη τις επειτα πυρος δαϊιεϝο γενεσθω,
ͱως πυρι ναϝας ενιπρηθσω, κτενεω δε και αϝτοϝς. 182
  των δ', ͱοσον εκ ναϝων απο πυργοϝο ταφρος εϝεργεν 213
πληθεν ͱομως ͱιππων τε και ανδρων ασπισταϝων
ϝελϝομενων· ϝελϝεν δε θοϝῳ ͱαταλαντος αρεϝι 215
ͱεκτωρ πριαμιδης, ͱοτε ͱοι δσεϝς κυϝδος εδωκεν.
και νυ κ' ενεπρηθσεν πυρι κηλεῳ ναϝας ϝεϊσϝας,
ει μη επι φρεσ' εθῆκ' αγαμεμνονι ποτνια ͱηρη,
αϝτῳ ποιπνυϝσαντι, θοϝως οτρυϝναι αχαιϝοϝς.
βη δ' ιμεναι παρα τε κλισιας και ναϝας ϝεϊσϝας, 220
πορφυρεον μεγα φαϝρος ͱεχων εν χειρι παχυιῃ·
στη δ' εφ' οδυσσεϝος μεγακητεϊ ναϝι μελαινῃ,
ͱη ρ' εν μεσσατῳ εσκε, γεγωνεμεν αμφοτερωσε· 223
ἠϋυϝσεν δε διαπρυσιον, δαναοισι γεγωνως· 227
  αιδως, αργειϝοι, κακ' ελεγχεα, ϝειδος αγητοι!
πῃ εβαν ευχωλαι, ͱοτε δη φαμεν εεναι αριστοι,
ͱας ͱοποτ' εν λημνῳ κενεαϝχεες ευχεταεσθε, 230
πιϝνοντες κρητηρας επιστεφεας ϝοινοϝο, 232
τρωϝων ανθ' εκατον τε διηκοσιων τε ͱεκαστος
στησεσθ' εν πολεμῳ; νῦν δ' ουδ' ͱενος αγσιοι εσμεν! 234
  δσεϝ πατερ, η ρα τιν' ηδη ͱυπερμενεων βασιλεϝων 236
τῆδ' αϝατῃ αϝασας, και μιν μεγα κυϝδος απηϝρας;
ου μεν δη ποτε φημι τεϝον περικαλλεα βωμον
ναϝι πολυκλεϝιδι παρελθεμεν ενθαδε ϝερρων·
αλλ' επι παντσι βοϝων δημον και μηρι' εκηα, 240
ͱιϝεμενος τρωϝιην ͱευτειχεον εκσαλαπακσαι.
αλλα, δσεϝ, τοδε περ μοι επικραϝηνον εελδωρ,
αϝτοϝς δη περ εϝασον ͱυπεκφυγεειν και αλυκσαι,
μηδ' ͱοϝτῳ τρωϝεσιν εϝα δαμνασθαι αχαιϝοϝς.
  ͱως φατο· τον δε πατηρ ολοφυϝρατο δακρυ χεϝοντα· 245
νευσε δε ͱοι λαϝον σαον εσμεναι, ουδ' απολεσθαι.
αϝτικα δ' αιετον ͱηκε, τελειοτατον πετεηνων,
νεβρον ͱεχοντ' ονυχεσι, τεκος ελαφοϝο ταχυιης·
παρ δε διος βωμῳ περικαλλεϊ κατβαλε νεβρον. 249

ͱοι δ' ͱως ω̃ν ϝειδονθ' οτ' αρ' εκ διος ηλυθεν ορνιχς,
μαλλον επι τροϝεσ' εθορον, μνη̃σαντο δε χαρμης. Θ
ενθ' ουτις προτερος δαναων, πολλων περ εοντων,
ευχσατο τυϝδεϝιδαϝο παρος σχεμεν ω̃κυας ͱιπποϝς,
ταφροϝο τ' εκσελασαι, και εναντιβιον μαχεσασθαι·
αλλα πολυ πρω̃τος τροϝων ͱελεν ανδρα κορυστην,
φραδμονιδην αγελαϝον· ͱο μεν φυγαδ' ετραπεν ͱιπποϝς·
τῳ̃ δε μεταστρεφθεντι, μεταφρενῳ̃ εν δορυ πηγσεν
ωμων μεσσηγυς, δια δε στηθεσφιν ελασσεν·
ηριπε δ' εκς ͱοχεων, αραβησε δε τευχε' επ' αϝτῳ̃.
τον δε μετ' ατρεϝιδαι, αγαμεμνων και μενελαϝος·
τοισι δ' επ' αιϝαντες, θοϝριν επιϝεσμενοι αλκην·
τοισι δ' επ' ιδομενεϝς, και οπαϝων ιδομενεϝος·
τοισι δ' επ' ευρυπυλος, ͱεϋͱαιμονος αγλαϝος ͱυιος·
τευκρος δ' ͱεννατος ηλθε, παλιντονα τοκσα τιταινων·
στη δ' αρ' ͱυπ' αιϝαντος σακεϊ τελαμωνιαδαϝο.
ενθ' αιϝανς μεν ͱυπεκσεφερεν σακος, αϝταρ ͱογ' ͱηρως
παπτη̃νανς, επει αρ τιν' οϊστεϝσανς εν ͱομιλϝῳ̃
βεβληκεεν, ͱο μεν αϝθι πεσων απο θυϝμον ολεσσεν,
αϝταρ ͱογ' αϝτις ιων, παϊς ͱως ͱυπο μητερα, δυ̃σκεν
εις αιϝανθ'· ο δε μιν σακεϊ κρυπτα̃σκε φαϝεινῳ̃.
ενθα τινα πρω̃τον τροϝων ͱελε τευκρος αμυϝμων;
ορσιλοχον μεν πρω̃τα, και ορμενον, ηδ' οφελεστην,
δαιτορα τε, χρομιον τε, και αντιθεον λυκοφοντην,
και πολυͱαιμονιδην ͱαμ' οπαϝονα, και μελανͱιππον.
τον δε ϝιδων γηθησε ϝαναχς ανδρων αγαμεμνων,
τοκσοϝ' απο κρατεροο τροϝων ολεκοντα φαλαγγας·
στη δε παρ' αϝτον ιων, και μιν προς μυϝθον εϝεσπεν·
τευκρε, φιλη κεφαλη, τελαμωνιε, κοιρανε λαϝων,
βαλλ' ͱοϝτως, αι κεν τι φαϝος δαναοισι γενηαι,
πατρι τε σῳ̃ τελαμων', ͱος σ' ετρεφε τυτθον εοντα,
και σε, νοθον περ εοντ', εκομισσαθ' εϝῳ̃ ενι ϝοικῳ̃·
τον, και τηλοθ' εοντα, ͱεϋκλεϊης επιβησον.
σοι δ' εγω εκσϝερεω, ͱως και τετελεσμενον εσται·
αι κεν μοι δω̃ῃ δσεϝς αιγιͱοχος και αθηνη
ϝιλϝιοϝ' εκσαλαπακσαι ͱεϋκτιμενον πτολιεθρον,
πρω̃τῳ̃ τοι μετ' εμε πρεσβη̃ϊον εν χερι θησω,
η τριποδ', ηε δυω ͱιπποϝς αϝτοισιν ͱοχεσσιν,
ηε γυναιχ', η κεν τοι ͱομον λεχος εισαναβαινοι.
τον δ' απαμειβομενος προσεφω̃νεε τευκρος αμυϝμων·
ατρεϝιδη κυϝδιστε, τι με σπευδοντα και αϝτον
οτρυϝνεις; ου μεν τοι, ͱοση δυναμις γε παρεστι,
παϝομαι· αλλ' εκς ͱοο προτι ϝιλϝιον ω̃θσαμεθ' αϝτοϝς,
εκ τοϝο δη τοκσοισι δεδεχμενος ανδρας ενͱαιρω.
ͱοκτω δη προεͱη̃κα τανυγλωχινας οϊστοϝς,
παντες δ' εν χρο' επηχθεν αρεϝιθοων αιζηων·

τοϝτον δ' ου δυναμαι βαλεεεν κυνα λυσσητηρα.
ἦ ρα, και αλλον οϊστον απο νευρηφιν ιαλλεν
ͱεκτορος αντικρυς, βαλεεεν δε ͱε ͱιϝετο θυϝμος·
και τοϝο μεν ρ' απαμαρθ'· ο δ' αμυϝμονα γοργυθιϝῶνα,
ͱυιον ͱεῢν πριαμοϝο, κατα στηθος βαλεν ͱιϝῷ·
τον ρ' εκς αισυμηθεν οπυιομενη τεκε μητηρ,
καλη καστιανειρα, δεμας ϝεϝικυια θεῆσιν.
μηκων δ' ͱως ͱετερωσε καρῆ βαλεν, ͱητ' ενι κηπῷ
καρπῷ βριθομενη, νοτιῆσι τε ϝεαρινῆσιν·
ͱως ͱετερωσ' ημυϝσε καρῆ πηληκι βαρυϝνθεν.
τευκρος δ' αλλον οϊστον απο νευρηφιν ιαλλεν
ͱεκτορος αντικρυς, βαλεεεν δε ͱε ͱιϝετο θυϝμος.
αλλ' ͱογε και τοτ' αμαρτε· παρεσφηλεν γαρ απολλων·
αλλ' αρχεπτολεμον, θρασυν ͱεκτορος ͱηνιͱοχεϝα,
ͱιϝεμενον πολεμονδ', εβαλε στηθος παρα μαδσον·
ηριπε δ' εκς ͱοχεων, ͱυπεροϝησαν δε ͱοι ͱιπποι
ῶκυποδες· τοϝο δ' αϝθ' ελυθη πσυϝχη τε μενος τε.
ͱεκτορα δ' αινον αχος πυκασε φρενας ͱηνιͱοχοϝο·
τον μεν επειτ' ηϝᾶσε, και αχνυμενος περ ͱεταιροο·
κεβριονην δ' εκελεϝσεν ͱαδελφεϝον, ενγυς εοντα,
ͱιππων ͱηνι' ͱελεεν· ͱο δ' αρ' ουκ απιθησεν ακοϝσανς.
αϝτος δ' εκ διφροϝο χαμαι θορε πανφαναοντος,
σμερδαλεα ϝιϝαχων· ͱο δε χερμαδιον λαβε χειρι·
βη δ' ιθυς τευκροο, βαλεεεν δε ͱε θυϝμος ανωγεν.
ητοι ͱο μεν φαρετρης εκσͱελλετο πικρον οϊστον,
θῆκε δ' επι νευρῆ· τον δ' αϝ κορυθαιϝολος ͱεκτωρ
αϝ ϝερυοντα, παρ' ωμον, ͱοθι κληϝις αποͱεργει
αϝχενα τε στηθος τε, μαλιστα δε καιριον εστιν,
τῆ ρ' επι ͱοι μεμαϝῶτ' εβαλεν λιθῷ ακριοεντι·
ϝρῆγσε δε ͱοι νευρην· ναρκησε δε χειρ επι καρπῷ·
στη δε γνυκς εριπων, τοκσον δε ͱοι εκπεσε χειρος.
αιϝανς δ' ουκ αμελησε κασιγνῆτοϝο πεσοντος,
αλλα θεϝων περιβη, και ͱοι σακος αμφεκαλυπτσεν.
τον μεν επειθ' υποδῦντε δυω περιηρες ͱεταιροι,
μηκιστεϝς, εχιοϝο παϊς, και διϝος αλάστωρ,
ναϝας επι γλαφυρας φερετην βαρυα στοναχοντα.
αψ δ' αϝτις τροϝεσιν ολυνπιος εν μενος ῶρσεν,
ͱοι δ' ιθυς ταφροϝο βαθυιης ῶθσαν αχαιϝοϝς·
ͱεκτωρ δ' εν πρῶτοισι κιε, σθενεϊ βλεμεαινων.
ͱως δ' ͱοτε τις τε κυων συος αγριοϝ, ηε λεϝοντος,
ͱαπτηται κατοπισθε, ποσιν ταχυεσι πεποιθως,
ͱισχια τε γλοϝτοϝς τε, ϝελισσομενον τε δοκεϝει·
ͱως ͱεκτωρ ῶπαδσε καρῆκομαοντας αχαιϝοϝς,
αιϝεν αποκτείνων τον οπισατον· ͱοι δ' εφεβοντο.
αϝταρ επει δια τε σκολοπας και ταφρον εβησαν
φευγοντες, πολλοι δ' εδαμεν, τροϝων ͱυπο χερσιν,

ͱοι μεν δη παρα ναϝσιν ερητυϝοντο μενοντες,
αλληλοισι τε κεκλομενοι, και πασι θεοισιν Θ
χειρας ανͱισχοντες, μεγαλ' ευχεταοντο ͱεκαστος.
ͱεκτωρ δ' αμφιπεριστροφαεν καλλιτριχας ͱιπποϝς,
γοργοος οπμαθ' εχων ηδε βροτολοιγοϝ αρεϝος.
εν δ' επεσ' ωκεανῷ λαμπρον φαϝος ηελιοϝο,
ͱελκον νυκτα μελαιναν επι δσαϝδωρον αροϝραν.
τροϝεσι μεν ρ' αͱεκουτσιν εδῦ φαϝος· αϝταρ αχαιϝοις
ασπασιη, τρισλιστος, επηλυθε νυκς ερεβεννη.
τροϝων δ' αϝτ' αγορην ποιησατο φαιδιμος ͱεκτωρ,
εν καθαρῷ, ͱοθι δη νεκυων διεφαινετο χῶρος.
εκς ͱιππων δ' αποβαντες επι χθονα, μυϝθον ακοϝον,
τον ρ' ͱεκτωρ αγορεϝε, διϊ φιλος· εν δ' αρα χειρι
ενχος ͱεχ' ͱενδεκαπηχυ· παροιθε δ' ελαμπετο δορϝος
αιχμη χαλκειη, περι δε χρυσεος θεϝε πορκης
τῷ ͱογ' ερειδσαμενος ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
κεκλυτε μεο, τροϝες, και δαρδανοι, ηδ' επικουροι,
νῦν εφαμην, ναϝας τ' ολεσανς και παντας αχαιϝοϝς,
απς απονοστησεεν προτι ϝιλϝιον ανεμοεντσαν·
αλλα πριν κνεφας ηλθε, το νῦν εσαῶσε μαλιστα
αργειϝοϝς και ναϝας επι ϝρηγμῖνι θαλασσης.
αλλ' ητοι νῦν μεν πειθωμεθα νυκτι μελαινῇ,
δορπα τ' εφοπλισομεσθ'· αϝταρ καλλιτριχας ͱιπποϝς
λυϝσαθ' υπ' εκς ͱοχεων, παρα δε σφισι βαλλετ' εδωδην·
εκ πολιος δ' αγσασθε βοϝας και ϝιφια μηλα
καρπαλιμως, ϝοινον δε μελιφρονα ϝοινιδσεσθε,
σῖτον τ' εκ μεγαρων, επι δε κσυλα πολλα λεγεσθε,
ͱως κεν παννυχιοι, μεσφ' ῆοος ηριγενειης,
καϝωμεν πυρα πολλα, σελας δ' εις ουρανον ͱικῃ·
μη πως και δια νυκτα καρῆκομαοντες αχαιϝοι
φευγεμεν ͱορμησωνται επ' ευρυα νωτα θαλασσης.
μη μαν ασπουδις γε ναϝων επιβαιεν ͱεκηλοι,
αλλ' ͱως τις τοϝτων γε βελος και ϝοικοθι πεσσῃ,
βλῆμενος η' ͱιϝῷ, η' ενχεϊ ͱοκσυοεντι,
ναϝος επιθρῶσκων· ͱινα τις στυγεητι και αλλος
τροϝσιν εφ' ιπποδαμοισι φερεεν πολυδακρυν αρεϝα.
κηρῦκες δ' ανα ϝαστυ διϊ φιλοι αγγελλοντων,
παιδας πρωθηβας, πολιοκροταφοϝς τε γεροντας,
λεχσασθαι περι ϝαστυ θεοδμῆτων επι πυργων·
θηλυτεραι δε γυναικες ενι μεγαροισιν ͱεκαστη
πυρ μεγα καϝοντων· φυλακη δε τις εμπεδος εστω,
μη λοχος εισελθητι πολιν, λαϝων απεοντων.
ͱῶδ' εστω, τροϝες μεγαλητορες, ͱως αγορεϝω.
πρῶϊ δ' ͱυπῆοιοι γσυν τευχεσι θωρηχθεντες
ναϝσιν επι γλαφυρῆσιν εγῆρομεν ͱοκσυν αρεϝα.
ϝειδσομαι, αι κε μ' ͱο τυϝδεϝιδης κρατερος διομηδης

παρ ναϝων προς τειχος απωσεσθαι, η κεν εγω τον Θ
χαλκῷ δαϝιωσας εναρα βροτοεντα φερωμαι. 534
ͱως ͱεκτωρ αγορεϝ᾽ επι δε τροϝες κελαδησαν. 542
ͱοι δ᾽ ͱιπποϝς μεν ελυϝσαν ͱυπο δσυγοϝ ͱιδρωοντας,
δησαν δ᾽ ͱιμαντεσι παρ᾽ ͱαρμασ᾽ εϝοισιν ͱεκαστος·
εκ πολιος δ᾽ ἡγσαντο βοϝας και ϝιϝφια μηλα 545
καρπαλιμως· ϝοινον δε μελιφρονα ϝοινιδσοντο,
σῖτον τ᾽ εκ μεγαρων, επι δε χσυλα πολλ᾽ ελεγοντο. 547
ͱοι δε, μεγα φρονεοντες, επι πτολεμοϝο γεφυρας 553
ͱῆατο παννυχιοι· πυρα δε σφισι καϝετο πολλα.
ͱως δ᾽ ͱοτ᾽ εν ουρανῷ αστρα φαϝεινην αμφι σεληνην 555
φαινετ᾽ αριπρεπεα, ͱοτε τ᾽ επλετο νηνεμος αιθηρ, 556
παντα δε ϝειδεται αστρα γεγηθε δε τε φρενα ποιμην. 559
ͱως ͱοι μεν τροϝες φυλακας ͱεχον· αϝταρ αχαιϝοϝς I
θεσπεσιη ͱεχε φυδσα, φοβοο κρυοεντος ͱεταιρη·
πενθεϊ δ᾽ ατλῆτῳ βεβολῆατο παντες αριστοι.
ͱως δ᾽ ανεμοι δυο ποντον ορινετον ͱιχθυϝοεντα,
βορεης και δσεφυρος, τω τε θρεϝικηθεν αϝητον, 5
ελθοντ᾽ εκσαπινης· ͱαμυδις δε τε κυϝμα κελαινον
κορθυεται, πολλον δε παρεκς ͱαλα φυϝκος εχεϝεν·
ͱως εδαϊδσετο θυϝμος ενι στηθεσσιν αχαιϝων.
ατρεϝιδης δ᾽, αχεϊ μεγαλῳ βεβολημενος ητορ,
φοιταε κηρῦκεσσι λιγυφθογγοισι κελεϝων 10
κλῆδην εις αγορην κικλῆσκεμεν ανδρα ͱεκαστον,
μηδε βοᾶν· αϝτος δε μετα πρωτοισ᾽ επονεετο.
ͱιδσον δ᾽ ειν αγορῇ τετιϝῆοτες· αν δ᾽ αγαμεμνων
ͱισστατο δακρυχεϝων, ͱωστε κρηνη μελανͱυϝδρος,
ͱη τε κατ᾽ αιγιλιπος πετρης δνοφερον χεϝει ͱυϝδωρ· 15
ͱως ͱο βαρυ στοναχων ϝεπε᾽ αργειϝοισι μετῆυϝδα·
ω φιλοι, αργειϝων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
δσεϝς με μεγα κρονιδης αϝατῃ ενεδησε βαρυιῃ·
σχετλιος! ͱος πριν μεν μοι ͱυπεσχετο και κατενευσεν,
ϝιλϝιον εκπερθσανθ᾽ εϋτειχεον απονεεσθαι· 20
νῦν δε κακην απατην βουλεϝσατο, και με κελεϝει
δυσκλεε᾽ αργος ͱικεσθαι, επει πολυν ὤλεσα λαϝον. 22
αλλ᾽ αγεθ᾽, ως αν εγω ϝεσπω, πειθωμεθα παντες, 26
φευγωμεν γσυν ναϝσι φιλην ες πατριδα γαιαν·
ου γαρ ετι τροϝιην ͱαιρησομεν ευρυαγυιαν.
ͱως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῇ,
δην δ᾽ ααϝοι ῆσαν τετιϝῆοτες ͱυιες αχαιϝων· 30
οπσε δε δη μετεϝεσπε βοην αγαθος διομηδης·
ατρεϝιδη, σοι πρῶτα μαχησομαι αφραδεοντι,
ͱῇ θεμις εστι, ϝανακς, αγορῇ· συ δε μη τι χολωθῇς·
αλκην μεν μοι πρῶτος ονειδισας εν δαναοισιν,
φαυς εμεν απτολεμον και αναλκιδα· ταϝτα δε παντα 35
ϝιδσαντ᾽ αργειϝων ημεν νεϝοι, ηδε γεροντες.

σοι δε διανδιχ' εδωκε κρονοο παϊς αγκυλομητεο· I
σκηπτρον μεν τοι εδωκε τετιϝμησθαι περι παντων·
αλκην δ' ου τοι εδωκεν, ͱο τε κρατος εστι μεγιστον.
δαιμονι', ͱοϝτῳ ποο μαλα ͱελπεαι ͱυιας αχαιϝων
απτολεμοϝς τ' εμεναι και αναλκιδας, ͱως αγορεϝεις;
ει δε τοι αϝτῳ θυϝμος επεσσυται, ͱωστε νεεσθαι,
ερχεο· παρ τοι ͱοδος, ναϝες δε τοι αγχι θαλασσης·
αλλ' αλλοι μενεοντι καρηκομαοντες αχαιϝοι,
εις ͱο κε περ τροϝιην διαπερθσομεν. ει δε και αϝτοι,—
φευγοντων γσυν ναϝσι φιλην ες πατριδα γαιαν·
νοϝι δ', εγω σθενελος τε, μαχησομεθ', εις ͱο κε τεκμαρ
ϜιλϜιοϜ ͱευρωμεν· γσυν γαρ θεῷ ηληλουθμεν.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες εϝιϝαχον ͱυιες αχαιϝων,
μυϝθον αγασσαμενοι διομηδεος ͱιπποδαμοϝο.
τοισι δ' ανͱισταμενος μετεφωνεεν ͱιπποτα νεστωρ·
τυϝδεϝιδη, περι μεν πολεμῳ ενι καρτερος εσσι,
και βουλῃ μετα παντας ͱομηλικας επλε' αριστος·
ουτις τοι τον μυϝθον ονοσσεται, ͱοσσοι αχαιϝοι,
ουδε παλιν ϝερεει· αταρ ου τελος ͱικεο μυϝθων.
αλλ' αγ', εγων, ͱος σεϝο γεραϝτερος ευχομαι ειναι,
εκσϝεπεω, και παντα διͱικσομαι· ουδε κε τις μοι
μυϝθον ατιϝμησει, ουδε κρεϝων αγαμεμνων.
αφρητωρ, αθεμιστος, αͱεστιος εστιν εκεινος,
ͱος πολεμοϝ εραται επιδημιοϝο, κρυοεντος.
αλλ' ητοι νῦν μεν πειθωμεθα νυκτι μελαινῃ,
δορπα τ' εφοπλισομεσθα· φυλακτηρες δε ͱεκαστοι
λεχσασθων παρα ταφρον ορυκτην τειχεος εκτος.
κοϝροισιν μεν ταϝτ' επιτελλομαι· αϝταρ επειτα,
ατρεϝιδη, συ μεν αρχε· συ γαρ βασιλεϝτατος εσσι.
δαινυε δαιτα γεροντσι· ϝεϝοικε τοι, ουτοι αϝεικες.
πλεεαι τοι ϝοινοο κλισιαι, τον ναϝες αχαιϝων
ͱηματιαι θρεϝικηθεν επ' ευρυα ποντον αγοντιν.
παντσα τοι εσθ' υποδεχσιεη, πολυσιν δε ϝανασσεις.
πολλων δ' αγρομενων, τῳ πειθσεαι, ͱος κεν αριστην
βουλην βουλεϝσῃ· μαλα δε χρη παντας αχαιϝοϝς
εσθλης και πυκινης, ͱοτι δαϝιοι εγγυθι ναϝων
καϝοντιν πυρα πολλα· τις αν ταδε γηθησειε;
νυκς δ' ͱηδ' ηε διαϝραισει στρατον, ηε σαωσει.
ͱως εφαθ'· ͱοι δ' αρα τοο μαλα μεν κλυϝον, ηδ' επιθοντο.
εκ δε φυλακτηρες γσυν τευχεσιν εσσεϝοντο,
αμφι τε νεστοριδην θρασυμηδεα, ποιμενα λαϝων,
ηδ' αμφ' ασκαλαφον και ιαλμενον, ͱυιας αρεϝος,
αμφι τε μηριονην, αφαρεϝα τε, δαϝιπυρον τε,
ηδ' αμφι κρεϝοντος υἷν, λυκομηδεα διϝον·
ͱεπτ' εσαν ͱηγεμονες φυλακων, ͱεκατον δε ͱεκαστῳ
κοϝροι ͱαμ' εστειχον, δολιχ' εγχεα χερσιν ͱεχοντες·

κατ δε μεσον ταφρου και τειχεος ͱιδσον ιοντες·
ενθα δε πυρ κηαντ', επιθεντο δε δορπον ͱεκαστος.
ατρεϝιδης δε γεροντας ͱαϝελϝεας ἦγεν αχαιϝων
ες κλισιην, παρα δε σφι τιθει μενοϝεικεα δαιτα·
ͱοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον ͱεντο,
τοισ' ͱο γερων πανπρωτος ͱυφαινεμεν ἦρχετο μητιν
νεστωρ, ͱοο και προσθεν αριστη εφαινετο βουλη·
ͱο σφιν ͱεΰφρονεων αγορεϝσατο, και μετεϝεσπεν·
ατρεϝιδη κυϝδιστε, ϝαναξ ανδρων αγαμεμνον,
εν σοι μεν ληγσω, σεϝο δ' αρχσομαι· ͱοονεκα πολλων
λαϝων εσσι ϝαναξ, και τοι δσεϝς εγγυαλιξεν
σκηπτρον τ', ηδε θεμιστας, ͱινα σφισι βουλεϝῆσθα·
τῷ σε χρη περι μεν φασθαι ϝεπος, ηδ' επακοϝσαι,
κραϝῆναι δε και αλλῳ, ͱοτ' αν τινα θυϝμος ανωγῃ
ϝεσπεμεν εις αγαθον· σεϝο δ' ͱεχσεται, ͱο τι κεν αρχῃ.
αϝταρ εγω ϝερεω, ͱως μοι δοκει ειναι αριστα.
ου γαρ τις νοον αλλος αμεινονα τοοδε νοησει,
ͱοιον εγω νοεω, ημεν παλαι, ηδ' ετι και νῦν,
εκσετι τοϝ ͱοτε, διϝογενες, βρισεϝιδα κοϝρην
χωομενοϝ αχιλεϝος εβης κλισιηθεν απαϝρανς·
ουτι καθ' ημετερον γε νοον· μαλα γαρ τοι εγωγε
πολλ' απεμυϝθεομην· συ δε σῷ μεγαλητορι θυϝμῷ
ϝειξσανς, ανδρα φεριστον, ͱον αθανατοι περ ετιϝσαν,
ἦτιϝμῆσας· ͱελων γαρ ͱεχεις γερας· αλλ' ετι και νῦν
φραδσωμεσθ', ͱως κεν μιν αρεσσαμενοι πεπιθοιμεν
δῶροισιν τ' αγανοισι, ϝεπεσσι τε μειλιχιοισιν.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
ω γερον, ου τι πσευδος εμας αϝατας κατελεγσας·
αϝασαμην, ουδ' αϝτος αναινομαι· αντι νυ πολλων
λαϝων εστιν ανηρ, ͱοντε δσεϝς κεαρι φιλησῃ.
αλλ' επει αϝασαμην, φρεσι λευγαλεῇσι πιθησανς,
απς εθελω αρεσαι, δομεναι τ' απερεισι' αποινα·
ͱυμῖν δ' εν παντεσσι περικλυτα δῶρ' ονομῆνω,
ͱεπτ' απυροϝς τριποδας, δεκα δε χρυσοϝο ταλαντα,
αιθῶνας δε λεβητας ϝεΐκοσι, δωδεκα δ' ͱιπποϝς.
ου κεν αλεϝιος ειη ανηρ, ͱῷ τοσα γενοιτο,
ͱοσα μοι ηνεγκαντιν αϝεθλια μωνυχες ͱιπποι.
δῶσω δ' ͱεπτα γυναικας αμυϝμονα ϝεργα ϝιδυιας,
λεσβιδας· ͱας, ͱοτε λεσβον ͱεϋκτιμενην ͱελεν αϝτος,
εκσεϝελομην, ͱαι καλλει ενικων φυϝλα γυναικων.
τας μεν ͱοι δωσω, μετα δ' εσσεται, ͱην τοτ' απηϝρων
κοϝρην βρισεϝος· και επι μεγαν ͱορκον ομοῦμαι,
μη ποτε της ευνης επιβημεναι, ηδε μιγῆναι;
ͱῃ θεμις ανθρωπων πελει, ανδρων ηδε γυναικων.
ταϝτα μεν αϝτικα παντα παρασσεται· ει δε κεν αϝτε

ϝαστυ μεγα πριαμαϝο θεοι δωωντ' αλαπαξαι, I
ναϝας ͱαλις χρυσοο και χαλκοϝο νηϝησασθω,
εισελθων, ͱοτε κεν δατεωμεθα ληϝιδ' αχαιϝοι.
τροϝιαδας δε γυναικας ϝεϊκοσιν αϝτος ͱελεσθω,
ͱαι κε μετ' αργειϝην ͱελενην καλλισται εωσιν.
ει δε κεν αργος ͱικοιμεθ' αχαιϝικον, ουθαρ αροϝρης,
γαμβρος κεν μοι εοι· τιϝσω δε ͱε ϝισϝον ορεστῃ,
ͱος μοι τηλυγετος τρεφεται θαλιῃ ενι πολλῃ.
τρεες δε μοι εντι θυγατρες ενι μεγαρῳ ͱεϋπηκτῳ,
χρυσοθεμις, και λαϝοδικη, και ϝιφιϝανασσα·
ταϝων, ͱην κ' εθεληστι, φιλην ανεδνον αγεσθω
προς ϝοικον πηλεϝος· εγω δ' επι μειλια δωσω
πολλα μαλ', ͱοσ' ουπω τις ͱεϝῃ επ' εδωκε θυγατρι.
ταϝτα κε ͱοι τελεσαιμι μεταληγσαντι χολοϝο.
δμηθητω· αϝιδης τοι αμειλιχος, ηδ' αδαμαστος,
τοουνεκα και τε βροτοισι θεων εχθιστος ͱαπαντων·
και μοι ͱυποστητω, ͱοσον βασιλεϝτερος ημι,
ηδ' ͱοσον γενεῃ προγενεστερος ευχομαι εεναι.
τον δ' ημειβετ' επειτα γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
ατρεϝιδη κυϝδιστε, ϝαναξ ανδρων αγαμεμνον,
δωρα μεν ουκ ετ' ονοστα διδοις αχιλεϝι ϝανακτι·
αλλ' αγετε, κλητοϝς οτρυνομεν, ͱοι κε ταχιστα
ελθωντ' ες κλισιην πηλεϝιαδαϝ αχιλεϝος.
ει δ', αγε, τοϝς αν εγων επιοπτσομαι, ͱοι δε πιθεσθων·
φοινικς μεν πρωτιστα, διϊ φιλος, ͱηγησασθω,
αϝταρ επειτ' αιϝας τε μεγας και διϝος ͱοδυσσεϝς·
κηρυκων δ' ͱοδιος τε και ευρυβατης ͱαμ' ͱεπεσθων.
φερτε δε χερσιν ͱυδωρ, ͱευφημησαι τε κελεσθε,
ͱοφρα διϊ κρονιδῃ αρησομεθ', αι κ' ελεησῃ.
ͱως φατο· τοισι δε παντσι ϝεϝανδοτα μυϝθον ϝεεσπεν.
αϝτικα κηρυκες μεν ͱυδωρ επι χειρας εχεϝσαν,
κοϝροι δε κρητηρας επεστεφσαντο ποτοϝο·
νωμησαν δ' αρα παντσιν, επαρχσαμενοι δεπαεσσιν.
αϝταρ επει σπενδσαν τ', επιϝον θ' οσον ηθελε θυϝμος,
ͱορμωντ' εκ κλισιης αγαμεμνονος ατρεϝιδαϝο.
τοισι δε πολλ' επετελλε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ,
δενδιλλων ες ͱεκαστον, ͱοδυσσεϝι δε μαλιστα,
πειραν, ͱως πεπιθοιεν αμυϝμονα πηλεϝιϝωνα.
τω δ' εβατην παρα θινα πολυφλοισβοϝο θαλασσης,
πολλα μαλ' ευχομενω γαιηͱοχῳ εννοσιγαιῳ,
ρεϝιδιως πεπιθεεν μεγαλας φρενας αιϝακιδαϝο.
μυρμιδονων δ' επι τε κλισιας και ναϝας ͱικεσθην·
τον δ' ͱευρον φρενα τερπομενον φορμιγγι λιγειῃ,
καλῃ, δαιδαλεῃ, επι δ' αργυρεος ζυγος ηεν·
την ͱαρετ' εκς εναρων, πολιν ηετιϝωνος ολεσσας·
τῃ ͱογε θυϝμον ετερπεν, αϝειδε δ' αρα κλεε' ανδρων.

πατροκλος δε ϝοι οιος εναντιος ϝηστο σιωπῃ,
δεχμενος αιϝακιδην, ϝοποτε ληγσειεν αϝειδων.
τω δ' εβατην προτερω, ϝηγειτο δε διϝος ϝοδυσσεϝς·
σταν δε προσθ' αϝτοιο· ταφων δ' ανοροϝσεν αχιλλεϝς
αϝτῃ γσυν φορμιγγι, λιπων ϝεδος, ενθα θαϝασσεν.
ϝως δ' αϝτως πατροκλος, επει ϝιδε φωτας, ανεστη·
τω και δεχνυμενος προσεφη ποδας ωκυς αχιλλεϝς·
χαιρετον! η φιλοι ανδρες ϝικανετον· η τι μαλα χρη·
ϝοι μοι σκυζομενῳ περ αχαιϝων φιλτατοι εστον.
ϝως αρα φωνησαις προτερω αγε διϝος αχιλλεϝς,
ϝεισεν δ' εν κλισμοισι, ταπησι τε πορφυρεοισιν·
αιψα δε πατροκλον προσεφωνεεν, εγγυς εοντα·
μειζονα δη κρητηρα, μενοιτιοϝ ϝυιε, καθιστα,
ζωϝροτερον δε κεραϝε, δεπας δ' εντυϝνον ϝεκαστῳ·
ϝοι γαρ φιλτατοι ανδρες εμῳ ϝυπεαντι μελαθρῳ.
ϝως φατο· πατροκλος δε φιλῳ επεπειθεθ' εταιρῳ.
αϝταρ ϝογε κρειον μεγα κατβαλεν εν πυρος αϝγῃ,
εν δ' αρα νωτον εθηκ' οϝιος και πιϝονος αιγος,
εν δε συος σιϝαλοιο ραχιν τεθαλυιαν αλοιφῃ.
τῳ δ' ϝεχεν αϝτομεδων, ταμνεν δ' αρα διϝος αχιλλεϝς·
και τα μεν ϝευ μιστυλλε, και αμφ' οβελοισιν επειρεν·
πυρ δε μενοιτιαδης δαϝεν μεγα, ϝεισϝοθεος φως.
αϝταρ επει κατα πυρ εκαϝη, και φλογς εμαρανθη,
ανθρακιην στορεσαις, οβελοϝς εφυπερθ' ετανυσσεν·
πασσε δ' ϝαλος θειοιο, κρατευταϝων επαϝηραις.
αϝταρ επει ρ' ωπτησε, και εν ϝελεοισιν εχεϝσεν,
πατροκλος μεν σιτον ϝελων επενημε τραπεζῃ
καλοισ' εν κανεοισιν· αταρ κρε' ενημεν αχιλλεϝς.
αϝτος δ' αντιον ϝιζεν ϝοδυσσεϝος θειοιο,
τοιχοιο τοϝ ϝετεροιο· θεοισι δε θυϝσαι ανωγεν
πατροκλον, ϝον ϝεταιρον· ϝο δ' εν πυρ' εβαλλε θυϝηλας.
ϝοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ϝεντο,
νευσ' αιϝαις φοινικι· νοησε δε διϝος ϝοδυσσεϝς,
πλησαμενος δε δεπας ϝοινοϝ, εδεδεχτ' αχιλεϝα·
χαιρ', αχιλεϝ! δαιτος μεν ϝεισϝης ουκ επιδεϝεες,
ημεν ενι κλισιῃ αγαμεμνονος ατρεϝιδαϝο,
ηδε και ενθαδε νυν· παρα γαρ μενοϝεικεα πολλα·
αλλα λιϝην μεγα πημα, διοτρεφες, εισϝοραοντες,
δειδιμεν· εν δοιῃ δε, σαωσεμεν, η απολεσθαι
ναϝας ϝευσελμοϝς, ει μη συγε δυϝσεαι αλκην.
εγγυς γαρ ναϝων και τειχεος αϝλιν εθεντο
τροϝες ϝυπερθυϝμοι, τηλεκλητοι τ' επικουροι,
κηαμενοι πυρα πολλα κατα στρατον, ουδ' ετι φαντιν
σχησεσθ', αλλ' εν ναϝσι μελαινῃσιν πεσεεσθαι.
ζευς δε σφιν κρονιδης ενδεχσια σηματα φαινων

αστραπτει· hεκτωρ δε μεγα σθενεϊ βλεμεαινων
μαινεται εκπαγλως, πιθυνος διϊ, ουδε τι τιFει
ανερας, ουδε θεοFς· κρατερη δε hε λυσσα δεδυFκεν.
αραεται δε ταχιστα φανημεναι ἦοα διFαν·
στεFται γαρ ναFων αποκοπτσεμεν ακρα κορυμβα,
αFτας τ' ενπρηθσεεν μαλεροο πυρος· αFταρ αχαιFοFς
δαFιῶσεεν παρα τῇσιν ατυδσομενοFς hυπο καπνοο.
ταFτ' αινως δεδδοιδκα κατα φρενα, μη hοι απειλας
εκτελεσωντι θεοι· hημῖν δε δη αισιμον ειη
φθῖσθαι ενι τροFιῇ, hεκας αργεος hιπποβοτοFο.
αFτῶ τοι μετοπισθ' αχος εσσεται, ουδε τι μηχος
ρεχθεντος κακοF εστ' ακος ευρεμεν· αλλα πολυ πριν
φραδσε', hοπως δαναοισιν αλεκσησεις κακον hημαρ.
   ω πεπον, ἠ μεν σοιγε πατηρ επετελλετο πηλεFς
hηματι τῷ, hοτε σ' εκ φθιFης αγαμεμνονι πεμπεν·
τεκνον εμον, καρτος μεν αθηναιη τε και hηρη
δῶσοντ', αι κ' εθελωντι· σὺ δε μεγαλητορα θυFμον
hισχεμεν εν στηθεσσι· φιλοφροσυνη γαρ αμεινων·
ληγεμεναι δ' εριδος κακομηχανοF, hοφρα σε μαλλον
τιFωντ' αργειFων ημεν νεFοι ηδε γεροντες.
hως επετελλ' hο γερων· σὺ δε ληθεαι· αλλ' ετι και νῦν
παFε', εFᾶ δε χολον θυFμαλγεα· σοι δ' αγαμεμνων
αγσια δῶρα διδωτι μεταληγσαντι χολοFο.
ει δε, συ μεν μεF ακοFσον, εγω δε κε τοι καταλεγσω,
hοσα τοι εν κλισιῄσιν hυπεσχετο δῶρ' αγαμεμνων·
hεπτ' απυροFς τριποδας, δεκα δε χρυσοFο ταλαντα,
αιθῶνας δε λεβητας Fεϊκοσι, δώδεκα δ' hιπποFς.
ου κεν αλεFιος ειη ανηρ, hῷ τοσα γενοιτο,
hοσ' αγαμεμνονος hιπποι αFεθλια ποδσιν hαροντο.
δῶσει δ' hεπτα γυναικας αμυμονα Fεργα Fιδυιας,
λεσβιδας, hας, hοτε λεσβον hεϋκτιμενην hελες αFτος,
εκσhελεθ', αι τοτε καλλει ενικῶν φυFλα γυναικων.
τας μεν τοι δῶσει, μετα δ' εσσεται, hην τοτ' απῇFρα
κοFρην βρισεFος· και επι μεγαν hορκον ομεεται,
μη ποτε της ευνης επιβημεναι, ηδε μιγηναι,
hῇ θεμις εστι, Fαναχς, ητ' ανδρων, ητε γυναικων.
   ταFτα μεν αFτικα παντα παρεσσεται· ει δε κεν αFτε
Fαστυ μεγα πριαμοFο θεοι δωωντ' αλαπακσαι,
ναFας hαλις χρυσοο και χαλκοFο ναFησασθαι,
εισελθων, hοτε κεν δατεωμεθα λεFιδ' αχαιFοι.
τροFιαδας δε γυναικας Fεϊκοσιν αFτος hελεσθαι,
hαι κε μετ' αργειFην hελενην καλλισται εωντιν.
ει δε κεν αργος hικοιμεθ' αχαιFικον, ουθαρ αροFρης,
γαμβρος κεν hοι εοις· τιFσει δε σε FεισFον ορεστῃ,
hος hοι τηλυγετος τρεφεται θαλιῇ ενι πολλῇ.
τρεες δε hοι εντι θυγατρες ενι μεγαρῷ hεϋπηκτῷ,

χρυσοθεμις, και λαϝοδικη, και ϝιφιϝανασσα·
ταϝων, ͱην κ' εθελῆσθα, φιλην αεεδνον αγεσθαι
προς ϝοικον πηληϝος· ͱο δ' αϝτ' επιμειλια δῶσει
πολλα μαλ', ͱοσ' ουπῶ τις ͱεϝῆ επεδῶκε θυγατρι.
ταϝτα κε τοι τελεσειε μεταληγσαντι χολοϝο.
ει δε τοι ατρεϝιδης μεν απηχθετο κεαροθι μαλλον,
αϝτος, και τοϝο δῶρα· συ δ' αλλοϝς περ παναχαιϝοϝς
τειρομενοϝς ελεαιρε κατα στρατον, ͱοι σε, θεον ͱως,
τιϝσοντ'· ῃ γαρ κε σφι μαλα μεγα κυϝδος ͱαροιο.
νῦν γαρ χ' εκτορ' ͱελοις, επει αν μαλα τοι σχεδον ελθῇ,
λυσσαν ͱεχων ολοϝην· επει ουτινα φητιν ͱομοιον
ͱοι εμεναι δαναων, ͱοϝς ενθαδε ναϝες ενενκαν.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ῶκυς αχιλλεϝς·
διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν ͱοδυσσεϝ,
χρη μεν δη τον μυϝθον απηλεγεως αποϝεσπεεν,
ͱῇ περ δη κρανεω τε, και ͱως τετελεσμενον εσται,
ͱως μη μοι τρυζητε παρͱημενοι αλλοθεν αλλος.
εχθρος γαρ μοι κεινος ͱομως αϝιδαϝο πυλῆσιν,
ͱος χ' ετερον μεν κεϝθῃ ενι φρεσιν, αλλο δε ϝεσπῃ.
αϝταρ εγω ϝερεω, ͱως και τετελεσμενον εσται·
ουτ' εμε γ' ατρεϝιδην αγαμεμνονα πειθσεμεν οιϝω,
ουτ' αλλοϝς δαναοϝς, επει ουκ αρα τις χαρις ῆεν
μαρνασθαι δαϝιοισιν επ' ανδρεσι νωλεμες αιϝει.
ϝεισϝη μοιρα μενοντι, και ει μαλα τις πολεμιζσοι·
εν δε μιῇ τιϝμῇ ημεν κακος, ηδε και εσθλος·
ουδε τι μοι περικειται, επει παθον αλγεα θυϝμῷ,
αιϝει εμην πσυϝχην παραβαλλομενος πολεμιζσεεν.
ͱως δ' ορνιχς απτῆσι νεοσσοισι προφερητιν
μασταχ', επει κε λαβητι, κακῶς δε τε ͱοι πελει αϝτῇ·
ͱως και εγω πολλας μεν αͱυπνοϝς νυκτας ͱιαϝον,
ͱηματα δ' ͱαιματοεντα διεπρῆσσον πολεμιζσων,
ανδρεσι μαρναμενος, ͱοαρων ͱενεκα σφετεραϝων.
δῶδεκα δη γσυν ναϝσι πολιας αλαπακσ' ανθρῶπων,
πεζσος δ' ͱενδεκα φημι κατα τροϝιην εριβωλον·
ταϝων εκ παντσεων κειμηλια πολλα και εσθλα
εκσͱελομην, και παντα φερων αγαμεμνονι δοσκον
ατρεϝιδῃ· ͱο δ' οπισθε μενων παρα ναϝσι θοϝῆσιν,
δεχσαμενος, δια παϝρα δασᾶσκετο, πολλα δ' ͱεχεσκεν.
αλλα δ' αριστεϝεσ' εδιδῶ γερα, και βασιλεϝσιν·
τοισι μεν εμπεδα κειται, εμεο δ' απο μουνοϝ αχαιϝων
ͱελλεθ'· εχει δ' ͱαλοχον θυϝμαρεα, τῇ παρͱιαϝων
τερπεσθω. τι δε δεῖ πολεμιζσεμεναι τροϝεσιν
αργειϝοϝς; τι δε λαϝον ανῆγαγεν ενθαδ' αγῆρανς
ατρεϝιδης; ῃ ουχ' ελενης ͱενεκ' ῆϋκομοϝο;
η μουνοι φιλεοντ' αλοχοϝς μεροπων ανθρωπων
ατρεϝιδαι; επει ͱοστις ανηρ αγαθος και ͱεχεφρων,

ͱοι δ' ͱως ϝιδονθ' οτ' αρ' εκ διος ηλυθεν ορνιχς,
μαλλον επι τροϝεσ' εθορον, μνησαντο δε χαρμης. Θ
ενθ' ουτις προτερος δαναων, πολλων περ εοντων,
ευχσατο τυϝδεϝιδαϝο παρος σχεμεν ωκυας ͱιπποϝς,
ταφροϝο τ' εκσελασαι, και εναντιβιον μαχεσασθαι·
αλλα πολυ πρωτος τροϝων ͱελεν ανδρα κορυστην,
φραδμονιδην αγελαϝον· ͱο μεν φυγαδ' ετραπεν ͱιπποϝς·
τῳ δε μεταστρεφθεντι, μεταφρενῳ εν δορυ πηγσεν
ωμων μεσσηγυς, δια δε στηθεσφιν ελασσεν·
ηριπε δ' εκς ͱοχεων, αραβησε δε τευχε' επ' αϝτῳ.
τον δε μετ' ατρεϝιδαι, αγαμεμνων και μενελαϝος·
τοισι δ' επ' αιϝαντες, θοϝριν επιϝεσμενοι αλκην·
τοισι δ' επ' ιδομενευς, και οπαϝων ιδομενεϝος·
τοισι δ' επ' ευρυπυλος, ͱευͱαιμονος αγλαϝος ͱυιος·
τευκρος δ' ͱεννατος ηλθε, παλιντονα τοκσα τιταινων·
στη δ' αρ' ͱυπ' αιϝαντος σακεϊ τελαμωνιαδαϝο.
ενθ' αιϝας μεν ͱυπεκσεφερεν σακος, αϝταρ ͱογ' ͱηρως
παπτηναις, επει αρ τιν' οϊστευσαις εν ͱομιλϝῳ
βεβληκεεν, ͱο μεν αϝθι πεσων απο θυϝμον ολεσσεν,
αϝταρ ͱογ' αϝτις ιων, παϊς ͱως ͱυπο μητερα, δυσκεν
εις αιϝανθ'· ο δε μιν σακεϊ κρυπτασκε φαϝεινῳ.
ενθα τινα πρωτον τροϝων ͱελε τευκρος αμυϝμων;
ορσιλοχον μεν πρωτα, και ορμενον, ηδ' οφελεστην,
δαιτορα τε, χρομιον τε, και αντιθεον λυκοφοντην,
και πολυͱαιμονιδην ͱαμ' οπαϝονα, και μελανͱιππον.
τον δε ϝιδων γηθησε ϝαναχς ανδρων αγαμεμνων,
τοκσοϝ' απο κρατεροο τροϝων ολεκοντα φαλαγγας·
στη δε παρ' αϝτον ιων, και μιν προς μυϝθον ειϝεσπεν·
τευκρε, φιλη κεφαλη, τελαμωνιε, κοιρανε λαϝων,
βαλλ' ͱοϝτως, αι κεν τι φαϝος δαναοισι γενηαι,
πατρι τε σῳ τελαμων', ͱος σ' ετρεφε τυτθον εοντα,
και σε, νοθον περ εοντ', εκομισσαθ' εϝῳ ενι ϝοικῳ·
τον, και τηλοθ' εοντα, ͱευκλεϊης επιβησον.
σοι δ' εγω εκσϝερεω, ͱως και τετελεσμενον εσται·
αι κεν μοι δωῃ δσευς αιγιͱοχος και αθηνη
ϝιλϝιοϝ εκσαλαπακσαι ͱευκτιμενον πτολιεθρον,
πρωτῳ τοι μετ' εμε πρεσβηϊον εν χερι θησω,
η τριποδ', ηε δυω ͱιπποϝς αϝτοισιν ͱοχεσσιν,
ηε γυναιχ', η κεν τοι ͱομον λεχος εισαναβαινοι.
τον δ' απαμειβομενος προσεφωνεε τευκρος αμυϝμων·
ατρεϝιδη κυϝδιστε, τι με σπευδοντα και αϝτον
οτρυϝνεις; ου μεν τοι, ͱοση δυναμις γε παρεστι,
παϝομαι· αλλ' εκς ͱοο προτι ϝιλϝιον ωθσαμεθ' αϝτοϝς,
εκ τοϝο δη τοκσοισι δεδεχμενος ανδρας ενͱαιρω.
ͱοκτω δη προεͱηκα τανυγλωχινας οϊστοϝς,
παντες δ' εν χρο' επηχθεν αρεϝιθοων αιδσηων·

τοFτον δ' ου δυναμαι βαλεειν κυνα λυσσητηρα. Θ
ἦ ρα, και αλλον οϊστον απο νευρηφιν ιαλλεν
ἑκτορος αντικρυς, βαλεειν δε ἑ ἱἑτο θυFμος·
και τοFο μεν ρ' απαμαρθ'· ο δ' αμυFμονα γοργυθιFωνα,
ἱυιον ἑεῡν πριαμοFο, κατα στηθος βαλεν ἱιῷ·
τον ρ' εκς αισυμνηθεν οπυιομενη τεκε μητηρ,
καλη καστιανειρα, δεμας FεFικυια θεῇσιν.
μηκων δ' ἱως ἑτερωσε καρῆ βαλεν, ἡτ' ενι κηπῷ
καρπῷ βριθομενη, νοτιῇσι τε Fεαρινῇσιν·
ἱως ἑτερωσ' ημυFσε καρῆ πηληκι βαρυFνθεν.
τευκρος δ' αλλον οϊστον απο νευρηφιν ιαλλεν
ἑκτορος αντικρυς, βαλεειν δε ἑ ἱἑτο θυFμος.
αλλ' ἑογε και τοτ' αμαρτε· παρεσφηλεν γαρ απολλων·
αλλ' αρχεπτολεμον, θρασυν ἑκτορος ἡνιἑοχεFα,
ἱἑμενον πολεμονδ', εβαλε στηθος παρα μαδσον·
ηριπε δ' εκς ἑοχεων, ἱυπεροFησαν δε ἱοι ἱιπποι
ὠκυποδες· τοFο δ' αFθ' ελυθη ψυFχη τε μενος τε.
ἑκτορα δ' αινον αχος πυκασε φρενας ἡνιἑοχοFο·
τον μεν επειτ' ηFᾶσε, και αχνυμενος περ ἑταιροο·
κεβριονην δ' εκελεFσεν ἱαδελφεFον, ενγυς εοντα,
ἱιππων ἡνι' ἑλεεν· ἱο δ' αρ' ουκ απιθησεν ακοFσανς.
αFτος δ' εκ διφροFο χαμαι θορε πανφαναοντος,
σμερδαλεα FιFαχων· ἱο δε χερμαδιον λαβε χειρι·
βη δ' ιθυς τευκροο, βαλεειν δε ἑ θυFμος ανωγεν.
ηFτοι ἱο μεν φαρετρης εκσἑλλετο πικρον οϊστον,
θῆκε δ' επι νευρῇ· τον δ' αF κορυθαιFολος ἑκτωρ
αF Fερυοντα, παρ' ωμον, ἱοθι κληFις αποἑεργει
αFχενα τε στηθος τε, μαλιστα δε καιριον εστιν,
τῇ ρ' επι ἱοι μεμαFωτ' εβαλεν λιθῳ ακριοεντι·
Fρῆγσε δε ἱοι νευρην· ναρκησε δε χειρ επι καρπῷ·
στη δε γνυκς εριπων, τοκσον δε ἱοι εκπεσε χειρος.
αιFανς δ' ουκ αμελησε κασιγνῆτοFο πεσοντος,
αλλα θεFων περιβη, και ἱοι σακος αμφεκαλυπτσεν.
τον μεν επειθ' υποδῦντε δυω περιηρες ἑταιροι,
μηκιστεFς, εχιοFο παϊς, και διFος αλαστωρ,
ναFας επι γλαφυρας φερετην βαρεα στοναχοντα.
αψ δ' αFτις τροFεσιν ολυμπιος εν μενος ὦρσεν,
ἱοι δ' ιθυς ταφροFο βαθυιης ὦθσαν αχαιFοFς·
ἑκτωρ δ' εν πρωτοισι κιε, σθενεϊ βλεμεαινων.
ἱως δ' ἱοτε τις τε κυων συος αγριοF, ηε λεFοντος,
ἱαπτηται κατοπισθε, ποσιν ταχυεσι πεποιθως,
ἱισχια τε γλοFτοFς τε, Fελισσομενον τε δοκεFει·
ἱως ἑκτωρ ωπαδσε καρῆκομαοντας αχαιFοFς,
αιFεν αποκτεινων τον οπιστατον· ἱοι δ' εφεβοντο.
αFταρ επει δια τε σκολοπας και ταφρον εβησαν
φευγοντες, πολλοι δ' εδαμεν, τροFων ἱυπο χερσιν,

ϝοι μεν δη παρα ναϝσιν ερητυϝοντο μενοντες, 345
αλληλοισι τε κεκλομενοι, και πασι θεοισιν Θ
χειρας ανϝισχοντες, μεγαλ' ευχεταοντο ϝεκαστος.
ϝεκτωρ δ' αμφιπεριστροφαεν καλλιτριχας ϝιπποϝς,
γοργοος ομμαθ' εχων ηδε βροτολοιγοϝ αρεϝος. 349
εν δ' επεσ' ωκεανῳ λαμπρον φαϝος ηελιοϝο, 485
ϝελκον νυκτα μελαιναν επι δσαϝδωρον αροϝραν.
τροϝεσι μεν ρ' αϝεκουτσιν εδυ φαϝος· αϝταρ αχαιϝοις
ασπασιη, τρισλιστος, επηλυθε νυκς ερεβεννη.
τροϝων δ' αϝτ' αγορην ποιησατο φαιδιμος ϝεκτωρ, 489
εν καθαρῳ, ϝοθι δη νεκυων διεφαινετο χωρος. 491
εκς ϝιππων δ' αποβαντες επι χθονα, μυϝθον ακοϝον,
τον ρ' ϝεκτωρ αγορεϝε, διϊ φιλος· εν δ' αρα χειρι
ενχος ϝεχ' ϝενδεκαπηχυ· παροιθε δ' ελαμπετο δορϝος
αιχμη χαλκειη, περι δε χρυσεος θεϝε πορκης 495
τῳ ϝογ' ερεισαμενος ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
κεκλυτε μεο, τροϝες, και δαρδανοι, ηδ' επικουροι,
νυν εφαμην, ναϝας τ' ολεσανς και παντας αχαιϝοϝς,
απς απονοστησεεν προτι ϝιλϝιον ανεμοεντσαν·
αλλα πριν κνεφας ηλθε, το νυν εσαωσε μαλιστα 500
αργειϝοϝς και ναϝας επι ϝρηγμινι θαλασσης.
αλλ' ητοι νυν μεν πειθωμεθα νυκτι μελαινῃ,
δορπα τ' εφοπλισομεσθ'· αϝταρ καλλιτριχας ϝιπποϝς
λυϝσαθ' υπ' εκς ϝοχεων, παρα δε σφισι βαλλετ' εδωδην·
εκ πολιος δ' αγσασθε βοϝας και ϝιϝια μηλα 505
καρπαλιμως, ϝοινον δε μελιφρονα ϝοινιδσεσθε,
σιτον τ' εκ μεγαρων, επι δε κσυλα πολλα λεγεσθε,
ϝως κεν παννυχιοι, μεσφ' ηοος ηριγενειης,
καϝωμεν πυρα πολλα, σελας δ' εις ουρανον ϝικῃ·
μη πως και δια νυκτα καρηκομαοντες αχαιϝοι 510
φευγεμεν ϝορμησωνται επ' ευρυα νωτα θαλασσης.
μη μαν ασπουδις γε ναϝων επιβαιεν ϝεκηλοι,
αλλ' ϝως τις τοϝτων γε βελος και ϝοικοθι πεσσῃ,
βλημενος η' ϝιϝῳ, η' ενχεϊ ϝοκσυοεντι,
ναϝος επιθρωσκων· ϝινα τις στυγεητι και αλλος 515
τροϝσιν εφ' ιπποδαμοισι φερεεν πολυδακρυν αρεϝα.
κηρυκες δ' ανα ϝαστυ διϊ φιλοι αγγελλοντων,
παιδας πρωθηβας, πολιοκροταφοϝς τε γεροντας,
λεχσασθαι περι ϝαστυ θεοδμητων επι πυργων·
θηλυτεραι δε γυναικες ενι μεγαροισιν ϝεκαστη 520
πυρ μεγα καϝοντων· φυλακη δε τις εμπεδος εστω,
μη λοχος εισελθητι πολιν, λαϝων απεοντων.
ϝωδ' εστω, τροϝες μεγαλητορες, ϝως αγορεϝω. 523
πρωϊ δ' ϝυπηοιοι γσυν τευχεσι θωρηχθεντες 530
ναϝσιν επι γλαφυρησιν εγηρομεν ϝοκσυν αρεϝα.
ϝειδσομαι, αι κε μ' ϝο τυϝδειδης κρατερος διομηδης

παρ ναFων προς τειχος απωθεσεται, η κεν εγω τον Θ
χαλκῷ δαFιωσανς εναρα βροτοεντα φερωμαι. 534
ʽως ʽεκτωρ αγορεF· επι δε τροFες κελαδησαν. 542
ʽοι δ' ʽιπποFς μεν ελυFσαν ʽυπο δσυγοF ʽιδρῶοντας,
δησαν δ' ʽιμαντεσσι παρ' ʽαρμασ' εFοισιν ʽεκαστος·
εκ πολιος δ' ῆγσαντο βοFας και FίFια μηλα 545
καρπαλιμως· Fοινον δε μελιφρονα Fοινιδσοντο,
σῖτον τ' εκ μεγαρων, επι δε χσυλα πολλ' ελεγοντο. 547
ʽοι δε, μεγα φρονεοντες, επι πτολεμοFο γεφυρας 553
ʽῆατο παννυχιοι· πυρα δε σφισι καFετο πολλα.
ʽως δ' ʽοτ' εν ουρανῷ αστρα φαFεινην αμφι σεληνην 555
φαινετ' αριπρεπεα, ʽοτε τ' επλετο νηνεμος αιθηρ, 556
παντα δε Fειδεται αστρα γεγηθε δε τε φρενα ποιμην. 559
ʽως ʽοι μεν τροFες φυλακας ʽεχον· αFταρ αχαιFοFς I
θεσπεσιη ʽεχε φυδσα, φοβοο κρυοεντος ʽεταιρη·
πενθεϊ δ' ατλήτῳ βεβολῆατο παντες αριστοι.
ʽως δ' ανεμοι δυο ποντον ορινετον ʽιχθυFοεντα,
βορεης και δσεφυρος, τω τε θρεFικηθεν αFητον, 5
ελθοντ' εκσαπινης· ʽαμυδις δε τε κυFμα κελαινον
κορθυεται, πολλον δε παρεκς ʽαλα φυFκος εχεFεν·
ʽως εδαϊδσετο θυFμος ενι στηθεσσιν αχαιFων.
ατρεFιδης δ', αχεϊ μεγαλῳ βεβολημενος ητορ,
φοιτα κηρῦκεσι λιγυφθογγοισι κελεFων 10
κλῆδην εις αγορην κικλῆσκεμεν ανδρα ʽεκαστον,
μηδε βοᾶν· αFτος δε μετα πρῶτοισ' επονεετο.
ʽιδσον δ' ειν αγορῇ τετιFῆοτες· αν δ' αγαμεμνων
ʽιστατο δακρυχεFων, ʽωστε κρηνη μελανʽυFδρος,
ʽη τε κατ' αιγιλιπος πετρης δνοφερον χεFει ʽυFδωρ· 15
ʽως ʽο βαρυ στοναχων Fεπε' αργειFοισι μετῆυFδα·
ω φιλοι, αργειFων ʽηγητορες, ηδε μεδοντες,
δσεFς με μεγα κρονιδης αFατῃ ενεδησε βαρυιῇ·
σχετλιος! ʽος πριν μεν μοι ʽυπεσχετο και κατενευσεν,
FιλFιον εκπερθσανθ' εϋτειχεον απονεεσθαι· 20
νῦν δε κακην απατην βουλεFσατο, και με κελεFει
δυσκλεε' αργος ʽικεσθαι, επει πολυν ὤλεσα λαFον. 22
αλλ' αγεθ', ως αν εγω Fεσπω, πειθωμεθα παντες, 26
φευγωμεν γσυν ναFσι φιλην ες πατριδα γαιαν·
ου γαρ ετι τροFιην ʽαιρησομεν ευρυαγυιαν.
ʽως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῇ,
δην δ' ααFοι ῆσαν τετιFῆοτες ʽυιες αχαιFων· 30
οψε δε δη μετεFεσπε βοην αγαθος διομηδης·
ατρεFιδη, σοι πρῶτα μαχησομαι αφραδεοντι,
ʽῇ θεμις εστι, Fαναξ, αγορῇ· συ δε μη τι χολῶθῇς·
αλκην μεν μοι πρῶτος ονειδισας εν δαναοισιν,
φανς εμεν απτολεμον και αναλκιδα· ταFτα δε παντα 35
Fιδσαντ' αργειFων ημεν νεFοι, ηδε γεροντες.

σοι δε διανδιχ' εδῶκε κρονοο παῖς ανκυλομητεο·
σκηπτρον μεν τοι εδῶκε τετιϝμῆσθαι περι παντων·
αλκην δ' ου τοι εδῶκεν, ͱο τε κρατος εστι μεγιστον.
δαιμονι', ͱοϝτῷ ποο μαλα ͱελπεαι ͱυιας αχαιϝων
απτολεμοϝς τ' εμεναι και αναλκιδας, ͱως αγορεϝεις;
ει δε τοι αϝτῷ θυϝμος επεσσυται, ͱωστε νεεσθαι,
ερχεο· παρ τοι ͱοδος, ναϝες δε τοι ανχι θαλασσης·
αλλ' αλλοι μενεοντι καρῆκομαοντες αχαιϝοι,
εις ͱο κε περ τροϝιην διαπερθσομεν· ει δε και αϝτοι,—
φευγοντων γσυν ναϝσι φιλην ες πατριδα γαιαν·
νοϝι δ', εγω σθενελος τε, μαχησομεθ', εις ͱο κε τεκμαρ
ϝιλϝιοϝ ͱευρωμεν· γσυν γαρ θεῷ ηλήλουθμεν.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες εϝιϝαχον ͱυιες αχαιϝων,
μυϝθον αγασσαμενοι διομηδεος ͱιπποδαμοϝο.
τοισι δ' ανͱισταμενος μετεφωνεεν ͱιπποτα νεστωρ·
τυϝδεϝιδη, περι μεν πολεμῷ ενι καρτερος εσσι,
και βουλῇ μετα παντας ͱομηλικας επλε' αριστος·
ουτις τοι τον μυϝθον ονοσσεται, ͱοσοι αχαιϝοι,
ουδε παλιν ϝερεει· αταρ ου τελος ͱικεο μυϝθων.
αλλ' αγ', εγων, ͱος σεϝο γεραϝτερος ευχομαι εεναι,
εκσϝεπεω, και παντα διͱικσομαι· ουδε κε τις μοι
μυϝθον ατιϝμῆσει, ουδε κρεϝων αγαμεμνων.
αφρῆτωρ, αθεμιστος, αͱεστιος εστιν εκεινος,
ͱος πολεμοϝ εραται επιδημιοϝο, κρυοεντος.
αλλ' ητοι νῦν μεν πειθωμεθα νυκτι μελαινῇ,
δορπα τ' εφοπλισομεσθα· φυλακτηρες δε ͱεκαστοι
λεχσασθων παρα ταφρον ορυκτην τειχεος εκτος.
κοϝροισιν μεν ταϝτ' επιτελλομαι· αϝταρ επειτα,
ατρεϝιδη, συ μεν αρχε· συ γαρ βασιλεϝτατος εσσι.
δαινυε δαιτα γεροντσι· ϝεϝοικε τοι, ουτοι αϝεικες.
πλεεαι τοι ϝοινοο κλισιαι, τον ναϝες αχαιϝων
ͱηματιαι θρεϝικηθεν επ' ευρυα ποντον αγοντιν.
παντσα τοι εσθ' υποδεχσιεη, πολυσιν δε ϝανασσεις.
πολλων δ' αγρομενων, τῷ πειθσεαι, ͱος κεν αριστην
βουλην βουλεϝσῃ· μαλα δε χρη παντας αχαιϝοϝς
εσθλης και πυκινης, ͱοτι δαϝιοι ενγυθι ναϝων
καϝοντιν πυρα πολλα· τις αν ταδε γηθησειε;
νυκς δ' ͱηδ' ηε διαϝραισει στρατον, ηε σαώσει.
ͱως εφαθ'· ͱοι δ' αρα τοο μαλα μεν κλυϝον, ηδ' επιθοντο.
εκ δε φυλακτηρες γσυν τευχεσιν εσσεϝοντο,
αμφι τε νεστοριδην θρασυμηδεα, ποιμενα λαϝων,
ηδ' αμφ' ασκαλαφον και ιαλμενον, ͱυιας αρεϝος,
αμφι τε μηριονην, αφαρεϝα τε, δαϝιπυρον τε,
ηδ' αμφι κρεϝοντος υἷν, λυκομηδεα διϝον·
ͱεπτ' εσαν ͱηγεμονες φυλακων, ͱεκατον δε ͱεκαστῷ
κοϝροι ͱαμ' εστειχον, δολιχ' ενχεα χερσιν ͱεχοντες·

κατ δε μεσον ταφροο και τειχεος ͱιδσον ιοντες·
ενθα δε πυρ κῆαντ', επιθεντο δε δορπον ͱεκαστος.
  ατρεFιδης δε γεροντας ͱαFολFεας ῆγεν αχαιFων
ες κλισιην, παρα δε σφι τιθει μενοFεικεα δαιτα·
ͱοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αFταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο,
τοισ' ͱο γερων πανπρῶτος ͱυφαινεμεν ῆρχετο μητιν
νεστωρ, ͱοο και προσθεν αριστη εφαινετο βουλη·
ͱο σφιν ͱεΰφρονεων αγορεFσατο, και μετεFεσπεν·
  ατρεFιδη κυFδιστε, Fανακς ανδρων αγαμεμνον,
εν σοι μεν ληγσω, σεFο δ' αρχσομαι· ͱοονεκα πολλων
λαFων εσσι Fανακς, και τοι δσεFς εγγυαλικσεν
σκηπτρον τ', ηδε θεμιστας, ͱινα σφισι βουλεFῆσθα·
τῶ σε χρη περι μεν φασθαι Fεπος, ηδ' επακοFσαι,
κραFῆναι δε και αλλῶ, ͱοτ' αν τινα θυFμος ανωγῆ
Fεσπεμεν εις αγαθον· σεFο δ' ͱεχσεται, ͱο τι κεν αρχῆ.
αFταρ εγω Fερεω, ͱως μοι δοκεε' εεναι αριστα.
ου γαρ τις νοον αλλος αμεινονα τοοδε νοησει,
ͱοιον εγω νοεω, ημεν παλαι, ηδ' ετι και νῦν,
εκσετι τοF ͱοτε, διFογενες, βρισεFιδα κοFρην
χωομενοF αχιλεFος εβης κλισιηθεν απαFρανς·
ουτι καθ' ημετερον γε νοον· μαλα γαρ τοι εγωγε
πολλ' απεμυFθεομην· συ δε σῷ μεγαλητορι θυFμῷ
Fεικσανς, ανδρα φεριστον, ͱον αθανατοι περ ετιFσαν,
ῆτιFμῆσας· ͱελων γαρ ͱεχεις γερας· αλλ' ετι και νῦν
φραδσωμεσθ', ͱως κεν μιν αρεσσαμενοι πεπιθοιμεν
δῶροισιν τ' αγανοισι, Fεπεσσι τε μειλιχιοισιν.
  τον δ' αFτε προσεFεσπε Fανακς ανδρων αγαμεμνων·
ω γερον, ου τι πσευδος εμας αFατας κατελεγσας·
αFασαμην, ουδ' αFτος αναινομαι· αντι νυ πολλων
λαFων εστιν ανηρ, ͱοντε δσεFς κεαρι φιλησῆ.
αλλ' επει αFασαμην, φρεσι λευγαλεῆσι πιθησανς,
απς εθελω αρεσαι, δομεναι τ' απερεισι' αποινα·
ͱυμῖν δ' εν παντεσσι περικλυτα δῶρ' ονομῆνω,
ͱεπτ' απυροFς τριποδας, δεκα δε χρυσοFο ταλαντα,
αιθῶνας δε λεβητας Fεΐκοσι, δωδεκα δ' ͱιπποFς.
ου κεν αλεFιος ειη ανηρ, ͱῷ τοσα γενοιτο,
ͱοσα μοι ηνενκαντιν αFεθλια μωνυχες ͱιπποι.
δῶσω δ' ͱεπτα γυναικας αμυFμονα Fεργα Fιδυιας,
λεσβιδας· ͱας, ͱοτε λεσβον ͱεΰκτιμενην ͱελεν αFτος,
εκσεFελομην, ͱαι καλλει ενικων φυFλα γυναικων.
τας μεν ͱοι δῶσω, μετα δ' εσσεται, ͱην τοτ' απηFρων,
κοFρην βρισεFος· και επι μεγαν ͱορκον ομοῦμαι,
μη ποτε της ευνης επιβημεναι, ηδε μιγῆναι,
ͱῆ θεμις ανθρωπων πελει, ανδρων ηδε γυναικων.
  ταFτα μεν αFτικα παντα παρεσσεται· ει δε κεν αFτε

ϝαστυ μεγα πριαμαϝο θεοι δωωντ' αλαπαξαι, I
ναϝας ͱαλις χρυσοο και χαλκοϝο νεϝησασθω,
εισελθων, ͱοτε κεν δατεωμεθα ληϝιδ' αχαιϝοι.
τροϝιαδας δε γυναικας ϝεϊκοσιν αϝτος ͱελεσθω,
ͱαι κε μετ' αργειϝην ͱελενην καλλισται εωσιν.
ει δε κεν αργος ͱικοιμεθ' αχαιϝικον, ουθαρ αροϝρης,
γαμβρος κεν μοι εοι· τιϝσω δε ͱε ϝεισϝον ορεστῃ,
ͱος μοι τηλυγετος τρεφεται θαλιῃ ενι πολλῃ.
τρεες δε μοι εντι θυγατρες ενι μεγαρῳ ͱευπηκτῳ,
χρυσοθεμις, και λαϝοδικη, και ϝιφιϝανασσα·
ταϝων, ͱην κ' εθεληϊσι, φιλην ανεδνον αγεσθω
προς ϝοικον πηληϝος· εγω δ' επι μειλια δωσω
πολλα μαλ', ͱοσ' ουπω τις ͱεϝῃ επ' εδωκε θυγατρι.
ταϝτα κε ͱοι τελεσαιμι μεταληγσαντι χολοϝο.
δμηθητω· αϝιδης τοι αμειλιχος, ηδ' αδαμαστος,
τοονεκα και τε βροτοισι θεων εχθιστος ͱαπαντων·
και μοι ͱυποστητω, ͱοσον βασιλεϝτερος ημι,
ηδ' ͱοσον γενεῃ προγενεστερος ευχομαι ειναι.
τον δ' ημειβετ' επειτα γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
ατρεϝιδη κυϝδιστε, ϝαναξ ανδρων αγαμεμνον,
δωρα μεν ουκ ετ' ονοστα διδοις αχιληϝι ϝανακτι·
αλλ' αγετε, κλητοϝς οτρυνομεν, ͱοι κε ταχιστα
ελθωντ' ες κλισιην πηληϝιαδαϝ αχιληϝος.
ει δ', αγε, τοϝς αν εγων επιοπτσομαι, ͱοι δε πιθεσθων·
φοινιξ μεν πρωτιστα, διϊ φιλος, ͱηγησασθω,
αϝταρ επειτ' αιϝας τε μεγας και διϝος ͱοδυσσεϝς·
κηρυκων δ' ͱοδιος τε και ευρυβατης ͱαμ' ͱεπεσθων.
φερτε δε χερσιν ͱυδωρ, ͱευφημησαι τε κελεσθε,
ͱοφρα διϊ κρονιδῃ αρησομεθ', αι κ' ελεησῃ.
ͱως φατο· τοισι δε παντσι ϝεϝανδοτα μυϝθον εϝεσπεν.
αϝτικα κηρυκες μεν ͱυδωρ επι χειρας εχεϝσαν,
κοϝροι δε κρητηρας επεστεϝφσαντο ποτοϝο·
νωμησαν δ' αρα παντσιν, επαρχσαμενοι δεπαεσσιν.
αϝταρ επει σπενδσαν τ', επιϝον θ' οσον ηθελε θυϝμος,
ͱορμωντ' εκ κλισιης αγαμεμνονος ατρεϝιδαϝο.
τοισι δε πολλ' επετελλε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ,
δενδιλλων ες ͱεκαστον, ͱοδυσσεϝι δε μαλιστα,
πειρᾶν, ͱως πεπιθοιεν αμυϝμονα πηληϝιϝωνα.
τω δ' εβατην παρα θινα πολυφλοισβοϝο θαλασσης,
πολλα μαλ' ευχομενω γαιηϝοχῳ εννοσιγαιῳ,
ϝρηιδιως πεπιθεεν μεγαλας φρενας αιϝακιδαϝο.
μυρμιδονων δ' επι τε κλισιας και ναϝας ͱικεσθην·
τον δ' ͱευρον φρενα τερπομενον φορμιγγι λιγειῃ,
καλῃ, δαιδαλεῃ, επι δ' αργυρεος ζυγος ηεν·
την ͱαρετ' εκς εναρων, πολιν ηετιϝωνος ολεσσας·
τῃ ͱογε θυϝμον ετερπεν, αϝειδε δ' αρα κλεϝ' ανδρων.

πατροκλος δε ͱοι οιος εναντιος ͱηστο σιωπῆ,
δεχμενος αιϜακιδην, ͱοποτε ληγσειεν αϜειδων. I
τω δ᾽ εβατην προτερω̃, ͱηγεετο δε διϜος ͱοδυσσεϜς·
σταν δε προσθ᾽ αϜτοϜο· ταφων δ᾽ ανοραϜσεν αχιλλεϜς
αϜτῆ γσυν φορμιγγι, λιπων ͱεδος, ενθα θαϜασσεν.
ͱως δ᾽ αϜτως πατροκλος, επει Ϝιδε φω̃τας, ανεστη·
τω και δεχνυμενος προσεφη ποδας ω̃κυς αχιλλεϜς·
χαιρετον! η φιλοι ανδρες ͱικανετον· η τι μαλα χρη·
ͱοι μοι σκυδσομενω̃ περ αχαιϜων φιλτατοι εστον.
ͱως αρα φω̃νησαϝς προτερω̃ αγε διϜος αχιλλεϜς,
ͱεισεν δ᾽ εν κλισμοισι, ταπησι τε πορφυρεοισιν·
αιψα δε πατροκλον προσεφω̃νεεν, εγγυς εοντα·
μειδσονα δη κρη̃τηρα, μενοιτιοϜ ͱυιε, καθιστα,
δσαϜροτερον δε κεραϜε, δεπας δ᾽ εντυϜνον ͱεκαστω̃·
ͱοι γαρ φιλτατοι ανδρες εμω̃ ͱυπεαντι μελαθρω̃.
ͱως φατο· πατροκλος δε φιλω̃ επεπειθεθ᾽ εταιρω̃.
αϜταρ ͱογε κρειον μεγα κατβαλεν εν πυρος αϜγῆ,
εν δ᾽ αρα νωτον εθηκ᾽ οϜιος και πιϜονος αιγος,
εν δε συος σιϜαλοϜο ραχιν τεθαλυιαν αλοιφῆ.
τω̃ δ᾽ ͱεχεν αϜτομεδων, ταμνεν δ᾽ αρα διϜος αχιλλεϜς·
και τα μεν ͱευ μιστυλλε, και αμφ᾽ οβελοισιν επειρεν·
πυρ δε μενοιτιαδης δαϜεν μεγα, ϜεισϜοθεος φω̃ς.
αϜταρ επει κατα πυρ εκαϜη, και φλογς εμαρανθη,
ανθρακιην στορεσαϝς, οβελοϜς εφυπερθ᾽ ετανυσσεν·
πασσε δ᾽ ͱαλος θειοϜο, κρατευταϜων επαͱη̃ραϝς.
αϜταρ επει ρ᾽ ω̃πτη̃σε, και εν ϜελεοισιΝ εχεϜσεν,
πατροκλος μεν σι̃τον ͱελων επενη̃με τραπεδσῆ
καλοισ᾽ εν κανεοισιν· αταρ κρε᾽ ενη̃μεν αχιλλεϜς.
αϜτος δ᾽ αντιον ͱιδσεν ͱοδυσσεϜος θειοϜο,
τοιχοϜο τοϜ ͱετεροϜο· θεοισι δε θυϜσαι ανωγεν
πατροκλον, ͱον ͱεταιρον· ͱο δ᾽ εν πυρ᾽ εβαλλε θυϜηλας.
ͱοι δ᾽ επ᾽ ονειαθ᾽ ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αϜταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο,
νευσ᾽ αιϜαϝς φοινικι· νοησε δε διϜος ͱοδυσσεϜς,
πλησαμενος δε δεπας ϜοινοϜ εδεδεχτ᾽ αχιλεϜα·
χαιρ᾽, αχιλεϜ! δαιτος μεν ϜεϊσϜης ουκ επιδεϜεες,
ημεν ενι κλισιῆ αγαμεμνονος ατρεϜιδαϜο,
ηδε και ενθαδε νυ̃ν· παρα γαρ μενοϜεικεα πολλα·
αλλα λιϜην μεγα πημα, διοτρεφες, εισͱοραοντες,
δεϝδιμεν· εν δοιῆ δε, σαωσεμεν, η απολεσθαι
ναϜας ͱεϋσελμοϜς, ει μη συγε δυϜσεαι αλκην.
εγγυς γαρ ναϜων και τειχεος αϜλιν εθεντο
τρωϜες ͱυπερθυϜμοι, τηλεκλη̃τοι τ᾽ επικουροι,
κη̃αμενοι πυρα πολλα κατα στρατον, ουδ᾽ ετι φαντιν
σχησεσθ᾽, αλλ᾽ εν ναϜεσι μελαινῆσιν πεσεεσθαι.
δσεϜς δε σφιν κρονιδης ενδεξια σηματα φαινων

αστραπτει· ͱεκτωρ δε μεγα σθενεϊ βλεμεαινων I
μαινεται εκπαγλως, πιθυνος διϊ, ουδε τι τιϝει
ανερας, ουδε θεοϝς· κρατερη δε ͱε λυσσα δεδυϝκεν.
αραεται δε ταχιστα φανημεναι ἦοα διϝαν· 240
στεϝται γαρ ναϝων αποκοπτσεμεν ακρα κορυμβα,
αϝτας τ' ενπρηθσεεν μαλεροο πυρος· αϝταρ αχαιϝοϝς
δαϝιωσεεν παρα τῆσιν ατυδσομενοϝς ͱυπο καπνοο.
ταϝτ' αινως δεδϝοιδκα κατα φρενα, μη ͱοι απειλας
εκτελεσωντι θεοι· ͱημῖν δε δη αισιμον ειη 245
φθῖσθαι ενι τροϝιῃ, ͱεκας αργεος ͱιπποβοτοιο. 246
αϝτῷ τοι μετοπισθ' αχος εσσεται, ουδε τι μηχος 249
ρεχθεντος κακοϝ εστ' ακος ευρεμεν· αλλα πολυ πριν 250
φραδσε', ͱοπως δαναοισιν αλεκσησεις κακον ͱημαρ.
ω πεπον, ἠ μεν σοιγε πατηρ επετελλετο πηλεϝς
ͱηματι τῷ, ͱοτε σ' εκ φθιϝης αγαμεμνονι πεμπεν·
τεκνον εμον, καρτος μεν αθηναιη τε και ͱηρη
δωσοντ', αι κ' εθελωντι· συ δε μεγαλητορα θυϝμον 255
ͱισχεμεν εν στηθεσσι· φιλοφροσυνη γαρ αμεινων·
ληγεμεναι δ' εριδος κακομηχανοϝ, ͱοφρα σε μαλλον
τιϝωντ' αργειϝων ημεν νεϝοι ηδε γεροντες.
ͱως επετελλ' ͱο γερων· συ δε ληθεαι· αλλ' ετι και νῦν
παϝε', εϝᾶ δε χολον θυϝμαλγεα· σοι δ' αγαμεμνων 260
αγσια δωρα διδωτι μεταληγσαντι χολοιο.
ει δε, συ μεν μεϝ ακοϝσον, εγω δε κε τοι καταλεγσω,
ͱοσα τοι εν κλισιῃσιν ͱυπεσχετο δωρ' αγαμεμνων·
ͱεπτ' απυροϝς τριποδας, δεκα δε χρυσοιο ταλαντα,
αιθωνας δε λεβητας ϝεϊκοσι, δωδεκα δ' ͱιπποϝς. 265
ου κεν αλεϝιος ειη ανηρ, ͱῷ τοσα γενοιτο, 267
ͱοσ' αγαμεμνονος ͱιπποι αϝεθλια ποδσιν ͱαροντο. 269
δωσει δ' ͱεπτα γυναικας αμυμονα ϝεργα ϝιδυιας, 270
λεσβιδας, ͱας, ͱοτε λεσβον ͱεϋκτιμενην ͱελες αϝτος,
εκσͱελεθ', αι τοτε καλλει ενικων φυϝλα γυναικων.
τας μεν τοι δωσει, μετα δ' εσσεται, ͱην τοτ' απηϝρα
κοϝρην βρισεϝος· και επι μεγαν ͱορκον ομεεται,
μη ποτε της ευνης επιβημεναι, ηδε μιγηναι, 275
ͱῃ θεμις εστι, ϝανακς, ητ' ανδρων, ητε γυναικων.
ταϝτα μεν αϝτικα παντα παρεσσεται· ει δε κεν αϝτε
ϝαστυ μεγα πριαμοιο θεοι δωωντ' αλαπακσαι,
ναϝας ͱαλις χρυσοο και χαλκοιο ναϝησασθαι,
εισελθων, ͱοτε κεν δατεωμεθα λεϝιδ' αχαιϝοι. 280
τροϝιαδας δε γυναικας ϝεϊκοσιν αϝτος ͱελεσθαι,
ͱαι κε μετ' αργειϝην ͱελενην καλλισται εωντιν.
ει δε κεν αργος ͱικοιμεθ' αχαιϝικον, ουθαρ αροϝρης,
γαμβρος κεν ͱοι εοις· τιϝσει δε σε ϝεισϝον ορεστῃ,
ͱος ͱοι τηλυγετος τρεφεται θαλιῃ ενι πολλῃ. 285
τρεες δε ͱοι εντι θυγατρες ενι μεγαρῳ ͱευπηκτῳ,

χρυσοθεμις, και λαFοδικη, και FiφiFανασσα·
ταFων, hην κ' εθελῆσθα, φιλην αεεδνον αγεσθαι
προς Fοικον πηλεFος· hο δ' αFτ' επιμειλια δωσει
πολλα μαλ', hοσ' ουπω τις hεFῇ επεδωκε θυγατρι.
ταFτα κε τοι τελεσειε μεταληγαντι χολοFο.
ει δε τοι ατρεFιδης μεν απηχθετο κεαροθι μαλλον,
αFτος, και τοFο δωρα· συ δ' αλλοFς περ παναχαιFοFς
τειρομενοFς ελεαιρε κατα στρατον, hοι σε, θεον hως,
τιFσοντ'· ἡ γαρ κε σφι μαλα μεγα κυFδος hαροιο.
νῦν γαρ χ' εκτορ' hελοις, επει αν μαλα τοι σχεδον ελθῃ,
λυσσαν hεχων ολοFην· επει ουτινα φητιν hομοιον
hοι εμεναι δαναων, hοFς ενθαδε ναFες ενενκαν.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ωκυς αχιλλεFς·
διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν hοδυσσεF,
χρη μεν δη τον μυFθον απηλεγεως αποFεσπεεν,
hῇ περ δη κρανεω τε, και hως τετελεσμενον εσται,
hως μη μοι τρυδσητε παρhημενοι αλλοθεν αλλος.
εχθρος γαρ μοι κεινος hομως αFιδαFο πυλῇσιν,
hος χ' ετερον μεν κεFθῃ ενι φρεσιν, αλλο δε Fεσπῃ.
αFταρ εγω Fερεω, hως και τετελεσμενον εσται·
ουτ' εμε γ' ατρεFιδην αγαμεμνονα πειθσεμεν οιFω,
ουτ' αλλοFς δαναοFς, επει ουκ αρα τις χαρις ἦεν
μαρνασθαι δαFιοισιν επ' ανδρεσι νωλεμες αιFει.
FεισFη μοιρα μενοντι, και ει μαλα τις πολεμιδσοι·
εν δε μιῇ τιFμῇ ημεν κακος, ηδε και εσθλος·
ουδε τι μοι περικειται, επει παθον αλγεα θυFμω,
αιFει εμην ψυFχην παραβαλλομενος πολεμιδσεεν.
hως δ' ορνιχς απτῆσι νεοσσοισι προφερητιν
μασταχ', επει κε λαβητι, κακως δε τε hοι πελει αFτῃ·
hως και εγω πολλας μεν αhυπνοFς νυκτας hιαFον,
hηματα δ' hαιματοεντα διεπρῆσσον πολεμιδσων,
ανδρεσι μαρναμενος, hοαρων hενεκα σφετεραFων.
δωδεκα δη γσυν ναFσι πολιας αλαπακσ' ανθρωπων,
πεδσος δ' hενδεκα φημι κατα τροFιην εριβωλον·
ταFων εκ παντσεων κειμηλια πολλα και εσθλα
εκσhελομην, και παντα φερων αγαμεμνονι δοσκον
ατρεFιδῃ· hο δ' οπισθε μενων παρα ναFσι θοFῇσιν,
δεχσαμενος, δια παFρα δασασκετο, πολλα δ' hεχεσκεν.
αλλα δ' αριστεFεσ' εδιδω γερα, και βασιλεFσιν·
τοισι μεν εμπεδα κειται, εμεο δ' απο μουνοF αχαιFων
hελλεθ'· εχει δ' hαλοχον θυFμαρεα, τῃ παρhιαFων
τερπεσθω. τι δε δεῖ πολεμιδσεμεναι τροFεσιν
αργειFοFς; τι δε λαFον ανῆγαγεν ενθαδ' αγῆρανς
ατρεFιδης; η' ουχ' ελενης hενεκ' ηϋκομοFο;
η μουνοι φιλεονθ' αλοχοFς μεροπων ανθρωπων
ατρεFιδαι; επει hοστις ανηρ αγαθος και hεχεφρων,

την αFτοο φιλεει και κηδεται· ͱως και εγω την I
εκ θυFμοο φιλεον, δορFικτητην περ εοντσαν.
νῦν δ' επει εκ χειρων γερας ͱελλετο, και μ' απατῆσεν,
μη μεFο πειραετω ͱεῦ Fειδοτος· ουδε με πειθσει.
αλλ', ͱοδυσεF, γσυν σοι τε και αλλοισιν βασιλεFεσιν
φραδσεσθω, ναFεσιν αλεκσεμεναι δαFιον πυρ.
η μεν δη μαλα πολλ' επονησατο νοσφιν εμεFο,
και δη τειχος εδῆμε, και ηλασε ταφρον επ' αFτῷ
ευρυιαν, μεγαλην· εν δε σκολοπας κατεπηγσεν·
αλλ' ουδ' ͱως δυναται σθενος ͱεκτορος ανδραφονοFο
ͱισχεμεν· ͱοφρα δ' εγω μετ' αχαιFοισιν πολεμιδσον,
ουκ εθελεσκε μαχην απο τειχεος ορνυμεν' ͱεκτωρ,
αλλ' ͱοσον ες σκαιFας τε πυλας και φηγον ͱικανεν·
ενθα ποτ' οιον εμιμνε, μογις δε μεF εκφυγεν ͱορμην.
νῦν δ' επει ουκ εθελω πολεμιδσεμεν ͱεκτορι διFῳ,
αFριον ͱιερα διϊ ρεκσαις και παντσι θεοισιν,
ναFησανς ͱεῦ ναFας, επῆν ͱαλαδε προFερυσσω,
οπτσεαι, ῆν εθελῆσθα, και αι κεν τοι τα μεμῆλῃ,
ῆρι μαλ' ͱελλησποντον επ' ιχθυοεντα πλεFοντσας
ναFας εμας, εν δ' ανδρας ερεσσεμεναι μεμαFῶτας·
ει δε κεν ͱευπλαFιην δωῇ κλυτος εννοσιγαιος,
ͱηματι κε τριτατῳ φθιFην εριβῶλον ͱικοιμην.
εστι δε μοι μαλα πολλα, τα κατλιπον ενθαδε Fερρων·
αλλον δ' ενθενδε χρυσον και χαλκον ερυθρον,
ηδε γυναικας ͱεϋδσωνοFς, πολιον τε σιδηρον
αγσομαι, ͱασσα λελαγχα. γερας δε μοι, ͱοσπερ εδῶκεν,
αFτις εφυβριδσων ͱελετο κρεFων αγαμεμνων
ατρεFιδης· τῷ παντ' αγορεFεμεν, ͱως επιτελλω,
ανφαδον· ͱοφρα και αλλοι επισκυδσωνται αχαιFοι,
ει τινα ποο δαναων ετι ͱελπεται εκσαπατῆσεν,
αιFεν αναιδειην επιFεσμενος· ουδ' αν εμοιγε
τετλᾶιη, κυνεος περ εων, εις ῶπα Fιδεσθαι·
ουδε τι ͱοι βουλας γσυνφρασσομαι, ουδε τι Fεργον.
εκ γαρ δη μ' απατῆσε, και ῆλιτεν· ουδ' αν ετ' αFτις
εκσαπαφοιτο Fεπεσσιν· ͱαλις δε ͱοι· αλλα ͱεκηλος
Fερρετω· εκ γαρ ͱεFο φρενας ͱελλετο μητιετα δσεFς.
εχθρα δε μοι τοFο δῶρα· τιFω δε μιν εν καρος αισῃ.
ουδ' ει μοι δεκακις και Fεικοσακις τοσα δοιη,
ͱοσσα τε ͱοι νῦν εστι, και ει ποθεν αλλα γενοιτο·
ουδ' ͱοσ' ες ορχομενον ποτινισσεται, ουδ' ͱοσα θηβας
αιγυπτιας, ͱοθι πλειστα δομοισ' εν κτηματα κειται,
ͱαι θ' εκατονπυλοι εντι, διηκοσιοι δ' αν' ͱεκαστας
ανερες εκσοιχνεοντι συν ͱιπποισιν και ͱοχεσσιν·
ουδ' ει μοι τοσα δοιη, ͱοσα πσαμαθος τε κονις τε,
ουδε κεν ͱως ετι θυFμον εμον πειθσει' αγαμεμνων. 386
κοFρην δ' ου γαμεω αγαμεμνονος ατρεFιδαFο· 388

ουδ' ει χρυσειῃ αφροδιτῃ καλλος εριδοι, Ι
Fεργα δ' αθηναιῃ γλαυκωπιδι FισοFαριδσοι,
ουδε μιν ͱως γαμεω· ͱο δ' αχαιFων αλλον ͱελεσθω,
ͱοστις ͱοι τε FεFοικε, και ͱος βασιλεFτερος εστιν.
ην γαρ δη με σαωσι θεοι, και Fοικαδ' ͱικωμαι,
πηλεFς θην μοι επειτα γυναικα γαμεσσεται αυτος.
πολλαι αχαιFιδες εντιν αν' ͱελλαδα τε φθιFην τε,
κοFραι αριστεFων, ͱοι τε πτολιεθρα ρυFονται·
ταFων ͱην κ' εθελοιμι, φιλην ποιησομ' ͱακοιτιν.
ενθα δε μοι μαλα πολλον επεσσυτο θυFμος αγηνωρ,
γημαντα μνηστην ͱαλοχον, FεFικυιαν ͱακοιτιν,
κτημασι τερπεσθαι, τα γερων εκτησατο πηλεFς.
ου γαρ εμοι πσυFχης ανταγσιον, ουδ' ͱοσα φαντιν
FιλFιοFο κτησθαι, ͱεϋναιομενον πτολιεθρον,
το πριν επ' ειρηνης, πριν γ' ελθεμεν ͱυιας αχαιFων·
ουδ' ͱοσα λαFινος ουδος αφητορος εντος εεργει
φοιβοF απολλωνος πυθῳ ενι πετρηεσσῃ.
ληFιστοι μεν γαρ τε βοFες και Fιφια μηλα,
κτητοι δε τριποδες τε, και ͱιππων χσανθα καρηνα·
ανδρος δε πσυFχη παλιν ελθεμεν ουτε λεFιστη,
ουθ' ελετη, επει αρ κεν αμειβσεται ͱερκος οδοντων.
μητηρ γαρ τε με φησι θεα, θετις αργυροπεδσα,
διχθαδιας κηρας φερεμεν θανατοιο τελοσδε.
ει μεν κ' αFθι μενων τροFων πολιν αμφιμαχωμαι,
ωλετο μεν μοι νοστος, αταρ κλεος αφθιτον εσται·
ει δε κε Fοικαδ' ͱικωμαι εαν ες πατριδα γαιαν,
ωλετο μοι κλεος εσθλον, επι δηρον δε μοι αιFων.
και δ' αν τοισ' αλλοισιν εγω παραμυθησαιμην
Fοικαδ' αποπλεFεεν· επει ουκετι δηετε τεκμωρ
FιλFιοF αιπυινης· μαλα γαρ ͱεθεν ευροοπα δσεFς
χειρα ͱεFην ͱυπερεσχε, τεθαρσηκαντι δε λαFοι.
αλλ' ͱυμεες μεν ιοντες αριστεFεσσιν αχαιFων
αγγελιην αποφασθε, το γαρ γερας εστι γεροντων·
ͱοφρ' αλλην φραδσωνται ενι φρεσι μητιν αμεινω,
ͱη κε σφιν ναFας τε σαῳ, και λαFον αχαιFων
ναFσιν επι γλαφυρῃς· επει ου σφισιν ͱηδε γ' ͱετοιμη.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ,
μυFθον αγασσαμενοι· μαλα γαρ κρατερως απεFειπεν.
οψε δε δη μετεFειπε γερων ͱιππηλατα φοινιξ,
δακρυF αναπρησας, περι γαρ διε ναFσιν αχαιFων·
ει μεν δη νοστον γε μετα φρεσι, φαιδιμ' αχιλλεF,
βαλλεαι, ουδε τι παμπαν αμυFνεεν ναFσι θοFῃσιν
πυρ εθελεις αFιδηλον, επει χολος εμπεσε θυFμῳ·
πως αν επειτ' απο σεFο, φιλον τεκος, αFθι λιποιμην
οιος; σοι δε μ' επεμπε γερων ͱιππηλατα πηλεFς
ηματι τῳ, ͱοτε σ' εκ φθιFης αγαμεμνονι πεμπεν

νηπιον, ουπω ϝειδοθ' ομοιϊοϝο πτολεμοϝο,
ουδ' αγορεων, ͱινα τ' ανδρες αριπρεπεες τελεθοντιν·
τοονεκα με προεͱῆκε διδασκεμεναι ταδε παντα,
μυϝθων τε ϝρῆτηρ' εμεναι, πρῆκτηρα τε ϝεργων.
ͱως αν επειτ' απο σεϝο, φιλον τεκος, ουκ εθελοιμι
λειπεσθ', ουδ' ει κεν μοι ͱυποσταιη θεος αϝτος,
γηρας αποχσυϝσανς, θησεεν νεϝον ͱηβαϝοντα,
ͱοιον ͱοτε πρῶτον λιπον ͱελλαδα καλλιγυναικα,
φευγων νεικεα πατρος αμυϝντορος ορμενιδαϝο·
ͱος μοι παλλακιδος περι χῶσατο καλλικομοϝο,
την αϝτος φιλεεσκεν, ατιϝμαδσεσκε δ' ͱακοιτιν,
μητερ' εμην· ͱη δ' αιϝεν εμε λισσεσκετο γουϝων,
παλλακιδι προμιγηναι, ͱιν' εχθῆρειε γεροντα.
τῆ πιθομην, και ερεκσα· πατηρ δ' εμος, αϝτικ' οϊϝσθενς,
πολλα κατῆρατο, στυγερας δ' επεκεκλετ' ερινυας,
μη ποτε γουϝασ' εμοισιν εφεσσεσθαι φιλον ͱυιον
εκς εμεθεν γεγαϝῶτα· θεοι δ' ετελεϝον επαρας.
τον μεν εγω βουλεϝσα κατακταμεν ͱοκσυϊ χαλκῷ,
αλλα τις αθανατων παϝσεν χολον, ͱος ρ' ενι θυϝμῷ
δημοϝ εθηκε φατιν και ονειδεα πολλ' ανθρωπων·
ͱως μη πατροφονος μετ' αχαιϝοισιν καλεοιμην.
(ενθ' εμοι ουκετι πανπαν ερητυϝετ' εν φρεσι θυϝμος,
πατρος χωομενοϝο, κατα μεγαρα στροφαεσθαι.
η μεν πολλα ͱεται και ανεπσιοι αντιαοντες
αϝτοϝο λισσομενοι κατερητυϝον εν μεγαροισιν·
πολλα δε ϝιφια μηλα και ͱελλιποδας ϝελικας βοϝς
εσφαδσον, πολλοι δε συες θαλεθοντες αλοιφῆ
ͱεϝομενοι τανυϝοντο δια φλογος ͱηφαιστοϝο·
πολλον δ' εκ κεραμεων μεθυ πιϝνετο τοϝο γεροντος.
ͱενναυυχες δε μοι αμφ' αϝτῷ παρα νυκτας ͱιαϝον·
ͱοι μεν αμειβομενοι φυλακας ͱεχον· ουδε ποτ' εσβη
πυρ, ͱετερον μεν ͱυπ' αιθουσῆ ͱεϋͱερκεος αϝλης,
αλλο δ' ενι προδομῷ, προσθεν θαλαμοϝο θυραϝων.
αλλ' ͱοτε δη δεκατη μοι επηλυθε νυκς ερεβεννη,
και τοτ' εγω θαλαμοϝο θυρας πυκινως αραρυιας
ϝρῆγσανς εκσηλθον, και ͱυπερθορον ͱερκιον αϝλης
ρεϝα, λαθων φυλακας τ' ανδρας, δμῶας τε γυναικας.
φευγον επειτ' απανευθε δι' ͱελλαδος ευρυχοροϝο,
φθιϝην δ' εκσͱικομην εριβῶλακα, μητερα μηλων,
ες πηλεϝα ϝαναχθ'· ο δε με προφρων ͱυπεδεχτο,
και μ' εφιλησ', ως ει τε πατηρ ͱον παιδα φιλησῆ
μουνον, τηλυγετον, πολλοισιν επι κτεατεσιν·
και σε τοσοϝτον εθῆκα, θεοισ' επιϝεικελ' αχιλλεϝ,
εκ θυϝμοο φιλεων· επει ουκ εθελεσκες ͱαμ' αλλῳ
ουτ' ες δαιτ' ιμεναι, ουτ' εν μεγαροισι πασασθαι,
πριν γ' ͱοτε δη σ' επ' εμοισιν εγω γουϝατσι καθισσανς,

αποϝο θ' αδσαιμι προταμων, και ϝοινον επισχων.
πολλακι μοι κατεδευσας επι στηθεσσι χιτωνα
ϝοινοϝ, αποβλυδσων εν νηπιεῄ αλεγεινῇ.
ͱως επι σοι μαλα πολλ' επαθον, και πολλ' εμογησα,
τα φρονεων, ͱο μοι ουτι θεοι γονον εξετελεϝον
εξ εμεϝ· αλλα σε παιδα, θεοισ' επιϝεικελ' αχιλλεϝ,
ποιεομην, ͱινα μοι ποτ' αϝεικεα λοιγον αμυϝῇς.
αλλ', αχιλεϝ, δαμασον θυϝμον μεγαν· ουδε τι σε χρη
νηλεες ητορ ͱεχεεν· στρεφτοι δε τε και θεοι αϝτοι,
των περ και μεζδων αρετη, τιϝμη τε, βιη τε.
και μεν τοϝς θυεσσι και ευχωλῇσ' αγανῇσιν,
λοιβῇ τε, κνισσῇ τε, παρατροπαωντ' ανθρωποι
λισσομενοι, ͱοτε κεν τις ͱυπερβῇῃ και αμαρτῇ.
και γαρ τε λιται εντι διος κοϝραι μεγαλεϝο,
χωλαι τε, ρυϝσαι τε, παραβλῶπες τ' οφθαλμω·
ͱαι ρα τε και μετοπισθ' αϝατης αλεγουσι κιουσαι.
ͱη δ' αϝατη σθεναρη τε και αρτιπος· ͱουνεκα πασας
πολλον ͱυπεκπροθεϝει, φθανεει δε τε πασαν επ' αιαν,
βλαπτουσ' ανθρωποϝς· ͱαι δ' εξακεονται οπισσω.
ͱος μεν τ' αιδεσεται κοϝρας διος, ασσον ιουσας,
τον δε μεγ' ὤνησαν, και τ' εκλυϝον ευχσαμενοιο·
ͱος δε κ' αναινηται, και τε στερεως αποϝειπῇ,
λισσονται δ' αρα ταιγε δια κρονιϝωνα κιουσαι,
τῷ αϝατην ͱαμ' ͱεπεσθαι, ͱινα βλαφθεις αποτιϝσῇ.
αλλ', αχιλεϝ, πορε και συ διος κοϝρῇσιν ͱεπεσθαι
τιϝμην, ͱητ' αλλων περ επιγναμπτει νοον εσθλων.
ει μεν γαρ μη δῶρα φεροι, τα δ' οπισθ' ονομαδσοι
ατρεϝιδης, αλλ' αιϝεν επιδσαφελως χαλεπαινοι,
ουκ αν εγωγε σε μηνιν αποριψαντα κελοιμην
αργειϝοισιν αμυϝεμεναι, χατεουσι περ εμπης·
νῦν δ' ͱαμα τ' αϝτικα πολλα διδοῖ, τα δ' οπισθεν ͱυπεστη,
ανδρας δε λισσεσθαι επιπροεϝῆκεν αριστοϝς,
κρῖναμενος κατα λαϝον αχαιϝικον, ͱοιτε σοι αϝτῷ
φιλτατοι αργειϝων· των μη συγε μυϝθον ελεγχσῇς,
μηδε ποδας· πριν δ' ουτι νεμεσσῆτον κεχολῶσθαι.
ͱουτω και των προσθεν επευθομεθα κλεε' ανδρων
ͱηρωϝων, ͱοτε κεν τιν' επιδσαφελος χολος ͱικοι,
δωρητοι τ' επελοντο, παραιϝρῆτοι τε ϝεπεσσιν.
μεμνῆμαι τοδε ϝεργον εγω παλαι, ουτι νεϝον γε,
ͱως ῆν· εν δ' ͱυμῖν ϝερεω παντεσσι φιλοισιν.
κουρητες τ' εμαχοντο και αιτωλοι μενεχαρμαι
αμφι πολιν καλυδῶνα, και αλληλοϝς εναριδσον·
αιτωλοι μεν, αμυϝνομενοι, καλυδῶνος ερανης·
κουρητες δε, διαπραθεειν μεμαϝῶτες αρεϝι.
και γαρ τοισι κακον χρυσοθρονος αρτεμις ὦρσεν
χωσαμενη, ͱο ͱοι ουτι θαλυσια γουνϝῷ αλοϝῆς

ϝοινεϝς ρεκσ᾽· αλλοι δε θεοι δαινυϝθ᾽ ͱεκατομβας·
ͱη δε χολωσαμενη, διϝον γενος, ͱιοχεαιρα,
ωρσεν επι χλοϝηην συν αγριον, αργιοδοντα,
ͱος κακα πολλ᾽ ερδεσκε ϝεθων ϝοινεϝος αλοϝην·
πολλα δ᾽ ͱογε προθελυμνα χαμαι βαλε δενδρεα μακρα
αϝτῆσι ϝριζῆσι, και αϝτοισ᾽ ανθεσι μηλων.
τον δ᾽ ͱυϊος ϝοινεϝος απεκτεινεν μελεαγρος,
πολλεων εκ πολιων θηρεϝτορας ανδρας αγειρας,
και κυνας· ου μεν γαρ κ᾽ εδαμη παϝροισι βροτοισιν·
τοσος ε̃ην, πολλοϝς δε πυρης επεβησ᾽ αλεγεινης.
ͱη δ᾽ αμφ᾽ αϝτῳ εθῆκε πολυν κελαδον και αϝυϝτην,
αμφι συος κεφαλῆ και δερματι λαχνηεντι,
κουρητων τε μεσηγυ και αιτωλων μεγαθυϝμων.
ͱοφρα μεν ων μελεαγρος αρεϝιφιλος πολεμιζεν,
τοφρα δε κουρητεσι κακως ἦν, ουδ᾽ εδυναντο
τειχεος εκτοσθεν μιμνεεν, πολεες περ εοντες.
αλλ᾽ ͱοτε δη μελεαγρον εδυ χολος, ͱοστε και αλλων
ͱοιδανει εν στηθεσσι νοον πυκα περ φρονεοντων·
ητοι ͱο, μητρι φιλη αλθαιῃ χωομενος κηρ,
κειτο παρα μνηστῇ ͱαλοχῳ, καλῆ κλεοπατρῃ,
κοϝρῃ μαρπισσης καλλισφυροϝ ͱευηνινης,
ιδεω θ᾽, ος καρτιστος επιχθονιων γενετ᾽ ανδρων
των τοτε· και ρα ϝανακτος εναντιον ͱελλετο τοξον,
φοιβοϝ απολλωνος, καλλισφυροϝ ͱεινεκα νυμφης·
την δε τοτ᾽ εν μεγαροισι πατηρ και ποτνια μητηρ
αλκυονην καλεεσκον επωνυμον, ͱουνεκ᾽ αρ᾽ αϝτης
μητηρ, αλκυονος πολυπενθεος οιτον εχουσα,
κλαϝ᾽, ͱοτε μιν ͱεκαϝεργος ανηρπασε φοιβος απολλων·
τῃ ͱογε παρκατελεκτο, χολον θυμαλγεα πεσσων,
εκς αρεων μητρος κεχολωμενος, ͱη ρα θεοισιν
πολλ᾽ αχεουσ᾽ ηρᾶτο κασιγνητοιο φονοιο·
πολλα δε και γαιαν πολυφορβην χερσιν αλοϝα,
κικλησκουσ᾽ αϝιδην και επαινην περσεφονειαν,
προχνυ καθεζομενη, δευοντο δε δακρυσι κολποι,
παιδι δομεν θανατον· της δ᾽ ηεροφοιτις ερινυς
εκλυϝεν εκς ερεβεσφιν, αμειλιχον ητορ ͱεχουσα.
των δε ταχ᾽ αμφι πυλας ͱομαδος και δουπος ορωρειν
πυργων βαλλομενων· τον δ᾽ ελισσοντο γεροντες
αιτωλων, πεμπον δε θεων ͱιερηϝας αριστοϝς,
εκσελθεεν και αμυϝναι, ͱυποσχομενοι μεγα δωρον·
ͱοπποθι πιϝοτατον πεδιον καλυδωνος ερανης,
ενθα μιν ηνωγον τεμενος περικαλλες ͱελεσθαι
πεντηκοντογυον· το μεν ͱημισυ, ϝοινοπεδοιο,
ͱημισυ δε, ψιλην αροσιν πεδιοιο ταμεσθαι.
πολλα δε μιν λιτανευε γερων ͱιππηλατα ϝοινευς,
ουδοϝ επ᾽ ενβεβαως ͱυψηρεφεος θαλαμοιο,

σειων κολλητας σανιδας, γουϝουμενος ϝυιον· I
πολλα δε τονγε κασιγνηται και ποτνια μητηρ
ελισσονθ'· ο δε μαλλον αναινετο· πολλα δ' ϝεταιροι, 585
ϝοι ϝοι κεδνοτατοι και φιλτατοι ησαν ϝαπαντων·
αλλ' ουδ' ϝως τοϝο θυϝμον ενι στηθεσσιν επειθον,
πριν γ' ϝοτε δη θαλαμος πυκ' εβαλλετο, τοι δ' επι πυργων
βαινον κουρητες, και ενεπρηθον μεγα ϝαστυ·
και τοτε δη μελεαγρον ϝευζωνος παρακοιτις 590
λισσετ' οδυϝρομενη, και ϝοι κατελεγσεν ϝαπαντα
κηδε', ϝοσ' ανθρωποισι πελει, των ϝαστυ ϝαλωῃ·
ανδρας μεν κτεινοντι, πολιν δε τε πυρ αμαθυϝνει,
τεκνα δε τ' αλλοι αγοντι, βαθυζωνοϝς τε γυναικας.
τοο δ' ωρινετο θυϝμος ακοϝοντος κακα ϝεργα· 595
βη δ' ιμεναι, χροϊ δ' εντε' εδυσατο πανφαινοντα.
ϝως ϝο μεν αιτωλοισιν απημυϝνεν κακον ϝημαρ,
ϝειγσαυς ϝῳ θυϝμῳ· τῳ δ' ουκετι δωρ' ετελεσσαν
πολλα τε και χαριεντα, κακον δ' ημυϝνε και αϝτως.
αλλα συ μη μοι ταϝτα νοει φρεσι, μηδε σε δαιμων 600
ενταϝθα τρεψειε, φιλος· κακιον δε κεν ειη
ναϝεσι καϝομενῃσιν αμυϝνεμεν· αλλ' επι δωροις
ερχεο· ϝεισϝον γαρ σε θεῳ τιϝσοντιν αχαιϝοι. 603
τον δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ωκυς αχιλλεϝς· 606
φοινιξ, αττα, γεραιε, διοτρεφες, ουτι με ταϝτης
χρη τιϝμης· φρονεω δε τετιϝμησθαι διος αισῃ. 608
αλλο δε τοι ϝερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῃσιν· 611
μη μοι γσυνχεϝε θυϝμον οδυϝρομενος και αχεϝων,
ατρεϝιδῃ ϝηρωϝι φερων χαριν· ουδε τι σε χρη
τον φιλεειν, ϝινα μη μοι απεχθηαι φιλεοντι.
καλον τοι γσυν εμοι τον κηδεμεν, ϝος κε με κηδῃ. 615
ϝοϝτοι δ' αγγελεουσι, συ δ' αϝτοθι λεχσεο μιμνων 617
ευνῃ ενι μαλακῃ· ϝαμα δ' ηοϊ φαινομενηφιν
φρασσομεθ', η κε νεωμεθ' εφ' ημετερ', η κε μενωμεν.
ῆ, και πατροκλῳ ϝογ' επ' οφρυσ' ενευσε σιωπῃ 620
φοινικι στορεσαι πυκινον λεχος, ϝοφρα ταχιστα
εκ κλισιης νοστοϝο μεδοιατο. τοισι δ' αρ' αιϝας
αντιθεος τελαμωνιαδης μετα μυϝθον ϝεϝειπεν·
διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν' ϝοδυσσεϝ, 625
ιομεν· ου γαρ μοι δοκεει μυϝθοϝο τελεϝτη
τῃδε γ' ϝοδῳ κρανεεσθαι· απαγγειλαι δε ταχιστα
χρη μυϝθον δαναοισι, και ουκ αγαθον περ εοντα,
ϝοι ποϝο νυν ϝεαται ποτιδεχμενοι· αϝταρ αχιλλεϝς
αγριον εν στηθεσσ' εθετο μεγαλητορα θυϝμον,
σχετλιος! ουδε μετατρεπεται φιλοτητος ϝεταιρων, 630
νηλης! και μεν τις τε κασιγνητοϝο φονοϝο 632
ποινην, η ϝοϝο παιδος εδεχσατο τεθνηϝωτος·
και ρ' ϝο μεν εν δημῳ μενει αϝτοϝο, πολλ' αποτιϝσαυς,

τοο δε τ' ερητυϝεται κραδιη και θυϝμος αγηνωρ,
ποινην δεχσαμενω· σοι δ' αληγτον τε κακον τε
θυϝμον ενι στηθεσσι θεοι θεσαν, ͱεινεκα κοϝρης
οιης· νῦν δε τοι ͱεπτα παρͱισχομεν εκστοχ' αριστας,
αλλα τε πολλ' επι τῇσι· συ δ' ͱιλαϝον ενθεο θυϝμον,
αιδεσσαι δε μελαθρον· ͱυπωροφιοι δε τοι εσμεν
πληθυος εκ δαναων, μεμαμεν δε τοι εκστοχον αλλων
κηδιστοι τ' εμεναι και φιλτατοι, ͱοσσοι αχαιϝοι.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ωκυς αχιλλευς·
αιϝαν διϝογενες, τελαμωνιε, κοιρανε λαϝων,
παντα τι μοι κατα θυϝμον εϝειδσαο μυϝθησασθαι·
αλλα μοι ͱοιδανεται κραδιη χολῳ, ͱοπποτ' εκεινος
μνῆσομαι, ͱος μ' ασυφηλον εν αργειϝοισιν ερεχσεν.
αλλ' ͱυμεες ερχεσθε, και αγγελιην αποφασθε·
ου γαρ πριν πολεμοϝο μεδησομαι ͱαιματοεντος,
πριν γ' ͱυιον πριαμοϝο δαϊϝιφρονος, ͱεκτορα διϝον,
μυρμιδονων επι τε κλισιας και ναϝας ͱικεσθαι.
ͱως εφαθ'· οι δε ͱεκαστος ͱελων δεπας αμφικυπελλον,
σπενδσαντες, παρα ναϝας ισαν παλιν· ἦρχε δ' ͱοδυσσευς.
πατροκλος δ' ͱεταροισιν, ιδε δμωῇσ', εκελευσεν
φοινικι στορεσαι πυκινον λεχος ͱοττι ταχιστα.
ͱαι δ' επιπειθομεναι στορεσαν λεχος, ͱως εκελευσεν,
κωεα τε, ϝρῆγος τε, λινοϝο τε λεπτον αωτον.
ενθ' ͱο γερων κατελεχτο, και ἦοα διϝαν εμιμνεν.
αυταρ αχιλλευς ͱευδε μυχῳ κλισιης ͱευπηγτου·
τῷ δ' αρα παρκατελεχτο γυνη, την λεσβοθεν ἦγεν,
φορβαντος θυγατηρ, διομηδη καλλιπαρῇος.
πατροκλος δ' ͱετερωθεν ελεχσατο· παρ δ' αρα και τῷ
ϝιφις ͱευδσωνος, την ͱοι πορε διϝος αχιλλευς,
σκυρον ͱελων αιπυιαν, ενυεϝος πτολιεθρον.
ͱοι δ' ͱοτε δη κλισιῇσιν εν ατρεϝιδαϝ' εγενοντο,
τοϝς μεν αρα χρυσεοισι κυπελλοισ' ͱυιες αχαιϝων
δεδεχατ' αλλοθεν αλλος ανασταδον, εκ τ' ερεοντο·
πρῶτος δ' εκσερεειν ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
ϝεσπ' αγε μ', ω πολυαιν' ͱοδυσευ, μεγα κυϝδος αχαιϝων,
η ρ' εθελει ναϝεσιν αλεκσεμεναι δαϊϝιον πυρ,
η' απεϝεσπε, χολος δ' ετ' εχει μεγαλητορα θυϝμον;
τον δ' αυτε προσεϝεσπε πολυτλας διϝος ͱοδυσσευς·
ατρεϝιδη κυϝδιστε, ϝαναξ ανδρων αγαμεμνον,
κεινος γ' ουκ εθελει σβεσσαι χολον, αλλ' ετι μαλλον
πιμπλανεται μενεος· σε δ' αναινεται, ηδε σα δωρα.
αυτον σε φραδσεσθαι εν αργειϝοισιν ανωγεν,
ͱοππως κεν ναϝας τε σαῷς και λαϝον αχαιϝων·
αυτος δ' ἠπειλησεν ͱαμ' ἠοῖ φαινομενηφιν
ναϝας ͱευσελμοϝς ͱαλαδ' ϝελκεμεν αμφιϝελισσας·
και δ' αν τοισ' αλλοισιν εφη παραμυϝθησασθαι.

ͱικαδ᾽ αποπλεϝεεν. εκει ουκατι δῆϝτε τεκμωρ
ϝιλϝιοϝ αιπυινης· μαλα γαρ ͱεθεν ευρυοπα δϝεϝς I
χειρα ͱεϝην ͱυπερεσχε, τεθαρσηκαντι δε λαϝοι. 697
ͱως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῇ· 698
δην δ᾽ αϝαϝοι ἦσαν τετιϝηοτες ͱυιες αχαιϝων· 699
οψε δε δη μετεϝεειπε βοην αγαθος διομηδης·
ατρεϝιδα κυϝδιστε, ϝαναξ ανδρων αγαμεμνον,
μηδ᾽ οφελες λισσεσθαι αμυϝμονα πηλεϝιϝωνα,
μυρια δωρα διδους· ͱο δ᾽ αγήνωρ εστι και αλλως,
νυν αϝ μιν πολυ μαλλον αγηνοριῃσιν ανϝῆκας.
αλλ᾽ ητοι κεινον μεν εϝασομεν, η κεν ιῃσιν,
η κε μενῃ· τοτε δ᾽ αϝτε μαχησεται, ͱοπποτε κεν μιν
θυϝμος ενι στηθεσσιν ανωγῃ, και θεος ορσῃ.
αλλ᾽ αγεθ᾽, ως αν εγω ϝεπω, πειθωμεθα παντες
νυν μεν κοιμησασθε, τεταρπομενοι φιλον ητορ
σιτοϝο και ϝοινοϝο· το γαρ μενος εστι και αλκη.
αϝταρ επει κε φανῃ καλη ϝροδοδακτυλος ἠως,
καρπαλιμως προ ναϝων ͱεχεμεν λαϝον τε και ͱιππους
οτρυϝνων· και δ᾽ αϝτος ενι πρωτοισι μαχεσθαι.
ͱως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα παντες επῄνησαν βασιληϝες,
μυϝθον αγασσαμενοι διομηδεος ͱιπποδαμοϝο.
και τοτε δη σπεισαντες εβαν κλισιηνδε ͱεκαστος·
ενθαδ᾽ εκοιμησαντο, και ͱυπνοϝο δωρον ͱελοντο.

K αλλοι μεν παρα ναϝεσιν αριστεϝες παναχαιϝων
ͱευδον παννυχιοι, μαλακῳ δεδμημενοι ͱυπνῳ·
αλλ᾽ ουκ ατρεϝιδην αγαμεμνονα, ποιμενα λαϝων,
ͱυπνος ͱεχε γλυκερος, πολλα φρεσιν ͱορμαινοντα.
ͱως δ᾽ ͱοτ᾽ αν αστραπτῃ ποσις ͱηρης ἠϋκομοϝο,
τευχων η πολυν ομβρον, αθεσφατον ηε χαλαζαν· 6
ͱως πυκιν᾽ εν στηθεσσιν ανεστεναχιζ᾽ αγαμεμνων 9
νειοθεν εκ κραδιης· τρομεοντο δε ͱοι φρενες εντος.
ητοι ͱοτ᾽ ες πεδιον το τρωϝικον αθρησειεν,
θαϝμαζεν πυρα πολλα, τα καιετο ϝιλϝιοθι προ,
αϝλων συριγγων τ᾽ ενοπην, ͱομαδον τ᾽ ανθρωπων·
αϝταρ ͱοτ᾽ ες ναϝας τε ϝιδοι και λαϝον αχαιϝων,
πολλας εκ κεφαλης προθελυμνοϝς ͱελκετο χαιτας
ͱυψοθ᾽ εοντι διϊ· μεγα δ᾽ εστενε κυϝδαλιμον κηρ.
ͱηδε δε ͱοι κατα θυϝμον αριστη εφαινετο βουλη,
νεστορ᾽ επι πρωτον νηλεϝιον ελθεμεν ανδρων,
ει τινα ͱοι γσυν μητιν αμυϝμονα τεκτηναιτο,
ͱητις αλεξικακος πασιν δαναοισι γενοιτο.
ορθωθεις δ᾽ ενδυϝνε περι στηθεσσι χιτωνα,
ποσσι δ᾽ ͱυπο λιπαροισιν εδησατο καλα πεδιλϝα·
αμφι δ᾽ επειτα δαφοινον εϝεσσατο δερμα λεϝοντος
αιθωνος, μεγαλοϝο, ποδηνεκες· ͱελετο δ᾽ εγχος.
ͱως δ᾽ αϝτως μενελαϝον ͱεχε τρομος· ουδε γαρ αϝτῳ

hυπνος επι βλεφαροισιν εφιδσανε, μη τι παθοιεν K
αργειϜοι, τοι δη hεθεν hεινεκα πολυν εφ' υγρην
ηλυθον ες τροϜιην, πολεμον θρασυν hορμαινοντες.
παρδαλεῃ μεν πρωτα μεταφρενον ευρυ καλυπσεν
ποικιλῃ, αϜταρ επι στεφανην κεφαληφιν αϜηρας
θηκατο χαλκειην· δορυ δ' hελλετο χειρι παχειῃ.
βη δ' ιμεν ανστησων hεον hαδελφεϜον, hος μεγα παντων
αργειϜων εϜανασσε, θεος δ' hως τιϜετο δημῳ.
τον δ' hευρ' αμφ' ωμοισι τιθημενον εντεα καλα,
ναϜι παρα πρυμνῃ· τῳ δ' ασπασιος γενετ' ελθων.
τον προτερος προσεϜεσπε βοην αγαθος μενελαϜος·
τιφθ' οϜτως, ηθειε, κορυσσεαι; η τιν' hεταιρων
οτρυϜνεις τροϜεσιν επισκοπον; αλλα μαλ' αινως
δδειδω, μη ουτις τοι hυποσχηται τοδε Ϝεργον,
ανδρας δυσμενεας σκοπιαδσεμεν οιος επελθων,
νυκτα δι' αμβροσιην· μαλα τις θρασυκαρδιος εσται.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη κρεϜων αγαμεμνων·
χρη βουλης εμε και σε, διοτρεφες ω μενελαϜε,
κερδαλεης, hητις κεν ερυϜσεται ηδε σαωσει
αργειϜοϜς και ναϜας· επει διος ετραπετο φρην.
hεκτορεοισ' αρα μαλλον επι φρεν' εθηχ' ιεροισιν·
ου γαρ πω Ϝιδομην, ουδ' εκλυϜον αυϜδησαντος,
ανδρ' hενα τοσαδε μερμερ' εφ' ηματι μητιϜσασθαι,
hοσ' hεκτωρ ερεκσε διϊ φιλος hυιας αχαιϜων,
αϜτως, ουτε θεας hυιος φιλος, ουτε θεοϜο.
αλλ' ιθι νυν, αιϜαντα και ιδομενηϜα καλεσσον,
ριμφα θεϜων επι ναϜας· εγω δ' επι νεστορα διϜον
ειμι, και οτρυνεω ανστημεναι· αι κ' εθελῃσιν
ελθεμεν ες φυλακων hιερον τελος, ηδ' επιτηλαι.
κεινοϜο γαρ κε μαλιστα πυθοιατο· τοϜο γαρ hυιος
σημαινει φυλακεσσι, και ιδομενηϜος οπαϜων.
τον δ' ημειβετ' επειτα βοην αγαθος μενελαϜος·
πως γαρ μοι μυϜθῳ επιτελλεαι, ηδε κελεϜεις;
αϜθι μενω μετα τοισι, δεδεχμενος εις hο κεν ελθῃς,
ηε θεϜω μετα σ' αϜτις, επην hεϋ τοισ' επιτηλω;
τον δ' αϜτε προσεϜεσπε Ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
αϜθι μενεεν, μη πως αμβροτακσομεν αλληλοιϊν
ερχομενω· πολλαι γαρ ανα στρατον εντι κελευθοι·
φθεγγεο δ', hῃ κεν ιησθα, και εγρηγορθαι ανωχθι,
πατροθεν εκ γενεης ονομαδσων ανδρα hεκαστον,
παντας κυϜδαινων· μηδε μεγαλιδσεο θυϜμῳ·
αλλα και αϜτοι περ πονεωμεθα· hωδε ποϜ αμμι
δσεϜς επι γιγνομενοισιν hιϜει κακοτητα βαρυειαν.
hως Ϝεσπων απεπεμπεν hαδελφεϜον, hευ επιτηλας.
αϜταρ hο βη ρ' ιμεναι μετα νεστορα, ποιμενα λαϜων·
τον δ' hευρεν παρα τε κλισιῃ και ναϜι μελαινῃ,

ευνῇ ενι μαλακῇ· παρα δ' εντεα ποικιλ' εκειτο,
ασπις, και δυο δορϝε, φαϝεινη τε τρυφαλεια·
παρ δε δσωστηρ κειτο παναιϝολος, ͱῳ ρ' ͱο γεραιϝος
δσωννυθ', οτ' ες πολεμον φθισηνορα θωρησσοιτο,
λαϝον αγων· επει ου μεν επετρεπε γηραϊ λυγρῳ.
ορθωθεις δ' αρ' επ' αγκωνος, κεφαλην επαϝηρας,
ατρεϝιδην προσεϝεσπε, και εκσερεεινετο μυθῳ·
τις δ' ͱοϝτος κατα ναϝας ανα στρατον ερχεαι ͱοιος,
νυκτα δι' ορφναιην, ͱοτε θ' ευδοντι βροτοι αλλοι;
φθεγγεο, μηδ' ακεων επ' εμ' ερχεο· τιπτε δε σε χρη;
τον δ' ημειβετ' επειτα ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
ω νεστορ νηληϝιαδη, μεγα κυϝδος αχαιϝων,
γνωσεαι ατρεϝιδην αγαμεμνονα, τον περι παντων
δσευς ενεηκε πονοισι διαμπερες, εις ͱο κ' αϋτμη
εν στηθεσσι μενῃ, και μοι φιλα γουνατ' ορωρῃ.
πλαδσομαι ͱωδ', επει ου μοι επ' ομμασιν ͱηδυμος ͱυπνος
ͱιδσανει, αλλα μελει πολεμος και κηδε' αχαιϝων.
αινως γαρ δαναων περι δεδϝοιδα, ουδε μοι ητορ
εμπεδον, αλλ' αλαλυκτημαι· κραδιη δε μοι εκσω
στηθεων εκθρωσκει, τρομεει δ' ͱυπο φαιδιμα γυια.
αλλ' ει τι δραινεις, επει ουδε σε γ' ͱυπνος ͱικανει,
δευρ' ες τοϝς φυλακας καταβειομεν, ͱοφρα ϝιδωμεν,
μη τοι μεν καματῳ ͱεϝαδηκοτες, ηδε και ͱυπνῳ,
κοιμησωνται, αταρ φυλακης επι παγχυ λαθωνται.
δυσμενεες δ' ανδρες σχεδον ͱηαται, ουδε τι ϝιδμεν
μη πως και δια νυκτα μενοινησωντι μαχεσθαι.
τον δ' ημειβετ' επειτα γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
ατρεϝιδη κυϝδιστε, ϝαναξ ανδρων αγαμεμνον,
ου θην ͱεκτορι παντα νοηματα μητιετα δσευς
εκτελεει, ͱοσα που νυν ͱελπεται· αλλα μιν οιϝω
κηδεσι μοχθησεεν και πλειοσιν, ει κεν αχιλλευς
εκ χολου αργαλεοιο μεταστρεφσῃ φιλον ητορ.
σοι δε μαλ' ͱεπσομ' εγω· προτι δ' αυ και εγειρομεν αλλους,
ημεν τυδειδην δουρικλυτον, ηδ' ͱοδυσηα,
ηδ' αιϝαντα ταχυν, και φυλεος αλκιμον ͱυιον.
αλλ' ει τις και τουσδε μετοιχομενος καλεσειεν,
αντιθεον τ' αιϝαντα, και ιδομενηα ϝανακτα·
των γαρ ναϝες ͱεαντιν ͱεκαστατω, ουδε μαλ' εγγυς.
αλλα φιλον περ εοντα και αιδοιον μενελαϝον
νεικεσω, ειπερ μοι νεμεσησεαι, ουδ' επικευθσω,
ͱως ͱευδει, σοι δ' οιῳ επετρεψσεν πονεεσθαι.
νυν οφελεν κατα παντας αριστηας πονεεσθαι
λισσομενος· χρειω γαρ ͱικανεται ουκετ' ανεκτος.
τον δ' αυτε προσεειπε ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
ω γερον, αλλοτε μεν σε και αιτιαασθαι ανωγα·
πολλακι γαρ μεθιει τε, και ουκ εθελει πονεεσθαι,

Κ

ουτ' οκνῳ ϝεικων, ουτ' αφραδιῃσι νοοιο·
αλλ' εμε τ' εισοροων, και εμην ποτιδεγμενος ϝορμην·
νυν δ' εμεο προτερος μαλ' επεγρετο, και μοι επεστη·
τον μεν εγω προεηκα καλημεναι, ϝους συ μεταλλᾷς.
αλλ' ιομεν· κεινους δε κιχησομεθα προ πυλαων
εν φυλακεσσ'· ϝινα γαρ σφιν επεφραδον ηγερεεσθαι.
τον δ' ημειβετ' επειτα γερηνιος ϝιπποτα νεστωρ·
ϝοϝτως ουτις ϝοι νεμεσησεται, ουδ' απιθησει
αργειϝων, ϝοτε κεν τιν' εποτρυνῃ και ανωγῃ.
ϝως ϝειπων ενδυνε περι στηθεσσι χιτωνα,
ποσσι δ' ϝυπο λιπαροισιν εδησατο καλα πεδιλα,
αμφι δ' αρα χλαιναν περονησατο φοινικοεσσαν,
διπλην, εκταδιην, ϝουλη δ' επενηνοθε λαχνη.
ϝελλετο δ' αλκιμον εγχος ακαχμενον ϝοξεϊ χαλκῷ,
βη δ' ιμεναι κατα ναϝας αχαιϝων χαλκοχιτωνων.
πρωτον επειθ' οδυσεϝα, διϊ μητιν ϝαταλαντον,
εκς ϝυπνοϝ ανεγηρε γερηνιος ϝιπποτα νεστωρ
φθεγξαμενος· τον δ' αιψα περι φρενας ηλυθ' ϝιϝωη,
εκ δ' ηλθε κλισιης, και σφεας προς μυθον ϝεϝειπεν·
τιφθ' ουτω κατα ναϝας ανα στρατον οιοι αλασθε
νυκτα δι' αμβροσιην; ϝο τι δη χρειω τοσον ϝικει;
τον δ' ημειβετ' επειτα γερηνιος ϝιπποτα νεστωρ·
διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν' ϝοδυσσευ,
μη νεμεσα· τοιον γαρ αχος βεβιηκεν αχαιϝους.
αλλ' ϝεπε', ϝοφρα και αλλον εγηρομεν, ϝον τε ϝεϝοικεν
βουλας βουλευεν, η φευγεμεν, ηε μαχεσθαι.
ϝως φαθ'· ο δε κλισιηνδε κιων πολυμητις ϝοδυσσευς,
ποικιλον αμφ' ωμοισι σακος θετο, βη δε μετ' αυτους.
βαν δ' επι τυδεϝιδην διομηδεα· τον δ' εκιχανον
εκτος απο κλισιης συν τευχεσιν· αμφι δ' εταιροι
ϝευδον· ϝυπο κρασιν δ' ειχον ασπιδας· εγχεα δε σφιν
ορθ' επι σαυρωτηρος εληλατο· τηλε δε χαλκος
λαμφ', ως αστεροπη πατρος διος· αυταρ ϝογ' ϝηρως
ϝευδ'· ϝυπο δ' εστρωτο ϝρινον βοος αγραυλοιο,
αυταρ ϝυπο κρατεσφι ταπης τετανυστο φαεινος.
τον παρσταις ανεγηρε γερηνιος ϝιπποτα νεστωρ,
λακς ποδι κινησαις, ωτρυνε τε, νεικεσε τ' αντην·
εγρεο, τυδεϝεος ϝυιε· τι παννυχον ϝυπνον αωτεις;
ουκ αϝιεις, ϝως τρωϝες επι θρωσμῷ πεδιοιο
ϝηαται αγχι ναϝων, ολιγος δ' ετι χωρος ερυκει;
ϝως φαθ'· ο δ' εκς ϝυπνοιο μαλα κραιπνως ανορουσεν,
και μιν φωνησαις ϝεπεα πτεροεντα προσηυδα·
σχετλιος εσσι, γεραιε· συ μεν πονοϝ ουποτε ληγεις.
ου νυ και αλλοι εασι νεωτεροι ϝυιες αχαιϝων,
ϝοι κεν επειτα ϝεκαστον εγειρειαν βασιληϝων,
παντῃ εποιχομενοι; συ δ' αμηχανος εσσι, γεραιε.

τον δ' αϝτε προσεϝειπε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ· K
ναι δη ταϝτα γε παντα, φιλος, κατα μοιραν εϝειπες.
εντιν μεν μοι παιδες αμυϝμονες, εντι δε λαϝοι
και πολεες, των κεν τις εποιχομενος καλεσειεν·
αλλα μαλα μεγαλη χρεϝω βεβιηκεν αχαιϝοϝς·
νῦν γαρ δη παντεσσιν επι ξυροϝ ͱισταται ακμης,
η μαλα λυγρος ολεθρος αχαιϝοισ', ηε βιϝῶναι.
αλλ' ιθι νῦν, αιϝαντα ταχυν, και φυϝλεϝος ͱυιον
ανστησον, συ γαρ εσσι νεϝωτερος, ει μ' ελεαιρεις.
ͱως φαθ'· ο δ' αμφ' ωμοισιν εϝεσσατο δερμα λεϝοντος
αιθῶνος, μεγαλοϝο, ποδηνεκες· ͱελλετο δ' εγχος·
βη δ' ιμεναι· τοϝς δ' ενθεν αναστησαις αγεν ͱηρως:
ͱοι δ' ͱοτε δη φυλακεσσιν εν αγρομενοισιν εμιχθεν,
ουδε μεν ͱευδοντας φυλακων ͱηγητορας ͱευρον·
αλλ' εγρηγορτι ξυν τευχεσιν ͱῆατο παντες.
ͱως δε κυνες περι μηλα δυσϝωρησωνται εν αυλῇ,
θηρος ακουσαντες κρατεροφρονος, ͱος τε καθ' υλϝην
ερχηται δι' ορεσφι· πολυς δ' ορυμαγδος επ' αϝτῷ
ανδρων ηδε κυνων, απο τε σφισιν ͱυπνος ολωλεν·
ͱως των ͱηδυμος ͱυπνος απο βλεφαροιϊν ολωλεν,
νυκτα φυλασσομενοισι κακην· πεδιονδε γαρ αιϝει
τετραφαθ', οποτ' επι τρωϝων αϝιοιεν ιοντων.
τοϝς δ' ͱο γερων γηθησε ϝιδων, θαρσυϝνε τε μυϝθῳ.
ͱοϝτω νῦν, φιλα τεκνα, φυλασσετε· μηδε τιν' ͱυπνος
ͱαιρεετω, μη χαρμα γενωμεθα δυσμενεεσσιν.
ͱως ϝειπων ταφροιο διεσσυτο· τοι δ' ͱαμ' ͱεποντο
αργειϝων βασιληϝες, ͱοσοι κεκληατο βουλην.
τοις δ' ͱαμα μηριονης και νεστορος αγλαϝος ͱυιος
ηϊσαν· αϝτοι γαρ καλεον συνμητιαασθαι.
ταφρον δ' εκδιαβαντες ορυκτην, ͱεδριοωντο
εν καθαρῷ, ͱοθι δη νεκυων διεφαινετο χῶρος
πιπτοντων· ͱοθεν αϝτις απετραπετ' οβριμος ͱεκτωρ,
ολϝυς αργειϝοϝς, ͱοτε δη περι νυξ εκαλυπτεν.
ενθα καθεζομενοι, ϝεπε' αλληλοισι πιφαυσκον.
τοισι δε μυϝθων ῆρχε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
ω φιλοι, ουκ αν δη τις ανηρ πεπιθοιθ' εϝῷ αϝτου
θυμῷ τολμῆεντι, μετα τρωϝας μεγαθυμοϝς
ελθεμεν; ει τινα που δαϝιων ͱελοι εσχατοωντα,
η τινα που και φημιν ενι τρωϝεσσι πυθοιτο,
ͱασσα τε μητιοωσι μετα σφισιν· η μεμαϝασιν
αυθι μενειν παρα νηϝεσιν αποπροθεν, ηε πολινδε
αϝς αναχωρησωσιν, επει δαμασαντο γ' αχαιϝοϝς.
ταϝτα κε παντα πυθοιτο, και αϝς εις ͱημεας ελθοι
ασκηθης, μεγα κεν ͱοι ͱυπουρανιον κλεϝος ειη.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῇ·
τοισι δε και μετεϝειπε βοην αγαθος διομηδης:

νεστορ, εμ' οτρυϜει κραδιη και θυϜμος αγηνωρ
ανδρων δυσμενεων δυϜναι στρατον, εγγυς εοντα,
τροϜων· αλλ' ει τις μοι ανηρ ϜαμαϜεποιτο και αλλος,
μαλλον θαλπωρη, και θαρσαλεωτερον εσται.
συν τε δυ' ερχομενω, και τοι προ Ϝο τοϜ ενοησεν,
Ϝοπως κερδος εῃ· μουνος δ' ειπερ κε νοησῃ,
αλλα τε Ϝοι βρασσων τε νοος, λεπτη δε τε μητις.
Ϝως εφαθ'· οι δ' εθελον διομηδεϊ πολλοι Ϝεπεσθαι·
ηθελετην αιϜαντε δοω, θεραποντες αρεϜος,
ηθελε μηριονης, μαλα δ' ηθελε νεστορος Ϝυιος·
ηθελε δ' ατρεϜιδης, δορϜικλειτος μενελαϜος·
ηθελε δ' Ϝο τλημων Ϝοδυσσευς καταδυϜναι Ϝομιλον
τροϜων· αιϜει γαρ Ϝοι ενι φρεσι θυϜμος ετολμα.
τοισι δε και μετεϜειπε Ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
τυϜδεϜιδη διομηδες, εμῳ κεχαρισμενε θυϜμῳ,
τον μεν δη Ϝεταρον γ' Ϝαιρησεαι, Ϝον κ' εθεληισθα,
φαινομενων τον αριστον, επει μεμαϜαντι γε πολλοι.
μηδε συγ', αιδομενος σῃσι φρεσι, τον μεν αρειω
κατλειπεεν, συ δε χειρον' οπασσεαι, αιδοι Ϝεικων
ες γενεην Ϝοραων, μηδ' ει βασιλεϜτερος εστιν.
τοις δ' αϜτις μετεϜειπε βοην αγαθος διομηδης·
ει μεν δη Ϝεταρον γε κελεϜετ' εμ' αϜτον Ϝελεσθαι,
πως αν επειθ' οδυσσεϜος εγω θειοϜο λαθοιμην;
Ϝοο περι μεν προφρων κραδιη και θυϜμος αγηνωρ
εν παντεσσι πονοισι, φιλει δε Ϝε παλλας αθηνη;
τουτοϜο γ' ϜεσπομενοϜο, και εκ πυρος αιθομενοϜο
αμφω νοστησαιμεν, επει περιϜοιδε νοησαι.
τον δ' αϜτε προσεϜειπε πολυτλας διϜος Ϝοδυσσευς·
τυϜδεϜιδη, μητ' αρ' με μαλ' αινεε, μητε τι νεικεε·
Ϝειδοσι γαρ τοι ταϜτα μετ' αργειοισ' αγορευϜεις.
αλλ' ιομεν· μαλα γαρ νυχς ανεται, εγγυθι δ' Ϝηως.
Ϝως Ϝειποντ', οπλοισιν ενι δεινοισιν εδυϜτην.
τυϜδεϜιδῃ μεν εδωκε μενεπτολεμος θρασυμηδης
φασγανον αμφηκες, το δ' Ϝεον παρα ναϜ' ελελειπτο,
και σακος· αμφι δε Ϝοι κυνεην κεφαληφιν εθηκεν
ταυρειην, αφαλον τε και αλοφον, Ϝητε καταιτυχς
κεκληται· ρυϜεται δε καρῃ θαλερων αιζηων.
μηριονης δ' ϜοδυσσηϜι διδου βιον, ηδε φαρετρην,
και χσιφος· αμφι δε Ϝοι κυνεην κεφαληφιν εθηκεν,
ϜρινοϜο ποιητην· πολεσιν δ' εντοσθεν ιμασιν
εντετατο στερεως· εκτοσθε δε λευκοι οδοντες
αργιοδοντος Ϝυος θαμεες Ϝεχον ενθα και ενθα,
Ϝευ και επισταμενως· μεσσῃ δ' ενι πιλος αρηρει.
την ρα ποτ' εχς ελεωνος αμυντορος ορμενιδαϜο
εχσεϜελετ' αϜτολυκος, πυκινον δομον αντιτορησας·
σκανδειαν δ' αρ' εδωκε κυθηριῳ αμφιδαμαντι·

αμφιδαμας δε μολῳ δωκε χσεινῆον Fειναι· K
αFταρ ho μηριονῃ δῶκε, hῳ παιδι Φορηναι·
δη τοθ' οδυσσηFος πυκασεν καρη αμφιτεθεντα.
του δ', επει ων hοπλοισιν ενι δδεινοισιν εδυFτην,
βαν ρ' ιμεναι, λιπετην δε κατ' αFτοθι παντας αριστοFς.
τοισι δε δεχσιον hῆκεν ερωδιον εγγυς hοδοFο
παλλας αθηναιη· τοι δ' ουκ Fιδον οφθαλμοισιν
νυκτα δι' ορφναιην, αλλα κλαγγσαντος ακοFσαν.
χαιρε δε τῳ ορνιχθ' hοδυσσεFς, ηρᾶτο δ' αθηνῃ·
κλῦθι μεF, αιγιFοχοFο διος τεκος, hητε μοι αιFει
εν παντεσι πονοισι παρFισταcαι, ουδε σε ληθω
κινυμενος· νῦν αFτε μαλιστα με φιλαι, αθηνη·
δος δε παλιν επι ναFας hευκλεεας αφικεσθαι,
ρεχσαντας μεγα Fεργον, hο κεν τροFεσι μεληcει.
δεFτερος αFτ' ηρᾶτο βοην αγαθος διομηδης·
κεκλυθι νῦν και εμεFο, διος τεκος ατρυτωνη·
hεσπε μοι, hως hοτε πατρι hαμ' hεσπες τυFδεFι διFῳ·
σοι δ' αF εγω ρεχσω βοFν ηνιν, ευρυμετωπον, 292
αδμητην, hην ουπω hυπο δσυγον ηγαγεν ανηρ·
την τοι εγω ρεχσω, χρυσον κερασιν περιχεFσας.
hως εφαν ευχομενοι· των δ' εκλυFε παλλας αθηνη.
hοι δ' επει ηρησαντο διος κοFρῃ μεγαλοFο,
βαν ρ' ιμεν, hωστε λεFοντε δυω, δια νυκτα μελαιναν,
αν φονον, αν νεκυας, δια τ' εντεα, και μελαν hαιμα.
Fουδε μεν ουδε τροFας αγηνορος ηFαεν hεκτωρ
hευδεμεν, αλλ' hαμυδις κικλησκετο παντας αριστοFς,
hοσσοι εσαν τροFων hηγητορες, ηδε μεδοντες·
τοFς hογε συγκαλεσας, πυκινην ηρτυFνετο βουλην·
τις κεν μοι τοδε Fεργον hυποσχομενος τελεσειεν
δωρῳ επι μεγαλῳ; μισθος δε hοι αρκιος εσται·
δωσω γαρ διφρον τε, δυω τ' εριαFχενας hιπποFς,
hοι κεν αριστοι εωντι θοῃς επι ναFσιν αχαιFων·
hοστις κεν τλαιη, hοι τ' αFτῳ κυFδος hαρροιτο,
ναFων ωκυπορων σχεδον ελθεμεν, εκ τε πυθεσθαι,
ηε φυλασσονται ναFες θοFαι, hως το παρος περ,
η' ηδη, χειρεσσιν hυφ' ημετερῃσι δαμεντες,
φυγσιν βουλεFουσι μετα σφισιν, ουδ' εθελουσι
νυκτα φυλασσεμεναι, καματῳ hαδηκοτες αινῳ.
hως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ.
ην δε τις εν τροFεσι δολων, hευμηδεος hυιος
κηρυκος θειοFο, πολυχρυσος, πολυχαλκος,
hος δη τοι Fειδος μεν εην κακος, αλλα ποδωκης·
αFταρ hο μουνος εην μετα πεντε κασιγνητῃσιν·
hος ρα τοτε τροFεσσι τε και hεκτορι Fειπε παραστας·
hεκτορ, εμ' οτρυνει κραδιη και θυFμος αγηνωρ
ναFων ωκυπορων σχεδον ελθεμεν, εκ τε πυθεσθαι.

αλλ' αγε, μοι το σκηπτρον αναϝσχεο, και μοι ομοσσον,
η μεν τοϝς ͱιπποϝς τε, και ͱαρματα ποικιλα χαλκοι,
δῶσεμεν, ͱοι φορεουσιν αμυϝμονα πηλεϝιϝῶνα.
σοι δ' εγω ουχ αλιος σκοπος εσσομαι, ουδ' απο δοκσης·
τοφρα γαρ ες στρατον ειμι διανπερες, ͱοφρ' αν ͱικωμαι
ναϝ' αγαμεμνονεην, ͱοθι που μελλουσιν αριστοι
βουλας βουλεϝεεν, η φευγεμεν, ηε μαχεσθαι.
ͱως φαθ'· ο δ' εν χερσι σκηπτρον λαβε, και ͱοι ομοσσεν·
ϝιδστω νῦν δσεϝς αϝτος, εριγδουπος ποσις ͱηρης,
μη μεν τοισ' ͱιπποισιν ανηρ εποχησεται αλλος
τροϝων· αλλα σε φημι διανπερες αγλαϝιεσθαι.
ͱως φατο, και ρ' επει ͱορκον απῶμοσε, τον γ' οροθυϝνεν·
αϝτικα δ' αμφ' ωμοισιν εβαλλετο καμπυλα τοξα·
ϝεσσατο δ' εκτοσθεν ϝρινον πολιοϝο λυκοϝο,
κρᾶτι δ' επι κτιδεην κυνεην· ͱελε δ' ͱοξυν ακοντα·
βη δ' ιμεναι προτι ναϝας απο στρατοϝ· ουδ' αρ' εμελλεν
ελθων εκ ναϝων αψ ͱεκτορι μυϝθον αφοισεεν.
αλλ' ͱοτε δη ρ' ͱιππων τε και ανδρων κατλιφ' ομιλϝον,
βη ρ' αν' ͱοδον μεμαϝως· τον δ' εφρασατο προσιοντα
διϝογενης ͱοδυσεϝς, διομηδεα δε προσεϝεσκεν·
ͱοϝτος τοι, διομηδες, απο στρατοϝ ερχεται ανηρ,
ουκ ϝοιδ', η ναϝεσιν επισκοπος ͱημετερῇσιν,
η τινα συλϝῄσων νεκυων κατατεθνηῶτων.
αλλ' εϝαωμεν πρῶτα παρεκσελθεεν πεδιοϝο
τυτθον· επειτα δε κ' αϝτον επαϊκσαντες ͱελοιμεν
καρπαλιμως· ει δ' αμμε παραφθαιη τι ποδεσσιν,
αιϝει μιν ποτι ναϝας απο στρατοφιν προτιϝελϝεεν.
ͱως αρα φωνησαντε, παρεκς ͱοδοϝ εν νεκυεσσιν
κλινθητην· ͱο δ' αρ' ῶκα παρεδραμεν αφραδιῇσιν.
αλλ' ͱοτε δη ρ' απεην, ͱοσσον τ' επιουρα πελονται
ͱημιονων, ͱαι γαρ τε βοϝων προφερεστεραι εντιν
ͱελκεμεναι νεϝοϝο βαθυιης πηγτον αροτρον·
τω μεν επεδραμετην· ͱο δ' αρ' εστη δουπον ακοϝσανς.
ͱελπετο γαρ κατα θυϝμον αποστρεφσοντας ͱεταιροϝς
εκ τροϝων ιμεναι, παλιν ͱεκτορος οτρυϝναντος.
αλλ' ͱοτε δη ρ' απεσαν δορϝηνεκες, η και ελασσον,
γνῶ ρ' ανδρας δαϝιοϝς, λαιψηρα δε γουνατ' ενωμα
φευγεμεναι· τοι δ' αιψα διωκεμεν ͱορμηθησαν.
ͱως δ' ͱοτε καρχαροδοντε δυω κυνε, ϝειδοτε θηρης,
η κεμαδ' ηε λαγοϝον, επειγετον ενμενες αιϝει
χῶρον αν' ͱυλϝῆενθ', ο δε τε προθεϝῃσι μεμηκως·
ͱως τον τυϝδεϝιδης, ηδε πτολιπορθος ͱοδυσσεϝς,
λαϝοϝ αποτμηκσαντ', εδιωκετον ενμενες αιϝει.
αλλ' ͱοτε δη ταχ' εμελλε μιγησεσθαι φυλακεσσι,
φευγων ες ναϝας, τοτε δη μενος ενβαλ' αθηνη
τυϝδεϝιδῃ· ͱινα μη τις αχαιϝων χαλκοχιτωνων

φθαιη επευχσαμενος βαλεειν, ͱο δε δεϝτερος ελθη̃· K
δορϝι δ' επαͱισσεω προσεφη κρατερος διομηδης·
ηε μεν', ηε σε δορϝι κιχησομαι· ουδε σε φημι
δηρον εμης απο χειρος αλυξεμεν αιπυν ολεθρον.
η̃ ρα, και εγχος αφη̃κεν, ͱεκων δ' ημαρτανε φω̃τος.
δεχσιτερον δ' ͱυπερ ωμον εΰχσοϝοϝο δορϝος ακωκη
εν γαιη̨̃ επαγη· ͱο δ' αρ' εστη, ταρβησεν τε,
χλωρος ͱυπο δϝειους· τω δ' ασθμαινοντ' εκιχητην,
χειρων δ' ͱαπτεσθην· ͱο δε δακρυϝσαις ϝεπος ηυϝδα·
δσαϝγρεεσθ', αυταρ εγων εμε λυϝσομαι· εστι γαρ ενδον
χαλκος τε, χρυσος τε, πολυκμη̃τος τε σιδηρος·
των κ' υμμιν χαρισαιτο πατηρ απερεισι' αποινα,
ει κεν εμε δσωϝον πεπυθοιτ' επι ναϝεσιν αχαιϝων.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσευς·
θαρσεε, μηδε τι τοι θανατος καταθυμιος εστω·
αλλ' αγε, μοι τοδε ϝειπε, και ατρεκεως καταλεχσον·
πη̃ δ' ͱουτως επι ναϝας απο στρατου ερχεαι οιος,
νυκτα δι' ορφναιην, ͱοτε θ' ευδουσι βροτοι αλλοι;
η σ' ͱεκτωρ προεη̃κε διασκοπιασθαι ͱεκαστα
ναϝας επι γλαφυρας; η σ' αυτον θυμος ανη̃κεν;
τον δ' η̃μειβετ' επειτα δολων, ͱυπο δ' ετρεμε γυια·
πολλη̨̃σιν μ' αϝατη̨̃σι παρεκ νοον η̃γαγεν ͱεκτωρ,
ͱος μοι πηλεϝιϝω̃νος αγαυϝοιο μωνυχας ͱιππους
δω̃σεμεναι κατενευσε, και ͱαρματα ποικιλα χαλκω̨̃·
η̃νωγεν δε μ' ιοντα, θοϝην δια νυκτα μελαιναν,
ανδρων δυσμενεων σχεδον ελθεμεν, εκ τε πυθεσθαι,
ηε φυλασσονται ναϝες θοϝαι, ͱως το παρος περ,
η' ηδη, χειρεσσιν ͱυφ' ημετερη̨̃σι δαμεντες,
φυγσιν βουλεϝοιτε μετα σφισιν, ουδ' εθελοιτε
νυκτα φυλασσεμεναι, καματω̨̃ ͱαδηκοτες αινω̨̃.
τον δ' επιμειδησαις προσεφη πολυμητις ͱοδυσσευς·
η ρα νυ τοι μεγαλων δω̃ρων επεμαιϝετο θυμος,
ͱιππων αιϝακιδαϝο δαϊφρονος· ͱοι δ' αλεγεινοι
ανδρεσι γε θνη̃τοισι δαμημεναι, ηδ' ͱοχεεσθαι,
αλλω̨̃ γ' η' αχιλη̃ϝι, τον αθανατη τεκε μητηρ.
αλλ' αγε, μοι τοδε ϝειπε, και ατρεκεως καταλεχσον·
που νυ̃ν δευρο κιων λιπες ͱεκτορα, ποιμενα λαϝων;
που δε ͱοι εντεα κειται αρηϝια; που δε ͱοι ͱιπποι;
πω̃ς δ' ͱαι των αλλων τρωϝων φυλακαι τε και ευναι;
τον δ' αυτε προσεϝειπε δολων, ͱευμηδεος ͱυιος·
τοιγαρ εγω τοι ταυτα μαλ' ατρεκεως καταλεχσω·
ͱεκτωρ μεν μετα τοισιν, ͱοσοι βουληφοροι εισιν,
βουλας βουλευϝει θειου παρα σηματι ϝιλϝου,
νοσφιν απο φλοισβου· φυλακας δ' ͱας ειρεαι, ͱηρως,
ουτις κεκριμενη ρυϝεται στρατον, ουδε φυλασσει·
ͱοσαι γαρ τρωϝων πυρος εσχαραι, ͱοισιν αναγκη,

ϝοι δ' εγρηγορθαντι, φυλασσεμεναι τε κελονται
αλληλοισ'· αταρ αϝτε πολυκλητοι γ' επικουροι
ϝευδοντι· τροϝεσιν γαρ επιτραπεοντι φυλασσεεν·
ου γαρ σφιν παιδες σχεδον ϝηαται, ουδε γυναικες.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ϝοδυσσεϝς·
πως γαρ νυν, τροϝεσι μεμιγμενοι ϝιπποδαμοισιν
ϝευδοντ', η νοσφιν; διαϝεσπε μοι, ϝοφρα δαειω.
τον δ' ημειβετ' επειτα δολων, ϝευμηδεος ϝυιος·
τοιγαρ εγω και ταϝτα μαλ' ατρεκεως καταλεγσω·
προς μεν ϝαλος καρες, και παιονες ανκυλοτοξοι,
και λελεγες, και καυκωνες, διϝοι τε πελασγοι·
προς θυμβρης δ' ελαχον λυκιοι, μυσοι τ' αγερωχοι,
και φρυγες ϝιπποδαμοι, και μηονες ϝιπποκορυσται.
αλλα τιη εμε ταϝτα διεκσερεεσθε ϝεκαστα;
ει γαρ δη μεματον τροϝων καταδυϝναι ϝομιλϝον,
θρεϊικες ϝοιδ' απανευθε νεϝηλυδες, εσχατοι αλλων·
εν δε σφιν ϝρησος βασιλεϝς, παϊς ηϊονεϝος.
τοο δη καλλιστοϝς ϝιπποϝς ϝιδον, ηδε μεγιστοϝς·
λεϝκοτεροι χιονος, θεϝεεν δ' ανεμοισιν ϝομοιοι.
ϝαρμα δε ϝοι χρυσω τε και αργυρεω ϝευ ησκηται·
τευχεα δε χρυσεια, πελωρια, θαϝμα ϝιδεσθαι,
ηλυθ' ϝεχων· τα μεν ουτι καταθνητοισι ϝεϝοικεν
ανδρεσιν φορεεεν, αλλ' αθανατοισι θεοισιν.
αλλ' εμε νυν μεν ναϝσι πελασσετον ωκυποροισιν,
η' εμε δησαντες λιπετ' αϝτοθι νηλεϊ δεσμω,
ϝοφρα κεν ελθητον, και πειρηθητον εμεϝο,
ηε κατ' αισαν εϝεσπον εν ϝυμιν, ηε και ουκι.
τον δ' αρ' ϝυποδρα ϝιδων προσεφη κρατερος διομηδης·
μη δη μοι φυγσιν γε, δολων, ενβαλλεο θυϝμω,
εσθλα περ ανγηλαις, επει ϝικεο χειρας ες ϝαμας·
ει μεν γαρ κε σε νυν απολυϝσομεν, ηε μεθωμεν,
η τε και ϝυστερον εισθα θοϝας επι ναϝας αχαιϝων,
ηε διοπτεϝσων, η εναντιβιον πολεμικσων·
ει δε κ' εμησ' ϝυπο χερσι δαμενς απο θυϝμον ολεσσης,
ουκ ετ' επειτα συ πημα ποτ' εσσεαι αργειϝοισιν.
η, και ϝο μεν μιν εμελλε γενειοϝο χειρι παχειη
ϝαπτσαμενος λισσεσθαι· ϝο δ' αϝχενα μεσσον ελασσεν,
φασγανω αϝικσανς, απο δ' αμφω εκερσε τενοντε·
φθεγγομενοο δ' αρα τοογε καρη κονιϝησιν εμιχθη.
τοο δ' απο μεν κτιδεην κυνεην κεφαληφιν ϝελοντο,
και λυκεην, και τοκσα παλιντονα, και δορυ μακρον·
και ταγ' αθηναιη λεϝιστιδι διϝος ϝοδυσσεϝς
ϝυψοσ' ανεσχεθε χειρι, και ευχομενος ϝεπος ηυϝδα·
χαιρε, θεα, τοισδεσσι· σε γαρ πρωτην εν ολυμπω
παντων αθανατων επιδωσομεθ'· αλλα και αϝτις
πεμπσον επι θρεϊικων ανδρων ϝιπποϝς τε και ευνας.

ͱως αρ' εφωνησεν, και απο ͱεθεν ͱυπσοσ' αϝηρας
θηκεν ανα μυρικην· δεελον δ' επι σημα τ' εθηκεν, K
γσυνμαρπτσανς δονακας, μυρικης τ' εριθηλεας οδσοϝς,
μη λαθοι αϝτις ιοντε θοϝην δια νυκτα μελαιναν.
τω δ' εβατην προτερω, δια τ' εντεα και μελαν ͱαιμα·
αιπσα δ' επι θρεϝικων ανδρων τελος ͱικσον ιοντες·
τοι δ' ͱευδον καματω ͱεϝαδηκοτες, εντεα δε σφιν
καλα παρ' αϝτοισιν χθονι κεκλιτο, ͱευ κατα κοσμον
τριστοιχις· παρα δε σφιν ͱεκαστω διδσυγες ͱιπποι.
ϝρησος δ' εν μεσω ͱευδε, παρ' αϝτω δ' ωκυες ͱιπποι
εκς επιδιφριαδος πυματης ͱιμαντσ' εδεδεντο.
τον δ' ͱοδυσσεϝς προπαροιθε ϝιδων διομηδεϊ δεικσεν·
ͱοϝτος τοι, διομηδες, ανηρ, ͱοϝτοι δε τοι ͱιπποι,
ͱοϝς νοϝιν πιφαϝσκε δολων, ͱον επεφνομεν ͱημεες.
αλλ' αγε δη, προφερε κρατερον μενος· ουδε τι σε χρη
ͱεσταμεναι μελεον γσυν τευχεσιν· αλλα λυϝ ͱιπποϝς·
ηε συ γ' ανδρας ενͱαιρε, μελησοντιν δ' εμοι ͱιπποι.
ͱως φατο· τω δ' ενπνεϝσε μενος γλαϝκωπις αθηνη·
κτεινε δ' επιστροφαδην· των δε στονος ωρνυτ' αϝεικης
αϝορι θεινομενων· ερυθαινετο δ' ͱαιματι γαια.
ͱως δε λεϝων μηλοισιν ασημαντοισιν επελθων,
αιγεσιν, η' οϝιεσι, κακα φρονεων ενοροϝση·
ͱως μεν θρεϝικας ανδρας επωχετο τυϝδεϝος ͱυιος,
ͱοφρα δυωδεκ' επεφνεν· αταρ πολυμητις ͱοδυσσεϝς,
ͱοντινα τυϝδεϝιδης αϝορι πληγσασκε παραστανς,
τονδ' ͱοδυσεϝς μετοπισθε λαβων ποδος εκσϝερυσασκεν,
τα φρονεων κατα θυϝμον, ͱοπως καλλιτριχες ͱιπποι
ρεϝα διελθοιεν, μηδε τρομεοιατο θυϝμω
νεκροισ' ανβαινοντες· αϝηθεσσον γαρ ετ' αϝτων.
αλλ' ͱοτε δη βασιλεϝ εκιχησατο τυϝδεϝος ͱυιος,
τον τρις και δεκατον μελιϝηδεα θυϝμον απηϝρα,
ασθμαινοντα· κακον γαρ οναρ κεφαληφιν επεστη.
τοφρα δ' αρ' ͱο τλημων ͱοδυσεϝς λυϝε μωνυχας ͱιπποϝς·
γσυν δ' ηϝειρεν ͱιμαντσι, και εκσηλαϝνεν ͱομιλϝοο,
τοκσω επιπλησσων· επει ου μαστινγα φαϝεινην
ποικιλοϝ εκ διφροϝ ενοησατο χερσιν ͱελεσθαι·
ϝροιδσησεν δ' αρα, πιφαϝσκων διομηδεϊ διϝω.
αϝταρ ͱο μερμηριδσε μενων, ͱο τι κυντατον ερδοι·
η' ͱογε διφρον ͱελων, ͱοθι ποικιλα τευχε' εκειτο,
ρυϝμοϝ εκσϝερυοι, η' εκφεροι ͱυπσοσ' αϝηρας·
η' ετι των πλεονων θρεϝικων απο θυϝμον ͱελοιτο.
ͱεϝος ͱο ταϝθ' ορμαινε κατα φρενα, τοφρα δ' αθηνη
ενγυθεν ͱισταμενη προσεφη διομηδεα διϝον·
νοστοϝο δη μνησαι, μεγαθυϝμοϝο τυϝδεϝος ͱυιε,
ναϝας επι γλαφυρας, μη και πεφοβημενος ελθης·
μη ποϝο τις και τροϝας εγηρατιν θεος αλλος.

hως φαθ᾽· ο δε γσυνεhηκε θεας Fοπα φωνησαντης· Κ
καρπαλιμως δ᾽ hιππων επεβησατ᾽· εκοπτσε δ᾽ hοδυσσεFς
τοκσῳ· τοι δ᾽ επετοντο θοFας επι ναFας αχαιFων.
ουδ᾽ αλαFοσκοπιην εσχ᾽ αργυροτοκσος απολλων,
hως Fιδ᾽ αθηναιην μετα τυFδεFος hυιον hεπουσαν·
τῃ κοτεων τροFων κατεδυFσατο πολυν hομιλFον·
ωρσεν δε θρεFικων βουληφορον, hιπποκοFωντα
FρησοF ανεπσιον εσθλον· hο δ᾽ εκς hυπνοF ανορουσας,
hως Fιδε χωρον ερημον, hοθ᾽ hεστασαν ωκεες hιπποι,
ανδρας τ᾽ ασπαιροντας εν αργαλεῃσι φονῃσιν,
ῳμωγσεν τ᾽ αρ᾽ επειτα, φιλον τ᾽ ονομηνεν hεταιρον.
τροFων δε κλαγγη τε και ασπετος ωρτο κυδοιμος
θυFνοντων hαμυδις· θαFεοντα δε μερμερα Fεργα,
hοσ᾽ ανδρες ρεκσαντες εβαν κοιλας επι ναFας.
hοι δ᾽ hοτε δη ρ᾽ hικανον, hοθι σκοπον hεκτορος εκταν,
ενθ᾽ hοδυσσεFς μεν ερυκσε, διϊ φιλος, ωκεας hιπποFς·
τυFδεFιδης δε χαμαδσε θορων εναρα βροτοεντα
εν χειρεσ᾽ hοδυσσεFι τιθεεν· επεβησατο δ᾽ hιππων·
μαστιγσεν δ᾽ hιπποFς, τω δ᾽ ουκ αFεκοντ᾽ επετεσθην,
νεστωρ δε πρωτος κτυπον αFι᾽, εφωνησεν τε·
ω φιλοι, αργειFων hηγητορες, ηδε μεδοντες,
πσευδσομαι, η᾽ hετυμον Fερεω; κελεται δε με θυFμος.
hιππων μ᾽ ωκυποδων αμφι κτυπος οFατα βαλλει·
αι γαρ δη hοδυσσεFς τε και hο κρατερος διομηδης
hωδ᾽ hαφαρ εκ τροFων ελασαιατο μωνυχας hιπποFς!
αλλ᾽ αινως δεδδοιδα κατα φρενα, μη τι παθωντιν
αργειFων hοι αριστοι hυπο τροFων ορυμαγδου.
ουπω παν εFεFειπτο Fεπος, hοτ᾽ αρ᾽ ηλυθον αFτοι.
και ρ᾽ οι μεν κατεβησαν επι χθονα· τοι δε χαροντες
δεκσιῃ ησπαδσοντο, Fεπεσσι τε μειλιχιοισιν.
πρωτος δ᾽ εκσερεεινε γερηνιος hιπποτα νεστωρ·
Fεσπ᾽ αγε μ᾽, ω πολυαιν᾽ hοδυσσεF, μεγα κυFδος αχαιFων,
hοππως τοFσδ᾽ hιπποFς λαβετον· καταδυντ᾽ ες hομιλFον
τροFων; η τις σφεF᾽ επορεν θεος αντιβολησας;
αινως ακτινεσσι FεFοικοτες ηελιοFο.
αιFει μεν τροFεσ᾽ επιμισγομαι, ουδε τι φημι
μιμναδσεεν παρα ναFσι, γερων περ εων πολεμιστης·
αλλ᾽ ουπω τοιοFς hιπποFς Fιδον, ουδ᾽ ενοησα,
αλλα τιν᾽ υμμ᾽ οιFω δομεναι θεον αντιασαντα·
αμφοτερω γαρ σφωFι φιλει νεφεληγερετα δσεFς,
κοFρη τ᾽ αιγιFοχοFο διος, γλαFκωπις αθηνη.
τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη πολυμητις hοδυσσεFς·
ω νεστορ νηληFιαδη, μεγα κυFδος αχαιFων,
ρεFα θεος γ᾽ εθελων και αμεινονας, ηε περ hοιδε,
hιπποFς δωρησαιτ᾽, επειη πολυ φερτεροι εντιν.
hιπποι δ᾽ hοιδε, γεραFε, νεFηλυδες, hοFς ερεεινεις,

θρεϝικιοι· τὸν δε σφι ϝαναξ' αγαθος διομηδης K
εκτανε, παρ δ' ϝεταροϝς δυο και δεκα παντας αριστοϝς.
τον τρις και δεκατον σκοπον ϝελλομεν εγγυθι ναϝων,
τον ρα διοπτηρα στρατοϝ' εσμεναι ϝημετεροϝο
ϝεκτωρ τε προεϝῆκε και αλλοι τρωϝες αγαϝοι.
ϝως ϝεσπων, ταφροϝο διηλασε μωνυχας ϝιπποϝς,
καγχαλαων· ϝαμα δ' αλλοι ισαν χαιροντες αχαιϝοι.
ϝοι δ' ϝοτε τυϝδεϝιδεο κλισιην ϝεϋτυχτον ϝικοντο,
ϝιπποϝς μεν κατεδησαν ϝεϋτμῆτοισιν ϝιμαντσιν
φατνῇ εφ' ιππειῃ, ϝοθι περ διομηδεος ϝιπποι
ϝεστασαν ὤκυποδες, μελιϝηδεα πυϝρον εδοντες.
ναϝι δ' ενι πρυμνῇ εναρα βροτοεντα δολῶνος
θηχ' οδυσεϝς, ϝοφρ' ϝιερον ϝετοιμασσαιατ' αθηνῇ.
αϝτοι δ' ϝιδρεα πολλον απενιδσοντο θαλασσῃ
εσβαντες, κνημας τ', ηδε λοφον, αμφι τε μηροϝς.
αϝταρ επει σφιν κυϝμα θαλασσης ϝιδροα πολλον
νιπτσεν απο χρῶτος, και ανεπσυϝχθεν φιλον ητορ,
ες ρ' ασαμινθοϝς βαντες ϝεϋχσεστας λοϝεσαντο.
τω δε λοϝεσαμενω, και αλειφσαμενω λιπ' ελαιῳ,
δειπνῳ εφιδσανετην· απο δε κρῆτηρος αθηνῇ
πλεεοϝ αφυσσαμενοι λειβον μελιϝηδεα ϝοινον.

δωεϝς δ' εριδα προϊαλλε θοϝας επι ναϝας αχαιϝων
αργαλεην, πολεμοϝο τερας μετα χερσιν ϝεχοντσαν·
στη δ' εφ' οδυσσεϝος μεγακητεϊ ναϝι μελαινῃ,
τη ρ' εν μεσσατῳ εσκε, γεγωνεμεν αμφοτερωσε,
ημεν επ' αιϝαντος κλισιας τελαμωνιαδαϝο,
ηδ' επ' αχιλλεϝος· τοι ρ' εσχατα ναϝας ϝεϊσϝας
ϝερυσαν, ῆνορεῃ πιθυνοι και καρτεϊ χειρων.
ενθα σταντσ' ῆϝυϝσε θεα μεγα τε, δδεινον τε.

ατρεϝιδης δ' εβοησεν, ιδε δσωννυσθαι ανωγεν
αργειϝοϝς· εν δ' αϝτος εδυϝσατο νωροπα χαλκον.
κνημιδας μεν πρῶτα περι κνημῆσιν εθῆκεν
καλας, αργυρεοισιν επισφυριοισ' αραρυιας·
δεϝτερον αϝ θωρηκα περι στηθεσσιν εδυϝνεν,
τον ποτε ϝοι κινυρης δῶκε, χσεινῆιον εεναι.
πευθετο γαρ κυπρονδε μεγα κλεος, ϝοονεκ' αχαιϝοι
ες τροϝιην ναϝεσιν αναπλεϝσεσθαι εμελλον·
τοονεκα ϝοι τον εδῶκε, χαριδσομενος βασιλεϝι.
τεο δ' ητοι δεκα ϝοιμοι εσαν μελανος κυϝανοϝο,
δῶδεκα δε χρυσοο, και ϝεικοσι κασσιτεροϝο·
κυϝανεοι δε δρακοντες ορωρεχατο προτι δειρην
τρεες ϝεκατερθε, ϝιριδσι ϝεϝοικοτες, ϝας τε κρονιϝων
εν νεφει εστηριχσε, τερας μεροπων ανθρωπων.
αμφι δ' αρ' ωμοισιν βαλετο χσιφος· εν δε ϝοι ϝηλοι
χρυσειοι πανφαινον· αταρ περι κουλεον ῆεν
αργυρεον, χρυσεοισιν αϝορτηρεσιν αρηρος.

αν δ' ͱελετ' αμφιβροτην, πολυδαιδαλον, ασπιδα θοϝριν, Λ
καλην, ͱην περι μεν κυκλοι δεκα χαλκεοι ἦσαν·
εν δε ͱοι ομφαλοι ἦσαν ϝεἱκοσι κασσιτεροϝο
λεϝκοι, εν δε μεσοισιν εἦν μελανος κυϝανοϝο.
τῆ δ' επι μεν γοργω βλοσυρῶπις εστεφανωτο
δδεινον δερκομενη, περι δε δδειμος τε, φοβος τε.
της δ' εκς αργυρεος τελαμων ἦν· αϝταρ επ' αϝτῷ
κυϝανεος ϝεϝελικτο δρακων, κεφαλαι δε ͱοι ἦσαν
τρεες αμφιστρεφεες, ͱενος αϝχενος εκπεφυϝυιαι.
κρᾶτι δ' επ' αμφιφαλον κυνεην θετο, τετραφαληρον,
ͱιππουριν· δδεινον δε λοφος καθυπερθεν ενευεν.
ͱελλετο δ' αλκιμα δορϝε δυω, κεκορυθμενα χαλκῷ,
ͱοκσυα· τηλε δε χαλκος απ' αϝτοφιν ουρανον εισῷ
λαμπ'· επι δ' εγδουπησαν αθηναιη τε και ͱηρη,
τιϝμῶντσαι βασιλεϝα πολυχρυσοϝο μυκηνης.
ͱηνιͱοχῷ μεν επειτα ͱεϝῷ επετελλεν ͱεκαστος
ͱιπποϝς ͱευ κατα κοσμον ερυκεμεν αϝθ' επι ταφρῷ·
αϝτοι δε πρυλιες γσυν τευχεσι θωρηχθεντες
ροϝοντ'· ασβεστος δε βοη γενετ'· εν δε κυδοιμον
ὦρσε κακον κρονιδης, κατα δ' ͱυπσοθ' ειͱῆκεν εερσας
ͱαιματι μυδαλεας εκς αιθερος, ͱοονεκ' εμελλεν
πολλας ἲφθῖμοϝς κεφαλας αϝιδι προϊαπτσεεν.
τροϝες δ' αϝθ' ετερωθεν επι θρωσμῷ πεδιοϝο,
ͱεκτορα τ' αμφι μεγαν, και αμυϝμονα πολυδαμαντα,
αινειαν θ', ος τροϝσι, θεος ͱως, τιϝετο δημῷ,
τρεας τ' αντῆνοριδας, πολυβον, και αγῆνορα διϝον,
ηιθεον τ' ακαμαντ', επιϝεικελον αθανατοισιν.
ͱεκτωρ δ' εν πρῶτοισι φερ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην·
ͱοιος δ' εκ νεφεων αναφαινεται ολϝιος αστηρ,
πανφαινων, τοτε δ' αϝτις εδῦ νεφεα σκιοεντα·
ͱως ͱεκτωρ ͱοτε μεν τε μετα πρῶτοισι φανεσκεν,
αλλοτε δ' εν πυματοισι, κελεϝων· πανς δ' αρα χαλκῷ
λαμφ', ως αστεροπὴ πατερος διος αιγιͱοχοϝο.
ͱοι δ', ͱωσθ' αμῆτηρες εναντιοι αλληλοισιν
ογμον ελαϝνωντιν, ανδρος μακαρος κατ' αροϝραν,
πυϝρων, η κρῖθων, τα δε δραγματα ταρφεα πιπτει·
ͱως τροϝες και αχαιϝοι επ' αλληλοισι θοροντες
δαϝιων· ουδ' ͱετεροι μναϝοντ' ολοϝοϝο φοβοϝο·
ϝεισϝας δ' ͱυσμινῆ κεφαλας ͱεχον· ͱοι δε, λυκοι ͱως,
θυϝνον· ερις δ' αρ' εχαιρε πολυστονος εισͱοραοντσα·
οιη γαρ ρα θεων παρετυνχανε μαρναμενοισιν.
ͱοφρα μεν ἦως ἦν και αιεχσετο ͱιερον ͱημαρ,
τοφρα μαλ' αμφοτερων βελε' ͱαπτετ', επιπτε δε λαϝος·
ημος δε δρυτομος περ ανηρ ͱοπλισσατο δορπον
ορεος εν βησσῆσιν, επει τ' εκορεσσατο χειρας
ταμνων δενδρεα μακρα, ͱαδος τε μιν ͱικετο θυϝμον,

σῖτοϝο τε γλυκεροϝο περι φρενας ͱιμερος ͱαιρεεν·
τημος σφῇ αρετῇ δαναοι ϝρῆγσαντο φαλαγγας,
κεκλομενοι ͱεταροισι κατα στιχας. εκ δ' αγαμεμνων
πρῶτος οροϝσ'· ͱελε δ' ανδρα βιῆνορα, ποιμενα λαϝων,
αϝτον, επειτα δ' οπαϝονα ϝιλϝεϝα πληγσͱιππον.
ητοι ͱογ' εκς ͱιππων κατεφαλμενος αντιος εστη·
τον δ' ιθυς μεμαϝῶτα μετῶπιον ͱοκσυϊ δορϝι
νυκσ', ουδε στεφανη δορυ εσχεθε χαλκοβαρυια,
αλλα δι' αϝτης ηλθε και οστεοϝ, ενκεφαλος δε
ενδον ͱαπαυς πεπαλακτ'· εδαμασσε δε μιν μεμαϝῶτα.
και τοϝς μεν λιπεν αϝθι ϝανακς ανδρων αγαμεμνων
στηθεσι πανφαινοντας, επει περιδυϝσε χιτῶνας·
αϝταρ ͱο βη ϝεισϝον τε και αντιφον εκσεναρικσων,
ͱυιε δυω πριαμοϝο, νοθον και γνῆσιον, αμφω
εν ͱενι διφρῷ εοντε· ͱο μεν νοθος ͱηνιͱοχεϝεν,
αντιφος αϝ παρεβᾶσκε περικλυτος· ͱω ποτ' αχιλλεϝς
ιδης εν κνημοισ' εδιδη μοσχοισι λυγοισιν,
ποιμαινοντ' επ' οϝιεσι λαβων, και ελυϝσεν αποινων.
δη τοτε γ' ατρεϝιδης ευρυ κρεϝων αγαμεμνων
τον μεν ͱυπερ μαδσοϝο κατα στηθος βαλε δορϝι·
αντιφον αϝ παρ' οϝας ελασε χσιφει, εκ δ' εβαλ' ͱιππων.
σπερχομενος δ' απο τοιϊν εσυλϝαε τευχεα καλα,
γιγνῶσκων· και γαρ σφε παρος παρα ναϝσι θοϝῇσιν
ϝειδεν, ͱοτ' εκς ιδης αγαγεν ποδας ωκυς αχιλλεϝς.
ͱως δε λεϝων ελαφοϝο ταχυιης νηπια τεκνα
ρεϝιδιως γσυνεϝαγσε, λαβων κρατεροισιν οδοντσιν,
ελθων εις ευνην, ͱαπαλον τε σφ' ητορ απῆϝρα·
ͱη δ' ειπερ κε τυχητι μαλα σχεδον, ου δυναται σφιν
χραϝσμεεν· αϝτην γαρ μιν ͱυπο τρομος αινος ͱικανει·
καρπαλιμως δ' ῆͱικσε δια δρυμα πυκνα και ͱυλϝην
σπευδοντσ', ͱιδρῶοντσα κραταιοϝο θηρος ͱυφ' ορμης·
ͱως αρα τοισ' ουτις δυνατο χραϝσμησαι ολεθρον
τροϝων, αλλα και αϝτοι ͱυπ' αργειϝοισ' εφεβοντο.
  αϝταρ ͱο πειθσανδρον τε και ͱιππολοχον μενεχαρμην,
ͱυιιας αντιμαχοϝο δαϝιφρονος, ͱος ρα μαλιστα,
χρυσον αλεκσανδροϝο δεδεχμενος, αγλαϝα δῶρα,
ουκ εϝαεσχ' ελενην δομεναι χσανθῷ μενελαϝῳ,
τοο περ δη δυο παιδ' ελαβε κρεϝων αγαμεμνων,
εν ͱενι διφρῷ εοντε, ͱομοο δ' ͱεχον ὤκυας ͱιπποϝς·
εκ γαρ σφεας χειρων φυγον ͱηνια σιϝαλοεντα,
τω δ' εκυκῆθητην· ͱο δ' εναντιον ὦρτο, λεϝων ͱως,
ατρεϝιδης· τω δ' αϝτ' εκ διφροϝο γονϝαδσεσθην·
  δσαϝγρεε', ατρεϝος ͱυιε, συ δ' αγσια δεχσαι αποινα·
πολλα δ' εν αντιμαχοϝο δομοις κειμηλια κειται,
χαλκος τε, χρυσος τε, πολυκμῆτος τε σιδηρος·
των κεν τοι χαρισαιτο πατηρ απερεισι' αποινα,

νεστορ, εμ' οτρυνει κραδιη και θυμος αγηνωρ
ανδρων δυσμενεων δυναι στρατον, εγγυς εοντα,
τρωων· αλλ' ει τις μοι ανηρ Fαμ' Fεποιτο και αλλος,
μαλλον θαλπωρη, και θαρσαλεωτερον εσται.
συν τε δυ' ερχομενω, και τοι προ Fο τοF ενοησεν,
Fοπως κερδος εη· μουνος δ' ειπερ κε νοησηι,
αλλα τε Fοι βρασσων τε νοος, λεπτη δε τε μητις.
Fως εφαθ'· οι δ' εθελον διομηδει πολλοι Fεπεσθαι·
ηθελετην αιFαντε δυω, θεραποντες αρεFος,
ηθελε μηριονης, μαλα δ' ηθελε νεστορος Fυιος·
ηθελε δ' ατρεFιδης, δορFικλειτος μενελαFος·
ηθελε δ' Fο τλημων Fοδυσσευς καταδυναι Fομιλον
τρωων· αιFει γαρ Fοι ενι φρεσι θυμος ετολμα.
τοισι δε και μετεFειπε Fαναξ ανδρων αγαμεμνων·
τυFδεFιδη διομηδες, εμωι κεχαρισμενε θυμωι,
τον μεν δη Fεταρον γ' Fαιρησεαι, Fον κ' εθελησθα,
φαινομενων τον αριστον, επει μεμαFασι γε πολλοι.
μηδε συγ', αιδομενος σηισι φρεσι, τον μεν αρειω
καλλειπεεν, συ δε χειρον' οπασσεαι, αιδοι FειFων
ες γενεην Fοραων, μηδ' ει βασιλεFτερος εστιν.
τοις δ' αFτις μετεFειπε βοην αγαθος διομηδης·
ει μεν δη Fεταρον γε κελεFετ' εμ' αFτον Fελεσθαι,
πως αν επειθ' οδυσσεFος εγω θειοιο λαθοιμην;
Fοο περι μεν προφρων κραδιη και θυμος αγηνωρ
εν παντεσι πονοισι, φιλει δε Fε παλλας αθηνη;
τοFτοFο γ' Fεσπομενοιο, και εκ πυρος αιθομενοιο
αμφω νοστησαιμεν, επει περιFοιδε νοησαι.
τον δ' αFτε προσεFεσπε πολυτλας διFος Fοδυσσευς·
τυFδεFιδη, μητ' αρ' με μαλ' αινεε, μητε τι νεικει·
Fειδοσι γαρ τοι ταFτα μετ' αργεFοισ' αγορευεις.
αλλ' ιομεν· μαλα γαρ νυξ ανυται, εγγυθι δ' ηως.
Fως Fειποντ', οπλοισιν ενι δεινοισιν εδυτην.
τυFδεFιδηι μεν εδωκε μενεπτολεμος θρασυμηδης
φασγανον αμφηκες, το δ' Fεον παρα ναF' ελελειπτο,
και σακος· αμφι δε Fοι κυνεην κεφαληφιν εθηκεν
ταυρειην, αφαλον τε, και αλοφον, Fητε καταιτυξ
κεκληται· ρυFεται δε καρη θαλερων αιζηων.
μηριονης δ' Fοδυσσηι διδου βιον, ηδε φαρετρην,
και ξιφος· αμφι δε Fοι κυνεην κεφαληφιν εθηκεν
Fρινοιο ποιητην· πολεσιν δ' εντοσθεν Fιμαντεσσιν
εντετατο στερεως· εκτοσθε δε λευκοι οδοντες
αργιοδοντος Fυος θαμεες Fεχον ενθα και ενθα,
ευ και επισταμενως· μεσση δ' ενι πιλος αρηρειν.
την ρα ποτ' εξ ελεωνος αμυντορος ορμενιδαFο
εξελετ' αFτολυκος, πυκινον δομον αντιτορησας·
σκανδειαν δ' αρ' εδωκε κυθηριωι αμφιδαμαντι·

αμφιδαμανς δε μολῳ δωκε χσεινηϊον ειναι·
αυταρ ͱο μηριονῃ δωκεν ϝῳ παιδι φορηναι·
δη τοθ' οδυσσηϝος πυκασεν καρη αμφιτεθενται.
τω δ', επει ων ͱοπλοισιν ενι δϝεινοισιν εδυϝτην,
βαν ρ' ιμεναι, λιπετην δε κατ' αυτοθι παντας αριστοϝς.
τοισι δε δεχσιον ͱῆκεν ερωδιον εγγυς ͱοδοϝο
παλλας αθηναιη· τοι δ' ουκ ϝιδον οφθαλμοισιν
νυκτα δι' ορφναιην, αλλα κλαγγησαντος ακουσαν.
χαιρε δε τῳ ορνιχθ' ͱοδυσσεϝς, ηρατο δ' αθηνῃ·
κλῦθι μευ, αιγιϝοχοιο διος τεκος, ͱητε μοι αιϝει
εν παντεσσι πονοισι παριστασαι, ουδε σε ληθω
κινυμενος· νυν αυτε μαλιστα με φιλαι, αθηνη·
δος δε παλιν επι ναϝας ͱευκλεεας αφικεσθαι,
ρεχσαντας μεγα ϝεργον, ͱο κεν τροϝεσσι μεληται.
δευτερος αυτ' ηρατο βοην αγαθος διομηδης·
κεκλυθι νυν και εμειο, διος τεκος ατρυτωνη.
ͱεσπε μοι, ͱως ͱοτε πατρι ͱαμ' ͱεσπες τυδϝει δίῳ·
σοι δ' αυ εγω ρεχσω βουν ηνιν, ευρυμετωπον, 292
αδμητην, ͱην ουπω ͱυπο ζυγον ηγαγεν ανηρ·
την τοι εγω ρεχσω, χρυσον κερασιν περιχευσας.
ͱως εφαν ευχομενοι· των δ' εκλυϝε παλλας αθηνη.
ͱοι δ' επει ηρησαντο διος κουρῃ μεγαλοιο,
βαν ρ' ιμεν, ͱωστε λεϝοντε δυω, δια νυκτα μελαιναν,
αν φονον, αν νεκυας, δια τ' εντεα, και μελαν ͱαιμα.
ουδε μεν ουδε τρωϝας αγηνορας ηϝασεν ͱεκτωρ
ͱευδεμεν, αλλ' ͱαμυδις κικλησκετο παντας αριστοϝς,
ͱοσσοι εσαν τρωϝων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες·
τοϝς ͱογε συγκαλεσας πυκινην ηρτυϝετο βουλην·
τις κεν μοι τοδε ϝεργον ͱυποσχομενος τελεσειεν,
δωρῳ επι μεγαλῳ; μισθος δε ͱοι αρκιος εσται·
δωσω γαρ διφρον τε, δυω τ' εριαυχενας ͱιπποϝς,
ͱοι κεν αριστοι εωντι θοῃς επι ναϝσιν αχαιϝων,
ͱοστις κεν τλαιη, ͱοι τ' αυτῳ κυδος ͱαρροιτο,
ναϝων ωκυπορων σχεδον ελθεμεν, εκ τε πυθεσθαι,
ηε φυλασσονται ναϝες θοαι, ͱως το παρος περ,
η' ηδη, χειρεσσιν ͱυφ' ͱημετερῃσι δαμεντες,
φυγσιν βουλευοντι μετα σφισιν, ουδ' εθελοντι
νυκτα φυλασσεμεναι, καματῳ ͱαδηκοτες αινῳ.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ.
ην δε τις εν τρωϝεσσι δολων, ͱευμηδεος ͱυιος
κηρυκος θειοιο, πολυχρυσος, πολυχαλκος,
ͱος δη τοι ϝειδος μεν εην κακος, αλλα ποδωκης·
αυταρ ͱο μουνος εην μετα πεντε κασιγνητῃσιν.
ͱος ρα τοτε τρωϝεσσι τε και ͱεκτορι ϝειπε παραστας·
ͱεκτορ, εμ' οτρυνει κραδιη και θυμος αγηνωρ
ναϝων ωκυπορων σχεδον ελθεμεν, εκ τε πυθεσθαι.

αλλ' αγε, μοι το σκηπτρον αναϝσχεο, και μοι ομοσσον, Κ
η μεν τοϝς ͱιπποϝς τε, και ͱαρματα ποικιλα χαλκοι,
δωσεμεν, ͱοι φορεουτιν αμυϝμονα πηλεϝιϝωνα.
σοι δ' εγω ουχ αλιος σκοπος εσσομαι, ουδ' απο δοκσης·
τοφρα γαρ ες στρατον ειμι διαμπερες, ͱοφρ' αν ͱικωμαι
ναϝ' αγαμεμνονεην, ͱοθι που μελλουτιν αριστοι
βουλας βουλεϝεεν, η φευγεμεν, ηε μαχεσθαι.
ͱως φαθ'· ο δ' εν χερσι σκηπτρον λαβε, και ͱοι ομοσσεν·
ϝιδστω νυν δσεϝς αϝτος, εριγδουπος ποσις ͱηρης,
μη μεν τοισ' ͱιπποισιν ανηρ εποχησεται αλλος
τροϝων· αλλα σε φημι διαμπερες αγλαϊϝεεσθαι.
ͱως φατο, και ρ' επει ͱορκον απωμοσε, τον γ' οροθυϝνεν·
αϝτικα δ' αμφ' ωμοισιν εβαλλετο καμπυλα τοξα·
ϝεσσατο δ' εκτοσθεν ϝρινον πολιοϝο λυκοϝο,
κρατι δ' επι κτιδεην κυνεην· ͱελε δ' ͱοξυν ακοντα·
βη δ' ιμεναι προτι ναϝας απο στρατοϝ· ουδ' αρ' εμελλεν
ελθων εκ ναϝων αψ ͱεκτορι μυϝθον αφοισεεν.
αλλ' ͱοτε δη ρ' ͱιππων τε και ανδρων καλλιφ' ομιλϝον,
βη ρ' αν' ͱοδον μεμαϝως· τον δ' εφρασατο προσιοντα
διϝογενης ͱοδυσσεϝς, διομηδεα δε προσεϝεσπεν·
ͱοϝτος τοι, διομηδες, απο στρατοϝ ερχεται ανηρ,
ουκ ϝοιδ', η ναϝεσιν επισκοπος ͱημετερησιν,
η τινα συλϝησων νεκυων κατατεθνηωτων.
αλλ' εϝαωμεν πρωτα παρεκσελθεεν πεδιοϝο
τυτθον· επειτα δε κ' αϝτον επαϊκσαντες ͱελοιμεν
καρπαλιμως· ει δ' αμμε παραφθαιη τι ποδεσσιν,
αιϝει μιν ποτι ναϝας απο στρατοφιν προτιϝελϝεεν.
ͱως αρα φωνησαντε, παρεκς ͱοδοϝ εν νεκυεσσιν
κλινθητην· ͱο δ' αρ' ωκα παρεδραμεν αφραδιησιν.
αλλ' ͱοτε δη ρ' απεην, ͱοσσον τ' επιουρα πελονται
ͱημιονων, ͱαι γαρ τε βοϝων προφερεστεραι εντιν
ͱελκεμεναι νεϝοϝο βαθειης πηκτον αροτρον·
τω μεν επεδραμετην· ͱο δ' αρ' εστη δουπον ακοϝσαις.
ͱελπετο γαρ κατα θυϝμον αποστρεψοντας ͱεταιροϝς
εκ τροϝων ιμεναι, παλιν ͱεκτορος οτρυϝναντος.
αλλ' ͱοτε δη ρ' απεσαν δορϝηνεκες, η και ελασσον,
γνω ρ' ανδρας δαϝιοϝς, λαιψηρα δε γουϝατ' ενωμα
φευγεμεναι· τοι δ' αιψα διωκεμεν ͱορμηθησαν.
ͱως δ' ͱοτε καρχαροδοντε δυω κυνε, ϝειδοτε θηρης,
η κεμαδ' ηε λαγοϝον, επειγετον εμμενες αιϝει
χωρον αν' ͱυλϝηενθ', ο δε τε προθεϝησι μεμηκως·
ͱως τον τυϝδεϝιδης, ηδε πτολιπορθος ͱοδυσσεϝς,
λαϝοϝ αποτμηκσαντ', εδιωκετον εμμενες αιϝει.
αλλ' ͱοτε δη ταχ' εμελλε μιγησεσθαι φυλακεσσιν,
φευγων ες ναϝας, τοτε δη μενος εμβαλ' αθηνη
τυϝδεϝιδη· ͱινα μη τις αχαιϝων χαλκοχιτωνων

φθαιη επευχσαμενος βαλεειν, ho δε δευτερος ελθῃ· K
δορFι δ' επαFισσων προσεφη κρατερος διομηδης·
ηε μεν', ηε σε δορFι κιχησομαι· ουδε σε φημι 370
δηρον εμης απο χειρος αλυξεμεν αιπυν ολεθρον.
ῆ ρα, και εγχος αφῆκεν, hεκων δ' ἡμαρτανε φωτος.
δεχσιτερον δ' hυπερ ωμον hεϋχσFοFο δορFος ακωκη
εν γαιῇ επαγη· ho δ' αρ' εστη, ταρβησεν τε, 374
χλωρος hυπο δFεεος· τω δ' ασθμαινοντ' εκιχητην, 376
χειρων δ' hαψασθην· ho δε δακρυFσαις Fεπος ηυFδα·
δσαFγρεεσθ', αυταρ εγων εμε λυFσομαι· εστι γαρ ενδον
χαλκος τε, χρυσος τε, πολυκμητος τε σιδηρος·
των κ' υμμιν χαρισαιτο πατηρ απερεισι' αποινα, 380
ει κεν εμε δσωFον πεπυθοιτ' επι ναFεσιν αχαιFων.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις hοδυσσευς·
θαρσεε, μηδε τι τοι θανατος καταθυFμιος εστω·
αλλ' αγε, μοι τοδε Fειπε, και ατρεκεως καταλεχσον·
πῆ δ' hουτως επι ναFας απο στρατοF ερχεαι οιος, 385
νυκτα δι' ορφναιην, hοτε θ' ευδουσι βροτοι αλλοι; 386
η σ' hεκτωρ προεηκε διασκοπιασθαι hεκαστα 388
ναFας επι γλαφυρας; η σ' αυτον θυFμος ανῆκεν;
τον δ' ῆμειβετ' επειτα δολων, hυπο δ' ετρεμε γυια· 390
πολλῇσιν μ' αFατῃσι παρεκ νοον ῆγαγεν hεκτωρ,
hος μοι πηλεFιFωνος αγαυFοFο μωνυχας hιπποFς
δωσεμεναι κατενευσε, και hαρματα ποικιλα χαλκῷ·
ῆνωγεν δε μ' ιοντα, θοFην δια νυκτα μελαιναν,
ανδρων δυσμενεων σχεδον ελθεμεν, εκ τε πυθεσθαι, 395
ηε φυλασσονται ναFες θοFαι, hως το παρος περ,
η' ηδη, χειρεσσιν hυφ' ημετερῇσι δαμεντες,
φυγσιν βουλεFοιτε μετα σφισιν, ουδ' εθελοιτε
νυκτα φυλασσεμεναι, καματῳ hαδηκοτες αινῳ.
τον δ' επιμειδησαις προσεφη πολυμητις hοδυσσευς· 400
η ρα νυ τοι μεγαλων δωρων επεμαιFετο θυFμος,
hιππων αιFακιδαFο δαϊFφρονος· hοι δ' αλεγεινοι
ανδρεσι γε θνητοισι δαμημεναι, ηδ' hοχεεσθαι,
αλλῳ γ' η' αχιλλεFι, τον αθανατη τεκε μητηρ.
αλλ' αγε, μοι τοδε Fειπε, και ατρεκεως καταλεχσον· 405
ποο νῦν δευρο κιων λειπες hεκτορα, ποιμενα λαFων;
ποο δε hοι εντεα κειται αρηFια; ποο δε hοι hιπποι;
πως δ' hαι των αλλων τρωFων φυλακαι τε και ευναι; 408
τον δ' αυτε προσεFειπε δολων, hευμηδεος hυιος· 412
τοιγαρ εγω τοι ταυτα μαλ' ατρεκεως καταλεχσω·
hεκτωρ μεν μετα τοισιν, hοσοι βουληφοροι εντι,
βουλας βουλευει θειοο παρα σηματι FιλFοο, 415
νοσφιν απο φλοισβοο· φυλακας δ' hας ειρεαι, hηρως,
ουτις κεκριμενη ρυFεται στρατον, ουδε φυλασσει·
hοσαι γαρ τρωFων πυρος εσχαραι, hοισιν αναγκη,

ϝοι δ' εγρηγορθαντι, φυλασσεμεναι τε κελονται
αλληλοισ'· αταρ αϝτε πολυκλητοι γ' επικουροι
ϝευδοντι· τροϝσιν γαρ επιτραπεοντι φυλασσειν·
ου γαρ σφιν παιδες σχεδον ϝηαται, ουδε γυναικες.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ϝοδυσσεϝς·
πως γαρ νῦν, τροϝεσι μεμιγμενοι ϝιπποδαμοισιν
ϝευδοντ', η νοσφιν; διαϝεσπε μοι, ϝοφρα δαειω.
τον δ' ἠμειβετ' επειτα δολων, ϝευμηδεος ϝυιος·
τοιγαρ εγω και ταϝτα μαλ' ατρεκεως καταλεγσω·
προς μεν ϝαλος κᾶρες, και παιονες ανκυλοτοξοι,
και λελεγες, και καυκῶνες, διϝοι τε πελασγοι·
προς θυμβρης δ' ελαχον λυκιοι, μυσοι τ' αγερωχοι,
και φρυγες ϝιπποδαμοι, και μῇονες ϝιπποκορυσται.
αλλα τιη εμε ταϝτα διεκσερεεσθε ϝεκαστα;
ει γαρ δη μεματον τροϝων καταδυϝναι ϝομιλϝον,
θρεϝικες ϝοιδ' απανευθε νεϝηλυδες, εσχατοι αλλων·
εν δε σφιν ϝρῆσος βασιλεϝς, παϊς ηϊονεϝος.
τοο δη καλλιστοϝς ϝιπποϝς ϝιδον, ηδε μεγιστοϝς·
λεϝκοτεροι χιονος, θεϝεεν δ' ανεμοισιν ϝομοιοι.
ϝαρμα δε ϝοι χρυσῷ τε και αργυρῷ ϝευ ἠσκηται·
τευχεα δε χρυσεια, πελωρια, θαϝμα ϝιδεσθαι,
ηλυθ' ϝεχων· τα μεν ουτι καταθνῆτοισι ϝεϝοικεν
ανδρεσιν φορεεεν, αλλ' αθανατοισι θεοισιν.
αλλ' εμε νῦν μεν ναϝσι πελασσετον ὠκυποροισιν,
η' εμε δησαντες λιπετ' αϝτοθι νηλεϊ δεσμῷ,
ϝοφρα κεν ελθητον, και πειρῆθητον εμεϝο,
ηε κατ' αισαν εϝεσπον εν ϝυμῖν, ηε και ουκι.
τον δ' αρ' ϝυποδρα ϝιδων προσεφη κρατερος διομηδης·
μη δη μοι φυγσιν γε, δολων, ενβαλλεο θυϝμῷ,
εσθλα περ αγγῆλανς, επει ϝικεο χειρας ες ϝᾶμας·
ει μεν γαρ κε σε νῦν απολυϝσομεν, ηε μεθωμεν,
ἠ τε και ϝυστερον εισθα θοϝας επι ναϝας αχαιϝων,
ηε διοπτεϝσων, η εναντιβιον πολεμικσων·
ει δε κ' εμῇσ' ϝυπο χερσι δαμενς απο θυϝμον ολεσσῇς,
ουκ ετ' επειτα συ πημα ποτ' εσσεαι αργειϝοισιν.
ἠ, και ϝο μεν μιν εμελλε γενειοϝο χειρι παχειῃ
ϝαπτσαμενος λισσεσθαι· ϝο δ' αϝχενα μεσσον ελασσεν,
φασγανῳ αϊκσανς, απο δ' αμφω εκερσε τενοντε·
φθεγγομενοο δ' αρα τοογε καρῆ κονιϝῃσιν εμιχθη.
τοο δ' απο μεν κτιδεην κυνεην κεφαληφιν ϝελοντο,
και λυκεην, και τοκσα παλιντονα, και δορυ μακρον·
και ταγ' αθηναιῃ λεϝιστιδι διϝος ϝοδυσσεϝς
ϝυπσοσ' ανεσχεθε χειρι, και ευχομενος ϝεπος ηὐδα·
χαιρε, θεα, τοισδεσσι· σε γαρ πρωτην εν ολυμπῳ
παντων αθανατων επιδωσομεθ'· αλλα και αϝτις
πεμπσον επι θρεϝικων ανδρων ϝιπποϝς τε και ευνας.

ͱως αρ' εφωνησεν, και απο ͱεθεν ͱυπσοσ' αϝηρανς
θηκεν ανα μυρικην· δεελον δ' επι σημα τ' εθηκεν, K
γσυνμαρπτσανς δονακας, μυρικης τ' εριθηλεας οσδοϝς,
μη λαθοι αϝτις ιοντε θοϝην δια νυκτα μελαιναν.
τω δ' εβατην προτερω, δια τ' εντεα και μελαν ͱαιμα·
αιπσα δ' επι θρεϝικων ανδρων τελος ͱικσον ιοντες·
ͱοι δ' ͱευδον καματω ͱεϝαδηκοτες, εντεα δε σφιν
καλα παρ' αϝτοισιν χθονι κεκλιτο, ͱευ κατα κοσμον
τριστοιχις· παρα δε σφιν ͱεκαστω διδσυγες ͱιπποι.
ϝρησος δ' εν μεσω ͱευδε, παρ' αϝτω δ' ωκυες ͱιπποι
εκς επιδιφριαδος πυματης ͱιμαντσ' εδεδεντο.
τον δ' ͱοδυσεϝς προπαροιθε ϝιδων διομηδεϊ δεικσεν·
ͱοϝτος τοι, διομηδες, ανηρ, ͱοϝτοι δε τοι ͱιπποι,
ͱοϝς νοϝιν πιφαϝσκε δολων, ͱον επεφνομεν ͱημεες.
αλλ' αγε δη, προφερε κρατερον μενος· ουδε τι σε χρη
ͱεσταμεναι μελεον γσυν τευχεσιν· αλλα λυϝ' ͱιπποϝς·
ηε συ γ' ανδρας εναιρε, μελησουσιν δ' εμοι ͱιπποι.
ͱως φατο· τω δ' ενπνεϝσε μενος γλαϝκωπις αθηνη·
κτεινε δ' επιστροφαδην· των δε στονος ωρνυτ' αϝεικης
αϝορι θεινομενων· ερυθαινετο δ' ͱαιματι γαια.
ͱως δε λεϝων μηλοισιν ασημαντοισιν επελθων,
αιγεσιν, η' οϝιεσι, κακα φρονεων ενοροϝση·
ͱως μεν θρεϝικας ανδρας επωχετο τυϝδεϝος ͱυιος,
ͱοφρα δυωδεκ' επεφνεν· αταρ πολυμητις ͱοδυσσεϝς,
ͱοντινα τυϝδεϝιδης αϝορι πληγσασκε παραστανς,
τονδ' ͱοδυσεϝς μετοπισθε λαβων ποδος εκσϝερυσασκεν,
τα φρονεων κατα θυϝμον, ͱοπως καλλιτριχες ͱιπποι
ρεϝα διελθοιεν, μηδε τρομεοιατο θυϝμω
νεκροισ' ανβαινοντες· αϝηθεσσον γαρ ετ' αϝτων.
αλλ' ͱοτε δη βασιλεϝ' εκιχησατο τυϝδεϝος ͱυιος,
τον τρις και δεκατον μελιϝηδεα θυϝμον απηϝρα,
ασθμαινοντα· κακον γαρ οναρ κεφαληφιν επεστη.
τοφρα δ' αρ' ͱο τλημων ͱοδυσεϝς λυϝε μωνυχας ͱιπποϝς·
γσυν δ' ηϝειρεν ͱιμαντσι, και εκσηλαϝνεν ͱομιλϝου,
τοκσω επιπλησσων· επει ου μαστιγα φαϝεινην
ποικιλοϝ' εκ διφροϝ' ενοησατο χερσιν ͱελεσθαι·
ϝροιδσησεν δ' αρα, πιφαϝσκων διομηδεϊ διϝω.
αϝταρ ͱο μερμηριδσε μενων, ͱο τι κυντατον ερδοι·
η' ͱογε διφρον ͱελων, ͱοθι ποικιλα τευχε' εκειτο,
ρυϝμοϝ' εκσϝερυοι, η' εκφεροι ͱυπσοσ' αϝηρανς·
η' ετι των πλεονων θρεϝικων απο θυϝμον ͱελοιτο.
ͱειος ͱο ταϝθ' ορμαινε κατα φρενα, τοφρα δ' αθηνη
ενγυθεν ͱισταμενη προσεφη διομηδεα διϝον·
νοστοϝο δη μνησαι, μεγαθυϝμοϝο τυϝδεϝος ͱυιε,
ναϝας επι γλαφυρας, μη και πεφοβημενος ελθης·
μη ποϝο τις και τρωϝας εγηρησιν θεος αλλος.

hως φαθ'· ο δε κσυνεῆκε θεας ϝοπα φωνησασης·
καρπαλιμως δ' hιππων επεβησατ'· εκοπτε δ' hοδυσσεϝς
τοκσω· τοι δ' επετοντο θοϝας επι ναϝας αχαιϝων.
ουδ' αλαϝοσκοπιην εσχ' αργυροτοκσος απολλων,
hως ϝιδ' αθηναιην μετα τυϝδεϝος hυιον hεπουσαν·
τῆ κοτεων τροϝων κατεδυϝσατο πολυν hομιλϝον·
ωρσεν δε θρεϊκων βουληφορον, hιπποκοωντα
ϝρῆσοϝ ανεπσιον εσθλον· hο δ' εκς hυπνοϝ ανοροϝσας,
hως ϝιδε χῶρον ερημον, hοθ' hεστασαν ωκεες hιπποι,
ανδρας τ' ασπαιροντας εν αργαλεῆσι φονῆσιν,
ωιμωγσεν τ' αρ' επειτα, φιλον τ' ονομῆνεν hεταιρον.
τροϝων δε κλαγγη τε και ασπετος ωρτο κυδοιμος
θυϝνοντων hαμυδις· θαεοντα δε μερμερα ϝεργα,
hοσ' ανδρες ρεκσαντες εβαν κοιλας επι ναϝας.
hοι δ' hοτε δη ρ' ειϝικανον, hοθι σκοπον hεκτορος εκταν,
ενθ' hοδυσσεϝς μεν ερυκε, δϊ φιλος, ωκεας hιπποϝς·
τυϝδεϝιδης δε χαμαδσε θορων εναρα βροτοεντα
εν χειρεσ' hοδυσσεϝι τιθεεν, επεβησατο δ' hιππων·
μαστιγσεν δ' hιπποϝς, τω δ' ουκ αϝεκοντ' επετεσθην.
νεστωρ δε πρωτος κτυπον αϝι', εφωνησεν τε·
ω φιλοι, αργειϝων hηγητορες, ηδε μεδοντες,
πσευδσομαι, η' hετυμον ϝερεω; κελεται δε με θυϝμος.
hιππων μ' ωκυποδων αμφι κτυπος οϝατα βαλλει·
αι γαρ δη hοδυσσεϝς τε και hο κρατερος διομηδης
hωδ' hαφαρ εκ τροϝων ελασαιατο μωνυχας hιπποϝς!
αλλ' αινως δεδϝοιδα κατα φρενα, μη τι παθωντιν
αργειϝων hοι αριστοι hυπο τροϝων ορυμαγδου.
ουπω παν εϝεϝερτο ϝεπος, hοτ' αρ' ηλυθον αϝτοι.
και ρ' οι μεν κατεβησαν επι χθονα· τοι δε χαρεντες
δεχσιῆ ησπαδσοντο, ϝεπεσσι τε μειλιχιοισιν.
πρωτος δ' εκσερεεινε γερηνιος hιπποτα νεστωρ·
ϝεσπ' αγε μ', ω πολυαιν' hοδυσσεϝ, μεγα κυϝδος αχαιϝων,
hοπως τοϝσδ' hιπποϝς λαβετον· καταδυντ' ες hομιλϝον
τροϝων; η τις σφωϝ' επορεν θεος αντιβολησας;
αινως ακτινεσσι ϝεϝοικοτες ηελιοϝο.
αιϝει μεν τροϝεσ' επιμισγομαι, ουδε τι φημι
μιμναδσεεν παρα ναϝσι, γερων περ εων πολεμιστης·
αλλ' ουπω τοιοϝς hιπποϝς ϝιδον, ουδ' ενοησα,
αλλα τιν' υμμ' οϊϝω δομεναι θεον αντιασαντα·
αμφοτερω γαρ σφωϝι φιλει νεφεληγερετα δσεϝς,
κοϝρη τ' αιγιϝοχοιο διος, γλαϝκωπις αθηνη.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις hοδυσσεϝς·
ω νεστορ νηληϊαδη, μεγα κυϝδος αχαιϝων,
ρεϝα θεος γ' εθελων και αμεινονας, ηε περ hοιδε,
hιπποϝς δωρησαιτ', επειη πολυ φερτεροι εντιν.
hιπποι δ' hοιδε, γεραιε, νεϝηλυδες, hοϝς ερεεινεις,

θρεϝικιοι· τον δε σφι ϝαναϰτ' αγαθος διομηδης K
εκτανε, παρ δ' ͱεταροϝς δυο και δεκα παντας αριστοϝς.
τον τρις και δεκατον σκοπον ͱελλομεν εγγυθι ναϝων,
τον ρα διοπτηρα στρατοϝ' εσμεναι ͱημετεροϝο
ͱεκτωρ τε προεͱῆκε και αλλοι τρωϝες αγαϝοι.
ͱως ϝεσπων, ταφροϝο διηλασε μωνυχας ͱιπποϝς,
καγχαλαων· ͱαμα δ' αλλοι ισαν χαιροντες αχαιϝοι.
ͱοι δ' ͱοτε τυϝδεϝιδεω κλισιην ͱεϋτυχτον ͱικοντο,
ͱιπποϝς μεν κατεδησαν ͱεϋτμῆτοισιν ͱιμαντσιν
φατνῇ εφ' ιππειῇ, ͱοθι περ διομηδεος ͱιπποι
ͱεστασαν ωῦκυποδες, μελιϝηδεα πυϝρον εδοντες.
ναϝι δ' ενι πρυμνῇ εναρα βροτοεντα δολωῦνος
θηχ' οδυσεϝς, ͱοφρ' ͱιερον ͱετοιμασσαιατ' αθηνῇ.
αϝτοι δ' ͱιδρωα πολλον απενιδσοντο θαλασσῃ
εσβαντες, κνημας τ', ηδε λοφον, αμφι τε μηροϝς.
αϝταρ επει σφιν κυϝμα θαλασσης ͱιδρωα πολλον
νιπτσεν απο χρωῦτος, και ανεπσυϝχθεν φιλον ητορ,
ες ρ' ασαμινθοϝς βαντες ͱεϋχσεστας λοϝεσαντο.
τω δε λοϝεσαμενω, και αλειφσαμενω λιπ' ελαιῳ,
δειπνῳ εφιδσανετην· απο δε κρῆτηρος αθηνῃ
πλειοϝ' αφυσσαμενοι λειβον μελιϝηδεα ϝοινον.
δσεϝς δ' εριδα προΐαλλε θοϝας επι ναϝας αχαιϝων
αργαλεην, πολεμοϝο τερας μετα χερσιν ͱεχοντσαν·
στη δ' εφ' οδυσσεϝος μεγακητεϊ ναϝι μελαινῃ,
ͱη ρ' εν μεσσατῳ εσκε, γεγωνεμεν αμφοτερωσε,
ημεν επ' αιϝαντος κλισιας τελαμωνιαδαϝο,
ηδ' επ' αχιλλεϝος· τοι ρ' εσχατα ναϝας ϝεϊσϝας
ϝερυσαν, ῆνορεῃ πιθυνοι και καρτεϊ χειρων.
ενθα σταντσ' ῆͱυϝσε θεα μεγα τε, δδεινον τε.
ατρεϝιδης δ' εβοησεν, ιδε δσωννυσθαι ανωγεν
αργειϝοϝς· εν δ' αϝτος εδυϝσατο νωροπα χαλκον.
κνημιδας μεν πρωῦτα περι κνημῆσιν εθῆκεν
καλας, αργυρεοισιν επισφυριοισ' αραρυιας·
δεϝτερον αϝ θωρηκα περι στηθεσσιν εδυϝνεν,
τον ποτε ͱοι κινυρης δωῦκε, χσεινῆϊον εεναι.
πευθετο γαρ κυπρονδε μεγα κλεος, ͱοονεκ' αχαιϝοι
ες τροϝιην ναϝεσιν αναπλεϝσεσθαι εμελλον·
τοονεκα ͱοι τον εδωῦκε, χαριδσομενος βασιλεϝι.
τοο δ' ητοι δεκα ͱοιμοι εσαν μελανος κυϝανοϝο,
δωῦδεκα δε χρυσοο, και ϝεικοσι κασσιτεροϝο·
κυϝανεοι δε δρακοντες ορωρεχατο προτι δειρην
τρεες ͱεκατερθε, ϝιριδσι ϝεϝοικοτες, ͱας τε κρονιϝων
εν νεφει εστηριχσε, τερας μεροπων ανθρωπων.
αμφι δ' αρ' ωμοισιν βαλετο χσιφος· εν δε ͱοι ͱηλοι
χρυσειοι πανφαινον· αταρ περι κουλεον ῆεν
αργυρεον, χρυσεοισιν αͱορτηρεσιν αρῆρος.

αν δ' ͱελετ' αμφιβροτην, πολυδαιδαλον, ασπιδα θοFριν, Λ
καλην, ͱην περι μεν κυκλοι δεκα χαλκεοι ἦσαν·
εν δε ͱοι ομφαλοι ἦσαν Fεϊκοσι κασσιτεροFο
λεFκοι, εν δε μεσοισιν εῆν μελανος κυFανοFο.
τῇ δ' επι μεν γοργω βλοσυρῶπις εστεφανωτο
δδεινον δερκομενη, περι δε δδειμος τε, φοβος τε.
της δ' εκς αργυρεος τελαμων ἦν· αFταρ επ' αFτῷ
κυFανεος FεFελικτο δρακων, κεφαλαι δε ͱοι ἦσαν
τρεες αμφιστρεφεες, ͱενος αFχενος εκπεφυFυιαι.
κρᾶτι δ' επ' αμφιφαλον κυνεην θετο, τετραφαληρον,
ͱιππουριν· δδεινον δε λοφος καθυπερθεν ενευεν.
ͱελλετο δ' αλκιμα δορFε δυω, κεκορυθμενα χαλκῷ,
ͱοκσυα· τηλε δε χαλκος απ' αFτοφιν ουρανον εισῷ
λαμπ'· επι δ' εγδουπησαν αθηναιη τε και ͱηρη,
τιFμῶντσαι βασιλεFα πολυχρυσοFο μυκηνης.
ͱηνιͱοχῷ μεν επειτα ͱεFῷ επετελλεν ͱεκαστος
ͱιπποFς ͱευ κατα κοσμον ερυκεμεν αFθ' επι ταφρῷ·
αFτοι δε πρυλιες γσυν τευχεσι θωρηχθεντες
ροFοντ'· ασβεστος δε βοη γενετ'· εν δε κυδοιμον
ὦρσε κακον κρονιδης, κατα δ' ͱυπσοθ' εͱῆκεν εερσας
ͱαιματι μυδαλεας εκς αιθερος, ͱοονεκ' εμελλεν
πολλας ἶφθῖμοFς κεφαλας αFιδι προϊαπτσεεν.
τροFες δ' αFθ' ετερωθεν επι θρωσμῷ πεδιοFο,
ͱεκτορα τ' αμφι μεγαν, και αμυFμονα πολυδαμαντα,
αινειαν θ', ος τροFσι, θεος ͱως, τιFετο δημῷ,
τρεας τ' αντῆνοριδας, πολυβον, και αγῆνορα διFον,
ηιθεον τ' ακαμαντ', επιFεικελον αθανατοισιν.
ͱεκτωρ δ' εν πρῶτοισι φερ' ασπιδα παντοσε FεισFην·
ͱοιος δ' εκ νεφεων αναφαινεται ολFιος αστηρ,
πανφαινων, τοτε δ' αFτις εδῦ νεφεα σκιοεντα·
ͱως ͱεκτωρ ͱοτε μεν τε μετα πρῶτοισι φανεσκεν,
αλλοτε δ' εν πυματοισι, κελεFων· πανς δ' αρα χαλκῷ
λαμφ', ως αστεροπη πατερος διος αιγιͱοχοFο.
ͱοι δ', ͱωσθ' αμῆτηρες εναντιοι αλληλοισιν
ογμον ελαFνωντιν, ανδρος μακαρος κατ' αροFραν,
πυFρων, η κριθων, τα δε δραγματα ταρφεα πιπτει·
ͱως τροFες και αχαιFοι επ' αλληλοισι θοροντες
δαFιων· ουδ' ͱετεροι μναFοντ' ολοFοFο φοβοFο·
FεισFας δ' ͱυσμινῃ κεφαλας ͱεχον· ͱοι δε, λυκοι ͱως,
θυFνον· ερις δ' αρ' εχαιρε πολυστονος εισͱοραοντσα·
οιη γαρ ρα θεων παρετυνχανε μαρναμενοισιν.
ͱοφρα μεν ἦως ἦν και αͱεχσετο ͱιερον ͱημαρ,
τοφρα μαλ' αμφοτερων βελε' ͱαπτετ', επιπτε δε λαFος·
ημος δε δρυτομος περ ανηρ ͱοπλισσατο δορπον
ορεος εν βησσῆσιν, επει τ' εκορεσσατο χειρας
ταμνων δενδρεα μακρα, ͱαδος τε μιν ͱικετο θυFμον,

σῖτοϝο τε γλυκεροϝο περι φρενας ͱιμερος ͱαιρεεν·
τημος σφῇ αρετῇ δαναοι ϝρῆγσαντο φαλαγγας,
κεκλομενοι ͱεταροισι κατα στιχας. εκ δ' αγαμεμνων
πρῶτος οροϝσ'· ͱελε δ' ανδρα βιῆνορα, ποιμενα λαϝων,
αϝτον, επειτα δ' οπαϝονα ϝιλϝεϝα πληγσιͱιππον.
ητοι ͱογ' εκς ͱιππων κατεφαλμενος αντιος εστη·
τον δ' ιθυς μεμαϝῶτα μετῶπιον ͱοκσυϊ δορϝι
νυκσ', ουδε στεφανη δορυ εσχεθε χαλκοβαρυια,
αλλα δι' αϝτης ηλθε και οστεοϝ, ενκεφαλος δε
ενδον ͱαπανς πεπαλακτ'· εδαμασσε δε μιν μεμαϝῶτα.
και τοϝς μεν λιπεν αϝθι ϝανακς ανδρων αγαμεμνων
στηθεσι πανφαινοντας, επει περιδυϝσε χιτῶνας·
αϝταρ ͱο βη ϝεισϝον τε και αντιφον εκσεναρικσων,
ͱυιε δυω πριαμοϝο, νοθον και γνῆσιον, αμφω
εν ͱενι διφρῷ εοντε· ͱο μεν νοθος ͱηνιͱοχεϝεν,
αντιφος αϝ παρεβᾶσκε περικλυτος· ͱω ποτ' αχιλλεϝς
ιδης εν κνημοισ' εδιδη μοσχοισι λυγοισιν,
ποιμαινοντ' επ' οϝιεσι λαβων, και ελυϝσεν αποινων.
δη τοτε γ' ατρεϝιδης ευρυ κρεϝων αγαμεμνων
τον μεν ͱυπερ μαδσοϝο κατα στηθος βαλε δορϝι·
αντιφον αϝ παρ' οϝας ελασε χσιφει, εκ δ' εβαλ' ͱιππων.
σπερχομενος δ' απο τοιϊν εσυλϝαε τευχεα καλα,
γιγνῶσκων· και γαρ σφε παρος παρα ναϝσι θοϝῇσιν
ϝειδεν, ͱοτ' εκς ιδης αγαγεν ποδας ωκυς αχιλλεϝς.
ͱως δε λεϝων ελαφοϝο ταχυιης νηπια τεκνα
ρεϝιδιως γσυνεϝαγσε, λαβων κρατεροισιν οδοντσιν,
ελθων εις ευνην, ͱαπαλον τε σφ' ητορ απῆϝρα·
ͱη δ' ειπερ κε τυχητι μαλα σχεδον, ου δυναται σφιν
χραϝσμεεν· αϝτην γαρ μιν ͱυπο τρομος αινος ͱικανει·
καρπαλιμως δ' ῆͱικσε δια δρυμα πυκνα και ͱυλϝην
σπευδοντσ', ͱιδρῶοντσα κραταιοϝο θηρος ͱυφ' ορμης·
ͱως αρα τοισ' ουτις δυνατο χραϝσμησαι ολεθρον
τροϝων, αλλα και αϝτοι ͱυπ' αργειϝοισ' εφεβοντο.
αϝταρ ͱο πειθσανδρον τε και ͱιππολοχον μενεχαρμην,
ͱυιιας αντιμαχοϝο δαϝιφρονος, ͱος ρα μαλιστα,
χρυσον αλεκσανδροϝο δεδεχμενος, αγλαϝα δῶρα,
ουκ εϝαεσχ' ελενην δομεναι χσανθῷ μενελαϝῳ,
τοο περ δη δυο παιδ' ελαβε κρεϝων αγαμεμνων,
εν ͱενι διφρῷ εοντε, ͱομοο δ' ͱεχον ῶκυας ͱιπποϝς·
εκ γαρ σφεας χειρων φυγον ͱηνια σιϝαλοεντα,
τω δ' εκυκῆθητην· ͱο δ' εναντιον ῶρτο, λεϝων ͱως,
ατρεϝιδης· τω δ' αϝτ' εκ διφροϝο γουϝαδσεσθην·
δσαϝγρεε', ατρεϝος ͱυιε, συ δ' αγσια δεχσαι αποινα·
πολλα δ' εν αντιμαχοϝο δομοις κειμηλια κειται,
χαλκος τε, χρυσος τε, πολυκμῆτος τε σιδηρος·
των κεν τοι χαρισαιτο πατηρ απερεισι' αποινα,

ει νοFι δσαFω πεπυθοιτ' επι ναFσιν αχαιFων.
ͱως τωγε κλαFοντε προσαυFδητην βασιληFα Λ
μειλιχιοις Fεπεσιν· Fοπ' αμειλικτον δ' εακοFσαν·
ει μεν δ' αντιμαχοFο δαFιφρονος ͱυιεες εστον,
ͱος ποτ' ενι τροFων αγορῇ μενελαFον αναγεν,
αγγελιην ελθοντα συν αντιθεῳ ͱοδυσεFι,
αFθι κατακτῆναι, μηδ' εκσͱεμεν απς ες αχαιFοFς·
νῦν μεν δη τοFο πατρος αFεικεα τιFσετε λωβην.
ἦ, και πειθσανδρον μεν αφ' ιππων ὦθσε χαμαδσε,
δορFι βαλων προς στηθος· ͱο δ' ͱυπτιος ουδει ερειδσθη.
ͱιππολοχος δ' αποροFσε, τον αF χαμαι εκσεναριξεν,
χειρας απο χσιφεϊ τμῆκσανς, απο τ' αFχενα κοπτσανς·
Fολμον δ' ͱως, εσσεFε κυλινδεσθαι δι' ͱομιλFοο.
τοFς μεν εFᾶσ'· ͱο δ', ͱοθι πλεισται κλονεοντο φαλαγγες,
τῇ ρ' ενοροFσ', ͱαμα δ' αλλοι ͱεϋκνημιδες αχαιFοι.
πεδσοι μεν πεδσοFς ολεκον φευγοντας ανανκῇ,
ͱιππεFες ͱιππεFας, ͱυπο δε σφισιν ὦρτο κονιFη
εκ πεδιοο την ὦρσαν ερıγδουποι ποδες ͱιππων,
χαλκῷ δαFιοοντες· αταρ κρεFων αγαμεμνων
αιFεν αποκτεινων ͱεπετ', αργειFοισι κελεFων.
ͱως δ' ͱοτε πυρ αFιδηλον εν αχσυλῳ ενπεσῇ ͱυλFῃ,
παντῇ FελFυφαͱων ανεμος φερει, ͱοι δε τε θαμνοι
προFριδσοι πιπτοντιν επειγομενοι πυρος ͱορμῇ·
ͱως αρ' ͱυπ' ατρεFιδῃ αγαμεμνον' επιπτε καρῆνα
τροFων φευγοντων, πολλοι δ' εριαFχενες ͱιπποι
κῆν' ͱοχεα κροταλιδσον ανα πτολεμοFο γεφυρας,
ͱηνιͱοχοFς ποθεοντες αμυFμονας· ͱοι δ' επι γαιῇ
κειατο, γυFπεσιν πολυ φιλτεροι, ἠ' ͱαλοχοισιν.
ͱεκτορα δ' εκ βελεων ͱυπαγε δσεFς, εκ τε κονιFης,
εκ τ' ανδροκτασιης, εκ θ' αιματος, εκ τε κυδοιμοο·
ατρεFιδης δ' ͱεπετο, σφεδανον δαναοισι κελεFων.
ͱοι δε παρ FιλFοFο σημα παλαιοFο δαρδανιδαFο
μεσσον κατ πεδιον παρ' ερινεον εσσεFοντο,
ͱιͱεμενοι πολιος· ͱο δε κεκλῆγως ͱεπετ' αιFει
ατρεFιδης, λυθρῷ δ' επαλασσετο χειρας ααπτοFς.
αλλ' ͱοτε δη σκαιFας τε πυλας και φηγον ͱικοντο,
ενθ' αρα δη ͱισταντο, και αλληλοFς ανεμιμνον.
ͱοι δ' ετι κατ μεσσον πεδιον φοβεοντο, βοFες ͱως,
ͱαστε λεFων εφοβησε, μολων εν νυκτος αμολγῷ,
παντσας· τῇ δε μιῇ αναφαινεται αιπυς ολεθρος·
της δ' εκς αFχεν' εFαγγσε, λαβων κρατεροισιν οδοντσιν,
πρῶτον· επειτα δε θ' αιμα και ενκατα παντα λαφυσσει·
ͱως τοFς ατρεFιδης εφεπε κρεFων αγαμεμνων,
αιFεν αποκτεινων τον οπιστατον· ͱοι δ' εφεβοντο. 178
Fεσπετε νῦν μοι, μοFσαι, ολυμπια δῶμαθ' εχοντσαι, 218
ͱοστις δη πρῶτος αγαμεμνονος αντιος ηλθεν,

ἠ' αϝτων τροϝων, ηε κλῆτων επικουρων.
  Ϝῖφιδαμαντς αντῆνοριδης, ηΰς τε, μεγας τε, Λ
ͱος τραφη εν θρεϝικῆ εριβωλακι, μητερι μηλων·
κισσεϝς τονγ' ετρεφσε δομοισ' ενι τυτθον εοντα
μητροπατωρ, ͱος ετικτε θεανοα καλλιπαρῆον.
αϝταρ επει ρ' ͱηβης εριχυϝδεος ͱικετο μετρον,
αϝτοϝο μιν κατερυκ', εδιδοῖ δ' ͱογε θυγατερ' ͱεϝην·
γῆμαντς δ', εκ θαλαμοϝο μετα κλεος ͱικετ' αχαιϝων,
γσυν δυο και δεκα ναϝσι κορωνισιν, ͱαι ͱοι ͱεποντο.
τας μεν επειτ' εν περκωτῆ λιπε ναϝας ϝεϊσϝας·
αϝταρ ͱο πεδσος εων, εις ϝιλϝιον ηληλουθεεν·
ͱος ρα τοτ' ατρεϝιδαϝ αγαμεμνονος αντιος ηλθεν.
ͱοι δ' ͱοτε δη σχεδον ῆσαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
ατρεϝιδης μεν αμαρτε, παραι δε ͱοι ετραπετ' ενχος.
Ϝῖφιδαμαντς δε κατα δσωνην, θωρηκος ενερθεν,
νυκσ'· επι δ' αϝτος ερειδσε βαρυκῆ χειρι πιθησαντς·
ουδ' ετορε δσωστηρα παναιϝολον, αλλα πολυ πριν
αργυρῳ αντομενη, μολυβος ͱως, ετραπετ' αιχμη.
και τογε χειρι λαβων ευρυ κρεϝων αγαμεμνων
ͱελκ' επι ͱοι, μεμαϝως, ͱωστε λῖς· εκ δ' αρα χειρος
σπασσατο· τον δ' αͱορι πληγσ' αϝχεν', ελυϝσε δε γυια.
ͱως ͱο μεν αϝθι πεσων κοιμῆσατο χαλκεον ͱυπνον,
οικτρος, απο μνῆστης ͱαλοχοο, ϝαστοισιν αρηγων,
κοϝριδιης, ͱης ουτι χαριν ϝιδε, πολλα δ' εδῶκεν·
πρῶθ' εκατον βοϝς δῶκεν, επειτα δε χιλι' ͱυπεστη
αιγας ͱομοα και οϝιας, τα ͱοι ασπετα ποιμαινοντο.
δη τοτε γ' ατρεϝιδης αγαμεμνων εκσεναρικσεν,
βη δε φερων αν' ͱομιλον αχαιϝων τευχεα καλα.
  τον δ' ͱως ῶν ενοησε καϝων, αριδεικετος ανδρων,
πρεσβυγενης αντῆνοριδης, κρατερον ρα ͱε πενθος
οφθαλμοϝς εκαλυπτσε, κασιγνῆτοϝο πεσοντος·
στη δ' ευρακς γσυν δορϝι, λαθων αγαμεμνονα διϝον·
νυκσε δε μιν κατα χειρα μεσην, ανκῶνος ενερθεν,
αντικρυς δε διεσχε φαϝεινοϝο δορϝος ακωκη.
ῥῖγησεν τ' αρ' επειτα ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
αλλ' ουδ' ͱως απεληγε μαχης ηδε πτολεμοϝο,
αλλ' εποροϝσε καϝῶνι ͱεχων ανεμοτρεφες ενχος.
ητοι ͱο Ϝῖφιδαμαντα κασιγνῆτον και ͱοπατρον
ͱελκε ποδος μεμαϝως, και αͱυϝτει παντας αριστοϝς·
τον δ' ͱελκοντ' αν' ͱομιλϝον ͱυπ' ασπιδος ομφαλοεντσης
ουτῆσε γσυστῷ χαλκηρει, ελυσε δε γυια·
τοο δ' επι Ϝῖφιδαμαντι καρῆ απεκοπτσε παραστως·
ενθ' αντῆνορος ͱυιες ͱυπ' ατρεϝιδῆ βασιλεϝι
ποτμον αναπλησαντες, εδυν δομον αϝιδος εισω.
  αϝταρ ͱο των αλλων επεπωλεετο στιχας ανδρων,
ενχεϊ τ', αͱορι τε, μεγαλοισι τε χερμαδιοισιν,

ει νοFι δσαFω πεπυ [redacted]
Fως τωγε κλαF [redacted]
μειλιχιοις Fεπεσιν [redacted]
ει μεν δ' αντιμ [redacted]
Fος ποτ' ενι τροFω [redacted]
αγγελιην ελθοντα [redacted]
αFθι κατακτῆναι [redacted]
νῦν μεν δη τοFο [redacted]
ῆ, και πειθσ [redacted] κεαρ.
δορFι βαλων πρ [redacted]
Fιππολοχος δ' α [redacted]
χειρας απο χσ [redacted]
Fολμον δ' Fως, [redacted] δεFς
τοFς μεν εFᾶσ'· [redacted]
τῆ ρ' ενοροFσ', [redacted]χας FιπποFς
πεδσοι μεν πε [redacted] ετεσθην·
FιππεFες Fιππ [redacted]
εκ πεδιοο την [redacted]
χαλκῷ δαFιο [redacted] κιοντα,
αιFεν αποκτε [redacted] αιυFσανς·
Fως δ' Fοτε π [redacted] μαχηται,
παντῆ FελFυ [redacted] αλκης·
προFρῖδσοι π [redacted] ευχος εδωκεν
Fως αρ' Fυπ' [redacted]χας FιπποFς
τροFων φευγ [redacted] Fαρησθε.
κῆν' Fοχεα κ [redacted] Fεκαστοο.
FηνιFοχοFς πο [redacted] αργιοδοντας
κειατο, γυFπ [redacted] λεFοντι·
Fεκτορα δ' [redacted] αγαθυFμοFς
εκ τ' ανδροκ [redacted] Fες αρεFι.
ατρεFιδης δ' [redacted] εβεβηκεεν·
Fοι δε παρ Fι [redacted] Fες αιFελλῆ,
μεσσον κατ [redacted] ορινει.
FιFεμενοι πο [redacted] τατον εκσεναριχσεν
ατρεFιδης, [redacted] κυFδος εδωκεν ;
αλλ' Fοτε δη [illegible] αFτονοον, και οπῖτην,
ενθ' αρα δη [illegible] ολτιον, ηδ' αγελαFον,
Fοι δ' ετι κα [illegible] ονοον μενεχαρμην·
Fαστε λεFων [illegible] Fελεν· αFταρ επειτα
παντσας· [illegible] νεφεα στυφελικσῆ
της δ' εκς [illegible] λαπι τυπτων·
πρῶτον· ε [illegible] δεται, Fυπσοσε δ' αχνη
Fως τοFς α [illegible] λανκτοFο FιFωῆς·
αιFεν αποκ [illegible] εκτορι δαμνατο λαFων.
Fεσπετε [illegible] αμηχανα Fεργ' εγενοντο,
Fοστις δη [illegible] χαιFοι,

ει μη τυFδεFιδῃ διομηδεϊ κεκλεθ' οδυσσεFς· Λ
τυFδεFιδη, τι παθοντε λελαθμεθα θοFριδος αλκης;
αλλ' αγε δευρο, πεπον, παρ' εμ' hιστασο· δη γαρ ελεγχος
εσσεται, ει κεν ναFας hελῃ κορυθαιFολος hεκτωρ.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη κρατερος διομηδης·
ητοι εγω μενεω και τλῆσομαι· αλλα μινυνθα
hημεων εσσεται hηδος, επην νεφεληγερετα δσεFς
τροFεσι βουληται δωναι κρατος, ηεπερ hημῖν.
ῆ, και θυμβραιον μεν αφ' ιππων ὦθσε χαμαδσε,
δορFι βαλων κατα μαδσον αριστερον· αFταρ hοδυσσεFς
αντιθεον θεραποντα μολιFονα τοFο Fανακτος.
τοFς μεν επειτ' ηFᾶσαν, επει πολεμοF απεπαFσαν·
τω δ' αν' hομιλFον ιοντ' εκυδοιμεον, hως hοτε καπρω
εν κυσι θηρεFτηρσι μεγα φρονεοντε πεσητον·
hως ολεκον τροFας παλινορμενω· αFταρ αχαιFοι
ασπασιως φευγοντες ανεπνεFον hεκτορα διFον.
ενθ' hελετην διφρον τε και ανερε δημοF αριστω,
hυιε δυω μεροπος περκωσιοF, hος περι παντων
Fοιδεε μαντοσυνας, ουδ' hεFοFς παιδας εFᾶσκεν
στειχεμεν εις πολεμον φθισῆνορα· τω δε hοι ουτι
πειθεσθην· κηρες γαρ αγον μελανος θανατοFο.
τοFς μεν τυFδεFιδης δορFικλειτος διομηδης,
θυFμοFο και πσυFχης κεχαδων, κλυτα τευχε' απῆFρα·
hιπποδαμον δ' hοδυσεFς και hυπερhοχον εκσεναριξεν.
ενθα σφιν κατα FεισFα μαχην ετανυσσε κρονιFων
εκς ιδης καθορῶν· hοι δ' αλληλοFς εναριδσον.
ητοι τυFδεFος hυιος αγαστροφον ουτασε δορFι
παιονιδην hηροFα καθ' ισχιον· ουδε γαρ hιπποι
εγγυς εσαν προφυγεεν· εαFασσατο δε μεγα θυFμῷ·
τοFς μεν γαρ θεραπων απανευθ' hεχεν· αFταρ hο πεδσος
θυFνε δια προμαχων, hεFος φιλον ὦλεσε θυFμον.
hεκτωρ δ' hοκσυ νοησε κατα στιχας, ὦρτο δ' επ' αFτοFς
κεκλῆγως· hαμα δε τροFων hεσποντο φαλαγγες·
τον δε Fιδων ρῖγησε βοην αγαθος διομηδης,
αιπσα δ' hοδυσσεFα προσεφῶνεεν, εγγυς εοντα·
νοFιν δη τοδε πημα κυλινδεται, οβριμος hεκτωρ·
αλλ' αγε δη στεωμεν, και αλεκσωμεσθα μενοντες.
ῆ ρα, και αμπεπαλων προhιεε δολιχοσκιον εγχος,
και βαλεν, ουδ' απαμαρτε τιτυσκομενος κεφαληφιν,
ακρην κατ κορυθα· πλαγχθη δ' απο χαλκοφι χαλκος
ουδ' hικετο χροα καλον· ερυκακε γαρ τρυφαλεια
τριπτυχος, αFλῶπις, την hοι πορε φοιβος απολλων.
hεκτωρ δ' ὦκ' απελεθρον ανεδραμ', εμιγτο δ' hομιλFῳ.
αFταρ αλεκσανδρος, hελενης ποσις ἠϋκομοFο,
τυFδεFιδῃ επι τοκσ' ετιταινετο, ποιμενι λαFων,
στηλῃ κεκλιμενος, ανδροκμῆτῳ επι τυμβῳ

ͱιλϝοϝο δαρδανιδαϝο, παλαιεϝο δημογεροντος. Λ
ητοι ͱο μεν θωρηκα τ' αγαστροφοϝ ῑφθῑμοϝο
αινυτ' απο στηθεσφι παναιϝολον, ασπιδα τ' ωμων,
και κορυθα βριαρην· ͱο δε τοκσοϝο πηχυν ανͱελκεν,
και βαλεν, ουδ' αρα μιν ͱαλιον βελος εκφυγε χειρος,
ταρσον δεχσιτεροϝο ποδος· δια δ' αμπερες ͱιϝος
εν γαιῃ κατεπηγτο· ͱο δε μαλα ͱηδυ γελασσανς,
εκ λοχοϝ αμπηδησε, και ευχομενος ϝεπος ηῦϝδα·
βεβλῆ', ουδ' ͱαλιον βελος εκφυγεν· ͱως οφελον τοι,
νεϝατον ες κενεῶνα βαλων, εκ θυϝμον ͱελεσθαι·
ͱοϝτῳ κεν και τροϝες ανεπνεϝσαν κακοτητος,
ͱοιτε σε πεφρικκαντι, λεϝονθ' ως μηκαδες αιγες.
τον δ' ου ταρβησανς προσεφη κρατερος διομηδης·
τοκσοτα, λωβητηρ, κερα' αγλαϝε, παρθενοπῖπα,
ει μεν δ' αντιβιων γσυν τευχεσι πειρηθειης,
ουκ αν τοι χραϝσμητι βιος και ταρφεες ͱιϝοι·
νῦν δε μ' επιγραπτσανς ταρσον ποδος, ευχεαι αϝτως.
ουκ αλεγω, ͱως ει με γυνη βαλοι, η παϊς αφρων·
κωφον γαρ βελος ανδρος αναλκιδος ουτιδανοϝο.
ητ' αλλως ͱυπ' εμεϝο, και ει κ' ολιγον περ επαϝρῃ,
ͱοκσυ βελος πελεται, και ακεαριον αιπσα τιθητιν·
τοο δε, γυναικος μεν τ' αμφιδρυφοι εντι παρειαι,
παιδες δ' ορφανικοι· ͱο δε θ' αιματι γαιαν ερευθων
πυϝθεται· οιϝωνοι δε περι πλεες, ηε γυναικες.
ͱως φατο· τοο δ' ͱοδυσεϝς δορϝικλυτος εγγυθεν ελθων
εστη προσθ'· ͱο δ' οπισθε καθεδσομενος, βελος ὦκυ
εκ ποδος ͱελκ'· οδυνη δε δια χροος ηλθ' αλεγεινη.
ες διφρον δ' ανοροϝσε, και ͱηνιͱοχῳ επετελλεν
ναϝσιν επι γλαφυρῇσιν ελαϝνεμεν· ῆχθετο γαρ κεαρ.
οιωθη δ' ͱοδυσεϝς δορϝικλυτος, ουδε τις αϝτῳ
αργειϝων παρεμιμνεν, επει φοβος ελαβε παντας·
οχθησανς δ' αρ' εϝεσπε προς ͱον μεγαλητορα θυϝμον·
ω μοι εγω, τι παθω; μεγα μεν κακον, αι κε φεβωμαι,
πληθυν ταρβησανς· το δε ριγιον, αι κεν ͱαλῶω
μουνος· τοϝς δ' αλλοϝς δαναοϝς εφοβησε κρονιϝων.
αλλα τιη μοι ταϝτα φιλος διελεγσατο θυϝμος;
ϝοιδα γαρ, ͱοτι κακοι μεν αποιχονται πολεμοϝο·
ͱος δε κ' αριστεϝητι μαχῃ ενι, τονδε μαλα χρη
ͱεσταμεναι κρατερως, ητ' εβλῆτ', ητ' εβαλ' αλλον.
ͱεϝος ͱο ταϝθ' ορμαινε κατα φρενα και κατα θυϝμον,
τοφρα δ' επι τροϝων στιχες ἡλυθον ασπισταϝων·
ϝελϝσαν δ' εν μεσσοισι, μετα σφισι πημα τιθεντες.
ͱως δ' ͱοτε καπριον αμφι κυνες θαλεροι τ' αιδσηοι
σσεϝωνται, ͱο δε τ' ειτι βαθυιης εκ χσυλοχοϝο,
θηγων λεϝκον οδοντα μετα γναμπτῇσι γενυσσιν·
αμφι δε τ' αϝισσονται· ͱυπαι δε τε κομπος οδοντων

γιγνεται· ͱοι δε μενοντιν ͱαφαρ ὀδεινου περ εοντα· Λ
ͱως ρα τοτ' αμφ' ͱοδυσεϝα, διï φιλον, εσσεϝοντο
τροϝες· ͱο δε πρωτον μεν αμυϝμονα δαϝιοπῖτην
ουτασεν ωμον ͱυπερθεν, εφαλμενος ͱοξυï δορϝι·
αϝταρ επειτα θοϝῶνα, και εννομον εξεναριξεν·
χερσιδαμαντα δ' επειτα, καθ' ιππων αϝιξαντα,
δορϝι κατα προτμῆσιν ͱυπ' ασπιδος ομφαλοεντσης
νυξεν· ͱο δ' εν κονιϝῆσι πεσων, ͱελε γαιαν αγοστῷ.
τοϝς μεν εϝᾶσ', ͱο δ' αρ' ͱιππασιδην χαροπ' ουτασε δορϝι
αϝτοκασιγνῆτον ῆυγενεος σωκοϝο·
τῷ δ' επαλεξησων σωκος κιε, ϝισϝοθεος φῶς·
στη δε μαλ' εγγυς ιων, και μιν προς μυϝθον εϝεσπεν·
ω ͱοδυσεϝ πολυαινε, δολων αϝατ', ηδε πονοϝο,
σημερον η δοιοισιν επευξσεαι ͱιππασιδῆσιν,
η κεν εμῷ ͱυπο δορϝι τυπεις απο θυϝμον ολεσσῆς.
ͱως ϝεσπων, ουτησε κατ' ασπιδα παντοσε ϝισϝην·
δια μεν ασπιδος ηλθε φαϝεινης οβριμον εγχος,
και δια θωρηκος πολυδαιδαλοϝ ηρηρειδστο·
παντα δ' απο πλεϝρων χροα ͱεργαθεν· ουδε τ' εϝᾶσεν
παλλας αθηναιη μιχθημεναι ενκασι φῶτος.
γνῶ δ' ͱοδυσεϝς, ͱο ͱοι ουτι τελος κατακαιριον ηλθεν·
αψ δ' αναχῶρησαις σωκον προς μυϝθον εϝεσπεν·
ϝαϝ δδειλ'! η μαλα δη σε κιχανεται αιπυς ολεθρος·
ητοι μεν ρ' εμ' επαϝσας επι τροϝεσι μαχεσθαι,
σοι δ' εγω ενθαδε φημι φονον και κηρα μελαιναν
ͱηματι τῷδ' εσσεσθαι· εμῷ δ' ͱυπο δορϝι δαμεντα
ευχος εμοι δῶσεεν, ψυϝχην δ' αϝιδι κλυτοπωλῳ.
ῆ, και ͱο μεν φυγαδ' αϝτις ͱυποστρεψσαις εβεβηκεεν,
τῷ δε μεταστρεφθεντι μεταφρενῷ εν δορυ πηγσεν
ωμων μεσσηγυς, δια δε στηθεσφιν ελασσεν·
δουπησεν δε πεσων· ͱο δ' επευξσατο διϝος ͱοδυσσεϝς·
ω σωχ', ιππασοϝ ͱυιε δαϝιφρονος, ͱιπποδαμοϝο,
φθη σε τελος θανατοϝο κιχημενον, ουδ' ͱυπαλυξσας.
ϝαϝ δδειλ'! ου μεν σοιγε πατηρ και ποτνια μητηρ
οσσε καθαιρησοντι θανοντι περ, αλλ' οιϝωνοι
ωμησται ϝερυσοντι, περι πτερα πυκνα βαλοντες.
ͱως ϝεσπων, σωκοϝο δαϝιφρονος οβριμον εγχος
εξσῷ τε χροος ͱελκε, και ασπιδος ομφαλοεντσης·
ͱαιμα δε ͱοι σπασθεντος ανεσσυτ', εκηδε δε θυϝμον.
τροϝες δ' αϝ μεγαθυϝμοι, επει ϝιδον ͱαιμ' ͱοδυσεϝος,
κεκλομενοι καθ' ομιλϝον επ' αϝτῷ παντες εβησαν.
αϝταρ ͱογ' εξοπισῶ ανεχαδσετ', αϝυϝε δ' ͱεταιροϝς·
τρις μεν επειτ' ῆϝυϝσεν, ͱοσον κεφαλη χαδε φῶτος,
τρις δ' αϝιεν ϝιϝαχοντος αρεϝιφιλος μενελαϝος·
αιψα δ' αρ' αιϝαντα προσεφῶνεεν, εγγυς εοντα·
αιϝαν διϝογενες, τελαμωνιε, κοιρανε λαϝων,

αμφι μ' ͱοδυσσεϝος ταλασιφρονος ͱικετο φω̃νη, Λ
τῷ ͱικελη, ͱως ει ͱε βιῷατο μουνον εοντα
τροϝες αποτμη̃γσαντες ενι κρατερῇ ͱυσμινῇ.
αλλ' ιομεν καθ' ομιλϝον, αλεκσεμεναι γαρ αμεινον.
δδειδω, μη τι παθητιν ενι τροϝεσι μοναυθευς,
εσθλος εων· μεγαλη δε ποθη δαναοισι γενηται.
ͱως ϝεσπων, ͱο μεν ἠ̃ρχ', ͱο δ' ͱαμ' ͱεσπετο ϝεισϝοθεος φω̃ς.
ͱευρον επειθ' οδυσεϝα, διϊ φιλον· αμφι δ' αρ' αϝτον
τροϝες ͱεπον, ͱως ει τε δαφοινοι θοϝες ορεσφιν
αμφ' ελαφον κεραον βεβλη̃μενον, ͱον ρ' εβαλ' ανηρ
ͱιͱῷ απο νευρης· τον μεν τ' η̃λυκσε ποδεσιν
φευγων, ͱοφρ' ͱαιμα χλιαρον, και γονϝατ' ορω̃ρῃ·
αϝταρ επειδη τονγε δαμασσεται ωκυς οϊστος,
ωμοφαγοι μιν θοϝες εν ορεσι δαρδαπτοντιν
εν νεμεϊ σκιερῷ· επι τε λι̃ν η̃γαγε δαιμων
σιντην· θοϝες μεν τε διετρεσαν, αϝταρ ͱο δαπτει·
ͱως ρα τοτ' αμφ' ͱοδυσεϝα δαϝιφρονα, ποικιλομητην,
τροϝες ͱεπον πολλοι τε και αλκιμοι· αϝταρ ͱογ' ͱηρως
αͱισσων ͱεϝῷ ενχει αμυϝνετο νηλεες ͱημαρ.
αιϝανς δ' ενγυθεν ηλθε, φερων σακος, ηΰτε πυργον,
στη δε παρεκς· τροϝες δε διετρεσαν αλλυδις αλλος.
ητοι τον μενελαϝος αρεϝιος εκσαγ' ͱομιλϝοο
χειρος ͱεχων, ͱεϝος θεραπων σχεδον ηλασεν ͱιπποϝς.
αιϝανς δε τροϝεσιν εφαλμενος ͱελλε δορυκλον
πριαμιδην, νοθον ͱυιον· επειτα δε πανδοκον ουτα·
ουτα δε λυϝσανδρον, και πυρασον, ηδε πυλαρτην.
ͱως δ' ͱοποτε πληθων ποταμος πεδιονδε κατειτιν
χειμαροϝος κατ' ορεσφιν, οπαδσομενος διος ομβρῷ,
πολλας δε δρυας αδσαλεας, πολλας δε τε πευκας
εσφερεται, πολλον δε τ' αφυσγετον εις ͱαλα βαλλει·
ͱως εφεπε κλονεων πεδιον τοτε φαιδιμος αιϝανς,
δαϝιδσων ͱιπποϝς τε και ανερας· ουδε πῷ ͱεκτωρ
πευθετ', επει ρα μαχης επ' αριστερ' εμαρνατο παντσης,
ͱοχθας παρ ποταμοϝο καμανδροϝο· τῇ ρα μαλιστα
ανδρων πιπτε καρη̃να, βοη δ' ασβεστος ορω̃ρεεν,
νεστορα τ' αμφι μεγαν, και αρεϝιον ιδομενεϝα.
ͱεκτωρ μεν μετα τοισιν ͱομιλϝεε, μερμερα ρεδσων
ενχεϊ θ', ιπποσυνῃ τε· νεϝων δ' αλαπαδσε φαλανγας,
ουδ' αν πῷ χαδσοντο κελευθοϝο διϝοι αχαιϝοι,
ει μη αλεκσανδρος, ͱελενης ποσις η̃ϋκομοϝο,
παϝσεν αριστεϝοντα μαχαϝονα, ποιμενα λαϝων,
ͱιͱῷ τριγλωχι̃νι βαλων κατα δεχσιον ωμον.
τῷ ρα περιδδειδσαν μενεα πνεϝοντες αχαιϝοι,
μη πως μιν, πολεμοϝο μετακλινθεντος, ͱελοιεν.
αϝτικα δ' ιδομενεϝς προσεφω̃νεε νεστορα διϝον·
ω νεστορ νηλεϝιαδη, μεγα κυϝδος αχαιϝων,

αγρει, σῶν ϝοχεων επιβησεο· παρ δε μαχαϝων Λ
βαινετω· ες ναϝας δε ταχισθ' εχε μωνυχας ϝιπποϝς·
ϝιϝητρος γαρ ανηρ πολλων ανταγσιος αλλων,
ϝιϝοϝς τ' εκταμνεεν, επι τ' ηπια φαρμακα πασσεεν.
ϝως εφατ'· ουδ' απιθησε γερηνιος ϝιπποτα νεστωρ·
αϝτικα δ' ϝων ϝοχεων επεβησατο· παρ δε μαχαϝων
βαιν', ασκληπιοϝ ϝυιος αμυϝμονος ϝιϝητηρος·
μαστινγσεν δ' ϝιπποϝς, τω δ' ουκ αϝεκοντ' επετεσθην
ναϝας επι γλαφυρας· τῇ γαρ φιλον επλετο θυϝμῳ.
κεβριονης δε τροϝας ορινομενοϝς ενοησεν,
ϝεκτορι παρβεβαως, και μιν προς μυϝθον εϝεσπεν·
ϝεκτορ, νοϝι μεν ενθαδ' ϝομιλϝεομεν δαναοισιν,
εσχατιῇ πολεμοϝο δυσϝηχεος· ϝοι δε δη αλλοι
τροϝες ορινονται επιμιγς ϝιπποι τε και αϝτοι.
αιϝανς δε κλονεει τελαμωνιος· ϝευ δε μιν εγνῶν·
ευρυ γαρ αμφ' ωμοισιν ϝεχει σακος· αλλα και ϝημεες
κεισ' ϝιπποϝς τε και ϝαρμ' ιθυϝνομεν, ενθα μαλιστα
ϝιππεϝες πεδσοι τε, κακην εριδα προβαλοντες,
αλληλοϝς ολεκοντι, βοη δ' ασβεστος ορῶρεν.
ϝως αρα φῶνησανς ϝιμασεν καλλιτριχας ϝιπποϝς
μαστινγι λιγυρῇ· τοι δε, πληγης αϝιοντες,
ριμφ' εφερον θοϝον ϝαρμα μετα τροϝας και αχαιϝοϝς,
στειβοντες νεκυας τε και ασπιδας· ϝαιματι δ' αγσων
νερθεν ϝαπανς πεπαλακτο, και αντυγες ϝαι περι διφρον,
ϝας αρ' αφ' ιππειων ϝοπλεων ραθαμινγες εβαλλον,
ϝαι τ' απ' επισωτρων· ϝο δε ϝιϝετο δυϝναι ϝομιλϝον
ανδρομεον, ϝρῆγσαι τε, μεθαλμενος· εν δε κυδοιμον
ϝῆκε κακον δαναοισι, μινυνθα δ' εχαδσετο δορϝος.
αϝταρ ϝο των αλλων επεπωλεετο στιχας ανδρων
ενχεϊ τ', αϝορι τε, μεγαλοισι τε χερμαδιοισιν·
αιϝαντος δ' αλεϝεινε μαχην τελαμωνιαδαϝο.
δσεϝς δε πατηρ αιϝανθ' υπσιδσυγος εν φοβον ὦρσεν·
στη δε ταφων, οπιθεν δε σακος βαλεν ϝεπταβοϝειον·
τρεσσε δε παπτῆνανς εφ' ομιλϝοϝο, θηρι ϝεϝοικως,
εντροπαλιδσομενος, ολιγον γονυ γονϝος αμειβων.
ϝως δ' αιθῶνα λεϝοντα βοϝων απο μεσσαϝλοϝο
εσσεϝοντο κυνες τε και ανερες αγροιωται,
ϝοιτε μιν ουκ εϝαοντι βοϝων εκ πιϝαρ ϝελεσθαι,
παννυχοι εγρησσοντες· ϝο δε κρεαων ερατιδσων
ιθυϝει, αλλ' ουτι πρῆσσει· θαμεες γαρ ακοντες
αντιοι αϝισσοντι θρασυιαϝων απο χειρων,
καϝομεναι τε δεται, τας τε τρεει, εσσυμενος περ·
ῃοαθεν δ' απο νοσφιν εβη τετιϝηοτι θυϝμῳ·
ϝως αιϝανς τοτ' απο τροϝων τετιϝημενος ητορ
ηϊε πολλ' αϝεκων· περι γαρ δδιε ναϝσιν αχαιϝων.
ϝως δ' ϝοτ' ονος παρ' αροϝραν ιων εβιήσατο παιδας

νωθης, ͱῳ δη πολλα περι Fροπαλ' αμφις εFαγχθη,
κειρει τ' εισελθων βαθυ λεFιον· ͱοι δε τε παιδες
τυπτοντι Fροπαλοισι· βιη δε τε νηπιη αFτων·
σπουδῃ τ' εξηλασσαν, επει τ' εκορεσσατο φορβης·
ͱως τοτ' επειτ' αιFαντα μεγαν, τελαμωνιον ͱυιον,
τροFες ͱυπερθυFμοι τηλεκλῆτοι τ' επικουροι,
νυσσοντες χσυστοισι μεσον σακος, αιFεν ͱεποντο.
αιFανς δ' αλλοτε μεν μνησασκετο θοFριδος αλκης,
αFτις ͱυποστρεφθεις, και ερητυFσασκε φαλαγγας
τροFων ͱιπποδαμων· ͱοτε δε τροπασκετο φευγεεν·
παντας δε προεͱεργε θοFας επι ναFας ͱοδεFεεν.
αFτος δε τροFων και αχαιFων θυFνε μεσηγυς
ͱισταμενος· τα δε δορFα θρασυιαFων απο χειρων,
αλλα μεν εν σακεϊ μεγαλῳ παγεν, ορμενα προσσω·
πολλα δε και μεσσηγυ, παρος χροα λεFκον επαFρεεν,
εν γαιῃ ͱισταντο, λιλαFομενα χροος ͱασαι.
τον δ' ͱως ῶν ενοησ' ͱευFαιμονος αγλαFος ͱυιος,
ευρυπυλος, πυκινοισι βιαδσομενον βελεεσσιν,
στη ρα παρ' αFτον ιων, και ακοντισε δορFι φαFεινῳ,
και βαλε φαFσιαδην απισαFονα, ποιμενα λαFων,
ͱηπαρ ͱυπο πραπιδων, ειθαρ δ' ͱυπο γουFατ' ελυFσεν·
ευρυπυλος δ' επορεFσε, και αινυτο τευχε' απ' ωμων.
τον δ' ͱως ῶν ενοησεν αλεχσανδρος θεοFειδης
τευχε' απαινυμενον απισαFονος, αFτικα τοχσον
ͱελκεν επ' ευρυπυλῳ, και μιν βαλε μηρον οϊστῳ
δεχσιον· εκλασθη δε δοναξ, εβαρυFνε δε μηρον.
απς δ' ͱεταρων εις Fεθνος εχαδσετο, κηρ' αλεFειχων,
ῆͱυFσεν δε διαπρυσιον δαναοισι γεγωνως·
ω φιλοι, αργειFων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
στητε Fελιχθεντες, και αμυFνετε νηλεες ͱημαρ
αιFανθ' ος βελεεσι βιαδσεται· ουδε ͱε φημι
φευγσεσθ' εκ πολεμοFο δυσFηχεος· αλλα μαλ' αντην
ͱιστασθ' αμφ' αιFαντα μεγαν, τελαμωνιον ͱυιον.
ͱως εφατ' ευρυπυλος βεβλημενος· Fοι δε παρ' αFτον
πλῆσιοι εστησαν σακε' ωμοισι κλῖναντες.
δορFατ' ανασχομενοι· των δ' αντιος ηλυθεν αιFανς·
στη δε μεταστρεφθεις, επει ͱικετο Fεθνος ͱεταιρων.
ͱως ͱοι μεν μαρναντο δεμας πυρος αιθομενοFο.
νεστορα δ' εκ πολεμοF' εφερον νηληFιαι ͱιπποι
ͱιδρῶντσαι· ῆγον δε μαχαFονα, ποιμενα λαFων.
τον δε Fιδων ενοησε ποδαρκης διFος αχιλλεFς·
ͱεστηκεε γαρ επι πρυμνῇ μεγακητεϊ ναFι,
εισFοραων πονον αιπυν, ͱιωκα τε δακρυFοεντσαν·
αιπσα δ' ͱεταιρον ͱεFον πατροκλεεα προσεFεσπεν,
φθενγσαμενος παρα ναFος· ͱο δε κλισιηθεν ακοFσανς
εκμολε FεισFος αρεFι· κακου δ' αρα ͱοι πελεν αρχη.

τον προτερος προσεFεσπε μενοιτιοF αλκιμος Fυιος·
τιπτε με κικλῆσκεις, αχιλεF; τι δε σε χρη εμεFο;
τον δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ὠκυς αχιλλεFς·
διFε μενοιτιαδη, μαλ' εμῷ κεχαρισμενε θυFμῷ,
νῦν οἴFω περι γουFατ' εμα στησεσθαι αχαιFοFς
λισσομενοFς· χρεFω γαρ Fικανεται ουκ ετ' ανFεχτος.
αλλ' ιθι νῦν, πατροκλε, διϊ φιλε, νεστορ' ερεεο,
Fοντινα τοFτον αγει βεβλῆμενον εκ πολεμοFο.
ητοι μεν ταγ' οπισθε μαχαFονι παντα FεFοικεν
τῷ ασκληπιαδῇ, αταρ ουκ Fιδον ομματα φῶτος·
Fιπποι γαρ με παρηFιξαν, προσσῷ μεμαFυιαι.
Fως φατο· πατροκλος δε φιλῷ επεπειθεθ' εταιρῷ·
βη δε θεFεεν παρα τε κλισιας και ναFας αχαιFων.
Fοι δ' Fοτε δη κλισιην νηληFιαδαF αφικοντο,
αFτοι μεν ρ' απεβησαν επι χθονα πουλυβοτειραν·
FιπποFς δ' ευρυμεδων θεραπων λυFε τοFο γεροντος
εκς Fοχεων· Fοι δ' Fιδρο' απεψυFχοντο χιτῶνων,
σταντε ποτι πνοFην παρα θῖν' Fαλος· αFταρ επειτα
ες κλισιην ελθοντες, επι κλισμοισι καθιζον.
τοισι δ' ετευχε κυκειω' Fεϋπλοκαμος Fεκαμηδη,
την Fαρετ' εκ τενεδοFο γερων, Fοτ' επερθσεν αχιλλεFς,
θυγατερ' αρσινοοο μεγαλητορος, Fην Fοι αχαιFοι
εκσFελον, Fοονεκα βουλῇ αριστεFεσκεν Fαπαντων·
Fη σφοFιν πρῶτον μεν επιπροΐῆλε τραπεζαν
καλην, κυFανοπεζαν, FεΰχσυFον· αFταρ επ' αFτῇ
χαλκειον κανεον· επι δε κρομυον, ποτῷ οψον,
ηδε μελι χλωρον, παρα δ' αλφιτοF FιεροF ακτην·
παρ δε δεπας περικαλλες, Fο Fοικοθεν ῆγ' Fο γεραFος,
χρυσειοισ' Fηλοισι πεπαρμενον· οFατα δ' αFτοο
τεσσαρ' εσαν, δοιαι δε πελειαδες αμφις Fεκαστον
χρυσειαι νεμεθοντε, δυω δ' Fυπο πυθμενες ῆσαν.
αλλος μεν μογεων αποκινησασκε τραπεζης,
πλεον εον· νεστωρ δ' Fο γερων αμογητις αFειρεν.
εν τῷ ρα σφ' εκυκησε γυνη, FεFικυια θεῇσιν,
Fοινῷ πραμνειῷ, επι δ' αιγειον κνη τυρον
κνηστι χαλκειῇ, επι δ' αλφιτα λεFκ' επαλυFνεν·
πιFνεμεναι δ' εκελεFσεν, επει ρ' Fοπλισσε κυκειῶ.
τω δ' επει ῶν πιFνοντ' αφετην πολυκαγκεα διψαν,
μυFθοισιν τερποντο προς αλληλοFς ενεποντες.
πατροκλος δε θυρῇσιν εφιστατο, FεισFοθεος φῶς.
τον δε Fιδων Fο γεραFος απο θρονοF ῶρτο φαFεινοο,
ες δ' αγε χειρος Fελων, κατα δ' Fεδριαεσθαι αναγεν.
πατροκλος δ' Fετερωθεν αναινετ', εFεσπε τε μυFθον·
ουχ εδος εστι, γεραFε διοτρεφες, ουδε με πειθεις.
αιδοιος, νεμεσῆτος, Fος αρ προεFῆκε πυθεσθαι,
Fοντινα τοFτον αγεις βεβλῆμενον· αλλα και αFτος

ει νοϝι δσαϝω πεπυθοιτ᾽ επι ναϝσιν αχαιϝων.
ͱως τωγε κλαϝοντε προσαυϝδητην βασιλεϝα Λ
μειλιχιοις ϝεπεσιν· ϝοπ᾽ αμειλικτον δ᾽ εακοϝσαν·
ει μεν δ᾽ αντιμαχοϝο δαϊϝφρονος ͱυιεες εστον,
ͱος ποτ᾽ ενι τροϝων αγορῇ μενελαϝον ανωγεν,
αγγελιην ελθοντα συν αντιθεῳ ͱοδυσεϝι,
αϝθι καταχτῆναι, μηδ᾽ εκσͱεμεν αψς ες αχαιϝοϝς·
νῦν μεν δη τοϝο πατρος αϝεικεα τιϝσετε λωβην.
ῆ, και πειθσανδρον μεν αφ᾽ ιππων ὦθσε χαμαδσε,
δορϝι βαλων προς στηθος· ͱο δ᾽ ͱυπτιος ουδει ερειδσθη.
ͱιππολοχος δ᾽ αποροϝσε, τον αϝ χαμαι εκσεναριξσεν,
χειρας απο χσιφεϊ τμῆκσανς, απο τ᾽ αϝχενα κοπτσανς·
ϝολμον δ᾽ ͱως, εσσεϝε κυλινδεσθαι δι᾽ ͱομιλϝοο.
τοϝς μεν εϝᾶσ᾽· ͱο δ᾽, ͱοθι πλεισται κλονεοντο φαλαγγες,
τῇ ρ᾽ ενοροϝσ᾽, ͱαμα δ᾽ αλλοι ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι.
πεδσοι μεν πεδσοϝς ολεκον φευγοντας αναγκῃ,
ͱιππεϝες ͱιππεϝας, ͱυπο δε σφισιν ὦρτο κονιϝη
εκ πεδιοο την ὦρσαν εριγδουποι ποδες ͱιππων,
χαλκῳ δαϊϝιοοντες· αταρ κρεϝων αγαμεμνων
αιϝεν αποκτεινων ͱεπετ᾽, αργειϝοισι κελεϝων.
ͱως δ᾽ ͱοτε πυρ αϝιδηλον εν αχσυλῳ ενπεσῃ ͱυλϝῃ,
παντῃ ϝελϝυφαιͱων ανεμος φερει, ͱοι δε τε θαμνοι
προϝριδσοι πιπτουσιν επειγομενοι πυρος ͱορμῇ·
ͱως αρ᾽ ͱυπ᾽ ατρεϝιδῃ αγαμεμνον᾽ επιπτε καρῆνα
τροϝων φευγοντων, πολλοι δ᾽ εριαϝχενες ͱιπποι
κῆν᾽ ͱοχεα κροταλιδσον ανα πτολεμοϝο γεφυρας,
ͱηνιͱοχοϝς ποθεοντες αμυϝμονας· ͱοι δ᾽ επι γαιῃ
κειατο, γυϝπεσιν πολυ φιλτεροι, ή᾽ ͱαλοχοισιν.
ͱεκτορα δ᾽ εκ βελεων ͱυπαγε δσευς, εκ τε κονιϝης,
εκ τ᾽ ανδροκτασιης, εκ θ᾽ αιματος, εκ τε κυδοιμοο·
ατρεϝιδης δ᾽ ͱεπετο, σφεδανον δαναοισι κελεϝων.
ͱοι δε παρ ϝιλϝοϝο σημα παλαιοϝο δαρδανιδαϝο
μεσσον κατ πεδιον παρ᾽ ερινεον εσσεϝοντο,
ͱιͱεμενοι πολιος· ͱο δε κεκλῆγως ͱεπετ᾽ αιϝει
ατρεϝιδης, λυθρῳ δ᾽ επαλασσετο χειρας ααπτοϝς.
αλλ᾽ ͱοτε δη σκαιϝας τε πυλας και φηγον ͱικοντο,
ενθ᾽ αρα δη ͱισταντο, και αλληλοϝς ανεμιμνον.
ͱοι δ᾽ ετι κατ μεσσον πεδιον φοβεοντο, βοϝες ͱως,
ͱαστε λεϝων εφοβησε, μολων εν νυκτος αμολγῳ,
παντσας· τῇ δε μιῇ αναφαινεται αιπυς ολεθρος·
της δ᾽ εκς αϝχεν᾽ εϝαγγσε, λαβων κρατεροισιν οδοντσιν,
πρῶτον· επειτα δε θ᾽ αιμα και ενκατα παντα λαφυσσει·
ͱως τοϝς ατρεϝιδης εφεπε κρεϝων αγαμεμνων,
αιϝεν αποκτεινων τον οπιστατον· ͱοι δ᾽ εφεβοντο.
ϝεσπετε νῦν μοι, μοϝσαι, ολυμπια δῶμαθ᾽ εχοντσαι,
ͱοστις δη πρῶτος αγαμεμνονος αντιος ηλθεν,

η' αFτων τροFων, ηε κλῆτων επικουρων.
Fιφιδαμαντς αντῆνοριδης, ηΰς τε, μεγας τε, Λ
ͱος τραφη εν θρεFικῇ εριβωλακι, μητερι μηλων·
κισσεFς τονγ' ετρεφσε δομοισ' ενι τυτθον εοντα
μητροπατωρ, ͱος ετικτε θεανοα καλλιπαρῇον.
αFταρ επει ρ' ͱηβης εριχυFδεος ͱικετο μετρον,
αFτοFο μιν κατερυκ', εδιδω δ' ͱογε θυγατερ' ͱεFην·
γῆμαντς δ', εκ θαλαμοFο μετα κλεος ͱικετ' αχαιFων,
γσυν δυο και δεκα ναFσι κορωνισιν, ͱαι ͱοι ͱεποντο.
τας μεν επειτ' εν περκωτῃ λιπε ναFας FεϊσFας·
αFταρ ͱο πεδσος εων, εις FιλFιον ηληλουθεεν·
ͱος ρα τοτ' ατρεFιδαF αγαμεμνονος αντιος ηλθεν.
ͱοι δ' ͱοτε δη σχεδον ῆσαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
ατρεFιδης μεν αμαρτε, παραι δε ͱοι ετραπετ' ενχος.
Fιφιδαμαντς δε κατα δσωνην, θωρηκος ενερθεν,
νυκσ'· επι δ' αFτος ερειδσε βαρυκῃ χειρι πιθησαντς·
ουδ' ετορε δσωστηρα πανιαιFολον, αλλα πολυ πριν
αργυρῳ αντομενη, μολυβος ͱως, ετραπετ' αιχμη.
και τογε χειρι λαβων ευρυ κρεFων αγαμεμνων
ͱελκ' επι ͱοι, μεμαFως, ͱωστε λῖς· εκ δ' αρα χειρος
σπασσατο· τον δ' αͱορι πληγσ' αFχεν', ελυFσε δε γυια.
ͱως ͱο μεν αFθι πεσων κοιμῆσατο χαλκεον ͱυπνον,
οικτρος, απο μνῆστης ͱαλοχοο, Fαστοισιν αρηγων,
κοFριδιης, ͱης ουτι χαριν Fιδε, πολλα δ' εδῶκεν·
πρῶθ' εκατον βοFς δῶκεν, επειτα δε χιλι' ͱυπεστη
αιγας ͱομοα και οFιας, τα ͱοι ασπετα ποιμαινοντο.
δη τοτε γ' ατρεFιδης αγαμεμνων εκσεναριξσεν,
βη δε φερων αν' ͱομιλον αχαιFων τευχεα καλα.
τον δ' ͱως ῶν ενοησε καFων, αριδεικετος ανδρων,
πρεσβυγενης αντῆνοριδης, κρατερον ρα ͱε πενθος
οφθαλμοFς εκαλυπτσε, κασιγνῆτοFο πεσοντος·
στη δ' ευρακς γσυν δορFι, λαθων αγαμεμνονα διFον·
νυκσε δε μιν κατα χειρα μεσην, ανκῶνος ενερθεν,
αντικρυς δε διεσχε φαFεινοFο δορFος ακωκη.
ρῖγησεν τ' αρ' επειτα Fαναξ ανδρων αγαμεμνων·
αλλ' ουδ' ͱως απεληγε μαχης ηδε πτολεμοFο,
αλλ' εποροFσε καFωνι ͱεχων ανεμοτρεφες ενχος.
ητοι ͱο Fιφιδαμαντα κασιγνῆτον και ͱοπατρον
ͱελκε ποδος μεμαFως, και αͱυFτεε παντας αριστοFς·
τον δ' ͱελκοντ' αν' ͱομιλFον ͱυπ' ασπιδος ομφαλοεντσης
ουτῆσε χσυστῷ χαλκηρει, ελυσε δε γυια·
τοο δ' επι Fιφιδαμαντι καρῆ απεκοπτσε παραστας·
ενθ' αντῆνορος ͱυιες ͱυπ' ατρεFιδῃ βασιλεFι
ποτμον αναπλησαντες, εδῦν δομον αFιδος εισῶ.
αFταρ ͱο των αλλων επεπωλεετο στιχας ανδρων,
ενχεϊ τ', αͱορι τε, μεγαλοισι τε χερμαδιοισιν,

ͱοφρα ͱοι ͱαιμ' ετι θερμον ανηνοθεν εκς ὠτειλης· Λ
αϝταρ επει το μεν ͱελκος ετερσετ', επαϝσατο δ' ͱαιμα,
ͱοκσυιαι δ' οδυναι δυϝνον μενος ατρεϝιδαϝο.
ͱως δ' ͱοτ' αν ὠδινουσαν ͱεχῃ βελος ͱοκσυ γυναικα,
δριμυ, το τε προͱιͱεντι μογοστοκοι ειλειθυιαι,
ͱηρης θυγατερες, πικρας ωδῖνας ͱεχουσαι·
ͱως ͱοκσυι' οδυναι δυϝνον μενος ατρεϝιδαϝο.
ες διφρον δ' ανοροϝσε, και ͱηνιͱοχῳ επετελλεν
ναϝσιν επι γλαφυρῇσιν ελαϝνεμεν· ἦχθετο γαρ κεαρ.
ἤϝυϝσεν δε διαπρυσιον δαναοισι γεγωνως·
ω φιλοι, αργειϝων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
ͱυμεες μεν νῦν ναϝσιν αμυϝνετε ποντοποροισιν
φυϝλϝοπιν αργαλεην, επει ουκ εμε μητιετα δσεϝς
ηϝᾶσε τροϝεσι πανͱημεριον πολεμιδσεεν.
ͱως εφαθ'· ηνιͱοχος δ' ͱιμασεν καλλιτριχας ͱιπποϝς
ναϝας επι γλαφυρας· τω δ' ουκ αϝεκοντ' επετεσθην·
αφρεον δε στηθεα, ϝραινοντο δε νερθε κονιϝῃ,
τειρομενον βασιλεϝα μαχης απανευθε φεροντε.
ͱεκτωρ δ', ͱως ενοησ' αγαμεμνονα νοσφι κιοντα,
τροϝεσι και λυκιοισιν εκεκλετο, μακρον αϝυϝσας·
τροϝες, και λυκιοι, και δαρδανοι ανχιμαχηται,
ανερες εστε, φιλοι, μνῆσασθε δε θοϝριδος αλκης·
οιχετ' ανηρ ͱοχ' αριστος, εμοι δε μεγ' ευχος εδωκεν
δσεϝς κρονιδης· αλλ' ιθυς ελαϝνετε μωνυχας ͱιπποϝς
ἴφθιμων δαναων, ͱιν' ͱυπερτερον ευχος ͱαρησθε.
ͱως ϝεσπων ωτρυϝνε μενος και θυϝμον ͱεκαστου.
ͱως δ' ͱοτε ποο τις θηρεϝτηρ κυνας αργιοδοντας
σσεϝῃ επ' αγροτερῳ συϊ καπριῳ, ηε λεϝοντι·
ͱως επ' αχαιϝοισ' εσσεϝε τροϝας μεγαθυϝμοϝς
ͱεκτωρ πριαμιδης, βροτολοιγῳ ϝεισϝος αρεϝι.
αϝτος δ' εν πρωτοισι μεγα φρονεων εβεβηκεεν·
εν δ' επεσ' ͱυσμινῃ, ͱυπεραͱεϝι ϝεισϝος αϝελλῃ,
ͱη τε καθαλλομενη ϝιοϝειδεα ποντον ορινει.
ενθα τινα πρωτον, τινα δ' ͱυστατον εκσεναρικσεν
ͱεκτωρ πριαμιδης, ͱοτε ͱοι δσεϝς κυϝδος εδωκεν;
ασσαιον μεν πρωτα, και αϝτονοον, και οπῖτην,
και δολοπα κλυτιδην, και οφελτιον, ηδ' αγελαϝον,
αισυμνον τ', ωρον τε, και ͱιππονοον μενεχαρμην·
τοϝς αρ' ͱογ' ͱηγεμονας δαναων ͱελεν· αϝταρ επειτα
πληθυν· ͱως ͱοποτε δσεφυρος νεφεα στυφελικσῃ
αργεσταϝο νοτοϝο βαθυιῃ λαιλαπι τυπτων·
πολλον δε τροφι κυϝμα κυλινδεται, ͱυπσοσε δ' αχνη
σκιδναται εκς ανεμοϝο πολυπλανκτοϝο ͱιϝωης·
ͱως αρα πυκνα καρῆαθ' υφ' εκτορι δαμνατο λαϝων.
ενθα κε λοιγος εῆν, και αμηχανα ϝεργ' εγενοντο,
και νυ κεν εν ναϝεσ' επεσον φευγοντες αχαιϝοι,

ει μη τυFδεFιδῃ διομηδεϊ κεκλεθ' οδυσσεFς· Λ
   τυFδεFιδη, τι παθοντε λελαθμεθα θοFριδος αλκης;
αλλ' αγε δευρο, πεπον, παρ' εμ' hιστασο· δη γαρ ελεγχος
εσσεται, ει κεν ναFας hελῃ κορυθαιFολος hεκτωρ.
   τον δ' απαμειβομενος προσεφη κρατερος διομηδης·
ητοι εγω μενεω και τλῆσομαι· αλλα μινυνθα
hημεων εσσεται hηδος, επην νεφεληγερετα δσεFς
τροFεσι βουληται δῶναι κρατος, ηεπερ hημῖν.
   ῆ, και θυμβραιον μεν αφ' ιππων ῶθσε χαμαδσε,
δορFι βαλων κατα μαδσον αριστερον· αFταρ hοδυσσεFς
αντιθεον θεραποντα μολιFονα τοFο Fανακτος.
τοFς μεν επειτ' ηFᾶσαν, επει πολεμοF απεπαFσαν·
τω δ' αν' hομιλFον ιοντ' εκυδοιμεον, hως hοτε καπρω
εν κυσι θηρεFτηρσι μεγα φρονεοντε πεσητον·
hως ολεκον τροFας παλινορμενω· αFταρ αχαιFοι
ασπασιως φευγοντες ανεπνεFον hεκτορα διFον.
   ενθ' hελετην διφρον τε και ανερε; δημοF αριστω,
hυιε δυω μεροπος περκωσιοF, hος περι παντων
Fοιδεε μαντοσυνας, ουδ' hεFοFς παιδας εFᾶσκεν
στειχεμεν εις πολεμον φθῖσῆνορα· τω δε hοι ουτι
πειθεσθην· κηρες γαρ αγον μελανος θανατοFο.
τοFς μεν τυFδεFιδης δορFικλειτος διομηδης,
θυFμοFο και πσυFχης κεχαδων, κλυτα τευχε' απῆFρα·
hιπποδαμον δ' hοδυσεFς και hυπερhοχον εκσεναριξσεν.
   ενθα σφιν κατα FεισFα μαχην ετανυσσε κρονιFων
εκς ιδης καθορῶν· hοι δ' αλληλοFς εναριδσον.
ητοι τυFδεFος hυιος αγαστροφον ουτασε δορFι
παιονιδην hηροFα καθ' ισχιον· ουδε γαρ hιπποι
εγγυς εσαν προφυγεεν· εαFασσατο δε μεγα θυFμῷ·
τοFς μεν γαρ θεραπων απανευθ' hεχεν· αFταρ hο πεδσος
θυFνε δια προμαχων, hεFος φιλον ῶλεσε θυFμον.
hεκτωρ δ' hοκσυ νοησε κατα στιχας, ῶρτο δ' επ' αFτοFς
κεκλῆγως· hαμα δε τροFων hεσποντο φαλαγγες·
τον δε Fιδων ρῖγησε βοην αγαθος διομηδης,
αιπσα δ' hοδυσσεFα προσεφῶνεεν, εγγυς εοντα·
   νοFιν δη τοδε πημα κυλινδεται, οβριμος hεκτωρ·
αλλ' αγε δη στεωμεν, και αλεκσωμεσθα μενοντες.
   ῆ ρα, και αμπεπαλων προhιhεε δολιχοσκιον εγχος,
και βαλεν, ουδ' απαμαρτε τιτυσκομενος κεφαληφιν,
ακρην κατ κορυθα· πλανχθη δ' απο χαλκοφι χαλκος·
ουδ' hικετο χροα καλον· ερυκακε γαρ τρυφαλεια
τριπτυχος, αFλῶπις, την hοι πορε φοιβος απολλων.
hεκτωρ δ' ῶκ' απελεθρον ανεδραμ', εμιγτο δ' hομιλFῷ.
   αFταρ αλεκσανδρος, hελενης ποσις ῆϋκομοFο,
τυFδεFιδῃ επι τοκσ' ετιταινετο, ποιμενι λαFων,
στηλῃ κεκλιμενος, ανδροκμῆτῷ επι τυμβῷ

ϝιλϝοϝο δαρδανιδαϝο, παλαιοϝο δημογεροντος. Λ
ητοι ͱο μεν θωρηκα τ' αγαστροφοϝ' ἰφθῖμοϝο
αινυτ' απο στηθεσφι παναιϝολον, ασπιδα τ' ωμων,
και κορυθα βριαρην· ͱο δε τοχσοϝο πηχυν ανͱελκεν,
και βαλεν, ουδ' αρα μιν ͱαλιον βελος εκφυγε χειρος,
ταρσον δεχσιτεροϝο ποδος· δια δ' αμπερες ͱιϝος
εν γαιῆ κατεπηγτο· ͱο δε μαλα ͱηδυ γελασσαις,
εκ λοχοϝ' αμπηδησε, και ευχομενος ϝεπος ηὖϝδα·
βεβλῆ', ουδ' ͱαλιον βελος εκφυγεν· ͱως οφελον τοι,
νεϝατον ες κενεῶνα βαλων, εκ θυϝμον ͱελεσθαι·
ͱοϝτῷ κεν και τροϝες ανεπνεϝσαν κακοτητος,
ͱοιτε σε πεφρικκαντι, λεϝονθ' ως μηκαδες αιγες.
τον δ' ου ταρβησαις προσεφη κρατερος διομηδης·
τοχσοτα, λωβητηρ, κερα' αγλαϝε, παρθενοπῖπα,
ει μεν δ' αντιβιον γσυν τευχεσι πειρῆθειης,
ουκ αν τοι χραϝσμητι βιος και ταρφεες ͱιϝοι·
νῦν δε μ' επιγραπτσαις ταρσον ποδος, ευχεαι αϝτως.
ουκ αλεγω, ͱως ει με γυνη βαλοι, η παῖς αφραιν·
κωφον γαρ βελος ανδρος αναλκιδος ουτιδανοϝο.
ητ' αλλως ͱυπ' εμεϝο, και ει κ' ολιγον περ επαϝρῆ,
ͱοκσυ βελος πελεται, και ακεαριον αιπσα τιθητιν·
τοο δε, γυναικος μεν τ' αμφιδρυφοι εντι παρειαι,
παιδες δ' ορφανικοι· ͱο δε θ' αιματι γαιαν ερευθων
πυϝθεται· οιϝωνοι δε περι πλεες, ηε γυναικες.
ͱως φατο· τοο δ' ͱοδυσεϝς δορϝικλυτος εγγυθεν ελθων
εστη προσθ'· ͱο δ' οπισθε καθεδσομενος, βελος ὦκυ
εκ ποδος ͱελκ'· οδυνη δε δια χροος ηλθ' αλεγεινη.
ες διφρον δ' ανοροϝσε, και ͱηνιͱοχῷ επετελλεν
ναϝσιν επι γλαφυρῆσιν ελαϝνεμεν· ἦχθετο γαρ κεαρ.
οιωθη δ' ͱοδυσεϝς δορϝικλυτος, ουδε τις αϝτῷ
αργειϝων παρεμιμνεν, επει φοβος ελαβε παντας·
οχθησαις δ' αρ' εϝεσπε προς ͱον μεγαλητορα θυϝμον·
ω μοι εγω, τι παθω; μεγα μεν κακον, αι κε φεβωμαι,
πληθυν ταρβησαις· το δε ρῖγιον, αι κεν ͱαλῶω
μουνος· τοϝς δ' αλλοϝς δαναοϝς εφοβησε κρονιϝων.
αλλα τιη μοι ταϝτα φιλος διελεγσατο θυϝμος;
ϝοιδα γαρ, ͱοτι κακοι μεν αποιχονται πολεμοϝο·
ͱος δε κ' αριστεϝῃσι μαχῆ ενι, τονδε μαλα χρη
ͱεσταμεναι κρατερως, ητ' εβλῆτ', ητ' εβαλ' αλλον.
ͱεϝος ͱο ταϝθ' ορμαινε κατα φρενα και κατα θυϝμον,
τοφρα δ' επι τροϝων στιχες ηλυθον ασπισταϝων·
ϝελϝσαν δ' εν μεσσοισι, μετα σφισι πημα τιθεντες.
ͱως δ' ͱοτε καπριον αμφι κυνες θαλεροι τ' αιδσηοι
σσεϝωνται, ͱο δε τ' ειτι βαθυιης εκ χσυλοχοϝο,
θηγων λεϝκον οδοντα μετα γναμπτῆσι γενυσσιν·
αμφι δε τ' αϊσσονται· ͱυπαι δε τε κομπος οδοντων

γιγνεται· ͱοι δε μενοντιν ͱαφαρ ὃδεινον περ εοντα· A
ͱως ρα τοτ' αμφ' ͱοδυσεFα, διϊ φιλον, εσσεFοντο
τρωFες· ͱο δε πρωτον μεν αμυFμονα δαFιοπῖτην
ουτασεν ωμον ͱυπερθεν, εφαλμενος ͱοξσυϊ δορFι·
αFταρ επειτα θοFῶνα, και εννομον εξσεναριξσεν·
χερσιδαμαντα δ' επειτα, καθ' ιππων αͱιξσαντα,
δορFι κατα προτμῆσιν ͱυπ' ασπιδος ομφαλοεντσης
νυξσεν· ͱο δ' εν κονιFῃσι πεσων, ͱελε γαιαν αγοστῷ.
τοFς μεν εFᾶσ', ͱο δ' αρ' ͱιππασιδην χαροπ' ουτασε δορFι
αFτοκασιγνῆτον ῆυγενεος σωκοFο·
τῷ δ' επαλεξσησων σωκος κιε, FεισFοθεος φῶς·
στη δε μαλ' εγγυς ιων, και μιν προς μυFθον εFεσπεν·
ω ͱοδυσεF πολυαινε, δολων αFατ', ηδε πονοFο,
σημερον η δοιοισιν επευχσεαι ͱιππασιδῆσιν,
η κεν εμῷ ͱυπο δορFι τυπενς απο θυFμον ολεσσῃς.
ͱως Fεσπων, ουτησε κατ' ασπιδα παντοσε FεισFην·
δια μεν ασπιδος ηλθε φαFεινης οβριμον ενχος,
και δια θωρηκος πολυδαιδαλοF ηρηρειδστο·
παντα δ' απο πλεFρων χροα ͱεργαθεν· ουδε τ' εFᾶσεν
παλλας αθηναιη μιχθημεναι ενκασι φῶτος.
γνῶ δ' ͱοδυσεFς, ͱο ͱοι ουτι τελος κατακαιριον ηλθεν·
απς δ' αναχῶρησανς σωκον προς μυFθον εFεσπεν·
Fαͱ δδειλ'! η μαλα δη σε κιχανεται αιπυς ολεθρος·
ητοι μεν ρ' εμ' επαFσας επι τρωFεσι μαχεσθαι,
σοι δ' εγω ενθαδε φημι φονον και κηρα μελαιναν
ͱηματι τῷδ' εσσεσθαι· εμῷ δ' ͱυπο δορFι δαμεντα
ευχος εμοι δῶσεεν, πσυFχην δ' αFιδι κλυτοπωλῳ.
ῆ, και ͱο μεν φυγαδ' αFτις ͱυποστρεφσανς εβεβηκεεν,
τῷ δε μεταστρεφθεντι μεταφρενῷ εν δορυ πηγσεν
ωμων μεσσηγυς, δια δε στηθεσφιν ελασσεν·
δουπησεν δε πεσων· ͱο δ' επευχσατο διFος ͱοδυσσεFς·
ω σωχ', ιππασοF ͱυιε δαFιφρονος, ͱιπποδαμοFο,
φθη σε τελος θανατοFο κιχημενον, ουδ' ͱυπαλυξσας.
Fαͱ δδειλ'! ου μεν σοιγε πατηρ και ποτνια μητηρ
οσσε καθαιρησοντι θανοντι περ, αλλ' οιFωνοι
ωμησται Fερυσοντι, περι πτερα πυκνα βαλοντες.
ͱως Fεσπων, σωκοFο δαFιφρονος οβριμον ενχος
εξσω τε χροος ͱελκε, και ασπιδος ομφαλοεντσης·
ͱαιμα δε ͱοι σπασθεντος ανεσσυτ', εκηδε δε θυFμον.
τρωFες δ' αF μεγαθυFμοι, επει Fιδον ͱαιμ' ͱοδυσεFος,
κεκλομενοι καθ' ομιλFον επ' αFτῷ παντες εβησαν.
αFταρ ͱογ' εξσοπισῶ ανεχαδσετ', αͱυFε δ' ͱεταιροFς·
τρις μεν επειτ' ῆͱυFσεν, ͱοσον κεφαλη χαδε φωτος,
τρις δ' αFιεν FιFαχοντος αρεFιφιλος μενελαFος·
αιπσα δ' αρ' αιFαντα προσεφώνεεν, εγγυς εοντα·
αιFαν διFογενες, τελαμωνιε, κοιρανε λαFων,

αμφι μ᾽ ͱοδυσσεϝος ταλασιφρονος ͱικετο φῶνη,
τῷ ͱικελη, ͱως ει ͱε βιῷατο μουνον εοντα
τροϝες αποτμῆγσαντες ενι κρατερῇ ͱυσμινῇ.
αλλ᾽ ιομεν καθ᾽ ομιλϝον, αλεκσεμεναι γαρ αμεινον.
δδειδω, μη τι παθητιν ενι τροϝεσι μονωθενς,
εσθλος εων· μεγαλη δε ποθη δαναοισι γενηται.
ͱως ϝεσπων, ͱο μεν ῆρχ᾽, ͱο δ᾽ ͱαμ᾽ ͱεσπετο ϝεισϝοθεος φῶς.
ͱευρον επειθ᾽ οδυσεϝα, διϊ φιλον· αμφι δ᾽ αρ᾽ αϝτον
τροϝες ͱεπον, ͱως ει τε δαφοινοι θοϝες ορεσφιν
αμφ᾽ ελαφον κεραον βεβλῆμενον, ͱον ρ᾽ εβαλ᾽ ανηρ
ͱιͱῷ απο νευρης· τον μεν τ᾽ ῆλυκσε ποδεσιν
φευγων, ͱοφρ᾽ ͱαιμα χλιαρον, και γονϝατ᾽ ορῶρῃ·
αϝταρ επειδη τονγε δαμασσεται ωκυς οϊστος,
ωμοφαγοι μιν θοϝες εν ορεσι δαρδαπτοντιν
εν νεμεϊ σκιερῷ· επι τε λῖν ῆγαγε δαιμων
σιντην· θοϝες μεν τε διετρεσαν, αϝταρ ͱο δαπτει·
ͱως ρα τοτ᾽ αμφ᾽ ͱοδυσεϝα δαϝιφρονα, ποικιλομητην,
τροϝες ͱεπον πολλοι τε και αλκιμοι· αϝταρ ͱογ᾽ ͱηρως
αͱισσων ͱεϝῷ ενχει αμυϝνετο νηλεες ͱημαρ.
αιϝανς δ᾽ ενγυθεν ηλθε, φερων σακος, ηΰτε πυργον,
στη δε παρεκς· τροϝες δε διετρεσαν αλλυδις αλλος.
ητοι τον μενελαϝος αρεϝιος εκσαγ᾽ ͱομιλϝοο
χειρος ͱεχων, ͱεϝος θεραπων σχεδον ηλασεν ͱιπποϝς.
αιϝανς δε τροϝεσιν εφαλμενος ͱελλε δορυκλον
πριαμιδην, νοθον ͱυιον· επειτα δε πανδοκον ουτα·
ουτα δε λυϝσανδρον, και πυρασον, ηδε πυλαρτην.
ͱως δ᾽ ͱοποτε πληθων ποταμος πεδιονδε κατειτιν
χειμαροϝος κατ᾽ ορεσφιν, οπαδσομενος διος ομβρῷ,
πολλας δε δρυας αδσαλεας, πολλας δε τε πευκας
εσφερεται, πολλον δε τ᾽ αφυσγετον εις ͱαλα βαλλει·
ͱως εφεπε κλονεων πεδιον τοτε φαιδιμος αιϝανς,
δαϝιδσων ͱιπποϝς τε και ανερας· ουδε πῷ ͱεκτωρ
πευθετ᾽, επει ρα μαχης επ᾽ αριστερ᾽ εμαρνατο παντσης,
ͱοχθας παρ ποταμοϝο καμανδροϝο· τῇ ρα μαλιστα
ανδρων πιπτε καρῆνα, βοη δ᾽ ασβεστος ορῶρεεν,
νεστορα τ᾽ αμφι μεγαν, και αρεϝιον ιδομενεϝα.
ͱεκτωρ μεν μετα τοισιν ͱομιλϝεε, μερμερα ρεδσων
ενχεϊ θ᾽, ιπποσυνῇ τε· νεϝων δ᾽ αλαπαδσε φαλανγας,
ουδ᾽ αν πῷ χαδσοντο κελευθοϝο διϝοι αχαιϝοι,
ει μη αλεκσανδρος, ͱελενης ποσις ῆϋκομοϝο,
παϝσεν αριστεϝοντα μαχαϝονα, ποιμενα λαϝων,
ͱιͱῷ τριγλωχῖνι βαλων κατα δεχσιον ωμον.
τῷ ρα περιδδειδσαν μενεα πνεϝοντες αχαιϝοι,
μη πως μιν, πολεμοϝο μετακλινθεντος, ͱελοιεν.
αϝτικα δ᾽ ιδομενεϝς προσεφῶνεε νεστορα διϝον·
ω νεστορ νηλεϝιαδη, μεγα κυϝδος αχαιϝων,

αγρεε, σω̃ν ͱοχεων επιβησεο· παρ δε μαχαFων Λ
βαινετω· ες ναFας δε ταχισθ' εχε μωνυχας ͱιπποFς·
FιFητρος γαρ ανηρ πολλων ανταγσιος αλλων,
ͱιFοFς τ' εκταμνεεν, επι τ' ηπια φαρμακα πασσεεν.
ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
αFτικα δ' ͱων ͱοχεων επεβησατο· παρ δε μαχαFων
βαιν', ασκληπιοF ͱυιος αμυFμονος FιFητηρος·
μαστινγσεν δ' ͱιπποFς, τω δ' ουκ αFεκοντ' επετεσθην
ναFας επι γλαφυρας· τῃ̃ γαρ φιλον επλετο θυFμῳ̃.
κεβριονης δε τροFας ορινομενοFς ενοησεν,
ͱεκτορι παρβεβαως, και μιν προς μυFθον εFεσπεν·
ͱεκτορ, νοFι μεν ενθαδ' ͱομιλFεομεν δαναοισιν,
εσχατιῃ̃ πολεμοFο δυσFηχεος· ͱοι δε δη αλλοι
τροFες ορινονται επιμιγς ͱιπποι τε και αFτοι.
αιFανς δε κλονεει τελαμωνιος· ͱευ δε μιν εγνω̃ν·
ευρυ γαρ αμφ' ωμοισιν ͱεχει σακος· αλλα και ͱημεες
κεισ' ͱιπποFς τε και ͱαρμ' ιθυFνομεν, ενθα μαλιστα
ͱιππεFες πεδσοι τε, κακην εριδα προβαλοντες,
αλληλοFς ολεκοντι, βοη δ' ασβεστος ορω̃ρεν.
ͱως αρα φω̃νησανς ͱιμασεν καλλιτριχας ͱιπποFς
μαστινγι λιγυρῃ̃· τοι δε, πληγης αFιοντες,
ριμφ' εφερον θοFον ͱαρμα μετα τροFας και αχαιFοFς,
στειβοντες νεκυας τε και ασπιδας· ͱαιματι δ' αγσων
νερθεν ͱαπανς πεπαλακτο, και αντυγες ͱαι περι διφρον,
ͱας αρ' αφ' ιππειων ͱοπλεων ραθαμιγγες εβαλλον,
ͱαι τ' απ' επισωτρων· ͱο δε ͱιFετο δυFναι ͱομιλFον
ανδρομεον, Fρη̃γσαι τε, μεθαλμενος· εν δε κυδοιμον
ͱη̃κε κακον δαναοισι, μινυνθα δ' εχαδσετο δορFος.
αFταρ ͱο των αλλων επεπωλεετο στιχας ανδρων
ενχεϊ τ', αFορι τε, μεγαλοισι τε χερμαδιοισιν·
αιFαντος δ' αλεFεινε μαχην τελαμωνιαδαFο.
δσειFς δε πατηρ αιFανθ' υπσιδσυγος εν φοβον ω̃ρσεν·
στη δε ταφων, οπιθεν δε σακος βαλεν ͱεπταβοFειον·
τρεσσε δε παπτη̃νανς εφ' ομιλFοFο, θηρι FεFοικως,
εντροπαλιδσομενος, ολιγον γονυ γονFος αμειβων.
ͱως δ' αιθω̃να λεFοντα βοFων απο μεσσαFλοFο
εσσεFοντο κυνες τε και ανερες αγροιωται,
ͱοιτε μιν ουκ εFαοντι βοFων εκ πιFαρ ͱελεσθαι,
παννυχοι εγρησσοντες· ͱο δε κρεαων ερατιδσων
ιθυFει, αλλ' ουτι πρη̃σσει· θαμεες γαρ ακοντες
αντιοι αFισσοντι θρασυιαFων απο χειρων,
καFομεναι τε δεται, τας τε τρεει, εσσυμενος περ·
η̃οαθεν δ' απο νοσφιν εβη τετιFηοτι θυFμῳ̃·
ͱως αιFανς τοτ' απο τροFων τετιFημενος ητορ
ηϊε πολλ' αFεκων· περι γαρ δδιε ναFσιν αχαιFων.
ͱως δ' ͱοτ' ονος παρ' αροFραν ιων εβιη̃σατο παιδας

νωθης, ͱῷ δη πολλα περι ϝροπαλ' αμφις εϝαγχθη, Λ
κειρει τ' εισελθων βαθυ λεϝιον· ͱοι δε τε παιδες
τυπτοντι ϝροπαλοισι· βιη δε τε νηπιη αϝτων·
σπουδῇ τ' εκσηλασσαν, επει τ' εκορεσσατο φορβης·
ͱως τοτ' επειτ' αιϝαντα μεγαν, τελαμωνιον ͱυιον,
τροϝες ͱυπερθυϝμοι τηλεκλῆτοι τ' επικουροι,
νυσσοντες χσυστοισι μεσον σακος, αιϝεν ͱεποντο.
αιϝανς δ' αλλοτε μεν μνῆσασκετο θοϝριδος αλκης,
αϝτις ͱυποστρεφθενς, και ερητυϝσασκε φαλαγγας
τροϝων ͱιπποδαμων· ͱοτε δε τροπαεσκετο φευγεεν·
παντας δε προεϝεργε θοϝας επι ναϝας ͱοδεϝεεν.
αϝτος δε τροϝων και αχαιϝων θυϝνε μεσηγυς
ͱισταμενος· τα δε δορϝα θρασυιαϝων απο χειρων,
αλλα μεν εν σακεϊ μεγαλῳ παγεν, ορμενα προσσω·
πολλα δε και μεσσηγυ, παρος χροα λεϝκον επαϝρεεν,
εν γαιῃ ͱισταντο, λιλαιϝομενα χροος ͱαδσαι.

τον δ' ͱως ων ενοησ' ͱευϊϝαιμονος αγλαϝος ͱυιος,
ευρυπυλος, πυκινοισι βιαδσομενον βελεεσσιν,
στη ρα παρ' αϝτον ιων, και ακοντισε δορϝι φαϝεινῳ,
και βαλε φαϝσιαδην απισαϝονα, ποιμενα λαϝων,
ͱηπαρ ͱυπο πραπιδων, ειθαρ δ' ͱυπο γουϝατ' ελυϝσεν·
ευρυπυλος δ' εποραϝσε, και αινυτο τευχε' απ' ωμων.
τον δ' ͱως ων ενοησεν αλεκσανδρος θεοϝειδης
τευχε' απαινυμενον απισαϝονος, αϝτικα τοκσον
ͱελκεν επ' ευρυπυλῳ, και μιν βαλε μηρον οϊστῳ
δεχσιον· εκλασθη δε δοναξ, εβαρυϝνε δε μηρον.
αψ δ' ͱεταρων εις ͱεθνος εχαδσετο, κηρ' αλεϝειζων,
ἤϋϝσεν δε διαπρυσιον δαναοισι γεγωνως·

ω φιλοι, αργειϝων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
στητε ϝελιχθεντες, και αμυϝνετε νηλεες ͱημαρ
αιϝανθ' ος βελεεσσι βιαδσεται· ουδε ͱε φημι
φευγσεσθ' εκ πολεμοϝο δυσϝηχεος· αλλα μαλ' αντην
ͱιστασθ' αμφ' αιϝαντα μεγαν, τελαμωνιον ͱυιον.

ͱως εφατ' ευρυπυλος βεβλῆμενος· ͱοι δε παρ' αϝτον
πλῆσιοι εστησαν σακε' ωμοισι κλῖναντες,
δορϝατ' ανασχομενοι· των δ' αντιος ηλυθεν αιϝανς·
στη δε μεταστρεφθενς, επει ͱικετο ϝεθνος ͱεταιρων.

ͱως ͱοι μεν μαρναντο δεμας πυρος αιθομενοιο.
νεστορα δ' εκ πολεμοϝ' εφερον νηλεϝιαι ͱιπποι
ͱιδρῶνσαι· ῆγον δε μαχαϝονα, ποιμενα λαϝων.
τον δε ϝιδων ενοησε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς·
ͱεστηκεε γαρ επι πρυμνῇ μεγακητεϊ ναϝι,
εισϝοραων πονον αιπυν, ͱιωκα τε δακρυϝοεσσαν·
αιψα δ' ͱεταιρον ͱεϝον πατροκλεεα προσεϝεσπεν,
φθενγσαμενος παρα ναϝος· ͱο δε κλισιηθεν ακουϝσανς
εκμολε ϝεισϝος αρεϝι· κακοο δ' αρα ͱοι πελεν αρχη.

τον προτερος προσεϝεσπε μενοιτιοϝ αλκιμος ͱυιος·
  τιπτε με κικλῆσκεις, αχιλεϝ; τι δε σε χρη εμεϝο;
τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη ποδας ὦκυς αχιλλεϝς·
  διϝε μενοιτιαδη, μαλ᾽ εμῷ κεχαρισμενε θυϝμῷ,
νῦν οἶϝω περι γουϝατ᾽ εμα στησεσθαι αχαιϝοϝς
λισσομενοϝς· χρεϝω γαρ ͱικανεται ουκ ετ᾽ ανϝεχτος.
αλλ᾽ ιθι νῦν, πατροκλε, διϊ φιλε, νεστορ᾽ ερεεο,
ͱοντινα τοϝτον αγει βεβλῆμενον εκ πολεμοϝο.
ητοι μεν ταγ᾽ οπισθε μαχαϝονι παντα ϝεϝοικεν
τῷ ασκληπιαδῇ, αταρ ουκ ϝιδον ομματα φῶτος·
ͱιπποι γαρ με παρηϊξαν, προσσῷ μεμαϝυιαι.
  ͱως φατο· πατροκλος δε φιλῷ επεπειθεθ᾽ εταιρῷ·
βη δε θεϝεεν παρα τε κλισιας και ναϝας αχαιϝων.
  ͱοι δ᾽ ͱοτε δη κλισιην νηλεϝιαδαϝ αφικοντο,
αϝτοι μεν ρ᾽ απεβησαν επι χθονα πουλυβοτειραν·
ͱιπποϝς δ᾽ ευρυμεδων θεραπων λυϝε τοϝο γεροντος
εκς ͱοχεων· ͱοι δ᾽ ͱιδρο᾽ απεψυϝχοντο χιτῶνων,
σταντε ποτι πνοϝην παρα θῖν᾽ ͱαλος· αϝταρ επειτα
ες κλισιην ελθοντες, επι κλισμοισι καθιδσον.
τοισι δ᾽ ετευχε κυκειο᾽ ͱεϋπλοκαμος ͱεκαμηδη,
την ͱαρετ᾽ εκ τενεδοϝο γερων, ͱοτ᾽ επερθσεν αχιλλεϝς,
θυγατερ᾽ αρσινοοο μεγαλητορος, ͱην ͱοι αχαιϝοι
εκσϝελον, ͱοονεκα βουλῇ αριστεϝεσκεν ͱαπαντων·
ͱη σφοϝιν πρῶτον μεν επιπροϊῆλε τραπεδσαν
καλην, κυϝανοπεδσαν, ͱεϋχσυϝον· αϝταρ επ᾽ αϝτῇ
χαλκειον κανεον· επι δε κρομυον, ποτῷ οπσον,
ηδε μελι χλωρον, παρα δ᾽ αλφιτοϝ ͱιεροϝ ακτην·
παρ δε δεπας περικαλλες, ͱο ϝοικοθεν ῆγ᾽ ͱο γεραϝος,
χρυσειοισ᾽ ͱηλοισι πεπαρμενον· οϝατα δ᾽ αϝτοο
τεσσαρ᾽ εσαν, δοιαι δε πελειαδες αμφις ͱεκαστον
χρυσειαι νεμεθοντε, δυω δ᾽ ͱυπο πυθμενες ῆσαν.
αλλος μεν μογεων αποκινησᾶσκε τραπεδσης,
πλεεον εον· νεστωρ δ᾽ ͱο γερων αμογητις αϝειρεν.
εν τῷ ρα σφ᾽ εκυκῆσε γυνη, ϝεϝικυια θεῇσιν,
ϝοινῷ πραμνειῷ, επι δ᾽ αιγειον κνη τυρον
κνηστιι χαλκειῇ, επι δ᾽ αλφιτα λεϝκ᾽ επαλυϝνεν·
πιϝνεμεναι δ᾽ εκελεϝσεν, επει ρ᾽ ͱοπλισσε κυκειῶ.
τω δ᾽ επει ῶν πιϝνοντ᾽ αφετην πολυκαυκεα διπσαν,
μυϝθοισιν τερποντο προς αλληλοϝς ενεποντες.
  πατροκλος δε θυρῇσιν εφισταιτο, ϝεισϝοθεος φῶς.
τον δε ϝιδων ͱο γεραϝος απο θρονοϝ ᾶρτο φαϝεινοο,
ες δ᾽ αγε χειρος ͱελων, κατα δ᾽ ͱεδριαεσθαι ανωγεν.
πατροκλος δ᾽ ͱετερωθεν αναινετ᾽, εϝεσπε τε μυϝθον·
  ουχ εδος εστι, γεραϝε διοτρεφες, ουδε με πειθσεις.
αιδοιος, νεμεσῆτος, ͱος αρ προεϊῆκε πυθεσθαι,
ͱοντινα τοϝτον αγεις βεβλῆμενον· αλλα και αϝτος

γιγνω̃σκω· ͱοραω δε μαχαFονα, ποιμενα λαFων.
νῦν δε, Fεπος Fερεων, παλιν ανγελος ειμ' αχιλεFι. A
ͱευ δε συ Fοιδσθα, γεραFε διοτρεφες, ͱοιος εκεινος
δδεινος ανηρ· ταχα κεν και ααιτιον αιτιαοιτο.
τον δ' ἠμειβετ' επειτα γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
τιπτε τ' αρ' ͱω̃δ' αχιλεFς ολοφυFρεται ͱυιας αχαιFων,
ͱοσσοι δη βελεσιν βεβλη̃αται; ουδε τι Fοιδεν
πενθεος ͱοσον ορω̃ρε κατα στρατον· ͱοι γαρ αριστοι
εν ναFσιν κεαται βεβλη̃μενοι, ουταμενοι τε.
βεβλη̃ται μεν ͱο τυFδεFιδης κρατερος διομηδης·
ουτασται δ' ͱοδυσεFς δορFικλυτος, ηδ' αγαμεμνων·
τοFτον δ' αλλον εγω νεFον ἠγαγον εκ πολεμοFο,
ͱιFω̃ απο νευρης βεβλη̃μενον· αFταρ αχιλλεFς,
εσθλος εων, δαναων ου κηδεται, ουδ' ελεαιρει.
η μενει, εις ͱο κε δη ναFες θοFαι ανχι θαλασσης,
αργειFων αFεκητι, πυρος δαFιοFο θερωνται,
αFτοι τε κτεινωμεθ' επισχερω̃; ου γαρ εμη Fις
εσθ', οιη παρος εσκεν ενι γναμπτοισι μελεσσιν.
ειθ' ͱως ͱηβαFοιμι, βιη δε μοι εμπεδος ειη,
ͱως ͱοποτ' ηλειοισι και ͱημι̃ν νεικος ετυχθη
αμφι βοFηλασιη̃, ͱοτ' εγω κτανον ιτυμονεFα,
εσθλον ͱυπερͱοχιδην, ͱος εν ηλιδι ναιεταεσκεν,
ρυFσι' ελαFνομενος· ͱο δ' αμυFνων ͱη̃σι βοFεσιν
εβλη̃τ' εν πρω̃τοισιν εμης απο χειρος ακοντι,
κατ δ' επεσεν, λαFοι δε περι τρεσαν αγροιωται·
λεFιδα δ' εκ πεδιοο συνελασσαμεν ηλιθα πολλην.
ͱως εον, ει ποτ' εη̃ν γε μετ' ανδρεσιν· αFταρ αχιλλεFς
οιος ͱεFης αρετης απονη̃σεται· ητε μιν οιFω
πολλα μετακλαFσεσθαι, επει κ' απο λαFος οληται.
ω πεπον, η μεν σοιγε μενοιτιος ͱω̃δ' επετελλεν
ͱηματι τω̃, ͱοτε σ' εκ φθιFης αγαμεμνονι πεμπεν·
τεκνον εμον, γενεη̃ μεν ͱυπερτερος εστιν αχιλλεFς,
πρεσβυτερος δε συ 'εσσι· βιη̃ δ' ͱογε πολλον αμεινων·
αλλ' ͱεϋ ͱοι φασθαι πυκινον Fεπος, ηδ' ͱυποθεσθαι,
και ͱοι σημαινεεν· ͱο δε πειθσεται εις αγαθον περ.
ͱως επετελλ' ͱο γερων, συ δε ληθεαι· αλλ' ετι και νυ̃ν
ταFτα Fεποις αχιλεFι δαFιφρονι, αι κε πιθηται.
ͱως φατο· τω̃ δ' αρα θυFμον ενι στηθεσσιν ορινεν·
βη δε θεFεεν παρα ναFας επ' αιFακιδην αχιλεFα.
αλλ' ͱοτε δη κατα ναFας ͱοδυσσεFος θειοFο
ͱικσε θεFων πατροκλος, ͱινα σφ' αγορη τε θεμις τε
ἠη̃ν, τη̃ δη και σφι θεων ετετευχατο βωμοι·
ενθα ͱοι ευρυπυλος βεβλη̃μενος αντεβοληησεν,
διFογενης ͱεϋͱαιμονιδης, κατα μηρον οϊστω̃,
σκαδσων εκ πολεμοο. κατα δε νοτιος ρεFεν ͱιδρως
ωμων και κεφαλης· απο δ' ͱελκεος αργαλεοFο

ͱαιμα μελαν κελαρυδσε· νοος γε μεν εμπεδος ἦεν. Λ
τον δε ϝιδων ῴκτειρε μενοιτιοϝ' αλκιμος ͱυιος,
και ρ' ολοφυϝρομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
ϝαͱ δδειλοι δαναων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες! 815
ͱως αρ' εμελλετε τηλε φιλων και πατριδος αιης
ͱαδσεμεν εν τροϝιῃ ταχεας κυνας αργετι δημῳ̃;
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, διοτρεφες ευρυπυλ' ͱηρως,
η ρ' ετι ποο σχησοντι πελωριον ͱεκτορ' αχαιϝοι,
ἠ' ηδη φθῖσονται ͱυπ' αϝτοϝο δορϝι δαμεντες; 820
τον δ' αϝτ' ευρυπυλος βεβλῆμενος αντιον ηῦϝδα·
ουκετι, διϝογενες πατροκλεες, αλκαρ αχαιϝων
εσσεται, αλλ' εν ναϝσι μελαινῃ̃σιν πεσεονται.
ͱοι μεν γαρ δη παντες, ͱοσοι παρος ῆ̃σαν αριστοι,
εν ναϝσιν κεαται βεβλῆμενοι, ουταμενοι τε, 825
χερσιν ͱυπο τροϝων· των δε σθενος ορνυται αιϝεν.
αλλ' εμε μεν συ σαῶσον, αγων' επι ναϝα μελαιναν·
μηροϝο δ' εκταμ' οϊστον, απ' αϝτοϝο δ' ͱαιμα κελαινον
νιδσ' ͱυδατι χλιαρῷ· επι δ' ηπια φαρμακα πασσε· 829
ϝιϝητροι μεν γαρ, ποδαλειριος ηδε μαχαϝων, 832
τον μεν ενι κλισιῃ̃σιν οϊϝομαι ͱελκος ͱεχοντα,
χρεϝιδσοντα και αϝτον αμυϝμονος ϝιϝητηρος,
κεισθαι· ͱο δ' εν πεδιῳ̃ τροϝων μενει ͱοκσυν αρεϝα. 835
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε μενοιτιοϝ' αλκιμος ͱυιος·
πως τ' αρ' εοι ταδε ϝεργα; τι ρεκσομεν, ευρυπυλ' ͱηρως;
ερχομαι, ͱοφρ' αχιλεϝι δαϝιφρονι μυϝθον ενισπιω,
ͱον νεστωρ επετελλε γερηνιος, ουρος αχαιϝων·
αλλ' ουδ' ͱως περ σεϝο μεθησω τειρομενοϝο. 840
ῆ̃, και ͱυπο στερνοϝο λαβων αγε ποιμενα λαϝων
ες κλισιην· θεραπων δε ϝιδων ͱυπεχεϝε βοϝειας.
ενθα μιν εκτανυσανς, εκ μηροϝ' εταμνε μαχαιρῃ̃
ͱοκσυ βελος περιπευκες· απ' αϝτοϝο δ' ͱαιμα κελαινον
νιδσ' ͱυδατι χλιαρῷ· επι δε ϝριδσαν βαλε πικρην, 845
χερσι διατριβσανς, οδυνηφατον, ͱη ͱοι ͱαπαντσας
εσχ' οδυνας· το μεν ͱελκος ετερσετ', επαϝσατο δ' ͱαιμα.
ως ͱο μεν εν κλισιῃ̃σι μενοιτιοϝ' αλκιμος ͱυιος M
ϝεϝαετ' ευρυπυλον βεβλῆμενον· ͱοι δ' εμαχοντο
αργειϝοι και τροϝες ͱομιλϝαδον, ουδ' αρ' εμελλεν
ταφρος ετι σχησεεν δαναων, και τειχος ͱυπερθεν. 4
ͱως δ' ͱοτ' αν εν τε κυνεσι και ανδρεσι θηρεϝτηρσιν 41
καπριος, ηε λεϝων στρεφεται, σθενεϊ βλεμεαινων,
ͱοι δε τε πυργηδον σφεϝας αϝτοϝς αρτυϝναντες
αντιοι ͱισταντται, και ακοντιδσοντι θαμειας
αιχμας εκ χειρων· τοϝο δ' ου ποτε κυϝδαλιμον κεαρ 45
ταρβεει, ουδε φοβεεται, αγῆνοριη δε μιν εκτα·
ταρφεα τε στρεφεται, στιχας ανδρων πειρητιδσων· 47
ͱως ͱεκτωρ αν' ͱομιλϝον ιων εϝελισσεθ', εταιροϝς 49

ταφρον εποτρυϝνων διαβαινεμεν· ουδε ͱοι ͱιπποι
τολμαον ῶκυποδες· μαλα δε χρεμετιδσον επ' ακρῳ M
χειλει εφεσταοτες· απο γαρ δειδισσετο ταφρος
ευρυΐ, ουτ' αρ' ͱυπερθορεεεν σχεδον, ουτε περῆσαι
ρεϝιδιη· κρῆμνοι γαρ επῆρεφεες περι παντσαν
ͱεστασαν αμφοτερωθεν· ͱυπερθεν δε σκολοπεσιν
ͱοκσυσιν ῆρῆρεε, τοϝς ͱιστασαν ͱυιες αχαιϝων
πυκνοϝς και μεγαλοϝς, δαϝιων ανδρων αλεϝωρην.
ενθ' ου κεν ρεϝα ͱιππος ͱεΰτροχον ͱαρμα τιταινων
εσβαιη, πεδσοι δε μενοινεον, ει τελεοντιν.
δη τοτε πολυδαμανς θρασυν ͱεκτορ' εϝεσπε παραστανς·
  ͱεκτορ τ', ηδ' αλλοι τροϝων αγοι, ηδ' επικουρων,
αφραδεως δια ταφρον ελαϝνομεν ῶκυας ͱιπποϝς·
ͱη δε μαλ' αργαλεη περαεεν· σκολοπες γαρ εν αϝτῇ
ͱοκσυες ͱεσταντιν, προτι δ' αϝτοϝς τειχος αχαιϝων·
ενθ' ου πως εστιν καταβημεναι, ουδε μαχεσθαι
ͱιππεϝσι· στεινος γαρ, ͱοθι τρῶσεσθαι οΐϝω.
ει μεν γαρ δη πανχυ κακα φρονεων αλαπαδσει
δσεϝς ͱυπσιβρεμετης, τροϝεσι δε βουλετ' αρηγεεν,
η τ' αν εγωγ' εθελοιμι και αϝτικα τοϝτο γενεσθαι,
νωνυμνοϝς απολεσθαι απ' αργεος ενθαδ' αχαιϝοϝς·
ει δε χ' υποστρεφσωντι, παλῖωκσις δε γενηται
εκ ναϝων, και ταφρῳ ενιπληγσωμεν ορυκτῇ,
ουκετ' επειτ' οΐϝω ουδ' αγγελον απονεεσθαι
αψσοροϝον προτι ϝαστυ, ϝελιχθεντων ͱυπ' αχαιϝων.
αλλ' αγεθ', ως αν εγων ϝεσπω, πειθωμεθα παντες·
ͱιπποϝς μεν θεραποντες ερυκοντων επι ταφρῳ,
αϝτοι δε πρυλιες, γσυν τευχεσι, θωρηχθεντες,
ͱεκτορι παντες ͱεπωμεθ' ͱαϝολϝεες· αϝταρ αχαιϝοι
ου μενεοντ', ει δη σφιν ολεθροϝο πειρατ' εφαπται.
  ͱως φατο πολυδαμανς· ϝαδε δ' ͱεκτορι μυϝθος απημων·
αϝτικα δ' εκς ͱοχεων γσυν τευχεσ' εϝαλτο χαμαδσε.
ουδε μεν αλλοι τροϝες εφ' ιππων ῆγερεθοντο,
αλλ' απο παντες οροϝσαν, επει ϝιδον ͱεκτορα διϝον.
ͱηνιͱοχῳ μεν επειτα ͱεϝῷ επετελλεν ͱεκαστος,
ͱιπποϝς ͱευ κατα κοσμον ερυκεμεν αϝθ' επι ταφρῳ·
ͱοι δε διασταντες, σφεϝας αϝτοϝς αρτυϝναντες,
πενταχα κοσμηθεντες, ͱαμ' ͱηγεμονεσ' εϝεποντο.
  ͱοι μεν ͱαμ' ͱεκτορ' ισαν και αμυϝμονι πολυδαμαντι,
ͱοι πλειστοι και αριστοι εσαν, μεμασαν δε μαλιστα
τειχος ϝρῆγσαμενοι κοιλῇσ' επι ναϝσι μαχεσθαι·
και σφιν κεβριονης τριτος ͱεσπετο· παρ δ' αρ' ͱοχεσσιν
αλλον, κεβριοναϝο χερειονα, κατλιπεν ͱεκτωρ.
των δ' ͱετερων παρις ῆρχε, και αλκαθοϝος, και αγῆνωρ·
των δε τριτων ͱελενος, και δαϝιφοβος θεοϝειδης,
ͱυιε δυω πριαμοϝο· τριτος δ' ῆν ασιος ͱηρως,

ασιος hυρτακιδης, hον αρισϐηθεν φερον hιπποι
αιθωνες, μεγαλοι, ποταμοF απο σελληεντος.
των δε τεταρτων ηρχεν hεῦς παϊς αγχισαFο
αινειας· hαμα τῷγε δυω αντηνορος hυιε,
αρχελοχος τ', ακαμανς τε, μαχης hεῢ Fειδοτε παντεης.
σαρπηδων δ' hηγησατ' αγακλειτων επικουρων,
προς δ' hελετο γλαFκον, και αρεFιον αστεροπαιον·
hοι γαρ hοι Fειδσαντο διακριδον εεναι αριστοι.
hοι δ' επει αλληλοFς αραρον τυχτῆσι βοFεσιν,
βαν ρ' ιθυς δαναων λελιFημενοι, ουδε τ' εφαντο
σχησεσθ', αλλ' εν ναFσι μελαινῃσιν πεσεεσθαι.
ενθ' αλλοι τρωFες, τηλεκλῆτοι τ' επικουροι,
βουλῇ πολυδαμαντος αμωμητοF επιθοντο·
αλλ' ουχ υρτακιδης εθελ' ασιος, ορχαμος ανδρων,
αFθι λιπεεν hιπποFς τε και hηνιhοχον θεραποντα,
αλλα συν αFτοισιν πελασεν ναFεσι θοFῇσιν,
νηπιος! ουδ' αρ' εμελλε, κακας hυπο κηρας αλυκσανς,
hιπποισιν και hοχεσσιν αγαλλομενος παρα ναFων
αψ απονοστησεεν προτι FιλFιον ανεμοεντσαν·
εισατο γαρ ναFων επ' αριστερα, τῇ περ αχαιFοι
εκ πεδιοο νισσοντο συν hιπποισιν και hοχεσσιν·
τῇ ρ' hιπποFς τε και hαρμα διηλασεν, ουδε πυλῇσιν
hευρ' επικεκλιμενας σανιδας και μακρον hοχεFα·
αλλ' αναπεπταμενας hεχον ανερες, ει τιν' hεταιρων
εκ πολεμοο φευγοντα σαωσειαν μετα ναFας.
τῇ ρ' ιθυς φρονεων hιπποFς hεχε· τοι δ' hαμ' hεποντο
hοξυα κεκλῆγοντες· εφαντο γαρ ουκετ' αχαιFοFς
σχησεσθ', αλλ' εν ναFσι μελαινῃσιν πεσεεσθαι.
νηπιοι! εν δε πυλῇσι δυ' ανερε hευρον αριστω,
τον μεν, πειριθοFοF hυϊα, κρατερον πολυποιτην,
τον δε, λεFοντεFα, βροτολοιγῷ FειFσον αρεFι·
τω μεν αρα προπαροιθε πυλαFων hυψηλαFων
hεστασαν, hως hοτε τε δρυες ορεσιν hυψικαρηνοι,
hαιτ' ανεμον μιμνοντι και hυFετον ηματα παντα,
Fριζῇσιν μεγαλῇσι διηνεκεεσ' αραρυιαι·
hως αρα τω χειρεσσι πεποιθοτες, ηδε βιηφι,
μιμνον επερχομενον μεγαν ασιον, ουδ' εφεβοντο.
hοι δ' ιθυς προς τειχος hευδμητον, βοFας αυFας
hυψοσ' ανασχομενοι, εκιον μεγαλῳ αλαλητῷ,
ασιον αμφι Fανακτα, και hιFαμενον, και ορεστην,
ασιαδην τ' ακαμαντα, θοFωνα τε, Fοινομαον τε.
hοι δ' ητοι hεFος μεν ευκνημιδας αχαιFοFς
ωρνυον, ενδον εοντες, αμυFνεσθαι περι ναFων·
αFταρ επειδη τειχος επεσσυμενοFς ενοησαν
τρωFας, αταρ δαναων γενετο hιFαχη τε φοϐος τε,
εκ δε τω αFικσαντε, πυλαFων προσθ' εμαχεσθην,

αγροτεροισι συεσσι ϝεϝοικοτε, τω τ' εν ορεσσιν M
ανδρων ηδε κυνων δεχαται κολοσυρτον ιοντα,
δοχμω τ' αͱισσοντε περι σφισι ϝαγνυτον ͱυλϝην,
πρυμνην εκταμνοντε, ͱυπαι δε τε κομπος οδοντων
γιγνεται, εις ͱο κε τις τε βαλων εκ θυϝμον ͱεληται·
ͱως των κομπεε χαλκος επι στηθεσσι φαϝεινος,
αντην βαλλομενων· μαλα γαρ κρατερως εμαχοντο,
λαϝοισιν καθυπερθε πεποιθοτες, ηδε βιηφιν.
ͱοι δ' αρα χερμαδιοισιν ͱεϋδμητων απο πυργων
βαλλον, αμυϝνομενοι σφων τ' αϝτων, και κλισιαϝων,
ναϝων τ' ωκυπορων· νιφαδες δ' ͱως πιπτον εραδσε,
ͱαστ' ανεμος δσαϝεϝς, νεφεα σκιοεντα δονησανς,
ταρφειας κατεχεϝεν επι χθονι πολυβοτειρῃ·
ͱως των εκ χειρων βελε' ερεϝον, ημεν αχαιϝων,
ηδε και εκ τροϝων· κορυθες δ' αμφ' αυϝον αϋϝτεον,
βαλλομεναι μυλακεσσι, και ασπιδες ομφαλοεσσαι.
δη ρα τοτ' ῴμωγσεν τε και ͱω πεπληγετο μηρω
ασιος ͱυρτακιδης, και αλαστησανς ϝεπος ηὖϝδα·
δσεϝ πατερ, η ρα νυ και συ φιλοψευδης ετετυχσο
πανχυ μαλ'! ου γαρ εγωγ' εφαμην ͱηροϝας αχαιϝοϝς
σχησεμεν ͱημετερον τε μενος και χειρας αατοϝς·
ͱοι δ', ͱωστε σφηκες μεσον αιϝολοι, ηε μελισσαι,
ϝοικια ποιησωνται ͱοδῷ επι παιπαλοεσσῃ,
ουδ' απολειποντιν κοιλον δομον, αλλα μενοντες
ανδρας θηρεϝτηρας, αμυϝνονται περι τεκνων·
ͱως ͱοιγ' ουκ εθελοντι πυλαϝων, και δυ' εοντε,
χασσασθαι, πριν γ' ηε κατακταμεν', ηε ͱαλωναι.
ͱως εφατ', ουδε διος πειθε φρενα ταϝτ' αγορεϝων·
ͱεκτορι γαρ ͱοι θυϝμος εβουλετο κυϝδος ορεγσαι.
ενθ' αϝ πειριθοϝοϝ ͱυῖος, κρατερος πολυποιτης,
δορϝι βαλεν δαμασον, κυνεης δια χαλκοπαρῇοο·
ουδ' αρα χαλκειη κορυς εσχεθεν, αλλα δια προ
αιχμη χαλκειη ϝρῆγσ' οστεον, ενκεφαλος δε
ενδον ͱαπανς πεπαλακτ'· εδαμασσε δε μιν μεμαϝωτα.
αϝταρ επειτα πυλωνα και ορμενον εκσεναρικσεν.
ͱυιον δ' αντιμαχοϝο λεϝοντεϝς, οδσος αρεϝος,
ͱιππομαχον βαλε δορϝι, κατα δσωστηρα τυχησανς.
αϝτις δ' εκ κολεοϝο ϝερυσσαμενος χσιφος ͱοκσυ,
αντιφατην μεν πρωτον, επαϊκσανς δι' ͱομιλϝοο,
πληγσ' αϝτοσχεδιην· ͱο δ' αρ' ͱυπτιος ουδει ερειδσθη.
αϝταρ επειτα μενωνα, και ͱιϝαμενον, και ορεστην,
παντας επασσυτεροϝς πελασε χθονι πολυβοτειρῃ.
ͱοφρ' ͱοι τοϝς εναριδσον απ' εντεα μαρμαιροντα,
τοφρ' ͱοι πολυδαμαντι και ͱεκτορι κοϝροι ͱεποντο,
ͱοι πλειστοι και αριστοι εσαν, μεμασαν δε μαλιστα
τειχος τε ϝρῆγσαι, και ενιπρησθαι πυρι ναϝας·

hοι ῥ' ετι μερμηριδσον, εφεσταοτες παρα ταφρῳ· M
ορνιχς γαρ σφιν επηλθε περῆσεμεναι μεμαFοτεσιν,
αιετος hυπσιπετης, επ' αριστερα λαFον εεργων,
φοινῆεντα δρακοντα φερων ονυχεσι πελωρον,
δσαFον, ετ' ασπαιροντα· και ουπω ληθετο χαρμης·
κοπτσε γαρ αFτον hεχοντα κατα στηθος, παρα δειρην,
ιδνωθεις οπισω· hο δ' απο hεθεν hηκε χαμαδσε,
αλγησανς οδυνῆσι, μεσῳ δ' ενι καββαλ' hομιλFῳ·
αFτος δε κλανγσανς πετετο πνοFῆσ' ανεμοFο.
τροFες δ' ερρῖγησαν, επει Fιδον αιFολον οφιν
κειμενον εν μεσσοισι, διος τερας αιγιFοχοFο.
δη τοτε πολυδαμανς θρασυν hεκτορ' εFεσπε παραστανς·
hεκτορ, αFει μεν πως μοι επιπλησσεις αγορῆσιν
εσθλα φραδσομενῳ· επει ουδε μεν ουδε FεFοικεν,
δημον εοντα παρεκς αγορεFεμεν, ουτ' ενι βουλῆ,
ουτε ποτ' εν πολεμῳ, σον δε κρατος αιFεν αFεχσεεν.
νῦν δ' αFτ' εκσFερεω, hως μοι δοκε' εεναι αριστα.
μη ιομεν δαναοισι μαχησομενοι περι ναFων·
hῶδε γαρ εκτελεεσθαι οϊFομαι, ει hετεον γε
τροFεσιν hοδ' ορνιχς ηλθε περῆσεμεναι μεμαFοτεσιν,
αιετος hυπσιπετης, επ' αριστερα λαFον εεργων,
φοινῆεντα δρακοντα φερων ονυχεσι πελωρον,
δσαFον· hαφαρ δ' απεFῆκε, παρος φιλα Fοικι' hικεσθαι,
ουδ' ετελεσσε φερων δομεναι τεκεεσιν hεFοισιν·
hως hημεες, ειπερ κε πυλας και τειχος αχαιFων
Fρῆγσομεθα σθενεϊ μεγαλῳ, Fειχσωντι δ' αχαιFοι,
ου κοσμῳ παρα ναFφιν ελευσομεθ' αFτα κελευθα·
πολλοFς γαρ τροFων καταλειπσομεν, hοFς κεν αχαιFοι
χαλκῳ δαFιωσωντιν αμυFνομενοι περι ναFων.
hῶδε χ' υποκρῖναιτο θεοπροπος, hος σαφα θυFμῳ
Fῆδειη τεραων, και hοι πειθοιατο λαFοι.
τον δ' αρ' hυποδρα Fιδων προσεφη κορυθαιFολος hεκτωρ·
πολυδαμαν, συ μεν ουκ ετ' εμοι φιλα ταFτ' αγορεFεις·
Fοισθα και αλλον μυFθον αμεινονα τοοδε νοησαι.
ει δ' hετεον δη τοFτον απο σπουδης αγορεFεις,
εκς αρα δη τοι επειτα θεοι φρενας ὤλεσαν αFτοι,
hος κελεαι δσῆνος μεν εριγδουποFο λαθεσθαι
βουλεων, hας τε μοι αFτος hυπεσχετο και κατενευσεν.
τυνη δ' οιFωνοισι τανυπτερυγεσι κελεFεις
πειθεσθαι· των ουτι μετατρεπομ', ουδ' αλεγιδσω,
ει κ' επι δεχσι' ιωντι προς ῆοα τ' ῆελιον τε,
ειτ' επ' αριστερα τοιγε, ποτι δσοφον ῆεροεντα.
hημεες δε μεγαλοFο διος πειθωμεθα βουλῆ,
hος παντεσι θνῆτοισι και αθανατοισι Fανασσει.
hεις οιFωνος αριστος, αμυFνεσθαι περι πατρης.
τιπτε συ δεδDοικας πολεμον και δαFιοτητα;

ειπερ γαρ κ' αλλοι γε περικτεινωμεθα παντες
ναFσιν επ' αργειFων, σοι δ' ου δδεος εστ' απολεσθαι· M
ου γαρ τοι κραδιη μενεδαFιος, ουδε μαχημων.
ει δε συ δαFιοτητος αφεχσεαι, ηε τιν' αλλον
παρφαμενος Fεπεεσιν αποστρεφσεις πολεμοFο,
αFτικ' εμῷ ͱυπο δορFι τυπενς απο θυFμον ολεσσεις.
ͱως αρα φωνησανς ͱηγησατο· τοι δ' ͱαμ' ͱεποντο
Fηχῇ θεσπεσιῃ· επι δε δsεFς τερπικεραυνος
ωρσεν απ' ιδαιων ορεων ανεμοFο θυFελλαν,
ͱη ρ' ιθυς ναFων κονιFην φερεν· αFταρ αχαιFων
θελγε νοον, τροFεσιν δε και ͱεκτορι κυFδος οπαδσεν.
τοο περ δη τεραεσι πεποιθοτες, ηδε βιηφι,
Fρηγνυσθαι μεγα τειχος αχαιFων πειρητιδσον.
κροσσας μεν πυργων Fερυον, και ερειπον επαλκσιας,
στηλας τε προβλητας εμοχλεFον, ͱας αρ' αχαιFοι
πρωτας εν γαιῃ θεσαν εσμεναι ͱεχματα πυργων.
τας ͱοιγ' αFFερυον, ͱελποντο δε τειχος αχαιFων
Fρηγσεμεν· ουδε νυ πω δαναFοι χαδσοντο κελευθοο·
αλλ' ͱοιγε Fρινοισι βοFων φρακσαντες επαλκσιας,
βαλλον απ' αFταFων δαFιοFς ͱυπο τειχος ιοντας.
αμφοτερω δ' αιFαντε κελεFτιαοντ' επι πυργων
παντοσε φοιτητην, μενος οτρυFνοντες αχαιFων·
αλλον μειλιχιοισ', αλλον στερεοισι Fεπεσσιν
νεικεον, ͱοντινα πανχυ μαχης μεθιͱεντα Fιδοιεν·
ω φιλοι, αργειFων ͱος τ' εκσͱοχος, ͱος τε μεσηενς,
ͱος τε χερειοτερος· επει ουπω παντες ͱομοιοι
ανερες εν πολεμῳ· νυν επλετο Fεργον ͱαπαντσιν·
και δ' αFτοι τοδε ποο γινωσκετε· μη τις οπισσω
τετραφθω προτι ναFας ͱομοκλητηρος ακοFων·
αλλα προσω ͱιͱεσθε, και αλληλοισι κελεσθε,
αι κεν δsεFς δωητιν ολυνπιος αστεροπητης,
νεικος αποθσαμενοFς, δαFιοFς προτι Fαστυ διεσθαι.
ͱως τωγε προβαοντε μαχην οτρυFνον αχαιFων.
των δ', ͱωστε νιφαδες χιονος πιπτωντι θαμειαι
ͱηματι χειμεριῳ, ͱοτε τ' ωρετο μητιετα δsεFς
νιφεμεν ανθρωποισι, νιφαFσκομενος ͱεFα κηλα·
κοιμησανς δ' ανεμοFς χεFει ενπεδον, ͱοφρα καλυπτσῃ
ͱυπσηλων ορεων κορυφας και πρηονας ακροFς·
ͱως των αμφοτερωσε λιθοι ποταοντο θαμειαι,
ͱαι μεν αρ' ες τροFας, ͱαι δ' εκ τροFων ες αχαιFοFς
βαλλομενων· το δε τειχος ͱυπερ παν δουπος ορωρεεν.
ουδ' αν πω τοτε γε τροFες και φαιδιμος ͱεκτωρ
τειχεος εFρηγσαντο πυλας και μακρον ͱοχεFα,
ει μη αρ' ͱυιον ͱεFον σαρπηδονα μητιετα δsεFς
ωρσεν επ' αργειFοισι, λεFονθ' ως βοFσι Fελικσιν.
αFτικα δ' ασπιδα μεν προσθ' εσχετο παντοσε Fεισ Fην,

καλην, χαλκειην, εξηλατον· ͱην αρα χαλκεϝς
ηλασεν, εντοσθεν δε βοϝειας ραπτσε θαμειας, M
χρυσειῆς ϝραβδοισι διηνεκεσιν περι κυκλον·
την αρ᾽ ͱογε προσθε σχομενος, δυο δορϝε τινασσων
βη ρ᾽ ιμεν, ͱωστε λεϝων ορεσιτροφος, ͱοστ᾽ επιδεϝης
δηρον εῆ κρεαων, κελεται δε ͱε θυϝμος αγῆνωρ,
μηλων πειρῆσοντα, και ες πυκινον δομον ελθεεν·
ειπερ γαρ χ᾽ ευρητι παρ᾽ αϝτοφι βω̃τορας ανδρας
γσυν κυσι και δορϝεσι φυλασσοντας περι μηλα,
ου ρα τ᾽ απειρῆτος μεμονε σταθμοϝο διεσθαι·
αλλ᾽ ͱογ᾽ αρ᾽ η᾽ ͱαρπακσε μεθαλμενος, ηε και αϝτος
εβλῆτ᾽ εν πρω̃τοισι θοϝης απο χειρος ακοντι·
ͱως ρα τοτ᾽ αντιθεον σαρπηδονα θοϝμος ανϝῆκεν
τειχος επαϝικσαι, δια τε ϝρῆγσασθαι επαλκσιας.
αϝτικα δε γλαϝκον προσεφη, παιδ᾽ ͱιππολοχοϝο·
γλαϝκε, τιη δη νοϝι τετιϝμῆμεσθα μαλιστα
ͱεδρῆ τε, κρεασιν τ᾽, ηδε πλειοις δεπαεσιν,
εν λυκιῃ; παντες δε, θεοϝς ͱως, εισͱοραοντι,
και τεμενος νεμομεσθα μεγα χσανθοϝο παρ᾽ ͱοχθας,
καλον, φυταλιης και αροϝρης πυϝροφοροϝο;
τῷ νῦν χρη λυκιοισι μετα πρω̃τοισιν εοντας
ͱεσταμεν, ηδε μαχῆς καϝστειρης αντιβολησαι·
ͱοφρα τις ͱῷδε ϝεπῃ λυκιων πυκα θωρηκταϝων,
ου μαν ακλεεες λυκιην κατακοιρανεοντιν
ͱημετεροι βασιλεϝες, εδοντι τε πιϝονα μηλα,
ϝοινον τ᾽ εκσαιτον, μελιϝηδεα· αλλ᾽ αρα και ϝις
εσθλη, επει λυκιοισι μετα πρω̃τοισι μαχονται.
ω πεπον, ει μεν γαρ πολεμον περι τονδε φυγοντε,
αιϝει δη μελλοιμεν αγηρω τ᾽ αθανατω τε
εσσεσθ᾽, ουτε κεν αϝτος ενι πρω̃τοισι μαχοιμην,
ουτε κε σε στελλοιμι μαχην ες κυϝδιανειραν·
νῦν δ᾽, ενπης γαρ κηρες εφεσταντιν θανατοϝο
μυριαι, ͱας ουκ εστι φυγεεν βροτον, ουδ᾽ ͱυπαλυκσαι,
ιομεν· η τεῷ ευχος ορεγσομεν, ηε τις ͱημῖν.
ͱως εφατ᾽· ουδε γλαϝκος απετραπετ᾽, ουδ᾽ απιθησεν.
τω δ᾽ ιθυς βητην λυκιων μεγα ϝεθνος αγοντε.
τοϝς δε ϝιδων ρῖγησ᾽ ͱυιος πετεοϝο μενεσθεϝς·
τοο γαρ δη προς πυργον ισαν κακοτητα φεροντες.
παπτῆνεν δ᾽ ανα πυργον, αχαιϝων ει κε ϝιδοιτο
ͱηγεμονων τινα, ͱοι τε ϝαρην ͱεταροισι τ᾽ αμυϝναι·
ες δ᾽ ενοησ᾽ αιϝαντε δυω, πολεμοϝ᾽ ακορητω,
ͱεσταοτας, τευκρον τε νεϝον κλισιηθεν ιοντα
ενγυθεν· αλλ᾽ ου πως ͱοι εην βοαοντι γεγωνεεν·
τοσος γαρ κτυπος ῆεν, αϝυϝτη δ᾽ ουρανον ͱικεν,
βαλλομενων σακεων τε και ͱιπποκομων τρυφαλειων
και πυλεων· παντσας γαρ επῷχατο· τοι δε κατ᾽ αϝτας

hισταμενοι πειρῷντο βιῃ Fρῆγσαντες εσελθεεν.
αιπσα δ' επ' αιFαντα προϊFει κηρυκα θοFω̃την·
ερχεο, διFε θοFῶτα, θεFων αιFαντε καλεσσον,
αμφοτερω μεν μαλλον· ho γαρ χ' οχ' αριστον hαπαντων
ειη, επει ταχα τῆδε τετευχσεται αιπυς ολεθρος·
hῷδε γαρ εβριθσαν λυκιων αγοι, hοι το παρος περ
δσαχραFεες τελεθοντι κατα κρατερας hυσμινας.
ει δε σφιν και εκειθι πονος και νεικος ορω̃ρεν,
αλλα περ οιος ιτω τελαμωνιος αλκιμος αιFαυς.
hως εφατ'· ουδ' αρα hοι κηρυκς απιθησεν ακοFσαυς,
βη δε θεFεεν παρα τειχος αχαιFων χαλκοχιτώνων·
στη δε παρ' αιFαντεσι κιων, ειθαρ δε προσῆυFδα·
αιFαντ', αργειFων hηγητορε χαλκοχιτώνων,
ῆνωγεν πετεοFο διοτρεφεος φιλος hυιος
κεισ' ιμεν, hοφρα πονοFο μινυνθα περ αντιασητον·
αμφοτερω μεν μαλλον· ho γαρ χ' οχ' αριστον hαπαντων
ειη, επει ταχα κειθι τετευχσεται αιπυς ολεθρος·
hῷδε γαρ εβριθσαν λυκιων αγοι, hοι το παρος περ
δσαχραFεες τελεθοντι κατα κρατερας hυσμινας.
ει δε και ενθαδε περ πολεμος και νεικος ορω̃ρεν,
αλλα περ οιος ιτω τελαμωνιος αλκιμος αιFαυς.
hως εφατ'· ουδ' απιθησε μεγας τελαμωνιος αιFαυς,
αFτικα FιλFιαδην Fεπεα πτεροεντα προσῆυFδα·
αιFαν, σφοFι μεν αFθι, συ και κρατερος λυκομηδης,
hεσταοτες δαναοFς οτρυνετε Fῖφι μαχεσθαι·
αFταρ εγω κεισ' ειμι, και αντιαω πολεμοFο·
αιπσα δ' ελευθσομαι αFτις, επην hευ τοισ' επαμυFνω.
hως αρα φω̃νησαυς απεβη τελαμωνιος αιFαυς,
και hοι τευκρος hαμ' ῆε κασιγνῆτος και hοπατρος·
τοις δ' hαμα πανδιFων τευκροο φερε καμπυλα τοκσα.
hοι δ' επ' επαλκσιας βαινον, ερεμνῇ λαιλαπι FισFοι,
ῖφθῖμοι λυκιων hηγητορες ηδε μεδοντες·
γσυν δ' εβαλοντο μαχεσθαι εναντιον, ῶρτο δ' αFυFτη.
αιFαυς δε πρω̃τος τελαμωνιος ανδρα κατεκτα
σαρπηδοντος hεταιρον, επικλεεα μεγαθυFμον,
μαρμαρῳ ακριοεντι βαλων, hος τειχεος εντος
κειτο μεγας παρ' επαλκσιν hυπερτατος· ουδε χ' ε ρεFα
χειρεσιν αμφοτερῃς φεροι ανηρ, ουδε μαλ' hηβεω̃ν,
hοιοι νυ̃ν βροτοι εντ'· ο δ' αρ' hυπσοθεν ενβαλ' αFῆρανς·
θλασσε δε τετραφαλον κυνεην, γσυν δ' οστε' αραγσεν
πανθ' αμυδις κεφαλης· ho δε Fαρνευτηρι FεFοικως
καππεσ' αφ' υπσηλοο πυργοο, λιπε δ' οστεα θυFμος.
τευκρος δε γλαFκον, κρατερον παιδ' hιππολοχοFο,
hιῷ επεσσυμενον βαλε τειχεος hυπσηλοFο,
hῇ Fιδε γυμνωθεντα βραχιFον'· επαFσε δε χαρμης.
αψ δ' απο τειχεος hαλτο λαθων, hινα μη τις αχαιFων

βλήμενον αθρησειε, και ευχεταοιτο ϝεπεεσσιν. M
σαρπηδοντι δ' αχος γενετο, γλαϝκοϝ απιοντος,
αϝτιχ' επει τ' ενοησεν· hομως δ' ου ληθετο χαρμης·
αλλ' hογε θεστοριδην αλκμαϝονα δορϝι τυχησας
νυξ', εκ δ' εσπασεν εγχος· hο δ' hεσπομενος πεσε δορϝι
πρηνης, αμφι δε hοι βραχε τευχεα ποικιλα χαλκῷ.
σαρπηδων δ' αρ' επαλξιν hελων χερσι στιβαρῇσιν
hελχ', η δ' hεσπετο πασσα διαμπερες· αϝταρ hυπερθεν
τειχος εγυμνωθη, πολεεσσι δ' εθηκε κελευθον.
τον δ' αιϝας και τευκρος hαμαρτησανθ', ο μεν hιϝῷ
βεβλῆκει τελαμῶνα περι στηθεσσι φαϝεινον
ασπιδος αμφιβροτης· αλλα δϝεϝς κηρας αμυϝνεν
παιδος hεϝοο, μη ναϝσιν επι πρυμνῇσι δαμειη.
αιϝας δ' ασπιδα νυξεν εφαλμενος· hη δε δια προ
ηλυθεν εγχειη, στυφελιξε δε μιν μεμαϝῶτα·
χῶρησεν δ' αρα τυτθον επαλξιος, ουδ' hογε παμπαν
χαζετ', επει hοι θυϝμος εϝελπετο κυϝδος hαρεσθαι.
κεκλετο δ' αντιθεοισι ϝελιξαμενος λυκιοισιν·
ω λυκιοι, τι δ' αρ' hῶδε μεθιετε θοϝριδος αλκης;
αργαλεον δε μοι εστι, και ἰφθίμῳ περ εοντι,
μουνῷ ϝρῆγσαμενῷ, θεσθαι παρα ναϝσι κελευθον·
αλλ' εφομαρτεετε· πλεονων δη ϝεργον αμεινον.
hως εφαθ'· οι δε ϝανακτος hυποδδειδσαντες hομοκλην
μαλλον επεβρισαν βουληφορον αμφι ϝανακτα.
αργειϝοι δ' hετερωθεν εκαρτυϝναντο φαλαγγας
τειχεος εντοσθεν, μεγα δε σφισ' εφαινετο ϝεργον.
ουτε γαρ ἰφθῖμοι λυκιοι δαναων εδυναντο
τειχος ϝρῆγσαμενοι θεσθαι παρα ναϝσι κελευθον·
ουτε ποτ' αιχμῆται δαναοι λυκιοϝς εδυναντο
τειχεος αψ ωσασθαι, επει τα πρῶτ' επελασθεν.
αλλ' hωστ' αμφ' ουροισι δυ' ανερε δηριαεσθον,
μετρ' εν χερσιν hεχοντες, επιξυνῷ εν αροϝρῇ,
hω τ' ολιγῷ ενι χῶρῷ εριδσητον περι ϝεισϝης·
hως αρα τοϝς διεϝεργον επαλξιες· hοι δ' hυπερ αϝτεων
δαϝιῶν αλληλων αμφι στηθεσσι βοϝειας·
πολλοι δ' ουταδσοντο κατα χροα νηλεϊ χαλκῷ.
παντῇ δη πυργοι και επαλξιες hαιματι φῶτων
ϝεϝραδατ' αμφοτερωθεν απο τρωϝων και αχαιϝων.
αλλ' ουδ' hως εδυναντο φοβον ποιησαι αχαιϝων·
αλλ' hεχον, hωστε ταλαντα γυνη χερνῆτις αληθης,
hητε σταθμον hεχουσα και ειριον, αμφις ανϝελκει
ϝεισϝαδσοντσ', hινα παιδσιν αϝεικεα μισθον hαρηται.
hως μεν των επι ϝεισϝα μαχη τετατο πτολεμος τε·
πριν γ' hοτε δη δϝεϝς κυϝδος hυπερτερον hεκτορι δῶκεν
πριαμιδῃ, hος πρῶτος εσhῆλατο τειχος αχαιϝων.
ῆϝυσεν δε διαπρυσιον τρωϝεσσι γεγῶνως·

ορνυσθ', ͱιπποδαμοι τροϝες· ϝρηγνυσθε δε τειχος
αργειϝων, και ναϝεσιν ενιͱετε θεσπιδαϝες πυρ. M
ͱως φατ' εποτρυϝνων· ͱοι δ' εϝασι παντες ακοϝον,
ιθυϝσαν δ' επι τειχος ͱαϝολϝεες· ͱοι μεν επειτα
κροσσαϝων επεβαινον, αχαχμενα δορϝαθ' εχοντες.
ͱεκτωρ δ' ͱαρπακσανς λαϝαν φερεν, ͱος ρα πυλαϝων
ͱεστηκεε προσθεν, πρυμνος, παχυς, αϝταρ ͱυπερθεν
ͱοκσυς εη̃ν· τον δ' ου κε δυ' ανερε δημοϝ αριστω
ρεϝιδιως εφ' αμαγσαν απ' ουδεος οχλισσειαν,
ͱοιοι νυν βροτοι ενθ'· ο δε μιν ρεϝ επαλλε και οιος.
ͱως δ' ͱοτε ποιμην ρεϝα φερει ποκον αρσενος οϝιος,
χειρι λαβων ͱετερη̃, ολιγον δε μιν αχθος επειγει·
ͱως ͱεκτωρ ιθυς σανιδων φερε λαϝαν αϝη̃ρανς,
ͱαι ρα πυλας ερυϝοντο πυκα στιβαρως αραρυιας,
δικλιδας, ͱυπσηλας· δοιοι δ' εντοσθεν ͱοχεϝες
εσχον επη̃μοιβοι, μια δε κλεϝις επαρη̃ρεεν.
στη δε μαλ' ενγυς ιων, και ερεισσαμενος βαλε μεσσας,
ϝρη̃γσε δ' απ' αμφοτεροϝς θαιροϝς· πεσε δε λιθος εισω̃
βριθοσυνη̃, μεγα δ' αμφι πυλαι μυκον· ουδ' αρ' ͱοχεϝες
εσχεθετην, σανιδες δε διετμαγεν αλλυδις αλλη
λαϝος ͱυπο ρι̃πης· ͱο δ' αρ' εσθορε φαιδιμος ͱεκτωρ,
νυκτι θοϝη̃ ͱαταλαντος ͱυπω̃πι'· ελαμπε δε χαλκω̃
σμερδαλεω̃, τον εϝεστο περι χροϊ· δοια δε χερσιν
δορϝ' ͱεχεν· ουκ αν τις μιν ερυκακοι αντιβολησανς,
νοσφι θεων, ͱοτ' εσͱαλτο πυλας· πυρι δ' οσσ' εδεδη̃εεν.
κεκλετο δε τροϝεσι ϝελικσαμενος καθ' ομιλϝον
τειχος ͱυπερβαινεεν· τοι δ' οτρυϝνοντι πιθοντο.
αϝτικα δ' ͱοι μεν τειχος ͱυπερβασαν, ͱοι δε κατ' αϝτας
ποιητας εσεχυ̃ντο πυλας· δαναοι δ' εφοβηθεν
ναϝας ανα γλαφυρας· ͱομαδος δ' αλιϝαστος ετυχθη.
δσεϝς δ' επει ω̃ν τροϝας τε και ͱεκτορα ναϝσι πελασσεν, N
τοϝς μεν εϝα̃ παρα τη̃σι πονον θ' εχεμεν και οϊζσυν
νωλεμεως· αϝτος δε παλιν τρεπεν οσσε φαϝεινω,
νοσφιν εφ' ιπποπολων θρεϝικων καθορω̃μενος αιαν.
ες τροϝιην δ' ου πανπαν ετι τρεπεν οσσε φαϝεινω·
ου γαρ ͱογ' αθανατων τιν' ειϝελπεθ' εϝον κατα θυϝμον
ελθοντ', η τροϝεσιν αρηγεμεν, η δαναοισιν.
ουδ' αλαϝοσκοπιην εσχε κρεϝων ενοσιχθων·
και γαρ ͱο θαϝμαδσων ͱηστο πτολεμον τε μαχην τε
ͱυπσοϝ επ' ακροτατης κορυφης σαμοϝ ͱυλϝηεσσης,
θρεϝικιης· ενθεν γαρ εφαινετο πανσα μεν ιδη,
φαινετο δε πριαμοϝο πολις, και ναϝες αχαιϝων.
ενθ' αρ' ͱογ' εκς ͱαλος ͱεδσετ' ιων, ελεαιρε δ' αχαιϝοϝς
τροϝεσι δαμναμενοϝς, διϊ δε κρατερως ενεμεσα.
αϝτικα δ' εκς ορεος κατεβησατο παιπαλοεντος,
κραιπνα ποσι προβιβανς· τρεμε δ' ορεα μακρα και ͱυλϝη

ποσσιν ͱυπ' αθανατοισι ποσειδαϝῶνος ιοντος.
τρις μεν ορεγσατ' ιων, το δε τετρατον ͱικετο τεκμωρ,
αιγας· ενθα δε ͱοι κλυτα δῶματα βενθεσι λιμνης,
χρυσεα, μαρμαιροντα τετευχαται, αφθιτα τ' αιϝει.
ενθ' ελθων, ͱυφ' οχεσσι τιτυσκετο χαλκοποδ' ͱιππω,
ὠκυπετα, χρυσέῃσι ϝεθειρῇσιν κομαοντε.
χρυσον δ' αϝτος εδυϝνε περι χροΐ· γεντο δ' ͱιμασθλην
χρυσειην, ͱεΰτυχτον, ͱεϝοο δ' επεβησατο διφροο·
βη δ' ελαεεν επι κυϝματ'· αταλλε δε κητε' ͱυπ' αϝτοο
παντοθεν εκ κεϝθμων, ουδ' ἠγνώησε ϝανακτα·
γηθοσυνῃ δε θαλασσα διͱιστατο· τοι δ' επετοντο
ριμφα μαλ', ουδ' ͱυπενερθ' εδιαινετο χαλκεος αγσων.
εστι δε τι σπεϝος ευρυ βαθυιης βενθεσι λιμνης,
μεσσηγυς τενεδοϝο και ιμβροϝο παιπαλοεντσης·
ενθ' ͱιπποϝς εστησε ποσειδαϝων ενοσιχθων,
λυϝσανς εκς ͱοχεων, παρα δ' ανβροσιον βαλεν ἦδαρ
εδμεναι· αμφι δε ποσσι πεδας εβαλε χρυσειας,
αϝρῆγτοϝς, αλυτοϝς, ͱοφρ' ενπεδον αϝθι μενοιεν
νοστησαντα ϝανακτα· ͱο δ' ες στρατον ῷχετ' αχαιϝων.
τροϝες δε φλογι ϝεισϝοι ͱαϝολϝεες, ηε θυϝελλῃ,
ͱεκτορι πριαμιδῃ αμοτον μεμαϝῶτες ͱεποντο,
αβρομοι, αυϝιϝαχοι· ͱελποντο δε ναϝας αχαιϝων
ͱαιρησεεν, κτενεεεν δε παρ' αϝτοφι παντας αχαιϝοϝς·
αλλα ποσειδαϝων γαιηͱοχος, εννοσιγαιος,
αργειϝοϝς ὤτρυϝνε, βαθυιης εκς ͱαλος ελθων,
ϝεισαμενος καλχαντι δεμας και ατειρεα φωνην·
αιϝαντε πρώτω προσέφη, μεμαϝῶτε και αϝτω·
αιϝαντε, σφοϝε μεν κε σαώσετε λαϝον αχαιϝων,
αλκης μνησαμενω, μηδε κρυεροϝο φοβοϝο.
αλλῃ μεν γαρ εγωγ' ου δεδδια χειρας ααπτοϝς
τροϝων, ͱοι μεγα τειχος ͱυπερ κατεβησαν ͱομιλϝῳ·
ͱεχσοντιν γαρ ͱαπαντας ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι·
τῃ δε δη αινοτατον περιδεδδια, μη τι παθωμεν,
ͱῃ ρ' ͱογ' ͱο λυσσώδης, φλογι ϝεικελος, ͱηγεμονεϝει.
σφοϝιν δ' ͱῶδε θεῶν τις ενι φρεσι ποιησειεν,
αϝτω θ' εσταμεναι κρατερως, και ανωγεμεν αλλοϝς·
τῷ κε και εσσυμενον περ ερωϝησαιτ' απο ναϝων
ὠκυπορων, ει και μιν ολυνπιος αϝτος εγειρει.
ἦ, και σκηπανιῳ γαιηͱοχος εννοσιγαιος
αμφοτερω κεκοπως πλησεν μενεος κρατεροϝο,
γυια δ' εθηκεν ελαφρα, ποδας, και χειρας ͱυπερθεν.
αϝτος δ', ͱωσθ' ιερηκς ὠκυπτερος ὦρτο πετεσθαι,
ͱος ρα τ' απ' αιγιλιπος πετρης περιμηκεος ͱαρθενς
ͱορμησῃ πεδιοϝο διωκεμεν ορνεον αλλο·
ͱως απο των ἤͱιχσε ποσειδαϝων ενοσιχθων.
τοιιν δ' εγνω προσθεν ͱο ϝιλϝεϝος ταχυς αιϝανς,

ορνυσθ', ͱιπποδαμοι τροϝες· ϝρηγνυσθε δε τειχος
αργειϝων, και ναϝεσιν ενιͱετε θεσπιδαϝες πυρ. M
ͱως φατ' εποτρυϝνων· ͱοι δ' οϝασι παντες ακοϝον,
ιθυϝσαν δ' επι τειχος ͱαϝολϝεες· ͱοι μεν επειτα
κροσσαϝων επεβαινον, ακαχμενα δορϝαθ' εχοντες.
ͱεκτωρ δ' ͱαρπαξαις λαϝαν φερεν, ͱος ρα πυλαϝων
ͱεστηκει προσθεν, πρυμνος, παχυς, αϝταρ ͱυπερθεν
ͱοξυς εην· τον δ' ου κε δυ' ανερε δημοϝ' αριστω
ρεϝιδιως εφ' αμαξαν απ' ουδεος οχλισσειαν,
ͱοιοι νυν βροτοι ενθ'· ο δε μιν ρεϝ' επαλλε και οιος.
ͱως δ' ͱοτε ποιμην ρεϝα φερει ποκον αρσενος οϝιος,
χειρι λαβων ͱετερῃ, ολιγον δε μιν αχθος επειγει·
ͱως ͱεκτωρ ιθυς σανιδων φερε λαϝαν αϝηρας,
ͱαι ρα πυλας ερυϝοντο πυκα στιβαρως αραρυιας,
δικλιδας, ͱυψηλας· δοιοι δ' εντοσθεν ͱοχεϝες
εσχον επημοιβοι, μια δε κληϝις επαρηρειν.
στη δε μαλ' εγγυς ιων, και ερεισαμενος βαλε μεσσας,
ϝρηξε δ' απ' αμφοτεροϝς θαιροϝς· πεσε δε λιθος εισω
βριθοσυνῃ, μεγα δ' αμφι πυλαι μυκον· ουδ' αρ' ͱοχεϝες
εσχεθετην, σανιδες δε διετμαγεν αλλυδις αλλη
λαϝος ͱυπο ριπης· ͱο δ' αρ' εσθορε φαιδιμος ͱεκτωρ,
νυκτι θοϝῃ ͱαταλαντος ͱυπωπι· ελαμπε δε χαλκῳ
σμερδαλεῳ, τον εϝεστο περι χροϊ· δοια δε χερσιν
δορϝ' ͱεχεν· ουκ αν τις μιν ερυκακοι αντιβολησανς,
νοσφι θεων, ͱοτ' εσͱαλτο πυλας· πυρι δ' οσσ' εδεδϝεεν
κεκλετο δε τροϝεσι ϝελιξαμενος καθ' ομιλϝον
τειχος ͱυπερβαινεεν· τοι δ' οτρυϝνοντι πιθοντο.
αϝτικα δ' ͱοι μεν τειχος ͱυπερβασαν, ͱοι δε κατ' αϝτας
ποιητας εσεχυντο πυλας· δαναοι δ' εφοβηθεν
ναϝας ανα γλαφυρας· ͱομαδος δ' αλιϝαστος ετυχθη.
δσεϝς δ' επει ων τροϝας τε και ͱεκτορα ναϝσι πελασσεν, N
τοϝς μεν εϝα παρα τῃσι πονον θ' εχεμεν και οϊζυν
πολεμεως· αϝτος δε παλιν τρεπεν οσσε φαϝεινω,
νοσφιν εφ' ιπποπολων θρεϝικων καθορωμενος αιαν.
ες τροϝιην δ' ου πανπαν ετι τρεπεν οσσε φαϝεινω·
ου γαρ ͱογ' αθανατων τιν' ειελπεθ' εϝον κατα θυϝμον
ελθοντ', η τροϝεσιν αρηγεμεν, η δαναοισιν.
ουδ' αλαϝοσκοπιην εσχε κρεϝων ενοσιχθων·
και γαρ ͱο θαϝμαδσων ͱηστο πτολεμον τε μαχην τε
ͱυψοϝ επ' ακροτατης κορυφης σαμοϝ ͱυλϝηεσσης,
θρεϝικιης· ενθεν γαρ εφαινετο παντσα μεν ιδη,
φαινετο δε πριαμοϝο πολις, και ναϝες αχαιϝων.
ενθ' αρ' ͱογ' εκς ͱαλος ͱεδσετ' ιων, ελεαιρε δ' αχαιϝοϝς
τροϝεσι δαμναμενοϝς, διϊ δε κρατερως ενεμεσα.
αϝτικα δ' εκς ορεος κατεβησατο παιπαλοεντος,
κραιπνα ποσι προβιβανς· τρεμε δ' ορεα μακρα και ͱυλϝη

αιπσα δ' αϱ' αιϝαντα προσεφη τελαμωνιον ͱυιον· N
αιϝαν, επει τις νοϝι θεων, ͱοι ολυνπον ͱεχοντιν,
μαντεϊ ϝειδομενος κελεται παρα ναϝσι μαχεσθαι,
ουδ' ͱογε καλχανς εστι, θεοπροπος οιϝωνιστης·
ιθματα γαϱ μετοπισθε ποδων ηδε κνημαϝων
ρεϝ' εγνων απιοντος, αριγνωτοι δε θεοι πεϱ·
και δ' εμοι αϝτῷ θυϝμος ενι στηθεσσι φιλοισιν
μαλλον εφορμαεται πολεμιδσεμεν ηδε μαχεσθαι,
μαιμαϝοντι δ' ενερθε ποδες και χειϱες ͱυπερθεν.
τον δ' απαμειβομενος πϱοσεφη τελαμωνιος αιϝανς·
ͱοϝτῷ νυν και εμοι περι δορϝατι χειρες ααπτοι
μαιμαϝοντιν· εμοι μενος ωρορε· νερθε ποδεσιν
εσσυμαι αμφοτεϱοισι· μενοιναϝω δε και οιος
ͱεκτορι πριαμιδῃ αμοτον μεμαϝωτι μαχεσθαι.
ͱως ͱοι μεν τοιαϝτα προς αλληλοϝς αγορεϝον,
χαρμῃ γηθοσυνοι, την σφιν θεος ενβαλε θυϝμῷ.
τοφρα δε τοϝς οπιθεν γαιηͱοχος ωρσεν αχαιϝοϝς,
ͱοι παρα ναϝσι θοϝῃσιν ανεπσυϝχον φιλον ητορ·
των ρ' ͱαμα τ' αργαλεῳ καματῳ φιλα γυι' ελελυντο,
και σφιν αχος κατα θυϝμον εγιγνετο, δερκομενοισιν
τροϝας, τοι μεγα τειχος ͱυπερ κατεβησαν ͱομιλϝῳ.
τοϝς ͱοιγ' εισͱοραοντες, ͱυπ' οφρυσι δακρυϝα λειβον·
ου γαρ εφαν φευγσεσθαι ͱυπ' εκ κακοϝ· αλλ' ενοσιχθων
ρεϝα μετεισαμενος κρατερας ωτρυϝνε φαλαγγας.
τευκϱον επι πρωτον και λεϝιτον ηλθε κελεϝων,
πηνελαϝον θ' ηροϝα, θοϝαντα τε, δαϝιπυϱον τε,
μηριονην τε, και αντιλοχον, μηστωρας αͱοϝτης·
τοϝς ͱογ' εποτρυϝνων ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
αιδως, αργειϝοι, κοϝροι νεϝοι! υμμιν εγωγε
μαρναμενοισι πεποιθα σαωσεμεναι ναϝας ͱαμας·
ει δ' ͱυμεες πολεμοϝο μεθησετε λευγαλεοϝο,
νυν δη ϝειδεται ͱημαρ, ͱυπο τροϝεσι δαμηναι.
ω ποποι! η μεγα θαϝμα τοδ' οφθαλμοισιν ͱορωμαι,
δδεινον, ͱο μη ποτ' εγωγε τελεϝτησεσθαι εφασκον,
τϱοϝας εφ' ημετεϱας ιεναι ναϝας· ͱοι το παρος περ
φυδσακινῃσ' ελαφοισ' εϝεϝοικεσαν, ͱαιτε καθ' υλϝην
θοϝων, παρδαλιων τε, λυκων τ' ηϊϝα πελονται,
αϝτως ηλασκοντσαι, αλκιδες, ουδ' επι χαϱμη·
ͱως τϱοϝες το πριν γε μενος και χειρας αχαιϝων
μιμνεμεν ουκ εθελεσκον εναντιον, ουδ' ηβαιον·
νυν δε ͱεκας πολιος κοιλῃσ' επι ναϝσι μαχονται,
ͱηγεμονος κακοτητι, μεθημοσυνῃσι τε λαϝων,
ͱοι κεινῳ εϱισαντες αμυνεμεν ουκ εθελοντιν
ναϝων ωκυπορων, αλλα κτεινονται αν' αϝτας.
αλλ' ει δη και παγκαν ͱετητυμον αιτιος εστιν
ͱηρως ατρεϝιδης, ευρυ κρεϝων αγαμεμνων,

hουνεκ' απῆτιFμῆσε ποδώκεα πηλεFιFῶνα,
hημεας γ' ουπως εστι μεθιhεμεναι πολεμοFο.
αλλ' ακεωμεθα θασσον· ακεσται τοι φρενες εσθλων.
hυμεες δ' ουκετι καλα μεθιhετε θοFριδος αλκης,
παντες αριστοι εοντες ανα στρατον· ουδ' αν εγωγε
ανδρι μαχησαιμην, hοστις πολεμοFο μεθειη,
λυγρος εων· hυμῖν δε νεμεσαομαι περι κεαρι.
ω πεπονες, ταχα δη τι κακον ποιησετε μειδσον
τῇδε μεθημοσυνῃ· αλλ' εν φρεσι θεσθε hεκαστος
αιδοα και νεμεσιν· δη γαρ μεγα νεικος ορωρεν.
hεκτωρ δη παρα ναFσι βοην αγαθος πολεμιδσει,
καρτερος· εFρῆγσεν δε πυλας και μακρον hοχεFα.
hως ρα κελεFτιαων γαιηhοχος ὦρσεν αχαιFοFς·
αμφι δ' αρ' αιFαντας δοιοFς hισταντο φαλαγγες
καρτεραι, hας ουτ' αν κεν αρεFς ονοσαιτο μετελθων,
ουτε κ' αθηναιη λαFοσσοFος· hοι γαρ αριστοι
κρινθεντες τροFας τε και hεκτορα διFον εμιμνον,
φρακσαντες δορυ δορFι, σακος σακεϊ προθελυμνῳ·
ασπις αρ' ασπιδ' ερειδε, κορυς κορυθ', ανερα δ' ανηρ·
πσαFον δ' hιπποκομοι κορυθες λαμπροῖσι φαλοισιν
νευοντων· hως πυκνοι εφεστασαν αλληλοισιν·
ενχεα δ' επτυσσοντο θρασυιαFων απο χειρων
σειομεν'· hοι δ' ιθυς φρονεον, μεμασαν δε μαχεσθαι.
τροFες δε προετυπτσαν hαFολFεες, ἦρχε δ' αρ' hεκτωρ
αντικρυς μεμαFὼς· FολFοτροχος hως απο πετρης,
hοντε κατα στεφανης ποταμος χειμαροFος οθσῃ,
Fρῆγσανς ασπετῳ ομβρῳ ααιδεος hεχματα πετρης,
hυπσι τ' αναθρῶσκων πετεται, κτυπεει δε θ' υπ' αFτοο
hυλFη· hο δ' ασφαλεως θεFει ενπεδον, hεFος hικηται
FεισFοπεδον, τοτε δ' ουτι κυλινδεται, εσσυμενος περ·
hως hεκτωρ, hεFος μεν απειλεε μεχρι θαλασσης
ρεFα διελθεμεναι κλισιας και νααας αχαιFων,
κτεινων· αλλ' hοτε δη πυκινῇσ' ενεκυρσε φαλαγγσιν,
στη ρα μαλ' ενχριμφθενς· hοι δ' αντιοι hυιες αχαιFων,
νυσσοντες χσιφεσιν τε και ενχεσιν αμφιγυοισιν,
ὦθσαν απο σφεFων· hο δε χασσαμενος πελεμιχθη,
ἤhυFσεν δε διαπρυσιον τροFεσι γεγὼνως·
τροFες, και λυκιοι, και δαρδανοι ανχιμαχηται,
παρμενετ'· ουτοι δηρον εμε σχησουτιν αχαιFοι,
και μαλα πυργηδον σφεFας αFτοFς αρτυFναντες·
αλλ', οϊFω, χασσονται hυπ' ενχεος, ει hετεον με
ὦρσε θεων hοχ' αριστος, εριγδουπος ποσις hηρης.
hως Fεσπων, ὤτρυFνε μενος και θυFμον hεκαστοο.
δαFιφοβος δ' εν τοισι μεγα φρονεων εβεβηκεεν
πριαμιδης, προσθεν δ' hεχεν ασπιδα παντοσε FεισFην,
κοFφα ποσι προβιβανς, και hυπασπιδια προποδιδσων·

μηριονης δ' αϝτοϝο τιτυσκετο δορϝι φαϝεινῷ, N
και βαλεν, ουδ' αφαμαρτε, κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην,
ταυρειην· της δ' ουτι διηλασεν, αλλα πολυ πριν
εν καϝλῷ εϝαγη δολιχον δορυ· δαϝιφοβος δε
ασπιδα ταυρειην σχεθ' αφ' εϝ, εδδεισε δε θυϝμῷ
εγχος μηριοναϝο δαϝιφρονος· αϝταρ ͱογ' ͱηρως
απς ͱεταρων εις ϝεθνος εχαδσετ' εχωσατο δ' αινως
αμφοτερον, νικης τε, και εγχεος, ͱο γσυνεϝαγσεν·
βη δ' ιμεναι παρα τε κλισιας και ναϝας αχαιϝων,
ͱοισομενος δορυ μακρον, ͱο ͱοι κλισιῃ ελελειπτο.
ͱοι δ' αλλοι μαρναντο, βοη δ' ασβεστος ορωρεεν.
τευκρος δε πρῶτος τελαμωνιος ανδρα κατεκτα
ιμβριον αιχμῆτην, πολυͱιπποϝο μεντορος ͱυιον.
ναιε δε πηδαιον, πριν γ' ελθεμεν ͱυιας αχαιϝων,
κοϝρην δε πριαμοϝο νοθην ͱεχε μηδεσικαστην·
αϝταρ επει δαναων ναϝες ηλυθον αμφιϝελισσαι,
απς εις ϝιλϝιον ηλθε, μετεπρεπε δε τροϝεσιν·
ναιε δε παρ πριαμῷ· ͱο δε μιν τιϝε ϝεισϝα τεκεσσιν.
τον ρ' ͱυιος τελαμῶνος ͱυπ' οϝατος εγχεϊ μακρῷ
νυκσ', εκ δ' εσπασεν εγχος· ͱο δ' αϝτ' επεσεν, μελιη ͱως,
ͱητ' ορεος κορυφῇ ͱεκαθεν περιφαινομενοϝο
χαλκῷ ταμνομενη τερενα χθονι φυλλα πελασσῃ·
ͱως πεσεν· αμφι δε ͱοι βραχε τευχεα ποικιλα χαλκῷ.
τευκρος δ' ͱορμῆθη, μεμαϝως απο τευχεα δυϝσαι·
ͱεκτωρ δ' ͱορμῆθεντος ακοντισε δορϝι φαϝεινῷ·
αλλ' ͱο μεν αντα ϝιδων ῆλεϝσατο χαλκεον εγχος,
τυτθον· ͱο δ' αμφιμαχον, κτεατοϝ υϊ' ακτοριϝῶνος,
νισσομενον πολεμονδε, κατα στηθος βαλε δορϝι·
δουπησεν δε πεσων, αραβησε δε τευχε' επ' αϝτῷ.
ͱεκτωρ δ' ͱορμῆθη κορυθα κροταφοισ' αραρυιαν
κρᾶτος αφαρπακσαι μεγαλητορος αμφιμαχοϝο·
αιϝανς δ' ͱορμῆθεντος ακοντισε δορϝι φαϝεινῷ
ͱεκτορος· αλλ' ου πῇ χροος εισατο, πανς δ' αρα χαλκῷ
σμερδαλεῷ κεκαλυφθ'· ο δ' αρ' ασπιδος ομφαλον ουτα,
ῶθσε δε μιν σθενεϊ μεγαλῷ· ͱο δ' εχασσατ' οπισσῷ
νεκρων αμφοτερων· τοϝς δ' εκσεϝερυσσαν αχαιϝοι.
αμφιμαχον μεν αρα στιχιος, διϝος τε μενεσθεϝς,
αρχοι αθηναιων, κομισαν κατα λαϝον αχαιϝων·
ιμβριον αϝτ' αιϝαντε, μεμαϝοτε θοϝριδος αλκης.
ͱωστε δυ' αιγα λεϝοντε, κυνων ͱυπο καρχαροδοντων
ͱαρπακσαντε, φερητον ανα ρῶπῆϊα πυκνα,
ͱυπσοϝ ͱυπερ γαιης μετα γαμφηλῇσιν ͱεχοντε·
ͱως ρα τον ͱυπσοϝ ͱεχοντε δυω αιϝαντε κορυστα
τευχε' εσυλϝῆτην, κεφαλην δ' ͱαπαλης απο δειρης
κοπτσεν ϝιλϝιαδης, κεχολῶμενος αμφιμαχοϝο·
ͱηκε δε μιν σφαιρηδον ϝελικσαμενος δι' ͱομιλϝοο,

ͱεκτορι δε προπαροιθε ποδων πεσεν εν κονιϝῆσιν. 205
και τοτε δη περι κεαρι ποσειδαϝων εχολῶθη, N
ͱυιϝωνοϝο πεσοντος εν αινῆ δαϝιοτητι·
βη δ' ιμεναι παρα τε κλισιας και ναϝας αχαιϝων,
οτρυνεων δαναοϝς, τροϝεσι δε κηδε' ετευχεν· 209
των δ' ͱομον ͱιστατο νεικος επι πρυμνῆσι ναϝεσιν. 333
ͱως δ' ͱοθ' υπο λιγυων ανεμων σπερχωντιν αϝελλαι
ͱηματι τῷ, ͱοτε τε πλειστη κονις αμφι κελευθοϝς, 335
ͱοιθ' αμυδις κονιϝης μεγαλην ͱισταντιν ͱομιχλην·
ͱως αρα των ͱομοσ' ηλθε μαχη, μεμασαν δ' ενι θυϝμῷ
αλληλοϝς καθ' ομιλον ενͱαιρεμεν ͱοκσυϊ χαλκῷ.
εφρικσεν δε μαχη φθισιμβροτος ενχειῆσιν
μακρῆσ', ͱας εσχον ταμεσιχροας· οσσε δ' αμερδεν 340
αϝγη χαλκειη κορυθων απο λαμπομεναϝων,
θωρηκων τε νεοσμηκτων, σακεων τε φαϝεινων,
ερχομενων ͱαμυδις· μαλα κεν θρασυκαρδιος ειη,
ͱος τοτε γηθησειε ϝιδων πονον, ουδ' ακαχοιτο.
τω δ' αμφις φρονεοντε δυω κρονοϝ ͱυιε κραταιω 345
ανδρεσιν ͱηροϝεσιν ετευχετον αλγεα λυγρα.
δσεϝς μεν αρα τροϝεσι και ͱεκτορι βουλετο νικην,
κυϝδαινων αχιλεϝα ποδας ταχυν, ουδ' ͱογε πανπαν
ηθελε λαϝον ολεσσαι αχαιϝικον ϝιλϝιοθι προ,
αλλα θετιν κυϝδαινε και ͱυια καρτεροθυϝμον. 350
αργειϝοϝς δε ποσειδαϝων οροθυϝνε μετελθων. 351
τοι δ' εριδος κρατερης και ͱομοιϊοϝο πτολεμοϝο 358
πειραρ επαλλακσαντες, επ' αμφοτεροισ' ετανυσσαν,
αϝρῆγτον τ' αλυτον τε, το πολλων γουϝατ' ελυϝσεν. 360
ενθα, μεσαιπολιος περ εων, δαναοισι κελεϝσαις
ιδομενεϝς, τροϝεσιν εφαλμενος εν φοβον ὦρσεν·
πεφνε γαρ ορθυϝονεϝα, καβησοθεν ενδον εοντα,
ͱος ρα νεϝον πολεμοϝο μετα κλεος ηληλουθεεν·
ῄτεε δε πριαμοϝο θυγατρων ϝειδος αριστην, 365
κασσανδρην, αεεδνον· ͱυπεσχετο δε μεγα ϝεργον,
εκ τροϝιης αϝεκοντας αποθσεμεν ͱυιας αχαιϝων.
τῷ δ' ͱο γερων πριαμος ͱυπο τ' εσχετο, και κατενευσεν
δωσεμεναι· ͱο δ' εμαρναθ', υποσχεσιῆσι πιθησαις.
ιδομενεϝς δ' αϝτοϝο τιτυσκετο δορϝι φαϝεινῷ, 370
και βαλεν ͱυψι βιβαντα τυχων· ουδ' ἤρκεσε θωρηκς
χαλκεος, ͱον φορεεσκε, μεσῇ δ' εν γαστερ' επηγσεν·
δουπησεν δε πεσων· ͱο δ' επευχσατ', εφωνησεν τε·
οθρυϝονεϝ, περι δη σε βροτων αινιδσομ' ͱαπαντων,
ει ͱετεον δη παντα τελεϝτῆσεις, ͱοσ' ͱυπεστης 375
δαρδανιδῃ πριαμῷ· ͱο δ' ͱυπεσχετο θυγατερ' ͱεϝην.
και κε τοι ͱημεες ταϝτα γ' ͱυποσχομενοι τελεσαιμεν·
δοιμεν δ' ατρεϝιδαϝο θυγατρων ϝειδος αριστην,
αργεος εκσαγαγοντες, οπυιεμεν· ει κε συν αμμιν

Fιλϝιοϝ εκπερθσῆς ͱεϋναιομενον πτολιεθρον.
αλλ' ͱεπε', ͱοφρ' επι ναϝσι συνͱωμεθα ποντοποροισιν N
αμφι γαμῷ· επει ουτοι εεδνωται κακοι εσμεν.
ͱως ϝεσπων, ποδος ͱελκε κατα κρατερην ͱυσμινην
ͱηρως ιδομενεϝς· τῷ δ' ασιος ηλθεν αμυϝντωρ,
πεδσος προσθ' ͱιππων· τω δε πνεϝοντε κατ' ωμων
αιϝεν ͱεχ' ͱηνιͱοχος θεραπων· ͱο δε ͱιͱετο θυϝμῷ
ιδομενεϝα βαλεεν· ͱο δε μιν φθαμενος βαλε δορϝι
λαιμον ͱυπ' ανθερεῶνα, δια προ δε χαλκον ελασσεν·
ηριπε δ', ͱως ͱοτε τις δρυς ηριπεν, η' αχερωΐς,
ηε πιτυς βλωθρη, τηντ' ορεσι τεχτονες ανδρες
εκσεταμον πελεκυσσι νεϝηκεσι, ναϝιον εεναι·
ͱως ͱο προσθ' ͱιππων και διφροϝ εκειτο τανυσθεις,
βεβρυχκως, κονιος δεδραγμενος ͱαιματοεντασης.
εκ δε ͱοι ͱηνιͱοχος πληγη φρενας, ͱας παρος εσχεν,
ουδ' ͱογ' ετολμῆσεν, δαϝιων ͱυπο χειρας αλυκσανς,
απς ͱιπποϝς στρεφσαι· τον δ' αντιλοχος μενεχαρμης
δορϝι μεσον περονῆσε τυχων· ουδ' ῆρκεσε θωρηκς
χαλκεος, ͱον φορεεσκε, μεσῇ δ' εν γαστερ' επηγσεν.
αϝταρ ͱογ' ασθμαινων ͱεϋϝεργεος εκπεσε διφροο·
ͱιπποϝς δ' αντιλοχος, μεγαθυϝμοϝο νεστορος ͱυιος,
εκσελασε τροϝων μεθ' εϋκνημιδας αχαιϝοϝς.
δαϝιφοβος δε μαλα σχεδον ηλυθεν ιδομενεϝος,
ασιοϝ αχνυμενος, και ακοντισε δορϝι φαϝεινῷ·
αλλ' ͱο μεν αντα ϝιδων ῆλεϝσατο χαλκεον ενχος
ιδομενεϝς· κρυφθη γαρ ͱυπ' ασπιδι παντοσε ϝεισϝῇ,
την αρ' ͱογε ϝρῖνοισι βοϝων και νωροπι χαλκῷ
δινῶτην φορεεσκε, δυω κανονεσσ' αραρυιαν·
τῇ ͱυπο πανς εϝαλη, το δ' ͱυπερπτατο χαλκεον ενχος·
καρφαλεον δε ͱοι ασπις επιθρεκσαντος αϝυϝσεν
ενχεος· ουδ' ͱαλιον ρα βαρυιης χειρος αφῆκεν,
αλλ' εβαλ' ͱιππασιδην ͱυπσῆνορα, ποιμενα λαϝων,
ͱηπαρ ͱυπο πραπιδων, ειθαρ δ' ͱυπο γουϝατ' ελυϝσεν.
δαϝιφοβος δ' εκπαγλον επευχσατο, μακρον αϝυϝσανς·
ου μαν αϝτ' ατιτος κειτ' ασιος· αλλα ͱε φημι,
εις αϝιδος περ ιοντα πυλαρταϝο κρατεροϝο,
γηθησεεν κατα θυϝμον· επει ρα ͱοι ωπασα πομπον.
ͱως εφατ'· αργειϝοισι δ' αχος γενετ' ευχσαμενοϝο. 417
ιδομενεϝς δ' ου ληγε μενος μεγα· ͱιͱετο δ' αιϝει 424
ηε τινα τροϝων ερεβεννῇ νυκτι καλυπσαι,
η' αϝτος δουπησαι, αμυϝνων λοιγον αχαιϝοις.
ενθ' αισυμνηταϝο διοτρεφεος φιλον ͱυιον
ͱηροϝ αλκαθοϝον· γαμβρος δ' ῆν ανχισαϝο·
πρεσβυτατην δ' ὤπυιε θυγατρων ͱιπποδαμειαν,
την περι κεαρ' εφιλησε πατηρ και ποτνια μητηρ
εν μεγαρῷ· πανσαν γαρ ͱομηλικιην εκεκαστο

καλλεϊ, και ϝεργοισιν, ιδε φρεσι· τουνεκα και μιν N
γῆμεν ανηρ ϝοχ᾽ αριστος ενι τροϝιῆ ευρυιῆ·
τον τοθ᾽ υπ᾽ ιδομενῆϝι ποσειδαϝων εδαμασσεν,
θελγσαυς οσσε φαϝεινὰ, επεδῆσε δὲ φαιδιμα γυια.
ουτε γαρ εκσοπισσῶ φυγέεεν δυνατ᾽, ουτ᾽ αλεϝεσθαι·
αλλ᾽, ϝωστε στηλην η δενδρεον ϝυπσιπετηλον,
ατρεμας ϝεσταοτα, στηθος μεσον ουτασε δορϝι
ϝηρως ιδομενεϝς, ϝρῆγσεν δε ϝοι αμφι χιτῶνα
χαλκεον, ϝος ϝοι προσθεν απο χροος ῆρκε᾽ ολεθρον·
δη τοτε γ᾽ αυϝον αϝοϝσεν, ερειχομενος περι δορϝι·
δουπησεν δε πεσων, δορυ δ᾽ εν κραδιῆ επεπηγεεν,
ϝη ρα ϝοι ασπαιροντα, και ουριαχον πολεμιζεν.
ιδομενεϝς δ᾽ εκπαγλον επευχσατο, μακρον αϝυϝσαυς·
δαϝιφοβ᾽, η᾽ αρα δη τι ϝεϊσκομεν αγσιον εεναι
τρεας ϝενος αντιπεφασθαι; επει συ περ ευχεαι ϝοϝτως;
δαιμονι᾽, αλλα και αϝτος εναντιος ϝιστασ᾽ εμεϝο,
ϝοφρα ϝιδῆς, ϝοιος διῆνος γονος ενθαδ᾽ ϝικανω,
ϝος πρωτον μινω᾽ ετεκε κρητῆ επιουρον·
μινως δ᾽ αϝ τεκεθ᾽ υιον αμυϝμονα δευκαλιϝῶνα·
δευκαλιϝων δ᾽ εμ᾽ ετικτε, πολυσσ᾽ ανδρεσι ϝανακτα,
κρητῆ εν ευρυιῆ· νῦν δ᾽ ενθαδε ναϝες ενενκαν,
σοι τε κακον, και πατρι, και αλλοισι τροϝεσιν.
ϝως φατο· δαϝιφοβος δε διανδιχα μερμηριχσεν,
η τινα ποο τροϝων ϝεταριδσαιτο μεγαθυϝμων,
απς αναχῶρησαυς, η πειρῆσαιτο και οιος.
ϝῶδε δε ϝοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον εεναι,
βηναι επ᾽ αινειαν· τον δ᾽ ϝυστατον ϝευρεν ϝομιλϝου
ϝεσταοτ᾽· αιϝει γαρ πριαμῶ επεμηνιϝε διϝῶ,
ϝοονεκ᾽ αρ᾽ εσθλον εοντα μετ᾽ ανδρεσιν ουτι τιϝεσκεν.
αγχοϝο δ᾽ ϝισταμενος ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
αινεια, τροϝων βουληφορε, νῦν σε μαλα χρη
γαμβρῶ αμυϝνεμεναι, ειπερ τι σε κηδος ϝικανει·
αλλ᾽ ϝεπε᾽, αλκαθοϝῶ επαμοϝνομεν, ϝος σε παρος γε
γαμβρος εων ετρεφσε δομοισ᾽ ενι, τυτθον εοντα·
τον δε τοι ιδομενεϝς δορϝικλυτος εκσεναριχσεν.
ϝως φατο· τῶ δ᾽ αρα θυϝμον ενι στηθεσσιν ορινεν·
βη δε μετ᾽ ιδομενεϝα, μεγα πτολεμοϝο μεμῆλως.
αλλ᾽ ουκ ιδομενεϝα φοβος λαβε, τηλυγετον ϝως,
αλλ᾽ εμεν᾽, ϝως ϝοτε τις σϝυς ορεσιν αλκι πεποιθως,
ϝοστε μενει κολοσυρτον επερχομενον πολυν ανδρων
χῶρῷ εν οιοπολῷ, φρισσει δε τε νωτον ϝυπερθεν·
οφθαλμω δ᾽ αρα ϝοι πυρι λαμπετον· αϝταρ οδοντας
θηγει, αλεκσασθαι μεμαϝως κυνας ηδε και ανδρας.
ϝως μενεν ιδομενεϝς δορϝικλυτος, ουδ᾽ ϝυπεχῶρεεν,
αινειαν επιοντα βοῆ θοϝον· αυϝε δ᾽ ϝεταιροϝς,
ασκαλαφον τ᾽ εσϝορων, αφαρεϝα τε, δαϝιπυρον τε,

hισταμενοι πειρῶντο βιῆ ϝρήγσαντες εσελθεεν. M
αιπσα δ' επ' αιϝαντα προhιει κηρυκα θοϝῶτην·
ερχεο, διϝε θοϝῶτα, θεϝων αιϝαντε καλεσσον,
αμφοτερω μεν μαλλον· hο γαρ χ' οχ' αριστον hαπαντων
ειη, επει ταχα τῆδε τετευχσεται αιπυς ολεθρος·
hῶδε γαρ εβριθσαν λυκιων αγοι, hοι το παρος περ
δσαχραϝεες τελεθοντι κατα κρατερας hυσμινας.
ει δε σφιν και εκειθι πονος και νεικος ορῶρεν,
αλλα περ οιος ιτω τελαμωνιος αλκιμος αιϝανς.
hως εφατ'· ουδ' αρα hοι κηρυκς απιθησεν ακοϝσανς,
βη δε θεϝεεν παρα τειχος αχαιϝων χαλκοχιτώνων·
στη δε παρ' αιϝαντεσι κιων, ειθαρ δε προσηῦϝδα·
αιϝαντ', αργειϝων hηγητορε χαλκοχιτώνων,
ἦνωγεν πετεοϝο διοτρεφεος φιλος hυιος
κεισ' ιμεν, hοφρα πονοϝο μινυνθα περ αντιασητον·
αμφοτερω μεν μαλλον· hο γαρ χ' οχ' αριστον hαπαντων
ειη, επει ταχα κειθι τετευχσεται αιπυς ολεθρος·
hῶδε γαρ εβριθσαν λυκιων αγοι, hοι το παρος περ
δσαχραϝεες τελεθοντι κατα κρατερας hυσμινας.
ει δε και ενθαδε περ πολεμος και νεικος ορῶρεν,
αλλα περ οιος ιτω τελαμωνιος αλκιμος αιϝανς.
hως εφατ'· ουδ' απιθησε μεγας τελαμωνιος αιϝανς,
αϝτικα ϝιλϝιαδην ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
αιϝαν, σφοϝι μεν αϝθι, συ και κρατερος λυκομηδης,
hεσταοτες δαναοϝς οτρυνετε ϝῖφι μαχεσθαι·
αϝταρ εγω κεισ' ειμι, και αντιαω πολεμοϝο·
αιπσα δ' ελευθσομαι αϝτις, επην hευ τοισ' επαμυϝνω.
hως αρα φωνησανς απεβη τελαμωνιος αιϝανς,
και hοι τευκρος hαμ' ἦε κασιγνῆτος και hοπατρος·
τοις δ' hαμα πανδιϝων τευκροο φερε καμπυλα τοκσα.
hοι δ' επ' επαλκσιας βαινον, ερεμνῆ λαιλαπι ϝεισϝοι,
ῖφθῖμοι λυκιων hηγητορες ηδε μεδοντες·
γσυν δ' εβαλοντο μαχεσθαι εναντιον, ὦρτο δ' αϝυϝτη.
αιϝανς δε πρῶτος τελαμωνιος ανδρα κατεκτα
σαρπηδοντος hεταιρον, επικλεεα μεγαθυϝμον,
μαρμαρῳ ακριοεντι βαλων, hος τειχεος εντος
κειτο μεγας παρ' επαλκσιν hυπερτατος· ουδε χ' ε ρεϝα
χειρεσιν αμφοτερῆς φεροι ανηρ, ουδε μαλ' hηβεῶν,
hοιοι νῦν βροτοι ενθ'· ο δ' αρ' hυπσοθεν εκβαλ' αϝηρανς·
θλασσε δε τετραφαλον κυνεην, γσυν δ' οστε' αραγσεν
πανθ' αμυδις κεφαλης· hο δε ϝαρνεϝτηρι ϝεϝοικως
καππεσ' αφ' υπσηλοο πυργοο, λιπε δ' οστεα θυϝμος.
τευκρος δε γλαϝκον, κρατερον παιδ' hιππολοχοϝο,
hιῷ επεσσυμενον βαλε τειχεος hυπσηλοϝο,
hῆ ϝιδε γυμνωθεντα βραχιϝον'· επαϝσε δε χαρμης.
απς δ' απο τειχεος hαλτο λαθων, hινα μη τις αχαιϝων

βλῆμενον αθρησειε, και συχεταοιτο Fεπεεσσιν. M
σαρπηδοντι δ' αχεο γενετο, γλαFκοF απιοντος,
αFτικ' επει τ' ενοησεν· hομως δ' ου ληθετο χαρμης·
αλλ' hογε θεστοριδην αλκμαFονα δορFι τυχησαις
νυκσ', εκ δ' εσπασεν ενχος· hο δ' hεσπομενος πεσε δορFι
πρηνης, αμφι δε hοι βραχε τευχεα ποικιλα χαλκῷ.
σαρπηδων δ' αρ' επαλκσιν hελων χερσι στιβαρῆσιν
hελχ', η δ' hεσπετο παντσα διαμπερες· αFταρ hυπερθεν
τειχος εγυμνωθη, πολεεσι δ' εθηκε κελευθον.
τον δ' αιFαυς και τευκρος hαμαρτησανθ', ο μεν hιFῷ
βεβλῆκει τελαμῶνα περι στηθεσσι φαFεινον
ασπιδος αμφιβροτης· αλλα δσεFς κηρας αμυFνεν
παιδος hεFοο, μη ναFσιν επι πρυμνῇσι δαμειη.
αιFαυς δ' ασπιδα νυκσεν εφαλμενος· hη δε δια προ
ηλυθεν ενχειη, στυφελικσε δε μιν μεμαFῶτα·
χῶρησεν δ' αρα τυτθον επαλκσιος, ουδ' hογε παμπαν
χαδσετ', επει hοι θυFμος εFελπετο κυFδος hαρεσθαι.
κεκλετο δ' αντιθεοισι Fελικσαμενος λυκιοισιν·

ω λυκιοι, τι δ' αρ' hῶδε μεθιετε θοFριδος αλκης;
αργαλεον δε μοι εστι, και ἶφθῖμῳ περ εοντι,
μουνῳ Fρῆγσαμενῳ, θεσθαι παρα ναFσι κελευθον·
αλλ' εφομαρτεετε· πλεονων δη Fεργον αμεινον.

hως εφαθ'· οι δε Fανακτος hυποδδειδσαντες hομοκλην
μαλλον επεβριθσαν βουληφορον αμφι Fανακτα.
αργειFοι δ' hετερωθεν εκαρτυFναντο φαλαγγας
τειχεος εντοσθεν, μεγα δε σφισ' εφαινετο Fεργον.
ουτε γαρ ἶφθῖμοι λυκιοι δαναων εδυναντο
τειχος Fρῆγσαμενοι θεσθαι παρα ναFσι κελευθον·
ουτε ποτ' αιχμῆται δαναοι λυκιοFς εδυναντο
τειχεος απς ωθσασθαι, επει τα πρῶτ' επελασθεν.
αλλ' hωστ' αμφ' ουροισι δυ' ανερε δηριαεσθον,
μετρ' εν χερσιν hεχοντες, επιγσυνῳ εν αροFρῃ,
hω τ' ολιγῳ ενι χῶρῳ εριδσητον περι Fεισϝης·
hως αρα τοFς διεFεργον επαλκσιες· hοι δ' hυπερ αFτεων
δαFιων αλληλων αμφι στηθεσσι βοFειας·
πολλοι δ' ουταδσοντο κατα χροα νηλεϊ χαλκῷ.
παντῇ δη πυργοι και επαλκσιες hαιματι φωτων
FεFραδατ' αμφοτερωθεν απο τρωFων και αχαιFων.
αλλ' ουδ' hως εδυναντο φοβον ποιησαι αχαιFων·
αλλ' hεχον, hωστε ταλαντα γυνη χερνῆτις αληθης,
hητε σταθμον hεχοντσα και ειριον, αμφις ανFελκει
FεισFαδσοντσ', hινα παιδσιν αFεικεα μισθον hαρηται.
hως μεν των επι FεισFα μαχη τετατο πτολεμος τε·
πριν γ' hοτε δη δσεFς κυFδος hυπερτερον hεκτορι δῶκεν
πριαμιδῃ, hος πρῶτος εσFῆλατο τειχος αχαιFων·
ῆFυFσεν δε διαπρυσιον τρωFεσι γεγωνως·

ορνυσθ’, ͱιπποδαμοι τρωϝες· ϝρηγνυσθε δε τειχος
αργειϝων, και ναϝεσιν ενͱιετε θεσπιδαϝες πυρ. M
ͱως φατ’ εποτρυϝνων· ͱοι δ’ οϝασι παντες ακοϝον,
ιθυϝσαν δ’ επι τειχος ͱαϝολϝεες· ͱοι μεν επειτα
κροσσαϝων επεβαινον, αχαχμενα δορϝαθ’ εχοντες.
ͱεκτωρ δ’ ͱαρπαξας λαϝαν φερεν, ͱος ρα πυλαϝων
ͱεστηκεε προσθεν, πρυμνος, παχυς, αϝταρ ͱυπερθεν
ͱοξυς εῆν· τον δ’ ου κε δυ’ ανερε δημοϝ αριστω
ρεϝιδιως εφ’ αμαγσαν απ’ ουδεος οχλισσειαν,
ͱοιοι νυν βροτοι ενθ’· ο δε μιν ρεϝ’ επαλλε και ειος.
ͱως δ’ ͱοτε ποιμην ρεϝα φερει ποκον αρσενος οϝιος,
χειρι λαβων ͱετερῆ, ολιγον δε μιν αχθος επειγει·
ͱως ͱεκτωρ ιθυς σανιδων φερε λαϝαν αϝῆρας,
ͱαι ρα πυλας ερυϝοντο πυκα στιβαρως αραρυιας,
δικλιδας, ͱυψηλας· δοιοι δ’ εντοσθεν ͱοχεϝες
εσχον επημοιβοι, μια δε κληϝις επαρῆρεεν.
στη δε μαλ’ εγγυς ιων, και ερειδσαμενος βαλε μεσσας,
ϝρῆγσε δ’ απ’ αμφοτεροϝς θαιροϝς· πεσε δε λιθος εισω
βριθοσυνῆ, μεγα δ’ αμφι πυλαι μυκον· ουδ’ αρ’ ͱοχεϝες
εσχεθετην, σανιδες δε διετμαγεν αλλυδις αλλη
λαϝος ͱυπο ρῖπης· ͱο δ’ αρ’ εσθορε φαιδιμος ͱεκτωρ,
νυκτι θοϝῆ ͱαταλαντος ͱυπωπι’· ελαμπε δε χαλκῷ
σμερδαλεῳ, τον εϝεστο περι χροΐ· δοια δε χερσιν
δορϝ’ ͱεχεν· ουκ αν τις μιν ερυκακοι αντιβολησανς,
νοσφι θεων, ͱοτ’ εσͱαλτο πυλας· πυρι δ’ οσσ’ εδεδῆεεν
κεκλετο δε τρωϝεσσι ϝελιξαμενος καθ’ ομιλϝον
τειχος ͱυπερβαινεεν· τοι δ’ οτρυϝνοντι πιθοντο.
αϝτικα δ’ ͱοι μεν τειχος ͱυπερβασαν, ͱοι δε κατ’ αϝτας
ποιητας εσεχῦντο πυλας· δαναοι δ’ εφοβηθεν
ναϝας ανα γλαφυρας· ͱομαδος δ’ αλιϝαστος ετυχθη.
δσεϝς δ’ επει ων τρωϝας τε και ͱεκτορα ναϝσι πελασσεν, N
τοϝς μεν εϝᾶ παρα τῆσι πονον θ’ εχεμεν και οϊδσυν
νωλεμεως· αϝτος δε παλιν τρεπεν οσσε φαϝεινω,
νοσφιν εφ’ ιπποπολων θρεϝικων καθορώμενος αιαν.
ες τρωϝιην δ’ ου παμπαν ετι τρεπεν οσσε φαϝεινω·
ου γαρ ͱογ’ αθανατων τιν’ εϝελπεθ’ εϝον κατα θυϝμον
ελθοντ’, η τρωϝεσιν αρηγεμεν, η δαναοισιν.
ουδ’ αλαϝοσκοπιην εσχε κρεϝων ενοσιχθων·
και γαρ ͱο θαϝμαδσων ͱηστο πτολεμον τε μαχην τε
ͱυψοϝ επ’ ακροτατης κορυφης σαμοϝ ͱυλϝηεντσης,
θρεϝικιης· ενθεν γαρ εφαινετο παντσα μεν ιδη,
φαινετο δε πριαμοϝο πολις, και ναϝες αχαιϝων.
ενθ’ αρ’ ͱογ’ εκς ͱαλος ͱεδσετ’ ιων, ελεαιρε δ’ αχαιϝοϝς
τρωϝεσι δαμναμενοϝς, διϊ δε κρατερως ενεμεσα.
αϝτικα δ’ εκς ορεος κατεβησατο παιπαλοεντος,
κραιπνα ποσι προβιβανς· τρεμε δ’ ορεα μακρα και ͱυλϝη

ποσσιν ͱυπ' αθανατοισι ποσειδαϝωνος ιοντος. N
τρις μεν ορεγσατ' ιων, το δε τετρατον ͱικετο τεκμωρ,
αιγας· ενθα δε ͱοι κλυτα δωματα βενθεσι λιμνης,
χρυσεα, μαρμαιροντα τετευχαται, αφθιτα τ' αιϝει.
ενθ' ελθων, ͱυφ' οχεσσι τιτυσκετο χαλκοποδ' ͱιππω,
ωκυπετα, χρυσεῃσι ϝεθειρῃσιν κομαοντε.
χρυσον δ' αϝτος εδυϝνε περι χροϊ· γεντο δ' ͱιμασθλην
χρυσειην, ͱεϋτυχτον, ͱεϝοο δ' επεβησατο διφροο·
βη δ' ελασεν επι κυϝματ'· αταλλε δε κητε' ͱυπ' αϝτοο
παντοθεν εκ κεϝθμων, ουδ' ηγνωησε ϝανακτα·
γηθοσυνῃ δε θαλασσα διͱιστατο· τοι δ' επετοντο
ριμφα μαλ', ουδ' ͱυπενερθ' εδιαινετο χαλκεος αγσων.
εστι δε τι σπεϝος ευρυ βαθυιης βενθεσι λιμνης,
μεσσηγυς τενεδοϝο και ιμβροϝο παιπαλοεντσης·
ενθ' ͱιπποϝς εστησε ποσειδαϝων ενοσιχθων,
λυϝσανς εκς ͱοχεων, παρα δ' ανβροσιον βαλεν ηδαρ
εδμεναι· αμφι δε ποσσι πεδας εβαλε χρυσειας,
αϝρηγτοϝς, αλυτοϝς, ͱοφρ' ενπεδον αϝθι μενοιεν
νοστησαντα ϝανακτα· ͱο δ' ες στρατον ωχετ' αχαιϝων.
τροϝες δε φλογι ϝεισϝοι ͱαϝολϝεες, ηε θυϝελλῃ,
ͱεκτορι πριαμιδῃ αμοτον μεμαϝωτες ͱεποντο,
αβρομοι, αυϝιϝαχοι· ͱελποντο δε ναϝας αχαιϝων
ͱαιρησεεν, κτενεεεν δε παρ' αϝτοφι παντας αχαιϝοϝς·
αλλα ποσειδαϝων γαιηͱοχος, εννοσιγαιος,
αργειϝοϝς ωτρυϝνε, βαθυιης εκς ͱαλος ελθων,
ϝεισσαμενος καλχαντι δεμας και ατειρεα φωνην·
αιϝαντε πρωτω προσεφη, μεμαϝωτε και αϝτω·
αιϝαντε, σφοϝε μεν κε σαωσετε λαϝον αχαιϝων,
αλκης μνησαμενω, μηδε κρυεροϝο φοβοϝο.
αλλῃ μεν γαρ εγωγ' ου δεδδια χειρας ααπτοϝς
τροϝων, ͱοι μεγα τειχος ͱυπερ κατεβησαν ͱομιλϝῳ·
ͱεχσοντιν γαρ ͱαπαντας ͱευκνημιδες αχαιϝοι·
τῃ δε δη αινοτατον περιδεδδια, μη τι παθωμεν,
ͱῃ ρ' ͱογ' ͱο λυσσωδης, φλογι ϝεικελος, ͱηγεμονεϝει.
σφοϝιν δ' ͱωδε θεων τις ενι φρεσι ποιησειεν,
αϝτω θ' εσταμεναι κρατερως, και ανωγεμεν αλλοϝς·
τῳ κε και εσσυμενον περ εροϝησαιτ' απο ναϝων
ωκυπορων, ει και μιν ολυμπιος αϝτος εγειρει.
η, και σκηπανιῳ γαιηͱοχος εννοσιγαιος
αμφοτερω κεκοπως πλησεν μενεος κρατεροϝο,
γυια δ' εθηκεν ελαφρα, ποδας, και χειρας ͱυπερθεν.
αϝτος δ', ͱωσθ' ιερηκς ωκυπτερος ωρτο πετεσθαι,
ͱος ρα τ' απ' αιγιλιπος πετρης περιμηκεος ͱαρθενς
ͱορμησῃ πεδιοϝο διωκεμεν ορνεον αλλο·
ͱως απο των ηͱικσε ποσειδαϝων ενοσιχθων.
τοιιν δ' εγνω προσθεν ͱο ϝιλϝεϝος ταχυς αιϝανς,

αιπσα δ' αϱ' αιϝαντα προσεφη τελαμωνιον ͱυιόν· Ν
 αιϝαν, επει τις νοϝι θεων, ͱοι ολυνπον ͱεχοντιν,
μαντεϊ ϝειδομενος κελεται παρα ναϝσι μαχεσθαι,
ουδ' ͱογε καλχαυς εστι, θεοπροπος οιϝωνιστης·
ιθματα γαϱ μετοπισθε ποδων ηδε κνημαϝων
ρεϝ' εγνῶν απιοντος, αριγνῶτοι δε θεοι πεϱ·
καὶ δ' εμὸι αϝτῷ θυϝμος ενι στηθεσσι φιλοισιν
μαλλον εφορμαεται πολεμιδσεμεν ηδε μαχεσθαι,
μαιμαϝοντι δ' ενερθε ποδες καὶ χειϱες ͱυπερθεν.
 τον δ' απαμειβομενος πϱοσεφη τελαμωνιος αιϝαυς·
ͱοϝτῷ νῦν και εμοι περι δόρϝατι χειρες αaπτοι
μαιμαϝοντιν· εμοι μένος ῶρορε· νερθε ποδεσιν
εσσυμαι αμφοτεϱοισι· μενοιναϝω δε καὶ οιος
ͱεκτορι πριαμιδῃ αμοτον μεμαϝῶτι μαχεσθαι.
 ͱως ͱοι μεν τοιαϝτα πρὸς αλληλοϝς αγορεϝον,
χάρμῃ γηθοσυνοι, την σφιν θεος ενβαλε θυϝμῷ.
 τοφρα δε τοϝς οπιθεν γαιηͱοχος ῶρσεν αχαιϝοϝς,
ͱοι παρα ναϝσι θοϝῇσιν ανεπσυϝχον φιλον ητορ·
των ρ' ͱαμα τ' αργαλεῷ καματῷ φιλα γυι' ελελῦντο,
και σφιν αχος κατα θυϝμον εγιγνετο, δερκομενοισιν
τρoϝας, τοι μεγα τειχος ͱυπερ κατεβησαν ͱομιλϝῷ.
τοϝς ͱοιγ' εισͱοραοντες, ͱυπ' οφρυσι δακρυϝα λειβον·
ου γαρ εφαν φευγσεσθαι ͱυπ' εκ κακοϝ· αλλ' ενοσιχθων
ρεϝα μετεισαμενος κρατερας ῶτρυϝνε φαλαγγας.
τευκϱον επι πρῶτον και λεϝιτον ηλθε κελεϝων,
πηνελαϝον θ' ηροϝα, θοϝαντα τε, δαϝιπυϱόν τε,
μηριονην τε, και αντιλοχον, μηστωρας αͱοϝτης·
τοϝς ͱογ' εποτρυϝνων ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
 αιδως, αϱγειϝοι, κοϝροι νεϝοι! υμμιν εγωγε
μαρναμενοισι πεποιθα σαῶσεμεναι ναϝας ͱᾶμας·
ει δ' ͱυμεες πολεμοϝο μεθησετε λευγαλεοϝο,
νῦν δη ϝειδεται ͱημαρ, ͱυπο τροϝεσι δαμηναι.
 ω ποποι! η μεγα θαϝμα τοδ' οφθαλμοισιν ͱορῶμαι,
δδεινον, ͱὸ μη ποτ' εγωγε τελεϝτησεσθαι εφᾶσκον,
τϱοϝας εφ' ημετεϱας ιεναι ναϝας· ͱοι το παρος περ
φυδσακινῇσ' ελαφοισ' εϝεϝοικεσαν, ͱαιτε καθ' υλϝην
θοϝων, παρδαλιων τε, λυκὼν τ' ηϊϝα πελονται,
αϝτως ηλασκουσαι, αaλκιδες, ουδ' επι χαϱμῇ·
ͱώς τϱοϝες το πριν γε μενος και χειρας αχαιϝων
μιμνεμεν ουκ εθελεσκον εναντιον, ουδ' ηβαιον·
νῦν δε ͱεκάς πολιὸς κοιλῇσ' επι ναϝσι μαχονται,
ͱηγεμονος κακοτητι, μεθημοσυνῇσι τε λαϝων,
ͱοι κεινῷ ερισαντες αμῡνεμεν ουκ εθελοντιν
ναϝων ῶκυπορων, αλλα κτεινονται αν' αϝτας.
αλλ' ει δη και πανπαν ͱετητυμον αιτιος εστιν
ͱηρως ατρεϝιδης, ευρὺ κρεϝων αγαμεμνων,

ϝουνεκ' απῆτιϝμῆσε ποδώκεα πηλεϝιϝῶνα,
ϝημεας γ' ουπως εςτι μεθιϝεμεναι πολεμοϝο.
αλλ' ακεωμεθα θασσον· ακεσται τοι φρενες εσθλων.
ϝυμεες δ' ουκετι καλα μεθιϝετε θοϝριδος αλκης,
παντες αριστοι εοντες ανα στρατον· ουδ' αν εγωγε
ανδρι μαχησαιμην, ϝοστις πολεμοϝο μεθειη,
λυγρος εων· ϝυμῖν δε νεμεσαομαι περι κεαρι.
ω πεπονες, ταχα δη τι κακον ποιησετε μειδσον
τῇδε μεθημοσυνῃ· αλλ' εν φρεσι θεσθε ϝεκαστος
αιδοα και νεμεσιν· δη γαρ μεγα νεικος ορῶρεν.
ϝεκτωρ δη παρα ναϝσι βοην αγαθος πολεμιδσει,
καρτερος· εϝρῆγσεν δε πυλας και μακρον ϝοχεϝα.
ϝως ρα κελεϝτιαων γαιηϝοχος ὦρσεν αχαιϝοϝς·
αμφι δ' αρ' αιϝαντας δοιοϝς ϝισταντο φαλαγγες
καρτεραι, ϝας ουτ' αν κεν αρεϝς ονοσαιτο μετελθων,
ουτε κ' αθηναιη λαϝοσσοϝος· ϝοι γαρ αριστοι
κρινθεντες τροϝας τε και ϝεκτορα διϝον εμιμνον,
φραξαντες δορυ δορϝι, σακος σακεϊ προθελυμνῳ·
ασπις αρ' ασπιδ' ερειδε, κορυς κορυθ', ανερα δ' ανηρ·
πσαϝον δ' ϝιπποκομοι κορυθες λαμπροῖσι φαλοισιν
νευοντων· ϝως πυκνοι εφεστασαν αλληλοισιν·
εγχεα δ' επτυσσοντο θρασυιαϝων απο χειρων
σειομεν'· ϝοι δ' ιθυς φρονεον, μεμασαν δε μαχεσθαι.
τροϝες δε προετυπτσαν ϝαϝολϝεες, ῆρχε δ' αρ' ϝεκτωρ
αντικρυς μεμαϝῶς· ϝολϝοτροχος ϝως απο πετρης,
ϝοντε κατα στεφανης ποταμος χειμαροϝος οθσῇ,
ϝρῆγσανς ασπετῳ ομβρῳ ααιδεος ϝεχματα πετρης,
ϝυπσι τ' αναθρῶσκων πετεται, κτυπεει δε θ' υπ' αϝτοο
ϝυλϝη· ϝο δ' ασφαλεως θεϝει εμπεδον, ϝεϝος ϝικηται
ϝεισϝοπεδον, τοτε δ' ουτι κυλινδεται, εσσυμενος περ·
ϝως ϝεκτωρ, ϝεϝος μεν απειλεε μεχρι θαλασσης
ρεϝα διελθεμεναι κλισιας και νααςαχαιϝων,
κτεινων· αλλ' ϝοτε δη πυκινῇσ' ενεκυρσε φαλαγγσιν,
στη ρα μαλ' εγχριμφθενς· ϝοι δ' αντιοι ϝυιες αχαιϝων,
νυσσοντες χσιφεσιν τε και εγχεσιν αμφιγυοισιν,
ὦθσαν απο σφεϝων· ϝο δε χασσαμενος πελεμιχθη,
ῆϋϝσεν δε διαπρυσιον τροϝεσι γεγῶνως·
τροϝες, και λυκιοι, και δαρδανοι αγχιμαχηται,
παρμενετ'· ουτοι δηρον εμε σχησοντιν αχαιϝοι,
και μαλα πυργηδον σφεϝας αϝτοϝς αρτυϝνταντες·
αλλ', οϊϝω, χασσονται ϝυπ' εγχεος, ει ϝετεον με
ὦρσε θεων ϝοχ' αριστος, εριγδουπος ποσις ϝηρης.
ϝως ϝεσπων, ὦτρυϝνε μενος και θυϝμον ϝεκαστοο.
δαϝιφοβος δ' εν τοισι μεγα φρονεων εβεβηκεεν
πριαμιδης, προσθεν δ' ϝεχεν ασπιδα παντοσε ϝεισϝην,
κοϝφα ποσι προβιβανς, και ϝυπασπιδια προποδιδσων·

μηριονης δ' αϜτοϜο τιτυσκετο δορϜι φαϜεινῷ, Ν
και βαλεν, ουδ' απαμαρτε, κατ' ασπιδα παντοσε ϜεισϜην,
ταυρειην· της δ' ουτι διηλασεν, αλλα πολυ πριν
εν καϜλῷ εϜαγη δολιχον δορυ· δαϜιφοβος δε
ασπιδα ταυρειην σχεθ' αφ' εϜ, εδδεισε δε θυϜμῷ
ενχος μηριοναϜο δαϜιφρονος· αϜταρ ͱογ' ͱηρως
απς ͱεταρων εις Ϝεθνος εχαδσετ' εχωσατο δ' αινως
αμφοτερον, νικης τε, και ενχεος, ͱο γσυνεϜανγσεν·
βη δ' ιμεναι παρα τε κλισιας και ναϜας αχαιϜων,
ͱοισομενος δορυ μακρον, ͱο ͱοι κλισιῃ ελελειπτο.
ͱοι δ' αλλοι μαρναντο, βοη δ' ασβεστος ορωρεεν.
τευκρος δε πρῶτος τελαμωνιος ανδρα κατεκτα
ιμβριον αιχμῆτην, πολυͱιπποϜο μεντορος ͱυιον.
ναιε δε πηδαιον, πριν γ' ελθεμεν ͱυιας αχαιϜων,
κοϜρην δε πριαμοϜο νοθην ͱεχε μηδεσικαστην·
αϜταρ επει δαναων ναϜες ηλυθον αμφιϜελισσαι,
απς εις ϜιλϜιον ηλθε, μετεπρεπε δε τροϜεσιν·
ναιε δε παρ πριαμῷ· ͱο δε μιν τιϜε ϜεισϜα τεκεσσιν.
τον ρ' ͱυιος τελαμῶνος ͱυπ' οϜατος ενχεϊ μακρῷ
νυκσ', εκ δ' εσπασεν ενχος· ͱο δ' αϜτ' επεσεν, μελιη ͱως,
ͱητ' ορεος κορυφῇ ͱεκαθεν περιφαινομενοϜο
χαλκῷ ταμνομενη τερενα χθονι φυλλα πελασσῇ·
ͱως πεσεν· αμφι δε ͱοι βραχε τευχεα ποικιλα χαλκῷ.
τευκρος δ' ͱορμῆθη, μεμαϜως απο τευχεα δυϜσαι·
ͱεκτωρ δ' ͱορμῆθεντος ακοντισε δορϜι φαϜεινῷ·
αλλ' ͱο μεν αντα Ϝιδων ῆλεϜσατο χαλκεον ενχος,
τυτθον· ͱο δ' αμφιμαχον, κτεατοϜ υϊ' ακτοριϜῶνος,
νισσομενον πολεμονδε, κατα στηθος βαλε δορϜι·
δουπησεν δε πεσων, αραβησε δε τευχε' επ' αϜτῷ.
ͱεκτωρ δ' ͱορμῆθη κορυθα κροταφοισ' αραρυιαν
κρᾶτος αφαρπακσαι μεγαλητορος αμφιμαχοϜο·
αιϜανς δ' ͱορμῆθεντος ακοντισε δορϜι φαϜεινῷ
ͱεκτορος· αλλ' ου πῃ χροος εισατο, πανς δ' αρα χαλκῷ
σμερδαλεῷ κεκαλυφθ'· ο δ' αρ' ασπιδος ομφαλον ουτα,
ῶθσε δε μιν σθενεϊ μεγαλῷ· ͱο δ' εχασσατ' οπισσῷ
νεκρων αμφοτερων· τοϜς δ' εκσεϜερυσσαν αχαιϜοι.
αμφιμαχον μεν αρα στιχιος, διϜος τε μενεσθεϜς,
αρχοι αθηναιων, κομισαν κατα λαϜον αχαιϜων·
ιμβριον αϜτ' αιϜαντε, μεμαϜοτε θοϜριδος αλκης.
ͱωστε δυ' αιγα λεϜοντε, κυνων ͱυπο καρχαροδοντων
ͱαρπακσαντε, φερητον ανα ρῶπῆϊα πυκνα,
ͱυπσοϜ ͱυπερ γαιης μετα γαμφηλῆσιν ͱεχοντε·
ͱως ρα τον ͱυπσοϜ ͱεχοντε δυω αιϜαντε κορυστα
τευχε' εσυλϜῆτην, κεφαλην δ' ͱαπαλης απο δειρης
κοπτσεν ϜιλϜιαδης, κεχολῶμενος αμφιμαχοϜο·
ͱηκε δε μιν σφαιρηδον Ϝελικσαμενος δι' ͱομιλϜοο,

ͱεκτορι δε προπαροιθε ποδων πεσεν εν κονιϝῃσιν.
και τοτε δη περι κεαρι ποσειδαϝων εχολωθη, N
ͱυιϝωνοϝο πεσοντος εν αινῃ δαϝιοτητι·
βη δ' ιμεναι παρα τε κλισιας και ναϝας αχαιϝων,
οτρυνεων δαναοϝς, τροϝεσι δε κηδε' ετευχεν·
των δ' ͱομον ͱιστατο νεικος επι πρυμνῃσι ναϝεσιν.
ͱως δ' ͱοθ' υπο λιγυων ανεμων σπερχωντιν αϝελλαι
ͱηματι τῳ, ͱοτε τε πλειστη κονις αμφι κελευθοϝς,
ͱοιθ' αμυδις κονιϝης μεγαλην ͱισταντιν ͱομιχλην·
ͱως αρα των ͱομοσ' ηλθε μαχη, μεμασαν δ' ενι θυϝμῳ
αλληλοϝς καθ' ομιλον ενͱαιρεμεν ͱοκσυϊ χαλκῳ.
εφρικσεν δε μαχη φθισιμβροτος ενχειῃσιν
μακρῃσ', ͱας εσχον ταμεσιχροας· οσσε δ' αμερδεν
αϝγη χαλκειη κορυθων απο λαμπομεναϝων,
θωρηκων τε νεοσμηκτων, σακεων τε φαϝεινων,
ερχομενων ͱαμυδις· μαλα κεν θρασυκαρδιος ειη,
ͱος τοτε γηθησειε ϝιδων πονον, ουδ' ακαχοιτο.
τω δ' αμφις φρονεοντε δυω κρονοϝ ͱυιε κραταιω
ανδρεσιν ͱηροϝεσιν ετευχετον αλγεα λυγρα.
δσεϝς μεν αρα τροϝεσι και ͱεκτορι βουλετο νικην,
κυϝδαινων αχιλεϝα ποδας ταχυν, ουδ' ͱογε πανπαν
ηθελε λαϝον ολεσσαι αχαιϝικον ϝιλϝιοθι προ,
αλλα θετιν κυϝδαινε και ͱυια καρτεροθυϝμον.
αργειϝοϝς δε ποσειδαϝων οροθυϝνε μετελθων.
τοι δ' εριδος κρατερης και ͱομοιϊοϝο πτολεμοϝο
πειραρ επαλλακσαντες, επ' αμφοτεροισ' ετανυσσαν,
αϝρηγτον τ' αλυτον τε, το πολλων γουϝατ' ελυϝσεν.
ενθα, μεσαιπολιος περ εων, δαναοισι κελεϝσανς
ιδομενεϝς, τροϝεσιν εφαλμενος εν φοβον ωρσεν·
πεφνε γαρ ορθυϝονεϝα, καβησοθεν ενδον εοντα,
ͱος ρα νεϝον πολεμοϝο μετα κλεος ηληλουθεεν·
ῃτεε δε πριαμοϝο θυγατρων ϝειδος αριστην,
κασσανδρην, αεεδνον· ͱυπεσχετο δε μεγα ϝεργον,
εκ τροϝιης αϝεκοντας αποθσεμεν ͱυιας αχαιϝων.
τῳ δ' ͱο γερων πριαμος ͱυπο τ' εσχετο, και κατενευσεν
δωσεμεναι· ͱο δ' εμαρναθ', υποσχεσιῃσι πιθησανς.
ιδομενεϝς δ' αϝτοϝο τιτυσκετο δορϝι φαϝεινῳ,
και βαλεν ͱυπσι βιβαντα τυχων· ουδ' ῃρκεσε θωρηκς
χαλκεος, ͱον φορεεσκε, μεσῃ δ' εν γαστερ' επηγσεν·
δουπησεν δε πεσων· ͱο δ' επευχσατ', εφωνησεν τε·
ορθυϝονεϝ, περι δη σε βροτων αινιδσομ' ͱαπαντων,
ει ͱετεον δη παντα τελεϝτῃσεις, ͱοσ' ͱυπεστης
δαρδανιδῃ πριαμῳ· ͱο δ' ͱυπεσχετο θυγατερ' ͱεϝην.
και κε τοι ͱημεες ταϝτα γ' ͱυποσχομενοι τελεσαιμεν·
δοιμεν δ' ατρεϝιδαϝο θυγατρων ϝειδος αριστην,
αργεος εκσαγαγοντες, οπυιεμεν· ει κε συν αμμιν

ϝιλϝιοϝ εκπερθσῆς ͱεϋναιομενον πτολιεθρον.
αλλ' ͱεπε', ͱοφρ' επι ναϝσι συνͱωμεθα ποντοποροισιν N
αμφι γαμῴ· επει ουτοι εεδνωται κακοι εσμεν.
ͱως ϝεσπων, ποδος ͱελκε κατα κρατερην ͱυσμινην
ͱηρως ιδομενεϝς· τῷ δ' ασιος ηλθεν αμυϝντωρ,
πεδσος προσθ' ͱιππων· τω δε πνεϝοντε κατ' ωμων
αιϝεν ͱεχ' ͱηνιͱοχος θεραπων· ͱο δε ͱιͱετο θυϝμῴ
ιδομενεϝα βαλεεν· ͱο δε μιν φθαμενος βαλε δορϝι
λαιμον ͱυπ' ανθερεῶνα, δια προ δε χαλκον ελασσεν·
ηριπε δ', ͱως ͱοτε τις δρυς ηριπεν, η' αχερωΐς,
ηε πιτυς βλωθρη, τηντ' ορεσι τεχτονες ανδρες
εκσεταμον πελεκυσσι νεϝηκεσι, ναϝιον εεναι·
ͱως ͱο προσθ' ͱιππων και διφροϝ εκειτο τανυσθεις,
βεβρυχκως, κονιος δεδραγμενος ͱαιματοεντσης.
εκ δε ͱοι ͱηνιͱοχος πληγη φρενας, ͱας παρος εσχεν,
ουδ' ͱογ' ετολμῆσεν, δαϝιων ͱυπο χειρας αλυκσανς,
απς ͱιπποϝς στρεφσαι· τον δ' αντιλοχος μενεχαρμης
δορϝι μεσον περονῆσε τυχων· ουδ' ἦρκεσε θωρηκς
χαλκεος, ͱον φορεεσκε, μεσῇ δ' εν γαστερ' επηγσεν.
αϝταρ ͱογ' ασθμαινων ͱεϋϝεργεος εκπεσε διφροο·
ͱιπποϝς δ' αντιλοχος, μεγαθυϝμοϝο νεστορος ͱυιος,
εκσελασε τροϝων μεθ' εϋκνημιδας αχαιϝοϝς.
δαϝιφοβος δε μαλα σχεδον ηλυθεν ιδομενεϝος,
ασιοϝ αχνυμενος, και ακοντισε δορϝι φαϝεινῷ·
αλλ' ͱο μεν αντα ϝιδων ἤλεϝσατο χαλκεον ενχος
ιδομενεϝς· κρυφθη γαρ ͱυπ' ασπιδι παντοσε ϝεισϝῇ,
την αρ' ͱογε ϝρῑνοισι βοϝων και νωροπι χαλκῷ
δινωτην φορεεσκε, δυω κανονεσ' αραρυιαν·
τῇ ͱυπο πανς εϝαλη, το δ' ͱυπερπτατο χαλκεον ενχος·
καρφαλεον δε ͱοι ασπις επιθρεκσαντος αϋϝσεν
ενχεος· ουδ' ͱαλιον ρα βαρυιης χειρος αφῆκεν,
αλλ' εβαλ' ͱιππασιδην ͱυπσῆνορα, ποιμενα λαϝων,
ͱηπαρ ͱυπο πραπιδων, ειθαρ δ' ͱυπο γουϝατ' ελυϝσεν.
δαϝιφοβος δ' εκπαγλον επευχσατο, μακρον αϋϝσανς·
ου μαν αϝτ' ατιτος κειτ' ασιος· αλλα ͱε φημι,
εις αϝιδος περ ιοντα πυλαρταϝο κρατεροϝο,
γηθησεεν κατα θυϝμον· επει ρα ͱοι ωπασα πομπον.
ͱως εφατ'· αργειϝοισι δ' αχος γενετ' ευχσαμενοϝο. 417
ιδομενεϝς δ' ου ληγε μενος μεγα· ͱιͱετο δ' αιϝει 424
ηε τινα τροϝων ερεβεννῇ νυκτι καλυπσαι,
η' αϝτος δουπησαι, αμυϝνων λοιγον αχαιϝοις.
ενθ' αισυμνηταϝο διοτρεφεος φιλον ͱυιον
ͱηροϝ αλκαθοϝον· γαμβρος δ' ἦν ανχισαϝο·
πρεσβυτατην δ' ὤπυιε θυγατρων ͱιπποδαμειαν,
την περι κεαρ' εφιλησε πατηρ και ποτνια μητηρ
εν μεγαρῷ· πανσαν γαρ ͱομηλικιην εκεκαστο

καλλεϊ, και Fεργοισιν, ιδε φρεσι· τουνεκα και μιν N
γῆμεν ανηρ ϝοχ᾽ αριστος ενι τροFιῆ ευρυιῆ·
τον τοθ᾽ υπ᾽ ιδομενῆFι ποσειδαFων εδαμασσεν,
θελγσανς οσσε φαFεινʼ, επεδῆσε δε φαιδιμα γυια.
ουτε γαρ εκσοπισω φυγεειν δυνατ᾽, ουτ᾽ αλεFεσθαι·
αλλ᾽, ϝωστε στηλην η δενδρεον ϝυπσιπετηλον,
ατρεμας ϝεσταοτα, στηθος μεσον ουτασε δορFι
ϝηρως ιδομενεFς, Fρῆγσεν δε ϝοι αμφι χιτωνα
χαλκεον, ϝος ϝοι προσθεν απο χροος ῆρκε᾽ ολεθρον·
δη τοτε γ᾽ αυFον αϝοFσεν, ερεικομενος περι δορFι·
δουπησεν δε πεσων, δορυ δ᾽ εν κραδιῆ επεπηγεεν,
ϝη ρα ϝοι ασπαιροντα, και ουριαχον πολεμιδσεν.
ιδομενεFς δ᾽ εκπαγλον επευχσατο, μακρον αϝυFσανς·
δαFιφοβ᾽, η᾽ αρα δη τι Fεισκομεν αγσιον εεναι
τρεας ϝενος αντιπεφασθαι, επει συ περ ευχεαι ϝοFτως;
δαιμονι᾽, αλλα και αFτος εναντιος ϝιστασ᾽ εμεFο,
ϝοφρα Fιδῆς, ϝοιος δσῆνος γονος ενθαδ᾽ ϝικανω,
ϝος πρωτον μινω᾽ ετεκε κρητῆ επιουρον·
μινως δ᾽ αF τεκεθ᾽ υιον αμυFμονα δευκαλιFωνα·
δευκαλιFων δ᾽ εμ᾽ ετικτε, πολυσσ᾽ ανδρεσι Fανακτα,
κρητῆ εν ευρυιῆ· νῦν δ᾽ ενθαδε ναFες ενενκαν,
σοι τε κακον, και πατρι, και αλλοισι τροFεσιν.
ϝως φατο· δαFιφοβος δε διανδιχα μερμηρικσεν,
η τινα ποο τροFων ϝεταρισσαιτο μεγαθυFμων,
αϝς αναχωρησανς, η πειρῆσαιτο και οιος.
ϝωδε δε ϝοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον εεναι,
βηναι επ᾽ αινειαν· τον δ᾽ ϝυστατον ϝευρεν ϝομιλFου
ϝεσταοτ᾽· αιFει γαρ πριαμω επεμηνιFε διFω,
ϝοουνεκ᾽ αρ᾽ εσθλον εοντα μετ᾽ ανδρεσιν ουτι τιFεσκεν.
ανχοFο δ᾽ ϝισταμενος Fεπεα πτεροεντα προσῆυFδα·
αινεια, τροFων βουληφορε, νῦν σε μαλα χρη
γαμβρω αμυFνεμεναι, ειπερ τι σε κηδος ϝικανει·
αλλ᾽ ϝεπε᾽, αλκαθοFω επαμυFνομεν, ϝος σε παρος γε
γαμβρος εων ετρεφσε δομοισ᾽ ενι, τυτθον εοντα·
τον δε τοι ιδομενεFς δορFικλυτος εκσεναρικσεν.
ϝως φατο· τω δ᾽ αρα θυFμον ενι στηθεσσιν ορινεν·
βη δε μετ᾽ ιδομενεFα, μεγα πτολεμοFο μεμῆλως.
αλλ᾽ ουκ ιδομενεFα φοβος λαβε, τηλυγετον ϝως,
αλλ᾽ εμεν᾽, ϝως ϝοτε τις συς ορεσιν αλκι πεποιθως,
ϝοστε μενει κολοσυρτον επερχομενον πολυν ανδρων
χωρω εν οιοπολω, φρισσει δε τε νωτον ϝυπερθεν·
οφθαλμω δ᾽ αρα ϝοι πυρι λαμπετον· αFταρ οδοντας
θηγει, αλεκσασθαι μεμαFως κυνας ηδε και ανδρας.
ϝως μενεν ιδομενεFς δορFικλυτος, ουδ᾽ ϝυπεχωρεεν,
αινειαν επιοντα βοῆ θοFον· αυFε δ᾽ ϝεταιροFς,
ασκαλαφον τ᾽ εσϝορων, αφαρεFα τε, δαFιπυρον τε,

μηριονην τε, και αντιλοχον, μηστωρας αυϝτης·
τοϝς ͱογ' εποτρυϝνων ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
δευτε, φιλοι, και μ' οιῳ αμυϝνετε· δεδδια δ' αινως
αινειαν επιοντα ποδας ταχυν, ͱος μοι επειτιν·
ͱος μαλα καρτερος εστι μαχῃ ενι φῶτας ενͱαιρεεν·
και δ' ͱεχει ͱηβης ανθος, ͱο τε κρατος εστι μεγιστον.
ει γαρ ͱομηλικιῃ γε γενοιμεθα τῳδ' ενι θυϝμῳ,
αιπσα κεν ηε φεροιτο μεγα κρατος, ηε φεροιμην.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες, ͱενα φρεσι θυϝμον ͱεχοντες,
πλῆσιοι εστησαν, σακε' ωμοισι κλῖναντες.
αινειας δ' ͱετερωθεν εκεκλεθ' εϝοισ' ͱεταροισιν,
δαϝιφοβον τε, παριν τ' εσͱορῶν, και αγῆνορα διϝον,
ͱοι ͱοι ͱαμ' ͱηγεμονες τρωϝων εσαν· αϝταρ επειτα
λαϝοι ͱεπονθ', ως ει τε μετα κτιλον ͱεσπετο μηλα
πιϝομεν' εκ βοτανης· γανυται δ' αρα τε φρενα ποιμην.
ͱοι δ' αμφ' αλκαθοϝῳ αϝτοσχεδον ͱορμῆθησαν
μακροισι χσυστοισι· περι-στηθεσσι δε χαλκος
σμερδαλεον κοναβιδσε, τιτυσκομενων καθ' ομιλϝον
αλληλων· δυο δ' ανδρες αρεϝιοι, εκσͱοχοι αλλων,
αινειας τε, και ιδομενεϝς, ͱαταλαντοι αρεϝι,
ͱιͱεντ' αλληλων ταμεεεν χροα νηλεϊ χαλκῷ.
αινειας δε πρῶτος ακοντισεν ιδομενεϝος·
αλλ' ͱο μεν αντα ϝιδων ῆλεϝσατο χαλκεον ενχος·
αιχμη δ' αινειαϝο κραδαινομενη κατα γαιης
ῷχετ', επει ρ' ͱαλιον στιβαρης απο χειρος οροϝσεν.
ιδομενεϝς δ' αρα ϝοινομαον βαλε γαστερα μεσσην·
ϝρῆγσε δε θωρηκος γυαλον, δια δ' εντερα χαλκος
ῆφυσ'· ͱο δ' εν κονιϝῆσι πεσων ͱελε γαιαν αγοστῷ.
ιδομενεϝς δ' εκ μεν νεκυος δολιχοσκιον ενχος
εσπασατ', ουδ' αρ' ετ' αλλ' εδυνησατο τευχεα καλα
ωμοιϊν αφελεσθαι· επειγετο γαρ βελεεσιν.
ου γαρ ετ' ενπεδα γυια ποδων ῆν ͱορμῆθεντι,
ουτ' αρ' επαͱικσαι μεθ' εϝον βελος, ουτ' αλεϝεσθαι·
τῷ ρα και εν σταδιῃ μεν αμυϝνετο νηλεες ͱημαρ,
τρεσσαι δ' ουκετι ριμφα ποδες φερον εκ πολεμοϝο.
τοο δε βαδην απιοντος ακοντισε δορϝι φαϝεινῷ
δαϝιφοβος· δη γαρ ͱοι ͱεχεν κοτον ενμενες αιϝει·
αλλ' ͱογε και τοτ' αμαρτεν, ͱο δ' ασκαλαφον βαλε δορϝι,
ͱυιον ενεϝαλιοϝο, δι' ωμοϝο δ' οβριμον ενχος
εσχεν· ͱο δ' εν κονιϝῆσι πεσων ͱελε γαιαν αγοστῷ.
ͱοι δ' αμφ' ασκαλαφῳ αϝτοσχεδον ͱορμῆθησαν·
δαϝιφοβος μεν απ' ασκαλαφοο πηληκα φαϝεινην
ͱαρπασε· μηριονης δε θοϝῷ ͱαταλαντος αρεϝι
δορϝι βραχιον' ετυπτσεν εφαλμενος, εκ δ' αρα χειρος
αϝλῶπις τρυφαλεια χαμαι βομβησε πεσοντσα.
μηριονης δ' εκσαϝτις εφαλμενος, αιγυπιος ͱως,

N

εκσϝερυσε πρυμνοϝο βραχιϝονος οβριμον ενχος·
απς δ' ͱεταρων εις ϝεθνος εχαδσετο· τον δε πολῖτης,
αϝτοκασιγνῆτος, περι μεσσω χειρε τιτῆνανς,
εκσῆγεν πολεμοϝο δυσϝηχεος, ͱοφρ' ͱικεθ' ιπποϝς
ὤκυας, ͱοι ͱοι οπισθε μαχης ηδε πτολεμοϝο
ͱεστασαν, ͱηνιͱοχον τε και ͱαρματα ποικιλ' ͱεχοντες·
ͱοι τονγε προτι ϝαστυ φερον βαρυα στοναχοντα,
τειρομενον· κατα δ' ͱαιμα νεϝουτατοϝ ερεϝε χειρος.
ͱοι δ' αλλοι μαρναντο, βοη δ' ασβεστος ορῶρεεν.
αινειας δ' αφαρεϝα καλητοριδην επορουσανς
λαιμον ετυπτσ', επι ͱοι τετραπμενον, ͱοκσυϊ δορϝι·
εκλινθη δ' ͱετερωσε καρῆ, επι δ' ασπις εͱαφθη,
και κορυς· αμφι δε ͱοι θανατος χυτο θυϝμοϝραϊστης.
αντιλοχος δε θοϝῶνα, μεταστρεφθεντα δοκεϝσανς,
ουτασ' επαϝικσανς· απο δε φλεβα παντσαν εκερσεν,
ͱητ' ανα νωτα θεϝοντσα διανπερες, αϝχεν' ͱικανει·
την απο παντσαν εκερσεν· ͱο δ' ͱυπτιος εν κονιϝῆσιν
καττεσεν, αμφω χειρε φιλοισ' ͱεταροισι πετασσανς.
αντιλοχος δ' εποροϝσε, και αινυτο τευχε' απ' ωμων,
παπταινων· τροϝες δε περισταδον αλλοθεν αλλος
ουταδσον σακος ευρυ παναιϝολον, ουδ' εδυναντο
εισῷ επιγραπτσαι τερενα χροα νηλεϊ χαλκῷ
αντιλοχοο· περι γαρ ρα ποσειδαϝων ενοσιχθων
νεστορος ͱυιον ερυϝτο, και εν πολλοισι βελεσσιν.
ου μεν γαρ ποτ' ανευ δαϝιων ῆν, αλλα κατ' αϝτοϝς
στροφαετ'· ουδε ͱοι ενχος ͱεχ' ατρεμας, αλλα μαλ' αιϝει
σειομενον ελελικτο· τιτυσκετο δε φρεσιν ͱῇσιν,
η τεο ακοντισσαι, ηε σχεδον ͱορμῆθηναι.
αλλ' ου ληθ' αδαμαντα τιτυσκομενος καθ' ομιλϝον
ασιαδην, ͱος ͱοι ουτα σακος μεσον ͱοκσυϊ χαλκῷ,
ενγυθεν ͱορμῆθενς· αμενηνῶσεν δε ͱοι αιχμην
κυϝανοχαιτα ποσειδαϝων, βιϝοτοϝο μεγῆρανς.
και το μεν αϝτοϝ εμῆν', ͱωστε σκωλος πυρι καϝστος,
εν σακει αντιλοχοϝο, το δ' ͱημισυ κειτ' επι γαιης·
απς δ' ͱεταρων εις ϝεθνος εχαδσετο, κηρ' αλεϝεινων·
μηριονης δ' απιοντα μεθεσπομενος βαλε δορϝι
αιδοιων τε μεσηγυ και ομφαλοϝ· ενθα μαλιστα
γιγνετ' αρεϝς αλεγεινος οϊδσυροισι βροτοισιν·
ενθα ͱοι ενχος επηγσεν· ͱο δ' ͱεσπομενος, περι δορϝι
ῆσπαιρ', ͱως ͱοτε βως, τοντ' ορεσι βοϝκολοι ανδρες
ϝιλϝασιν ουκ εθελοντα βιῇ δησαντες αγοντιν·
ͱως ͱο τυπενς ῆσπαιρε μινυνθα περ, ουτι μαλα δην,
ͱοφρα ͱοι εκ χροος ενχος ανεσπασατ' ενγυθεν ελθων
ͱηρως μηριονης· τον δε σκοτος οσσ' εκαλυπτσεν.
δαϝιπυρον δ' ͱελενος κσιφεϊ σχεδον ηλασε κορσην
θρεϊκιῷ, μεγαλῷ, απο δε τρυφαλειαν αραγσεν·

hη μεν αποπλανχθεντσα, χαμαι πεσε· και τις αχαιFων N
μαρναμενων μετα ποδσι κυλινδομενην εκομισσεν·
τον δε κατ' οφθαλμων ερεβεννη νυκς εκαλυπτσεν.
 ατρεFιδην δ' αχος hελλε, βοην αγαθον μενελαFον·
βῆ δ' επαπειλησανς hελενῳ̃ hηροFι Fανακτι,
hοκσυ δορυ κραδαων· hο δε τοκσοFο πηχυν ανhελκεν.
τω δ' αρ' hαμαρτητην, hο μεν ενχεῖ hοκσυοεντι
hιhετ' ακοντισσαι, hο δ' απο νευρηφιν οϊστῳ̃·
πριαμιδης μεν επειτα κατα στηθος βαλεν hιhῳ̃
θωρηκος γυαλον, απο δ' επτατο πικρος οϊστος.
hως δ' hοτ' απο πλατυος πτυοFο μεγαλην κατ' αλοFην
θρῳ̃σκωντιν κυαμοι μελανοχροες, ἠ' ερεβινθοι,
πνοFῃ̃ hυπο λιγυρῃ̃ και λικμητηρος εροFῃ̃·
hως απο θωρηκος μενελαFοFο κυFδαλιμοFο
πολλον αποπλανχθενς, hεκας επτατο πικρος οϊστος.
ατρεFιδης δ' αρα χειρα, βοην αγαθος μενελαFος,
την βαλεν, hῃ̃ ῥ' hεχε τοκσον hεϋχσυFον· εν δ' αρα τοκσῳ̃
αντικρυς δια χειρος ελῆλατο χαλκεον ενχος.
απς δ' hεταρων εις Fεθνος εχαδσετο, κηρ' αλεFεινων,
χειρα παρακρεμασανς· το δ' εφελκετο μειλινον ενχος·
και το μεν εκ χειρος Fερυσεν μεγαθυFμος αγῆνωρ,
αFτην δε γσυνεδησεν hεϋστροφῳ̃ οFιος αFωτῳ̃,
σφενδονῃ̃, hην αρα hοι θεραπων hεχε ποιμενι λαFων.
 πειθσανδρος δ' ιθυς μενελαFοFο κυFδαλιμοFο
ηϊε· τον δ' αγε μοιρα κακη θανατοFο τελοσδε,
σοι, μενελαFε, δαμῆναι εν αινῃ̃ δαFιοτητι.
hοι δ' hοτε δη σχεδον ῆσαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
ατρεFιδης μεν αμαρτε, παραι δε hοι ετραπετ' ενχος·
πειθσανδρος δε σακος μενελαFοFο κυFδαλιμοFο
ουτασεν, ουδε δια προ δυνῆσατο χαλκον ελασσαι·
εσχεθε γαρ σακος ευρυ, κατεκλασθη δ' ενι καFλῳ̃
ενχος· hο δε φρεσιν hῃ̃σ' εχαρη, και εFελπετο νικην.
ατρεFιδης δε, Fερυσσαμενος χσιφος αργυροhηλον,
hαλτ' επι πειθσανδρῳ̃· hο δ' hυπ' ασπιδος hελλετο καλην
αγσινην hεϋχαλκον, ελαιϊνῳ αμφι πελεκκῳ̃,
μακρῳ̃, hεϋχσεστῳ̃· hαμα δ' αλληλων εφικεσθην.
ητοι hο μεν κορυθος φαλον ηλασεν hιπποδασυιης
ακρον hυπο λοφον αFτον· hο δε προσιοντα, μετῳ̃πον,
Fρῖνος hυπερ πυματης· λακε δ' οστεα, τω δε hοι οσσε
παρ ποσιν hαιματοεντα χαμαι πεσον εν κονιFῃ̃σιν·
ιδνωθη δε πεσων· hο δε λακς εν στηθεσι βαινων,
τευχεα τ' εκσεναρικσε, και ευχομενος Fεπος ῆυFδα·
 λειπσετε θην hοFτῳ̃ γε ναFας δαναων ταχυπωλων,
τροFες hυπερφιαλοι, δδεινης ακορητοι αFυFτης·
αλλης μεν λωβης τε και αισχεος ουκ επιδεFεες! 622
 hως Fεσπων, τα μεν εντε' απο χροος hαιματοεντα 640

πυλϝῆσανς, ͱεταροισ᾽ εδιδῶ μενελαϝος αμυϝμων·
αϝτος δ᾽ αϝτ᾽ εκσαϝτις ιων προμαχοισιν εμιχθη.
ενθα ͱοι ͱυιος εφαλτο πυλαιμενεος βασιλεϝος
ͱαρπαλιϝων, ͱος πατρι φιλῷ ͱεπετο πτολεμικσων
ες τροϝιην, ουδ᾽ αϝτις αφικετο πατριδα γαιαν·
ͱος ρα τοτ᾽ ατρεϝιδαϝο μεσον σακος ουτασε δορϝι
ενγυθεν, ουδε δια προ δυνῆσατο χαλκον ελασσαι·
αψ δ᾽ ͱεταρων εις ϝεθνος εχαδσετο, κηρ᾽ αλεϝεινων,
παντοσε παπταινων, μη τις χροα χαλκῷ επαϝρῃ.
μηριονης δ᾽ απιοντος ͱιϝεε χαλκηρε᾽ οϊστον·
και ρ᾽ εβαλε γλουτον κατα δεχσιον· αϝταρ οϊστος
αντικρυς κατα κυστιν υπ᾽ οστεον εκσεπερῆσεν.
ͱεδσομενος δε κατ᾽ αϝθι, φιλων εν χερσιν ͱεταιρων
θυϝμον αποπνεϝων, ͱωστε σκωληκς επι γαιῃ
κειτο ταθενς· εκ δ᾽ ͱαιμα μελαν ρεϝε, δευε δε γαιαν.
τοο δε παρις μαλα θυϝμον αποκταμενοϝ εχολῶθη·
χσεινος γαρ ͱοι εῆν πολυσιν μετα παφλαγονεσιν·
τοϝ ͱογε χωομενος προϊͱιεε χαλκηρε᾽ οϊστον.
ῆν δε τις ευχῆνωρ, πολυϝειδοϝο μαντιος ͱυιος,
ͱαφνειος τ᾽, αγαθος τε, κορινθοθι ϝοικια ναιων,
ͱος ρ᾽ ͱεϋ ϝειδως κηρ᾽ ολοϝην, επι ναϝος εβαινεν·
πολλακι γαρ ͱοι εϝεσπε γερων αγαθος πολυϝειδος,
νουσῳ ͱυπ᾽ αργαλεῃ φθισθαι ͱοισ᾽ εν μεγαροισιν,
η μετ᾽ αχαιϝων ναϝσιν ͱυπο τρωϝεσι δαμῆναι.
τον βαλ᾽ ͱυπο γναθμοϝο και οϝατος· ῶκα δε θυϝμος
ῷχετ᾽ απο μελεων, στυγερος δ᾽ αρα μιν σκοτος ͱελλεν.
ͱως ͱοι μεν μαρναντο, δεμας πυρος αιθομενοϝο·
ͱεκτωρ δ᾽ ουκ επεπυθτο διϊ φιλος, ουδε τι ϝωιδεεν,
ͱοτι ρα ͱοι ναϝων επ᾽ αριστερα δαϝιοοντο
λαϝοι ͱυπ᾽ αργειϝων· ταχα δ᾽ αν και κυϝδος αχαιϝων
επλετο, τοιος γαρ γαιηϝοχος εννοσιγαιος
ῶτρυϝν᾽ αργειϝοϝς, προς δε σθενει αϝτος αμυϝνεν·
αλλ᾽ ͱεχεθ᾽, ῃ τα πρῶτα πυλας και τειχος εσͱαλτο,
ϝρῆγσαμενος δαναων πυκινας στιχας ασπισταϝων.
αιϝανς δ᾽ ουκετι πανπαν, ͱο ϝιλϝεϝος ταχυς ͱυιος,
ͱιστατ᾽ απ᾽ αιϝαντος τελαμωνιοϝ, ουδ᾽ ηβαιον·
αλλ᾽ ͱωστ᾽ εν νεϝῷ βοϝε ϝοινοπε πηγτον αροτρον,
ϝεισϝον θυϝμον ͱεχοντε, τιταινετον· αμφι δ᾽ αρα σφιν
πρυμνοισιν κεραεσι πολυς ανακηκιει ͱιδρως·
τω μεν τε δσυγον οιον ͱεϋχσυϝον αμφις εεργει
ͱιϝεμενω κατ᾽ αϝολκα, τεμει δε τε τελσον αροϝρης·
ͱως τω παρβεβαῶτε μαλ᾽ ͱεστασαν αλληλοιϊν.
αλλ᾽ ητοι τελαμωνιαδῃ πολλοι τε και εσθλοι
αλλοι ͱεποντ᾽ εταροι, ͱοι ͱοι σακος εκσεδεχοντο,
ͱοποτε μιν καματος τε και ͱιδρως γουϝαθ᾽ ικοιτο.
ουδ᾽ αρα ϝιλϝιαδῃ μεγαλητορι λοκροι ͱεποντο·

ου γαρ σφιν σταδιῆ ͱυσμινῆ μιμνε φιλον κεαρ· N
ου γαρ ͱεχον κορυθας χαλκηρεας ͱιπποδασυιας,
ουδ' ͱεχον ασπιδας ͱευκυκλοϝς και μειλινα δορϝα·
αλλ' αρα τοκσοισιν και ͱεϋστροφῷ οϝιος αϝωτῷ
ϝιλϝιον εις ͱαμ' ͱεποντο πεποιθοτες· ͱοισιν επειτα
ταρφεα βαλλοντες τροϝων ϝρηγνῦντο φαλαγγας.
δη ρα τοθ' οι μεν προσθε, συν εντεσι δαιδαλεοισιν,
μαρναντο τροϝεσιν τε και ͱεκτορι χαλκοκορυστῆ·
ͱοι δ' οπιθεν βαλλοντες, ελανθανον· ουδε τι χαρμης
τροϝες μιμνῆσκοντο· συνεκλονεον γαρ οϊστοι.
ενθα κε λευγαλεως ναϝων απο και κλισιαϝων
τροϝες εχῶρησαν προτι ϝιλϝιον ανεμοεντσαν,
ει μη πολυδαμανς θρασυν ͱεκτορ' εϝεσπε παραστανς·
ͱεκτορ, αμηχανος εσσι παραϝρῆτοισι πιθεσθαι.
ͱοονεκα τοι περιδωκε θεος πολεμῆϊα ϝεργα,
τοονεκα και βουλῆ εθελεις περιϝιδμεναι αλλων;
αλλ' ουπως ͱαμα παντα δυνησεαι αϝτος ͱελεσθαι·
αλλῷ μεν γαρ εδωκε θεος πολεμῆϊα ϝεργα·
αλλῷ δ' εν στηθεσσ' ετιθεε νοον ευρυοπα δσεϝς
εσθλον, τοο δε τε πολλοι επαϝρισκοντ' ανθρωποι.
αϝταρ εγω ϝερεω, ͱως μοι δοκε' εεναι αριστα·
παντῆ γαρ σε περι στεφανος πολεμοϝο δεδηεν·
τροϝες δε μεγαθυϝμοι, επει κατα τειχος εβησαν,
ͱοι μεν αφεσταντι γσυν τευχεσιν, ͱοι δε μαχονται
παϝροτεροι πλεονεσι, κεδασθεντες κατα ναϝας.
αλλ' αναχασσαμενος καλε' ενθαδε παντας αριστοϝς·
ενθεν δ' αν μαλα παντσαν επιφρασσαιμεθα βουλην·
η κεν ενι ναϝεσι πολυκλεϝιεσι πεσωμεν,
αι κ' εθελητι θεος δομεναι κρατος, η κεν επειτα
παρ ναϝων ελθοιμεν απημονες· η γαρ εγωγε
δδειδω, μη το χθιδσον αποστησωνται αχαιϝοι
χρεϝος, επει παρα ναϝσιν ανηρ αϝατος πολεμοϝο
μιμνει, ͱον ουκετι πανχυ μαχης σχησεσθαι οϊϝω.
ͱως φατο πολυδαμανς· ϝαδε δ' ͱεκτορι μυϝθος απημων·
και μιν φῶνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
πολυδαμαν, συ μεν αϝτοϝ ερυκακε παντας αριστοϝς·
αϝταρ εγω κεισ' ειμι, και αντιαω πολεμοϝο·
αιπσα δ' ελευθσομαι αϝτις, επην ͱεϋ τοισ' επιτῆλω.
ῆ ρα, και ͱορμῆθη, ορεϊ νιφοεντι ϝεϝοικως,
κεκλῆγως, δια δε τροϝων πετετ', ηδ' επικουρων.
ͱοι δ' ες πανθοϝιδην αγαπῆνορα πολυδαμαντα
παντες επεσσεϝοντ', επει ͱεκτορος εκλυϝον αυϝδην.
αϝταρ ͱο δαϝιφοβον τε, βιην θ' ελενοϝο ϝανακτος,
ασιαδην τ' αδαμαντα, και ασιον ͱυρτακοϝ ͱυιον,
φοιτα' ανα προμαχοϝς διδσημενος, ει ποϝ εφευροι·
τοϝς δ' ͱευρ' ουκετι πανπαν απημονας, ουδ' αολεθροϝς·

αλλ' ͱοι μεν δη, ναϝσιν επι πρυμνῇσιν αχαιϝων,
χερσιν ͱυπ' αργειϝων κεατο πσυϝχας ολεσαντες·
ͱοι δ' εν τειχει εσαν βεβλῆμενοι, ουταμενοι τε.
τον δε ταχ' ͱευρε μαχης επ' αριστερα δακρυϝοεντσης
διϝον αλεκσανδρον, ͱελενης ποσιν ῆϋκομοϝο,
θαρσυϝνονθ' εταροϝς, και εποτρυϝνοντα μαχεσθαι·
ανχοϝο δ' ͱισταμενος προσεφη αισχροισι ϝεπεσσιν·
δυσπαρι, ϝειδος αριστε, γυναιμανες, ηπεροπεϝτα!
ποο τοι δαϝιφοβος τε, βιη θ' ελενοϝο ϝανακτος,
ασιαδης τ' αδαμανς, ηδ' ασιος ͱυρτακοϝ ͱυιος;
ποο δε τοι οθρυϝονεϝς; νῦν ὤλετο παντσα κατ' ακρης
ϝιλϝιος αιπυινη· νῦν τοι σαος αιπὺς ολεθρος.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπεν αλεκσανδρος θεοϝειδης·
ͱεκτορ, επει τοι θυϝμος αναιτιον αιτιαεσθαι,
αλλοτε δη ποτε μαλλον εροϝησαι πολεμοϝο
μελλ', επει ουδ' εμε πανπαν αναλκιδ' εγῆνατο μητηρ·
εκς ͱοϝο γαρ παρα ναϝσι μαχην ηγῆρας ͱεταιρων,
εκ τοϝοδ' ενθαδ' εοντες ͱομιλϝεομεν δαναοισιν
νωλεμεως· ͱεταροι δε κατεκταθεν, ͱοϝς συ μεταλλᾷς.
οιω δαϝιφοβος τε, βιη θ' ελενοϝο ϝανακτος,
οιχεσθον μακρῇσι τετυπμενω ενχειῇσιν,
αμφοτερω κατα χειρα· φονον δ' ῆμυϝνε κρονιϝων.
νῦν δ' αρχ', ͱοπῇ σε κραδιη θυϝμος τε κελεϝει·
ͱημεες δε μεμαϝῶτες ͱαμ' ͱεπσομεθ', ουδε τι φημι
αλκης δεϝησεσθαι, ͱοση δυναμις γε παρεστιν·
παρ δυναμιν δ' ουκ εστι και εσσυμενον πτολεμιδσεεν.
ͱως ϝεσπων, παρεπειθσεν αδελφεϝοϝο φρενας ͱηρως·
βαν δ' ιμεν, ενθα μαλιστα μαχη και φυϝλϝοπις ῆεν,
αμφι τε κεβριονην, και αμυϝμονα πολυδαμαντα,
φαλκην, ορθαιον τε, και αντιθεον πολυφοιτην,
παλμυν τ', ασκανιον τε, μορυν θ' υἳ' ͱιπποτιϝῶνος·
ͱοι ρ' εκς ασκανιης εριβῶλακος ηλθον αμοιβοι
ῆοϊ τῇ προτερῇ· τοτε δε δσεϝς ῶρσε μαχεσθαι.
ͱοι δ' ισαν, αργαλεων ανεμων ͱαταλαντοι αϝελλῇ,
ͱη ρα θ' υπο βροντῆς πατερος διος ειτι πεδονδε,
θεσπεσιῷ δ' ͱομαδῷ ͱαλι μισγεται, εν δε τε πολλα
κυϝματα παφλαδσοντα πολυφλοισβοϝο θαλασσης,
κυρτα, φαληριαοντα, προ μεν τ' αλλ', αϝταρ επ' αλλα·
ͱως τροϝες προ μεν αλλοι αρῆροτες, αϝταρ επ' αλλοι,
χαλκῷ μαρμαιροντες ͱαμ' ͱηγεμονεσ' εϝεποντο.
ͱεκτωρ δ' ͱηγεετο, βροτολοιγῷ ϝεισϝος αρεϝι,
πριαμιδης· προ ͱεθεν δ' ͱεχεν ασπιδα παντοσε ϝεισϝην,
ϝρῑνοισιν πυκινην· πολλος δ' επελῆλατο χαλκος·
αμφι δε ͱοι κροταφοισι φαϝεινη σειετο πηληκς.
παντῇ δ' αμφι φαλανγας επειραετο προποδιδσων,
ει πως ͱοι ϝεικσειαν ͱυπασπιδια προβιβῶντι.

νεστορα δ᾽ ουκ ελαθεν ϝιϝαχη, πιϝνοντα περ εμπης,
αλλ᾽ ασκληπιαδην ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
  φραδσεο, διϝε μαχαϝον, ͱοπως εσται ταδε ϝεργα·
μειδσων δη παρα ναϝσι βοη θαλερων αιδσηων.
αλλα συ μεν νῦν πιϝνε καθημενος αιθοπα ϝοινον,
εις ͱο κε θερμα λοϝετρα ͱεϋπλοκαμος ͱεκαμηδη
θερμῆνῃ, και λοϝσῃ απο βροτον ͱαιματοεντα·
αϝταρ εγων ελθων, ταχα ϝειδσομαι, ες περιωπην.
  ͱως ϝεσπων, σακος ͱελλε τετυγμενον ͱυιος ͱεϝοῖο
κειμενον εν κλισιῃ, θρασυμηδεος ͱιπποδαμοῖο,
χαλκῷ πανφαινον· ͱο δ᾽ ͱεχ᾽ ασπιδα πατρος ͱεϝοῖο.
ͱελλετο δ᾽ αλκιμον ενχος ακαχμενον ͱοκσυϊ χαλκῷ·
στη δ᾽ εκτος κλισιης, ταχα δ᾽ εϝιδε ϝεργον αϝεικες,
τοϝς μεν ορινομενοϝς, τοϝς δε κλονεοντας οπισθεν
τροϝας ͱυπερθυϝμοϝς· ερεριπτο δε τειχος αχαιϝων.
ͱως δ᾽ ͱοτε πορφυϝρῃ πελαγος μεγα κυϝματι κωφῷ,
ϝοσσομενον λιγυων ανεμων λαιψηρα κελευθα
αϝτως, ουδ᾽ αρα προπρο κυλινδεται ουδ᾽ ͱετερωσε,
πριν τινα κεκριμενον καταβημεναι εκ διος ουρον·
ͱως ͱο γερων ͱορμαινε, δαϊδσομενος κατα θυϝμον
διχθαδι᾽· η μεθ᾽ ομιλϝον ιοι δαναων ταχυπωλων,
ηε μετ᾽ ατρεϝιδην αγαμεμνονα, ποιμενα λαϝων.
ͱῶδε δε ͱοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον εεναι,
βηναι επ᾽ ατρεϝιδην. ͱοι δ᾽ αλληλοϝς εναριδσον,
μαρναμενοι· λακε δε σφι περι χροϊ χαλκος ατειρης
νυσσομενων χσιφεσιν τε και ενχεσιν αμφιγυοισιν.
  νεστορι δε γσυνβλῆντο διοτρεφεες βασιλεϝες
παρ ναϝων ανιοντες, ͱοσοι βεβλῆατο χαλκῷ,
τον και φωνησανς προσεφη κρεϝων αγαμεμνων·
  ω νεστορ νηλεϝιαδη, μεγα κυϝδος αχαιϝων,
τιπτε λιπων πολεμον φθισηνορα δευρ᾽ αφικανεις;
δδειδω, μη δη μοι τελεσῃ ϝεπος οβριμος ͱεκτωρ,
ͱως ποτ᾽ επηπειλησεν ενι τροϝεσ᾽ αγορεϝων,
μη πριν παρ ναϝων προτι ϝιλϝιον απονεεσθαι,
πριν πυρι ναϝας ενιπρηθσαι, κτηναι δε και αϝτοϝς.
κεινος τως αγορεϝε· τα δη νῦν παντα τελειται.
ω ποποι! η ρα και αλλοι ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι
εν θυϝμῷ βαλλονται εμοι χολον, ͱωσπερ αχιλλεϝς
ουδ᾽ εθελοντι μαχεσθαι επι πρυμνῇσι ναϝεσιν!
  τον δ᾽ ημειβετ᾽ επειτα γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
η δη ταϝτα γ᾽ ͱετοιμα τετευχαται, ουδε κεν αλλως
δσεϝς ͱυψιβρεμετης αϝτος παρατεκτηναιτο.
τειχος μεν γαρ δη κατερηριπεν, ͱῷ επεπιθμεν,
αϝρηγτον ναϝων τε και αϝτων ϝελϝαρ εσεσθαι·
ͱοι δ᾽ επι ναϝσι θοϝῇσι μαχην αλιϝαστον ͱεχοντιν
νωλεμες· ουδ᾽ αν ετι γνοιης, μαλα περ σκοπιαδσων,

hοποτερωθεν αχαιFοι ορινομενοι κλονεονται· Ξ
hως επιμιγς κτεινονται, αFυFτὴ δ' ουρανον hικει.
hημεες δε φραδσωμεθ', hοπως εσται ταδε Fεργα,
ει τι νοος ρεκσει· πολεμον δ' ουκ αμμε κελεFω
δυFμεναι· ου γαρ πως βεβλῆμενον εστι μαχεσθαι.
  τον δ' αFτε προσεFεσπε Fαναξς ανδρων αγαμεμνων·
νεστορ, επειδη ναFσιν επι πρυμνῆσι μαχονται,
τειχος δ' ουκ εχραFσμε τετυχμενον, ουδε τι ταφρος,
hῇ επι πολλ' επαθον δαναοι, hελποντο δε θυFμῷ
αFρῆγτον ναFων τε και αFτων FελFαρ εσεσθαι·
hοFτῷ ποο διϊ μελλει hυπερμενεϊ φιλον εεναι,
νωνυμνοFς απολεσθαι απ' αργεος ενθαδ' αχαιFοFς.
Fοιδεα μεν γαρ, hοτε προφρων δαναοισιν αμυFνεν·
Fοιδα δε νῦν, hοτι τοFς μεν hομως μακαρεσι θεοισιν
κυFδαιν', hημετερον δε μενος και χειρας εδησεν.
αλλ' αγεθ', ως αν εγων Fεσπω, πειθωμεθα παντες·
ναFας, hοσαι πρῶται FεFερῦαται αγχι θαλασσης,
hελκωμεν, παντσας δε Fερυσσομεν εις hαλα διFαν·
hυπσι δ' επ' ευναFων hορμισσομεν, εις hο κεν ελθῃ
νυκς αβροτη, ην και τῇ αποσχωνται πολεμοFο
τρωFες· επειτα δε κεν Fερυσαιμεθα ναFας hαπαντσας.
ου γαρ τις νεμεσις φυγεεν κακον, ουδ' ανα νυκτα.
βελτερον, hος φευγων προφυγῃ κακον, ηε hαλωῃ.
  τον δ' αρ' hυποδρα Fιδων προσεφη πολυμητις hοδυσσεFς·
ατρεFιδη, ποιον σε Fεπος φυγεν hερκος οδοντων;
ολομεν', αιθ' ὠφελλες αFεικελιοο στρατοF αλλοο
σημαινεεν, μηδ' αμμι Fανασσεμεν· hοισιν αρα δσεFς
εκ νεFοτητος εδωκε και ες γηρας τολυπεFεεν
αργαλεοFς πολεμοFς, hοφρα φθιομεσθα hεκαστος.
hοFτῳ δη μεμονας τρωFων πολιν ευρυαγυιαν
κατλειπσεεν, hης hεινεκ' οϊδσυομεν κακα πολλα;
σιγαε, μη τις ετ' αλλος αχαιFων τοFτον ακοFσῃ
μυFθον, hον ου κεν ανηρ γε δια στομα πανπαν αγοιτο,
hοστις επισταιτο hῇσι φρεσιν αρτια βαδσεεν,
σκηπτοhοχος τ' ειη, και hοι πειθοιατο λαFοι
τοσσοιδ', hοσοισιν συ μετ' αργειFοισι Fανασσεις.
νῦν δε σεF ὠνοσαμην πανχυ φρενας, hοιον εFεσπες·
hος κελεαι, πολεμοFο συνεσταοτος και αFυFτης,
ναFας hεϋσελμοFς hαλαδ' hελκεμεν, hοφρ' ετι μαλλον
τρωFσι μεν ευχτα γενηται, επικρατεοντσι περ ενπης·
hημῖν δ' αιπυς ολεθρος επιρεπῃ· ου γαρ αχαιFοι
σχησοντιν πολεμον, ναFων hαλαδ' hελκομεναFων,
αλλ' αποπαπταινεοντιν, εραFησοντι δε χαρμης.
ενθα κε ση βουλη δηλησεται, ορχαμε λαFων.
  τον δ' ἠμειβετ' επειτα Fαναξς ανδρων αγαμεμνων·
ω hοδυσεF, μαλα πως με καθικεο θυFμον ενιπῃ

αργαλεῃ· αταρ ου μεν εγων αϝεκοντας αναγα
ναϝας ͱεῦσελμοϝς ͱαλαδ' ͱελκεμεν ͱυιας αχαιϝων· Ξ
νῦν δ' ειη, ͱος τησδε γ' αμεινονα μητιν ενισποι,
η νεϝος, ηε παλαιος· εμοι δε κεν ασμενῳ ειη.
 τοισι δε και μετεϝεσπε βοην αγαθος διομηδης·
εγγυς ανηρ, ου δηθα ματεϝσομεν, αι κ' εθελητε
πειθεσθαι· και μη τι κοτῳ αγασησθε ͱεκαστος,
ͱοουεκα δη γενεηφι νεϝωτατος ῆμι μεθ' υμῖν·
πατρος δ' εκς αγαθοο και εγω γενος ευχομαι εεναι.
πορθεϝι γαρ τρεες παιδες αμυϝμονες εκσεγενοντο,
ϝοικεον δ' εν πλεϝρῶνι, και αιπυνῃ καλυδῶνι,
αγριος, ηδε μελανς, τριτατος δ' ῆν ͱιπποτα ϝοινεϝς,
πατρος εμοϝο πατηρ· αρετῃ δ' ῆν εκσͱοχος αϝτων.
αλλ' ͱο μεν αϝτοθ' εμῆνε, πατηρ δ' εμος αργει ενασθη,
πλανχθενς· ͱως γαρ ποο δσεϝς ηθελε και θεοι αλλοι.
αδρηστοϝο δ' εγῆμε θυγατρων, ναιε δε δωμα
ͱαφνειον βιϝοτοϝο, ͱαλις δε ͱοι ῆσαν αροϝραι
πυϝροφοροι, πολλοι δε φυτων εσαν ορχατοι αμφις,
πολλα δε ͱοι προβατ' εσκ'· εκεκαστο δε παντας αχαιϝοϝς
ενχειῃ· τα δε μελλετ' ακοϝεμεν, ͱως ͱετεον περ.
τῷ ουκ αν με γενος γε κακον και αναλκιδα φαντες
μυϝθον ατιϝμησαιτε πεφασμενον, ͱον χ' εῦ ϝεσπω.
 δευτ' ιομεν πολεμονδε, και ουταμενοι περ, ανανκῃ·
ενθα δ' επειτ' αϝτοι μεν ͱεχωμεθα δαϝιοτητος,
εκ βελεων, μη ποο τις εφ' ελκεϊ ͱελκος ͱαρηται·
αλλοϝς δ' οτρυϝνοντες ενͱησομεν, ͱοι το παρος περ
θυϝμῷ ῆρα φεροντες αφεσταντ', ουδε μαχονται.
 ͱως εφαθ'· οι δ' αρα τοο μαλα μεν κλυϝον, ηδ' επιθοντο·
βαν δ' ιμεν, ῆρχε δ' αρα σφι ϝανακς ανδρων αγαμεμνων.
 ουδ' αλαϝοσκοπιην εσχε κλυτος εννοσιγαιος,
αλλα μετ' αϝτοϝς ηλθε, παλαιῷ φῶτι ϝεϝοικως·
δεκσιτερην δ' ͱελε χειρ' αγαμεμνονος ατρεϝιδαϝο,
και μιν φῶνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
 ατρεϝιδη, νῦν δη ποϝ αχιλλεϝος ολοϝον κεαρ
γηθεει εν στηθεσσι, φονον και φυδσαν αχαιϝων
δερκομενῷ· επει ου ͱοι ενι φρενες ουδ' ηβαιαι.
αλλ' ͱο μεν ͱως απολοιτο, θεος δε ͱε σιφλωσειεν!
σοι δ' ουπῳ μαλα πανχυ θεοι μακαρες κοτεοντιν·
αλλ' ετι ποο τροϝων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
ευρυ κονιϝσουσιν πεδιον· συ δ' εποπτσεαι αϝτος
φευγοντας προτι ϝαστυ ναϝων απο και κλισιαϝων.
 ͱως ϝεσπων, μεγ' αϝυϝσεν, επεσσυμενος πεδιοϝο.
ͱοσον δ' ͱεννεαχιλοι εϝιϝαχον, η δεκαχιλοι
ανερες εν πολεμῷ, εριδα γσυναγοντες αρεϝος·
τοσην εκ στηθεσφι ϝοπα κρεϝων ενοσιχθων
ͱῆκεν· αχαιϝοισιν δε μεγα σθενος ενβαλ' ͱεκαστῳ.

ͱηρη δ' εϝειδε χρυσοθρονος οφθαλμοισιν
τον μεν ποιπνυϝοντα μαχην ανα κυϝδιανειραν
αϝτοκασιγνῆτον και δαιϝερ', εχαιρε δε θυϝμῷ·
δσῆνα δ' επ' ακροτατης κορυφης πολυπιϝδακος ιδης
ͱημενον εϝειδε· στυγερος δε ͱοι επλετο θυϝμῷ.
μερμηριξε δ' επειτα βοϝῶπις ποτνια ͱηρη,
ͱοπως εκσαπαφοιτο διος νοον αιγιϝοχοϝο·
ͱηδε δε ͱοι κατα θυϝμον αριστη εφαινετο βουλη·
ελθεμεν εις ιδην, ͱεϋ εντυνανσαν ͱεϝ' αϝτην,
ει πως ͱιμῆραιτο παραδραθεεν φιλοτητι
ͱῇ χροιῇ, τῷ δ' ͱυπνον απημονα τε χλιαρον τε
χεϝῇ επι βλεφαροισιν, ιδε φρεσι πευκαλιμῇσιν.
βη δ' ιμεν ες θαλαμον, τον ͱοι φιλος ͱυιος ετευχσεν
ͱηφαιστος, πυκινας δε θυρας σταθμοισιν επῆρσεν
κλεϝῖδι κρυπτῇ· την δ' ου θεος αλλος αν ῴγεν.
ενθ' ͱηγ' εισελθοντσα, θυρας επεθῆκε φαϝεινας.
ανβροσιῃ μεν πρῶτον απο χροος ͱιμεροεντος
λοϝματα παντα καθῆρεν, αλειφσατο δε λιπ' ελαιῷ,
ανβροσιῳ, ͱεδανῷ, το ρα ͱοι τεθυϝωμενον ῆεν·
τοο και κινυμενοϝο διος προτι χαλκοβατες δῶ,
ενπης ες γαιαν τε και ουρανον ͱικετ' αϝυτμη.
τῷ ρ' ͱηγε χροα καλον αλειφσαμενη, ιδε χαιτας
πεκσαμενη, χερσι πλοκαμοϝς επλεκσε φαϝεινοϝς.
αμφι δ' αρ' ανβροσιον ϝεανον ϝεσαθ', ον ͱοι αθηνη
εχσυϝσ' ασκησαντσ', ετιθεε δ' ενι δαιδαλα πολλα·
χρυσειῇς δ' ενͱετῇσι κατα στηθος περονᾶτο.
δσωσατο δε δσωνην ͱεκατον θυσανοισ' αραρυιαν,
εν δε τ' αρ' ερματ' εϝῆκεν ͱεϋτρητοισι λοβοισιν,
τριγλῆνα, μοροεντα· χαρις δ' απελαμπετο πολλη.
κρηδεμνῷ δ' εφυπερθ' εκαλυπτσατο διϝα θεαϝων,
καλῷ, νηγατεῷ· λεϝκον δ' ῆν, ῆελιος ͱως.
ποδσι δ' ͱυπο λιπαροισιν εδησατο καλα πεδιλϝα.
αϝταρ επειδη παντα περι χρο' εθῆκατο κοσμον,
βη ρ' ιμεν εκ θαλαμοϝο· καλεσσαμενη δ' αφροδιτην,
των αλλων απανευθε θεων, προς μυϝθον εϝεσπεν·
η ρα νυ μοι τι πιθοιο, φιλον τεκος, ͱο τι κε ϝεσπω;
ηε κεν αρνησαιο, κοτεσσαμενη τογε θυϝμῷ,
ͱοονεκ' εγω δαναοισι, συ δε τροϝεσιν αρηγεις;
την δ' ῆμειβετ' επειτα διος θυγατηρ αφροδιτη·
ͱηρη, πρεσβα θεα, θυγατερ μεγαλοϝο κρονοϝο,
αυϝδα' ͱο, τι φρονεεις· τελεσαι δε με θυϝμος ανωγει.
την δε δολοφρονεοντσα προσηυϝδαε ποτνια ͱηρη·
δος νῦν μοι φιλοτητα και ͱιμερον, ͱῷτε συ παντας
δαμνασαι αθανατοϝς, ηδε θνητοϝς ανθρωποϝς·
ειμι γαρ οπτσομενη πολυφορβοϝο πειρατα γαιης,
ωκεανον τε θεων γενεσιν, και μητερα τηθυν,

ͱοι μ' εν σφοισι δομοισιν ͱεϋ τρεφον ηδ' ατιταλλον, Ξ
δεχσαμενοι ρειης, ͱοτε τε κρονον ευρυοπα δσεϝς
γαιης νερθε καθεδσε και ατρυγετοϝο θαλασσης.
τοϝς ειμ' οπσομενη, και σφ' ακριτα νεικεα λυϝσω·
ηδη γαρ δηρον χρονον αλληλων αφεχονται
ευνης και φιλοτητος, επει χολος εμπεσε θυϝμῷ.
ει κεινω γε ϝεπεσσι παραιπεπιθουσα φιλον κεαρ
εις ευνην ανϝεσαιμι ͱομωθηναι φιλοτητι,
αιϝει κε σφι φιλη τε και αιδοιη καλεοιμην.
την δ' αϝτε προσεϝεσπε φιλομμειδης αφροδιτη·
ουκ εστ', ουδε ϝεϝοικε, τεϝον ϝεπος αρνησασθαι.
ἦ, και απο στηθεσφιν ελυϝσατο κεστον ͱιμαντα,
ποικιλον· ενθα δε ͱοι θελκτηρια παντ' ετετυχτο·
ενθ' ενι μεν φιλοτης, εν δ' ͱιμερος, εν δ' ͱοαριστυς,
παρφασις, ͱητ' εκλεπσε νοον πυκα περ φρονεοντων·
τον ρα ͱοι ενβαλε χερσι, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
τῆ νῦν τοϝτον ͱιμαντα, τεϝῷ ενκατθεο κολπῳ,
ποικιλον, ͱῷ ενι παντα τετευχαται· ουδε σε φημι
απρῆκτον γε νεεσθαι, ͱο τι φρεσι σῇσι μενοινᾷς.
ͱως φατο· μειδῆσεν δε βοϝῶπις ποτνια ͱηρη,
μειδῆσαντσα δ' επειτα ͱεϝῷ ενκατθετο κολπῳ.
ͱη μεν εβη προς δῶμα διος θυγατηρ αφροδιτη·
ͱηρη δ' αϝϊκσαντσ' ελιπε ϝριον ολυνποϝο,
πιϝεριην δ' επιβαντσα, και ημαθιην ερατεινην,
σσεϝσατ' εφ' ιπποπολων θρεϝικων ορεα νιφοεντα,
ακροτατας κορυφας, ουδε χθον' εμαρπτε ποδοιϊν.
εκς αθαϝοο δ' επι ποντον εβησατο κυϝμαινοντα·
λημνον δ' εισαφικανε, πολιν θειοϝο θοϝαντος,
ενθ' ͱυπνῳ γσυνβλῆτο, κασιγνητῷ θανατοϝο,
εν τ' αρα ͱοι φῦ χειρι, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
ͱυπνε, ϝανακς παντων τε θεων, παντων τ' ανθρωπων,
ει μεν δη ποτ' εμον ϝεπος εκλυϝες, ηδ' ετι και νῦν
πειθε'· εγω δε κε τοι ϝιδεω χαριν ͱηματα παντα·
κοιμῆσον μοι δσῆνος ͱυπ' οφρυσιν οσσε φαϝεινω,
αϝτικ' επει κεν εγω παραλεχσομαι εν φιλοτητι.
δῶρα δε τοι δωσω, καλον θρονον, αφθιτον αιϝει,
χρυσεον· ͱηφαιστος δε κ' εμος παϊς αμφιγυῆεις
ασκησαις τευχσει, ͱυπο δε θρῆνυν ποσιν ͱησει,
τῷ κεν επισχοιης λιπαροϝς ποδας ͱελλαπιναδσων.
την δ' απαμειβομενος προσεφωνεεν ͱηδυμος ͱυπνος·
ͱηρη, πρεσβα θεα, θυγατερ μεγαλοϝο κρονοϝο,
αλλον μεν κεν εγωγε θεων αιϝειγενεταϝων
ρεϝα κατευνῆσαιμι, και αν ποταμοϝο ρεϝεθρα
ωκεανοϝ, ͱοσπερ γενεσις παντεσσι τετυχται·
δσῆνος δ' ουκ αν εγωγε κρονιϝονος ασσον ͱικοιμην,
ουδε κατευνῆσαιμ', ͱοτε μη αϝτος γε κελεϝοι.

ηδη γαρ με και αλλοθ' εϝη επινυσσεν εφετμη, Ξ
ͱηματι τῷ, ͱοτ' εκεινος ͱυπερθυϝμος διος ͱυιος
επλεϝε ϝιλϝιοθεν, τροϝων πολιν εκσαλαπαξσανς.
ητοι εγω μεν ελεξσα διος νοον αιγιͱοχοϝο
ͱηδυμος αμφιχυθεις· συ δε ͱοι κακ' εμηδσαο θυϝμῷ,
ορσαντσ' αργαλεων ανεμων επι ποντον αϝητας·
και μιν επειτα κοϝονδ' ͱεῢναιομενην απενεικας,
νοσφι φιλων παντων· ͱο δ' επεγρομενος χαλεπαινεν,
ριπταδσων κατα δῶμα θεοϝς· εμε δ' εκσͱοχα παντων
δσητεε, και κε μ' αϝιδστον απ' αιθερος ενβαλε ποντῷ,
ει μη νυκς δμῆτειρα θεων εσαῶσε και ανδρων·
την ͱικομην φευγων· ͱο δ' εκαϝσατο, χωομενος περ·
ͱαδσετο γαρ, μη νυκτι θοϝῇ αποθυϝμια ϝεργοι.
νῦν αϝ τοϝτο μ' ανωγας αμηχανον αλλο τελεσσαι.
  τον δ' αϝτε προσεϝεσπε βοϝῶπις ποτνια ͱηρη·
ͱυπνε, τιη δε συ ταϝτα μετα φρεσι σῇσι μενοινᾷς;
η φῇς, ͱως τροϝεσιν αρηγεμεν ευρυοπα δσεϝν,
ͱως ͱηρακλεεος περι χῶσατο, παιδος ͱεϝοϝο;
αλλ' ιθ', εγω δε κε τοι χαριτων μιαν ͱεπλοτεραϝων
δῶσω οπυιεμεναι, και σην κεκλῆσθαι ͱακοιτιν.
  ͱως φατ'· εχῆρατο δ' ͱυπνος, αμειβομενος δε προσῆυϝδα·
αγρεε νῦν μοι ομοσσον ααϝαττον στυγος ͱυδωρ,
χειρι δε τῇ ͱετερῇ μεν ͱελε χθονα πουλυβοτειραν,
τῇ δ' ͱετερῇ ͱαλα μαρμαρεην· ͱινα νοϝιν ͱαπαντες
μαρτυροι ὦνθ' οι ενερθε θεοι κρονον αμφις εοντες·
η μεν εμοι δῶσεεν χαριτων μιαν ͱεπλοτεραϝων.
  ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε θεα λευκωλενος ͱηρη,
ὤμνυε δ', ͱως εκελεϝε, θεοϝς δ' ονομῆνεν ͱαπαντας
τοϝς ͱυποταρταριοϝς, ͱοι τιτῆνες καλεονται.
αϝταρ επει ρ' ομοσεν τ' ετελεϝτῆσεν τε τον ͱορκον,
τω βητην, λημνοο τε και ιμβροϝο ϝαστυ λιποντε,
ῆερα ϝεσσαμενω, ριμφα πρῆσσοντε κελευθον·
ιδην δ' ͱικεσθην πολυπιϝδακα, μητερα θηρων,
λεκτον, ͱοθι πρῶτον λιπετην ͱαλα· τω δ' επι χερσοο
βητην· ακροτατη δε ποδων ͱυπ' εσειετο ͱυλϝη.
ενθ' ͱυπνος μεν εμεινε, παρος διος οσσε ϝιδεσθαι,
εις ελατην αναβανς περιμηκετον, ͱη τοτ' εν ιδῃ
μακροτατη πεφυϝυια δι' ῆερος αιθερ' ͱικανεν·
ενθ' ͱηστ' οδσοισιν πεπυκασμενος ειλατινοισιν,
ορνιχθι λιγυρῇ εναλινκιος, ͱηντ' εν ορεσσιν
χαλκιδα κικλῆσκοντι θεοι, ανδρες δε κυμινδιν.
  ͱηρη δε κραιπνως προσεβησατο γαργαρον ακρον
ιδης ͱυψηλης· ϝιδε δε νεφεληγερετα δσεϝς.
ͱως δ' εϝιδ', ͱως μιν ερος πυκινας φρενας αμφεκαλυπτσεν,
ͱοιος ͱοτε πρῶτιστον εμισγεσθην φιλοτητι,
εις ευνην φοιτῶντε, φιλοϝς ληθοντε τοκεϝας.

στη δ' αϝτης προπαροιθε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν· Ξ
ͱηρη, πῆ μεμαϝυια κατ' ολυμποο τοδ' ͱικανεις;
ͱιπποι δ' ου παρεαντι και ͱαρματα, των κ' επιβαιης.
τον δε δολοφρονεουτσα προσηῦϝδαε ποτνια ͱηρη·
ερχομαι οπτσομενη πολυφορβοϝο πειρατα γαιης,
ωκεανον τε θεων γενεσιν, και μητερα τηθυν,
ͱοι μ' εν σφοισι δομοισιν ͱεϋ τρεφον ηδ' ατιταλλον· 303
ͱιπποι δ' εν πρυμνωρειῇ πολυπιϝδακος ιδης 307
ͱεσταυθ', οι μ' ͱοισουτιν επι τραφερην τε και ͱυγρην.
νῦν δε σεϝ ͱεινεκα δευρο κατ' ολυμποο τοδ' ͱικανω,
μη πως μοι μετεπειτα χολῶσεαι, αι κε σιωπῇ
οιχωμαι προς δωμα βαθυροϝοϝ ωκεανοϝο.
την δ' απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς·
ͱηρη, κεισε μεν εστι και ͱυστερον ͱορμηθῆναι,
νοϝι δ', αγ', εν φιλοτητι τραπειομεν ευνηθεντε·
ου γαρ πῶ ποτε μ' ͱῶδε θεας ερος, ουδε γυναικος,
θυϝμον ενι στηθεσσι περιπροχυθεις εδαμασσεν, 316
ͱως σεϝο νῦν εραμαι, και με γλυκυς ͱιμερος ͱαιρει. 328
τον δε δολοφρονεουτσα προσηῦϝδαε ποτνια ͱηρη·
αινοτατε κρονιδη, ποιον τον μυϝθον εϝεσπες;
ει νῦν εν φιλοτητι λιλαιϝεαι ευνηθηναι
ιδης εν κορυφῇσι, τα δε προπεφανται ͱαπαντα,
πως κ' εοι, ει τις νοϝι θεων αιϝειγενεταϝων
ͱευδοντ' αθρησειε, θεοισι δε παντσι μετελθων
πεφραδοι; ουκ αν εγωγε τεϝον προς δῶμα νεοιμην,
εκς ευνης ανσταντσα· νεμεσῆτον δε κεν ειη.
αλλ' ει δη ρ' εθελεις, και τοι φιλον επλετο θυϝμῷ,
εστιν τοι θαλαμος, τον τοι φιλος ͱυιος ετευχσεν
ͱηφαιστος, πυκινας δε θυρας σταθμοισιν επῆρσεν·
ενθ' ιομεν κειοντες, επει νυ τοι εϝαδεν ευνη.
την δ' απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς·
ͱηρη, μητε θεων τογε δεδϝιθι μητε τιν' ανδρων
οπτσεσθαι· τοιον τοι εγω νεφος αμφικαλυπτσω
χρυσεον· ουδ' αν νοϝι διαδρακοι ῆελιος περ,
ͱοοτε και ͱοκσυτατον πελεται φαϝος εισϝοραεσθαι.
ῆ ρα, και αγκας εμαρπτε κρονοο παϊς ͱην παρακοιτιν·
τοισι δ' ͱυπο χθων διϝ' εφυϝεν νεϝοθηλεα ποιην,
λωτον θ' ερσῆεντ', ηδε κροκον, ηδ' ͱυακινθον,
πυκνον και μαλακον, ͱος απο χθονος ͱυπσοσ' εϝεργεν·
τῷ εν ελεχσασθην, επι δε νεφελην ϝεσσαντο
καλην, χρυσειην· στιλπναι δ' απεπιπτον εερσαι.
ͱως ͱο μεν ατρεμας ͱευδε πατηρ ανα γαργαρῷ ακρῷ,
ͱυπνῳ και φιλοτητι δαμεις, ͱεχε δ' αγκας ͱακοιτιν.
βη δε θεϝεεν επι ναϝας αχαιϝων ͱηδυμος ͱυπνος,
αγγελιην ϝερεων γαιηϝοχῳ εννοσιγαιῳ·
αγχοϝο δ' ͱισταμενος ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·

προφρων νυν δαναοισι, ποσειδαϝων, επαμυϝναι,
και σφιν κυϝδος οπαζε, μινυνθα περ, ͱοφρ' ετι ͱευδει
δϝειδϝς· επει αϝτῳ εγω μαλακον περι κωμ' εκαλυπτσα·
ͱηρη δ' εν φιλοτητι παρηπαφεν ευνηθηναι.
ͱως ϝεσπων, ͱο μεν ῳχετ' επι κλυτα φυϝλ' ανθρωπων·
τον δ' ετι μαλλον ανͱηκεν αμυϝνεμεναι δαναοισιν.
αϝτικα δ' εν πρωτοισι μεγα προθορων εκελεϝσεν·
αργειϝοι, και δ' αϝτε μεθιͱεμεν ͱεκτορι νικην
πριαμιδῃ, ͱινα ναϝας ͱελῃ, και κυϝδος ͱαρηται;
αλλ' ͱο μεν ͱοϝτῳ φητι, και ευχεται, ͱοονεκ' αχιλλεϝς
ναϝσιν επι γλαφυρῃσι μενει κεχολωμενος ητορ·
κεινοϝο δ' ουτι λιϝην ποθη εσσεται, ει κεν ͱοι αλλοι
ͱημεες οτρυϝνωμεθ' αμυϝνεμεν αλληλοισιν.
αλλ' αγεθ', ως αν εγω ϝεσπω, πειθωμεθα παντες·
ασπιδας, ͱοσαι αρισται εν στρατῳ ηδε μεγισται,
ϝεσσαμενοι, κεφαλας δε παναιθῃσιν κορυθεσιν
κρυπτσαντες, χερσιν τε τα μακροτατ' ενχε' ͱελοντες,
ιομεν· αϝταρ εγων ͱηγησομαι, ουδε τι φημι
ͱεκτορα πριαμιδην μενεεεν, μαλα περ μεμαϝωτα.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα τοο μαλα μεν κλυϝον, ηδ' επιθοντο.
τοϝς δ' αϝτοι βασιλεϝες εκοσμεον, ουταμενοι περ,
τυϝδεϝιδης, ͱοδυσεϝς τε, και ατρεϝιδης αγαμεμνων·
οιχομενοι δ' επι παντας, αρεϝια τευχε' αμειβον,
εσθλα μεν εσθλος εδυϝνε, χερεια δε χειρονι δοσκεν.
αϝταρ επει ϝεσσαντο περι χροϊ νωροπα χαλκον,
βαν ρ' ιμεν· ηρχε δ' αρα σφι ποσειδαϝων ενοσιχθων,
δδεινον αͱορ τανυηκες ͱεχων εν χειρι παχυιῃ,
ϝεικελον, αστεροπῃ· τῳ δ' ου θεμις εστι μιγηναι
εν δαϝι λευγαλεῃ, αλλα δδεος ͱισχανει ανδρας.
τροϝας δ' αϝθ' ετερωθεν εκοσμεε φαιδιμος ͱεκτωρ.
δη ρα τοτ' αινοτατην εριδα πτολεμοϝ ετανυσσαν
κυϝανοχαιτα ποσειδαϝων, και φαιδιμος ͱεκτωρ.
εκλυσθη δε θαλασσα ποτι κλισιας τε ναϝας τε
αργειϝων· ͱοι δε γσυνισαν μεγαλῳ αλαλητῳ.
ουτε θαλασσης κυϝμα τοσον βοαει ποτι χερσον,
ποντοθεν ορνυμενον πνοϝῃ βορεαϝ αλεγεινῃ·
ουτε πυρος τοσος γε ποτι βρομος αιθομενοϝο,
ορεος εν βησσῃσ', ͱοτε τ' ορορε καϝεμεν ͱυλϝην·
ουτ' ανεμος τοσον γε ποτι δρυσιν ͱυπσικομοισιν
ηπυει, ͱοστε μαλιστα μεγα βρεμεται χαλεπαινων·
ͱοση αρα τροϝων και αχαιϝων επλετο φωνη,
δδεινον αͱυϝσαντων, ͱοτ' επ' αλληλοισιν οροϝσαν.
αιϝαντος δε πρωτος ακοντισε φαιδιμος ͱεκτωρ
ενχει, επει ετετραπτο προς ιθυ ͱοι, ουδ' αφαμαρτεν,
τῃ ρα δυω τελαμωνε περι στηθεσσ' ετετασθην,
ητοι ͱο μεν σακεος, ͱο δε φασγανοϝ αργυροͱηλοο·

τω ͱοι ερυϝσασθην τερενα χροα· χωσατο δ' ͱεκτωρ,
ͱοττι ρα ͱοι βελος ωκυ ϝετωσιον εκφυγε χειρος·
αψ δ' ͱεταρων εις ϝεθνος εχαδσετο, κηρ' αλεϝεινων.
τον μεν επειτ' απιοντα μεγας τελαμωνιος αιϝας
χερμαδιῳ, τα ρα πολλα, θοϝαϝων ͱεχματα ναϝων,
παρ ποσι μαρναμενων εκυλινδετο· των ͱεν αϝηραις,
στηθος εβεβληκειν ͱυπερ αντυγος, αγχοθι δειρης·
στρομβον δ' ͱως, εσσεϝε βαλων, περι δ' εδραμε παντῃ.
ͱως δ' ͱοθ' υπο ριπης πατερος διος εκσεριπῃ δρυς
προϝριδσος, δδεινη δε θεειϝοϝο γινεται οδμη.
ͱως επεσ' ͱεκτορος ωκα χαμαι μενος εν κονιϝῃσιν·
χειρος δ' εκβαλεν εγχος, επ' αϝτῳ δ' ασπις εϝαφθη,
και κορυς, αμφι δε ͱοι βραχε τευχεα ποικιλα χαλκῳ.
ͱοι δε μεγα ϝιϝαχοντες επεδραμον ͱυιες αχαιϝων,
ͱελπομενοι ϝερυσασθαι, ακοντιδσον δε θαμειας
αιχμας· αλλ' ουτις εδυνησατο ποιμενα λαϝων
ουτασαι, ουδε βαλεεν· πριν γαρ περιβησαν αριστοι,
πολυδαμας τε, και αινειας, και διϝος αγηνωρ,
σαρπηδων τ' αρχος λυκιων, και γλαϝκος αμυϝμων·
των δ' αλλων ουτις ͱεϝ ακηδεσεν, αλλα παροιθεν
ασπιδας ͱευκυκλοϝς σχεθον αϝτοϝο· τον δ' αρ' ͱεταιροι
χερσιν αϝηραντες φερον εκ πονοϝ, ͱοφρ' ͱικεθ' ιπποϝς
ωκυας, ͱοι ͱοι οπισθε μαχης ηδε πτολεμοϝο
ͱεστασαν, ͱηνιͱοχον τε και ͱαρματα ποικιλ' ͱεχοντες·
ͱοι τον γε προτι ϝαστυ φερον βαρυα στοναχοντα.
αλλ' ͱοτε δη πορον ͱικσαν ͱεϋρεϝος ποταμοϝο
χσανθοϝο δινεϝεντος, ͱον αθανατος τεκετο δσεϝς,
ενθα μιν εκς ͱιππων πελασαν χθονι, κατ' δε ͱοι ͱυϝδωρ
χεϝσαν· ͱο δ' αμπνυσθη, και ανεδρακεν οφθαλμοισιν·
ͱεδσομενος δ' επι γονϝα, κελαινεφες ͱαιμ' απεμεσσεν·
αϝτις δ' εκσοπισω πληντο χθονι, τω δε ͱοι οσσε
νυκς εκαλυπτσε μελαινα· βελος δ' ετι θυϝμον εδαμνα.
αργειϝοι δ', ͱως ων ϝιδον ͱεκτορα νοσφι κιοντα,
μαλλον επι τροϝεσ' εθορον, μνησαντο δε χαρμης.
ενθα πολυ πρωτιστος ͱο ϝιλϝεϝος ταχυς αιϝας
σατνιον ουτασε, δορϝι μεθαλμενος ͱοκσυοεντι,
ϝοινοπιδην, ͱον αρα νυμφη τεκε ναϝις αμυϝμων
ϝοινοπι βοϝκολεοντι παρ' ͱοχθας σατνιοεντος.
τον μεν ϝιλϝιαδης δορϝικλυτος, εγγυθεν ελθων,
ουτα κατα λαπαρην· ͱο δ' ανετραπετ', αμφι δ' αρ' αϝτῳ
τροϝες και δαναοι γσυναγον κρατερην ͱυσμινην.
τῳ δ' επι πολυδαμας εγχεσπαλος ηλθεν αμυϝντωρ
πανθοϝιδης· βαλε δε προθοϝηνορα δεχσιον ωμον,
ͱυιον αρεϝιλυκοϝο· δι' ωμοϝο δ' οβριμον εγχος
εσχεν· ͱο δ' εν κονιϝῃσι πεσων ͱελε γαιαν αγοστῳ·
πολυδαμας δ' εκπαιγλον επευχσατο, μακρον αϝυϝσας·

ου μαν αFτ' οιFω μεγαθυFμαFο πανθοFιδαFο Ξ
χειρος απο στιβαρης Fαλιον πηδησαι ακοντα,
αλλα τις αργειFων κομισε χροϊ· και μιν οιFω
αFτῳ σκηπτομενον κατιμεν δομον αFιδος εισω.
Fως εφατ'· αργειFοισι δ' αχος γενετ' ευχσαμενοFο·
αιFαντι δε μαλιστα δαFιφρονι θυFμον ορινεν
τῳ τελαμωνιαδῃ· τοFε γαρ πεσεν αγχι μαλιστα·
καρπαλιμως δ' απιοντος ακοντισε δορFι φαFεινῳ.
πολυδαμανς δ' αFτος μεν αλεFσατο κηρα μελαιναν,
λικριφις αFικσαις· κομισεν δ' αντηνορος Fυιος
αρχελοχος· τῳ γαρ ρα θεοι βουλεFσαν ολεθρον·
τον ρ' εβαλεν, κεφαλης τε και αFχενος εν γσυνFεFοχμῳ,
νεFατον αστραγαλον· απο δ' αμφω εκερσε τενοντε·
τοο δε πολυ προτερον κεφαλη, στομα τε, Fρινες τε
ουδει επλῆντ', ηπερ κνημαι και γονFα πεσοντος.
αιFανς δ' αFτ' εγεγωνεν αμυFμονι πολυδαμαντι·
φραδσεο, πολυδαμαν, και μοι νημερτες ενισπε,
η ρ' ουχ οFτος ανηρ προθοFηνορος αντι πεφασθαι
αγσιος; ου μεν μοι κακος Fειδεται, ουδε κακων εκς·
αλλα κασιγνητος αντηνορος FιπποδαμοFο,
η παϊς· αFτῳ γαρ ρα φυFην αγχιστ' εFεFοικεεν.
ῆ ρ', Fεϋ γιγνωσκων· τροFας δ' αχος ελαβε θυFμον.
ενθ' ακαμανς προμαχον βοιωτιον ουτασε δορFι,
αμφι κασιγνητῳ βεβαως· Fο δ' Fυφελκε ποδοιϊν.
τῳ δ' ακαμανς εκπαγλον επευχσατο, μακρον αFυFσανς·
αργειFοι FιFομωροι, απειλαFων ακορητοι,
ου θην οιοισιν γε πονος τ' εσεται και οϊδσυς
Fημιν, αλλα ποθ' ὡδε κατακτανεεσθε και υμμες.
φραδσεσθ', Fως Fυμιν προμαχος δεδμημενος Fευδει
ενχει εμῳ· μη τοι τι κασιγνητοFο γε ποινη
δηρον επῃ ατιτος· τῳ και κε τις ευχεται ανηρ
γνωτον ενι μεγαροισι Fαρης αλκτηρα λιπεσθαι.
Fως εφατ'· αργειFοισι δ' αχος γενετ' ευχσαμενοFο·
πηνελαFῳ δε μαλιστα δαFιφρονι θυFμον ορινεν·
Fορμηθη δ' ακαμαντος· Fο δ' ουχ υπεμηνεν εροFην
πηνελαFοFο Fανακτος· Fο δ' ουτασε FιλFιονεFα,
Fυιον φορβαντος πολυμηλοFο, τον ρα μαλιστα
Fερμειας τροFων εφιλεε, και κτησιν οπασσεν·
τῳ δ' αρ' Fυπο μητηρ μουνον τεκε FιλFιονεFα·
τον τοθ' υπ' οφρυος ουτα κατ' οφθαλμοFο θεμεθλα,
εκ δ' ωθσε γληνην· δορυ δ' οφθαλμοFο δια προ,
και δια FινιοF ηλθεν· Fο δ' Fεζετο χειρε πετασσανς
αμφω· πηνελαFος δε Fερυσσαμενος χσιφος Fοκσυ,
αFχενα μεσσον ελασσεν, απηρακσεν δε χαμαδσε,
αFτῃ γσυν πηληκι, καρη· ετι δ' οβριμον ενχος
ῆεν εν οφθαλμῳ· Fο δ' εφη, καδειαν ανασχων.

ϝεσπεμεναι μοι, τρωϝες, αγαυϝοϝο ϝιλϝιονεϝος
πατρι φιλῳ και μητρι γοημεναι εν μεγαροισιν· Ξ
ουδε γαρ ͱη προμαχοϝο δαμαρ αλεγηνοριδαϝο,
ανδρι φιλῳ ελθοντι γανυσσεται, ͱοποτε κεν δη
εκ τροϝιης γσυν ναϝσι νεωμεθα κοϝροι αχαιϝων.
ͱως φατο· τοϝς δ' αρα παντας ͱυπο χλωρον δδεος ͱελλεν·
παπτηνεν δε ͱεκαστος, ͱοπη φυγοι αιπυν ολεθρον.
ϝεσπετε νυν μοι, μωϝσαι, ολυμπια δωμαθ' εχουσαι,
ͱοστις δη πρωτος βροτοεντ' ανδραγρι' αχαιϝων
ͱηρατ', επει ρ' εκλινε μαχην κλυτος εννοσιγαιος.
αιϝανς ρα πρωτος τελαμωνιος ͱυρτιον ουτα
γυρτιαδην, μυσων ͱηγητορα καρτεροθυϝμων·
φαλκην δ' αντιλοχος και μερμερον εκσεναριξεν·
μηριονης δε μορυν τε και ͱιπποτιϝωνα κατεκτα·
τευκρος δε προθοϝωνα τ' ενͱηρατο, και περιφητην·
ατρεϝιδης δ' αρ' επειθ' υπερηνορα, ποιμενα λαϝων,
ουτα κατα λαπαρην, δια δ' εντερα χαλκος αφυσσεν
δαϝιωσανς· πσυϝχη δε κατ' ουταμενην ωτειλην
εσσυτ' επειγομενη· τον δε σκοτος οσσ' εκαλυπτσεν.
πλειστοϝς δ' αιϝανς ͱελλεν, ͱο ϝιλϝεϝος ταχυς ͱυιος·
ου γαρ ͱοι τις ͱομοιος εφεσπεσθαι ποσιν ηεν,
ανδρων τρεσσαντων, ͱοτε τε δσεϝς εν φοβον ωρσεν.
αϝταρ επει δια τε σκολοπας και ταφρον εβησαν. O
ͱοι μεν δη παρ' ͱοχεσσιν ερητυϝοντο μενοντες,
χλωροι ͱυπο δδεος, πεφοβημενοι· εγρετο δε δσεϝς
ιδης εν κορυφησι παρα χρυσοθρονοϝ ͱηρης·
στη δ' αρ' αναϝιξσανς, ϝιδε δε τροϝας και αχαιϝοϝς,
τοϝς μεν ορινομενοϝς, τοϝς δε κλονεοντας οπισθεν
αργειϝοϝς· μετα δε σφι ποσειδαϝωνα ϝανακτα.
ͱεκτορα δ' εν πεδιῳ ϝιδε κειμενον· αμφι δ' ͱεταιροι
ͱηατ', ο δ' αργαλεῳ ͱεχετ' ασθματι, κεαρ απινυσσων,
ͱαιμ' εμεων· επει ου μιν αφαϝροτατος βαλ' αχαιϝων.
τον δε ϝιδων ελεησε πατηρ ανδρων τε θεων τε,
δδεινα δ' ͱυποδρα ϝιδων ͱηρην προς μυϝθον εϝεσπεν·
η μαλα δη κακοτεχνος, αμηχανε, σος δολος, ͱηρη,
ͱεκτορα διϝον επαϝσε μαχης, εφοβησε δε λαϝοϝς.
ου μαν ϝοιδ', ει κ' αϝτε κακοραφιης αλεγεινης
πρωτη επαϝρηαι, και σε πληγησιν ͱιμασσω.
η ου μεμνεαι, ͱοτε τ' εκρεμα' ͱυπσοθεν, εκ δε ποδοιιν
ακμονας ͱηκα δυω, περι χερσι δε δεσμον ιηλα
χρυσεον, αϝρηγτον; συ δ' εν αιθερι και νεφεληισιν
εκρεμα', ηλαστεον δε θεοι κατα μακρον ολυμπον·
λυϝσαι δ' ουκ εδυναντο παρασταδον· ͱον δε λαβοιμι,
ριπτασκον τεταγων απο βηλοϝο, ͱοφρ' αν ͱικηται
γην ολιγηπελεων· εμε δ' ουδ' ͱως θυϝμον ανιͱεεν
αδσηχης οδυνη ͱηρακλεεος θειοϝο,

των συ γσυν βορεῇ ανεμῳ πεπιθουσα θυϝελλας O
πεμψασ᾽ επ᾽ ατρυγετον ποντον, κακα μητιαουσα,
και μιν επειτα καϝονδ᾽ ͱεϋναιομενην απενεικας. 28
ταων σ᾽ αϝτις μνῆσω, ͱιν᾽ αποληγσῆς απαταϝων· 31
ͱοφρα ϝιδῆς, ην τοι χραϝσμῃ φιλοτης τε και ευνη. 32
ͱως φατο· ῥιγησεν δε βοϝῶπις ποτνια ͱηρη, 34
και μιν φωνησαντσα ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
ϝιδστω νῦν τοδε γαια και ουρανος ευρυς ͱυπερθεν,
και το κατειβομενον στυγος ͱυϝδωρ, ͱοστε μεγιστος
ͱορκος, δδεινοτατος τε πελει μακαρεσι θεοισιν·
ση θ᾽ ιερη κεφαλη, και νοϝιτερον λεχος αϝτων
κοϝριδιον, το μεν ουκ αν εγω ποτε ματς ομοσαιμι·
μη δι᾽ εμην ͱιοτητα ποσειδαϝων ενοσιχθων
πημαινει τροϝας τε και ͱεκτορα, τοισι δ᾽ αρηγει·
αλλα ποϝ αϝτον θυϝμος εποτρυϝνει και αναγει·
κτεινομενοϝς δ᾽ επι ναϝσι ϝιδων ελεησεν αχαιϝοϝς.
αϝταρ τοι και κεινῳ εγω παραμυϝθησαιμην
τῇ ιμεν, ͱῇ κεν δη συ, κελαινεφες, ͱηγεμονεϝῇς.
ͱως φατο· μειδῆσεν δε πατηρ ανδρων τε θεων τε,
και μιν αμειβομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
ει μεν δη συγ᾽ επειτα, βοϝῶπις ποτνια ͱηρη,
ϝεισϝον εμοι φρονεουσα μετ᾽ αθανατοισι καθιδσοις,
τῷ κε ποσειδαϝων γε, και ει μαλα βουλεται αλλῇ,
αιψα μεταστρεφσειε νοον, μετα σον και εμον κεαρ·
αλλ᾽ ει δη ρ᾽ ͱετεον γε και ατρεκεως αγορεϝεις,
ερχεο νῦν μετα φυϝλα θεων, και δευρο καλεσσον
ϝιριν τ᾽ ελθεμεναι, και απολλῶνα κλυτοτοξον.
ͱως εφατ᾽· ουδ᾽ απιθησε θεα λεϝκωλενος ͱηρη· 78
βη δε κατ᾽ ιδαιων ορεων ες μακρον ολυμπον.
ͱως δ᾽ ͱοτ᾽ αν αϊκσῇ νοος ανερος, ͱοστ᾽ επι πολλην
γαιαν εληλουθως, φρεσι πευκαλιμῇσι νοησῇ,
ενθ᾽ ειην, η᾽ ενθα, μενοινῇητι τε πολλα·
ͱως κραιπνως μεμαϝυια διεπτατο ποτνια ͱηρη·
ͱικετο δ᾽ αιπυν ολυμπον, ͱομηγερεεσι δ᾽ επηλθεν
αθανατοισι θεοισι διος δομῳ· ͱοι δε ϝιδοντες,
παντες ανῇιξαν, και δεχαναοντο δεπασσιν.
ͱη δ᾽ αλλοϝς μεν εϝᾶσε, θεμιστι δε καλλιπαρῄῳ
δεχτο δεπας, πρωτη γαρ εναντιη ηλθε θεϝουσα,
και μιν φωνησαντσα ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
ͱηρη, τιπτε βεβηκας, ατυδσομενη δε ϝεϝοικας;
η μαλα δη σ᾽ εφοβησε κρονοο παϊς, ͱος τοι ͱακοιτης;
την δε ῆμειβετ᾽ επειτα θεα λεϝκωλενος ͱηρη·
μη με, θεα θεμι, ταϝτα διειρεο· ϝοιδσθα και αϝτη,
ͱοιος εκεινοϝο θυϝμος ͱυπερφιαλος και απηνης·
αλλα συγ᾽ αρχε θεοισι δομοισ᾽ ενι δαιτος ϝεϊσϝης·
ταϝτα δε και μετα παντσιν ακοϝσεαι αθανατοισιν,

ͱοια δσεϝς κακα ϝεργα πιφαϝσκεται· ουδε τι φημι
παντσιν ͱομως θυϝμον κεχαρησεμεν, ουτε βροτοισιν,
ουτε θεοισ᾽, ειπερ τις ετι νῦν δαινυται ͱευφρων.
ͱη μεν αρ᾽ ͱως ϝεσποντσα καθεδσετο ποτνια ͱηρη·
ὦχθησαν δ᾽ ανα δῶμα διος θεοι· ͱη δ᾽ εγελασσεν
χειλεσιν, ουδε μετῶπον επ᾽ οφρυσι κυϝανεῆσιν
ειανθη· παντσιν δε νεμεσῆθεντσα μετῆυϝδα·
νηπιοι! ͱοι δσῆνι μενεαινομεν αφρονεοντες,
ἠ᾽ ετι μιν μεμαμεν καταπαϝσεμεν, ασσον ιοντες,
η ϝεπει, ηε βιῆ· ͱο δ᾽ αφημενος ουκ αλεγιδσει,
ουδ᾽ οθεται· φητιν γαρ εν αθανατοισι θεοισιν
καρτεϊ τε σθενεϊ τε διακριδον εεναι αριστος.
τῶ ͱεχεθ᾽ ο τι κεν υμμι κακον πεμπητιν ͱεκαστῳ·
ηδη γαρ νῦν ͱελπομ᾽ αρεϝι γε πημα τετυχθαι·
ͱυιος γαρ ͱοι ολῶλε μαχῆ ενι, φιλτατος ανδρων,
ασκαλαφος, τον φηθ᾽ εϝον εσμεναι οβριμος αρεϝς.
ͱως εφατ᾽· αϝταρ αρεϝς θαλερω πεπληγετο μηρω
χερσι καταπρηνεσσ᾽, ολοφυϝρομενος δε προσῆυϝδα·
μη νῦν μοι νεμεσῆσετ᾽, ολυνπια δῶμαθ᾽ εχοντες,
τιϝσεσθαι φονον ͱυιος, ιοντ᾽ επι ναϝας αχαιϝων,
ειπερ μοι και μοιρα, διος πληγεντι κεραυνῷ,
κεισθαι ͱομοο νεκυεσι μεθ᾽ αιματι και κονιϝῆσιν.
ͱως φατο· και ρ᾽ ͱιπποϝς κελετο δδειμον τε φοβον τε
δσευγνυμεν· αϝτος δ᾽ εντε᾽ εδυϝσατο πανφαναοντα·
ενθα κ᾽ ετι μειδσων τε και αργαλεωτερος αλλος
παρ διος αθανατοισι χολος και μηνις ετυχθη,
ει μη αθηνη, παντσι περι δδειδσαντσα θεοισιν,
ὦρτο δι᾽ εκ προθυροο, λιπε δε θρονον, ενθα θαασσεν.
τοο δ᾽ απο μεν κεφαλης κορυθ᾽ ͱελλετο, και σακος ωμων,
ενχος δ᾽ εστησε στιβαρης εκ χειρος ͱελοντσα
χαλκεον· ͱη δε ϝεπεσσι καθαπτετο θοϝρον αρεϝα·
μαινομενε, φρενας ηλε, διαφθορας· η νυ τοι αϝτως
οϝατ᾽ ακοϝεμεν εστι, νοος δ᾽ απολῶλε και αιδως;
ουκ αϝιεις, ͱατε φητι θεα λεϝκωλενος ͱηρη;
ͱη δη νῦν παρ δσῆνος ολυνπιοϝ ηληλουθεν·
ἠ᾽ εθελεις αϝτος μεν αναπλησανς κακα πολλα,
απς ιμεν ολυνπονδε, και αχνυμενος περ, ανανκῆ,
αϝταρ τοισ᾽ αλλοισι κακον μεγα παντσι φυτεϝσαι;
αϝτικα γαρ τροϝας μεν ͱυπερθυϝμοϝς και αχαιϝοϝς
λειπσει, ͱο δ᾽ ͱημεας ειτι κυδοιμησων ες ολυνπον·
μαρπτσει δ᾽ ͱεχσειης, ͱοστ᾽ αιτιος, ͱοστε και οὐκι.
τῶ σ᾽ αϝ νῦν κελομαι μεθεμεν χολον ͱυιος ͱεοϝο·
ηδη γαρ τις, τοοδε βιην και χειρας αμεινων,
η πεφατ᾽, η και επειτα πεφῆσεται· αργαλεον δε
παντων ανθρωπων ρυϝσθαι γενεην τε τοκον τε.
ͱως ϝεσποντσ᾽, ͱιδρυϝσε θρονῳ ενι θοϝρον αρεϝα.

ϝηρη δ' απολλων' εκαλεσσατο δωματος εκτος, O
ϝιριν θ', η τε θεοισι μετ' αγγελος αθανατοισιν,
και σφεας φωνησαντσα ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα· 145
δσεϝς σφοϝ εις ιδην κελετ' ελθεμεν ϝοτι ταχιστα. 146
ϝη μεν αρ' ϝως ϝεσποντσα παλιν κιε ποτνια ϝηρη· 149
ϝεδσετο δ' εινι θρονῳ· τω δ' αϝικσαντ' επετεσθην, 150
ιδην δ' ϝικανον πολυπιϝδακα, μητερα θηρων·
ϝευρον δ' ευρυοπα κρονιδην ανα γαργαρῳ ακρῳ
ϝημενον, αμφι δε μιν θυϝοεν νεφος εστεφανωτο·
τω δε παροιθ' ελθοντε διος νεφεληγερεταϝο
στητην· ουδε σφοϝε ϝιδων εχολωσατο θυϝμῳ, 155
ϝοτι ϝοι ωκα ϝεπεσσι φιλης ϝαλοχοϝ επιθεσθην·
ϝιριν δε προτερην ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
βασκ' ιθι, ϝιρι ταχυια, ποσειδαϝωνι ϝανακτι
παντα ταδ' αγγηλαι, μηδε πσευδαγγελος εεναι·
παϝσαμενον μιν ανωχθι μαχης ηδε πτολεμοϝο 160
ερχεσθαι μετα φυϝλα θεων, η' εις ϝαλα διϝαν.
ει δε μοι ουκ ϝεπεεσ' επιπειθσεται, αλλ' αλογησει,
φραδσεσθω δη επειτα κατα φρενα και κατα θυϝμον,
μη μ' ουδε, κρατερος περ εων, επιοντα ταλασσῃ
μηναι· επει ϝεϝο φημι βιῃ πολυ φερτερος εεναι. 165
ϝως εφατ'· ουδ' απιθησε ποδηνεμος ωκυα ϝιρις· 168
βη δε κατ' ιδαιων ορεων εις ϝιλϝιον ϝιρην.
ϝως δ' ϝοτ' αν εκ νεφεων πταεται νιφας, ηε χαλαδσα 170
πσυϝχρη ϝυπο ριπης αιθρηγενεος βορεαϝο·
ϝως κραιπνως μεμαϝυια διεπταετ' ωκυα ϝιρις,
αγχοϝο δ' ϝισταμενη προσεφη κλυτον εννοσιγαιον·
αγγελιην τινα τοι, γαιηϝοχε κυϝανοχαιτα,
ηλθον δευρο φεροντσα παραι διος αιγιϝοχοϝο. 175
παϝσαμενον σ' εκελεϝσε μαχης ηδε πτολεμοϝο
ερχεσθαι μετα φυϝλα θεων, η' εις ϝαλα διϝαν.
ει δε ϝοι ουκ ϝεπεεσ' επιπειθσεαι, αλλ' αλογησεις,
ηπειλεε και εκεινος εναντιβιον πολεμικσων
ενθαδ' ελευθσεσθαι· σε δ' ϝυπεκσαλεϝεσθαι ανωγει 180
χειρας, επει σεϝο φητι βιῃ πολυ φερτερος εεναι. 181
την δε μεγ' οχθησανς προσεφη κλυτος εννοσιγαιος· 184
ω ποποι! η ρ', αγαθος περ εων, ϝυπεροπλον εϝεσπεν, 185
ει μ' ϝομοτιϝμον εοντα βιῃ αϝεκοντα καθεχσει.
τρεες γαρ τ' εκ κρονοϝ εσμεν ϝαδελφεϝοι, ϝοϝς τεκε ρειη,
δσεϝς και εγω, τριτατος δ' αϝιδης ενεροισι ϝανασσων·
τριχθα δε παντα δεδασται, ϝεκαστος δε μορε τιϝμης·
ητοι εγων ελαχον πολιην ϝαλα ναιεμεν αιϝει, 190
παλλομενων, αϝιδης δ' ελαχε δσοφον ηεροεντα·
δσεϝς δ' ελαχ' ουρανον ευρυν εν αιθερι και νεφελῃσιν·
γαια δ' ετι γσυνη παντων, και μακρος ολυνπος·
τῳ ρα και ουτι διὸς βεομαι φρεσιν· αλλα ϝεκηλος,

και κρατερος περ εων, μενετω τριτατῃ ενι μοιρῃ. 195
χερσι δε μη τι με πανχυ, κακον hως, δειδισσεσθω· O
θυγατερεσιν γαρ τε και hυιεσι κερδιον ειη
εκπαγλοισι Fεπεσσιν ενισσεμεν, hoFς ετεκ' αFτος,
hοι hεθεν οτρυFνοντος ακοFσονται και ανανκῃ.
τον δ' ἠμειβετ' επειτα ποδῆνεμος ὠκυα Fιρις· 200
hoFτῳ γαρ δη τοι, γαιηhοχε κυFανοχαιτα,
τονδε φερω διϊ μυFθον απηνεα τε, κρατερον τε;
η τι μεταστρεφσεις; στρεφται μεν τε φρενες εσθλων.
Fοιδσθ', hως πρεσβυτεροισιν εριννυες αιFεν hεπονται.
την δ' αFτε προσεFεσπε ποσειδαFων ενοσιχθων· 205
Fιρι θεα, μαλα τοFτο Fεπος κατα μοιραν εFεσπες·
εσθλον και το τετυχται, hοτ' ανγελος αισιμα Fειδῃ.
αλλα τοδ' αινον αχος κραδιην και θυFμον hικανει,
hοποτε FεισFομορον και hομῃ πεπρωμενον αισῃ
νεικειεεν εθεληι χολωτοισιν Fεπεεσιν. 210
αλλ' ητοι μεν νῦν γε νεμεσῆθενς hυποFειχσω· 211
hως Fεσπων, λιπε λαFον αχαιFικον εννοσιγαιος· 218
δυFνε δε ποντον ιων, ποθεσαν δ' hηροFες αχαιFοι.
και τοτ' απολλῶνα προσεφη νεφεληγερετα δσεFς· 220
ερχεο νῦν, φιλε φοιβε, μεθ' εκτορα χαλκοκορυστην·
ηδη μεν γαρ τοι γαιηhοχος εννοσιγαιος
οιχεται εις hαλα διFαν, αλεFσαμενος χολον αιπυν
hημετερον· μαλα γαρ κε μαχης επυθοντο και αλλοι,
hοιπερ νερτεροι εντι θεοι, χρονον αμφις εοντες. 225
αλλα τοδ' ημεν εμοι πολυ κερδιον, ηδε hοι αFτῳ
επλετο, hοτι παροιθε νεμεσῆθενς hυπεFειχσεν. 227
αλλα συγ' εν χειρεσι λαβ' αιγιδα θυσσανοFεντσαν, 229
την μαλ' επισειων, φοβεεν hηροFας αχαιFοFς. 230
hως εφατ'· ουδ' αρα πατρος αῆκοFστησεν απολλων· 236
βη δε κατ' ιδαιων ορεων, hιερηκι FεFοικως
ὠκυϊ, φασσοφρονῳ, hοστ' ὠκιστος πετεηνων·
hευρ' hυῖον πριαμοFο δαFιφρονος, hεκτορα διFον,
hημενον, ουδ' ετ' εκειτο· νεFον δ' εσαγῆρατο θυFμον, 240
αμφι hε γινῶσκων hεταροFς· αταρ ασθμα και hιδρως
παFετ', επει μιν εγειρε διος νοος αιγιhοχοFο.
ανχοFο δ' hισταμενος προσεφη hεκαFεργος απολλων·
hεκτορ, hυϊ πριαμοFο, τιη δε συ νοσφιν απ' αλλων
hησ' ολιγηπελεων; η ποο τι σε κηδος hικανει; 245
τον δ' ολιγοδρανεων προσεφη κορυθαιFολος hεκτωρ·
τις δε συ εσσι, φεριστε θεων, hος μ' ειρεαι αντην;
ουκ αFιεις, hο με ναFσιν επι πρυμνῆσιν αχαιFων,
hoFς hεταροFς ολεκοντα, βοην αγαθος βαλεν αιFανς
χερμαδιῳ προς στηθος, επαFσε δε θοFριδος αλκης; 250
και δη εγωγ' εφαμην νεκυας και δῶμ' αFιδαFο
hηματι τῳδ' οπτεσθαι, επει φιλον αFιον ητορ.

τον δ᾽ αϝτε προσεϝεσπε ϝαναξ ͱεκαϝεργος απολλων·
θαρσεε νῦν, τοιον τοι αϝοσσητηρα κρονιϝων
εξ ιδης προεͱῆκε παρͱεσταμεναι και αμυϝνεεν,
φοιβον απολλῶνα χρυσαͱορον· ͱος σε παρος γε
ρυϝομ᾽, ͱομως αϝτον τε και αιπυινον πτολιεθρον.
αλλ᾽ αγε νῦν, ͱιππεϝσιν εποτρυϝνον πολιεσιν,
ναϝσιν επι γλαφυρῆσιν ελαϝνεμεν ὤκεας ͱιππος·
αϝταρ εγω προπαροιθε κιων, ͱιπποισι κελευθον
πανσαν λεϝανεω, τρεπσω δ᾽ ͱηρωϝας αχαιϝοϝς.
ͱως ϝεσπων, ενπνεϝσε μενος μεγα ποιμενι λαϝων.
ͱως δ᾽ ͱοτε τις στατος ͱιππος, ακοστησανς επι φατνῆ,
δεσμον αποϝρῆγσανς θεϝει πεδιοιͱο κροαινων·
ͱως ͱεκτωρ λαιπσηρα ποδας και γουϝατ᾽ ενωμα,
οτρυϝνων ͱιππεϝας, επει θεοϝ εκλυεν αυϝδην.
ͱοι δ᾽ ͱωστ᾽ ἠ᾽ ελαφον κεραον, η αγριον αιγα
εσσεϝοντο κυνες τε και ανερες αγροιῶται·
τον μεν τ᾽ ηλιβατος πετρη και δασκιος ͱυλϝη
ηρυϝετ᾽, ουδ᾽ αρα τε σφι κιχημεναι αισιμον ἦεν·
των δε θ᾽ υπο ϝιϝαχῆς εφανη λις ἠϋγενειος
εις ͱοδον, αιπσα δε παντας απετραπε και μεμαϝωτας·
ͱως δαναοι ͱεϝος μεν ͱομιλϝαδον αιϝεν ͱεποντο,
νυσσοντες χσιφεσιν τε και ενχεσιν αμφιγυοισιν·
αϝταρ επει ϝιδον ͱεκτορ᾽ εποιχομενον στιχας ανδρων,
ταρβησαν, παντσιν δε παραι ποσι καππεσε θυϝμος.
τοισι δ᾽ επειτ᾽ αγορεϝε θοϝανς, ανδραιμονος ͱυιος,
αιτωλων ͱοχ᾽ αριστος, επισταμενος μεν ακοντι,
εσθλος δ᾽ εν σταδιῆ· αγορῆ δε ͱε παῦροι αχαιϝων
νικαον, ͱοποτε κοϝροι ερισσειαν περι μυϝθων·
ͱο σφιν ͱεϋφρονεων αγορεϝσατο και μετεϝεσπεν·
ω ποποι! η μεγα θαϝμα τοδ᾽ οφθαλμοισιν ͱορῶμαι·
ͱοιον δ᾽ αϝτ᾽ εκσαϝτις ανεστη, κηρας αλυκσανς,
ͱεκτωρ! η θην μιν μαλ᾽ εϝελπετο θυϝμος ͱεκαστοο
χερσιν ͱυπ᾽ αιϝαντος θανεεεν τελαμωνιαδαϝο.
αλλ᾽ αγεθ᾽, ως αν εγω ϝεσπω, πειθωμεθα παντες·
πληθυν μεν ποτι ναϝας ανωγσομεν απονεεσθαι·
αϝτοι δ᾽, ͱοσοι αριστοι ενι στρατῷ ευχομεθ᾽ εεναι,
στειομεν, ει κε πρῶτον ερυκσομεν αντιασαντες,
δορϝατ᾽ ανασχομενοι· τον δ᾽ οιϝω και μεμαϝωτα
θυϝμῷ δδειδσεσθαι δαναων καταδυϝναι ͱομιλϝον.
ͱως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα τοο μαλα μεν κλυϝον ηδ᾽ επιθοντο.
ͱοι μεν αρ᾽ αμφ᾽ αιϝαντα και ιδομενεϝα ϝανακτα,
τευκρον, μηριονην τε, μεγην θ᾽ αταλαντον αρεϝι,
ͱυσμινην ἤρτυϝνον, αριστεϝας καλεσαντες,
ͱεκτορι και τρωϝεσιν εναντιον· αϝταρ οπισσῷ
ͱη πληθυς επι ναϝας αχαιϝων απονεοντο.
τρωϝες δε προετυπτσαν ͱαϝολϝεες· ἦρχε δ᾽ αρ᾽ ͱεκτωρ

μακρα βιβαις· προσθεν δ' εκι' αϝτοϝο φοιβος απολλων, Ο
ϝεσμενος ωμοιϊν νεφελην, ͱεχε δ' αιγιδα θοϝριν,
δϝεινην, αμφιδασυιαν, αριπρεπε', ͱην αρα χαλκεϝς
ͱηφαιστος διϊ δωκε φορημεναι ες φοβον ανδρων·
την αρ' ͱογ' εν χειρεσσιν ͱεχων, ͱηγησατο λαϝων.
αργειϝοι δ' ͱυπεμειναν ͱαϝολϝεες· ωρτο δ' αϝυτη
ͱοξεῖ' αμφοτερωθεν· απο νευρηφι δ' οϊστοι
θρωσκον· πολλα δε δορϝα θρασυιαϝων απο χειρων,
αλλα μεν' εν χροϊ πηγνυτ' αρεϊθοϝων αιζηων,
πολλα δε και μεσσηγυ, παρος χροα καλον επαυρεεν,
εν γαιῃ ͱισταντο, λιλαιομενα χροος ϝαδεαι:
ͱοφρα μεν αιγιδα χερσιν ͱεχ' ατρεμα φοιβος απολλων,
τοφρα μαλ' αμφοτερων βελε' ͱαπτετ', επιπτε δε λαϝος·
αϝταρ επει κατενωπα ϝιδων δαναων ταχυπωλων
σεισ', επι δ' αϝτος αϝυσε μαλα μεγα, τοισι δε θυϝμον
εν στηθεσσιν εθελγσ', ελαθοντο δε θοϝριδος αλκης.
ͱοι δ' ͱωστ' ηε βοϝων αγελην, η πωϋ μεγ' οϝιων
θηρε δυω κλονεωντε, μελαινης νυκτος αμολγω,
ελθοντ' εκσαπινης, σημαντορος ου παρεοντος·
ͱως εφοβηθεν αχαιϝοι αναλκιδες· εν γαρ απολλων
ͱηκε φοβον, τρωϝεσσι δε και ͱεκτορι κυϝδος οπαζεν.
ενθα δ' ανηρ ͱελεν ανδρα, κεδασθεισης ͱυσμινης.
ͱεκτωρ μεν στιχιον τε και αρκεσιλαϝον επεφνεν,
τον μεν, βοιωτων ͱηγητορα χαλκοχιτωνων,
τον δε, μενεσθηϝος μεγαθυϝμοιο πιστον ͱεταιρον.
αινειας δε μεδοντα και ͱιασον εκσεναριξεν·
ητοι ͱο μεν νοθος υιος ϝιλϝηος θειοϝο
εσκε μεδων, αιϝαντος αδελφεος· αϝταρ εναιεν
εν φυλακῃ, γαιης απο πατριδος, ανδρα κατακτανς
γνωτον μητρυιης εριωπιδος, ͱην ͱεχε ϝιλϝεϝς·
ͱιασος αϝτ' αρχος μεν αθηναιων ετετυχτο,
ͱυιος δε σφηλοιο καλεσκετο βοϝκολιδαϝο.
μηκιστεϝ ͱελε πολυδαμας, ͱεχιον δε πολιτης
πρωτῃ εν ͱυσμινῃ, κλονιον δ' ͱελε διϝος αγηνωρ.
δαϝιοχον δε παρις βαλε νειατον ωμον οπισθε,
φευγοντ' εν προμαχοισι, δια προ δε χαλκον ελασσεν.
ͱοφρ' ͱοι τοϝς εναριζον απ' εντεα, τοφρα δ' αχαιϝοι
ταφρῳ, και σκολοπεσσιν, ενιπληγσαντες ορυκτῃ
ενθα και ενθ' εφεβοντ', εδοϝοντο δε τειχος αναγκῃ.
ͱεκτωρ δε τρωϝεσσιν εκεκλετο, μακρον αϝυσανς·
ναϝσιν επισσεϝεσθαι, εϝαν δ' εναρα βροτοεντα!
ͱον δ' αν εγων απανευθε ναϝων ͱετερωθι νοησω,
αϝτοϝο ͱοι θανατον μητισομαι, ουδε νυ τον γε
γνωτοι τε γνωται τε πυρος λελαχωντι θανοντα,
αλλα κυνες ϝερυοντι προ ϝαστυος ͱημετεροϝο.
ͱως ϝειπων, μαστιγι κατωμαδον ηλασεν ͱιπποϝς,

κεκλομενος τροϝεσι κατα στιχας· hοι δε συν αϝτῷ·
παντες hομοκλῆσαντες, hεχον ϝερυσαρματας hιπποϝς,
ϝηχῆ θεσπεσιῆ· προπαροιθε δε φοιβος απολλων,
ρεϝ' hοχθας καπετοϝο βαθυιης ποσσιν ερειπων
ες μεσσον κατεβαλλε· γεφυϝρωσεν δε κελευθον
μακρην, ηδ' ευρειαν, hοσον τ' επι δοϝρος ερωϝη
γιγνεται, hοποτ' ανηρ σθενεος πειρωμενος hηισιν.
τῇ ρ' hοιγε προχεϝοντο φαλαγγηδον, προ δ' απολλων,
αιγιδ' hεχων εριτιϝμον· ερειπε δε τειχος αχαιϝων
ρεϝα μαλ', hως hοτε τις πσαμαθον παϊς αγχι θαλασσης,
hοστ' επει ων ποιησῃ hαθυϝρματα νηπιεῃσιν,
αψ αϝτις γσυνεχεϝε ποσιν και χερσιν hαθυϝρων·
hως ρα συ, hηïε φοιβε, πολυν καματον και οϊζυν
γσυνχεϝες αργειϝων, αϝτοισι δε φυζαν ενωρσας.
hως hοι μεν παρα ναϝσιν ερητυϝοντο μενοντες,
αλληλοισι τε κεκλομενοι, και πασι θεοισιν
χειρας ανισχοντες, μεγαλ' ευχεταοντο hεκαστος·
νεστωρ αϝτε μαλιστα, γερηνιος, ουρος αχαιϝων,
ευχετο, χειρ' ορεγων εις ουρανον αστεροεντα·
δσεϝ πατερ, ει ποτε τις τοι εν αργεϊ περ πολυπυϝρῳ
η βοϝος, η' οϝιος κατα πιϝονα μηρια καιϝων,
ευχετο νοστησαι, συ δ' hυπεσχεο και κατενευσας,
των μνῆσαι, και αμυϝνον, ολυμπιε, νηλεες hημαρ·
μηδ' hοϝτῳ τροϝεσιν εϝᾶ δαμνασθαι αχαιϝοϝς.
hως εφατ' ευχομενος· μεγα δ' εκτυπε μητιετα δσευς.
τροϝες δ', hως επυθοντο διος κτυπον αιγιοχοϝο,
μαλλον επ' αργειϝοισ' εθορον, μνῆσαντο δε χαρμης.
hοι δ' hωστε μεγα κυϝμα θαλασσης ευρυποροϝο
ναϝος hυπερ τοιχων καταβησεται, hοπποτ' επειγῃ
ϝις ανεμοϝ· hη γαρ τε μαλιστα γε κυϝματ' οφελλει·
hως τροϝες μεγαλῃ ϝιϝαχῃ κατα τειχος εβαινον.
hιπποϝς δ' εισελασαντες επι πρυμνῇσ' εμαχοντο,
ενχεσιν αμφιγυοισ' αϝτοσχεδον, hοι μεν αφ' hιππων,
hοι δ' απο ναϝων hυψι μελαιναϝων επιβαντες,
μακροισι γσυστοισι, τα ρα σφ' επι ναϝσιν εκειτο.
ναϝμαχα, κολλῆεντα, κατα στομα ϝεσμενα χαλκον.
πατροκλος δ', hεϝος μεν αχαιϝοι τε τροϝες τε
τειχεος αμφ' εμαχοντο θοϝαϝων εκτοθι ναϝων,
τοφρ' hογ' ενι κλισιῃ αγαπῆνορος ευρυπυλοϝο
hηστο τε, και τον ετερπε λογοισ', επι δ' hελκεϊ λυγρῷ
φαρμακ', ακεσματ' επασσε μελαιναϝων οδυναϝων.
αϝταρ επειδη τειχος επεσσυμενοϝς ενοησεν
τροϝας, αταρ δαναων γενετο ϝιϝαχη τε φοβος τε,
ῴμωγσεν τ' αρ επειτα, και hω πεπληγετο μηρω
χερσι καταπρηνεσσ', ολοφυϝρομενος δε προσηῦϝδα·
ευρυπυλ', ουκετι τοι δυναμαι, χατεουτι περ ενπης,

ενθαδε παρμενεμεν· δη γαρ μεγα νεικος ορῶρεν·
αλλα σε μεν θεραπτων ποτιτερπετω· αϝταρ εγωγε O
σπευδσομαι εις αχιλεϝα, ͱιν' οτρυϝνω πολεμιδσεεν.
τις ϝοιδ', ει κεν ͱοι, γσυν δαιμονι, θυϝμον ορινω
παρϝεσπων; αγαθη δε παραιφασις εστιν ͱεταιροο.
τον μεν αρ' ͱως ϝεσποντα ποδες φερον· αϝταρ αχαιϝοι
τροϝας επερχομενοϝς μενον εμπεδον, ουδ' εδυναντο,
παϝροτεροϝς περ εοντας, αποθσασθαι παρα ναϝων,
ουδε ποτε τροϝες δαναων εδυναντο φαλαγγας
ϝρῆγσαμενοι, κλισιῆσι μιγημεναι, ουδε ναϝεσιν.
αλλ' ͱωστε σταθμη δορυ ναϝιον εκσιθυϝνει
τεκτονος εν παλαμῆσι δαημονος, ͱος ρα τε παντσης
ϝευ ϝειδῆ σοφιης, ͱυποθημοσυνῆσιν αθηνης·
ͱως μεν των επι ϝεισϝα μαχη τετατο πτολεμος τε.
αλλοι δ' αμφ' αλλῆσι μαχην εμαχοντο ναϝεσιν·
ͱεκτωρ δ' αντ' αιϝαντος εεισατο κυϝδαλιμοϝο.
τω δε μιης περι ναϝος ͱεχον πονον, ουδ' εδυναντο
ουθ' ο τον εκσελασαι, και ενιπρηθσαι πυρι ναϝας,
ουθ' ο τον αψ οθσασθαι, επει ρ' επελασσε γε δαιμων.
ενθ' ͱυϊα κλυτιοϝο καλῆτορα φαιδιμος αιϝανς,
πυρ ες ναϝα φεροντα, κατα στηθος βαλε δορϝι·
δουπησεν δε πεσων, δαϝλος δε ͱοι εκπεσε χειρος.
ͱεκτωρ δ' ͱως ενοησεν ανεψιον οφθαλμοισιν
εν κονιϝῆσι πεσοντα, ναϝος προπαροιθε μελαινης,
τροϝσι τε, και λυκιοισιν εκεκλετο, μακρον αϝυϝσανς·
τροϝες, και λυκιοι, και δαρδανοι αγχιμαχηται,
μη δη πω χαδσεσθε μαχης εν στεινεϊ τῷδε·
αλλ' ͱυϊα κλυτιοϝο σαῶσατε, μη μιν αχαιϝοι
τευχεα συλϝῆσωντι, ναϝων εν αγῶνι πεσοντα.
ͱως ϝεσπων, αιϝαντος ακοντισε δορϝι φαϝεινῷ·
τοο μεν αμαρθ'· ο δ' επειτα λυκοφρονα, μαστορος ͱυιον,
αιϝαντος θεραποντα, κυθηριον, ͱος ρα παρ' αϝτῷ
ναι', επει ανδρα κατεκτα κυθηροισι δσαθεοισιν·
τον ρ' εβαλεν κεφαλην ͱυπερ οϝατος ͱοκσυϊ χαλκῷ,
ͱεσταοτ' αγχ' αιϝαντος· ͱο δ' ͱυπτιος εν κονιϝῆσιν
ναϝος απο πρυμνης χαμαδις πεσ'· ελῦντο δε γυια.
αιϝανς δ' ερῖγησε, κασιγνῆτον δε προσηῦϝδα·
τευκρε πεπον, δη νοϝιν απεκτατο πιθτος ͱεταιρος
μαστοριδης, ͱον νοϝι, κυθηροθεν ενδον εοντα,
ϝεισϝα φιλοισι τοκεϝσιν ετιϝομεν εν μεγαροισιν·
τον δ' ͱεκτωρ μεγαθυϝμος απεκτανε· ποο νυ τοι ͱιϝοι
ὠκυμοροι και τοκσον, ͱο τοι πορε φοιβος απολλων;
ͱως φαθ'· ο δε γσυνεϝῆκε· θεϝων δε ͱοι αγχι παρεστη,
τοκσον ͱεχων εν χειρι παλιντονον, ηδε φαρετρην
ͱιϝοδοκον· μαλα δ' ὦκα βελεα τροϝεσιν εφιͱεεν·
και ρ' εβαλε κλειτον, πειθσῆνορος αγλαϝον ͱυιον,

πολυδαμαντος ͱεταιρον, αγαϝεϝο πανθοιδαϝο,
ͱηνια χερσιν ͱεχοντα, ͱο μεν πεπονητο καθ' ͱιπποϝς·
τῆ γαρ ͱεχ', ͱῆ ρα πολυ πλεισται κλονεοντο φαλαγγες·
ηριπε δ' εξ ͱοχεων, ͱυπερωϝησαν δε ͱοι ͱιπποι,
κεῖν' ͱοχεα κροτεοντες· ϝαναξ δ' ενοησε ταχιστα
πολυδαμας, και πρῶτος εναντιον ηλυθεν ͱιππων.
τοϝς μεν ͱο ϝαστυνοῳ προτιαϝονος ͱυιϊ, εδωκεν·
πολλα δ' επῶτρυϝε σχεδον ͱισχεμεν εισϝοροωντα
ͱιπποϝς· αϝτος δ' αϝτις ιων προμαχοισιν εμιχθη.
τευκρος δ' αλλον οϊστον εφ' ͱεκτορι χαλκοκορυστῆ
αινυτο, και κεν επαϝσε μαχην επι ναϝσιν αχαιϝων,
ει μιν αριστεϝοντα βαλων εξεϝελετο θυϝμον·
αλλ' ου ληθε διος πυκινον νοον, ͱος ρ' εφυλασσεν
ͱεκτορ', αταρ τευκρον τελαμωνιον ευχος απηϝρα,
ͱος ͱοι ͱεϋστρεφεα νευρην εν αμυϝμονι τοξῳ
ϝρῆγσ' επι τῷ ϝερυοντι· παρεπλανχθη δε ͱοι αλλῆ
ͱιϝος χαλκοβαρης, τοξον δε ͱοι εκπεσε χειρος.
τευκρος δ' εϝριγησε, κασιγνητον δε προσηυϝδα·
ω ποποι! η δη παγχυ μαχης επι μηδεα κειρει
δαιμων ͱημετερης, ͱος εμοι βιον εκβαλε χειρος·
νευρην δ' εξεϝρηγσε νεϝοστροφον, ͱην ͱοι εδησα
πρωϊον, ͱοφρ' αντεχοιτο θαμα θρωσκοντας οϊστοϝς.
τον δ' ἡμειβετ' επειτα μεγας τελαμωνιος αιϝας·
ω πεπον, αλλα βιον μεν εϝα και ταρφεας ͱιϝοϝς
κεισθαι, επει γσυνεχεϝε θεος, δαναοισι μεγηρας·
αϝταρ χερσιν ͱελων δολιχον δορυ, και σακος ωμῳ,
μαρναο τε τρωϝεσι, και αλλοϝς ορνυθι λαϝοϝς·
μη μαν ασπουδι γε, δαμασσαμενοι περ, ͱελοιεν
ναϝας ͱεϋσελμοϝς, αλλα μνησωμεθα χαρμης.
ͱως φαθ'· ο δ' αϝ τοξον μεν ενι κλισιῆσιν εθηκεν·
αϝταρ ͱογ' αμφ' ωμοισι σακος θετο τετραθελυμνον·
ͱελλετο δ' αλκιμον ευχος, ακαχμενον ͱοξεϊ χαλκῳ·
βη δ' ιμεναι, μαλα δ' ωκα θεϝων αιϝαντι παρεστη.
ͱεκτωρ δ', ͱως ϝειδεν τευκροο βλαφθεντα βελεμνα,
τρωϝεσι και λυκιοισιν εκεκλετο, μακρον αϝυϝσας·
τρωϝες, και λυκιοι, και δαρδανοι αγχιμαχηται,
ανερες εστε, φιλοι, μνησασθε δε θοϝριδος αλκης
ναϝας ανα γλαφυρας· δη γαρ ϝιδον οφθαλμοισιν
ανδρος αριστηϝος διοθεν βλαφθεντα βελεμνα.
ρεϝα δ' αριγνωτος διος ανδρεσι γινεται αλκη.
αλλα μαχεσθ' επι ναϝσιν ͱεϝολλεες· ͱος δε κεν ͱυμεων
βλῆμενος, ηε τυπεις, θανατον και ποτμον εφεσπῃ,
τεθνατω! ου ͱοι αϝεικες αμυϝνομενῳ περι πατρης
τεθναμεν· αλλ' ͱαλοχος τε σοη και παιδες οπισσω,
και ϝοικος, και κλῆρος ακηρατος, ει κεν αχαιϝοι
οιχωνται γσυν ναϝσι φιλην ες πατριδα γαιαν.

ͱως ϝεσπων, ὤτρυϝνε μενος και θυϝμον ͱεκαστοο.
αιϝανς δ' αϝθ' ετερωθεν εκεκλεθ' εϝοισ' ͱεταροισιν
αιδως, αργειϝοι! νῦν αρκιον, η' απολεσθαι,
ηε σαωθηναι, και αποθεασθαι κακα ναϝων.
η' ͱελπεσθ', ην ναϝας ͱελῇ κορυθαιϝολος ͱεκτωρ,
ενβαδον ͱικσεσθαι ͱην πατριδα γαιαν ͱεκαστος;
η' ουκ οτρυϝνοντος ακοϝετε λαϝον ͱαπαντα
ͱεκτορος, ͱος δη ναϝας ενιπρηθσαι μενεαινει;
ου μαν ες γε χορον κελετ' ελθεμεν, αλλα μαχεσθαι.
ͱημῖν δ' ουτις τοοδε νοος και μητις αμεινων,
η' αϝτοσχεδιῇ μιγσαι χειρας τε μενος τε.
βελτερον, η' ἀπολεσθαι ͱενα χρονον, ηε βιϝωναι,
η δηθα στρευγεσθαι εν αινῇ δαϝιοτητι.
ͱως ϝεσπων, ὤτρυϝνε μενο και θυϝμον ͱεκαστοο.
ενθ' ͱεκτωρ μεν ͱελε σχεδιον, περιμηδεος ͱυιον,
αρχον φωκεϝων· αιϝανς δ' ͱελε λαϝοδαμαντα,
ͱηγεμονα πρυλιων, αντῆνορος αγλαϝον ͱυιον·
πολυδαμανς δ' ωτον κυλληνιον εκσεναριξεν,
φυϝλεϝιδαϝ ͱεταρον, μεγαθυϝμων αρχον επειων.
τῷ δε μεγης εποροϝσε ϝιδων· ͱο δ' ͱυπαιθ' ελιϝασθη
πολυδαμανς· και τοο μεν απῆμβροτεν· ου γαρ απολλων
ηϝαε πανθοϝοϝ ͱυιον ενι προμαχοισι δαμηναι·
αϝταρ ͱογε κροισμοο στηθος μεσον ουτασε δορϝι·
δουπησεν δε πεσων, ͱο δ' απ' ωμων τευχε' εσυλϝα.
τοφρα δε τῷ εποροϝσε δολοπς, αιχμης ͱεῦ ϝειδως,
λαμπιαδης, ͱον λαμπος εγῆνατο, φερτατος ανδρων,
λαϝομεδοντιαδης, ͱεῦ ϝειδοτα θοϝριδος αλκης·
ͱος τοτε φυϝλεϝιδαϝο μεσον σακος ουτασε δορϝι,
ενγυθεν ͱορμῆθενς· πυκινος δε ͱοι ῆρκεσε θωρηκς,
τον ρ' εφορεε γυαλοισιν αρῆροτα· τον ποτε φυϝλεϝς
ῆγαγεν εκς εφυρης, ποταμοϝ απο σελλῆεντος.
χσεινος γαρ ͱοι εδωκε ϝαναks ανδρων ͱεϋφητης,
ες πολεμον φορεεεν, δαϝιων ανδρων αλεϝωρην·
ͱος ͱοι και τοτε παιδος απο χροος ῆρκεσ' ολεθρον.
τοο δε μεγης κορυθος χαλκηρεος ͱιπποδασυιης
κυμβαχον ακροτατον νυκσ' ενχεϊ ͱοκσυοεντι,
ϝρῆγσε δ' αφ' ιππειον λοφον αϝτοϝο· πανς δε χαμαδσε
κατπεσεν εν κονιϝῆσι, νεϝον φοινικι φαϝεινος.
ͱεϝος ͱο τῷ πολεμιδσε μενων, ετι δ' ͱελπετο νικην,
τοφρα δε ͱοι μενελαϝος αρεϝιος ηλθεν αμυϝντωρ·
στη δ' ευρακς γσυν δορϝι λαθων, βαλε δ' ωμον οπισθεν·
αιχμη δε στερνοϝο διεσσυτο μαιμαϝοντσα,
προσσῷ ͱιϝεμενη· ͱο δ' αρα πρηνης ελιϝασθη.
τω μεν εεισασθην χαλκηρεα τευχε' απ' ωμων
συλϝῆσεεν· ͱεκτωρ δε κασιγνῆτοισι κελεϝεν
παντσι μαλα, πρῶτον δ' ͱικεταϝονιδην ενενῖπεν

ιφθιμον μελανͱιππον· ͱο δ' ͱοφρα μεν ͱειλιποδας βοϝς O
βοσκ' εν περκωτῃ, δαϝιων απονοσφιν εοντων·
αϝταρ επει δαναων ναϝες ηλυθον αμφιϝελισσαι,
αψς εις ϝιλϝιον ηλθε, μετεπρεπε δε τροϝεσιν·
ναιε δε παρ πριαμῳ· ͱο δε μιν τιϝε ϝισϝα τεκεσσιν·
τον ρ' ͱεκτωρ ενενιπε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
ͱοϝτω δη, μελανͱιππε, μεθησομεν; ουδε νυ σοι περ
εντρεπεται φιλον ητορ, ανεπσιοϝο κταμενοϝο;
ουχ' οραεις, ͱοιον δολοπος περι τευχε' ͱεπουσιν;
αλλ' ͱεπε'· ου γαρ ετ' εστιν αποσταδον αργειϝοισιν
μαρνασθαι, πριν γ' ηε κατακταμεν, ηε κατ' ακρης
ϝιλϝιον αιπεινην ͱελεειν, κτασθαι τε πολῖτας.
ͱως ϝεσπων, ͱο μεν ἦρχ', ͱο δ' ͱαμ' ͱεσπετο ϝισοϝοθεος φως.
αργειϝοϝς δ' ὤτρυϝνε μεγας τελαμωνιος αιϝας·
ω φιλοι, ανερες εστε, και αλκιμον ητορ ͱελεσθε,
αλληλοϝς τ' αιδεισθε κατα κρατερας ͱυσμινας·
αιδεμενων δ' ανδρων πλεονες σοοι, ηε πεφανται·
φευγοντων δ' ουτ' αρ κλεος ορνυται, ουτε τις αλκη.
ͱως εφαθ'· οι δε και αϝτοι αλεκσασθαι μενεαινον·
εν θυϝμῳ δ' εβαλοντο ϝεπος· φρακσαντο δε ναϝας
ͱερκεϊ χαλκειῳ· επι δε δσεϝς τροϝας εγειρεν.
αντιλοχον δ' ὤτρυϝνε βοην αγαθος μενελαϝος·
αντιλοχ', ουτις σεϝο νεϝωτερος αλλος αχαιϝων,
ουτε ποσιν θασσων, ουτ' αλκιμος, ͱως συ, μαχεσθαι·
ει τινα που τροϝων εκσͱαλμενος ανδρα βαλησθα.
ͱως ϝεσπων, ͱο μεν αϝτις απεσσυτο, τον δ' οροθυϝνεν·
εκ δ' εθορε προμαχων, και ακοντισε δορϝι φαϝεινῳ,
αμφι ͱε παπτῆνας· ͱυπο δε τροϝες κεχαδοντο,
ανδρος ακοντισσαντος· ͱο δ' ουχ αλιον βελος ͱηκεν,
αλλ' ͱικεταϝονος ͱυιον ͱυπερθυϝμον μελανͱιππον,
νισσομενον πολεμονδ', εβαλε στηθος παρα μαδσον·
δουπησεν δε πεσων, αραβησε δε τευχε' επ' αϝτῳ.
αντιλοχος δ' εποροϝσε, κυων ͱως, ͱοστ' επι νεβρῳ
βλῆμενῳ αͱικσῃ, τοντ' εκς ευνηφι θοροντα
θηρεϝτηρ ετυχησε βαλων, ͱυπελυϝσε δε γυια·
ͱως επι σοι, μελανͱιππε, θορ' αντιλοχος μενεχαρμης,
τευχεα συλϝῆσων· αλλ' ου λαθεν ͱεκτορα διϝον,
ͱος ρα ͱοι αντιος ηλθε, θεϝων ανα δαϝιοτητα.
αντιλοχος δ' ου μῆνε, θοϝος περ εων πολεμιστης,
αλλ' ͱογ' αρ' ετρεσε, θηρι κακον ρεκσαντι ϝεϝοικως,
ͱοστε κυνα κτῆνας, η βοϝκολον αμφι βοϝεσιν,
φευγει, πριν περ ͱομιλϝον ͱαϝολϝισθημεναι ανδρων·
ͱως τρεσε νεστοριδης· επι δε τροϝες τε και ͱεκτωρ
ϝηχῇ θεσπεσιῃ βελεα στονοεντ' εχεϝοντο·
στη δε μεταστρεφθεις, επει ͱικετο ϝεθνος ͱεταιρων.
τροϝες δε, λεϝοντσι ϝεϝοικοτες ωμοφαγοισιν,

ναFεσιν επεσσεFοντο, δεος δ' ετελεFον εφετμας·
hως σφισιν αιFεν εγειρε μενος μεγ', εθελγε δε θυFμον
αργειFων, και κυFδος απαινυτο· τοFς δ' ορεθυFνεν.
hεκτορι γαρ hοι θυFμος εβουλετο κυFδος ορεγσαι
πριαμιδῃ, hινα ναFσι κορωνισι θεσπιδαFες πυρ
ενβαλῃ ακαματον· θετιδος δ' εκσαισιον αρην
παντσαν επικρῃνειε· το γαρ μενε μητιετα δσεFς,
ναFος καFομενης σελας οφθαλμοισι Fιδεσθαι·
εκ γαρ δη τοF εμελλε παλιωκσιν παρα ναFων
θησεμεναι τρωFων, δαναοισι δε κυFδος ορεγσαι.
τα φρονεων, ναFεσιν επι γλαφυρῃσιν εγειρεν
hεκτορα πριαμιδην, μαλα περ μεμαFωτα και αFτον.
μαινετο δ', hως hοτ' αρεFς ενχεσπαλος, η' ολοFον πυρ
ορεσι μαινηται, βαθυης εν ταρφεσιν hυλFης·
αφλοισμος δε περι στομ' εγιγνετο, τω δε hοι οσσε
λαμπεσθην βλοσυρῃσιν hυπ' οφρυσιν· αμφι δε πηληκς
σμερδαλεον κροταφοισ' ετινασσετο μαρναμενοFο·
και ρ' εθελε Fρῆγσαι στιχας ανδρων, πειρητιδσων
hῃ δη πλειστον hομιλFον hορα και τευχε' αριστα·
αλλ' ουδ' hως δυνατο Fρῆγσαι, μαλα περ μενεαινων·
hισχον γαρ πυργηδον αρηροτες, ηΰτε πετρη
ηλιβατος, μεγαλη, πολιης hαλος ενγυς εοντσα,
hητε μενει λιγυων ανεμων λαιψηρα κελευθα,
κυFματα τε τροφοεντα, τα τε προσερευγεται αFτην·
hως δαναοι τρωFας μενον εμπεδον, ουδ' εφεβοντο.
αFταρ hο λαμπομενος πυρι παντοθεν ενθορ' hομιλFῳ·
εν δ' επεσ', hως hοτε κυFμα θοFῃ εν ναFι πεσῃσιν
λαβρον hυπο νεφεων ανεμοτρεφες, hη δε τε παντσα
αχνῃ hυπεκρυφθη, ανεμοο δε δFεινος αFητης
hιστιῳ ενβρεμεται· τρομεοντι δε τε φρενα ναFται
δεδδιοτες· τυτθον γαρ hυπ' εκ θανατοFο φερονται·
hως εδαϊδσετο θυFμος ενι στηθεσσιν αχαιFων.
αFταρ hογ', hωστε λεFων ολοFοφρων βοFσιν επελθων,
hαι ρα τ' εν hειαμενῃ Fελεος μεγαλοFο νεμονται
μυριαι, εν δε τε τῃσι νομεFς ουπω σαφα Fειδως
θηρι μαχησασθαι, Fελικος βοFος αμφι φονῃσιν·
ητοι hο μεν πρωτῃσι και hυστατιῃσι βοFεσιν
αιFεν hομοστιχαει, hο δε τ' εν μεσσῃσιν οροFσαις
βοFν εδει, hαι δε τε παντσαι hυπετρεσαν· hως τοτ' αχαιFοι
θεσπεσιως εφοβηθεν hυφ' hεκτορι και διϊ πατρι
παντες· hο δ' οιον επεφνε μυκηναιον περιφητην,
κοπρεFος φιλον hυιον, hος ευρυσθεFος αFεθλων
αγγελιης οιχνεσκε βιῃ hηρακλεειFῃ·
του γενετ' εκ πατερος πολυ χειρονος hυιος αμεινων
παντοιην αρετην, ημεν ποδας, ηδε μαχεσθαι,
και νοον εν πρωτοισι μυκηναιων ετετυκτο·

hως ρα τοθ' εκτορι κυδος hυπερτερον ενγυαλιχσεν.
στρεφθεις γαρ μετοπισθεν εν ασπιδος αντυγ' επαλτο,
τεν αϝτος φορεεσκε, ποδηνεκε' hερκος ακοντων·
τῇ hογ' ενι βλαφθεις, πεσεν hυπτιος· αμφι δε πηληκς
σμερδαλεον κοναβησε περι κροταφοισι πεσοντος.
hεκτωρ δ' hοκσυ νοησε, θεϝων δε hοι αγχι παρεστη,
στηθει δ' εν δορυ πηγσε, φιλων δε μιν εγγυς hεταιρων
κτειν'· hοι δ' ουκ εδυναντο, και αχνυμενοι περ hεταιρου,
χραισμεεν· αϝτοι γαρ μαλ' εδεδϝισαν hεκτορα διϝον.
εισωποι δ' εγενοντο ναϝων, περι δ' εσχεθον ακραι
ναϝες, hοσαι πρωται ϝεϝερυατο· τοι δ' επεχυντο.
αργειϝοι δε ναϝων μεν εχωρησαν και αναγκῃ
των προτερων, αϝτου δε παρα κλισιῃσιν εμηναν
hαθροϝοι, ουδ' εκεδασθεν ανα στρατον· hισχε γαρ αιδως,
και δϝεος· αδσηχες γαρ hομοκλεον αλληλοισιν.
νεστωρ αϝτε μαλιστα γερηνιος, ουρος αχαιϝων,
λισσεθ' υπερ τοκεων γουνουμενος ανδρα hεκαστον·
ω φιλοι, ανερες εστε, και αιδω θεσθ' ενι θυμῳ
αλλων ανθρωπων· επι δε μνησασθε hεκαστος
παιδων, ηδ' hαλοχων, και κτησιος, ηδε τοκεϝων·
των hυπερ ενθαδ' εγω γουναζομαι ου παρεοντων,
hεσταμεναι κρατερως· μηδε τρωπασθε φοβονδε.
hως ϝεσπων, ωτρυνε μενος και θυμον hεκαστου.
ουδ' αρ' ετ' αιϝαντι μεγαλητορι hανδανε θυμῳ
hεσταμεν, ενθα περ αλλοι αφεστασαν hυιες αχαιϝων·
αλλ' hογε ναϝων hικρι' επ' ῳχετο, μακρα βιβασθων,
νωμαε δε χσυστον μεγα ναυμαχον εν παλαμῃσιν,
κολλητον βλητροισι, δυω και ϝεικοσι πηχυ.
hως δ' hοτ' ανηρ hιπποισι κελητιζειν hευ ϝειδως,
hοστ' επει εκ πολεων πισυρας συναειρεται hιππους,
σευϝσας εκ πεδιοιο μεγα προτι ϝαστυ διηται,
λαϝοφορον καθ' οδον· πολεες τε hε θαϝησαντο
ανερες, ηδε γυναικες· hο δ' εμπεδον ασφαλες αιϝει
θρωσκων αλλοτ' επ' αλλον αμειβεται· hοι δε πετονται·
hως αιϝανς επι πολλα θοϝαϝων hικρια ναϝων
φοιταε, μακρα βιβανς, φωνη δε hοι αιθερ' hικανεν.
αιϝει δε σμερδνον βοαων δαναοισι κελεϝεν,
ναϝσι δε και κλισιῃσιν αμυνεμεν. ουδε μεν hεκτωρ
μιμνεν ενι τροϝων hομαδῳ πυκα θωρηκταϝων·
αλλ' hωστ' ορνιχθων πετεηνων αιετος αιθων
ϝεθνος εφορμαεται, ποταμον παρα βοσκομεναϝων·
hως hεκτωρ ιθυϝσε νεϝος κυανοπρωροιο
αντιος αϝικσανς· τον δε Ζευς ωσεν οπισθεν
χειρι μαλα μεγαλῃ, ωτρυνε δε λαϝον hαμ' αϝτῳ.
αϝτις δε δριμυια μαχη παρα ναϝφιν ετυχθη·
φαιης κ' ακμητας και ατειρεας αλληλοισιν

αυτεσθ' εν πολεμῳ̃· ͱως εσσυμενως εμαχοντο. Ο
τοισι δε μαρναμενοισιν ͱοδ' ἠ̃ν νοος· ητοι αχαιϝοι
ουκ εφασαν φευγσεσθαι ͱυπ' εκ κακοϝ', αλλ' ολεεσθαι·
τροϝεσι δ' ͱελπετο θυϝμος ενι στηθεσσιν ͱεκαστοο
ναϝας ενιπρηθσεεν, κτενεεεν θ' ηρωϝας αχαιϝοϝς.
ͱοι μεν τα φρονεοντες εφεστασαν αλληλοισιν.
ͱεκτωρ δε πρυμνης ναϝος ͱαπτσατο ποντοποροϝο,
καλης, ὠ̃κυαλοϝ', ͱη πρω̃τεσιλαϝου ενεικεν
ες τροϝιην, ουδ' αϝτις απη̃γαγε πατριδα γαιαν·
τοοπερ δη περι ναϝος αχαιϝοι τε τροϝες τε
δαϝιω̃ν αλληλοϝς αϝτοσχεδον· ουδ' αρα τοιγε
τοκσων αϝικας αμφις μενον, ουδε τ' ακοντων,
αλλ' ͱοιγ' ενγυθεν ͱισταμενοι, ͱενα θυϝμον ͱεχοντες,
ͱοκσυσι δη πελεκυσσι και αγσινη̃σ' εμαχοντο,
και χσιφεσιν μεγαλοισι, και ενχεσιν αμφιγυοισιν.
πολλα δε φασγανα καλα, μελανδετα, κωπη̃εντα,
αλλα μεν εκ χειρων χαμαδις πεσον, αλλα δ' απ' ωμων
ανδρων μαρναμενων· ρεϝε δ' ͱαιματι γαια μελαινα.
ͱεκτωρ δε πρυμνηθεν επει λαβεν, ουχι μεθιϝεεν,
αφλαστον μετα χερσιν ͱεχων, τρωϝεσιν δ' εκελεϝεν·
  ͱοισετε πυρ, ͱαμα δ' αϝτοι ͱαϝολϝεες ορνυτ' αϝυϝτην·
νυ̃ν ͱημι̃ν παντων δσεϝς αγσιον ͱημαρ εδω̃κεν,
ναϝας ͱελεεν, ͱαι δευρο θεων αϝεκητι μολοντσαι,
ͱημι̃ν πηματα πολλ' εθεσαν, κακοτητι γεροντων·
ͱοι μ', εθελοντα μαχεσθαι επι πρυμνη̃σι ναϝεσιν,
αϝτον θ' ισχαναεσκον, ερητυϝοντο τε λαϝον.
αλλ' ει δη ρα τοτ' εβλαπτε φρενας ευρυοπα δσεϝς
ͱμετερας, νυ̃ν αϝτος εποτρυϝνει και ανωγει.
  ͱως εφαθ'· οι δ' αρα μαλλον επ' αργειϝοισιν οροϝσαν. 726
πατροκλος δ' αχιλεϝι παρϝιστατο, ποιμενι λαϝων, 2
δακρυϝα θερμα χεϝων, ͱωστε κρη̃νη μελανͱυϝδρος, Π
ͱητε κατ' αιγιλιπος πετρης δνοφερον χεϝει ͱυϝδωρ.
τον δε ϝιδων ὠ̃κτειρε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς,
και μιν φω̃νησανς ϝεπεα πτεροεντα προση̃υϝδα·
  τιπτε δεδακρυϝσαι, πάτροκλεες, ηϋτε κοϝρη
νηπιη; ͱηθ' αμα μητρι θεϝοντσ' ανͱελεσθαι ανωγει,
ϝεανοϝ' ͱαπτομενη, και τ' εσσυμενην κατερυκει,
δακρυϝοεντσα δε μιν ποτιδερκεται, ͱοφρ' ανͱεληται.
ηε τι μυρμιδονεσι πιφαϝσκεαι, η' εμοι αϝτῳ̃; 12
ηε τιν' ανγελιην φθιϝης εκς εκλυϝες οιος;
δσαϝεεν μαν ετι φαντι μενοιτιον, ακτορος ͱυιον,
δσαϝει δ' αιϝακιδης πηλεϝς μετα μυρμιδονεσσιν,
των κε μαλ' αμφοτερων ακαχοιμεθα τεθνηω̃των.
ηε συγ' αργειϝων ολοφυϝρεαι, ͱως ολεκονται
ναϝσιν επι γλαφυρη̃σιν, ͱυπερβασιης ͱενεκα σφης;
εκσαυϝδα̃, μη κεϝθε νοῳ̃, ͱινα ϝη̃δομεν αμφω.

τον δε βαρυ στεναχων προσεφης, πατροκλεες hιππεϝ·
ω αχιλεϝ, πηλεϝος hυἱὲ, μεγα φερτατ᾽ αχαιϝων, II
μη νεμεσα· τοιον γαρ αχος βεβιῆκεν αχαιϝοϝς.
hοι μεν γαρ δη παντες, hοσοι παρος ῆσαν αριστοι,
εν ναϝεσιν κεαται βεβλῆμενοι, ουταμενοι τε.
βεβλῆται μεν hο τυϝδεϝιδης κρατερος διομηδης·
ουτασται δ᾽ hοδυσεϝς δορϝικλυτος, ηδ᾽ αγαμεμνων·
βεβλῆται δε και ευρυπυλος κατα μηρον οϊστῷ·
τοϝς μεν ϝιϝητροι πολυφαρμακοι αμφιπενονται,
hελκε᾽ ακῆαμενοι· συ δ᾽ αμηχανος επλε᾽, αχιλλεϝ.
νηλεες! ουκ αρα σοιγε πατηρ ῆν hιπποτα πηλεϝς,
ουδε θετις μητηρ· γλαϝκη δε σ᾽ ετικτε θαλασσα,
πετραι τ᾽ ηλιβατοι, hοτι τοι νοος εστιν απηνης.
ει δε τινα φρεσι σῆσι θεοπροπιην αλεϝεινεις,
και τινα τοι παρ δσῆνος επεφραδε ποτνια μητηρ,
αλλ᾽ εμε περ προϝες ὦχ᾽, αμα δ᾽ αλλον λαϝον οπασσον
μυρμιδονων, ῆν ποο τι φαϝος δαναοισι γενωμαι.
δος δε μοι ωμοιϊν τεϝα τευχεα θωρηχθηναι,
αι κ᾽ εμε σοι ϝισκοντες αποσχωνται πολεμοϝο
τρωϝες, αναπνεϝσωντι δ᾽ αρεϝιοι hυιες αχαιϝων·
ρεϝα δε κ᾽ ακμῆτες κεκμῆοτας ανδρας αϝυϝτῆ
ωθσαιμεν προτι ϝαστυ ναϝων απο και κλισιαϝων.
hως φατο λισσομενος, μεγα νηπιος· η γαρ εμελλεν
hοιτ᾽ αϝτῷ θανατον τε κακον και κηρα λιτεσθαι.
τον δε μεγ᾽ οχθησανς προσεφη ποδας ὦκυς αχιλλεϝς·
ω μοι, διϝογενες πατροκλεες, hοιον εϝεσπες·
ουτε θεοπροπιης ενπαδσομαι, hηντινα ϝοιδα,
ουτε τι μοι παρ δσῆνος επεφραδε ποτνια μητηρ·
αλλα τοδ᾽ αινον αχος κραδιην και θυϝμον hικανει,
hοποτε δη τον hομοιον ανηρ εθεληισιν αμερσαι,
και γερας απς αφελεσθαι, hοτε κρατεϊ προβεβηκεεν
αινον αχος το μοι εστιν, επει παθον αλγεα θυϝμῷ.
κοϝρην, hην αρα μοι γερας εκσhελον hυιες αχαιϝων,
δορϝι δ᾽ εμῷ κτεατισσα, πολιν hευτειχεα περθσανς,
την απς εκ χειρων hελετο κρεϝων αγαμεμνων.
αλλα τα μεν προτετυχθαι εϝᾶσομεν· ουδ᾽ αρα πως ῆν
ασπερχες κεχολῶσθαι ενι φρεσιν· ητοι εφην γε
ου πριν μηνιθμον καταπαϝσεμεν, αλλ᾽ hοποτ᾽ αν δη
ναϝας εμας αφικηται αϝυϝτη τε, πτολεμος τε.
τυνη δ᾽ ωμοιϊν μεν εμα κλυτα τευχεα δῦθι,
αρχε δε μυρμιδονεσι φιλοπτολεμοισι μαχεσθαι,
ει δη κυανεον τρωϝων νεφος αμφιβεβηκεν
ναϝσιν επικρατεως, hοι δε ϝρηγμῖνι θαλασσης
κεκλιαται, χωρης ολιγην ετι μοιραν hεχοντες,
αργειϝοι, τρωϝων δε πολις επι παντσα βεβηκεν,
θαρσυϝνος· ου γαρ εμης κορυθος λεϝσσοντι μετῶπον

ενγυθι λαμπομενης· ταχα κεν φευγοντες εναϜλοϜς Π
πλησειαν νεκυων, ει μοι κρεϜων αγαμεμνων
ηπια Ϝηδειη· νυν δε στρατον αμφι μαχονται.
ου γαρ τυϜδεϜιδεο διομηδεος εν παλαμῃσιν
μαινεται ενχειη, δαναων απο λοιγον αμυϜναι·
ουδε πω ατρεϜιδεο Ϝοπος εκλυϜον αυϜδησαντος
εχθρης εκ κεφαλης· αλλ' Ϝεκτορος ανδροφονοϜο,
τροϜσι κελεϜοντος, περιϜαγνυται· Ϝοι δ' αλαλητῳ
παν πεδιον καθεχοντι, μαχῃ νικωντες αχαιϜοϜς.
αλλα και Ϝως, πατροκλε, ναϜων απο λοιγον αμυϜνων
ενπεσ' επικρατεως, μη δη πυρος αιθομενοϜο
ναϜας ενιπρηθσωντι, φιλον δ' απο νοστον Ϝελωνται.
πειθεο δ', Ϝως τοι εγω μυϜθοο τελος εν φρεσι θειω.
εκ ναϜων ελασανς, ιμεναι παλιν· ει δε κεν αϜ τοι
δωῃ κυϜδος Ϝαρεσθαι εριγδουπος ποσις Ϝηρης,
μη συγ' αγαλλομενος πολεμῳ και δαϜιοτητι,
τροϜας ενϜαιρομενος, προτι ϜιλϜιον ϜηγεμονεϜεεν·
μη τις απ' ολυνποϜο θεων αιϜειγενεταϜων
ενβηῃ· μαλα τοϜς γε φιλει ϜεκαϜεργος απολλων·
αλλα παλιν τροπαεσθαι, επην φαος εν ναϜεσιν
θηῃς, τοϜς δ' εϜαεεν πεδιον κατα δηριασθαι.
Ϝως Ϝοι μεν τοιαϜτα προς αλληλοϜς αγορεϜον.
αιϜανς δ' ουκετ' εμιμνε, βιαζετο γαρ βελεεσιν·
δαμναε μιν δσηνος τε νοος, και τροϜες αγαϜοι,
βαλλοντες· δδεινην δε περι κροταφοισι φαϜεινη
πηληκς βαλλομενη καναχην Ϝεχ'· εβαλλετο δ' αιϜει
κατ φαλαρ' Ϝευποιηθ'· ο δ' αριστερον ωμον εκαμνεν,
ενπεδον αιϜεν Ϝεχων σακος αιϜολον· ουδ' εδυναντο
αμφ' αϜτῳ πελεμιχσαι, ερειδοντες βελεεσιν·
αιϜει δ' αργαλεῳ Ϝεχετ' ασθματι· κατ δε Ϝοι Ϝιδρως
παντοθεν εκ μελεων πολυς ερεϜεν, ουδε πῃ εσχεν
αμπνεϜσαι· παντῃ δε κακον κακῳ εστηρικτο.
Ϝεσπετε νυν μοι, μοϜσαι, ολυνπια δωμαθ' εχονσαι,
Ϝοππως δη πρωτον πυρ ενπεσε ναϜσιν αχαιϜων.
Ϝεκτωρ αιϜαντος δορυ μειλινον αγχι παραστανς
πληγσ' αϜορι μεγαλῳ, αιχμης παρα καϜλον οπισθεν·
αντικρυς δ' απαραγσε· το μεν τελαμωνιος αιϜανς
πηλ' αϜτως εν χειρι κολον δορυ· τηλε δ' απ' αϜτοο
αιχμη χαλκειη χαμαδις βομβησε πεσουσα.
γνω δ' αιϜανς κατα θυϜμον αμυϜμονα, ριγησεν τε,
Ϝεργα θεων, Ϝο ρα παγχυ μαχης επι μηδε' εκειρεν
δσεϜς Ϝυπσιβρεμετης, τροϜεσι δ' εβοολετο νικην·
χαζσετο δ' εκ βελεων· τοι δ' ενβαλον ακαματον πυρ
ναϜι θοϜῃ· της δ' αιψα κατ' ασβεστη κεχυτο φλογς·
Ϝως την μεν πρυμνην πυρ αμφεπεν· αϜταρ αχιλλεϜς
μηρω πληγσαμενος πατροκλεεα προσεϜεσπεν·

ορσεο, διϝογενες πατροκλεες, ϝιπποκελευθε· Π
λεϝυσσω δη παρα ναϝσι πυρος δαϝιοϝ ερωϝην·
μη δη ναϝας ϝελωντι, και ουκετι φυγτα πελωνται!
δυϝσεο τευχεα θασσον, εγω δε κε λαϝον αγῆρω.
ϝως φατο· πατροκλος δε κορυσσετο νωροπι χαλκῷ·
κνημῖδας μεν πρῶτα περι κνημῇσιν εθηκεν
καλας, αργυρεοισιν επισφυριοισ᾽ αραρυιας·
δεϝτερον αϝ θωρηκα περι στηθεσσιν εδυϝνεν,
ποικιλον, αστεροεντα, ποδῶκεος αιϝακιδαϝο·
αμφι δ᾽ αρ᾽ ωμοισιν βαλετο χσιφος αργυροϝηλον,
χαλκεον· αϝταρ επειτα σακος μεγα τε στιβαρον τε·
κρᾶτι δ᾽ επ᾽ ἶφθιμῳ κυνεην ϝεῦτυχτον εθῆκεν,
ϝιππουριν· δδεινον δε λοφος καθυπερθεν ενευεν·
ϝελλετο δ᾽ αλκιμα δορϝα, τα ϝοι παλαμηφιν αρῆρεεν·
εγχος δ᾽ ουχ ελετ᾽ οιον αμυϝμονος αιϝακιδαϝο,
βριθυ, μεγα, στιβαρον· το μεν ου δυνατ᾽ αλλος αχαιϝων
παλλεμεν, αλλα μιν οιος επιστατο πῆλαι αχιλλεϝς.
ϝιπποϝς δ᾽ αϝτομεδοντα θοϝως δσευγνῦμεν ανωγεν,
τον μετ᾽ αχιλλεϝα ϝρῆγσῆνορ᾽ ετιϝε μαλιστα·
πιθτοτατος δε ϝοι εσκε μαχῇ ενι μῆναι ϝομοκλην.
τῷ δε και αϝτομεδων ϝυπαγε δσυγον ῶκυας ϝιπποϝς,
χσανθον και βαλιον, τω ϝαμα πνοϝῇσ᾽ επετεσθην·
τοϝς ετεκε δσεφυρῷ ανεμῷ ϝαρπυια ποδαργη,
βοσκομενη λειμωνι παρα ροϝον ωκεανοϝο.
εν δε παρῆϝορίῇσιν αμυϝμονα πηδασον ϝιϝεεν,
τον ρα ποτ᾽ ηετιϝῶνος ϝελων πολιν ῆγαγ᾽ αχιλλεϝς·
ϝος και θνῆτος εων ϝεπεθ᾽ ιπποισ᾽ αθανατοισιν.
μυρμιδονας δ᾽ αρ᾽ εποιχομενος θωρηκσεν αχιλλεϝς
παντας ανα κλισιας γσυν τευχεσιν· ϝοι δε, λυκοι ϝως,
ωμοφαγοι, τοισιν τε περι φρεσιν ασπετος αλκη,
ϝοιτ᾽ ελαφον κεραον μεγαν ορεσι δαϝιωσαντες
δαπτουσιν· πασιν δε παρῆϊον ϝαιματι φοινον·
και τ᾽ αγεληδον ιασιν, απο κρηνης μελανυϝδροο
λαψοντες γλωσσῇσιν ϝαραιῇσιν μελαν ϝυϝδωρ
ακρον, ερεϝγομενοι φονον ϝαιματος· εν δε τε θυϝμος
στηθεσιν ατρομος εστι, περιστενεται δε τε γαστηρ·
τοιοι μυρμιδονων ϝηγητορες, ηδε μεδοντες,
αμφ᾽ αγαθον θεραποντα ποδῶκεος αιϝακιδαϝο
ρωϝοντ᾽· εν δ᾽ αρα τοισιν αρειϝιος ϝισταt᾽ αχιλλεϝς,
οτρυνων ϝιπποϝς τε και ανερας ασπιδιωτας.
πεντηκοντ᾽ ῆσαν ναϝες θοϝαι, ϝῇσιν αχιλλεϝς
ες τροϝιην ϝηγειτο διϊ φιλος· εν δε ϝεκαστῃ
πεντηκοντ᾽ εσαν ανδρες επι κληϊσιν ϝεταιροι·
πεντε δ᾽ αρ᾽ ϝηγεμονας ποιησατο, τοισ᾽ επεποιθεεν,
σημαινειν· αϝτος δε μεγα κρατεων ϝεϝανασσεν.
της μεν ιης στιχος ῆρχε μενεσθιος αιϝολοθωρηκς,

ͱυιος σπερχειοϝο, διϊπετεος ποταμοϝο· Π
τον τεκε πηλεϝος θυγατηρ, καλη πολυδωρη,
σπερχειῳ ακαμαντι, γυνη θεῳ ευνηθεντσα·
αϝταρ επικλῆσιν βωρῳ, περιηρεος ͱυιϊ,
ͱος ρ᾽ αναφανδον οπυιε, πορων απερεισι᾽ εεδνα.
της δ᾽ ͱετερης ͱεϋδωρος αρεϝιος ͱηγεμονεϝεν
παρθενιος, τον ετικτε χορῳ καλη πολυμηλη,
φυϝλαντος θυγατηρ· της δε κρατυς αργεϊφοντης
ηρασατ᾽, οφθαλμοισι ϝιδων μετα μελπομενῆσιν
εν χορῳ αρτεμιδος χρυσηλακατοο, κελαδεινης·
αϝτικα δ᾽ εις ͱυπεροϝι᾽ αναβανς, παρελεχσατο λαθρῆ
ͱερμειας ακακητ᾽· ετορεν δε ͱοι αγλαϝον ͱυιον
ͱευδωρον, περι μεν θεϝεεν ταχυν, ηδε μαχητην.
αϝταρ επειδη τονγε μογοστοκος ειλειθυια
εκσαγαγεν φαϝοσδε, και ῆελιοο ϝιδεν αϝγας,
την μεν ͱεχεκλεεος κρατερον μενος ακτοριδαϝο
ῆγαγετο προς δωματ᾽, επει πορε μυρι᾽ εεδνα·
τον δ᾽ ͱο γερων φυϝλανς ͱεϋ ετρεφεν, ηδ᾽ ατιταλλεν,
αμφαγαπαδσομενος, ͱως ει θ᾽ εϝον ͱυιον εοντα.
της δε τριτης πειθσανδρος αρεϝιος ͱηγεμονεϝεν
μαιμαλιδης, ͱος παντσι μετεπρεπε μυρμιδονεσιν,
ενχεϊ μαρναςθαι, μετα πηλεϝιϝωνος ͱεταιρον.
της δε τεταρτης ῆρχε γερων ͱιππηλατα φοινιχς·
πεμπτης δ᾽ αλκιμεδων, λαϝερκεος ͱυιος αμυϝμων.
αϝταρ επειδη παντας ͱαμ᾽ ͱηγεμονεσιν αχιλλεϝς
στησεν εϋ κρῖνανς, κρατερον δ᾽ επι μυϝθον ετελλεν·
μυρμιδονες, μη τις μοι απειλαϝων λελαθεσθω,
ͱας επι ναϝσι θοϝῆσιν απειλεετε τροϝεσιν,
πανθ᾽ υπο μηνιθμον· και μ᾽ ῆτιαεσθε ͱεκαστος·
σχετλιε, πηλεϝος ͱυιε, χολῳ αρα σ᾽ ετρεφε μητηρ·
νηλεες! ͱος παρα ναϝσιν ͱεχεις αϝεκοντας ͱεταιροϝς·
ϝοικαδε περ γσυν ναϝσι νεωμεθα ποντοποροισιν
αϝτις· επει ρα τοι ͱωδε κακος χολος ενπεσε θυϝμῳ.
ταϝτα μ᾽ αγειρομενοι θαμ᾽ εβαδσετε· νῦν δε πεφανται
φυϝλοπιδος μεγα ϝεργον, ͱοϝο το πριν γ᾽ εραεσθε·
ενθα τις αλκιμον ητορ ͱεχων τροϝεσι μαχεςθω.
ͱως ϝεσπων, ωτρυϝνε μενος και θυϝμον ͱεκαστοο·
μαλλον δε στιχες αρθεν, επει βασιλεϝος ακοϝσαν.
ͱως δ᾽ ͱοτε τοιχον ανηρ αραρῆ πυκινοισι λιθοισιν
δωματος ͱυπσηλοϝο, βιας ανεμων αλεϝεινων·
ͱως αραρον κορυθες τε και ασπιδες ομφαλοενται·
ασπις αρ᾽ ασπιδ᾽ ερειδε, κορυς κορυθ᾽, ανερα δ᾽ ανηρ·
πσαϝον δ᾽ ͱιπποκομοι κορυθες λαμπροισι φαλοισιν
νευοντων· ͱως πυκνοι εφεστασαν αλληλοισιν.
παντων δε προπαροιθε δυ᾽ ανερε θωρησσεσθον,
πατροκλος τε και αϝτομεδων, ͱενα θυϝμον ͱεχοντες,

προσθεν μυρμιδονων πολεμιζεμεν. αϝταρ αχιλλεϝς
βη ρ' ιμεν ες κλισιην· χηλοο δ' απο πωμ' ανεωγεν Π
καλης, δαιδαλεης, την ϝοι θετις αργυροπεζα
θηκ' επι ναϝος αγεσθαι, ϝευ πλησαντσα χιτωνων,
χλαιναϝων τ' ανεμοσκεπεων, ϝολϝων τε ταπητων.
ενθα δε ϝοι δεπας εσκε τετυχμενον, ουδε τις αλλος
ουτ' ανδρων πιϝνεσκεν απ' αϝτοϝ αιθοπα ϝοινον,
ουτε τεω σπενδεσκε θεων, ϝοτε μη διϊ πατρι.
το ρα τοτ' εκ χηλοϝο λαβων εκαθηρε θεειϝω
πρωτον, επειτα δ' ενιπτσ' ϝυδατος καλῃσι ροϝῃσιν·
νιπτσατο δ' αϝτος χειρας, αφυσσατο δ' αιθοπα ϝοινον·
ευχετ' επειτα στανς μεσω ϝερκει, ελειβε δε ϝοινον.
δσεϝ ϝανα, δωδωναιε, πελασγικε, τηλοθι ναιων,
δωδωνης μεδεων δυσχειμεροϝ· αμφι δε σελλοι
σοι ναιονθ' υποφηται ανιπτοποδες, χαμαι ευναι.
η μεν δη ποτ' εμον ϝεπος εκλυϝες ευχσαμενοϝο,
ηδ' ετι και νυν μοι τοδ' επικραϝηνον εελδωρ·
αϝτος μεν γαρ εγω μενεω ναϝων εν αγωνι,
αλλ' ϝεταρον πεμπω, πολυσιν μετα μυρμιδονεσιν,
μαρνασθαι· τω κυϝδος ϝαμα προϝες, ευρυοπα δσεϝ·
θαρσυϝνον δε ϝοι ητορ ενι φρεσιν, ϝοφρα και ϝεκτωρ
ϝειδσεται, η ρα και οιος επισταται πολεμιζεεν
ϝημετερος θεραπων, η ϝοι τοτε χειρες απτοι
μαινονθ', οποτ' εγω περ ιω μετα μωλον αρεϝος.
αϝταρ επει κ' απο ναϝφι μαχην ενοπην τε διηται,
ασκηθης μοι επειτα θοϝας επι ναϝας ϝικοιτο,
τευχεσι τε γσυν πανσι και ανχεμαχοις' ϝεταροισιν.
ϝως εφατ' ευχομενος· τοϝο δ' εκλυϝε μητιετα δσεϝς·
τω δ' ϝετερον μεν εδωκε πατηρ, ϝετερον δ' ανενευσεν·
ναϝων μεν ϝοι αποθωσασθαι πολεμον τε μαχην τε
δωκε, σαον δ' ανενευσε μαχης εκς απονεεσθαι.
ητοι ϝο μεν, σπενδσανς τε, και ευχσαμενος διϊ πατρι,
αψ κλισιην εισηλθε, δεπας δ' απεθηκ' ενι χηλω·
στη δε παροιθ' ελθων κλισιης, ετι δ' ηθελε θυϝμω
εισϝιδεεεν τρωϝων και αχαιϝων φυλϝοπιν αινην.
ϝοι δ' ϝαμα πατροκλω μεγαλητορι θωρηχθεντες
εστιχον, ϝοφρ' εν τρωσι μεγα φρονεοντες ορωσαν.
αϝτικα δε σφηκεσσι ϝεϝοικοτες εκσεχεϝοντο
εινοδιοις', ϝοϝς παιδες εριδμαινωντι ϝεθοντες,
νηπιαχοι· γσυνον δε κακον πολεσσι τιθεντιν·
τοϝς δ' ειπερ παρα τις κε κιων ανθρωπος ϝοδιτης
κινησητ' αϝεκων, ϝοι δ' αλκιμον ητορ ϝεχοντες
προσσω πανς πετεται, και αμυϝνει ϝεϝοισι τεκεσσιν.
των τοτε μυρμιδονες κραδιην και θυϝμον ϝεχοντες,
εκ ναϝων εχσεϝοντο· βοη δ' ασβεστος ορωρεεν.
πατροκλος δ' ϝεταροισιν εκεκλετο, μακρον αϝυσανς·

μυρμιδονες, ͱεταροι πηλεϝιαδαϝ αχιλεϝος,
ανερες εστε, φιλοι, μνῆσασθε δε θοϝριδος αλκης·
ͱως αν πηλεϝιδην τιϝμῆσομεν, ͱος μεγ᾽ αριστος.
ͱως ϝεσπων, ὤτρυϝνε μενος και θυϝμον ͱεκαστοο·
εν δ᾽ επεσον τροϝεσιν ͱαϝολϝεες· αμφι δε ναϝες
σμερδαλεον κοναβησαν, αϝυϝσαντων ͱυπ᾽ αχαιϝων.
τροϝες δ᾽ ͱως ϝειδοντο μενοιτιοϝ αλκιμον ͱυιον,
αϝτον, και θεραποντα, συν εντεσι μαρμαιροντας,
παντσιν ορινθη θυϝμος, εκινηθεν δε φαλαγγες,
ͱελπομενοι παρα ναϝφι ποδωκεα πηλεϝιϝωνα
μηνιθμον μεν αποριπτσαι, φιλοτητα δ᾽ ͱελεσθαι·
παπτῆνεν δε ͱεκαστος, ͱοπῆ φυγοι αιπυν ολεθρον.
πατροκλος δε πρῶτος ακοντισε δορϝι φαϝεινῷ
αντικρυς κατα μεσσον, ͱοθι πλειστοι κλονεοντο,
ναϝι παρα πρυμνῆ μεγαθυϝμοϝο πρωτεσιλαϝοο·
και βαλε πυραιχμην, ͱος παιονας ͱιπποκορυστας
ἤγαγεν εκς αμυδῶνος, απ᾽ αγσιοϝ ευρυ ρεϝοντος·
τον βαλε δεκσιον ωμον· ͱο δ᾽ ͱυπτιος εν κονιϝῆσιν
καππεσεν οιμωγσανς· ͱεταροι δε μιν αμφ᾽ εφοβηθεν
παιονες· εν γαρ πατροκλος φοβον ͱῆκεν ͱαπαντσιν,
ͱηγεμονα κτῆνανς, ͱος αριστεϝεσκε μαχεσθαι.
εκ ναϝων δ᾽ ελασεν, κατα δ᾽ εσβεσεν αιθομενον πυρ.
ͱημιδαϝης δ᾽ αρα ναϝς λιπετ᾽ αϝτοθι· τοι δ᾽ εφοβηθεν
τροϝες θεσπεσιῷ ͱομαδῷ· δαναοι δ᾽ επεχῦντο
ναϝας ανα γλαφυρας· ͱομαδος δ᾽ αλιϝαστος ετυχθη.
ͱως δ᾽ ͱοτ᾽ αφ᾽ υπσηλης κορυφης ορεος μεγαλοϝο
κινησῇ πυκινην νεφελην δσεϝς αστεροπητης,
εκ τ᾽ εφανεν παντσαι σκοπιαι και πρηονες ακροι,
και ναπαι, ουρανοθεν δ᾽ αρ᾽ ͱυπεϝραγη ασπετος αιθηρ·
ͱως δαναοι, ναϝων μεν αποθσαμενοι δαϝιον πυρ,
τυτθον ανεπνεϝσαν· πολεμοο δ᾽ ου γιγνετ᾽ ερωϝη·
ου γαρ πω τι τροϝες αρεϝιφιλων ͱυπ᾽ αχαιϝων
προτροπαδην φοβεοντο μελαιναϝων απο ναϝων,
αλλ᾽ ετ᾽ αρ᾽ ανθισταντο, ναϝων δ᾽ ͱυπεϝεικον αναγκῇ.
ενθα δ᾽ ανηρ ͱελεν ανδρα, κεδασθεντσης ͱυσμινης,
ͱηγεμονων· πρῶτος δε μενοιτιοϝ αλκιμος ͱυιος
αϝτικ᾽ αρα στρεφθεντος αρεϝιλυκοο βαλε μηρον
ενχεϊ ͱοκσυοεντι, δια προ δε χαλκον ελασσεν·
ϝρῆγσεν δ᾽ οστεον ενχος· ͱο δε πρηνης επι γαιης
καππεσ᾽. αταρ μενελαϝος αρεϝιος ουτα θοϝαντα,
στερνον γυμνωθεντα παρ᾽ ασπιδ᾽· ελυϝσε δε γυια.
φυϝλεϝιδης δ᾽ αμφικλον εφορμῆθεντα δοκεϝσανς,
εφθη ορεγσαμενος πρυμνον σκελος, ενθα παχιστος
μυϝων ανθρωποο πελεται· περι δ᾽ ενχεος αιχμῇ
νευρα διεσχισθη· τον δε σκοτος οσσ᾽ εκαλυπτσεν.
νεστοριδαι δ᾽, ͱο μεν ουτασ᾽ ατυμνιον ͱοκσυϊ δορϝι

αντιλοχος, λαπαρης δε διηλασε χαλκεον ενχος· Π
ηριπε δε προπαροιθε· μαρις δ' αϝτοσχεδα δορϝι
αντιλοχῳ εποροϝσε, κασιγνητοϝο χολωθευς,
σταυς προσθεν νεκυος· τοϝο δ' αντιθεος θρασυμηδης
εφθη ορεγσαμενος, πρινγ' ουτασαι, ουδ' απαμαρτεν,
ωμον ͱαφαρ· πρυμνον δε βραχιϝονα δορϝος ακωκη
δρυπτσ' απο μυϝωνων, απο δ' οστεον αχρις αραγσεν·
δουπησεν δε πεσων, κατα δε σκοτος οσσ' εκαλυπτσεν.
αιϝαυς δε κλεοβουλον, ͱο ϝιλϝιαδης, εποροϝσαυς
δσαϝον ͱελε, βλαφθεντα κατα κλονον· αλλα ͱοι αϝθι
λυϝσε μενος, πληγσαυς χσιφει αϝχενα κωπῆεντι.
παν δ' ͱυπεθερμανθη χσιφος ͱαιματι· τον δε κατ' οσσε
ελαβε πορφυρεος θανατος και μοιρα κραταιη.
πηνελαϝος δε λυκων τε συνεδραμον· ενχεσι μεν γαρ
ῆμβροτον αλληλων, μελεον δ' ῆκοντισαν αμφω·
τω δ' αϝτις χσιφεεσι συνεδραμον· ενθα λυκων μεν
ͱιπποκομοο κορυθος φαλον ηλασεν, αμφι δε καϝλον
φασγανον εϝραισθη· ͱο δ' ͱυπ' οϝατος αϝχεν' εθεινεν
πηνελαϝος, παν δ' εισῳ εδῦ χσιφος, εσχεθε δ' οιον
δερμα· παρῆϝερθη δε καρῆ, ͱυπελῦντο δε γυια.
μηριονης δ' ακαμαντα, κιχευς ποσι καρπαλιμοισιν,
νυκσ', ͱιππων επιβησομενον, κατα δεχσιον ωμον·
ηριπε δ' εκς ͱοχεων, κατα δ' οφθαλμων κεχυτ' αχλυς.
ιδομενεϝς δ' ερυμαντα κατα στομα νηλεϊ χαλκῳ
νυκσε· το δ' αντικρυς δορυ χαλκεον εκσεπερῆσεν
νερθεν ͱυπ' ενκεφαλοϝ· εκεασσε δ' αρ' οστεα λεϝκα·
εκ δ' ετιναχθεν οδοντες· ενεπλησθεν δε ͱοι αμφω
ͱαιματος οφθαλμοι· το δ' ανα στομα και κατα ϝρῖνας
πρηθσε χανων· θανατοο δε μελαν νεφος αμφεκαλυπτσεν.
ͱοϝτοι αρ' ͱηγεμονες δαναων ͱελον ανδρα ͱεκαστος.
ͱως δε λυκοι ϝαρνεσιν επεχραϝον, η' εριφοισιν,
σινται, ͱυπ' εκ μηλων ͱαιρεομενοι, ͱαιτ' εν ορεσσιν
ποιμενος αφραδιῇσι διετμαγεν· ͱοι δε ϝιδοντες
αιπσα διͱαρπαδσουσιν αναλκιδα θυϝμον ͱεχουσας·
ͱως δαναοι τροϝεσιν επεχραϝον· ͱοι δε φοβοϝο
δυσκελαδοο μνησαντ', ελαθοντο δε θοϝριδος αλκης.
αιϝαυς δ' ͱο μεγας αιϝεν εφ' εκτορι χαλκοκορυστῇ
ͱιͱετ' ακοντισσαι· ͱο δε ϝιδρειῇ πολεμοϝο,
ασπιδι ταυρειῇ κεκαλυπμενος ευρυας ωμοϝς,
σκεπτετ' οϊστων τε ϝροιδσον και δουπον ακοντων.
η μεν δη γιγνωσκε μαχης ͱετεραλκεα νικην·
αλλα και ͱως ανεμιμνε, σαω δ' εριηρας ͱεταιροϝς.
ͱως δ' ͱοτ' απ' ολυμποο νεφος ερχεται ουρανον εισῳ,
αιθερος εκ διϝης, ͱοτε τε δσεϝς λαιλαπα τεινῃ·
ͱως των εκ ναϝων γενετο ϝιϝαχη τε φοβος τε·
ουδε κατα μοιραν περαον παλιν· ͱεκτορα δ' ͱιπποι,

εκφερον ωκυποδες συν τευχεσι· λειπε δε λαϝον Π
τροϝικον, ϝοϝς αϝεκοντας ορυκτη ταφρος ερυκεν·
πατροκλος δ' ϝεπετο, σφεδανον δαναοισι κελεϝων,
τροϝσι κακα φρονεων· ϝοι δε ϝιϝαχῇ τε φοβῷ τε
παντσας πλησαν ϝοδοϝς, επει ετμαγεν· ϝυψσι δ' αϝελλα
σκιδναθ' υπο νεφεων· τανυοντο δε μωνυχες ϝιπποι
αψοροϝον προτι ϝαστυ ϝελιχθεντων ϝυπ' αχαιϝων·
πατροκλος δ', ϝῇ πλειστον ορινομενον ϝιδε λαϝον,
τῇ ρ' ϝεχ' ϝομοκλῆσαις· ϝυπο δ' αγσοσι φῶτες επιπτον
πρηνεες εκς ϝοχεων, διφροι δ' ανεκυμβαλιαζεον.
αντικρυς δ' αρα ταφρον ϝυπερθορον ωκεες ϝιπποι,
προσσῷ ϝιϝεμενοι· επι δ' ϝεκτορι κεκλετο θυϝμος·
ϝιϝετο γαρ βαλεειν· τον δ' εκφερον ωκεες ϝιπποι.
ϝως δ' ϝυπο λαιλαπι παντσα κελαινη βεβρυχε χθων
ϝηματ' οπωρεινῷ, ϝοτε λαβροτατον χεϝει ϝυϝδωρ
δσεϝς, ϝοτε δη ρ' ανδρεσι κοτεσσαμενος χαλεπῆνῃ,
ϝοι βιῇ ειν αγορῇ σκολιας κρινωντι θεμιστας,
εκ δε δικην ελασωντι, θεων ϝοπιν ουκ αλεγοντες·
των δε τε παντες μεν ποταμοι πληθοντι ρεϝοντες,
πολλας δε κλῖτυας τοτ' αποτμηγοντι χαραδραι,
ες δ' ϝαλα πορφυρεην μεγαλα στοναχοντι ρεϝοντσαι
εκς ορεων επι καρ· μινυθει δε τε ϝεργ' ανθρωπων·
ϝως ϝιπποι τρωϝιαι μεγαλα στεναχοντο θεϝοντσαι.
πατροκλος δ', επει οῦν πρῶτας επεκερσε φαλαγγας,
αψ επι ναϝας εϝεργε παλινπετες, ουδε πολιηος
ηϝαεν ϝιϝεμενοϝς επιβαινεμεν, αλλα μεσηγυ
ναϝων και ποταμοο και τειχεος ϝυψηλοϝο
κτεινε μεταϝισσων, πολεων δ' απετιϝνυτο ποινην.
ενθ' ητοι προνοον πρῶτον βαλε δορϝι φαϝεινῷ,
στερνον γυμνωθεντα παρ' ασπιδ'· ελυϝσε δε γυια·
δουπησεν δε πεσων· ϝο δε θεστορα, ϝοινοπος ϝυιον,
δεϝτερον ϝορμῆθεις· ϝο μεν ϝευχσεστῷ ενι διφρῷ
ϝηστο ϝαλεις· εκ γαρ πληγη φρενας, εκ δ' αρα χειρων
ϝηνι' εαϝιχθησαν· ϝο δ' εγχεϊ νυκσε παραστας
γναθμον δεχσιτερον, δια δ' αϝτοϝ πειρεν οδοντων·
ϝελκε δε δορϝος ϝελων ϝυπερ αντυγος· ϝως ϝοτε τις φως
πετρῇ επι προβλῆτι καθημενος, ϝιερον ϝιχθυν
εκ ποντοϝο θυραδσε λινῷ και ϝοινοπι χαλκῷ·
ϝως ϝελκ' εκ διφροϝο κεχηνοτα δορϝι φαϝεινῷ,
κατ δ' αρ' επι στομ' εωσε· πεσοντα δε μιν λιπε θυϝμος.
αϝταρ επειτ' ερυλαϝον επεσσυμενον βαλε πετρῷ
μεσσην κατ κεφαλην· ϝη δ' ανδιχα παντσ' εκεασθη
εν κορυθι βριαρῇ· ϝο δ' αρα πρηνης επι γαιῃ
καππεσεν· αμφι δε μιν θανατος χυτο θυϝμοραϊστης.
αϝταρ επειτ' ερυμαντα, και αμφοτερον, και επαλτην,
τλῆπολεμον τε δαμαστοριδην, ϝεχιον τε, πυρην τε,

ϝιφεϝα θ', ευͱιππου τε, και αργεαδην πολυμηλον, Π
παντας επασσυτεροϝς πελασσε χθονι πουλυβοτειρῃ.
σαρπηδων δ' ͱως ουν ϝιδ' αμιτροχιτωνας ͱεταιροϝς
χερσ' ͱυπο πατροκλοϝο μενοιτιαδαϝο δαμεντας,
κεκλετ' αρ' αντιθεοισι καθαπτομενος λυκιοισιν·
αιδως, ω λυκιοι, ποσε φευγετε; νυν θοϝοι εστε·
αντησω γαρ εγω τοϝοδ' ανερος, ͱοφρα δαειω,
ͱοστις ͱοδε κρατεει· και δη κακα πολλα ϝεϝοργεν.
ἦ ρα, και εξ ͱοχεων γσυν τευχεσ' εϝαλτο χαμαδσε.
πατροκλος δ' ͱετερωθεν, επει ϝιδεν, εκθορε διφρου.
ͱοι δ', ͱωστ' αιγυπιοι, γαμψωνυχες, αγκυλοχειλαι,
πετρῃ εφ' υψηλῃ μεγαλα κλαδσοντε μαχωνται·
ͱως ͱοι κεκληγοντες επ' αλληλοισιν οροϝσαν.
τοϝς δε ϝιδων ελεησε κρονοο παϊς αγκυλομητεο,
ͱαιματοεντσας δε ψιαδας κατεχεϝεν εραδσε,
παιδα φιλον τιϝμων, τον ͱοι πατροκλος εμελλεν
φθισεμεν εν τροϝιῃ εριβωλακι, τηλοθι πατρης.
ͱοι δ' ͱοτε δη σχεδον ησαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
ενθ' ητοι πατροκλος αγακλειτον θρασυμηλον,
ͱος ρ' ηϋς θεραπων σαρπηδονος ηε ϝανακτος,
τον βαλε νεϝαιραν κατα γαστερ', ελυϝσε δε γυια.
σαρπηδων δ' αϝτοο μεν απημβροτε δορϝι φαϝεινῳ,
δεϝτερος ͱορμηθεις· ͱο δε πηδασον ουτασεν ͱιππον
εγχεϊ δεξιον ωμον· ͱο δ' εβραχε θυϝμον αϊσθων·
κατ δ' επεσ' εν κονιϝῃσι μακων, απο δ' επτατο θυϝμος.
τω δε διαστητην· κρικε δε δσυγον, ͱηνια δε σφιν
γσυνχυτ', επειδη κειτο παρηϝορος εν κονιϝῃσιν.
τοϝο μεν αϝτομεδων δορϝικλυτος ͱευρετο τεκμωρ,
σπασσαμενος τανυηκες αϝορ παχεος παρα μηροο,
αϝιξσαις απεκοψε παρηϝορον, ουδ' εματαιησεν·
τω δ' ιθυϝνθητην, εν δε ϝρυτηρσι τανυσθεν.
τω δ' αϝτις γσυνιτην εριδος περι θυϝμοβοροϝο.
ενθ' αϝ σαρπηδων μεν απημβροτε δορϝι φαϝεινῳ,
πατροκλοο δ' ͱυπερ ωμον αριστερον ηλυθ' ακωκη
εγχεος, ουδ' εβαλ' αϝτον· ͱο δ' ͱυστερος ωρνυτο χαλκῳ
πατροκλος· τοϝο δ' ουχ αλιον βελος εκφυγε χειρος,
αλλ' εβαλ', ενθ' αρα τε φρενες ͱερχαται αμφ' ͱαδινον κεαρ·
ηριπε δ', ͱως ͱοτε τις δρυς ηριπεν, η' αχερωϊς,
ηε πιτυς βλωθρη, την τ' ορεσι τεκτονες ανδρες
εξεταμον πελεκυσσι νεϝηκεσι, ναϝιον ειναι·
ͱως ͱο προσθ' ͱιππων και διφροϝ εκειτο τανυσθεις,
βεβρυχως, κονιος δεδραγμενος ͱαιματοεντσης.
ηϋτε ταυρον επεφνε λεϝων αγεληφι μετελθων,
αιθωνα, μεγαθυϝμον, εν ͱειλιποδεσσι βοϝεσσιν,
ωλετο τε στεναχων ͱυπο γαμφηλῃσι λεϝοντος·
ͱως ͱυπο πατροκλῳ λυκιων αγος ασπιστᾱϝων

κτειγομενος μενεαινε, φιλον δ' ονομηνεν hεταιρον· Π
γλαFκε, παρος πολεμιστα μετ' ανδρεσι, νῦν σε μαλα χρη
αιχμῆτην τ' εμεναι, και θαρσαλεον πολεμιστην·
νῦν τοι hελδεσθω πολεμος κακος, ει θοFος εσσι.
πρῶτα μεν οτρυFνον λυκιων hηγητορας ανδρας, 495
παντῆ εποιχομενος, σαρπηδονος αμφιμαχεσθαι·
αFταρ επειτα και αFτος εμεο περι μαρναο χαλκῷ.
σοι γαρ εγω και επειτα κατηφειη και ονειδος
εσσομαι hηματα παντα διαμπερες, ει κε μ' αχαιFοι
τευχεα συλFῆσωντι, ναFων εν αγῶνι πεσοντα. 500
αλλ' hεχεο κρατερως, οτρυFνε δε λαFον hαπαντα.
hως αρα μιν Fειποντα τελος θανατοF εκαλυπτσεν,
οφθαλμοFς, Fρῖνας θ'· ο δε λαξ εν στηθεσι βαινων,
εκ χροος hελκε δορυ, προτι δε φρενες αFτῷ hεποντο. 504
γλαFκῷ δ' αινον αχος γενετο φθογγης αFιοντι· 508
πρῶτα μεν ὤτρυFνεν λυκιων hηγητορας ανδρας, 532
παντῆ εποιχομενος, σαρπηδονος αμφιμαχεσθαι.
αFταρ επειτα μετα τρωFας κιε, μακρα βιβασθων,
πολυδαμαντ' επι πανθοFιδην, και αγῆνορα διFον· 535
βη δε μετ' αινειαν τε, και hεκτορα χαλκοκορυστην,
αγχοFο δ' hισταμενος Fεπεα πτεροεντα προσηῦFδα·
hεκτορ, νῦν δη παγχυ λελαθμενος εσσ' επικουρων,
hοι σεθεν hεινεκα, τηλε φιλων, και πατριδος αιης,
θυFμον αποφθινυθοντι· συ δ' ουκ εθελεις επαμυνεεν. 540
κειται σαρπηδων, λυκιων αγος ασπισταFων· 541
τον δ' hυπο πατροκλῷ δαμασ' εγχεϊ χαλκεος αρεFς. 543
αλλα, φιλοι, παρστητε, νεμεσῆθητε δε θυFμῷ,
μη απο τευχε' hελωνται, αFεικισσωντι δε νεκρον, 545
μυρμιδονες, δαναων κεχολῶμενοι, hοσσοι ολοντο,
τοFς επι ναFσι θοFῆσιν επεφνομεν εγχειῆσιν.
hως εφατο· τρωFας δε κατα κρῆθεν λαβε πενθος
ασχετον, ουκ επιFεικτον, επει σφισιν hερμα πολιστος
εσκε, και αλλοδαπος περ εων· πολυες γαρ hαμ' αFτῷ 550
λαFοι hεποντ', εν δ' αFτος αριστεFεσκε μαχεσθαι.
βαν δ' ιθυς δαναων λελιFημενοι· ῆρχε δ' αρα σφιν
hεκτωρ, χωομενος σαρπηδονος. αFταρ αχαιFοFς
ὦρσε μενοιτιαδεο πατροκλεεος λασιον κεαρ. 554
ὦθσαν δε προτεροι τρωFες Fελικῶπας αχαιFοFς· 569
βλῆτο γαρ ου τι κακιστος ανηρ μετα μυρμιδονεσσιν, 570
hυιος αγακλεεος μεγαθυFμοFο, διFος επειγεFς,
hος ρ' εν βοFδειῳ hεΰναιομενῷ εFανασσεν
το πριν· αταρ τοτε γ' εσθλον ανεπσιον ενσεναριξσαις
ες πηλεF hικετεFσε, και ες θετιν αργυροπεδσαν·
hοι δ' hαμ' αχιλλεFι Fρῆγσῆνορ' επεμπον hεπεσθαι 575
FιλFιον εις hεΰπωλον, hινα τρωFεσσι μαχοιτο.
τον ρα τοθ' απτομενον νεκυος βαλε φαιδιμος hεκτωρ

χερμαδιῳ κεφαλην· ͱη δ᾽ ανδιχα παντσ᾽ εκεδασθη
εν κορυθι βριαρῃ· ͱο δ᾽ αρα πρηνης επι νεκρῳ
καππεσεν, αμφι δε μιν θανατος χυτο θυϝμοϝραϊστης.
πατροκλῳ δ᾽ αρ᾽ αχος γενετο φθιμενοϝ ͱεταροϝο·
ιθυϝσεν δε δια προμαχων, ͱιρηκι ϝεϝοικως
ωκυϊ, ͱοστ᾽ εφοβησε κολοϝοϝς τε, ψαϝρας τε·
ͱως ιθυς λυκιων, πατροκλεες ͱιπποκελευθε,
εσσυο και τρωϝων· κεχολωσο δε κεαρ ͱεταροϝο.
και ρ᾽ εβαλε σθενελαϝον, ιθαιμενεος φιλον ͱυιον,
αϝχενα χερμαδιῳ, ϝρηγσεν δ᾽ απο τοϝο τενοντας.
ͱοσση δ᾽ αιγανεης ριπη ταναοϝο τετυχται,
ͱην ρα τ᾽ ανηρ αφιῃ πειρωμενος ἠ εν αϝεθλῳ,
ηε και εν πολεμῳ, δαϝιων ͱυπο θυϝμοϝραϊστεων·
τοσσον εχωρησαν τρωϝες, ωσαντο δ᾽ αχαιϝοι.
 γλαϝκος δε πρωτος, λυκιων αγος ασπισταϝων,
ετραπετ᾽, εκτεινεν δε βαθυκλεεα μεγαθυϝμον,
χαλκωνος φιλον ͱυιον, ͱος ͱελλαδι ϝοικια ναιων
ολβῳ τε πλουτῳ τε μετεπρεπε μυρμιδονεσιν·
τον μεν αρα γλαϝκος στηθος μεσον ουτασε δορϝι,
στρεφθεις εξαπινης, ͱοτε μιν κατεμαρπτε διωκων·
δουπησεν δε πεσων· πυκινον δ᾽ αχος ελαβ᾽ αχαιϝοϝς,
ͱως επεσ᾽ εσθλος ανηρ, μεγα δε τρωϝες κεχαροντο·
σταν δ᾽ αμφ᾽ αϝτον ιοντες ͱαϝολϝεες· ουδ᾽ αρ᾽ αχαιϝοι
αλκης εκλελαθοντο, μενος δ᾽ ιθυς φερον αϝτων.
 ενθ᾽ αϝ μηριονης τρωϝων ͱελεν ανδρα κορυστην
λαϝογονον, θρασυν ͱυιον ονητορος, ͱος διος ͱιερεϝς
ιδαιοϝ ετετυκτο, θεος δ᾽ ͱως τιϝετο δημῳ·
τον βαλ᾽ ͱυπο γναθμοϝο και οϝατος· ωκα δε θυϝμος
ῳχετ᾽ απο μελεων, στυγερος δ᾽ αρα μιν σκοτος ͱελλεν.
αινειας δ᾽ επι μηριονῃ δορυ χαλκεον ͱηκεν·
ͱελπετο γαρ τευξεσθαι ͱυπασπιδια προβιβωντος·
αλλ᾽ ͱο μεν αντα ϝιδων ηλεϝσατο χαλκεον εγχος,
προσσω γαρ κατεκυπτσε, το δ᾽ εξοπιθεν δορυ μακρον
ουδει ενισκιμφθη, επι δ᾽ ουριαχος πελεμιχθη.
αινειας δ᾽ αρα θυϝμον εχωσατ᾽, εφωνησεν τε·
 μηριονη, ταχα κεν σε, και ορχηστην περ εοντα,
εγχος εμον κατεπαϝσε διαμπερες, ει σ᾽ εβαλον περ.
 τον δ᾽ αϝ μηριονης δορϝικλυτος αντιον ηυϝδα·
αινεια, χαλεπον σε, και ιφθιμον περ εοντα,
παντων ανθρωπων σβεσσαι μενος, ͱος κε σεϝ αντα
ελθῃ αμυϝνομενος· θνητος δε νυ και συ τετυξαι.
ει και εγω σε βαλοιμι τυχων μεσον ͱοξυϊ χαλκῳ,
αιψα κε, και κρατερος περ εων και χερσι πεποιθως,
ευχος εμοι δωῃς, ψυϝχην δ᾽ αϝιδι κλυτοπωλῳ.
 ͱως φατο· τον δ᾽ ενενιπε μενοιτιοϝ αλκιμος ͱυιος·
μηριονη, τι συ ταϝτα, και εσθλος εων, αγορεϝεις;

ω πεπον, ουτι τρoFες ονειδειοισι Fεπεσσιν
νεκροFο χωρησοντι, παρος τινα γαια καθεχσει·
εν γαρ χερσι τελος πολεμοο, Fεπεων δ', ενι βουλῆ·
τῷ ουτι χρη μυFθον οφελλεμεν, αλλα μαχεσθαι.
ͱως Fεσπων, ͱο μεν ἦρχ', ͱο δ' ͱαμ' ͱεσπετο FισFοθεος φως.
των δ', ͱωστε δρυτομων ανδρων ορυμαγδος ορωρεν
ορεος εν βησσῆσ', ͱεκαθεν δε τε γιγνετ' ακοFη·
ͱως των ωρνυτο δουπος απο χθονος ευρυοδειης,
χαλκοFο τε, Fρῖνων τε βοFων, ͱεϋποιηταFων,
νυσσομενων χσιφεσιν τε και ενχεσιν αμφιγυοισιν.
ουδ' αν ετι φραδμων περ ανηρ σαρπηδονα διFον
εγνω, επει βελεεσι, και ͱαιματι, και κονιFῆσιν,
εκ κεφαλης FελFῦτο διανπερες ες ποδας ακροFς.
ͱοι δ' αιFει περι νεκρον ͱομιλFεον, ͱως ͱοτε μυιαι
σταθμῷ ενι βρομεωντι περιγλαγεας κατα πελλας,
ͱωρῃ Fεαρινῇ, ͱοτε τε γλάγος ανγεα δευει·
ͱως αρα τοι περι νεκρον ͱομιλFεον· ουδε ποτε ζευς
τρεπσεν απο κρατερης ͱυσμινης οσσε φαFεινω,
αλλα κατ' αFτοFς αιFεν ͱορᾶ, και φραδσετο θυFμῷ
πολλα μαλ' αμφι φονῷ πατροκλοFο, μερμηριδσων,
ῆ' ηδη και κεινον ενι κρατερῇ ͱυσμινῇ
αFτοF επ' αντιθεῳ σαρπηδονι φαιδιμος ͱεκτωρ
χαλκῷ δαFιωσητ' απο τ' ωμων τευχε' ͱεληται,
ῆ' ετι και πλεονεσιν οφελλειεν πονον αιπυν.
ͱωδε δε ͱοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον εεναι,
ͱοφρ' ἦϋς θεραπων πηλεFιαδαF αχιλεFος
εκσαFτις τροFας τε και ͱεκτορα χαλκοκορυστην
οθσαιτο προτι Fαστυ, πολυων δ' απο θυFμον ͱελοιτο.
ͱεκτορι δε πρωτιστῷ αναλκιδα θυFμον ενͱῆκεν·
ες διφρον δ' αναβανς φυγαδ' ετραπ', εκεκλετο δ' αλλοFς
τροFας φευγεμεναι· γνω γαρ διος ͱιερα ταλαντα.
ενθ' ουδ' ῖφθῖμοι λυκιοι μενον, αλλ' εφοβηθεν
παντες, επει βασιλεFα Fιδον βεβλῆμενον ητορ,
κειμενον εν νεκυων αγυρι· πολυες γαρ επ' αFτῷ
κατπεσον, ευτ' εριδα κρατερην ετανυσσε κρονιFων.
ͱοι δ' αρ' απ' ωμοιϊν σαρπηδονος εντε ͱελοντο·
πατροκλος δ' ͱιπποισι και αFτομεδοντι κελεFσανς,
τροFας και λυκιοFς μετεκιαθε, και μεγ' αFασθη,
νηπιος! ει δε Fεπος πηλεFιαδαF εφυλακσεν,
ητ' αν ͱυπεκφυγε κηρα κακην μελανος θανατοFο.
αλλ' αιFει γε διος κρεισσων νοος ηε περ ανδρων,
ͱος ͱοι και τοτε θυFμον ενι στηθεσσιν ανͱῆκεν.
ενθα τινα πρωτον, τινα δ' ͱυστατον εκσεναριχσας,
πατροκλεες, ͱοτε δη σε θεοι θανατονδ' εκαλεσσαν;
αδρηστον μεν πρωτα, και αFτονοον, και ͱεχεκλον,
και περιμον μεγαδην, και επιστορα, και μελανͱιππον·

αυταρ επειτ᾽ ελασον, και μουλιον, ηδε πυλαρτην· Π
τοFς hελεν· hοι δ᾽ αλλοι φυγαδ᾽ εμναFοντο hεκαστος.
hεκτωρ δ᾽ εν σκαιFῇσι πυλῇσ᾽ hεχε μωνυχας hιπποFς·
διδσε γαρ, ηε μαχοιτο κατα κλονον αFτις ελασσαις,
η λαFοFς ες τειχος hομοκλησειεν hαληναι.
ταFτ᾽ αρα hοι φρονεοντι παρhιστατο φοιβος απολλων,
ανερι Fειδσαμενος αιδσηῳ τε, κρατερῳ τε,
ασιῳ, hος μητρως ῆν hεκτορος hιπποδαμοFο,
αFτοκασιγνῆτος hεκαβης, hυιος δε δυμαντος,
hος φρυγιῃ ναιεσκε ροFῇσ᾽ επι σαγγαριοFο·
τῳ μιν Fειδσαμενος προσεφη διος hυιος απολλων·
hεκτορ, τιπτε μαχης αποπαFεαι; ουδε τι σε χρη.
αιθ᾽ hοσον hησσων ῆμι, τοσον σεFο φερτερος ειην·
τῳ κε ταχα στυγερως πολεμοF απεροFησειας.
αλλ᾽ αγε, πατροκλῳ hεφεπε κρατερωνυχας hιπποFς,
αι κεν πως μιν hελῃς, δωῃ δε τοι ευχος απολλων.
hως Fεσπων, hο μεν αFτις εβη θεος αν πονον ανδρων·
κεβριονῃ δ᾽ εκελεFσε δαFιφρονι φαιδιμος hεκτωρ
hιπποFς ες πολεμον πεπληγεμεν· αFταρ απολλων
δυFσαθ᾽ ομιλFον ιων· εν δε κλονον αργειFοισιν
hῆκε κακον, τροFεσιν δε και hεκτορι κυFδος οπαδσεν.
hεκτωρ δ᾽ αλλοFς μεν δαναοFς εFα᾽, ουδ᾽ εναριδσεν·
αFταρ hο πατροκλῳ εφεπε κρατερωνυχας hιπποFς.
πατροκλος δ᾽ hετερωθεν αφ᾽ ιππων hαλτο χαμαδσε,
σκαιFῃ ενχος hεχων· hετερηφι δε λαδσετο πετρον
μαρμαρον, ακριοεντα, τον hοι περι χειρ εκαλυπτσεν.
hῆκε δ᾽ ερειδσαμενος· ουδε δην χαδσετο φωτος,
ουδ᾽ hαλιωσε βελος· βαλε δ᾽ hεκτορος hηνιhοχεFα
κεβριονην, νοθον hυιον αγακλεFος πριαμοFο,
hιππων hηνι᾽ hεχοντα, μετωπιον hοκσυϊ λαFι·
αμφοτερας δ᾽ οφρυας γσυνhελεν λιθος, ουδε hοι εσχεν
οστεον· οφθαλμοι δε χαμαι πεσον εν κονιFῃσιν
αFτοFο προσθε ποδων· hο δε, Fαρνευτηρι FεFοικως,
καππεσ᾽ αφ᾽ ευFεργεος διφροο· λιπε δ᾽ οστεα θυFμος.
τον δ᾽ επικερτομεων προσεφης, πατροκλεες hιππεF·
ω ποποι! η μαλ᾽ ελαφρος ανηρ! hως ρεFα κυβιστᾳ!
ει δη ποο και ποντῳ εν hιχθυοεντι γενοιτο,
πολλοFς αν κορεσειεν ανηρ hοδε, τηθεα διφων,
ναFος αποθρωσκων, ει και δυσπεμφελος ειη·
hως νῦν εν πεδιῳ εκς hιππων ρεFα κυβιστᾳ·
η ρα και εν τροFεσι κυβιστῆτηρες εασιν!
hως Fεσπων, επι κεβριονῃ hηροF εβεβηκεεν,
hοιμα λεFοντος hεχων, hοστε σταθμοFς κεραϊδσων
εβλῆτο προς στηθος, hεFη τε μιν ωλεσεν αλκη·
hως επι κεβριονῃ, πατροκλεες, hαλσο μεμαFως.
hεκτωρ δ᾽ αFθ᾽ ετερωθεν αφ᾽ ιππων hαλτο χαμαδσε.

τω περι κεβριοναϝο, λεϝονθ' ως, δηρισθητην,
ͱωτ' ορεος κορυφῇσι περι κταμενης ελαφοϝο,
αμφω πειναϝοντε, μεγα φρονεοντε μαχεσθον·
ͱως περι κεβριοναϝο δυω μηστωρες αϋϝτης,
πατροκλος τε μενοιτιαδης και φαιδιμος ͱεκτωρ,
ͱιͱεντ' αλληλων ταμεεεν χροα νηλεϊ χαλκῷ.
ͱεκτωρ μεν κεφαληφιν επει λαβεν, ουχι μεθιεεν·
πατροκλος δ' ͱετερωθεν ͱεχεν ποδος· ͱοι δε δη αλλοι
τρoϝες και δαναοι γσυναγον κρατερην ͱυσμινην.
ͱως δ' ευρος τε νοτος τ' εριδαινετον αλληλοιϊν,
ορεος εν βησσῃς, βαθυην πελεμιδσεμεν ͱυλϝην,
φηγον τε, μελιην τε, τανυφλοϝον τε κρανειαν,
ͱαιτε προς αλληλας εβαλον τανυηκεας οδσοϝς
ϝηχῇ θεσπεσιῃ, παταγος δε τε ϝαγνυμεναϝων·
ͱως τροϝες και αχαιϝοι επ' αλληλοισι θοροντες
δαϝιων, ουδ' ͱετεροι μναϝοντ' ολοοϝο φοβοϝο.
πολλα δε κεβριονην αμφ' ͱοκσυα δορϝ' επεπηγεεν,
ͱιͱοι τε πτεροεντες απο νευρηφι θοροντες·
πολλα δε χερμαδια μεγαλ' ασπιδας εστυφελικσεν
μαρναμενων αμφ' αϝτον· ͱο δε στροφαλιγγι κονιϝης
κειτο μεγας μεγαλωστι, λελαθμενος ͱιπποσυναϝων.
ͱοφρα μεν ἦελιος μεσον ουρανον αμφεβεβηκεεν,
τοφρα μαλ' αμφοτερων βελε' ͱαπτετ', επιπτε δε λαϝος·
ημος δ' ἦελιος μετενισσετο βοϝλυϝτονδε,
και τοτε δη ρ' ͱυπερ αισαν αχαιϝοι φερτεροι ἦσαν·
εκ μεν κεβριονην βελεων ͱηροϝ' εϝερυσσαν,
τροϝων εκς ενοπης, και απ' ωμων τευχε' ͱελοντο.
πατροκλος δε τροϝσι κακα φρονεων ενορουσεν·
τρις μεν επειτ' εποροϝσε, θοϝῷ ͱαταλαντος αρεϝι,
σμερδαλεα ϝιϝαχων· τρις δ' ͱεννεα φωτας επεφνεν·
αλλ' ͱοτε δη το τεταρτον επεσσυτο, δαιμονι ϝεισϝος,
ενθ' αρα τοι, πατροκλ', εφανη βιϝοτοϝο τελεϝτη·
ἦντετο γαρ τοι φοιβος ενι κρατερῇ ͱυσμινῃ
δδεινος· ͱο μεν τον ιοντα κατα κλονον ουκ ενοησεν·
ἦερι γαρ πολλῇ κεκαλυπμενος αντεβολησεν·
στη δ' οπιθ', επληγσεν δε μεταφρενον, ευρυε τ' ωμω
χειρι καταπρηνεῖ· στρεφεδινεϝθην δε ͱοι οσσε.
τοο δ' απο μεν κρᾶτος κυνεην βαλε φοιβος απολλων·
ͱη δε κυλινδομενη καναχην ͱεχε ποδσιν ͱυφ' ιππων
αϝλῶπις τρυφαλεια· μιᾶνθησαν δε ϝεθειραι
ͱαιματι και κονιϝῇσι· παρος γε μεν ου θεμις ἦεν
ͱιπποκομον πηληκα μιαινεσθαι κονιϝῇσιν·
αλλ' ανδρος θειοϝο καρῆ, χαριεν τε μετῶπον
ρυϝετ' αχιλλεϝος· τοτε δε δσεϝς ͱεκτορι δωκεν
ͱῇ κεφαλῇ φορεεεν· σχεδοθεν δε ͱοι ἦεν ολεθρος·
παν δε ͱοι εν χειρεσ' ϝαγη δολιχοσκιον ενχος,

βριθυ, μεγα, στιβαρον, κεκορυθμενον· αFταρ απ' ωμων Π
ασπις γσυν τελαμῶνι χαμαι πεσε τερμιοεντσα·
λϋFσε δε ͱοι θωρηκα Fαναχς, διος ͱυιος, απολλων.
τον δ' αFατη φρενας ͱελλ', ελυθεν δ' ͱυπο φαιδιμα γυια·
στη δε ταφων· οπιθεν δε μεταφρενον ͱοκσυϊ δορFι
ωμων μεσσηγυ σχεδοθεν βαλε δαρδανος ανηρ,
πανθοFιδης ͱεϋφορβος, ͱος ͱηλικιην εκεκαστο
εγχεϊ θ', ιπποσυνῃ τε, ποδεσι τε καρπαλιμοισιν·
ͱος τοι πρῶτος εφῆκε βελος, πατροκλεες ͱιππεF,
ουδ' εδαμασσ'· ͱο μεν αFτις ανεδραμ', εμιγτο δ' ͱομιλFῳ,
εκ χροος ͱαρπακσανς δορυ μειλινον· ουδ' ͱυπεμῆνεν
πατροκλον, γυμνον περ εοντ', εν δαFιοτητι.
πατροκλος δε θεοο πληγῇ και δορFι δαμασθενς,
απς ͱεταρων εις Fεθνος εχαδσετο, κηρ' αλεFεινων.
ͱεκτωρ δ' ͱως Fειδεν πατροκλεεα μεγαθυFμον
απς αναχαδσομενον, βεβλῆμενον ͱοκσυϊ χαλκῷ,
ανχιμολον ρα ͱοι ηλθε κατα στιχας, ουτα δε δορFι
νεFατον ες κενεῶνα· δια προ δε χαλκον ελασσεν·
δουπησεν δε πεσων, μεγα δ' ῆκαχε λαFον αχαιFων.
ͱως δ' ͱοτε συν ακαμαντα λεFων εβιῆσατο χαρμῃ,
ͱωτ' ορεος κορυφῇσι μεγα φρονεοντε μαχεσθον,
πιFδακος αμφ' ολιγης· εθελοντι δε πιFεμεν αμφω·
πολλα δε τ' ασθμαινοντα λεFων εδαμασσε βιηφιν·
ͱως πολυας πεφνοντα μενοιτιοF αλκιμον ͱυιον
ͱεκτωρ πριαμιδης σχεδον εγχεϊ θυFμον απῆFρα·
και ͱοι επευχομενος Fεπεα πτεροεντ' αγορεFεν·
πατροκλ', η ποF εφησθα πολιν κεραϊδσεμεν ͱαμην,
τροFιαδας δε γυναικας, ελευθερον ͱημαρ απαFρανς,
αγσεμεν εν ναFεσι φιλην ες πατριδα γαιαν!
νηπιε! ταFων δε προσθ' ͱεκτορος ὦκυες ͱιπποι
ποδσιν ορῶρεχαται πολεμιδσεμεν· εγχεϊ δ' αFτος
τροFσι φιλοπτολεμοισι μεταπρεπω, ͱος σφιν αμυFνω
ͱημαρ αναγκαιον· σε δε τ' ενθαδε γυFπες εδεοντι.
Fαͱ δδειλ'! ουδε τοι, εσθλος εων, χραFσμησεν αχιλλεFς,
ͱος ποFο τοι μαλα πολλα μενων επετελλετ' ιοντι,
μη μοι πριν ιμεναι, πατροκλεες ͱιπποκελευθε,
ναFας επι γλαφυρας, πριν γ' ͱεκτορος ανδροφονοFο
ͱαιματοεντα χιτῶνα περι στηθεσσι δαFικσαι·
ͱως ποFο σε προσεφη, σοι δε φρενας αφρονι πειθεν.
τον δ' ολιγοδρανεων προσεφης, πατροκλεες ͱιππεF·
ηδη νῦν, ͱεκτορ, μεγαλ' ευχεο· σοι γαρ εδωκεν
νικην δσεFς κρονιδης και απολλων, ͱοι μ' εδαμασσαν
ρεFιδιως· αFτοι γαρ απ' ωμων τευχε' ͱελοντο.
τοιοFτοι δ' ειπερ μοι Fεικοσιν αντεβοληασαν,
παντες κ' αFτοθ' ολοντο, εμῷ ͱυπο δορFι δαμεντες.
αλλα με μοιρ' ολοFη, και λητοος εκτανεν ͱυιος,

ανδρων δ' hευφορβος· συ δε με τριτος εκσεναριδσεις.
αλλο δε τοι Fερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῆσιν, H
ου θην ουδ' αFτος δηρον βιFε, αλλα τοι ηδη
ανχι παρεστηκεν θανατος και μοιρα κραταιη,
χερσι δαμεντ' αχιλεFος αμυFμονος αιFακιδαFο.
hως αρα μιν Fεσποντα τελος θανατοF εκαλυπτσεν·
πσυFχη δ' εκ ρεθεων πταμενη αFιδοσδ' εβεβηκεεν·
τον και τεθνηῶτα προσηυFδαε φαιδιμος hεκτωρ·
πατροκλεες, τι νυ μοι μαντεFεαι αιπυν ολεθρον;
τις Fοιδ', ει κ' αχιλεFς, θετιδος παϊς ηϋκομοFο,
φθῆῃ εμῷ hυπο δορFι τυπενς απο θυFμον ολεσσαι;
hως αρα φωνησανς δορυ χαλκεον εκς ωτειλης
Fερυσε, λακς προσβανς· τον δ' hυπτιον ωθσ' απο δορFος·
αFτικα δε γσυν δορFι μετ' αFτομεδοντ' εβεβηκεεν·
hιFετο γαρ βαλεεεν· τον δ' εκφερον ωκυες hιπποι
ανβροτοι, hοFς πηλεFι θεοι δοσαν αγλαFα δωρα.
ουδ' ελαθ' ατρεFος hυιον, αρεFιφιλον μενελαFον, P
πατροκλος τροFεσι δαμενς εν δαFιοτητι·
βη δε δια προμαχων κεκορυθμενος αιθοπι χαλκῷ·
αμφι δ' αρ' αFτῷ βαιν', hως τις περι πορτακι μητηρ,
πρωτοτοκος, κινυρη, ου πριν Fειδυια τοκοFο·
hως περι πατροκλῳ βαινε χσανθος μενελαFος.
προσθε δε hοι δορυ τ' εσχε και ασπιδα παντοσε FεισFην,
τον κταμεναι μεμαFως, hοστις τοFογ' αντιος ελθοι.
ουδ' αρα πανθοFοF hυιος hεϋμελιης αμελησεν
πατροκλοFο πεσοντος αμυFμονος· ανχι δ' αρ' αFτοο
εστη, και προσεFεσπεν αρεFιφιλον μενελαFον·
ατρεFιδη μενελαFε, διοτρεφες, ορχαμε λαFων,
χαδσεο, λειπε δε νεκρον, εFᾶ δ' εναρα βροτοεντα·
ου γαρ τις προτερος τροFων κλῆτων τ' επικουρων
πατροκλον βαλε δορFι κατα κρατερην hυσμινην·
τῷ μ' εFαε κλεος εσθλον ενι τροFεσιν hαρεσθαι,
μη σε βαλω, απο δε μελιFηδεα θυFμον hελωμαι.
τον δε μεγ' οχθησανς προσεφη χσανθος μενελαFος·
δσεF πατερ! ου μεν καλον hυπερβιον ευχεταασθαι.
ουτ' ων παρδαλιος τοσον μενος, ουτε λεFοντος,
ουτε συος καπροF ολοFοφρονος, hοο τε μεγιστος
θυFμος ενι στηθεσσι περι σθενεϊ βλεμεαινει,
hοσον πανθοFοF hυιες hεϋμελιαι φρονεοντιν.
ουδε μεν ουδε βιη hυπερηνορος hιπποδαμοFο
hης hηβης απονηθ', οτε μ' ωνοσατ', ηδ' hυπεμηνεν
και μ' εφατ' εν δαναοισιν ελενχιστον πολεμιστην
εσμεναι· ουδε hε φημι ποδεσι γ' hεFοισι κιοντα
ευφρῆναι hαλοχον τε φιλην, κεδνοFς τε τοκεFας.
hως θην και σον εγω λυFσω μενος, ει κε μεF αντα
στῆῃς· αλλα σ' εγων αναχωρησαντα κελεFω·

ες πληθυν ιμεναι, μηδ' αντιος ͱισταο' εμεϝο,
πριν τι κακον παθεειν· ρεχθεν δε τε νηπιος εγνω.
ͱως φατο, τον δ' ου πειθεν· αμειβομενος δε προσηῦϝδα·
νῦν μεν δη, μενελαϝε διοτρεφες, η μαλα τιϝσεις
γνῶτον εμον, τον επεφνες, επευχομενος δ' αγορεϝεις·
χηρῶσας δε γυναικα μυχῷ θαλαμοιο νεϝοιο,
αϝρῆτον δε τοκεϝσι γοον και πενθος εθῆκας.
η κε σφιν δδειλοισι γοοο καταπαϝμα γενοιμην,
ει κεν εγω κεφαλην τε τεϝην και τευχε' ενενκαυς,
πανθοϝῷ εν χειρεσι βαλω και φροντιδι διϝῇ.
ͱως ϝεσπων, ουτῆσε κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην·
ουδ' εϝρῆγσεν χαλκον, ανεγναμφθη δε ͱοι αιχμη
ασπιδ' ενι κρατερῇ· ͱο δε δεϝτερος ὤρνυτο χαλκῷ
ατρεϝιδης μενελαϝος, επευχσαμενος διϊ πατρι·
απς δ' αναχαδσαμενοϝο κατα στομαχοϝο θεμεθλα
νυκσ', επι δ' αϝτος ερειδσε, βαρυίῃ χειρι πιθησαυς·
αντικρυς δ' ͱαπαλοϝο δι' αϝχενος ηλυθ' ακωκη·
δουπησεν δε πεσων, αραβησε δε τευχε' επ' αϝτῷ.
ͱαιματι ͱοι δευοντο κομαι, χαριτεσιν ͱομοιαι,
πλοχμοι θ', οι χρυσῷ τε και αργυρῷ εσφηκῶντο.
ͱοιον δε τρεφει ερνος ανηρ εριθηλες ελαιης
χῶρῳ εν οιοπολῷ, ͱοθ' ͱαλις αναβεβρυχεν ͱυϝδωρ,
καλον, τηλεθαον, το δε τε πνοϝαι δονεουτιν
παντοιων ανεμων, και τε βρυϝει ανθεϊ λεϝκῷ·
ελθων δε εκσαπινης ανεμος, γσυν λαιλαπι πολλῇ,
βοθροϝο τ' εκσεστρεφσε, και εκσετανυσσ' επι γαιῇ·
τοιον πανθοϝοϝ ͱυιον ͱεϋμελιην ͱεϋφορβον
ατρεϝιδης μενελαϝος επει κτανε, τευχε' εσυλϝα.
ͱως δ' ͱοτε τις τε λεϝων ορεσιτροφος, αλκι πεποιθως,
βοσκομενης αγελης βοϝν ͱαρπασῃ, ͱητις αριστη·
της δ' εκς αϝχεν' εϝαγσε, λαβων κρατεροισιν οδοντσιν,
πρῶτον, επειτα δε θ' αιμα και ενκατα παντα λαφυσσει
δαϝιων, αμφι δε τονγε κυνες τ' ανδρες τε νομεϝες
πολλα μαλ' ιϝυδσουτιν αποπροθεν, ουδ' εθελουτιν
αντιον ελθεμεναι· μαλα γαρ χλωρον δδεος ͱαιρει·
ͱως των ου τινι θυϝμος ενι στηθεσσιν ετολμα
αντιον ελθεμεναι μενελαϝοϝο κυϝδαλιμοϝο.
ενθα κε ρεϝ' εφερεν κλυτα τευχεα πανθοϝιδαϝο
ατρεϝιδης, ει μη ͱοι αγασσατο φοιβος απολλων,
ͱος ρα ͱοι ͱεκτορ' επῶρσε, θοϝῷ ͱαταλαντον αρεϝι,
ανερι ϝειδσαμενος κικονων ͱηγητορι μεντῃ·
και μιν φωνησαυς ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
ͱεκτορ, νῦν συ μεν ͱῶδε θεϝεις, ακιχητα διωκων
ͱιπποϝς αιϝακιδαϝο δαϊϝφρονος· ͱοι δ' αλεγεινοι
ανδρεσι γε θνῆτοισι δαμῆμεναι, ηδ' ͱοχεεσθαι,
αλλῷ γ' η' αχιλεϝι, τον αθανατη τεκε μητηρ.

τοφρα δε τοι μενελαϝος αρεϝιος ατρεϝος ͱυιος,
πατροκλω̃ περιβας, τρωϝων τον αριστον εκεφνεν,
πανθοϝιδην ͱευφορβον, επαυσε δε θουριδος αλκης.
ͱως ϝεσπων, ͱο μεν αυτις εβη θεος αν πονον ανδρων,
ͱεκτορα δ' αινον αχος πυκασε φρενας αμφι μελαινας·
παπτῆνεν δ' αρ' επειτα κατα στιχας· αϝτικα δ' εγνω
τον μεν απαινυμενον κλυτα τευχεα, τον δ' επι γαιη̨
κειμενον· ερρε δ' ͱαιμα κατ' ουταμενην ωτειλην.
βη δε δια προμαχων, κεκορυθμενος αιθοπι χαλκω̃,
ͱοξυα κεκληγως, φλογι ϝεϝικελος ͱηφαιστοϝο
ασβεστω̃· ουδ' ͱυι' εληθ' ατρεϝος ͱοξυ βοησας·
οχθησας δ' αρ' ϝειπε προς ϝον μεγαλητορα θυϝμον·
ω μοι εγων, ει μεν κε λιπω κατα τευχεα καλα,
πατροκλον θ', ος κειται εμης ͱενεκ' ενθαδε τιϝμης,
μη τις μοι δαναων νεμεσησεται, ͱος κε ϝιδηται.
ει δε κεν ͱεκτορι μουνος εων και τρωϝσι μαχωμαι
αιδεσθενς, μη πως με περιστηωσ' ενα πολλοι·
τρωϝας δ' ενθαδε παντας αγει κορυθαιϝολος ͱεκτωρ.
αλλα τιη μοι ταϝτα φιλος διελεγσατο θυϝμος;
ͱοπποτ' ανηρ εθελη̨̃ προς δαιμονα φωτι μαχεσθαι,
ͱον κε θεος τιϝμα̨̃, ταχα ͱοι μεγα πημ' εκυλισθη·
τω̃ μ' ουτις δαναων νεμεσησεται, ͱος κε ϝιδηται
ͱεκτορι χωρησαντ', επει εκ θεοφιν πολεμιδσει.
ει δε ποϝ αιϝαντος γε βοην αγαθοϝο πυθοιμην,
αμφω κ' αϝτις ιοντες επιμνησαιμεθα χαρμης,
και προς δαιμονα περ, ει πως ϝερυσαιμεθα νεκρον
πηλεϝιδη̨̃ αχιλεϝι· κακων δε κε φερτατον ειη.
ͱεϝος ͱο ταϝθ' ορμαινε κατα φρενα και κατα θυϝμον,
τοφρα δ' επι τρωϝων στιχες ηλυθον· ῆρχε δ' αρ' ͱεκτωρ.
αϝταρ ͱογ' εκσοπισω ανεχαδσετ', ελειπε δε νεκρον
εντροπαλιδσομενος· ͱωστε λις ηϋγενειος,
ͱον ρα κυνες τε και ανδρες απο σταθμοϝο διωνται
ενχεσι και φωνη̨̃· τοϝο δ' εν φρεσιν αλκιμον ητορ
παχνοεται, αϝεκων δε τ' εβη απο μεσσαϝλοϝο·
ͱως απο πατροκλοϝ εκιε χσανθος μενελαϝος.
στη δε μεταστρεφθεις, επει ͱικετο ϝεθνος ͱεταιρων,
παπταινων αιϝαντα μεγαν, τελαμωνιον ͱυιον·
τον δε μαλ' αιψ' ενοησε μαχης επ' αριστερα παντη̨
θαρσυϝνονθ' εταροϝς, και εποτρυϝνοντα μαχεσθαι·
θεσπεσιον γαρ σφιν φοβον ενβαλε φοιβος απολλων.
βη δε θεϝεεν, ειθαρ δε παρͱισταμενος ϝεπος ηυϝδα·
αιϝαν, δευρο, πεπον, περι πατροκλοϝο θανοντος
σπευδσομεν, αι κε νεκυν περ αχιλλεϝι προφερωμεν
γυμνον· αταρ ταγε τευχε' ͱεχει κορυθαιϝολος ͱεκτωρ.
ͱως εφατ'· αιϝαντι δε δαϝιφρονι θυϝμον ορινεν·
βη δε δια προμαχων, ͱαμα δε χσανθος μενελαϝος.

hεκτωρ μεν πατροκλον, επει κλυτα τευχε' απηϝρα, 125
hελχ', ιν' απ' ωμοιῒν κεφαλην ταμοι hοχσυϊ χαλκῷ, P
τον δε νεκυν τροϝιῇσι hερυσσαμενος κυσι δοιη.
αιϝανς δ' εγγυθεν ηλθε, φερων σακος, ηϋτε πυργον.
hεκτωρ δ' αψ ες hομιλϝον ιων ανεχαδσεθ' εταιρων·
ες διφρον δ' ανοϝολσ'· εδιδω̃ δ' hογε τευχεα καλα 130
τροϝσι φερεεν προτι ϝαστυ, μεγα κλεος εσμεναι αϝτῷ·
αιϝανς δ' αμφι μενοιτιαδῃ σακος ευρυ καλυπσανς,
hεστηκεεν, hως τις τε λεϝων περι hοισι τεκεσσιν,
hῷ ρα τε νηπι' αγοντι συναντησονται εν hυλϝῃ
ανδρες επαγτηρες, hο δε τε σθενεϊ βλεμεαινει, 135
παν δε τ' επισκυνιον κατω̃ hελκεται, hοσσε καλυπτων·
hως αιϝανς περι πατροκλῳ hηρωϝ εβεβηκεεν.
ατρεϝιδης δ' hετερωθεν, αρεϝιφιλος μενελαϝος,
hεστηκεεν μεγα πενθος ενι στηθεσσιν αϝεχσων.
γλαϝκος δ', hιππολοχαϝο παϊς, λυκιων αγος ανδρων, 140
hεκτορ' hυποδρα ϝιδων χαλεπῳ ηνιπαπε μυϝθῳ·
hεκτορ, ϝειδος αριστε, μαχης αρα πολλον εδεϝεο·
η σ' αϝτως κλεος εσθλον hεχει, φυγσηλιν εοντα! 143
πως κε συ χειρονα φωτα σαωσειας μεθ' ομιλϝον, 149
σχετλι'! επει σαρπηδον', hαμα χσεινον και hεταιρον, 150
καλλιπες αργειϝοισιν hελωρ και κυρμα γενεσθαι;
hος τοι πολλ' οφελος γενετο πτολιϊ τε και αϝτῷ,
δσαϝος εων· νυν δ' ου hοι αλαλκεμεναι κυνας ετλης.
τῷ νυν ει τις εμοι λυκιων επιπειθσεται ανδρων,
ϝοικαδ' ιμεν, τροϝιῃ δε πεφησεται αιπυς ολεθρος. 155
ει γαρ νυν τροϝεσι μενος πολυθαρσες ενειη,
ατρομον, hοιον τ' ανδρας εσερχεται, hοι περι πατρης
ανδρεσι δυσμενεεσι πονον και δηριν εθεντο,
αιψα κε πατροκλον ϝερυσαιμεθα ϝιλϝιον εισω.
ει δ' hοϝτος προτι ϝαστυ μεγα πριαμεϝο ϝανακτος 160
ελθοι τεθνηως, και μιν ϝερυσαιμεθα χαρμης,
αιψα κεν αργειϝοι σαρπηδονος εντεα καλα
λυϝσειαν, και κ' αϝτον αγοιμεθα ϝιλϝιον εισω. 163
αλλα συγ' αιϝαντος μεγαλητορος ουκ εταλασσας 166
στημεναι αντα, κατ' οσσε ϝιδων δαϝιων εν αϝυϝτῃ,
ουδ' ιθυς μαχεσασθαι· επει σεϝο φερτερος εστιν.
τον δ' αρ' hυποδρα ϝιδων προσεφη κορυθαιϝολος hεκτωρ·
γλαϝκε, τιη δε συ τοιος εων hυπεροπλον εϝεσπες; 170
ω πεπον, ητ' εφαμην σε περι φρενας εσμεναι αλλων 171
νυν δε σεϝ ωνοσαμην πανχυ φρενας, hοιον εϝεσπες· 173
hοστε με φῃς αιϝαντα πελωριον ουχ υπομηναι.
ουτοι εγω ρεριγα μαχην, ουδε κτυπον hιππων· 175
αλλ' αιϝει γε διος κρεισσων νοος αιγιhοχαϝο,
hοστε και αλκιμον ανδρα φοβει, και αφελλετο νικην
ρεϝιδιως, hοτε δ' αϝτος εποτρυϝνει μαχεσασθαι.

αλλ' αγε δευρο, πεπον, παρ' εμ' ͱιστασο, και ϝιδε ϝεργον·
ηε πανͱημεριος κακος εσσομαι, ͱως αγορεϝεις,
η τινα και δαναων, αλκης μεγα περ μεμαϝωτα,
σχησω αμυϝνεμεναι περι πατροκλεϝο θανοντος.
ͱως ϝεσπων, τρωϝεσσιν εκεκλετο μακρον αϋϝσανς·
τρωϝες, και λυκιοι, και δαρδανοι αγχιμαχηται,
ανερες εστε, φιλοι, μνησασθε δε θοϝριδος αλκης·
ͱοφρ' αν εγων αχιλεϝος αμυϝμονος εντεα δυϝω
καλα, τα πατροκλεϝο βιην εναριξα κατακτανς.
ͱως αρα φωνησανς απεβη κορυθαιϝολος ͱεκτωρ
δαϝιοϝ εκ πολεμοϝο· θεϝων δ' εκιχανεν ͱεταιροϝς,
ͱοι προτι ϝαστυ φερον κλυτα τευχεα πηλεϝιδαϝο.
στανς δ' απανευθε μαχης πολυδακρυος, εντε' αμειβεν.
ητοι ͱο μεν ͱεϝα δωκε, φερεν προτι ϝιλϝιον ͱιρην,
τρωϝσι φιλοπτολεμοισιν· ͱο δ' αμβροτα τευχε' εδυϝνεν
πηλεϝιδαϝ αχιλεϝος, ͱα ͱοι θεοι ουρανιϝωνες
πατρι φιλω̃ επορον· ͱο δ' αρ' ͱεϝω̃ παιδ' εοπασσεν.
ͱεκτορι δ' ῆρμοσε τευχε' επι χρο'· εδυ δε μιν αρεϝς
δεινος, ενεϝαλιος· πλησθεν δ' αρα ͱοι μελε' εντος
αλκης και σθενεος· μετα δε κλη̃τοϝς επικουροϝς
βη ρα μεγα ϝιϝαχων· ϝινδαλλετο δε σφισι πανσιν,
τευχεσι λαμπομενος, μεγαθυϝμω̃ πηλεϝιϝω̃νι.
ω̃τρυϝνεν δε ͱεκαστον εποιχομενος ϝεπεεσσιν,
μεσθλην τε, γλαϝκον τε, μεδοντα τε, θερσιλοχον τε,
αστεροπαιον τε, δεισηνορα θ', ιπποθοϝον τε,
φορκυ̃να, χρομιον τε, και εννομον οιϝωνιστην·
τοϝς ͱογ' εποτρυϝνων ϝεπεα πτεροεντα προσηυ̃ϝδα·
κεκλυτε, μυρια φυϝλα περικτιονων επικουρων,
ου γαρ εγω πληθυν διζημενος, ουδε χατιζων,
ενθαδ' αφ' υμετερων πολιων ῆγη̃ρα ͱεκαστον·
αλλ' ͱινα μοι τρωϝων ͱαλοχοϝς και νηπια τεκνα
προφρονεως ρυϝοισθε φιλοπτολεμων ͱυπ' αχαιϝων·
τα φρονεων, δω̃ροισι κατατρυϝχω και εδω̃δη̃
λαϝοϝς, ͱυμετερον δε ͱεκαστοϝο θυϝμον αεξω.
τω̃ τις νυ̃ν ιθυς τετραμμενος, η' απολεσθαι,
ηε σαω̃θητω· ͱη γαρ πολεμοϝ ͱοαριστυς.
ͱος δε κε πατροκλον, και τεθνηω̃τα περ, εμπης
τρωϝας ες ͱιπποδαμοϝς ϝερυση̃, ϝειξη̃ δε ͱοι αιϝανς,
ͱημισυ των εναρων αποδασσομαι, ͱημισυ δ' αϝτος
ͱεξω εγω· το δε ͱοι κλεος εσσεται, ͱοσον εμοι περ.
ͱως εφαθ'· οι δ' ιθυς δαναων βριθσαντες εβησαν,
δορϝατ' ανασχομενοι· μαλα δε σφισ' εϝελπετο θυϝμος
νεκρον ͱυπ' αιϝαντος ϝερυσεν τελαμωνιαδαϝο·
νηπιοι! ητε πολυσσιν επ' αϝτω̃ θυϝμον απη̃ϝρα.
και τοτ' αρ' αιϝανς ϝειπε βοην αγαθον μενελαϝον·
ω πεπον, ω μενελαϝε διοτρεφες, ουκετι νωϝι

ͱελπομαι αϝτω περ κατῆυσεμεν εκ πολεμοιο.
ουτι τοσον νεκυος περι δεδδια πατροκλοιο, 240
ͱος κε ταχα τρωϝων κορεσει κυνας, ηδ' οιϝωνος,
ͱοσσον εμῆ κεφαλῆ περι δεδδια, μη τι παθῃσιν,
και σῆ· επει πολεμοιο νεφος περι παντα καλυπτει. 243
αλλ' αγ', αριστεϝας δαναων καλε, ἠν τις ακοϝσῃ.
ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε βοην αγαθος μενελαϝος· 245
ηϋσεν δε διαπρυσιον δαναοισι γεγωνως·
ω φιλοι, αργειϝων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
ͱοιτε παρ' ατρεϝιδῃς αγαμεμνονι ποιμενι λαϝων
δημια πιϝνοντιν, και σημαινοντιν ͱεκαστος 250
λαϝοισ'· εκ δε διος τιϝμη και κυϝδος οπηδει.
αργαλεον δε μοι εστι διασκοπιασθαι ͱεκαστον
ͱηγεμονων· τοση γαρ ερις πολεμοιο δεδηϝεν.
αλλα τις αϝτος ιτω, νεμεσιδσεσθω δ' ενι θυϝμῳ
πατροκλον τροϝῃσι κυσιν μελπηθρα γενεσθαι. 255
ͱως εφαθ'· οκσυ δ' ακοϝσεν ͱο ϝιλϝεϝος ταχυς αιϝανς·
πρωτος δ' αντιος ηλθε, θεϝων ανα δαϝιοτητα·
τον δε μετ' ιδομενευς και απαϝων ιδομενεϝος, 258
τροϝες δε προετυπτσαν ͱαϝολϝεες, ηρχε δ' αρ' ͱεκτωρ. 262
ͱως δ' ͱοτ' επι προχοϝῃσι διϊπετεος ποταμοιο
βεβρυχκεν μεγα κυϝμα ποτι ροϝον, αμφι δε τ' ακραι
ηϊονες βοαοντιν, ερευγομενης ͱαλος εκσω· 265
τοσῃ αρα τρωϝες ϝιϝαχῃ ισαν· αϝταρ αχαιϝοι
ͱεστασαν αμφι μενοιτιαδῃ, ͱενα θυϝμον ͱεχοντες,
φραχθεντες σακεσιν χαλκηρεσιν· αμφι δ' αρα σφιν
λαμπρῃσιν κορυθεσι κρονιϝων ͱηερα πολλην
χεϝ'· επει ουδε μενοιτιαδην ηχθηρε παρος γε. 270
ωθσαν δε προτεροι τροϝες ϝελικωπας αχαιϝους· 274
νεκρον δε προλιποντες ͱυπετρεσαν, ουδε τιν' αϝτων 275
τροϝες ͱυπερθυϝμοι ͱελον ενχεσιν, ͱιεμενοι περ·
αλλα νεκυν ϝερυοντα· μινυνθα δε και τοϝ αχαιϝοι
μελλον απεσσεσθαι· μαλα γαρ σφεϝας ωκ' ελελικσεν
αιϝανς, ͱος περι μεν ϝειδος, και ϝεργ' ετετυχτο
των αλλων δαναων, μετ' αμυϝμονα πηλεϝιϝωνα· 280
ιθυϝσεν δε δια προμαχων, συϊ ϝεικελος αλκην
καπριῳ, ͱοστ' εν ορεσσι κυνας θαλεροϝς τ' αιδσηοϝς
ρεϝιδιως εκεδασσε, ϝελικσαμενος δια βησσας·
ͱως υϊος τελαμωνος αγαϝοιο, φαιδιμος αιϝανς,
ρεϝα μετεισαμενος τρωϝων εκεδασσε φαλαγγας, 285
ͱοι περι πατροκλῳ βεβασαν, φρονεον δε μαλιστα
ϝαστυ ποτι σφετερον ϝερυεεν, και κυϝδος ͱαρεσθαι.
ητοι τον, ληθοιο πελασγοιο φαιδιμος ͱυιος,
ͱιπποθοϝος ποδος ͱελκε κατα κρατερην ͱυσμινην,
δησαμενος τελαμωνι παρα σφυρον αμφι τενοντας, 290
ͱεκτορι και τρωϝεσι χαριδσομενος· ταχα δ' αϝτῳ

ἠλθε κακον, το ͱοι ουτις ερυκακεν ͱιεμενων περ. P
τον δ' ͱυιος τελαμωνος, επαϊξας δι' ͱομιλϝου
πληγσ' αυτοσχεδιην κυνεης δια χαλκοπαρῃου
ηρικε δ' ͱιπποδασεια κορυς περι δορϝος ακωκῃ,
ενκεφαλος δε παρ' αϝλον ανεδραμεν εξ ωτειλης
ͱαιματοενς, τοϝο δ' αϝθι ελυθη μενος· εκ δ' αρα χειρων
πατροκλοϝο ποδα μεγαλητορος ͱηκε χαμαζε
κεισθαι· ͱο δ' ανχ' αϝτοϝ επεσε πρηνης επι νεκρῳ,
τηλ' απο λαϝρισσης εριβωλακος· ουδε τοκεϝσιν
θρεφτρα φιλοισ' απεδωκε, μινυνθαδιος δε ͱοι αιϝων
επλεθ', υπ' αιϝαντος μεγαθυϝμοϝο δορϝι δαμεντι.
ͱεκτωρ δ' αϝτ' αιϝαντος ακοντισε δορϝι φαϝεινῳ·
αλλ' ͱο μεν αντα ϝιδων ἠλεϝσατο χαλκεον ενχος
τυτθον· ͱο δε σχεδιον, μεγαθυϝμοϝο ͱιφιτοϝ ͱυιον,
φωκεϝων ͱοχ' αριστον, ͱος εν κλειτῳ πανοπεϝι
ϝοικια ναιεταασκε, πολυσσ' ανδρεσι ϝανασσων,
τον βαλ' ͱυπο κλεϝιδα μεσην· δια δ' αντιρες ακρη
αιχμη χαλκειη παρα νεϝατον ωμον ανεσχεν·
δουπησεν δε πεσων, αραβησε δε τευχε' επ' αϝτῳ.
αιϝανς δ' αϝ φορκυνα δαϝιφρονα, φαινοπος ͱυιον,
ͱιπποθοϝῳ περιβαντα, μεσην κατα γαστερ' ετυπτσεν·
ϝρηγσε δε θωρηκος γυαλον, δια δ' εντερα χαλκος
ἠφυσ'· ͱο δ' εν κονιϝῃσι πεσων ͱελε γαιαν αγοστῳ.
χαωρησαν δ' ͱυπο τε προμαχοι και φαιδιμος ͱεκτωρ·
αργειϝοι δε μεγ' εϝιϝαχον, ϝερυσαντο δε νεκροϝς,
φορκυν', ͱιπποθοϝον τ'· ελυϝοντο δε τευχε' απ' ωμων.
ενθα κεν αϝτε τρωϝες αρεϊφιλων ͱυπ' αχαιϝων
ϝιλϝιον εισανεβησαν, αναλκειῃσι δαμεντες,
αργειϝοι δε κε κυϝδος ͱελον, και ͱυπερ διος αισαν,
καρτεϊ και σθενεϊ σφετερῳ· αλλ' αϝτος απολλων
αινειαν ωτρυϝνε, δεμας περιφαντι ϝεϝοικως,
κηρυκ' ηπυτιδῃ, ͱος ͱοι παρα πατρι γεροντι
κηρυσσων γηρασκε, φιλα φρεσι μηδεα ϝειδως·
τῳ μιν ϝειδσαμενος προσεφη διος ͱυιος απολλων·
αινεια, πως αν και ͱυπερ θεον ερυϝσαισθε
ϝιλϝιον αιπυινην; ͱως δη ϝιδον ανερας αλλεϝς
καρτεϊ τε σθενεϊ τε πεποιθοτας, ηνορεῃ τε,
ͱημιν δε δσεϝς μεν πολυ βουλεται η δαναοισιν
νικην· αλλ' αϝτοι τρεετ' ασπετον, ουδε μαχεσθε.
ͱως εφατ'· αινειας δ' ͱεκατηβολον απολλωνα
εγνω εσαντα ϝιδων, μεγα δ' ͱεκτορα ϝειπε βοησας·
εκτορ τ', ηδ' αλλοι τρωϝων αγοι, ηδ' επικουρων,
αιδως μεν νυν ͱηδε γ', αρεϊφιλων ͱυπ' αχαιϝων
ϝιλϝιον εισαναβηναι, αναλκειῃσι δαμεντας.
αλλ' ετι γαρ τις φησι θεων επι ͱοι παραστας,
ζευς, ͱυπατον μηστωρα, μαχης επιταρροθον ειναι·

τῷ ρ' ιθυς δαναων ιομεν, μηδ' ϝοιγε ϝεκηλοι
πατροκλον ναϝεσιν πελασαιατο τεθνηῶτα. P

ϝως φατο· και ρα πολυ προμαχων εκσταλμενος εστη.
τοι δ' εϝελιχθησαν, και εναντιοι εσταν αχαιϝων.
ενθ' αυτ' αινειας λεϝοκριτον ουτασε δουϝι,
ϝυιον αρισβαντος, λυκομηδεος εσθλον ϝεταιρον.
τον δε πεσοντ' ελεησεν αρεϝιφιλος λυκομηδης·
στη δε μαλ' εγγυς ιων, και ακοντισε δουϝι φαϝεινῷ,
και βαλεν ϝιππασιδην απισαϝονα, ποιμενα λαϝων,
ϝος ρ' εκ παιονιης εριβωλακος ηληλουθειν,
και δε μετ' αστεροπαιον αριστεϝεσκε μαχεσθαι.

τον δε πεσοντ' ελεησεν αρεϝιος αστεροπαιος,
ιθυσεν δε και ϝο προφρων δαναοισι μαχεσθαι·
αλλ' ου πως ετ' εχεν· σακεσσι γαρ ϝερχατο παντῃ
ϝεσταοτες περι πατροκλῳ, προ δε δορϝατ' εχοντο.
αιϝας γαρ μαλα παντας εποιχετο, πολλα κελευων·
ουτε τιν' εκσοπισω νεκροο χαζεσθαι αναγεν,
ουτε τινα προμαχεσθαι αχαιϝων εκσοχον αλλων,
αλλα μαλ' αμφ' αυτῷ βεβαμεν, σχεδοθεν δε μαχεσθαι.
ϝως αιϝας επετελλε πελωριος· ϝαιματι δε χθων
δευετο πορφυρεῳ· τοι δ' αγχιστινοι επιπτον
νεκροι ϝομοο τρωϝων και ϝυπερμενεων επικουρων,
και δαναων· ουδ' ϝοι γαρ αναιμωτι γ' εμαχοντο·
παυροτεροι δε πολυ φθινυθον· μεμνηντο γαρ αιϝει
αλληλοισ' αν' ϝομιλον αλεκσεμεναι πονον αιπυν.

ϝως ϝοι μεν μαρναντο δεμας πυρος· ουδε κε φαιης
ουτε ποτ' ηελιον σαον εμμεναι, ουτε σεληνην·
ηερι γαρ καθεχοντο μαχης επι, ϝοσσοι αριστοι
ϝεστασαν αμφι μενοιτιαδῃ κατατεθνηῶτι.
ϝοι δ' αλλοι τρωϝες και ϝευκνημιδες αχαιϝοι
ϝευκηλοι πολεμιζον ϝυπ' αιθερι· επεπτατο δ' αυγη
ηελιοϝ ϝοκσεια, νεφος δ' ου φαινετο παντης
γαιης, ουδ' ορεων· μεταπαυομενοι δ' εμαχοντο,
αλληλων αλεϝεινοντες βελεα στονοεντα,
πολλον αφεσταοτες· τοι δ' εν μεσσῳ αλγε' επασχον
ηερι και πολεμῳ· τειροντο δε νηλεϊ χαλκῷ.
τοις δε πανϝημεριοισ' εριδος μεγα νεικος ορωρειν
αργαλεης· καματῳ δε και ϝιδρῷ νωλεμες αιϝει
γουϝατα τε, κνημαι τε, ποδες θ' υπενερθεν ϝεκαστοο,
χειρες τ', οφθαλμοι τ', επαλασσετο μαρναμενοιϊν,
αμφ' αγαθον θεραποντα ποδωκεος αιακιδαϝο.
ϝως δ' ϝοτ' ανηρ ταυροϝο βοϝος μεγαλοϝο βοϝειην
λαϝοισιν δωῃ τανυειν, μεθυουσαν αλοιφῃ·
δεχσαμενοι δ' αρα τοιγε διαστατεντες τανυουσιν
ϝως ϝοιγ' ενθα και ενθα νεκυν ολιγῃ ενι χωρῃ
ϝελκεον αμφοτεροι· μαλα γαρ σφισ' ϝελπετο θυμος,

τρωϝεσι μεν, ϝερυεεν προτι ϝιλιϝιον, αυταρ αχαιϝοις, P
ναϝας επι γλαφυρας. περι δ' αϝτοϝο μωλος ορωρεεν
αγριος· ουδε κ' αρεϝς λαϝοσσοϝος, ουδε κ' αθηνη
τονγε ϝιδοντσ' ονοσαιτ', ουδ' ει μαλα μιν χολος ͱικοι·
  τοιον δϝεϝς επι πατροκλῳ ανδρων τε και ͱιππων
ͱηματι τῳ ετανυσσε κακον πονον. ουδ' αρα πω τι
ϝοιδεε πατροκλον τεθνηοτα διϝος αχιλλεϝς·
πολλον γαρ απανευθε ναϝων μαρναντο θοϝαϝων,
τειχει ͱυπο τρωϝων· το μιν ου ποτ' εϝελπετο θυϝμῳ
τεθναμεν, αλλα δϝαϝον, ενιχριμφθεντα πυλῃσιν,
αψ απονοστησεεν· επει ουδε το ͱελπετο παμπαν,
εκπερθσεεν πτολιεθρον ανευ ͱεθεν, ουδε συν αϝτῳ.
πολλακι γαρ τογε μητρος επευθετο, νοσφιν ακοϝων,
ͱη ͱοι απαγγελλεσκε διος μεγαλοιο νοημα.
δη τοτε γ' ου ͱοι ειπεσκε κακον τοσον, ͱοσον ετυχθη.
  ͱοι δ' αιϝει περι νεκρον ακαχμενα δορϝαθ' εχοντες,
νωλεμες ενχριμπτοσθο, και αλληλοϝς εναριδσον.
ͱωδε δε τις ϝεσπεσκεν αχαιϝων χαλκοχιτωνων·
  ω φιλοι, ου μαν ͱημιν ͱευκλεες απονεεσθαι
ναϝας επι γλαφυρας, αλλ' αϝτοϝο γαια μελαινα
παντσι χανοι! το κεν ͱημιν ͱαφαρ πολυ κερδιον ειη,
ει ϝοϝτον τρωϝεσι μεθησομεν ͱιπποδαμοισιν
ϝαστυ ποτι σφετερον ϝερυσαι, και κυϝδος ͱαρεσθαι.
  ͱωδε τις αϝ τρωϝων μεγαθυϝμων αυϝδησασκεν·
ω φιλοι, ει και μοιρα παρ' ανερι τῳδε δαμηναι
παντας ͱομως, μη πω τις εροϝεετω πολεμοιο.
  ϝως ͱοι μεν μαρναντο· σιδηρειος δ' ορυμαγδος
χαλκεον ουρανον ͱικε δι' αιθερος ατρυγετοιο.
  ͱιπποι δ' αιϝακιδαο, μαχης απανευθεν εοντες,
κλαϝον, επειδη πρωτ' επυθεσθην ͱηνιοχοιο
εν κονιϝησι πεσοντος ͱυφ' εκτορος ανδροφονοιο.
η μαν αϝτομεδων, διϝωρεος αλκιμος ͱυιος,
πολλα μεν αρ μαστιγι θοϝῃ επεμαιϝετο θεινων,
πολλα δε μειλιχιοισι προσηυϝδαε, πολλα δ' αρειῃ·
τω δ' ουτ' αψ επι ναϝας επι πλατυν ͱελλησποντον
ηθελετην ιμεναι, ουτ' ες πολεμον μετ' αχαιϝοϝς·
αλλ' ͱωστε στηλη μενει εμπεδον, ͱητ' επι τυμβῳ
ανερος ͱεστηκεε τεθνηοτος, ηε γυναικος·
ͱως μενον ασφαλεως περικαλλεα διφρον ͱεχοντε,
ουδει ενισκιμψαντε καρηατα· δακρυϝα δε σφιν
θερμα κατα βλεφαρων χαμαδις ρεϝε μυϝρομενοισιν,
ͱηνιοχοιο ποθῳ· θαλερη δε μιαινετο χαιτη,
δσευγλης εκσεριποντσα παρα δσυγον αμφοτερωσε.
μυϝρομενω δ' αρα τωγε ϝιδων ελεησε κρονιϝων,
κινησας δε καρη, προτ' ϝεον μυϝθησατο θυϝμον·
  ϝα ϝ δδειλω! τι σφωϝ εδομεν πηληϝι ϝανακτι

θνητῷ; ʽυμεες δ᾽ εστον αγηρω τ᾽ αθανατω τε·
ἠ ʽινα δυστηνοισι μετ᾽ ανδρεσιν αλγε᾽ ʽεχητον;
ου μεν γαρ τι ποϝ᾽ εστιν οιζυρωτερον ανδρος
παντων, ʽοσσα τε γαιαν επι πνεϝει τε και ʽερπει.
αλλ᾽ ου μαν ʽυμιν γε και ʽαρμασι δαιδαλεοισιν
ʽεκτωρ πριαμιδης εποχησεται· ου γαρ εϝασω.
η ουχ αλις, ʽως και τευχε᾽ ʽεχει, και επευχεται αϝτως;
σφωϝιν δ᾽ εν γουϝασσι βαλεω μενος ηδ᾽ ενι θυμῳ,
ʽοφρα και αϝτομεδοντα σαωσετον εκ πολεμοιο
ναϝας επι γλαφυρας· ετι γαρ σφισι κυδος ορεξω,
κτεινεμεν, εις ʽο κε ναϝας ʽευσελμοϝς αφικωνται,
δυϝῃ τ᾽ ἠελιος, και επι κνεφας ʽιερον ελθῃ.
  ʽως ϝειπων ʽιπποισιν ενεπνευσεν μενος ηυ·
τω δ᾽ απο χαιταων κονιϝην ουδασδε βαλοντε,
ριμφ᾽ εφερον θοϝον ʽαρμα μετα τρωϝας και αχαιϝους.
τοισι δ᾽ επ᾽ αϝτομεδων μαχετ᾽, αχνυμενος περ ʽεταιρου,
ʽιπποισ᾽ αϝισσων, ʽωστ᾽ αιγυπιος μετα χηνας·
ρεϝα μεν αρ φευγεσκεν ʽυπ᾽ εκ τρωϝων ορυμαγδου,
ρεϝα δ᾽ εποϝιξασκε πολυν καθ᾽ ʽομιλον οπαζων.
αλλ᾽ ουχ ʽαιρεε φωτας, ʽοτε σσευαιτο διωκειν·
ου γαρ πως ην, οιον εοντ᾽ ʽιερῳ ενι διφρῳ,
ενχει εφορμασθαι, και επισχεμεν ωκεας ʽιππους.
οψε δε δη μιν ʽεταιρος ανηρ ϝιδεν οφθαλμοισιν
αλκιμεδων, ʽυιος λαερκεος ʽαιμονιδαο·
στη δ᾽ οπιθεν διφροιο, και αϝτομεδοντα προσηυδα·
  αϝτομεδον, τις τοι νυ θεων νηκερδεα βουλην
εν στηθεσσιν εθηκε, και εξελετο φρενας ʽεσθλας;
ʽοιον προς τρωϝας μαχεαι πρωτῳ εν ʽομιλῳ
μουνος· αταρ τοι ʽεταιρος απεκτατο· τευχεα δ᾽ ʽεκτωρ
αϝτος ʽεχων ωμοισιν αγαλλεται αιακιδαο.
  τον δ᾽ αϝτ᾽ αϝτομεδων προσεφη, διωρεος ʽυιος·
αλκιμεδον, τις τ᾽ αρ τοι αχαιϝων αλλος ʽομοιος
ʽιππων αθανατων ʽεχεμεν δμησιν τε μενος τε,
ει μη πατροκλος, θεοφιν μηστωρ ʽαταλαντος,
ζωϝος εων; νυν δ᾽ αϝ θανατος και μοιρα κιχανει.
αλλα συ μεν μαστιγα και ʽηνια σιγαλοεντα
δεξαι, εγω δ᾽ ʽιππων αποβησομαι, ʽοφρα μαχωμαι.
  ʽως εφατ᾽· αλκιμεδων δε βοηθοϝον ʽαρμ᾽ επορουσας,
καρπαλιμως μαστιγα και ʽηνι᾽ ελαζετο χερσιν·
αϝτομεδων δ᾽ απορουσ᾽· ενοησε δε φαιδιμος ʽεκτωρ,
αϝτικα δ᾽ αινειαν προσεφωνεεν εγγυς εοντα·
  αινεια, τρωϝων βουληφορε χαλκοχιτωνων,
ʽιππω τωδ᾽ ενοησα ποδωκεος αιακιδαο
ες πολεμον προφανεντε συν ʽηνιοχοισι κακοισιν·
τω κεν ʽελποιμην ʽαιρησεμεν, ει συγε θυμῳ
σῳ εθελεις· επει ουκ αν εφορμηθεντε γε νωϝι

τλαιεν εναντιβιον σταντες μαχεσσασθαι αρηFι.
  ʽως εφατ'· ουδ' απιθησεν ʽεFος παις αγχισαFο.
τω δ' ιθυς βητην, βοFεηις FελFυμενω ωμοFς
αυFηισι, στερεηισι· πολυς δ' επεληλατο χαλκος.
τοισι δ' ʽαμα χρομιος τε, και αρητος θεοFειδης,
ηϊσαν αμφοτεροι· μαλα δε σφισ' εFελπετο θυFμος
αFτω τε κτενεεεν, ελαεεν τ' εριαFχενας ʽιπποFς·
νηπιοι! ουδ' αρ' εμελλον αFαιμωτις γε νεεσθαι
αFτις απ' αFτομεδοντος· ʽο δ', ευχσαμενος διϊ πατρι,
αλκης και σθενεος πλητο φρενας αμφι μελαινας·
αFτικα δ' αλκιμεδοντα προσηυFδαε, πιστον ʽεταιρον·
  αλκιμεδον, μη δη μοι αποπροθεν ʽισχεμεν ʽιππω,
αλλα μαλ' εμπνεFοντε μεταφρενωι· ου γαρ εγωγε
ʽεκτορα πριαμιδην μενεος σχησεσθαι οϊFω,
πριν γ' επ' αχιλλεFος καλλιτριχε βημεναι ʽιππω,
νωFι κατακτηναντα, φοβησαι τε στιχας ανδρων
αργειFων· η κ' αFτος ενι πρωτοισιν ʽαλωιη.
  ʽως Fειπων, αιFαντε καλεσσατο, και μενελαFον·
αιFαντ', αργειFων ʽηγητορε, και μενελαFε,
ητοι μεν τον νεκρον επιτραπεθ', οσοι αριστοι,
αμφ' αFτωι βεβαμεν, και αμυFνεσθαι στιχας ανδρων·
νωFιν δε ζωFοισιν αμυFνετε νηλεες ʽημαρ.
τηιδε γαρ εβριθσαν πολεμον κατα δακρυFοεντα
ʽεκτωρ, αινειας θ', οι τρωFων εντιν αριστοι·
αλλ' ητοι μεν ταFτα θεων εν γουFασι κειται·
ʽησω γαρ και εγω· τα δε κεν διϊ παντα μελησει.
  η ρα, και αμπεπαλων προFιFεε δολιχοσκιον ενχος,
και βαλεν αρητοFο κατ' ασπιδα παντοσε Fεισϝην·
ʽη δ' ουκ ενχος ερυFτο, δια προ δ' εεισατο χαλκος,
νεFαιρηι δ' εν γαστρι δια δσωστηρος ελασσεν.
ʽως δ' ʽοτ' αν ʽιχσυν ʽεχων πελεκυν αιδσηϊος ανηρ,
κοψας εχσοπιθεν κεραων βοFος αγραFλοFο,
Fινα ταμηι δια πανσαν, ʽο δε προθορων ερισηται·
ʽως αρ' ʽογε προθορων πεσεν ʽυπτιος· εν δε ʽοι ενχος
νηδυιοισι μαλ' ʽοχσυ κραδαινομενον λυFε γυια.
ʽεκτωρ δ' αFτομεδοντος ακοντισε δορFι φαFεινωι·
αλλ' ʽο μεν αντα Fιδων ηλεFσατο χαλκεον ενχος·
προσσω γαρ κατεκυπτσε· το δ' εχσοπιθεν δορυ μακρον
ουδει ενισκιμφθη, επι δ' ουριαχος πελεμιχθη.
και νυ κε δη χσιφεεσ' αFτοσχεδον ʽορμηθητην,
ει μη σφοF αιFαντε διεκριναν μεμαFωτε,
ʽοι ρ' ηλθον καθ' ομιλFον, ʽεταιροFο κικλησκοντος.
τοFς δ' ʽυποταρβησαντες εχωρησαν παλιν αFτις
ʽεκτωρ, αινειας τ', ηδε χρομιος θεοFειδης·
αρητον δε κατ' αFθ' ελιπον, δεδαFιγμενον ητορ,
κειμενον· αFτομεδων δε, θοFωι ʽαταλαντος αρεFι,

τευχεα τ' εξεναριξεν, και ευχομενος Fεπος ηυδα· P
η δη μαν ολιγον γε μενοιτιαδαFο θανοντος
κηρ αχεος μεθεFηκα, χερειονα περ καταπεφνων.
ʽως Fεσπων, ες διφρον ʽελων εναρα βροτοεντα
θηκ', αν δ' αFτος εβαινε, ποδας και χειρας ʽυπερθεν
ʽαιματοεις, ʽως τις τε λεFων κατα ταυρον εδηδως.
αψ δ' επι πατροκλῳ τετατο κρατερη ʽυσμινη,
αργαλεη, πολυδακρυς· εγειρε δε νεικος αθηνη.
ηυτε πορφυρεην Fιριν θνητοισι τανυσσῃ
ζευς εκς ουρανοθεν, τερας εσμεναι η πολεμοFο,
η και χειμωνος δυσθαλπεος· ʽος ρα τε Fεργων
ανθρωποFς ανεπαFσεν επι χθονι, μηλα δε κηδει·
ʽως ʽη πορφυρεῃ νεφελῃ πυκασαντσα ʽεF αFτην,
δυσατ' αχαιFων Fεθνος, εγειρε δε φωτα ʽεκαστον.
πρωτον δ' ατρεFος ʽυιον εποτρυFνοντσα προσηυFδα,
ιφθιμον μενελαFον, ʽο γαρ ρα Fοι εγγυθεν ηεν,
Fεισαμενη φοινικι δεμας και ατειρεα φωνην·
σοι μεν δη, μενελαFε, κατηφειη και ονειδος
εσσεται, ει κ' αχιλεFος αγαFοFο πιστον ʽεταιρον
τειχει ʽυπο τρωFων ταχυες κυνες ʽελκησωντιν·
αλλ' ʽεχεο κρατερως, οτρυFνε δε λαFον ʽαπαντα.
την δ' αFτε προσεFειπε βοην αγαθος μενελαFος·
φοινικς, αττα, γεραFε παλαιγενες, ει γαρ αθηνη
δοιη καρτος εμοι, βελεων δ' απερυκοι εροFην·
τῳ κεν εγωγ' εθελοιμι παρFεσταμεναι και αμυFνεεν
πατροκλῳ· μαλα γαρ με θανων εσεμασσατο θυFμον·
αλλ' ʽεκτωρ πυρος αινον ʽεχει μενος, ουδ' απολληγει
χαλκῳ δαFοων· τῳ γαρ δσεFς κυFδος οπαδσει.
ʽως φατ'· εγηθησεν δε θεα γλαFκωπις αθηνη,
ʽοττι ρα ʽοι παμπρωτα θεων ηρησατο παντων·
εν δε βιην ωμοισι και εν γουFατσιν εθηκεν,
και ʽοι μυιης θαρσος ενι στηθεσσιν ενFηκεν,
ʽητε, και ʽεργομενη μαλα περ χροος ανδρομεοFο,
ʽισχαναει δακεειν, λαFρον τε ʽοι ʽαιμ' ανθρωποο·
τοιοFο μιν θαρσεος πλησεν φρενας αμφι μελαινας.
βη δ' επι πατροκλῳ, και ακοντισε δορFι φαFεινῳ.
ην δε τις εν τρωFεσι ποδης, ʽυιϊς ηετιFωνος,
αφνειος τ', αγαθος τε· μαλιστα δε μιν τιFεν ʽεκτωρ
δημοF, επει ʽοι ʽεταιρος εην φιλος ʽελλαπιναστης·
τον ρα κατα δσωστηρ' εβαλε χσανθος μενελαFος,
αFιξαντα φοβονδε· δια προ δε χαλκον ελασσεν·
δουπησεν δε πεσων· αταρ ατρεFιδης μενελαFος
νεκρον ʽυπ' εκ τρωFων Fερυσεν μετα Fεθνος ʽεταιρων.
ʽεκτορα δ' εγγυθεν ʽισταμενος ωτρυFνεν απολλων,
φαινοπι ασιαδῃ εναλιγκιος, ʽος ʽοι ʽαπαντων
χσεινων φιλτατος εσκεν, αβυFδοθι Fοικια ναιων·

ͱεκτορ, τίς κε σ' ετ' αλλος αχαιϝων ταρβησειεν;
ͱοιον δη μενελαϝον ͱυπετρεσας, ͱος το παρος περ P
μαλθακος αιχμήτης, νῦν δ' οιχεται οιας αϝῆραυς
νεκρον ͱυπ' εκ τροϝων· σον δ' εκτανε πιθτον ͱεταιρον,
εσθλον, ενι προμαχοισι, ποδην, ͱυἷ' ηετιϝῶνος.
ͱως φατο· τον δ' αχεος νεφελη εκαλυπτσε μελαινα·
βη δε δια προμαχων κεκορυθμενος αιθοπι χαλκῷ.
και τοτ' αρα κρονιδης ͱελετ' αιγιδα θυσσανοεντσαν,
μαρμαρεην, ιδην δε κατα νεφεεσ' εκαλυπτσεν·
αστραπτσαυς δε, μαλα μεγαλ' εκτυπε, την δ' ετιναξεν·
νικην δε τροϝεσ' εδιδω, εφοβησε δ' αχαιϝοϝς.
πρῶτος πηνελαϝος βοιωτιος ἦρχε φοβοϝο·
βλῆτο γαρ ωμον δορϝι, προσω τετραπμενος αιϝει,
ακρον επιλιγδην· γραπτσεν δε ͱοι οστεον αχρις
αιχμη πολυδαμαντος· ͱο γαρ εβαλε σχεδον ελθων.
λεϝιτον αϝθ' εκτωρ σχεδον ουτασε χειρ' επι καρπῷ,
ͱυιον αλεκτρυονος μεγαθυϝμοϝ', παϝσε δε χαρμης·
τρεσσε δε παπτῆναυς, επει ουκετ' ϝεϝελπετο θυϝμῷ
ενχος ͱεχων εν χειρι μαχησεσθαι τροϝεσιν.
ͱεκτορα δ' ιδομενεϝς μετα λεϝιτον ͱορμῆθεντα
βεβληκεε θωρηκα κατα στηθος παρα μαδσον·
εν καϝλῷ δ' εϝαγη δολιχον δορυ· τοι δ' εβοῆσαν
τροϝες· ͱο δ' ιδομενεϝος ακοντισε δορϝι φαϝεινῷ,
διφρῳ εφεσταοτος· τοϝο μεν ρ' απο τυτθον αμαρτεν·
πεδσος γαρ τα πρῶτα λιπων ναϝας αμφιϝελισσας
ηλυθε, και κεν τροϝσι μεγα κρατος εγγυαλιξσεν,
ει μη κοιρανος ὦκα ποδωκεας ηλασεν ͱιπποϝς·
και τῷ μεν φαϝος ηλθεν, αμυϝνε δε νηλεες ͱημαρ·
αϝτος δ' ὤλεσε θυϝμον ͱυφ' εκτορος ανδροφονοϝο·
τον βαλ' ͱυπο γναθμοϝο και οϝατος, εκ δ' αρ' οδοντας
ὦθσε δορυ πρυμνον, δια δε γλωσσαν ταμε μεσσην·
ηριπε δ' εκς ͱοχεων, κατα δ' ͱηνι' εχεϝεν εραδσε.
και ταγε μηριονης ελαβεν χειρεσι φιλῆσιν
κυπτσαυς εκ πεδιοϝο, και ιδομενεϝα προσηῦϝδα·
μαστιε νυν, ͱεϝος κε θοϝας επι ναϝας ͱικηαι·
γιγνώσκεις δε και αϝτος, ͱοτ' ουκετι καρτος αχαιϝων.
ͱως εφατ'· ιδομενεϝς δ' ͱιμασεν καλλιτριχας ͱιπποϝς
ναϝας επι γλαφορας· δη γαρ δδεος ενπεσε θυϝμῷ.
ουδ' ελαθ' αιϝαντα μεγαλητορα και μενελαϝον
δϝεϝς, ͱοτε δη τροϝεσ' εδιδω ͱετεραλκεα νικην.
τοισι δε μυϝθων ἦρχε μεγας τελαμωνιος αιϝαυς·
ω ποποι! ηδη μεν κε και ͱος μαλα νηπιος εστιν,
γνοιη, ͱοτι τροϝεσι πατηρ δϝεϝς κυϝδος οπαδσει.
των μεν γαρ παντων βελε' ͱαπτεται, ͱοστις αφιϝει,
η κακος, η' αγαθος· δϝεϝς δ' εμπης παντ' ιθυϝνει·
ͱημῖν δ' αϝτως παντσι ϝετωσια πιπτει εραδσε.

αλλ' αγετ', αFτοι περ φραδσωμεθα μητιν αριστην, P
ημεν hοπως τον νεκρον Fερυσσομεν, ηδε και αFτοι
χαρμα φιλοισ' hεταροισι γενωμεθα νοστησαντες·
hοι ποFο δευρ' hορασντες ακηχεδατ', ουδ' ετι φαντιν
σχησεσθ', αλλ' εν ναFσι μελαινῇσιν πεσεεσθαι.
ειη δ' hοστις hεταιρος απαγγῆλειε ταχιστα
πηλεFιδῃ· επει ου μιν οιFομαι ουδε πεπυσθαι
λυγρης αγγελιης, hοτι hοι φιλος ωλεθ' εταιρος.
αλλ' ου πῃ δυναμαι Fιδεεν τοιοFτον αχαιFων·
ηερι γαρ καθεχονται hομως αFτοι τε και hιπποι.
δσεF πατερ, αλλα συ ρυFσαι hυπ' ηερος hυιας αχαιFων,
ποιησον δ' αιθρην, δος δ' οφθαλμοισι Fιδεσθαι·
εν δε φαFει και ολεσσον, επει νυ τοι εFαδεν hοFτως.
hως φατο· τον δε πατηρ ολοφυFρατο δακρυχεFοντα·
αFτικα δ' ηερα μεν σκεδασεν, και απωσεν hομιχλην·
ηελιος δ' επελαμψε, μαχη δ' επι παντ' εφαFενθη.
και τοτ' αρ' αιFαντ' Fειπε βοην αγαθον μενελαFον·
σκεπτεο νυν, μενελαFε διοτρεφες, αι κε Fιδηαι
δσαFον ετ' αντιλοχον, μεγαθυFμοFο νεστορος hυιον·
οτρυFνον δ' αχιλεFι δαFιφρονι θασσον ιοντα
Fεσπεμεν, hοτι ρα hοι πολυ φιλτατος ωλεθ' εταιρος.
hως εφατ'· ουδ' απιθησε βοην αγαθος μενελαFος.
βη δ' ιμεναι, hως τις τε λεFων απο μεσσαFλοFο,
hοστ' επει αρ κε καμηισι κυνας τ' ανδρας τ' ερεθιζων,
hοιτε μιν ουκ εFαωσι βοFων εκ πιFαρ hελεσθαι,
παννυχοι εγρησσοντες· hο δε κρεαων ερατιζων
ιθυFει, αλλ' ουτι πρησσει· θαμεες γαρ ακοντες
αντιοι αFισσουσι θρασειαων απο χειρων,
καιομεναι τε δεται, τας τε τρεει εσσυμενος περ·
ηωθεν δ' απονοσφιν εβη τετιFηοτι θυFμῳ·
hως απο πατροκλεFο βοην αγαθος μενελαFος
ηιε πολλ' αFεκων· περι γαρ δδιε, μη μιν αχαιFοι
αργαλεοο προ φοβοFο hελωρ δαFιοισι λιποιεν.
πολλα δε μηριονῃ τε και αιFαντεσσ' επετελλεν·
αιFαντ', αργειFων hηγητορε, μηριονη τε,
νυν τις ενηειης πατροκλεεος δδειλοFο
μνησασθω· πασιν γαρ επισταιτο μειλιχος ειναι
δδειFος εων· νυν δ' αF θανατος και μοιρα κιχανει.
hως αρα φωνησαις απεβη ξανθος μενελαFος,
παντοσε παπταινων, hωστ' αιετος, hον ρα τε φαντιν
hοξυτατον δερκεσθαι hυπουρανιων πετεηνων,
hον τε, και hυψοθ' εοντα, ποδας ταχυς ουκ ελαθε πτωξ,
θαμνῳ hυπ' αμφικομῳ κατακειμενος· αλλα τ' επ' αFτῳ
εσσυτο, και τε μιν ωκα λαβων εξεFελλετο θυFμον·
hως τοτε σοι, μενελαFε διοτρεφες, οσσε φαFεινω
παντοσ' εδινεFθην, πολεων κατα Fεθνος hεταιρων,

ει ποϜο νεστορος Ϝυιον ετι ζωαϜοντα Ϝιδοιο.
τον δε μαλ' αιψ' ενοησε μαχης επ' αριστερα πασης,
θαρσυϜνονθ' εταροϜς, και εποτρυϜνοντα μαχεσθαι·
αγχοϜο δ' Ϝισταμενος προσεφη ξανθος μενελαϜος·
αντιλοχ', ειδ' αγε δευρο, διοτρεφες, Ϝοφρα πυθηαι
λυγρης αγγελιης, Ϝη μη ωφελλε γενεσθαι.
ηδη μεν σε και αϜτον οιϜομαι εισϜοραοντα
γιγνωσκεεν, Ϝοτι πημα θεος δαναοισι κυλινδει,
νικη δε τρωϜων· πεφαται δ' Ϝοχ' αριστος αχαιϜων,
πατροκλος, μεγαλη δε ποθη δαναοισι τετυχται.
αλλα συγ' αιψ' αχιλεϜι, θεϜων επι ναϜας αχαιϜων,
Ϝεσπεμεν, αι κε ταχιστα νεκυν επι ναϜα σαωσῃ
γυμνον· αταρ ταγε τευχε' Ϝεχει κορυθαιϜολος Ϝεκτωρ.
Ϝως εφατ'· αντιλοχος δε κατεστυγε, μυϜθον ακοϜσας·
αλλ' ουδ' Ϝως μενελαϜοϜ εφημοσυνης αμελησεν·
βη δε θεϜεεν, τα δε τευχε' αμυϜμονι δωκεν Ϝεταιρῳ
λαϜοδοκῳ, Ϝος Ϝοι σχεδον εστρεφε μωνυχας ϜιπποϜς.
τον μεν δακρυχεϜοντα ποδες φερον εκ πολεμοϜο,
πηλεϜιδη αχιλεϜι κακον Ϝεπος αγγελεοντα.
ουδ' αρα σοι, μενελαϜε διοτρεφες, ηθελε θυϜμος
τειρομενοισ' Ϝεταροισιν αμυϜνεμεν, ενθεν απηλθεν
αντιλοχος, μεγαλη δε ποθη πυλιοισιν ετυχθη·
αλλ' Ϝογε τοισιν μεν θρασυμηδεα διϜον ανηκεν,
αϜτος δ' αϜτ' επι πατροκλῳ ϜηρωϜ εβεβηκεεν·
στη δε παρ' αιϜαντεσι θεϜων, ειθαρ δε προσηυϜδα·
κεινον μεν δη ναϜσιν επιπροεϜηκα θοϜῃσιν,
ελθεμεν εις αχιλεϜα ποδας ταχυν· ουδε μιν οιϜω
νυν ιμεναι, μαλα περ κεχολωμενον Ϝεκτορι διϜῳ·
ου γαρ πως αν γυμνος εων τρωϜεσι μαχοιτο.
Ϝημεες δ' αϜτοι περ φραδσωμεθα μητιν αριστην,
ημεν Ϝοπως τον νεκρον Ϝερυσσομεν, ηδε και αϜτοι
τρωϜων εκς ενοπης θανατον και κηρα φυγωμεν.
τον δ' ημειβετ' επειτα μεγας τελαμωνιος αιϜαϜς·
παντα κατ' αισαν εϜεσπες, αγακλεες ω μενελαϜε·
αλλα συ μεν, και μηριονης, Ϝυποδυντε μαλ' ωκα,
νεκρον αϜηραντες φερετ' εκ πονοϜ· αϜταρ οπισσῳ
νωϜι μαχησομεθα τρωϜεσιν τε και Ϝεκτορι διϜῳ,
ϜεισϜον θυϜμον Ϝεχοντες, Ϝομωνυμοι, Ϝοι το παρος περ
μιμνομεν Ϝοκσυν αρεϜα παρ' αλληλοισι μενοντες.
Ϝως εφαθ'· οι δ' αρα νεκρον απο χθονος ανκαδσοντο
Ϝυψοι μαλα μεγαλως· ϜιϜαχεν δ' επι λαϜος οπισθεν
τρωϜικος, Ϝως Ϝειδοντο νεκυν Ϝαιροντας αχαιϜοϜς·
ιθυϜσαν δε, κυνεσι ϜεϜοικοτες, Ϝοιτ' επι καπρῳ
βληϜμενῳ αϜικσωντι προ κοϜρων θηρεϜτηρων·
ϜεϜος μεν τε θεϜοντι, διαϜραισαι μεμαϜωτες,
αλλ' Ϝοτε δη ρ' εν τοισι ϜεϜλικσεται, αλκι πεποιθως,

ως τ᾽ ανεχωρησαν, δια τ᾽ ετρεσαν αλλυδις αλλος· P
ͱως τροϝεο ͱεϝεα μεν ͱεμιλϝαδον αιϝεν ͱεποντο,
νυσσοντες χσιφεσιν τε και ενχεσιν αμφιγυοισιν·
αλλ᾽ ͱοτε δη ρ᾽ αιϝαντε μεταστρεφθεντε κατ᾽ αϝτοϝς
σταιησαν, των δ᾽ ετρεπετο χρως, ουδε τις ετλη
προσσω ατιχσανς περι νεκροϝο δηριαεσθαι.
ͱως ͱοιγε μεμαϝωτε νεκυν φερον εκ πολεμοϝο
ναϝας επι γλαφυρας· επι δε πτολεμος τετατο σφιν
αγριος, ηυτε πυρ, το, τ᾽ επεσσυμενον πολιν ανδρων
ορμενον εκσαιφνης φλεγεθει, μινυθοντι δε ϝοικοι
εν σελαϊ μεγαλω· βρεμεται δ᾽ επι ϝις ανεμοϝο·
ͱως μεν τοισ᾽ ιππων τε και ανδρων αιχμηταϝων
αδσηχης ορυμαγδος επηϊεν ερχομενοισιν.
ͱοι δ᾽ ͱωσθ᾽ ημιονοι, κρατερον μενος αμφιβαλοντες,
ͱελκωντ᾽ εκς ορεος κατα παιπαλοεντσαν αταρπον,
η δοκον, ηε δορυ μεγα ναϝιον· εν δε τε θυϝμος
τειρεθ᾽ ομοο καματω τε και ͱιδρω σπευδοντεσιν·
ͱως ͱοιγε μεμαϝωτε νεκυν φερον· αϝταρ οπισθεν
αιϝανθ᾽ ισχανετην, ͱως πρηων ͱισχανει ͱυϝδωρ
ͱυλϝηενς, πεδιοϝο διαπρυσιον τετυχηκως·
ͱοστε και ιφθιμων ποταμων αλεγεινα ρεϝεθρα
ͱισχει, ͱαφαρ δε τε παντσι ροϝον πεδιονδε τιθητιν
πλαδσων, ουδε τι μιν σθενεϊ ϝρηγνυντι ρεϝοντες·
ͱως αιϝει αιϝαντε μαχην ανεϝεργον οπισσω
τροϝων· ͱοι δ᾽ ͱαμ᾽ ͱεποντο, δυω δ᾽ εν τοισι μαλιστα,
αινειας τ᾽ αγχισιαδης, και φαιδιμος ͱεκτωρ.
των δ᾽, ͱωστε ψσαϝρων νεφος ερχεται, ηε κολοϝων,
ϝολϝον κεκληγοντες, ͱοτε προϝιδωντιν ιοντα
κιρκον, ͱος σμικρησι φονον φερει ορνιχθεσιν·
ͱως αρ᾽ υπ᾽ αινειᾳ τε και ͱεκτορι κοϝροι αχαιϝων
ϝολϝον κεκληγοντες ισαν, ληθοντο δε χαρμης. 759

αντιλοχος δ᾽ αχιλεϝι ποδας ταχυς αγγελος ηλθεν, 2
δακρυϝα θερμα χεϝων, φατο δ᾽ αγγελιην αλεγεινην· 17

ω μοι, πηλεϝος ͱυιε δαϝιφρονος, η μαλα λυγρης Σ
πευθσεαι αγγελιης, ͱη μη ωφελλε γενεσθαι.
κειται πατροκλος· νεκυος δε δη αμφι μαχονται
γυμνοϝ· αταρ ταγε τευχε᾽ ͱεχει κορυθαιϝολος ͱεκτωρ.

ͱως φατο· τον δ᾽ αχεος νεφελη εκαλυπτσε μελαινα·
αμφοτερησι δε χερσιν ͱελων κονιν αιθαλοεντσαν,
χεϝσατο κατ κεφαλης, χαριεν δ᾽ ησχυνε προσωπον·
νεκταρεω δε χιτωνι μελαιν᾽ αμφιδσανε τεφρη.
αϝτος δ᾽ εν κονιϝησι μεγας μεγαλωστι τανυσθενς
κειτο, φιλην δε τε χερσι κομην ησχυϝνε δαϝιδσων.
δμωαι δ᾽, ͱας αχιλεϝς λεϝισσατο, πατροκλος τε,
θυϝμον ακηχεμεναι μεγ᾽ ιϝιϝαχον, εκ δε θυραδσε
εδραμον αμφ᾽ αχιλεϝα δαϝιφρονα· χερσι δε παντσαι

στηθε' επεπληγοντ', ελυθεν δ' ῾υπο γυια ῾εκαστης·
αντιλοχος δ' ῾ετερωθεν οδυϝρετο, δακρυϝα λειβων,
χειρας ῾εχων αχιλλεϝος· ῾ο δ' εστενε κυδαλιμον κεαρ·
δεδδιε γαρ μη λαιμον αποτμῆγσειε σιδηρῷ.
σμερδαλεον δ' ῴμωγσεν· ακοϝσε δε ποτνια μητηρ,
῾ημενη εν βενθεσσιν ῾αλος παρα πατρι γεροντι,
κωκυϝσεν τ' αρ' επειτα· θεαι δε μιν αμφ' αγεροντο
πανσαι, ῾οσαι κατα βενθος ῾αλος νηρεϝιδες ἦσαν.
τεων δε και αργυφεον πλητο σπεϝος· ῾αι δ' ῾αμα πανσαι
στηθε' επεπληγοντο· θετις δ' εκσῆρχε γοοϝο·
κλῦτε, κασιγνῆται νηρεϝιδες, ῾οφρ' ῾εῢ πανσαι
ϝῇδετ' ακοϝονσαι, ῾οσ' εμῷ ενι κηδεα θυϝμῷ.
ω μοι εγω δδειλη! ω μοι δυσαριστοτοκυια!
῾ητ' επει αρ' τεκον ῾υιον αμυϝμονα τε, κρατερον τε,
εκσοχον ῾ηροϝων, ῾ο δ' ανεδραμεν ερνεϊ ϝεισϝος,
τον μεν εγω τρεφσαντσα, φυτον ῾ως γουνῷ αλοϝης,
ναϝσιν επιπροεῆκα κορωνισι ϝιλιϝιον εισω,
τρωϝσι μαχησομενον· τον δ' ουχ υποδεγσομαι αϝτις
ϝοικαδε νοστησαντα, δομον πηλεϝιον εισω,
῾οφρα δε μοι δσαϝει και ῾ορᾷ φαϝος ἠελιοϝο,
αχνυται, ουδε τι ῾οι δυναμαι χραισμησαι ιονσα.
αλλ' ειμ' ῾οφρα ϝιδοιμι φιλον τεκος, ηδ' επακοϝσω,
῾ο τι μιν ῾ικετο πενθος, απο πτολεμοϝο μενοντα.
῾ως αρα φωνησαντσ' ελιπε σπεϝος· ῾αι δε συν αϝτῇ
δακρυοεντσαι ισαν, περι δε σφισι κυϝμα θαλασσης
ϝρῆγνυτο. ται δ' ῾οτε δη τροϝιην εριβωλον ῾ικοντο,
ακτην εισανεβαινον επισχερω, ενθα θαμειαι
μυρμιδονων ειϝερυντο ναϝες ταχυν αμφ' αχιλλεϝα.
τῷ δε βαρυ στοναχοντι παριστατο ποτνια μητηρ,
῾οκσυ δε κωκυϝσαντσα καρῆ λαβε παιδος ῾εϝοϝο·
και ρ' ολοφυϝρομενη ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
τεκνον, τι κλαϝεις; τι δε σε φρενας ῾ικετο πενθος;
εκσαυϝδα, μη κευθε· τα μεν δη τοι τετελεσται
εκ διος, ῾ως αρα δη πριν γ' ευχεο, χειρας ανασχων,
παντας επι πρυμνῇσιν ῾αλημεναι ῾υιας αχαιϝων,
σεϝ' επιδεϝομενοϝς, παθεειν τ' αϝεκηλια ϝεργα.
την δε βαρυ στοναχων προσεφη ποδας ωκυς αχιλλεϝς·
μητερ εμη, τα μεν αρ μοι ολυμπιος εκσετελεσσεν·
αλλα τι μοι των ῾ηδος, επει φιλος ωλεθ' εταιρος
πατροκλος; τον εγω περι παντων τιϝον ῾εταιρων,
ϝεισϝον εμῇ κεφαλῇ, τον απωλεσα· τευχεα δ' ῾εκτωρ
δαϝιωσανς απεδυϝσε πελωρια, θαϝμα ϝιδεσθαι,
καλα· τα μεν πηληϝι θεοι δοσαν, αγλαϝα δωρα,
῾ηματι τῷ, ῾οτε σε βροτοϝ ανερος ενβαλον ευνῇ.
αιθ' οφελες συ μεν αϝθι μετ' αθανατῃσ' ῾αλιῃσιν
ναιεεν, πηλεϝς δε θνητην αγαγεσθαι ῾ακοιτιν!

νῦν δ' hινα και σοι πενθος ενι φρεσι μυFριον ειη,
παιδος αποφθιμενοFο, τον ουχ υποδεχσεαι αFτις
Fοικαδε νοστησαντ'· επει ουδ' εμε θυFμος αναγει
δFαFεμεν, ουδ' ανδρεσι μετεσμεναι, αι κε μη hεκτωρ
πρῶτος εμῷ hυπο δορFι τυπεις απο θυFμον ολεσσῃ,
πατροκλοFο δ' hελωρα μενοιτιαδαF' αποτιFσῃ.
τον δ' αFτε προσεFεειπε θετις κατα δακρυ χεFουσα·
ωκυμορος δη μοι, τεκος, εσσεαι, hοι' αγορεFεις·
αFτικα γαρ τοι επειτα μεθ' εκτορα ποτμος hετοιμος.
την δε μεγ' οχθησαις προσεφη ποδας ωκυς αχιλλεFς·
αFτικα τεθναιην, επει ουκ αρ' εμελλον hεταιρῳ
κτεινομενῳ επαμυFναι· hο μεν μαλα τηλοθι πατρης
εφθιτ'· εμεFο δ' εδεFσε Fαρης αλκτηρα γενεσθαι.
νῦν δ', επει ου νεομαι γε φιλην ες πατριδα γαιαν,
ουδε τι πατροκλῳ γενομην φαFος, ουδ' hεταροισιν
τοισ' αλλοισ', hοι δη πολυες δαμεν hεκτορι διFῳ'
αλλ' hημαι παρα ναFσι Fετωσιον αχθος αροFρης.
hως ερις εκ τε θεων, εκ τ' ανθρωπων απολοιτο,
και χολος, hος τ' επεFῆκε πολυφρονα περ χαλεπῆναι
hος τε πολυ γλυκιων μελιτος καταλειβομενοFο
ανδρων εν στηθεσσιν αFεχσεται, ηΰτε καπνος·
hως εμε νῦν εχολῶσε Fαναξ ανδρων αγαμεμνων.
αλλα τα μεν προτετυχθαι εFᾶσομεν, αχνυμενοι περ,
θυFμον ενι στηθεσσι φιλον δαμασαντες αναγκῃ.
νῦν δ' ειμ', hοφρα φιλης κεφαλης ολετηρα κιχειω
hεκτορα· κηρα δ' εγω τοτε δεχσομαι, hοποτε κεν δη
δσεFς εθελῃ τελεσαι, ηδ' αθανατοι θεοι αλλοι.
ουδε γαρ ουδε βιη hηρακλεεος φυγε κηρα,
hοσπερ φιλτατος εσκε διϊ κρονιFωνι Fανακτι.
αλλα hε μοιρ' εδαμασσε και αργαλεος χολος hηρης.
hως και εγων, ει δη μοι hομοιη μοιρα τετυχται,
κεισομ', επει κε θανω· νῦν δε κλεος εσθλον Fαροιμην,
και τινα τροFιαδων και δαρδανιδων βαθυκολπων,
αμφοτερῆσιν χερσι παρειαFων hαπαλαFων
δακρυF ομοργσαμενην, hαδινον στεναχησαι εφειην·
γνοιεν δ', hως δη δηρον εγω πολεμοFο πεπαFμαι.
μηδε μ' ερυκε μαχης, φιλεουσα περ· ουδε με πειθσεις.
τον δ' ἠμειβετ' επειτα θεα θετις αργυροπεδσα·
ναι δη τοFτο γε, τεκνον, hετητυμον ου κακον εστιν
τειρομενοισ' εταροισιν αμυFνεμεν αιπυν ολεθρον·
αλλα τοι εντεα καλα μετα τρωFεσσιν hεχονται,
χαλκεα, μαρμαιροντα· τα μεν κορυθαιFολος hεκτωρ
αFτος hεχων ωμοισιν αγαλλεται· ουδε hε φημι
δηρον επαγλαFεεσθαι, επει φονος εγγυθεν αFτῳ.
αλλα συ μεν μη πω καταδυFσεο μῶλον αρεFος,
πριν γ' εμε δευρ' ελθουσαν εν οφθαλμοισι Fιδηαι.

ἦοαθεν γαρ νεομαι, ͱαμ' ἠελιῳ̃ ανιοντι, Σ
τευχεα καλα φεροντσα παρ' ͱηφαιστοϝο ϝανακτος.
ͱως αρα φω̃νησαντσα παλιν τραπεθ' ͱυιος ͱεϝοϝο·
και στρεφθεντσ', ͱαλιῃ̃σι κασιγνη̃τῃ̃σι μετῆυϝδα·
ͱυμεες μεν νυ̃ν δυϝτε θαλασσης ευρυα κολπον,
οπτσομεναι τε γερονθ' αλιον και δω̃ματα πατρος,
και ͱοι παντ' αγορεϝσατ'· εγω δ' ες μακρον ολυνπον
ειμι παρ' ͱηφαιστον κλυτοτεχνην, αι κ' εθεληϲιν
ͱυιι' εμῳ̃ δομεναι κλυτα τευχεα πανφαναοντα.
ͱως εφαθ'· αι δ' ͱυπο κυϝμα θαλασσης αϝτικ' εδυϝσαν.
ϳη δ' αϝτ' ολυνπονδε θεα θετις αργυροπεδσα
ἦιεν, ͱοφρα φιλῳ̃ παιδι κλυτα τευχε' ενευκοι.
την μεν αρ' ολυνπονδε ποδες φερον· αϝταρ αχαιϝοι
θεσπεσιῳ̃ αλαλητῳ̃ ͱυφ' εκτορος ανδροφονοϝο
φευγοντες, ναϝας τε και ͱελλησποντον ͱικοντο.
ουδε κε πατροκλον περ ͱεϋκνημι̃δες αχαιϝοι
εκ βελεων ϝερυσαντο νεκυν, θεραποντ' αχιλεϝος·
αϝτις γαρ δη τονγ' εκιχον λαϝος τε και ͱιπποι,
ͱεκτωρ τε, πριαμοϝο παι̃ς, φλογι ϝεικελος αλκην.
τρις μεν μιν μετοπισθε ποδων λαβε φαιδιμος ͱεκτωρ,
ͱελκεμεναι μεμαϝως, μεγα δε τροϝεσιν ͱομοκλα·
τρις δε δυ' αιϝαντες, θοϝριν επιϝεσμενοι αλκην,
νεκροϝ' απεστυφελιξαν· ͱο δ' ενπεδον αλκι πεποιθως,
αλλοτ' επαϊκσα̃σκε κατα μοθον, αλλοτε δ' αϝτε
στα̃σκε μεγα ϝιϝαχων· οπισῳ̃ δ' ου χαδσετο πανπαν.
ͱως δ' απο σωματος ουτι λεϝοντ' αιθω̃να δυνανται
ποιμενες αγραϝλοι μεγα πειναϝοντα διεσθαι·
ͱως ρα τον ουκ εδυναντο δυω αιϝαντε κορυστα
ͱεκτορα πριαμιδην απο νεκροϝο δειδικσασθαι.
και νυ κεν εϝερυσεν τε, και ασπετον ἦρατο κυϝδος,
ει μη πηλεϝιϝω̃νι ποδῆνεμος ω̃κυα ϝιρις
αγγελος ηλθε θεϝοντσ' απ' ολυνποϝο θωρησσεσθαι,
κρυβδα διος, αλλων τε θεων· προ γαρ ͱῆκε μιν ͱηρη·
αγχοϝο δ' ͱισταμενη ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
ορσεο, πηλεϝιδη, παντων εκπαγλοτατ' ανδρων·
πατροκλῳ̃ επαμυϝνον, ͱοϝ' ͱεινεκα φυϝλϝοπις αινη
ͱεστηκε προ ναϝων· ͱοι δ' αλληλοϝς ολεκοντιν,
ͱοι μεν, αμυνομενοι νεκυος περι τεθνηω̃τος,
ͱοι δε ϝερυσσασθαι ποτι ϝιλϝιον ανεμοεντσαν
τροϝες επιθυϝοντι· μαλιστα δε φαιδιμος ͱεκτωρ
ϝελκεμεναι μεμονεν· κεφαλην δε ͱε θυϝμος ανωγει
πηγσαι ανα σκολοπεσι, ταμονθ' απαλης απο δειρης.
αλλ' ανα, μηδ' ετι κεισο· σεβας δε σε θυϝμον ͱικεσθω,
πατροκλον τροϝιῃ̃σι κυσιν μελπηθρα γενεσθαι·
σοι λωβη, αι κεν τι νεκυς ῃ̃σχυνμενος ελθῃ̃.
την δ' ἠμειβετ' επειτα ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς·

Fιρι θεα, τις τ' αρ σε θεων εμοι αγγελον ͱηκεν; Σ
τον δ' αFτε προσεFεσπε ποδηνεμος ωκυα Fιρις·
ͱηρη με προεͱηκε, διος κυδρη παρακοιτις. 184
την δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ωκυς αχιλλεFς· 187
πως τ' αρ' ιω μετα μωλον; ͱεχοντι δε τευχε' εκεινοι·
μητηρ δ' ου με φιλη πριν γ' ηFαε θωρησσεσθαι,
πριν γ' αFτην ελθοντσαν εν οφθαλμοισι Fιδωμαι· 190
στεFτο γαρ ͱηφαιστοFο παρ' ͱοισεμεν εντεα καλα. 191
τον δ' αFτε προσεFεσπε ποδηνεμος ωκυα Fιρις· 196
ͱευ νυ και ͱημεες Fιδμεν, ͱο τοι κλυτα τευχε' ͱεχονται·
αλλ' αFτως επι ταφρον ιων, τροFεσι φανηθι,
αι κε σ' ͱυποδδειδσαντες αποσχωνται πολεμοFο. 199
ͱη μεν αρ' ͱως Fεσποντσ' απεβη ποδας ωκυα Fιρις. 202
αFταρ αχιλλεFς ωρτο διι φιλος· αμφι δ' αθηνη
ωμοισ' ιφθιμοισ' εβαλ' αιγιδα θυσσανοεντσαν·
αμφι δε ͱοι κεφαλη νεφος εστεφε διFα θεαFων 205
χρυσεον, εκ δ' αFτοF εδαFε φλογα πανφαναοντσαν.
ͱως δ' ͱοτε καπνος ιων εκς FαστυFος αιθερ' ͱικηται
τηλοθεν εκ νησοο, την δαFιοι αμφι μαχονται,
ͱοιτε πανͱημεριοι στυγερω κρινονται αρεFι
FαστυFος εκ σφετεροF· ͱαμα δ' ηελιω καταδυντι 210
πυρσοι τε φλεγεθοντιν επητριμοι, ͱυψοσε δ' αFγη
γιγνεται αFισσοντσα, περικτιονεσι Fιδεσθαι,
αι κεν πως γσυν ναFσι Fαρης αλκτηρες ͱικωνται·
ͱως απ' αχιλλεFος κεφαλης σελας αιθερ' Fικανεν.
στη δ' επι ταφρον ιων απο τειχεος· ουδ' ες αχαιFοFς 212
μισγετο· μητρος γαρ πυκινην ωπιδσετ' εφετμην.
ενθα στανς ηͱυFσ'· απατερθε δε παλλας αθηνη
φθεγγσατ'· αταρ τροFεσιν εν ασπετον ωρσε κυδοιμον.
ͱως δ' ͱοτ' αριδσηλη φωνη, ͱοτ' εFιFαχε σαλπιγγς
αστυ περιπλομενων δαFιων ͱυπο θυFμοFραιστεων· 220
ͱως τοτ' αριδσηλη φωνη γενετ' αιFακιδαFο.
ͱοι δ' ͱως ων αFιον Fοπα χαλκεον αιFακιδαFο,
πανтσιν ορινθη θυFμος· αταρ καλλιτριχες ͱιπποι
αψ ͱοχε' ετροπεον· ͱοσσοντο γαρ αλγεα θυFμω.
ͱηνιͱοχοι δ' εκπληγεν, επει Fιδον ακαματον πυρ 225
δδεινον ͱυπερ κεφαλης μεγαθυFμοFο πηλεFιFωνος
δαFομενον· το δ' εδαFε θεα γλαFκωπις αθηνη.
τρις μεν ͱυπερ ταφροο μεγ' εFιFαχε διFος αχιλλεFς,
τρις δ' εκυκηθησαν τροFες, κλητοι τ' επικουροι, 229
αμφι σφοισιν ͱοχεσσι και ενχεσιν· αFταρ αχαιFοι 231
ασπασιως πατροκλον ͱυπ' εκ βελεων Fερυσαντες,
κατθεσαν εν λεχεεσσι· φιλοι δ' αμφεσταν ͱεταιροι
μυFρομενοι· μετα δε σφι ποδωκης ͱεσπετ' αχιλλεFς,
δακρυFα θερμα χεFων, επει Fιδε πιστον ͱεταιρον 235
κειμενον εν φερετρω, δεδαFιγμενον ͱοξεϊ χαλκω.

τον ρ᾽ ητοι μεν επεμπε συν ͱιπποισιν και ͱοχεσσιν Σ'
ες πολεμον, ουδ᾽ αϝτις εδεχσατο νοστησαντα.
ἧελιον δ᾽ ακαμαντα βοϝῶπις ποτνια ͱηρη
πεμπσεν επ᾽ ωκεανοϝο ροϝας αϝεκοντα νεεσθαι·
ἧελιος μεν εδῦ, παϝσαντο δε διϝοι αχαιϝοι
φυϝλϝοπιδος κρατερης και ͱομοιϊοϝο πτολεμοϝο.
τροϝες δ᾽ αϝθ᾽ ετερωθεν, απο κρατερης ͱυσμινης
χῶρησαντες, ελυϝσαν ͱυφ᾽ αρμασιν ὤκυας ͱιπποϝς·
ες δ᾽ αγορην αγεροντο, παρος δορποϝο μεδεσθαι·
ορθων δ᾽ ͱεσταοτων αγορη γενετ᾽, ουδε τις ετλῆ
ͱεδσεσθαι· παντας γαρ ͱεχε τρομος, ͱοουνεκ᾽ αχιλλεϝς
εκσεφανη, δηρον δε μαχης επεπαϝτ᾽ αλεγεινης.
τοισι δε πολυδαμανς πεπνυμενος ἦρχ᾽ αγορεϝεεν
πανθοϝιδης· ͱο γαρ οιος ͱορᾶ προσσῶ και οπισσῶ·
ͱεκτορι δ᾽ ἦεν ͱεταιρος, ιῆ δ᾽ εν νυκτ᾽ εγενοντο·
αλλ᾽ ͱο μεν αρ μυϝθοισιν, ͱο δ᾽ ενχεϊ πολλον ενικα·
ͱο σφιν ͱεϋφρονεων αγορεϝσατο και μετεϝεσπεν·
αμφι μαλα φραδσεσθε, φιλοι· κελομαι γὰρ εγωγε
ϝαστυδε νῦν ιμεναι, μη μιμνεμεν ἦοα διϝαν
ἐν πεδιῶ παρα ναϝσιν· ͱεκας δ᾽ απο τειχεος εσμεν.
ͱοφρα μεν ͱοϝτος ανηρ αγαμεμνονι μηνιϝε διϝῶ,
τοφρα δε ρεϝιτεροι πολεμιδσεμεν ἦσαν αχαιϝοι.
χαιρεσκον γαρ εγωγε θοϝῇσ᾽ επι ναϝσιν ͱιαϝων,
ͱελπομενος ναϝας ͱαιρησεμεν αμφιϝελισσας·
νῦν δ᾽ αινως δεδδοιδκα ποδωκεα πηλεϝιϝῶνα·
ͱοιος εκεινοϝο θυϝμος ͱυπερβιος, ουκ εθελησει
μιμνεμεν εν πεδιῶ, ͱοθι περ τροϝες και αχαιϝοι
εν μεσῶ αμφοτεροι μενος αρεϝος δατεονται.
τον δ᾽ αρ᾽ ͱυποδρα ϝιδων προσεφη κορυθαιϝολος ͱεκτωρ·
πολυδαμαν, συ μεν ουκ ετ᾽ εμοι φιλα ταϝτ᾽ αγορεϝεις,
ͱος κελεαι κατα ϝαστυ ͱαλημεναι αϝτις ιοντας.
η᾽ ουπῶ κεκορησθε ϝεϝελμενοι ενδοθι πυργων;
πριν μεν γαρ πριαμοϝο πολιν μεροπες ανθρωποι
παντες μυϝθεσκοντο πολυχρυσον, πολυχαλκον·
νῦν δε δη εκσαπολῶλε δομων κειμηλια καλα·
πολλα δε δη φρυγιην και μῃονιην ερατεινην
κτηματα περναμεν᾽ ͱικει, επει μεγας ὤδυσατο δσεϝς.
νῦν δ᾽ ͱοτε δη μοι εδωκε κρονοο παϊς ανκυλομητεο
κυϝδος ͱαρεσθ᾽ επι ναϝσι, και αμφ᾽ ͱαλα ϝελϝσαι αχαιϝοϝς,
νηπιε! μηκετι ταϝτα νοηματα φαιν᾽ ενι δηϝμῶ·
ου γαρ τις τροϝων επιπειθσεται· ου γαρ εϝᾶσω.
αλλ᾽ αγεθ᾽, ως αν εγων ϝεσπω, πειθωμεθα παντες.
νῦν μεν δορπον ͱελεσθε κατα στρατον εν τελεεσιν,
και φυλακης μνῆσασθε, και εγρηγορθε ͱεκαστος·
πρῶϊ δ᾽ ͱυπῆοιοι γσυν τευχεσι θωρηχθεντες
ναϝσιν επι γλαφυρῇσιν εγῆρομεν ͱοκσυν αρεϝα.

ει δ' ϝετεον παρα ναϝφιν ανεστη διϝος αχιλλεϝς,
αλγιον, αι κ' εθελητι, τῷ εσσεται· ου μιν εγωγε Σ
φευγσομαι εκ πολεμοϙο δυσϝηχεος, αλλα μαλ' αντην
στησομαι, η κε φεροιτο μεγα κρατος, η κε φεροιμην·
γσυνος ενεϝαλιος, και τε κτανεοντα κατεκτα.
ϝως ϝεκτωρ αγορεϝ'· επι δε τρoϝες κελαδησαν,
νηπιοι! εκ γαρ σφεων φρενας ϝελλετο παλλας αθηνη·
ϝεκτορι μεν γαρ επῄνησαν κακα μητιαοντι,
πολυδαμαντι δ' αρ' ουτις, ϝος εσθλην φραδσετο βουλην.
δορπον επειθ' ελλοντο κατα στρατον· αϝταρ αχαιϝοι
παννυχιοι πατροκλον ανεστοναχοντο γοῶντες·
τοισι δε πηλεϝιδες αδινοϝ εκσῆρχε γοοϙο,
χειρας επ' ανδροφονοϝς θεμενος στηθεσσιν ϝεταιροο,
πυκνα μαλα στοναχων· ϝωστε λῖς ἠΰγενειος,
ϝῷ ρα θ' υπο σκυμνοϝς ελαφηβολος ϝαρπασεν ανηρ
ϝυλϝης εκ πυκινης· ϝο δε τ' αχνυται ϝυστερος ελθων·
πολλα δε τ' ανκε' επηλθε μετ' ανερος ϝιχνι' ερευνων,
ει ποθεν εκσϝευροι· μαλα γαρ δριμυς χολος ϝαιρει.
ϝως ϝο βαρυ στοναχων μετεφῶνεε μυρμιδονεσιν·
ω ποποι! η ρ' ϝαλιον ϝεπος εκβαλον ϝηματι κεινῷ,
θαρσυϝνων ϝηροϝα μενοιτιον εν μεγαροισιν·
φην δε ϝοι εις οποεντα περικλυτον ϝυιον απαγσεεν,
ϝιλϝιον εκπερθσαντα, λαχοντα τε λεϝιδος αισαν.
αλλ' ου δσεϝς ανδρεσι νοηματα παντα τελεϝτᾷ·
αμφω γαρ πεπρῶται ϝομοιην γαιαν ερευθσαι
αϝτοϝ ενι τροϝιῃ· επει ουδε με νοστησαντα
δεχσεται εν μεγαροισι γερων ϝιππηλατα πηλεϝς,
ουδε θετις μητηρ, αλλ' αϝτοϙο γαια καθεχσει.
νῦν δ' επει ὦν, πατροκλε, σεϝ ϝυστερος ειμ' ϝυπο γαιαν,
ου σε πριν κτεριῶ, πριν γ' ϝεκτορος ενθαδ' ενενκαι
τευχεα και κεφαλην, μεγαθυϝμοϙο σεϙο φονεϝος·
δῶδεκα δε προπαροιθε πυρης αποδειροτομησω
τροϝων αγλαϝα τεκνα, σεθεν κταμενοϙο χολῶθενς.
τοφρα δε μοι παρα ναϝσι κορωνισι κεισεαι αϝτως·
αμφι δε σε τροϝιδες και δαρδανιδες βαθυκολποι
κλαϝσονται, νυκτας τε και ϝηματα δακρυχεϝονσαι.
ϝως ϝεσπων, ϝεταροισιν εκεκλετο διϝος αχιλλεϝς
αμφι πυρι στησαι τριποδα μεγαν, ϝοφρα ταχιστα
πατροκλον λοϝεσειαν απο βροτον ϝαιματοεντα.
ϝοι δε λοϝετροχοϝον τριποδ' ϝιστασαν εν πυρι κηλεῷ,
εν δ' αρ' ϝυδωρ εχεϝον, ϝυπο δε χσυλ' εδαϝον ϝελοντες·
γαστρην μεν τριποδος πυρ αμφεπ', εθερμετο δ' ϝυϝδωρ.
αϝταρ επειδη δσεεσσεν ϝυδωρ ενι ϝοινοπι χαλκῷ,
και τοτε δη λοϝεσαν τε, και ἢλειφσαν λιπ' ελαιῷ·
εν δ' ὠτειλας πλῆσαν αλειφατος ϝεννϝωροϙο·
εν λεχεεσι δε θεντες, εϝανῷ λιτ' εκαλυπσαν

ες ποδας εκ κεφαλης· καθυπερθε δε, φαϝρεϊ λεϝκῷ. Σ
παννυχιοι μεν επειτα ποδας ταχυν αμφ᾽ αχιλεϝα
μυρμιδονες πατροκλον ανεστοναχοντο γοῶντες.
ͱηφαιστοο δ᾽ εͱικανε δομον θετις αργυροπεδσα
αφθιτον, αστεροεντα, μεταπρεπε᾽ αθανατοισιν,
χαλκεον, ͱον ρ᾽ αϝτος ποιησατο κυλλοποδιϝων.
τον δ᾽ ͱευρ᾽ ͱιδρῶοντα, ϝελισσομενον περι φυϝσας,
σπευδοντα· τριποδας γαρ ϝεικοσι παντας ετευχεν,
ͱεσταμεναι περι τοιχον ͱεϋσταθεος μεγαροϝο.
χρυσεα δε σφ᾽ ͱυπο κυκλα ͱεκαστῳ πυθμεν᾽ εθῆκεν,
ͱοφρα ͱοι αϝτοματοι θειον δυϝσαιατ᾽ αγῶνα,
ηδ᾽ αϝτις προς δῶμα νεοιατο, θαϝμα ϝιδεσθαι.
ͱοι δ᾽ ητοι τοσον μεν ͱεχον τελος, οϝατα δ᾽ ου πῳ
δαιδαλεα προσεκειτο, τα ρ᾽ ῆρτυ᾽, εκοπτε δε δεσμόϝς.
ͱοφρ᾽ ͱογε ταϝτ᾽ επονεετο ϝιδυιῇσι πραπιδεσιν,
τοφρα ͱοι εγγυθεν ηλθε θεα θετις αργυροπεδσα.
την δ᾽ εϝιδε προμολοντσα χαρις λιπαροκρῆδεμνος,
καλη, την ῶπυιε περικλυτος αμφιγυῆευς,
εν τ᾽ αρα ͱοι φῦ χειρι, ϝεπος τ᾽ εφατ᾽, εκ τ᾽ ονομαδσεν·
τιπτε, θετι τανυπεπλε, ͱικανεις ͱημετερον δῶ,
αιδοιη τε, φιλη τε; παρος γε μεν ουτι θαμιδσεις·
αλλ᾽ ͱεπεο προτερῳ, ͱινα τοι παρ χσεινια θειω.
ͱως αρα φῶνησαντσα προσῷ αγε διϝα θεαϝων·
την μεν επειτα καθεσσεν επι θρονοϝ αργυροͱηλοο,
καλοϝο, δαιδαλεοϝ· ͱυπο δε θρηνυς ποσιν ῆεν·
κεκλετο δ᾽ ͱηφαιστον κλυτοτεχνην, ϝεσπε τε μυϝθον·
ͱηφαιστε, προμολ᾽ ͱῳδε, θετις νυ τι σεϝο χατιδσει.
την δ᾽ ῆμειβετ᾽ επειτα περικλυτος αμφιγυῆευς·
η ρα νυ μοι δδεινη τε και αιδοιη θεος ενδον,
ͱη μ᾽ εσαῶσ᾽, ͱοτε μ᾽ αλγος αφικετο, τηλε πεσοντα,
μητρος εμης ͱιͱοτητι κυνῶπιδος, ͱη μ᾽ εθελησεν
κρυπτσαι χωλον εοντα· τοτ᾽ αν παθον αλγεα θυϝμῳ,
ει μη μ᾽ ευρυνομη τε, θετις θ᾽ υπεδεχσατο κολπῳ.
τῇσι παρ᾽ ͱενναϝετες χαλκεϝον δαιδαλα πολλα,
εν σπεϝεϊ γλαφυρῷ· περι δε ροϝος ωκεανοϝο
αφρῷ μορμυϝρων ρεϝεν ασπετος· ουδε τις αλλος
ϝοιδεεν, ουτε θεων, ουτε θνῆτων ανθρωπων,
αλλα θετις τε, και ευρυνομη ϝισαν, ͱαι μ᾽ εσαῶσαν.
ͱη νῦν ͱημετερον δομον ͱικει· τῷ με μαλα χρη
παντα θετιι καλλιπλοκαμῷ δσαϝαγρια τιϝνεεν.
αλλα συ μεν νῦν ͱοι παραθες χσεινῆϊα καλα,
ͱοφρ᾽ αν εγω φυϝσας αποθειομαι, ͱοπλα τε παντα.
ῆ, και απ᾽ ακμοθετοϝο πελωρ αͱιητον ανεστη,
χωλεϝων, ͱυπο δε κνημαι ροϝοντο ͱαραιαι.
φυϝσας μεν ρ᾽ απανευθ᾽ ετιθεε πυρος, ͱοπλα τε παντα
λαρνακ᾽ ες αργυρεην γσυνελεγσατο, τοισ᾽ επονεετο·

σπογγῳ δ' αμφι προσωπα και αμφω χειρ' απομοργνῦ, Σ.
αFχενα τε στιβαρον, και στηθεα λαχνῆεντα·
δῦ δε χιτῶν'· hελε δε σκηπτρον παχυ· βη δε θυραδσε
χωλεFων· hυπο δ' αμφιπολοι ροFοντο Fανακτι,
χρυσειαι, δσαFῆσι νεFηνιδεσιν FεFικυιαι.
τῆσ' εν μεν νοος εστι μετα φρεσιν, εν δε και αυFδη,
και σθενος, αθανατων δε θεων απο Fεργα Fισαντιν.
hαι μεν hυπαιθα Fανακτος εποιπνυFον· αFταρ hο Fερρων,
πλησιον, ενθα θετις περ, επι θρονοF hιδσε φαFεινοο,
εν τ' αρα hοι φῦ χειρι, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
τιπτε, θετι τανυπεπλε, hικανεις hημετερον δῶ,
αιδοιη τε, φιλη τε; παρος γε μεν ουτι θαμιδσεις.
αυFδα' hο, τι φρονεεις· τελεσαι δε με θυFμος αναγεν.
τον δ' ῆμειβετ' επειτα θετις κατα δακρυ χεFουσα·
hηφαιστ', η' αρα δη τις, hοσαι θεαι εντ' εν ολυμπῳ,
τοσαδ' ενι φρεσ' hεFῆσιν ανεσχετο κηδεα λυγρα,
hοσ' εμοι εκ πασεων κρονιδης δσεFς αλγε' εδῶκεν;
εκ μεν μ' αλλαFων hαλιαFων ανδρι δαμασσεν,
αιFακιδῃ πηλεFι, και ετλῆν ανερος ευνην,
πολλα μαλ' ουκ εθελουσα· hο μεν δη γηραϊ λυγρῳ
κειται ενι μεγαροις FεFαρῆμενος· αλλα δε μοι νῦν.
hυιον επει μοι εδῶκε γενεσθαι τε, τραφεμεν τε,
εκσhοχον hηροFων, hο δ' ανεδραμεν ερνεϊ FεισFος·
τον μεν εγω τρεφσασα, φυτον hως γουFῳ αλοFης,
ναFσιν επιπροεhῆκα κορωνισι FιλFιον εισῳ,
τροFσι μαχησομενον· τον δ' ουχ υποδεχσομαι αFτις
Fοικαδε νοστησαντα, δομον πηλεFιον εισῳ·
hοφρα δε μοι δσωFει και hορᾳ φαFος ῆελιοFο,
αχνυται, ουδε τι hοι δυναμαι χραFσμησαι ιουσα.
τοονεκα νῦν τεFα γουFαθ' ικανομαι, αι κ' εθελῆσθα
υι' εμῳ ῶκυμορῳ δομεν ασπιδα και τρυφαλειαν,
και καλας κνημιδας, επισφυριοισ' αραρυιας,
και θωρηχ'· hα γαρ ῆν hοι, απῶλεσε πιστος hεταιρος,
τροFσι δαμεις· hο δε κειται επι χθονι θυFμον αχεFων.
την δ' ῆμειβετ' επειτα περικλυτος αμφιγυῆεις·
θαρσεε, μη τοι ταFτα μετα φρεσι σῆσι μελοντων.
αι γαρ μιν θανατοFο δυσFηχεος hῶδε δυναιμην
νοσφιν αποκρυπτσαι, hοτε μιν μορος αινος hικανοι·
hως hοι τευχεα καλα παρεσσεται, hοια τις αFτε
ανθρωπων πολυων θαFμασσεται, hος κε Fιδηται.
hως Fεσπων, την μεν λιπεν αFτοF, εβη δ' επι φυFσας·
τας δ' ες πυρ ετρεπσ', εκελεFσε τε Fεργαδσεσθαι·
φυFσαι δ' εν χοFανοισι Fεϊκοσι πασαι εφυFσῶν,
παντοιην hεϋπρηθστον αϋFτμην εκσανhιhεισαι,
αλλοτε μεν σπευδοντι παρεσμεναι, αλλοτε δ' αFτε,
hοπως hηφαιστος τ' εθελοι, και Fεργον ανοιτο.

χαλκον δ' εν πυρ' εβαλλεν ατειρεα, κασσιτερον τε, Σ
χρυσον τιϝμῆεντα, και αργυρον· αϝταρ επειτα
θῆκεν εν ακμοθετῷ μεγαν ακμονα· γεντο δε χειρι
ϝραιστηρα κρατερον, hετερηφι δε γεντο πυραγρην.
ποιεε δε πρῶτιστα σακος μεγα τε, στιβαρον τε,
παντοσε δαιδαλλων, περι δ' αντυγ' εβαλλε φαϝεινην,
τριπλακα, μαρμαρεην, εκ δ' αργυρεον τελαμῶνα·
πεντε δ' αρ' αϝτοϝ' εσαν σακεος πτυχες· αϝταρ εν αϝτῷ
ποιεε δαιδαλα πολλα ϝιδυιῇσι πραπιδεσσιν.
εν μεν γαιαν ετευχσ', εν δ' ουρανον, εν δε θαλασσαν,
ῆελιον τ' ακαμαντα, σεληνην τε πληθουσαν,
εν δε τε τηρεα παντα, τατ' ουρανος εστεφανωτο,
πλεϝιαδας θ', υϝαδας τ', ηδε σθενος ωαριϝῶνος,
αρκτον θ', ην και hαμαγσαν επικλησιν καλεουσιν,
hητ' αϝτοο στρεφεται, και τ' ωαριϝῶνα δοκεϝει·
οιη δ' αμορος εστι λοϝετρων ωκεανοϝο.
εν δε δυω ποιησε πολιας μεροπων ανθρωπων
καλας· εν τῇ μεν ρα γαμοι τ' εσαν, hελλαπιναι τε·
νυμφας δ' εκ θαλαμων δαϝιδων hυπο λαμπομεναϝων
ῆγινεον ανα ϝαστυ· πολυς δ' hυμεναιος ορῶρεεν·
κοϝροι δ' ορχηστηρες εδινεϝον, εν δ' αρα τοισιν
αϝλοι, φορμιγγες τε βοην hεχον· hαι δε γυναικες
hισταμεναι θαϝμαδσον επι προθυροισιν hεκαστη.
λαϝοι δ' ειν αγορῇ εσαν hαθροϝοι· ενθα δε νεικος
ωρῶρεε· δυο δ' ανδρες ενεικεον hεινεκα ποινης
ανδρος αποκταμενοϝ· hο μεν ευχετο παντ' αποδῶναι,
δημῳ πιφαϝσκων· hο δ' αναινετο μηδεν hελεσθαι.
αμφω δ' hιϝεσθην επι ϝιδστορι πειραρ hελεσθαι.
λαϝοι δ' αμφοτερωθεν επηπυυϝον, αμφις αρωγοι·
κηρῦκες δ' αρα λαϝον ερητυϝον· hοι δε γεροντες
hηατ' επι χσεστοισι λιθοισ', hιερῷ ενι κυκλῳ·
σκηπτρα δε κηρῦκων εν χερσ' hεχον ῆεροφώνων·
τοισιν επειτ' ῆϊσσον, αμοιβηδις δ' εδικαδσον.
κειτο δ' αρ' εν μεσσοισι δυο χρυσοϝο ταλαντα,
τῷ δομεν, hος μετα τοισι δικην ιθυντατα ϝεσπῃ.
την δ' hετερην πολιν αμφι δυο στρατοι hηατο λαϝων,
τευχεσι λαμπομενοι· διχα δε σφισ' εϝανδανε βουλη,
ηε διαπραθεειν, η' ανδιχα παντα δασασθαι.
hοι δ' ουπω πειθοντο, λοχῳ δ' hυπεθωρησσοντο.
τειχος μεν ρ' hαλοχοι τε φιλαι, και νηπια τεκνα,
ρυϝατ' εφεσταοτες, μετα δ' ανερες, hοϝς hεχε γηρας.
hοι δ' ισαν· ῆρχε δ' αρα σφιν αρεϝς και παλλας αθηνη,
αμφω χρυσειω, χρυσεια δε ϝεσματ' εϝεσθην,
καλω και μεγαλω συν τευχεσιν, hωστε θεω περ,
αμφις αριδσηλω· λαϝοι δ' hυπολιδσονες ῆσαν.
hοι δ' hοτε δη ρ' εϝικανον, hοθι σφισ' εϝεικε λοχησαι,

εν ποταμῷ, ͱοθι ͱαρδμος εῆν παντεσι βοτοισιν, Σ
ενθ᾽ αρα τοιγ᾽ ͱιδσον, ϝελϝῦμενοι αιθοπι χαλκῷ.
τοισι δ᾽ επειτ᾽ απανευθε δυω σκοποι ͱηατο λαϝων,
δεχμενοι ͱοποτε μηλα ϝιδοιατο και ϝελικας βοϝς.
ͱοι δε ταχα προγενοντο, δυω δ᾽ ͱαμ᾽ ͱεποντο νομεϝες,
τερπομενοι συριγγσι· δολον δ᾽ ουτι προνοησαν.
ͱοι μεν τα προϝιδοντες επεδραμον, ὦκα δ᾽ επειτα
ταμνοντ᾽ αμφι βοϝων αγελας και πωυϝα καλα
αργεννων οϝιων· κτεινον δ᾽ επι μηλοβοτηρας.
ͱοι δ᾽ ͱως ῶν επυθοντο πολυν κελαδον παρα βοϝσιν,
ειραϝων προπαροιθε καθημενοι, αϝτικ᾽ εφ᾽ ιππων
βαντες αϝερσιποδων μετεκιαθον, αιπσα δ᾽ ͱικοντο.
στησαμενοι δ᾽ εμαχοντο μαχην ποταμοϝο παρ᾽ ͱοχθας,
βαλλον δ᾽ αλληλοϝς χαλκηρεσιν ενχειῆσιν.
εν δ᾽ ερις, εν δε κυδοιμος ͱομιλϝεον, εν δ᾽ ολοϝη κηρ,
αλλον δσαϝον ͱεχοντσα νεϝουτατον, αλλον αουτον,
αλλον τεθνῆῶτα κατα μοθον ͱελκε ποδοιϊν·
ϝεσμα δ᾽ ͱεχ᾽ αμφ᾽ ὠμοισι δαφοινεον ͱαιματι φῶτων.
εν δ᾽ ετιθεε νεϝον μαλακην, πιϝειραν αροϝραν,
ευρυιαν, τριπολον· πολλοι δ᾽ αροτηρες εν αϝτῇ
δσευγεα δινεϝοντες ελαστρεϝον ενθα και ενθα.
ͱοι δ᾽ ͱοποτε στρεφσαντες ͱικοιατο τελσον αροϝρης,
τοισι δ᾽ επειτ᾽ εν χερσι δεπας μελιϝηδεος ϝοινοο
δοσκεν ανηρ επιων· τοι δε στρεφσᾶσκον αν᾽ ογμοϝς,
ͱιϝεμενοι νεϝοϝο βαθυιης τελσον ͱικεσθαι·
ͱη δε μελαινετ᾽ οπισθεν, αρηρομενῇ δ᾽ εϝεϝοικεεν,
χρυσειη περ εοντσα· το δη περι θαϝμ᾽ ετετυχτο.
εν δ᾽ ετιθεε τεμενος βαθυλεϝιον· ενθα δ᾽ εριθοι
ͱαμαον, ͱοκσυιας δρεπανας εν χερσιν ͱεχοντες·
δραγματα δ᾽ αλλα μετ᾽ ογμον επῆτριμ᾽ επιπτον εραδσε,
αλλα δ᾽ ͱαμαλλαδετηρες εν ͱελλεδανοισ᾽ εδεοντο.
τρεις δ᾽ αρ᾽ ͱαμαλλοδετηρες εφεστασαν· αϝταρ οπισθεν
παιδες δραγμεϝοντες, εν αγκαλιδεσι φεροντες,
ασπερχες παρϝεχον· βασιλεϝς δ᾽ εν τοισι σιωπῇ
σκηπτρον ͱεχων ͱεστηκε᾽ επ᾽ ογμοϝο γηθοσυνος κεαρ.
κηρῦκες δ᾽ απανευθεν ͱυπο δρυϊ δαιτ᾽ επενοντο,
βοϝν δ᾽ ͱιερεϝσαντες μεγαν αμφεπον· ͱαι δε γυναικες,
δειπνον εριθοισιν, λεϝκ᾽ αλφιτα πολλ᾽ επαλυϝνον.
εν δ᾽ ετιθεε σταφυλῆσι μεγα βριθοντσαν αλοϝην,
καλην, χρυσειην· μελανες δ᾽ ανα βοτρυες ῆσαν·
ͱεστηκεε δε καμαξσι διαμπερες αργυρεῆσιν.
αμφι δε, κυϝανεην καπετον, περι δ᾽ ͱερκος ελασσεν
κασσιτεροο· μια δ᾽ οιη αταρπιτος ῆεν επ᾽ αϝτην,
τῇ νισσοντο φορεϝες, ͱοτε τρυγαοιεν αλοϝην.
παρθενικαι δε και ηϊθεοι, αταλα φρονεοντες,
πλεκτοισ᾽ εν ταλαροισ᾽ εφερον μελιϝηδεα καρπον.

τοισιν δ' εν μεσσοισι παις φορμιγγι λιγειη Σ
ϝιμεροεν κιθαριζε· λινον δ' ϝυπο καλον αειδε
λεπταλεη φωνη· τοι δε ϝρησσοντες ϝαμαρτη
μολπη τ' ιυγμω τε ποσι σκαιροντες ϝεποντο.
εν δ' αγελην ποιησε βοϝων ορθοκραιραϝων·
ϝαι δε βοϝες χρυσοιο τετευχατο, κασσιτεροιο τε·
μυκηθμω δ' απο κοπρου επεσσευοντο νομονδε
παρ ποταμον κελαδοντα, διεκ ϝραδαλον δονακηϝα.
χρυσειοι δε νομηϝες ϝαμ' εστιχαοντο βοϝεσσιν
τεσσαρες, ϝεννεα δε σφι κυνες ποδας αργοι ϝεποντο.
σμερδαλεω δε λεϝοντε δυ' εν πρωτησι βοϝεσσιν
ταυρον ερυγμηλον ϝεχετην· ϝο δε μακρα μεμυκως
ϝελκετο· τον δε κυνες μετ' εκιαθον, ηδ' αιζηοι.
τω μεν αναϝρηξαντε βοϝος μεγαλοιο βοϝειην,
εγκατα και μελαν αιμα λαφυσσετον· τοι δε νομηϝες
αϝτως ενδιεσαν, ταχεας κυνας οτρυνοντες.
ϝοι δ' ητοι δακεειν μεν απετρωπωντο λεϝοντας,
ϝισταμενοι δε μαλ' εγγυς ϝυλακτεον, εκ τ' αλεϝοντο.
εν δε νομον ποιησε περικλυτος αμφιγυηεις
εν καλη βησση μεγαν οϝιων αργενναϝων,
σταθμοϝς τε, κλισιας τε κατηρεφεας, ιδε σηκοϝς.
εν δε χορον ποικιλλε περικλυτος αμφιγυηεις·
ενθα μεν ηιθεοι και παρθενοι αλφεσιβοιαι
ωρχεοντ', αλληλων επι καρπω χειρας εχοντες
των δ' ϝαι μεν λεπτας ϝοθονας ϝεχον, ϝοι δε χιτωνας
ϝεσσαθ' ευνητοϝς, ηκα στιλβοντας ελαιω
ϝοι δ' ϝοτε μεν θρεξασκον επισταμενοισι ποδεσσιν
ρεϝα μαλ', ϝως ϝοτε τις τροχον αρμενον εν παλαμησιν
ϝεζομενος κεραμευς πειρησεται, αι κε θεησιν·
αλλοτε δ' αϝ θρεξασκον επι στιχας αλληλοισιν.
πολλος δ' ϝιμεροεντα χορον περιϝισταθ' ομιλος.
εν δ' ετιθει ποταμοιο μεγα σθενος ωκεανοιο,
αντυγα παρ πυματην σακεος πυκα ποιητοιο.
αϝταρ επει δη τευχε σακος μεγα τε, στιβαρον τε,
τευχσ' αρα ϝοι θωρηκα φαϝεινοτερον πυρος αϝγης·
τευχσε δε ϝοι κορυθα βριαρην κροταφοις αραρυιαν,
καλην, δαιδαλεην· επι δε χρυσεον λοφον ηκε·
τευχσε δε ϝοι κνημιδας εϝανοιο κασσιτεροιο.
αϝταρ επει πανθ' οπλ' εκαμε κλυτος αμφιγυηεις,
μητρος αχιλληϝος θηκε προπαροιθεν αειρας·
ϝη δ', ϝιρηχς ϝως, ϝαλτο κατ' ουλυμπου νιφοεντος,
τευχεα μαρμαιροντα παρ' ϝηφαιστοιο φερουσα.
ηως μεν κροκοπεπλος απ' ωκεανοιο ροϝαων Τ
ωρνυθ', ιν' αθανατοισι φαϝος φεροι, ηδε βροτοισιν·
ϝη δ' ες ναϝας ϝικανε, θεου παρα δωρα φερουσα·
ϝευρε δε πατροκλω περικειμενον ϝον φιλον ϝυιον,

κλαϝοντα λιγεως· πολεες δ' αμφ' αϝτον hεταιροι
μυρονθ'· η δ' εν τοισι παριστατο διϝα θεαϝων, Τ
εν τ' αρα hοι φῦ χειρι, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
τεκνον εμον, τοϝτον μεν εϝᾶσομεν, αχνυμενοι περ,
κεισθαι, επειδη πρῶτα θεων hιοτητ' εδαμασθη·
τυνη δ' hηφαιστοιο παρα κλυτα τευχεα δεχσο,
καλα μαλ', hοι' ου πω τις ανηρ ωμοισ' εφορησεν.
hως αρα φωνησαντσα θεα κατα τευχε' εθηκεν
προσθεν αχιλληϝος· τα δ' ανεβραχε δαιδαλα παντα.
μυρμιδονας δ' αρα παντας hελε τρομος, ουδε τις ετλη
αντην εισϝιδεειν, αλλ' ετρεσαν· αϝταρ αχιλλεϝς
hως ϝειδ', hως μιν μαλλον εδῦ χολος· εν δε hοι οσσε
δδεινον hυπο βλεφαρων, hως ει σελας, εχσεφαϝενθην·
τερπετο δ' εν χειρεσσιν hεχων θεοϝ αγλαϝα δῶρα.
αϝταρ επει φρεσι hῇσι τεταρπετο, δαιδαλα λεϝσσων,
αϝτικα μητερ' hεϝην ϝεπεα πτεροεντα προσηϝδα·
μητερ εμη, τα μεν hοπλα θεος πορεν, hοι' επιϝεικες
ϝεργ' εμεν αθανατων, μηδε βροτον ανδρα τελεσσαι.
νῦν δ' ητοι μεν εγω θωρηχσομαι· αλλα μαλ' αινως
δδειδω, μη μοι τοφρα μενοιτιοϝ αλκιμον hυιον
μυιαι καδδῦσαι κατα χαλκοτυποϝς ωτειλας
ευλας εγγεινωνται, αεικισσωσι δε νεκρον—
εκ δ' αιϝων πεφαται—κατα δε χροα παντα σαπῇη.
τον δ' ημειβετ' επειτα θεα θετις αργυροπεζα·
τεκνον, μη τοι ταϝτα μετα φρεσι σῇσι μελοντων·
τῷ μεν εγω πειρησω αλαλκεμεν αγρια φυϝλα,
μυιας, hαι ρα τε φῶτας αρειφατοϝς κατεδουσιν.
ἠνπερ γαρ κῆται γε τελεσφορον εις ενιαϝτον,
αιϝει τῷδ' εσται χρως εμπεδος, η και αρειων.
αλλα συγ' εις αγορην καλεσας hηρωϝας αχαιϝοϝς,
μηνιν αποϝειπων αγαμεμνονι, ποιμενι λαϝων,
αιψα μαλ' ες πολεμον θωρησσεο, δυσεο δ' αλκην.
hως αρα φωνησαντσα μενος πολυθαρσες ενηκεν·
πατροκλῷ δ' αϝτ' αμβροσιην και νεκταρ ερυθρον
σταχσε κατα ϝρινων, hινα hοι χρως εμπεδος ειη.
αϝταρ hο βη παρα θῖνα θαλασσης διϝος αχιλλεϝς,
σμερδαλεα ϝιϝαχων, ωρσεν δ' hηρωϝας αχαιϝοϝς.
και ρ' hοιπερ το παρος γε νεϝων εν αγῶνι μενεσκον,
hοι τε κυβερνῆται και hεχον hοιηϊα νηϝων,
και ταμιαι παρα νηϝσιν εσαν, σιτοιο δοτηρες·
και μην hοι τοτε γ' εις αγορην ισαν, hουνεκ' αχιλλεϝς
εχσεφανη, δηρον δε μαχης επεπαϝτ' αλεγεινης.
τω δε δυω σκαζοντ' εβατην αρεϝος θεραποντε,
τυδειδης τε μενεπτολεμος, και διϝος hοδυσσεϝς,
εγχει ερειδομενω· ετι γαρ hεχον hελκεα λυγρα·
καδ δε μετα πρωτῃ αγορῇ hιζοντο κιοντες.

αFταρ ὁ δεFτατος ηλθε Fαναξ ανδρων αγαμεμνων Τ
Fελκος Fεχων· και γαρ τον ενι κρατερη Fυσμινη
ουτα καFων αντηνοριδης χαλκηρεϊ δορFι.
αFταρ επειδη παντες Fαολλιϝεσθησαν αχαιFοι,
τοισι δ' ανFισταμενος μετεφη ποδας ωκυς αχιλλευς·
Fατρειδη, η αρ τι τοδ' αμφοτεροισιν αρειον
επλετο, σοι και εμοι· ὁτε νωϊ περ, αχνυμενω κεαρ,
θυμοβορω εριδι μενεηναμεν Fεινεκα κωρης;
την οφελ' εν ναFεσσι κατακταμεν αρτεμις ιω,
Fηματι τω, ὁτ' εγων Fελομην λυρνησσον ολεσσας·
τω κ' ου τοσσοι αχαιFοι οδαξ Fελον ασπετον ουδας,
δυσμενεων ὑπο χερσιν, εμεF απομηνισαντος.
Fεκτορι μεν και τρωFεσσι το κερδιον· αFταρ αχαιFους
δηρον εμης και σης εριδος μνησεσθαι οιFω.
αλλα τα μεν προτετυχθαι εασομεν, αχνυμενοι περ,
θυFμον ενι στηθεσσι φιλον δαμασαντες αναγκη.
νυν δ' ητοι μεν εγω παFω χολον, ουδε τι με χρη
ασκελεως αιFει μενεαινεμεν· αλλ' αγε θασσον
οτρυFνον πολεμονδε καρηκομοωντας αχαιFους·
Fοφρ' ετι και τροFων πειρησομαι αντιος ελθων,
αι κ' εθελωντ' επι ναFσιν Fιαυεεν· αλλα τιν' οιFω
ασπασιως αFτων γονυ καμψεμεν, ὁς κε φυγησιν
δαFιοF εκ πολεμοιο Fυπ' εγχεος Fημετεροιο.

Fως εφαθ'· οι δ' εχαρησαν Fευκνημιδες αχαιFοι.
τοισι δε και μετεFειπε Fαναξ ανδρων αγαμεμνων·

ω φιλοι, Fηρωες δαναοι, θεραποντες αρεFος,
Fεσταοτος μεν καλον ακουεμεν, ουδε FεFοικεν
Fυββαλλεεν· χαλεπον γαρ, επισταμενω περ εοντι.
ανδρων δ' εν πολλω Fομαδω πως κεν τις ακουσαι,
η Fεσποι; βλαβεται δε λιγυς περ εων αγορεFτης.
πηλεFιδη μεν εγων ενδειξομαι· αFταρ οι αλλοι
σουνθεσθ', αργειFοι, μυθον θ' ευ γνωτε Fεκαστος.
πολλακι δη μοι τουτον αχαιFοι μυθον ειπον,
και τε με νεικειεσκον· εγω δ' ουκ αιτιος ειμι,
αλλα ζευς, και μοιρα, και ηεροφοιτις εριννυς.
αλλ' επει ηFασαμην, και μευ φρενας εξελετο ζευς,
αψ εθελω αρεσαι, δομεναι τ' απερειστ' αποινα.
αλλ' ορσευ πολεμονδε, και αλλους ορνυθι λαFους.
δωρα δ' εγων ὁδε παντα παρασχεμεν, ὁσσα τοι ελθων
χθιζος ενι κλισιησιν ὑπεσχετο διFος οδυσσευς.
ει δ' εθελεις, επιμεινον, επειγομενος περ αρεFος·
δωρα δε τοι θεραποντες, εμης παρα ναFος ελοντες,
Fοισουσ', οφρα Fιδηαι, ὁ τοι μενοFεικεα δωσω.

τον δ' απαμειβομενος προσεφη ποδας ωκυς αχιλλευς·
ατρεFιδη κυδιστε, Fαναξ ανδρων αγαμεμνον,
δωρα μεν, αι κ' εθελησθα, παρασχεμεν, ως επιFεικες

ϝ' ϝεχεμεν, παρα σοι· νυν δε μνησωμεθα χαρμης Τ
αιψα μαλ'· ου γαρ χρη κλοτοπευεμεν ενθαδ' εοντας
ουδε διατριβεμεν· ετι γαρ μεγα ϝεργον αρεκτον·
ϝως κε τις αϝτ' αχιληϝα μετα πρωτοισι ϝιδηται
εγχεϊ χαλκειῳ τρωων ολεκοντα φαλαγγας.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις οδυσσευς·
μηδ' ϝοϝτως, αγαθος περ εων, θεοϝεικελ' αχιλλευ,
νηστιας οτρυνε προτι ϝιλϝιον υιας αχαιϝων
τρωϝσι μαχησομενους· επει ουκ ολιγον χρονον εσται
φυλοπις, ευτ' αν πρωτον ϝομιλησωσι φαλαγγες
ανδρων, εν δε θεος πνευσῃ μενος αμφοτεροισιν.
αλλα πασασθαι ανωχθι θοϝῃς' επι νηυσιν αχαιϝους
σιτοιο και ϝοινοιο· το γαρ μενος εστι και αλκη.
ου γαρ ανηρ προπαν ημαρ ες ηελιον καταδυντα
ακμηνος σιτοιο δυνησεται αντα μαχεσθαι·
ειπερ γαρ θυμῳ γε μενοιναϝει πολεμιζειν,
αλλα τε λαθρῃ γυια βαρυνεται, ηδε κιχανει
διψα τε και λιμος, βλαβεται δε τε γουνατ' ιοντι.
ϝος δε κ' ανηρ, ϝοινοιο κορεσσαμενος και εδωδης,
ανδρεσι δυσμενεεσσι πανϝημεριος πολεμιζῃ,
θαρσαλεον νυ ϝοι ητορ ενι φρεσιν, ουδε τι γυια
πριν καμνει πριν παντας ερωϝησαι πολεμοιο.
αλλ' αγε, λαϝον μεν σκεδασον, και δειπνον ανωχθι
ϝοπλεσθαι· τα δε δωρα ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων
ϝοισετω ες μεσσην αγορην, ϝινα παντες αχαιϝοι
οφθαλμοισι ϝιδωσι, συ δε φρεσι σῃσιν ιανθῃς.
ομνυετω δε τοι ϝορκον εν αργειϝοισιν αναστας,
μη ποτε της ευνης επιβημεναι ηδε μιγηναι·
και δε σοι αϝτῳ θυμος ενι φρεσιν ϝιλαϝος εστω.
αϝταρ επειτα σε δαιτι ενι κλισιῃς' αρεσασθω
πιϝειρῃ, ϝινα μη τι δικης επιδεϝες εχῃσθα.
ατρεϝιδη, συ δ' επειτα δικαιοτερος και επ' αλλῳ
εσσεαι· ου μεν γαρ τι νεμεσσητον βασιληϝα
ανδρ' απαρεσσασθαι, ϝοτε τις προτερος χαλεπηνῃ.
τον δ' αϝτε προσεϝειπε ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων·
χαιρω σευ, λαερτιαδη, τον μυθον ακουσας·
εν μοιρῃ γαρ παντα διϝικεο και κατελεξας.
ταϝτα δ' εγων εθελω ομοσαι, κελεται δε με θυμος,
ουδ' επιορκησω προς δαιμονος· αϝταρ αχιλλευς
μιμνετω αϝθι τεϝος, και επειγομενος περ αρηϝος·
μιμνετε δ' αλλοι παντες αϝολλεες, ϝοφρα κε δωρα
εκ κλισιης ελθῃσι, και ϝορκια πιστα ταμωμεν.
σοι δ' αϝτῳ τοδ' εγων επιτελλομαι ηδε κελευω·
κριναμενος κουρητας αριστηϝας παναχαιϝων,
δωρα δ' εμης παρα νηϝος ενεικεμεν, ϝοσσ' αχιληϝι
χθιζον υπεστημεν δωσειν, αγεμεν τε γυναικας.

ταλθυβιος δε μοι ωκα κατα στρατον ευρυν αχαιϝων
καπρον ͱετοιμασατω ταμεειν διι τ', ηελιω τε.
τον δ' απαμειβομενος προσεϝεφη ποδας ωκυς αχιλλευς·
ατρεϝιδη κυϝδιστε, ϝαναξ ανδρων αγαμεμνον,
αλλοτε περ και μαλλον οφελλετε ταϝτα πενεσθαι,
ͱοπποτε τις μεταπαϝσωλη πολεμοιο γενηται,
και μενος ου τοσον ηισιν ενι στηθεσσιν εμοισιν·
νυν δ' ͱοι μεν κεαται δεδαϊγμενοι, ͱους εδαμασσεν
ͱεκτωρ πριαμιδης, ͱοτε ϝοι ζευς κυϝδος εδωκεν·
ͱυμεες δ' ες βρωτυν οτρυϝνετον· η τ' αν εγωγε
νυν μεν ανωγοιμι πτολεμιζεμεν ͱυιας αχαιϝων
νηστιας, ακμηνους· ͱαμα δ' ηελιω καταδυντι
τευχσεσθαι μεγα δορπον, επην τιϝσαιμεθα λωβην.
πριν δ' ουπως αν εμοιγε φιλον κατα λαιμον ιειη
ου ποσις, ουδε βρωσις, ͱεταιροϝο τεθνηωτος,
ͱος μοι ενι κλισιη δεδαϊγμενος ͱοξεϊ χαλκω
κειται, ανα προθυρον τετραμμενος· αμφι δ' ͱεταιροι
μυϝρονται· τα μοι ουτι μετα φρεσι ταϝτα μεμηλεν,
αλλα φονος τε, και ͱαιμα, και αργαλεος στονος ανδρων.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις οδυσσευς·
ω αχιλεϝ, πηλεϝος ͱυϊ, μεγα φερτατ' αχαιϝων,
κρεισσων εσσ' εμεθεν και φερτερος ουκ ολιγον περ
εγχει, εγω δε κε σεϝο νοηματι γε προβαλοιμην
πολλον· επει προτερος γενομην, και πλειονα ϝοιδα·
τω τοι επιτλητω κραδιη μυϝθοισιν εμοισιν.
αιψα τε φυϝλοπιδος πελεται κορος ανθρωποισιν,
ͱηστε πλειστην μεν καλαμην χθονι χαλκος εχευεν·
ͱαμητος δ' ολιγιστος, επην κλινησι ταλαντα
ζευς, ͱοστ' ανθρωπων ταμιης πολεμοιο τετυκται.
γαστερι δ' ουπως εστι νεκυν πενθησαι αχαιϝους·
λιϝην γαρ πολλοι και επητριμοι ͱηματα παντα
πιπτουσιν· ποτε κεν τις αναπνευσειε πονοιο;
αλλα χρη τον μεν καταθαπτεμεν, ͱος κε θανησιν,
νηλεα θυϝμον εχοντας, επ' ηματι δακρυϝσαντας·
ͱοσσοι δ' αν πολεμοιο περι στυγεροιο λιπωνται,
μεμνησθαι ποσιος και εδητυος, ͱοφρ' ετι μαλλον
ανδρεσι δυσμενεεσι μαχωμεθα νωλεμες αιϝει.
η, και νεστορος ͱυιας οπασσατο κυϝδαλιμοιο,
φυϝλεϝιδην τε μεγητα, θοαντα τε, μηριονην τε,
και κρεϝοντιαδην λυκομηδεα, και μελανιππον·
βαν δ' ιμεν ες κλισιην αγαμεμνονος ατρεϝιδαϝο.
αϝτικ' επειθ' αμα μυϝθος εην, τετελεστο δε ϝεργον.
ͱεπτα μεν εκ κλισιης τριποδας φερον, ͱους ϝοι ͱυπεστη,
αιθωνας δε λεβητας ϝεικοσι, δωδεκα δ' ͱιππους·
εκ δ' αγον αιψα γυναικας αμυμονα ϝεργα ϝιδυιας
ͱεπτ', αταρ ͱογδοατην βρισηιδα καλλιπαρηον.

χρυσοFο δε στησας Fοδυσευς δεκα παντα ταλαντα,
ἠρχ', hαμα δ' αλλοι δωρ' εφερον κουρητες αχαιFων·
και τα μεν εν μεσσῃ αγορῃ θεσαν· αν δ' αγαμεμνων
hιστατο· ταλθυβιος δε, θεῳ εναλιγκιος αυδην,
καπρον hεχων εν χερσι παριστατο ποιμενι λαFων.
ατρεFιδης δε Fερυσσαμενος χειρεσσι μαχαιραν,
hη hοι παρ χσιφεος μεγα κουλεον αιFεν αωρτο,
καπροο απο τριχας αρχσαμενος, διFι χειρας ανασχων,
ευχετο· τοι δ' αρα παντες επ' αυτοφιν hειατο σιγῃ
αργειFοι κατα μοιραν ακουFοντες βασιληFος.
ευχσαμενος δ' αρ' Fειπε, Fιδων εις ουρανον ευρυν·
Fιστω νῦν ζευς πρωτα, θεων hυπατος και αριστος,
γη τε, και ἠελιος, και ερινυες, hαιθ' υπο γαιαν
ανθρωποFς τιFνυνθ', hοστις κ' επιhορκον ομοσσῃ,
μη μεν εγω κοFρῃ βρισηFιδι χειρ' επενεικα,
ουτ' ευνης προφασιν κεχρημενος, ουτε τεο αλλοο·
αλλ' εμεν' απροτιμαστος ενι κλισιῃσιν εμῃσιν.
ει δε τι τωνδ' επιhορκον, εμοι θεοι αλγεα δοιεν
πολλα μαλ', hοσσα διδουσ', hοστις σφ' αλιτηται ομοσσας.
ἠ, και απο στομαχον καπροο ταμε νηλεFι χαλκῳ·
τον μεν ταλθυβιος πολιης hαλος ες μεγα λαιτμα
ριπτσ' επιδινεFσας, βοσιν hιχθυσιν· αυταρ αχιλλευς
ανστας αργειFοισι φιλοπτολεμοισι μετηυδα·
ζευ πατερ, η μεγαλας αταFας ανδρεσσι διδοισθα!
ουκ αν δη ποτε θυFμον ενι στηθεσσιν εμοισιν
ατρεFιδης ωρινε διαμπερες, ουδε κε κοFρην
ἠγεν, εμεF' αFεκοντος, αμηχανος· αλλα ποθι ζευς
ηθελ' αχαιFοισιν θανατον πολεεσσι γενεσθαι.
νῦν δ' ερχεσθ' επι δειπνον, hινα χσυναγωμεν αρηFα.
hως αρ' εφωνησεν· λυFσεν δ' αγορην αιπσηρην·
hοι μεν αρ' εσκιδναντο hεFην επι ναFα hεκαστος·
δωρα δε μυρμιδονες μεγαλητορες αμφεπενοντο,
βαν δ' επι ναFα φεροντες αχιλληFος θειοιο.
και τα μεν εν κλισιῃσι θεσαν, καθισαν δε γυναικας·
hιππoFς δ' εις αγελην ελασαν θεραποντες αγαFοι.
αFτον δ' αμφι γεροντες αχαιFων ἠγερεθοντο,
λισσομενοι δειπνησαι· hο δ' ἠρνειτο στεναχιζων·
λισσομαι, ει τις εμοιγε φιλων επιπειθεθ' εταιρων,
μη με πριν σιτοιο κελευετε μηδε ποτητος
hαδσασθαι φιλον ητορ, επει μ' αχος αινον hικανει·
δυντα δ' ες ἠελιον μενεω, και τλησομαι εμπης.
hως Fειπων αλλοFς μεν απεσκεδασεν βασιληFας·
δοιω δ' ατρεFιδα μενετην, και διFος Fοδυσσευς,
νεστωρ, ιδομενευς τε, γερων θ' hιππηλατα φοινιχς,
τερποντες πυκινως ακαχημενον· ουδε τι θυμῳ
τερπετο, πριν πολεμοο στομα δυμεναι hαιματοFεντος.

μνησαμενος δ' hαδινως ανενεικατ', εφωνησεν τε · Τ
η ρα νυ μοι ποτε και συ, δυσαμμορε, φιλταθ' εταιρων, 315
αὐτος ενι κλισιῃ λαFρον παρα δειπνον εθηκας ·
αιψα και οτραλεως, hοποτε σπερχοιατ' αχαιFοι
τρωFσιν εφ' ιπποδαμοισι φερειν πολυδακρυν αρηFα
νυν δε συ μεν κεισαι δεδαFιγμενος · αυταρ εμον κηρ
ακμηνον ποσιος και εδητυος, ενδον εοντων, 320
σῃ ποθῃ · ου μεν γαρ τι κακωτερον αλλο παθοιμι,
ουδ' ει κεν τοFο πατρος αποφθιμενοFο πυθοιμην,
hος ποFο νυν φθιFῃ τερενα κατα δακρυFα λειβει
χητεϊ τοιοFοδ' hυιος · hο δ' αλλοδαπῳ ενι δημῳ
hεινεκα ριγεδανης hελενης τρωFεσιν πολεμιζει · 325
hως εφατο κλαιFων · επι δε στεναχοντο γεροντες, 338
μνησαμενοι τα hεκαστος ενι μεγαροισιν ελειπον. 339
hως δ' hοτε ταρφειαι νιφαδες διος εκποτεονται, 357
ψυFχραι hυπο ριπης αιθρηγενεος βορεαFο ·
hως τοτε ταρφειαι κορυθες, λαμπρον γανοωσαι,
ναFων εκφορεοντο, και ασπιδες ομφαλοεσσαι, 360
θωρηκες τε κραταιγυαλοι, και μειλινα δορFα ·
αιγλη δ' ουρανον hικ', εγελασσε δε παντα περι χθων
χαλκοF hυπ' αστεροπης · hυπο δε κτυπος ωρνυτο ποσσιν
ανδρων · εν δε μεσοισ' εκορυσσετο διFος αχιλλεFς. 364
κνημιδας μεν πρωτα περι κνημῃσιν εθηκεν 369
καλας, αργυρεοισιν επισφυριοισ' αραρυιας · 370
δεFτερον αF θωρηκα περι στηθεσσιν εδυFνεν ·
αμφι δ' αρ' ωμοισιν βαλετο ξιφος αργυροFηλον,
χαλκεον · αFταρ επειτα σακος μεγα τε, στιβαρον τε,
hελλετο, τοο δ' απανευθε σελας γενετ', ηυτε μηνης.
hως δ' hοτ' αν εκ ποντοFο σελας ναFτῃσι φανηῃ, 375
καFομενοFο πυρος, το δε καFεται hυψοθ' ορεσφιν,
σταθμῳ εν οιοπολῳ · τοFς δ' ουκ εθελοντας αελλαι
ποντον εφ' ιχθυοεντα φιλων απανευθε φεροντιν ·
hως απ' αχιλλεFος σακεος σελας αιθερ' hικανεν
καλοFο, δαιδαλεοο · περι δε τρυφαλειαν αFηρας 380
κρατι θετο βριαρην · hη δ', αστηρ hως, απελαμπεν. 381
πειρηθη δε hεF αFτοF εν εντεσι διFος αχιλλεFς, 384
ει hοι εφαρμοσσειε, και εντρεχοι αγλαFα γυια · 385
τῳ δ' αFτε πτερ' εγιγνετ', αFειρε δε ποιμενα λαFων. 386
hιπποFς δ' αFτομεδων τε και αλκιμος αμφιεποντες 392
δσευγνυον, αμφι δε καλα λεπαδν' εσαν · εν δε χαλινοFς
γαμφηλῃσ' εβαλον, κατα δ' hηνι' ετηναν οπισσω
κολλητον ποτι διφρον · hο δε μαστιγα φαFεινην 395
χειρι λαβων αραρυιαν εφ' ιπποιιν ανορεFσεν
αFτομεδων · οπιθεν δε κορυσσαμενος βη αχιλλεFς. 397
hως hοι μεν παρα ναFσι κορωνισι θωρησσοντο Υ
αμφι σε, πηλεFος hυιε, μαχης ακορητον, αχαιFοι ·

τρωFες δ' αυθ' ετερωθεν επι θρωσμωι πεδιοιο·
ζευς δε θεμιστ' εκελευσε θεοFς αγορηνδε καλεσσαι
κρᾶτος απ' ολυμποιο πολυπτυχοFο· hηδ' αρα παντη
φοιτησαντ' εκελευσε διος προς δῶμα νεεσθαι.
ουτε τις οῦν ποταμων απεην, νοσφ' ωκεανοιο,
ουτ' αρα νυμφαFων, hαιτ' αλσεα καλα νεμονται,
και πηγας ποταμων, και πισεα ποιηεντα.
ελθοντες δ' ες δῶμα διος νεφεληγερεταFο,
χσεστῆσ' αιθουσῆσιν εFιζανον, hας διι πατρι
hηφαιστος ποιησε Fιδυιῆσι πραπιδεσσιν.
hως hοι μεν διος ενδον αγηγερατ'· ουδ' ενοσιχθων
νηκουστησε θεας, αλλ' εξ hαλος ηλθε μετ' αFτοFς,
hιζε δ' αρ' εν μεσσοισι, διος δ' εξειρετο βουλην·
τιπτ' αFτ', αργικεραυνε, θεοFς αγορηνδ' εκαλεσσας;
η τι περι τρωFων και αχαιFων μερμηριζεις;
των γαρ νῦν αγχιστα μαχη πολεμος τε δεδηεν.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα ζευς·
εγνως, εννοσιγαιε, εμην εν στηθεσι βουλην,
hων hενεκα συναγειρα· μελουσι μοι, ολλυμενοι περ.
αλλ' ητοι μεν εγω μενεω πτυχοσ' ολυμποιο
hημενος, ενθ' hορεων φρενα τερψομαι· hοι δε δη αλλοι
ερχεσθ', hοφρ' αν hικησθε μετα τρωFας και αχαιFους·
αμφοτεροισι δ' αρηγετ', οπῆ νοος εστιν hεκαστου.
ει γαρ αχιλλευς οιος επι τρωFεσσι μαχειται,
ουδε μινυνθ' hεχσουσι ποδωκεα πηλειFωνα.
και δε τε μιν και προσθεν hυποτρομεεσκον hορωντες·
νῦν δ', hοτε δη και θυμον hεταιροFο χωεται αινως,
δδειδω, μη και τειχος hυπερ μορον εχσαλαπαχσῃ.
hως εφατο κρονιδης, πολεμον δ' αλιαστον εγειρεν.
βαν δ' ιμεναι πολεμονδε θεοι, διχα θυμον hεχοντες·
hηρη μεν μετ' αγῶνα νεFων και παλλας αθηνη,
ηδε ποσειδαFων γαιηFοχος, ηδ' εριουνης
hερμειας, hος ενι φρεσι πευκαλιμῆσ' κεκασται·
hηφαιστος δ' hαμα τοισ' ηιε, σθενεϊ βλεμεαινων,
χωλεFων, hυπο δε κνημαι ρωFοντο αραιαι.
ες δε τρωFας αρεFς κορυθαιFολος· αFταρ hαμ' αFτῳ
φοιβος ακερσεκομης, ηδ' αρτεμις hιοχεαιρα,
ληιτω τε, χσανθος τε, φιλομειδης τ' αφροδιτη.
hεFος μεν ρ' απανευθε θεοι θνητων εσαν ανδρων,
τεFος αχαιFοι μεν μεγ' εκυδανον, hουνεκ' αχιλλευς
εκσεφανη, δηρον δε μαχης επεπαυτ' αλεγεινης·
τρωFας δε τρομος αινος hυπηλυθε γυια hεκαστον,
δεδδιοτας, hοθ' ορῶντο ποδωκεα πηλειFωνα
τευχεσι λαμπομενον, βροτολοιγῳ Fισον αρεFι.
αFταρ επει μεθ' ομιλον ολυμπιοι ηλυθον ανδρων,
ὦρτο δ' ερις κρατερη, λαοσσοος· αFε δ' αθηνη,

ϝαυτσ' ͱοτε μεν παρα ταφρον ορυκτην, τειχεος εκτος,
αλλοτ' επ' ακταϝων εριδουπαων μακρον αϝυϝτεσκ'·
αυϝε δ' αρεϝς ͱετερωθεν, ερεμνῃ λαιλαπι ϝεισϝος,
ͱοκσυ κατ' ακροτατης πολιος τρωϝεσσι κελευων,
αλλοτε παρ σιμοεντι θεϝων επι καλλικολωνῃ.
ͱως τοϝς αμφοτεροϝς μακαρες θεοι οτρυϝνοντες
γσυνβαλον, εν δ' αϝτοισ' εριδα ϝρηγνυντο βαρειαν.
δδεινον δ' εβροντησε πατηρ ανδρων τε θεων τε
ͱυπσοθεν· αϝταρ ενερθε ποσειδαϝων ετιναχσεν
γαιαν απειρεσιην, ορεων τ' αιπεινα καρηνα.
παντες δ' εσειοντο ποδες πολυπιδακος ιδης,
και κορυφαι, τρωϝων τε πολις, και ναϝες αχαιϝων.
εδδειδσεν δ' ͱυπενερθε ϝαναχς ενερων, αϝιδωνεϝς,
δδειδσανς δ' εκ θρονοϝ ͱαλτο, και εϝιϝαχεν, μη ͱυπερθεν
γαιαν αναϝρηγσειε ποσειδαϝων ενοσιχθων,
ϝοικια δε θνητοισι και αθανατοισι φανειη
σμερδαλε', ευρωεντα, τα τε στυγεουσι θεοι περ.
ͱως ͱοι μεν θεοι αντα θεων ισαν· αϝταρ αχιλλεϝς
ͱεκτορος αντα μαλιστ' ελιλαϝετο δυϝναι ͱομιλϝον
πριαμιδεο· τοο γαρ ρα μαλιστα ͱε θυϝμος ανωγεν
ͱαιματος ͱαδσαι αρεϝα, ταλαυρινον πολεμιστην.
αινειαν δ' ιθυς λαϝοσσοϝος ωρσεν απολλων
αντια πηλεϝιϝωνος, ενͱηκε δε ͱοι μενος ηυ·
υιιϊ δε πριαμοϝο λυκαϝονι ϝεισδατο φωνην· 81
αινεια, τρωϝων βουληφορε, ποο τοι απειλαι 83
ͱας τρωϝων βασιλεϝσιν ͱυπεσχεο ϝοινοποταδσων,
πηλεϝιδαϝ' αχιλεϝος εναντιβιον πολεμιδσειν;
τον δ' αϝτ' αινειας απαμειβομενος προσεϝειπεν·
πριαμιδη, τι με ταϝτα και ουκ εθελοντα κελεϝεις,
αντια πηλεϝιϝωνος ͱυπερθυμοϝο μαχεσθαι;
ου μεν γαρ νυν πρωτα ποδωκεος αντ' αχιλεϝος
στησομαι, αλλ' ηδη με και αλλοτε δορϝι φοβησεν,
εκς ιδης, ͱοτε βοϝσιν επηλυθεν ͱημετερῃσιν,
περθσε δε λυρνησον και πηδασον· αϝταρ εμε δσεϝς
ρυϝσατο, ͱος μοι επωρσε μενος λαιπσηρα τε γουϝα.
η κ' εδαμην ͱυπο χερσιν αχιλλεϝος και αθηνης,
ͱη ͱοι προσθεν ιοντσ' ετιθεε φαϝος, ηδ' εκελεϝεν
ενχεϊ χαλκειῳ λελεγας και τρωϝας ενͱαιρεεν.
τῳ ουκ εστ' αχιλεϝος εναντιον ανδρα μαχεσθαι·
αιϝει γαρ παρα ͱεις γε θεων, ͱος λοιγον αμυϝνει.
και δ' αλλως τοϝογ' ιθυ βελος πετετ', ουδ' απολληγει,
πριν χροος ανδρομεοϝο διελθεμεν· ει δε θεος περ
ϝεισϝον τηνειεν πολεμοο τελος, ου κε με ρεϝα
νικησει', ουδ' ει παγχαλκεος ευχεται ειναι.
τον δ' αϝτε προσεϝεειπε ϝαναχς, διος ͱυιος, απολλων·
ͱηρως, αλλ' αγε και συ θεοισ' αιϝειγενετῃσιν

ευχεο· και δε σε φαντι διος κοFρης αφροδιτης 105
εκγεγαμεν, κεινος δε χερειονος εκ θεοF εστιν. Υ
Fη μεν γαρ διος εστ', ηδ' εξ Fαλιοιο γεροντος.
αλλ' ιθυς φερε χαλκον ατειρεα, μηδε σε παμπαν
λευγαλεοισι Fεπεεσσιν αποτρεπετω και αρειῃ.
Fως Fεσπων εμπνευσε μενος μεγα ποιμενι λαFων· 110
βη δε δια προμαχων, κεκορυθμενος αιθοπι χαλκῳ. 111
των δ' Fαπαν επλησθη πεδιον, και ελαμπετο χαλκῳ 156
ανδρων ηδ' Fιππων· καρκαιρε δε γαια ποδεσσιν
ορνυμενων Fαμυδις· δυο δ' ανερες εξοχ' αριστοι
ες μεσον αμφοτερων συνιτην, μεμαFοτε μαχεσθαι,
αινειας τ' αγχισιαδης, και διFος αχιλλεFς. 160
αινειας δε πρωτος απειλησας εβεβηκεεν,
νευσταζων κορυθι βριαρῃ· αταρ ασπιδα θοFριν
προσθεν Fεχε στερνοιF, τινασσε δε χαλκεον εγχος.
πηλεFιδης δ' Fετερωθεν εναντιον ωρτο, λεFων Fως
σιντης, Fοντε και ανδρες αποκταμεναι μεμαFασιν, 165
αγρομενοι, πας δημος· Fο δε πρωτον μεν ατιζων
ερχεται, αλλ' Fοτε κεν τις αρεFιθοFων αιζηων
δορFι βαλητ', εαλη τε χανων, περι τ' αφρος οδοντας
γιγνεται, εν δε τε Fοι κραδιῃ στενει αλκιμον ητορ,
ουρῃ δε πλευρας τε και ισχια αμφοτερωθεν 170
μαστιεται, FεFα δ' αFτον εποτρυFνει μαχεσασθαι·
γλαFκιαων δ' ιθυς φερεται μενει, ην τινα πεφνῃ
ανδρων, η' αFτος φθιεται πρωτῳ εν Fομιλῳ·
Fως αχιλεF' ωτρυFνε μενος και θυFμος αγηνωρ
αντιον ελθεμεναι μεγαλητορος αινειαFο. 175
Fοι δ' Fοτε δη σχεδον ησαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
τον προτερος προσεFεσπε ποδαρκης διFος αχιλλεFς·
αινεια, τι συ, τοσσον Fομιλοιο πολλον επελθων
εστης; η σεγε θυFμος εμοι μαχεσασθαι ανωγει; 179
ηδη μεν σεγε φημι, και αλλοτε δορFι φοβησα. 187
η ου μεμνεαι, Fοτε περ σε βοFων απο μουνον εοντα
σσεFσα κατ' ιδαιων ορεων ταχεεσσι ποδεσσιν
καρπαλιμως; τοτε δ' ουτι μεταFροπαλιζεο φευγων· 190
ενθεν δ' ες λυρνησον Fυπεκφυγες· αFταρ εγω την
περθα, μεθορμηθεις συν αθηνῃ και διF πατρι. 192
τον δ' αF τ' αινειας απαμειβετ', εφωνησεν τε· 199
πηλεFιδη, μη δη με Fεπεσσι γε, νηπυτιον Fως, 200
Fελπεο δειδιξεσθαι· επει σαφα Fοιδα και αFτος
ημεν κερτομιας ηδ' αισυλα μυFθησασθαι.
Fιδμεν δ' αλληλων γενεην, Fιδμεν δε τοκεFας,
προκλυτ' ακοFοντες Fεπεα θνητων ανθρωπων. 204
η ρα, και εν δεινῳ σακει ηλασε χαλκεον εγχος, 259
σμερδαλεῳ· μεγα δ' αμφι σακος μυκε δορFος ακωκῃ. 260
πηλεFιδης δε σακος μεν απο Fεθεν χειρι παχειῃ

εσχετο, ταρβησανς· φατο γαρ δολιχοσκιον εγχος
ρεϝα διελθεμεναι μεγαλητορος αινειαϝο·
νηπιος! ουδ' ενοησε κατα φρενα και κατα θυϝμον,
ͱως ου ρεϝιδι' εστι θεων ερικυδεα ϝεργα
ανδρεσι γε θνῆτοισι δαμῆμεναι, ουδ' ͱυποϝειχεεν.
ουδε τοτ' αινειαϝο δαϊφρονος οβριμον εγχος
ϝρῆγσε σακος· χρυσος γαρ ερυκακε, δῶρα θεοϝο.
δεϝτερος αϝτ' αχιλεϝς προϝιϝεε δολιχοσκιον εγχος,
και βαλεν αινειαϝο κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην,
αντυγ' ͱυπο πρῶτην, ͱῆ λεπτοτατος θεϝε χαλκος·
λεπτοτατη δ' επεῆν ϝρῖνος βοϝος· ͱη δε δια προ
πηλιας ῆϝιχσεν μελιη, λακε δ' ασπις ͱυπ' αϝτης.
αινειας δ' εϝαλη, και απο ͱεθεν ασπιδ' ανεσχεν
δδειδσανς· εγχειη δ' αρ' ͱυπερ νωτοϝ ενι γαιῃ
εστη ͱιϝεμενη, δια δ' αμφοτεροϝς ͱελε κυκλοϝς
ασπιδος αμφιβροτης· ͱο δ', αλεϝσαμενος δορυ μακρον,
εστη, κατ δ' αχος ͱοι χυτο μυριον οφθαλμοισιν,
ταρβησανς, ͱο ͱοι αγχ' επαγη βελος· αϝταρ αχιλλεϝς
ενμεμαϝως εποροϝσε, ϝερυσσαμενος χσιφος ͱοχσυ,
σμερδαλεα ϝιϝαχων· ͱο δε χερμαδιον λαβε χειρι
αινειας, μεγα ϝεργον, ͱο κ' ου δυο γ' ανδρε φεροιεν,
ͱοιοι νῦν βροτοι ενθ'· ο δε μιν ρεϝ' επαλλε και οιος.
ενθα κεν αινειας μεν επεσσυμενον βαλε πετρῷ,
η κορυθ', ηε σακος, το ͱοι ῆρκεσε λυγρον ολεθρον·
τον δε κε πηλεϝιδης σχεδον αϝορι θυϝμον απῆϝρα,
ει μη αρ' ͱοχσυ νοησε ποσειδαϝων ενοσιχθων·
αϝτικα δ' αθανατοισι θεοις μετα μυϝθον εϝειπεν·
ω ποποι! η μοι αχος μεγαλητορος αινειαϝο,
ͱος ταχα πηλεϝιϝῶνι δαμεις αϝιδοσδε κατεισιν,
πειθομενος μυϝθοισιν απολλῶνος ͱεκατεϝο·
νηπιος! ουδε τι ͱοι χραιϝσμησει λυγρον ολεθρον.
αλλα τιη νῦν ͱοϝτος αναιτιος αλγεα πασχει,
μαπς ͱενεκ' αλλοτριων αχεων, κεχαρισμενα δ' αιϝει
δῶρα θεοισι διδῶτι, τοι ουρανον ͱευρυν εχοντιν;
αλλ' αγεθ', ημεις περ μιν ͱυπ' εκ θανατοϝ αγαγωμεν,
μη πως και κρονιδης κεχολῶσεται, αι κεν αχιλλεϝς
τονδε κατακτῆνῃ· μορσιμον δε ͱοι εστ' αλεϝεσθαι,
ͱοφρα μη ασπερμος γενεη και αφαντος οληται
δαρδανοϝ, ͱον κρονιδης περι παντων φῖλατο παιδων,
ͱοι ͱεθεν εχσεγενοντο, γυναικων τε θνῆταϝων.
ηδη γαρ πριαμοο γενεην ηχθῆρε κρονιϝων·
νῦν δε δη αινειαϝο βιη τρωϝεσσι ϝαναχσει,
και παιδες παιδων, τοι κεν μετοπισθε γενωνται.
τον δ' ῆμειβετ' επειτα βοϝῶπις ποτνια ͱηρη·
ενοσιγαι', αϝτος συ μετα φρεσι σῆσι νοησον
αινειαν, η κεν μιν ρυϝσεαι, η κεν εϝᾶσεις.

ητοι μεν γαρ νοϝι πολυας ωμοσσαμεν ͱορκοϝς
παντσι μετ᾽ αθανατοισιν, εγω και παλλας αθηνη,
μη ποτ᾽ επι τρωϝεσιν αλεξησεεν κακον ͱημαρ,
μηδ᾽ ͱοποτ᾽ αν τρωϝιη μαλερῷ πυρι παντσα δαϝηται
καϝομενη, καϝωντι δ᾽ αρεϝιοι ͱυιες αχαιϝων.
  αϝταρ επει τεγ᾽ ακοϝσε ποσειδαϝων ενοσιχθων,
βη ρ᾽ ιμεν αν τε μαχην και ανα κλονον ενχειαϝων,
ͱικσε δ᾽, ͱοθ᾽ αινειας, ηδ᾽ ͱο κλυτος ῆεν αχιλλεϝς.
αϝτικα τῷ μεν επειτα κατ᾽ οφθαλμων χεϝεν αχλυν·
αινειαν δ᾽ εσσεϝεν απο χθονος ͱυπσοσ᾽ αϝῆραϝς·
πολλας δε στιχας ͱηρωϝων, πολλας δε και ͱιππων
αινειας ͱυπερϝαλτο, θεοϝ απο χειρος οροϝσαϝς·
ͱικσε δ᾽ επ᾽ εσχατιην πολυαϝικος πολεμοϝο,
ενθα δε καυκῶνες πολεμον μετα θωρησσοντο·
τῷ δε μαλ᾽ ενγυθεν ηλθε ποσειδαϝων ενοσιχθων,
και μιν φωνησαϝς ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
  αινεια, τις σ᾽ ͱῶδε θεων αϝατεοντα κελεϝει
αντι᾽ αχιλλεϝος πολεμιδσεμεν ηδε μαχεσθαι,
ͱος σεϝ ͱαμα κρεισσων, και φιλτερος αθανατοισιν;
αλλ᾽ αναχωρησαι, ͱοτε κε γσυνβλῆσεαι αϝτῷ,
μη και ͱυπερ μοιραν δομον αϝιδος εισαφικηαι·
αϝταρ επει κ᾽ αχιλεϝς θανατον και ποτμον εφεσπῃ,
θαρσησαϝς δη επειτα μετα πρωτοισι μαχεσθαι·
ου μεν γαρ τις σ᾽ αλλος αχαιϝων εκσεναρικσει.
  ͱως ϝεσπων, λιπεν αϝτοθ᾽, επει διεπεφραδε παντα.
αιπσα δ᾽ επειτ᾽ αχιλεϝος απ᾽ οφθαλμων σκεδασ᾽ αχλυν
θεσπεσιην· ͱο δ᾽ επειτα μεγ᾽ εκσϝιδεν οφθαλμοισιν·
οχθησαϝς δ᾽ αρ᾽ εϝεσπε προς ͱον μεγαλητορα θυϝμον·
  ω ποποι! η μεγα θαϝμα τοδ᾽ οφθαλμοισιν ͱορωμαι·
ενχος μεν τοδε κειται επι χθονος, ουδε τι φωτα
λεϝσσω, τῷ επεϝηκα, κατακταμεναι μενεαινων.
η ρα και αινειας φιλος αθανατοισι θεοισιν
ῆεν· αταρ μιν εφην μαπς αϝτως ευχεταεσθαι.
ϝερρετω· ου ͱοι θυϝμος εμεϝ ετι πειρῆθηναι
εσσεται, ͱος και νῦν φυγεν ασμενος εκ θανατοϝο.
αλλ᾽ αγε δη, δαναοισι φιλοπτολεμοισι κελεϝσαϝς,
των αλλων τρωϝων πειρῆσομαι αντιος ελθων.
  ῆ, και επι στιχας ͱαλτ᾽· εκελεϝε δε φωτι ͱεκαστῳ·
μηκετι νῦν τρωϝων ͱεκας ͱεστατε, διϝοι αχαιϝοι,
αλλ᾽ αγ᾽, ανηρ αντ᾽ ανδρος ιτω, μεματω δε μαχεσθαι.
αργαλεον δε μοι εστι, και ιφθιμῳ περ εοντι,
τοσσοϝσδ᾽ ανθρωποϝς εφεπεεν, και παντσι μαχεσθαι·
ουδε κ᾽ αρεϝς, ͱοσπερ θεος ανβροτος, ουδε κ᾽ αθηνη,
τοσσησδ᾽ ͱυσμινης εφεποι στομα, και πονεοιτο·
αλλα ͱοσον μεν εγω δυναμαι χερσιν τε, ποσιν τε,
και σθενει, ου με τι φημι μεθησεμεν ουδ᾽ ηβαιον·

αλλα μαλα στιχας ειμι διαμπερες, ουδε τιν' οιFω Υ
τροFων χαιρησεεν, hοστις σχεδον ενχεος ελθῃ.
hως φατ' εποτρυFνων· τροFεσι δε φαιδιμος hεκτωρ
κεκλεθ' ομοκλησανς, φατο δ' ιμεναι αντ' αχιλεFος·
τροFες hυπερθυFμοι, μη δεδδιτε πηλεFιFωνα·
και κεν εγω Fεπεεσσι και αθανατοισι μαχοιμην,
ενχεϊ δ' αργαλεον, επειη πολυ φερτεροι εντιν·
ουδ' αχιλεFς παντεσσι τελος μυFθοισ' επιθησει,
αλλα το μεν τελεει, το δε και μεσσηγυ κολοFει.
τοο δ' εγω αντιος ειμι, και ει πυρι χειρας FεFοικεν,
ει πυρι χειρας FεFοικε, μενος δ' αιθωνι σιδηρῳ.
hως φατ' εποτρυFνων· hοι δ' αντιοι ενχε' αFειρον
τροFες· των δ' hαμυδις μιχθη μενος, ωρτο δ' αFυFτη.
και τοτ' αρ' hεκτορα Fεσπε παρασταυς φοιβος απολλων·
hεκτορ, μηκετι πανπαν αχιλλεFι προμαχιζσε,
αλλα κατα πληθυν τε και εκ φλοισβοFο δεδεχσο,
μη πως σ' ηε βαλῃ, ηε σχεδον αFορι τυπτσῃ.
hως εφαθ'· εκτωρ δ' αFτις εδυFσατο FολFαμον ανδρων,
ταρβησανς, hοτ' ακοFσε θεοο Fοπα φωνησαντος.
εν δ' αχιλεFς τροFεσι θορε, φρεσι Fεσμενος αλκην,
σμερδαλεα FιFαχων· πρωτον δ' hελε FιφιτιFωνα,
εσθλον οτρυντεFιδην, πολυων hηγητορα λαFων,
hον νυμφη τεκε ναFις οτρυντεFι πτολιπορθῳ,
τμωλῳ hυπο νιφοεντι, hυδης εν πιFονι δημῳ·
τον ρ' ιθυς μεμαFωτ' εβαλ' ενχεϊ διFος αχιλλεFς,
μεσσην κατ κεφαλην· hη δ' ανδιχα παντσ' εκεασθη·
δουπησεν δε πεσων· hο δ' επευχσατο διFος αχιλλεFς·
κεισαι, οτρυντεFιδη, παντων εκπαγλοτατ' ανδρων,
ενθαδε τοι θανατος· γενεη δε τοι εστ' επι λιμνῃ
γυγαιῃ, hοθι τοι τεμενος πατροFιον εστιν,
hυλλῳ εφ' ιχθυοεντι, και hερμῳ διναFεντι.
hως φατ' επευχομενος· τον δε σκοτος οσσ' εκαλυπτσεν·
τον μεν αχαιFων hιπποι επισωτροις δατεοντο
πρωτῃ εν hυσμινῃ· hο δ' επ' αFτῳ δημολεFοντα,
εσθλον αλεκσητηρα μαχης, αντηνορος hυιον,
νυκσε κατα κροταφον, κυνεης δια χαλκοπαρηοο·
ουδ' αρα χαλκειη κορυς εσχεθεν, αλλα δι' αFτης
αιχμη hιFεμενη Fρηγσ' οστεον, ενκεφαλος δε
ενδον hαπανς πεπαλακτ'· εδαμασσε δε μιν μεμαFωτα.
hιπποδαμαντα δ' επειτα καθ' ιππων αFικσαντα,
προσθεν hεθεν φευγοντα, μεταφρενον ουτασε δορFι·
αFταρ hο θυFμον αFισθε και ηρυγεν, hως hοτε ταυρος
ηρυγεν hελκομενος hελικωνιον αμφι Fανακτα,
κοFρων hελκοντων· γανυται δε τε τοισ' ενοσιχθων·
hως αρα τονγ' ερυγοντ' ελιπ' οστεα θυFμος αγηνωρ.
αFταρ hο βη γσυν δορFι μετ' αντιθεον πολυδωρον,

πριαμιδην· τον δ' ουτι πατηρ εFασσκε μαχεσθαι, Υ
ͱοονεκα ͱοι μετα παισι νεFωτατος εσκε γονοFο,
και ͱοι φιλτατος εσκε; ποδασι δε παντας ενικα.
'δη τοτε νηπιεῇσι, ποδων αρετην αναφαινων,
θυFνε δια προμαχων, ͱεFος φιλον ὤλεσε θυFμον.
τον βαλε μεσσον ακοντι ποδαρκης διFος αχιλλεFς,
νωτα παραFισσοντος, ͱοθι δσωστηρος ͱοχεFες
χρυσειοι γσυνͱεχον, και διπλοFος ἤντετο θωρηκς·
αντικρυς δε διεσχε παρ' ομφαλον ενχεος αιχμη·
γνυκς δ' εριπ' οιμωγσανς· νεφελη δε μιν αμφεκαλυπτσεν
κυFανεη, προτι ͱοι δ' ελαβ' εντερα χερσι λιFασθενς.
ͱεκτωρ δ' ͱως ενοησε κασιγνῆτον πολυδῶρον,
εντερα χερσιν ͱεχοντα, λιFαδσομενον προτι γαιῇ,
κατ ρα ͱοι οφθαλμων κεχυτ' αχλυς, ουδ' αρ' ετ' ετλῆ
δηρον ͱεκας στροφαεσθ', αλλ' αντιος ηλθ' αχιλεFος,
Fοκσυ δορυ κραδαων, φλογι Fεικελος· αFταρ αχιλλεFς
ͱως Fειδ', ͱως ανεπαλτο, και ευχομενος Fεπος ἤυFδα·
ενγυς ανηρ, ͱος εμον γε μαλιστ' εσεμασσατο θυFμον,
ͱος μοι ͱεταιρον επεφνε τετιFμενον· ουδ' αρ' ετι δην
αλληλοFς πτῶσσοιμεν ανα πτολεμοFο γεφυFρας.
ἦ, και ͱυποδρα Fιδων προσεφῶνεεν ͱεκτορα διFον·
ασσον ιθ', ͱως κεν θασσον ολεθροFο πειραθ' ικηαι.
τον δ' ου ταρβησανς προσεφη κορυθαιFολος ͱεκτωρ·
πηλεFιδη, μη δη με Fεπεσσι γε, νηπυτιον ͱως,
ͱελπεο δειδικσεσθαι· επει σαφα Fοιδα και αFτος
ημεν κερτομιας ηδ' αισυλα μυFθησασθαι·
Fοιδα δ', ͱοτι συ μεν εσθλος, εγω δε σεθεν πολυ χειρων.
αλλ' ητοι μεν ταFτα θεων εν γουFασι κειται,
αι κε σε χειροτερος περ εων απο θυFμον ͱελωμαι,
δορFι βαλων· επειη και εμον βελος ͱοκσυ παροιθεν.
ἦ ρα, και ανπεπαλων προΐFεε δορυ, και τογ' αθηνη
πνοFῇ αχιλλεFος παλιν ετραπε κυFδαλιμοFο,
ͱηκα μαλα πσυFχσαντσα· το δ' αψ ͱικεθ' εκτορα διFον,
αFτοFο δε προπαροιθε ποδων πεσεν· αFταρ αχιλλεFς
ενμεμαως επορουσε, κατακταμεναι μενεαινων,
σμερδαλεα FιFαχων· τον δ' εκσͱαρπακσεν απολλων
ρεFα μαλ', ͱωστε θεος, εκαλυπτσε δ' αρ' ἤερι πολλῇ.
τρις μεν επειτ' εποροFσε ποδαρκης διFος αχιλλεFς
ενχεϊ χαλκειῳ, τρις δ' ἦερ' ετυπτσε βαθυιαν·
δδεινα δ' ͱομοκλησανς Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
εκς αF νῦν εφυγες θανατον, κυον· η τε τοι ανχι
ηλθε κακον, νυν αFτε σ' ερυFσατο φοιβος απολλων.
η θην σ' εκσανυω γε και ͱυστερον αντιβολησανς,
ει ποFο τις και εμοιγε θεων επιταρροθος εστιν·
νυν δ' αλλοFς τροFων επιεισομαι, ͱον κε κιχειω.
ͱως Fεσπων, δρυοπ' ουτα κατ' αFχενα μεσσον ακουτι·

ηριπε δε προπαροιθε ποδοιν· ͱο δε τον μεν εϝᾶσεν, Υ
δημοͱοχον δε φιλητοριδην ἦϋν τε μεγαν τε
κὰτ γονυ δορϝι βαλων ηρυκακε· τον μεν επειτα
ουταδσων χσιφεϊ μεγαλῷ, εκσαινυτο θυϝμον.
αϝταρ ͱο λαϝογονον και δαρδανον, ͱυιε βιαντος,
αμφω εφορμηθευς, εκς ͱιππων ὦθσε χαμαδσε,
τον μεν δορϝι βαλων, τον δε σχεδον αͱορι τυπτσαυς.
τροϝα δ' αλαστοριδην· ͱο μεν αντιος ηλυθε, γουϝων,
ει πως ͱεο πεφιδοιτο, λαβων, και δσαϝον αφειη,
μηδε κατακτῆνειεν, ͱομηλικιην ελεησαυς·
νηπιος! ουδε το ϝοιδε', ͱο ου πειθσεσθαι εμελλεν.
ου γαρ τι γλυκυθυϝμος ανηρ ἦν, ουδ' αγανοφρων,
αλλα μαλα μεμαϝως· ͱο μεν ͱαπτετο χειρεσι γουϝων,
ͱιͱεμενος λισσεσθ', ο δε φασγανῷ ουτα καθ' ηπαρ·
εκ δε ͱοι ͱηπαρ ολισθεν, αταρ μελαν ͱαιμα κατ' αϝτοο
κολπον ενεπλησεν, τον δε σκοτος οσσ' εκαλυπτσεν,
θυϝμοϝο δεϝομενον· ͱο δε μουλιον ουτα παραστανς
δορϝι κατ' οϝας· ͱαϝαρ δε δι' οϝατος ηλθ' ͱετεροϝο
αιχμη χαλκειη· ͱο δ' αγῆνορος ͱυιον ͱεχεκλον
μεσσην κατ κεφαλην χσιφει ηλασε κωπῆεντι·
παν δ' ͱυπεθερμανθη χσιφος ͱαιματι· τον δε κατ' οσσε
ελαβε πορφυρεος θανατος και μοιρα κραταιη.
δευκαλιϝῶνα δ' επειθ', ινα τε γσυνͱεχουτι τενοντες
ανκῶνος, τῇ τον γε φιλης δια χειρος επειρεν
αιχμῇ χαλκειῇ· ͱο δε μιν μενε χειρα βαρυνθευς,
προσθ' ͱοραων θανατον· ͱο δε φασγανῷ αϝχενα θῆνανς
τηλ' αϝτῇ πηληκι καρη βαλε, μυϝελος αϝτε
σφονδυλιων εκπαλθ'· ο δ' επι χθον' εκειτο τανυσθευς.
αϝταρ ͱο βη ρ' ιμεναι μετ' αμυϝμονα πειροϝοϝ ͱυιον,
ριγμον, ͱος εκ θρεϝικης εριβῶλακος ηληλουθεεν·
τον βαλε μεσσον ακοντι, παγη δ' εν νηδυϊ χαλκος·
ηριπε δ' εκς ͱοχεων· ͱο δ' αρεϝιθοϝον θεραποντα,
απς ͱιπποϝς στρεφσαντα, μεταφρενον ͱοκσυϊ δορϝι
νυκσ', απο δ' ͱαρματος ῶθσ'· εκυκῆθησαν δε ͱοι ͱιπποι.
ͱως δ' αναμαιμαϝει βαθυ' ανκεα θεσπιδαϝες πυρ
ορεος αδσαλεοϝο, βαθυια δε καϝεται ͱυλϝη,
παντῇ τε κλονεων ανεμος φλογα ϝελϝυφαͱει·
ͱως ͱογε παντῇ θυϝνε συν ενχεϊ, δαιμονι ϝεισϝος,
κτεινομενοϝς εφεπων, ρεϝε δ' ͱαιματι γαια μελαινα.
ͱως δ' ͱοτε τις δσευγσῇ βοϝας αρσενας ευρυμετῶποϝς,
τριβεμεναι κρῖ λεϝκον ͱευκτιμενῇ εν αλοϝῇ,
ριμφα τε λεπτ' εγενοντο βοϝων ͱυπο ποδσ' εριμῦκων·
ͱως ͱυπ' αχιλλεϝος μεγαθυϝμοϝο μωνυχες ͱιπποι
στειβον ͱομοο νεκυας τε και ασπιδας· ͱαιματι δ' αγσων
νερθεν ͱαπανς πεπαλακτο, και αντυγες ͱαι περι διφρον,
ͱας αρ' αφ' ιππειων ͱοπλεων ραθαμινγες εβαλλον,

ͱαι τ' απ' επισῶτρων· ͱο δε ͱιͱετο κυϝδος ͱαρεσθαι Υ
πηλεϝιδης, λυθρῷ δ' επαλασσετο χειρας ααπτοϝς.
αλλ' ͱοτε δη πορον ͱικσαν ͱεϋρεϝος ποταμοϝο Φ
χσανθοϝο δινεϝεντος, ͱον αθανατος τεκετο δσεϝς,
ενθα διατμῆγσανς, τοϝς μεν πεδιονδ' εδιῶκεν
προς πολιν, ͱῆπερ αχαιϝοι ατυδσομενοι φοβεοντο
ͱηματι τῷ προτερῷ, ͱοτ' εμαινετο φαιδιμος ͱεκτωρ·
τῇ ρ' ͱοιγε προχεϝοντο πεφυδσοτες· ῆερα δ' ͱηρη
πιτναε προσθε βαθυιαν, ερυκεμεν· ͱημισυες δε
ες ποταμον ϝελϝεοντο βαθυροϝον, αργυροδινην·
εν δ' επεσον μεγαλῷ παταγῷ· βραχε δ' αιπα ρεϝεθρα,
ͱοχθαι δ' αμφι περι μεγ' εϝιϝαχον· ͱοι δ' αλαλητῷ
ενναϝον ενθα και ενθα, ϝελισσομεναι κατα δινας.
ͱως δ' ͱοθ' υπο ῥιπης πυρος ακριδες αͱερεθονται
φευγεμεναι ποταμονδε, το δε φλεγει ακαματον πυρ
ορμενον εκσαιφνης, ται δε πτῶσσοντι καθ' υϝδωρ·
ͱως ͱυπ' αχιλλεϝος χσανθοο βαθυδινεϝεντος
πλῆτο ροϝος κελαδων επιμιγς ͱιππων τε και ανδρων.
αϝταρ ͱο διϝογενης δορυ μεν λιπεν αϝτοϝ εφ' οχθῇ
κεκλιμενον μυρικῆσιν· ͱο δ' εσθορε, δαιμονι ϝεισϝος,
φασγανον οιον ͱεχων, κακα δε φρεσ' εμηδετο ϝεργα·
τυπτε δ' επιστροφαδην· των δε στονος ὦρνυτ' αϝεικης
αͱορι θεινομενων, ερυθαινετο δ' ͱαιματι ͱυϝδωρ.
ͱως δ' ͱυπο δελφῖνος μεγακητεος ͱιχθυες αλλοι
φευγοντες πιμπλαντι μυχοϝς λιμενος ͱεϋͱορμοο,
δεδδιοτες· μαλα γαρ τε κατεσθιει, ͱον κε λαβῇσιν·
ͱως τροϝες ποταμοϝο κατα δδεινοϝο ρεϝεθρα
πτῶσσον ͱυπο κρημνοϝς· ͱο δ', επει καμε χειρας ενͱαιρων,
δσαϝοϝς εκ ποταμοϝο δυωδεκ' ελεγσατο κοϝροϝς,
ποινην πατροκλοϝο μενοιτιαδαϝο θανοντος·
τοϝς εκσῆγε θυραδσε τεθηποτας, ηΰτε νεβροϝς,
δησε δ' οπισσῷ χειρας ͱεϋτμῆτοισιν ͱιμαντσιν,
τοϝς αϝτοι φορεεσκον επι στρεφτοισι χιτῶσιν·
δῶκε δ' ͱεταιροισιν καταγεεν κοιλας επι ναϝας·
αϝταρ ͱογ' απς εποροϝσε, δαϝιδσεμεναι μενεαινων.
ενθ' ͱυϊι πριαμοϝο συνῆντετο δαρδανιδαϝο,
εκ ποταμοο φευγοντι, λυκαϝονι· τον ρα ποτ' αϝτος
ῆγε, λαβων εκ πατρος αλοϝης ουκ εθελοντα,
εννυχιος προμολων· ͱο δ' ερινεον ͱοκσυϊ χαλκῷ
ταμνε, νεϝοϝς ορπηκας, ͱιν' ͱαρματος αντυγες ειεν·
τῷ δ' αρ' αοιϝιστον κακον ηλυθε διϝος αχιλλεϝς·
και τοτε μεν μιν λημνον ͱεϋκτιμενην επερασσεν,
ναϝσιν αγων· αταρ ͱυιος ιησονος ὦνον εδῶκεν·
κειθεν δε χσεινος μιν ελυϝσατο, πολλα δ' εδῶκεν,
ιμβριος ηετιϝων, πεμπσεν δ' ες διϝαν αρισβην·
ενθεν ͱυπεκπροφυγων, πατροϝιον ͱικετο δῶμα.

hενδεκα δ' hηματα θυϝμον ετερπεθ' εϝοισι φιλοισιν,
ελθων εκ λημνοϝο· δυωδεκατῃ δε μιν αϝτις Φ
χερσιν αχιλλεϝος θεος εμβαλεν, hος μιν εμελλεν
πεμπσεμεν εις αϝιδαϝο, και ουκ εθελοντα νεεσθαι.
τον δ' hως ω̃ν ενόησε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς
γυμνον ατερ κορυθος τε και ασπιδος, ουδ' hεχεν εγχος,
αλλα τα μεν ρ' απο παντα χαμαι βαλ'· ετειρε γαρ hιδρω̃ς
φευγοντ' εκ ποταμοο, καματος δ' hυπο γουϝατ' εδαμνα·
οχθησαις δ' αρ' εϝεσπε προς hον μεγαλητορα θυϝμον·
ω ποποι! η μεγα θαϝμα τοδ' οφθαλμοισιν hορω̃μαι·
η μαλα δη τροϝες μεγαλητορες, hοϝσπερ επεφνον,
αϝτις αναστησονται hυπο δσόφοϝ ἠερoεντος·
hοιον δη και hοδ' ηλθε, φυγων hυπο νηλεες hημαρ,
λημνον ες αγαθεην πεπερη̃μενος· ουδε μιν εσχεν
ποντος hαλος πολιης, hος πολλ' αϝεκοντας ερυκει.
αλλ' αγε δη και δορϝος ακωκης hημετεροϝο
γευσεται, hοφρα ϝιδωμαι ενι φρεσιν, ηδε δαειω,
η' αρ' hομως και κειθεν ελευθσεται, η μιν ερυκσει
γη φυϝσιδσαϝος, hητε κατα κρατερον περ' ερυκει.
hως hορμαινε μενων· hο δε hοι σχεδον ηλθε τεθη̃πως,
γουϝων hαπτσασθαι μεμαϝως· περι δ' ηθελε θυϝμῳ̃
εκφυγεειν θανατον τε κακον και κηρα μελαιναν.
ητοι hο μεν δορυ μακρον ανεσχετο διϝος αχιλλεϝς,
ουταμεναι μεμαϝως· hο δ' hυπεδραμε και λαβε γουϝων,
κυπτσαις· εγχειη δ' αρ' hυπερ νωτοϝ ενι γαιῃ̃
εστη, hιϝεμενη χροος hαδμεναι ανδρομεοϝο.
αϝταρ hο τῃ̃ hετερῃ̃ μεν hελων ελισσετο γουϝων,
τῃ̃ δ' hετερῃ hεχεν εγχος αχαχμενον, ουδε μεθιϝεεν·
γουϝοομαι σ', αχιλεϝ· συ δε μ' αιδεο, και μ' ελεησον·
αντι τοι η̃μ' hικεταϝο, διοτρεφες, αιδοϊοϝο.
παρ γαρ σοι πρω̃τῳ̃ πασαμην δημητερος ακτην,
hηματι τῳ̃, hοτε μ' hελλες hεϋκτιμενῃ̃ εν αλοϝῃ̃,
και μ' επερασσας, ανευθεν αγων πατερος τε, φιλων τε,
λημνον ες αγαθεην· hεκατονβοϝιον δε τοι η̃λφον.
νυ̃ν δ' ελυμην, τρις τοσα πορων· η̃ως δε μοι εστιν
hηδε δυωδεκατη, hοτ' ες ϝιλϝιον ηληλουθα,
πολλα παθων· νυ̃ν αϝ με τεϝη̃σ' εν χερσιν εθη̃κεν
μοιρ' ολοϝη· μελλω ποϝ απεχθεσθαι διϊ πατρι,
hος με σοι αϝτις εδω̃κε· μινυνθαδιον δε με μητηρ
γη̃νατο λαϝοθοϝη, θυγατηρ αλταϝο γεροντος,
αλταϝο, hος λελεγεσι φιλοπτολεμοισι ϝανασσει,
πηδασον αιπη̃εντσαν hεχων επι σατνιοεντι.
τοο δ' εχε θυγατερα πριαμος, πολλας δε και αλλας·
τησδε δυω γενομεσθα, συ δ' αμφω δειροτομησεις·
ητοι τον πρω̃τοισι μετα πρυλιεσ' εδαμασσας,
αντιθεον πολυδω̃ρον, επει βαλες hοκσυϊ δορϝι·

νῦν δε δη ενθάδε μοι κακον έσσεται· ου γαρ οϊϝω
σας χειρας φευγσεσθαι, επει ρ᾽ επελασσε γε δαιμων.
αλλο δε τοι ϝερεω, συ δ᾽ ενι φρεσι βαλλεο σῇσιν·
μη με κτειν᾽, επει ουχ ομογαστριος ͱεκτορος ἦμι,
ͱος τοι ͱεταιρον επεφνεν ενηεα τε, κρατερον τε.
ͱως αρα μιν πριαμοϝο προσηῦυϝδαε φαιδιμος ͱυιος,
λισσομενος ϝεπεσιν· ͱο δ᾽ αμειλικτον ϝοπ᾽ ακοϝσεν·
νηπιε! μη μοι αποινα πιφαϝσκεο, μηδ᾽ αγορεϝε·
πριν μεν γαρ πατροκλον εφεσπεμεν αισιμον ͱημαρ,
τοφρα τι μοι πεφιδεσθαι ενι φρεσι φιλτερον ἦεν
τρωϝων, και πολλοϝς δσαϝοϝς ͱελον, ηδ᾽ επερασσα·
νῦν δ᾽ ουκ εσθ᾽, οστις θανατον φυγοι, ͱον κε θεος γε
ϝιλϝιοϝο προπαροιθεν εμῇσ᾽ εν χερσι βαλῃσιν,
και παντων τρωϝων, περι δ᾽ αϝ πριαμοϝο γε παιδων.
αλλα, φιλος, θανε και συ· τιη ολοφυϝρεαι ͱοϝτως;
κατθανε πατροκλος, ͱοσπερ σεϝο πολλον αμεινων.
ουχ οραεις, ͱοιος και εγω, καλος τε, μεγας τε;
πατρος δ᾽ ἦμ᾽ αγαθοϝο, θεα δε μ᾽ εγῆνατο μητηρ·
αλλ᾽ επι τοι και εμοι θανατος και μοιρα κραταιη.
ͱως φατο· τοο δ᾽ αϝτοο λυτο γουϝατα και φιλον ητορ.
ενχος μεν ρ᾽ αφεϝῆκεν, ͱο δ᾽ ͱεδσετο χειρε πετασσαις
αμφοτερας· αχιλεϝς δε ϝερυσσαμενος χσιφος ͱοκσυ
τυπτσε κατα κλεϝιδα παρ᾽ αϝχενα· παν δε ͱοι εισῶ
δῦ χσιφος αμφηκες· ͱο δ᾽ αρα πρηνης επι γαιῃ
κειτο ταθεις· εκ δ᾽ ͱαιμα μελαν ρεϝε, δευε δε γαιαν.
τον δ᾽ αχιλεϝς ποταμονδε, λαβων ποδος, ͱηκε φερεσθαι,
και ͱοι επευχομενος ϝεπεα πτεροεντ᾽ αγορεϝεν·
ενταϝθοι νῦν κεισο μεθ᾽ ιχθυσιν, ͱοι σ᾽ ὠτειλης
ͱαιμ᾽ απολιχμῆσονται, ακηδεες· ουδε σε μητηρ
ενθεμενη λεχεεσσι γοῆσεται· αλλα καμανδρος
ͱοισει δινηϝεις εισῶ ͱαλος ευρυα κολπον.
θρῶσκων τις κατα κυϝμα μελαιναν φρῖχ᾽ υπαλυκσει
ͱιχθυς, ͱος κε φαγῃσι λυκαϝονος αργετα δημον.
ͱως αρ᾽ εφη· ποταμος δ᾽ εχολῶσατο κηροθι μαλλον·
ͱορμῆνεν δ᾽ ανα θυϝμον, ͱοπως παϝσειε πονοϝο
διϝον αχιλλεϝα, τρωϝεσσι δε λοιγον αλαλκοι.
τοφρα δε πηλεϝος ͱυιος, ͱεχων δολιχοσκιον ενχος,
αστεροπαιῳ εφαλτο, κατακταμεναι μενεαινων,
ͱυιεϊ πηλεγονος· τον δ᾽ αγσιος ευρυρεϝεθρος
γῆνατο, και περιβοϝια, ακεσσαμενοϝο θυγατρων
πρεσβυτατη· τῇ γαρ ρ᾽ εμιγη ποταμος βαθυδινης.
τῷ ρ᾽ αχιλεϝς εποροϝσεν· ͱο δ᾽ αντιος εκ ποταμοϝο
εστη, ͱεχων δυο δορϝε· μενος δε ͱοι εν φρεσ᾽ εθῆκεν
χσανθος, επει κεχολῶτο δαϝι κταμενων αιδσηων,
τοϝς αχιλεϝς εδαϝιδσε κατα ροϝον, ουδ᾽ ελεαιρεν.
ͱοι δ᾽ ͱοτε δη σχεδον ἦσαν επ᾽ αλληλοισιν ιοντες,

τον προτερος προσεϝειπε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς·
τις, ποθεν εσσ᾽ ανδρων, ͱος μεο τλης αντιος ελθεεν;
δυστηνων δε τε παιδες εμῷ μενει αντιαοντιν.
τον δ᾽ αϝ πηλεγονος προσεφωνεε φαιδιμος ͱυιος·
ειμ᾽ εκ παιονιης εριβωλοϝο, τηλοθ᾽ εοντσης,
παιονας ανδρας αγων δολιχενχεας· ͱηδε δε μοι νῦν
ἦως ͱενδεκατη, ͱοτ᾽ ες ϝιλϝιον ηληλουθα·
αϝταρ εμοι γενεη εκς αξσιοϝ ευρυ ῥεϝοντος,
ϝος τικε πηλεγονα κλυτον ενχεϊ· τον δε με φαντιν
γῆνασθαι· νῦν αϝτε μαχωμεθα, φαιδιμ᾽ αχιλλεϝ.
ͱως φατ᾽ απειλησανς· ͱο δ᾽ ανεσχετο διϝος αχιλλεϝς
πηλιαδα μελιην· ͱο δ᾽ ͱαμαρτῇ δορϝασιν αμφις
ͱηρως αστεροπαιος, επει περιδεχσιος ἦεν·
και ρ᾽ ͱετερῳ μεν δορϝι σακος βαλεν, ουδε δια προ
ϝρῆγσε σακος· χρυσος γαρ ερυκακε, δῶρα θεοϝο·
τῷ δ᾽ ͱετερῷ μιν πηχυν επιγραβδην βαλε χειρος
δεχσιτερης, σσυτο δ᾽ ͱαιμα κελαινεφες· ͱη δ᾽ ͱυπερ αϝτοο
γαιῃ ενεστηρικτο, λιλαϝομενη χροος ͱαδσαι.
δευτερος αϝτ᾽ αχιλεϝς μελιην ιθυπτιϝωνα
αστεροπαιῳ εφῆκε, κατακταμεναι μενεαινων·
και τοϝο μεν ρ᾽ απαμαρτεν· ͱο δ᾽ ͱυπσηλην βαλεν ͱοχθην,
μεσσοπαγες δ᾽ αρ᾽ εθῆκε καθ᾽ οχθης μειλινον ενχος.
πηλεϝιδης δ᾽, αϝορ ͱοκσυ ϝερυσσαμενος παρα μηροο,
ͱαλτ᾽ επι ͱοι μεμαϝως· ͱο δ᾽ αρα μελιην αχιλεϝος
ου δυνατ᾽ εκ κρῆμνοϝο ϝερυσσαι χειρι παχυιῇ·
τρις μεν μιν πελεμικσε ϝερυσσασθαι μενεαινων,
τρις δε μεθῆκε βιῆ· το δε τετρατον, ηθελε θυϝμῷ
ϝαγσαι επιγναμπτσανς δορυ μειλινον αιϝακιδαϝο,
αλλα πριν αχιλεϝς σχεδον αϝορι θυϝμον απῆϝρα·
γαστερα γαρ μιν ετυπτσε παρ᾽ ομφαλον· εκ δ᾽ αρα παντσαι
χῦντο χαμαι χολαδες· τον δε σκοτος οσσ᾽ εκαλυπτσεν
ασθμαινοντ᾽· αχιλεϝς δ᾽ αρ᾽ ενι στηθεσσιν οροϝσανς,
τευχεα τ᾽ εκσεναρικσε, και ευχομενος ϝεπος ἦυϝδα·
κεισ᾽ ͱοϝτῶ· χαλεπον τοι ερισθενεος κρονιϝῶνος
παιδσιν εριδσεμεναι, ποταμοϝο περ εκγεγαῶτι.
φησθα συ μεν ποταμοο γενος εσμεναι ευρυ ρεϝοντος·
αϝταρ εγω γενεην μεγαλοο διος ευχομαι εεναι·
τικτε μ᾽ ανηρ, πολλοισι ϝανασσων μυρμιδονεσσιν,
πηλεϝς αιϝακιδης· ͱο δ᾽ αρ᾽ αιϝακος εκ διος ἦεν·
τῷ κρεισσων μεν δσεϝς ποταμων ͱαλιμυϝρῆεντων·
κρεισσων δ᾽ αϝτε διος γενεη ποταμοϝο τετυχται,
και γαρ σοι ποταμος γε παρα μεγας, ει δυναται τι
χραϝσμεεν· αλλ᾽ ουκ εστι διϊ κρονιϝῶνι μαχεσθαι·
τῷ ουδε κρεϝων αχελοϝος ϝεισϝοφαριδσει,
ουδε βαθυρεϝταϝο μεγα σθενος ωκεανοϝο,
εκς ͱοϝοπερ παντες ποταμοι, και παντσα θαλασσα,

και παντσαι κρῆναι, και φρεϝατα μακρα ναϝοντιν·
αλλα και ͱως δεδϝοιδκε διος μεγαλεϝο κεραυνον,
δδεινην τε βροντην, ͱοτ᾽ απ᾽ ουρανοθεν σμαραγηϲιν.
ἦ ρα, και εκ κρημνοϝ εϝερυσσατο χαλκεον ενχος· 200
τον δε κατ᾽ αϝτοθ᾽ ελειπεν, επει φιλον ητορ απῆϝρα,
κειμενον εν ψαμαθοισ᾽, εδιαινε δε μιν μελαν ͱυϝδωρ.
τον μεν αρ᾽ ενχελυες τε και ͱιχθυες αμφ᾽ επενοντο,
δημον ερεπτομενοι επινεφριδιον κειροντες.
αϝταρ ͱο βη ρ᾽ ιμεναι μετα παιονας ͱιπποκορυσστας, 205
ͱοι ρ᾽ ετι παρ ποταμον πεφοβῆατο δινεϝεντα,
ͱως ϝειδον τον αριστον ενι κρατερῆ ͱυσμινῆ
χερσ᾽ ͱυπο πηλεϝιδαϝο και αͱορι ϝιφι δαμεντα.
ενθ᾽ ͱελε θερσιλοχον τε, μυδῶνα τε, ϝαστυπυλον τε,
μνῆσον τε, θρασιον τε, και αινιον, ηδ᾽ οφελεστην· 210
και νυ κ᾽ ετι πλεονας κτανε παιονας ῶκυς αχιλλεϝς,
ει μη χῶσαμενος προσεφη ποταμος βαθυδινης· 212
ω αχιλεϝ, περι μεν κρατεεις, περι δ᾽ αισυλα ρεδσεις 214
ανδρων· αιϝει γαρ τοι αμυϝνοντιν θεοι αϝτοι. 215
ει τοι τροϝας εδῶκε κρονοο παις παντας ολεσσαι,
εκς εμεθεν γ᾽ ελασανς, πεδιον κατα μερμερα ρεδσε·
πληθει γαρ δη μοι νεκυων ερατεινα ρεϝεθρα,
ουδε τι πῆ δυναμαι προχεϝεεν ροϝον εις ͱαλα διϝαν,
στεινομενος νεκυεσι· συ δε κτεινεις αϝιδηλως. 220
αλλ᾽ αγε δη και εϝᾶσον· αγη μ᾽ ͱεχει, ορχαμε λαϝων.
τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη ποδας ῶκυς αχιλλεϝς·
εσται ταϝτα, καμανδρε διοτρεφες, ͱως συ κελεϝεις·
τροϝας δ᾽ οο πριν ληγσω ͱυπερφιαλοϝς εναριδσων,
πριν ϝελϝσαι κατα ϝαστυ, και ͱεκτορι πειρῆθηναι 225
αντιβιην, η κεν με δαμασσεται, η κεν εγω τον.
ͱως ϝεσπων, τροϝεσιν επεσσυτο, δαιμονι ϝεισϝος, 227
κρημνοϝ απαͱικσανς· ͱο δ᾽ επεσσυτο, ͱοιδματι θυϝων· 234
παντα δ᾽ ορινε ρεϝεθρα κυκῶμενος· ῶθσε δε νεκροϝς 235
πολλοϝς, ͱοι ρα κατ᾽ αϝτον ͱαλις εσαν, ͱοϝς κταν᾽ αχιλλεϝς·
τοϝς εκβαλλε θυραδσε, μεμυκκως ηΰτε ταυρος,
χερσονδε· δσαϝοϝς δ᾽ εσαω κατα καλα ρεϝεθρα,
κρυπτων εν δινῆσι βαθυῆσιν μεγαλῆσιν.
δδεινον δ᾽ αμφ᾽ αχιλεϝα κυκῶμενον ͱιστατο κυϝμα, 240
ῶθεε δ᾽ εν σακεϊ πιπτων ροϝος, ουδε ποδεσιν
ηϝα στηρικσασθαι· ͱο δε πτελεην ͱελε χερσιν
ͱευφυϝεα, μεγαλην· ͱη δ᾽ εκ ϝριδσων ερικουτσα
κρημνον ͱαπαντα διῶθσεν, επεσχε δε καλα ρεϝεθρα
οδσοισιν πυκινοισι· γεφυϝρῶσεν δε μιν αϝτον, 245
εισω παντσ᾽ ερικουτσ᾽· ͱο δ᾽ αρ᾽ εκ λιμνης ανορϝουσανς,
ῆϊκσεν πεδιοϝο ποσι κραιπνοισι πετεσθαι,
δδειδσανς· ουδ᾽ ετ᾽ εληγε μεγας θεος, ῶρτο δ᾽ επ᾽ αϝτον
ακροκελαινιων, ͱινα μιν παϝσειε πονοϝο. 249

πηλεFιδης δ' αποροFσεν, ͱοσον τ' επι δορFος ερωFη,
αιετοF' ͱοιμαθ' ͱεχων μελανος, τοFο θηρεFτηρος,
ͱος θ' αμα καρτιστος τε και ωκιστος πετεηνων
τῷ FεFικως ηΐͱιξεν· επι στηθεσσι δε χαλκος
σμερδαλεον κοναβιζεν· ͱυπαιθα δε τοFο λιFασθεις
φευγ', ͱο δ' οπισθε ρεFων ͱεπετο μεγαλῷ ορυμαγδῷ.
ͱως δ' ͱοτ' ανηρ ͱοχετῆγος απο κρῆνης μελανͱυFδρου
αν φυτα και κηποFς ͱυδατος ροFον ͱηγεμονεFῃ,
χερσι μακελλαν ͱεχων, ͱαμαρης δ' εκς ͱεχματα βαλλων·
του μεν τε προρεFοντος, ͱυπο πσηφιδες ͱαπασαι
οχλευνται, το δε τ' ωκα κατειβομενον κελαρυζει
χωρῷ ενι προͱαλει, φθανεει δε τε και τον αγοντα·
ͱως αιFει αχιλεF' εκιχησατο κυFμα ροFοFο,
και λαιπσηρον εοντα· θεοι δε τε φερτεροι ανδρων.
ͱοσακι δ' ͱορμῆσειε ποδαρκης διFος αχιλλεFς
στηναι εναντιβιον, και γνωμεναι, ει μιν ͱαπαντες
αθανατοι φοβεουσι, τοι ουρανον ευρυν ͱεχουσιν,
τοσακι μιν μεγα κυFμα διϊπετεος ποταμοFο
πλαζσ' ωμοFς καθυπερθεν· ͱο δ' ͱυπσοσε ποσσιν επηδα,
θυFμῷ ανιFαζων· ποταμος δ' ͱυπο γουFατ' εδαμνα
λαβρος, ͱυπαιθα ρεFων, κονιFην δ' ͱυπερεπτε ποδοιϊν·
πηλεFιδης δ' ωμωγσε, Fιδων εις ουρανον ευρυν·
δσεF πατερ, ͱως ουτις με θεων ελεεινον ͱυπεστη
εκ ποταμοFο σαωσαι! επειτα δε και τι παθοιμι.
ͱως μ' οφελ' ͱεκτωρ κτῆναι, ͱος ενθαδε γ' ετραφ' αριστος!
τῷ κ' αγαθον μεν επεφν', αγαθος δε κεν εκσεναριξεν·
νῦν δε με λευγαλεῷ θανατῷ εμεμαρτο ͱαλωναι,
ͱερχθεντ' εν μεγαλῷ ποταμῷ, ͱως παιδα συφορβον,
ͱον ρα τ' εναFλος αποFερσῃ χειμῶνι περῶντα.
ͱως φατο· τῷ δε μαλ' ωκα ποσειδαFων και αθηνη
στητην εγγυς ιοντε, δεμας δ' ανδρεσ' εFεϊκτην·
χειρι δε χειρα λαβοντες επιθτωσαντο Fεπεσσιν·
πηλεFιδη, μητ' αρ τι λιFην τρεε, μητι τι ταρβεε·
τοιω γαρ τοι νοFι θεων επιταρροθω εσμεν·
ͱως ου τοι ποταμῷ γε δαμημεναι αισιμον εστιν·
αλλ' ͱοδε μεν ταχα λωφησει, συ δε Fειδσεαι αFτος.
τω μεν αρ' ͱως Fεσποντε μετ' αθανατοFς απεβητην·
αFταρ ͱο βη, μεγα γαρ ρα θεων ωτρυFνεν εφετμη,
ες πεδιον· το δε παν πληθ' υFδατος εκχυμενοFο·
πολλα δε τευχεα καλα δαFι κταμενων αιζηων
πλωFον, και νεκυες· τοFο δ' ͱυπσοσε γουFατ' επηδα
προς ροFον αFισσοντος αν' ιθυν· ουδε μιν εσχεν
ευρυ ρεFων ποταμος· μεγα γαρ σθενος ενβαλ' αθηνη·
ουδε καμανδρος εληγεν ͱεFον μενος, αλλ' ετι μαλλον
χωετο πηλεFιFωνι, κορυσσε δε κυFμα ροFοFο,
ͱυπσοσ' αFειρομενος· σιμοεντι δ' εκεκλετ' αFυFσας·

φιλε κασιγνῆτε, σθενος ανερος αμφοτεροι περ Φ
σχωμεν, επει ταχα ϝαστυ μεγα πριαμοιο ϝανακτος
εκπερθσει, τροϝες δε κατα μοθον ου μενεοντιν·
αλλ' επαμυϝνε ταχιστα, και ενπιπληθι ρεϝεθρα
ͱυϝδατος εκ πηγεων, παντας δ' ορεθυϝνον εναϝλοϝς·
ͱισταε δε μεγα κυϝμα· πολυν δ' ορυμαγδον ορινε
φιτρων και λαϝων, ͱινα παϝσομεν αγριον ανδρα,
ͱος δη νῦν κρατεει, μεμονεν δ' ͱογε ϝεισϝα θεοισιν.
φημι γαρ ουτε βιην χραϝσμησεμεν, ουτε τι ϝειδος,
ουτε τα τευχεα καλα, τα ποο μαλα νεϝοθι λιμνης
κεισεθ' υπο ϝιλϝυος κεκαλυπμενα· κατ δε μιν αϝτον
ϝελϝῦσω πσαμαθοισιν, ͱαλις χεραδος περιχεϝσανς
μυϝριον, ουδε ͱοι οστε' επιστησονται αχαιϝοι
ανλεγσαι· τοσην ͱοι ασιν καθυπερθε καλυπτσω.
αϝτοϝο ͱοι και σημα τετευχσεται, ουδε τι χρεϝω
εσται τυμβοχοϝης, ͱοτε μιν θαπτωντιν αχαιϝοι.
ῆ, και επῶρτ' αχιλεϝι κυκώμενος, ͱυπσοσε θυϝων,
μορμυϝρων αφρῷ τε, και ͱαιματι, και νεκυεσιν.
πορφυρεον δ' αρα κυϝμα διϊπετεος ποταμοιο
ͱιστατ' αϝειρομενον, κατα δ' ͱαιρεε πηλεϝιϝῶνα.
ͱηρη δε μεγ' αϝυϝσε, περιδδειδσαντσ' αχιλεϝι,
μη μιν αποϝερσειε μεγας ποταμος βαθυδινης·
αϝτικα δ' ͱηφαιστον προσεφῶνε' ͱεϝον φιλον ͱυιον·
ορσεο, κυλλοποδιϝον, εμον τεκος· αντα σεθεν γαρ
χσανθον δινεϝεντα μαχῇ εϝεΐσκομεν εεναι·
αλλ' επαμυϝνε ταχιστα, πιφαϝσκεο δε φλογα πολλην·
αϝταρ εγω δσεφυροιο και αργεσταϝο νοτοιο
εισομαι εκς ͱαλοθεν χαλεπην ορσοντσα θυϝελλαν,
ͱη κεν απο τροϝων κεφαλας και τευχεα κῆαι,
φλεγμα κακον φορεοντσα· συ δε χσανθοιο παρ' ͱοχθας
δενδρεα καϝ, εν δ' αϝτον ͱιϝεε πυρι· μηδε σε παμπαν
μειλιχιοισι ϝεπεσσιν αποτρεπετω και αρειῇ·
μηδε πριν γ' αποπαϝε τεϝον μενος, αλλ' ͱοποτ' αν δη
φθενγσομ' εγώ ϝιϝαχοντσα, τοτε σχεμεν ακαματον πυρ.
ͱως εφαθ'· ηφαιστος δε τιτυσκετο θεσπιδαϝες πυρ.
πρῶτα μεν εν πεδιῳ πυρ δαϝετο, καϝε δε νεκροϝς· 343
παν δ' εχσηρᾶνθη πεδιον, σχετο δ' αγλαϝον ͱυϝδωρ.
ͱως δ' ͱοτ' οπωρεινος βορεης νεϝοϝαρδε' αλωϝην
αιπσα χσηραινῇ, χαιρει δε μιν ͱοστις ϝεθειρῇ·
ͱως εχσηρᾶνθη πεδιον παν, κατ δ' αρα νεκροϝς
κῆεν, ͱο δ' ες ποταμον τρεπσε φλογα πανφαναοντσαν·
καϝοντο πτελεαι, και ϝιτεαι, ηδε μυρικαι,
καϝετο δε λωτος τ', ηδε θρυον, ηδε κυπειρον,
τα περι καλα ρεϝεθρα ͱαλις ποταμοϝ επεφυϝκειν·
τειροντ' ενχελυες τε, και ͱιχθυες, ͱοι κατα δινας,
ͱοι κατα καλα ρεϝεθρα κυβισταον ενθα και ενθα,

πνοϝῇ τειρομενοι πολυμητιος ͱηφαιστοϝο.
καϝετο ϝις ποταμοϝο, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
ͱηφαιστ', ουτις σοιγε θεων δυνατ' αντιφεριδσειν,
ουδ' αν εγω σοιγ' ͱωδε πυρι φλεγεθοντι μαχοιμην.
ληγ' εριδος· τροϝας δε και αϝτικα διϝος αχιλλεϝς
ϝαστυϝος εκσελασειε· τι μοι εριδος και αρωγης;
φη πυρι καϝομενος· ανα δ' εφλυϝε καλα ρεϝεθρα.
ͱως δε λεβης δσεϝει ενδον, επειγομενος πυρι πολλῳ,
κνισσην μελδομενος ͱαπαλοτρεφεος σιϝαλοϝο,
παντοθεν αμβολαδην, ͱυπο δε κσυλα κανκανα κειται·
ͱως τοϝο καλα ρεϝεθρα πυρι φλεγετ', εδσεϝε δ' ͱυϝδωρ·
ουδ' εθελε προρεϝεεν, αλλ' ͱισχετ'· ετειρε δ' αϝυτμη,
ͱηφαιστοϝο βιηφι πολυφρονος· αϝταρ ͱογ' ͱηρην,
πολλα λισσομενος, ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
ͱηρη, τιπτε σος ͱυιος εμον ροϝον εχραϝε κηδεειν
εκς αλλων; ου μεν τοι εγω τοσον αιτιος ἦμι,
ͱοσον ͱοι αλλοι παντες, ͱοσοι τροϝεσιν αρωγοι.
αλλ' ητοι μεν εγων αποπαϝσομαι, ει συ κελεϝεις·
παϝεσθω δε και ͱοϝτος· εγω δ' επι και τοδ' ομοομαι,
μη ποτ' επι τροϝεσιν αλεκσησειν κακον ͱημαρ,
μηδ' ͱοποτ' αν τροϝιη μαλερῳ πυρι παντσα δαϝηται
καϝομενη, καϝωντι δ' αρεϝιοι ͱυιες αχαιϝων.
αϝταρ επει τογ' ακοϝσε θεα λεϝκωλενος ͱηρη,
αϝτικ' αρ' ͱηφαιστον προσεφωνε' ͱεϝον φιλον ͱυιον·
ͱηφαιστε, σχεο, τεκνον αγακλεες· ου γαρ ϝεϝοικεν
αθανατον θεον ͱωδε βροτων ͱενεκα στυφελιδσειν.
ͱως εφαθ'· ηφαιστος δε κατεσβεσε θεσπιδαϝες πυρ·
αψορροϝον δ' αρα κυϝμα κατεσσυτο καλα ρεϝεθρα.
αϝταρ επει κσανθοϝ εδαμη μενος, ͱοι μεν επειτα
παϝσασθην· ͱηρη γαρ ερυκακεν. αϝταρ αχιλλεϝς 384
τροϝας ͱομως αϝτοϝς τ' ολεκεν και μωνυχας ͱιπποϝς. 521
ͱως δ' ͱοτε καπνος ιων εις ουρανον ευρυν ͱικανει
ϝαστυϝος αιθομενοϝο, θεων δε ͱε μηνις ανῆκεν·
παντσι δ' εθῆκε πονον, πολλοισι δε κηδε' εφῆκεν·
ͱως αχιλεϝς τροϝεσι πονον και κηδε' εθῆκεν.
ͱεστηκει δ' ͱο γερων πριαμος θειοϝ επι πυργοο,
ες δ' ενοησ' αχιλεϝα πελωριον· αϝταρ ͱυπ' αϝτοο
τροϝες ͱαφαρ κλονεοντο πεφυδσοτες, ουδε τις αλκη
γιγνεθ'· ο δ' οιμωγσανς απο πυργοϝ εβαινε χαμαδσε,
οτρυνεων παρα τειχος αγακλειτοϝς πυλαῶροϝς·
πεπταμενας εν χερσι πυλας ͱεχετ', εις ͱο κε λαϝοι
ελθωντι προτι ϝαστυ πεφυδσοτες· η γαρ αχιλλεϝς
εγγυς ͱοδε κλονεων· νῦν οιϝω λοιγι' εσεσθαι·
αϝταρ επει κ' ες τειχος ανανπνεϝσωντιν ͱαλεντες,
αϝτις επ' αψ θεμεναι σανιδας πυκινως αραρυιας·
δεδδια γαρ, μη ολοϝος ανηρ ες τειχος ͱαληται.

ϝως εφαθ᾽· οι δ᾽ ανεσαν τε πυλας, και απωσθαν ϝοχεϝας·
ϝαι δε πεταςθεισαι τευχσαν φαϝος. αϝταρ απολλων φ
αντιος εκσεθορε, τρωϝων ϝινα λοιγον αλαλκοι.
ϝοι δ᾽ ιθυς πολιος και τειχεος ϝυπσηλοϝο,
διπσῇ καρχαλεοι, κεκονιϝμενοι, εκ πεδιοϝο
φευγον· ϝο δε σφεδανον εφεπ᾽ ενχεϊ· λυσσα δε ϝοι κεαρ
αιϝεν ϝεχε κρατερη, μενεαινε δε κυϝδος ϝαρεσθαι.
ενθα κεν ϝυπσιπυλον τροϝιην ϝελον ϝυιες αχαιϝων,
ει μη απολλων φοιβος αγῆνορα διϝον ανϝῆκεν,
φῶτ᾽, αντῆνορος ϝυιον, αμυϝμονα τε, κρατερον τε.
εν μεν ϝοι κραδιῃ θαρσος βαλε, παρ δε ϝοι αϝτος
εστη, ϝοπως θανατοϝο βαρυιας χειρας αλαλκοι,
φηγῷ κεκλιμενος· κεκαλυπτο δ᾽ αρ᾽ ῆερι πολλῇ.
αϝταρ ϝογ᾽, ϝως ενοησεν αχιλλεϝα πτολιπορθον,
εστη, πολλα δε ϝοι κραδιη πορφυρε μενοντι·
οχθησανς δ᾽ αρ᾽ ϝεϝεσπε προς ϝον μεγαλητορα θυϝμον·
ω μοι εγων, ει μεν κεν ϝυπο κρατεροϝ᾽ αχιλεϝος
φευγω, τῆπερ ϝοι αλλοι ατυζομενοι φοβεονται,
ϝαιρησει με και ϝως, και αναλκιδα δειροτομησει·
ει δ᾽ αν εγω τοϝτοϝς μεν ϝυποκλονεεσθαι εϝᾶσω
πηλεϝιδῃ αχιλεϝι, ποσιν δ᾽ απο τειχεος αλλῃ
φευγω προς πεδιον ϝιλϝειον, ϝοφρ᾽ αν ϝικωμαι
ιδης τε κνημοϝς, κατα τε ρωπῆια δυϝω,
ϝεσπεριος δ᾽ αν επειτα λοϝεσσαμενος ποταμοϝο,
ϝιδρο᾽ αποπσυϝχθενς, ποτι ϝιλϝιον απονεοιμην.
αλλα τιη μοι ταϝτα φιλος διελεγσατο θυϝμος;
μη μ᾽ αποϝειρομενον πολιος πεδιονδε νοησῃ,
και με μεταϝιξσανς μαρπτησῃ ταχυσσι ποδεσσιν·
ουκ ετ᾽ επειτ᾽ εσσεται θανατον και κηρας αλυκσαι·
λιϝην γαρ κρατερος περι παντων εστ᾽ ανθρωπων.
ει δε κεν ϝοι προπαροιθε πολιος κατεναντιον ελθω·
και γαρ θην τοϝτῷ τρῶτος χρῶς ϝοξεϊ χαλκῷ,
εν δε μια πσυϝχη, θνῆτον δε ϝε φαντ᾽ ανθρωποι.
ϝως ϝεσπων, αχιλεϝα ϝαλενς μενεν· εν δε ϝοι ητορ
αλκιμον ϝορμαετο πτολεμιζεμεν ηδε μαχεσθαι.
ηΰτε παρδαλις εισι βαθυεης εκ χσυλοχοϝο
ανδρος θηρεϝτηρος εναντιον, ουδε τι θυϝμῷ
ταρβεει, ουδε φοβειται, επει κεν ϝυλαγμον ακοϝσῃ·
ειπερ γαρ φθαμενος μιν η ουτασῃ, ηε βαλῃσιν,
αλλα τε και περι δορϝι πεπαρμενη ουκ απολληγει
αλκης, πριν γ᾽ ηε γσυνβλῆμεναι, ηε δαμῆναι·
ϝως αντῆνορος ϝυιος αγαϝοϝο, διϝος αγῆνωρ,
ουκ εθελεν φευγεεν, πριν πειρῆσαιτ᾽ αχιλεϝος.
αλλ᾽ ϝογ᾽ αρ᾽ ασπιδα μεν προσθ᾽ εσχετο παντοσε ϝεϝισϝην,
ενχειῇ δ᾽ αϝτοϝο τιτυσκετο, και μεγ᾽ αϝυϝτει·
η δη που μαλ᾽ ϝεϝολπας ενι φρεσι, φαιδιμ᾽ αχιλλεϝ,

ͱηματι τῷδε πολιν περθσεεν τροFων αγερωχων· Φ
νηπυτι! η τ' ετι πολλα τετευχσεται αλγε' επ' aFτῇ·
εν γαρ ͱοι πολυες τε και αλκιμοι ανερες εσμεν.
ῆ ρα, και ͱοκσυν ακοντα βαρυιης χειρος αφῆκεν·
και ρ' εβαλε κνημην ͱυπο γονFατος, ουδ' απαμαρτεν·
αμφι δε μιν κνημις νεοτευχτοFο κασσιτεροFο
σμερδαλεον κοναβησε· παλιν δ' απο χαλκος ορεFσεν
βλῆμενοF, ουδ' επερῆσε· θεοο δ' ηρυκακε δῶρα.
πηλεFιδης δ' ͱορμῆσατ' αγῆνορος αντιθεοFο
δεFτερος· ουδ' ετ' εFᾶσεν απολλων κυFδος ͱαρεσθαι,
αλλα μιν εκσͱαρπακσ', εκαλυπτσε δ' αρ' ῆερι πολλῆ,
ͱησυχιον δ' αρα μιν πολεμοF εκπεμπε νεεσθαι.
aFταρ ͱο πηλεFιFῶνα δολῷ αποͱεργαθε λαFοο·
aFτῷ γαρ ͱεκαFεργος, αγῆνορι παντα FεFοικως,
εστη προσθε ποδων, ͱο δ' επεσσυτο ποδσι διῶκεν.
ͱεFος ͱο τον πεδιοFο διῶκετο πυFροφοροFο,
τρεπσανς παρ ποταμον βαθυδινεFεντα καμανδρον,
τυτθον ͱυπεκπροθεFοντα· δολῷ δ' αρ' εθελγεν απολλων,
ͱως αιFει ͱελποιτο κιχησεσθαι ποσ' ͱεFοισιν·
τοφρ' αλλοι τροFες πεφοβημενοι ηλθον ͱομιλFῷ
ασπασιοι προτι Fαστυ· πολις δ' ενπλητο ͱαλεντων.
ουδ' αρα τοι γ' ετλᾶν πολιος και τειχεος εκτος
μῆναι ετ' αλληλοFς, και γνῶμεναι, ͱος τε πεφευγοι,
ͱος τ' εθαν' εν πολεμῷ· αλλ' ασπασιως εσεχῦντο.
ͱως ͱοι μεν κατα Fαστυ πεφυδσοτες, ηΰτε νεβροι, X
ͱιδρο' απεπσυFχοντ', επιFον τ', ακεοντο τε διπσαν,
κεκλιμενοι καλῆσιν επαλκσεσιν· aFταρ αχαιFοι
τειχεος ασσον ισαν, σακε' ωμοισι κλῖναντες.
ͱεκτορα δ' aFτοFο μῆναι ολοFη μοιρ' επεδησεν
FιλFιοFο προπαροιθε, πυλαFων τε σκαιαFων.
aFταρ πηλεFιFῶνα προσῆυFδαε φοιβος απολλων·
τιπτε με, πηλεFος ͱυιε, ποσιν ταχυεσι διῶκεις,
aFτος θνῆτος εων θεον ανβροτον; ουδε νυ πῶ με
εγνῶς, ͱως θεος ῆμι, συ δ' ασπερχες μενεαινεις.
τον δε μεγ' οχθησανς προσεφη ποδας ὠκυς αχιλλεFς·
εβλαπτσας μ', ͱεκαFεργε, θεων ολοFωτατε παντων,
ενθαδε νῦν τρεπσανς απο τειχεος· η κ' ετι πολλοι
γαιαν οδακς ͱελλον, πριν FιλFιον εισαφικεσθαι.
νῦν δ' εμε μεν μεγα κυFδος αφελλεο, τοFς δ' εσαῶσας
ρεFιδιως, επει ουτι τισιν γ' εδδειδσας οπισσῷ·
η σ' αν τιFσαιμην, ει μοι δυναμις γε παρειη.
ͱως Fεσπων, προτι Fαστυ μεγα φρονεων εβεβηκεεν,
σσεFσαμενος, ͱωσθ' ιππος aFεθλοφορος γσυν ͱοχεσσιν,
ͱος ρα τε ρεFα θεFητι τιταινομενος πεδιοFο·
ͱως αχιλεFς λαιπσηρα ποδας και γονFατ' ενωμα.
τον δ' ͱο γερων πριαμος πρῶτος Fιδεν οφθαλμοισιν,

πανφαινονθ᾽, ωστ᾽ αστερ᾽, επεσσυμενον πεδιοϝο, X
ͱος ρα τ᾽ οπωρης ειτιν· αριδσηλοι δε ͱοι αϝγαι
φαινονται πολλοισι μετ᾽ αστρεσι νυκτος αμολγῷ·
ͱον τε κυν᾽ ωαριϝῶνος επικλῆσιν καλεοντιν·
λαμπροτατος μεν ͱογ᾽ εστι, κακον δε τε σημα τετυχται,
και τε φερει πολλον πυρετον δδειλοισι βροτοισιν·
ͱως τοϝο χαλκος ελαμπε περι στηθεσσι θεϝοντος.
ῶμωγσεν δ᾽ ͱο γερων, κεφαλην δ᾽ ͱογ᾽ εκοπτσατο χερσιν,
ͱυπσοσ᾽ ανασχομενος, μεγα δ᾽ οιμωγσανς εγεγωνεν,
λισσομενος φιλον ͱυιον· ͱο δε προπαροιθε πυλαϝων
ͱεστηκεεν, αμοτον μεμαϝως αχιλεϝι μαχεσθαι·
τον δ᾽ ͱο γερων ελεεινα προσῆυϝδαε, χειρας ορεγνυνς·
ͱεκτορ, μη μοι μιμνε, φιλον τεκος, ανερα τοϝτον
οιϝος, ανευθ᾽ αλλων· ͱινα μη ταχα ποτμον εφεσπῆς,
πηλεϝιϝῶνι δαμενς· επειη πολυ φερτερος εστιν.
σχετλιος! αιθε θεοισι φιλος τοσονδε γενοιτο,
ͱοσον εμοι· ταχα κεν ͱε κυνες και γυϝπες εδοιεν
κειμενον· η κε μοι αινον απο πραπιδων αχος ελθοι·
ͱος μ᾽ υἱων πολλων τε και εσθλων ευνιν εθῆκεν,
κτεινων, και περνανς νησων επι τηλεδαπαϝων.
και γαρ νῦν δυο παιδε λυκαϝονα και πολυδῶρον
ου δυναμαι ϝιδεεεν, τροϝων εις ϝαστυ ͱαλεντων,
τοϝς μοι λαϝοθοϝη τεκετο, κρεϝοντσα γυναικων.
αλλ᾽ ει μεν δσαϝοντι μετα στρατῷ, η τ᾽ αν επειτα
χαλκοϝο τε χρυσοο τ᾽ απολυϝσομεθ᾽· εστι γαρ ενδον·
πολλα γαρ ῶπασε παιδι γερων ονομακλυτος αλτης.
ει δ᾽ ηδη τεθναντι, και ειν αϝιδαϝο δομοισιν,
αλγος εμῷ θυϝμῷ και μητερι, τοι τεκομεσθα.
λαϝοισιν δ᾽ αλλοισι μινυνθαδιωτερον αλγος
εσσεται, ην μη και συ θανῆς, αχιλεϝι δαμασθενς
αλλ᾽ εισερχεο τειχος, εμον τεκος, ͱοφρα σαωσῆς
τροϝας και τροϝιδας, μηδε μεγα κυϝδος ορεγσῆς
πηλεϝιδῇ, αϝτος δε φιλης αιϝῶνος αμερθῆς·
προς δ᾽ εμε τον δυστηνον ετι φρονεοντ᾽ ελεαιρε,
δυσμορον, ͱον ρα πατηρ κρονιδης επι γηραος ουδῷ
αισῇ εν αργαλεῇ φθισει, κακα πολλα ϝιδοντα,
ͱυιας τ᾽ ολϝυμενοϝς, ͱελκηθεντσας τε θυγατρας,
και θαλαμοϝς κεραϊδσομενοϝς, και νηπια τεκνα
βαλλομενα προτι γαιῇ, εν αινῇ δαϝιοτητι,
ͱελκομενας τε νυοϝς ολοϝῆσ᾽ ͱυπο χερσιν αχαιϝων.
αϝτον δ᾽ αν πυματον με κυνες πρῶτῆσι θυρῆσιν
ωμησται ϝερυοντιν, επει κε τις ͱοκσυϊ χαλκῷ
τυπτσανς, ηε βαλων, ρεθεων εκ θυϝμον ͱεληται. 68
ῆ ρ᾽ ͱο γερων, πολιας δ᾽ αρ᾽ ανα τριχας ͱελκετο χερσιν, 77
τιλλων εκ κεφαλης· ουδ᾽ ͱεκτορι θυϝμον επειθεν.
μητηρ δ᾽ αϝθ᾽ ετερωθεν οδυϝρετο δακρυχεϝοντσα,

κολπον ανͱιͱεμενη, ͱετερηφι δε μαδσον ανεσχεν,
και μιν δακρυχεϝοντσα ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα· X

ͱεκτορ, τεκνον εμον, ταδε τ' αιδεο, και μ' ελεησον
αϝτην, ει ποτε τοι λαθικηδεα μαδσον επεσχον,
των μνῆσαι, φιλε τεκνον· αμυϝνε δε δαϝιον ανδρα
τειχεος εντος εων· μη δε προμος ͱιστασο τοϝτῳ̃·
σχετλιος! ειπερ γαρ σε κατακτενε', ου σ' ετ' εγωγε
κλαϝσομαι εν λεχεεσι, φιλον θαλος, ͱον τεκον αϝτη,
ουδ' ͱαλοχος πολυδω̃ρος· ανευθε δε σε μεγα νοϝιν
αργειϝων παρα ναϝσι κυνες ταχυες κατεδεοντιν.

ͱως τω γε κλαϝοντε προσαυϝδῆτην φιλον ͱυιον,
πολλα λισσομενω· ουδ' ͱεκτορι θυϝμον επειθον·
αλλ' ͱογ' εμιμν' αχιλεϝα πελωριον ασσον ιοντα.
ͱως δε δρακων επι χεϝῇ ορεστερος ανδρα μενητιν,
βεβρω̃κως κακα φαρμακ', εδῦ δε τε μιν χολος αινος,
σμερδαλεον δε δεδορκε, ϝελισσομενος περι χεϝῇ·
ͱως ͱεκτωρ, ασβεστον ͱεχων μενος, ουχ υπεχω̃ρεεν
πυργῳ̃ επι προͱεχοντι φαϝεινην ασπιδ' ερειδσανς.
οχθησανς δ' αρ' εϝεσπε προς ͱον μεγαλητορα θυϝμον·

ω μοι εγων! ει μεν κε πυλας και τειχεα δυϝω,
πολυδαμανς μοι πρω̃τος ελενχειην καταχεϝει,
ͱος μ' εκελεϝε τροϝεσι ποτι πτολιν ͱηγησασθαι
νυχθ' υπο τηνδ' ολοϝην, ͱοτε τ' ω̃ρετο διϝος αχιλλεϝς.
αλλ' εγω ου πιθομην· η τ' αν πολυ κερδιον ῆεν·
νῦν δ' επει ω̃λεσα λαϝον ατασθαλιῆσιν εμῆσιν,
αιδεομαι τροϝας και τροϝιδας ͱελκεσιπεπλοϝς,
μη ποτε τις ϝεσπητι κακωτερος αλλος εμεϝο,
ͱεκτωρ ͱηφι βιηφι πιθησανς ω̃λεσε λαϝον.
ͱως ϝερεοντιν· εμοι δε τοτ' αν πολυ καλλιον ειη,
αντην η' αχιλεϝα κατακτῆναντα νεεσθαι,
ηε κεν αϝτον ολεσθαι ͱεϋκλειως προ πολιστος.

ει δε κεν ασπιδα μεν καταθειομαι ομφαλοεντσαν,
και κορυθα βριαρην, δορυ δε προς τειχος ερειδσανς,
αϝτος ιων αχιλεϝος αμυϝμονος αντιος ελθω,
και ͱοι ͱυποσχωμαι ͱελενην, και κτημαθ' αμ' αϝτῇ
παντα μαλ', ͱοσα τ' αλεκσανδρος κοιλῆσ' ενι ναϝσιν
ῆγαγετο τροϝιηνδ', ͱη τ' επλετο νεικεος αρχη,
δω̃σεμεν ατρεϝιδῆσιν αγεεν, ͱαμα τ' αμφις αχαιϝοις
αλλ' αποδασσεσθαι, ͱοσα πτολις ͱηδε κεκεϝθεν·
τροϝεσι δ' αϝ μετοπισθε γεροντιον ͱορκον ͱελωμαι,
μη τι καταkρυπτσεεν, αλλ' ανδιχα παντα δασεσθαι.

αλλα τιη μοι ταϝτα φιλος διελεγσατο θυϝμος;
μη μιν εγω μεν ͱικωμαι ιων· ͱο δε μ' ουκ ελεησει,
ουδε τι μ' αιδεσεται, κτενεει δε με, γυμνον εοντα.
οο μεν πως νῦν εστιν απο δρυος ουδ' απο πετρης
τῳ̃ ͱοαριδσεμεναι, ͱατε παρθενος ηϊθεος τε,

παρθενος ηϊθεος θ' οαριζετον αλληλοισιν. X
βελτερον αFτ' εριδι γσυνελαFνεμεν· hοτι ταχιστα
Fῄδομεν, hοποτερῳ̃ κεν ολυνπιος ευχος ορεγσῃ̃. 130
hως hορμαινε μενων· hο δε hοι σχεδον ηλθεν αχιλλεFς, 131
σειων πηλιαδα μελιην κατα δεχσιον ωμον, 133
δδεινην· αμφι δε χαλκος ελαμπετο Fεικελος αFγῃ̃
η πυρος αιθομενοF, ἠ' ῃ̃ελιοF ανιοντος. 135
hεκτορα δ', hως ενοησεν, hελε τρομος, ουδ' αρ' ετ' ετλῃ̃
αFθι μενεεν, οπισῳ̃ δε πυλας λιπε, βη δε φοβηθεις.
πηλεFιδης δ' εποροFσε, ποσι κραιπνοισι πεποιθως·
ηῦτε κιρκος ορεσφιν, ελαφροτατος πετεηνων,
ρεFιδιως hοιμῃ̃σε μετα τρηρῶνα πελειαν· 140
hη δε θ' υπαιθα φοβεεται· hο δ' εγγυθεν hοκσυ λελῃ̃κως
ταρφε' επαFισσει, hελεειν τε hε θυFμος αναγει·
hως αρ' hογ' εμμεμαFως ιθυς πετετο· τρεσε δ' hεκτωρ
τειχος hυπο τροFων, λαιπσηρα δε γονFατ' ενωμα.
hοι δε παρα σκοπιην και ερινεον ανεμοεντα 145
τειχεος αιFεν hυπ' εκ καθ' αμαγσιτον εσσεFοντο·
κροFνω δ' hικανον καλλιροFω, ενθα δε πηγαι
δοιαι αναFισσοντι καμανδροFο δινεFεντος.
hη μεν γαρ hυδατι χλιαρῷ ρεFει, αμφι δε καπνος
γιγνεται εκς αFτης, hως ει πυρος αιθομενοFο· 150
hη δ' hετερη θερεϊ προρεFει FεFικυια χαλαδσῃ̃,
η χιFονι πσυχρῃ̃, ἠ' εκς hυδατος κρυσταλλῳ̃.
ενθα δ' επ' αFταFων πλυνοι ευρυες εγγυς εασιν
καλοι, λαFινεοι, hοθι Fεσματα σιFαλοεντα
πλυFνεσκον τροFων hαλοχοι, καλαι τε θυγατρες, 155
το πριν επ' ειρηνης, πριν γ' ελθεμεν hυιας αχαιFων.
τῃ̃ ρα παραδραμετην, φευγων, hο δ' οπισθε διῶκων·
προσθε μεν εσθλος εφευγε, διῶκε δε μιν μεγ' αμεινων
καρπαλιμως· επει ουχ ιερεFιον, ουδε βοFειην
hαρνυσθην, hα τε ποσσιν αFεθλια γιγνεται ανδρων, 160
αλλα περι πσυFχης θεFον hεκτορος hιπποδαμοFο. 161
hως δ' hοτε νεβρον ορεσφι κυων ελαφοFο διηται, 189
ορσαυς εκς ευνης, δια τ' ανκεα, και δια βησσας· 190
τον δ', ειπερ κε λαθητι καταπτηκσαυς hυπο θαμνῳ̃,
αλλα τ' ανιχνεFων θεFει εμπεδον, hοφρα κεν hευρῃ̃·
hως hεκτωρ ου ληθε ποδῶκεα πηλεFιFῶνα.
hοσακι δ' hορμῃ̃σειε πυλαFων δαρδανιαFων
αντιον αFικσασθαι, hεϋδμῃ̃τοFς hυπο πυργοFς, 195
ει πως hοι καθυπερθεν αλαλκοιεν βελεεσιν·
τοσακι μιν προπαροιθεν αποστρεφσᾶσκε παραφθαυς
προς πεδιον· αFτος δε ποτι πτολιος πετετ' αιFει. 198
πως δε κεν hεκτωρ κηρας hυπεκσεφυγεν θανατοFο, 202
ει μη hοι πυματον τε και hυστατον ῃ̃ντετ' απολλων
εγγυθεν, hος hοι επῶρσε μενος λαιπσῃ̃ρα τε γονFα;

λαFοισιν δ' ανενευε καρῆατι διFος αχιλλεFς, 205
ουδ' εFα' ͱιͱεμεναι επι ͱεκτορι πικρα βελεμνα· X
μη-τις κυFδος ͱαροιτο βαλων, ͱο δε δεFτερος ελθοι.
αλλ' ͱοτε δη το τεταρτον επι κροFνοFς αφικοντο,
και τοτε δη χρυσεια πατηρ ετιταινε ταλαντα·
εν δ' ετιθεε δυο κηρε τανηλεγεος θανατοFο, 210
την μεν, αχιλλεFος, την δ', ͱεκτορος ͱιπποδαμοFο·
ͱελκε δε μεσσα λαβων· ρεπε δ' ͱεκτορος αισιμον ͱημαρ·
ῴχετο δ' εις αFιδαFο· λιπεν δε ͱε φοιβος απολλων.
πηλεFιFῶνα δ' ͱικανε θεα γλαFκῶπις αθηνη,
αγχοFο δ' ͱισταμενη Fεπεα πτεροεντα προσηῦFδα· 215
νῦν δη νοFι γ' ͱεFολπα, διϊ φιλε, φαιδιμ' αχιλλεF,
ͱοισεσθαι μεγα κυFδος αχαιFοισι προτι ναFας,
ͱεκτορα δαFιῶσαντε, μαχης αFατον περ εοντα.
ου ͱοι νῦν ετι γ' εστι πεφυγμενον αμμε γενεσθαι,
ουδ' ει κεν μαλα πολλα παθοι ͱεκαFεργος απολλων, 220
προπρο κυλινδομενος πατερος διος αιγιͱοχοFο.
αλλα συ μεν νῦν στηθι και αμπνυε· τονδε δ' εγω τοι
οιχομενη πεπιθησω εναντιβιον μαχεσασθαι.
ͱως φατ' αθηναιη· ͱο δ' επειθετ', εχαιρε δε θυFμῷ·
στη δ' αρ' επι μελιης χαλκογλωχινος ερειδσθεις. 225
ͱη δ' αρα τον μεν ελειπ', εκιχησατο δ' ͱεκτορα διFον,
δαFιφοβῳ FεFικυια δεμας και ατειρεα φῶνην·
αγχοFο δ' ͱισταμενη Fεπεα πτεροεντα προσηῦFδα·
ηθει', η μαλα δη σε βιαδσεται ῶκυς αχιλλεFς· 229
αλλ' αγε δη στεωμεν, και αλεκσωμεσθα μενοντες. 231
την δ' αFτε προσεFεσπε μεγας κορυθαιFολος ͱεκτωρ·
δαFιφοβ', η μεν τοι το παρος πολυ φιλτατος ησθα· 233
νῦν δ' ετι και μαλλον νοεω φρεσι τιFμῆσασθαι, 235
ͱως ετλῆς εμεF' ͱεινεκ', επει Fιδες οφθαλμοισιν,
τειχεος εκσελθεεν, αλλοι δ' εντοσθε μενοντιν.
τον δ' αFτε προσεFεσπε θεα γλαFκῶπις αθηνη·
ηθει', η κεν πολλα πατηρ και ποτνια μητηρ
λισσονθ', εχσειης γονFοομενοι, αμφι δ' ͱεταιροι, 240
αFθι μενεεν· τοιον γαρ ͱυποτρομεοντιν ͱαπαντες·
αλλ' εμος ενδοθι θυFμος ετειρετο πενθεϊ λυγρῷ.
νῦν δ' ιθυς μεμαFῶτε μαχωμεθα, μηδ' ετι δορFων
εστω φειδωλη, ͱινα Fῆδομεν, ει κεν αχιλλεFς
νοFι κατακτῆνανς, εναρα βροτοεντα φερηται 245
ναFας επι γλαφυρας, η κεν σῷ δορFι δαμειη.
ͱως φαμενη, και κερδοσυνῃ ͱηγησατ' αθηνη.
ͱοι δ' ͱοτε δη σχεδον ῆσαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
τον προτερος προσεFεσπε μεγας κορυθαιFολος ͱεκτωρ·
ου σ' ετι, πηλεFος ͱυιε, φοβησομαι, ͱως το παρος περ· 250
αλλ' αγε, δευρο θεοFς επιδῶμεθα· τοι γαρ αριστοι 254
μαρτυροι εσσονται και επισκοποι αρμονιαFων· 255

ου γαρ εγω σ' εκπαγλον αϝεικιω, αι κεν εμοι δσεϝς
δωῆ καρμονιην, σην δε πσυϝχην αφελωμαι·
αλλ' επει αρ κε σε συλϝῆσω κλυτα τευχε', αχιλλεϝ,
νεκρον αχαιϝοισιν δωσω παλιν· ͱως δε συ ρεδσεεν.
τον δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη ποδας ωκυς αχιλλεϝς·
ͱεκτορ, μη μοι, αλαστε, συνͱημοσυνας αγορεϝε.
ͱως ουκ εστι λεϝοντσι και ανδρεσιν ͱορκια πιθτα,
ουδε λυκοι και ϝαρνες ͱομοφρονα θυϝμον ͱεχοντιν,
αλλα κακα φρονεοντι διανπερες αλληλοισιν·
ͱως ουκ εστ' εμε και σε φιλημεναι, ουτε τι νοϝιν
ͱορκιον εσεεται, πριν γ' η' ͱετερον γε πεσοντα
ͱαιματος ͱαδσαι αρεϝα, ταλαϝρινον πολεμιστην.
παντοιης αρετης μιμνῆσκεο· νῦν σε μαλα χρη
αιχμῆτην τ' εμεναι και θαρσαλεον πολεμιστην.
ου τοι ετ' εσθ' υπαλυκσις, ͱαφαρ δε σε παλλας αθηνη
ενχει εμῷ δαμαει· νῦν δ' ͱαθροϝα παντ' αποτιϝσεις
κηδε' εμων ͱεταρων, ͱοϝς εκτανες ενχεϊ θυϝων.
ῆ ρα, και ανπεπαλων προͱιͱεε δολιχοσκιον ενχος·
και το μεν αντα ϝιδων ῆλεϝσατο φαιδιμος ͱεκτωρ·
ͱεδσετο γαρ προϝιδων, το δ' ͱυπερπτατο χαλκεον ενχος,
εν γαιῆ δ' επαγη· ανα δ' ͱαρπασε παλλας αθηνη,
αψ δ' αχιλεϝι διδω, λαθε δ' ͱεκτορα, ποιμενα λαϝων.
ͱεκτωρ δε προσεϝεσπεν αμυϝμονα πηλεϝιϝωνα·
ῆμβροτες, ουδ' αρα πῳ τι, θεοισ' επιϝεικελ' αχιλλεϝ,
εκ διος εϝειδεες τον εμον μορον, ητοι εφης γε·
αλλα τις αρτιϝεπης και επικλοπος επλεο μυϝθων,
ͱοφρα σ' ͱυποδδειδσανς μενεος αλκης τε λαθωμαι.
ου μεν μοι φευγοντι μεταφρενῳ εν δορυ πηγσεις,
αλλ' ιθυς μεμαϝωτι δια στηθεσφιν ελασσον,
ει τοι εδωκε θεος· νῦν αϝτ' εμον ενχος αλεϝσαι
χαλκεον, ͱως δη μιν σῷ ενι χροϊ παν κομισαιο.
και κεν ελαφροτερος πολεμος τροϝεσι γενοιτο,
σεϝο κατακταμενοϝο· συ γαρ σφισι πημα μεγιστον.
ῆ ρα, και ανπεπαλων προͱιͱεε δολιχοσκιον ενχος,
και βαλε πηλεϝιδαϝο μεσον σακος, ουδ' απαμαρτεν·
τηλε δ' απεπλανχθη σακεος δορυ· χωσατο δ' ͱεκτωρ,
ͱοτι ρα ͱοι βελος ωκυ ϝετωσιον εκφυγε χειρος·
στη δε κατηφῆσανς, ουδ' αλλ' ͱεχε μειλινον ενχος·
δαϝιφοβον δ' εκαλεε λεϝκασπιδα, μακρον αͱυϝσανς,
ῆτεε μιν δορυ μακρον· ͱο δ' ουτι ͱοι ενγυθεν ῆεν.
ͱεκτωρ δ' εγνω ͱεϝῆσιν ενι φρεσ', εφωνησεν τε·
ω ποποι! η μαλα δη με θεοι θανατονδ' εκαλεσσαν·
δαϝιφοβον γαρ εγωγ' εφαμην ͱηροϝα παρεεναι·
αλλ' ͱο μεν εν τειχει, εμε δ' εκσαπατησεν αθηνη.
νῦν δε δη ενγυθι μοι θανατος κακος, ουδε τ' ανευθεν.
μη μαν ασπουδις γε και ακλειως απολοιμην,

αλλα μεγα ρεκσας τι και εσσομενοισι πυθεσθαι.
hως αρα φωνησας, εFερυσσατο φασγανον hοκσυ, X
το hοι hυπο λαπαρην τετατο μεγα τε, στιβαρον τε·
hοιμησεν δε hαλεις, hωστ' αιετος hυπσιπετηεις,
hοστ' ειτιν πεδιονδε δια νεφεων ερεβεννων,
hαρπακσων η Fαρν' αμαλην, η πτωκα λαγοFον·
hως hεκτωρ hοιμησε τινασσων φασγανον hοκσυ.
hορμηθη δ' αχιλεFς, μενεος δ' ενεπλησατο θυFμον
αγριοFο· προσθεν δε σακος στερνοF εκαλυπτσεν
καλον, δαιδαλεον· κορυθι δ' επενευε φαFεινη,
τετραφαλω, καλαι δε περι σειοντο Fεθειραι.
hοιος δ' αστηρ ειτι μετ' αστρεσι νυκτος αμολγω
Fεσπερος, hος καλλιστος εν ουρανω hισταται αστηρ·
hως αιχμης απελαμφ' ευηκεος, hην αρ' αχιλλεFς
παλλεν δεχσιτερη, φρονεων κακον hεκτορι διFω,
εισhοραων χροα καλον, hοπη Fεικσειε μαλιστα.
του δε και αλλο τοσον μεν hεχε χροα χαλκεα τευχεα,
καλα, τα πατροκλοFο βιην εναριξσε κατακτας·
φαινετο δ', hη κληFιδες απ' ωμων αFχεν' hεχουτιν,
λαFκανιης, hινα τε πσυFχης ωκιστος ολεθρος·
τη ρ' επι hοι μεμαFως ελασ' ενχεϊ διFος αχιλλεFς·
αντικρυς δ' hαπαλοFο δι' αFχενος ηλυθ' ακωκη·
ουδ' αρ' απ' ασφαραγον μελιη ταμε χαλκοβαρυια.
ηριπε δ' εν κονιFησ'· hο δ' επευχσατο διFος αχιλλεFς·
hεκτορ, αταρ ποF εφης, πατροκλε' εκσεναριδσων,
σαος εσεσθ', εμε δ' ουδεν οπιδσεο νοσφιν εοντα·
νηπιε! τοFο δ' ανευθεν αFοσσητηρ μεγ' αμεινων
ναFσιν επι γλαφυρησιν εγω μετοπισθ' ελελειπμην,
hος τοι γουFατ' ελυFσα· σε μεν κυνες ηδ' οιFωνοι
hελκησοντι κακως, τον δε κτεριουτιν αχαιFοι.
τον δ' ολιγοδρανεων προσεφη κορυθαιFολος hεκτωρ·
λισσομ' hυπερ πσυFχης, και γουFων, σων τε τοκεFων,
μη μ' εFαε παρα ναFσι κυνας καταδαπτσαι αχαιFων·
αλλα συ μεν χαλκον τε hαλις χρυσον τε δεδεχσο,
δωρα, τα τοι δωσοντι πατηρ και ποτνια μητηρ·
σωμα δε Fοικαδ' εμον δομεναι παλιν, hοφρα πυρος με
τροFες και τροFων hαλοχοι λελαχωντι θανοντα.
τον δ' αρ' hυποδρα Fιδων προσεφη ποδας ωκυς αχιλλεFς·
μη με, κυον, γουFων γουFαδσεο, μηδε τοκεFων.
αι γαρ πως αFτον με μενος και θυFμος ανhειη
ωμ' αποταμνομενον κρεα' εδμεναι, hοια FεFοργας·
hως ουκ εσθ', ος σης γε κυνας κεφαλης απαλαλκοι·
ουδ' ει κεν δεκακις και Fεικοσινηριτ' αποινα
στησωντ' ενθαδ' αγοντες, hυποσχωνται δε και αλλα·
ουδ' ει κεν σ' αFτον χρυσω Fερυσασθαι ανωγοι
δαρδανιδης πριαμος· ουδ' hως σε γε ποτνια μητηρ

ενθεμενη λεχεεσσι γοῆσεται, ͱον τεκεν αϝτη, X
αλλα κυνες τε και οιϝωνοι κατα παντα δασονται.
τον δε καταθνῆσκων προσεφη κορυθαιϝολος ͱεκτωρ·
η σ᾽ ͱεῢ γιϝνωσκων προτιϝοσσομαι, ουδ᾽ αρ᾽ εμελλον
πειθσεμεν· η γαρ σοι γε σιδηρεος ενδοθι θυϝμος.
φραδσεο νῦν, μη τοι τι θεων μηνιϝμα γενωμαι
ͱηματι τῷ, ͱοτε κεν σε παρις και φοιβος απολλων,
εσθλον εοντ᾽, ολεσωντιν ενι σκαιῇσι πυλῇσιν.
ͱως αρα μιν ϝεσποντα τελος θανατοϝ εκαλυπτσεν·
τον και τεθνῆωτα προσῆυϝδαε διϝος αχιλλεϝς·
τεθναθι· κηρα δ᾽ εγω τοτε δεχσομαι, ͱοποτε κεν δη
δσεϝς εθελῇ τελεσαι, ηδ᾽ αθανατοι θεοι αλλοι.
ῆ ρα, και εκ νεκροϝ εϝερυσσατο χαλκεον ενχος·
και τογ᾽ ανευθεν εθῆχ᾽, ο δ᾽ απ᾽ ωμων τευχε᾽ εσυλϝα
ͱαιματοεντ᾽· αλλοι δε περι δραμον ͱυιες αχαιϝων,
ͱοι και θαϝησαντο φυϝην και ϝειδος αγῆτον.
ͱῶδε δε τις ϝεσπεσκε ϝιδων ες πλησιον αλλον·
ω ποποι! η μαλα δη μαλακωτερος αμφαφαεσθαι
ͱεκτωρ, ῃ ͱοτε ναϝας ενεπρηθσεν πυρι κηλεῷ.
ͱως αρα τις ϝεσπεσκε, και ουτῆσασκε παραστανς.
τον δ᾽ επει εκσεναριξε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς,
στανς εν αχαιϝοισιν ϝεπεα πτεροεντ᾽ αγορεϝεν·
ω φιλοι, αργειϝων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
επειδη τονδ᾽ ανδρα θεοι δαμασασθαι εδῶκαν,
ͱος κακα πολλ᾽ ερδεσκεν, ͱοσ᾽ ου γσυνπαντες ͱοι αλλοι·
ει δ᾽ αγετ᾽, αμφι πολιν γσυν τευχεσι πειρῆθωμεν,
ͱοφρα γνῶωμεν τροϝων νοον, ͱοντιν ͱεχοντιν·
η καταλειπσοντιν πολιν ακρην, τοοδε πεσοντος,
ηε μενεεν μεμαϝαντι, και ͱεκτορος ουκ ετ᾽ εοντος·
αλλα τιη μοι ταϝτα φιλος διελεγσατο θυϝμος;
κειται παρ ναϝεσι νεκυς ακλαϝστος, αθαπτος,
πατροκλος· τοϝο δ᾽ ουκ επιληθσομαι, ͱοφρ᾽ αν εγωγε
δσαϝοισιν μετεω, και μοι φιλα γουϝατ᾽ ορωρῃ.
ει δε θανοντων περ καταληθοντ᾽ ειν αϝιδαϝο,
αϝταρ εγω και εκειθι φιλοο μεμνῆσομ᾽ ͱεταιροο.
ῆ ρα, και ͱεκτορα διϝον αϝεικε᾽ εμηδετο ϝεργα·
αμφοτερων μετοπισθε ποδων τετρῆνε τενοντε
ες σφυρον εκ πτερνης, βοϝεοϝς δ᾽ εκσͱαπτεν ͱιμαντας,
εκ διφροϝο δ᾽ εδησε· καρῆ δ᾽ ͱελκεσθαι εϝᾶσεν·
ες διφρον δ᾽ αναβανς, ανα τε κλυτα τευχε᾽ αϝῆρανς,
μαστιγσεν ρ᾽ ελαεν, τω δ᾽ ουκ αϝεκοντ᾽ επετεσθην.
τοο δ᾽ ῆν ͱελκομενοϝο κονισσαλος· αμφι δε χαιται
κυϝανεαι πιτναντο, καρῆ δ᾽ ͱαπαν εν κονιϝῆσιν
κειτο, παρος χαριεν· τοτε δε δσεϝς δυσμενεεσσιν
δῶκεν αϝεικισσασθαι ͱεϝῇ εν πατριδι γαιῇ.
ͱως τοϝο μεν κεκονιϝτο καρῆ ͱαπαν· ͱη δε νυ μητηρ

τιλλε κομην, απο δε λιπαρην εριπτσε καλυπτρην
τηλοσε· κωκυFσεν δε μαλα μεγα, παιδα Fιδοντσα.
ῴμωγσεν δ᾽ ελεεινα πατηρ φιλος, αμφι δε λαFοι
κωκυFτῷ τ᾽ εσχοντο, και οιμωγῇ κατα Fαστυ·
τῷ δε μαλιστ᾽ αρ᾽ εῆν εναλινκιον, hως ει hαπαντσα
FιλFιος οφρυοεντσα πυρι σμυχοιτο κατ᾽ ακρης.
λαFοι μεν ρα γεροντα μολις hεχον ασχαλαοντα,
εκσελθεεν μεμαFῶτα πυλαFων δαρδανιαFων·
παντας δ᾽ ελιτανεFε, κυλινδομενος κατα κοπρον,
εκσονομακλῆδην ονομαδσων ανδρα hεκαστον·
σχεσθε, φιλοι, και μ᾽ οιον εFᾶσατε, κηδομενοι περ,
εκσελθοντα πολιστος, hικεσθ᾽ επι ναFας αχαιFων·
λισσωμ᾽ ανερα τοFτον ατασθαλον, οβριμοFεργον,
ῆν πως hηλικιην αιδεσσεται, ηδ᾽ ελεησῃ
γηρας· και δε νυ τῷδε πατηρ τοιοσδε τετυχται
πηλεFς, hος μιν ετικτε και ετρεφε, πημα γενεσθαι
τροFσι· μαλιστα δ᾽ εμοι περι παντων αλγε᾽ εθῆκεν·
τοσοFς γαρ μοι παιδας απεκτανε τηλεθαοντας·
των παντων ου τοσον οδυFρομαι, αχνυμενος περ,
hως hενος, hοο μ᾽ αχος hοκσυ καθοισεται αFιδος εισῷ,
hεκτορος· hως οφελεν θανεεν εν χερσιν εμῆσιν!
τῷ κ᾽ εκορεσσαμεθα κλαFοντε τε, μυFρομενω τε,
μητηρ θ᾽, η μιν ετικτε δυσαμορος, ηδ᾽ εγω αFτος.
hως εφατο κλαFων· επι δ᾽ εστοναχοντο πολῖται·
τροFιδεσιν δ᾽ hεκαβη hαδινοF εκσῆρχε γοοFο·
τεκνον, εγω δδειλη τι νυ βιFομαι, αινα παθοντσα,
σεο τεθνῆῶτος; hος μοι νυκτας τε και hημαρ
ευχωλη κατα Fαστυ πελεσκεο, παντσι τ᾽ ονειαρ
τροFσι τε και τροFιδεσι κατα πτολιν, hοι σε, θεον hως,
δεδεχατ᾽· η γαρ κε σφι μαλα μεγα κυFδος εῆσθα,
δσαFος εων· νῦν αF θανατος και μοιρα κιχανει.
hως εφατο κλαFοντσ᾽· hαλοχος δ᾽ ουπῷ τι πεπυθτο
hεκτορος· ου γαρ hοι τις hετητυμος ανγελος ελθων
ῆνγῆλ᾽, hοτι ρα hοι ποσις εκτοθ᾽ εμιμνε πυλαFων·
αλλ᾽ hηγ᾽ hιστον hυφαινε, μυχῷ δομοF hυπσηλοFο,
διπλακα, μαρμαρεην, εν δε θρονα ποικιλ᾽ επασσεν·
κεκλετο δ᾽ αμφιπολοισιν hεϋπλοκαμοις κατα δῶμα
αμφι πυρι στησαι τριποδα μεγαν, hοφρα πελοιτο
hεκτορι θερμα λοFετρα μαχης εκ νοστησαντι·
νηπιη! ουδ᾽ ενοησεν, hο μιν μαλα τηλε λοFετρων
χερσιν αχιλλεFος δαμασεν γλαFκῶπις αθηνη.
κωκυFτοο δ᾽ ῆκοFσε και οιμωγης απο πυργοο,
της δ᾽ ελελιχθη γυια, χαμαι δε hοι εκπεσε κερκις·
hη δ᾽ αFτις δμῷῆσιν hεϋπλοκαμοισι μετῆυFδα·
αιδοιης hεκυρης Fοπος εκλυFον, εν δε μοι αFτῇ
στηθεσι παλλεται ητορ ανα στομα, νερθε δε γουFα

πηγνυται· εγγυς δη τι κακον πριαμοϝο τεκεσσιν!
ͱως φαμενη μεγαροϝο διεσσυτο, μαιναδι ϝεισϝη,
παλλομενη κραδιην· ͱαμα δ' αμφιπολοι κιον αϝτῃ. X
αϝταρ επει πυργον τε και ανδρων ͱιξεν ͱομιλϝον,
εστη παπτῆναντσ' επι τειχεϊ· τον δ' ενοησεν
ͱελκομενον προσθεν πολιος, ταχυες δε μιν ͱιπποι
ͱελκον ακηδεστως κοιλας επι ναϝας αχαιϝων.
την δε κατ' οφθαλμων ερεβεννη νυξ εκαλυπτσεν·
ηριπε δ' εξοπισῳ, απο δε πσυϝχην εκαπυσσεν.
τηλε δ' απο κρᾱτος χεϝε δεσματα σιϝαλοεντα,
αμπυκα, κεκρυφαλον τ', ηδε πλεκτην αναδεσμην,
κρῆδεμνον θ', ο ρα ͱοι δῶκε χρυσεη αφροδιτη,
ͱηματι τῳ, ͱοτε μιν κορυθαιϝολος ῆγαγεθ' εκτωρ
εκ δομοϝ ηετιϝῶνος, επει πορε μυρι' εεδνα.
αμφι δε μιν γαλοι τε και εινατερες ͱαλις εσταν,
ͱαι ͱε μετα σφισιν εσχον ατυζομενην απολεσθαι.
ͱως ͱοι μεν στοναχοντο κατα πτολιν· αϝταρ αχαιϝοι Ψ
επειδη ναϝας τε και ͱελλησποντον ͱικοντο,
ͱοι μεν αρ' εσκιδναντο ͱεϝην επι ναϝα ͱεκαστος·
μυρμιδονας δ' ουκ ηϝα αποσκιδνασθαι αχιλλεϝς,
αλλ' ͱογ' ͱεϝοις ͱεταροισι φιλοπτολεμοισι μετῆυϝδα·
μυρμιδονες ταχυπωλοι, εμοι περιηρες ͱεταιροι,
μη δη πῳ ͱυφ' οχεσφι λυϝωμεν μωνυχας ͱιπποϝς,
αλλ' αϝτοισ' ͱιπποισι και ͱαρμασιν ασσον ιοντες
πατροκλον κλαϝωμεν· ͱο γαρ γερας εστι θανοντων.
αϝταρ επει κ' ολοϝοϝο τεταρπωμεσθα γοοϝο,
ͱιπποϝς λυϝσαντες δορπησομεν ενθαδε παντες.
ͱως εφαθ'· οι δ' ῷμωγσαν ͱαϝολϝεες· ῆρχε δ' αχιλλεϝς.
ͱοι δε τρις περι νεκρον ͱεϋτριχας ηλασαν ͱιπποϝς
μυϝρομενοι, μετα δε σφι θετις γοοϝ ͱιμερον ῶρσεν.
δευοντο πσαμαθοι, δευοντο δε τευχεα φῶτων
δακρυσι· τοιον γαρ ποθεον μηστωρα φοβοϝο.
τοισι δε πηλεϝιδης ͱαδινοϝ εξῆρχε γοοϝο,
χειρας επ' ανδροφονοϝς θεμενος στηθεσσιν ͱεταιροο·
χαιρε μοι, ω πατροκλε, και ειν αϝιδαϝο δομοισιν!
παντα γαρ ηδη τοι τελεω, τα παροιθεν ͱυπεστην.
ῆ ρα, και ͱεκτορα διϝον αϝεικε' εμηδετο ϝεργα,
πρηνεα παρ λεχεεσι μενοιτιαδαϝο τανυσσαυς
εν κονιϝῆσ'· ͱοι δ' εντε' αφοπλιδσοντο ͱεκαστος
χαλκεα, μαρμαιροντ'· ελυϝον δ' ͱυπσϝηχεας ͱιπποϝς.
κατ δ' ͱιδσον παρα ναϝι ποδῶκεος αιϝακιδαϝο
μυϝριοι· αϝταρ ͱο τοισι ταφον μενοϝεικεα δαινῡ.
πολλοι μεν βοϝες αργοι ορεχθεον αμφι σιδηρῳ,
σφαδσομενοι, πολλοι δ' οϝιες και μηκαδες αιγες·
πολλοι δ' αργιοδοντες ͱυες, θαλεθοντες αλοιφῃ,
ͱεϝομενοι τανυοντο δια φλογος ͱηφαιστοϝο·

παντῆ δ᾽ αμφι νεκυν κοτυληρυτον ερεϝεν ͱαιμα. Ψ
αϝταρ τονγε ϝανακτα ποδωκεα πηλεϝιϝωνα
εις αγαμεμνονα διϝον αγον βασιλεϝες αχαιϝων,
σπουδῆ παρπεπιθοντες, ͱεταιροϝο χωομενον κεαρ.
ͱοι δ᾽ ͱοτε δη κλισιην αγαμεμνονος ͱικσαν ιοντες,
αϝτικα κηρυκεσι λιγυφθογγοισ᾽ εκελεϝσαν,
αμφι πυρι στησαι τριποδα μεγαν· ει πεπιθοιεν
πηλεϝιδην λοϝεσασθαι απο βροτον ͱαιματοεντα.
αϝταρ ͱογ᾽ ῆρνεετο στερεως, επι δ᾽ ͱορκον ομοσσεν·
ου μα δσῆν᾽, ͱοστις τε θεων ͱυπατος και αριστος,
ου θεμις εστι λοϝετρα καρῆατος ασσον ͱικεσθαι,
πριν γ᾽ ενι πατροκλον θεμεναι πυρι, σημα τε χεϝσαι,
κῆρασθαι τε κομην· επει ου μ᾽ ετι δεϝτερον ͱωδε
ͱικσετ᾽ αχος κραδιην, ͱοφρα δσαϝοισι μετειω.
αλλ᾽ ητοι νυν μεν στυγερῆ πειθωμεθα δαιτι·
ῆοαθεν δ᾽ οτρυϝνε, ϝαναξ ανδρων αγαμεμνον,
ͱυλϝην τ᾽ αγσεμεναι, παρα τε σχεμεν, ͱως επιϝεικες·
ͱοφρ᾽ ητοι τοϝτον μεν επιφλεγῆ ακαματον πυρ
θασσον απ᾽ οφθαλμων, λαϝοι δ᾽ επι ϝεργα τραπωνται.
ͱως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα τοο μαλα μεν κλυϝον, ηδ᾽ επιθοντο.
εσσυμενως δ᾽ αρα δορπον εφοπλισσαντες ͱεκαστοι
δαινυντ᾽· ουδε τι θυϝμος εδεϝετο δαιτος ϝεϊσϝης.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο,
ͱοι μεν κατκειοντες εβαν κλισιηνδε ͱεκαστος·
πηλεϝιδης δ᾽ επι θινι πολυφλοισβοϝο θαλασσης
κειτο βαρυ στοναχων, πολυσιν μετα μυρμιδονεσιν,
εν καθαρῳ, ͱοθι κυϝματ᾽ επ᾽ ηϊονος κλυδσεσκον·
ευτε τον ͱυπνος εμαρπτε, λυϝων μελεδηματα θυϝμοο,
ͱηδυμος αμφιχυθεις· μαλα γαρ καμε φαιδιμα γυια,
ͱεκτορ᾽ επαϊσσων προτι ϝιλϝιον ανεμοεντσαν.
ηλθε δ᾽ επι πσυϝχη πατροκλεεος δδειλοϝο,
παντ᾽ αϝτῳ, μεγαθος τε και ομματα καλα, ϝικυια,
και φωνην· και τοια περι χροϊ ϝεσματ᾽ εϝεστο·
στη δ᾽ αρ᾽ ͱυπερ κεφαλης, και μιν προς μυϝθον εϝεσπεν·
ͱευδεις, αϝταρ εμεϝο λελαθμενος επλε᾽, αχιλλεϝ;
ου μεν μεο δσαϝοντος ακηδεις, αλλα θανοντος·
θαπτε με ͱοτι ταχιστα, πυλας αϝιδαϝο περῆσω.
τηλε με ͱεργοντι πσυϝχαι, ϝειδωλα καμοντων,
ουδε με πω μισγεσθαι ͱυπερ ποταμοϝ εϝαοντιν·
αλλ᾽ αϝτως αλαλημαι αν᾽ ευρυπυλες αϝιδος δω.
και δε σοι αϝτῳ μοιρα, θεοισ᾽ επιϝεικελ᾽ αχιλλεϝ,
τειχει ͱυπο τροϝων ῆυγενεων απολεσθαι.
αλλο δε τοι ϝερεω συ δ᾽ ενι φρεσι βαλλεο σῆσιν·
μη εμα σων απανευθε τιθημεναι οστε᾽, αχιλλεϝ·
αλλ᾽ ͱομοϝ ͱως εтραφημεν εν ͱυμετεροισι δομοισιν,
ευτε με τυτθον εοντα μενοιτιος εκς οποεντος

ἤγαγεν ϝυμετερονδ᾽, ανδροκτασιης ϝυπο λυγρης, Ψ
ϝηματι τῷ, ϝοτε παιδα κατεκτανον αμφιδαμαντος,
νηπιος, ουκ εθελων, αμφ᾽ αστραγαλοισι χολῶθεις·
ενθα με δεχσαμενος εν δῶμασιν ϝιπποτα πηλεϝς,
ετρεφε τ᾽ ενδυκεως, και σον θεραποντ᾽ ονομῆνεν.
 τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη ποδας ὤκυς αχιλλεϝς·
τιπτε μοι, ηθειη κεφαλη, δευρ᾽ ηληλουθας,
και μοι ταϝτα ϝεκαστ᾽ επιτελλεαι; αϝταρ εγω τοι
παντα μαλ᾽ εκτελεω, και πειθσομαι, ϝως συ κελεϝεις.
αλλα μοι ασσον στηθι· μινυνθα περ αμφιβαλοντε
αλληλοϝς, ολοϝοϝο τεταρπωμεσθα γοοϝο.
 ϝως αρα φῶνησανς ὤρεγσατο χερσι φιλῆσιν,
ουδ᾽ ελαβε· πσυϝχη δε κατα χθονος, ηΰτε καπνος,
ᾠχετο τετρῖγυια· ταφων δ᾽ ανορϝσεν αχιλλεϝς,
χερσι τε συνπλαταγησε, ϝεπος τ᾽ ολοφυδνον εϝεσπεν·
 ω ποποι! η ρα τις εστι και ειν αϝιδαϝο δομοισιν
πσυϝχη και ϝειδωλον, αταρ φρενες ουκ ενι πανπαν·
παννυχιη γαρ μοι πατροκλεεος δδειλοϝο
πσυϝχη εφεστηκεε γοαοντσα τε, μυϝρομενη τε,
και μοι ϝεκαστ᾽ επετελλ᾽· εϝεϊκτο δε θεσκελον αϝτῷ.
 ϝως φατο· τοισι δε παντσιν ϝυφ᾽ ιμερον ὦρσε γοοϝο·
μυϝρομενοισι δε τοισ᾽ εφανη ϝροδοδακτυλος ἠως
αμφι νεκυν ελεεινον. αταρ κρεϝων αγαμεμνων
ουρεϝας τ᾽ ὤτρυϝνε και ανερας, αγσεμεν ϝυλϝην,
παντοθεν εκ κλισιεων· επι δ᾽ ανηρ εσθλος ορῶρεεν
μηριονης, θεραπων αγαπῆνορος ιδομενεϝος.
ϝοι δ᾽ ισαν ϝυλϝοτομοϝς πελεκυας εν χερσιν ϝεχοντες,
σειρας θ᾽ ευπλεκτοϝς· προ δ᾽ αρ᾽ ουρεϝες κιον αϝτων·
πολλα δ᾽ ανεντα, καταντα, παραντα τε, δοχμια τ᾽ ηλθον·
αλλ᾽ ϝοτε δη κνημοϝς προσεβαν πολυπιϝδακος ιδης,
αϝτικ᾽ αρα δρυας ϝυπσικομοϝς ταναηκεϊ χαλκῷ
ταμνον επειγομενοι· ται δε μεγαλα κτυπεοντσαι
πιπτον· τας μεν επειτα διαπλησσοντες αχαιϝοι
εκδεον ϝημιονων, ται δε χθονα ποδσ᾽ εδατεοντο,
ϝελδομεναι πεδιοϝο, δια ρωπῆϊα πυκνα.
παντες δ᾽ ϝυλϝοτομοι φιτροϝς φερον· ϝως γαρ αναγεν
μηριονης, θεραπων αγαπῆνορος ιδομενεϝος·
κατ δ᾽ αρ᾽ επ᾽ ακτης βαλλον επισχερῶ, ενθ᾽ αρ᾽ αχιλλεϝς
φρασσατο πατροκλῷ μεγα ϝηριον, ηδε ϝοι αϝτῷ.
 αϝταρ επει παντῇ παρακατβαλον ασπετον ϝυλϝην,
ϝηατ᾽ αρ᾽ αϝθι μενοντες ϝαϝολϝεες· αϝταρ αχιλλεϝς
αϝτικα μυρμιδονεσι φιλοπτολεμοισ᾽ εκελεϝσεν
χαλκον δσωννυσθαι, δσευγσαι δ᾽ ϝυφ᾽ οχεσσιν ϝεκαστον
ϝιπποϝς· ϝοι δ᾽ ὤρνῦντο, και εν τευχεσσιν εδυϝνον.
αν δ᾽ εβαν εν διφροισι παραιβαται, ϝηνιϝοχοι τε·
προσθε μεν ϝιππεϝες, μετα δε νεφος ϝεσπετο πεδσων,

μυFριοι· εν δε μεσοισ' εφερον πατροκλον Fεταίροι. Ψ
θριξσι δε παντα νεκυν καταFεννυον, Fας επεβαλλον
κειρομενοι· οπιθεν δε καρῆ Fεχε διFος αχιλλεFς
αχνυμενος· Fεταρον γαρ αμυFμον' επεμπ' αFιδοσδε.
  Fοι δ' Fοτε χῶρον Fικανον, Fοθι σφισ' επεφραδ' αχιλλεFς,
κατθεσαν· αιπσα δε Fοι μενοFεικε' εναFεον FυλFην.
ενθ' αFτ' αλλ' ενοησε ποδαρκης διFος αχιλλεFς·
στανς απανευθε πυρης χσανθην απεκῆρατο χαιτην,
την ρα σπερχειῷ ποταμῷ τρεφε τηλεθαοντσαν·
οχθησανς δ' αρ' εFεσπεν, Fιδων επι Fοινοπα ποντον·
  σπερχει', αλλως σοι γε πατηρ ἤρῆσατο πηλεFς,
κεισε με νοστησαντα φιλην ες πατριδα γαιαν,
σοι τε κομην κερεεεν, ρεκσεεν θ' ιερην Fεκατονβην·
πεντηκοντα δ' ενορχα παρ' αFτοθι μηλ' FιερεFσεεν
ες πηγας, Fοθι τοι τεμενος βωμος τε θυFηενς.
Fως ἤρᾶθ' ο γερων, συ δε Fοι νοον ουκ ετελεσσας.
νῦν δ' επει ου νεομαι γε φιλην ες πατριδα γαιαν,
πατροκλῷ FηροFι κομην οπασαιμι φερεσθαι.
  Fως Fεσπων, εν χερσι κομην FεταροFο φιλοFο
θῆκεν· τοισι δε παντσιν Fυφ' ιμερον ὦρσε γοοFο·
και νύ κ' οδυFρομενοισιν εδῦ φαFος ἤελιοFο,
ει μη αχιλλεFς αιπσ' αγαμεμνονι Fεσπε παραστανς·
  ατρεFιδη, σοι γαρ τε μαλιστα γε λαFος αχαιFων
πειθσονται μυFθοισι, γοοFο μεν εστι και Fαδσαι.
νῦν δ' απο πυρκαΐης σκεδασον, και δειπνον ανωχθι
Fοπλεσθαι· ταδε δ' αμφι πονησομεθ', Fοισι μαλιστα
κηδεος εστι νεκυς· παρα δ' Fοι τ' αγοι αμμι μενοντων.
  αFταρ επει τογ' ακοFσε Fαναξ ανδρων αγαμεμνων,
αFτικα λαFον μεν σκεδασεν κατα ναFας Fεϊσ̈Fας,
κηδεμονες δε παρ' αFθ' εμενον, και εναFεον FυλFην.
ποιησαν δε πυρην Fεκατονπεδον ενθα και ενθα·
εν δε πυρῆ Fυπατῆ νεκρον θεσαν, αχνυμενοι κεαρ.
πολλα δε Fίφια μηλα, και Fελλιποδας Fελικας βοFς
προσθε πυρης εδερον τε, και αμφεπον· εκ δ' αρα παντων
δημον Fελων εκαλυπτσε νεκυν μεγαθυFμος αχιλλεFς
ες ποδας εκ κεφαλης, περι δε δρατα σωματ' εναFεεν.
εν δ' ετιθεε μελιτος και αλειφατος αμφιφορεFας,
προς λεχεα κλινων· πισυρας δ' εριαFχενας FιπποFς
εσσυμενως ενεβαλλε πυρῆ, μεγαλα στοναχιδσων.
Fεννεα τῷγε Fανακτι τραπεδσεFες κυνες ἦσαν,
και μεν των ενεβαλλε πυρῆ δυο δειροτομησανς·
δώδεκα δε τροFων μεγαθυFμων Fυιιας εσθλοFς,
χαλκῷ δαFιοων· κακα δε φρεσ' εμηδετο Fεργα·
εν δε πυρος μενος Fῆκε σιδηρεον, Fοφρα νεμοιτο.
ᾤμωγσεν τ' αρ' επειτα, φιλον δ' ονομῆνεν Fεταιρον·
  χαιρε μοι, ω πατροκλε, και ειν' αFιδαFο δομοισιν!

παντα γαρ ηδη τοι τετελεσμενα ͱωσπερ ͱυπεστην.
δῶδεκα μεν τροϝων μεγαθυϝμων ͱυιιας εσθλοϝς, Ψ
τοϝς ͱαμα σοι παντας πυρ εσθιει· ͱεκτορα δ' ουτι
δῶσω πριαμιδην πυρι δαπτεμεν, αλλα κυνεσιν.
ͱως φατ' απειλησανς· τον δ' ου κυνες αμφ' επενοντο·
αλλα κυνας μεν αλαλκε διος θυγατηρ αφροδῖτη
ͱηματα καὶ νυκτας· ϝροδοεντι δ' εχριϝεν ελαιῷ,
ανβροσιῷ, ͱινα μη μιν αποδρυφοι ͱελκυσταδσων·
τῷ δ' επι κυϝανεον νεφος ἦγαγε φοιβος απολλων
ουρανοθεν πεδιονδ'· εκαλυπτσε δε χῶρον ͱαπαντα,
ͱοσον επεσχε νεκυς, μη πριν μενος ῆελιοϝο
σκῆλει' αμφι περι χροα ϝῖνεσιν, ηδε μελεσσιν.
ουδε πυρη πατροκλοϜ εκαϝετο τεθνῆῶτος·
ενθ' αϝτ' αλλ' ενοησε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς,
στανς απανευθε πυρης δοιοισ' ῆρᾶτ' ανεμοισιν,
βορεῇ και δσεφυρῷ, και ͱυπεσχετο ͱιερα καλα·
πολλα δε και σπενδων δεπαϊ χρυσεῷ λιτανεϝεν
ελθεμεν, ͱοφρα ταχιστα πυρι φλεγεθοιατο νεκροι,
ͱυλϝη τε σσεϝσαιτο καϝημεναι. ῶκα δε ϝιρις
αραϝων αϊϝουσα μετ' ανγελος ηλθ' ανεμοισιν.
ͱοι μεν αρα δσεφυροϝο δυσαͱεϝος ͱαθροϝοι ενδον
ͱελλαπινην δαινῦντο· θεϝουτσα δε ϝιρις επεστη
βηλῷ επι λιθεῷ· τοι δ' ͱως ϝιδον οφθαλμοισιν,
παντες ανῆͱιξαν, καλεον τε μιν εις ͱε ͱεκαστος·
ͱη δ' αϝθ' εδσεσθαι μεν αῆνατ' εϝεσπε δε μυϝθον·
ουχ εδος· ειμι γαρ αϝθις επ' ωκεανοϝο ρεϝεθρα,
αιθιοπων ες γαιαν, ͱοθι ρεδσονθ' εκατονβας
αθανατοισ', ͱινα δη και εγω μεταδαισομαι ͱιερων·
αλλ' αχιλεϝς βορεην ηδε δσεφυρον κελαδεινον
ελθεμεν αρᾶται, και ͱυφισχεται ͱιερα καλα,
ͱοφρα πυρην ορσητε καϝημεναι, ͱῇ ενι κειται
πατροκλος, τον παντες αναστοναχουτιν αχαιϝοι.
ͱη μεν αρ' ͱως ϝεσπουτσ' απεβησατο· τοι δ' ορεοντο
ϝηχῇ θεσπεσιῇ, νεφεα κλονεοντε παροιθεν·
αιπσα δε ποντον ͱικανον αͱημεναι· ῶρτο δε κυϝμα
πνοϝῇ ͱυπο λιγυρῇ· τροϝιην δ' εριβῶλον ͱικεσθην,
εν δε πυρῇ πεσετην, το δ' εϝιϝαχε θεσπιδαϝες πυρ·
παννυχιοι δ' αρα τοιγε πυρης ͱαμυδις φλογ' εβαλλον,
φυϝσῶντες λιγυως· ͱο δε παννυχος ῶκυς αχιλλεϝς
χρυσεοϜ εκ κρῆτηρος, ͱεχων δεπας αμφικυπελλον,
ϝοινον αφυσσομενος χαμαδις χεϜ, εδευε δε γαιαν,
πσυϝχην κικλῆσκων πατροκλεεος δδειλοϝο.
ͱως δε πατηρ ͱοϝο παιδος οδυϝρεται οστεα καϝων
νυμφιοϜ, ͱοστε θανων δδειλοϝς ακαχησε τοκεϝας·
ͱως αχιλεϝς ῶδυϝρεθ' εταιροϜ οστεα καϝων,
ͱερπυδσων παρα πυρκαϝιην, ͱαδινα στοναχιδσων.

ημος δε κροκοπεπλος ⱶυπερ ⱶαλα κιδναται ηως,
τημος πυρκαϝιη εμαραινετ', επαϝσατο δε φλογς. Ψ
ⱶοι δ' ανεμοι παλιν αϝτις εβαν ϝοικονδε νεεσθαι,
θρεϝικιον κατα ποντον· ⱶο δ' εστενεν, ⱶοιδματι θυϝων.
πηλεϝιδης δ' απο πυρκαϝιης ⱶετερωσε λιϝασθεις,
κλῖνθη κεκμῆως, επι δε γλυκυς ⱶυπνος οροϝσεν.
ⱶοι δ' αμφ' ατρεϝιϝῶνα ⱶαϝολϝεες ῆγερεθοντο,
των μιν επερχομενων ⱶομαδος και δουπος εγειρεν.
ⱶεδσετο δ' ορθωθεις, και σφεας προς μυϝθον εϝεσπεν·
ατρεϝιδη τε, και αλλοι αριστεϝες παναχαιϝων,
πρῶτον μεν κατα πυρκαϝιην σβεσατ' αιθοπι ϝοινῳ
παντσαν, ⱶοποσον επεσχε πυρος μενος· αϝταρ επειτα
οστεα πατροκλοϝο μενοιτιαδαϝο λεγωμεν,
ⱶευ διαγιγνῶσκοντες· αριφραδεα δε τετυχται·
εν μεσσῇ γαρ εκειτο πυρῇ, τοι δ' αλλοι ανευθεν
εσχατιῇ καϝοντ' επιμιγς ⱶιπποι τε και ανδρες·
και τα μεν εν χρυσεῃ φιαλῃ και διπλακι δημῷ
θειομεν, εις ⱶο κεν αϝτος εγων αϝιδος κεϝθωμαι.
τυμβον δ' ου μαλα πολλον εγω πονεεσθαι αναγα,
αλλ' επιϝεικεα τοιον· επειτα δε και τον αχαιϝοι
ευρυν θ' υπσηλον τε τιθημεναι, ⱶοι κεν εμεϝο
δεϝτεροι εν ναϝεσι πολυκλεϝιδσι λιπησθε.
ⱶως εφαθ'· οι δ' επιθοντο ποδῶκεϊ πηλεϝιϝῶνι·
πρῶτον μεν κατα πυρκαϝιην σβεσαν αιθοπι ϝοινῳ,
ⱶοσον επι φλογς ηλθε, βαθυια δε καππεσε τεφρη·
κλαϝοντες δε ⱶεταιροϝ ενηεος οστεα λεϝκα
ανλεγον ες χρυσεην φιαλην, και διπλακα δημον·
εν κλισιῇσι δε θεντες εϝᾶνῳ λῖτ' εκαλυπτσαν·
τορνῶσαντο δε σημα, θεμηλια τε προβαλοντο
αμφι πυρην· ειθαρ δε χυτην επι γαιαν εχεϝσαν·
χεϝσαντες δε το σημα, παλιν κιον. αϝταρ αχιλλεϝς
αϝτοϝο λαϝον ερυκε, και ⱶιδσανεν ευρυν αγῶνα.
ⱶιππεϝσιν μεν πρῶτα ποδῶκεσιν αγλαϝ' αϝεθλα
θῆκε, γυναικ' αγαγεσθαι, αμυϝμονα ϝεργα ϝιδυιαν,
και τριποδ' οϝατοεντα δυω και ϝεικοσι μετρον,
τῷ πρῶτῳ· αταρ αϝ τῷ δεϝτερῳ ⱶιππον εθῆκεν
ⱶεκσϝετε', αδμῆτην, βρεφος ⱶημιονον κυϝεουτσαν·
αϝταρ τῷ τριτατῳ απυρον κατεθῆκε λεβητα,
καλον, τεσσαρα μετρα κεχανδοτα, λεϝκον ετ' αϝτως·
τῷ δε τεταρτῳ εθῆκε δυο χρυσοϝο ταλαντα·
πεμπτῳ δ' αμφιθετον φιαλην απυρωτον εθῆκεν·
στη δ' ορθος, και μυϝθον εν αργειϝοισιν εϝεσπεν·
ατρεϝιδη τε, και αλλοι ⱶεϋκνημῖδες αχαιϝοι,
ⱶιππεϝας ταδ' αϝεθλα δεδεχμενα κειτ' εν αγῶνι.
ⱶως φατο πηλεϝιδης· ταχυες δ' ⱶιππεϝες εγερθεν·
ῶρτο πολυ πρῶτος μεν ϝαναξ ανδρων ⱶεϋμηλος,

αδμητοο φιλος hυιος, hος hιπποσυνῃ εκεκαστο·
τῷ δ' επι τυFδεFιδης ὦρτο κρατερος διομηδης,
hιππoFς δε τρoFιoFς hυπαγε δσυγον, hoFς ποτ' απηFρα
αινειαν, αταρ αFτον hυπεκσεσαῶσεν απολλων.
τῷ δ' αρ' επ' ατρεFιδης ὦρτο χσανθος μενελαFος,
διFογενης, hυπο δε δσυγον ἦγαγεν ὠκυας hιππoFς,
αιθην την αγαμεμνονεην, τον hεFον τε ποδαργον·
την αγαμεμνονι δῶκ' ανχισιαδης hεχεπωλος
δῶρ', hινα μη hοι hεποιθ' υπο FιλFιον ανεμοεντσαν,
αλλ' αFτοο τερποιτο μενων, μεγα γαρ hοι εδῶκεν
δσεFς hαφενος, ναιεν δ' hoγ' εν ευρυχορῷ σικυῶνι·
την hoγ' hυπο δσυγον ἦγε μεγα δρομoF hισχαναοντσαν.
αντιλοχος δε τεταρτος hεϋτριχας hοπλισαθ' ιππoFς,
νεστορος αγλαFος hυιος, hυπερθυFμoFo Fανακτος,
τοο νηλεFιαδαFo· πυλοιγενεες δε hοι hιπποι
ὠκυποδες φερον hαρμα· πατηρ δε hοι ανχι παραστανς
μυFθεετ' εις αγαθα φρονεων νοεοντι και αFτῷ·
αντιλοχ', ητοι μεν σε, νεFον περ εοντ', εφιλησαν
δσεFς τε, ποσειδαFων τε, και hιπποσυνας εδιδαχσαν
παντοιας· τῷ και σε διδασκεμεν ουτι μαλα χρη.
Fοιδσθα γαρ hευ περι τερμα Fελισσεμεν· αλλα τοι hιπποι
βαρδιστοι θεFεμεν, τῷ τ' οιFω λοιγι' εσεσθαι·
των δ' hιπποι μεν εαντιν hαφαρτεροι, ουδε μεν αFτοι
πλειονα Fιδσαντιν σεθεν αFτoFo μητιFσασθαι.
αλλ' αγε δη συ, φιλος, μητιν ενβαλλεο θυFμῷ
παντοιην, hινα μη σε παρεκπροφυγητιν αFεθλα.
μητιι τοι δρυτομος μεγ' αμεινων, ηε βιηφι·
μητιι δ' αFτε κυβερνητης ενι Fοινοπι ποντῷ
ναFα θoFην ιθυFνει ερεχθομενην ανεμοισιν·
μητιι δ' hηνιhoχος περιγιγνεται hηνιhoχoFo.
αλλος μεν θ' ιπποισι και hαρμασ' hεFοισι πεποιθως,
αφραδεως επι πολλα Fελισσεται ενθα και ενθα,
hιπποι δε πλαναοντα ανα δρομον, ουδε καθισχει·
hος δε κε κερδεα Fειδῃ, ελαFνων hησσονας hιππoFς,
αιFει τερμ' hοραων, στρεφει ενγυθεν, ουδε hε ληθει
hοπως τον πρῶτον τανυσῃ βoFεοισιν hιμαντσιν·
αλλ' hεχει ασφαλεως, και τον προhεχοντα δοκεFει.
σημα δε τοι Fερεω μαλ' αριφραδες, ουδε σε ληθσει·
hεστηκε χσυλον αυFον, hοσον τ' οργυι', hυπερ αιης,
η δρυος, η πευκης, το μεν ου καταπυFθεται ομβρῷ·
λαFε δε τoF hεκατερθεν ερηρεδαται δυο λεFκω,
εν γσυνhoχῇσιν hοδοο· λεFος δ' hιπποδρομος αμφις.
τῷ συ μαλ' ενχριμπσανς ελαεεν σχεδον hαρμα και hιππoFς·
αFτος δε κλινθηναι hεϋπλεκτῷ ενι διφρῷ,
hηκ' επ' αριστερα τοιιν· αταρ τον δεχσιον hιππον
κενσαι hομοκλησανς, Fεικσαι τε hοι hηνια χερσιν.

εν νυσσῃ δε τοι ͱιππος αριστερος ενχριμφθητω, Ψ
ͱως αν τοι πλημνη γε δοασσεται ακρον ͱικεσθαι
κυκλοϝο ποιητοϝο· λιθοο δ' αλεϝεσθαι επαϝρεεν,
μη πως ͱιπποϝς τε τρωσῃς, κατα θ' αρματα ϝαγνυσῃς·
χαρμα δε τοισ' αλλοισιν, ελενχειη δε σοι αϝτῳ
εσσεται· αλλα, φιλος, φρονεων πεφυλαγμενος εεναι·
ει γαρ κ' εν νυσσῃ γε παρεκσελασῃσθα διωκων,
ουκ εσθ', ος κε σ' ͱελητι μεθαλμενος, ουδε παρελθῃ.
ͱως ϝεσπων νεστωρ νηλεϝιος απς ενι χωρῃ
ͱεδσετ', επει ͱῳ παιδι ͱεκαστοϝο πειρατ' εϝεσπεν.
μηριονης δ' αρα πεμπτος ͱευτριχας ͱοπλισαθ' ιπποϝς.
αν δ' εβαν ες διφροϝς, εν δε κληροϝς εβαλοντο·
παλλ' αχιλεϝς, εκ δε κληρος θορε νεστοριδαϝο
αντιλοχοο· μετα τον δ' ελαχε κρεϝων ͱευμηλος·
τῳ δ' αρ' επ' ατρεϝιδης δορϝικλειτος μενελαϝος·
τῳ δ' επι μηριονης λαχ' ελαϝνεμεν· ͱυστατος αϝτε
τυϝδεϝιδης, ͱοχ' αριστος εων, λαχ' ελαϝνεμεν ͱιπποϝς.
σταν δε μεταστοιχις· σημηνε δε τερματ' αχιλλεϝς,
τηλοθεν εν λεϝῳ πεδιῳ· παρα δε σκοπον ͱεσσεν
αντιθεον φοινικα, οπαϝονα πατρος ͱεϝοϝο,
ͱως μεμνεοιτο δρομοο, και αληθειην αποϝεσποι.
ͱοι δ' ͱαμα παντες εφ' ιπποισιν μαστιγας αͱηραν,
πεπληγον τε ͱιμαντσιν, ͱομοκλησαν τε ϝεπεσσιν,
εσσυμενως· ͱοι δ' ωκα διεπρησσον πεδιοϝο,
νοσφι ναϝων, ταχυως· ͱυπο δε στερνοισι κονιϝη
ͱιστατ' αͱειρομενη, ͱωστε νεφος, ηε θυϝελλα·
χαιται δ' εροϝοντο μετα πνοϝῃσ' ανεμοϝο.
ͱαρματα δ' αλλοτε μεν χθονι πιλνατο πολυβοτειρῃ,
αλλοτε δ' αͱικσασκε μετηͱορα· τοι δ' ελατηρες
ͱεστασαν εν διφροισ'· επατασσε δε θυϝμος ͱεκαστοο
νικης ͱιͱεμενων· κεκλοντο δ' ͱεϝοισιν ͱεκαστος
ͱιπποισ', ͱοι δ' επετοντο κονιϝοντες πεδιοϝο.
αλλ' ͱοτε δη πυματον τελεον δρομον ωκυες ͱιπποι
απς εφ' αλος πολιης, τοτε δη αρετη γε ͱεκαστοο
φαινεθ', αφαρ δ' ͱιπποισ' εταθη δρομος· ωκα δ' επειτα
ͱαι φηρητιαδαϝο ποδωκεες εκφερον ͱιπποι.
τας δε μετ' εκσεφερον διομηδεος αρσενες ͱιπποι
τροϝιοι· ουδε τι πολλον ανευθ' εσαν, αλλα μαλ' ενγυς·
αιϝει γαρ διφροϝ' επιβησομενοισ' εϝεικτην·
πνοϝῃ δ' ͱευμηλοϝο μεταφρενον, ευρυε τ' ωμω,
θερμετ'· επ' αϝτῳ γαρ κεφαλας καταθεντ' επετεσθην.
και νυ κεν η παρελασσ', ή' αμφηριστον εθηκεν,
ει μη τυϝδεϝος υιϊ κοτεσσατο φοιβος απολλων,
ͱος ρα ͱοι εκ χειρων εβαλεν μαστιγα φαϝεινην.
τοϝο δ' απ' οφθαλμων χυτο δακρυϝα χωομενοϝο,
ͱοονεκα τας μεν ͱορα ετι και πολυ μαλλον ιοντσας,

ͱοι δε ͱοι εβλαφθησαν, ανευ κεντροϝο θεϝοντες. Ψ
ουδ' αρ' αθηναιην ελεφῆραμενος λαθ' απολλων
τυϝδεϝιδην, μαλα δ' ὦκα μετεσσυτο ποιμενα λαϝων·
δῶκε δε ͱοι μαστιγα, μενος δ' ͱιπποισιν ενͱῆκεν.
ͱη δε μετ' αδμῆτοϝ ͱυϊον κοτεοντσ' εβεβηκεεν,
ͱιππειον δε ͱοι εϝαγσε δσυγον· ͱαι δε ͱοι ͱιπποι
αμφις ͱοδοο δραμετην, ρυϝμος δ' επι γαιαν ελυσθη.
αϝτος δ' εκ διφροϝο παρα τροχον εκσεκυλισθη,
αγκῶνας τε περιδρυφθη, στομα τε, ϝρῖνας τε,
θρυλλιχθη δε μετῶπον επ' οφρυσι· τω δε ͱοι οσσε
δακρυϝοφιν πλησθην, θαλερη δε ͱοι εσχετο φῶνη.
τυϝδεϝιδης δε παρατρεπσαυς ͱεχε μωνυχας ͱιπποϝς,
πολλον των αλλων εκσͱαλμενος· εν γαρ αθηνη
ͱιπποισ' ͱῆκε μενος, και επ' αϝτῷ κυϝδος εθηκεν.
τῷ δ' αρ' επ' ατρεϝιδης εσχε χσανθος μενελαϝος.
αντιλοχος δ' ͱιπποισιν εκεκλετο πατρος ͱεϝοϝο·
  ενβητον, και σφοϝι τιταινετον ͱοτι ταχιστα.
ητοι μεν κεινοισιν εριδσεμεν ουτι κελεϝω· 404
ͱιπποϝς δ' ατρεϝιδαϝο κιχανετε, μηδε λιπησθον, 407
καρπαλιμως, μη σφοϝιν ελενχειην καταχεϝῇ
αιθη, θηλυς εοντσα· τιη λειπεσθε, φεριστοι;
ͱῶδε γαρ εκσϝερεω, και μην τετελεσμενον εσται·
ου σφοϝιν κομιδη παρα νεστορι ποιμενι λαϝων
εσσεται, αϝτικα δ' υμμε κατακτενε' ͱοκσυι χαλκῷ,
αι κ' αποκηδησαντε φερωμεθα χειρον αϝεθλον·
αλλ' εφομαρτεετον, και σπευδετον ͱοτι ταχιστα.
ταϝτα δ' εγων αϝτος τεχνησομαι, ηδε νοησω,
στεινῶπῳ εν ͱοδῷ παραδυϝμεναι, ουδε με ληθσει.
  ͱως εφαθ'· οι δε ϝανακτος ͱυποδδειδσαντες ͱομοκλῆν
μαλλον επιδραμετην ολιγον χρονον· αιπσα δ' επειτα
στεινος ͱοδοο κοιλης ϝιδεν αντιλοχος μενεχαρμης·
ϝρῶχμος εῆν γαιης, ͱῇ χειμεριον ͱαλεν ͱυϝδωρ
εκσεϝρῆγσεν ͱοδοϝο, βαθυϝνε δε χῶρον ͱαπαντα·
τῇ ρ' εσχεν μενελαϝος, ͱαματροχιας αλεϝεινων.
αντιλοχος δε παρατρεπσαυς ͱεχε μωνυχας ͱιπποϝς
εκτος ͱοδοϝ, ολιγον δε παρακλῖναυς εδιῶκεν·
ατρεϝιδης δ' εδδειδσε, και αντιλοχῷ εγεγωνεν·
  αντιλοχ', αφραδεως ͱιππαδσεαι· αλλ' ανͱεχ' ͱιπποϝς·
στεινῶπος γαρ ͱοδος, ταχα δ' ευρυτερῇ παρελασσεις·
μη πως αμφοτεροϝς δηλησεαι, ͱαρματι κυρσαυς.
  ͱως εφατ'· αντιλοχος δ' ετι και πολυ μαλλον ελαϝνεν,
κεντρῷ επισπερχων, ͱως ουκ αϝιοντι ϝεϝοικως.
ͱοσσα δε δισκοϝ ουρα κατωμαδιοϝο πελονται,
ͱοντ' αιδσηος αφῆκεν ανηρ, πειρῶμενος ͱηβης,
τοσον επεδραμετην· ͱαι δ' ηροϝησαν οπισσῷ
ατρεϝιδαϝ· αϝτος γαρ ͱεκων μετεͱῆκεν ελαϝνεεν,

μη πως γσυνκυρσειαν ͱοδῷ ενι μωνυχες ͱιπποι,
διφροϝς τ' ανστρεφσειαν ͱεϋπλεκεας, κατα δ' αϝτοι Ψ
εν κονιϝῇσι πεσοιεν, επειγομενοι περι νικης.
τον και νεικειων προσεφη χσανθος μενελαϝος·
αντιλοχ', ουτις σεϝο βροτων ολοϝωτερος αλλος·
ϝερρ'· επει ου σ' ͱετυμον γε φαμεν πεπνῦσθαι αχαιϝοι.
αλλ' ου μαν ουδ' ͱως ατερ ͱορκοϝο ͱοισε' αϝεθλον.
ͱως ϝεσπων, ͱιπποισιν εκεκλετ', εφώνησεν τε·
μη μοι ερυκεσθον, μηδ' ͱεστατον αχνυμενω κεαρ·
φθησονται τοϝτοισι ποδες και γουϝα καμοντα,
η' ͱυμῖν· αμφω γαρ ατεμβονται νεϝοτητος.
ͱως εφαθ'· οι δε ϝανακτος ͱυποδδειδσαντες ͱομοκλῆν
μαλλον επεδραμετην, ταχα δε σφισιν ανχ' εγένοντο.
αργειϝοι δ' εν αγῶνι καθημενοι εισͱοραοντο.
πρῶτος δ' ιδομενεϝς, κρητων αγος, εφρασαθ' ιπποϝς·
ͱηστο γαρ εκτος αγῶνος ͱυπερτατος εν περιωπῇ·
τοϝο δ', ανευθεν εοντος, ͱομοκλῆτηρος ακοϝσανς
εγνῶ· φρασσατο δ' ͱιππον αριπρεπεα προͱεχοντα,
ͱος το μεν αλλο τοσον φοινιξ ῆν, εν δε μετώπῳ
λεϝκον σημ' ετετυχτο περιτροχον, ηΰτε μηνη.
στη δ' ορθος, και μυϝθον εν αργειϝοισιν εϝεσπεν·
ω φιλοι, αργειϝων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
οιος εγων ͱιπποϝς αϝγαδσομαι, ηε και ͱυμεες;
αλλοι μοι δοκεοντι παροιτεροι εσμεναι ͱιπποι,
αλλος δ' ͱηνιͱοχος ϝινδαλλεται· ͱαι δε ποϝ αϝτοο
εβλαβεν εν πεδιῳ, ͱαι κεισε γε φερτεραι ῆσαν·
ητοι γαρ τας πρῶτ' εϝιδον περι τερμα βαλοντσας,
νῦν δ' ου πῇ δυναμαι ϝιδεεεν, παντῇ δε μοι οσσε
τροϝικον αν πεδιον παπταινετον εισͱοραοντι·
ηε τον ͱηνιͱοχον φυγον ͱηνια, ουδ' εδυνασθη
ͱευ σχεθεεεν περι τερμα, και ουκ ετυχησε ϝελιχσανς·
ενθα μιν εκπεσεεεν οϊϝω, γσυν θ' αρματα ϝαυγσαι·
ͱαι δ' εκσηροϝησαν, επει μενος ελαβε θυϝμον.
αλλα ϝιδεσθε και υμμες ανασταδον· ου γαρ εγωγε
ͱευ διαγιγνῶσκω· δοκεει δε μοι εσμεναι ανηρ
αιτωλος γενεην, μετα δ' αργειϝοισι ϝανασσει,
τυϝδεϝος ͱιπποδαμοϝ ͱυϊος κρατερος διομηδης.
τον δ' αισχρως ενενισπεν ͱο ϝιλϝεϝος ταχυς αιϝανς·
ιδομενεϝ, τι παρος λαβρεϝεαι; ͱαι δε τ' ανευθεν
ͱιπποι αͱερσιποδες πολυος πεδιοϝο διενται·
ουτε νεϝωτατος εσσι μετ' αργειϝοισι τοσοϝτον,
ουτε τοι ͱοκσυτατον κεφαλης εκδερκετον οσσε·
αλλ' αιϝει μυϝθοις λαβρεϝεαι· ουδε τι σε χρη.
ͱιπποι δ' αϝται εαντι παροιτεραι, ͱαι το παρος περ,
ͱευμηλοϝ, εν δ' αϝτος ͱεχων ευληρα βεβηκεν.
τον δε χολώσαμενος κρητων αγος αντιον ηϋϝδα·

αιFαν, νεικος αριστε, κακοφραδες· αλλα δε παντα
δεFεαι αργειFων, ƒοτι τοι νοος εστιν απηνης·
δευρ' αγε νῦν, τριποδος περιδωμεθον, ηε λεβητος·
Fιδστορα δ' ατρεFιδην αγαμεμνονα θειομεν αμφω,
ƒοποτεραι προσθ' ƒιπποι· ƒινα γνοιης αποτιFνων.
ƒως εφατ'· ὤρνυτο δ' αFτιχ' ο FιλFεFος ταχυς αιFανς,
χωομενος, χαλεποισιν αμειβσασθαι Fεπεεσιν.
και νυ κε δη προτερῳ ετ' ερις γενετ' αμφοτεροισιν,
ει μη αχιλλεFς αFτος ανƒιστατο, και φατο μυFθον·
μηκετι νῦν χαλεποισιν αμειβεσθον Fεπεεσιν,
αιFαν, ιδομενεF τε, κακοισ'· επει ουδε FεFοικεν·
αλλ' ƒυμεες εν αγῶνι καθημενοι εισƒοραεσθε
ƒιπποFς· ƒοι δε ταχ' αFτοι επειγομενοι περι νικης
ενθαδ' ελευθσονται· τοτε δε γνῶσεσθε ƒεκαστος
ƒιπποFς αργειFων, ƒοι δεFτεροι, ƒοι τε παροιθεν.
ƒως φατο· τυFδεFιδης δε μαλα σχεδον ηλθε διῶκων,
μαστιι δ' αιFεν ελαFνε κατωμαδον· ƒοι δε ƒοι ƒιπποι
ƒυπσοσ' αƒειρεσθην ριμφα πρησσοντε κελευθον.
αιFει δ' ƒηνιƒοχον κονιFης ραθαμινγες εβαλλον·
ƒαρματα δε χρυσῷ πεπυκασμενα κασσιτερῷ τε
ƒιπποισ' ὤκυποδεσιν επετρεχον· ουδε τι πολλη
γιγνετ' επισῶτρων ƒαρματροχιη κατοπισθεν
εν λεπτῇ κονιFῃ· τω δε σπευδοντ' επετεσθην.
στη δε μεσῳ εν αγῶνι, πολυς δ' ανεκηκιεν ƒιδρως
ƒιππων, εκ τε λοφων και απο στερνοFο χαμαδσε.
αFτος δ' εκ διφροFο χαμαι θορε πανφαναοντος,
κλῖνε δ' αρα μαστινγα ποτι δσυγον· ουδ' εματῆσεν
ἴφθῑμος σθενελος, αλλ' εσσυμενως λαβ' αFεθλον·
δῶκε δ' αγεεν ƒεταροισιν ƒυπερθυFμοισι γυναικα,
και τριποδ' οFατοεντα φερεεν· ƒο δ' ελυFεν ƒυφ' ιππεFς.
τῷ δ' αρ' επ' αντιλοχος νηλεFιος ηλασεν ƒιπποFς,
κερδεσιν, ουτι ταχει γε, παραφθαμενος μενελαFον·
αλλα και ƒως μενελαFος ƒεχ' εγγυθεν ὤκυας ƒιπποFς·
ƒοσον δε τροχοF ƒιππος αφισταται, ƒος ρα Fανακτα
ƒελκητιν πεδιοFο τιταινομενος γσυν ƒοχεσσιν·
τοσον δη μενελαFος αμυFμονος αντιλοχοFο
λειπετ'· αταρ τα πρῶτα και ες δισκουρ' ελελειπτο,
αλλα μιν αιπσ' εκιχανεν· οφελλετο γαρ μενος ῆῦ
ƒιπποFο της αγαμεμνονεης καλλιτριχος αιθης·
ει δε κ' ετι προτερῳ γενετο δρομος αμφοτεροισιν,
τῶ κεν μιν παρελασσ', ουδ' αμφηριστον εθῆκεν.
αFταρ μηριονης, θεραπων ƒεῢς ιδομενεFος,
λειπετ' αγακλεεος μενελαFοFο δορFος ερωFην·
βαρδιστοι μεν γαρ ƒοι εσαν καλλιτριχες ƒιπποι,
ƒηκιστος δ' ην αFτος ελαFνεμεν ƒαρμ' εν αγῶνι.
ƒυιος δ' αδμῆτοFο πανƒυστατος ηλυθεν αλλων.

τον δε ͱιδων ῴκτειρε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς·
στανς δ' αρ' εν αργειϝοις ϝεπεα πτεροεντ' αγορεϝεν·
λοισθος ανηρ ͱοχ' αριστος ελαϝνει μωνυχας ͱιπποϝς·
αλλ' αγε ͱοι δῶωμεν αϝεθλιον, ͱως επιϝεικες,
δεϝτερ'· αταρ τα πρῶτα φερεσθω τυϝδεϝος ͱυιος·
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επῄνεον, ͱως εκελεϝεν.
και νυ κεν ͱοι πορεν ͱιππον, επῄνησαν γαρ αχαιϝοι,
ει μη αρ' αντιλοχος, μεγαθυϝμοϝο νεστορος ͱυιος,
πηλεϝιδην αχιλεϝα δικῃ ἠμειβσατ' αναστανς·
ω αχιλεϝ, μαλα τοι κεχολῶσομαι, αι κε τελεσσῃς
τοϝτο ϝεπος· μελλεις γαρ αφαιρησεσθαι αϝεθλον,
τα φρονεων, ͱοτι ͱοι βλαβεν ͱαρματα και ταχυ' ͱιππω,
αϝτος τ' εσθλος εων· αλλ' ὤφελεν αθανατοισιν
ευχεσθαι, τῷ κ' ουτι πανͱυστατος ηλθε διῶκων.
ει δε μιν οικτειρεις, και τοι φιλον επλετο θυϝμῷ,
εστι τοι εν κλισιῃ χρυσος πολυς, εστι δε χαλκος,
και προβατ', εντι δε τοι δμῶαι, και μωνυχες ͱιπποι·
των ͱοι επειτ' ανͱελων δομεναι και μειδσον αϝεθλον,
ηε και αϝτικα νῦν, ͱινα σ' αινησωντιν αχαιϝοι.
την δ' εγω ου δῶσω· περι δ' αϝτης πειρῄθητω
ανδρων ͱος κ' εθελῃσιν εμοι χειρεσσι μαχεσθαι.
ͱως φατο· μειδησεν δε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς,
χαιρων αντιλοχῷ, ͱοτι ͱοι φιλος ἠεν ͱεταιρος·
και μιν αμειβομενος ϝεπεα πτεροεντα προσῃυϝδα·
αντιλοχ', ει μεν δη με κελεϝεις ϝοικοθεν αλλο
ͱευμηλῷ επιδῶναι, εγω δε κε και το τελεσσω·
δῶσω ͱοι θωρηκα, τον αστεροπαιον απῃϝρων,
χαλκεον, ͱῷ περι χεϝμα φαεινοϝο κασσιτεροϝο
αμφιδεδινεϝται· πολυος δε ͱοι αγσιος εσται.
ῃ ρα, και αϝτομεδοντι φιλῷ εκελεϝσεν ͱεταιρῷ
ͱοισεμεναι κλισιηθεν· ͱο δ' ῴχετο, και ͱοι ενεικεν.
τοισι δε και μενελαϝος ανͱιστατο, θυϝμον αχεϝων,
αντιλοχῷ αμοτον κεχολωμενος· εν δ' αρα κηρυξ
χερσι σκηπτρον εθῆκε, σιωπησαι τ' εκελεϝσεν
αργειϝοϝς· ͱο δ' επειτα μετῃυϝδαε ϝεισϝοθεος φως·
αντιλοχε, προσθεν πεπνυμενε, ποιον ερεξσας;
ῃσχῦνας μεν εμην αρετην, βλαπτσας δε μοι ͱιπποϝς,
τεϝοϝς προσθε βαλων, ͱοι τοι πολυ χειρονες ῆσαν.
αλλ' αγετ', αργειϝων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
ες μεσον αμφοτεροισι δικασσατε, μηδ' επ' αρωγῃ,
μη ποτε τις ϝεσπητιν αχαιϝων χαλκοχιτωνων,
αντιλοχον πσευδεσσι βιῄσαμενος μενελαϝος
οιχεται ͱιππον αγων, ͱοτι ͱοι πολυ χειρονες ῆσαν
ͱιπποι, αϝτος δε κρεισσων αρετῃ τε, βιῃ τε.
ει δ' αγ', εγων αϝτος δικασω, και μ' ουτινα φημι
αλλον επιπληγσεεν δαναων· ιθυια γαρ εσται.

αντιλοχ', ει δ' αγε δευρο, διοτρεφες, ͱῆ θεμις εστιν,
στανς ͱιππων προπαροιθε και ͱαρματος, αϝταρ ͱιμασθλην
χερσιν ͱεχε ϝραδινην, ͱῇπερ το προσθεν ελαϝνες,
ͱιππων ͱαπτσαμενος, γαιηͱοχον εννοσιγαιον
ομνυθι, μη μεν ͱεκων το δ' εμον δολῷ ͱαρμα πεδῆσαι.
τον δ' αϝτ' αντιλοχος πεπνῦμενος αντιον ῆυϝδα·
ανσχεο νῦν, πολλον γαρ εγωγε νεϝωτερος ῆμι
σεϝο, ϝαναχς μενελαϝε, συ δε προτερος και αρειων.
ϝοιδσθ' ͱοιαι νεϝοϝ ανδρος ͱυπερβασιαι τελεθοντιν·
κραιπνοτερος μεν γαρ τε νοος, λεπτη δε τε μητις·
τῷ τοι επιτλῆτω κραδιη· ͱιππον δε τοι αϝτος
δῶσω, την ͱαρομην· ει και νυ κε ϝοικοθεν αλλο
μειδσον επαιτησειας, ͱαφαρ κε τοι αϝτικα δῶναι
βουλοιμην, η σοι γε, διοτρεφες, ͱηματα παντα
εκ θυϝμοο πεσεεν, και δαιμοσιν εεναι αλιτρος.
ῆ ρα, και ͱιππον αγων μεγαθυϝμοϝο νεστορος ͱυιος
εν χειρεσ' ετιθεε μενελαϝοϝο· τοϝο δε θυϝμος
ειανθη, ͱως ει τε περι σταχυεσιν εερση
λεϝιοϝ αλδησκοντος, ͱοτε φρισσοντιν αρουραι·
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
αντιλοχε, νῦν μεν τοι εγων ͱυποϝειχσομαι αϝτος,
χωομενος· επει ουτι παρῆͱορος, ουδ' αͱεσιφρων,
ησθα παρος· νῦν αϝτε νοον νικησε νεϝοιη.
δεϝτερον αϝτ' αλεϝεσθαι αμεινονας ηπεροπεϝεεν·
ου γαρ κεν με ταχ' αλλος ανηρ παρεπειθσεν αχαιϝων·
αλλα συ γαρ δη πολλ' επαθες, και πολλ' εμογησας,
σος τε πατηρ αγαθος, και αδελφεϝος, ͱεινεκ' εμεϝο·
τῷ τοι λισσομενῷ επιπειθσομαι, ηδε και ͱιππον
δῶσω, εμην περ εουτσαν· ͱινα γνῶωντι και ͱοιδε,
ͱως εμος ου ποτε θυϝμος ͱυπερφιαλος και απηνης.
ῆ ρα, και αντιλοχοϝο νοημονι δῶκεν ͱεταιρῷ
ͱιππον αγεεν· ͱο δ' επειτα λεβηθ' ελε πανφαναοντα.
μηριονης δ' αναͱειρε δυο χρυσοϝο ταλαντα
τετρατος, ͱως ελασεν· πεμπτον δ' ͱυπελειπετ' αϝεθλον,
αμφιθετος φιαλη· την νεστορι δῶκεν αχιλλεϝς,
αργειϝων αν' αγῶνα φερων, και εϝεσπε παραστανς·
τη νῦν, και σοι τοϝτο, γερον, κειμηλιον εστω,
πατροκλοϝο ταφοο μνημ' εσμεναι· ου γαρ ετ' αϝτον
οπτσε' εν αργειϝοισι· διδωμι δε τοι τοδ' αϝεθλον
αϝτως· ου γαρ πυγς γε μαχησεαι, ουδε παλαισεις,
ουδε τ' ακοντιστυν εσδυϝσεαι, ουδε ποδεσιν
θεϝσεαι· ηδη γαρ χαλεπον κατα γηρας επειγει.
ͱως ϝεσπων, εν χερσ' ετιθεεν ͱο δ' εδεχσατο χαιρων,
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
ναι δη ταϝτα γε παντα, τεκος, κατα μοιραν εϝειπες·
ου γαρ ετ' εμπεδα γυια, φιλος, ποδες, ουδ' ετι χειρες

ωμων αμφοτερωθεν επαⱶισσονται ελαφραι. Ψ
ειθ' ⱶως ⱶηβαϝοιμι, βιη τε μοι ενπεδος ειη,
ⱶως ⱶοποτε κρεϝοντ' αμαρυνκεα θαπτον επειοι
βοϝπρασιῳ, παιδες δ' εθεσαν βασιλεϝος αϝεθλα.
ενθ' ουτις μοι ⱶομοιος ανηρ γενετ', ουτ' αρ' επειων,
ουτ' αϝτων πυλιων, ουτ' αιτωλων μεγαθυϝμων.
πυγς μεν ενικησα κλυτομηδεα, ϝοινοπος ⱶυιον·
ανκαιον δε παλῇ πλεϝρωνιον, ⱶος μοι ανεστη·
ϝῖφικλον δε ποδεσι παρεδραμον, εσθλον εοντα·
δορϝι δ' ⱶυπερεβαλον φυϝλεϝα τε, και πολυδῶρον·
οιοισιν μ' ⱶιπποισι παρηλασαν ακτοριϝῶνε,
πληθει προσθε βαλοντες, αγασσαμενοι περι νικης,
ⱶοονεκα δη τα μεγιστα παρ' αϝτοφ' ελειπετ' αϝεθλα.
ⱶως ποτ' εον, νῦν αϝτε νεϝιωτεροι αντιαοντων
ϝεργων τοιοϝτων· εμε δε χρη γηραϊ λυγρῷ
πειθεσθαι, τοτε δ' αϝτε μετεπρεπον ⱶηροϝεσιν.
αλλ' ιθι, και σον ⱶεταιρον αϝεθλοισι κτερεϊδσε.
τοϝτο δ' εγω προφρων δεχομαι, χαιρει δε μοι ητορ,
ⱶως μεϝ αϝει μεμνησαι ενηεος· ουδε σε ληθω,
τιϝμης ⱶης με ϝεϝοικε τετιϝμῆσθαι μετ' αχαιϝοις.
σοι δε θεοι τωνδ' αντι χαριν μενοϝεικεα δοιεν.
ⱶως φατο· πηλεϝιδης δε πολυν καθ' ομιλον αχαιϝων
ῷχετ', επει παντ' αινον επεκλυϝε νηλεϝιδαϝο.
αϝταρ ⱶο πυγμαχιης αλεγεινης θῆκεν αϝεθλα·
ⱶημιονον ταλαϝεργον αγων κατεδησ' εν αγῶνι
ⱶεκσϝετε', αδμῆτην, ⱶητ' αλγιστη δαμασασθαι·
τῷ δ' αρα νικῆθεντι τιθεε δεπας αμφικυπελλον.
στη δ' ορθος, και μυϝθον εν αργειϝοισιν εϝεσπεν·
ατρεϝιδη τε, και αλλοι ⱶεϋκνημῖδες αχαιϝοι,
ανδρε δυω περι τωνδε κελεϝομεν, ⱶωσπερ αριστω,
πυγς μαλ' ανασχομενω πεπλ̓ηγεμεν· ⱶῷ δε κ' απολλων
δῶῃ κατμονιην, γνῶωντι δε παντες αχαιϝοι,
ⱶημιονον ταλαϝεργον αγων κλισιηνδε νεεσθω·
αϝταρ ⱶο νικῆθενς δεπας ⱶοισεται αμφικυπελλον.
ⱶως εφατ'· ῶρνυτο δ' αϝτικ' ανηρ ῆϋς τε μεγας τε,
ϝειδως πυγμαχιης, ⱶυϊος πανοπεϝος επειος·
ⱶαπτσατο δ' ⱶημιονοο ταλαϝεργοϝ, εφῶνησεν τε·
ασσον ιτω, ⱶοστις δεπας ⱶοισεται αμφικυπελλον,
ⱶημιονον δ' ου φημι τιν' αγσεμεν αλλον αχαιϝων,
πυγμῇ νικῆσαντ'· επει ευχομαι εεναι αριστος.
η ουχ αλις, ⱶοτι μαχης επιδεϝομαι; ουδ' αρα πως ῆν
εν παντσιν ϝεργοισι δαημονα φῶτα γενεσθαι.
ⱶῷδε γαρ εκσϝερεω, το δε και τετελεσμενον εσται,
αντικρυς χροα τε ϝρῆγσω, γσυν τ' οστε' αραγσω.
κηδεμονες δε ⱶοι ενθαδ' ⱶαϝολϝεες αϝθι μενοντων,
ⱶοι κε μιν εκσⱶοισοντιν, εμῆσ' ⱶυπο χερσι δαμεντα.

ͱως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῆ. Ψ
ευρυͱαλος δε ͱοι οιος ανͱιστατο, ϝεισϝοθεος φῶς,
μηκιστεϝος ͱυϊς, ταλαϊϝονιδαϝο ϝανακτος,
ͱος ποτε θηβασδ᾽ ηλθε δεδουποτος οιδιποδαϝο
ες ταφον· ενθα δε παντας ενῖκαε καδμεϊϝωνας.
τον μεν τυϝδεϝιδης δορϝικλυτος αμφ᾽ επόνεετο,
θαρσυϝνων ϝεπεσιν, μεγα δ᾽ αϝτῷ εβουλετο νικην.
δσῶμα δε ͱοι πρῶτον παρακατβαλεν, αϝταρ επειτα
δῶκεν ͱιμαντας ͱεϋτμητοϝς βοϝος αγραϝλοϝο.
τω δε δσωσαμενω βητην ες μεσσον αγῶνα·
αντα δ᾽ ανασχομενω χερσι στιβαρῇσιν ͱαμ᾽ αμφω
γσυν ρ᾽ επεσον, γσυν δε σφι βαρυιαι χειρες εμιχθεν.
δδεινος δε χρομαδος γενυων γενετ᾽, ερεϝε δ᾽ ͱιδρως
παντοθεν εκ μελεων· επι δ᾽ ῶρνυτο διϝος επειος,
κοπτσε δε παπτῆναντα παρῆϊον, ουδ᾽ αρ᾽ ετι δην
ͱεστηκεεν· αϝτοο γαρ ͱυπηριπε φαιδιμα γυια.
ͱως δ᾽ ͱοθ᾽ υπο φρῖκος βορεαϝ αναπαλλεται ͱιχθυς
θῖν᾽ επι φυϝκιοεντι, μελαν δε ͱε κυϝμ᾽ εκαλυπτσεν·
ͱως πληγευς ανεπαλτ᾽· αϝταρ μεγαθυϝμος επειος
χερσι λαβων ῶρθῶσε· φιλοι δ᾽ αμφεσταν ͱεταιροι,
ͱοι μιν αγον δι᾽ αγῶνος εφελκομενοισι ποδεσιν,
ͱαιμα παχυ πτυϝοντα, καρῆ βαλλονθ᾽ ετερωσε·
κατ δ᾽ αλλοφρονεοντα μετα σφισιν ͱεσσαν αγοντες·
αϝτοι δ᾽ οιχομενοι κομισαν δεπας αμφικυπελλον.
πηλεϝιδης δ᾽ αιπσ᾽ αλλα κατα τριτ᾽ εθῆκεν αϝεθλα,
δεικνυμενος δαναοισι, παλαισμοσυνης αλεγεινης·
τῷ μεν νικῆσαντι μεγαν τριποδ᾽ εμπυριβητην,
τον δε δυωδεκαβοϝιον ενι σφισ᾽ ετιϝον αχαιϝοι·
ανδρι δε νικῆθεντι γυναικ᾽ ες μεσσον εθῆκεν,
πολλα δ᾽ επιστατο ϝεργ᾽, ετιϝον δε ͱε τεσσαραβοϝιον.
στη δ᾽ ορθος, και μυϝθον εν αργειϝοισιν εϝεσπεν·
ορνυσθ᾽, ͱοι και τοϝτοϝ αϝεθλοϝο πειρῆσεσθον·
ͱως εφατ᾽· ῶρτο δ᾽ επειτα μεγας τελαμωνιος αιϝανς·
αν δ᾽ ͱοδυσεϝς πολυμητις ανͱιστατο, κερδεα ϝειδως.
δσωσαμενω δ᾽ αρα τωγ᾽ εβατην ες μεσσον αγῶνα,
αγκας δ᾽ αλληλων λαβετην χερσι στιβαρῇσιν,
ͱως ͱοτ᾽ αμειβοντες, τοϝστε κλυτος ῆραρε τεχτων,
δῶματος ͱυπσηλοϝο, βιας ανεμων αλεϝεινων.
τετρῖγεε δ᾽ αρα νῶτα, θρασυιαϝων απο χειρων
ͱελκομενα στερεως, κατα δε νοτιος ρεϝεν ͱιδρως·
πυκναι δε σμωδιγγες ανα πλεϝρας τε και ωμοϝς
ͱαιματι φοινικοεντσαι ανεδραμον· ͱοι δε μαλ᾽ αιϝει
νικης ͱιϝεσθην, τριποδος περι ποιητοϝο.
ουθ᾽ οδυσεϝς δυνατο σφῆλαι, ουδει τε πελασσαι,
ουτ᾽ αιϝανς δυνατο, κρατερη δ᾽ ͱεχε ϝις ͱοδυσεϝος.
αλλ᾽ ͱοτε δη ρ᾽ ανιϝαδσον ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι,

δη τοτε μιν προσεFεσπε μεγας τελαμωνιος αιFας·
διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν' FοδυσσεF,
η μ' αναFειρ', η' εγω σε· τα δ' αF διϊ παντα μελησει.
Fως Fεσπων, αναFειρε· δολοο δ' ου ληθεθ' οδυσσεFς·
κοπτσ' οπιθεν κωληπα τυχων, FυπελυFσε δε γυια·
κατ δ' εβαλ' εξοπισω· επι δε στηθεσσιν FοδυσσεFς
καππεσε· λαFοι δ' αF θαFεοντο τ', εθαμβησαν τε·
δεFτερος αFτ' αναFειρε πολυτλανς διFος FοδυσσεFς,
κινησεν δ' αρα τυτθον απο χθονος, ουδε τ' αFειρεν·
εν δε γονυ γναμπτσεν· επι δε χθονι καππεσον αμφω
πλησιοι αλληλοισι, μιανθησαν δε κονιFῃ.
και νυ κε το τριτον αFτις αναFιξαντ' επαλαιον,
ει μη αχιλλεFς αFτος ανFιστατο, και κατερυκεν·
μηκετ' ερειδεσθον, μηδε τριβεσθε κακοισιν·
νικη δ' αμφοτεροισιν, αFεθλα δε FεισF' ανελοντες
ερχεσθ', Fοφρα και αλλοι αFεθλεFωντιν αχαιFοι.
Fως εφαθ'· οι δ' αρα τοο μαλα μεν κλυFον, ηδ' επιθοντο,
και ρ' απομορξαμενω κονιFην δυFσαντο χιτωνας.
πηλεFιδης δ' αιψ' αλλ' ετιθει ταχυτητος αFεθλα,
αργυρεον κρητηρα, τετυχμενον· Fεξ δ' αρα μετρα
χανδανεν, αFταρ καλλει ενικαε πανσαν επ' αιαν
πολλον, επει σιδονες πολυδαιδαλοι Fευ ησκησαν,
φοινικες δ' αγον ανδρες επ' ηεροFειδεα ποντον,
στησαν δ' εν λιμενεσι, θοFαντι δε δωρον εδωκαν·
Fυιος δε πριαμοFο λυκαFονος ωνον εδωκεν
πατροκλω FηροFι ιησονιδης FεϋναFος.
και τον αχιλλεFς θηκεν αFεθλον FεFοF FεταροFο,
Fοστις ελαφροτατος ποσσι κραιπνοισι πελοιτο·
δεFτερω αF βοFν θηκε μεγαν και πιFονα δημω·
Fημιταλαντον δε χρυσοο λοισθεFι' εθηκεν.
στη δ' ορθος, και μυFθον εν αργειFοισιν εFεσπεν·
ορνυσθ', Fοι και τοFτοF αFεθλοFο πειρησεσθε.
Fως εφατ'· ωρνυτο δ' αFτιχ' ο FιλFεFος ταχυς αιFας,
αν δ' FοδυσεFς πολυμητις, επειτα δε νεστορος Fυιος,
αντιλοχος· Fο γαρ αFτε νεFοFς ποσι παντας ενικα.
τοισι δ' απο νυσσης τετατο δρομος· ωκα δ' επειτα
εκφερε FιλFεFιδης· επι δ' ωρνυτο διFος FοδυσσεFς
αγχι μαλ'· Fως Fοτε τις τε γυναικος FεϋδσωνοFο
στηθεος εστι κανων, Fονθ' ευ μαλα χερσι τανυσσῃ,
πηνιοF εκσFελκοντσα παρεκ μιτον, αγχοθι δ' Fισχει
στηθεος· Fως FοδυσεFς θεFεν εγγυθεν· αFταρ οπισθεν
Fιχνι' ετυπτε ποδεσι, παρος κονιν αμφιχυθηναι·
κατ δ' αρα Fοι κεφαλης χεF' αFυFτμενα διFος FοδυσσεFς,
αιFει ριμφα θεFων· FιFαχον δ' επι παντες αχαιFοι
νικης FιFεμενω, μαλα δε σπευδοντι κελεFον.
αλλ' Fοτε δη πυματον τελεον δρομον, αFτιχ' οδυσσεFς

ευχετ' αθηναιῃ γλαϝκωπιδ' ϝεϝον κατα θυϝμον· Ψ
  κλῦθι, θεα, αγαθη μοι επιρροθος ελθε ποδοιϊν. 770
ϝως εφατ' ευχομενος· τοϝο δ' εκλυϝε παλλας αθηνη. 771
αλλ' ϝοτε δη ταχ' εμελλον επ' αϝιχσεσθαι αϝεθλον. 773
ενθ' αιϝαυς μεν ολισθε θεϝων, βλαπτσεν γαρ αθηνη,
τῇ ρα βοϝων κεχυτ' ονθος αποκταμενων εριμῦκων, 775
τοϝς επι πατροκλῳ πεφνεν ποδας ῶκυς αχιλλεϝς·
εν δ' ονθοο βοϝεοο πλητο στομα τε, ϝρῖνας τε.
κρῆτηρ' αϝτ' αναϝειρε πολυτλαυς διϝος ϝοδυσσεϝς,
ϝως ηλθε φθαμενος· ϝο δε βοϝν ϝελε φαιδιμος αιϝαυς·
στη δε κερας μετα χερσιν ϝεχων βοϝος αγραϝλοϝο, 780
ονθον αποπτυϝων, μετα δ' αργειϝοισιν εϝεσπεν·
  ω ποποι! η μ' εβλαπτσε θεα ποδας, ϝη το παρος περ,
μητηρ ϝως, ϝοδυσεϝι παρϝισταται, ηδ' επαρηγει.
  ϝως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επ' αϝτῳ ϝηδυ γελασσαν.
αντιλοχος δ' αρα δη λοισθεϝιον εκφερ' αϝεθλον. 785
  αϝταρ πηλεϝιδης κατα μεν δολιχοσκιον εγχος 798
θῆκ' ες αγῶνα φερων, κατα δ' ασπιδα, και τρυφαλειαν,
τευχεα σαρπηδοντος, ϝα μιν πατροκλος απῆϝρα. 800
στη δ' ορθος, και μυϝθον εν αργειϝοισιν εϝεσπεν·
  ανδρε δυω περι τωνδε κελεϝομεν, ϝωπερ αριστω,
τευχεα ϝεσσαμενω, ταμεσιχροα χαλκον ϝελοντε,
αλληλων προπαροιθεν ϝομιλϝοϝο πειρῆθηναι·
ϝοποτερος κε φθῇῃ ορεγσαμενος χροα καλον. 805
τῷ μεν εγω δῶσω τοδε φασγανον αργυροϝηλον, 807
καλον, θρεϝικιον, το μεν αστεροπαιον απῆϝρων·
τευχεα δ' αμφοτεροι γσυνῆια ταϝτα φερεσθων. 809
ϝως εφατ'· ῶρτο δ' επειτα μεγας τελαμωνιος αιϝαυς, 811
αν δ' αρα τυϝδεϝιδης ῶρτο κρατερος διομηδης.
ϝοι δ' επει ῶν ϝεκατερθεν ϝομιλϝοϝο θωρηχθησαν,
ες μεσον αμφοτερω γσυνιτην μεμαϝῶτε μαχεσθαι,
δδεινον δερκομενω· θαμβος δ' ϝεχε παντας αχαιϝοϝς. 815
αλλ' ϝοτε δη σχεδον ῆσαν επ' αλληλοισιν ιοντες,
τρις μεν επῆϝιχσαν, τρις δε σχεδον ϝορμῆθησαν·
ενθ' αιϝαυς μεν επειτα κατ' ασπιδα παντοσε ϝεισϝην
νυκσ', ουδε χρο' ϝικανεν· ερυϝτο γαρ ενδοθι θωρηκς.
τυϝδεϝιδης δ' αρ' επειτα ϝυπερ σακεος μεγαλοϝο 820
αιϝεν επ' αϝχενι κυϝρε φαϝεινοϝο δορϝος ακωκῇ.
και τοτε δη ρ' αιϝαντι περιδδειδσαντες αχαιϝοι
παϝσαμενοϝς εκελεϝσαν αϝεθλια ϝεισϝ' ανϝελεσθαι. 823
  αϝταρ πηλεϝιδης θῆκεν σολον αϝτοχοϝανον, 826
ϝον πριν μεν ριπτᾶσκε μεγα σθενος ηετιϝῶνος·
αλλ' ητοι τον επεφνε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς,
τον δ' αγετ' εν ναϝεσι συν αλλοισι κτεατεσιν.
στη δ' ορθος, και μυϝθον εν αργειϝοισιν εϝεσπεν· 830
  ορνυσθ', ϝοι και τοϝτοϝ αϝεθλοϝο πειρῆσεσθε·

ει ͱοι και μαλα πολλον αποπροθι πιϝονες αγροι, Ψ
ͱεχσει μιν και πεντε περιπλομενοϝς ενιαϝτοϝς
χρεϝομενος· ου γαρ ͱοι ατεμβομενος γε σιδηρο
ποιμην, ουδ᾽ αροτηρ, ειτ᾽ ες πολιν, αλλα παρͱεχσει. 835
ͱως εφατ᾽· ὦρτο δ᾽ επειτα μενεπτολεμος πολυποιτης,
αν δε λεϝοντεϝος κρατερον μενος αντιθεοϝο,
αν δ᾽ αιϝανς τελαμωνιαδης, και διϝος επειος·
ͱεχσειης δ᾽ ͱισταντο· σολον δ᾽ ͱελε διϝος επειος,
ͱηκε δε δινεϝσανς· γελασαν δ᾽ επι παντες αχαιϝοι. 840
δεϝτερος αϝτ᾽ απεͱῆκε λεϝοντεϝς, οζος αρεϝος·
το τριτον αϝτ᾽ εριπτσε μεγας τελαμωνιος αιϝανς. 842
αλλ᾽ ͱοτε δη σολον ͱελλε μενεπτολεμος πολυποιτης, 844
ͱοσον τις τ᾽ εριπτσε κελαϝροπα βοϝκολος ανηρ, 845
ͱη δε ϝελισσομενη πετεται δια βοϝς αγελαιας·
τοσον παντος αγῶνος ͱυπερβαλε· τοι δ᾽ εβοῆσαν.
ανσταντες δ᾽ ͱεταροι πολυποιταϝο κρατεροϝο
ναϝας επι γλαφυρας εφερον βασιλεϝος αϝεθλον.
αϝταρ ͱο τοκσεϝτῆσ᾽ ετιθεε ϝιοεντα σιδηρον, 850
κατ δ᾽ ετιθεε δεκα μεν πελεκυας, δεκα δ᾽ ͱημιπελεκκα·
ͱιστον δ᾽ εστησεν ναϝος κυϝανοπῶροϝο
τηλοϝ επι πσαμαθοισ᾽· εκ δε τρηρῶνα πελειαν
λεπτῇ μηρινθῷ δησεν ποδος, ͱης αρ᾽ ανωγεν
τοκσεϝεεν· ͱος μεν κε βαλῇ τρηρῶνα πελειαν, 855
παντας αͱῆραμενος πελεκυας κλισιηνδε φερεσθω·
ͱος δε κε μηρινθοϝο τυχῇ, ορνιχθος αμαρτων,
ͱησσων γαρ δη κεινος, ͱο δ᾽ ͱοισεται ͱημιπελεκκα.
ͱως εφατ᾽· ὦρτο δ᾽ επειτα βιη τευκροϝο ϝανακτος,
αν δ᾽ αρα μηριονης, θεραπων ͱεῢς ιδομενεϝος. 860
κλῆροϝς δ᾽ εν κυνεῇ χαλκηρει επαλλον ͱελοντες·
τευκρος δε πρῶτος κλῆρῳ λαχεν· αϝτικα δ᾽ ͱιϝον
ͱῆκεν επικρατεως, ουδ᾽ ἤπειλησε ϝανακτι
ϝαρνων πρῶτογονων ρεκσεεν κλειτην ͱεκατονβην.
ορνιχθος μεν αμαρτ᾽, εμεγῆρε γαρ ͱοι τογ᾽ απολλων, 865
αϝταρ ͱο μηρινθον βαλε παρ ποδα, τῇ δεδετ᾽ ορνιχς·
αντικρυς δ᾽ απο μηρινθον ταμε πικρος οϊστος.
ͱη μεν επειτ᾽ ἤͱικσε προς ουρανον, ͱη δε παρͱηθη
μηρινθος προτι γαιαν· αταρ κελαδησαν αχαιϝοι.
σπερχομενος δ᾽ αρα μηριονης επεθῆκατ᾽ οϊστον 870
τοκσῳ· εν χερσιν γαρ ͱεχεν παλαι· ͱως ιθυϝνεν.
αϝτικα δ᾽ ἤπειλησεν ͱεκηβολῳ απολλωνι
ϝαρνων πρῶτογονων ρεκσεεν κλειτην ͱεκατονβην·
ͱυπσι δ᾽ ͱυπο νεφεων ϝειδε τρηρῶνα πελειαν.
τῇ ρ᾽ ͱογε δινεϝουσαν ͱυπο πτερυγος βαλε μεσσην· 875
αντικρυς δε διηλθε βελος· τα μεν αψ επι γαιῃ
προσθεν μηριοναϝ επαγη ποδος· αϝταρ ͱη ορνιχς
ͱιστῳ εφεζομενη ναϝος κυϝανοπρῶροϝο,

αϝχεν' απεκρεμασε, γουν δε πτερα πυκν' ελιϝασθεν· Ψ
ωκυς δ' εκ μελεων θυϝμος πτατο, τηλε δ' απ' αϝτεο
καππεσε· λαϝοι δ' αϝ θαϝεοντο τ', εθαμβησαν τε.
αν δ' αρα μηριονης πελεκυας δεκα παντας αϝειρεν,
τευκρος δ' ͱημιπελεκκ' εφερεν κοιλας επι ναϝας.
  αϝταρ πηλεϝιδης κατα μεν δολιχοσκιον ενχος,
κατ δε λεβητ' απυρον, βοϝος αγσιον, ανθεμοεντα,
θηκ' ες αγωνα φερων· και ρ' ͱημονες ανδρες ανεσταν·
αν μεν αρ' ατρεϝιδης ευρυ κρεϝων αγαμεμνων,
αν δ' αρα μηριονης, θεραπων ͱεϋς ιδομενηϝος.
τοισι δε και μετεϝεσπε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς·
  ατρεϝιδη, ϝιδμεν γαρ, ͱοσον προβεβηκας ͱαπαντων,
ηδε ͱοσον δυναμει τε και ͱημασιν επλε' αριστος·
αλλα συ μεν τοδ' αεθλον ͱεχων κοιλας επι ναϝας
ερχε' αταρ δορυ μηριονη ͱηροϝι πορωμεν,
ει συγε σῷ θυϝμῷ εθελοις· κελομαι γαρ εγωγε.
  ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε ϝαναξ ανδρων αγαμεμνων.
δῶκε δε μηριονῃ δορυ χαλκεον· αϝταρ ͱογ' ͱηρως
ταλθυβιῷ κηρυκι διδω περικαλλες αϝεθλον.
  λυϝτο δ' αγων, λαϝοι δε θοϝας επι ναϝας ͱεκαστοι Ω
εσκιδναντ' ιμεναι· τοι μεν δορποϝ εμεδοντο
ͱυπνοϝο τε γλυκεροο ταρπημεναι· αϝταρ αχιλλεϝς
κλαϝε, φιλοϝ ͱεταροο μεμνημενος, ουδε μιν ͱυπνος
ͱαιρεε πανδαματωρ, αλλ' εστρεφετ' ενθα και ενθα, 5
αλλοτ' επι πλεϝρας κατακειμενος, αλλοτε δ' αϝτε 10
ͱυπτιος, αλλοτε δε πρηνης· τοτε δ' ορθος αναστανς
δινεϝεσκ' αλυϝων παρα θιν' ͱαλος· ουδε μιν ηως
φαινομενη ληθεσκεν ͱυπερ ͱαλα τ' ηϊονας τε.
αλλ' ͱογ', επει δσευγσειεν ͱυφ' αρμασιν ωκυας ͱιπποϝς,
ͱεκτορα δ' ͱελκεσθαι δησασκετο διφροϝ οπισθεν· 15
τρις ϝερυσανς περι σημα μενοιτιαδαϝο θανοντος,
αϝτις ενι κλισιῃ παϝεσκετο· τον δ' εϝαεσκεν
εν κονι' εκτανυσανς προπρηνεα· τοϝο δ' απολλων
πανσαν αϝεικειην αφεχε χροϊ, φωτ' ελεαιρων. 19
  ͱως ͱο μεν ͱεκτορα διϝον αϝεικιδσεν μενεαινων· 22
αλλ' ͱοτε δη ρ' εκ τοϝο δυωδεκατη γενετ' ηως, 31
και τοτ' αρ' αθανατοισι μετηϋϝδαε φοιβος απολλων·
  σχετλιοι εστε, θεοι, δηλημονες· ου νυ ποθ' υμιν
ͱεκτωρ μηρι' εκηε βοϝων αιγων τε τελειων;
τον νυν ουκ ετλητε, νεκυν περ εοντα, σαωσαι, 35
ϝῃ θ' αλοχῳ ϝιδεεν, και μητερι, και τεκει ͱεϝῳ
και πατερι πριαμῳ, λαϝοισι τε· τοι κε μιν ωκα
εν πυρι κηαιεν, και επι κτερεα κτερισαιεν.
αλλ' ολοϝῳ αχιλεϝι, θεοι, βουλεσθ' επαρηγεεν,
ͱῳ ουτ' αρ φρενες εντιν εναισιμοι, ουτε νοημα 40
γναμπτον ενι στηθεσσι· λεϝων δ' ͱως αγρια ϝοιδεν,

ͱοστ' επει αρ μεγαληι τε βιηι και αγηνορι θυFμωι Ω
Fειξαις', ειτ' επι μηλα, βροτων ͱινα δαιτα λαβηισιν·
ͱως αχιλεFς ελεον μεν απωλεσεν, ουδε ͱοι αιδως. 44
μελλει μεν ποFο τις και φιλτερον αλλον ολεσσαι, 46
ηε κασιγνητον ͱομογαστριον, ηε και ͱυιον·
αλλ' ητοι κλαFσαις και οδυFραμενος μετεηκεν·
τλητον γαρ μοιραι θυFμον θεσαν ανθρωποισιν.
αFταρ ͱογ' ͱεκτορα διFον, επει φιλον ητορ απηFρα, 50
ͱιππων εκσͱαπτων, περι σημ' ͱεταροFο φιλοFο
ͱελκει· ου μην ͱοι τογε καλλιον, ουδε τ' αμεινον· 52
κωφην γαρ δη γαιαν αFεικιζει μενεαινων. 54
τον δε χολωσαμενη προσεφη λευκωλενος ͱηρη· 55
ειη κεν και τεFτο τεFον Fεπος, αργυροτοξε,
ει δη ͱομην αχιλεFι και ͱεκτορι θησετε τιFμην.
ͱεκτωρ μεν θνητος τε, γυναικα τ' εθησατο μαζον·
αFταρ αχιλλεFς εστι θεας γονος, ͱην εγω αFτη
τρεφσα τε, και ͱατιτηλα, και ανδρι πορον παρακοιτιν 60
πηλεFι, ͱος περι κηρι φιλος γενετ' αθανατοισιν·
παντες δ' αντιαεσθε, θεοι, γαμοF· εν δε συ τοισιν
δαινυ', ͱεχων φορμιγγα, κακων ͱεταρ', αιFεν απιθτε.
την δ' απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα ζεFς·
ͱηρη, μη δη παμπαν αποσκυδμαινε θεοισιν· 65
ου μεν γαρ τιFμη γε μι' εσσεται· αλλα και ͱεκτωρ
φιλτατος εσκε θεοισι βροτων, ͱοι εν Fιλιωι εντιν. 67
αλλ' ει τις καλεσειε θεFων θετιν ασσον εμεFο, 74
ͱοφρα τι ͱοι Fειπω πυκινον Fεπος, ͱως κεν αχιλλεFς 75
δωρων εκ πριαμεFο λαχηι, απο θ' εκτορα λυσηι.
ͱως εφατ'· ωρτο δε Fιρις αFελλοπος αγγελεουσα.
μεσσηγυς δε σαμοο τε και ιμβροFο παιπαλοεσσης
ενθορε μελανι ποντωι, επεστοναχησε δε λιμνη.
ͱη δε, μολυβδαινηι Fικελη, ες βυσσον ορεFσεν, 80
ͱητε κατ' αγραFλοFο βοFος κερας εμβεβαυια
ερχεται ωμηστηισιν επ' ιχθυσι κηρα φερουσα.
ͱευρε δ' ενι σπεFει γλαφυρωι θετιν, αμφι δε τ' αλλαι
ͱειαθ' ομηγερεες ͱαλιαι θεαι· ͱη δ' ενι μεσσηις
κλαFε μορον ͱοFο παιδος αμυFμονος, ͱος ͱοι εμελλεν 85
φθισεσθ' εν τροFιηι εριβωλακι, τηλοθι πατρης.
αγχοFο δ' ͱισταμενη προσεφη ποδας ωκυα Fιρις·
ορσο, θετι, καλεει ζεFς αφθιτα μηδεα Fειδως.
την δ' ημειβετ' επειτα θεα θετις αργυροπεζα·
τιπτε με κεινος ανωγε μεγας θεος; αιδεομαι δε 90
μισγεσθ' αθανατοισιν, ͱεχω δ' αχε' ακριτα θυFμωι.
ειμι μεν· ουδ' ͱαλιον Fεπος εσσεται, ͱο ττι κε Fειπηι.
ͱως αρα φωνησασα, καλυμμ' ͱελε διFα θεαFων
κυFανεον, τοFο δ' ουτι μελαντερον επλετο Fεσθος.
βη δ' ιμεναι, προσθεν δε ποδηνεμος ωκεα Fιρις. 95

ͱηγεετ᾽· αμφι δ᾽ αρα σφι λιFαδσετο κυFματα θαλασσης. Ω
ακτην δ᾽ εις αναβασαι ες ουρανον ᾽ͱιχθητην·
ͱευρον δ᾽ ευρυοπα κρονιδην, περι δ᾽ αλλοι ͱεπαντες
ͱηατ᾽ ομηγερεες μακαρες θεοι αιFεν εοντες·
ͱη δ᾽ αρα παρ διι πατρι καθεδσετ᾽, εFειξε δ᾽ αθηνη.
ͱηρη δε χρυσεον καλον δεπας εν χερ᾽ εθηκεν,
και ῥ᾽ ͱευφρηνε Fεπεσσι· θετις δ᾽ ωρεγσε πιFουσα.
τοισι δε μυFθων ἦρχε πατηρ ανδρων τε θεων τε·
ηλυθες ολυνπονδε, θεα θετι, κηδομενη περ,
πενθος αλαστον ͱεχουσα μετα φρεσι· Fοιδα και αFτος·
αλλα και ͱως Fερεω, τοFο σ᾽ ͱεινεκα δευρ᾽ εκαλεσσα.
αιFσα μαλ᾽ ες στρατον ελθε, και ͱυιει σῷ επιτηλον·
σκυδσεσθαι ͱοι Fεσπε θεοFς, εμε δ᾽ εκσͱοχα παντων
αθανατων κεχολωσθαι, ͱοτι φρεσι μαινομενῃσιν
ͱεκτορ᾽ ͱεχει παρα ναFσι κορωνισιν, ουδ᾽ απελυFσεν·
αι κεν πως εμε τε δδεισῃ, απο θ᾽ εκτορα λυFσῃ.
αFταρ εγω πριαμῳ μεγαλητορι Fιριν εφησω,
λυFσασθαι φιλον ͱυιον, ιοντ᾽ επι ναFας αχαιFων,
δωρα δ᾽ αχιλλεFι φερεμεν, τα κε θυFμον ιηνῃ.
ͱως εφατ᾽· ουδ᾽ απιθησε θεα θετις αργυροπεδσα·
βη δε κατ᾽ ολυνποFο καρηνων αFιξασα.
ͱικσεν δ᾽ ες κλισιην ͱεFοF ͱυιος, εν δ᾽ αρα τονγε
ͱευρ᾽ ͱαδινα στοναχουντα· φιλοι δ᾽ αμφ᾽ αFτον ͱεταιροι
εσσυμενως επενοντο, και εντυFνονθ᾽ αFαριστον·
τοισι δ᾽ οFις λασιος μεγας εν κλισιῃ ͱιερεFτο.
ͱη δε μαλ᾽ ανχ᾽ αFτοFο καθεδσετο ποτνια μητηρ,
χειρι τε μιν κατερεκσε, Fεπος τ᾽ εφατ᾽, εκ τ᾽ ονομαδσεν·
τεκνον εμον, τεο μεχρις οδυFρομενος και αχεFων
σην εδεαι κραδιην, μεμνημενος ουτε τι σιτοο,
ουτ᾽ ευνης; αγαθον δε γυναικι περ εν φιλοτητι
μισγεσθ᾽· ου γαρ μοι δηρον βιFε᾽, αλλα τοι ηδη
ανχι παρͱεστηκεν θανατος και μοιρα κραταιη.
αλλ᾽ εμεθεν γσυνͱες ωκα, διος δε τοι αγγελος ἦμι·
σκυδσεσθαι σοι φητι θεοFς, ͱεFα δ᾽ εκσͱοχα παντων
αθανατων κεχολωσθαι, ͱοτι φρεσι μαινομενῃσιν
ͱεκτορ᾽ ͱεχεις παρα ναFσι κορωνισιν, ουδ᾽ απελυFσας.
αλλ᾽ αγε δη λυFσον, νεκροFο δε δεχσαι αποινα·
την δ᾽ απαμειβομενος προσεφη ποδας ωκυς αχιλλεFς·
τῇδ᾽ ειη, ͱος αποινα φεροι, και νεκρον αγοιτο,
ει δη προφρονι θυFμῳ ολυνπιος αFτος ανωγει.
ͱως ͱοιγ᾽ εν ναFων αγυρει μητηρ τε και ͱυιος
πολλα προς αλληλοFς Fεπεα πτεροεντ᾽ αγορεFον.
Fιριν δ᾽ ωτρυFνε κρονιδης εις FιλFιον ͱιρην·
βασκ᾽ ιθι, Fιρι ταχυια, λιπουσ᾽ ͱεδος ολυνποFο,
ανγηλον πριαμῳ μεγαλητορι, FιλFιον εισω,
λυFσασθαι φιλον ͱυιον, ιοντ᾽ επι ναFας αχαιFων,

δῶρα δ' αχιλλεϝι φερεμεν, τα κε θυϝμον ιῆνῆ,
οιον, μηδε τις αλλος ͱαμα τροϝων ιτω ανηρ.
κηρυκς τις ͱοι ͱεποιτο γεραϝτερος, ͱος κ' ιθυϝνοι
ͱημιονοϝς και ͱαμαγσαν ͱεϋτροχον, ηδε και αϝτις
νεκρον αγοι προτι ϝαστυ, τον εκτανε διϝος αχιλλεϝς.
ͱως εφατ'· ωρτο δε ϝιρις αϝελλοπος ανγελεοντσα·
ͱικσεν δ' ες πριαμοϝ· εκιχεν δ' ενοπην τε γοον τε.
παιδες μεν πατερ' αμφι καθημενοι ενδοθεν αϝλης
δακρυσι ϝεσματ' εφυϝρον· ͱο δ' εν μεσσοισι γεραϝος
εντυπας εν χλαινῆ κεκαλυπμενος, αμφι δε πολλη
κοπρος εῆν κεφαλῆ τε και αϝχενι τοϝο γεροντος,
την ρα κυλινδομενος καθαμῆσατο χερσιν ͱεϝῆσιν.
θυγατερες δ' ανα δωματ', ιδε νυοι, ωδυϝροντο,
των μιμνῆσκομεναι, ͱοι δη πολυες τε και εσθλοι
χερσιν ͱυπ' αργειϝων κεατο πσυϝχας ολεσαντες.
στη δε παρα πριαμον διος ανγελος, ηδε προσῆυϝδα,
τυτθον φθενγσαμενη, τον δε τρομος ελαβε γυια·
θαρσεε, δαρδανιδη πριαμε, φρεσι, μηδε τι ταρβεε·
ου μεν γαρ τοι εγω κακα ϝοσσομενη τοδ' ͱικανω,
αλλ' αγαθα φρονεοντσα· διος δε τοι ανγελος ῆμι,
ͱος σεϝ, ανευθεν εων, μεγα κηδεται, ηδ' ελεαιρει·
λυϝσασθαι σ' εκελεϝσεν ολυνπιος ͱεκτορα διϝον,
δῶρα δ' αχιλλεϝι φερεμεν, τα κε θυϝμον ιῆνῆ,
οιον, μηδε τις αλλος ͱαμα τροϝων ιτω ανηρ.
κηρυκς τις τοι ͱεποιτο γεραϝτερος, ͱος κ' ιθυϝνοι
ͱημιονοϝς και ͱαμαγσαν ͱεϋτροχον, ηδε και αϝτις
νεκρον αγοι προτι ϝαστυ, τον εκτανε διϝος αχιλλεϝς.
ͱη μεν αρ' ͱως ϝεσποντσ' απεβη ποδας ωκυα ϝιρις.
αϝταρ ͱογ' ͱυιας ͱαμαγσαν ͱεϋτροχον ͱημιονειην
ͱοπλισαι ῆνωγεν, πειρινθα δε δησαι επ' αϝτης·
αϝτος δ' ες θαλαμον κατεβησατο κῆωεντα,
κεδρινον, ͱυπσοροφον, ͱος γλῆνεα πολλ' εκεχανδεεν,
ες δ' ͱαλοχον ͱεκαβην εκαλεσσατ', εφωνησεν τε·
δαιμονιη, διοθεν μοι ολυνπιος ανγελος ηλθεν,
λυϝσασθαι φιλον ͱυιον, ιοντ' επι ναϝας αχαιϝων,
δῶρα δ' αχιλλεϝι φερεμεν, τα κε θυϝμον ιῆνῆ.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, τι τοι φρεσι ϝειδεται ειναι;
αινως γαρ μ' αϝτον γε μενος και θυϝμος ανωγει
κεισ' ιμεναι επι ναϝας εσω στρατον ευρυν αχαιϝων.
ͱως φατ'· εκωκυϝσεν δε γυνη, και αμειβετο μυϝθῳ·
ω μοι, πῆ δη τοι φρενες οιχονθ', ῆς το παρος περ
εκλε' επ' ανθρωποϝς κσεινοϝς, ηδ' ͱοισι ϝανασσεις;
πως εθελεις επι ναϝας αχαιϝων ελθεμεν οιος,
ανδρος ες οφθαλμοϝς, ͱος τοι πολυας τε και εσθλοϝς
ͱυιας εκσεναριξε; σιδηρειον νυ τοι ητορ·
ει γαρ σ' ͱαιρησει και εσοπτσεται οφθαλμοισιν

ωμηστης και απιθτος ανηρ ͱοδε, ου σ' ελεησει, Ω
ουδε τι σ' αιδεσεται· νῦν δε κλαϝωμεν ανευθεν
ͱημενοι εν μεγαρῳ· τῷ δ' ͱως ποθι μοιρα κραταιη
γιγνομενῳ επενησε λινῳ, ͱοτε μιν τεκον αϝτη,
αργιποδας κυνας ͱαδσαι, ͱεϝων απανευθε τοκεϝων!
  την δ' αϝτε προσεϝεσπε γερων πριαμος θεοϝειδης·
μη μ' εθελοντ' ιμεναι κατερυκακε, μηδε μοι αϝτη
ορνιχς ενι μεγαροισι κακος πελε'· ουδε με πειθσεις.
ει μεν γαρ τις μ' αλλος επιχθονιων εκελεϝεν,
η' ͱοι μαντεες εντι, θυϝοσκοοι, η' ͱιερεϝες,
πσευδος κεν φαιμεν, και νοσφιδσοιμεθα μαλλον·
νῦν δ', αϝτος γαρ ακοϝσα θεοο, και εσεδρακον αντην,
ειμι, και ουχ αλιον ϝεπος εσσεται· ει δε μοι αισα
τεθναμεναι παρα ναϝσιν αχαιϝων χαλκοχιτῶνων,
βουλομαι· αϝτικα γαρ με κατακτῆνειεν αχιλλεϝς,
ανκας ͱελοντ' εμον ͱυιον, επην γοοϝ' εκς ερον ͱειην.
  ἦ, και φωριαμων επιθηματα καλ' ανεοιγεν·
ενθεν δώδεκα μεν περικαλλεας εκσεϝελε πεπλοϝς,
δώδεκα δ' απλοϊδας χλαινας, τοσοϝς δε ταπητας,
τοσα δε φαϝρεα καλα, τοσοϝς δ' επι τοισι χιτῶνας.
χρυσοϝο δε στησανς εφερεν δεκα παντα ταλαντα·
εκ δε δυ' αιθῶνας τριποδας, πισυρας δε λεβητας,
εκ δε δεπας περικαλλες, ͱο ͱοι θρεϝικες πορον ανδρες
εκσεϝεσιην ελθοντι, μεγα κτερας· ουδε νυ τοοπερ
φειδσατ' ενι μεγαροισ' ͱο γερων· περι δ' ηθελε θυϝμῷ
λυϝσασθαι φιλον ͱυιον· ͱο δε τροϝας μεν ͱαπαντας
αιθουσης απεϝεργε, ϝεπεσσ' αισχροισιν ενισπων·
  ϝερρετε, λωβητηρες, ελενχεες! ου νυ και ͱυμῖν
ϝοικοι ενεστι γοος, ͱοτι μ' ηλθετε κηδησοντες;
η' ονεεσθ', ͱοτι μοι κρονιδης δοϝς αλγε' ἐδῶκεν,
παιδ' ολεσαι τον αριστον; αταρ γνῶσεσθε και υμμες·
ρεϝιτεροι γαρ μαλλον αχαιϝοισιν δη εσεσθε,
κεινοϝο τεθνῆῶτος, ενͱαιρεμεν· αϝταρ εγωγε,
πριν αλαπαδσομενην τε πολιν, κεραϊδσομενην τε,
οφθαλμοισι ϝιδεεν, βαιην δομον αϝιδος εισῶ!
  ἦ, και σκηπανιῷ διͱεπ' ανερας· ͱοι δ' ισαν εκσῶ,
σπερχομενοϝο γεροντος· ͱο δ' ͱυιεσ' εϝοισιν ͱομοκλᾶ,
νεικειων ͱελενον τε, παριν τ', αγαθῶνα τε διϝον,
πασμονα τ', αντιφονον τε, βοην αγαθον τε πολῖτην,
δαϝιφοβον τε, και ͱιπποθοϝον, και διϝον' αγαϝον.
ͱεννεα τοισ' ͱο γεραϝος ͱομοκλῆσανς εκελεϝεν·
  σπευδσατε μοι, κακα τεκνα, κατῆφονες! αιθ' ͱαμα παντες
ͱεκτορος ὤφελετ' αντι θοῆσ' επι ναϝσι πεφασθαι!
ω μοι εγω πανμποτμος, επει τεκον ͱυιας αριστοϝς,
μηστορα τ' αντιθεον, και τροϝιλον ͱιππιοχαρμην,
ͱεκτορα θ', ος θεος εσκε μετ' ανδρεσιν, ουδ' εϝεϝοικεεν

ανδρος γε θνῆτοο παϊς εσμεναι, αλλα θεοϝο· Ω
τοϝς μεν απῶλεσ' αρεϝς, τα δ' ελενχεα παντα λελειπται,
πσευσται τ', οϱχησται τε, χοϱοιτυπιῇσιν αρισται,
ϝαρνων ηδ' εριφων επιδημιοι ͱαρπακτηϱες.
ουκ αν δη μοι ͱαμαγσαν εφοπλισσαιτε ταχιστα,
ταϝτα τε παντ' επιθειτε, ͱινα πρῆσσωμεν ͱοδοϝο;
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα πατρος ͱυποδδειδσαντες ͱομοκλῆν
εκ μεν ͱαμαγσαν αϝῆραν ͱεϋτροχον ͱημιονειην,
καλην, πρῶτοπαγεα· πειρινθα δ' εδησαν επ' αϝτης,
κατ δ' απο πασσαλοϝο δσυγον ͱαιρεον ͱημιονειον,
πυκσινον, ομφαλοεν, ͱεϋ οιηκεσιν αρῆρος·
εκ δ' εφερον δσυγοδεσμον ͱαμα δσυγῷ ͱεννεαπηχυ·
και το μεν ͱευ κατεθῆκαν ͱεϋχσεστῷ επι ρυϝμῷ,
πεδσῇ επι πρώτῃ, επι δε κρικον ͱεστορι βαλλον·
τρις δ' ͱεκατερθεν εδησαν επ' ομφαλον· αϝταρ επειτα
ͱεχσειης κατεδησαν, ͱυπο γλωχῖνα δ' εκαμπτσαν·
εκ θαλαμοο δε φεροντες ͱεϋχσεστοϝ επ' απηνης
ναϝεον ͱεκτορεης κεφαλης απερεισι' αποινα·
δσευγσαν δ' ͱημιονοϝς κρατερωνυχας, εντεσιϝεργοϝς,
τοϝς ρα ποτε πριαμῷ μυσοι δοσαν, αγλαϝα δωρα.
ͱιπποϝς δε πριαμῷ ͱυπαγον δσυγον, τοϝς ͱο γεραϝος
αϝτος ͱεχων ͱατιταλλεν ͱεϋχσεστῷ επι φατνῇ·
τω μεν δσευγνυσθην εν δῶμασιν ͱυπσηλοισιν
κηρυκς και πριαμος, πυκινα φρεσι μηδε' ͱεχοντε.
ανχιμολον δε σφ' ηλθ' ͱεκαβη τετιϝῆοτι θυϝμῷ,
ϝοινον ͱεχοντσ' εν χειρι μελιφϱονα δεχσιτερηφιν,
εν δεπαϊ χρυσεῷ, ͱοφρα λειβσαντε κιοιτην·
στη δ' ͱιππων προπαροιθε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
τῆ, σπενδσον διϊ πατϱι, και ευχεο ϝοικαδ' ͱικεσθαι
αψ εκ δυσμενεων ανδρων· επει αρ σεγε θυϝμος
οτϱυϝνει επι ναϝας, εμεϝο μεν ουκ εθελοντσης.
αλλ' ευχεο συγ' επειτα κελαινεφεϊ κρονιϝῶνι·
αιτεε δ' οιϝωνον ͱεϝον ανγελον, ͱοστε ͱοι αϝτῷ
φιλτατος οιϝωνων, και ͱεϝο κρατος εστι μεγιστον,
δεχσιον· ͱοφρα μιν αϝτος εν οφθαλμοισι νοησανς
τῷ πιθυνος επι ναϝας ιῇς δαναων ταχυπωλων.
ει δε τοι ου δῶσει ͱεϝον ανγελον ευρυοπα δσεϝς,
ουκ αν εγωγε σ' επειτα εποτρυϝνοντσα κελοιμην
ναϝας επ' αϱγειϝων ιμεναι, μαλα περ μεμαϝῶτα.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πριαμος θεοϝειδης·
ω γυναι, ου μεν τοι τοδ' εφιͱεμενῃ απιθησω·
εσθλον γαρ διϊ χειρας ανασχεμεν, αι κ' ελεησῃ.
ῆ ρα, και αμφιπολον ταμιην ὤτρυϝν' ͱο γεϱαϝος
χερσιν ͱυδωρ επιχεϝσαι ακηρατον· ͱη δε παρεστη
χερνιβα τ' αμφιπολος, προχοϝον θ' αμα, χερσιν ͱεχουσα.
νιπτσαμενος δε κυπελλον εδεχσαθ' εϝης ͱαλοχοϝο·

ευχετ' επειτα στας μεσῳ hερκει, ελειβε δε hοινον, Ω
ουρανον εισανιδων· και φωνησας Fεπος ηυFδα·
δσεF πατερ, ιδηθεν μεδεων, κυFδιστε, μεγιστε,
δος μ' ες αχιλλεFος φιλον ελθεμεν, ηδ' ελεεινον·
πεμψον δ' οιFωνον τεFον αγγελον, hοστε σοι αFτῳ
φιλτατος οιFωνων, και hοFο κρατος εστι μεγιστον,
δεξιον· hοφρα μιν αFτος εν οφθαλμοισι νοησας
τῳ πιθυνος επι ναFας ιω δαναων ταχυπωλων.
hως εφατ' ευχομενος, τοFο δ' εκλυFε μητιετα δσεFς·
αFτικα δ' αιετον hῆκε, τελειοτατον πετεηνων,
μορφνον, θηρεFτηρ', hον και περκνον καλεοντιν.
hοση δ' hυψοροφοFο θυρη θαλαμοFο τετυχται
ανερος hαφνειοFο, hεϋ κληFιδεσ' αραρυια·
τοσ' αρα τοF hεκατερθεν εσαν πτερα· Fειδσατο δε σφιν
δεξιος αFιξας δια Fαστυ Fος· hοι δε Fιδοντες
γηθησαν, και πανταν ενι φρεσι θυFμος ιανθη.
σπερχομενος δ' hο γερων ξεστοF επεβησατο διφροο·
εκ δ' ελασε προθυροFο και αιθουσης εριδουποο·
προσθε μεν hημιονοι hελκον τετρακυκλον απηνην,
τας ιδαιος ελαFνε δαFιφρων· αFταρ οπισθεν
hιπποι, τοFς hο γερων εφεπων μαστιγι κελεFεν
καρπαλιμως κατα Fαστυ· φιλοι δ' hαμα παντες hεποντο,
πολλ' ολοφυFρομενοι, hως ει θανατονδε κιοντα.
hοι δ' επει ῶν πολιος κατεβαν, πεδιον δ' αφικοντο,
hοι μεν αρ' αψορροFοι προτι FιλFιον απονεοντο,
παιδες και γαμβροι· τω δ' ου λαθον ευρυοπα δσεFν,
ες πεδιον προφανεντε· Fιδων δ' ελεησε γεροντα.
αιψα δ' αρ' hερμειαν, hυιον φιλον, αντιον ηυFδα·
hερμεια, σοι γαρ τε μαλιστα γε φιλτατον εστιν
ανδρι hεταιρισσαι, και τ' εκλυFες, hῷ κ' εθελῇσθα,
βασκ' ιθι, και πριαμον κοιλας επι ναFας αχαιFων
hως αγαγ', hως μη τις τι Fιδῃ, μητ' αρ τι νοησῃ
των αλλων δαναων, πριν πηλεFιFῶναδ' hικεσθαι.
hως εφατ'· ουδ' απιθησε διακτορος αργεϊφοντης·
αFτικ' επειθ' υπο ποδσιν εδησατο καλα πεδιλFα,
αμβροσια, χρυσεια, τα μιν φερον ημεν εφ' υγρην,
ηδ' επ' απειρονα γαιαν, hαμα πνοFῇσ' ανεμοFο·
hελλετο δε Fραβδον, τῃ τ' ανδρων ομματα θελγει,
hων εθελῃ, τοFς δ' αFτε και hυπνωοντας εγειρει·
την μετα χερσιν hεχων πετετο κρατυς αργεϊφοντης.
αιψα δ' αρα τροFιην τε και hελλησποντον hικανεν·
βη δ' ιμεναι, κοFρῳ αισυμνητηρι FεFοικως,
πρῶτον hυπηνητῃ, τοFοπερ χαριεστατη hηβη.
hοι δ' επει ῶν μεγα σημα παρεκς FιλFοF εελασσαν,
στησαν αρ' hημιονοFς τε και hιπποFς, hοφρα πιFοιεν,
εν ποταμῷ· δη γαρ και επι κνεφας ηλυθε γαιαν·

τον δ' εκς αυχιμαλοϝο ϝιδων εφρασσατο κηρυκς Ω
ͱερμειαν, προτι δε πριαμον φατ', εφωνησεν, τε·
  ανδρ' ͱοραω, ταχα δ' αμμε διαϝραισεσθαι οϊϝω.
αλλ' αγε δη φευγωμεν εφ' ιππων· η μιν επειτα
γονϝων ͱαπτσαμενοι λιτανεϝσομεν, αι κ' ελεησῃ.
  ͱως φατο· συν δε γεροντι νοος χυτο, δεδδιε δ' αινως·
ορθαι δε τριχες εσταν ενι γναμπτοισι μελεσσιν·
στη δε ταφων· αϝτος δ' εριουνιος ενγυθεν ελθων,
χειρα γεροντος ͱελων, εκσειρετο και προσεϝεσπεν·
  πῃ, πατερ, ͱωδ' ͱιπποϝς τε και ͱημιονοϝς ιθυϝνεις
νυκτα δι' ανβροσιην, ͱοτε θ' ευδοντι βροτοι αλλοι;
ουδε συγ' εδδειδσας μενεα πνεϝοντας αχαιϝοϝς,
ͱοι τοι δυσμενεες και ααρσιοι ενγυς εαντιν;
των ει τις σε ϝιδοιτο, θοϝην δια νυκτα μελαιναν,
τοσαδ' ονειατ' αγοντα, τις αν δη τοι νοος ειη;
ουτ' αϝτος νεϝος εσσι, γερων δε τοι ͱοϝτος οπηδει.
αλλ' εγω ουδεν σε ρεκσω κακον, ηδε κεν αλλον
σεϝ απαλεκσησαιμι· φιλῳ δε σε πατρι ϝεϊσκω.
  τον δ' ῆμειβετ' επειτα γερων πριαμος θεοϝειδης·
ͱοϝτῳ πῃ ταδε γ' εστι, φιλον τεκος, ͱως αγορεϝεις·
αλλ' ετι τις και εμεϝο θεων ͱυπερεσχεθε χειρα,
ͱος μοι τοιονδ' ͱῆκεν ͱοδοιπορον αντιβολησαι
αισιον, ͱοιος δη συ, δεμας και ϝειδος αγητον,
πεπνυσαι τε νοῳ, μακαρων δ' εκς εσσι τοκεϝων.
  τον δ' αϝτε προσεϝεσπε διακτορος αργεϊφοντης·
ναι δη ταϝτα γε παντα, γερον, κατα μοιραν εϝεσπες·
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, και ατρεκεως καταλεγσον,
ηε πῃ εκπεμπεις κειμηλια πολλα και εσθλα
ανδρας ες αλλοδαποϝς, ͱινα περ ταδε τοι σαα μιμνῃ;
η' ηδη παντες καταλειπετε ϝιλϝιον ͱιερην
δεδδιοτες; τοιος γαρ ανηρ ͱοχ' αριστος ολωλεν.
  τον δ' ῆμειβετ' επειτα γερων πριαμος θεοϝειδης·
τις δε συ εσσι, φεριστε, τεων δ' εκς εσσι τοκεϝων,
ͱως μοι καλα τον οιτον αποτμοϝο παιδος ενισπες;
  τον δ' αϝτε προσεϝεσπε διακτορος αργεϊφοντης·
πειρα' εμεϝο, γεραϝε, και ειρεο ͱεκτορα διϝον·
τον μεν εγω μαλα πολλα μαχῃ ενι κυδιανειρῃ
οφθαλμοισιν οπωπα, και ευτ' επι ναϝσιν ελασσανς
αργειϝοϝς κτεινεσκε, δαϝιδσων ͱοκσυϊ χαλκῳ·
ͱημεες δ' ͱεσταοτες θαϝμαδσομεν· ου γαρ αχιλλεϝς
ηϝαε μαρνασθαι, κεχολωμενος ατρεϝιϝωνι.
τοο γαρ εγω θεραπων, μια δ' ῆγαγε ναϝς ͱευϝεργης·
μυρμιδονων δ' εκς ῆμι· πατηρ δε μοι εστι πολυκτωρ·
ͱαφνειος μεν ͱοδ' εστι, γερων δε δη, ͱως συπερ ͱωδε·
ͱεκς δε ͱοι ͱυιες εαντιν, εγω δε τοι ͱεβδομος ῆμι·
των μετα παλλομενος, κληρῳ λαχον ενθαδ' ͱεπεσθαι·

νῦν δ' ηλθον πεδιονδ' απο ναFων· ῆοαθεν γαρ Ω
θησονται περι Fαστυ μαχην Fελικῶπες αχαιFοι.
ασχαλαοντι γαρ hοιγε καθημενοι, ουδε δυνανται
hισχεμεν εσσυμενοFς πολεμοο βασιλεFες αχαιFων.
τον δ' ῆμειβετ' επειτα γερων πριαμος θεοFειδης·
ει μεν δη θεραπων πηλεFιαδαF αχιλεFος
εσσ', αγε δη μοι πανταν αληθειην καταλεγσον,
ῆ' ετι παρ ναFεσιν εμος παϊς, ηε μιν ηδη
hῆσι κυσιν μελεϊστι ταμων προεθῆκεν αχιλλεFς.
τον δ' αFτε προσεFεσπε διακτορος αργεϊφοντης·
ω γερον, ουπω̃ τονδε κυνες φαγον, ουδ' οιFωνοι·
αλλ' ετι κεινος κειται αχιλλεFος παρα ναFι
αFτως εν κλισιῆσι· δυωδεκατη δε hοι hηδε
κειμενω̃, ουδε τι hοι χρως σηπεται, ουδε μιν ευλαι
εσθονθ', αι ρα τε φῶτας αρεFιφατοFς κατεδοντιν.
η μεν μιν περι σημα hεFοF hεταροFο φιλοFο
hελκει ακηδεστως, ῆως hοτε διFα φανητω·
ουδε μιν αισχυνει· θαFεοιο κεν αFτος επελθων,
hοιον hερσῆεις κειται, περι δ' hαιμα νενιπται,
ουδε ποθι μιαρος· γσυν δ' hελκεα παντα μεμυFκεν.
hως φατ'· εγηθησεν δ' hο γερων, και αμειβετο μυFθω̃·
ω τεκος, η ρ' αγαθον και εναισιμα δῶρα διδῶναι
αθανατοισ'· επει ου ποτ' εμος παϊς, ει ποτ' εῆν γε,
ληθετ' ενι μεγαροισι θεων, hοι ολυμπον hεχοντιν·
τω̃ hοι επεμνῆσαντο και εν θανατοFο περ αισῆ.
αλλ' αγε δη τοδε δεχσαι εμεο παρα καλον αλεισον·
αFτον τε ρυFσαι, πεμπσον δε με, συν γε θεοισιν,
hοφρα κεν ες κλισιην πηλεFιαδαF αφικωμαι.
τον δ' αFτε προσεFεσπε διακτορος αργεϊφοντης·
πειρα' εμεFο, γεραFε, νεFωτεροF, ουδε με πειθσεις·
hος με κελεαι σεFο δῶρα παρεκς αχιλεFα δεχεσθαι.
τον μεν εγω δεδδοιδκα, και αιδεομαι περι κεαρι
συλFεFεεν, μη μοι τι κακον μετοπισθε γενηται.
σοι δ' αν εγω πομπος και κε κλυτον αργος hικοιμην,
ενδυκεως εν ναFι θοFῆ, η πεδσος hομαρτεων·
ουκ αν τις τοι, πομπον ονοσσαμενος, μαχεσαιτο.
ῆ, και αναhικσαις εριουνιος hαρμα και hιπποFς
καρπαλιμως μαστιγα και hηνια λαδσετο χερσιν·
εν δ' επνεFσ' hιπποισι και hημιονοις μενος ῆΰ.
αλλ' hοτε δη πυργοFς τε ναFων και ταφρον hικοντο,
hοι δε νεFον περι δορπα φυλακτηρες πονεοντο·
τοισι δ' εφ' υπνον εχεFε διακτορος αργεϊφοντης
παντσιν· hαφαρ δ' ῶϊγσε πυλας, και απῶθσεν hοχεFας,
ες δ' αγαγε πριαμον τε και αγλαFα δῶρ' επ' απηνης.
αλλ' hοτε δη κλισιην πηλεFιαδαF αφικοντο
hυψηλην, την μυρμιδονες ποιησαν Fανακτι,

δορϝ' ελατης κερσαντες· αταρ καθυπερθεν ερεφσαν
λαχνῆεντ' οροφον, λειμωνοθεν ͱαμῆσαντες· Ω
αμφι δε ͱοι μεγαλην αϝλην ποιησαν ϝανακτι
σταϝροισιν πυκινοισι· θυρην δ' ͱεχε μουνος επιβλῆς
ελατινος, τον τρεες μεν επιϝρῆσσεσκον αχαιϝοι,
τρεες δ' αναοιγεσκον μεγαλην κλεϝιδα θυραϝων,
των αλλων· αχιλεϝς δ' αρ' επιϝρῆσσεσκε και οιος.
δη ρα τοθ' ερμειας εριουνιος ῷγσε γεροντι,
ες δ' αγαγε κλυτα δῶρα ποδῶκεϊ πηλεϝιϝῶνι,
εκς ͱιππων δ' απεβαινεν επι χθον', εφωνησεν τε·
ω γερον, ητοι εγω θεος ανβροτος ηληλουθα
ͱερμειας· σοι γαρ με πατηρ ͱαμα πομπον οπασσεν·
αλλ' ητοι μεν εγω παλιν εισομαι, ουδ' αχιλεϝος
οφθαλμοϝς εισειμι· νεμεσῆτον δε κεν ειη,
αθανατον θεον ͱῷδε βροτοϝς αγαπαδσεμεν αντην.
ͱως αρα φῶνησανς απεβη προς μακρον ολυνπον
ͱερμειας· πριαμος δ' εκς ͱιππων ͱαλτο χαμαδσε,
ιδαιον δε κατ' αϝθ' ελιπεν· ͱο δ' εμιμνεν ερυκων
ͱιπποϝς ͱημιονοϝς τε· γερων δ' ιθυς κιε ϝοικοο,
τῇ ρ' αχιλεϝς ͱιδσεσκε, διϊ φιλος· εν δε μιν αϝτον
ͱευρ'· ͱεταροι δ' απανευθε καθῆατο· τῷ δε δυ' οιω,
ͱηρως αϝτομεδων τε, και αλκιμος οδσος αρεϝος,
ποιπνυϝον παρεοντε· νεϝον δ' απεληγεν εδῶδης
εσθων και πιϝνων, ετι και παρεκειτο τραπεδσα.
τοϝς δ' ελαθ' εισελθων πριαμος μεγας, ανχι δ' αρα στανς
χερσιν αχιλλεϝος λαβε γουϝατα, και κυσε χειρας
δδεινας, ανδροφονοϝς, ͱαι ͱοι πολυας κτανον ͱυιας.
ͱως δ' ͱοτ' αν ανδρ' αϝατη πυκινη λαβῇ, ͱοστ' ενι πατρῇ
φῶτα κατακτῆνανς αλλων εκσͱικετο δημον,
ανδρος ες ͱαφνειοο, θαμβος δ' ͱεχει εισͱοραοντας·
ͱως αχιλεϝς θαμβησε, ϝιδων πριαμον θεοϝειδεα·
θαμβησαν δε και αλλοι, ες αλληλοϝς δ' εϝιδοντο.
τον και λισσομενος πριαμος προς μυϝθον εϝεσπεν·
μνῆσαι πατρος σοϝο, θεοισ' επιϝεικελ' αχιλλεϝ,
τηλικοϝ' ͱωσπερ εγων, ολοϝῷ επι γηραος ουδῷ.
και μεν ποο κεινον περιναιεται αμφις εοντες
τειροντ', ουδε τις εστι ϝαρην και λοιγον αμυϝναι·
αλλ' ητοι κεινος γε, σεθεν δσαϝοντος ακοϝων,
χαιρει τ' εν θυϝμῷ, επι θ' ελπεται ͱηματα παντα
οπτσεσθαι φιλον ͱυιον, απο τροϝιηθεν ιοντα·
αϝταρ εγω πανποτμος, επει τεκον ͱυιας αριστοϝς·
τῶν μεν πολλων θοϝρος αρεϝς ͱυπο γουϝατ' ελυϝσεν·
ͱος δε μοι οιος εῆν, ηρυϝτο δε ϝαστυ και αϝτοϝς,
τον συ πρῶην κτῆνας, αμυϝνομενον περι πατρης,
ͱεκτορα· τοο νῦν ͱεινεχ' ικανω ναϝας αχαιϝων,
λυϝσομενος παρα σεϝο, φερω δ' απερεισι' αποινα,

αλλ᾽ αιδεεο θεοFς, αχιλεF, αFτον τ᾽ ελεησον, Ω
μνῆσαμενος σοFο πατρος· εγω δ᾽ ελεεινοτερος περ,
ετλῆν δ᾽, ⱶοι ουπῳ τις επιχθονιος βροτος αλλος,
ανδρος παιδοφονοFο ποτι στομα χειρ᾽ ορεγεσθαι.
ⱶως φατο· τῳ δ᾽ αρα πατρος ⱶυφ᾽ ιμερον ῶρσε γοοFο,
ⱶαπτσαμενος δ᾽ αρα χειρος, απῶθσατο ⱶῆκα γεροντα.
τω δε μνῆσαμενω, ⱶο μεν ⱶεκτορος ανδροφονοFο,
κλαF ⱶαδινα, προπαροιθε ποδων αχιλεFος ελυσθενς·
αFταρ αχιλλεFς κλαFεν ⱶεFον πατερ᾽, αλλοτε δ᾽ αFτε
πατροκλον· των δε στοναχη κατα δῶματ᾽ ορῶρεεν.
αFταρ επει ρα γοοF ετεταρπετο διFος αχιλλεFς,
αFτικ᾽ απο θρονοF ῶρτο, γεροντα δε χειρος ανⱶιστη,
οικτειρων πολιον τε καρῆ, πολιον τε γενειον·
και μιν φῶνησανς Fεπεα πτεροεντα προσῆυFδα·
Fαⱶ δδειλ᾽! η δη πολλα κακ᾽ ανσχεο σον κατα θυFμον.
πως ετλῆς επι ναFας αχαιFων ελθεμεν οιος,
ανδρος ες οφθαλμοFς, ⱶος τοι πολυας τε και εσθλοFς
ⱶυιιας εκσεναριξε; σιδηρειον νυ τοι ητορ.
αλλ᾽ αγε δη κατ᾽ αρ᾽ ⱶεδσε᾽ επι θρονοF· αλγεα δ᾽ ενπης
εν θυFμῳ κατακεισθαι εFᾶσομεν, αχνυμενοι περ·
ου γαρ τις πρῆκσις πελεται κρυεροFο γοοFο.
ⱶως γαρ επεκλωθσαντο θεοι δδειλοισι βροτοισιν,
δσαFεμεν αχνυμενοFς· αFτοι δε τ᾽ ακηδεες εντιν.
δοιοι γαρ τε πιθοι κατακειαται εν διος ουδει
δῶρων, ⱶοια διδῶτι, κακων, ⱶετερος δε ⱶεαFων·
ⱶῳ μεν κ᾽ ανμιγσανς δῶῃ δσεFς τερπικεραυνος,
αλλοτε μεν τε κακῳ ⱶογε κυFρεται, αλλοτε δ᾽ εσθλῳ·
ⱶῳ δε κε των λυγρων δῶῃ, λωβητον εθῆκεν,
και ⱶε κακη βοFβρῶστις επι χθονα διFαν ελαFνει,
φοιτᾳ δ᾽, ουτε θεοισι τετιFμενος, ουτε βροτοισιν.
ⱶως μεν και πηλεFι θεοι δοσαν αγλαFα δῶρα
εκ γενετης· παντας γαρ επ᾽ ανθρωποFς εκεκαστο
ολβῳ τε, πλοFτῳ τ᾽, εFανασσε δε μυρμιδονεσιν,
και ⱶοι θνῆτῳ εοντι θεαν ποιησαν ⱶακοιτιν·
αλλ᾽ επι και τῳ εθῆκε θεος κακον, ⱶοτι ⱶοι ουτι
παιδων εν μεγαροισι γονη γενετο κρεFοντων,
αλλ᾽ ⱶενα παιδ᾽ ετεκεν παναⱶωριον· ουδε νυ τονγε
γηρασκοντα κομιδσω, επει μαλα τηλοθι πατρης
ⱶημαι ενι τροFιῃ, σε τε κηδων, ηδε σα τεκνα.
και σε, γερον, το πριν μεν ακοFομεν ολβιον εεναι,
ⱶοσον λεσβος ανῳ, μακαρος ⱶεδος, εντος εεργει,
και φρυγιη καθυπερθε, και ⱶελλησποντος απειρων·
των σε, γερον, πλοFτῳ τε και ⱶυιεσι φαντι κεκασθαι.
αFταρ επει τοι πημα τοδ᾽ ῆγαγον ουρανιFῶνες,
αιFει τοι περι Fαστυ μαχαι τ᾽ ανδροκτασιαι τε·
ανσχεο, μηδ᾽ αλιFαστον οδυFρεο σον κατα θυFμον.

τον δ' ἠμειβετ' επειτα γερων πριαμος θεοϝειδης· 552
μη με πῳ ες θρονον ͱιδσε, διοτρεφες, ͱοφρα κεν ͱεκτωρ Ω
κειται ενι κλισιῃσιν ακηδης· αλλα ταχιστα
λυϝσον, ͱιν' οφθαλμοισι ϝιδω· συ δε τωνδ' απονειο, και ελθοις 555
σην ες πατριδα γαιαν, επει με πρῶτον εϝᾶσας! 557
τον δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη ποδας ὠκυς αχιλλεϝς· 559
μηκετι νῦν μ' ερεθιδσε, γερον· νοεω δε και αϝτος 560
ͱεκτορα τοι λυϝσαι· διοθεν δε μοι αγγελος ηλθεν,
μητηρ, ͱη μ' ετεκεν, θυγατηρ ͱαλιοιο γεροντος.
και δε σε γιγνῶσκω, πριαμε, φρεσιν, ουδε μη ληθεις,
ͱοτι θεων τις σ' ἠγε θοϝας επι ναϝας αχαιϝων·
ου γαρ κε τλᾶιη βροτος ελθεμεν, ουδε μαλ' ͱηβεων, 565
ες στρατον· ουδε γαρ αν φυλακοϝς λαθοι, ουδε χ' οχεϝας
ρεϝα μετοχλισσειε θυραϝων ͱημετεραϝων.
τῷ νυν μη μοι μαλλον εν αλγεσι θυϝμον ορινῃς,
μη σε, γερον, ουδ' αϝτον ενι κλισιῃσιν εϝᾶσω,
και ͱικετην περ εοντα, διος δ' αλιτωμαι εφετμας. 570
ͱως εφατ'· εδδειδσεν δ' ͱο γερων, και επειθετο μυϝθῳ.
πηλεϝιδης δε, λεϝων ͱως, ϝοικοϝ ἑαλτο θυραδσε,
ουκ οιος· ͱαμα τῷγε δυω θεραποντ' εͱεποντο,
ͱηρως αϝτομεδων τε και αλκιμος, ͱοϝς ρα μαλιστα
τιϝ' αχιλεϝς ͱεταρων, μετα πατροκλον γε θανοντα. 575
ͱοι τοθ' υπο δσυγοφιν λυϝον ͱιπποϝς ͱημιονοϝς τε,
ες δ' αγαγον κηρῦκα καλητορα τοϝο γεροντος·
κατ δ' επι διφροϝ εͱεσσαν· ͱεϋχσεστοο δ' απ' απηνης
ͱαιρεον ͱεκτορεης κεφαλης απερεισι' αποινα.
κατ δ' ελιπον δυο φαϝρε', ͱεϋνητον τε χιτῶνα, 580
ͱοφρα νεκυν πυκασανς δοῖῃ ϝοικονδε φερεσθαι.
δμῶας δ' εκκαλεσανς λοϝεσαι κελετ', αμφι τ' αλειφσαι,
νοσφιν αϝῆραντσας, ͱως μη πριαμος ϝιδῃ ͱυιον. 583
τον δ' επει ὦν δμῶαι λοϝεσαν και χριϝσαν ελαιῳ, 587
αμφι δε μιν φαϝρος καλον βαλον, ηδε χιτῶνα,
αϝτος τονγ' αχιλεϝς λεχεων επεθηκεν αϝῆρανς,
γσυν δε ͱεταιροι αϝῆραν ͱεϋχσεστην επ' απηνην. 590
ᾤμωγσεν τ' αρ' επειτα, φιλον δ' ονομῆνεν ͱεταιρον·
μη μοι, πατροκλε, σκυδμαινεμεν, αι κε πυθηαι
ειν' αϝιδος περ εων, ͱοτι ͱεκτορα διϝον ελυϝσα. 593
ἠ ρα, και ες κλισιην παλιν ηϊε διϝος αχιλλεϝς· 596
ͱεδσετο δ' εν κλισμῳ πολυδαιδαλῳ, ενθεν ανεστη,
τοιχοϝο τοϝ ͱετεροο, προτι δε πριαμον φατο μυϝθον·
ϝυιος μεν δη τοι λελυται, γερον, ͱως εκελεϝες,
κειται δ' εν λεχεσιν, ͱαμα δ' ἠοϊ φαινομενηφιν 600
οπτσεαι αϝτος αγων· νῦν δε μνῆσωμεθα δορποο.
και γαρ τ' ἠϋκομος νιοβη εμνῆσατο σῖτοο,
τῃπερ δώδεκα παιδες ενι μεγαροισιν ολοντο,

hεκς μεν θυγατερες, hεκς δ' hυιιες hηβαFοντες· Ω
τοFς μεν απολλων πεφνεν απ' αργυρεοFο βιοFο,
χωομενος νιοβῆ, τας δ' αρτεμις hιFοχεαιρα,
hοονεκ' αρα λητοι FεισFασκετο καλλιπαρῄῳ.
αλλ' αγε δη και νοFι μεδωμεθα, διFε γεραFε,
σῖτοF, επειτα κεν αFτε φιλον παιδα κλαFοισθα,
FιλFιον εισαγαγων· πολυδακρυFτος δε τοι εσται.
ἦ, και αναϊκσανς oFιν αργυφον ὤκυς αχιλλεFς
σφαγσ'· hεταροι δ' εδερον τε και αμφεπον hευ κατα κοσμον,
μιστυλλον τ' αρ' επισταμενως, πῆραν τ' οβελοισιν,
ὤπτῆσαν τε περιφραδεως, Fερυσαντο τε παντα.
αFτομεδων δ' αρα σῖτον hελων επενῆμε τραπεδσῇ
καλοισ' εν κανεοισιν· αταρ κρε' ενῆμεν αχιλλεFς.
hοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αFταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον hεντο,
ητοι δαρδανιδης πριαμος θαFμαδσ' αχιλεFα,
hοσος εῆν, hοιος τε· θεοισι γαρ αντ' εFεFοικεεν.
αFταρ hο δαρδανιδην πριαμον θαFμαδσεν αχιλλεFς,
εισhοραων οπσιν τ' αγαθην, και μυFθον ακοFων.
αFταρ επει ταρπησαν ες αλληλοFς hοραοντες,
τον προτερος προσεFεσπε γερων πριαμος θεοFειδης·
λεχσον νῦν με ταχιστα, διοτρεφες, hοφρα κεν ηδη
hυπνῳ hυπο γλυκερῷ ταρπωμεθα κοιμῆθεντες·
ου γαρ πῶ μυσαν οσσε hυπο βλεφαροισιν εμοισιν,
εκς hοFο σῆσ' hυπο χερσιν εμος παϊς ὤλεσε θυFμον·
αλλ' αιFει στοναχω και κηδεα μυρια πεσσω.
νῦν δη και σῖτοο πασαμην, και τ' αιθοπα Fοινον
λαFκανιης κατεhῆκα· παρος γε μεν ουτι πεπασμην.
ἦ ρ'· αχιλεFς δ' hεταροισιν ιδε δμῶῆσ' εκελεFσεν
δεμνι' hυπ' αιθουσῇ θεμεναι, και Fρῆγεα καλα
πορφυρε' ενβαλεεεν, στορεσαι τ' εφυπερθε ταπητας,
χλαινας τ' ενθεμεναι FολFας καθυπερθε Fεσασθαι.
hαι δ' ισαν εκ μεγαροFο, δαFος μετα χερσιν hεχουσαι·
αιπσα δ' αρ' εστορεσαν δοιω λεχε' ενκονεουσαι.
τον δ' επικερτομεων προσεφη ποδας ὤκυς αχιλλεFς·
εκτος μεν δη λεχσο, γερον φιλε· μη τις αχαιFων
ενθαδ' επελθητιν βουληφορος, hοι τε μοι αιFει
βουλας βουλεFοντι παρhημενοι, hῆ θεμις εστιν·
των ει τις σε Fιδοιτο θοFην δια νυκτα μελαιναν,
αFτικ' αν εκσFεσποι αγαμεμνονι ποιμενι λαFων,
και κεν αναβλῆσις λυσιος νεκροFο γενοιτο.
αλλ' αγε μοι τοδε Fεσπε, και ατρεκεως καταλεγσον,
ποσhημαρ μεμονας κτερεϊδσεμεν hεκτορα διFον,
hοφρα τεFος αFτος τε μενω και λαFον ερυκω.
τον δ' ῆμειβετ' επειτα γερων πριαμος θεοFειδης·
ει μεν δη μ' εθελεις τελεσαι ταφον hεκτορι διFῳ,

ͱῷδε κε μοι ϱεδσων, αχιλεϝ, κεχαϱισμενα θειης. Ω
ϝοιδσθα γαρ, ͱως κατα ϝαστυ ϝεϝελμεθα, τηλοθι δ' ͱυλϝη
αγσεμεν εκς ορεος· μαλα δε τροϝες δεδδιαντιν.
ͱεννϝημαρ μεν κ' αϝτον ενι μεγαϱοις γοαοιμεν,
τῇ δεκατῇ δε κε θαπτοιμεν, δαινυοιτο τε λαϝος·
ͱενδεκατῇ δε κε τυμβον επ' αϝτῳ ποιησαιμεν,
τῇ δε δυωδεκατῇ πολεμικσομεν, ειπεϱ ανανκη.
  τον δ' αϝτε προσεϝεσπε ποδαρκης διϝος αχιλλεϝς·
εσται τοι και ταϝτα, γερον πριαμ', ͱως συ κελεϝεις·
σχησω γαρ πολεμον τοσον χϱονον, ͱοσον ανῶγας.
  ͱως αρα φωνησανς, επι καρπῷ χειϱα γεροντος
ελαβε δεχσιτερηϝ, μη πως δειδσει' ενι θυϝμῷ.
ͱοι μεν αρ' εν προδομῳ δομοϝ' αϝτοθ' εκοιμῆσαντο
κηρυκς και πϱιαμος, πυκινα φρεσι μηδε' ͱεχοντες·
αϝταρ αχιλλεϝς ͱευδε μυχῷ κλισιης ͱεϋπηγτοο·
τῷ δ' αρ βρισεϝις παρελεχσατο καλλιπαρῇος.
  αλλοι μεν ρα θεοι τε και ανερες ͱιπποκορυσται
ͱευδον παννυχιοι, μαλακῷ δεδμῆμενοι ͱυπνῳ·
αλλ' ουχ ερμειαν εριουνιον ͱυπνος εμαρπτεν,
ͱοϱμαινοντ' ανα θυϝμον, ͱοπως πριαμον βασιλεϝα
ναϝων εκπεμπσειε, λαθων ͱιεροϝς πυλαῶροϝς.
στη δ' αρ' ͱυπερ κεφαλης, και μιν προς μυϝθον εϝεσπεν·
  ω γερον, ου νυ τι σοι γε μελει κακον· ͱοιον εθ' ευδεις
ανδρεσιν εν δαϝιοισιν, επει σ' ηϝᾶσεν αχιλλεϝς·
και νῦν μεν φιλον ͱυιον ελυϝσαο, πολλα δ' εδῶκας·
σεϝο δε κε δσαϝοο και τρις τοσα δοιεν αποινα
παιδες τοι μετοπισθε λελειπμενοι, αι κ' αγαμεμνων
γνῴῃ σ' ατϱεϝιδης, γνῶωντι δε παντες αχαιϝοι.
  ͱως εφατ'· εδδειδσεν δ' ͱο γερων, κηρῦκα δ' ανͱιστη.
τοισιν δ' ͱερμειας δσευγσ' ͱιπποϝς ͱημιονοϝς τε·
ριμφα δ' αρ' αϝτος ελαϝνε κατα στρατον, ουδε τις εγνω.
  αλλ' ͱοτε δη πορον ͱικσαν ͱεϋρεϝος ποταμοϝο,
χσανθοϝο δινεϝεντος, ͱον αθανατος τεκετο δσεϝς,
ͱερμειας μεν επειτ' απεβη προς μακρον ολυμπον.
ἦως δε κροκοπεπλος εκιδνατο παντσαν επ' αιαν·
ͱοι δ' εις ϝαστυ ελῶν οιμωγῇ τε στοναχῇ τε
ͱιπποϝς, ͱημιονοι δε νεκυν φερον· ουδε τις αλλος
εγνω προσθ' ανδρων καλλιδσωνων τε γυναικων·
αλλ' αρα κασσανδρη, ϝικελη χρυσεῃ αφροδιτῃ,
περγαμον εις αναβαντσα, φιλον πατερ' εισενοησεν
ͱεσταοτ' εν διφρῷ, κηρῦκα τε ϝαστυβοωτην·
τον δ' αρ' εφ' ημιονων ϝιδε κειμενον εν λεχεεσιν·
κωκυϝσεν τ' αρ' επειτ', εγεγωνε τε παν κατα ϝαστυ·
  οπτσεσθε, τροϝες, και τροϝιδες, ͱεκτορ' ιοντες,
ει ποτε και δσαϝοντι μαχης εκ νοστησαντι
χαιρετ'· επει μεγα χαϱμα πολει τ' ἦν, παντι τε δημῳ.

ͱως εφατ᾽· ουδε τις αϝτοθ᾽ ενι πτολιι λιπετ᾽ ανηρ, Ω
ουδε γυνη᾽ παντας γαρ αͱεσχετον ͱικετο πενθος·
αγχοϝο δε γσυνβλῆντο πυλαϝων νεκρον ᾽αγοντι.
πρῶται τονγ᾽ ͱαλοχος τε φιλη και ποτνια μητηρ
τιλλεσθην, εφ᾽ αμαγσαν ͱεϋτροχον αͱιχσαντσαι,
ͱαπτομεναι κεφαλης· κλαϝων δ᾽ αμφισταθ᾽ ομιλϝος.
και νυ κε δη προπαν ͱημαρ ες ῆελιον καταδῦντα
ͱεκτορα δακρυχεϝοντες οδυϝροντο προ πυλαϝων,
ει μη αρ᾽ εκ διφροϝο γερων λαϝοισι μετῆυϝδα·
ϝειχσατε μοι, ουρεϝσι διελθεμεν· αϝταρ επειτα
ͱαδσεσθε κλαϝθμοϝο, επην αγαγοιμι δομονδε.
ͱως εφαθ᾽· ᾽οι δε διεστησαν, και εϝειχσαν απηνῆ.
ͱοι δ᾽ επει εισαγαγον κλυτα δῶματα, τον μεν επειτα
τρῆτοισ᾽ εν λεχεεσ᾽ εθεσαν, παρα δ᾽ ͱεσσαν αϝοιδοϝς.
ͱοι μεν αρ᾽ εθρηνεον, επι δ᾽ εστοναχοντο γυναικες.
λαϝοισιν δ᾽ ͱο γερων πριαμος μετα μυϝθον εϝεσπεν·
αγσετε νῦν, τροϝες, χσυλα ϝαστυδε, μηδε τι θυϝμῷ
δδειδσητ᾽ αργειϝων πυκινον λοχον· η γαρ αχιλλεϝς
πεμπων μ᾽ ͱῶδ᾽ επετελλε μελαιναϝιων απο νηϝων,
μη πριν πημανεεν, πριν δῶδεκατη μολῆ ῆως.
ͱως εφαθ᾽· οι δ᾽ ͱυφ᾽ αμαγσῆσιν βοϝας ͱημιονοϝς τε
δσευγνυον· αιπσα δ᾽ επειτα προ ϝαστυϝος ῆγερεθοντο.
ͱεννͱημαρ μεν τοιγ᾽ εαγινεον ασπετον ͱυλϝην·
αλλ᾽ ͱοτε δη δεκατη εφανη φαϝεσιμβροτος ῆως,
και τοτ᾽ αρ᾽ εκσεφερον θρασυν ͱεκτορα δακρυχεϝοντες·
εν δε πυρῆ ͱυπατῆ νεκρον θεσαν, εν δ᾽ εβαλον πυρ.
ημος δ᾽ ῆριγενει᾽ εφανη ϝροδοδακτυλος ῆως,
τημος αρ᾽ αμφι πυρην κλυτοϝ ͱεκτορος εγρετο λαϝος.
πρῶτον μεν κατα πυρκαϝιην σβεσαν αιθοπι ϝοινῷ
παντσαν, ͱοποσον επεσχε πυρος μενος· αϝταρ επειτα
οστεα λεϝκ᾽ ελεγοντο κασιγνῆτοι θ᾽, εταροι τε,
μυϝρομενοι, θαλερον δε κατειβετο δακρυ παρειεων.
και ταγε χρυσειην ες λαρνακ᾽ εθῆκαν ͱελοντες,
πορφυρεοις πεπλοισι καλυπτσαντες μαλακοισιν·
αιπσα δ᾽ αρ᾽ ες κοιλην καπετον θεσαν· αϝταρ ͱυπερθεν
πυκνοισιν λαϝεσσι κατεστορεσαν μεγαλοισιν·
ριμφα δε σημ᾽ εχεϝεν, περι δε σκοποι ͱηατο παντῆ,
μη πριν εφορμῆσειαν ͱεϋκνημιδες αχαιϝοι.
χεϝσαντες δε το σημα παλιν κιον· αϝταρ επειτα
ͱευ γσυναγῆραμενοι δαινῦντ᾽ ερικυϝδεα δαιτα
δῶμασιν εν πριαμοϝο διοτρεφεος βασιλεϝος.
ͱως ͱοιγ᾽ ᾽αμφιͱεπον ταφον ͱεκτορος ͱιπποδαμοϝο.

ὈΔΥΣΣΕΙΑ.

ͰΟΔΥΣΣΕΙΑ.

ΑΝΔΡΑ μοι ενεπε, μοϝσα, πολυτροπον, ͱος μαλα πολλα Α
πλανχθη, επει τροϝιης ͱιερον πτολιεθρον επερθσεν·
πολλων δ' ανθρωπων ϝιδε ϝαστυϝα, και νοον εγνω·
πολλα δ' ͱογ' εν ποντω παθεν αλγε' ͱεϝον κατα θυϝμον,
ͱαρνυμενος ͱην τε πσυϝχην και νοστον ͱεταιρων·
αλλ' ουδ' ͱως ͱεταροϝς ηρυϝσατο, ͱιͱεμενος περ,
αϝτων γαρ σφετερῆσιν ατασθαλιῆσιν ολοντο,
νηπιοι! ͱοι κατα βοϝς ͱυπεριονος ῆελιοϝο
ησθιον· αϝταρ ͱο τοισιν αφελλετο νοστιμον ͱημαρ.
των αμοθεν γε, θεα, θυγατερ διος, ϝεσπε και ͱημῖν.
ενθ' αλλοι μεν παντες, ͱοσοι φυγον αιπυν ολεθρον,
ϝοικοι εσαν, πολεμον τε πεφευγοτες ηδε θαλασσαν·
τον δ' οιον, νοστοο κεχρῆμενον ηδε γυναικος,
νυμφη ποτνι' ερυκε καλυπσω, διϝα θεαϝων,
εν σπεϝεσι γλαφυροισι, λιλαϝομενη ποσιν εεναι.
αλλ' ͱοτε δη ϝετος ηλθε, περιπλομενων ενιαϝτων,
τῷ ͱοι επεκλωθσαντο θεοι ϝοικονδε νεεσθαι
εις ιθακην, ουδ' ενθα πεφυγμενος ῆεν αϝεθλων,
και μεθ' εϝοισι φιλοισι· θεοι δ' ελεαιρον ͱαπαντες,
νοσφι ποσειδαϝῶνος· ͱο δ' ασπερχες μενεαινεν
αντιθεῷ ͱοδυσεϝι, παρος ͱην γαιαν ͱικεσθαι.
αλλ' ͱο μεν αιθιοπας μετεκιαθε τηλοθ' εοντας,
αιθιοπας, τοι διχθα δεδαιαται, εσχατοι ανδρων,
ͱοι μεν δυϝσομενοϝ ͱυπεριονος, ͱοι δ' ανιοντος,
αντιαων ταυρων και ϝαρνειων ͱεκατονβης.
ενθ' ͱογ' ετερπετο δαιτι παρͱημενος· ͱοι δε δη αλλοι
δσῆνος ενι μεγαροισιν ολυνπιοϝ ͱαθροϝοι ησαν.
τοισι δε μυϝθων ῆρχε πατηρ ανδρων τε θεων τε. 28
ω ποποι! ͱοιον δη νυ θεοϝς βροτοι αιτιαονται· 32
εκς ͱημεων γαρ φαντι κακ' εσμεναι, ͱοι δε και αϝτοι

σφῆσιν ατασθαλιῆσιν ͱυπερ μορον αλγε' ͱεχοντιν. Α
ͱως και νῦν αιγισθος ͱυπερ μορον ατρεϝιδαϝο 35
γῆμ' ͱαλοχον μνῆστην, τον δ' εκτανε νοστησαντα,
ϝειδιως αιπυν ολεθρον, επει ͱοι εϝεσπομεν ͱημεες,
ͱερμειαν πεμψαντες ͱεΰσκοπον αργεϊφοντην,
μητ' αϝτον κτεινεεν, μητε μναϝεσθαι ͱακοιτιν. 39
τον δ' ἧμειβετ' επειτα θεα γλαϝκωπις αθηνη' 44
ω πατερ ͱημετερε, κρονιδη, ͱυπατε κρεϝοντων, 45
και λιϝην κεινος γε ϝεϝοικοτι κειται ολεθρῳ' 46
αλλα μοι αμφ' ͱοδυσεϝι δαϝιφρονι δαιεται ητορ 48
δυσμορῳ, ͱος δη δηθα φιλων απο πηματα πασχει,
νησῳ εν αμφιρυτῃ, ͱοθι τ' ομφαλος εστι θαλασσης, 50
νησος δενδρῆεντσα' θεα δ' εν δωματα ναιει
ατλαντος θυγατηρ ολοϝοφρονος, ͱος τε θαλασσης
παντσης βενθεα ϝοιδεν, ͱεχει δε τε κιονας αϝτος
μακρας, ͱαι γαιαν τε και ουρανον αμφις ͱεχοντιν'
τοο θυγατηρ δυστηνον οδυϝρομενον κατερυκει' 55
αιϝει δε μαλακοισι και ͱαιμυλιοισι λογοισιν
θελγει, ͱοπως ιθακης επιληθσεται' αϝταρ ͱοδυσσεϝς,
ͱιͱεμενος και καπνον αποθρῶσκοντα νοησαι
ͱης γαιης, θανεεεν ͱιμειρεται' ουδε νυ σοι περ
εντρεπεται φιλον ητορ, ολυνπιε! ου νυ θ' οδυσσεϝς 60
ἀργειϝων παρα ναϝσ' εχαριδσετο ͱιερα ρεδσων! 61
την δ' απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς' 63
τεκνον εμον, ποιον σε ϝεπος φυγεν ͱερκος οδοντων;
πως αν επειθ' οδυσεϝος εγω θειοϝο λαθοιμην, 65
ͱος περι μεν νοον εστι βροτων, περι δ' ͱιερα θεοισιν
αθανατοισιν εδῶκε, τοι ουρανον ευρυν ͱεχοντιν;
αλλα ποσειδαϝων γαιηͱοχος ασκελες αιϝει
κυκλῶπος κεχολῶται, ͱον οφθαλμοϝ αλαϝῶσεν,
αντιθεον πολυφημον, ͱοϝο κρατος εστι μεγιστον 70
παντεσι κυκλωπεσι' θαϝοντσα δε μιν τεκε νυμφη,
φορκῦνος θυγατηρ ͱαλος ατρυγετοϝο μεδοντος,
εν σπεϝεσι γλαφυροισι ποσειδαϝωνι μιγεντσα.
εκ τοϝο δη ͱοδυσεϝα ποσειδαϝων ενοσιχθων
ου τι κατακτεινει, πλαδσει δ' απο πατριδος αιης. 75
αλλ' αγεθ', ημεες ͱοιδε περιφραδσωμεθα παντες
νοστον, ͱοπως ελθῃτι' ποσειδαϝων δε μεθησει
ͱον χολον' ου μεν γαρ τι δυνησεται αντια παντων,
αθανατων αͱεκητι θεων, εριδαινεμεν οιος.
τον δ' ἧμειβετ' επειτα θεα γλαϝκῶπις αθηνη' 80
ω πατερ ͱημετερε, κρονιδη, ͱυπατε κρεϝοντων,
ει μεν δη νῦν τοϝτο φιλον μακαρεσι θεοισιν,
νοστησαι ͱοδυσεϝα δαϝιφρονα ͱονδε δομονδε,
ͱερμειαν μεν επειτα διακτορον αργεϊφοντην
νησον ες ωγυγιην οτρυϝνομεν, ͱοφρα ταχιστα 85

νυμφῃ ͱευπλοκαμῳ ϝεσπῃ νημερτεα βουλην.
αϝταρ εγων ιθακηνδ' εσελευθσομαι, ͱοφρα ͱοι ͱυιον
μαλλον εποτρυϝνω, και ͱοι μενος εν φρεσι θειω,
εις αγορην καλεσαντα καρῆκομαοντας αχαιϝοϝς,
παντσι μνηστηρεσ' αποϝεσπεμεν, ͱοιτε ͱοι αιϝει
μηλ' ͱαδινα σφαδσοντι, και ͱελλιποδας ϝελικας βοϝς.
πεμπσω δ' ες σπαρτην τε και ες πυλον αμαθοεντα,
νοστον πευθσομενον πατερος φιλοϝ, ην ποϝ ακοϝσῃ,
ηδ' ͱινα μιν κλεος εσθλον εν ανθρωποισιν ͱεχῃσιν.
ͱως ϝεσποντσ', ͱυπο ποδσιν εδησατο καλα πεδιλϝα,
βη δε κατ' ολυμποϝο καρῆνων αϊκσαντσα·
στη δ' ιθακης ενι δημῳ, επι προθυροισ' ͱοδυσεϝος,
ουδοϝ επ' αϝλειοο· παλαμῃ δ' ͱεχε χαλκεον ενχος,
ϝειδομενη χσεινῳ, ταφιων ͱηγητορι, μεντῃ.
ͱευρε δ' αρα μνῆστηρας αγῆνορας· ͱοι μεν επειτα
πεσσοισι προπαροιθε θυραϝων θυϝμον ετερπον,
ͱημενοι εν ϝρῑνοισι βοϝων, ͱοϝς εκτανον αϝτοι.
κηρῦκες δ' αϝτοισι και οτρηροι θεραποντες,
ͱοι μεν ϝοινον εμισγον ενι κρῆτηρσι και ͱυϝδωρ,
ͱοι δ' αϝτε σπονγοισι πολυτρῆτοισι τραπεδσας
νιδσον, και προτιθεντ', ηδε κρεα πολλα δατεοντο.
την δε πολυ πρῶτος ϝιδε τηλεμαχος θεοϝειδης·
ͱηστο γαρ εν μνῆστηρσι φιλον τετιϝῆμενος ητορ,
ϝοσσομενος πατερ' εσθλον ενι φρεσιν, ει ποθεν ελθων
μνῆστηρων των μεν σκεδασιν κατα δωματα θειη,
τιϝμην δ' αϝτος ͱεχοι, και κτημασ' ͱεϝοισι ϝανασσοι.
τα φρονεων, μνῆστηρσι μεθημενος, εϝιδ' αθηνην·
βη δ' ιθυς προθυροϝ, ενεμεσῆθη δ' ενι θυϝμῳ
χσεινον δηθα θυρῆσιν εφεσταμεν· ενγυθι δε στανς
χειρ' ͱελε δεχσιτερην, και εδεχσατο χαλκεον ενχος,
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
χαιρε, χσεινε· παρ' αμμι φιλησεαι, αϝταρ επειτα
δειπνοϝο πασσαμενος μυϝθησεαι ͱο τεο σε χρη.
ͱως ϝεσπων ͱηγεεθ', η δ' ͱεσπετο παλλας αθηνη·
ͱοι δ' ͱοτε δη ρ' εντοσθεν εσαν δομοϝ ͱυπσηλοϝο,
ενχος μεν ρ' εστησε φερων προς κιονα μακρην,
δορϝοδοκης εντοσθεν ͱευχσυϝοϝ, ενθα περ αλλα
ενχε' ͱοδυσσεϝος ταλασιφρονος ͱιστατο πολλα·
αϝτην δ' ες θρονον ͱεσσεν αγων, ͱυπο λῖτα πετασσανς,
καλον, δαιδαλεον· ͱυπο δε θρηνυς ποσιν ῆεν.
παρ δ' αϝτος κλισμον θετο ποικιλον, εκτοθεν αλλων.
χερνιβα δ' αμφιπολος προχοϝῳ επεχεϝε φεροντσα
καλῃ, χρυσειῃ, ͱυπερ αργυρεοϝο λεβητος,
νιπτσασθαι· παρα δε χσεστην ετανυσσε τραπεδσαν.
σῖτον δ' αιδοιη ταμιη παρεθῆκε φεροντσα,
ηδατα πολλ' επιθεντσα, χαριδσομενη παρεοντων.

δαιτρος δε κρεαων πινακας παρεθῆκεν αϝῆρανς
παντοιων, παρα δε σφ' ετιθει χρυσεια κυπελλα.
κηρυκς δ' αϝτοισιν θαμ' επῴχετο ϝοινοχοϝεϝων.
ες δ' ηλθον μνῆστηρες αγῆνορες· ͱοι μεν επειτα
ͱεχσειης ͱεδσοντο κατα κλισμοϝς τε θρονοϝς τε· 145
τοισι δε κηρῦκες μεν ͱυδωρ επι χειρας εχεϝον,
σῖτον δε δμῳ̃αι παρεναϝεον εν κανεοισιν·
ͱοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα, προκειμενα, χειρας ιαλλον·
κοϝροι δε κρῆτηρας επεστεφσαντο ποτοϝο.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο 150
μνῆστηρες, τοισιν μεν ενι φρεσιν αλλ' εμεμῆλεεν,
μολπη τ' ορχηστυς τε· τα γαρ τ' αναθηματα δαιτος.
κηρυκς δ' εν χερσιν κιθαριν περικαλλε' εθῆκεν
Φημιῳ̃, ͱος ρ' ῆϝειδε παρα μνῆστηρσιν αναγκῃ̃.
ητοι ͱο φορμιδσων ανεβαλλετο καλον αϝειδεεν. 155
αϝταρ τηλεμαχος προσεφη γλαϝκῶπιν αθηνην,
ανχι σχων κεφαλην, ͱινα μη πευθοιαθ' οι αλλοι·
χσεινε φιλ', ει και μοι νεμεσῆσεαι, ͱο τι κε ϝεσπω;
τοϝτοισιν μεν ταϝτα μελει, κιθαρις και αϝοιδη,
ρεϝ, επει αλλοτριον βιϝοτον νηποινον εδοντιν 160
ανερος, ͱοο δη ποο λεϝκ' οστεα πυϝθεται ομβρῳ̃,
κειμεν' επ' ηπειροϝ, η' ειν ͱαλι κυϝμα κυλινδει.
ει κεινον γ' ιθακηνδε ϝιδοιατο νοστησαντα,
παντες κ' αρῆσαιατ' ελαφροτεροι ποδας εεναι,
η' ͱαφνειοτεροι χρυσοϝο τε ϝεσθητος τε. 165
νῦν δ' ͱο μεν ͱως απολῶλε κακον μορον, ουδε τις ͱημῖν
θαλπωρη, ειπερ τις επιχθονιων ανθρωπων
φητιν ελευθσεσθαι· τοϝο δ' ὢλετο νοστιμον ͱημαρ.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, και ατρεκεως καταλεγσον,
τις; ποθεν εσσ' ανδρων; ποθι τοι πολις, ηδε τοκεϝες; 170
και μοι τοϝτ' αγορεϝσον ͱετητυμον, ͱοφρ' ͱεῢ ϝειδω, 174
ηε νεϝον μεθεπεις, η και πατροϝιος εσσι 175
χσεινος; επει πολλοι ϝισαν ανερες ͱημετερον δῶ. 176
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε θεα γλαϝκῶπις αθηνη· 178
τοιγαρ εγω τοι ταϝτα μαλ' ατρεκεως αγορεϝσω·
μεντης ανχιͱαλοϝο δαϝιφρονος ευχομαι εεναι 180
ͱυιος, αταρ ταφιοισι φιληρετμοισι ϝανασσω.
νῦν δ' ͱῳ̃δε γσυν ναϝι κατηλυθον ηδ' ͱεταροισιν,
πλεων επι ϝοινοπα ποντον επ' αλλοθροοϝς ανθρωποϝς,
ες τεμεσην μετα χαλκον· αγω δ' αιθῶνα σιδηρον.
ναϝς δε μοι ͱῆδ' ͱεστηκεν επ' αγροϝο νοσφι πολιστος, 185
εν λιμενι ρειθρῳ̃, ͱυπο νηΐῳ ͱυλϝῆεντι.
χσεινοι δ' αλληλων πατροϝιοι ευχομεθ' εεναι
εκς αρχης, ειπερ κε γεροντ' ειρῆαι επελθων
λαϝερτην ͱηροϝα· τον ουκετι φαντι πολινδε
ερχεσθ', αλλ' απανευθεν επ' αγροϝο πηματα πασχεεν 190

γραϝι συν αμφιπολῳ̃, ͱη ͱοι βρω̃σιν τε ποσιν τε A
παρτιθε', ευτ' αν μιν καματος κατα γυια λαβησιν,
ͱερπυδσοντ' ανα γουϝον αλοϝης ϝοινοπεδοϝο.
νῦν δ' ηλθον· δη γαρ μιν εφαντ' επιδημιον ειναι
σον πατερ'· αλλα νυ τονγε θεοι βλαπτοντι κελευθοο.
ου γαρ πω̃ τεθνη̃κεν επι χθονι διϝος ͱοδυσσεϝς,
αλλ' ετι πoo δσαϝος κατερυκεται ευρυϊ ποντῳ̃,
νησῳ̃ εν αμφιρυτῃ̃· χαλεποι δε μιν ανδρες ͱεχοντιν,
αγριοι, ͱοι ποϝο κεινον ερυκανοωντ' αϝεκοντα.
αϝταρ νῦν τοι εγω μαντεϝσομαι, ͱως ενι θυϝμῳ̃
αθανατοι βαλλοντι, και ͱως τελεεσθαι οϊϝω,
ουτε τι μαντις εων, ουτ' οιϝωνων σαφα ϝειδως·
ου τοι ετι δηρον γε φιλης απο πατριδος αιης
εσσεται· αλλ', ειπερ κε σιδηρεα δεσμαθ' εχητιν,
φρασσεται ͱως κε νεηται, επει πολυμηχανος εστιν.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, και ατρεκεως καταλεγσον,
ει δη εκς αϝτοϝο τοσος παϊς εσσ' ͱοδυσεϝος.
αινως γαρ κεφαλην τε και οπματα καλα ϝεϝοικας
κεινῳ̃· επει θαμα τοιον εμισγομεθ' αλληλοισιν,
πριν γε τον ες τροϝιην αναβημεναι, ενθα περ αλλοι
αργειϝων ͱοι αριστοι εβαν κοιλη̃σ' ενι ναϝσιν·
εκ τοϝοδ', ουτε ͱοδυσσεϝ' εγω ϝιδον, ουτ' εμε κεινος.
την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ηυ̃ϝδα·
τοιγαρ εγω τοι, χσεινε, μαλ' ατρεκεως αγορεϝσω,
μητηρ μεν τ' εμε φητι τοϝ' εσμεναι· αϝταρ εγωγε
ουκ ϝοιδ'· ου γαρ πω̃ τις ͱεϝον γονον αϝτος ανεγνω̃.
ͱως δη εγωγ' οφελον μακαρος νυ τεο εσμεναι ͱυιος
ανερος, ͱον κτεατεσιν ͱεϝοισ' επι γηρας ετετμεν·
νῦν δ', ͱος αποτμοτατος γενετο θνη̃των ανθρωπων,
τοο μ' εκ φαντι γενεσθαι· επει συ γε τοϝτ' ερεεινεις.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε θεα γλαϝκω̃πις αθηνη·
ου μεν τοι γενεην γε θεοι νωνυμνον οπισσῳ̃
θη̃καν· επει σε γε τοιον εγη̃νατο πηνελοπεια.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, και ατρεκεως καταλεγσον·
τις δαις, τις δε ͱομιλϝος ͱοδ' επλετο; τιπτε δε σε χρη;
ͱελλαπιν', ηε γαμος; επει ουκ ερανος ταδε γ' εστιν·
ͱως τε μοι ͱυβριδσοντες ͱυπερφιαλως δοκεοντιν
δαινυσθαι κατα δω̃μα· νεμεση̃σαιτο κεν ανηρ
αισχεα πολλ' ͱορεων, ͱοστις πινυτος γε μετελθοι.
την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ηυ̃ϝδα·
χσειν', επει αρ δη ταϝτα μ' ανειρεαι ηδε μεταλλᾳ̃ς,
μελλεν μεν ποτε ϝοικος ͱοδ' ͱαφνειος και αμυϝμων
εσμεναι, ͱοφρ' ετι κεινος ανηρ επιδημιος η̃εν·
νῦν δ' ͱετερως εβαλοντο θεοι, κακα μητιαοντες,
ͱοι κεινον μεν αϝιδστον εποιησαν περι παντων
ανθρωπων· επει ου κε θανοντι περ ͱῳ̃δ' ακαχοιμην,

ει μεθ' εϝοισ' ͱεταροισ' εδαμη τρωϝων ενι δημῳ, Α
ηε φιλων εν χερσιν, επει πολεμον τολυπεϝσεν·
τῳ κεν ͱοι τυμβον μεν εποιησαν πανaχαιϝοι,
ηδε κε και ͱῳ παιδι μεγα κλεος ͱῆρατ' οπισσῳ·
νῦν δε μιν ακλειως ͱαρπυιαι ανηρεψαντο·
ῳχετ' αϝιδστος, απυθστος, εμοι δ' οδυνας τε γοοϝς τε
κατλιπεν· ουδ' ετι κεινον οδυϝρομενος στοναχιδσω
οιον, επει νυ μοι αλλα θεοι κακα κηδε' ετευχσαν.
ͱοσοι γαρ νησοισιν επικρατεοντιν αριστοι,
δουλιχιῳ τε, σαμῃ τε, και ͱυλϝῆεντι δακυνθῳ,
ηδ' ͱοσοι κραναην ιθακην κατακοιρανεοντιν,
τοσοι μητερ' εμην μνῶνται, τρυϝχοντι δε ϝοικον·
ͱη δ' ουτ' αρνεεται στυγερον γαμον, ουτε τελεϝτην
ποιησαι δυναται· τοι δε φθινυθοντιν εδοντες
ϝοικον εμον· ταχα δη με διαϝραισοντι και αϝτον.
τον δ' επαλαστησαντα προσηῦϝδα παλλας αθηνη·
ω ποποι! η δη πολλον αποιχομενοϝ ͱοδυσσεϝος
δεϝε', ͱο κε μνηστηρσιν αναιδεσι χειρας εφειη.
ει γαρ νῦν ελθων δομοϝ εν πρωτῃσι θυρῃσιν
σταιη, ͱεχων πηληκα και ασπιδα και δυο δορϝε,
τοιος εων, ͱοιον μιν εγω τα πρῶτ' ενοησα
ϝοικῳ εν ͱημετερῳ πιϝνοντα τε τερπομενον τε,
εκς εφυρης ανιοντα παρ ϝιλϝοϝο μερμεριδαϝο·
ῳχετο γαρ και εκεισε θοϝης επι ναϝος ͱοδυσσεϝς,
φαρμακον ανδροφονον διδσημενος, ͱοφρα ͱοι ειη
ͱιοϝς χριϝεσθαι χαλκηρεας· αλλ' ͱο μεν ουκ ͱοι
δῶκεν, επει ρα θεοϝς νεμεσιδσετο αιϝεν εοντας·
αλλα πατηρ ͱοι εδῶκεν εμος· φιλεεσκε γαρ αινως·—
τοιος εων μνηστηρσιν ͱομιλϝησειεν ͱοδυσσεϝς,
παντες κ' ὠκυμοροι τε γενοιατο πικρογαμοι τε.
αλλ' ητοι μεν ταϝτα θεων εν γουνασι κειται,
η κεν νοστησανς αποτιϝσεται, ηε και ουκι,
ͱοισιν ενι μεγαροισι· σε δε φραδσεσθαι ανωγα,
ͱοπως κε μνηστηρας αποθεσεαι εκ μεγαροϝο.
ει δ' αγε νῦν χσυνιϝιεε, και εμων εμπαδσεο μυϝθων.
αϝριον εις αγορην καλεσανς ͱηρωϝας αχαιϝοϝς,
μυϝθον πεφραδε πασσι, θεοι δ' επι μαρτυροι εστων·
μνηστηρας μεν επι σφετερα σκιδνασθαι ανωχθι·
μητηρ δ', ει ͱοι θυϝμος εφορμαεται γαμεεσθαι,
απς ιτω ες μεγαρον πατερος μεγα δυναμενοϝο.
ͱοι δε γαμον τευχσοντι, και αρτυνεοντιν εεδνα
πολλα μαλ', ͱοσα ϝεϝοικε φιλης επι παιδος ͱεπεσθαι.
σοι δ' αϝτῳ πυκινως ͱυποθησομαι, αι κε πιθηαι·
ναϝ αρσανς ερετῃσι ϝεϊκοσιν, ͱητις αριστη,
ερχσο πευθσομενος πατερος δην οιχομενοϝο·
ην τις τοι ϝεσπῃσι βροτων, η ϝοσσαν ακοϝσῃς

εκ διος, ͱητε μαλιστα φερει κλεος ανθρωποισιν. A
πρωτα μεν ες πυλον ελθε, και ειρεο νεστορα διϝον·
κειθεν δε σπαρτηνδε παρα χσανθον μενελαϝον.
ει μεν κεν πατρος βιϝοτον και νοστον ακοϝσῃς,
η τ' αν, τρυϝχομενος περ, ετι τλαιης ενιαϝτον·
ει δε κε τεθνηϝωτος ακοϝσῃς, μηδ' ετ' εοντος,
νοστησαις δη επειτα φιλην ες πατριδα γαιαν,
σημα τε ϝοι χεϝσαι, και επι κτερεα κτερεϊσαι
πολλα μαλ', ͱοσσα ϝεϝοικε· και ανερι μητερα δω̃ναι.
αϝταρ επῆν δη ταϝτα τελεϝτησῃς τε και ερχσῃς,
φραδσεσθαι δη επειτα κατα φρενα και κατα θυϝμον,
ͱοπως κε μνῆστηρας ενι μεγαροισι τεϝοισιν
κτεινῃς, ηε δολῳ, η' αμφαδον· ουδε τι σε χρη
νηπιαας ͱοχεϝεν, επει ουκ ετι τηλικος εσσι.
η ουκ αϝιεις, ͱοιον κλεος ελαβε διϝος ορεστης
παντας επ' ανθρωποϝς, επει εκτανε πατροφονεϝα;
και συ, φιλος,—μαλα γαρ σ' ͱοραω καλον τε μεγαν τε,—
αλκιμος εσσ', ͱινα τις σε και οπσιγονων ͱεϋ ϝεσπῃ.
αϝταρ εγων επι ναϝα θοϝην κατελευθσομαι ηδη,
ηδ' ͱεταροϝς, ͱοι που με μαλ' ασχαλοωσι μενοντες.
σοι δ' αϝτῳ μελετω, και εμων εμπαδσεο μυϝθων.
την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
χσειν', ητοι μεν ταϝτα φιλα φρονεων αγορεϝεις,
ͱως τε πατηρ ͱῳ παιδι, και ουποτε λησομαι αϝτων.
αλλ' αγε νυν επιμῆνον, επειγομενος περ ͱοδοϝο,
ͱοφρα λοϝεσαμενος τε, τεταρπομενος τε φιλον κηρ,
δωρον ͱεχων επι ναϝα κιῃς, χαιρων ενι θυϝμῳ,
τιϝμῆεν, μαλα καλον, ͱο τοι κειμηλιον εσται
εχς εμεϝ· ͱοια φιλοι χσεινοι χσεινοισι διδουσιν.
τον δ' ημειβετ' επειτα θεα γλαϝκωπις αθηνη·
μη μ' ετι νυν κατερυκε, λιλαϝομενον περ ͱοδοϝο·
δωρον δ', ͱο τι κε μοι δωναι φιλον ητορ ανωγει,
αϝτις ανερχομενῳ δομεναι ϝοικονδε φερεσθαι,
και μαλα καλον ͱελων· σοι δ' αχσιον εσται αμοιβης.
ͱη μεν αρ' ͱως ϝεσπουσ' απεβη γλαϝκωπις αθηνη,
ορνιχς δ' ͱως ανοπαια διεπτατο· τῳ δ' ενι θυϝμῳ
θῆκε μενος και θαρσος, ͱυπεμνησεν τε ͱε πατρος
μαλλον ετ' η το παροιθεν· ͱο δε, φρεσ' ͱεϝῇσι νοησας,
θαμβησεν κατα θυϝμον· οϊϝσατο γαρ θεον εεναι.
αϝτικα δε μνῆστηρας επῳχετο ϝεισϝοθεος φως.
τοισι δ' αϝοιδος αϝειδε περικλυτος, ͱοι δε σιωπῃ
ͱῆατ' ακοϝοντες· ͱο δ' αχαιϝων νοστον αϝειδεν
λυγρον, ͱον εκ τροϝιης επετῆλατο παλλας αθηνη.
τοο δ' ͱυπεροϝιοθεν φρεσι συνθετο θεσπιν αϝοιδην
κοϝρη ϝικαριοϝο περιφρων πηνελοπεια·
κλιμακα δ' ͱυψηλην κατεβησαθ' εϝοϝο δομοϝο,

ουκ οιη, ͱαμα τῆγε και αμφιπολοι δυ' ͱεποντο. *A*
ͱη δ' ͱοτε δη μνῆστηρας αφικετο διϝα γυναικων,
στη ρα παρα σταθμον τεγεος πυκα ποιητοϝο,
αντα παρειαϝων σχομενη λιπαρα κρῆδεμνα·
αμφιπολος δ' αρα ͱοι κεδνη ͱεκατερθε παρεστη·
δακρυϝσαντσα δ' επειτα προσῆυϝδαε θειον αϝοιδον·
φημιε, πολλα γαρ αλλα βροτων θελγτηρια ϝοιδας,
ϝεργ' ανδρων τε θεων τε, τα τε κλειοντιν αϝειδοι·
των ͱεν γε σφιν αϝειδε' παρͱημενος· ͱοι δε σιωπῆ
ϝοινον πιϝνοντων· ταϝτης δ' αποπαϝε' αϝοιδης
λυγρης, ͱητε μοι αιϝει ενι στηθεσσι φιλον κεαρ
τειρει· επει με μαλιστα καθικετο πενθος αλαστον·
τοιην γαρ κεφαλην ποθεω, μεμνῆμενη αιϝει
ανδρος, τοο κλεος ευρυ καθ' ελλαδα και μεσον αργος.
την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ῆυϝδα·
μητερ εμη, τι τ' αρα φθονεεις εριῆρον αϝοιδον
τερπεμεν, ͱοπῆ ͱοι νοος ορνυται; ου νυ τ' αϝοιδοι
αιτιοι, αλλα ποθι δσεϝς αιτιος, ͱοστε διδῶτιν
ανδρεσιν αλφηστῆσιν, ͱοπως εθελητιν ͱεκαστῳ.
τοϝτῳ δ' ου νεμεσις, δαναων κακον οιτον αϝειδεεν·
την γαρ αϝοιδην μαλλον επικλειοντ' ανθρωποι,
ͱητις ακοϝοντεσσι νεϝωτατη αμφιπεληται.
σοι δ' επιτολμαετω κραδιη και θυϝμος ακοϝεεν·
ου γαρ ͱοδυσσεϝς οιος απῶλεσε νοστιμον ͱημαρ
εν τροϝιῆ, πολλοι δε και αλλοι φῶτες ολοντο.
ͱη μεν θαμβησαντσα παλιν ϝοικονδ' εβεβηκεεν·
παιδος γαρ μυϝθον πεπνῦμενον ενθετο θυϝμῳ.
ες δ' ͱυπεροϝι' αναβαντσα συν αμφιπολοισι γυναιξιν
κλαϝεν επειθ' οδυσεϝα φιλον ποσιν, ͱοφρα ͱοι ͱυπνον
ͱηδυν επι βλεφαροισ' εβαλε γλαϝκῶπις αθηνη.
μνῆστηρες δ' ͱομαδησαν ανα μεγαρα σκιοεντα·
τοισι δε τηλεμαχος πεπνῦμενος ῆρχετο μυϝθων·
μητρος εμης μνῆστηρες, ͱυπερβιον ͱυβριν ͱεχοντες,
νῦν μεν δαινυμενοι τερπωμεθα, μηδε βοῆτυς
εστω· επει τογε καλον ακοϝεμεν εστιν αϝοιδοο
τοιοϝοδ', ͱοιος ͱοδ' εστι, θεοισ' εναλιγκιος αυϝδην.
ῆοαθεν δ' αγορηνδε καθεδσωμεσθα κιοντες
παντες, ͱιν' ͱυμῖν μυϝθον απηλεγεως αποϝεσπω,
εκσιεναι μεγαρων· αλλας δ' αλεγυϝνετε δαιτας,
ͱυμα κτηματ' εδοντες, αμειβομενοι κατα ϝοικοϝς.
ει δ' ͱυμῖν δοκεει τοδε λαϝιτερον και αμεινον
εσμεναι, ανδρος ͱενος βιϝοτον νηποινον ολεσσαι,
κειρετ', εγω δε θεοϝς επιδῶσομαι αιϝεν εοντας,
αι κε δσεϝς δῶητι παλιντιτα ϝεργα γενεσθαι·
νηποινοι κεν επειτα δομων εντοσθεν ολοισθε.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες οδαξ εν χειλεσι φῦντες

τηλεμαχον θαϝμαδσον, ͱο θαρσαλεως αγορεϝεν.
τον δ' αϝ αντινοος προσεφη ͱεϋπειθεος ͱυιος·
τηλεμαχ', η μαλα δη σε διδασκοντιν θεοι αϝτοι
ͱυπσαγορην τ' εμεναι, και θαρσαλεως αγορεϝεεν·
μη σεγ' εν αμφιͱαλῳ ιθακῃ βασιλεϝα κρονιϝων
ποιησειεν· ͱο τοι γενεῃ πατροϝιον εστιν.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῡμενος αντιον ηῦϝδα·
αντινο', ειπερ μοι και αγασσεαι, ͱο τι κε ϝεσπω,
και κεν τοϝτ' εθελοιμι, διος γε διδοντος, ͱαρεσθαι.
η φῃς τοϝτο κακιστον εν ανθρωποισι τετυχθαι;
ου μεν γαρ τι κακον βασιλεϝεμεν· αιπσα τε ͱοι δῶ
ͱαφνειον πελεται, και τιϝμηεστερος αϝτος.
αλλ' ητοι βασιλεϝες αχαιϝων εντι και αλλοι
πολλοι εν αμφιͱαλῳ ιθακῃ, νεϝοι ηδε παλαιοι·
των κεν τις τοδ' ͱεχητιν, επει θανε διϝος ͱοδυσσεϝς·
αϝταρ εγω ϝοικοϝο ϝαναξς εσομ' ͱημετεροϝο,
και δμῶων, ͱοϝς μοι λεϊσσατο διϝος ͱοδυσσεϝς.
τον δ' αϝ ευρυμαχος πολυβοο παϊς αντιον ηῦϝδα·
τηλεμαχ', ητοι ταϝτα θεων εν γουϝασι κειται,
ͱοστις εν αμφιͱαλῳ ιθακῃ βασιλεϝσει αχαιϝων·
κτηματα δ' αϝτος ͱεχοις, και δῶμασι σοισι ϝανασσοις.
μη γαρ ͱογ' ελθοι ανηρ, ͱοστις σ' αϝεκοντα ϝιηφιν
κτηματ' αποϝραισει', ιθακης ετι ναιεταοντσης.
αλλ' εθελω σε, φεριστε, περι χσεινοϝ ερεεσθαι,
ͱοποθεν ͱοϝτος ανηρ, ποιης δ' εκς ευχεται εεναι
γαιης· ποο δε νυ ͱοι γενεη και πατρις αροϝρα·
ηε τιν' αγγελιην πατερος φερει ερχομενοϝο,
η' ͱεϝον αϝτοο χρεϝος εελδομενος τοδ' ͱικανει;
ͱοιον αναϝικσανς ͱαφαρ οιχεται, ουδ' ͱυπεμῆνεν
γνῶμεναι· ου μεν γαρ τι κακῳ εις ωπ' εϝεϝοικεεν.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῡμενος αντιον ηῦϝδα·
ευρυμαχ', ητοι νοστος απῶλετο πατρος εμοϝο·
ουτ' ὢν αγγελιῃ ετι πειθομαι, ει ποθεν ελθοι,
ουτε θεοπροπιης ενπαδσομαι, ῆν τινα μητηρ
ες μεγαρον καλεσαντσα θεοπροπον εκσερεηται.
χσεινος δ' ͱοϝτος εμος πατροϝιος εκ ταφοϝ εστιν,
μεντης δ' ανχιͱαλοϝο δαϝιφρονος ευχεται εεναι
ͱυιος· αταρ ταφιοισι φιληρετμοισι ϝανασσει.
ͱως φατο τηλεμαχος· φρεσι δ' αθανατην θεον εγνῶ.
ͱοι δ' εις ορχηστυν τε και ͱιμεροεντσαν αϝοιδην
τρεπσαμενοι τερποντ'· εμενον δ' επι ϝεσπερον ελθεεν.
τοισι δε τερπομενοισι μελανς επι ϝεσπερος ηλθεν·
δη τοτε κατκειοντες εβαν ϝοικονδε ͱεκαστος.
τηλεμαχος δ', ͱοθι ͱοι θαλαμος περικαλλεος αϝλης
ͱυπσηλος δεδμῆτο, περισκεπτῳ ενι χωρῳ,
ενθ' εβη εις ευνην, πολλα φρεσι μερμηριδσων.

τῷ δ' αρ' ͱαμ' αιθομενας δαFιδας φερε κεδνα Fιδυια A
ευρυκλει', ὤπος θυγατηρ πειθσηνοριδαFo·
την ποτε λαFερτης πριατο κτεατεσιν ͱεFοισιν,
πρῶθηβην ετ' εοντσαν, FεϊκοσαβοFια δ' εδῶκεν.
FεισFα δε μιν κεδνῇ ͱαλοχῳ̃ τιFεν εν μεγαροισιν·
ευνῇ δ' ου ποτ' εμιγτο, χολον δ' αλεFεινε γυναικος.
ͱη ͱοι ͱαμ' αιθομενας δαFιδας φερε, και ͱε μαλιστα
δμῶαFων φιλεεσκε, και ετρεφε τυτθον εοντα.
ὤϊγσεν δε θυρας θαλαμοο πυκα ποιητοFo·
ͱεδσετο δ' εν λεκτρῳ̃, μαλακον δ' εκδυFνε χιτῶνα·
και τον μεν γραFης πυκιμηδεος ενβαλε χερσιν.
ͱη μεν τον πτυχσαντσα και ασκησαντσα χιτῶνα,
πασσαλῳ̃ ανκρεμασαντσα παρα τρῆτοισι λεχεσσιν.
βη ρ' ιμεν εκ θαλαμοFo· θυρην δ' εFερυσσε κορωνῇ
αργυρεῇ· επι δε κλεFιδ' ετανυσσεν ͱιμαντι.
ενθ' ͱογε παννυχιος, κεκαλυπμενος οFιος αͱωτῳ̃,
βουλεFε φρεσ' ͱεFῇσιν ͱοδον, την πεφραδ' αθηνη.

ημος δ' ἦριγενει' εφανη Fροδοδακτυλος ἦως, B
ὤρνυτ' αρ' εκς ευνηφιν ͱοδυσσεFος φιλος ͱυιος,
Fεσματα Fεσσαμενος· περι δε χσιφος ͱοκσυ θετ' ωμῳ̃·
ποδσι δ' ͱυπο λιπαροισιν εδησατο καλα πεδιλFα·
βη δ' ιμεν εκ θαλαμοFo θεῳ̃ εναλινκιος αντην.
αιπσα δε κηρῦκεσσι λιγυφθονγοισ' εκελεFσεν
κηρυσσεεν αγορηνδε καρῆκομαοντας αχαιFoFς.
ͱοι μεν εκηρυσσον, τοι δ' ἦγειροντο μαλ' ὦκα.
αFταρ επει ρ' ἦγερθεν, ͱομῆγερεες τ' εγενοντο,
βη ρ' ιμεν εις αγορην, παλαμῇ δ' ͱεχε χαλκεον ενχος,
ουκ οιος· ͱαμα τῷγε δυω κυνες αργοι ͱεποντο.
θεσπεσιην δ' αρα τῷγε χαριν κατεχεFεν αθηνη·
τον δ' αρα παντες λαFοι επερχομενον θαFεοντο.
ͱεδσετο δ' εν πατερος θαFακῳ̃, Fεικσαν δε γεροντες.
τοισι δ' επειθ' ηρως αιγυπτιος ἦρχ' αγορεFεεν,
ͱος δη γηραϊ κυφος εῆν, και μυFρια Fοιδεεν.
και γαρ τοο φιλος ͱυιος ͱαμ' αντιθεῳ̃ ͱοδυσεFι
FιλFιον εις ͱεΰπωλον εβη κοιλῇσ' ενι ναFσιν,
αντιφος αιχμῆτης· τον δ' αγριος εκτανε κυκλωπς
εν σπεFεϊ γλαφυρῳ̃, πυματον δ' ͱοπλισσατο δορπον.
τρεες δε ͱοι αλλοι εσαν· και ͱο μεν μνῆστηρσιν ͱομιλFεεν
ευρυνομος, δυο δ' αιFεν ͱεχον πατροFια Fεργα·
αλλ' ουδ' ͱως τοF εληθετ' οδυFρομενος και αχεFων.
τοισ' ͱογε δακρυχεFων αγορεFσατο και μετεFεσπεν·

κεκλυτε δη νῦν μεF', ιθακησιοι, ͱο τι κε Fεσπω·
ουδε ποθ' ημετερη αγορη γενετ', ουδε θαFακος,
εκς ͱοF ͱοδυσσεFς διFος εβη κοιλῇσ' ενι ναFσιν·
νῦν δε τις ͱῶδ' ἦγῆρε; τινα χρεFω τοσον ͱικει;
ηε τιν' αγγελιην στρατοF εκλυFεν ερχομενοFo,

ͱην χ' ημῖν σαφα Fεσποι, ͱοτε προτερος γε πυθοιτο; B
ηε τι δημιον αλλο πιφαFσκεται, ηδ' αγορεFει;
εσθλος μοι δοκε' εεναι, ονημενος· ειθε ͱοι αFτῳ̃
δεεFς αγαθον τελεσειεν, ͱο τι φρεσ' ͱεFῆσι μενοινᾳ̃.
ως φατ'· εχαιρε δε φημῃ̃ ͱοδυσσεFος φιλος ͱυιος,
ουδ' αρ' ετι δην ͱηστο, μενοινῆσεν δ' αγορεFεεν·
στη δε μεσῃ̃ αγορῃ̃· σκηπτρον δε ͱοι ενβαλε χειρι
κηρυκς πειθσῆνωρ, πεπνῦμενα μηδεα Fειδως.
πρῶτον επειτα γεροντα καθαπτομενος προσεFεσπεν·
ω γερον, ουχ εκας ͱοFτος ανηρ,—ταχα Fειδσεαι αFτος,—
ͱος λαFον ῆγῆρα· μαλιστα δε μ' αλγος ͱικανει.
ουτε τιν' αγγελιην στρατοF εκλυFον ερχομενοFο,
ͱην χ' υμῖν σαφα Fεσπω, ͱοτε προτερος γε πυθοιμην,
ουτε τι δημιον αλλο πιφαFσκομαι, ουδ' ἀγορεFω·
αλλ' εμον αFτοο χρεFος, ͱο μοι κακον εμπεσε Fοικῳ̃,
δοια· το μεν, πατερ' εσθλον απῶλεσα, ͱος ποτ' εν ͱυμῖν
τοισδεσσιν βασιλεFε, πατηρ δ' ͱως ηπιος ῆεν.
νῦν δ' αF και πολυ μειδσον, ͱο δη ταχα Fοικον ͱαπαντα
πανχυ διαFραισει, βιοτον δ' απο πανπαν ολεσσει.
μητερι μοι μνῆστηρες επεχραFον ουκ εθελοντσῃ̃,
των ανδρων φιλοι ͱυιες, ͱοι ενθαδε γ' εντιν αριστοι·
ͱοι πατερος μεν ες Fοικον απορῖγαντι νεεσθαι
FικαριοF, ͱως κ' αFτος εεδνωσαιτο θυγατρα,
δοιη δ', ͱῳ̃ κ' εθελοι, και ͱοι κεχαρισμενος ελθοι.
ͱοι δ' εις ͱημετερον πωλεFμενοι ͱηματα παντα,
βοFς ͱιερεFοντες και οFιας και πιFονας αιγας,
ͱελλαπιναδσοντιν, πιFνοντιν τ' αιθοπα Fοινον
μαψιδιως· τα δε πολλα κατανεται· ου γαρ επ' ανηρ,
ͱοιος ͱοδυσσεFς εσκε, Fαρην απο FοικοF αμυFναι·
ͱημεες δ' ου νυ τι τοιοι αμυFνεμεν· η και επειτα
λεFγαλεοι τ' εσομεσθα, και ου δεδαηκοτες αλκην·
η τ' αν αμυFναιμην, ει μοι δυναμις γε παρειη.
ου γαρ ετ' ανσχετα Fεργα τετευχαται, ουδ' ετι καλως
Fοικος εμος διολῶλε· νεμεσῆθητε και αFτοι,
αλλοFς τ' αιδεσθητε περικτιονας ανθρωποFς,
ͱοι περιναιεταοντι· θεων δε δδειδσατε μηνιν,
μη τι μεταστρεφσωντιν αγασσαμενοι κακα Fεργα.
λισσομαι ημεν δσηνος ολυνπιοF, ηδε θεμιστος,
ͱητ' ανδρων αγορας ημεν λυFει, ηδε καθιδσει,
σχεσθε, φιλοι, και μ' οιον εFᾶσατε πενθεϊ λυγρῳ̃
τειρεσθ'· ει μη ποο τι πατηρ εμος εσθλος ͱοδυσσεFς
δυσμενεων κακ' ερεκσεν ͱεϋκνημῖδας αχαιFοFς·
των μ' αποτιFνυμενοι κακα ρεδσετε δυσμενεοντες,
τοFτοFς οτρυFνοντες· εμοι δε κε κερδιον ειη
ͱυμεας εσθεμεναι κειμηλια τε προβασιν τε.
ει χ' υμεες γε φαγοιτε, ταχ' αν ποτε και τισις ειη.

τοφρα γαρ αν [illegible]
χρηματ' απαι[illegible]
ουν δε μοι απρηκτους οδυνας [illegible]
ϝως φατο [illegible]
δακρυϝ' [illegible]
ενθ' αλλοι μεν [illegible]
τηλεμαχον [illegible]
αντινοος δε μιν [illegible]
τηλεμαχ' [illegible]
ημεας αισχυϝ[illegible]
σοι δ' ουτι [illegible]
αλλα φιλη μητηρ [illegible]
ηδη γαρ τριτον εστιν ετος [illegible]
εξ ϝοϝ' ατεμβει θυϝμον [illegible]
παντας μεν ρ' ϝελπει [illegible]
αγγελιας προιϝεισα [illegible]
η δε δολον τονδ' [illegible]
στησαμενη [illegible]
λεπτον και περιμετρον [illegible]
κοϝροι, εμοι μνηστηρες [illegible]
μιμνετ' επειγομενοι τον εμον γαμον [illegible]
εκτελεσω, [illegible]
λαϝερτη ϝηροϝι ταφηιον [illegible]
μοιρ' ολοϝη καθελησι [illegible]
μη τις μοι κατα δημον αχαιιαδων νεμεσησηι
αι κεν ατερ σπειροιο κειται πολλα κτεατισσας.
ϝως εφαθ'· ημιν δ' αυτ' επεπειθετο θυϝμος αγηνωρ.
ενθα και ϝημετιη μεν υφαινεσκεν μεγαν ϝιστον,
νυκτας δ' αλλυεσκεν επην δαϝιδας παραθειτο.
ϝως τριϝετες μεν ελαθε δολωι και επειθεν αχαιϝοϝς·
αλλ' ϝοτε τετρατον ηλθε ϝετος, και επηλυθον ϝωραι,
και τοτε δη τις εειπε γυναικων, ϝη σαφα ϝειδη,
και τηνγ' αλλυϝουσαν εφευρομεν αγλαϝον ϝιστον.
ϝως το μεν εξετελεσσε, και ουκ εθελουσ', ϝυπ' αναγκης.
σοι δ' ϝωδε μνηστηρες ϝυποκρινονθ', ινα ϝειδηις
αϝτος σωι θυϝμωι, ϝειδωντι δε παντες αχαιϝοι.
μητερα σην αποπεμψον, ανωχθι δε μιν γαμεεσθαι [illegible]
ει δ' ετ' ανιϝησει γε πολυν χρονον ϝυιας αχαιϝων,
τα φρονεουσ' ανα θυϝμον ϝα ϝοι περι δωκεν αθηνη
ϝεργα τ' επιστασθαι περικαλλεα και φρενας εσθλας
κερδεα θ', οι ουπω τιν' ακουομεν ουδε παλαιων·
τοφρα γαρ ων βιϝεται τε ϝεον και κτηματ' εδονται,
ϝοφρα κε κεινη τουτον ϝεχηι νοον, ϝον τινα ϝοι νυν
εν στηθεσσι τιθεισι θεοι· μεγα μεν κλεος αϝτηι
ποιεετ', αϝταρ σοιγε ποθην πολεος βιϝοτοιο.
ϝημεες δ' ουτ' επι ϝεργα παρος γ' ιμεν, ουτε πηι αλλωι

πριν γ' αFτην γῆμασθαι αχαιFων, hῷ κ' εθελῃσιν. Β
   τον δ' αF τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηFδα·
αντινο', ουπως εστι δομων αFεκουσαν απωσαι,
hη μ' ετεχ', η μ' ετρεφσε· πατηρ δ' εμος αλλοθι γαιης.
δσαFει hογ', η τεθνηκε· κακον δε με πολλ' αποτιFνεεν
Fικαριῳ, αι κ' αFτος hεκων απο μητερα πεμπσω.
εκ γαρ του πατερος κακα πεισομαι, αλλα δε δαιμων
δωσει· επει μητηρ στυγερας αρῆσετ' ερινυας
Fοικοϝ' απερχομενη, νεμεσις δε μοι εκς ανθρωπων.
hυμετερος δ' ει μεν θυFμος νεμεσιδσεται αFτων,
εκσιτε μοι μεγαρων, αλλας δ' αλεγυFνετε δαιτας,
hυμα κτηματ' εδοντες, αμειβομενοι κατα Fοικοϝς.
ει δ' hυμιν δοκεει τοδε λαFιτερον και αμεινον
εμμεναι, ανδρος hενος βιFοτον νηποινον ολεσσαι,
κειρετ', εγω δε θεοϝς επιβωσομαι αιFεν εοντας,
αι κε δσεFς δωῃσι παλιντιτα Fεργα γενεσθαι·
νηποινοι κεν επειτα δομων εντοσθεν ολοισθε.
   hως φατο τηλεμαχος· τῳ δ' αιετω ευρυοπα δσευς
hυπσοθεν εκ κορυφης ορεος προεηκε πετεσθαι.
τω δ' hεFος ρ' επετοντο μετα πνοιῃσ' ανεμοιο,
πλησιω αλληλοισι τιταινομενω πτερυγεσσιν·
αλλ' hοτε δη μεσσην αγορην πολυφημον hικεσθην,
ενθ' επιδινεFθεντ' ετιναχσασθην πτερα πυκνα,
ες δ' εFιδον παντων κεφαλας, Fοσσοντο δ' ολεθρον·
δρυπτσαμενω δ' ονυχεσσι παρειας αμφι τε δειρας,
δεχσιω ηFικσαν δια Fοικια και πολιν αFτων.
θαμβησαν δ' ορνιχθας επει Fιδον οφθαλμοισιν,
hορμηναν δ' ανα θυFμον, hαπερ τελεεσθαι εμελλεν.
τοισι δε και μετεFειπε γερων hηρως hαλιθερσης
μαστοριδης· hο γαρ οιος hομηλικιην εκεκαστο,
ορνιχθας γνωναι, και εναισιμα μυFθησασθαι·
hος σφιν hευφρονεων αγορεFσατο και μετεFειπεν·
   κεκλυτε δη νυν μεF, ιθακησιοι, hο τι κε Fειπω·
μνηστηρσιν δε μαλιστα πιφαFσκομενος ταδε Fερεω·
τοισιν γαρ μεγα πημα κυλινδεται· ου γαρ hοδυσσευς
δην απανευθε φιλων hων εσσεται, αλλα που ηδη
εγγυς εων τοισδεσσι φονον και κηρα φυτευει
παντεσσιν· πολεσιν δε και αλλοισιν κακον εσται,
hοι νεμομεσθ' ιθακην hευδεFελον· αλλα πολυ πριν
φραδσωμεσθ', hως κεν καταπαFσομεν· ηδε και αFτοι
παFεσθων· και γαρ σφιν hαφαρ τοδε λαFιον εστιν.
ου γαρ απειρητος μαντεFομαι, αλλ' hευ Fειδως·
και γαρ κεινῳ φημι τελεFτηθηναι hαπαντα,
hως hοι εμυFθεομην, hοτε FιλFιον εισανεβαινον
αργειFοι, μετα δε σφιν εβη πολυμητις hοδυσσευς·
φην κακα πολλα παθοντ', ολεσαντ' απο παντας hεταιροFς,

αγνωστον παντεσσι, ϝεικοστῳ ενιαϝτῳ
ϝοικαδ᾽ ελευσεσθαι· ταδε δη νυν παντα τελειται. B
τον δ᾽ αϝ ευρυμαχος πολυβου παϊς αντιον ηυϝδα·
ω γερον, ει δ᾽ αγε νυν μαντεϝεο σοισι τεκεσσιν,
ϝοικαδ᾽ ιων, μη πω τι κακον πασχωντιν οπισσω·
ταϝτα δ᾽ εγω σεϝο πολλον αμεινων μαντεϝεσθαι.
ορνιχθες δε τε πολλοι ͱυπ᾽ αϝγας ηελιοϝο
φοιτωντ᾽, ουδε τι παντες εναισιμοι· αϝταρ ͱοδυσσευς
ωλετο τηλ᾽· ͱως και συ καταφθισθαι συν κεινῳ
ωφελες! ουκ αν τοσα θεοπροπεων αγορεϝες,
ουδε κε τηλεμαχον κεχολωμενον ͱωδ᾽ ανιϝεις,
σῳ ϝοικῳ δωρον ποτιδεγμενος, αι κε πορῃσιν.
αλλ᾽ εκ τοι ϝερεω, τοδε και τετελεσμενον εσται,
αι κε νεϝωτερον ανδρα, παλαια τε πολλα τε ϝειδως,
παρφαμενος ϝεπεεσσιν εποτρυϝνῃς χαλεπαινεεν,
αϝτῳ μεν ͱοι πρωτον ανιϝηρεστερον εσται,
σοι δε, γερον, θωην επιθησομεν, ͱην κ᾽ ενι θυϝμῳ
τιϝνων ασχαλλῃς· χαλεπον δε τοι εσσεται αλγος.
τηλεμαχῳ δ᾽ εν παντεσσιν εγων ͱυποθησομαι αϝτος,
μητερ᾽ ͱεϝην ες πατρος αναγετω απονεεσθαι·
ͱοι δε γαμον τευχσοντι, και αρτυνεοντιν εεδνα
πολλα μαλ᾽, ͱοσα ϝεϝοικε φιλης επι παιδος ͱεπεσθαι.
ου γαρ πριν παϝσεσθαι οϊϝομαι ͱυιας αχαιϝων
μνηστυος αργαλεης· επει ουτινα δειδιμεν εμπης,
ουτ᾽ ων τηλεμαχον, μαλα περ πολυμυϝθον εοντα·
ουτε θεοπροπιης εμπαζομεθ᾽, ͱην συ, γεραιϝε,
μυϝθεαι ακραϝαντον· απεχθανεαι δ᾽ ετι μαλλον.
τον δ᾽ αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
ευρυμαχ᾽, ηδε και αλλοι, ͱοσοι μνηστηρες αγαϝοι,
ταϝτα μεν ουχ υμεας ετι λισσομαι, ουδ᾽ αγορεϝω·
ηδη γαρ τα ϝισαντι θεοι και παντες αχαιϝοι.
αλλ᾽ αγε μοι δοτε ναϝα θοϝην και ϝεικοσ᾽ ͱεταιροϝς,
ͱοι κε μοι ενθα και ενθα διαπρησσωντι κελευθον.
ειμι γαρ ες σπαρτην τε και ες πυλον ημαθοεντα,
νοστον πευσομενος πατερος δην οιχομενοϝο,
ην τις μοι ϝεσπῃσι βροτων, η ͱοσσαν ακοϝσω
εκ διος, ͱητε μαλιστα φερει κλεος ανθρωποισιν.
ει μεν κεν πατερος βιϝοτον και νοστον ακοϝσω,
ητ᾽ αν, τρυϝχομενος περ, ετι τλαιην ενιαϝτον·
ει δε κε τεθνηωτος ακοϝσω, μηδ᾽ ετ᾽ εοντος,
νοστησας δη επειτα φιλην ες πατριδα γαιαν,
σημα τε ͱοι χεϝσω, και επι κτερεα κτερεϊκσω
πολλα μαλ᾽, ͱοσα ϝεϝοικε· και ανερι μητερα δωσω.
ητοι ͱογ᾽ ͱως ϝειπων κατ᾽ αρ᾽ ͱεζετο· τοισι δ᾽ ανεστη
μεντωρ, ͱος ρ᾽ ͱοδυσσηϝος αμυμονος ηεν ͱεταιρος,
και ͱοι ιων εν ναϝσιν επετρεπε ϝοικον ͱαπαντα.

πειθεσθαι τε γεροντι, και εμπεδα παντα φυλασσεμεν·
ϝο σφιν ϝεϋφρονεων αγορησατο και μετεϝειπεν·
κεκλυτε δη νῦν μεϝ, ιθακησιοι, ϝο ττι κε ϝειπω·
μη τις ετι προφρων αγανος τε και ηπιος εστω
σκηπτοϝοχος βασιλεϝς, μηδε φρεσιν αισιμα ϝειδως,
αλλ' αιϝει χαλεπος τ' ειη, και αϊσυλα ρεζοι·
ϝως ου τις μεμνῆται ϝοδυσσεϝος θειοϝο
λαϝων, ϝοισ' ϝανασσε, πατηρ δ' ϝως ηπιος ηεν.
αλλ' ητοι μνῆστηρας αγηνορας ουτι μεγαιρω
ϝεργεεν ϝεργα βιαια κακορραφιῆσι νοοϝο·
σφας γαρ παρθεμενοι κεφαλας, κατεδοντι βιαιως
ϝοικον ϝοδυσσεϝος, τον δ' ουκ ετι φαντι νεεσθαι·
νῦν δ' αλλῷ δημῷ νεμεσιζομαι· ϝοιον ϝαπαντες
ϝησθ' αϝοι, αταρ ουτι, καθαπτομενοι ϝεπεεσιν,
παϝροϝς μνῆστηρας κατερυκετε, πολλοι εοντες.
τον δ' ϝευῆνοριδης λαϝοκριτος αντιον ηϋδα·
μεντορ αταρτηρε, φρενας ηλεε, ποιον ϝεειπες,
ϝημεας οτρυϝνων καταπαϝεμεν; αργαλεον δε
ανδρεσι και πλεονεσσι μαχησασθαι περι δαιτι.
ειπερ γαρ χ' οδυσεϝς ιθακησιος αϝτος επελθων
δαινυμενοϝς κατα δῶμα ϝεϝον μνῆστηρας αγαϝοϝς
εκσελασαι μεγαροϝο μενοινήσηε' ενι θυμῷ,
ου κεν ϝοι κεχαροιτο γυνη, μαλα περ χατεουσα,
ελθοντ'· αλλα κεν αϝτοϝ αϝεικεα ποτμον επισποι,
ει πλεονεσσι μαχοιτο· συ δ' ου κατα μοιραν ϝεϝειπες.
αλλ' αγε, λαϝοι μεν σκιδνασθ' επι ϝεργα ϝεκαστος·
τοϝτῷ δ' οτρυνεει μεντωρ ϝοδον ηδ' ϝαλιθερσης,
ϝοι τε ϝοι εκς αρχης πατροϝιοι εισιν ϝεταιροι.
αλλ', οϊϝω, και δηθα καθημενος, αγγελιαϝων
πευθσεται ειν ιθακῆ, τελεει δ' ϝοδον ουποτε ταυτην.
ως αρ' εφωνησεν· λυσεν δ' αγορην αιψηρην.
ϝοι μεν αρ' εσκιδναντο ϝεϝα προς δῶμαθ' εκαστος·
μνῆστηρες δ' ανα δῶματ' ισαν θειοϝ ϝοδυσεϝος.
τηλεμαχος δ' απανευθεν ιων επι θινα θαλασσης,
χειρας νιψαμενος πολιης ϝαλος, ϝευχετ' αθηνῆ·
κλῦθι μεϝ, ϝος χθιζος θεος ηλυθες ϝημετερον δῶ,
και μ' εν ναϝ εκελεϝσας επ' ηεροϝειδεα ποντον,
νοστον πευθσομενον πατερος δην οιχομενοιο,
ερχεσθαι· τα δε παντα διατριβουσιν αχαιϝοι,
μνῆστηρες δε μαλιστα, κακως ϝυπερῆνορεοντες.
ϝως εφατ' ευχομενος· σχεδοθεν δε ϝοι ϝηλθεν αθηνη,
μεντορι ϝειδομενη ημεν δεμας, ηδε και αυδην·
και μιν φωνησαντα ϝεπεα πτεροεντα προσηϋδα·
τηλεμαχ', ουδ' οπιθεν κακος εσσεαι, ουδ' ανοημων,
ει δη τοι σοϝο πατρος ενεσταται μενος ηΰ,
ϝοιος εκεινος εην τελεσαι ϝεργον τε ϝεπος τε,

ου τοι επειθ' αλιη ϝοδος εσσεται, ουδ' ατελεστος.
τω νυν μνηστηρων μεν εα βουλην τε νοον τε
αφραδεων, επει ουτι νοημονες ουδε δικαιοι·
ουδε τι ϝιδσαντι θανατον και κηρα μελαιναν,
ϝος δη σφιν σχεδον εστιν, επ' ηματι παντας ολεσθαι.
σοι δ' ϝοδος ουκετι δηρον απεσσεται ϝην συ μενοινας·
τοιος γαρ τοι ϝεταιρος εγω πατρωιος ειμι,
ϝος τοι ναϝα θοϝην στελεω, και ϝαμ' ϝεψομαι αυτος.
αλλα συ μεν προς δωματ' ιων μνηστηρσιν ομιλει,
ϝοπλισσον τ' ηιϝα, και αγγεσιν αρσον απαντα,
ϝοινον εν αμφιφορευσι, και αλφιτα, μυελον ανδρων,
δερμασιν εν πυκινοισιν· εγω δ' ανα δημον εταιρους
αιπσ' εθελοντηρας συλλεξομαι· εισι δε ναϝες
πολλαι εν αμφιαλω ιθακη, νεϝαι ηδε παλαιαι·
ταϝων μεν τοι εγων επιοψομαι, ϝητις αριστη,
ωκα δ' εφοπλισσαντες ενησομεν ευρει ποντω.
ϝως φατ' αθηναιη κουρη διος· ουδ' αρ' ετι δην
τηλεμαχος παρεμιμνεν, επει θεοϝ εκλυεν αυδην.
βη δ' ιμεναι προς δωμα, φιλον τετιημενος ητορ,
ϝευρε δ' αρα μνηστηρας αγηνορας εν μεγαροισιν,
αιγας ανιεμενοϝς, σιαλοϝς θ' ευοντας εν αυλη.
αντινοος δ' ιθυς γελασας κιε τηλεμαχοιο,
εν τ' αρα ϝοι φυ χειρι, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζε·
τηλεμαχ' υψαγορη, μενος ασχετε, μη τι τοι αλλο
εν στηθεσσι κακον μελετω ϝεργον τε ϝεπος τε,
αλλα μαλ' εσθιεμεν και πινεμεν ϝως το παρος περ.
ταϝτα δε τοι μαλα παντα τελευτησουσιν αχαιοι,
ναϝα και εκσαιτοϝς ερετας, ϝινα θασσον ϝικηαι
ες πυλον αγαθεην μετ' αγαυοϝ πατρος ακουην.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηϝδα·
αντινο', ουπως εστιν υπερφιαλοισι μεθ' υμιν
δαινυσθαι τ' ακεοντα και ευφραινεσθαι ϝεκηλον.
η ουχ αλις, ϝως το παροιθεν εκειρετε πολλα και εσθλα
κτηματ' εμα, μνηστηρες, εγω δ' ετι νηπιος ηα;
νυν δ' ϝοτε δη μεγας ειμι, και αλλων μυθον ακουων
πυνθανομαι, και δη μοι αεξεται ενδοθι θυμος,
πειρησω, ϝως κ' υμμι κακας επι κηρας ιηλω,
ηε πυλονδ' ελθων, η αυτοϝ τωδ' ενι δημω.
ειμι μεν, ουδ' αλιη ϝοδος εσσεται ϝην αγορευω,
εμπορος· ου γαρ ναϝος επηβολος, ουδ' ερεταων
γιγνομαι· ϝως νυ ποϝ υμμιν εϝεισατο κερδιον ειναι.
η ρα, και εκ χειρος χειρ' εσπασατ' αντινοοιο.
τοι δ' επελωβευον και εκερτομεον ϝεπεεσσιν·
ϝωδε δε τις ϝειπεσκε νεϝων ϝυπερηνορεοντων·
η μαλα τηλεμαχος φονον ημιν μερμηριζει·
η τινας εκ πυλοϝ αξει αμυμονας ημαθοεντος,

η Fετι και σπαρτηθεν, επει νυ περ ιεται αινως·
ηε και εις εφυρην εθελει, πιειραν αρουραν,
ελθεμεν, Fοφρ' ενθεν θυμοφθορα φαρμακ' ενεικῃ,
εν δε βαλῃ κρητηρι και ημεας παντας ολεσσῃ.
αλλος δ' αυ Fειπεσκε νεων υπερηνορεοντων·
τις Fοιδ', ει και αυτος ιων κοιλης επι νηος
τηλε φιλων απροληται αλωμενος, ωσπερ οδυσσευς;
Fουτω κεν και μαλλον οφελλειεν πονον αμμιν·
κτηματα γαρ κεν παντα δασαιμεθα, Fοικια δ' αυτε
τουτου μητερι δοιμεν εχειν ηδ' ος τις οπυιοι.
Fως φαν· ο δ' υψοροφον θαλαμον κατεβησατο πατρος
ευρυν, Fοθι νητος χρυσος και χαλκος εκειτο,
Fεσθης τ' εν χηλοισιν, Fαλις θ' ευωδες ελαιον.
εν δε πιθοι Fοινοιο παλαιου ηδυποτοιο
Fεστασαν, ακρητον θειον ποτον εντος εχοντες,
Fεξειης ποτι τοιχον αρηροτες, ει ποτ' οδυσσευς
Fοικαδε νοστησειε και αλγεα πολλα μογησας.
κληFισται δ' επεσαν σανιδες πυκινως αραρυιαι,
δικλιδες· εν δε γυνη ταμιη νυκτας τε και ημαρ
εσχ', η παντ' εφυλασσε νοου πολυιδρειῃσιν,
ευρυκλει', ωπος θυγατηρ πεισηνοριδαο.
την τοτε τηλεμαχος προσεφη θαλαμονδε καλεσσας·
μαι', αγε δη μοι Fοινον εν αμφιφορευσιν αφυσσον
Fηδυν, Fος μετα τον λαρωτατος, ον συ φυλασσεις,
κεινον οιFομενη τον καμμορον, ει ποθεν ελθοι
διFογενης Fοδυσευς, θανατον και κηρας αλυξας.
δωδεκα δ' εμπλησον και πωμασιν αρσον απαντας.
εν δε μοι αλφιτα χευον ευρραφεεσσι δοροισιν·
Fεικοσι δ' εστω μετρα μυληφατου αλφιτου ακτης.
αυτη δ' οιη Fιδοθι· τα δ' αFολλεα παντα τετυχθω·
Fεσπεριος γαρ εγων αιρησομαι, οπποτε κεν δη
μητηρ εις Fυπερω' αναβῃ κοιτου τε μεδηται.
ειμι γαρ ες σπαρτην τε και ες πυλον ημαθοεντα,
νοστον πευσομενος πατρος φιλου, ην που ακουσω.
Fως φατ'· εκωκυσεν δε φιλη τροφος ευρυκλεια,
και ρ' ολοφυρομενη Fεπεα πτεροεντα προσηυδα·
τιπτε δε τοι, φιλε τεκνον, ενι φρεσι τουτο νοημα
επλετο; πῃ δ' εθελεις ιμεναι πολλην επι γαιαν
μουνος εων αγαπητος; ο δ' ωλετο τηλοθι πατρης
διFογενης Fοδυσευς, αλλογνωτῳ ενι δημῳ.
Fοι δε τοι αυτικ' ιοντι κακα φρασσονται οπισσω,
Fως κε δολῳ φθιῃς, ταδε δ' αυτοι παντα δασωνται.
αλλα μεν' αυθ', επι σοισι καθημενος· ουδε τι σε χρη
ποντον επ' ατρυγετον κακα πασχειν ουδ' αλαλησθαι.
την δ' αυ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
θαρσει, μαι', επει ου τοι ανευ θεου ηδε γε βουλη.

αλλ' ομοσον, μη μητρι φιλῃ ταδε μυϝθησασθαι,
πριν γ' ͱοτ' αν ͱενδεκατη τε δυωδεκατη τε γενηται,
η' αϝτην ποθεσαι, και αφορμηθεντος αχοϝσαι
ͱως αν μη κλαϝοντσα κατα χροα καλον ιαπτῃ.
ͱως αρ' εφη· γραϝις δε θεων μεγαν ͱορκον απωμνυ.
αϝταρ επει ρ' ομοσεν τ', ετελεϝτησεν τε τον ͱορκον,
αϝτιχ' επειτ' αρα ϝοινον εν αμφιφορεϝσιν αφυσσεν,
εν δε ͱοι αλφιτ' εχεϝεν ͱευραφεεσι δοροισιν.
τηλεμαχος δ' ες δωματ' ιων μνηστηρσιν ͱομιλϝεεν.
ενθ' αϝτ' αλλ' ενοησε θεα γλαϝκωπις αθηνη,
τηλεμαχῳ ϝεϝικυια κατα πτολιν ωχετο παντῃ,
και ρα ͱεκαστῳ φωτι παρͱισταμενη φατο μυϝθον
ϝεσπεριοϝς δ' επι ναϝα θοϝην αγερεσθαι ανωγεν.
ͱη δ' αϝτε φρονιοϝο νοημονα φαιδιμον ͱυιον
ητεε ναϝα θοϝην· ͱο δε ͱοι προφρων ͱυπεδεχτο.
δυϝσατο τ' ηελιος, σκιαοντο τε παντσαι αγυιαι·
και τοτε ναϝα θοϝην ͱαλαδ' εϝερυσ', εν δε τε παντα
ͱοπλ' ετιθεε, τα τε ναϝες ͱευσελμοι φορεοντιν.
στησε δ' επ' εσχατιης λιμενος· περι δ' εσθλοι ͱεταιροι
ͱαθροοι ηγερεθοντο· θεα δ' ωτρυϝνεν ͱεκαστον.
ενθ' αϝτ' αλλ' ενοησε θεα γλαϝκωπις αθηνη,
βη δ' ιμεναι προς δωμαθ' οδυσσεϝος θειοϝο·
ενθα μνηστηρεσιν επι γλυκυν ͱυπνον εχεϝεν,
πλαδσε δε πιϝνοντας· χειρων δ' εκβαλλε κυπελλα.
ͱοι δ' ͱευδεεν ωρνυντο κατα πτολιν· ουδ' αρ' ετι δην
ͱηατ', επει σφισιν ͱυπνος επι βλεφαροισιν επιπτεν.
αϝταρ τηλεμαχον προσεφη γλαϝκωπις αθηνη,
εκπροκαλεσσαμενη μεγαρων ͱευναιεταοντων,
μεντορι ϝειδομενη ημεν δεμας ηδε και αυϝδην·
τηλεμαχ', ηδη μεν τοι ͱευκνημιδες ͱεταιροι
ͱηατ' επηρετμοι, τεϝην ποτιδεχμενοι ͱορμην·
αλλ' ιομεν, μη δηθα διατριβωμεν ͱοδοϝο.
ͱως αρα φωνησαντσ' ͱηγησατο παλλας αθηνη
καρπαλιμως· ͱο δ' επειτα μεθ' ιχνι' εβαινε θεοϝο.
αϝταρ επει ρ' επι ναϝα κατηλυθον ηδε θαλασσαν,
ͱευρον επειτ' επι θινι καρηκομαοντας ͱεταιροϝς.
τοισι δε και μετεϝεσφ' ιερη ϝις τηλεμαχοϝο·
δευτε, φιλοι, ηϊϝα φερωμεθα· παντα γαρ ηδη
ͱαθροϝ ενι μεγαρῳ· μητηρ δ' εμη ουτι πεποθται,
ουδ' αλλαι δμωαι, μια δ' οιη μυϝθον αποϝσεν.
ͱως αρα φωνησανς ͱηγησατο· τοι δ' ͱαμ' ͱεποντο.
ͱοι δ' ͱαμα παντα φεροντες ͱευσελμῳ επι ναϝι
κατθεσαν, ͱως εκελεϝσεν ͱοδυσσεϝος φιλος ͱυιος.
αν δ' αρα τηλεμαχος ναϝος βαιν', ηρχε δ' αθηνη,
ναϝι δ' ενι πρυμνῃ κατ' αρ' ͱεδσετο· αγχι δ' αρ' αϝτης
ͱεδσετο τηλεμαχος· τοι δε πρυμνησι' ελοϝσαν·

αψ δε και αFτοι βαντες επι κλαFισι καθιζον. B
τοισιν δ' ⱶικμενον ουρον ⱶιει γλαFκωπις αθηνη,
ακραFεFα ζεφυρον, κελαδοντ' επι Fοινοπα ποντον.
τηλεμαχος δ' ⱶεταροισιν εποτρυFνας εκελευσεν
ⱶοπλων ⱶαπτεσθαι· τοι δ' οτρυFνοντος ακουσαν.
ⱶιστον δ' ελατινον κοιλης εντοσθε μεσοδμης
στησαν αFηραντες· κατα δε προτονοισιν εδησαν·
ⱶελκον δ' ⱶιστια λευκα ⱶευστρεφτοισι βοFευσιν.
ενπρηθσεν δ' ανεμος μεσον ⱶιστιον· αμφι δε κυFμα
στειρῃ πορφυρεον μεγ' εFιFαχε, ναFος ιουσης·
ⱶη δ' εθεFεν κατα κυFμα διαπρῆσσουσα κελευθον.
δησαμενοι δ' αρα ⱶοπλα θοFην ανα ναFα μελαιναν,
στησαντο κρῆτηρας επιστεφεας Fοινοιο·
λειβον δ' αθανατοισι θεοισ' αιFειγενετῆσιν,
εκ παντων δε μαλιστα διος γλαFκῶπιδι κοFρῃ.
παννυχιη μεν ρ' ⱶηγε και ηο' επειρε κελευθον.

Γ

ἠελιος δ' ανορουσε, λιπων περικαλλεα λιμνην,
ουρανον ες πολυχαλκον, ⱶιν' αθανατοισι φαFεινῃ
και θνῆτοισι βροτοισιν επι ζειδωρον αρουραν·
ⱶοι δε πυλον, νηλεFος ⱶευκτιμενον πτολιεθρον,
ⱶιξον· τοι δ' επι θινι θαλασσης ⱶιερα ρεζον,
ταFρους παμμελανας ενοσιχθονι κυFανοχαιτῃ.
ⱶεννεα δ' ⱶεδραι εσαν, πεντηκοσιοι δ' εν ⱶεκαστῃ
ⱶῆατο, και προFεχοντο ⱶεκαστοθι ⱶεννεα ταυρους.
ενθ' ⱶοι σπλαγχν' επασαντο, θεῷ δ' επι μηρι' εκαFον.
ⱶοι δ' ιθυς καταγοντ', ηδ' ⱶιστια ναFος FειFσης
στῆλαν αFηραντες, την δ' ⱶορμισαν, εκ δ' εβαν αFτοι·
εκ δ' αρα τηλεμαχος ναFος βαιν'· ῆρχε δ' αθηνη,
τον προτερη προσεFειπε θεα γλαFκῶπις αθηνη·
τηλεμαχ', ου μεν σε χρη ετ' αιδοος ουδ' ηβαιον·
τουνεκα γαρ και ποντον επεπλως, ⱶοφρα πυθηαι
πατρος, ⱶοπου κυθε γαια, και ⱶοντινα ποτμον επεσπεν.
αλλ' αγε νῦν ιθυς κιε νεστορος ⱶιπποδαμοFο·
Fῆδομεν, ⱶηντινα μητιν ενι στηθεσσι κεκευθεν·
λισσεσθαι δε μιν αFτον, ⱶοπως νημερτεα Fεσπῃ·
ψευδος δ' ουκ Fερεει· μαλα γαρ πεπνυμενος εστιν.
την δ' αF τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυFδα·
μεντορ, πως τ' αρ' ιω, πως τ' αρ προσπτυξομαι αFτον;
ουδε τι πω μυFθοισι πεπειρῆμαι πυκινοισιν·
αιδως δ' αF, νεFον ανδρα γεραFτερον εξερεεσθαι.
τον δ' αFτε προσεFειπε θεα γλαFκῶπις αθηνη·
τηλεμαχ', αλλα μεν αFτος ενι φρεσι σῆσι νοησεις,
αλλα δε και δαιμων ⱶυποθησεται· ου γαρ οιFω
ου σε θεων αFεκητι γενεσθαι τε τραφεμεν τε.
ⱶως αρα φωνησαντα ⱶηγησατο παλλας αθηνη
καρπαλιμως· ⱶο δ' επειτα μετ' ιχνι' εβαινε θεοFο.

ͱιξον δ' ες πυλιων ανδρων αγυριν τε και ͱεδρας· Γ
ενθ' αρα νεστωρ ͱηστο συν ͱυιασιν· αμφι δ' ͱεταιροι,
δαιτ' εντυϝνομενοι, κρεα' ωπταον, αλλα δ' επειρον.
ͱοι δ', ͱως ων χσεινϝς ϝιδον, ͱαθροϝοι ηλθον ͱαπαντες,
χερσιν τ' ησπαδσοντο, και ͱεδριαασθαι ανωγον.
πρωτος νεστοριδης πεισιστρατος εγγυθεν ελθων
αμφοτερων ͱελε χειρα, και ͱιδρυϝσεν παρα δαιτι
κωεσιν εν μαλακοισιν, επι ψαμαθοισ' ͱαλιϝῃσιν,
παρ τε κασιγνητῳ θρασυμηδεϊ και πατερ' ͱεϝῳ.
δωκε δ' αρα σπλαγχνων μοιρας, και ϝοινον εχεϝεν
εν δεπαϊ χρυσεῳ· δειδισκομενος δε προσηϝδα
παλλαδ' αθηναιην, κϝρην διος αιγιϝοχοιο·
ευχεο νυν, ω χσεινε, ποσειδαϝωνι ϝανακτι·
του γαρ και δαιτης ηντησατε δευρο μολοντες.
αϝταρ επην σπενσῃς τε και ευχσεαι, ͱῃ θεμις εστιν,
δος και τϝτῳ επειτα δεπας μελιͱηδεος ϝοινοο
σπενσαι· επει και τϝτον οιϝομαι αθανατοισιν
ευχεσθαι· παντες δε θεων χατεοντ' ανθρωποι.
αλλα νεϝωτερος εστιν, ͱομηλικιη δ' εμοι αϝτῳ·
τοϝνεκα τοι προτερῳ δωσω χρυσειον αλεισον.
ͱως ϝειπων, εν χερσ' ετιθει δεπας ͱηδυος ϝοινοο·
χαιρε δ' αθηναιη πεπνυμενῳ ανδρι δικαιῳ.
αϝτικα δ' ευχετο πολλα ποσειδαϝωνι ϝανακτι·
κλυθι, ποσειδαϝον γαιηϝοχε, μηδε μεγηρῃς
ͱημιν ευχομενοισι τελευτησαι ταδε ϝεργα.
νεστορι μεν πρωτιστα και ͱυιεσι κυϝδος οπαδσε·
αϝταρ επειτ' αλλοισι διδω χαριεντσαν αμοιβην,
γσυνπαντεσιν πυλιοισιν, αγακλειτης ͱεκατομβης.
δος δ' ετι τηλεμαχον και εμε πρηχσαντα νεεσθαι,
ͱοϝνεκα δευρ' ͱικομεσθα θοϝῃ γσυν ναϝι μελαινῃ.
ͱως αρ' επειτ' ηρατο, και αϝτη παντ' ετελεϝτα·
δωκε δε τηλεμαχῳ καλον δεπας αμφικυπελλον.
ͱως δ' αϝτως ηρατο ͱοδυσσηϝος φιλος ͱυιος.
ͱοι δ' επει ωπτησαν κρε' ͱυπερτερα και ϝερυσαντο,
μοιρας δασσαμενοι, δαινυντ' ερικυϝδεα δαιτα.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εχς ερον ͱεντο,
τοισ' αρα μυϝθων ηρχε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
νυν δη καλλιον εστι μεταλλησαι και ερεσθαι
χσεινϝς, ͱοιτινες εντιν, επει ταρπησαν εδωδης.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα,
θαρσησαις· αϝτη γαρ ενι φρεσι θαρσος αθηνη
θηχ', ινα μιν περι πατρος αποιχομενοιϝ ερεοιτο·
ω νεστορ νηληϝιαδη, μεγα κυϝδος αχαιϝων,
ειρεαι, ͱοπποθεν εσμεν· εγω δε κε τοι καταλεγσω.
ͱημεας εχς ιθακης ͱυπονηϊοϝ ϝειληλουθμεν,
πρηχσις δ' ͱηδ' ιδιη, ου δημιος, ͱην αγορευσω.

πατρος εμοο [illegible], ὃ ποτ[illegible]
διϝοϝ ϝοδυσ[illegible]
γσυν σοι μαρν[illegible]
αλλοϝς μεν [illegible]
[illegible]υθομεθ', ϝηχι [illegible]
κεινοϝο δ' αϝ [illegible]
ου γαρ τις δυ[illegible]
ειθ' ο γ' επ' η[illegible]
ειτε και εν πε[illegible]
τουνεκα νῦν [illegible]
κεινοϝο λυγρον ο[illegible]
οφθαλμοισι τεϝοισιν, [illegible]
πλαδσομενοο· περ[illegible]
μηδε τι μ' αιδομ[illegible]
αλλ' ϝεῦ μοι [illegible]
λισσομαι, ει ποτε [illegible]
η ϝεπος, ηε τι ϝε[illegible]
δημῳ ενι τρωϝων, [illegible]
τω νῦν μοι μνῆσαι, και μοι [illegible]
τον δ' ἦμειβετ' [illegible]
ω φιλ', επει μ' [illegible]
δημῳ ανετλῆμεν μενος [illegible]
ημεν ϝοσα γσυν [illegible]
πλαδσομενοι κατα [illegible]
ηδ' ϝοσα και περι ϝα[illegible]
μαρναμεθ', ενθα[illegible]
ενθα μεν αιϝανς [illegible]
ενθα δε πατροκ[illegible]
ενθα δ' εμος φιλος [illegible]
αντιλοχος, περι [illegible]
αλλα τε πολλ' [illegible]
παντα γε μυϝθ[illegible]
ουδ' ει πενταϝετες γε και [illegible]
εκσερεοις, ϝοσα [illegible]
πριν κεν ανιϝηθεις σην πατρ[illegible]
ϝενναϝετες γαρ σφιν [illegible]
παντοιοισι δολοισι' [illegible]
ενθ' ουτις ποτε [illegible]
ηθελ', επει μαλα [illegible]
παντοιοισι δολοισι, [illegible]
κεινοϝ εκγονος εσσι· σεβας μ' [illegible]
ητοι γαρ μυϝθοι γε [illegible]
ανδρα νεϝωτερον [illegible]
ενθ' ητοι ϝεϝος [illegible]
ουτε ποτ' εν αγορῃ δι[illegible]
αλλ' ϝενα θυϝμον [illegible]

φραδσομεθ', αργειϝοισιν ͱοπως ͱεχ' αριστα γενηται.
αϝταρ επει πριαμοϝο πολιν διεπερθσαμεν αιπυν,
βημεν δ' εν ναϝεσσι, θεος δ' εκεδασσεν αχαιϝοϝς·
και τοτε δη δϝεϝς λυγρον ενι φρεσ' εμηδετο νοστον
αργειϝοισ'· επει ουτι νοημονες, ουδε δικαιοι,
παντες εσαν· τω σφεων πολυες κακον οιτον εφεσπον,
μηνιος εκς ολοϝης γλαϝκωπιδος οβριμοπατρης,
ͱητ' εριν ατρεϝιδῃσι μετ' αμφοτεροισιν εθηκεν·
τω δε καλεσσαμενω αγορην ες παντας αχαιϝοϝς
μαπς, αταρ ου κατα κοσμον, ες ἠελιον καταδυντα,—
ͱοι δ' ηλθον ϝοινω βεβαρηοτες ͱυιες αχαιϝων,—
μυϝθον εμυϝθεεσθην, τοϝο ͱεινεκα λαϝον αγηραιν.
ενθ' ητοι μενελαϝος ανωγεν παντας αχαιϝοϝς
νοστοϝο μιμνησκεσθαι επ' ευρεα νωτα θαλασσης·
ουδ' αγαμεμνονι πανπαν εϝανδαν'· εβουλετο γαρ ρα
λαϝον ερυκακεειν, ρεδσεν θ' ιερας ͱεκατομβας,
ͱως τον αθηναιης δδεινον χολον εκσακεσαιτο·
νηπιος! ουδε το ϝειδε', ͱο ου πειθεσθαι εμελλεν.
ͱως τω μεν χαλεποισιν αμειβομενω ϝεπεεσσιν
ͱεστασαν· ͱοι δ' ανορουσαν ͱευκνημιδες αχαιϝοι
ϝηχῃ θεσπεσιῃ· διχα δε σφισ' εϝανδανε βουλη.
νυκτα μεν ἠϝεσαμεν, χαλεπα φρεσιν ͱορμαινοντες
αλληλοισ'· επι γαρ δϝεϝς ηρτυϝε πημα κακοϝο.
ἠοαθεν δ' ͱοι μεν ναϝας ͱελκομεν εις ͱαλα διϝαν,
κτηματα τ' εντιθεμεσθα, βαθυδζωνοϝς τε γυναικας.
ͱημισυες δ' αρα λαϝοι ερητυϝοντο μενοντες
αϝθι παρ' ατρεϝιδῃ αγαμεμνονι, ποιμενι λαϝων·
ͱημισυες δ' αναβαντες ελαϝνομεν· ͱαι δε μαλ' ωκα
επλεϝον· εστορεσεν δε θεος μεγακητεα ποντον.
ες τενεδον δ' ελθοντες ερεκσαμεν ͱιερα θεοισιν,
ϝοικαδε ͱιϝεμενοι· δϝεϝς δ' ουπω μηδετο νοστον,
σχετλιος! ͱος ρ' εριν ωρσε κακην επι δεϝτερον αϝτις.
ͱοι μεν αποστρεφσαντες εβαν ναϝας αμφιϝελισσας,
αμφ' ͱοδυσεϝα ϝανακτα δαϊφρονα ποικιλομητην,
αϝταρ εγω συν ναϝσιν ͱαϝολϝεσιν, ͱαι μοι ͱεποντο,
φευγον, επει γιγνωσκον, ͱο δη κακ' εμηδετο δαιμων·
φευγε δε τυϝδεϝος ͱυιος αρεϝιος, ωρσε δ' ͱεταιροϝς·
οπσε δε δη μετα νωϝ' εκιε κσανθος μενελαϝος,
εν λεσβω δ' εκιχεν δολιχον πλοϝον ͱορμαινοντας,
η καθυπερθε χιοϝο νεοιμεθα παιπαλοεσσης,
νησοϝ επι πσυριης, αϝτην επ' αριστερ' ͱεχοντες,
η' ͱυπενερθε χιοϝο, παρ' ανεμοεντα μιμαντα.
ἠτεομεν δε θεον φηναι τερας· αϝταρ ͱογ' ͱημιν
δεικσε, και ηνωγεν πελαγος μεσον εις ͱευβοιαν
τεμνεμεν, ͱοφρα ταχιστα ͱυπ' εκ κακοτητα φυγοιμεν.
ωρτο δ' επι λιγυς ουρος αημεναι· ͱαι δε μαλ' ωκα

hιχθυοεντα κελευθα διεδρομιον· ες δε γεραιστον Γ
εννυχιαι καταγοντο· ποσειδαϝωνι δε ταυρων
πολλ' επι μηρ' εθεμεν, πελαγος μεγα μετρησαντες.
τετρατον hημαρ εην, hοτ' εν αργεϊ ναϝας εϊσϝας
τυϝδεϝιδαϝ hεταροι διομηδεος hιπποδαμοϝο
hεστασαν· αϝταρ εγωγε πυλονδ' hεχον· ουδε ποτ' εσβη
ουρος, επειδη πρωτα θεος προεhηκεν αhηναι.
  hως ηλθον, φιλε τεκνον, απευθης· ουδε τι ϝοιδα
κεινων, hοι τ' εσαωθεν αχαιϝων, hοι τ' απολοντο.
hοσσα δ' ενι μεγαροισι καθημενος hημετεροισιν
πευθομαι, hη θεμις εστι, δαησεαι, ουδε σε κεϝθσω.
hευ μεν μυρμιδονας φαντ' ελθεμεν εγχεσιμωραϝς,
hοϝς αγ' αχιλλεϝος μεγαθυϝμοϝο φαιδιμος hυιος·
hευ δε φιλοκτητην, ποιαντιον αγλαϝον hυιον·
παντας δ' ιδομενεϝς κρητην εισηγαγ' hεταιροϝς,
hοι φυγον εκ πολεμοο, ποντος δε hοι ουτιν' απηϝρα.
ατρεϝιδην δε και αϝτοι ακοϝετε, νοσφιν εοντες,
hως τ' ηλθ', hως τ' αιγισθος εμηδσατο λυγρον ολεθρον.
αλλ' ητοι κεινος μεν επισμυγερως απετιϝσεν·
hως αγαθον και παιδα καταφθιμενοϝο λιπεσθαι. 196
  τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα· 201
ω νεστορ νηλεϝιαδη, μεγα κυϝδος αχαιϝων,
και λιϝην κεινος μεν ετιϝσατο, και hοι αχαιϝοι
hοισοντι κλεος ευρυ, και εσσομενοισι πυθεσθαι.
αι γαρ εμοι τοσηνδε θεοι δυναμιν παραθειεν
τιϝσασθαι μνηστηρας hυπερβασιης αλεγεινης,
hοιτε μοι hυβριδσοντες ατασθαλα μηχαναονται.
αλλ' ου μοι τοιοϝτον επεκλωθσαν θεοι ολβον. 208
  τον δ' ημειβετ' επειτα γερηνιος hιπποτα νεστωρ·
ω φιλ', επειδη ταϝτα μ' ανεμνησας και ϝεϝεπες,
φαντι μνηστηρας σης μητερος hεινεκα πολλοϝς
εν μεγαροισ', αϝεκητι σεθεν, κακα μηχαναεσθαι.
ϝεσπε μοι, ηε hεκων hυποδαμνασαι, η σεγε λαϝοι
εχθαιροντ' ανα δημον, εφεσπομενοι θεοϝ ομφη;
τις ϝοιδ', ει κε ποτε σφι βιας αποτιϝσεται ελθων,
η hογε μουνος εων, η και γσυμπαντες αχαιϝοι;
ει γαρ σ' hως εθελοι φιλεειν γλαϝκωπις αθηνη,
hως τοθ' οδυσσεϝος περικηδετο κυϝδαλιμοϝο,
δημω ενι τρωϝων, hοθ' επασχομεν αλγε' αχαιϝοι—
ου γαρ πω ϝιδον hωδε θεοϝς αναφανδα φιλεοντας,
hως κεινω αναφανδα παρϝιστατο παλλας αθηνη—
ει σ' hοϝτως εθελοι φιλεειν, κηδοιτο τε θυϝμω,
τω κεν τις κεινων γε και εκλελαθοιτο γαμοϝο.
  τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
ω γερον, ουπω τοϝτο ϝεπος τελεεσθαι οιϝω·
λιϝην γαρ μεγ' ϝεειπες· αγηθμ' hεχει· ουκ αν εμοιγε

ͱελπομενῳ τα γενοιτ', ουδ' ει θεοι ͱως εθελοιεν.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε θεα γλαυκωπις αθηνη·
τηλεμαχε, ποιον σε ϝεπος φυγεν ͱερκος οδοντων;
ρεϝα θεος γ' εθελων και τηλοθεν ανδρα σαωσαι.
την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
μεντορ, μηκετι ταϝτα λεγωμεθα, κηδομενοι περ·
νυν δ' εθελω ϝεπος αλλο μεταλλησαι και ερεσθαι.
ω νεστορ νηληϝιαδη, συ δ' αληθες ενισπε,
πως εθαν' ατρεϝιδης ευρυ κρεϝων αγαμεμνων;
που μενελαϝος εην; τινα δ' αϝτῳ μησατ' ολεθρον
αιγισθος δολομητις; επει κτανε πολλον αρειω.
τον δ' ημειβετ' επειτα γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
τοιγαρ εγω τοι, τεκνον, αληθεα παντ' αγορεϝσω.
ητοι μεν τοδε κ' αϝτος οϊϝεαι, ͱως κεν ετυχθη·
ει δσαϝοντ' αιγισθον ενι μεγαροισιν ετετμεν
ατρεϝιδης, τροϝιηθεν ιων, χσανθος μενελαϝος,
τῳ κε ͱοι ουδε θανοντι χυτην επι γαιαν εχεϝσαν,
αλλ' αρα τονγε κυνες τε και οιϝωνοι κατεδαπτσαν
κειμενον εν πεδιῳ ͱεκας ϝαστυϝος· ουδε κε τις μιν
κλαϝσεν αχαιϝιαδων· μαλα γαρ μεγ' εμηδσατο ϝεργον.
ͱημεες μεν γαρ κειθι πολεας τελεοντες αϝεθλοϝς
ͱημεθ'· ͱο δ' ͱευκηλος μυχῳ αργεος ͱιπποβοτοϝο
πολλ' αγαμεμνονεην ͱαλοχον θελγεσκε ϝεπεσσιν·
ͱη δ' ητοι το πριν μεν αναινετο ϝεργον αϝεικες·
παρ γαρ εην και αϝοιδος ανηρ, ͱῳ πολλ' επετελλεν
ατρεϝιδης, τροϝιηνδε κιων, ρυϝσασθαι ͱακοιτιν.
αλλ' ͱοτε δη μιν μοιρα θεων επεδησε δαμηναι,
δη τοτε τον μεν αϝοιδον αγων ες νησον ερημην
καλλιπεν οιϝωνοισιν ͱελωρ και κυρμα γενεσθαι·
την δ' εθελων εθελουσαν ανηγαγ' ͱεϝονδε δομονδε.
πολλα δε μηρι' εκηε θεων ͱιεροις' επι βωμοις,
πολλα δ' αγαλματ' ανηπτσεν, ͱυφασματα τε, χρυσον τε,
εκτελεσανς μεγα ϝεργον, ͱο κ' ουποτ' εϝελπετο θυμῳ.
ͱημεες μεν γαρ ͱαμ' επλεϝομεν τροϝιηθεν ιοντες,
ατρεϝιδης και εγω, φιλα ϝειδοτες αλληλοισιν·
αλλ' ͱοτε σουνιον ͱιρον αφικομεθ', ακρον αθηνεων,
ενθα κυβερνητην μενελαϝοιο φοιβος απολλων
ͱοις' αγανοις βελεεσιν εποιχομενος κατεπεφνεν,
πηδαλιον μετα χερσι θεϝοντος ναϝος ͱεχοντα,
φροντιν ονητοριδην, ͱος εκαινυτο φυλ' ανθρωπων
ναϝα κυβερνησαι, ͱοποτε σπερχοιατ' αϝελλαι.
ͱως ͱο μεν ενθα κατεσχετ', επειγομενος περ ͱοδοιο,
ͱοφρ' ͱεταρον θαπτοι και επι κτερεα κτερισειεν.
αλλ' ͱοτε δη και κεινος, ιων επι ϝοινοπα ποντον
εν ναϝσι γλαφυρησι, μαλειαϝων ορος αιπυ
ͱικετο θεϝων, τοτε δη στυγερην ͱοδον ευρυοπα δσευς

Γ

εφρασατο, λιγυων δ' ανεμων επ' αϝυτμεν' εχευεν,
κυϝματα τε τροφοεντα, πελωρια, ϝισϝ' ορεσσιν.
ενθα διατμηξας, τας μεν κρητῃ επελασσεν,
ͱῆχι κυδωνες εναιον, ιαρδανοϝ αμφι ρεϝεθρα.
εστι δε τις λισση τε και αιπυι' εις ͱαλα πετρη,
εσχατιῃ γορτυνος, εν ηεροϝειδει ποντῳ·
ͱαι μεν αρ' ενθ' ηλθον, σπουδῃ δ' ηλυξαν ολεθρον
ανδρες, αταρ ναϝας γε ποτι σπιλαδεσσιν εϝαγξαν
κυϝματ'· αταρ τας πεντε ναϝας κυϝανοπρωρειοϝς
αιγυπτῳ επελασσε φερων ανεμος τε και ͱυϝδωρ.
ͱως ͱο μεν ενθα πολυν βιϝοτον και χρυσον αγειρων
ηλατο γσυν ναϝεσιν επ' αλλοθροοϝς ανθρωποϝς.
τοφρα δε ταϝτ' αιγισθος εμησατο ϝοικοθι λυγρα,
κτηνας ατρεϝιδην· δεδμητο δε λαϝος ͱυπ' αϝτῳ.
ͱεπταϝετες δ' εϝανασσε πολυχρυσοϝο μυκηνης·
τῳ δε ͱοι ͱογδοατῳ κακον ηλυθε διϝος ορεστης
αψ απ' αθηναϝων, κατα δ' εκτανε πατροφονεϝα.
ητοι ͱο τον κτηνας δαινυ ταφον αργειϝοισιν·
αϝθημαρ δε ͱοι ηλθε βοην αγαθος μενελαϝος,
πολλα κτηματ' αγων, ͱοσα ͱοι ναϝες αχθος αϝειραν.
και συ, φιλος, μη δηθα δομων απο τηλ' αλαλησο,
κτηματα τε προλιπων, ανδρας τ' εν σοισι δομοισιν
ͱοϝτῳ ͱυπερφιαλοϝς· μη τοι κατα παντα φαγωντιν
κτηματα δασσαμενοι, συ δε τηϋσιην ͱοδον ελθῃς.
αλλ' ες μεν μενελαϝον εγω κελομαι και ανωγα
ελθεεν· κεινος γαρ νεϝον αλλοθεν ηληλουθεν
εκ των ανθρωπων, ͱοθεν ουχ ελποιτο γε θυϝμῳ
ελθεμεν, ͱοντινα πρωτον αποσφηλωντιν αϝελλαι
ες πελαγος μεγα τοιον· ͱοθεν τε περ ουδ' οιϝωνοι
αϝτοϝετες οιχνεοντιν, επει μεγα τε, δϝεινον τε.
αλλ' ιθι νῦν γσυν ναϝι τε σῃ και σοισ' ͱεταροισιν·
ει δ' εθελεις πεζος, παρα τοι διφρος τε και ͱιπποι,
παρ δε τοι ͱυιες εμοι, ͱοι τοι πομπηϝες εσονται
ες λακεδαιμονα διϝαν, ͱοθι χσανθος μενελαϝος.
λισσεσθαι δε μιν αϝτος, ͱινα νημερτες ενισπῃ·
πσευδος δ' ουκ ϝερεει· μαλα γαρ πεπνυμενος εστιν.
ͱως εφατ'· ηελιος δ' αρ' εδυ και επι κνεφας ηλθεν.
τοισι δε και μετεϝειπε θεα γλαϝκωπις αθηνη·
ω γερον, ητοι ταϝτα κατα μοιραν κατελεγσας·
αλλ' αγε, ταμνετε μεν γλωσσας, κεραϝεσθε δε ϝοινον,
ͱοφρα ποσειδαϝωνι και αλλοις' αθανατοισιν
σπεισαντες κοιτοϝο μεδωμεθα· τοϝο γαρ ͱωρη.
ηδη γαρ φαϝος οιχεθ' υπο δσοφον· ουδε ϝεϝοικεν
δηθα θεων εν δαιτι θαϝασσεμεν, αλλα νεεσθαι.
ῆ ρα διος θυγατηρ, τοι δ' εκλυϝον αυδησασας.
τοισι δε κηρυκες μεν ͱυδωρ επι χειρας εχευαν.

κοϝροι δε κρητηρας επεστεψαντο ποτοιο· Γ
νωμησαν δ' αρα παντεσιν επαρξαμενοι δεπαεσσιν·
γλωσσας δ' εν πυρι βαλλον, ανⱶισταμενοι δ' επελειβον.
αϝταρ επει σπεισαν τ', επιϝον θ', οσον ηθελε θυϝμος,
δη τοτ' αθηναιη και τηλεμαχος θεοϝειδης
αμφω ⱶιεσθην κοιλην επι ναϝα νεεσθαι.
νεστωρ δ' αϝ κατερυκε καθαπτομενος ϝεπεεσσιν·
δεεϝς τογ' αλεξησειε, και αθανατοι θεοι αλλοι,
ⱶως ⱶυμεες παρ' εμειο θοϝην επι ναϝα κιοιτε,
ⱶωστε τεο η παρα πανπαν αϝεσμονος, ηε πενιχροο,
ⱶω ουτε χλαιναι και ϝρηγεα πολλ' ενι ϝοικω,
ουτ' αϝτω μαλακως, ουτε χσεινοισιν, ενⱶευδεεν.
αϝταρ εμοι παρα μεν χλαιναι και ϝρηγεα καλα.
ου θην δη τοϝοδ' ανδρος ⱶοδυσσεϝος φιλος ⱶυιος
ναϝος εφ' ικριοφιν καταλεχσεται, ⱶοφρ' αν εγωγε
δϝαϝω· επειτα δε παιδες ενι μεγαροισι λιπωνται,
χσεινοϝς χσεινιδσεεν, ⱶοστις κ' εμα δωμαθ' ικηται.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε θεα γλαϝκωπις αθηνη·
ϝευ δη ταϝτα γ' εφησθα, γερον φιλε· σοι δε ϝεϝοικεν
τηλεμαχον πειθεσθαι, επει πολυ καλλιον ⱶοϝτω.
αλλ' ⱶοϝτος μεν νυν σοι ⱶαμ' ⱶεψεται, ⱶοφρα κεν ⱶευδη
σοισιν ενι μεγαροισιν· εγω δ' επι ναϝα μελαιναν
ειμ', ⱶινα θαρσυϝνω θ' εταροϝς, ϝεσπω τε ⱶεκαστα·
οιος γαρ μετα τοισι γεραϝτερος ευχομαι εεναι,
ⱶοι δ' αλλοι φιλοτητι νεϝωτεροι ανδρες ⱶεπονται
παντες ⱶομηλικιη μεγαθυϝμοιο τηλεμαχοιο.
ενθα κε λεχσαιμην κοιλη παρα ναϝι μελαινη
νυν· αταρ ηωθεν μετα καυκωνας μεγαθυϝμοϝς
ειμ', ενθα χρεϝος μοι οφελλεται, ουτι νεϝον γε,
ουδ' ολιγον· συ δε τοϝτον, επει τεϝον ⱶικετο δωμα,
πεμπσον γσυν διφρω τε και ⱶυιει· δος δε ⱶοι ⱶιπποϝς,
ⱶοι τοι ελαφροτατοι θεϝεεν, και καρτος αριστοι.
ⱶως αρα φωνησαντ' απεβη γλαϝκωπις αθηνη,
φηνη ϝειδομενη· θαμβος δ' ⱶελε παντας ϝιδοντας.
θαϝμαδσεν δ' ⱶο γεραϝος, ⱶοπως ϝιδεν οφθαλμοισιν·
τηλεμαχοο δ' ⱶελε χειρα, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
ω φιλος, ου σε ϝεϝολπα κακον και αναλκιν εσεσθαι,
ει δη τοι νεϝω ⱶωδε θεοι πομπεϝες ⱶεπονται.
ου μεν γαρ τις ⱶοδ' αλλος ολυμπια δωμαθ' εχοντων,
αλλα διος θυγατηρ αγελαϝη τριτογενεια,
ⱶη τοι και πατερ' εσθλον εν αργειϝοισιν ετιϝμα.
αλλα, ϝανασσ', ⱶιληθι, διδωθι δε μοι κλεϝος εσθλον,
αϝτω, και παιδεσσι, και αιδοιη παρακοιτι·
σοι δ' αϝ εγω ρεκσω βοϝν ηνιν, ευρυμετωπον,
αδμητην, ⱶην ουπω ⱶυπο δσυγον ηγαγεν ανηρ.
την τοι εγω ρεκσω, χρυσον κερασιν περιχευας.

hως εφατ' ευχομενος· τοϝο δ' εκλυϝε παλλας αθηνη.
τοισιν δ' hηγεμονευε γερηνιος hιπποτα νεστωρ, Γ
hυιεσι, και γαμβροισιν, hεϝα προς δῶματα καλα.
αλλ' hοτε δῶμαθ' ικοντο αγακλυτα τοϝο ϝανακτος,
hεξειης hεζοντο κατα κλισμοϝς τε θρονοϝς τε.
τοις δ' hο γερων ελθοντσιν ανα κρῆτηρ' εκερασσεν
ϝοινοϝο hηδυποτοϝο, τον hενδεκατῷ ενιαϝτῷ
ῷιξεν ταμιη, και απο κρῆδεμνον ελυϝσεν·
τοϝ hο γερων κρῆτηρ' εκερασσατο· πολλα δ' αθηνῇ
ευχετ' αποσπενδων, κοϝρῇ διος αιγιhοχοϝο.
αϝταρ επει σπεισαν τ', επιϝον θ', οσον ἤθελε θυϝμος,
hοι μεν κακκειοντες εβαν ϝοικονδε hεκαστος·
τον δ' αϝτοο κοιμῆσε γερηνιος hιπποτα νεστωρ
τηλεμαχον, φιλον hυιον hοδυσσεϝος θειοϝο,
τρῆτοισ' εν λεχεεσιν, hυπ' αιθουσῃ εριδουπῳ·
παρ δ' αρ' hευμελιην πεισιστρατον, ορχαμον ανδρων,
hος hοι ετ' ἠϊθεος παιδων ἦν εν μεγαροισιν.
αϝτος δ' αϝτε καθευδε μυχῷ δομοϝ hυψηλοϝο·
τῷ δ' hαλοχος δεσποινα λεχος πορσυϝνε και ευνην.
ἦμος δ' ἠριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ἠως,
ὤρνυτ' αρ' εξ ευνηφι γερηνιος hιπποτα νεστωρ·
εκ δ' ελθων κατ' αρ' hεζετ' επι ξεστοισι λιθοισιν,
hοι hοι εσαν προπαροιθε θυραϝων hυψηλαϝων,
λεϝκοι, αποστιλβοντες αλειφατος· hοισ' επι μεν πριν
νηλεϝς hιζεσκεν, θεοφιν μηστωρ hαταλαντος·
αλλ' hο μεν ηδη κηρι δαμεις αϝιδοσδ' εβεβηκειν·
νεστωρ δ' αϝ τοτ' εϝιζε γερηνιος, ουρος αχαιϝων,
σκηπτρον hεχων· περι δ' hυιες hαϝολϝεες ἠγερεθοντο,
εκ θαλαμων ελθοντες, hεχεφρων τε, στρατιος τε,
περσευς τ', αρῆτος τε, και αντιθεος θρασυμηδης·
τοισι δ' επειθ' εκτος πεισιστρατος ηλυθεν hηρως·
παρ δ' αρα τηλεμαχον θεοϝεικελον hεσσαν αγοντες.
τοισι δε μυϝθων ἦρχε γερηνιος hιπποτα νεστωρ·
καρπαλιμως μοι, τεκνα φιλα, κραϝῆνατε hελδωρ,
hοφρ' ητοι πρῶτιστα θεων hιλασσομ' αθηνην,
hη μοι εναργης ηλθε θεοϝ ες δαιτα θαλειαν.
αλλ' αγ', hο μεν πεδιονδ' επι βοϝν ιτω, hοφρα ταχιστα
ελθῃσιν, ελασῃ δε βοϝων επιβοϝκολος ανηρ.
hεις δ' επι τηλεμαχοο μεγαθυϝμοϝο ναϝα μελαιναν
παντας ιων hεταροϝς αγετω, λιπετω δε δυ' οιοϝς·
hεις δ' αϝ χρυσοχοϝον λαϝερκεα δευρο κελεσθω
ελθεμεν, hοφρα βοϝος χρυσον κερασιν περιχεϝῃ.
hοι δ' αλλοι μενετ' αϝτοϝ hαϝολϝεες· ϝειπατε δ' εισω
δμῳῇσιν κατα δῶματ' αγακλυτα δαιτα πενεσθαι,
hεδρας τε, ξυλα τ' αμφι, και αγλαϝον hοισεμεν hυϝδωρ.
hως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επόιπνυϝον· ηλθε μεν αρ βοϝς

εκ πεδιοϝ, ηλθον δε θοϝῆς παρα ναϝὸς ϝεïσϝης
τηλεμαχοϝ ͱεταροι μεγαλητορος· ηλθε δε χαλκεϝς,
ͱοπλ' εν χερσιν ͱεχων χαλκεϝια, πειρατα τεχνης,
ακμονα τε, σφυραν θ', εϋποιητον τε πυραγρην,
ͱοισιν τε χρυσον ϝεργαδσετο· ηλθε δ' αθηνη,
ͱιρων αντιαρντσα· γερων δ' ͱιππηλατα νεστωρ
χρυσον εδωχ'· ο δ' επειτα βοϝὸς κεράσιν περιχεϝεν
ασκησανς, ͱιν' αγαλμα θεα κεχαροιτο ϝιδοντσα.
βοϝν δ' αγετην κεραων στρατιος και διϝος ͱεχεφρων·
χερνιβα δε σφ' αρῆτος εν ανθεμοεντι λεβητι
ηλυθεν εκ θαλαμοιο φερων· ͱετερῇ δ' ͱεχε ϝολϝας
εν κανεῷ· πελεκυν δε μενεπτολεμος θρασυμηδης
ϝοκσυν ͱεχων εν χειρι παρͱισ τατο, βοϝν επικοπτσων.
περθσεϝς δ' ͱαιμνιον εσχε· γερων δ' ͱιππηλατα νεστωρ
χερνιβα τ' ολϝοχυτας τε κατῆρχετο· πολλα δ' αθηνῇ
ευχετ' απαρχομενος, κεφαλης τριχας εν πυρι βαλλων.
αϝταρ επει ρ' ευχσαντο, και ολϝοχυτας προβαλοντο,
αϝτικα νεστορος ͱυιος, ͱυπερθυϝμος θρασυμηδης,
ηλασεν ανχι στανς· πελεκυς δ' απεκοπτσε τενοντας
αϝχενιοϝς, λυϝσεν δε βοϝος μενος· ͱαι δ' ολολυγσαν
θυγατερες τε, νυοι τε, και αιδοιη παρακοιτις.
ͱοι μεν επειτ' ανͱελοντες απο χθονος ευρυοδειης
εσχον· αταρ σφαγσεν πεισιστρατος, ορχαμος ανδρων.
της δ' επει εκ μελαν ͱαιμ' ερυη, λιπε δ' οστεα θυϝμος,
αιπσ' αρα μιν διεχεϝσαν· ͱαφαρ δ' εκ μηρι' εταμνον
παντα κατα μοιραν, κατα τε κνισσῃ εκαλυπτσαν,
διπτυχα ποιησαντες, επ' αϝτων δ' ωμοθετησαν.
καϝε δ' επι σχιδσῃσ' ͱο γερων, επι δ' αιθοπα ϝοινον
λειβε· νεϝοι δε παρ' αϝτον ͱεχον πεμπωβολα χερσιν.
αϝταρ επει κατα μηρ' εκαϝη, και σπλανχν' επασαντο,
μιστυλλον τ' αρα τ' αλλα, και αμφ' οβελοισιν επῆραν,
ῶπτων δ', ακροποροϝς οβελοϝς εν χερσιν ͱεχοντες.
τοφρα δε τηλεμαχον λοϝεσεν καλη πολυκαστη,
νεστορος ͱοπλοτατη θυγατηρ νηλεϝιαδαϝο.
αϝταρ επει λοϝεσεν τε, και εχριϝσεν λιπ' ελαιῳ,
αμφι δε μιν φαϝρος καλον βαλεν ηδε χιτῶνα,
εκ ρ' ασαμινθοϝ εβη, δεμας αθανατοισιν ͱομοιος·
παρ δ' ͱογε νεστορ' ιων κατ' αρ' ͱεδσετο, ποιμενι λαϝων.
ͱοι δ' επει ῶπτῆσαν κρε' ͱυπερτερα, και ϝερυσαντο,
δαινῦνθ' εδσομενοι· επι δ' ανερες εσθλοι ορωντο,
ϝοινον ϝοινοχοϝεοντες ενι χρυσεοις δεπαεσσιν.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο,
τοισι δε μυϝθων ῆρχε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ·
παιδες εμοι, αγε, τηλεμαχῳ καλλιτριχας ͱιπποϝς
δσευγσαθ' υφ' αρματ' αγοντες, ͱινα πρησσῃσιν ͱοδοιο.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα του μαλα μεν κλυϝον ηδ' επιθοντο·

καρπαλιμως δ' εδσευγσαν ͱυφ' αρμασιν ωκυας ͱιπποϝς. Γ
εν δε γυνη ταμιη σῖτον και ϝοινον εθῆκεν·
αν δ' αρα τηλεμαχος περικαλλε' εβήσατο διφρον·
παρ δ' αρα νεστοριδης πεισιστρατος, ορχαμος ανδρων,
ες διφρον τ' ανεβαινε, και ͱηνι' ελαδσετο χερσιν·
μαστινγσεν δ' ελαεν, τω δ' ουκ αϝεκοντ' επετεσθην
ες πεδιον, λιπετην δε πυλοϝ αιπυ πτολιεθρον.
ͱοι δε πανͱημεριοι σειον δσυγον αμφις ͱεχοντες.
δυϝσατο τ' ἠελιος, σκιαοντο τε πανσται αγυιαι.
ες φηρας δ' εϝικοντο, διοκλεεος ποτι δῶμα,
ͱυιεος ορσιλοχοϝο, τον αλφειος τεκε παιδα.
ενθα δε νυκτ' αϝεσαν· ͱο δε τοις παρ χσεινι' εθηκεν.
ημος δ' ἠριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ἠως,
ͱιπποϝς τ' εδσευγνῦντ', ανα θ' αρματα ποικιλ' εβαινον.
ͱοι δ' ͱικσαν κοιλην λακεδαιμονα καιεταεντσαν· Δ
προς δ' αρα δῶματ' ελῶν μενελαϝοϝο κυϝδαλιμοϝο.
τον δ' ͱευρον δαινῦντα γαμον πολλοισιν ͱετῆσιν,
ͱυιεος ηδε θυγατρος αμυϝμονος, ͱῷ ενι ϝοικῳ.
την μεν αχιλλεϝος ϝρηγσηνορος ͱυιι' επεμπεν·
εν τροϝιῃ γαρ πρῶτον ͱυπεσχετο και κατενευσεν
δωσεμεναι· τοισιν δε θεοι γαμον εκσετελεϝον.
την αρ' ͱογ' εν θ' ͱιπποισι και ͱαρμασ' επεμπε νεεσθαι
μυρμιδονων προτι ϝαστυ περικλυτον, ͱοισ' εϝανασσεν.
ͱυιϊ δε σπαρτηθεν αλεκτορος ηγετο κοϝρην,
ͱος ͱοι τηλυγετος γενετο κρατερος μεγαπενθης,
εκ δουλης· ͱελενης δε θεοι γονον ουκ ετ' εφαινον.
τω δ' αϝτ' εν προθυροισι δομων αϝτω τε και ͱιππω,
τηλεμαχος θ' ἡρως και νεστορος αγλαϝος ͱυιος,
στησαν· ͱο δε προμολων ϝιδετο κρεϝων ͱετεωνεϝς,
οτρηρος θεραπων μενελαϝοϝο κυϝδαλιμοϝο·
βη δ' ιμεν αγγελεων δια δῶματα ποιμενι λαϝων·
αγχοϝο δ' ͱισταμενος ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
χσεινω δη τινε τωδε, διοτρεφες ω μενελαϝε,
ανδρε δυω, γενεῇ δε διος μεγαλοϝο ϝεϊκτον.
αλλα ϝεπ', ει σφοϝιν καταλυϝσομεν ωκυας ͱιπποϝς,
ἠ' αλλον πεμπωμεν ͱικανεμεν, ͱος κε φιλησῃ.
τον δε μεγ' οχθησανς προσεφη χσανθος μενελαϝος·
ου μεν νηπιος ἦσθα, βοηθοϝιδη ͱετεωνεϝ,
το πριν, αταρ μεν νῦν γε, παϊς ͱως, νηπια βαδσεις.
η μεν δη νοϝι, χσεινηϊα πολλα φαγοντε
αλλων ανθρωπων, δευρ' ͱικομεθ', αι κε ποθι δσευς
εκσοπισω περ παϝσῃ οιδσυος· αλλα λυϝ' ͱιπποϝς
χσεινων, ες δ' αϝτοϝς προτερω αγε θοινηθηναι.
ͱως φαθ'· ο δ' εκ μεγαροϝο διεσσυτ', εκεκλετο δ' αλλοϝς
οτρηροϝς θεραποντας ͱαμ' ͱεσπεσθαι ͱεϝ' αϝτῳ.
ͱοι δ' ͱιπποϝς μεν ελυϝσαν ͱυπο δσυγοϝ ͱιδρωοντας.

και τοFς μεν κατεδησαν εφ' ͱιππειῃσι καπῃσιν,
παρ δ' εβαλον δσειας, ανα δε κρῖ λεFκον εμιγναν·
ͱαρματα δ' εκλῖναν προς ενῶπια παμφανοωντα·
αFτοFς δ' εισῆγον θειον δομον· ͱοι δε Fιδοντες
θαFμαδσον κατα δῶμα διοτρεφεος βασιλεFος.
ͱωστε γαρ ἠελιοF αιγλη πελεν, ηε σεληνης,
δῶμα καθ' υπσερεφες μενελαFοFο κσFδαλιμοFο.
  αFταρ επει ταρπησαν ͱορωμενοι οφθαλμοισιν,
ες ρ' ασαμινθοFς βαντες ͱεϋχσεστας λοFεσαντο.
τοFς δ' επει ων δμωαι λοFεσαν και χριFσαν ελαιϝ,
αμφι δ' αρα χλαινας ϝολFας βαλον ηδε χιτωνας,
ες ρα θρονοFς ͱεδσοντο παρ' ατρεFιδην μενελαFον.
χερνιβα δ' αμφιπολος προχοFῳ επεχεFε φεροντσα
καλῃ, χρυσειῃ, ͱυπερ αργυρεοFο λεβητος,
νιπτσασθαι· παρα δε χσεστην ετανυσσε τραπεδσαν.
σῖτον δ' αιδοιη ταμιη παρεθῆκε φεροντσα,
ῆδατα πολλ' επιθεντσα, χαριδσομενη παρεοντων·
δαιτρος δε κρεαων πινακας παρεθῆκεν αFηρας
παντοιων· παρα δε σφ' ετιθει χρυσεια κυπελλα.
τω και δεχνυμενος προσεφη χσανθος μενελαFος·
  σῖτοF ͱαπτεσθον, και χαιρετον· αFταρ επειτα
δειπνοFο παFσαμενω ειρησομεθ', ͱοιτινες εστον.
  ͱως φατο· και σφιν νωτα βοFος παρα πιFον εθηκεν,
οπτ' εν χερσιν ͱελων, τα ρα ͱοι γερα παρθεσαν αFτῳ.
ͱοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αFταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο,
δη τοτε τηλεμαχος προσεφωνεε νεστορος ͱυιον,
αγχι σχων κεφαλην, ͱινα μη πευθοιαθ' οι αλλοι·
  φραδσεο, νεστοριδη, μαλ' εμῳ κεχαρισμενε θυFμῳ,
χαλκοFο τ' αστεροπην κατα δωματα Fηχηεντα,
χρυσοFο τ', ηλεκτροο τε, και αργυροF, ηδ' ελεφαντος·
δσηνος ποο τοιαFτα δομοισ' εν κτηματα κειται,
ͱοσα ταδ' ασπετα πολλα· σεβας μ' ͱεχει εισͱορωντα.
  τοο δ' αγορεFοντος γσυνͱετο χσανθος μενελαFος,
και σφεας φωνησαις Fεπεα πτεροεντα προσηFδα·
  τεκνα φιλ', ητοι δσηνι βροτων ουκ αν τις εριδσοι·
αθανατοι γαρ τοιγε δομοι και κτηματ' εαντιν.
ανδρων δ' η κεν τις μοι εрισσεται, ηε και ουκι,
κτημασιν· η γαρ πολλα παθων και πολλ' επαληθεις
ηγαγομην εν ναFσι, και ͱογδοατῳ Fετει ηλθον·
κυπρον, φοινικην τε, και αιγυπτιοFς επαληθεις,
αιθιοπας θ' ικομην, και σιδονιοFς, και ερεμβοFς,
και λιβυην, ͱινα Fαρνες ͱαφαρ κεραοι τελεθοντιν.
τρις γαρ τικτει μηλα τελεσφορον εις ενιαFτον.
ενθα μεν ουτε Fαναξ επιδεFης, ουτε τι ποιμην,
τυροFο και κρεαων, ουδε γλυκεροFο γαλακτος·

αλλ' αιϝει παρͱεχουσιν επηϝετανον γαλα θῆσθαι.
ͱεϝος εγω περι κεινα πολυν βιϝοτον συναγειρων
ἤλαομην, τεϝος μοι ͱαδελφεϝον αλλος επεφνεν,
λαθρῇ, αοιϝιστις, δολῳ ολομενης ͱαλοχοϝο.
ͱως ουτοι χαιρων τοισδε κτεατεσσι ϝανασσω.
και πατερων ταδε μελλετ' ακοϝεμεν, ͱοιτινες ͱυμιν
εντιν· επει μαλα πολλ' επαθον, και απώλεσα ϝοικον,
ͱευ μαλα ναιεταοντα, κεχανδοτα πολλα και εσθλα.
ͱων οφελον τριτατην περ ͱεχων εν δῶμασι μοιραν
ναιεμεν, ͱοι δ' ανδρες σαοι εσμεναι, ͱοι τοτ' ολοντο.
αλλ' εμπης παντας μεν οδυϝρομενος και αχεϝων,
πολλακις εν μεγαροισι καθημενος ͱημετεροισιν,
αλλοτε μεν τε γοῷ φρενα τερπομαι, αλλοτε δ' αϝτε
παϝομαι· αιψηρος δε κορος κρυεροϝο γοοϝο.
των παντων ου τοσσον οδυϝρομαι, αχνυμενος περ,
ͱως ͱενος, ͱοστε μοι ͱυπνον απεχθαιρει και εδῶδην
μναϝομενῷ· επει ουτις αχαιϝων τοσσ' εμογησεν,
ͱοσσ' ͱοδυσευς εμογησε και ͱηρατο· τῷ δ' αρ' εμελλεν
αϝτῷ κηδε' εσεσθαι, εμοι δ' αχος αιϝεν αλαστον
κεινοϝ, ͱοπως δη δηρον αποιχεται· ουδε τι ϝιδμεν,
ζωϝει ͱογ', η τεθνῆκεν· οδυϝρονται νυ ποϝ αϝτον
λαϝερτης θ' ο γερων και ͱεχεφρων πηνελοπεια,
τηλεμαχος θ', ον ελειπε νεϝον γεγαῶτ' ενι ϝοικῷ.
ͱως φατο· τῷ δ' αρα πατρος ͱυφ' ιμερον ῶρσε γοοϝο·
δακρυ δ' απο βλεφαρων χαμαδις βαλε, πατρος ακοϝσας,
χλαιναν πορφυρεην αντ' οφθαλμοιϊν ανασχων
αμφοτερῇσιν χερσ'· ενοησε δε μιν μενελαϝος·
μερμηριξε δ' επειτα κατα φρενα και κατα θυϝμον,
ηε μιν αϝτον πατρος εϝᾶσειε μνῆσθηναι,
η πρῶτ' εξερεοιτο, ͱεκαστα τε πειρῆσαιτο.
ͱεϝος ͱο ταυθ' ορμαινε κατα φρενα και κατα θυϝμον,
εκ δ' ͱελενη θαλαμοϝο θυϝωδεος ͱυψοροφοϝο
ηλυθεν, αρτεμιδι χρυσηλακατῷ ϝεϝικυια·
τῇ δ' αρ' ͱαμ' αδρηστη κλισιην ͱεϋτυκτον εθῆκεν·
αλκιππη δε ταπητ' εφερεν μαλακοϝ εριοϝο·
φυϝλω δ' αργυρεον ταλαρον φερε, τον ͱοι εδῶκεν
αλκανδρη, πολυβοϝο δαμαρ, ͱος εναι' ενι θηβῇς
αιγυπτιῇσ', ͱοθι πλειστα δομοισ' εν κτηματα κειται·
ͱος μενελαϝῷ εδῶκε δυ' αργυρεας ασαμινθοϝς,
δοιοϝς δε τριποδας, δεκα δε χρυσοϝο ταλαντα.
χωρις δ' αϝθ' ελενῇ ͱαλοχος πορε καλλιμα δῶρα,
χρυσεην τ' ηλακατην, ταλαρον θ' υποκυκλον οπασσεν,
αργυρεον, χρυσῷ δ' επι χειλε' εκεκραϝαντο.
τον ρα ͱοι αμφιπολος φυϝλω παρεθῆκε φερουσα,
νηματος ασκητοϝο βεβυσμενον· αϝταρ επ' αϝτῷ
ηλακατη τετανυστο, ϝιοδνεφες ειρος ͱεχουσα.

ͱεδσετο δ' εν κλισμῷ, ͱυπο δε θρανυς ποσιν ἦεν·
αϝτικα δ' ͱῆγε ϝεπεσσι ποσιν ερεεινεν ͱεκαστα·
ϝιδμεν δη, μενελαϝε διοτρεφες, ͱοιτινες ͱοιδε
ανδρων ευχεταονται ͱικανεμεν ͱαμετερον δῶ;
πσευδσομαι, ἠ ͱετυμον ϝερεω; κελεται δε με θυϝμος. 140
ου γαρ πω̃ τινα φημι ϝεϝοικοτα ͱω̃δε ϝιδεσθαι
ουτ' ανδρ', ουτε γυναικα, (σεβας μ' εχει εισͱοραοντσαν,)
ͱως ͱοδ' ͱοδυσσεϝος μεγαλητορος ͱυιϊ ϝεϝοικεν
τηλεμαχω̃, τον ελειπε νεϝον γεγαω̃τ' ενι ϝοικω̃. 144
τον δ' απαμειβομενος προσεφη χσανθος μενελαϝος· 147
ͱοϝτω̃ νῦν και εγω νοεω, γυναι, ͱως συ ϝεϊσκεις·
κεινοϝο γαρ τοιοιδε ποδες, τοιαιδε τε χειρες,
οφθαλμων τε βολαι, κεφαλη τ', εφυπερθε τε χαιται. 150
και νῦν ητοι εγω μεμνημενος αμφ' ͱοδυσσεϝι
μυϝθεομην ͱοσα κεινος οϊδσυϝσας εμογησεν
αμφ' εμοι, αϝταρ ͱο πικρα ͱυπ' οφρυσι δακρυϝ ελειβεν,
χλαιναν πορφυρεην αντ' οφθαλμοιϊν ανασχων.
τον δ' αϝ νεστοριδης πεισιστρατος αντιον ηϋϝδα· 155
ατρεϝιδη μενελαϝε διοτρεφες, ορχαμε λαϝων,
κεινοϝο μεντοι ͱοδ' ͱυιος ͱετητυμον, ͱως αγορεϝεις·
αλλα σαοφρων εστι, νεμεσσαεται δ' ενι θυϝμω̃,
ͱω̃δ' ελθων το πρω̃τον, ϝεπεσβολιας αναφαινεν
αντα σεθεν, τοϝο νωϊ, θεοϝ ͱως, τερπομεθ' αυϝδῃ̃. 160
αϝταρ εμε προεϝῆκε γερηνιος ͱιπποτα νεστωρ,
τω̃ ͱαμα πομπον ͱεπεσθαι· εϝελδετο γαρ σε ϝιδεσθαι,
ͱοφρα ͱοι η τι ϝεπος ͱυποθησεαι, ηε τι ϝεργον·
πολλα γαρ αλγε' ͱεχει πατερος παϊς οιχομενοϝο. 164
τον δ' απαμειβομενος προσεφη χσανθος μενελαϝος· 169
ω ποποι! η μαλα δη φιλοϝ ανερος ͱυιος εμον δω̃
ͱικεϑ', ος ͱεινεκ' εμεϝο πολεας εμογησεν αϝεθλοϝς· 170
και μιν εφην ελθοντα φιλησεμεν εχσοχον αλλων. 171
αλλα τα μεν ποϝ εμελλεν αγασσεσθαι θεος αϝτος, 181
ͱος κεινον δυστηνον ανοστιμον οιον εθῆκεν.
ͱως φατο· τοισι δε πασιν ͱυφ' ιμερον ω̃ρσε γοοϝο.
κλαϝε μεν αργειϝη ͱελενη διος εκγεγαυια,
κλαϝε δε τηλεμαχος τε και ατρεϝιδης μενελαϝος· 185
ουδ' αρα νεστορος ͱυιος αδακρυϝτω ͱεχεν οσσε·
μνῆσατο γαρ κατα θυϝμον αμυϝμονος αντιλοχοϝο,
τον ρ' ηοος εκτεινε φαϝεινης αγλαϝος ͱυιος·
τοϝ ͱογ' επιμνησθεις ϝεπεα πτεροεντ' αγορεϝεν·
ατρεϝιδη, περι μεν σε βροτων πεπνυμενον ειναι, 190
νεστωρ φᾶσχ' ο γερων, ͱοτ' επιμνησαιμεθα σεϝο· 191
και νῦν, ει τι ποϝ εστι, πιθοιο μοι· ου γαρ εγωγε 193
τερπομ' οδυϝρομενος μεταδορπιος· αλλα και ηως
εσσεται ηριγενεια· νεμεσσαομαι γε μεν ουδεν 195
κλαϝεμεν, ͱος κε θανῃσι βροτων και ποτμον επισπῃ.

τοϝτο νυ και γεραs οιον οιζυροισι βροτοισιν,
κῆρασθαι τε κομην, βαλεειν τ' απο δακρυ παρειων.
και γαρ εμος τεθνηκεν ͱαδελφεος, ου τι κακιστος
αργειϝων· μελλεις δε συ ϝιδμεναι· ου γαρ εγωγε
ηντησ', ουδ' εϝιδον· περι δ' αλλων φαντι γενεσθαι
αντιλοχον, περι μεν θεϝεεν ταχυν, ηδε μαχητην.
  τον δ' απαμειβομενος προσεφη χσανθος μενελαϝος·
ω φιλ', επει τοσα ϝεσπες, ͱοσ' αν πεπνυμενος ανηρ
ϝειποι και ρεχσειε, και ͱος προγενεστερος ειη·
ͱημεες δη κλαϝθμον μεν εάσομεν, ͱος πριν ετυχθη·
δορποιο δ' εκσαϝτις μνησωμεθα, χερσι δ' εφ' υϝδωρ
χεϝσαντων· μῦθοι δε και ηοαθεν περ εσονται
τηλεμαχῳ και εμοι, διαϝεσπεμεν αλληλοισιν.
  ͱως εφατ'· ασφαλιϝων δ' αρ' ͱυδωρ επι χειρας εχεϝεν,
οτρηρος θεραπων μενελαϝοιο κυϝδαλιμοιο.
ͱοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
  ενθ' αϝτ' αλλ' ενοησ' ͱελενη διος εκγεγαυια·
αϝτικ' αρ' εις ϝοινον βαλε φαρμακον, ενθεν επιϝνον,
νηπενθες τ', αχολον τε, κακων επιληθον ͱαπαντων·
ͱος το καταβροχσειεν, επην κρητηρι μιγειη,
ουκ αν εφημεριος γε βαλοι κατα δακρυ παρειαων,
ουδ' ει ͱοι κατατεθναιη μητηρ τε πατηρ τε,
ουδ' ει ͱοι προπαροιθεν ͱαδελφεϝον, η φιλον ͱυιον,
χαλκῷ δαϝιοοιεν, ͱο δ' οφθαλμοισ' ͱοραοιτο.
τοια διος θυγατηρ ͱεχε φαρμακα μητιοεντα,
εσθλα, τα ͱοι πολυδαμνα πορεν θῶνος παρακοιτις,
αιγυπτιη· τῇ πλειστα φερει δσαϝδωρος αροϝρα
φαρμακα, πολλα μεν εσθλα μεμιγμενα, πολλα δε λυγρα,
ϝιϝητρος δε ͱεκαστος επισταμενος περι παντων.
αϝταρ επει ρ' ενεηκ', εκελεϝσε τε ϝοινοχοϝησαι,
εκσαϝτις μυϝθοισιν αμειβομενη προσεϝεσπεν·
  ατρεϝιδη μενελαϝε διοτρεφες, ηδε και ͱοιδε
ανδρων εσθλων παιδες,—αταρ θεος αλλοτ' επ' αλλῳ
δσεϝς αγαθον τε κακον τε διδοϝ· δυναται γαρ ͱαπαντα·—
ητοι νῦν δαινυσθε καθημενοι εν μεγαροισιν,
και μυϝθοις τερπεσθε· ϝεϝοικοτα γαρ καταλεγσω.
παντα μεν ουκ αν εγω μυϝθησομαι ουδ' ονομηνω,
ͱοσσοι ͱοδυσσεϝος ταλασιφρονος εντιν αϝεθλοι·
αλλ' ͱοιον τοδ' ερεκσε και ετλη καρτερος ανηρ
δημῳ ενι τροϝων, ͱοθ' επασχετε πηματ' αχαιϝοι·
αϝτον μιν πληγῃσιν αϝεικελιῃσι δαμασσαυς,
σπειρα κακ' αμφ' ωμοισι βαλων, ϝοικεϝι ϝεϝοικως,
ανδρων δυσμενεων κατεδυ πολιν ευρυαγυιαν.
αλλῳ δ' αϝτον φωτι καταρυπτων ϝεϊσκεν
δεκτῃ, ͱος ουδεν τοιος εην επι ναϝσιν αχαιϝων·
τῳ ϝικελος κατεδυ τροϝων πολιν· ͱοι δ' αβακησαν

παντες· εγω δε μιν οιη ανεγνωFον τοιον εοντα,
και μιν ανηρωτων· ͱο δε κερδοσυνῃ αλεFεινεν.
αλλ' ͱοτε δη μιν εγων ελοFον και χριFον ελαιῳ,
αμφι δε Fεσματ' εFεσσα, και ωμοσα καρτερον ͱορκον,
μη μεν πριν ͱοδυσεFα μετα τροFεσ' αναφηναι,
πριν γε τον ες ναFας τε θοFας κλισιας τ' αφικεσθαι·
και τοτε δη μοι παντα νοον κατελεγσεν αχαιFων.
πολλοFς δε τροFων κτηνανς τανα ηκει χαλκῳ,
ηλθε μετ' αργειFοFς· κατα δε φρονιν ηγαγε πολλην.
ενθ' αλλαι τροFιδες λιγ' εκωκυFον· αFταρ εμον κεαρ
χαιρ', επει ηδη μοι κραδιη τετραπτο νεεσθαι
απς Fοικονδ'· αFατην δε μετεστενον, ͱην αφροδιτη
δωχ', οτε μ' ηγαγε κεισε φιλης απο πατριδος αιης,
παιδα τ' εμην νοσφισσαμενη, θαλαμον τε, ποσιν τε,
ου τεο δεFομενον, ουτ' αρ φρενας, ουτε τι Fειδος.
την δ' απαμειβομενος προσεφη χσανθος μενελαFος·
ναι δη ταFτα γε παντα, γυναι, κατα μοιραν εFεσπες.
ηδη μεν πολλων εδαην βουλην τε νοον τε
ανδρων ͱηρωFων, πολλην δ' επεληλυθα γαιαν·
αλλ' ουπω τοιοFτον εγω Fιδον οφθαλμοισιν,
Fοιον ͱοδυσσεFος ταλασιφρονος εσκε φιλον κεαρ.
τον δ' αF τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυFδα·
ατρεFιδη μενελαFε διοτρεφες, ορχαμε λαFων,
αλγιον· ου γαρ ͱοι τι ταγ' ηρκεσε λυγρον ολεθρον,
ουδ' ει ͱοι κραδιη γε σιδηρεη ενδοθεν ηεν.
αλλ' αγετ', εις ευνην τρεπεθ' ημεας, ͱοφρα κεν ηδη
ͱυπνῳ ͱυπο γλυκερῳ τερπωμεθα κοιμηθεντες.
ͱως εφατ'· αργειFη δ' ͱελενη δμωῃσ' εκελεFσεν
δεμνι' ͱυπ' αιθουσῃ θεμεναι, και Fρηγεα καλα
πορφυρε' ενβαλεεεν, στορεσαι τ' εφυπερθε ταπητας,
χλαινας τ' ενθεμεναι FολFας καθυπερθε Fεσασθαι.
ͱαι δ' ισαν εκ μεγαροFο, δαFος μετα χερσιν ͱεχουσαι·
δεμνια δε στορεσαν· εκ δε χσεινοFς αγε κηρυκς.
ͱοι μεν αρ' εν προδομῳ δομοF αFτοθ' εκοιμησαντο
τηλεμαχος θ' ηρως και νεστορος αγλαFος ͱυιος·
ατρεFιδης δε καθευδε μυχῳ δομοF ͱυψηλοFο,
παρ δ' ͱελενη τανυπεπλος ελεχσατο διFα γυναικων.
ημος δ' ηριγενει' εφανη Fροδοδακτυλος ηως,
ωρνυτ' αρ' εκς ευνηφι βοην αγαθος μενελαFος,
Fεσματα Fεσσαμενος· περι δε χσιφος ͱοχσυ θετ' ωμῳ·
ποδσι δ' ͱυπο λιπαροισιν εδησατο καλα πεδιλFα·
βη δ' ιμεν εκ θαλαμοFο θεῳ εναλινκιος αντην,
τηλεμαχῳ δε παρͱιζε, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
τιπτε δε σε χρεFω δευρ' ηγαγε, τηλεμαχ' ͱηρως,
ες λακεδαιμονα διFαν, επ' ευρεα νωτα θαλασσης;
δημιον, η' ιδιον; τοδε μοι νημερτες ενισπε.

τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
ατρεϝιδη μενελαϝε διοτρεφες, ορχαμε λαϝων,
ηλυθον, ει τινα μοι κληηδονα πατρος ενισποις.
εσθιεται μοι ϝοικος, ολωλε δε πιϝονα ϝεργα·
δυσμενεων δ' ανδρων πλεεος δομος, ͱοι τε μοι αιϝει
μηλ' ͱαδινα σφαδσοντι, και ϝελλιποδας ϝελικας βοϝς,
μητρος εμης μνηστηρες ͱυπερβιον ͱυβριν ͱεχοντες.
τοονεκα νυν τεϝα γουϝαθ' ικανομαι, αι κ' εθελησθα
κεινοϝο λυγρον ολεθρον ενισπεμεν, ει πο͂ϝ οπωπας
οφθαλμοισι τεϝοισιν, η αλλοϝο μυϝθον ακοϝσας
πλαδσομενοο· περι γαρ μιν οϊδσυϝρον τεκε μητηρ.
μηδε τι μ' αιδομενος μειλισσεο, μηδ' ελεαιρων,
αλλ' ͱευ μοι καταλεγσον, ͱοπως ηντησας οπωπης.
λισσομαι, ει ποτε τοι τι πατηρ εμος εσθλος ͱοδυσσεϝς
η ϝεπος, ηε τι ϝεργον, ͱυποσταυς εκσετελεσσεν
δημω ενι τροϝων, ͱοθ' επασχετε πηματ' αχαιϝοι·
των νυν μοι μνησαι, και μοι νημερτες ενισπε.
τον δε μεγ' οχθησαυς προσεφη χσανθος μενελαϝος·
ω ποποι! η μαλα δη κρατεροφρονος ανδρος εν ευνη
ηθελον ευνηθηναι, αναλκιδες αϝτοι εοντες.
ͱως δ' ͱοποτ' εν χσυλοχω ελαφος κρατεροϝο λεϝοντος
νεβροϝς κοιμησαυτσα νεϝηγενεας γαλαθηνοϝς,
κνημοϝς εκσερεητι και αγκεα ποιηεντα
βοσκομενη, ͱο δ' επειτα ͱεϝην εισηλυθεν ευνην,
αμφοτεροισι δε τοισιν αϝεικεα ποτμον εφηκεν·
ͱως ͱοδυσεϝς κεινοισιν αϝεικεα ποτμον εφησει.
αι γαρ, δσεϝ τε πατερ, και αθηναιη, και απολλον!
τοιος εων, ͱοιος ποθ' ευκτιμενη ενι λεσβω
εκς εριδος φιλομηλεϝιδη επαλαισεν αναστανς,
κατ δ' εβαλε κρατερως, κεχαροντο δε παντες αχαιϝοι,
τοιος εων μνηστηρσιν ͱομιλϝησειεν ͱοδυσσεϝς·
παντες κ' ωκυμοροι τε γενοιατο πικρογαμοι τε.
ταϝτα δ', ͱα μ' ειρωτας και λισσεαι, ουκ αν εγωγε
αλλα παρεκς ϝεσποιμι παρακλιδον, ουδ' απατησω·
αλλα τα μεν μοι εϝεσπε γερων ͱαλιος νημερτης,
των ουδεν τοι εγω κρυπτσω ϝεπος, ουδ' επικεϝθσω.
αιγυπτω μ' ετι δευρο θεοι μεμαϝωτα νεεσθαι
εσχον, επει ου σφιν ερεκσα τεληεντσας ͱεκατομβας·
ͱοι δ' αιϝει βουλοντο θεοι μεμνησθαι εφετμεων.
νησος επειτα τις εστι πολυκλυστω ενι ποντω,
αιγυπτοο προπαροιθε,—φαρον δε ͱε κικλησκοντιν,—
τοσσον ανευθ', ͱοσσον τε πανͱημεριη γλαφυρη ναϝς
ηνυσεν, ͱη λιγυς ουρος επιπνεϝησιν οπισθεν.
εν δε λιμην ͱευϝορμος, ͱοθεν τ' απο ναϝας ϝεισϝας
ες ποντον βαλλοντιν, αφυσσαμενοι μελαν ͱυϝδωρ.
ενθα με ϝεικοσιν ͱηματ' εχον θεοι, ουδε ποτ' ουροι

πνϝeοντες φαινονθ' αλιαϝεϝες, ϝοι ϱα τε νεϝων
πομπεϝες γιγνονται επ' ευϱυα νωτα θαλασσης.
και νυ κεν ηϊϝα παντα κατεφθιτο, και μενε' ανδρων,
ει μη τις με θεων ολοφυϝϱατο, και μ' εσαωσεν,
πρωτεϝος ἴφθῖμοο θυγατηϱ, ϝαλιοϝο γεροντος,
ϝειδοθεη· τῆ γαρ ρα μαλιστα γε θυϝμον ορῖνα·
ϝη μ' οιῳ ϝερροντι συνήντετο, νοσφιν ϝεταιρων.
αιϝει γαρ περι νησον αλωμενοι ϝιχθυαεσκον
γναμπτοισ' ανκιστροισιν· ετειρε δε γαστερα λειμος.
ϝη δ' εμεϝ ανχι σταντσα ϝεπος φατ', εφωνησεν τε·
νηπιος εσσ', ω χσεινε, λιϝην τοσον, ηε χαλιφρων,
ηε ϝεκων μεθιϝεις, και τερπεαι αλγεα πασχων,
ϝως δη δηθ' ενι νησῳ ερυκεαι, ουδε τι τεκμωρ
ϝευρεμεναι δυνασαι, μινυθει δε τοι ητοϱ ϝεταιρων.
ϝως εφατ'· αϝταϱ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
εκ μεν τοι ϝερεω, ϝητις συ περ εσσι θεαϝων,
ϝως εγω ουτι ϝεκων κατερυκομαι, αλλα νυ μελλω
αθανατοϝς αλιτεσθαι, ϝοι ουρανον ευρυν ϝεχοντιν.
αλλα συ περ μοι ϝεσπε, θεοι δε τε παντα ϝισαντιν,
ϝοστις μ' αθανατων πεδαει και εδησε κελευθοο·
νοστον θ', ως επι ποντον ελευθσομαι ϝιχθυοεντα.
ϝως εφαμην· ϝη δ' αϝτικ' αμειβετο διϝα θεαϝων·
τοιγαϱ εγω τοι, χσεινε, μαλ' ατρεκεως καταλεγσω·
πωλεεται τις δευϱο γεϱων ϝαλιος νημεϱτης,
αθανατος πϱωτεϝς αιγυπτιος, ϝοστε θαλασσης
παντσης βενθεα ϝοιδε, ποσειδαϝωνος ϝυποδμως·
τονδε τ' εμον φαντιν πατερ' εσμεναι, ηδε τεκεσθαι.
τονγ' ει πως συ δυναιο λοχησαμενος λελαβεσθαι,
ϝως κεν τοι ϝεσπητιν ϝοδον και μετρα κελευθοο,
νοστον θ', ως επι ποντον ελευθσεαι ϝιχθυοεντα.
και δε κε τοι ϝεσπητι, διοτρεφες, αι κ' εθελῆσθα,
ϝο τι τοι εν μεγαροισι κακον τ' αγαθον τε τετυχται,
οιχομενοϝο σεθεν δολιχην ϝοδον αργαλεην τε.
ϝως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
αϝτη νῦν φραδσεο συ λοχον θειοϝο γεροντος,
μη πως με προϝιδων, ηε προδαενς, αλεϝηται·
αργαλεος γαρ τ' εστι θεος βροτῳ ανδρι δαμῆναι.
ϝως εφαμην· ϝη δ' αϝτικ' αμειβετο διϝα θεαϝων·
τοιγαϱ εγω τοι, χσεινε, μαλ' ατρεκεως καταλεγσω·
ημος δ' ῆελιος μεσον ουρανον αμφιβεβηκει,
τημος αρ' εκς ϝαλος ειτι γεϱων ϝαλιος νημερτης,
πνοϝῆ ϝυπο δσεφυροϝο, μελαινῆ φρῖκι καλυφθεις,
εκ δ' ελθων κοιμαται ϝυπο σπεϝεσι γλαφυροισιν.
αμφι δε μιν φωκαι, νεποδες καλης ϝαλοσυδνης,
ϝαθροϝαι ϝευδοντιν, πολιης ϝαλος εκσαναδυντσαι,
πικρον αποπνεϝοντσαι ϝαλος πολυβενθεος οδμην.

ενθα σ' εγων αγαγοντσα, ͱαμ' ηοι φαινομενηφιν,
ευνασω ͱεχσειης· συ δ' ͱευ κρινασθαι ͱεταιροϝς
τρεας, ͱοι τοι παρα ναϝσιν ͱευσελμοισιν αριστοι.
παντα δε τοι ϝερεω ϝολοφωια τοϝο γεροντος.
φωκας μεν τοι πρωτον αριθμησει, και επειτιν·
αϝταρ επην παντσας πεμπασσεται, ηδε ϝιδηται,
λεχσεται εν μεσσησι, νομεϝς ͱως πωυσι μηλων.
τον μεν επην δη πρωτα κατευνηθεντα ϝιδησθε,
και τοτ' επειθ' υμιν μελετω καρτος τε βιη τε,
αϝθι δ' ͱεχεεν μεμαϝωτα και εσσυμενον περ αλυκσαι.
παντα δε γιγνομενος πειρησεται, ͱοσ' επι γαιαν
ͱερπετα γιγνονται, και ͱυδωρ, και θεσπιδαϝες πυρ·
ͱυμεες δ' αστεμφεως ͱεχεμεν, μαλλον τε πιεδσεεν.
αλλ' ͱοτε κεν δη σ' αϝτος ανειρηται ϝεπεεσιν,
τοιος εων, ͱοιον κε κατευνηθεντα ϝιδησθε,
και τοτε δη σχεσθαι τε βιης, λυϝσαι τε γεροντα,
ͱηρως· ειρεσθαι δε, θεων ͱοστις σε χαλεπτει,
νοστον θ', ως επι ποντον ελευθσεαι ͱιχθυοεντα.
  ͱως ϝεσποντσ', ͱυπο ποντον εδυϝσατο κυϝμαινοντα.
αϝταρ εγων επι ναϝας, ͱοθ' ͱεστασαν εν πσαμαθοισιν,
ηια· πολλα δε μοι κραδιη πορφυϝρε κιοντι.
αϝταρ επει ρ' επι ναϝα κατηλυθον ηδε θαλασσαν,
δορπον θ' οπλισαμεσθ', επι τ' ηλυθεν ανβροσιη νυκς·
δη τοτ' εκοιμηθημεν επι ϝρηγμινι θαλασσης.
ημος δ' ηριγενει εφανη ϝροδοδακτυλος ηως,
και τοτε δη παρα θινα θαλασσης ευρυποροϝο
ηια, πολλα θεοϝς γουϝοομενος· αϝταρ ͱεταιροϝς
τρεας αγον, ͱοισι μαλιστ' επεποιθεα παντσαν επ' ιθυν.
τοφρα δ' αρ' ͱηγ' ͱυποδυντσα θαλασσης ευρυα κολπον
τεσσαρα φωκαϝων εκ ποντοϝο δερματ' ενενκεν·
παντα δ' εσαν νεϝοδαρτα· δολον δ' επεμηδετο πατρι.
ευνας δ' εν πσαμαθοισι διαγλαπτσαντσ' ͱαλιησιν
ͱηστο μενοντσ'· ͱημεες δε μαλα σχεδον ηλθομεν αϝτης·
ͱεχσειης δ' ευνησ', εβαλεν δ' επι δερμα ͱεκαστῳ.
κειθι δη αινοτατος λοχος επλετ'· ετειρε γαρ αινως
φωκαϝων ͱαλιοτρεφεων ολοϝωτατος οδμη·
τις γαρ αν ειν ͱαλιῳ παρα κητεϊ κοιμηθειη;
  παντσαν δ' ηοιην μενομεν τετληοτι θυϝμῳ·
φωκαι δ' εκς ͱαλος ηλθον ͱαϝολϝεες· ͱαι μεν επειτα
ͱεχσης ηυναδσοντο παρα ϝρηγμινι θαλασσης.
ενδιιος δ' ͱο γερον ηλθ' εκς ͱαλος, ͱευρε δε φωκας
δσατρεφεας· παντσας δ' αρ' επῳχετ', ελεγτο δ' αριθμον·
εν δ' ͱημεας πρωτοϝς λεγε κητεσιν, ουδε τι θυϝμῳ
ωιϝσθη δολον εεναι· επειτα δ' ελεχτο και αϝτος.
ͱημεες δε ϝιϝαχοντες επεσσυμεθ'· αμφι δε χειρας
βαλλομεν· ουδ' ͱο γερων δολιης επεληθετο τεχνης·

αλλ' ητοι πρωτιστα λεϝων γενετ' ηϋγενειος, Δ
αϝταρ επειτα δρακων, και παρδαλις, ηδε μεγας συς·
ͱημεες δ' αστεμφεως ͱεχομεν τετληοτι θυϝμω·
αλλ' ͱοτε δη ρ' ανιϝαδσ' ͱο γερων, ϝολοφωϊα ϝειδως,
και τοτε δη με ϝεπεσσιν ανειρομενος προσεϝεσπεν·
τις νυ τοι, ατρεϝος ͱυιε, θεων γσυνφρασσατο βουλας,
ͱοφρα μ' ͱελοις αϝεκοντα λοχησαμενος; τεο σε χρη;
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
ϝοιδσθα, γερον· τι με ταϝτα παρατροπεων ερεινεις;
ͱως δη δηθ' ενι νησω ερυκομαι, ουδε τι τεκμαρ
ͱευρεμεναι δυναμαι, μινυθει δε μοι ενδοθεν ητορ.
αλλα συ περ μοι ϝεσπε, θεοι δε τε παντα ϝισαντιν,
ͱοστις μ' αθανατων πεδαει και εδησε κελευθου·
νοστον θ', ως επι ποντον ελευσομαι ͱιχθυοεντα.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' αϝτις αμειβομενος προσεϝεσπεν·
αλλα μαλ' ωφελλες διϊ τ' αλλοισιν τε θεοισιν
ρεκσανς ͱιερα καλ' αναβαινεμεν, ͱοφρα ταχιστα
σην ες πατριδ' ͱικοιο, πλεϝων επι ϝοινοπα ποντον.
ου γαρ τοι πριν μοιρα φιλοϝς τε ϝιδεεν, και ͱικεσθαι
ϝοικον ͱεϋκτιμενον και σην ες πατριδα γαιαν,
πριν γ' ͱοτ' αν αιγυπτοιο διϊπετεος ποταμοιο
αϝτις ͱυδωρ ελθῃς, ρεκσῃς θ' ιερας ͱεκατονβας
αθανατοισι θεοισι, τοι ουρανον ευρυν ͱεχοντιν·
και τοτε τοι δωσοντιν ͱοδον θεοι, ͱην συ μενοινᾳς.
ͱως εφατ'· αϝταρ εμοιγε κατεκλασθη φιλον ητορ,
ͱοονεκα μ' αϝτις ανωγεν επ' ηεροϝειδεα ποντον
αιγυπτονδ' ιμεναι, δολιχην ͱοδον αργαλεην τε.
αλλα και ͱως μιν ϝεπεσσιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
ταϝτα μεν ͱοϝτω δη τελεω, γερον, ͱως συ κελεϝεις.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, και ατρεκεως καταλεγσον,
ει παντες γσυν ναϝσιν απημονες ηλθον αχαιϝοι,
ͱοϝς νεστωρ και εγω λιπομεν τροϝιηθεν ιοντες,
ηε τις ωλετ' ολεθρω αδεϝκει ͱεϝης επι ναϝος,
ηε φιλων εν χερσιν, επει πολεμον τολυπεϝσεν;
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' αϝτις αμειβομενος προσεϝεσπεν·
ατρεϝιδη, τι με ταϝτα διειρεαι; ουδε τι σε χρη
ϝιδμεναι, ουδε δαηναι εμον νοον· ουδε σε φημι
δην ακλαϝστον εσεσθαι, επην ͱευ παντα πυθηαι·
πολλοι μεν γαρ τωνδ' εδαμεν, πολλοι δ' ελιποντο·
αρχοι δ' αϝ δυο μουνοι αχαιϝων χαλκοχιτωνων
εν νοστω απολοντο· μαχῃ δε τε και συ παρησθα·
ͱευς δ' ετι που δσαϝος κατερυκεται ευρυϊ ποντω.
αιϝανς μεν μετα ναϝσ' εδαμη δολιχηρετμοισιν·
γυρϝῃσιν μιν πρωτα ποσειδαϝων επελασσεν
πετρῃσιν μεγαλῃσι, και εκσεσαωσε θαλασσης.
και νυ κεν εκφυγε κηρα, και εχθομενος περ αθηνῃ,

ει μη ͱυπερφιαλον ϝεπος εκβαλε, και μεγ' αϝασθη·
φη ρ' αϝεκητι θεων φυγεειν μεγα λαιτμα θαλασσης·
τοο δε ποσειδαϝων μεγαλ' εκλυϝεν αυϝδησαντος·
αϝτικ' επειτα τριαιναν ͱελων χερσι στιβαρῇσιν
ηλασε γυρϝαιην πετρην, απο δ' εσχισεν αϝτην·
και το μεν αϝτοθ' εμῆνε, το δε τρυφος εκπεσε ποντῳ,
τῳ ρ' αιϝαις το πρῶτον εφεδσομενος μεγ' αϝασθη·
τον δ' εφορεε κατα ποντον απειρονα κυϝμαινοντα.
ͱως ͱο μεν ενθ' απολῶλεν, επει πιϝεν ͱαλμυρον ͱυϝδωρ.
σος δε ποϝ εκφυγε κηρας ͱαδελφεϝος, ηδ' ͱυπαλυξεν,
εν ναϝσι γλαφυρῇσ'· εσαῶσε δε ποτνια ͱηρη.
αλλ' ͱοτε δη ταχ' εμελλε μαλειαϝων ορος αιπυ
ͱικεσθαι, τοτε δη μιν αναρπαξασα θυϝελλα
ποντον επ' ιχθυοεντ' εφερεν, μεγαλα στεναχοντα,
αγροϝ επ' εσχατιην, ͱοθι δῶματ' εναιε θυϝεστης
το πριν, αταρ τοτ' εναιε θυϝεστιαδης αιγισθος.
αλλ' ͱοτε δη και κειθεν εφαινετο νοστος απημων,
αψ δε θεοι ουρον στρεψσαν, και ϝοικαδ' ͱικοντο·
ητοι ͱο μεν χαιρων επεβησατο πατριδος αιης,
και κυνε ͱαπτομενος ͱην πατριδα· πολλα δ' απ' αϝτοο
δακρυϝα θερμα χεϝοντ', επει ασπασιως ϝιδε γαιαν.
τον δ' αρ' απο σκοπιης ϝειδε σκοπος, ͱον ρα καθεσσεν
αιγισθος δολομητις αγων· ͱυπο δ' εσχετο μισθον,
χρυσοϝο δοια ταλαντ'· εφυλασσε δ' ͱογ' εις ενιαϝτον,
μη ͱε λαθοι παριων, μνῆσαιτο δε θοϝριδος αλκης.
βη δ' ιμεν αγγελεων προς δῶματα ποιμενι λαϝων.
αϝτικα δ' αιγισθος δολιην εφρασσατο τεχνην·
κρῖναμενος κατα δημον ϝεϊκοσι φῶτας αριστοϝς,
ͱεσσε λοχον, ͱετερωθι δ' ανωγεν δαιτα πενεσθαι.
αϝταρ ͱο βη καλεων αγαμεμνονα, ποιμενα λαϝων,
ͱιπποισιν και ͱοχεσσιν, αϝεικεα μερμηριδσων.
τον δ' ουκ ϝειδοτ' ολεθρον ανῆγαγε, και κατεπεφνεν
δειπνισσανς, ͱως τις τε κατεκτανε βοϝν επι φατνῃ.
ͱως εφατ'· αϝταρ εμοιγε κατεκλασθη φιλον ητορ·
κλαϝον δ' εν πσαμαθοισι καθημενος· ουδε νυ μοι κεαρ
ηθελ' ετι δσαϝεεν, και ͱορᾶν φαϝος ῆελιοϝο.
αϝταρ επει κλαϝων τε κυλινδομενος τ' εκορεσθην,
δη τοτε με προσεϝεσπε γερων ͱαλιος νημερτης·
μηκετι, ατρεϝος ͱυιε, πολυν χρονον ασκελες ͱοϝτῳ
κλαϝ', επει ουκ ανυσιν τινα δηομεν· αλλα ταχιστα
πειρα', ͱοπως κεν δη σην πατριδα γαιαν ͱικηαι.
η γαρ μιν δσαϝον γε κιχησεαι, η κεν ορεστης
κτεινεν ͱυποφθαμενος· συ δε κεν ταφοϝ αντιβολησαις.
ͱως εφατ'· αϝταρ εμοι κραδιη και θυϝμος αγηνωρ
αϝτις ενι στηθεσσι, και αχνυμενῳ περ, ιανθη·
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσηϝδων·

τοϝτοϝς μεν δη ϝοιδα· συ δε τριτον ανδρ' ονομαδσε, Δ
ͱοστις ετι δσαϝος κατερυκεται ευρυϊ ποντῷ.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' αϝτις αμειβομενος προσεϝεσπεν·
ͱυιος λαϝερταϝ, ιθακῆ ενι ϝοικια ναιων·
τον ϝιδον εν νησῷ θαλερον κατα δακρυ χεϝοντα,
νυμφης εν μεγαροισι καλυπσοος, ͱη μιν αναγκῆ
ͱισχει· ͱο δ' ου δυναται ͱην πατριδα γαιαν ͱικεσθαι·
ου γαρ ͱοι παρα ναϝες επῆρετμοι, και ͱεταιροι,
ͱοι κεν μιν πεμποιεν επ' ευρυα νωτα θαλασσης.
σοι δ' ου θεσφατον εστι, διοτρεφες ω μενελαϝε,
αργει εν ͱιπποβοτῷ θανεεεν και ποτμον εφεσπεεν·
αλλα σ' ες ηλυσιον πεδιον και πειρατα γαιης
αθανατοι πεμπσοντιν, ͱοθι χσανθος ραδαμανθυς·
τῇ περ ρεϝιστη βιϝοτη πελει ανθρωποισιν·
ου νιφετος, ουτ' αρ χειμων πολυς, ουτε ποτ' ομβρος,
αλλ' αιϝει δσεφυροϝο λιγυπνεϝοντος αͱητας
ωκεανος ανͱιͱητιν, αναπσυϝχεεν ανθρωποϝς.
ͱως ϝεσπων, ͱυπο ποντον εδυϝσατο κυϝμαινοντα.
αϝταρ εγων επι ναϝας ͱαμ' αντιθεοισ' ͱεταροισιν
ηϊα· πολλα δε μοι κραδιη πορφυϝρε κιοντι.
αϝταρ επει ρ' επι ναϝα κατηλθομεν ηδε θαλασσαν,
δορπον θ' οπλισαμεσθ', επι τ' ηλυθεν ανβροσιη νυκς,
δη τοτ' εκοιμῆθημεν επι ϝρῆγμῖνι θαλασσης.
ημος δ' ῆριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ῆως,
ναϝας μεν πανπρῶτ' εϝερυσσαμεν εις ͱαλα διϝαν,
εν δ' ͱιστοϝς τιθεμεσθα και ͱιστια ναϝσι ϝεϊσϝῆς·
εν δε και αϝτοι βαντες επι κλεϝιεσι καθιδσον·
ͱεχσης δ' ͱεδσομενοι πολιην ͱαλ' ετυπτον ερετμοις.
απς δ' εις αιγυπτοϝο διϊπετεος ποταμοϝο
στησα ναϝας, και ερεχσα τελῆεντσας ͱεκατονβας.
αϝταρ επει κατεπαϝσα θεων χολον αιϝεν εοντων,
χεϝσ' αγαμεμνονι τυμβον, ͱιν' ασβεστον κλεος ειη.
ταϝτα τελεϝτῆσανς νεομην· εδοσαν δε μοι ουρον
αθανατοι, τοι μ' ῶκα φιλην ες πατριδ' επεμπσαν.
αλλ' αγε νῦν, επιμῆνον ενι μεγαροισιν εμοισιν,
ͱοφρα κεν ͱενδεκατη τε δυωδεκατη τε γενηται·
και τοτε σ' ͱευ πεμπσω, δῶσω δε τοι αγλαϝα δῶρα,
τρεας ͱιπποϝς και διφρον ͱεϋχσυϝον· αϝταρ επειτα
δῶσω καλον αλεισον, ͱινα σπενδῆσθα θεοισιν
αθανατοισ', εμεθεν μεμνῆμενος ͱηματα παντα.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ῆυϝδα·
ατρεϝιδη, μη δη με πολυν χρονον ενθαδ' ερυκε.
και γαρ κ' εις ενιαϝτον εγω παρα σοι γ' ανͱεχοιμην
ͱημενος, ουδε με ϝοικοϝ ͱελοι ποθος, ουδε τοκεϝων·
αινως γαρ μυϝθοισι ϝεπεσσι τε σοισιν ακοϝων
τερπομαι· αλλ' ηδη μοι ανιϝαδσοντιν ͱεταιροι.

δῶρον δ', hο τι κε μοι δοιης, κειμηλιον εστω·
hιπποϝς δ' εις ιθακην ουκ αγσομαι, αλλα σοι αϝτῷ Δ
ενθαδε λειπσω αγαλμα· συ γαρ πεδιοϝο ϝανασσεις
ευρυος, hῷ ενι μεν λωτος πολυς, εν δε κυπειρον,
πυϝροι τε, δσειαι τε, και ευρυφυϝες κρῖ λεϝκον.
εν δ' ιθακῃ ουτ' αρ δρομοι ευρυες, ουτε τι λειμων·
αιγιβοτος, και μαλλον επηρατος hιπποβοτοϝο.
ου γαρ τις νησων hιππηλατος, ουδ' hεϋλειμων,
hαιθ' αλι κεκλιαται· ιθακη δε τε και περι παντσεων.
hως φατο· μειδησεν δε βοην αγαθος μενελαϝος,
χειρι τε μιν κατερεκσε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
hαιματος εσσ' αγαθοϝο, φιλον τεκος, hοι' αγορεϝεις.
τοιγαρ εγω τοι ταϝτα μεταστησω· δυναμαι γαρ.
δωρων δ', hοσ' εν εμῷ ϝοικῷ κειμηλια κειται,
δωσω, hο καλλιστον και τιϝμηεστατον εστιν.
δωσω τοι κρητηρα τετυχμενον· αργυρεος δε
εστιν hαπανς, χρυσῷ δ' επι χειλεα κεκραϝανται·
ϝεργον δ' hηφαιστοϝ· επορεν δε hε φαιδιμος hηρως,
σιδονιων βασιλεϝς, hοθ' εϝος δομος αμφεκαλυπτσεν
κεισε με νοστησαντα· τεϝιν δ' εθελω τοδ' οπασσαι.
hως hοι μεν τοιαϝτα προς αλληλοϝς αγορεϝον.
μνηστηρες δε παροιθεν hοδυσσεϝος μεγαροϝο
δισκοισιν τερποντο και αιγανεησιν hιϝεντες
εν τυχτῷ δαπεδῷ, hοθι περ παρος hυβριν hεχεσκον.
αντινοος δε καθηστο και ευρυμαχος θεοϝειδης,
αρχοι μνηστηρων, αρετῃ δ' εσαν εκσhοχ' αριστοι·
τοις δ' hυϊος φρονιοϝο νοημων ενγυθεν ελθων,
αντινοον μυϝθοισιν ανειρομενος προσεϝεσπεν·
αντινο', η ρα τι ϝιδμεν ενι φρεσιν, ηε και ουκι,
hοποτε τηλεμαχος νεετ' εκ πυλοϝ αμαθοεντος;
ναϝα μοι οιχετ' αγων· χρεϝω δ' εμε γιγνεται αϝτης,
ηλιδ' ες ευρυχορον διαβημεναι, ενθα μοι hιπποι
δωδεκα θηλυιαι, hυπο δ' hημιονοι ταλαϝεργοι
αδμητες· των κεν τιν' ελασσαμενος δαμασαιμην.
hως εφαθ'· οι δ' ανα θυϝμον εθαμβεον· ου γαρ εφαντο
ες πυλον οιχεσθαι νηλεϝιον, αλλα ποϝ αϝτοο
αγρων, η μηλοισι παρεσμεναι, ηε συβωτῃ.
τον δ' αϝτ' αντινοος προσεφη hεϋπειθεος hυιος·
νημερτες μοι ενισπε, ποτ' ῳχετο, και τινες αϝτῷ
κοϝροι hεποντ' ιθακης εκσhαιρετοι, ἠ' hεϝοι αϝτοο
θητες τε δμωες τε; δυναιτο κε και το τελεσσαι;
και μοι τοϝτ' αγορεϝσον hετητυμον, hοφρ' hεϋ ϝειδω,
ἠ σε βιῃ αϝεκοντος απηϝραε ναϝα μελαιναν,
ηε hεκων hοι εδωκας, επει προσπτυχσατο μυϝθῳ;
τον δ' hυϊος φρονιοϝο νοημων αντιον ηυϝδα·
αϝτος hεκων hοι εδωκα· τι κεν ρεκσειε και αλλος,

ͱοποτ' ανηρ τοιοFτος ͱεχων μελεδηματα θυFμῷ,
αιτιδσῃ; χαλεπον κεν αῆνασθαι δοσιν ειη.
κοFροι δ', ͱοι κατα δημον αριστεFουσι μεθ' υμεας,
ͱοι ͱοι ͱεποντ'· εν δ' αρχον εγω βαινοντ' ενοησα
μεντορα, ηε θεον, τῷ δ' αFτῷ παντ' εFεFοικεεν.
αλλα το θαFμαδσω· Fιδον ενθαδε μεντορα διFον
χθιδσον ͱυπῆοιον: τοτε δ' ενβη ναFι πυλονδε.
ͱως αρα φωνησαις απεβη προς δωματα πατρος.
τοισιν δ' αμφοτεροισιν αγασσατο θυFμος αγηνωρ.
μνῆστηρες δ' ͱαμυδις καθισαν, παFσαντο τ' αFεθλευον.
τοισιν δ' αντινοος μετεφη ͱεϋπειθεος ͱυιος·
ω ποποι! η μεγα Fεργον ͱυπερφιαλως ετελεσθη,
τηλεμαχῷ ͱοδος ͱηδ'· εφαμεν δε ͱοι ου τελεεσθαι.
εκ τοσων δ' αͱεκητι νεFος παῖς οιχεται αFτως,
ναFα Fερυσσαμενος, κρῖναις τ' ανα δημον αριστεFς.
αρχσει και προτερῷ κακον εσμεναι· αλλα ͱοι αFτῷ
δσεFς ολεσειε βιην, πριν ͱημῖν πημα φυτεFσαι.
αλλ' αγε μοι δοτε ναFα θοFην και Fεικοσ' ͱεταιροFς,
ͱοφρα μιν αF ανιοντα λοχῆσομαι, ηδε φυλαχσω,
εν πορθμῷ ιθακης τε σαμοFο τε παιπαλοεσσης·
ͱως αν επισμυγερως ναFτιλληθ' εινεκα πατρος.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επῆνεον, ηδ' εκελεFον·
αFτικ' επειτ' ανσταντες εβαν δομον εις ͱοδυσεFος.
ουδ' αρα πηνελοπεια πολυν χρονον ῆεν απυθτος
μυFθων, ͱοFς μνῆστηρες ενι φρεσι βυσσοδομεFον·
κηρυκς γαρ ͱοι εFεσπε μεδων, ͱος επευθετο βουλας,
αFλης εκτος εων· ͱοι δ' ενδοθι μητιν ͱυφαινον.
βη δ' ιμεν αγγελεων δια δωματα πηνελοπειῃ·
τον δε κατ' ουδοFο βαντα προσηϋFδαε πηνελοπεια·
κηρυκς, τιπτε δε σε προͱεσαν μνῆστηρες αγαFοι;
η Fεσπεεν δμωῆσιν ͱοδυσσεFος θειοFο
Fεργων παFσασθαι, σφισι δ' αFτοις δαιτα πενεσθαι;
μη μνῆστεFσαντες, μηδ' αλλοθ' ομιλFησαντες,
ͱυστατα και πυματα νῦν ενθαδε δειπνησαιτε!
ͱοι θαμ' αγειρομενοι βιFοτον κατακειρετε πολλον,
κτησιν τηλεμαχοFο δαFιφρονος· ουδε τι πατρων
ͱυμετερων το προσθεν ακοFετε, παιδες εοντες,
ͱοιος ͱοδυσσεFς εσκε μεθ' υμετεροισι τοκεFσιν,
ουτε τινα ρεχσαις εχσαισιον, ουτε τι Fεσπων.
την δ' αFτε προσεFεσπε μεδων, πεπνυμενα Fειδως·
αι γαρ δη, βασιλεια, τοδε πλειστον κακον ειη·
αλλα πολυ μειδσον τε και αργαλεωτερον αλλο
μνῆστηρες φραδσονται, ͱο μη τελεσειε κρονιFων·
τηλεμαχον μεμαFαντι κατακταμεν ͱοξεϊ χαλκῷ,
Fοικαδε νισσομενον· ͱο δ' εβη μετα πατρος ακοFην
ες πυλον αγαθεην, ηδ' ες λακεδαιμονα διFαν.

ͱως φατο· της δ' αϝτοο λυτο γουϝατα και φιλον ητορ· Δ
δην δε μιν αφασιη ϝεπεων λαβε· τω δε ͱοι οσσε
δακρυϝοφιν πλησθην, θαλερη δε ͱοι εσχετο φωνη.
οψε δε δη μιν ϝεπεεσσιν αμειβομενη προσεϝεσπεν·
κηρυκς, τιπτε δε μοι παϊς οιχεται; ουκε τι μιν χρη
ναϝων ωκυπορων επιβαινεμεν, ͱαιθ' αλος ͱιπποι
ανδρεσι γιγνονται, περαοντι δε πολυν εφ' υγρην.
η' ͱινα μηδ' ονομ' αϝτοϝ εν ανθρωποισι λιπηται;
την δ' ημειβετ' επειτα μεδων, πεπνυμενα ϝειδως·
ουκ ϝοιδ', ει τις μιν θεος ορορεν, ηε και αϝτοο
θυϝμος εφορμηθη ιμεν ες πυλον, ͱοφρα πυθηται
πατρος ͱεϝοϝ η νοστον, η' ͱοντινα ποτμον εφεσπεν.
ͱως αρα φωνησαις απεβη κατα δωμ' ͱοδυσεϝος.
την δ' αχος αμφεχυθη θυϝμοφθορον, ουδ' αρ' ετ' ετλη
διφρω εφεδσεσθαι, πολλεων κατα ϝοικον εοντων·
αλλ' αρ' επ' ουδοϝ ειͱιδσε πολυκμητοο θαλαμοϝο,
οικτρ' ολοφυϝρομενη· περι δε δμωαι μινυριδσον
τησ' ͱαδινον γοαοντσα μετηυϝδαε πηνελοπεια·
κλυτε, φιλαι, περι γαρ μοι ολυμπιοι αλγε' εδωκαν
εκ παντσεων, ͱοσαι μοι ͱομεο τραφεν ηδ' εγενοντο·
ͱη πριν μεν ποσιν εσθλον απωλεσα θυϝμολεϝοντα,
παντοιησ' αρετησι κεκασμενον εν δαναοισιν,
εσθλον, τοο κλεος ευρυ καθ' ελλαδα και μεσον αργος.
νυν δ' αϝ παιδ' αγαπητον ανηρειπτσαντο θυϝελλαι
ακλεε' εκ μεγαρων, ουδ' ͱορμηθεντος ακοϝσα.
σχετλιαι, ουδ' ͱυμεες περ ενι φρεσ' εθεσθε ͱεκαστη
εκ λεχεων μ' ανεγηραι, επισταμεναι σαφα θυϝμω,
ͱοποτ' εκεινος εβη κοιλην επι ναϝα μελαιναν.
ει γαρ εγω ποθομην ταϝτην ͱοδον ͱορμαινοντα,
τω κε μαλ' η κεν εμηνε, και εσσυμενος περ ͱοδοϝο,
η κε με τεθνηκυιαν ενι μεγαροισιν ελειπεν.
αλλα τις οτρηρος δολιον καλεσειε γεροντα,
δμω' εμον, ͱον μοι εδωκε πατηρ ετι δευρο κιοντση,
και μοι κηπον ͱεχει πολυδενδρεον·—ͱοφρα ταχιστα
λαϝερτη ταδε παντα παρͱεδσομενος καταλεγση,
ει δη ποο τινα κεινος ενι φρεσι μητιν ͱυφηναις,
εκσελθων λαϝοισιν οδυϝρεται, ͱοι μεμαϝαντιν
ͱον και ͱοδυσσεϝος φθισαι γονον αντιθεοϝο.
την δ' αϝτε προσεϝεσπε φιλη τροφος ευρυκλεια·
νυμφα φιλη, συ μεν αρ με κατακτανε νηλεϊ χαλκω,
η' εϝα' εν μεγαρω· μυϝθον δε τοι ουκ επικεϝθσω·
ϝοιδε' εγω ταδε παντ'· επορον δε ͱοι, ͱοσ' εκελεϝσεν,
σιτον και μεθυ ͱηδυ· εμεο δ' ͱελετο μεγαν ͱορκον,
μη πριν σοι ϝερεειν, πριν δωδεκατην γε γενεσθαι,
η σ' αϝτην ποθεσαι, και αφορμηθεντος ακοϝσαι·
ͱως αν μη κλαϝοντσα κατα χροα καλον ιαπτης.

αλλ' ͱυϝδρῆναμενη, καθαρα χροϊ ϝεσμαθ' ελουσα,
εις ͱυπεροϝι' αναβαντσα, συν αμφιπολοισι γυναικσιν, Δ
ευχε' αθηναιῇ, κοϝρῃ διος αιγιͱοχοϝο·
ͱη γαρ κεν μιν επειτα και εκ θανατοϝο σαώσει.
μηδε γεροντα κακῶ κεκακῶμενον· ου γαρ οϊϝω
πανχυ θεοις μακαρεσι γονην αρκεισιαδαϝο
εχθεσθ'· αλλ' ετι ποο τις επεσσεται, ͱος κεν ͱεχητιν
δῶματα θ' ͱυπσερεφεα και αποπροθι πιϝονας αγροϝς.
ͱως φατο· της δ' ευνῆσε γοον, σχεθε δ' οσσε γοοϝο.
ͱη δ' ͱυϝδρῆναμενη, καθαρα χροϊ ϝεσμαθ' ελουσα,
εις ͱυπεροϝι' ανεβαινε συν αμφιπολοισι γυναικσιν·
εν δ' εθετ' ολϝοχυτας κανεῷ, ῆρᾶτο δ' αθηνῇ·
κλῦθι μεϝ, αιγιͱοχοϝο διος τεκος, ατρυτωνη,
ει ποτε τοι πολυμητις ενι μεγαροισιν ͱοδυσσεϝς
η βοϝος, η' οϝιος κατα πιϝονα μηρι' εκῆεν,
των νῦν μοι μνῆσαι, και μοι φιλον ͱυια σαῶσον·
μνῆστηρας δ' απαλαλκε κακως ͱυπερῆνορεοντας.
ͱως ϝεσποντσ' ολολυγσε· θεα δε ͱοι εκλυϝεν αρης.
μνῆστηρες δ' ͱομαδησαν ανα μεγαρα σκιοεντα·
ͱῷδε δε τις ϝεσπεσκε νεϝων ͱυπερῆνορεοντων·
η μαλα δη γαμον αμμι πολυμνῆστη βασιλεια
αρτυϝει· ουδε τι ϝοιδεν, ͱο ͱοι φονος ͱυιϊ τετυχται.
ͱως αρα τις ϝεσπεσκε· τα δ' ουκ ϝισαν, ͱως ετετυχτο.
τοισιν δ' αντινοος αγορεϝσατο και μετεϝεσπεν·
δαιμονιοι, μυϝθοϝς μεν ͱυπερφιαλοϝς αλεϝεσθε
παντας ͱομως, μη πως τις επανγῆλητι και εισῷ.
αλλ' αγε, σιγῇ τοιον αναστσαντες τελεωμεν
μυϝθον, ͱος δη παντσιν ενι φρεσιν εϝαδεν ͱημῖν.
ͱως ϝεσπων, εκρῖνατο ϝεικοσι φῶτας αριστοϝς·
βαν δ' ιμεναι επι ναϝα θοϝην και θῖνα θαλασσης.
ναϝα μεν αρ πανπρῶτον ͱαλος βενθοσδ' εϝερυσσαν·
εν δ' ͱιστον τ' ετιθεντο και ͱιστια ναϝι μελαινῇ·
ῆρτυϝναντο δ' ερετμα τροποισ' εν δερματινοισιν,
παντα κατα μοιραν· ανα θ' ιστια λεϝκ' επετασσαν.
τευχεα δε σφιν ενενκαν ͱυπερθυϝμοι θεραποντες·
ͱυπσοϝο δ' εν νοτιῷ την γ' ͱορμισαν· εν δ' εβαν αϝτοι·
ενθα δε δορπον ͱελοντ', εμενον δ' επι ϝεσπερον ελθεεν.
ͱη δ' ͱυπεροϝι' αναβαντσα περιφρων πηνελοπεια
κειτ' αρ' ασῖτος, απαστος εδητυος ηδε ποτητος,
ͱορμαινοντσ', ει ͱοι θανατον φυγοι ͱυιος αμυϝμων,
η' ͱογ' ͱυπο μνῆστηρσιν ͱυπερφιαλοισι δαμειη.
ͱοσα δε μερμηρικσε λεϝων ανδρων εν ομιλϝῷ
δϝειδσαυς, ͱοποτε μιν δολιον περι κυκλον αγωντιν·
τοσα μιν ͱορμαινουντσαν επηλυθεν ͱηδυμος ͱυπνος·
ͱευδε δ' ανακλινθεντσ'· ελυθεν δε ͱοι ͱαπτσεα παντα.
ενθ' αϝτ' αλλ' ενοησε θεα γλαϝκῶπις αθηνη·

ͱειδωλον ποιησε, δεμας δ' εFεῖκτο γυναικι, Δ
ῗφθῖμῃ, κοFρῃ μεγαλητορος Fικαριοͱο·
την ͱεϋμηλος οπυιε, φερῆσ' ενι Fοικια ναιων.
πεμπε δε μιν προς δωμαθ' οδυσσεFος θεϊοFο,
ει πως πηνελοπειαν οδυFρομενην, γοαουσαν,
παFσειε κλαFθμοFο, γοοFο τε δακρυFοεντος.
ες θαλαμον δ' εισηλθε παρα κληFιδος ͱιμαντα,
στη δ' αρ' ͱυπερ κεφαλης, και μιν προς μυFθον εFεσπεν·
ͱευδεις, πηνελοπεια, φιλον τετιFῆμενη ητορ;
ου μεν σ' ουδ' εFαουτι θεοι ρεFα δσαFοντες
κλαFεμεν, ουδ' ακαχησθαι· επει ρ' ετι νοστιμος εστιν
σος παϊς· ου μεν γαρ τι θεοισ' αλιτημενος εστιν.
την δ' ῆμειβετ' επειτα περιφρων πηνελοπεια,
ͱηδυ μαλα κνωσσοντσ' εν ονειρειῃσι πυλῃσιν·
τιπτε, κασιγνῆτη, δευρ' ηλυθες; ουτι παρος γε
πωλε', επει μαλα πολλον αποπροθι δῶματα ναιεις·
και με κελεαι παFσασθαι οϊδσυος, ηδ' οδυναFων·
πολλεων, ͱαι μ' ερεθοντι κατα φρενα και κατα θυFμον·
ͱη πριν μεν ποσιν εσθλον απῶλεσα θυFμολεFοντα,
παντοιῃσ' αρετῃσι κεκασμενον εν δαναοισιν,
εσθλον, τοο κλεος ευρυ καθ' ελλαδα και μεσον αργος.
νῦν δ' αF παις αγαπῆτος εβη κοιλης επι ναFος,
νηπιος, ουτε πονων ͱεϋ Fειδως, ουτ' αγοραFων.
τοο δη εγω και μαλλον οδυFρομαι, ηπερ εκεινοο·
τοο δ' αμφι τρομεω και δεδδια, μη τι παθητιν,
η' ͱογε των ενι δημῳ, ͱιν' οιχεται, η' ενι ποντῳ·
δυσμενεες γαρ πολλοι επ' αFτῳ μηχαναονται,
ͱιͱεμενοι κτῆναι, πριν πατριδα γαιαν ͱικεσθαι.
την δ' απαμειβομενον προσεφη Fειδωλον αμαFρον·
θαρσεε, μηδε τι πανχυ μετα φρεσι δεδδιθι λιFην·
τοιη γαρ ͱοι πομπος ͱαμ' ερχεται, ͱην τε και αλλοι
ανερες ῆρῆσαντο παρͱεσταμεναι,—δυναται γαρ,—
παλλας αθηναιη· σε δ' οδυFρομενην ελεαιρει·
ͱη νῦν με προεͱῆκε τεFιν ταδε μυFθησασθαι.
την δ' αFτε προσεFεσπε περιφρων πηνελοπεια·
ει μεν δη θεος εσσι, θεαFο και εκλυFες αυFδης,
ει δ' αγε μοι και κεινον οϊδσυFρον καταλεγσον,
ει ποF ετι δσαFει, και ͱορᾳ φαFος ῆελιοFο,
η' ηδη τεθνῆκε, και ειν αFιδαFο δομοισιν.
την δ' απαμειβομενον προσεφη Fειδωλον αμαFρον·
ου μεν τοι κεινον γε διηνεκεως αγορεFσω,
δσαFει ͱογ', η τεθνῆκε· κακον δ' ανεμωλια βαδσειν.
ͱως Fεσπον, σταθμοFο παρα κληFιδ' ελιFασθη
ες πνοFας ανεμων· ͱη δ' εκς ͱυπνοF ανορουσεν
κοFρη Fικαριοͱο· φιλον δε ͱοι ητορ ιανθη.
μνῆστηρες δ' αναβαντες επεπλεFον ͱυFγρα κελευθα,

τηλεμαχῳ φονον αιπυν ενι φρεσιν ͱορμαινοντες. Δ
εστι δε τις νησος μεσσῃ ͱαλι πετρηεντα,
μεσσηγυς ιθακης τε σαμοϝο τε παιπαλοεντος,
αστερις, ου μεγαλη· λιμενες δ' ενι ναϝλοχοι αυτῃ
αμφιδυμοι· τῃ τονγ' εμενον λοχαοντες αχαιϝοι.
ͱοι δε θεοι θαϝακονδε καθιδσανον· εν δ' αρα τοισι
δσευς ͱυψιβρεμετης, ͱοϝο τε κρατος εστι μεγιστον. Ε
τοισι δ' αθηναιη λεγε κηδεα πολλ' ͱοδυσεϝος,
μνησαμενη· μελε γαρ ͱοι εων εν δωμασι νυμφης·
δσευ πατερ, ηδ' αλλοι μακαρες θεοι αιϝεν εοντες,
μη τις ετι προφρων, αγανος τε, και ηπιος εστω
σκηπτοͱοχος βασιλευς, μηδε φρεσιν αισιμα ϝειδως,
αλλ' αιϝει χαλεπος τ' ειη, και αισυλα ρεδσοι·
ͱως ουτις μεμνηται ͱοδυσσεϝος θειοϝο
λαϝων, ͱοισ' εϝανασσε, πατηρ δ' ͱως ηπιος ηεν.
αλλ' ͱο μεν εν νησῳ κειται κρατερ' αλγεα πασχων,
νυμφης εν μεγαροισι καλυψοος, ͱη μιν αναγκῃ
ͱισχει· ͱο δ' ου δυναται ͱην πατριδα γαιαν ͱικεσθαι·
ου γαρ ͱοι παρα ναϝες επηρετμοι, και ͱεταιροι,
ͱοι κεν μιν πεμποιεν επ' ευρεα νωτα θαλασσης.
νυν αϝ παιδ' αγαπητον αποκτηναι μεμαϝαντιν,
ϝοικαδε νισσομενον· ͱο δ' εβη μετα πατρος ακοϝην,
ες πυλον αγαθεην, ηδ' ες λακεδαιμονα διϝαν.
την δ' απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα δσευς·
τεκνον εμον, ποιον σε ϝεπος φυγεν ͱερκος οδοντων;
ου γαρ δη τοϝτον μεν εβουλευσας νοον αυτη,
ͱως ητοι κεινους ͱοδυσευς αποτιϝσεται ελθων;
τηλεμαχον δε συ πεμψον επισταμενως, δυνασαι γαρ,—
ͱως κε μαλ' ασκηθης ͱην πατριδα γαιαν ͱικηται,
μνηστηρες δ' εν ναϝι παλιμπετες απονεωνται.
η ρα, και ͱερμειαν, φιλον ͱυιον, αντιον ηυϝδα·
ͱερμεια,—συ γαρ αυτε τα τ' αλλα περ αγγελος εσσι,—
νυμφῃ ͱευπλοκαμῳ ϝεσπεεν νημερτεα βουλην,
νοστον ͱοδυσσεϝος ταλασιφρονος, ͱως κε νεηται,
ουτε θεων πομπῃ, ουτε θνητων ανθρωπων·
αλλ' ͱογ' επι σχεδιης πολυδεσμοϝο πηματα πασχων
ͱηματι ϝεικοστῳ σχεριην εριβωλον ͱικοιτο,
φαιηκων ες γαιαν, ͱοι αγχιθεοι γεγααντιν·
ͱοι κεν μιν περι κεαρι, θεον ͱως, τιϝμησουσιν,
πεμψουσιν δ' εν ναϝι φιλην ες πατριδα γαιαν,
χαλκον τε χρυσον τε ͱαλις, ϝεσθητα τε δοντες,
πολλ', ͱοσ' αν ουδεποτε τροϝιης εκσιϝηραθ' οδυσσευς,
ειπερ απημων ηλθε, λαχων απο λεϝιδος αισαν.
ͱως γαρ ͱοι μοιρ' εστι φιλους τε ϝιδεειν, και ͱικεσθαι
ϝοικον ες ͱυψοροφον, και ͱεϝην ες πατριδα γαιαν.
ͱως εφατ'· ουδ' απιθησε διακτορος αργειφοντης·

αϝτιχ' επειθ' υπο ποσσιν εδησατο καλα πεδιλϝα, Ε
αμβροσια, χρυσεια· τα μιν φερον ημεν εφ' υϝγρην, 45
ηδ' επ' απειρονα γαιαν, ϝαμα πνοϝῆσ' ανεμοϝο.
ϝελλετο δε ϝραβδον, τῇ τ' ανδρων ομματα θελγει,
ϝων εθελῃ, τοϝς δ' αϝτε και ϝυπνωοντας εγειρει.
την μετα χερσιν ϝεχων πετετο κρατυς αργεϊφοντης·
πιϝεριην δ' επιβανς, εκς αιθερος ενπεσε ποντῳ· 50
σσεϝσατ' επειτ' επι κυϝμα, λαρῳ ορνιχθι ϝεϝοικως,
ϝοστε κατα δδεινοϝς κολποϝς ϝαλος ατρυγετοϝο
ϝιχθυας αγρωσσων πυκινα πτερα δευεται ϝαλμῃ. 53
αλλ' ϝοτε δη την νησον αφικετο τηλοθ' εουσαν, 55
ενθ' εκ ποντοϝο βανς ϝιοϝειδεος ηπειρονδε
ηϊεν· ϝοφρα μεγα σπεϝος ϝικετο, τῳ ενι νυμφη
ναιεν ϝεϋπλοκαμος· την δ' ενδοθ' ετετμεν εουσαν.
πυρ μεν επ' εσχαροφιν μεγ' εκαϝετο, τηλοσε δ' οδμη
κεδροϝο θ' ευκεατοϝο, θυϝοο τ', ανα νησαν οδωδει, 60
δαϝομενων· ϝη δ' ενδον αϝειδουσσα ϝοπι καλῃ,
ϝιστον εποιχομενη, χρυσειῃ κερκιδ' ϝυφαινεν.
ϝυλϝη δε σπεϝος αμφ' επεφυκει τηλεθαοντσα,
κληθρη τ', αιγειρος τε, και ϝευωδης κυπαρισσος.
ενθα δε τ' ορνιχθες τανυσιπτεροι ευναδσοντο, 65
σκωπες θ', ιερηκες τε, τανυγλωσσοι τε κορωναι. 66
ϝη δ' αϝτοο τετανυστο περι σπεϝεος γλαφυροϝο 68
ϝημερις ϝηβαϝοντσ', ετεθηλει δε σταφυλῃσιν·
κρηναι δ' ϝεχσειης πισυρες ρεϝον ϝυϝδατι λεϝκῳ, 70
πλησιαι αλληλεων τετραπμεναι αλλυδις αλλῃ.
αμφι δε λειμωνες μαλακοι ϝιοϝ, ηδε σελινοο,
θηλεον· ενθα κ' επειτα και αθανατος περ επελθων
θαϝησαιτο ϝιδων, και τερφθειη φρεσ' ϝεϝῃσιν.
ενθα στανς θαϝεετο διακτορος αργεϊφοντης. 75
αϝταρ επειδη παντα ϝεϝῳ θαϝησατο θυϝμῳ,
αϝτιχ' αρ' εις ευρυ σπεϝος ηλυθεν· ουδε μιν αντην
ηγνωησε ϝιδοντσα καλυπσω, διϝα θεαϝων. 78
ουδ' αρ' ϝοδυσσεϝα μεγαλητορα ενδον ετετμεν, 81
αλλ' ϝογ' επ' ακτης κλαιϝε καθημενος· ενθα παρος περ,
δακρυσι και στοναχῃσι και αλγεσι θυϝμον ερεχθων,
ποντον επ' ατρυγετον δερκεσκετο, δακρυϝα λειβων.
ϝερμειαν δ' ερεεινε καλυπσω, διϝα θεαϝων, 85
εν θρονῳ ϝιδρυϝσαντσα φαϝεινῳ, σιϝαλοεντι·
τιπτε μοι, ϝερμεια χρυσοϝραπι, ηληλουθας,
αιδοιος τε φιλος τε; παρος γε μεν ουτι θαμιδσεις.
αυϝδα', ϝο τι φρονεεις· τελεσαι δε με θυϝμος ανωγεν. 89
ϝως αρα φωνησαντσα θεα παρεθηκε τραπεδσαν, 92
αμβροσιης πλησαντσ'· εκερασσε δε νεκταρ ερυθρον.
αϝταρ ϝο πιϝνε και ησθιε διακτορος αργεϊφοντης.
αϝταρ επει δειπνησε, και ηραρε θυϝμον εδωδῃ, 95

και τοτε δη μιν Fεπεσσιν αμειβομενος προσεFειπεν·
  ειρωτᾷς μ' ελθοντα, θεα, θεον; αFταρ εγω τοι
νημερτεως τον μυFθον ενισπησω· κελεαι γάρ.
δσεFς εμε γ' ἦνωγεν δευρ' ελθεμεν ουκ εθελοντα·
τις δ' αν hεκων τοσονδε διαδραμοι hαλμυρον hυFδωρ,
ασπετον; ουδε τις αγχι βροτων πολις, hοιτε θεοισιν
hιερα τε ρεδσοντι, και εκσαιτοFς hεκατονβας.
αλλα μαλ' ου πως εστι διος νοον αιγιhοχοFο
ουτε παρεκς ελθεεν αλλον θεον, ουθ' αλιῶσαι.
φητι τοι ανδρα παρεεναι οϊδσυFρωτατον αλλων·
τον νῦν σ' ἦνωγεν αποπεμπεμεν hο τι ταχιστα·
ου γαρ hοι τῇδ' αισα φιλων απο νοσφιν ολεσθαι,
αλλ' ετι hοι μοιρ' εστι φιλοFς τε Fιδεεν, και hικεσθαι
Fοικον ες hυπσοροφον, και hεFην ες πατριδα γαιαν.
  hως φατο· ρῖγησεν δε καλυπσω, διFα θεαFων,
και μιν φωνησαντσα Fεπεα πτεροεντα προσηῦFδα·
  σχετλιοι εστε, θεοι, δσηλημονες εκσhοχον αλλων,
hοιτε θεαισ' αγαεσθε παρ' ανδρεσιν ευναδσεσθαι
ανφαδιην, ἤν τις τε φιλον ποιησεθ' ακοιτην.
τον μεν εγων εσαῶσα περι τροπιος βεβαῶτα
οιον· επει hοι ναFα θοFην αργῆτι κεραυνῷ
δσεFς ελασανς εκεασσε μεσῳ ενι Fοινοπι ποντῳ.
ενθ' αλλοι μεν παντες απεφθιθεν εσθλοι hεταιροι,
τον δ' αρα δευρ' ανεμος τε φερων και κυFμ' επελασσεν.
τον μεν εγω φιλεον τε και ετρεφον, ηδε τ' εφᾶσκον
θησεμεν αθανατον και αγηραον hηματα παντα.
αλλ' επει ου πως εστι διος νοον αιγιhοχοFο
ουτε παρεκς ελθεεν αλλον θεον, ουθ' αλιῶσαι·
Fερρετω, ει μιν κεινος εποτρυFνει και αναγει
ποντον επ' ατρυγετον· πεμπσω δε μιν ου πῃ εγωγε·
ου γαρ μοι παρα ναFες επῆρετμοι, και hεταιροι,
hοι κεν μιν πεμποιεν επ' ευρυα νωτα θαλασσης.
αFταρ hοι προφρων hυποθησομαι, ουδ' επικεFθσω,
hως κε μαλ' ασκηθης hην πατριδα γαιαν hικηται.
  την δ' αFτε προσεFεσπε διακτορος αργεϊφοντης·
hοFτω νῦν αποπεμπε, διος δ' εποπιδσεο μηνιν,
μη πως τοι μετοπισθε κοτεσσαμενος χαλεπῆνῃ.
  hως αρα φωνησανς απεβη κρατυς αργεϊφοντης.
hη δ' εφ' οδυσσεFα μεγαλητορα ποτνια νυμφη
ηϊ', επειδη δσηνος επεκλυFεν αγγελιαFων.
τον δ' αρ' επ' ακτης hευρε καθημενον· ουδε ποτ' οσσε
δακρυFοφιν τερσοντο· κατειβετο δε γλυκυς αιFων
νοστον οδυFρομενῳ, επει ουκ ετ' εFανδανε νυμφη.
αλλ' ητοι νυκτας μεν hιαFεσκεν και αναγκῃ
εν σπεFεσι γλαφυροισι παρ' ουκ εθελων εθελουσῃ·
hηματα δ' εν πετρῃσι και ηϊονεσι καθιδσων,

ποντον επ' ατρυγετον δερκεσκετο, δακρυϝα λειβων.
αυχοϝο δ' ͱισταμενη προσεφωνεε διϝα θεαϝων· E
κακμορε, μη μοι ετ' ενθαδ' οδυϝρεο, μηδε τοι αιϝων
φθινετω· ηδη γαρ σε μαλα προφρασσ' αποπεμπσω.
αλλ' αγε, δορϝατα μακρα ταμων, αρμοδσεο χαλκῷ
ευρυιαν σχεδιην· αταρ ͱικρια πηγσαι επ' αϝτῇ
ͱυπσοϝο, ͱως σε φερῃσιν επ' ἠεροϝειδεα ποντον.
αϝταρ εγω σῖτον και ͱυδωρ και ϝοινον ερυθρον
ενθησω μενοϝεικε', ͱα κεν τοι λιμον ερυκοι·
ϝεσματα τ' αμφιϝεσω· πεμπσω δε τοι ουρον οπισθεν,
ͱως κε μαλ' ασκηθης σην πατριδα γαιαν ͱικηαι,
αι κε θεοι γ' εθελωντι, τοι ουρανον ευρυν ͱεχοντιν,
ͱοι μεϝο φερτεροι εντι νοησαι τε κρῖναι τε.
ͱως φατο· ῥιγησεν δε πολυτλανς διϝος ͱοδυσσεϝς,
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
αλλο τι δη συ, θεα, τοδε μηδεαι, ουδε τι πομπην,
ͱη με κελεαι σχεδιῃ περαεεν μεγα λαιτμα θαλασσης,
δδεινον τ' αργαλεον τε· το δ' ουδ' επι ναϝες ϝεϊσϝαι
ωκυποροι περαοντιν, αγαλλομεναι διος ουρῳ.
ουδ' αν εγωγ', αϝεκητι σεθεν, σχεδιης επιβαιην,
ει μη μοι τλαιης γε, θεα, μεγαν ͱορκον ομοσσαι,
μη τι μοι αϝτῷ πημα κακον βουλεϝσεμεν αλλο.
ͱως φατο· μειδησεν δε καλυπσω, διϝα θεαϝων,
χειρι τε μιν κατερεκσε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
η δη αλιτρος γ' εσσι, και ουκ αποφωλια ϝειδως·
ͱοιον δη τον μυϝθον επεφρασθης αγορεϝσαι.
ϝιδστω νῦν τοδε γαια και ουρανος ευρυς ͱυπερθεν,
και το κατειβομενον στυγος ͱυϝδωρ, ͱοστε μεγιστος
ͱορκος, δδεινοτατος τε, πελει μακαρεσι θεοισιν,
μη τι τοι αϝτῷ πημα κακον βουλεϝσεμεν αλλο.
ͱως αρα φωνησαντσ' ͱηγησατο διϝα θεαϝων
καρπαλιμως· ͱο δ' επειτα μεθ' ιχνι' εβαινε θεοϝο·
ͱικσαν δε σπεϝος γλαφυρον θεος ηδε και ανηρ·
και ρ' ͱο μεν ενθα καθιδσεν επι θρονεϝ, ενθεν ανεστη
ͱερμειας· νυμφη δ' ετιθεε παρα παντσαν εδωδην,
εσθεεν και πιϝνεεν, ͱοια βροτοι ανδρες εδοντιν.
αϝτη δ' αντιον ͱιδσεν ͱοδυσσεϝος θειοϝο,
τῇ δε παρ' αμβροσιην δμωαι και νεκταρ εθηκαν.
ͱοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αϝταρ επει ταρπησαν εδητυος ηδε ποτητος,
τοισ' αρα μυθων ηρχε καλυπσω, διϝα θεαϝων·
διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν' ͱοδυσσεϝ,
ͱοϝτῳ δη ϝοικονδε φιλην ες πατριδα γαιαν
αϝτικα νῦν εθελεις ιμεναι; συ δε χαιρε και εμπης.
ει μεν ϝειδειης σῃσι φρεσιν, ͱοσσα τοι αισα
κηδε' αναπλησαι, πριν πατριδα γαιαν ͱικεσθαι,

ενθαδε κ᾽ αϝθι μενων συν εμοι τοδε δωμα φυλασσοις, Ε
αθανατος τ᾽ ειης· ͱιμειρομενος περ ϝιδεσθαι
σην ͱαλοχον, της αιϝεν εελδεαι ͱηματα παντα.
ου μεν θην κεινης γε χερειων ευχομαι ειναι,
ου δεμας, ουδε φυϝην· επει ου πως ουδε ϝεϝοικεν
θνῆτας αθανατῆσι δεμας και ϝειδος εριδσειν.
την δ᾽ απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ποτνια θεα, μη μοι τοδε χωεο· ϝοιδα και αϝτος
παντα μαλ᾽, ͱοονεκα σεϝο περιφρων πηνελοπεια
ϝειδος ακιδνοτερη, μεγαθος τ᾽, εις αντα ϝιδεσθαι·
ͱη μεν γαρ βροτος εστι, συ δ᾽ αθανατος και αγηρως.
αλλα και ͱως εθελω και εελδομαι ͱηματα παντα
ϝοικαδε τ᾽ ελθεμεναι, και νοστιμον ͱημαρ ϝιδεσθαι.
ει δ᾽ αϝ τις ϝραιησι θεων ενι ϝοινοπι ποντῳ,
τλῆσομαι, εν στηθεσσιν ͱεχων ταλαπενθεα θυϝμον·
ηδη γαρ μαλα πολλ᾽ επαθον, και πολλ᾽ εμογησα
κυϝμασι και πολεμῳ· μετα και τοδε τοισι γενεσθω.
ͱως εφατ᾽· ἧελιος δ᾽ αρ᾽ εδῦ, και επι κνεφας ηλθεν.
ελθοντες δ᾽ αρα τωγε μυχῳ σπεϝεος γλαφυροϝο,
τερπεσθην φιλοτητι, παρ᾽ αλληλοισι μενοντε.
ημος δ᾽ ἦριγενει᾽ εφανη ϝροδοδακτυλος ἦως,
αϝτιχ᾽ ο μεν χλαιναν τε χιτῶνα τ᾽ εϝεννυθ᾽ οδυσσεϝς·
αϝτη δ᾽ αργυφεον φαϝρος μεγ᾽ εϝεννυτο νυμφη,
λεπτον, και χαριεν, περι δε δσωνην βαλετ᾽ ιξυι
καλην, χρυσειην· κεφαλῆ δ᾽ επεθῆκε καλυπτρην·
και τοθ᾽ οδυσσεϝι μεγαλητορ᾽ εμηδετο πομπην.
δῶκε μεν ͱοι πελεκυν μεγαν, αρμενον εν παλαμῆσιν,
χαλκεον, αμφοτερωθεν ακαχμενον· αϝταρ εν αϝτῳ
στειλειον περικαλλες, ελαϊνον, ͱευ εναρῆρος·
δῶκε δ᾽ επειτα σκεπαρνον ͱεϋχσουϝον· ῆρχε δ᾽ ͱοδοϝο
νησοϝ επ᾽ εσχατιης, ͱοθι δενδρεα μακρ᾽ επεφυϝκειν,
κληθρη τ᾽, αιγειρος τ᾽, ελατη τ᾽ ἦν ουρανομηκης,
αυϝα παλαι, περικηλα, τα ͱοι πλωϝοιεν ελαφρως.
αϝταρ επειδη δειχσ᾽ ͱοθι δενδρεα μακρ᾽ επεφυϝκειν,
ͱη μεν εβη προς δῶμα καλυψω, διϝα θεαϝων·
αϝταρ ͱο ταμνετο δορϝα· θοϝως δε ͱοι ἧνυτο ϝεργον·
ϝεικοσι δ᾽ εκβαλε παντα, πελεκκησεν δ᾽ αρα χαλκῳ,
χσεσσε δ᾽ επισταμενως, και επι σταθμην ιθυϝνεν.
τοφρα δ᾽ ενεικε τερετρα καλυψω, διϝα θεαϝων·
τετρῆνεν δ᾽ αρα παντα, και ῆρμοσεν αλληλοισιν.
ͱοσσον τις τ᾽ εδαφος νηϝος τορνωσεται ανηρ
φορτιδος ευρυιης, ͱεῦ ϝειδως τεκτοσυναϝων,
τοσον επ᾽ ευρυιαν σχεδιην ποιησατ᾽ οδυσσεϝς.
ͱικρια δε στησαις, αραρων θαμεσι σταμινεσσιν,
ποιε᾽· αταρ μακρῆσιν επηγκενιδεσσι τελευτα.
εν δ᾽ ͱιστον ποιεε, και επικριον αρμενον αϝτῳ.

προς δ' αρα πηδαλιον ποιησατο, ͱοφρ' ιθυϝνοι·
φραξσε δε μιν ῥιπεσι διαμπερες οισυϊνῇσιν, E
κυϝματος ϝελϝαρ εμεν· πολλην δ' επεχεϝσατο ͱυλϝην.
τοφρα δε φαϝρε' ενεικε καλυπσω, διϝα θεαϝων,
ͱιστια ποιησασθαι· ͱο δ' ͱευ τεχνησατο και τα.
εν δ' ͱυπερας τε, καλοϝς τε, ποδας τ' ενεδησεν εν αϝτῇ·
μοχλοισιν δ' αρα την γε κατεϝερυσ' εις ͱαλα διϝαν.
τετρατον ͱημαρ ἐῆν, και τῷ τετελεστο ͱαπαντα.
τῷ δ' αρα πεμπτῷ επεμπ' απο νησοϝο διϝα καλυπσω,
ϝεσματα τ' αμφιϝεσαντσα θυϝωδεα, και λοϝεσαντσα.
εν δε ͱοι ασκον εθῆκε θεα μελανος ϝοϊνοϝο
τον ͱετερον, ͱετερον δ' ͱυδατος μεγαν· εν δε και ῆϝα
κωρυκῷ· εν δε ͱοι οπτσ' ετιθει μενοϝεικεα πολλα·
ουρον δε προεϝῆκεν απημονα τε χλιαρον τε.
γηθοσυνος δ' ουρῷ πετασ' ͱιστια διϝος ͱοδυσσεϝς·
αϝταρ ͱο πηδαλιῷ ιθυϝνετο τεχνῆεντως,
ͱημενος· ουδε ͱοι ͱυπνος επι βλεφαροισιν επιπτεν,
πλεϝιαδας τ' εσͱορῶντι, και οπσε δυϝοντα βοϝωτην,
αρκτον θ', ην και ͱαμαξσαν επικλῆσιν καλεοντιν,
ͱητ' αϝτοο στρεφεται, και τ' ωαριϝῶνα δοκεϝει·
οιη δ' αμορος εστι λοϝετρων ωκεανοϝο.
την γαρ δη μιν ανωγε καλυπσω, διϝα θεαϝων,
ποντοπορεϝεμεναι επ' αριστερα χειρος ͱεχοντα.
ͱεπτα δε και δεκα μεν πλεϝεν ͱηματα ποντοπορεϝων,
ͱοκτω και δεκατῇ δ' εφανη ορεα σκιοεντα
γαιης φαιηκων, ͱοθι τ' ανχιστον πελεν αϝτῷ·
ϝειδσατο δ', ͱωστε ϝρῖνον εν ῆεροϝειδεϊ ποντῷ.
τον δ' εκς αιθιοπων ανιων κρεϝων ενοσιχθων
τηλοθεν εκ σολυμων ορεων ϝιδ'· εϝειδσατο γαρ ͱοι
ποντον επιπλεϝων· ͱο δ' εχῶσατο κεαροθι μαλλον·
κινησαυς δε καρῆ προτ' εϝον μυϝθησατο θυϝμον·
ω ποποι! η μαλα δη μεταβουλεϝσαν θεοι αλλως
αμφι ͱοδυσσεϝ, εμεϝο μετ' αιθιοπεσσιν εοντος·
και δη φαιηκων γαιης σχεδον, ενθα ͱοι αισα
εκφυγεειν μεγα πειραρ οϊδσυος, ͱη μιν ͱικανει·
αλλ' ετι μεν μιν φημι ͱαδην ελαεεν κακοτητος.
ͱως ϝειπων, ξυναγεν νεφελας, εταραξσε δε ποντον,
χερσι τριαιναν ͱελων· παντσας δ' οροθυϝνεν αϝελλας
παντοιων ανεμων· ξυν δε νεφεεσ' εκαλυπτσεν
γαιαν ͱομοο και ποντον· ορωρει δ' ουρανοθεν νυξ.
ξυν δ' ευρος τε νοτος τ' επεσε, δσεφυρος τε δυσαϝεϝς,
και βορεης αιθρηγενετης, μεγα κυϝμα κυλινδων.
και τοθ' οδυσσεϝος λυτο γουϝατα και φιλον ητορ·
οχθησαυς δ' αρα ϝειπε προς ͱον μεγαλητορα θυϝμον·
ω μοι εγω δδειλος! τι νυ μοι μηκιστα γενηται;
δδειδω, μη δη παντα θεα νημερτεα ϝειπεν·

η μ' εφατ' εν ποντῳ πριν πατριδα γαιαν ικεσθαι
αλγε' αναπλησειν. ταδε δη νῦν παντα τελειται.
Fοιοισιν νεφεεσι περιστεφει ουρανον ευρυν
ζευς, εταραξε δε ποντον, επισπερχουσι δ' αελλαι
παντοιων ανεμων. νῦν μοι σαος αιπυς ολεθρος.
τρις μακαρες δαναοι και τετρακις, Fοι τοτ' ολοντο
Fως δη εγωγ' οφελον θανεειν και ποτμον επισπειν
ηματι τῷ, Fοτε μοι πλεισται χαλκηρεα δουρα
τρωFες επεριψαν περι πηλεFιωνι θανοντι.
τῷ κ' ελαχον κτερεων, και μευ κλεος ἦγον αχαιFοι.
νῦν δε με λευγαλεῳ θανατῳ ειμαρτο Fαλῶναι.
Fως αρα μιν Fειποντ' ελασεν μεγα κῦμα κατ' ακρης,
δεινον επεσσυμενον, περι δε σχεδιην ελελιξεν.
τηλε δ' απο σχεδιης αυτος πεσε, πηδαλιον δε
εκ χειρων προεFῆκε. μεσον δε Fοι ιστον εFαγμεν
δδεινη μισγομενων ανεμων ελθουσα θυFελλα.
τηλοFο δε σπειρον και επικριον εμπεσε ποντῳ.
τον δ' αρ' Fυποβρυχ' εθῆκε πολυν χρονον, ουδ' εδυνασθη
αιψα μαλ' ανσχεθεειν, μεγαλοF Fυπο κυFματος Fορμῆς.
Fεσματα γαρ ρ' εβαρυFνε, τα Fοι πορε διFα καλυψω.
οψε δε δη ρ' ανεδῦ, στοματος δ' εξεπτυFεν Fαλμην
πικρην, Fη Fοι πολλη απο κρᾶτος κελαρυδεν.
αλλ' ουδ' Fως σχεδιης επεληθετο, τειρομενος περ,
αλλα μεθορμηθεις εν κυFμασιν ελλαβετ' αυτης,
εν μεσσῃ δε καθιζε, τελος θανατοF αλεFεινων.
την δ' εφορεε μεγα κυFμα κατα ροFον ενθα και ενθα.
Fως δ' Fοτ' οπωρεινος βορεης φορεῃσιν ακανθας
αμ πεδιον, πυκιναι δε προς αλληλῃσιν Fεχονται,
Fως την αν πελαγος ανεμοι φερον ενθα και ενθα.
αλλοτε μεν τε νοτος βορεῃ προβαλεσκε φερεσθαι,
αλλοτε δ' αυτ' ευρος ζεφυρῳ Fειξασκε διωκειν.
τον δ' εFιδεν καδμου θυγατηρ, καλλισφυρος ινω,
λευκοθεη, Fη πριν μεν εην βροτος αυFδηεσσα,
νῦν δ' Fαλος εν πελαγεσσι θεων εξ εμμορε τιμης.
Fη ρ' Fοδυσσεῖ' ελεησεν αλωμενον, αλγε' εχοντα·
αιθυιῃ δε Fικυια ποτῃ ανεδυσατο λιμνης·
Fιζε δ' επι σχεδιης πολυδεσμοF, Fειπε τε μυθον·
καμμορε, τιπτε τοι Fῶδε ποσειδαFων ενοσιχθων
ωδυσατ' εκπαγλως, Fοτι τοι κακα πολλα φυτευει;
ου μεν δη σε καταφθισει, μαλα περ μενεαινων.
αλλα μαλ' Fῶδ' ερξαι, δοκεεις δε μοι ουκ απινυσσειν·
Fειματα ταFτ' αποδυς, σχεδιην ανεμοισι φερεσθαι
κατλιπ', αταρ χειρεσσι νεFων επιμαιεο νοστου
γαιης φαιηκων, Fοθι τοι μοιρ' εστιν αλυξαι.
τῆ δε τοδε κρηδεμνον Fυπο στερνοιο τανυσσαι
αμβροτον· ουδε τι τοι παθεειν δδεος, ουδ' απολεσθαι.

Ηομ.

Ε

αὐταρ επην χερσοιν εφαψεαι ηπειροιο,
αψ, απολυσαμενος βαλεειν εις Fοινοπα ποντον,
πολλον απ' ηπειροF, αὐτος δ' απο νοσφι τραπεσθαι.
 hως αρα φωνησαντα θεα κρηδεμνον εδωκεν·
αὐτη δ' αψ ες ποντον εδυσατο κυFμαινοντα,
αιθυιη FεFικυια· μελαν δε hε κυFμ' εκαλυπτσεν.
αὐταρ hο μερμηριξε πολυτλαος διFος hοδυσσεFς,
οχθησας δ' αρ' ειπε προς hον μεγαλητορα θυFμον·
 ω μοι εγω! μη τις μοι hυφαινησιν δολον αλλον
αθανατων, hοτε με σχεδιης αποβηναι ανωγεν.
αλλα μαλ' ου πω πειθσομ'· επει hεκας οφθαλμοισιν
γαιαν εγω Fιδομην, hοθι μοι φατο φευγσιμον ειναι.
αλλα μαλ' hωδ' ερξω, δοκεει δε μοι ειναι αριστον·
hοφρ' αν μεν κεν δορFατ' εν αρμονιῃσιν αρηρῃ,
τοφρ' αὐτου μενεω και τλησομαι αλγεα πασχων·
αὐταρ επην δη μοι σχεδιην δια κυFμα τιναξῃ,
νηχσομ'· επει ου μεν τι παρα προνοησαι αμεινον.
 hεFος hο ταυθ' ορμαινε κατα φρενα και κατα θυFμον,
ωρσε δ' επι μεγα κυFμα ποσειδαFων ενοσιχθων,
δεινον τ', αργαλεον τε, κατηρεφες· ηλασε δ' αὐτον.
hως δ' ανεμος δαFαεις ηFιων θημωνα τιναξῃ
καρφαλεων, τα μεν αρ τε διεσκεδασ' αλλυδις αλλῃ·
hως της δορFατα μακρα διεσκεδασ'· αὐταρ hοδυσσεFς
αμφ' hενι δορFατ' εβαινε, κεληθ' ως hιππον ελαFνων·
Fεσματα δ' εξεδυσε, τα hοι πορε διFα καλυψω.
αὐτικα δε κρηδεμνον hυπο στερνοF ετανυσσεν·
αὐτος δε πρηνης hαλι καππεσε, χειρε πετασσας,
νηχεμεναι μεμαFως· Fιδε δε κρεFων ενοσιχθων,
κινησας δε καρη προς hεFον μυθησατο θυFμον·
 hοFτω νυν κακα πολλα παθων αλαω κατα ποντον,
εις hο κεν ανθρωποισι διοτρεφεεσι μιγειης·
αλλ' ουδ' hως σε hεFολπα ονοσσεσθαι κακοτητος.
 hως αρα φωνησας hιμασεν καλλιτριχας hιπποFς·
hικετο δ' εις αιγας, hοθι hοι κλυτα δωματ' εαντιν.
 αὐταρ αθηναιη, κοFρη διος, αλλ' ενοησεν·
ητοι των αλλων ανεμων κατεδησε κελευθοFς,
ωρσε δ' επι κραιπνον βορεην, προ δε κυFματ' εFαγσεν
hεFος φαιηκεσι φιληρετμοισι μιγειη
διFογενης hοδυσσεFς, θανατον και κηρας αλυξας.
ενθα δυω νυκτας, δυο δ' hηματα, κυFματι πηγῳ
πλαζετο· πολλα δε hοι κραδιη προτιFοσσετ' ολεθρον.
αλλ' hοτε δη τριτον hημαρ hευπλοκαμος τελεσ' ηως,
και τοτ' επειτ' ανεμος μεν επαυσατο, ηδε γαληνη
επλετο νηνεμιη· hο δ' αρα σχεδον εFιδε γαιαν,
hοξεα μαλα προFιδων, μεγαλοF hυπο κυFματος αρθεις.
hως δ' hοτ' αν ασπασιος βιFοτος παιδεσσι φανῃη

πατρος, ϝος εν νουσῳ κειται κρατερ' αλγεα πασχων,
δηρον τηκομενος, στυγερος δε ϝοι εχραϝε δαιμων,
ασπασιον δ' αρα τον γε θεοι κακοτητος ελυσαν,
ϝως ϝοδυσεϝ' ασπαστον εϝεισατο γαια και ϝυλϝη·
νηχε δ' επειγομενος ποσιν ηπειρου επιβημεν.
αλλ' ϝοτε τοσσον απην, ϝοσσον τε γεγωνε βοησας,
και δη δουπον ακουσε ποτι σπιλαδεσσι θαλασσης·
ϝροχθεε γαρ μεγα κυμα ποτι ξερον ηπειροιο
δδεινον ερευγομενον· ειλυτο δε πανθ' αλος αχνῃ·
ου γαρ εσαν λιμενες νηων οχοι, ουδ' επιωγαι,
αλλ' ακται προβλητες εσαν, σπιλαδες τε παγοι τε.
και τοθ' οδυσσεϝος λυτο γουϝατα και φιλον ητορ,
οχθησας δ' αρα ειπε προς ϝον μεγαλητορα θυϝμον·
ω μοι! επει δη γαιαν αελπεα δωκε ϝιδεσθαι
ζευς, και δη τοδε λαιτμα διατμηξας ετελεσσα,
εκβασις ουπη φαινεθ' αλος πολιοιο θυραζε·
εκτοσθεν μεν γαρ παγοι οξεες, αμφι δε κυϝμα
βεβρυχε ϝροθιον, λισση δ' αναδεδρομε πετρη·
αγχιβαθης δε θαλασσα, και ου πως εστι ποδεσσιν
στημεναι αμφοτεροισι, και εκφυγεειν κακοτητα·
μη πως μ' εκβαινοντα βαλῃ λιθακι ποτι πετρῃ
κυϝμα μεγ' ἁρπαξαν· μελεη δε μοι εσσεται ϝορμη.
ει δε κ' ετι προτερω παρανηξομαι, ην που εφευρω
ηϊονας τε παραπληγας, λιμενας τε θαλασσης,
δειδω, μη μ' εξαυτις αναρπαξασα θυελλα
ποντον εφ' ιχθυοεντα φερῃ βαρεα στεναχοντα·
η' ετι μοι και κητος επισσευῃ μεγα δαιμων
εξ ϝαλος, ϝοια τε πολλα τρεφει κλυτος αμφιτριτη·
ϝοιδα γαρ, ϝως μοι οδωδυσται κλυτος εννοσιγαιος.
ϝηος ϝο ταϝθ' ωρμαινε κατα φρενα και κατα θυϝμον,
τοφρα δε μιν μεγα κυϝμ' εφερε τρηχειαν επ' ακτην.
ενθα κ' απο ϝρινους δρυφθη, συν τ' οστε' αραχθη,
ει μη επι φρεσι θηκε θεα γλαυκωπις αθηνη·
αμφοτερῃσι δε χερσιν επεσσυμενος λαβε πετρης,
της εχετο στεναχων, ϝεϝος μεγα κυϝμα παρηλθεν.
και το μεν ϝως υπαλυξε· παλιρροθιον δε μιν αυτις
πληξεν επεσσυμενον, τηλου δε μιν εμβαλε ποντῳ.
ϝως δ' ϝοτε πουλυποδος θαλαμης εξελκομενοιο
προς κοτυληδονοφιν πυκιναι λαϝιγγες εχονται·
ϝως τοιο προς πετρῃσι θρασειαϝων απο χειρων
ϝρινοι απεδρυφθεν, τον δε μεγα κυϝμ' εκαλυψεν.
ενθα κε δη δυστηνος ϝυπερ μορον ωλεθ' οδυσσευς,
ει μη επιφροσυνην δωκε γλαυκωπις αθηνη·
κυματος εξαναδυς, τα τ' ερευγεται ηπειρονδε,
νηχε παρεξ, ες γαιαν ϝορωμενος, ει που εφευροι
ηϊονας τε παραπληγας, λιμενας τε θαλασσης.

αλλ' ϝοτε δη [illegible]
ϝικσε νεϝων, τῃ δη ϝοι [illegible]
λεϝος πετραϝων [illegible]
εγνω δε προρεϝοντα, και [illegible]
κλῦθι, ϝαν', ϝοστις [illegible]
φευγων εκ ποντοιο [illegible]
αιδοιος μεν τ' εστι [illegible]
ανδρων ϝοστις ϝικηται [illegible]
σον τε ροϝον, σα τε γουναθ' ικανω, πολλα μογησας.
αλλ' ελεαιρε, ϝαναξ· ϝικετης δε τοι ευχομαι ειναι.
ϝως φαθ'· ὁ δ' αυτικ' [illegible]
προσθε δε ϝοι ποιησε γαληνην, τον δ' εσαωσεν
ες ποταμοιο προχοϝας· ὁ δ' αρ' αμφω [illegible]
χειρας τε στιβαρας· ϝαλι γαρ δεδμητο φιλον κηρ.
ϝοιδεε δε χροα παντα, θαλασσα δε κηκιε πολλη
αν στομα τε, ϝρῖνας τε· ὁ δ' [illegible]
κειτ' ολιγηπελεων, καματος δε μιν αινος ικανεν.
αλλ' ϝοτε δη ρ' αμπνυτο, και ες φρενα θυμος αγερθη,
και τοτε δη κρηδεμνον απο ϝεϝο λυσε θεοιο.
και το μεν ες ποταμον [illegible]
αψ δ' εφερεν μεγα κυμα κατα ροϝον· [illegible]
δεξατο χερσι φιλῃσιν· ὁ δ' εκ ποταμοιο [illegible]
σχοινῳ ϝυπεκλινθη, κυσε δε [illegible]
οχθησας δ' αρ ειπε προς ϝον μεγαλητορα θυμον·
ω μοι εγω, τι παθω; τι νυ μοι μηκιστα γενηται;
ει μεν κ' εν ποταμῳ δυσκηδεα νυκτα φυλασσω,
μη μ' ϝαμυδις στιβη τε κακη και θηλυς εερση
εκς ολιγηπελιης [illegible]
αυϝρη γαρ ποταμου [illegible]
ει δε κεν ες κλιτυν [illegible]
θαμνοισ' εν πυκινοισι [illegible]
ϝρῖγος και καματος, γλυκερος δε μοι ϝυπνος επελθῃ,
δδειδω, μη θηρεσιν ϝελωρ και κυρμα γενωμαι.
ϝως αρα ϝοι φρονεοντι [illegible]
βη ρ' ιμεν εις ϝυλην· την δε σχεδον ϝυδατος [illegible]
εν περιφαινομενῳ· δοιους δ' αρ' ϝυπηλυθε θαμνους
εκς ϝομοθεν πεφυϝωτας· ὁ μεν φυλιης, ὁ δ' [illegible]
τοϝς μεν αρ' ουτ' ανεμων [illegible]
ουδε ποτ' ηελιος φαϝεθων ακτισιν εβαλλεν,
ουτ' ομβρος περαασκε διαμπερες· ϝως αρα πυκνοι
αλληλοισιν εφυν επαμοιβαδις· [illegible]
δυϝσαθ'· αφαρ δ' ευνην επαμησατο χερσι φιλῃσιν
ευρυιαν· φυλλων γαρ εην χυσις [illegible]
την μεν ϝιδων γηθησε πολυτλας διος [illegible]
εν δ' αρα μεσσῃ λεκτο, χυσιν [illegible]
ϝως δ' ϝοτε τις δαλον [illegible]

[illegible] επ' [illegible]
Fως Fοδυσεὺς [illegible]
Fυπνον επ' ομμασι [illegible]
δυσπονεος καματ[illegible]
Fως Fο μεν ενθα [illegible]
Fυπνῳ και καματῳ [illegible]
βη ρ' ες Φαιηκων [illegible]
Fοι πριν μεν ποτ' [illegible]
αγχοFο κυκλωπων [illegible]
Fοι σφεας [illegible]
ενθεν αναστησας [illegible]
Fεσσεν δ' εν σχεριῃ [illegible]
αμφι δε τειχος ελασσε [illegible]
και ναFοFς [illegible]
αλλ' Fο μεν [illegible]
αλκινοος δε [illegible]

τοο μεν [illegible]
νοστον Fοδυσσεϝι [illegible]
βη δ' ιμεν ες θαλαμον [illegible]
κοιματ', αθανατῃσι [illegible]
ναFσικαα, θυγατηρ [illegible]
παρ δε δυ' αμφιπολοι [illegible]
σταθμοιιν [illegible]
Fη δ' ανεμο [illegible]
στη δ' αρ' [illegible]
Fειδομενη κοFρῃ [illegible]
Fη Fοι Fομηλικιη [illegible]
τῃ μιν Fειδσαμενη [illegible]

ναFσικαα, τι [illegible]
Fεσματα μεν τοι [illegible]
σοι δε γαμος [illegible]
Fεννυσθαι, τα δε [illegible]
εκ γαρ τοι τοFτων [illegible]
εσθλη· χαιρουσιν δε [illegible]
αλλ' ιομεν πλυνεουσαι [illegible]
και τοι εγω [illegible]
εντυνεαι· επει ουτοι [illegible]
ηδη γαρ σε μνωνται [illegible]
παντων Φαιηκων, [illegible]
αλλ' αγ', εποτρυνον [illegible]
FημιονοFς και [illegible]
δσωστρα τε, [illegible]
και δε σοι [illegible]
ερχεσθαι· πολλον γαρ [illegible]

Fη μεν αρ' Fως [illegible]
[illegible]ονδ', Fοθι [illegible]

[illegible] ευτ' [illegible]
δειξαι, [illegible]
[illegible]ταται [illegible]
τῷ ενι τερ[illegible]
[illegible] απεβ[illegible]

αϝτικα δ' ηως [illegible]
ναϝσικααν ϝευπεπλον [illegible]
βη δ' ιμεναι δια δωματ[illegible]
πατρι φιλῳ και μητρ[illegible]
ϝη μεν επ' εσχαρῃ [illegible]
ηλακατα στρωφωσ' [illegible]
ερχομενῳ [illegible] βασιληας
ες βουλην, [illegible]
ϝη δε μαλ' αγχι [illegible]

παππα φιλ', [illegible]
ϝυψηλην, ϝευκυκλον, [illegible]
ες ποταμον [illegible]
και δε σοι αϝτῳ εοντι [illegible]
βουλας βουλευειν [illegible]
πεντε δε τοι φιλοι [illegible]
ϝοι δυ' οπυιοντες, τρεις [illegible]
ϝοι δ' αιϝει [illegible]
ες χορον ερχεσθαι [illegible]

ϝως εφατ'· αιδετο [illegible]
πατρι φιλῳ [illegible]

ουτε τοι ϝημιονων [illegible]
ερχε'· αταρ τοι [illegible]
ϝυψηλην, ϝευκυκλον, [illegible]

ϝως ϝεσπων [illegible]
ϝοι μεν αρ' εκτος [illegible]
ϝοπλεον, ϝημιονους [illegible]
κοϝρη δ' εκ θαλαμοιο [illegible]
και την μεν κατεθηκεν [illegible]
μητηρ δ' εν κιστῃ [illegible]
παντοιην, εν δ' οψα [illegible]
ασκῳ εν αιγειῳ· [illegible]
δωκεν δε χρυσεῃ εν ληκυθῳ [illegible]
ϝεϝος χυτλωσαιτο [illegible]
ϝη δ' ελαβεν μαστιγα [illegible]
μαστιξεν δ' ελααν· [illegible]

ϝαι δ' ϝοτε δη [illegible]
ενθ' ητοι πλυνοι [illegible]
καλον ϝυπεκπροϝεει [illegible]
ενθ' ϝαιγ' ϝημιονους [illegible]
και τας μεν [illegible]
τρωγειν αγρωστιν [illegible]

Fεσματα χερσιν ελοντο, και εσφορεον μελαν Fυδωρ,
στειβον δ' εν βοθροισι θοως εριδα προφερουσαι.
αFταρ επει πλῦναν τε καθηραν τε ρυπα παντα,
Fεχσειης πετασαν παρα θῖν' Fαλος, Fηχι μαλιστα
λαFιγγας ποτι χερσον αποπλυνεσκε θαλασσα.
Fαι δε λοFεσαμεναι, και χρισαμεναι λιπ' ελαιω,
δειπνον επειθ' ελλοντο παρ' οχθῃσιν ποταμοιο,
Fεσματα δ' ηελιοιο μενον τερσημεναι αυγῇ.
αFταρ επει σιτου ταρφθεν δμωαι τε και αυτη,
σφαιρῃ ται δ' αρ επαιδσον, απο κρηδεμνα βαλουσαι·
τῆσι δε ναFσικαα λευκωλενος ηρχετο μολπης.
Fοιη δ' αρτεμις εισι κατ' ουρεα Fιοχεαιρα,
η κατα τηυγετον περιμηκετον η ερυμανθον,
τερπομενη καπροισι και ωκειῃς ελαφοισιν·
τῇ δε θ' αμα νυμφαι κουραι διος αιγιοχοιο
αγρονομοι παιδσουσι· γεγηθε δε τε φρενα λητω·
παντσαFων δ' Fυπερ ηγε καρη Fεχει ηδε μετωπα,
ρεFα δ' αριγνωτη πελεται, καλαι δε τε πασαι·
Fως Fηγ' αμφιπολοισι μετεπρεπε παρθενος αδμης.
αλλ' Fοτε δη αρ' εμελλε παλιν Fοικονδε νεεσθαι,
δσευγσαντσ' Fημιονους πτυγσασα τε Fεσματα καλα,
ενθ' αFτ' αλλ' ενοησε θεα γλαυκωπις αθηνη,
Fως Fοδυσευς εγροιτο, Fιδοι θ' ευωπιδα κουρην,
Fη Fοι φαιηκων ανδρων πολιν Fηγησαιτο.
σφαιραν επειτ' ερριψε μετ' αμφιπολον βασιλεια·
αμφιπολου μεν αμαρτε, βαθειῃ δ' εμβαλε δινῃ·
Fαι δ' επι μακρον αFυσαν· ο δ' εγρετο διος Fοδυσευς,
Fεδσομενος δ' ωρμαινε κατα φρενα και κατα θυμον·
ω μοι εγω, τεων αFτε βροτων ες γαιαν Fικανω;
η ρ' Fοιγ' Fυβρισται τε και αγριοι, ουδε δικαιοι,
ηε φιλοχσεινοι, και σφιν νοος εστι θεουδης;
Fωστε με κουραFων αμφηλυθε θηλυς αFυτη
νυμφαFων, Fαι εχουσ' ορεων αιπεινα καρηνα,
και πηγας ποταμων και πισεα ποιηεντα·
η νυ που ανθρωπων ειμι σχεδον αυδηεντων;
αλλ' αγ', εγων αυτος πειρησομαι ηδε Fιδωμαι.
Fως Fεσπων θαμνων Fυπεδυσετο διος Fοδυσευς,
εκ πυκινης δ' Fυλης πτορθον κλασε χειρι παχειῃ
φυλλων, Fως ρυσαιτο περι χροι μηδεα φωτος.
βη δ' ιμεν, Fωστε λεFων ορεσιτροφος, αλκι πεποιθως,
Fοστ' ειθ' υFομενος και αFημενος, εν δε Fοι οσσε
δαFεται· αFταρ ο βουσι μετερχεται η Fοιεσσιν
ηε μετ' αγροτερας ελαφους· κελεται δε Fε γαστηρ
μηλων πειρησοντα και ες πυκινον δομον ελθειν·
Fως Fοδυσευς κουρῃσιν ευπλοκαμοισιν εμελλε
μιγσασθαι, γυμνος περ εων· χρειω γαρ Fικανε.

σμερδαλεος δ' αυτῃσι φανη κεκακωμενος αλμῃ·
τρεσσαν δ' αλλυδις αλλη επ' ηϊονας προυχουσας·
οιη δ' αλκινοου θυγατηρ μενε· τῃ γαρ αθηνη
θαρσος ενι φρεσι θηκε, και εκ δεος ειλετο γυιων.
στη δ' αντασχομενη· ο δε μερμηριξεν οδυσσευς,
η γουνων λισσοιτο λαβων ευωπιδα κουρην,
η αυτως fεπεεσσιν αποσταδα μειλιχιοισιν
λισσοιτ', ει δειξειε πολιν και fειματα δοιη.
fως αρα foι φρονεοντι δοασσατο κερδιον ειναι,
λισσεσθαι fεπεεσσιν αποσταδα μειλιχιοισιν,
μη foι γουνα λαβοντι χολωσαιτο φρενα κουρη.
αυτικα μειλιχιον και κερδαλεον φατο μυθον·

γουνουμαι σε, fανασσα· θεος νυ τις η βροτος εσσι;
ει μεν τις θεος εσσι, τοι ουρανον ευρυν εχουσιν,
αρτεμιδι ρα σ' εγωγε, διος κουρῃ μεγαλοιο,
fειδος τε, μεγαθος τε, φυην τ' αγχιστα fεϊσκω.
ει δε τις εσσι βροτων, τοι επι χθονι ναιετᾱουσιν,
τρισμακαρες μεν σοι γε πατηρ και ποτνια μητηρ,
τρισμακαρες δε κασιγνητοι· μαλα που σφισι θυμος
αιεν fευφροσυνῃσιν ιαινεται ειν[illegible] σεθεν
λευσσοντων τοιονδε θαλος χορον εισοιχνευσαν.
κεινος δ' αυ περι κηρι μακαρτατος εξοχον αλλων,
fος κε σ' εεδνοισι βρισας fοικονδ' αγαγηται.
ου γαρ πω τοιουτον fιδον βροτον οφθαλμοισιν,
ουτ' ανδρ', ουτε γυναικα· σεβας μ' εχει εισοροωντα.
δηλῳ δη ποτε τοιον απολλωνος παρα βωμῳ
φοινικος νεον ερνος ανερχομενον ενοησα·
ηλθον γαρ και κεισε, πολυς δε μοι εσπετο λαος,
την fοδον, fη δη εμελλεν εμοι κακα κηδε' εσεσθαι.
fως δ' αυτως και κεινο fιδων εταφον θυμῳ
δην· επει ου πω τοιον ανηλυθεν εκ δορυ γαιης·
fως σε, γυναι, αγαμαι τε, ταφον τε, δειδια τ' αινως
γουνων fαπτεσθαι· χαλεπον δε με πενθος ικανει.
χθιζος fεικοστῳ φυγον ηματι fοινοπα ποντον·
τοφρα δε μ' αιει κυμ' εφορει κραιπναι τε θυελλαι
νησου απ' ωγυγιης· νυν δ' ενθαδε κατβαλε δαιμων,
fοφρ' ετι που και τηδε παθω κακον· ου γαρ οιω
παυσεσθ'· αλλ' ετι πολλα θεοι τελεουσι παροιθεν.
αλλα, fανασσ', ελεαιρε· σε γαρ κακα πολλα μογησας
ες πρωτην ικομην· των δ' αλλων ου τινα fοιδα
ανθρωπων, τοι τηνδε πολιν και γαιαν εχουσιν.
fαστυ δε μοι δειξον, δος δε ρακος αμφιβαλεσθαι,
σοι δε θεοι τοσα δοιεν, fοσα φρεσι σῃσι μενοινᾳς,
ανδρα τε, και fοικον, και ομοφροσυνην οπασειαν
εσθλην· ου μεν γαρ του γε κρεισσον και αρειον,
η fοθ' ομοφρονεοντε νοημασιν fοικον εχητον

ανηρ ηδε γυνη· πολλ' αλγεα δυσμενεεσσιν,
χαρματα δ' ϝευμενετῆσι· μαλιστα δε τ' εκλυον αϝτοι.
τον δ' αϝ ναϝσικαα λευκωλενος αντιον ηυϝδα·
χσειν', επει ουτε κακῳ, ουτ' αφρονι φωτι ϝεϝοικας,
δσεϝς δ' αϝτος νεμει ολβον ολυμπιος ανθρωποισιν,
εσθλοισ', ηδε κακοισιν, ϝοπως εθελησιν, ϝεκαστῳ·
και ποϝο σοι ταγ' εδωκε, σε δε χρη τετλαμεν εμπης.
νῦν δ', επει ϝημετερην τε πολιν και γαιαν ϝικανεις,
ουτ' ων ϝεσθητος δεϝησεαι, ουτε τεο αλλου·
ϝαστυ δε τοι δειξω, ϝερεω δε τοι ονομα λαϝων.
φαιηκες μεν τηνδε πολιν και γαιαν ϝεχουσιν·
ἦμι δ' εγω θυγατηρ μεγαλητορος αλκινοοϝο,
τοο δ' εκ φαιηκων ϝεχεται καρτος τε, βιη τε.
ἠ ρα, και αμφιπολοισιν ϝευπλοκαμοισ' εκελευσεν·
στητε μοι, αμφιπολοι· ποσε φευγετε, φωτα ϝιδουσαι;
η μη ποο τινα δυσμενεων φασθ' εμμεναι ανδρων;
ουκ εσθ' οϝτος ανηρ διερος βροτος, ουδε γενηται,
ϝος κεν φαιηκων ανδρων ες γαιαν ϝικηται,
δαϝιοτητα φερων· μαλα γαρ φιλοι αθανατοισιν.
ϝοικεομεν δ' απανευθε, πολυκλυστῳ ενι ποντῳ,
εσχατοι, ουδε τις αμμι βροτων επιμισγεται αλλος.
αλλ' ϝοδε τις δυστηνος αλωμενος ενθαδ' ϝικανει,
τον νῦν χρη κομεειν· προς γαρ διος εισιν ϝαπαντες
χσεινοι τε, πτωχοι τε· δοσις δ' ολιγη τε, φιλη τε.
αλλα δοτ', αμφιπολοι, χσεινῳ βρωσιν τε, ποσιν τε·
λοϝσατε δ' εν ποταμῳ, ϝοθ' επι σκεπας εστ' ανεμοϝο.
ϝως εφαθ'· αι δ' εσταν τε και αλληλῃσ' εκελευσαν·
κατ δ' αρ' ϝοδυσσεϝ' εϝεσσαν επι σκεπας, ϝως εκελευσεν
ναϝσικαα, θυγατηρ μεγαλητορος αλκινοοϝο·
παρ δ' αρα ϝοι φαϝρος τε, χιτωνα τε ϝεσματ', εθηκαν·
δωκαν δε χρυσεῃ εν ληκυθῳ ϝυγρον ελαιον,
ἠνωγον δ' αρα μιν λοϝεσθαι ποταμοϝο ροϝῇσιν.
δη ρα τοτ' αμφιπολοισι μετηυϝδαε διϝος ϝοδυσσευς·
αμφιπολοι, στηθ' οϝτω αποπροθεν, ϝοφρ' εγω αϝτος
ϝαλμην ωμοιιν απολοϝσομαι, αμφι δ' ελαιῳ
χριϝσομαι· η γαρ δηρον απο χροος εστιν αλοιφη.
αντην δ' ουκ αν εγωγε λοϝεσσομαι· αιδεομαι γαρ
γυμνωσθαι, κοϝρῃσιν ϝευπλοκαμοισι μετελθων.
ϝως εφαθ'· αι δ' απανευθεν ισαν, ϝεσπον δ' αρα κοϝρῃ.
αϝταρ ϝο γ' εκ ποταμοο χρο' ενιδσετο διϝος ϝοδυσσευς
ϝαλμην, ϝη ϝοι νωτα και ευρεας αμφεχεν ωμους·
εκ κεφαλης δ' εσμηχεν ϝαλος χνοον ατρυγετοϝο.
αϝταρ επειδη παντ' ελοϝεσατο και λιπ' αλειψεν,
αμφι δε ϝεσματ' εϝεσσαθ', α ϝοι πορε παρθενος αδμης·
τον μεν αθηναιη θηκεν, διος εκγεγαυια,
μασσονα τε ϝιδεειν και πασσονα· καδ δε καρηϝος

ϝολϝας hῆκε κομας, hυακινθινῳ ανθει hομοιας. Z
hως δ' hοτε τις χρυσον περιχεϝεται αργυρῳ ανηρ
ϝιδρις, hον hηφαιστος δεδαεν και παλλας αθηνη
τεχνην παντοιην, χαριεντα δε ϝεργα τελεϝει·
hως αρα τῳ κατεχευε χαριν κεφαλῃ τε και ωμοις.
hεζετ' επειτ', απανευθε κιων, επι θῖνα θαλασσης,
καλλεϊ και χαρισι στιλβων· θαϝεετο δε κοϝρη·
δη ρα τοτ' αμφιπολοισιν hεϋπλοκαμοισι μετηυδα·
κλῦτε μεϝ, αμφιπολοι λευκωλενοι, hοφρα τι ϝειπω·
ου παντων αϝεκητι θεων, τοι ολυμπον hεχουσιν,
φαιηκεσσ' hοδ' ανηρ επιμισγεται αντιθεοισιν.
προσθεν μεν γαρ δη μοι αϝεικελιος δεατ' ειναι,
νῦν δε θεοισι ϝεϝοικε, τοι ουρανον ευρυν hεχουσιν.
αι γαρ εμοι τοιοσδε ποσις κεκλημενος ειη!
αλλα δοτ', αμφιπολοι, ξεινῳ βρῶσιν τε, ποσιν τε.
hως εφαθ'· αι δ' αρα της μαλα μεν κλυον, ηδ' επιθοντο·
παρ δ' αρ' hοδυσσεϝι εθεσαν βρῶσιν τε, ποσιν τε.
ητοι hο πιϝνε και ἦσθε πολυτλας διϝος hοδυσσευς
hαρπαλεως, δηρον γαρ εδητυος ἦεν απαστος.
αυταρ ναυσικαα λευκωλενος αλλ' ενοησεν·
ϝειματ' αρα πτυξασα τιθει καλης επ' απηνης·
ζευξεν δ' hημιονοϝς κρατερωνυχας· αν δ' εβη αυτη·
ωτρυϝνεν δ' hοδυσεϝα, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
ορσεο νῦν δη, ξεινε, πολινδ' ιμεν, hοφρα σε πεμψω
πατρος εμου προς δῶμα δαϝιφρονος, ενθα σε φημι
παντων φαιηκων ϝειδησεμεν hοσσοι αριστοι.
αλλα μαλ' hωδ' ερδειν, δοκεεις δε μοι ουκ απινυσσειν·
hοφρ' αν μεν κ' αγροϝς ιομεν και ϝεργ' ανθρωπων,
τοφρα συν αμφιπολοισι, μεθ' ημιονοϝς και hαμαξαν,
καρπαλιμως ερχεσθαι· εγω δ' hοδον hηγεμονευσω.
αυταρ επην πολιος επιβησομεν, hην περι πυργος
hυψηλος, καλος δε λιμην hεκατερθε πολιος,
λεπτη δ' εισιθμη· νηϝες δ' hοδον αμφιϝελισσαι
ηρυϝαται· πασιν γαρ εφιστιον εστιν hεκαστῳ·
ενθα δε τε σφ' αγορη, καλον ποσιδηϊον αμφις,
ϝρυτοισιν λαϝεσσι κατωρυχεεσσ' αραρυια.
ενθα δε ναϝων hοπλα μελαινων αλεγουσιν,
πεισματα, και σπειρα, και αποξυϝνουσιν ερετμα.
ου γαρ φαιηκεσι μελει βιος, ουδε φαρετρη,
αλλ' hιστοι και ερετμα ναϝων, και ναϝες ϝεϊσϝαι,
hῇσιν αγαλλομενοι πολιην περοωσι θαλασσαν.
των αλεϝεινω φημιν αδεϝκεα, μη τις οπισσω
μωμεϝῇ· μαλα δ' εισιν hυπερφιαλοι κατα δημον.
ξεινε, συ δ' hωδ' εμεθεν ξυνιϝιει ϝεπος, hοφρα ταχιστα
πομπης και νοστοιο τυχῃς παρα πατρος εμοιο.
δηεις αγλαϝον αλσος αθηνης αγχι κελευθου,

αιγειρων· εν δε κρηνη ναϝει, αμφι δε λειμων· Z
ενθα δε πατρος εμοο τεμενος, τεθαλυια τ' αλοϝη,
τοσσον απο πτολιος, ͱοσσον τε γεγωνε βοησας·
ενθα καθεζομενος μεινον χρονον, εις ͱο κεν ͱημεις
ϝαστυδε τ' ελθωμεν, και ͱικωμεθα δωματα πατρος.
αϝταρ επην ͱημεας ͱελπεαι ποτι δωματ' αφιχθαι,
και τοτε φαιηκων ιμεν ες πολιν, ηδ' ερεεσθαι
δωματα πατρος εμοο μεγαλητορος αλκινοοϝο.
ρεϝα δ' αριγνωτ' εστι, και αν παις ͱηγησαιτο
νηπιος· ου μεν γαρ τι ϝεϝοικοτα τοισι τετυχται
δωματα φαιηκων, ͱοιος δομος αλκινοοϝο
ͱηρωϝος· αλλ' ͱοποτ' αν σε δομοι κεκευθωσι και αϝλη,
ωκα μαλα μεγαροϝο διελθεμεν, ͱοφρ' αν ͱικηαι
μητερ' εμην· ͱη δ' ͱησται επ' εσχαρη εν πυρος αϝγη,
ηλακατα στρωφωσα ͱαλιπορφυρα, θαϝμα ϝιδεσθαι,
κιονι κεκλιμενη· δμωαι δε ͱοι ͱειατ' οπισθεν.
ενθα δε πατρος εμοϝο θρονος ποτικεκλιται αϝτη,
τω ͱογε ϝοινοποταζει εφημενος, αθανατος ͱως.
τον παραμειβομενος μητρος ποτι γουϝασι χειρας
βαλλεμεν ͱημετερης, ͱινα νοστιμον ͱημαρ ϝιδηαι
χαιρων καρπαλιμως, ει και μαλα τηλοθεν εσσι.
ͱως αρα φωνησασ' ͱιμασεν μαστιγι φαϝεινη
ͱημιονοϝς, ͱαι δ' ωκ' ελιπον ποταμοϝο ρεϝεθρα·
ͱαι δ' ͱευ μεν τρωχων, ͱευ δ' επλισσοντο ποδεσσιν.
ͱη δε μαλ' ͱηνιοχεϝεν, ͱοπως ͱαμ' ͱεποιατο πεζοι,
αμφιπολοι θ', ͱοδυσεϝς τε· νοω δ' επεβαλλεν ͱιμασθλην.
δυϝσατο τ' ηελιος, και τοι κλυτον αλσος ͱικοντο
ͱιερον αθηναιης, ͱιν' αρ' ͱεζετο διϝος ͱοδυσσεϝς.
αϝτικ' επειτ' ηρατο διος κοϝρη μεγαλοϝο·
κλυθι μεϝ, αιγιϝοχοϝο διος τεκος, ατρυτωνη,
νυν δη περ μεϝ ακοϝσον, επει παρος ουποτ' ακοϝσας
ϝραιομενοϝ, ͱοτε μ' εϝραιε κλυτος εννοσιγαιος·
δος μ' ες φαιηκας φιλον ελθεμεν, ηδ' ελεεινον.
ͱως ͱο μεν ενθ' ηρατο πολυτλας διϝος ͱοδυσσεϝς, H
κοϝρην δε προτι ϝαστυ φερεν μενος ͱημιονοιιν.
ͱη δ' ͱοτε δη ͱοϝο πατρος αγακλυτα δωμαθ' ικανεν,
στησεν αρ' εν προθυροισι· κασιγνητοι δε μιν αμφις
ͱισταντ', αθανατοισ' εναλιγκιοι, ͱοι ρ' απ' απηνης
ͱημιονοϝς ελυϝον, και ϝεσθητ' εσφερον εισω.
αϝτη δ' ες θαλαμον ͱεϝον ηιε· δαιε δε ͱοι πυρ
γραϝις απειραιη θαλαμηπολος ευρυμεδουσα,
την ποτ' απειρηθεν ναϝες ηγαγον αμφιϝελισσαι·
αλκινοω δ' αϝτην γερας εξελον, ͱουνεκα πασιν
φαιηκεσσ' ϝανασσε, θεω δ' ͱως δημος ακοϝεν·
ͱη τρεφε ναϝσικααν λευκωλενον εν μεγαροισιν.
ͱη ͱοι πυρ ανεκαϝε, και εισω δορπον εκοσμει.

και τοθ' οδυσσευς ωρνυτο πολινδ' ιμεν· αμφι δ' αθηνη H
πολλην ηερ' εχευε φιλα φρονεουσ' οδυσσεFι,
μη τις φαιηκων μεγαθυμων αντιβολησας
κερτομεοι τε Fεπεσσι και εξερεοιθ', τις ειη.
αλλ' Fοτε δη αρ' εμελλε πολιν δυσεσθαι ερανην,
ενθα Fοι αντεβολησε θεα γλαFκωπις αθηνη,
παρθενικη FεFικυια νεηνιδι, καλπιν Fεχουση·
στη δε προσθ' αFτοιο· Fο δ' ανειρετο διFος Fοδυσσευς·
ω τεκος, ουκ αν μοι δομον ανερος Fηγησαιο
αλκινοοF, Fος τοισδε μετ' ανθρωποισιν Fαναζει;
και γαρ εγω ξεινος ταλαπειριος ενθαδ' Fικανω,
τηλοθεν εξ απιης γαιης· τω ουτινα Fοιδα
ανθρωπων, Fοι τηνδε πολιν και Fεργα νεμονται.
τον δ' αFτε προσεFειπε θεα γλαFκωπις αθηνη·
τοιγαρ εγω τοι, ξεινε πατερ, δομον, Fον με κελεFεις,
δειξω· επει μοι πατρος αμυFμονος εγγυθι ναιει.
αλλ' ιθι σιγη τοιον· εγω δ' Fοδον Fηγεμονευσω·
μηδε τιν' ανθρωπων προτιοσσεο μηδ' ερεεινε.
ου γαρ ξεινους Fοιδε μαλ' ανθρωποFς ανεχονται,
ουδ' αγαπαζομενοι φιλεουσ', ος κ' αλλοθεν ελθοι.
ναFσι θοFησιν τοιγε πεποιθοτες ωκειησιν,
λαιτμα μεγ' εκπερωσιν, επει σφισ' εδωκ' ενοσιχθων.
Fως αρα φωνησασ' Fηγησατο παλλας αθηνη
καρπαλιμως· Fο δ' επειτα μεθ' ιχνια βαινε θεοFο.
τον δ' αρα φαιηκες ναυσικλυτοι ουκ ενοησαν
ερχομενον κατα Fαστυ δια σφεFας· ου γαρ αθηνη
ηFα' Fευπλοκαμος, δεινη θεος· Fη ρα Fοι αχλυν
θεσπεσιην κατεχευε, φιλα φρονεουσ' ενι θυFμω.
θαFμαζεν δ' Fοδυσευς λιμενας και ναFας εFισας,
αFτων θ' ηροFων αγορας, και τειχεα μακρα,
Fυψηλα, σκολοπεσσιν αρηροτα, θαFμα Fιδεσθαι.
αλλ' Fοτε δη βασιληFος αγακλυτα δωμαθ' ικοντο,
τοισι δε μυFθων ηρχε θεα γλαFκωπις αθηνη·
FοFτος δη τοι, ξεινε πατερ, δομος, Fον με κελεFεις
πεφραδεμεν, δηεις δε διοτρεφεας βασιληFας
δαιτην δαινυμενοFς· συ δ' εσω κιε, μηδε τι θυFμω
ταρβεε· θαρσαλεος γαρ ανηρ εν παντεσιν αμεινων.
δεσποιναν μεν πρωτα κιχησεαι εν μεγαροισιν,
αρητη δ' ονομ' εστιν επωνυμον· εκ δε τοκεFων
των αFτων, Fοι περ τεκον αλκινοον βασιληFα.
ναFσιθοFον μεν πρωτα ποσειδαFων ενοσιχθων
γηνατο, και περιβοια, γυναικων Fειδος αριστη,
Fοπλοτατη θυγατηρ μεγαλητορος ευρυμεδοντος,
Fος ποθ' υπερθυFμοισι γιγαντεσσιν βασιλεFεν·
αλλ' Fο μεν ωλεσε λαον ατασθαλον, ωλετο δ' αFτος.
τη δε ποσειδαFων εμιγη, και εγεινατο παιδα

ναϝσιθοϝον μεγαθυϝμον, ͱος εν φαιηξσ' ϝϝανασσεν· Η
ναϝσιθοϝος δ' ετεκε ϝρηγσηνορα τ', αλκινοον τε.
τον μεν, ακοϝρον εοντ', εβαλ' αργυροτοξσος απολλων,
νυμφιον εν μεγαρῳ, μιαν οιην παιδα λιποντα 65
αρητην· την δ' αλκινοος ποιησαθ' ακοιτιν,
και μιν ετιϝσ', ͱως ουτις επι χθονι τιϝεται αλλη,
ͱοσσαι νῦν γε γυναικες ͱυπ' ανδρεσι ϝοικον ͱεχοντιν. 68
ει κεν τοι κεινη γε φιλα φρονεῃσ' ενι θυϝμῳ, 75
ͱελπωρη τοι επειτα φιλοϝς ϝιδεειν, και ͱικεσθαι
ϝοικον ες ͱυψοροφον, και σην ες πατριδα γαιαν.
ͱως αρα φωνησαντσ' απεβη γλαϝκωπις αθηνη
ποντον επ' ατρυγετον· λιπε δε σχεριην ερατεινην·
ͱικετο δ' ες μαραθωνα, και ευρυαγυιαν αθηνην, 80
δυϝνε δ' ερεχθεϝος πυκινον δομον. αϝταρ ͱοδυσσεϝς
αλκινοοο προς δωματ' ιε κλυτα· πολλα δε ͱοι κεαρ
ͱορμαιν' ͱισταμενῳ, πριν χαλκεον ουδον ͱικεσθαι·
ͱωστε γαρ ηελιοϝ αιγλη πελεν ηε σεληνης,
δωμα καθ' υψερεφες μεγαλητορος αλκινοοϝο. 85
χαλκεοι μεν γαρ τοιχοι εληλαδατ' ενθα και ενθα,
ες μυχον εκς ουδοο· περι δε θρινκος κυϝανοϝο·
χρυσειαι δε θυραι πυκινον δομον εντος εϝεργον·
αργυρεοι δε σταθμ' εν χαλκεῳ ͱεστασαν ουδῳ,
αργυρεον δ' εφ' υπερθυριον, χρυσεη δε κορωνη. 90
χρυσειοι δ' ͱεκατερθε και αργυρεοι κυνες ησαν,
τοϝς ͱηφαιστος ετευχσε ϝιδυιῃσι πραπιδεσσιν,
δωμα φυλασσεμεναι μεγαλητορος αλκινοοϝο. 93
εν δε θρονοι περι τοιχον ερηρεδατ' ενθα και ενθα, 95
ες μυχον εκς ουδοϝο διαμπερες· ενθ' ενι πεπλοι
λεπτοι ͱευνητοι βεβληατο, ϝεργα γυναικων.
ενθα δε φαιηκων ͱηγητορες ͱεδριαοντο,
πιϝνοντες και εδοντες· επηϝετανον γαρ ͱεχεσκον.
χρυσειοι δ' αρα κοϝροι ͱευδμητων επι βωμων 100
ͱεστασαν, αιθομενας δαϝιδας μετα χερσιν ͱεχοντες,
φαινοντες νυκτας κατα δωματα δαιτυμονεσσιν.
πεντηκοντα δε ͱοι δμωαι κατα δωμα γυναικες·
ͱαι μεν αλετρεϝοντι μυλησ' επι μηλοπα καρπον,
ͱαι δ' ͱιστοϝς ͱυφαοντι και ηλακατα στροφαοντι 105
ͱημεναι, ͱοια τε φυλλα μακεδνης αιγειροϝο. 106
τοσσον φαιηκες περι παντων ϝιδριες ανδρων 108
ναϝα θοϝην ενι ποντῳ ελαϝνεμεν· ͱως δε γυναικες
ͱιστον τεχνησαι· περι γαρ σφισ' εδωκεν αθηνη 110
ϝεργα τ' επιστασθαι περικαλλεα, και φρενας εσθλας.
εκτοσθεν δ' αϝλης μεγας ορχατος αγχι θυραων
τετραγυος· περι δ' ͱερκος εληλαται αμφοτερωθεν.
ενθα δε δενδρεα μακρ' επεφυκει τηλεθαοντα,
ογχναι, και ροιαι, και μηλεαι αγλαοκαρποι, 115

Η

συκαι τε γλυκεραι, και ελαιαι τηλεθοωσαι.
ταϝων ου ποτε καρπος αποϝολλυται ουδ' απολειπει
χειματος, ουδε θερευς, επετησιος· αλλα μαλ' αιϝει
δσεφυριη πνεϝουσα τα μεν φυϝει, αλλα δε πεσσει.
ογχνη επ' ογχνῃ γηρασκει, μηλον δ' επι μηλῳ,
αϝταρ επι σταφυλῃ σταφυλη, συκον δ' επι συκῳ.
ενθα δε ϝοι πολυκαρπος αλωϝη ϝεϝριδσωται·
της ϝετερον μεν θειλοπεδον λευρῳ ενι χωρῳ
τερσεται ηελιῳ· ϝετερας δ' αρα τε τρυγαουσιν,
αλλας δε τραπεουσι· παροιθε δε τ' ομφακες εισιν,
ανθος αφιεισαι, ϝετεραι δ' ϝυποπερκαδσουσιν.
ενθα δε κοσμηται πρασιαι παρα νειατον ορχον
παντοιαι πεφυασιν, επηετανον γανοωσαι·
εν δε δυω κρηναι, ϝη μεν τ' ανα κηπον ϝαπαντα
σκιδναται, ϝη δ' ϝετερωθεν ϝυπ' αϝλης ουδον ιησιν
προς δομον ϝυψηλον, ϝοθεν ϝυδρευοντο πολιται.
τοι' αρ' εν αλκινοοιο θεων εσαν αγλαϝα δωρα.
ενθα στας θηειτο πολυτλας διϝος ϝοδυσσευς.
αϝταρ επειδη παντα ϝεῳ θαϝησατο θυϝμῳ,
καρπαλιμως ϝυπερ ουδον εβησατο δωματος εισω.
ϝευρε δε φαιηκων ϝηγητορας ηδε μεδοντας
σπενδοντας δεπαεσσιν ϝευσκοπῳ αργειφοντῃ,
ϝῳ πυματῳ σπενδεσκον, ϝοτε μνησαιατο ϝοιτου.
αϝταρ ϝο βη δια δωμα πολυτλας διϝος ϝοδυσσευς,
πολλην ηερ' ϝεχων, ϝην ϝοι περιχευεν αθηνη,
ϝοφρ' ϝικετ' αρητην τε και αλκινοον βασιληϝα.
αμφι δ' αρ' αρητης βαλε γουνασι χειρας ϝοδυσσευς,
και τοτε δη ρ' αϝτοιο παλιν χυτο θεσφατος αϝηρ.
ϝοι δ' αϝοι εγενοντο δομον κατα φωτα ϝιδοντες·
θαϝμαδσον δ' ϝορεοντες· ϝο δ' ελιτανευεν ϝοδυσσευς·
αρητη, θυγατερ ϝρηγσηνορος αντιθεοιο,
σον τε ποσιν, σα τε γουναθ' ϝικανω, πολλα μογησας,
τοισδε τε δαιτυμονας, τοισιν θεοι ολβια δοιεν
δσωϝεμεναι, και παισιν επιτρεψειεν ϝεκαστος
κτηματ' ενι μεγαροισιν, γερας θ' ο τι δημος εδωκεν·
αϝταρ εμοι πομπην οτρυνετε πατριδ' ϝικεσθαι
θασσον· επειδη δηθα φιλων απο πηματα πασχω.
ϝως ϝειπων, κατ' αρ' ϝεδσετ' επ' εσχαρῃ εν κονιῃσιν
παρ πυρι· ϝοι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ.
οψε δε δη μετεϝειπε γερων ϝηρως ϝεχενηος,
ϝος δη φαιηκων ανδρων προγενεστερος ηεν,
και μυθοισ' εκεκαστο, παλαια τε, πολλα τε ϝειδως·
ϝο σφιν ϝευφρονεων αγορεϝσατο και μετεϝειπεν·
αλκινο', ου μεν τοι τοδε καλλιον, ουδε ϝεϝοικεν,
χσεινον μεν χαμαι ησθαι επ' εσχαρῃ εν κονιῃσιν·
ϝοιδε δε σον μυθον ποτιδεγμενοι ϝισχανοωνται.

αλλ᾽ αγε δη χσεινον μεν επι θρονοϝ αργυροͱηλοο Η
ͱεσσον αναστησανς· συ δε κηρῦκεσσι κελεϝσον
ϝοινον επικρῆσαι, ͱινα και διϊ τερπικεραυνῷ
σπενδσομεν, ͱοσθ᾽ ικετῃσιν ͱαμ᾽ αιδοιοισιν οπηδεῖ·
δορπον δε χσεινῷ ταμιη δοτω ενδον εοντων.
αϝταρ επει τογ᾽ ακοϝσ᾽ ͱιερον μενος αλκινοοϝο,
χειρος ͱελων ͱοδυσεϝα δαϊϝφρονα ποικιλομητην
ὦρσεν απ᾽ εσχαροφιν, και επι θρονοϝ ͱεσσε φαϝεινοο,
ͱυιον αναστησανς αγαπῆνορα λαϝοδαμαντα,
ͱος ͱοι πλησιον ͱιδσε, μαλιστα δε μιν φιλεεσκεν.
χερνιβα δ᾽ αμφιπολος προχοϝῷ επεχεϝε φερονσα
καλῇ, χρυσειῇ, ͱυπερ αργυρεοϝο λεβητος,
νιπτσασθαι· παρα δε χσεστην εταννυσσε τραπεδσαν.
σῖτον δ᾽ αιδοιη ταμιη παρεθῆκε φερονσα,
ῆδατα πολλ᾽ επιθενσα, χαριδσομενη παρεοντων.
αϝταρ ͱο πιϝνε και ησθε πολυτλᾶνς διϝος ͱοδυσσεϝς.
και τοτε κηρῦκα προσεφη μενος αλκινοοϝο·
ποντονοε, κρῆτηρα κερασσαμενος μεθυ νῆμον
πανσιν ανα μεγαρον, ͱινα και διϊ τερπικεραυνῷ
σπενδσομεν, ͱοσθ᾽ ικετῃσιν ͱαμ᾽ αιδοιοισιν οπηδεῖ.
ͱως φατο· ποντονοος δε μελιφρονα ϝοινον εκιρνα·
νωμῆσεν δ᾽ αρα πανσιν επαρχσαμενος δεπαεσσιν.
αϝταρ επει σπενδσαν τ᾽, επιϝον θ᾽, οσον ηθελε θυϝμος,
τοισιν δ᾽ αλκινοος αγορεϝσατο και μετεϝειπεν·
κεκλυτε, φαιηκων ͱηγητορες ηδε μεδοντες,
ͱοφρα ϝεπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει.
νῦν μεν δαισαμενοι κατακειετε ϝοικαδ᾽ ιοντες·
ηοαθεν δε γεροντας επι πλεονας καλεσαντες
χσεινον ενι μεγαροις χσεινισσομεν, ηδε θεοισιν
ϝρεχσομεν ͱιερα καλα· επειτα δε και περι πομπης
μνῆσομεθ᾽, ͱως χ᾽ ο χσεινος ανευθε πονοο και ανιης
πομπῇ ͱυφ᾽ ημετερῃ ͱην πατριδα γαιαν ͱικηται
χαιρων καρπαλιμως, ει και μαλα τηλοθεν εστιν·
μηδε τι μεσσηγυς γε κακον και πημα παθῃσιν,
πριν γε τον ͱης γαιης επιβημεναι· ενθα δ᾽ επειτα
πειθσεται ͱασα ͱοι αισα κατακλῶθες τε βαρειαι
γιγνομενῳ νησαντο λινῳ, ͱοτε μιν τεκε μητηρ.
ει δε τις αθανατων γε κατ᾽ ουρανοϝ ηλήλουθεν,
αλλο τι δη τοδ᾽ επειτα θεοι περιμηχαναονται.
αιϝει γαρ το παρος γε θεοι φαινονται εναργεες
ͱημῖν, ευτ᾽ ερδωμεν αγακλειτας ͱεκατονβας·
δαινῦνται τε παρ᾽ αμμι καθημενοι, ενθα περ ͱημεες.
ει δ᾽ αρα τις και μουνος ιων χσυνβλῆται, ͱοδιτης,
ουτι κατακρυπτουσιν, επει σφισιν εγγυθεν εσμεν,
ͱοσπερ κυκλωπες τε, και αγρια φυϝλα γιγαντων.
τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσευς·

αλκινο', αλλο τι τοι μελετω φρεσιν· ου γαρ εγωγε Η
αθανατοισι ϝεϝοικα, τοι ουρανον ευρυν ͱεχοντιν,
ου δεμας, ουδε φυϝην, αλλα θνῆτοισι βροτοισιν·
ͱοϝστινας ͱυμεες ϝιδστε μαλισθ' οχεοντας οἶδσυν
ανθρωπων, τοισιν κεν εν αλγεσι ϝεισϝωσαιμην.
και δ' ετι κεν και πλειον' εγω κακα μυϝθησαιμην,
ͱοσα γε δη γσυνπαντα θεων ͱιϝοτητ' εμογησα.
αλλ' εμε μεν δορπησαι εϝᾶσατε, κηδομενον περ·
ου γαρ τι στυγερῇ επι γαστερι κυντερον αλλο
επλετο, ͱητ' εκελεϝσεν ͱεϝο μνῆσασθαι ανανκῇ,
και μαλα τειρομενον, και ενι φρεσι πενθος ͱεχοντα.
ͱως και εγω πενθος μεν ͱεχω φρεσιν· ͱη δε μαλ' αιϝει
εσθεμεναι κελεται και πιϝνεμεν· εκ δε με παντων
ληθανει, ͱοσ' επαθον, και ενιπλησασθαι αναγει.
ͱυμεες δ' οτρυϝνεσθαι ͱαμ' ἦοϊ φαινομενηφιν,
ͱως κε με τον δυστηνον εμης επιβησετε πατρης,
και περ πολλα παθοντα· ϝιδοντα με και λιποι αιϝων
κτησιν εμην, δμωας τε, και ͱυπσερεφες μεγα δῶμα.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επῄνεον, ηδ' εκελεϝον
πεμπεμεναι τον χσεινον, επει κατα μοιραν εϝεσπεν.
αϝταρ επει σπενδσαν τ', επιϝον θ', οσον ηθελε θυϝμος,
ͱοι μεν κατκειοντες εβαν ϝοικονδε ͱεκαστος.
αϝταρ ͱογ' εν μεγαρῳ ͱυπελειπετο διϝος ͱοδυσσεϝς,
παρ δε ͱοι αρητη τε και αλκινοος θεοϝειδης
ͱησθην· αμφιπολοι δ' απεκοσμεον εντεα δαιτος.
τοισιν δ' αρητη λεϝκωλενος ἦρχετο μυϝθων·
χσεινε, το μεν σε πρῶτον εγων ειρησομαι αϝτη,
τις; ποθεν εσσ' ανδρων; τις τοι ταδε ϝεσματ' εδῶκεν;
ου δη φῄς επι ποντον αλώμενος ενθαδ' ͱικεσθαι;
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
αργαλεον, βασιλεια, διηνεκεως αγορεϝσαι
κηδε', επει μοι πολλ' εδοσαν θεοι ουρανιϝῶνες.
τοϝτο δε τοι ϝερεω, ͱο μ' ανειρεαι, ηδε μεταλλᾷς.
ωγυγιη τις νησος αποπροθεν ειν ͱαλι κειται,
ενθα μεν ατλαντος θυγατηρ, δολοεντσα καλυπσω,
ναιει ͱεϋπλοκαμος, δδεινη θεος· ουδε τις αϝτῇ
μισγεται, ουτε θεων, ουτε θνῆτων ανθρωπων.
αλλ' εμε τον δυστηνον εφεστιον ἦγαγε δαιμων
οιον, επει μοι ναϝα θοϝην αργητι κεραυνῷ
δσεϝς ελασαυς εκεασσε μεσῳ ενι ϝοινοπι ποντῳ·
ενθ' αλλοι μεν παντες απεφθιθεν εσθλοι ͱεταιροι·
αϝταρ εγω, τροπιν αυκας ͱελων ναϝος αμφιϝελισσης,
ͱεννημαρ φερομην· δεκατῇ δε με νυκτι μελαινῇ
νησον ες ωγυγιην πελασαν θεοι, ενθα καλυπσω
ναιει ͱεϋπλοκαμος, δδειτη θεος· ͱη με λαβοντσα
ενδυκεως εφιλεε τε, και ετρεφεν, ηδε τ' εφᾶσκεν

[illegible]ησεμεν αθα[illegible]
[illegible] εμον ομ[illegible]
ενθα μεν Ϝεπτ[illegible]
δακρυσι δε[illegible]
αλλ' Ϝοτε δη [illegible]
και τοτε δη μ' [illegible]
[illegible]νος Ϝυπ[illegible]
[illegible]πε δ' επι σ[illegible]
[illegible]ον και μεθυ Ϝηδυ[illegible]
ουρον δε προεϜη[illegible]
Ϝεπτα δε [illegible]
Ϝοκτω και δε[illegible]
γαιης Ϝυμ[illegible]
[illegible]μορῳ· η γ[illegible]
πολλῃ, την μοι επ[illegible]
Ϝος μοι εφορμη[illegible]
ωρινεν δε θαλ[illegible]
[illegible] επι [illegible]
[illegible] μεν επειτα [illegible]
νηχομενος τοδε [illegible]
Ϝυμετερῃ επελασσ[illegible]
ενθα κε μ' εκβ[illegible]
πετρῃς προς μεγαλ[illegible]
αλλ' αναχασσ[illegible]
ες ποταμον, τῃ δη μο[illegible]
λεϜος πετρα[illegible]
εκ δ' επεσον θυ[illegible]
ηλυθ'· εγω δ[illegible]
εκβαις εν θαμνοισι κατε[illegible]
ηφυσαμην· Ϝυπνον δ[illegible]
ενθα μεν [illegible]
Ϝευδον παννυχιος[illegible]
δεϜλετο τ' ηελιος, και[illegible]
αμφιπολοϜς δ' επι θι[illegible]
παιδσοντας, [illegible]
την Ϝικετ[illegible]
Ϝως ουκ [illegible]
Ϝη μοι σιτον εδω[illegible]
και λοϜεσ' εν ποταμ[illegible]
[illegible]Ϝτα τοι, [illegible]
τον δ' αϜτ' α[illegible]
χ[illegible]ειν', ητοι μεν το[illegible]
[illegible] εμη, Ϝου[illegible]
[illegible] ες Ϝημετερ[illegible]
τον δ' απαμειβ[illegible]
[illegible], μη μοι [illegible]

ἡ μεν γαρ μ' εκελεFε συν αμφιπολοισιν hεπεσθαι· Η
αλλ' εγω ουκ εθελον, δδειδFως, αισχυνομενος τε,
μη πως και σοι θυμος επισκυσσαιτο Fιδοντι·
δυσζηλοι γαρ τ' ειμεν επι χθονι φυλ' ανθρωπων.
τον δ' αFτ' αλκινοος απαμειβετ', εφωνησεν τε·
ξειν', ου μοι τοιοFτον ενι στηθεσσι φιλον κηρ
μαψιδιως κεχολωσθαι· αμεινονα δ' αισιμα παντα.
hως hοι μεν τοιαFτα προς αλληλοFς αγορεFον.
κεκλετο δ' αρητη λευκωλενος αμφιπολοισιν
δεμνι' hυπ' αιθουσῃ θεμεναι, και Fρηγεα καλα
πορφυρε' εμβαλεειν, στορεσαι τ' εφυπερθε ταπητας,
χλαινας τ' ενθεμεναι Fουλας, καθυπερθε Fεσασθαι.
hαι δ' ισαν εκ μεγαροιο, δαFος μετα χερσιν hεχουσαι.
αFταρ επει στορεσαν πυκινον λεχος εγκονεουσαι,
ωτρυνον hοδυσηFα παριστασθαι Fεπεεσσιν·
ορσο κιων, ω ξεινε, πεποιηται δε τοι ευνη.
hως φαν· τῷ δ' ασπαστον εFειδετο κοιμηθηναι.
hως hο μεν ενθα καθευδε πολυτλας διFος hοδυσσηFς
τρητοις εν λεχεεσσιν, hυπ' αιθουσῃ εριδουπῳ.
αλκινοος δ' αρ' ελεκτο μυχῷ δομοF hυψηλοιο·
παρ δε γυνη δεσποινα λεχος πορσυνε και ευνην.
ημος δ' ἠριγενεια φανη Fροδοδακτυλος ἠως, Θ
ωρνυτ' αρ' εξ ευνης hιερον μενος αλκινοοιο.
αν δ' αρα διFογενης ωρτο πτολιπορθος hοδυσσηFς.
τοισιν δ' hηγεμονεF' hιερον μενος αλκινοοιο
φαιηκων αγορηνδ', hη σφιν παρα νηFσι τετυκτο.
ελθοντες δε καθιζον επι ξεστοισι λιθοισιν
πλησιον· hη δ' ανα Fαστυ μετῴχετο παλλας αθηνη,
Fειδομενη κηρυκι διFφρονος αλκινοοιο,
νοστον hοδυσσηFι μεγαλητορι μητιοωσα·
και ρα hεκαστῳ φωτι παρισταμενη φατο μυθον·
δευτ' αγε, φαιηκων hηγητορες ηδε μεδοντες,
εις αγορην ιμεναι, hοφρα ξεινοιο πυθησθε,
hος νεFον αλκινοοιο διFφρονος hικετο δωμα,
ποντον επιπλαγχθεις, δεμας αθανατοισιν hομοιος.
hως Fειποισ', ωτρυνε μενος και θυμον hεκαστου.
καρπαλιμως δ' εμπληντο βροτων αγοραι τε, και hεδραι
αγρομενων· πολλοι δ' αρ εθαυμησαντο Fιδοντες
hυιον λαFερταο διFφρονα· τῷ γαρ αθηνη
θεσπεσιην κατεχευε χαριν κεφαλῃ τε, και ωμοις,
και μιν μακροτερον και πασσον' θηκε Fιδεσθαι,
hως κεν φαιηκεσσι φιλος πανεσσι γενοιτο.
αFταρ επει ρ' ἠγερθεν, hομηγερεες τ' εγενοντο,
τοισιν δ' αλκινοος αγορεFσατο και μετεFειπεν·
κεκλυτε, φαιηκων hηγητορες ηδε μεδοντες,
hοφρα Fειπω, τα με θυμος ενι στηθεσσι κελευει.

ξεινος ϝοδ᾽; [illegible]
[illegible] προς ἠοιων, ἠ ϝεσπ[illegible]
πομπην δ᾽ οτρυϝνει [illegible]
ϝημεες δ᾽, ϝως το παρος [illegible]
ουδε γαρ ουδ᾽ [illegible]
ενθαδ᾽ οδυϝρομενος [illegible]
αλλ᾽ αγε, [illegible]
πρωτοπλοϝον· [illegible]
[illegible]ασθων κατα δημον, [illegible]
δησαμενοι δ᾽ ϝευ [illegible] ερετμα
εκβητ᾽· αϝταρ επειτα [illegible] δαιτα,
ϝημετερονδ᾽ [illegible]
κοϝροισιν [illegible] αϝταρ [illegible]
[illegible]πτοϝοχοι [illegible]
ερχεσθ᾽, ϝοφρα [illegible]
μηδε τις αρνεισθ[illegible]
δημοδοκον· [illegible]
τερπεμεν, ϝοππῃ θυϝμος [illegible]
ϝως αρα φωνησας [illegible]
σκηπτοϝοχοι· κηρυξ [illegible]
κοϝρω δε κρινθεντε [illegible]
[illegible]ητην, ϝως εκελεϝσ[illegible]
αϝταρ επει ρ᾽ επι [illegible]
ναϝα μεν ϝοιγε [illegible]
εν δ᾽ ϝιστον τ᾽ ετιθεντο [illegible]
ηρτυϝναντο δ᾽ [illegible]
παντα κατα μοιραν [illegible]
ϝυψοϝο δ᾽ εν [illegible]
βαν ρ᾽ ιμεν αλκινοοϝο [illegible]
πληντο δ᾽ αρ᾽ αιθουσαι [illegible]
τοισιν δ᾽ [illegible]
ϝοκτω δ᾽ αργιοδοντας [illegible]
τοϝς δερον, αμφι θ᾽ [illegible]
κηρυξ δ᾽ εγγυθεν ηλθεν [illegible]
τον περι μοϝσ᾽ [illegible]
οφθαλμων μεν αμερσε, [illegible]
τῷ δ᾽ αρα [illegible]
μεσσῳ δαιτυμονων [illegible]
κατ δ᾽ εκ πασσαλοϝ [illegible]
αϝτοϝ ϝυπερ κεφαλης, [illegible]
κηρυξ· παρ δ᾽ [illegible]
παρ δε δεπας ϝοινοϝο, [illegible]
αϝ δ᾽ επ᾽ ονειαθ᾽ [illegible]
αϝταρ επει ποσιος και [illegible]
μοϝσ᾽ αρ᾽ αϝοιδον [illegible]
ϝοιμης, της τοτ᾽ [illegible]

[illegible]ιος Fοδυσσε[illegible] [illegible]
[illegible]ως ποτε δηρισαντο [illegible]
[illegible]ταγλοισι Fεπεσσιν [illegible]
χαιρε νοῳ, Fοτ᾽ αριστοι [illegible]
Fως γαρ Fοι χρεῖον μυθήσατο [illegible]
[illegible] εν αγαθεῃ, [illegible]

ταFτ᾽ αρ᾽ [illegible]
πορφυρεον μεγα φαFρος [illegible]
κατ κεφαλης [illegible]
αιδετο γαρ φαιηκας [illegible]
ἠτοι Fοτε ληγσειεν [illegible]
δακρυF᾽ ομορξαμενος, κεφαλης απο φαFρος [illegible]
[illegible] δεπας αμφικυπελλον [illegible]
αFταρ Fοτ᾽ αψ [illegible]
φαιηκες Fοι αριστοι, [illegible]
[illegible] Fοδυσευς [illegible] καλυψαμενος [illegible]
ενθ᾽ αλλοFς μεν παντας [illegible] δακρυFα [illegible]
αλκινοος δε μιν οιος [illegible] 94
αιψα δε φαιηκεσσι [illegible] 96

κεκλυτε, φαιηκων [illegible]
[illegible] μεν θυFμον κεκορημεθα [illegible]
φορμιγγος θ᾽, η δαιτι συνηFορος [illegible]
νῦν δ᾽ εκσελθωμεν, και [illegible]
παντων᾽ Fως χ᾽ ο χσεινος [illegible]
[illegible] νοστησας, [illegible]
πυγς τε, παλαισμοσυνῃ τε, και [illegible]

Fως αρα [illegible]
κατ δ᾽ εκ᾽ [illegible]
[illegible] δ᾽ Fελε [illegible]
[illegible] [illegible] 107
βαν δ᾽ ιμεν εις αγορην, [illegible] 109
[illegible] αν δ᾽ [illegible]
[illegible]
ναFτεFς τε, [illegible]
ποντεFς τε, [illegible]
αμφιFαλος θ᾽, υιος [illegible]
[illegible] και ευρυFαλος, [illegible]
ναFβολιδης θ᾽, ος [illegible]
παντων φαιηκων μετ᾽ [illegible]

αν δ᾽ εσταν τρεις [illegible]
λαFοδαμας θ᾽, αλιος τε, [illegible]
Fοι δη τοι πρωτον [illegible]
τοισι δ᾽ απο [illegible]
καρπαλιμως επετοντο [illegible]
των δε θεFειν Fοχ᾽ αριστος [illegible]
[illegible] τ᾽ εν [illegible]

τοσσον hυπεκπροθεϝων λαϝοσ hικεθ', οι δ' ελιποντο.
hοι δε παλαισμοσυνης αλεγεινης πειρησαντο·
τῃ δ' αϝτ' ευρυϝαλος απεκαινυτο παντας αριστους·
hαλματι δ' αμφιϝαλος παντων προφερεστερος ηεν·
δισκῳ δ' αϝ παντων πολυ φερτατος ηεν ελατρευς·
πυξ δ' αϝ λαϝοδαμας, αγαθος παϊς αλκινοοιο.
αϝταρ επειδη παντες ετερφθησαν φρεν' αϝεθλοις,
τοισ' αρα λαϝοδαμας μετεφη παϊς αλκινοοιο·
δευτε, φιλοι, τον ξσεινον ερωμεθα, ει τιν' αϝεθλον
ϝοιδε τε και δεδαηκε· φυϝην γε μεν ου κακος εστιν,
μηροϝς τε, κνημας τε, και αμφω χειρε hυπερθεν,
αϝχενα τε στιβαρον, μεγα τε σθενος· ουδε τι hηβης
δεϝεται, αλλα κακοις συνϝερρηκται πολυεσσιν.
ου γαρ εγωγε τι φημι κακωτερον αλλο θαλασσης,
ανδρα τε συγχεϝσαι, ει και μαλα καρτερος ειη.
τον δ' αϝτ' ευρυϝαλος απαμειβετ', εφωνησεν τε·
λαϝοδαμαν, μαλα τουτο ϝεπος κατα μοιραν εϝεσπες·
αϝτος νῦν προκαλεσσαι ιων, και πεφραδε μυθον.
αϝταρ επει τογ' ακουσ' αγαθος παϊς αλκινοοιο,
στη ρ' ες μεσσον ιων, και hοδυσσεϝα προσεϝειπεν·
δευρ' αγε και συ, ξσεινε πατερ, πειρησαι αϝεθλων.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις hοδυσσευς·
λαϝοδαμαν, τι με ταυτα κελευετε κερτομεοντες;
κηδεα μοι και μαλλον ενι φρεσιν, ηπερ αϝεθλοι,
hος πριν μεν μαλα πολλ' επαθον, και πολλ' εμογησα·
νῦν δε μεθ' υμετερῃ αγορῃ νοστοιο χατιζων
hημαι, λισσομενος βασιληϝα τε, παντα τε δημον.
τον δ' αϝτ' ευρυϝαλος απαμειβετ', ενεικεσε τ' αντην·
ου γαρ σ' ουδε, ξσεινε, δαημονι φωτι ϝεϊσκω·
αλλα τεῳ, hος θ' αμα ναϝι πολυκληϝιδι θαμιζων,
αρχος ναϝταϝων, hοιτε πρηκτηρες εασιν,
φορτοϝο τε μνημων, και επισκοπος ῃσιν hοδαιων.
τον δ' αρ' hυποδρα ϝιδων προσεφη πολυμητις hοδυσσευς·
ξσειν', ου καλον εϝεσπες· ατασθαλῳ ανδρι ϝεϝοικας.
hουτως ου παντεσσι θεοι χαριεντα διδουσιν.
αλλος μεν γαρ ϝειδος ακιδνοτερος πελει ανηρ,
αλλα θεος μορφην ϝεπεσι στεφει· hοι δε τ' ες αϝτον
τερπομενοι λεϝσσουσιν· hο δ' ασφαλεως αγορευει
αιδοϊ μειλιχιῃ, μετα δε πρεπει αγρομενοισιν·
ερχομενον δ' ανα ϝαστυ θεον hως εισορωσιν.
αλλος δ' αϝ ϝειδος μεν αλιγκιος αθανατοισιν,
αλλ' ου hοι χαρις αμφι περιστεφεται ϝεπεεσσιν.
hως και σοι ϝειδος μεν αριπρεπες, ουδε κεν αλλως
ουδε θεος τευξειε, νοον δ' αποφωλιος εσσι.
ωρινας μοι θυμον ενι στηθεσσι φιλοισιν,
ϝειπων ου κατα κοσμον· εγω δ' ου νηϊς αϝεθλων

ως συγε μυθεαι, αλλ' εν πρωτοισιν οΐω
εμμεναι, hοφρ' hηβηι τε πεποιθεα χερσι τ' εμηισι.
νυν δ' hεχομαι κακοτητι και αλγεσι· πολλα γαρ ετλην,
ανδρων τε πτολεμους, αλεγεινα τε κυματα πειρων.
αλλα και hως, κακα πολλα παθων, πειρησομ' αεθλων·
θυμοδακης γαρ μυθος· επωτρυνας δε με Fειπων.
η ρα, και αυτωι φαρεϊ αναϊξας λαβε δισκον
μειζονα και παχετον, στιβαρωτερον ουκ ολιγον περ,
η hοιωι Φαιηκες εδισκεον αλληλοισι.
τον ρα περιστρεψας ηκε στιβαρης απο χειρος·
βομβησεν δε λιθος· κατα δ' επτηξαν ποτι γαιηι
Φαιηκες δολιχηρετμοι ναυσικλυτοι ανδρες,
λαFος hυπο ριπης· ο δ' hυπερπτατο σηματα παντων,
ριμφα θεFων απο χειρος· εθηκε δε τερματ' Αθηνη
ανδρι δεμας Fεικυια, Fεπος τ' εφατ' εκ τ' ονομαζε·
και κ' αλαFος τοι, ξεινε, διακρινειε το σημα
αμφαφαων· επει ουτι μεμιγμενον εστιν hομιλωι,
αλλα πολυ πρωτον· συ δε θαρσει τονδε γ' αεθλον·
ουτις Φαιηκων τονγ' hιξεται, ουδ' hυπερησει.
hως φατ'· εγηθησεν δε πολυτλας διFος Οδυσσευς,
χαιρων, hουνεχ' hεταιρον ενηεα λευσσ' εν αγωνι.
και τοτε κουφοτερον μετεφωνεε Φαιηκεσσι·
τουτον νυν αφικεσθε, νεοι· ταχα δ' hυστερον αλλον
hησεμεν η τοσσουτον οΐομαι, η ετι μασσον.
των δ' αλλων, hοντε κραδιη θυμος τε κελευει,
δευρ' αγε πειρηθητω, επει μ' εχολωσατε λιην,
η πυγς, ηε παληι, η και ποσιν, ουτι μεγαιρω,
παντων Φαιηκων, πλην γ' αυτου Λαοδαμαντος.
χσεινος γαρ μοι hοδ' εστι· τις αν φιλεοντι μαχοιτο;
αφρων δη κεινος γε και ουτιδανος πελει ανηρ,
hοστις χσεινοδοκωι εριδα προφερηται αεθλων
δημωι εν αλλοδαπωι· hεFο δ' αυτου παντα κολουει.
των δ' αλλων ουπερ τιν' αναινομαι, ουδ' αθεριζω,
αλλ' εθελω Fιδμεν και πειρηθημεναι αντην.
παντα γαρ ου κακος ειμι, μετ' ανδρασιν hοσσοι αεθλοι·
Fευ μεν τοκσον Fοιδα hευχσοον αμφαφαασθαι·
πρωτος κ' ανδρα βαλοιμι οΐστευσας εν hομιλωι
δουρι δ' ακοντιζω hοσον ουκ αλλος τις οΐστωι.
οιοισιν δεδδοιδα ποσιν, μη τις με παρελθηι
Φαιηκων· λιην γαρ αFεικελιως εδαμασθην
κυFμασιν εν πολλοισ', επει ου κομιδη κατα νηFα
ηεν επιFετανος· τωι μοι φιλα γυια λελυνται.
hως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπηι·
αλκινοος δε μιν οιος αμειβομενος προσεFειπε·
χσειν', επει ουκ αχαριστα μεθ' ημιν ταυτ' αγορευεις,
αλλ' εθελεις αρετην σην φαινεμεν, hη τοι οπηδει,
χωομενος, hοττι σ' hουτος ανηρ εν αγωνι παραστας

[illegible] ϝως αν [illegible] βροτος [illegible]
[illegible] επισταιτο ϝῃσι φρεσιν αρτια βαζειν.
αλλ᾽ αγε, νυν εμεθεν ξυνιει ϝεπος, ϝοφρα και αλλῳ
ϝεσπῃς ϝηρωϝων, ϝοτε κεν σοισ᾽ εν μεγαροισιν
δαινυεαι παρα σῃ τ᾽ αλοχῳ και σοισι τεκεσσιν,
ϝημετερης αρετης μεμνημενος, ϝοια και ϝημιν
Ζευς επι ϝεργα τιθησι διαμπερες [illegible] πατρων.
ου γαρ πυγμαχοι ειμεν αμυμονες, ουδε παλαισται,
αλλα ποσι κραιπνως θεϝομεν, και ναϝσιν αριστοι·
αιϝει δ᾽ ϝημιν δαις τε φιλη κιθαρις τε χοροι τε
[illegible] τ᾽ εξημοιβα, λοετρα τε θερμα, και ευναι.
αλλ᾽ αγε, φαιηκων [illegible], ϝοσσοι αριστοι,
παισατε, ϝως χ᾽ ο ξεινος ενισπῃ [illegible] φιλοισιν,
ϝοικαδε νοστησας, ϝοσσον περιγιγνομεθ᾽ αλλων
ναϝτιλιῃ, και ποδεσσι, και ορχηστυι, και αϝοιδῃ.
δημοδοκῳ δε τις αιψα κιων φορμιγγα λιγειαν
ϝοισετω, ϝη που κειται εν ϝημετεροισι δομοισιν.

ϝως εφατ᾽ αλκινοος θεοϝεικελος· ωρτο δε κηρυξ
ϝοισων φορμιγγα γλαφυρην δομοϝ᾽ εκ βασιληος.
αισυμνηται δε κριτοι ϝεννεα παντες ανεσταν
δημιοι, ϝοι κατ᾽ αγωνας ϝευ πρηϲϲεσκον ϝεκαστα,
λειηναν δε χορον, καλον δ᾽ ευρυναν αγωνα.
κηρυξ δ᾽ εγγυθεν ηλθε φερων φορμιγγα λιγειαν
δημοδοκῳ· ϝο δ᾽ επειτα κι᾽ ες μεσον· αμφι δε κοϝροι
πρωθηβαι ϝισταντο, δαημονες ορχηθμοιο,
πεπληγον δε χορον θειον ποσιν· αϝταρ ϝοδυσσευς
μαρμαρυγας θηειτο ποδων, θαυμαζε δε θυϝμῳ.

αλκινοος δ᾽ ϝαλιον και λαϝοδαμαντ᾽ εκελευσεν
μουναξ ορχησασθαι, επει σφισιν ουτις εριζεν.
ϝοι δ᾽ επει ων σφαιρην καλην μετα χερσιν ϝελοντο,
πορφυρεην, την σφιν πολυβος ποιησε δαϝιφρων,
την ϝετερος ριπτασκε ποτι νεφεα σκιοεντα,
ιδνωθεις οπισω· ϝο δ᾽ απο χθονος ϝυψοσ᾽ αϝερθεις
ρεϝιδιως μεθελεσκε, παρος ποσιν ουδας ϝικεσθαι.
αϝταρ επειδη σφαιρῃ αν᾽ ιθυν πειρησαντο,
ωρχεεσθην δη επειτα ποτι χθονι πουλυβοτειρῃ
ταρφε᾽ αμειβομενω· κοϝροι δ᾽ επεληκεον αλλοι,
ϝεσταοτες κατ᾽ αγωνα, ποδων δ᾽ ϝυπο κομπος ορωρει.
δη τοτ᾽ αρ᾽ αλκινοον προσεφωνεε διϝος ϝοδυσσευς·

αλκινοε κρειϝον, παντων αριδεικετε λαϝων,
η μεν απειλησας βητορμονας ειναι αριστους,
η δ᾽ αρ᾽ ϝετυμα τετυκτο· σεβας μ᾽ εχει εισορωντα.

ϝως φατ᾽· εγηθησεν δ᾽ ϝιερον μενος αλκινοϝοιο,
αιψα δε φαιηκεσσι φιληρετμοισι μετηυδα·

κεκλυτε, φαιηκων ϝηγητορες ηδε μεδοντες·
ϝο ξεινος μαλα μοι δοκεει πεπνυμενος ειναι.

[illegible] αγε, [illegible]
[illegible]δεκα γαρ κατα [illegible]
αρχοι κ[illegible]
των ϝοι ϝεκαστος [illegible]
και χρυσοῖο ταλαντον [illegible]
[illegible]σα δε παντα φ[illegible]
χσεινος ϝεχων επι [illegible]
ευρυϝαλος [illegible]
και δωρῳ, [illegible]
ϝως εφαθ᾽ [illegible]
[illegible] δ᾽ αρ᾽ ϝοισε[illegible]
τον δ᾽ αϝτ᾽ [illegible]
αλκινοε κρει[illegible]
τοιγαρ εγω τον [illegible]
δωσω ϝοι τοδ᾽ α[illegible]
[illegible]
αμφιδεδινεϝται [illegible]
ϝως ϝεσπων, εν χερσι [illegible]
και μιν φωνησαις [illegible]
χαιρε, πατερ ω [illegible]
[illegible]νον, ϝαφαρ [illegible]
σοι δε θεοι ϝαλοχον [illegible]
δοιεν· επειδη δηθα [illegible]
τον δ᾽ απαμειβομενος [illegible]
και συ, φιλος, μαλα χαιρε, θεοι δε τοι ολβια δοιεν·
μηδε τι τοι χσιφεος γε ποθη μετοπισθε γενοιτο
τοϝτοϝ, ϝο δη μοι [illegible]
ἠ ρα, και αμφ᾽ ωμοισι θετο χσιφος αργυροϝηλον.
δυϝσατο τ᾽ ηελιος, [illegible]
και ταγ᾽ ες αλκινοοϝ [illegible]
δεχσαμενοι δ᾽ αρα [illegible]
μητρι παρ᾽ αιδοιῃ [illegible]
τοισιν δ᾽ ϝηγεμονευ᾽ [illegible]
ελθοντες δε [illegible]
δη ρα τοτ᾽ αρητην [illegible]
δευρο, γυναι, φερε χηλον [illegible]
εν δ᾽ αϝτῃ θες φαϝρος [illegible]
αμφι δε ϝοι πυρι [illegible]
ϝοφρα λοεσσαμενος τε, [illegible]
δωρα, τα ϝοι φαιηκες [illegible]
[illegible] τε τερπηται, [illegible]
και ϝοι εγω τοδ᾽ [illegible]
χρυσεον, ϝοφρ᾽ [illegible]
σπενδητ᾽ εν μεγαρῳ [illegible]
ϝως εφατ᾽ αρητη δε [illegible]
αμφι πυρι στησαι [illegible]

hαι δε λοFετροχοFον τριποδ' hιστασαν εν πυρι κηλεῳ,
εν δ' αρ' hυδωρ εχεFον, hυπο δε ξυλα δαιFον hελοσσαι·
γαστρην μεν τριποδος πυρ αμφεπε, θερμετο δ' hυFδωρ.
τοφρα δ' αρ' αρητη ξεινῳ περικαλλεα χηλον
εξεφερεν θαλαμοF, ετιθει δ' ενι καλλιμα δωρα,
Fεσθητα, χρυσον τε, τα hοι φαιηκες εδωκαν·
εν δ' αFτη φαFρος θηκεν, καλον τε χιτωνα,
και μιν φωνησαντσα Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
αFτος νυν Fιδε πωμα, θοFως δ' επι δεσμον hιηλον,
μη τις τοι καθ' οδον δηλησεται, hοπποτ' αν αFτε
hευδησθα γλυκυν hυπνον, ιων εν νηFι μελαινῃ.
αFταρ επει τογ' ακοFσε πολυτλας διFος hοδυσσεFς,
αFτικ' επηρτυε πωμα, θοFως δ' επι δεσμον hιηλεν
ποικιλον, hον ποτε μιν δεδαε φρεσι ποτνια κιρκη.
αFθοδιον δ' αρα μιν ταμιη λοFεσασθαι ανωγεν,
ες ρ' ασαμινθον βανθ'· ο δ' αρ' ασπασιως Fιδε θυFμῳ
θερμα λοFετρ'· επει ου τι κομιζομενος γ' εθαμιζεν,
επειδη λιπε δωμα καλυψοος ηυκομοFο·
τοφρα δε hοι κομιδη γε, θεῳ hως, εμπεδος ηεν.
τον δ' επει ουν δμωαι λοFεσαν, και χριFσαν ελαιῳ,
αμφι δε μιν χλαιναν καλην βαλον ηδε χιτωνα,
εκ ρ' ασαμινθοFο βαFς ανδρας μετα Fοινοποτηρας
ηιε· ναFσικαα δε, θεων απο καλλος hεχοντσα,
στη ρα παρα σταθμον τεγεος πυκα ποιητοFο·
θαFμαδσεν δε hοδυσσεF εν οφθαλμοισ' hοραοντσα,
και μιν φωνησαντσα Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
χαιρε, ξειν', hινα και ποτ' εων εν πατριδι γαιῃ
μνησε' εμεF, hοτι μοι πρωτῃ δσωαγρι' οφελλεις.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις hοδυσσεFς·
ναFσικαα, θυγατερ μεγαλητορος αλκινοοFο,
hοFτω νυν δσεFς θειη εριγδουπος ποσις hηρης,
Fοικαδε τ' ελθεμεναι, και νοστιμον hημαρ Fιδεσθαι·
τῳ κεν τοι και εκειθι, θεῳ hως, ευχεταοιμην
αιFει hηματα παντα· συ γαρ μ' εβιFωσαο, κωFρη.
ἡ ρα, και ες θρονον hιδσε παρ' αλκινοον βασιλεFα.
hοι δ' ηδη μοιρας τ' ενεμον, κεραFοντο τε Fοινον.
κηρυξ δ' εγγυθεν ηλθεν, αγων εριηρον αFοιδον,
δημοδοκον, λαFοισι τετιFμενον· hεσσε δ' αρ' αFτον
μεσσῳ δαιτυμονων, προς κιονα μακρον ερεισας.
δη τοτε κηρυκα προσεφη πολυμητις hοδυσσεFς,
νωτοF απο προταμων,—επι δε πλειον ελελειπτο,—
αργιοδοντος hυος, θαλερη δ' ην αμφις αλοιφη·
κηρυξ, τη δη, τοFτο πορε κρεας, hοφρα φαγητσι,
δημοδοκῳ, και μιν προσπτυξομαι, αχνυμενος περ.
παντσι γαρ ανθρωποισιν επιχθονιοισιν αFοιδοι
τιFμης εμμοροι εντι και αιδοος, hουνεκ' αρα σφεας

ʽοιμας μοϝσ' εδιδαξε, εφιλησε δε φυλον αϝοιδων.
ʽως αρ' εφη· κηρυξ δε φερων εν χερσιν εθηκεν.
ʽοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον ʽεντο,
δη τοτε δημοδοκον προσεφη πολυμητις ʽοδυσσεϝς·
δημοδοκ', εξοχα δη σε βροτων αινιδσομ' ʽαπαντων·
η σεγε μοϝσ' εδιδαξε, διος παϊς, η σεγ' απολλων·
λιϝην γαρ κατα κοσμον αχαιϝων οιτον αϝειδεις.
αλλ' αγε δη μεταβηθι, και ʽιππωϝο κοσμον αϝειδσον
δορϝατεοο, τον επειος εποιησε συν αθηνῃ,
ʽον ποτ' ες ακροπολιν δολον ἦγαγε διϝος ʽοδυσσεϝς,
ανδρων εμπλησας, ʽοι ϝιλϝιον εξαλαπαξσαν.
αι κεν δη μοι ταϝτα κατα μοιραν καταλεξῃς,
αϝτικ' εγω παντσιν μυϝθησομαι ανθρωποισιν,
ʽως αρα τοι προφρων θεος ὤπασε θεσπιν αϝοιδην.
ʽως φαθ'· ο δ' ʽορμηθεις θεοϝ ἤρχετ', εφαινε δ' αϝοιδην,
ενθεν ʽελων, ʽως ʽοι μεν ʽεϋσσελμων επι ναϝων
βαντες απεπλεϝον, πυρ εν κλισιῃσι βαλοντες,
αργειϝοι· τοι δ' ηδη αγακλυτον αμφ' ʽοδυσσεϝα
ʽηατ' ενι τρωϝων αγορῃ, κεκαλυμμενοι ʽιππῳ·
αϝτοι γαρ μιν τρωϝες ες ακροπολιν ϝερυσαντο.
ʽως ʽο μεν ʽεστηκει· τοι δ' ακριτα πολλ' αγορεϝον,
ʽημενοι αμφ' αϝτον· τριχα δε σφισ' εϝανδανε βουλη,
ηε διατμηξσαι κοιλον δορυ νηλεϊ χαλκῳ,
η κατα πετραϝων βαλεειν ϝερυσαντας επ' ακρας,
η' εϝασεν μεγ' αγαλμα θεων θελκτηριον ειναι.
τῃ περ δη και επειτα τελεϝτησεσθαι εμελλεν·
αισα γαρ ἦν απολεσθαι, επην πολις αμφικαλυπτσῃ
δορϝατεον μεγαν ʽιππον, ʽοθ' ʽηατο παντες αριστοι
αργειϝων, τρωϝεσι φονον και κηρα φεροντες.
ἤϝειδεν δ', ʽως ϝαστυ διεπραθον ʽυιες αχαιϝων,
ʽιπποθεν εκχυμενοι, κοιλον λοχον εκπρολιποντες.
αλλον δ' αλλῃ αϝειδε πολιν κεραϊδσεμεν αιπυν·
αϝταρ ʽοδυσσεϝα προτι δωματα δαϊφοβοϝο
βημεναι, ηΰτ' αρεϝα, συν αντιθεῳ μενελαϝῳ.
κειθι δη αινοτατον πολεμον φατο τολμησαντα
νικησαι και επειτα, δια μεγαθυϝμον αθηνην.
ταϝτ' αρ' αϝοιδος αϝειδε περικλυτος· αϝταρ ʽοδυσσεϝς
τηκετο· δακρυ δ' εδευεν ʽυπο βλεφαροισι παρειας.
ʽως δε γυνη κλαϝῃσι φιλον ποσιν αμφιπεσουσα,
ʽος τε ʽεϝης προσθεν πολιος λαϝων τε πεσῃσιν,
ϝαστυϝι και τεκεεσσιν αμυϝνων νηλεες ʽημαρ·
ʽη μεν τον θνησκοντα και ασπαιροντα ϝιδουσα,
αμφ' αϝτῳ χυμενη λιγα κωκυϝει· ʽοι δε τ' οπισθεν
κοπτοντες δορϝεσσι μεταφρενον, ηδε και ωμοϝς,
ειρερον εισαναγουσι, πονον τ' [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

της δ' ελεεινοτατῳ αχεϊ φθινυθοντι παρειαι·
ͱως ͱοδυσσεϝς ελεεινα ͱυπ' οφρυσι δακρυϝα λειβεν. Θ
ενθ' αλλοϝς μεν παντας ελανθανε δακρυϝα λειβων,
αλκινοος δε μιν οιος επεφρασατ', ηδ' ενοησεν·
αιπσα δε φαιηκεσι φιληρετμοισι μετηυϝδα·
κεκλυτε, φαιηκων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
δημοδοκος δ' ηδη σχεθετω φορμιγγα λιγειαν,
ου γαρ πως παντεσσι χαριδσομενος ταδ' αϝειδει.
εχς ͱοϝο δορπεομεν τε, και ορορε διϝος αϝοιδος,
εκ τοϝοδ' ουπω επαϝσατ' οϊδσυροϝο γοοϝο
ͱο χσεινος· μαλα πον μιν αχος φρενας αμφιβεβηκεν.
αλλ' αγ', ͱο μεν σχεθετω, ͱιν' ͱομως τερπωμεθα παντες,
χσεινοδοκοι και χσεινος· επει πολυ καλλιον ͱοϝτως.
ͱεινεκα γαρ χσεινοϝο ταδ' αιδοιοϝο τετυχται,
πομπη και φιλα δωρα, τα ͱοι διδομεν φιλεοντες.
αντι κασιγνητοο χσεινος θ' ͱικετης τε τετυκται
ανερι, ͱοστ' ολιγον περ επιπσαϝει πραπιδεσσιν:
τῳ νυν μηδε συ κευθε νοημασι κερδαλεοισιν,
ͱο τι κε σ' ειρωμαι· φασθαι δε σε καλλιον εστιν.
ϝεσπ' ονομ', ͱο τι σε κειθι καλεον μητηρ τε, πατηρ τε,
αλλοι θ', οι κατα ϝαστυ, και ͱοι περιναιεταουσιν.
ϝειπε δε μοι γαιαν τε τεϝην, δημον τε, πολιν τε·
ͱοφρα σε τῃ πεμπωσι τιτυσκομεναι φρεσι ναϝες.
ου γαρ φαιηκεσι κυβερνητηρες εασιν,
ουδε τι πηδαλι' εστι, τα τ' αλλαι ναϝες ͱεχουσιν·
αλλ' αϝται ϝιδσασι νοηματα και φρενας ανδρων·
και παντων ϝιδσασι πολιας και πιϝονας αγροϝς
ανθρωπων· και λαιτμα ταχισθ' αλος εκπερωσιν,
ηερι και νεφελῃ κεκαλυμμεναι· ουδε ποτε σφιν
ουτε τι πημανθηναι επι δϝεος, ουδ' απολεσθαι:
αλλα ταδ' ͱως ποτε πατρος εγω ϝειποντος ακουσα
ναϝσιθοϝοϝ, ͱος εφασκε ποσειδαϝων' αγασασθαι
ͱημιν, ͱουνεκα πομποι απημονες εσμεν ͱαπαντων.
φη ποτε φαιηκων ανδρων ͱευϝεργεα ναϝα
εκ πομπης ανιουσαν εν ηεροϝειδει ποντῳ
ϝραισεμεναι, μεγα δ' ͱημιν ορος πολι' αμφικαλυπσειν.
ͱως αγορεϝ' ͱο γερων· τα δε κεν θεος η τελεσειεν,
η κ' ατελεστ' ειη, ͱως ͱοι φιλον επλετο θυϝμῳ.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝειπε, και ατρεκεως καταλεχσον,
ͱοπῃ απεπλαγχθης τε, και ͱαστινας ͱικεο χωρας
ανθρωπων· αϝτοϝς τε, πολιας θ' ευ ναιετοωσας·
η μεν ͱοσοι χαλεποι τε, και αγριοι, ουδε δικαιοι·
ͱοι τε φιλοχσεινοι, και σφιν νοος εστι θεοϝδης.
ϝειπε δ' ͱο τι κλαιϝεις και οδυϝρεαι ενδοθι θυϝμῳ,
αργειϝων, δαναων, και ϝιλιϝοϝ, οιτον ακουων.
τον δε θεοι μεν τευχσαν, επεκλωσαντο δ' ολεθρον,

ανθρωποισιν hινα hησι και εσσομενοισιν αFοιδη.
η τις τοι και πηος αποFλετο FιλFιοθι προ,
εσθλος εων γαμβρος, η πενθερος, hοι τε μαλιστα
κηδιστοι τελεθουσι μεθ' αιμα τε και γενος αFτων;
η πoFo τις και hεταιρος ανηρ κεχαρισμενα Fειδως
εσθλος; επει ου μεν τι κασιγνητοFο χερειων
γιγνεται, hος κεν, hεταιρος εων, πεπνυμενα Fειδη.

I

τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις hοδυσσεFς·
αλκινοε κρεFον, παντων αριδεικετε λαFων,
ητοι μεν τοδε καλον ακοFεμεν εστιν αFοιδου
τοιοFογ', hοιος hοδ' εστι, θεοισ' εναλιγκιος αυFδην.
ου γαρ εγωγε τι φημι τελος χαριεστερον ειναι,
η hοτ' αν hευφροσυνη μεν hεχη κατα δημον hαπαντα,
δαιτυμονες δ' ανα δωματ' ακοFαζωνται αFοιδου,
hημενοι hεξειης· παρα δε πληθωσι τραπεζαι
σιτοFο και κρειων· μεθυ δ' εκ κρητηρος αφυσσων
FοινοχοFος φορεησι και εγχεFη δεπαεσσιν·
τοFτο τι μοι καλλιστον ενι φρεσι Fειδεται ειναι.
σοι δ' εμα κηδεα θυFμος επετραπετο στονοεντα
ειρεσθ', hοφρ' ετι μαλλον οδυFρομενος στεναχιζω.
τι πρωτον, τι δ' επειτα, τι δ' hυστατιον καταλεξω;
κηδε' επει μοι πολλ' εδοσαν θεοι ουρανιFωνες.
νυν δ' ονομα πρωτον μυFθησομαι, hοφρα και hυμεις
Fηδετ'· εγω δ' αν επειτα, φυγων hυπο νηλεες hημαρ,
hυμιν ξεινος εω, και αποπροθι δωματα ναιων.
ημ' hοδυσσεFς λαFερτιαδης, hος πασι δολοισιν
ανθρωποισι μελω, και μευ κλεFος ουρανον hικει.
ναιεταω δ' ιθακην hευδειFελον· εν δ' ορος αFτη
νηριτον, εινοσιφυλλον, αριπρεπες· αμφι δε νησοι
πολλαι ναιεταουσι μαλα σχεδον αλληλησιν,
δουλιχιον τε, σαμη τε, και hυλFηεσσα ζακυνθος.
αFτη δε χθαμαλη πανhυπερτατη ειν hαλι κειται
προς ζοφον,—hαι δε τ' ανευθε προς ηFω τ' ηFελιον τε—
τρηχει', αλλ' αγαθη κουFροτροφος· ουδε τ' εγωγε
hης γαιης δυναμαι γλυκερωτερον αλλο Fιδεσθαι.
η μεν μ' αFτοθ' ερυκε καλυψω, διFα θεαFων,
εν σπεFεσι γλαφυροισι, λιλαιFομενη ποσιν ειναι·
hως δ' αFτως κιρκη κατερητυFεν εν μεγαροισιν
αιαιη, δολοεσσα, λιλαιFομενη ποσιν ειναι·
αλλ' εμον ου ποτε θυFμον ενι στηθεσσιν επειθον.
hως ουδεν γλυκιον hης πατριδος ουδε τοκεFων
γιγνεται, ειπερ και τις αποπροθι πιFονα Fοικον
γαιη εν αλλοδαπη ναιει απανευθε τοκεFων.
ει δ' αγε τοι και νοστον εμον πολυκηδε' ενισπω,
hον μοι ζευFς εφεFηκεν απο τροFιηθεν ιοντι.
FιλFιοθεν με φερων ανεμος κικονεσσι πελασσεν

ισμαρῳ· ενθα δ' εγω πολιν επραθον, ωλεσα δ' αϝτοϝς·
εκ πολιος δ' ͱαλοχοϝς και κτηματα πολλα λαβοντες
δασσαμεθ', ͱως μη τις μοι ατεμβομενος κιοι ϝεισϝης.
ενθ' ητοι μεν εγω διερῳ ποδι φευγεμεν ͱημεας
ἠνωγον· τοι δε μεγα νηπιοι ουκ επιθοντο.
ενθα δε πολλον μεν μεθυ πιϝνετο, πολλα δε μηλα
εσφαδσον παρα θινα, και ͱελλιποδας ϝελικας βοϝς.
τοφρα δ' αρ' οιχομενοι κικονες κικονεσσ' εγεγωνον,
ͱοι σφισι γειτονες ησαν ͱαμα πλεονες και αρειως,
ηπειρον ναιοντες, επισταμενοι μεν αφ' ιππων
ανδρεσι μαρνασθαι, και ͱοθι χρη πεδσον εοντα.
ηλθον επειθ', οσα φυλλα, και ανθεα, γιγνεται ͱωρῃ,
ηεριοι· τοτε δη ρα κακη διος αισα παρεστη
ͱημιν αινομοροισιν, ͱιν' αλγεα πολλα παθοιμεν.
στησαμενοι δ' εμαχοντο μαχην παρα ναϝσι θοϝῃσιν·
βαλλον δ' αλληλοϝς χαλκηρεσιν εγχειῃσιν.
ͱοφρα μεν ηως ην, και αϝεξετο ͱιερον ͱημαρ,
τοφρα δ' αλεξομενοι μενομεν πλεονας περ εοντας·
ημος δ' ηελιος μετενισσετο βοϝλυϝτονδε,
και τοτε δη κικονες κλιναν δαμασαντες αχαιϝοϝς.
ͱεκς δ' αφ' εκαστης ναϝος ͱευκνημιδες ͱεταιροι
ωλονθ'· οι δ' αλλοι φυγομεν θανατον τε, μορον τε.

ενθεν δε προτερω πλεϝομεν ακαχημενοι ητορ,
ασμενοι εκ θανατοιο, φιλοϝς ολεσαντες ͱεταιροϝς.
ουδ' αρα μοι προτερω ναϝες κιον αμφιϝελισσαι,
πριν τινα των δδειλων ͱεταρων τρις ͱεκαστον αϝυσαι,
ͱοι θανον εν πεδιῳ κικονων ͱυπο δαϝιωθεντες.
ναϝσι δ' επωρσ' ανεμον βορεην νεφεληγερετα δσεϝς
λαιλαπι θεσπεσιῃ, ξυν δε νεφεεσσ' εκαλυψεν
γαιαν ͱομοο και ποντον· ορωρει δ' ουρανοθεν νυξ.
ͱαι μεν επειτ' εφεροντ' επικαρσιαι, ͱιστια δε σφιν
τριχθα τε και τετραχθα διεσχισε ϝις ανεμοιο.
και τα μεν ες ναϝας καθεμεν δδειδσαντες ολεθρον,
αϝτας δ' εσσυμενως προερεσσαμεν ηπειρονδε.
ενθα δυω νυκτας, δυω θ' ηματα, συνϝεχες αιϝει
κειμεθ', ͱομοο καματῳ τε, και αλγεσι θυμον εδοντες·
αλλ' ͱοτε δη τριτον ͱημαρ ͱευπλοκαμος τελεσ' ηως,
ͱιστοϝς στησαμενοι, ανα θ' ιστια λεϝκ' ελκσαντες,
ͱημεθα· τας δ' ανεμος τε κυβερνηται τ' ιθυϝνον.
και νυ κεν ασκηθης ͱικομην ες πατριδα γαιαν,
αλλα με κυϝμα, ροϝος τε, περιγναμπτοντα μαλειαν,
και βορεης απεωσε, παρεπλαγξεν δε κυθηρων.

ενθεν δ' ͱεννϝημαρ φερομην ολοϝοισ' ανεμοισιν
ποντον εφ' ιχθυοεντ'· αϝταρ δεκατῃ επεβημεν
γαιης λωτοφαγων, ͱοιτ' ανθινον ϝειδαρ εδουσιν.
ενθα δ' επ' ηπειρου βημεν, και αφυσσαμεθ' ͱυδωρ.

αιπσα δε δειπνον ͱελοντο θοϝῃς παρα ναϝεσιν ͱεταιροι. I
αϝταρ επει σιτοιο τ' επασσαμεθ', ηδε ποτητος,
δη τοτ' εγων ͱεταροϝς προϊην πευθεσθαι ιοντας,
ανδρε δυω κρῖναις, τριτατον κηρυχ' αμ' οπασσαις,
ͱοιτινες ανερες ειεν επι χθονι σιτον εδοντες.
ͱοι δ' αιπσ' οιχομενοι μιγεν ανδρεσι λωτοφαγοισιν·
ουδ' αρα λωτοφαγοι μηδονθ' ͱεταροισιν ολεθρον
ͱημετεροισ', αλλα σφ' εδοσαν λωτοιο πασασθαι.
των δ' ͱοστις λωτοιο φαγοι μελιϝηδεα καρπον,
ουκ ετ' απαγγῆλαι παλιν ηθελεν, ουδε νεεσθαι.
τοϝς μεν εγων επι ναϝας αγον κλαιϝοντας αναγκῃ,
ναϝσι δ' ενι γλαφυρῇσιν ͱυπο ζυγι δησα ϝερυσσαις.
αϝταρ τοϝς αλλοϝς κελομην εριῆρας ͱεταιροϝς
σπερχομενοϝς ναϝων επιβαινεμεν ωκυαλϝων,
μη πω τις λωτοιο φαγων νοστοιο λαθηται.
ͱοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληϝισι καθιζον·
ͱεξσης δ' ͱεζομενοι πολιην ͱαλ' ετυπτον ερετμοις.
ενθεν δε προτερω πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ.
κυκλωπων δ' ες γαιαν ͱυπερφιαλων, αθεμιστων,
ͱικομεθ', ͱοι ρα θεοισι πεποιθοτες αθανατοισιν
ουτε φυτεϝουσιν χερσιν φυτον, ουτ' αροωσιν·
αλλα ταγ' ασπαρτα και ανῆροτα παντα φυϝονται,
πυϝροι, και κριθαι, ηδ' αμπελοι, ͱαιτε φερουσιν
ϝοινον εριστaφυλον, και σφιν διος ομβρος αεξει.
τοισιν δ' ουτ' αγοραι βουληφοροι, ουτε θεμιστες·
αλλ' ͱοιγ' ͱυψηλων ορεων ναιουσι καρῆνα,
εν σπεϝεσι γλαφυροισι· θεμιστεϝει δε ͱεκαστος
παιδων ηδ' ͱαλοχων· ουδ' αλληλων αλεγουσιν.
νησος επειτα λαχεια παρεκ λιμενος τετανυσται
γαιης κυκλωπων, ουτε σχεδον, ουτ' αποτηλοσ,
ͱυλϝῆεντσ'· εν δ' αιγες απειρεσιαι γεγαασιν
αγριαι· ου μεν γαρ πατος ανθρωπων απερυκει·
ουδε μιν εισοιχνεουσι κυνηγεται, ͱοιτε καθ' υλϝην
αλγεα πασχουσιν, κορυφας ορεων εφεποντες.
ουτ' αρα ποιμνῇσιν καταϝισχεται, ουτ' αροτοισιν,
αλλ' ͱηγ' ασπαρτος και ανῆροτος ͱηματα παντα
ανδρων χηρεϝει, βοσκει δε τε μηκαδας αιγας.
ου γαρ κυκλωπεσσι ναϝες παρα μιλτοπαρῇοι,
ουδ' ανδρες ναϝων ενι τεκτονες, ͱοι κε καμοιεν
ναϝας ͱευσελμοϝς, ͱαι κεν τελεοιεν ͱεκαστα,
ϝαστυϝ επ' ανθρωπων ͱικνεομεναι· ͱοια τε πολλα
ανδρες επ' αλληλοϝς ναϝσιν περοωσι θαλασσαν·
ͱοι κε σφιν και νησον ͱευκτιμενην εκαμοντο.
ου μεν γαρ τι κακη γε, φεροι δε κεν ͱωρια παντα·
εν μεν γαρ λειμῶνες ͱαλος πολιϝοιο παρ' ͱοχθας
ͱυδρῆλοι, μαλακοι· μαλα κ' αφθιτοι αμπελοι ειεν·

εν δ' αροσις λεϝη· μαλα κεν βαθυ λεϝιον αιϝει I
εις ͱωρας ͱαμαοιεν· επει μαλα πιϝαρ ͱυπ' ουδας.
εν δε λιμην ͱευͱορμος, ͱιν' ου χρη πειθσματα δησαι,
ουτ' ευνας βαλεεεν, ουτε πρυμνησι' αναπτσαι,
αλλ' επικελσαντας μηναι χρονον, εις ͱο κε ναϝτεων
θυϝμος εποτρυϝνη, και επιπνεϝσωντιν αϝηται.
αϝταρ επι κρατος λιμενος ρεϝει αγλαϝον ͱυϝδωρ,
κρηνη ͱυπο σπεϝεος· περι δ' αιγειροι πεφυϝαντιν.
ενθα κατεπλεϝομεν, και τις θεος ͱηγεμονεϝεν
νυκτα δι' ορφναιην· ουδε προεφαινε' ϝιδεσθαι·
αϝϝηρ γαρ παρα ναϝσι βαθυι' ην, ουδε σεληνη
ουρανοθεν προεφαινε· κατεσχετο γαρ νεφεεσιν.
ενθ' ουτις την νησον εσεδρακεν οφθαλμοισιν·
ουτ' ων κυϝματα μακρα κυλινδομενα προτι χερσον
εϝιδομεν, πριν ναϝας ͱευσελμοϝς επικελσαι.
κελσαντσησι δε ναϝσι, καθελλομεν ͱιστια παντα·
εκ δε και αϝτοι εβημεν επι ϝρηγμινι θαλασσης·
ενθα δ' αποβριξσαντες εμηναμεν ηοα διϝαν.
ημος δ' ηριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ηως,
νησον θαϝμαδσοντες εδινεϝομεσθα κατ' αϝτην.
ωρσαν δε νυμφαι, κοϝραι διος αιγιͱοχοϝο,
αιγας ορεσκωοϝς, ͱινα δειπνησειαν ͱεταιροι.
αϝτικα καμπυλα τοξσα και αιγανεας δολιχαϝλοϝς
ͱελλομεθ' εκ ναϝων· δια δε τριχα κοσμηθεντες
βαλλομεν· αιπσα δ' εδωκε θεος μενοϝεικεα θηρην.
ναϝες μεν μοι ͱεποντο δωδεκα, ες δε ͱεκαστην
ͱεννε' ελανχανον αιγες· εμοι δε δεκ' εκσͱελον οιω.
ϝως τοτε μεν προπαν ͱημαρ, ες ηελιον καταδυντα,
ͱημεθα δαινυμενοι κρεα' ασπετα, και μεθυ ͱηδυ.
ου γαρ πω ναϝων εκσεφθιτο ϝοινος ερυθρος,
αλλ' ενεην· πολλον γαρ εν αμφιφορεϝσιν ͱεκαστοι
ηφυσαμεν, κικονεων ͱιερον πτολιεθρον ͱελοντες.
κυκλωπων δ' ες γαιαν ελεϝσσομεν, εγγυς εοντων,
καπνον τ', αϝτων τε φθογγην, οϝιων τε, και αιγων.
ημος δ' ηελιος κατεδυ, και επι κνεφας ηλθεν,
δη τοτ' εκοιμηθημεν επι ϝρηγμινι θαλασσης.
ημος δ' ηριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ηως,
και τοτ' εγων αγορην θεμενος μετα παντσιν ϝεειπον·
αλλοι μεν νυν μιμνετ' εμοι περιηρες ͱεταιροι·
αϝταρ εγω γσυν ναϝι τ' εμη και εμοισ' ͱεταροισιν
ελθων τωνδ' ανδρων πειρησομαι, ͱοιτινες εντιν·
η ρ' ͱοιγ' ͱυβρισται τε, και αγριοι, ουδε δικαιοι,
ηε φιλοχσεινοι, και σφιν νοος εστι θεοϝδης.
ͱως ϝεσπων, ανα ναϝος εβην· εκελεϝσα δ' ͱεταιροϝς
αϝτοϝς τ' ανβαινεεν, ανα τε πρυμνησια λυϝσαι.
ͱοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληϝισι καθιδσον·

ϝεχσης δ' ϝεδσομενοι πολιην ϝαλ' ετυπτον ερετμοις.
αλλ' ϝοτε δη τον χωρον αφικομεθ', εγγυς εοντα,
ενθα δ' επ' εσχατιῃ σπεϝος ϝειδομεν, αγχι θαλασσης,
ϝυπσηλον, δαφνῃσι κατῃρεφες· ενθα δε πολλα
μηλ', οϝιες τε, και αιγες ϝιαϝεσκον· περι δ' αϝλη
ϝυπσηλη δεδμητο κατωρυχεεσσι λιθοισιν,
μακρῃσιν τε πιτυσσιν, ιδε δρυσιν ϝυπσικομοισιν.
ενθα δ' ανηρ ενϝιαϝε πελωριος, ϝος ρα τε μηλα
οιος ποιμαινεσκεν αποπροθεν· ουδε μετ' αλλοϝς
πωλεετ', αλλ' απανευθεν εων αθεμιστια ϝοιδεεν.
και γαρ θαϝμ' ετετυχτο πελωριον· ουδ' εϝεϝοικεεν
ανδρι γε σιτοφαγῳ, αλλα ϝριῳ ϝυλϝηεντι
ϝυπσηλων ορεων, ϝοτε φαινεται οιον απ' αλλων.
δη τοτε τοϝς αλλοϝς κελομην εριηρας ϝεταιροϝς
αϝτοϝο παρ ναϝι τε μενεεν, και ναϝα ρυϝεσθαι·
αϝταρ εγω κρινας ϝεταρων δυο και δεκ' αριστοϝς.
βην· αταρ αιγεον ασκον ϝεχον μελανος ϝοινοϝο,
ϝηδυος, ϝον μοι εδωκε μαρων, ϝευανθεος ϝυιος,
ϝιερεϝς απολλωνος, ϝος ισμαρον αμφιβεβηκεεν·
ϝουνεκα μιν γσυν παισι περισχομεθ', ηδε γυναικι,
ϝαδσομενοι· ϝοικεε γαρ εν αλσεϊ δενδρηεντι
φοιβοϝ απολλωνος· ϝο δε μοι πορεν αγλαϝα δωρα·
χρυσοϝο μεν μοι εδωχ' εϋϝεργεος ϝεπτα ταλαντα·
δωκε δε μοι κρητηρα παναργυρον· αϝταρ επειτα
ϝοινον εν αμφιφορεϝσι δυωδεκα παντσιν αφυσσαις
ϝηδυν, ακηρασιον, θειον ποτον· ουδε τις αϝτον
εϝειδεε δμωων, ουδ' αμφιπολων ενι ϝοικῳ,
αλλ' αϝτος, ϝαλοχος τε φιλη, ταμιη τε μι' οιη.
τον δ' ϝοτε πιϝνοιεν μελιϝηδεα ϝοινον ερυθρον,
ϝεν δεπας ενπλησαις, ϝυδατος ανα ϝεικοσι μετρα
χεϝ'· οδμη δ' ϝηδεια απο κρητηρος οδωδεεν
θεσπεσιη· τοτ' αν ουτοι αποσχεσθαι φιλον ηεν.
του φερον ενπλησαις ασκον μεγαν· εν δε και ηϝα
κωρυκῳ· αϝτικα γαρ μοι οϊϝσατο θοϝμος αγηνωρ
ανδρ' επελευσεσθαι μεγαλην επιϝεσμενον αλκην,
αγριον, ουτε δικας ϝεῦ ϝειδοτα, ουτε θεμιστας.
καρπαλιμως δ' εις αντρον αφικομεθ', ουδε μιν ενδον
ϝευρομεν, αλλ' ενομεϝε νομον κατα πιϝονα μηλα.
ελθοντες δ' εις αντρον εθαϝεομεσθα ϝεκαστα·
ταρσοι μεν τυρων βριθον, στεινοντο δε σηκοι
ϝαρνων ηδ' εριφων· διακεκριμεναι δε ϝεκασται
ϝερχατο· χωρις μεν προγονοι, χωρις δε μετασσαι,
χωρις δ' αϝθ' ερσαι· ναϝον δ' ορῳ αγγεα παντα,
γαϝλοι τε, σκαφιδες τε, τετυγμενα, τοισ' ενναμελγεν.
ενθ' εμε μεν πρωτισθ' εταροι λισσοντο ϝεπεσσιν,
τυρων αινυμενοϝς ιμεναι παλιν· αϝταρ επειτα

καρπαλιμως επι νηϝα θοϝην εριφοϝς και ͱαρνας Ι
σηκων εκσελασαντας επιπλεειν ͱαλμυρον ͱυϝδωρ·
αλλ᾽ εγω ου πιθομην,—ητ᾽ αν πολυ κερδιον ἦεν,—
ͱοφρ᾽ αϝτον τε ϝιδοιμι, καί ει μοι χσεινια δοιη·
ουδ᾽ αρ᾽ εμελλ᾽ ͱεταροισι φανεις ερατεινος εσεσθαι.
  ενθα δε πυρ κῄαντες εθυϝσαμεν· ηδε και αϝτοι
τυρων αινυμενοι φαγομεν· μενομεν τε μιν ενδον
ͱημενοι, ͱεϝος επηλθε νεμων· φερε δ᾽ οβριμον αχθος
ͱυλϝης αδσαλεης, ͱινα ͱοι ποτιδορπιον ειη.
εντοσθεν δ᾽ αντροϝο βαλων ορυμαγδον εθῆκεν·
ͱημεες δε δδειδσαντες απεσσυμεθ᾽ ες μυχον αντρου.
αϝταρ ͱογ᾽ εις ευρυ σπεϝος ηλασε πιϝονα μηλα,
παντα μαλ᾽, ͱοσ᾽ ἤμελγε· τα δ᾽ αρσεν᾽ ελειπε θυρηφιν,
ϝαρνειοϝς τε, τραγοϝς τε, βαθυιης εκτοθεν αϝλης.
αϝταρ επειτ᾽ επεθῆκε θυρεον μεγαν ͱυπσοσ᾽ αϝείρας,
οβριμον· ουκ άν τόν γε δυω και ϝεικοσ᾽ ͱαμαγσαι
εσθλαι, τεσσαρακυκλοι, απ᾽ ουδεος οχλισσειαν·
τοσσην ηλιβατον πετρην επεθῆκε θυρῇσιν.
ͱεδσομενος δ᾽ ἤμελγ᾽ οϝιας και μηκαδας αιγας,
παντα κατα μοιραν, και ͱυπ᾽ ενβρυον ͱῆκεν ͱεκαστῃ.
αϝτικα δ᾽ ͱημισυ μεν τρεφσανς λεϝκοϝο γαλακτος
πλεκτοισ᾽ εν ταλαροῖσιν ͱαμῆσαμενος κατεθῆκεν·
ͱημισυ δ᾽ αϝτ᾽ εστησεν εν αγγέσιν, ͱοφρα ͱόι ειη
πιϝνεεν δαινυμενῳ, καὶ ͱοι ποτιδορπιον ειη.
  αϝταρ επειδη σπευδσε πονησαμενος ͱεϝα ϝεργα,
και τοτε πυρ ανεκαϝε, και εϝιδεν, ειρετο δ᾽ ͱημεας·
  ω χσεινοι, τινες εστε; ποθεν πλεϝεθ᾽ υϝγρα κελευθα;
η τι κατα πρῆκσιν, ἠ μαπσιδιως αλαλῆσθε,
ͱοια τε λεϊστῆρες ͱυπερ ͱαλα, τοι τ᾽ αλαονται
πσυϝχας παρθεμενοι, κακον αλλοδαποισι φεροντες;
  ͱως εφαθ᾽· ημῖν δ᾽ αϝτε κατεκλασθη φιλον ητορ,
δδειδσαντων φθογγον τε βαρυν, αϝτον τε πελωρον·
αλλα και ͱως μιν ϝεπεσσιν αμειβομενος προσεϝεειπον·
  ͱημεες τοι τροϝιηθεν αποπλαγχθεντες αχαιϝοι
παντοιοισ᾽ ανεμοισιν ͱυπερ μεγα λαιτμα θαλασσης,
ϝοικαδε ͱιϝεμενοι, αλλην ͱοδον, αλλα κελευθα
ηλθομεν· ͱουτω που δσεϝς ηθελε μητιαεσθαι.
λαϝοι δ᾽ ατρεϝιδαω αγαμεμνονος ευχομεθ᾽ ειναι,
του δη νῦν γε μεγιστον ͱυπουρανιον κλεος εστιν·
τοσσην γαρ διεπερθσε πολιν, και απωλεσε λαϝοϝς
πολλοϝς· ͱημεες δ᾽ αϝτε κιχανομενοι τεϝα γουϝα
ͱικομεθ᾽, ει τι ποροις χσεινῄιον, ηε και αλλως
δοιης δωτινην, ͱητε χσεινων θεμις εστιν.
αλλ᾽ αιδειο, φεριστε, θεϝς· ͱικεται δε τοι ἐσμεν.
δσεϝς δ᾽ επιτιϝμητωρ ͱικεταϝων τε, χσεινων τε.
  ͱως εφαμην· ͱο δε μ᾽ αϝτις αμειβετο νηλεϊ θυμῳ·

νηπιος εσσ', ω χσειν', η τηλοθεν ηληλουθας,
ͱος με θεοϝς κελεαι η δεδδιμεν, η' αλεϝεσθαι.
ου γαρ κυκλωπες διος αιγιͱοχοϝ αλεγουσιν,
ουδε θεων μακαρων· επει η πολυ φερτεροι εσμεν.
ουδ' αν εγω διος εχθος αλεϝσαμενος πεφιδοιμην
ουτε σεϝ, ουθ' εταρων, ει μη θυϝμος γε κελεϝει.
αλλ' αγε ϝεσφ', οπη εσχες ιων ͱευϝεργεα ναϝα·
η ποϝ επ' εσχατιης, η και σχεδον, ͱοφρα δαειω.
ͱως φατο πειραζων· εμε δ' ου λαθε ϝειδοτα πολλα·
αλλα μιν αψορϝον προσεφην δολιοισι ϝεπεσσιν·
ναϝα γε μοι κατεϝαγσε ποσειδαϝων ενοσιχθων,
προς πετρῃσι βαλων, ͱυμης επι πειρασι γαιης,
ακρῃ προσπελασαις· ανεμος δ' εκ ποντοϝ ενεικεν·
αϝταρ εγω συν τοισδε ͱυπεκφυγον αιπυν ολεθρον.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' ουδεν αμειβετο νηλεϊ θυϝμῳ·
αλλ' ͱογ' αναϝιξαις ͱεταροισ' επι χειρας ιαλλεν·
συν δε δυω μαρπτσαις, ͱωστε σκυλακας, ποτι γαιῃ
κοπτ'· εκ δ' ενκεφαλος χαμαδις ρεϝε, δευε δε γαιαν.
τρες δε δια μελεϊστι ταμων ͱοπλισσατο δορπον·
ησθιε δ', ͱωστε λεϝων ορεσιτροφος, ουδ' απελειπεν
ενκατα τε, σαρκας τε, και οστεα μυϝελοεντα.
ͱημεες δε κλαϝοντες ανεσχεθομεν διϊ χειρας,
σχετλια ϝεργ' ͱοραοντες· αμηχανιῃ δ' ͱεχε θυϝμον.
αϝταρ επει κυκλωπς μεγαλην ενπλησατο νηδυν,
ανδρομεα κρε' εδων, και επ' ακρητον γαλα πιϝνων,
κειτ' εντοσθ' αντροϝο τανυσσαμενος δια μηλων.
τον μεν εγω βουλεϝσα κατα μεγαλητορα θυϝμον,
ασσον ιων, χσιφος ͱοχσυ ϝερυσσαμενος παρα μηροϝ,
ουταμεναι προς στηθος, ͱοθι φρενες ͱηπαρ ͱεχουσιν,
χειρ' επιμασσαμενος· ͱετερος δε με θυϝμος ερυκεν·
αϝτοϝο γαρ κε και αμμες απωλομεθ' αιπυν ολεθρον·
ου γαρ κεν δυναμεσθα θυραϝων ͱυπσηλαϝων
χερσιν αποϝωσασθαι λιθον οβριμον, ͱον προσεθηκεν.
ͱως τοτε μεν στοναχοντες εμηναμεν ηοα διϝαν.
ημος δ' ηριγενεια φανη ϝροδοδακτυλος ηως,
και τοτε πυρ ανεκαϝε, και ημελγε κλυτα μηλα,
παντα κατα μοιραν, και ͱυπ' ενβρυον ͱηκεν ͱεκαστῃ.
αϝταρ επει δη σπευσε πονησαμενος ͱεϝα ϝεργα,
συν δ' ͱογε δ' αϝτε δυω μαρπτσαις ͱοπλισσατο δορπον.
δειπνησαις δ' αντροϝ εχσηλασε πιϝονα μηλα,
ρεϝιδιως αφελων θυρεον μεγαν· αϝταρ επειτα
αψ επεθηχ', ως ειτε φαρετρῃ πωμ' επιθειη.
πολλῃ δε ϝροιζῳ προς ορος τρεπε πιϝονα μηλα
κυκλωπς· αϝταρ εγω λιπομην κακα βυσσοδομεϝων,
ειπως τιϝσαιμην, δοιη δε μοι ευχος αθηνη.
ͱηδε δε μοι κατα θυϝμον αριστη εφαινετο βουλη·

κυκλωπος γαρ εκειτο μεγα ϝροπαλον παρα σηκῳ,
χλωρον, ελαϊνεον· το μεν εσπασεν, ͱοφρα φοραιη
αυϝανθεν· το μεν αμμες ϝεϊσκομεν εισͱοραοντες
ͱοσον θ' ιστον ναϝος ϝεϊκοσοροϝο μελαινης,
φορτιδος, ευρυιης, ͱητ' εκπεραει μεγα λαιτμα·
τοσον εη̃ν μηκος, τοσον παχος εισͱοραεσθαι.
τοο μεν ͱοσον τ' οργυιαν εγων απεκοπτσα παραστανς,
και παρεθη̃χ' εταροισιν, αποχσυ̃ϝναι δ' εκελεϝσα.
ͱοι δ' ͱομαλον ποιησαν· εγω δ' εθοϝω̃σα παραστανς
ακρον, ͱαφαρ δε λαβων επυρακτεον εν πυρι κηλεῳ̃.
και το μεν ͱευ κατεθη̃κα κατακρυπτσανς ͱυπο κοπρῳ̃,
ͱη ρα κατα σπεϝεος κεχυτο μεγαλ' ηλιθα πολλη.
αϝταρ τοϝς αλλοϝς κληρῳ̃ πεπαλαχθαι ανωγον,
ͱοστις τολμη̃σειεν εμοι γσυν μοχλον αͱη̃ρανς
τριβσαι εν οφθαλμῳ̃, ͱοτε τον γλυκυς ͱυπνος ͱικανοι.
ͱοι δ' ελαχον, τοϝς αν κε και ηθελον αϝτος ͱελεσθαι,
τεσσαρες, αϝταρ εγω πεμπτος μετα τοισιν ελεγμην.
ϝεσπεριος δ' ηλθεν καλλιτριχα μηλα νομεϝων·
αϝτικα δ' εις ευρυ σπεϝος ηλασε πιϝονα μηλα,
παντα μαλ'· ουδε τι λειπε βαθυιης εκτοθεν αϝλης,
ηε τ' οϊϝσαμενος, η και θεος ͱως εκελεϝσεν.
αϝταρ επειτ' επεθη̃κε θυρεον μεγαν ͱυπσοσ' αͱη̃ρανς,
ͱεδσομενος δ' η̃μελγ' οϝιας και μηκαδας αιγας,
παντα κατα μοιραν, και ͱυπ' ενβρυον ͱη̃κεν ͱεκαστῃ̃.
αϝταρ επειδη σπευδσε πονησαμενος ͱεϝα ϝεργα,
γσυν δ' ͱογε δ' αϝτε δυω μαρπτσανς ͱοπλισσατο δορπον.
και τοτ' εγω κυκλωπα προση̃υϝδαον αγχι παραστανς,
κισσυβιον μετα χερσιν ͱεχων μελανος ϝοινοϝο·
κυκλωπς, τη̃, πιϝε ϝοινον, επει φαγες ανδρομεα κρεα·
ͱοφρα ϝιδη̃ς, ͱοιον τι ποτον τοδε ναϝς εκεκευθεεν
ͱημετερη· σοι δ' αϝ λοιβην φερον, ει μ' ελεησανς
ϝοικαδε πεμπσειας· συ δε μαινεαι ουκ ετ' ανͱεχτως.
σχετλιε! πως κεν τις σε και ͱυστερον αλλος ͱικοιτο
ανθρωπων πολυων; επει ου κατα μοιραν ερεκσας.
ͱως εφαμην· ͱο δ' εδεχτο και εκπιϝ· εϝαδσατο δ' αινως
ͱηδυ ποτον πιϝνων· και μ' η̃τεε δεϝτερον αϝτις·
δος μοι ετι προφρων, και μοι τεϝον ονομα ϝεσπε
αϝτικα νυ̃ν, ͱινα τοι δω̃ χσεινιον, ͱῳ̃ κε συ χαιροις.
και γαρ κυκλωπεσι φερει δσαϝδω̃ρος αροϝρα
ϝοινον ερισταφυλον, και σφιν διος ομβρος αͱεχσει·
αλλα τοδ' ανβροσιης και νεκταρος εστιν απορρω̃γς.
ͱως εφατ'· αϝταρ ͱοι αϝτις εγω πορον αιθοπα ϝοινον·
τρις μεν εδω̃κα φερων, τρις δ' εκπιϝεν αφραδιη̃σιν.
αϝταρ επει κυκλωπα περι φρενας ηλυθε ϝοινος,
και τοτε δη μιν ϝεπεσσι προση̃υϝδω̃ν μειλιχιοισιν·
κυκλωπς, ειρω̃τᾳ̃ς μ' ονομα κλυτον; αϝταρ εγω τοι

εκσϝερεω· συ δε μοι δος χσεινιον, ͱως περ ͱυπεστης·
ουτις εμοι γ' ονομ' εστ'· ουτιν δε με κικλησκοντιν I
μητηρ, ηδε πατηρ, ηδ' αλλοι παντες ͱεταιροι.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' αϝτις αμειβετο νηλεϊ θυϝμοͅ·
ουτιν εγω πυματον εδεω μετα ͱοισ' ͱεταροισιν,
τοϝς δ' αλλοϝς προσθεν· τοδε τοι χσεινηϊον εσται.
ῆ, και ανακλινθεις πεσεν ͱυπτιος· αϝταρ επειτα
κειτ' αποδοχμωσαις παχυν αϝχενα· κατ δε μιν ͱυπνος
ͱαιρεε πανδαματωρ· φαρυγος δ' εκσεσσυτο ϝοινος,
πσωμοι τ' ανδρομεοι· ͱο δ' ερευγετο ϝοινοβαρεϝων.
και τοτ' εγω τον μοχλον ͱυπο σποδοϝ ηλασα πολλης,
ͱεϝος θερμαινοιτο· ϝεπεσσι τε παντας ͱεταιροϝς
θαρσυϝνον, μη τις μοι ͱυποδδειδσαις αναδυϝῆ.
αλλ' ͱοτε δη ταχ' ͱο μοχλος ελαιϊνος εν πυρ' εμελλεν
ͱαπτσασθαι, χλωρος περ εων, διεφαινετο δ' αινως,
και τοτ' εγων ασσον φερον εκ πυρος, αμφι δ' ͱεταιροι
ͱισταντ'· αϝταρ θαρσος ενεπνεϝσεν μεγα δαιμων.
ͱοι μεν, μοχλον ͱελοντες ελαιϊνον, ͱοκσυν επ' ακρῳ,
οφθαλμῳ ενερειδσαν· εγω δ' εφυπερθεν αϝερθεις
δινεϝον· ͱως ͱοτε τις τρυπαοι δορυ νηϊον ανηρ
τρυπανῳ, ͱοι δε τ' ενερθεν ͱυποσσειοντιν ͱιμαντι
ͱαπτσαμενοι ͱεκατερθε, το δε τρεχει εμμενες αιϝει·
ͱως τοϝ εν οφθαλμῳ πυριηκεα μοχλον ͱελοντες
δινεϝομεν, τον δ' ͱαιμα περι ρεϝε θερμον εοντα.
παντα δε ͱοι βλεφαρ' αμφι και οφρυας ͱεϝσεν αϝυϝτμη,
γληνης καιϝομενης· σφαραγευντο δε ͱοι πυρι ϝριδσαι.
ͱως δ' ͱοτ' ανηρ χαλκεϝς πελεκυν μεγαν, ηε σκεπαρνον,
ειν ͱυδατι πσυϝχρῳ βαπτῃ μεγαλα ϝιϝαχοντα·
ͱως τοϝο σιδσ' οφθαλμος ελαιϊνεῳ περι μοχλῳ.
σμερδαλε' ῳμωχσεν· περι δε μεγ' ειϝαχε πετρη.
ͱημεες δε δδειδσαντες απεσσυμεθ'· αϝταρ ͱο μοχλον
εκσϝερυσ' οφθαλμοϝο πεφυρμενον ͱαιματι πολλῳ·
τον μεν επειτ' εριπτσεν απο ͱεϝο χερσιν αλυϝων.
αϝταρ ͱο κυκλωπας μεγαλ' ηπυϝεν, ͱοι ρα μιν αμφις
ϝοικεον εν σπεϝεσσι δι' ακριας ανεμοεντσας·
ͱοι δε βοης αϝιοντες εφοιταον αλλοθεν αλλος·
ͱισταμενοι δ' ειροντο περι σπεϝος, ͱο τι ͱε κηδοι·
τιπτε τοσον, πολυφημε, ϝαρημενος ͱωδ' εβωσας,
νυκτα δι' αμβροσιην, και αϝυπνοϝς αμμε τιθησθα;
η μη τις σεϝο μηλα βροτων αϝεκοντος ελαυνει;
η μη τις σ' αϝτον κτεινῃ δολῳ, ηε βιηφιν;
τοϝς δ' αϝτ' εκς αντροο προσεφη κρατερος πολυφημος·
ω φιλοι, ουτις με κτεινει δολῳ, ου δε βιηφιν.
ͱοι δ' απαμειβομενοι ϝεπεα πτεροεντ' αγορευον·
ει μεν δη μη τις σε βιαδσεται, οιον εοντα,
νουσον γ' ου πως εστι διος μεγαλοϝ αλεϝεσθαι·

αλλα συγ' ευχεο πατρι ποσειδαϝωνι ϝανακτι.
ͱως αρ' εφαν απιοντες· εμον δ' εγελασσε φιλον κεαρ,
ͱως ονομ' εξαπατησεν εμον και μητις αμυϝμων.
κυκλωψ δε στοναχων τε, και ωδινων οδυνησιν,
χερσι ψηλαφαων, απο μεν λιθον ͱελλε θυραϝων·
αϝτος δ' ενι θυρησι καθεζετο, χειρε πετασσαις,
ει τινα που μετ' οϝιεσσι λαβοι στειχοντα θυραζε·
ͱοϝτω γαρ ποϝο μ' ͱελπετ' ενι φρεσι νηπιον εναι.
αϝταρ εγω βουλευον, ͱοπως τοχ' αριστα γενοιτο,
ει τιν' ͱεταιροισιν θανατου λυσιν, ηδ' εμοι αϝτω,
ͱευροιμην· παντας δε δολοϝς και μητιν ͱυφαινον,
ͱωστε περι ψυϝχης· μεγα γαρ κακον εγγυθεν ηεν.
ͱηδε δε μοι κατα θυϝμον αριστη εφαινετο βουλη·
αρσενες οϝιες ησαν ͱευτρεφεες, δασυμαλλοι,
καλοι τε, μεγαλοι τε, ϝιοδνεφες ειρος ͱεχοντες·
τοϝς ακεων συνεϝεργον ͱευστρεφεεσσι λυγοισιν,
τησ' επι κυκλωψ ͱευδε, πελωρ, αθεμιστια ϝειδως,
συν τρεας αινυμενος· ͱο μεν εν μεσσω ανδρα φερεσκεν,
τω δ' ͱετερω ͱεκατερθεν ιτην, σαοοντες ͱεταιροϝς.
τρεες δε ͱεκαστον φωτ' οϝιες φερον· αϝταρ εγωγε,—
ϝαρνειος γαρ εην, μηλων τοχ' αριστος ͱαπαντων,—
του κατα νωτα λαβων, λασιην ͱυπο γαστερ' ελυσθεις
κειμην· αϝταρ χερσιν αϝωτοϝο θεσπεσιοιο
νωλεμεως στρεφθεις ͱεχομην τετληοτι θυϝμω.
ͱως τοτε μεν στοναχοντες εμηναμεν ηοα διϝαν.
ημος δ' ηριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ηως,
και τοτ' επειτα νομονδ' εξεσσυντ' αρσενα μηλα·
θηλυιαι δ' εμεμηκον αημελκτοι περι σηκοϝς,
ουθατα γαρ σφαραγευντο· ϝαναξ δ' οδυνησι κακησιν
τειρομενος παντων οϝιων επεμαϝετο νωτα
ορθων ͱεσταοτων· το δε νηπιος ουκ ενοησεν,
ͱως ͱοι ͱυπ' ειροποκων οϝιων στερνοισ' εδεδεντο.
ͱυστατος ϝαρνειος μηλων εστειχε θυραζε,
λαχμω στεινομενος, και εμοι πυκινα φρονεοντι.
τον δ' επιμασσαμενος προσεφη κρατερος πολυφημος
κριϝε πεπον, τι μοι ͱωδε δια σπεϝος εσσυο μηλων
ͱυστατος; ουτι παρος γε λελειμμενος ερχεαι οϝιων,
αλλα πολυ πρωτος νεμεαι τερεν' ανθεα ποιης,
μακρα βιβαις· πρωτος δε ροϝας ποταμων αφικανεις·
πρωτος δε σταθμονδε λιλαϝεαι απονεεσθαι
ϝεσπεριος· νυν αϝτε πανͱυστατος· η συ ϝανακτος
οφθαλμον ποθεεις; τον ανηρ κακος εξαλαϝωσεν,
συν λυγροισ' ͱεταροισι, δαμασσαμενος φρενα ϝοινω.
ει δη ͱομοφρονεοις, ποτιφωνηεις τε γενοιο,
ϝεσπεμεν, ͱοπη κεινος εμον μενος ηλασκαζει·
τω κε ͱοι εγκεφαλος γε δια σπεϝος αλλυδις αλλη

θεινομενοο ϝραιοιτο προς ουδεϊ· καδ δε κ' εμον κεαρ
λωφῆσειε κακων, τα μοι ουτιδανος πορεν ουτις.
ͱως ϝεσπων, τον κριϝον απο ͱεϝ' απεμπε θυραζε.
ελθοντες δ' ηβαιον απο σπεϝεος τε, και αϝλης,
πρωθ' υπο ϝαρνειοο λυϝομην, ͱυπελυϝσα δ' ͱεταιροϝς.
καρπαλιμως δε τα μηλα ταναϝποδα, πιϝονα δημω,
πολλα περιτροπεοντες ελαϝνομεν, ͱοφρ' επι ναϝα
ͱικομεθ'· ασπασιοι δε φιλοισ' ͱεταροισ' εφανημεν,
ͱοι φυγομεν θανατον· τοϝς δε στοναχοντο γοωντες.
αλλ' εγω ουκ εϝαον, ανα δ' οφρυσ' ενευον ͱεκαστω,
κλαϝεμεν· αλλ' εκελεϝσα θοϝως καλλιτριχα μηλα
πολλ' εν ναϝι βαλοντας επιπλεεν ͱαλμυρον ͱυϝδωρ.
ͱοι δ' αιψ' εισβαινον, και επι κληϝισι καθιζον·
ͱεξης δ' ͱεζομενοι πολιην ͱαλ' ετυπτον ερετμοις.
αλλ' ͱοτε τοσσον απῆν, ͱοσσον τ' εγεγωνε βοησας,
και τοτ' εγω κυκλωπα προσηυϝδων κερτομιοισιν·
κυκλωπς, ουκ αρ' εμελλες αναλκιδος ανδρος ͱεταιροϝς
εδμεναι εν σπεϝεϊ γλαφυρω κρατερηφι βιηφι·
και λιϝην σε γ' εμελλε κιχησεσθαι κακα ϝεργα,
σχετλι'· επει ξεινους ουχ αζεο σω ενι ϝοικω.
ͱως εφαμην· ͱο δ' επειτ' εχολωσατο κηροθι μαλλον·
ͱῆκε δ' αποϝρηξας κορυφην ορεος μεγαλοιο·
καδ δ' εβαλε προπαροιθε ναϝος κυϝανοπρωροιο·
εκλυσθη δε θαλασσα κατερχομενης ͱυπο πετρης·
την δ' αψ ηπειρονδε παλιρροθιον φερε κυϝμα.
αϝταρ εγω χειρεσσι λαβων περιμηκεα κοντον
ωσα παρεξ· ͱεταροισι δ' εποτρυϝνας εκελευσα
ενβαλεειν κωπῃσ', ͱιν' ͱυπ' εκ κακοτητα φυγοιμεν,
κρατι κατανευων· ͱοι δε προπεσοντες ερεσσον.
αλλ' ͱοτε δη δις τοσσον ͱαλα πρησσοντες απῆμεν,
και τοτε δη κυκλωπα προσηυϝδαον· αμφι δ' ͱεταιροι
μειλιχιοισι ϝεπεσσιν ερητυϝον αλλοθεν αλλος·
σχετλιε! τιπτ' εθελεις ερεθιζεμεν αγριον ανδρα;
ͱος και νῦν ποντονδε βαλων βελος ἤγαγε ναϝα
αϝτις ες ηπειρον, και δη φαμεν αϝτοθ' ολεσθαι.
ει δε φθεγξαμενοο τεϝ, η αυϝδησαντος, ακοϝσεν,
συν κεν αραξ' ͱημεων κεφαλας, και ναϝια δοϝρα,
μαρμαρω οκριοεντι βαλων· τοσσον γαρ ͱιϝησιν.
ͱως φασαν· αλλ' ου πειθον εμον μεγαλητορα θυϝμον,
αλλα μιν αψορϝοον προσεφην κεκοτηοτι θυϝμω·
κυκλωπς, αι κεν τις σε καταθνητων ανθρωπων
οφθαλμοϝ ειρηται αϝεικελιην αλαϝωτυν,
φασθαι, ͱοδυσσεϝα πτολιπορθον σ' εξαλαϝωσαι,
ͱυιον λαϝερταϝ, ιθακῃ ενι ϝοικι' ͱεχοντα.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' οιμωξας ἠμειβετο μυϝθω·
ω ποποι! η μαλα δη με παλαιφατα θεσφαθ' ικανει.

ἐσκε τις ενθαδε μαντις ανηρ ἠΰς τε μεγας τε,
τηλεμος ευρυμιδης, ͱος μαντοσυνῇ εκεκαστο,
και μαντεFομενος κατεγηρασ κυκλωπεσιν·
ͱος μοι εφη ταδε παντα τελεFτῆσεσθαι οπισσῶ,
χειρων εκς ͱοδυσσεFος αμαρτησεσθαι οπῶπης.
αλλ' αιFει τινα φῶτα μεγαν και καλον εδεχμην
ενθαδ' ελευθσεσθαι, μεγαλην επιFεσμενον αλκην·
νῦν δε μ', εων ολιγος τε, και ουτιδανος, και ακικυς,
οφθαλμοF αλαFῶσας, επει μ' εδαμασσαο Fοινῶ.
αλλ' αγε δευρ', ͱοδυσεF, ͱινα τοι παρ χσεινια θειω,
πομπην τ' οτρυFνεω δομεναι κλυτον ενοσιγαιον·
τοο γαρ εγω παϊς ἦμι, πατηρ δ' εμος ευχεται ειναι·
αFτος δ', αι κ' εθελῇ, FιFησεται, ουδε τις αλλος,
ουτε θεων μακαρων, ουτε θνῆτων ανθρωπων.
ͱως εφατ'· αFταρ εγω μιν αμειβομενος προσεFεσπον·
αι γαρ δη πσυFχης γε και αιFῶνος σε δυναιμην
ευνιν ποιησανς πεμπσαι δορον αFιδος εισω,
ͱως ουκ οφθαλμον FιFησεται ουδ' ενοσιχθων.
ͱως εφαμην· ͱο δ' επειτα ποσειδαFῶνι Fανακτι
ευχετο, χειρ' ορεγων εις ουρανον αστεροεντα·
κλῦθι, ποσειδαFον, γαιηͱοχε, κυFανοχαιτα·
ει ͱετεον γε σος ἦμι, πατηρ δ' εμος ευχεαι ειναι,
δος μη ͱοδυσσεFα πτολιπορθον Fοικαδ' ͱικεσθαι.
αλλ' ει ͱοι μοιρ' εστι φιλοFς τε Fιδεεν, και ͱικεσθαι
Fοικον ͱεϋκτιμενον, και ͱεFην ες πατριδα γαιαν,
οπσε κακως ελθοι, ολεσανς απο παντας ͱεταιροFς,
ναFος επ' αλλοτριης, ͱευροι δ' εν πηματα Fοικῶ.
ͱως εφατ' ευχομενος· τοFο δ' εκλυFε κυFανοχαιτης.
αFταρ ͱογ' εκσαFτις πολυ μειδσονα λαFαν αῖρανς
ͱῆκ' επιδινεFσανς· επερειδσε δε Fῖν' απελεθρον·
κατ δ' εβαλεν μετοπισθε ναFος κυFανοπρωροFο,
τυτθον εδεFησεν δ' ͱοιηΐον ακρον ͱικεσθαι.
αλλ' ͱοτε δη την νησον αφικομεθ', ενθα περ αλλαι
ναFες ͱεϋσελμοι μενον ͱαθροFαι, αμφι δ' ͱεταιροι
ͱῆατ' οδυFρομενοι, ͱημεας ποτιδεχμενοι αιFει·
ναFα μεν ενθ' ελθοντες εκελσαμεν εν πσαμαθοισιν,
εκ δε και αFτοι εβημεν επι Fρῆγμῖνι θαλασσης.
μηλα δε κυκλωπος γλαφυρης εκ ναFος ͱελοντες
δασσαμεθ', ͱως μη τις μοι ατεμβομενος κιοι FεισFης.
Fαρνειον δ' εμοι οιῶ ͱεϋκνημῖδες ͱεταιροι,
μηλων δαιομεναων, δοσαν εκσ ͱοχα· τον δ' επι θῖνι
δσῆνι κελαινεφεϊ κρονιδῇ, ͱος παντσι Fανασσει,
ρεκσανς, μηρι' εκαFον· ͱο δ' ουκ ενπαδσετο ͱιερων,
αλλ' αρα μερμηριδσεν ͱοπως απολοιατο παντσαι
ναFες ͱεϋσελμοι, και εμοι περιῆρες ͱεταιροι.
ͱως τοτε μεν προπαν ͱημαρ, ες ῆελιον καταδῦντα,

ͱημεθα δαινυμενοι κρεα' ασπετα και μεθυ ͱηδυ. I
ͱημος δ' ἦελιος κατεδῦ, και επι κνεφας ηλθε,
δη τοτ' εκοιμῆθημεν επι ϝρηγμῖνι θαλασσης.
ημος δ' ἠριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ἦως,
δη τοτ' εγων ͱεταροισιν εποτρυϝνων εκελεϝσα
αϝτοϝς τ' ανβαινεεν, ανα τε πρυμνησια λυϝσαι.
ϝοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληϝισι καθιδσον.
ͱεξης δ' ͱεδσομενοι πολιην ͱαλ' ετυπτον ερετμοις.
ενθεν δε προτερω πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ,
ασμενοι εκ θανατοϝο, φιλοϝς ολεσαντες ͱεταιροϝς.

K

αιϝολιην δ' ες νησον αφικομεθ'· ενθα δ' εναιεν
αιϝολος ͱιπποταδης, φιλος αθανατοισι θεοισιν,
πλωτῆ ενι νησῳ· πασαν δε τε μιν περι τειχος
χαλκεον, αϝρηγτον· λισση δ' αναδεδρομε πετρη.
τοο και δωδεκα παιδες ενι μεγαροις γεγααντιν,
ͱεξς μεν θυγατερες, ͱεξς δ' ͱυιεες ͱηβαϝοντες.
ενθ' ͱογε θυγατερας πορεν ͱυιεσιν ειναι ͱακοιτας.
ͱοι δ' αιϝει παρα πατρι φιλῳ και μητερι κεδνῃ
δαινῦνται· παρα δε σφιν ονειατα μυϝρια κειται.
κνισσῆεν δε τε δωμα περι στοναχιδσεται αϝλῃ
ͱηματα, νυκτας δ' αϝτε παρ' αιδοιῃσ' ͱαλοχοισιν
ϝευδοντ', εν τε ταπησι και εν τρητοισι λεχεσσιν.
και μεν των ͱικομεσθα πολιν και δωματα καλα.
μῆνα δε παντ' εφιλεε με, και εξερεεινεν ͱεκαστα,
ϝιλϝιον, αργειϝων τε ναϝας, και νοστον αχαιϝων·
αϝταρ εγω τῳ παντα κατα μοιραν κατελεγσα.
αλλ' ͱοτε δη και εγων ͱοδον ῃτεον, ηδ' εκελεϝον
πεμπεμεν, ουδε τι κεινος αῆνατ', ετευχε δε πομπην.
δωκε μοι εκδειραϝς ασκον βοϝος ͱεννεϝωροϝο·
ενθα δε βυκταϝων ανεμων κατεδησε κελευθα.
κεινον γαρ ταμιην ανεμων ποιησε κρονιϝων,
ημεν παυεμεναι, ηδ' ορνυμεν, ͱον κ' εθελῃσιν.
ναϝι δ' ενι γλαφυρῃ κατεδεε μερμινθι φαϝεινῃ,
αργυρεῃ, ͱινα μη τι παραπνεϝσῃ ολιγον περ·
αϝταρ εμοι πνοϝην δσεφυροο προεϝῆκεν αϝηναι,
ͱοφρα φεροι ναϝας τε και αϝτοϝς· ουδ' αρ εμελλεν
εκτελεεεν· αϝταν γαρ απωλομεθ' αφραδιῃσιν.
ͱεννϝημαρ μεν ͱομως πλεϝομεν νυκτας τε και ͱημαρ·
τῃ δεκατῃ δ' ηδη ανεφαινετο πατρις αροϝρα·
και δη πυρπολεοντας ελεϝσσομεν εγγυς εοντες.
ενθ' εμε μεν γλυκυς ͱυπνος επηλυθε κεκμηῶτα·
αιϝει γαρ ποδα ναϝος ενωμαον, ουδε τεῳ αλλῳ
δωχ' εταρων, ͱινα θασσον ͱικοιμεθα πατριδα γαιαν.
ͱοι δ' ͱεταροι ϝεπεεσσι προς αλληλοϝς αγορεϝον,
και μ' εφασαν χρυσον τε και αργυρον ϝοικαδ' αγεσθαι,
δωρα παρ' αιϝολοϝο μεγαλητορος ͱιπποταδαϝο.

ͱωδε δε τις Fειπεσκε Fιδων ες πλησιον αλλον·
ω ποποι! ͱως ͱοδε πασι φιλος και τιμιος εστιν
πολλα μεν εκ τροFιης αγεται κειμηλια καλα
ληFιδος· ͱημεες δ' αυτε ͱομην ͱοδον εκτελεσαντες
Fοικαδε νισσομεθα κενεας συν χειρας ͱεχοντες.
και νυν ͱοι ταγ' εδωκε χαριδσομενος φιλοτητι
αιFολος· αλλ' αγε θασσον Fιδωμεθα ͱο ττι ταδ' εστιν.
ͱως εφασαν· βουλη δε κακη νικησε ͱεταιρους·
ασκον μεν λυFσαν, ανεμοι δ' εκ παντες ορουσαν,
τοFς δ' αιψ' ͱαρπαξασα φερεν ποντονδε θυFελλα
κλαFοντας, γαιης απο πατριδος· αυταρ εγωγε
εγρομενος κατα θυμον αμυμονα μερμηριξα,
ηε πεσων εκ ναFος αποφθιμην ενι ποντω,
η' ακεων τλαιην, και ετι δσωFοισι μετειην.
αλλ' ετλην και εμηνα· καλυψαμενος δ' ενι ναFι
κειμην· ͱαι δ' εφεροντο κακη ανεμοFο θυFελλη
αFτις επ' αιFολιην νησον· στεναχοντο δ' ͱεταιροι.
ενθα δ' επ' ηπειροο βημεν, και αφυσσαμεθ' ͱυδωρ·
αιψα δε δειπνον ͱελοντο θοFης παρα ναFσιν ͱεταιροι.
αFταρ επει σιτοFο τ' επασσαμεθ' ηδε ποτητος,
δη τοτ' εγω κηρυκα τ' οπασσαμενος και ͱεταιρον
βην εις αιFολοFο κλυτα δωματα· τον δ' εκιχανον
δαινυμενον, παρ ͱη θ' αλοχω και ͱεFοισι τεκεσσιν.
ελθοντες δ' ες δωμα παρα σταθμοισιν επ' ουδου
Fεδσομεθ'· ͱοι δ' ανα θυμον εθαμβεον, εκ τ' ερεοντο·
πως ηλθες, ͱοδυσσευ; τις τοι κακος εχραFε δαιμων;
η μεν σ' ενδυκεως απεπεμπομεν, ͱοφρ' αφικοιο
πατριδα σην, και δωμα, και ει ποθι τοι φιλον εστιν.
ͱως φασαν· αυταρ εγω μετεφωνεον αχνυμενος κηρ·
αFασσαν μ' ͱεταροι τε κακοι, προς τοισι τε ͱυπνος
σχετλιος· αλλ' ακεσασθε, φιλοι· δυναμις γαρ εν ͱυμιν.
ͱως εφαμην, μαλακοισι καθαπτομενος Fεπεεσσιν·
ͱοι δ' αFαFοι εγενοντο· πατηρ δ' ημειβετο μυθω·
Fερρ' εκ νησοFο θασσον, ελεγχιστε δσωFοντων·
ου γαρ μοι θεμις εστι κομιδσεμεν ουδ' αποπεμπειν
ανδρα τον, ͱος κε θεοισιν απεχθηται μακαρεσσιν.
ͱως Fειπων, απεπεμπε δομων βαρεα στεναχοντα.
ενθεν δε προτερω πλεFομεν, ακαχημενοι ητορ.
τειρετο δ' ανδρων θυμος ͱυπ' ειρεσιης αλεγεινης.
ͱεξημαρ μεν ͱομως πλεFομεν νυκτας τε και ͱημαρ·
ͱεβδοματη δ' ͱικομεσθα λαμου αιπυ πτολιεθρον,
τηλεπυλον λαιστρυγονιην, ͱοθι ποιμενα ποιμην
ηπυFει εισελαων, ͱο δε τ' εξελαων ͱυπακουFει.
ενθα κ' αυπνος ανηρ δοιους εξηρατο μισθους,
τον μεν, βοFκολεων, τον δ' αργυφεα μηλα νομευων·
εγγυς γαρ νυκτος τε και ͱηματος εισι κελευθοι.

ενθ' επει ες λιμενα κλυτον ηλθομεν, ϝον περι πετρη
ηλιβατος τετυχηκε διαμπερες αμφοτερωθεν·
ακται δε προβλῆτες εναντιαι αλληλῇσιν
εν στοματι προϝεχουσιν· ϝαραιη δ' εισοδος εστιν·
ενθ' ϝοιγ' εισω παντες εχον νηϝας αμφιϝελισσας.
ϝαι μεν αρ' εντοσθεν λιμενος κοιλοϝ' εδεδεντο
πλῆσιαι· ου μεν γαρ ποτ' αϝεξετο κυϝμα γ' εν αϝτῷ,
ουτε μεγ', ουτ' ολιγον· λευκη δ' ἦν αμφι γαληνη.
αϝταρ εγων οιος σχεθον εξω ναϝα μελαιναν,
αϝτοϝ επ' εσχατιῇ, πετρης εκ πεισματα δησας.
εστην δε, σκοπιην ες παιπαλοεσσαν ανελθων·
ενθα μεν ουτε βοϝων, ουτ' ανδρων, φαινετο ϝεργα,
καπνον δ' οιον ϝορωμεν απο χθονος αϝισσοντα.
δη τοτ' εγων ϝεταροϝς προϝιην πευθεσθαι ιοντας,
ϝοιτινες ανερες ειεν επι χθονι σῖτον εδοντες·
ανδρε δυω κρῖνας, τριτατον κηρῦχ' αμ' οπασσας.
ϝοι δ' ισαν εκβαντες λειϝην ϝοδον, ῆπερ ϝαμαξαι
ϝαστυδ' αφ' υψηλων ορεων καταγινεον ϝυλϝην.
κοϝρῃ δε ξυμβλῆντο προ ϝαστυϝος ϝυδρευουσῃ,
θυγατερ' ἴφθιμῃ Λαιστρυϝγονος Αντιφαταϝος.
ϝη μεν αρ' ες κρηνην κατεβησατο καλλιρεϝεθρον
Αρτακιην, ενθεν γαρ ϝυδωρ προτι ϝαστυ φερεσκον·
ϝοι δε παρϝισταμενοι προσεφωνεον, εκ τ' ερεοντο,
ϝοστις των ειη βασιλεϝς, και ϝοισι ϝανασσοι.
ϝη δε μαλ' αϝτικα πατρος επεφραδεν ϝυψερεφες δω.
ϝοι δ' επει εισηλθον κλυτα δωματα, την δε γυναικα
ϝευρον, ϝοσην τ' ορεος κορυφην, κατα δ' εστυγον αϝτην.
ϝη δ' αιψ' εξ αγορης εκαλει κλυτον Αντιφαταϝα,
ϝον ποσιν, ϝος δη τοισιν εμησατο λυγρον ολεθρον.
αϝτιχ' ενα μαρψας ϝεταρων ϝοπλισσατο δειπνον·
τω δε δυ' αϝιξαντε φυγῇ επι νηϝας ϝικεσθην.
αϝταρ ϝο τευχε βοην δια ϝαστυϝος· ϝοι δ' αϝιοντες
φοιτων ἴφθιμοι Λαιστρυϝγονες αλλοθεν αλλος,
μυϝριοι, ουκ ανδρεσσι ϝεϝοικοτες, αλλα γιγασσιν.
ϝοι ρ' απο πετραϝων ανδραχθεσι χερμαδιοισιν
βαλλον· ϝαφαρ δε κακος κοναβος κατα νηϝας ορωρειν,
ανδρων τ' ολλυμενων, νηϝων θ' αμα ϝαγνυμεναϝων·
ϝιχθυας δ' ϝως, πειροντες, ατερπεα δαιτ' εφεροντο.
ϝοφρ' ϝοι τοϝς ολεκον λιμενος πολυβενθεος εντος,
τοφρα δ' εγω ξιφος ϝοξυ ϝερυσσαμενος παρα μηρου
τῷ απο πεισματ' εκοψα νηϝος κυϝανοπρῳροϝο·
αιψα δ' εμοισ' ϝεταροισιν εποτρυϝνας εκελευσα
εμβαλεειν κωπῃσ', ϝιν' ϝυπ' εκ κακοτητα φυγοιμεν·
ϝοι δ' ϝαλα παντες ανερριπτουν, δεισαντες ολεθρον.
ασπασιως δ' ες ποντον επηρεφεας φυγε πετρας
νηϝς εμη· αϝταρ ϝαι αλλαι ϝαϝολλεες αϝτοθ' ολοντο.

ενθεν δε προτερω πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ, K
ασμενοι εκ θανατοιο, φιλοϝς ολεσαντες ͱεταιροϝς.
αιαιην δ' ες νησον αφικομεθ'· ενθα δ' εναιεν
κιρκη ͱεϋπλοκαμος, δδεινη θεος, αυδηεντσα,
αϝτοκασιγνητη ολοϝοφρονος αιηταϝο·
αμφω δ' εκγεγατην φαϝεσιμβροτοϝ ηελιοϝο,
μητρος τ' εκ περσης, την ωκεανος τεκε παιδα.
ενθα δ' επ' ακτης ναϝα κατηγαγομεσθα σιωπη
ναϝλοχον ες λιμενα, και τις θεος ͱηγεμονεϝεν.
ενθα τοτ' εκβαντες δυο θ' ηματα και δυο νυκτας
κειμεθ', ͱομοο καματω τε, και αλγεσι θυϝμον εδοντες.
αλλ' ͱοτε δη τριτον ͱημαρ ͱεϋπλοκαμος τελεσ' ηως,
και τοτ' εγων εμον εγχος ͱελων και φασγανον ͱοξυ
καρπαλιμως παρα ναϝος ανηϊον ες περιωπην,
ει πως ϝεργα ϝιδοιμι βροτων, ενοπην τε πυθοιμην.
εστην δε, σκοπιην ες παιπαλοεντσαν ανελθων,
και μοι εϝειδσατο καπνος απο χθονος ευρυοδειης,
κιρκης εν μεγαροισι, δια δρυμα πυκνα και ͱυλϝην.
μερμηρικσα δ' επειτα κατα φρενα και κατα θυϝμον
ελθεμεν, ηδε πυθεσθαι, επει ϝιδον αιθοπα καπνον.
ͱωδε δε μοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον ειναι,
πρωτ' ελθοντ' επι ναϝα θοϝην και θινα θαλασσης,
δειπνον ͱεταιροισιν δομεναι, προͱεμεν τε πυθεσθαι.
αλλ' ͱοτε δη σχεδον ηα κιων ναϝος αμφιϝελισσης,
και τοτε τις με θεων ολοφυϝρατο μουνον εοντα,
ͱος ρα μοι ͱυψικερων ελαφον μεγαν εις ͱοδον αϝτην
ͱηκεν· ͱο μεν ποταμονδε κατηϊεν εκ νομοϝ ͱυλϝης,
πιϝομενος, δη γαρ μιν ͱεχεν μενος ηελιοϝο.
τον δ' εγω εκβαινοντα κατ' ακνηστιν μεσα νωτα
πληγσα· το δ' αντικρυς δορυ χαλκεον εκσεπερησεν·
κατ δ' επεσ' εν κονιϝησι μακων, απο δ' επτατο θυϝμος.
τω δ' εγω ενβαινων δορυ χαλκεον εκς ωτειλης
ϝερυσαμην· το μεν αϝθι κατακλινας επι γαιη
ηϝασ'· αϝταρ εγω σπασαμην ρωπας τε λυγοϝς τε·
πεισμα δ', ͱοσον τ' οργυιαν, ͱεϋστρεφες αμφοτερωθεν
πλεκσαμενος συνεδησα ποδας δδεινοϝο πελωροο.
βην δε καταλοφαδεια φερων επι ναϝα μελαιναν,
ενχει ερειδομενος, επει ου πως ηεν επ' ωμοο
χειρι φερεεν ͱετερη· μαλα γαρ μεγα θηριον ηεν.
κατ δ' εβαλον προπαροιθε ναϝος· ανεγηρα δ' ͱεταιροϝς
μειλιχιοισι ϝεπεσσι, παρασταδον ανδρα ͱεκαστον·
ω φιλοι, ου γαρ πως καταδυϝσομεθ', αχνυμενοι περ,
εις αϝιδαϝο δομοϝς, πριν μορσιμον ͱημαρ επελθη.
αλλ' αγεθ', οφρ' εν ναϝι θοϝη βρωσις τε ποσις τε,
μνησομεθα βρωμης, μηδε τρυϝχωμεθα λειμω.
ͱως εφαμην· ͱοι δ' ωκα ϝεπεσσιν εμοισ' επιθοντο·

εκ δε καλυπτσαμενοι παρα θῖν' ͱαλος ατρυγετοϝο
θαϝησαντ' ελαφον· μαλα γαρ μεγα θηριον ῆεν.
αϝταρ επει ταρπησαν ͱορω̈μενοι οφθαλμοισιν,
χειρας νιπτσαμενοι τευχοντ' ερικυϝδεα δαιτα.
ͱως τοτε μεν προπαν ͱημαρ ες ῆελιον καταδῦντα
ͱημεθα δαινυμενοι κρεα' ασπετα και μεθυ ͱηδυ·
ημος δ' ῆελιος κατεδῦ, και επι κνεφας ηλθεν,
δη τοτ' εκοιμῆθημεν επι ϝρῆγμῖνι θαλασσης.
ημος δ' ῆριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ῆως,
και τοτ' εγων αγορην θεμενος μετα παντσιν εϝεσπον·
κεκλυτε μεο μυϝθων, κακα περ πασχοντες, ͱεταιροι·
ω φιλοι, ου γαρ ϝιδμεν, ͱοπῆ δσοφος, ουδ' ͱοπῆ ῆως,
ουδ' ͱοπῆ ῆελιος φαϝεσιμβροτος ειθ' υπο γαιαν,
ουδ' ͱοπῆ αννεεται· αλλα φραδσωμεθα θασσον,
ει τις ετ' εσται μητις, εγω δ' ουκ οιϝομαι εεναι·
ϝειδον γαρ, σκοπιην ες παιπαλοεντσαν ανελθων,
νησον, την περι ποντος απειρεσιος στεφανῶται·
αϝτη δε χθαμαλη κειται· καπνον δ' ενι μεσσῆ
εδρακον οφθαλμοισι, δια δρυμα πυκνα και ͱυλϝην.
ͱως εφαμην· τοισιν δε κατεκλασθη φιλον ητορ,
μνῆσαμενοις ϝεργων λαιστρυϝγονος αντιφατεϝος,
κυκλωπος τε βιης μεγαλητορος, ανδροφαγοϝο.
κλαϝον δε λιγυως, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντες·
αλλ' ου γαρ τις πρῆκσις εγιγνετο μυϝρομενοισιν.
αϝταρ εγω διχα παντας ͱεϋκνημῖδας ͱεταιροϝς
ῆριθμεον· αρχον δε μετ' αμφοτεροισιν οπασσα·
των μεν εγων ῆρχον, των δ' ευρυλοχος θεοϝειδης.
κλῆροϝς δ' εν κυνεῆ χαλκηρει επαλλομεν ῶκα·
εκ δ' εθορε κλῆρος μεγαλητορος ευρυλοχοϝο.
βη δ' ιμεναι, ͱαμα τῶ γε δυω και ϝεικοσ' ͱεταιροι
κλαϝοντες· κατα δ' αμμ' ελιπον γοαοντας οπισθεν.
ͱευρον δ' εν βησσῆσι τετυχμενα δῶματα κιρκης
χσεστοισιν λαϝεσσι, περισκεπτῶ ενι χῶρῶ.
αμφι δε μιν λυκοι ῆσαν ορεστεροι, ηδε λεϝοντες,
τοϝς αϝτη κατεθελγσεν, επει κακα φαρμακ' εδῶκεν.
ουδ' ͱοι γ' ͱορμῆθησαν επ' ανδρεσιν, αλλ' αρα τοιγε
ουρῆσιν μακρῆσι περι σαινοντες ανεσταν.
ͱως δ' ͱοτ' αν αμφι ϝανακτα κυνες δαιτηθεν ιοντα
σαινωντ', αιϝει γαρ τε φερει μειλιχματα θυϝμοο·
ͱως τοϝς αμφι λυκοι κρατερωνυχες, ηδε λεϝοντες,
σαινον· τοι δ' εδδειδσαν, επει ϝιδον αινα πελωρα.
ισταν δ' εν προθυροισι θεας καλλιπλοκαμοϝο·
κιρκης δ' ενδον ακοϝον αϝειδουτσης ϝοπι καλῆ,
ͱιστον εποιχομενης μεγαν, αμβροτον· ͱοια θεαϝων
λεπτα τε, και χαριεκτα, και αγλαϝα ϝεργα πελονται.
τοισι δε μυϝθων ῆρχε πολῖτης, ορχαμος ανδρων,

καρπαλιμως επι νηFα θοFην εριφοFς και Fαρνας
σηκων εκσελασαντας επιπλεεν Fαλμυρον Fυδωρ·
αλλ' εγω ου πιθομην,—ητ' αν πολυ κερδιον ῆεν,—
Fοφρ' αFτον τε Fιδοιμι, καὶ ει μοι χσεινια δοιη·
ουδ' αρ' εμελλ' Fεταροισι φανευς ερατεινος εσεσθαι.
ενθα δε πυρ κῆαντες εθυFσαμεν· ηδε και αFτοι
τυρων αινυμενοι φαγομεν· μενομεν τε μιν ενδον
Fημενοι, FεFος επηλθε νεμων· φερε δ' οβριμον αχθος
FυλFης αζαλεης, Fινα Fοι ποτιδορπιον ειη.
εντοσθεν δ' αντροFο βαλων ορυμαγδον εθῆκεν·
Fημεες δε δδειδσαντες απεσσυμεθ' ες μυχον αντρου.
αFταρ Fογ' εις ευρυ σπεFος ηλασε πιFονα μηλα,
παντα μαλ', Fοσ' ῆμελγε· τα δ' αρσεν' ελειπε θυρηφιν,
FαρνειοFς τε, τραγοFς τε, βαθυιης εκτοθεν αFλης.
αFταρ επειτ' επεθῆκε θυρεον μεγαν Fυπσοσ' αFηρας,
οβριμον· ουκ ἀν τόν γε δυω και Fεικοσ' Fαμαχσαι
εσθλαι, τεσσαρακυκλοι, απ' ουδεος οχλισσειαν·
τοσην ηλιβατον πετρην επεθῆκε θυρῆσιν.
Fεζομενος δ' ῆμελγ' οFιας και μηκαδας αιγας,
παντα κατα μοιραν, και Fυπ' ενβρυον Fῆκεν Fεκαστῃ.
αFτικα δ' Fημισυ μεν τρεφσας λεFκοFο γαλακτος
πλεκτοισ' εν ταλαροῖσιν Fαμῆσαμενος κατεθῆκεν·
Fημισυ δ' αFτ' εστησεν εν αγγεσιν, Fοφρα Fοι ειη
πιFνεεν δαινυμενῳ, και Fοι ποτιδορπιον ειη.
αFταρ επειδη σπευσε πονησαμενος FεFα Fεργα,
και τοτε πυρ ανεκαFε, και εFιδεν, ειρετο δ' Fημεας·
ω χσεινοι, τινες εστε; ποθεν πλεFεθ' υFγρα κελευθα;
η τι κατα πρῆχσιν, η μαψιδιως αλαλῆσθε,
Fοια τε ληFιστῆρες Fυπερ Fαλα, τοι τ' αλαονται
ψυFχας παρθεμενοι, κακον αλλοδαποισι φεροντες;
Fως εφαθ'· ημῖν δ' αFτε κατεκλασθη φιλον ητορ,
δδειδσαντων φθογγον τε βαρυν, αFτον τε πελωρον·
αλλα και Fως μιν Fεπεσσιν αμειβομενος προσεFεσπον·
Fημεες τοι τροFιηθεν αποπλαγχθεντες αχαιFοι
παντοιοισ' ανεμοισιν Fυπερ μεγα λαιτμα θαλασσης,
Fοικαδε Fιεμενοι, αλλην Fοδον, αλλα κελευθα
ηλθομεν· FοFτω που δσεFς ηθελε μητιασθαι.
λαFοι δ' ατρεFιδαο αγαμεμνονος ευχομεθ' εεναι,
τοο δη νῦν γε μεγιστον Fυπουρανιον κλεος εστιν·
τοσην γαρ διεπερθσε πολιν, και απωλεσε λαFοFς
πολλοFς· Fημεες δ' αFτε κιχανομενοι τεFα γουFα
Fικομεθ', ει τι ποροις χσεινηιον, ηε και αλλως
δοιης δωτινην, Fητε χσεινων θεμις εστιν.
αλλ' αιδεο, φεριστε, θεοFς· Fικεται δε τοι εσμεν.
δσεFς δ' επιτιμητωρ Fικεταων τε, χσεινων τε.
Fως εφαμην· Fο δε μ' αFτις αμειβετο νηλεFι θυμω·

νηπιος εσσ', ω ξειν', η τηλοθεν ηληλουθας,
ͱος με θεοϝς κελεαι η δεδιμεν, η' αλεϝεσθαι.
ου γαρ κυκλωπες διος αιγιϝοχοϝ αλεγουσιν,
ουδε θεων μακαρων· επειη πολυ φερτεροι εσμεν.
ουδ' αν εγω διος εχθος αλεϝσαμενος πεφιδοιμην
ουτε σεϝ, ουθ' εταρων, ει μη θυϝμος γε κελεϝει.
αλλ' αγε ϝοσφ', οπῃ εσχες ιων ͱεϋϝεργεα ναϝα·
η ποϝ επ' εσχατιης, η και σχεδον, ͱοφρα δαειω.
ͱως φατο πειραζων· εμε δ' ου λαθε ϝειδοτα πολλα·
αλλα μιν αψορροϝον προσεφην δολιοισι ϝεπεσσιν·
ναϝα γε μοι κατεϝαγσε ποσειδαϝων ενοσιχθων,
προς πετρῃσι βαλων, ͱυμης επι πειρασι γαιης,
ακρῃ προσπελασανς· ανεμος δ' εκ ποντοϝ ενεικεν·
αϝταρ εγω γσυν τοισδε ͱυπεκφυγον αιπυν ολεθρον.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' ουδεν αμειβετο νηλεϊ θυϝμῳ·
αλλ' ͱογ' αναϝιξανς ͱεταιροις επι χειρας ιαλλεν·
γσυν δε δυω μαρπτσανς, ͱωστε σκυλακας, ποτι γαιῃ
κοπτ'· εκ δ' ενκεφαλος χαμαδις ρεϝε, δευε δε γαιαν.
τοὺς δε δια μελειστι ταμων ͱοπλισσατο δορπον·
ησθιε δ', ͱωστε λεϝων ορεσιτροφος, ουδ' απελειπεν
ενκατα τε, σαρκας τε, και οστεα μυϝελοεντα.
ͱημεες δε κλαϝοντες ανεσχεθομεν διϝι χειρας,
σχετλια ϝεργ' ͱοροωντες· αμηχανιη δ' ͱεχε θυϝμον.
αϝταρ επει κυκλωψ μεγαλην ενπλησατο νηδυν,
ανδρομεα κρε' εδων, και επ' ακρητον γαλα πιϝνων,
κειτ' εντοσθ' αντροϝο τανυσσαμενος δια μηλων.
τον μεν εγω βουλεϝσα κατα μεγαλητορα θυϝμον,
ασσον ιων, ξιφος ͱοξυ ϝερυσσαμενος παρα μηρου,
ουταμεναι προς στηθος, ͱοθι φρενες ͱηπαρ ͱεχουσιν,
χειρ' επιμασσαμενος· ͱετερος δε με θυϝμος ερυκεν·
αϝτοϝο γαρ κε και αμμες απωλομεθ' αιπυν ολεθρον·
ου γαρ κεν δυναμεσθα θυραϝων ͱυψηλαϝων
χερσιν αποϝωσασθαι λιθον οβριμον, ͱον προσεθηκεν.
ͱως τοτε μεν στοναχοντες εμειναμεν ηοα διϝαν.
ημος δ' ηριγενεια εφανη ϝροδοδακτυλος ηως,
και τοτε πυρ ανεκαϝε, και ημελγε κλυτα μηλα,
παντα κατα μοιραν, και ͱυπ' ενβρυον ͱηκεν ͱεκαστῃ.
αϝταρ επειδη σπευσε πονησαμενος ͱεϝα ϝεργα,
γσυν δ' ͱογε δ' αϝτε δυω μαρπτσανς ͱοπλισσατο δορπον.
δειπνησανς δ' αντροϝ εξηλασε πιϝονα μηλα,
ρεϝιδιως αφελων θυρεον μεγαν· αϝταρ επειτα
αψ επεθηχ', ως ει τε φαρετρῃ πωμ' επιθειη.
πολλῃ δε ϝροιζῳ προς ορος τρεπε πιονα μηλα
κυκλωψ· αϝταρ εγω λιπομην κακα βυσσοδομευων,
ει πως τιϝσαιμην, δοιη δε μοι ευχος αθηνη.
ͱηδε δε μοι κατα θυϝμον αριστη εφαινετο βουλη·

κυκλωπος γαρ εκειτο μεγα ϝροπαλον παρα σηκῳ, I
χλωρον, ελαιϊνεον· το μεν εσπασεν, ͱοφρα φοραιη
αυϝανθεν· το μεν αμμες ϝεϊσκομεν εισͱοραοντες
ͱοσον θ' ιστον ναϝος ϝεϊκοσοροϝο μελαινης,
φορτιδος, ευρυιης, ͱητ' εκπεραει μεγα λαιτμα·
τοσον εη̃ν μηκος, τοσον παχος εισͱοραεσθαι.
τοο μεν ͱοσον τ' οργυιαν εγων απεκοπτσα παραστανς,
και παρεθη̃χ' εταροισιν, αποχσυ̃ϝναι δ' εκελεϝσα.
ͱοι δ' ͱομαλον ποιησαν· εγω δ' εθοϝω̃σα παραστανς
ακρον, ͱαφαρ δε λαβων επυρακτεον εν πυρι κηλεῳ̃.
και το μεν ͱευ κατεθη̃κα κατακρυπτσανς ͱυπο κοπρῳ̃,
ͱη ρα κατα σπεϝεος κεχυτο μεγαλ' ηλιθα πολλη.
αϝταρ τοϝς αλλοϝς κληρῳ̃ πεπαλαχθαι ανωγον,
ͱοστις τολμη̃σειεν εμοι γσυν μοχλον αͱη̃ρανς
τριβσαι εν οφθαλμῳ̃, ͱοτε τον γλυκυς ͱυπνος ͱικανοι.
ͱοι δ' ελαχον, τοϝς αν κε και ηθελον αϝτος ͱελεσθαι,
τεσσαρες, αϝταρ εγω πεμπτος μετα τοισιν ελεγμην.
ϝεσπεριος δ' ηλθεν καλλιτριχα μηλα νομεϝων·
αϝτικα δ' εις ευρυ σπεϝος ηλασε πιϝονα μηλα,
παντα μαλ'· ουδε τι λειπε βαθυιης εκτοθεν αϝλης,
ηε τ' οϊϝσαμενος, η και θεος ͱως εκελεϝσεν.
αϝταρ επειτ' επεθη̃κε θυρεον μεγαν ͱυπσοσ' αͱη̃ρανς,
ͱεδσομενος δ' η̃μελγ' οϝιας και μηκαδας αιγας,
παντα κατα μοιραν, και ͱυπ' ενβρυον ͱη̃κεν ͱεκαστῃ̃.
αϝταρ επειδη σπευδσε πονησαμενος ͱεϝα ϝεργα,
γσυν δ' ͱογε δ' αϝτε δυω μαρπτσανς ͱοπλισσατο δορπον.
και τοτ' εγω κυκλωπα προση̃υϝδαον αγχι παραστανς,
κισσυβιον μετα χερσιν ͱεχων μελανος ϝοινοϝο·
κυκλωπς, τη̃, πιϝε ϝοινον, επει φαγες ανδρομεα κρεα'
ͱοφρα ϝιδη̃ς, ͱοιον τι ποτον τοδε ναϝς εκεκευθεεν
ͱημετερη· σοι δ' αϝ λοιβην φερον, ει μ' ελεησανς
ϝοικαδε πεμπσειας· συ δε μαινεαι ουκ ετ' ανͱεχτως.
σχετλιε! πως κεν τις σε και ͱυστερον αλλος ͱικοιτο
ανθρωπων πολυων; επει ου κατα μοιραν ερεκσας.
ͱως εφαμην· ͱο δ' εδεχτο και εκπιϝ· εϝαδσατο δ' αινως
ͱηδυ ποτον πιϝνων· και μ' η̃τεε δεϝτερον αϝτις·
δος μοι ετι προφρων, και μοι τεϝον ονομα ϝεσπε
αϝτικα νυ̃ν, ͱινα τοι δω̃ χσεινιον, ͱῳ̃ κε συ χαιροις.
και γαρ κυκλωπεσι φερει δσαϝδω̃ρος αροϝρα
ϝοινον εριστασφυλον, και σφιν διος ομβρος αͱεχσει·
αλλα τοδ' ανβροσιης και νεκταρος εστιν αποϝρω̃γς.
ͱως εφατ'· αϝταρ ͱοι αϝτις εγω πορον αιθοπα ϝοινον·
τρις μεν εδω̃κα φερων, τρις δ' εκπιϝεν αφραδιη̃σιν.
αϝταρ επει κυκλωπα περι φρενας ηλυθε ϝοινος,
και τοτε δη μιν ϝεπεσσι προση̃υϝδω̃ν μειλιχιοισιν·
κυκλωπς, ειρω̃τᾳ̃ς μ' ονομα κλυτον; αϝταρ εγω τοι

εκσϝερεω· συ δε μοι δος χσεινιον, ͱως περ ͱυπεστης·
ουτις εμοι γ᾽ ονομ᾽ εστ᾽· ουτιν δε με κικλησκοντιν I
μητηρ, ηδε πατηρ, ηδ᾽ αλλοι παντες ͱεταιροι.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ᾽ αϝτις αμειβετο νηλεϊ θυϝμῳ·
ουτιν εγω πυματον εδεω μετα ͱοισ᾽ ͱεταροισιν,
τοϝς δ᾽ αλλοϝς προσθεν· τοδε τοι χσεινηϊον εσται.
ἦ, και ανακλινθενς πεσεν ͱυπτιος· αϝταρ επειτα
κειτ᾽ αποδοχμωσανς παχυν αϝχενα· κατ δε μιν ͱυπνος
ͱαιρεε πανδαματωρ· φαρυγος δ᾽ εκσεσσυτο ϝοινος,
πσωμοι τ᾽ ανδρομεοι· ͱο δ᾽ ερευγετο ϝοινοβαρεϝων.
και τοτ᾽ εγω τον μοχλον ͱυπο σποδοϝ ηλασα πολλης,
ͱεϝος θερμαινοιτο· ϝεπεσσι τε παντας ͱεταιροϝς
θαρσυϝνον, μη τις μοι ͱυποδδειδσανς αναδυϝῃ.
αλλ᾽ ͱοτε δη ταχ᾽ ͱο μοχλος ελαιϊνος εν πυρ᾽ εμελλεν
ͱαπτσασθαι, χλωρος περ εων, διεφαινετο δ᾽ αινως,
και τοτ᾽ εγων ασσον φερον εκ πυρος, αμφι δ᾽ ͱεταιροι
ͱισταντ᾽· αϝταρ θαρσος ενεπνεϝσεν μεγα δαιμων.
ͱοι μεν, μοχλον ͱελοντες ελαιϊνον, ͱοκσυν επ᾽ ακρῳ,
οφθαλμῳ ενερειδσαν· εγω δ᾽ εφυπερθεν αϝερθενς
δινεϝον· ͱως ͱοτε τις τρυπαει δορυ νηϝιον ανηρ
τρυπανῳ, ͱοι δε τ᾽ ενερθεν ͱυποσειουσιν ͱιμαντι
ͱαπτσαμενοι ͱεκατερθε, το δε τρεχει ενμενες αιϝει·
ͱως τοϝ εν οφθαλμῳ πυριηκεα μοχλον ͱεχοντες
δινεϝομεν, τον δ᾽ ͱαιμα περι ρεϝε θερμον εοντα.
παντα δε ͱοι βλεφαρ᾽ αμφι και οφρυας ͱεϝσεν αϝυϝτμη,
γληνης καϝομενης· σφαραγευντο δε ͱοι πυρι ϝριδσαι.
ͱως δ᾽ ͱοτ᾽ ανηρ χαλκεϝς πελεκυν μεγαν, ηε σκεπαρνον,
ειν ͱυδατι πσυϝχρῳ βαπτῃ μεγαλα ϝιϝαχοντα·
ͱως τοϝο σιδσ᾽ οφθαλμος ελαιϊνεῳ περι μοχλῳ.
σμερδαλε᾽ ῳμωγσεν· περι δε μεγ᾽ εϝιϝαχε πετρη.
ͱημεες δε δδειδσαντες απεσσυμεθ᾽· αϝταρ ͱο μοχλον
εκσϝερυσ᾽ οφθαλμοϝο πεφυρμενον ͱαιματι πολλῳ·
τον μεν επειτ᾽ εριπτσεν απο ͱεϝο χερσιν αλυϝων.
αϝταρ ͱο κυκλωπας μεγαλ᾽ ἢπυϝεν, ͱοι ρα μιν αμφις
ϝοικεον εν σπεϝεσσι δι᾽ ακριας ανεμοεντσας·
ͱοι δε βοης αϝιοντες εφοιταον αλλοθεν αλλος·
ͱισταμενοι δ᾽ ειροντο περι σπεϝος, ͱο τι ͱε κηδοι·
τιπτε τοσον, πολυφημε, ϝαρημενος ͱωδ᾽ εβοησας,
νυκτα δι᾽ ανβροσιην, και αϝυπνοϝς αμμε τιθησθα;
η μη τις σεϝο μηλα βροτων αϝεκοντος ελαϝνει;
η μη τις σ᾽ αϝτον κτεινῃ δολῳ, ηε βιηφιν;
τοϝς δ᾽ αϝτ᾽ εκς αντροιο προσεφη κρατερος πολυφημος·
ω φιλοι, ουτις με κτεινει δολῳ, ουδε βιηφιν.
ͱοι δ᾽ απαμειβομενοι ϝεπεα πτεροεντ᾽ αγορεϝον·
ει μεν δη μη τις σε βιαδσεται, οιον εοντα,
νουσον γ᾽ ου πως εστι διος μεγαλοϝ αλεϝεσθαι·

αλλα συγ' ευχεο πατρι ποσειδαϝωνι ϝανακτι. I
ϝως αρ' εφαν απιοντες· εμον δ' εγελασσε φιλον κεαρ,
ϝως ονομ' εξαπατησεν εμον και μητις αμυϝμων.
κυκλωπς δε στοναχων τε, και ωδινων οδυνησιν,
χερσι ψηλαφαων, απο μεν λιθον ϝελλε θυραϝων·
αϝτος δ' ειν θυρησι καθεζετο, χειρε πετασσαις,
ει τινα που μετ' οϝιεσι λαβοι στειχοντα θυραζε·
ϝοϝτω γαρ πουϝ με ϝελπετ' ενι φρεσι νηπιον ειναι.
αϝταρ εγω βουλευον, ϝοπως ϝοχ' αριστα γενοιτο,
ει τιν' ϝεταιροισιν θανατου λυσιν, ηδ' εμοι αϝτω,
ϝευροιμην· παντας δε δολοϝς και μητιν ϝυφαινον,
ϝωστε περι ψυϝχης· μεγα γαρ κακον εγγυθεν ηεν.
ϝηδε δε μοι κατα θυϝμον αριστη εφαινετο βουλη·
αρσενες οϝιες ησαν ϝευτρεφεες, δασυμαλλοι,
καλοι τε, μεγαλοι τε, ϝιοδνεφες ειρος ϝεχοντες·
τοϝς ακεων συνεϝεργον ϝευστρεφεεσι λυγοισιν,
τησ' επι κυκλωψ ϝευδε, πελωρ, αθεμιστια ϝειδως,
συν τρεας αινυμενος· ϝο μεν εν μεσσω ανδρα φερεσκεν,
τω δ' ϝετερω ϝεκατερθεν ιτην, σαωοντες ϝεταιροϝς.
τρεες δε ϝεκαστον φωτ' οϝιες φερον· αϝταρ εγωγε,—
ϝαρνειος γαρ εην, μηλων ϝοχ' αριστος ϝαπαντων,—
του κατα νωτα λαβων, λασιην ϝυπο γαστερ' ελυσθεις
κειμην· αϝταρ χερσιν αϝωτοϝο θεσπεσιοϝο
νωλεμεως στρεφθεις ϝεχομην τετληοτι θυϝμω.
ϝως τοτε μεν στοναχοντες εμειναμεν ηοα διϝαν.
ημος δ' ηριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ηως,
και τοτ' επειτα νομονδ' εξεσσυντ' αρσενα μηλα·
θηλυιαι δ' εμεμηκον αημελκτοι περι σηκοϝς,
ουθατα γαρ σφαραγευντο· ϝαναξ δ' οδυνησι κακησιν
τειρομενος παντων οϝιων επεμαϝετο νωτα
ορθων ϝεσταοτων· το δε νηπιος ουκ ενοησεν,
ϝως ϝοι ϝυπ' ειροποκων οϝιων στερνοισ' εδεδεντο.
ϝυστατος ϝαρνειος μηλων εστειχε θυραζε,
λαχμω στεινομενος, και εμοι πυκινα φρονεοντι.
τον δ' επιμασσαμενος προσεϝφη κρατερος πολυφημος·
κριϝε πεπον, τι μοι ϝωδε δια σπεϝος εσσυο μηλων
ϝυστατος; ουτι παρος γε λελειμμενος ερχεαι οϝιων,
αλλα πολυ πρωτος νεμεαι τερεν' ανθεα ποιης,
μακρα βιβαις· πρωτος δε ροϝας ποταμων αφικανεις·
πρωτος δε σταθμονδε λιλαϝεαι απονεεσθαι
ϝεσπεριος· νυν αϝτε πανϝυστατος· η συ ϝανακτος
οφθαλμον ποθεεις; τον ανηρ κακος εξαλαϝωσεν,
συν λυγροισ' ϝεταροισι, δαμασσαμενος φρενα ϝοινω. 454
ει δη ϝομοφρονεοις, ποτιφωνηεις τε γενοιο, 456
ϝεσπεμεν, ϝοπη κεινος εμον μενος ηλασκαζει·
τω κε ϝοι ενκεφαλος γε δια σπεϝος αλλυδις αλλη

ͱεινομενοο ϝραιοιτο προς ουδεϊ· κατ δε κ' εμον κεαρ I
λωφῆσειε κακων, τα μοι ουτιδανος πορεν ουτις.
ͱως ϝεσπων, τον κριϝον απο ͱεϝ' επεμπε θυραδσε.
ελθοντες δ' ηβαιον απο σπεϝεος τε, και αϝλης,
πρωῦθ' υπο ϝαρνειοο λυϝομην, ͱυπελυϝσα δ' ͱεταιροϝς.
καρπαλιμως δε τα μηλα τανυϝποδα, πιϝονα δημῷ,
πολλα περιτροπεοντες ελαϝνομεν, ͱοφρ' επι ναϝα
ͱικομεθ'· ασπασιοι δε φιλοισ' ͱεταροισ' εφανημεν,
ͱοι φυγομεν θανατον· τοϝς δε στοναχοντο γοωντες.
αλλ' εγω ουκ εϝαον, ανα δ' οφρυσ' ενευον ͱεκαστῳ,
κλαϝεμεν· αλλ' εκελεϝσα θοϝως καλλιτριχα μηλα
πολλ' εν ναϝι βαλοντας επιπλεεν ͱαλμυρον ͱυϝδωρ.
ͱοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληϝισι καθιδσον·
ͱεχσης δ' ͱεδσομενοι πολιην ͱαλ' ετυπτον ερετμοις.
αλλ' ͱοτε τοσον απῆν, ͱοσον τ' εγεγωνε βοησαις,
και τοτ' εγω κυκλωπα προσηϋϝδων κερτομιοισιν·
κυκλωπς, ουκ αρ' εμελλες αναλκιδος ανδρος ͱεταιροϝς
εδμεναι εν σπεϝεϊ γλαφυρῷ κρατερηφι βιηφι·
και λιϝην σε γ' εμελλε κιχησεσθαι κακα ϝεργα,
σχετλι'· επει χσεινους ουχ αδσεο σῷ ενι ϝοικῳ.
ͱως εφαμην· ͱο δ' επειτ' εχολωσατο κηροθι μαλλον·
ͱῆκε δ' αποϝρηξαις κορυφην ορεος μεγαλοϝο·
καδ δ' εβαλε προπαροιθε ναϝος κυϝανοπρωροϝο·
εκλυσθη δε θαλασσα κατερχομενης ͱυπο πετρης·
την δ' αψ ηπειρονδε παλιϝροθιον φερε κυϝμα.
αϝταρ εγω χειρεσσι λαβων περιμηκεα κοντον
ωθεσα παρεκς· ͱεταροισι δ' εποτρυϝναις εκελεϝσα
ενβαλεεεν κωπῃσ', ͱιν' ͱυπ' εκ κακοτητα φυγοιμεν,
κρατι κατανευων· ͱοι δε προπεσοντες ερεσσον.
αλλ' ͱοτε δη δις τοσον ͱαλα πρησσοντες απημεν,
και τοτε δη κυκλωπα προσηϋϝδαον· αμφι δ' ͱεταιροι
μειλιχιοισι ϝεπεσσιν ερητυϝον αλλοθεν αλλος·
σχετλιε! τιπτ' εθελεις ερεθιδσεμεν αγριον ανδρα;
ͱος και νυν ποντονδε βαλων βελος ηγαγε ναϝα
αϝτις ες ηπειρον, και δη φαμεν αϝτοθ' ολεσθαι.
ει δε φθεγχσαμενοο τεϝ, η αυϝδησαντος, ακοϝσεν,
σσυν κεν αραχσ' ͱημεων κεφαλας, και ναϝια δοϝρα,
μαρμαρῳ οκριοεντι βαλων· τοσον γαρ ͱιϝησιν.
ͱως φασαν· αλλ' ου πειθον εμον μεγαλητορα θυϝμον,
αλλα μιν αψορϝοον προσεφην κεκοτηοτι θυϝμῷ·
κυκλωπς, αι κεν τις σε καταθνητων ανθρωπων
οφθαλμοϝ ειρηται αϝεικελιην αλαϝωτυν,
φασθαι, ͱοδυσσεϝα πτολιπορθον σ' εχσαλαϝωσαι,
ͱυιον λαϝερταϝ, ιθακῃ ενι ϝοικι' ͱεχοντα.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' οιμωχσαις ημειβετο μυϝθῳ·
ω ποποι! η μαλα δη με παλαιφατα θεσφαθ' ικανει.

ἐσκε τις ενθαδε μαντις ανηρ ηΰς τε μεγας τε,
τηλεμος ευρυμιδης, ͱος μαντοσυνῇ εκεκαστο,
και μαντεϝομενος κατεγηρα κυκλωπεσιν·
ͱος μοι εφη ταδε παντα τελεϝτῆσεσθαι οπισσω,
χειρων εκς ͱοδυσεϝος αμαρτησεσθαι οπωπης.
αλλ' αιϝει τινα φωτα μεγαν και καλον εδεχμην
ενθαδ' ελευθσεσθαι, μεγαλην επιϝεσμενον αλκην·
νῦν δε μ', εων ολιγος τε, και ουτιδανος, και ακικυς,
οφθαλμοϝ' αλαϝωσας, επει μ' εδαμασσαο ϝοινῳ.
αλλ' αγε δευρ', ͱοδυσεϝ, ͱινα τοι παρ χσεινια θειω,
πομπην τ' οτρυϝνω δομεναι κλυτον εννοσιγαιον·
του γαρ εγω παϊς ῆμι, πατηρ δ' εμος ευχεται ειναι·
αϝτος δ', αι κ' εθελῃ, ͱιϝησεται, ουδε τις αλλος,
ουτε θεων μακαρων, ουτε θνητων ανθρωπων.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
αι γαρ δη πσυϝχης γε και αιϝωνος σε δυναιμην
ευνιν ποιησανς πεμπσαι δομον αϝιδος εισω,
ͱως ουκ οφθαλμον ϝιϝησεται ουδ' ενοσιχθων.
ͱως εφαμην· ͱο δ' επειτα ποσειδαϝωνι ϝανακτι
ευχετο, χειρ' ορεγων εις ουρανον αστεροεντα·
κλῦθι, ποσειδαϝον, γαιηϝοχε, κυϝανοχαιτα·
ει ϝετεον γε σος ῆμι, πατηρ δ' εμος ευχεαι ειναι,
δος μη ͱοδυσσεϝα πτολιπορθον ϝοικαδ' ͱικεσθαι.
αλλ' ει ͱοι μοιρ' εστι φιλοϝς τε ϝιδεεν, και ͱικεσθαι
ϝοικον ͱευκτιμενον, και ͱεϝην ες πατριδα γαιαν,
οπσε κακως ελθοι, ολεσανς απο παντας ͱεταιροϝς,
ναϝος επ' αλλοτριης, ͱευροι δ' εν πηματα ϝοικῳ.
ͱως εφατ' ευχομενος· τοϝο δ' εκλυϝε κυϝανοχαιτης.
αϝταρ ͱογ' εκσαϝτις πολυ μειδσονα λαϝαν αϝηρανς
ͱῆκ' επιδινεϝσανς· επερειδσε δε ϝιν' απελεθρον·
κατ δ' εβαλεν μετοπισθε ναϝος κυϝανοπρωιροϝο,
τυτθον εδεϝησεν δ' ͱοιηϊον ακρον ͱικεσθαι.
αλλ' ͱοτε δη την νησον αφικομεθ', ενθα περ αλλαι
ναϝες ͱευσελμοι μενον ͱαθροϝαι, αμφι δ' ͱεταιροι
ͱῆατ' οδυϝρομενοι, ͱημεας ποτιδεχμενοι αιϝει·
ναϝα μεν ενθ' ελθοντες εκελσαμεν εν πσαμαθοισιν,
εκ δε και αϝτοι εβημεν επι ϝρῆγμῖνι θαλασσης.
μηλα δε κυκλωπος γλαφυρης εκ ναϝος ͱελοντες
δασσαμεθ', ͱως μη τις μοι ατεμβομενος κιοι ϝεισϝης.
ϝαρνειον δ' εμοι οιῳ ͱευκνημιδες ͱεταιροι,
μηλων δαιομενων, δοσαν εκσοχα· τον δ' επι θινι
δσηνι κελαινεφεϊ κρονιδῃ, ͱος πασι ϝανασσει,
ρεκσανς, μηρι' εκαϝον· ͱο δ' ουκ εμπαδσετο ͱιερων,
αλλ' αρα μερμηριδσεν ͱοπως απολοιατο πασαι
ναϝες ͱευσελμοι, και εμοι εριηρες ͱεταιροι.
ͱως τοτε μεν προπαν ͱημαρ, ες ηελιον καταδυντα,

hημεθα δαινυμενοι κρεα' ασπετα και μεθυ hηδυ. I
hημος δ' ῆελιος κατεδῦ, και επι κνεφας ηλθε,
δη τοτ' εκοιμῆθημεν επι Fρῆγμῖνι θαλασσης.
ημος δ' ῆριγενει' εφανη Fροδοδακτυλος ῆως,
δη τοτ' εγων hεταροισιν εποτρυFνων εκελεFσα
aFτοFς τ' ανβαινεεν, ανα τε πρυμνησια λυFσαι·
Fοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληFισι καθιζον·
hεχσης δ' hεζομενοι πολιην hαλ' ετυπτον ερετμοις.
ενθεν δε προτερω πλεFομεν, ακαχημενοι ητορ,
ασμενοι εκ θανατοFο, φιλοFς ολεσαντες hεταιροFς.
αιFολιην δ' ες νησον αφικομεθ'· ενθα δ' εναιεν K
αιFολος hιπποταδης, φιλος αθανατοισι θεοισιν,
πλωτῇ ενι νησῳ· πασαν δε τε μιν περι τειχος
χαλκεον, αFρῆγτον· λισση δ' αναδεδρομε πετρη.
τοο και δωδεκα παιδες ενι μεγαροις γεγαασιν
hεχς μεν θυγατερες, hεχς δ' hυιεες hηβαFοντες.
ενθ' hογε θυγατερας πορεν hυιεσιν ειναι hακοιτας.
hοι δ' αιFει παρα πατρι φιλῳ και μητερι κεδνῃ
δαινῦνται· παρα δε σφιν ονειατα μυFρια κειται.
κνισσῆεν δε τε δωμα περι στοναχιζεται αFλῇ
hηματα, νυκτας δ' aFτε παρ' αιδοιῇσ' hαλοχοισιν
Fευδοντ', εν τε ταπησι και εν τρῆτοισι λεχεσσιν.
και μεν των hικομεσθα πολιν και δωματα καλα.
μῆνα δε παντ' εφιλεε με, και εχσερεεινεν hεκαστα,
FιλFιον, αργειFων τε ναFας, και νοστον αχαιFων·
aFταρ εγω τῳ παντα κατα μοιραν κατελεγσα.
αλλ' hοτε δη και εγων hοδον ῆτεον, ηδ' εκελεFον
πεμπεμεν, ουδε τι κεινος αῆνατ', ετευχε δε πομπην.
δωκε μοι εκδερFας ασκον βοFος hεννεFωροFο·
ενθα δε βυκταFων ανεμων κατεδησε κελευθα.
κεινον γαρ ταμιην ανεμων ποιησε κρονιFων,
ημεν παFεμεναι, ηδ' ορνυμεν, hον κ' εθελῃσιν.
ναFι δ' ενι γλαφυρῇ κατεδεε μερμιθι φαFεινῇ,
αργυρεῃ, hινα μη τι παραπνεFσῃ ολιγον περ·
aFταρ εμοι πνοFην ζεφυροο προεῆκεν αFηναι,
Fοφρα φεροι ναFας τε και aFτοFς· ουδ' αρ' εμελλεν
εκτελεεεν· aFτων γαρ απωλομεθ' αφραδιῃσιν.
hεννFημαρ μεν hομως πλεFομεν νυκτας τε και hημαρ·
τῇ δεκατῇ δ' ηδη ανεφαινετο πατρις αροFρα·
και δη πυρπολεοντας ελεFσσομεν εγγυς εοντες.
ενθ' εμε μεν γλυκυς hυπνος επηλυθε κεκμηωτα·
αιFει γαρ ποδα ναFος ενωμαον· ουδε τεῳ αλλῳ
δωχ' εταρων, hινα θασσον hικοιμεθα πατριδα γαιαν.
hοι δ' hεταροι Fεπεεσι προς αλληλοFς αγορεFον,
και μ' εφασαν χρυσον τε και αργυρον Fοικαδ' αγεσθαι,
δωρα παρ' αιFολοFο μεγαλητορος hιπποταδαFο.

ͱωδε δε τις ϝεσπεσκε ϝιδων ες πλησιον αλλον [illegible]
ω ποποι! ͱως ͱοδε πασι φιλος και τιμιος εστιν [illegible]
πολλα μεν εκ τροϝιης αγεται κειμηλια καλα [illegible]
ληϝιδος· ͱημεες δ' αυϝτε ͱομην ͱοδον εκτελεσαντες [illegible]
ϝοικαδε νισσομεθα κενεας συν χειρας ͱεχοντες. [illegible]
και νυν ͱοι ταγ' εδωκε χαριζομενος φιλοτητι [illegible]
αιϝολος· αλλ' αγε θασσον ϝιδωμεθα ͱο,ττι ταδ' εστιν.
ͱως εφασαν· βουλη δε κακη νικησεν ͱεταιρων·
ασκον μεν λυϝσαν, ανεμοι δ' εκ παντες ορουσαν,
τοϝς δ' αιψ' ͱαρπαξασα φερεν ποντονδε θυελλα
κλαϝοντας, γαιης απο πατριδος· αυταρ εγωγε
εγρομενος κατα θυμον αμυμονα μερμηριξα,
ηε πεσων εκ νηϝος αποφθιμην ενι ποντω,
η ακεων τλαιην, και ετι ζωοισι μετειην.
αλλ' ετλην και εμεινα· καλυψαμενος δ' ενι νηϝι
κειμην· ͱοι δ' εφεροντο κακη ανεμοιο θυελλη
αϝτις επ' αιϝολιην νησον· στεναχοντο δ' ͱεταιροι.
ενθα δ' επ' ηπειρου βημεν, και αφυσσαμεθ' ͱυδωρ·
αιψα δε δειπνον ͱελοντο θοϝης παρα νηϝσιν ͱεταιροι.
αυταρ επει σιτοιο τ' επασσαμεθ' ηδε ποτητος,
δη τοτ' εγω κηρυκα τ' οπασσαμενος και ͱεταιρον
βην εις αιϝολου κλυτα δωματα· τον δ' εκιχανον
δαινυμενον, παρ ͱη τ' αλοχω και ͱοισι τεκεσσιν.
ελθοντες δ' ες δωμα παρα σταθμοισιν επ' ουδου
ͱεζομεθ'· ͱοι δ' ανα θυμον εθαμβεον, εκ τ' ερεοντο·
πως ηλθες, οδυσευς; τις τοι κακος εχραϝε δαιμων;
η μεν σ' ενδυκεως απεπεμπομεν, οφρ' αφικοιο
πατριδα σην και δωμα, και ει ποϝι τοι φιλον εστιν.
ͱως φασαν· αυταρ εγω μετεφωνεον αχνυμενος κηρ·
ασσαν μ' ͱεταροι τε κακοι προς τοισι τε ͱυπνος
σχετλιος· αλλ' ακεσασθε, φιλοι· δυναμις γαρ εν ͱυμιν.
ͱως εφαμην, μαλακοισι καθαπτομενος ϝεπεεσσιν·
ͱοι δ' ανεϝοι εγενοντο· πατηρ δ' ημειβετο μυθω·
ερρ' εκ νησοϝο θασσον, ελεγχιστε ζωοντων·
ου γαρ μοι θεμις εστι κομιζεμεν ουδ' αποπεμπειν
ανδρα τον, ͱος κε θεοισιν απεχθηται μακαρεσσιν.
ͱως ϝεσπων, αποπεμπε δομων βαρεα στεναχοντα.
ενθεν δε προτερω πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ.
τειρετο δ' ανδρων θυϝμος ͱυπ' ειρεσιης αλεγεινης.
ͱεξημαρ μεν ͱομως πλεομεν νυκτας τε και ͱημαρ·
ͱεβδοματη δ' ͱικομεσθα λαμου αιπυ πτολιεθρον,
τηλεπυλον λαιστρυγονιην, ͱοθι ποιμενα ποιμην
ηπυϝει εισελαων, ͱο δε τ' εξελαων ͱυπακουει.
ενθα κ' αϝυπνος ανηρ δοιους εξηρατο μισθους,
τον μεν, βοϝκολεων, τον δ' αργυφα μηλα νομευων·
εγγυς γαρ νυκτος τε και ͱηματος εισι κελευθοι.

ενθ᾽ επει ες λιμενα κλυτον ηλθομεν, hον περι πετρη K
ηλιβατος τετυχηκε διαμπερες αμφοτερωθεν·
ακται δε προβλῆτες εναντιαι αλληλῃσιν
εν στοματι προυχουσιν· hαραιη δ᾽ εισhοδος εστιν·
ενθ᾽ hοιγ᾽ εισω παντες hεχον ναϝας αμφιϝελισσας.
hαι μεν αρ᾽ εντοσθεν λιμενος κοιλοϝ εδεδεντο
πλησιαι· ου μεν γαρ ποτ᾽ αεξετο κυϝμα γ᾽ εν αϝτῳ,
ουτε μεγ᾽, ουτ᾽ ολιγον· λεϝκη δ᾽ ην αμφι γαληνη.
αϝταρ εγων οιος σχεθον εκσω ναϝα μελαιναν,
αϝτοϝ επ᾽ εσχατιῃ, πετρης εκ πεισματα δησαις.
εστην δε, σκοπιην ες παιπαλοεσσαν ανελθων·
ενθα μεν ουτε βοϝων, ουτ᾽ ανδρων, φαινετο ϝεργα,
καπνον δ᾽ οιον hορωμεν απο χθονος αϊσσοντα.
δη τοτ᾽ εγων hεταροϝς προϊϝην πευθεσθαι ιοντας,
hοιτινες ανερες ειεν επι χθονι σιτον εδοντες·
ανδρε δυω κρίναις, τριτατον κηρυχ᾽ αμ᾽ οπασσαις.
hοι δ᾽ ισαν εκβαντες λεϝην hοδον, hῃπερ hαμαξαι
ϝαστυδ᾽ αφ᾽ υψηλων ορεων καταγινεον hυλϝην.
κοϝρῃ δε ξυμβληντο προ ϝαστυϝος hυδρεϝουσῃ,
θυγατερ᾽ ιφθιμῃ Λαιστρυϝγονος Αντιφαταϝος.
hη μεν αρ᾽ ες κρηνην κατεβησατο καλλιρεϝεθρον
Αρτακιην, ενθεν γαρ hυδωρ προτι ϝαστυ φερεσκον·
hοι δε παριστамενοι προσεφωνεον, εκ τ᾽ ερεοντο,
hοστις των ειη βασιλεϝς, και hοισιν ϝανασσοι·
hη δε μαλ᾽ αϝτικα πατρος επεφραδεν hυψερεφες δω.
hοι δ᾽ επει εισηλθον κλυτα δωματα, την δε γυναικα
hευρον, hοσην τ᾽ ορεος κορυφην, κατα δ᾽ εστυγον αϝτην.
hη δ᾽ αιψ᾽ εκ αγορης εκαλει κλυτον Αντιφαταϝα,
hον ποσιν, hος δη τοισιν εμησατο λυγρον ολεθρον.
αϝτιχ᾽ ενα μαρψαις hεταρων hοπλισσατο δορπον·
τω δε δυ᾽ αϊξαντε φυγῃ επι ναϝας hικεσθην.
αϝταρ hο τευχε βοην δια ϝαστυϝος· hοι δ᾽ αϊοντες
φοιτων ιφθιμοι Λαιστρυϝγονες αλλοθεν αλλος,
μυϝριοι, ουκ ανδρεσσι ϝεϝοικοτες, αλλα γιγασσιν.
hοι ρ᾽ απο πετραων ανδραχθεσι χερμαδιοισιν
βαλλον· hαφαρ δε κακος κοναβος κατα ναϝας ορωρειν,
ανδρων τ᾽ ολϝυμενων, ναϝων θ᾽ αμα ϝαγνυμεναϝων·
hιχθυας δ᾽ hως, πειροντες, ατερπεα δαιτ᾽ εφεροντο.
hοφρ᾽ hοι τοϝς ολεκον λιμενος πολυβενθεος εντος,
τοφρα δ᾽ εγω ξιφος hοξυ ϝερυσσαμενος παρα μηρου
τῳ απο πεισματ᾽ εκοψα ναϝος κυϝανοπρῳροϝο·
αιψα δ᾽ εμοισ᾽ hεταροισιν εποτρυϝναις εκελεϝσα
εμβαλεειν κωπῃσ᾽, hιν᾽ hυπ᾽ εκ κακοτητα φυγοιμεν·
hοι δ᾽ hαλα παντες ανερριψαν, δϝειδισαντες ολεθρον.
ασπασιως δ᾽ ες ποντον επηρεφεας φυγε πετρας
ναϝς εμη· αϝταρ hαι αλλαι hαϝολϝεες αϝτοθ᾽ ολοντο.

K

ενθεν δε προτερῳ πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ,
ασμενοι εκ θανατοϝο, φιλοϝς ολεσαντες ͱεταιροϝς.
αιαιην δ' ες νησον αφικομεθ' ενθα δ' εναιεν
κιρκη ͱεϋπλοκαμος, δδεινη θεος, αυϝδηεντσα,
αϝτοκασιγνητη ολοϝοφρονος αιηταϝο·
αμφω δ' εκγεγατην φαϝεσιμβροτοϝ ηελιοϝο,
μητρος τ' εκ περσης, την ωκεανος τεκε παιδα.
ενθα δ' επ' ακτης ναϝα κατηγαγομεσθα σιωπῃ
ναϝλοχον ες λιμενα, και τις θεος ͱηγεμονεϝεν.
ενθα τοτ' εκβαντες δυο θ' ηματα και δυο νυκτας
κειμεθ', ͱομοο καματῳ τε, και αλγεσι θυϝμον εδοντες.
αλλ' ͱοτε δη τριτον ͱημαρ ͱεϋπλοκαμος τελεσ' ηως,
και τοτ' εγων εμον ενχος ͱελων και φασγανον ͱοκσυ
καρπαλιμως παρα ναϝος ανηιον ες περιωπην,
ει πως ϝεργα ϝιδοιμι βροτων, ενοπην τε πυθοιμην.
εστην δε, σκοπιην ες παιπαλοεντσαν ανελθων,
και μοι εϝειδσατο καπνος απο χθονος ευρυοδειης,
κιρκης εν μεγαροισι, δια δρυμα πυκνα και ͱυλϝην.
μερμηρικσα δ' επειτα κατα φρενα και κατα θυϝμον
ελθεμεν, ηδε πυθεσθαι, επει ϝιδον αιθοπα καπνον.
ͱωδε δε μοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον εεναι,
πρωτ' ελθοντ' επι ναϝα θοϝην και θινα θαλασσης,
δειπνον ͱεταιροισιν δομεναι, προϊεμεν τε πυθεσθαι.
αλλ' ͱοτε δη σχεδον ηα κιων ναϝος αμφιϝελισσης,
και τοτε τις με θεων ολοφυϝρατο μουνον εοντα,
ͱος ρα μοι ͱυπσικερων ελαφον μεγαν εις ͱοδον αϝτην
ͱηκεν· ͱο μεν ποταμονδε κατηιεν εκ νομοϝ ͱυλϝης,
πιϝομενος, δη γαρ μιν ͱεχεν μενος ηελιοϝο.
τον δ' εγω εκβαινοντα κατ' ακνηστιν μεσα νωτα
πληγσα· το δ' αντικρυς δορυ χαλκεον εκσεπερησεν·
κατ δ' επεσ' εν κονιϝησι μακων, απο δ' επτατο θυϝμος.
τῳ δ' εγω ενβαινων δορυ χαλκεον εκς ωτειλης
ϝερυσαμην· το μεν αϝθι κατακλιναις επι γαιῃ
ηϝασ'· αϝταρ εγω σπασαμην ρωπας τε λυγοϝς τε·
πεισμα δ', ͱοσον τ' οργυιαν, ͱεϋστρεφες αμφοτερωθεν
πλεκσαμενος γσυνεδησα ποδας δδεινοϝο πελωροο.
βην δε καταλοφαδεια φερων επι ναϝα μελαιναν,
ενχει ερειδομενος, επει ου πως ηεν επ' ωμοο
χειρι φερεεν ͱετερῃ· μαλα γαρ μεγα θηριον ηεν.
κατ δ' εβαλον προπαροιθε ναϝος· ανεγηρα δ' ͱεταιροϝς
μειλιχιοισι ϝεπεσσι, παρασταδον ανδρα ͱεκαστον·
ω φιλοι, ου γαρ πως καταδυϝσομεθ', αχνυμενοι περ,
εις αϝιδαϝο δομοϝς, πριν μορσιμον ͱημαρ επελθῃ.
αλλ' αγεθ', οφρ' εν ναϝι θοϝῃ βρωσις τε ποσις τε,
μνησομεθα βρωμης, μηδε τρυϝχωμεθα λειμῳ.
ͱως εφαμην· ͱοι δ' ωκα ϝεπεσσιν εμοισ' επιθοντο·

K

εκ δε καλυπτσαμενοι παρα θιν' ϝαλος ατρυγετοϝο
θαϝησαντ' ελαφον· μαλα γαρ μεγα θηριον ἦεν.
αϝταρ επει ταρπησαν ϝορῶμενοι οφθαλμοισιν,
χειρας νιπτσαμενοι τευχοντ' ερικυϝδεα δαιτα.
ϝως τοτε μεν προπαν ϝημαρ ες ἥελιον καταδῦντα
ϝημεθα δαινυμενοι κρεα' ασπετα και μεθυ ϝηδυ·
ημος δ' ἥελιος κατεδῦ, και επι κνεφας ηλθεν,
δη τοτ' εκοιμῆθημεν επι ϝρηγμῖνι θαλασσης.
ημος δ' ἥριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ἥως,
και τοτ' εγων αγορην θεμενος μετα πᾶσιν εϝεσπον·
κεκλυτε μεο μυϝθων, κακα περ πασχοντες, ϝεταιροι·
ω φιλοι, ου γαρ ϝιδμεν, ϝοπῆ δσοφος, ουδ' ϝοπῆ ἥως,
ουδ' ϝοπῆ ἥελιος φαϝεσιμβροτος ειθ' υπο γαιαν,
ουδ' ϝοπῆ ανεεται· αλλα φραδσωμεθα θασσον,
ει τις ετ' εσται μητις, εγω δ' ουκ οιϝομαι ειναι·
ϝειδον γαρ, σκοπιην ες παιπαλοεντσαν ανελθων,
νησον, την περι ποντος απειρεσιος στεφανῶται·
αϝτη δε χθαμαλη κειται· καπνον δ' ενι μεσσῆ
εδρακον οφθαλμοισι, δια δρυμα πυκνα και ϝυλϝην.
ϝως εφαμην· τοισιν δε κατεκλασθη φιλον ητορ,
μνῆσαμενοις ϝεργων λαιστρυϝγονεος αντιφατεϝος,
κυκλωπος τε βιης μεγαλητορος, ανδροφαγοϝο.
κλαϝον δε λιγυως, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντες·
αλλ' ου γαρ τις πρῆξις εγιγνετο μυϝρομενοισιν.
αϝταρ εγω διχα παντας ϝεϋκνημιδας ϝεταιροϝς
ἥριθμεον· αρχον δε μετ' αμφοτεροισιν οπασσα·
των μεν εγων ἥρχον, των δ' ευρυλοχος θεοϝειδης.
κλῆροϝς δ' εν κυνεῆ χαλκηρει επαλλομεν ῶκα·
εκ δ' εθορε κλῆρος μεγαλητορος ευρυλοχοϝο.
βη δ' ιμεναι, ϝαμα τῷ γε δυω και ϝεικοσ' ϝεταιροι
κλαϝοντες· κατα δ' αμμ' ελιπον γοαοντας οπισθεν.
ϝευρον δ' εν βησσῆσι τετυχμενα δῶματα κιρκης
χσεστοισιν λαϝεσσι, περισκεπτῷ ενι χῶρῳ.
αμφι δε μιν λυκοι ἦσαν ορεστεροι, ηδε λεϝοντες,
τοϝς αϝτη κατεθελγσεν, επει κακα φαρμακ' εδῶκεν.
ουδ' ϝοι γ' ϝορμῆθησαν επ' ανδρεσιν, αλλ' αρα τοιγε
ουρῆσιν μακρῆσι περι σαινοντες ανεσταν.
ϝως δ' ϝοτ' αν αμφι ϝανακτα κυνες δαιτηθεν ιοντα
σαινωντ', αιϝει γαρ τε φερει μειλιχματα θυϝμοο·
ϝως τοϝς αμφι λυκοι κρατερωνυχες, ηδε λεϝοντες,
σαινον· τοι δ' εδδεισαν, επει ϝιδον αινα πελωρα.
ισταν δ' εν προθυροισι θεας καλλιπλοκαμοϝο·
κιρκης δ' ενδον ακοϝον αϝειδουσης ϝοπι καλῆ,
ϝιστον εποιχομενης μεγαν, αμβροτον· ϝοια θεαϝων
λεπτα τε, και χαριεντα, και αγλαϝα ϝεργα πελονται.
τοισι δε μυϝθων ἦρχε πολιτης, ορχαμος ανδρων,

ͱος μοι κηδιστος ͱεταρων ἦν, κεδνοτατος τε·
ω φιλοι, ενδον γαρ τις εποιχομενη μεγαν ͱιστον,
η θεος, ηε γυνη· αλλα φθεγγωμεθα θασσον.
ͱως αρ' εφωνησεν· τοι δ' εφθεγγοντο καλευντες.
ͱη δ' αιψ' εξελθουσα θυρας ωϊξε φαϝεινας,
και καλει· ͱοι δ' ͱαμα παντες αϝιδρειῃσιν ͱεποντο·
ευρυλοχος δ' ͱυπεμεινεν, οϊσαμενος δολον ειναι.
ͱεσσεν δ' εισαγαγουσα κατα κλισμους τε θρονους τε·
εν δε σφιν τυρον τε και αλφιτα και μελι χλωρον
ϝοινῳ πραμνειῳ εκυκα· ανεμισγε δε σιτῳ
φαρμακα λυγρ', ͱινα παγχυ λαθοιατο πατριδος αιης.
αϝταρ επει δωκεν τε και εκπιϝον, αϝτικ' επειτα
ϝραβδῳ πεπληγυια κατα συφεοισιν εϝεργνυ.
ͱοι δε συων μεν ͱεχον κεφαλας, φωνην τε, δεμας τε,
και τριχας, αϝταρ ϝνους ην εμπεδος, ͱως το παρος περ.
ͱως ͱοι μεν κλαιοντες ͱεϝεργατο· τοισι δε κιρκη
παρ ρ' ακυλον, βαλανον τ' εβαλεν, καρπον τε κρανειης,
εδμεναι, ͱοια συες χαμαιευναδες αιϝεν εδουσιν.
ευρυλοχος δ' αψ ηλθε θοϝην επι ναϝα μελαιναν,
αγγελιην ͱεταρων ͱερεων και αδευκεα ποτμον.
ουδε τι προσφασθαι δυνατο ϝεπος, ͱιεμενος περ,
κεαρ αχεϊ μεγαλῳ βεβολημενος· εν δε ͱοι οσσε
δακρυϝοφιν πιμπλαντο, γοον δ' ωϊετο θυμος.
αλλ' ͱοτε δη μιν παντες αγασσαμεθ' εξερεοντες,
και τοτε των αλλων ͱεταρων κατελεξεν ολεθρον.
ηομεν, ͱως εκελευες, ανα δρυμα, φαιδιμ' ͱοδυσσευ·
ͱευρομεν εν βησσῃσι τετυγμενα δωματα καλα
ξεστοισιν λαϝεσσι, περισκεπτῳ ενι χωρῳ.
ενθα δε τις μεγαν ͱιστον εποιχομενη λιγ' αϝειδεν,
η θεος, ηε γυνη· τοι δ' εφθεγγοντο καλευντες.
ͱη δ' αιψ' εξελθουσα θυρας ωϊξε φαϝεινας,
και καλει· ͱοι δ' ͱαμα παντες αϝιδρειῃσιν ͱεποντο·
αϝταρ εγων ͱυπεμεινα, οϊσαμενος δολον ειναι.
ͱοι δ' ͱαμ' αϝιστωθησαν ͱαϝολλεες, ουδε τις αϝτων
εξεφανη· δηρον δε καθημενος εσκοπιαζον.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω περι μεν ξιφος αργυροηλον
ωμοιϊν βαλομην, μεγα, χαλκεον· αμφι δε τοξα.
τον δ' αψ ηνωγον αϝτην ͱοδον ηγησασθαι.
αϝταρ ͱογ' αμφοτερῃσι λαβων ελισσετο γουνων,
και μ' ολοφυϝρομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηϋδα·
μη μ' αγε κεισ' αϝεκοντα, διοτρεφες, αλλα λιπ' αϝτου.
ϝοιδα γαρ, ͱως ουτ' αϝτος ελευσεαι, ουτε τιν' αλλον
αξεις σων ͱεταρων· αλλα συν τοισδεσι θασσον
φευγωμεν· ετι γαρ κεν αλυξαιμεν κακον ͱημαρ.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝειπον·
ευρυλοχ', ητοι μεν συ μεν αϝτοϋ τῳδ' ενι χωρῳ

εσθων και πιFνων, κοιλῃ παρα ναFι μελαινῃ· Κ
αυταρ εγων ειμι· κρατερη δε μοι επλετ' αναγκη.
ὡς Fειπων, παρα ναFος ανηιον, ηδε θαλασσης.
αλλ' ὁτε δη αρ' εμελλον, ιων ἱερας ανα βησσας,
Κιρκης ἱκεσθαι πολυφαρμακοF ες μεγα δωμα,
ενθα μοι ἑρμειας χρυσοFραπις αντεβοληΣεν
ερχομενῳ προς δωμα, νεηνιῃ ανδρι FεFοικως,
πρωτον ὑπηνητῃ, τοFο περ χαριεστατη ἡβη·
εν τ' αρα μοι φυ χειρι, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
πῃ δ' αFτ', ω δυστηνε, δι' ακριας ερχεαι οιος,
χωροF αFιδρις εων; ἑταροι δε τοι ὁιδ' ενι Κιρκης
ἑρχαται, ὡστε συες πυκινοFς κεFθμωνας ἑχοντες.
η τοFς λυFσομενος δευρ' ερχεαι; ουδε σε φημι
αFτον νοστησειν, μενεεις δε συγ', ενθα περ αλλοι.
αλλ' αγε δη σε κακων εκλυFσομαι, ηδε σαωσω·
τη, τοδε φαρμακον εσθλον ἑχων ες δωματα Κιρκης
ερχε', ὁ κεν τοι κρατος αλαλκησει κακον ημαρ.
παντα δε τοι Fερεω FολοφωΙα δηνεα Κιρκης.
τευχσει τοι κυκεω, βαλεει δ' ενι φαρμακα σιτῳ·
αλλ' ουδ' ὡς θελγσαι σε δυνησεται· ου γαρ εFασει
φαρμακον εσθλον, ὁ τοι δωσω· Fερεω δε ἑκαστα.
ὁποτε κεν Κιρκη σ' ελασῃ περιμηκεϊ Fραβδω,
δη τοτε συ χσιφος ὀχσυ FερυσσαμενοΣ παρα μηρου
Κιρκῃ επαFιχσαι, ὡστε κταμεναι μενεαινων.
ἡ δε σ' ὑποδδειδσαντα κελεFσεται ευνηθηναι·
ενθα συ μηκετ' επειτ' απανηνασθαι θεοF ευνην,
ὀφρα κε τοι λυFσῃ θ' ἑταροFς, αFτον τε κομισσῃ·
αλλα κελεσθαι μιν μακαρων μεγαν ὁρκον ομοσσαι,
μη τι τοι αFτῳ πημα κακον βουλεFσεμεν αλλο,
μη σ' απογυμνωθεντα κακον και ανηνορα θηῃ.
ὡς αρα φωνησαις πορε φαρμακον αργειφοντης,
εκ γαιης FερυσαιΣ, και μοι φυσιν αFτοF εδειχσεν.
Fριδσῃ μεν μελαν εσκε, γαλακτι δε FεFικελον ανθος·
μωλυ δε μιν καλεουσι θεοι· χαλεπον δε τ' ορυσσειν.
ἑρμειας μεν επειτ' απεβη προς μακρον ολυμπον,
νησον αν ὑλFηεσσαν· εγω δ' ες δωματα Κιρκης
ηια· πολλα δε μοι κραδιη πορφυρε κιοντι.
εστην δ' εν προθυροισι θεας καλλιπλοκαμοιο·
ενθα στας εβοησα, θεα δε μευ εκλυFεν αυFδης.
ἡ δ' αιψ' εχσελθουσα θυρας ωιγσε φαFεινας,
και καλει· αFταρ εγων ἑπομην, ακαχημενος ητορ.
ἑσσε δε μ' εισαγαγουσα επι θρονου αργυροFηλου,
καλοF, δαιδαλεοF, ὑπο δε θρηνυς ποσιν ηεν·
τευχσε δε μοι κυκεω χρυσεω δεπαι, ὀφρα πιFοιμι,
εν δε τε φαρμακον ηκε, κακα φρονεουσ' ενι θυμῳ.
αFταρ επει δωκεν τε και εκπιFον, ουδε μ' εθελγσεν,

ϝραβδῳ πεπληγυια, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
ερχεο νῦν συφεονδε, μετ' αλλων λεχσαι ϝεταιρων.
ϝως φατ'· εγω δ' αϝορ ϝοχσυ ϝερυσσαμενος παρα μηροο
κιρκῃ επῆϝιχσα, ϝωστε κταμεναι μενεαινων.
ϝη δε μεγα ϝιϝαχουσα ϝυπεδραμε, και λαβε γουϝων,
και μ' ολοφυϝρομενη ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
τις; ποθεν εσσ' ανδρων; ποθι τοι πολις, ηδε τοκεϝες;
θαϝμα μ' ϝεχει, ϝως ουτι πιϝων ταδε φαρμακ' εθελχθης·
ουδε γαρ ουδε τις αλλος ανηρ ταδε φαρμακ' ανετλῆ.
σοι δε τις εν στηθεσσιν ακηλητος νοος εστιν.
η συ γ' ϝοδυσσεϝς εσσι πολυτροπος, ϝον τε μοι αιϝει
φᾶσκεν ελευθσεσθαι χρυσοϝραπις αργεϊφοντης,
εκ τροϝιης ανιοντα θοϝῇ συν ναϝι μελαινῇ.
αλλ' αγε δη κολεῷ μεν αϝορ θεο, νοϝι δ' επειτα
ευνης ϝημετερης επιβησομεν, ϝοφρα μιγεντε
ευνῇ και φιλοτητι, πεποιθομεν αλληλοισιν.
ϝως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
ω κιρκη, πως γαρ κελεαι με σοι ηπιον ειναι;
ϝη μοι συας μεν εθῆκας ενι μεγαροισιν ϝεταιροϝς·
αϝτον δ' ενθαδ' ϝεχουσα, δολοφρονεουσα κελεϝεις
ες θαλαμον τ' ιμεναι, και σης επιβημεναι ευνης,
ϝοφρα με γυμνωθεντα κακον και ανηνορα θῆῃς;
ουδ' αν εγωγ' εθελοιμι τεϝης επιβημεναι ευνης,
ει μη μοι τλαιης γε, θεα, μεγαν ϝορκον ομοσσαι,
μη τι μοι αϝτῷ πημα κακον βουλευσεμεν αλλο.
ϝως εφαμην· ϝη δ' αϝτικ' απωμνυϝεν, ϝως εκελεϝον.
αϝταρ επει ρ' ομοσεν τ' ετελεϝτῆσεν τε τον ϝορκον,
και τοτ' εγω κιρκης επεβην περικαλλεος ευνης.
αμφιπολοι δε τεϝος μεν ενι μεγαροισ' επενοντο
τεσσαρες, ϝαι ϝοι δωμα κατα δρηστειραι εασιν.
γιγνονται δ' αρα ται γ' εκ τε κρηνεων, απο τ' αλσεων.
ταϝων ϝη μεν εβαλλε θρονοισ' εν ϝρηγεα καλα,
πορφυρεα καθυπερθ', ϝυπενερθε δε λιθ' υπεβαλλεν·
ϝη δ' ϝετερη προπαροιθε θρονων ετιταινε τραπεδσας
αργυρεας, επι δε σφ' ετιθει χρυσεια κανεια·
ϝη δε τριτη κρητηρι μελιφρονα ϝοινον εκιρνα
ϝηδυν εν αργυρεῳ, νεμε δε χρυσεια κυπελλα·
ϝη δε τεταρτη ϝυδωρ εφορεε, και πυρ ανεκαιϝεν
πολλον ϝυπο τριποδι μεγαλῳ· ειαινετο δ' ϝυδωρ.
αϝταρ επειδη δσεσσεν ϝυδωρ ενι ϝοινοπι χαλκῷ,
ες ρ' ασαμινθον ϝεσαντ' ελοϝ' εκ τριποδος μεγαλοιο,
θυϝμῆρες κερασαντσα κατα κρᾶτος τε και ωμων,
ϝοφρα μοι εκ καματον θυϝμοφθορον ϝελλετο γυιων.
αϝταρ επει λοϝεσεν τε, και εχριϝσεν λιπ' ελαιῳ,
αμφι δε με χλαιναν καλην εβαλ', ηδε χιτωνα·
ϝεσσε δε μ' εισαγαγουσα επι θρονοϝ αργυροϝηλου,

καλϝο, δαιδαλεϝ, ͱυπο δε θρῆνυς ποσιν ἦεν.
εσθεμεναι δ' εκελεϝεν· εμῷ δ' ουκ ϝανδανε θυϝμῷ.
   κιρκη δ' ͱως ενοησεν εμ' ͱημενον, ουδ' επι σιτῳ
χειρας ιαλλοντα, στυγερον δε με πενθος εχοντα, K
αγχι παρϝισταμενη ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
   τιφθ' ουτως, ͱοδυσσεϝ, κατ' αρ' ͱεζεαι ϝιϝσος αναυϝδῳ,
θυϝμον εδων, βρωμης δ' ουχ απτεαι, ουδε ποτητος;
η τινα που δολον αλλον οϊϝεαι, ου δε τι σε χρη
δεδϝιμεν· ηδη γαρ τοι απωμοσα καρτερον ͱορκον.
   ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεειπον·
ω κιρκη, τις γαρ κεν ανηρ, ͱος εναισιμος ειη,
πριν τλαιη πασσασθαι εδητυος ηδε ποτητος,
πριν λυϝσασθ' ͱεταροϝς και εν οφθαλμοισι ϝιδεσθαι;
αλλ' ει δη προφρασσα πιϝεειν, φαγεμεν τε, κελεϝεις,
λυϝσον, ͱιν' οφθαλμοισι ϝιδω περιηρας ͱεταιροϝς.
   ͱως εφαμην· κιρκη δε δι' εκ μεγαρϝ εβεβηκει,
ϝραβδον ͱεχοντσ' εν χειρι, θυρας δ' ανεοιγε συφειον,
εκ δ' ελασεν σιϝαλοισι ϝεϝοικοτας ͱεννεωροισιν.
ͱοι μεν επειτ' εστησαν εναντιοι· ͱη δε δι' αϝτων
ερχομενη προσαλειφεν ͱεκαστῳ φαρμακον αλλο.
των δ' εκ μεν μελεων τριχες ερρεϝον, ͱας πριν εφυϝσεν
φαρμακον ουλομενον, το σφιν πορε ποτνια κιρκη·
ανδρες δ' αψ εγενοντο, νεϝωτεροι η παρος ἦσαν,
και πολυ καλλιονες και μειζονες εισϝοραασθαι.
εγνῶσαν δε με κεινοι, εφῦν τ' εν χερσιν ͱεκαστος.
παντσιν δ' ͱιμεροεις ͱυπεδυ γοος, αμφι δε δωμα
σμερδαλεον κοναβιζε· θεα δ' ελεαιρε και αϝτη.
ͱη δε μεϝ αγχι σταντσα προσηῦϝδα δια θεαϝων·
   διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν' ͱοδυσσεϝ,
ερχεο νῦν επι νᾶϝα θοϝην και θῖνα θαλασσης·
νᾶϝα μεν αρ παμπρωτα ϝερυσσατε ηπειρονδε,
κτηματα δ' εν σπεϝεσσι πελασσατε, ͱοπλα τε παντα·
αϝτος δ' αψ ιμεναι, και αγειν εριηρας ͱεταιροϝς.
   ͱως εφατ'· αϝταρ εμοιγ' επεπειθετο θυϝμος αγηνωρ·
βην δ' ιμεναι επι νᾶϝα θοϝην και θῖνα θαλασσης.
ͱευρον επειτ' επι ναϝι θοϝῇ περιηρας ͱεταιροϝς
οικτρ' ολοφυϝρομενοϝς, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντας.
ͱως δ' ͱοτ' αν αγραυλοι ποριες περι βοϝς αγελαιας
ελθοντσας ες κοπρον, επην βοτανης κορεσωνται,
παντσαι ͱαμα σκαιροντιν εναντιαι· ουδ' ετι σηκοι
ͱισχοντ', αλλ' ͱαδινον μυκωμεναι αμφι θεϝοντιν
μητερας· ͱως εμε κεινοι, επει ϝιδον οφθαλμοισιν,
δακρυϝοεντες εχυντ'· εδοκησε δ' αρα σφισι θυϝμος
ͱως εμεν, ͱως ει πατριδ' ͱικοιατο και πολιν αϝτων
τρηχυιης ιθακης, ͱινα τ' ετραφεν, ηδ' εγενοντο·
και μ' ολοφυϝρομενοι ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδων·

σοι μεν νοστησαντι, διοτρεφες, ͱως εχαρημεν, Κ
ͱως ει τ' εις ιθακην αφικοιμεθα πατριδα γαιαν·
αλλ' αγε, των αλλων ͱεταρων καταλεγσον ολεθρον.
ͱως εφαν· αϝταρ εγω προσεφην μαλακοισι ϝεπεσσιν·
ναϝα μεν αρ πανπρωτα ϝερυσσομεν ηπειρονδε,
κτηματα τ' εν σπεϝεσσι πελασσομεν, ͱοπλα τε παντα·
αϝτοι δ' οτρυϝνεσθε εμοι ͱαμα παντες ͱεπεσθαι,
ͱοφρα ϝιδηθ' εταροϝς ͱιεροισ' εν δωμασι κιρκης,
πιϝνοντας και εδοντας· επιϝετανον γαρ ͱεχοντιν.
ͱως εφαμην· ͱοι δ' ωκα ϝεπεσσιν εμοισ' επιθοντο·
ευρυλοχος δε μοι οιος ερυκανε παντας ͱεταιροϝς,
και σφεας φωνησαις ϝεπεα πτεροεντα προσηϝδα·
ϝαι δδειλοι, ποσ' ιμεν; τι κακων ͱιμειρετε τοϝτων,
κιρκης ες μεγαρον καταβημεναι; ͱη κεν ͱαπαντας
η συας, ηε λυκοϝς ποιησεται, ηε λεϝοντας·
ͱοι κεν ͱοι μεγα δωμα φυλασσοιμεν και αναγκῃ.
ͱωσπερ κυκλωπς ερχσ', ͱοτε ͱοι μεσσαϝλον ͱικοντο
ͱημετεροι ͱεταροι, γσυν δ' ͱο θρασυς ͱεσπεθ' οδυσσεϝς·
τοϝτοϝο γαρ και εκεινοι ατασθαλιῃσιν ολοντο.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγωγε μετα φρεσι μερμηριχσα,
σπασσαμενος τανυηκες αϝορ παχεος παρα μηρου,
τῷ ͱοι αποτμηγσαις κεφαλην ουδασδε πελασσαι,
και πηῷ περ εοντι μαλα σχεδον· αλλα μ' ͱεταιροι
μειλιχιοισι ϝεπεσσιν ερητυϝον αλλοθεν αλλος·
διϝογενες, τοϝτον μεν εϝασομεν, ει συ κελεϝεις,
αϝτοϝο παρ ναϝι τε μενεεν, και ναϝα ρυϝεσθαι·
ͱημιν δ' ͱηγεμονεϝ' ͱιερα προς δωματα κιρκης.
ͱως φαμενοι παρα ναϝος ανηιον ηδε θαλασσης.
ουδε μεν ευρυλοχος κοιλῃ παρα ναϝ' ελελειπτο,
αλλ' ͱεπετ'· εδδειδσεν γαρ εμην εκπαγλον ενιπην.
τοφρα δε τοϝς αλλοϝς ͱεταροϝς εν δωμασι κιρκη
ενδυκεως λοϝεσεν τε, και εχριϝσεν λιπ' ελαιῳ·
αμφι δ' αρα χλαινας καλας βαλεν, ηδε χιτωνας·
δαινυμενοϝς δ' αρα παντας εφευρομεν εν μεγαροισιν.
ͱοι δ' επει αλληλοϝς εϝιδον, φρασσαντο τ' εσαντα,
κλαιϝον οδυϝρομενοι, περι δ' εστοναχιδσετο δωμα.
ͱη δε μεϝ' αγχι σταντσα προσηϝδαε διϝα θεαϝων·
μηκετι νυν θαλερον γοον ορνυτε· ϝοιδα και αϝτη
ημεν ͱοσ' εν ποντῳ παθετ' αλγεα ͱιχθυϝοεντι,
ηδ' ͱοσ' αναρσιοι ανδρες εδηλησαντ' επι χερσου.
αλλ' αγετ', εσθιετε βρωμην, και πιϝνετε ϝοινον,
εις ͱο κεν αϝτις θυϝμον ενι στηθεσσι λαβητε.
ͱως εφαθ'· ημιν δ' αϝτ' επεπειθετο θυϝμος αγηνωρ.
ενθα μεν ͱηματα παντα τελεσφορον εις ενιαϝτον
ͱημεθα, δαινυμενοι κρεα' ασπετα και μεθυ ͱηδυ·
αλλ' ͱοτε δη ρ' ενιαϝτος εην, περι δ' ετραπον ͱωραι,

και τοτε μ' εκκαλεσαντες εφαν εριηρες hεταιροι 471
δαιμονι', ηδη νυν μιμνησκεο πατριδος αιης, K
ει τοι θεσφατον εστι σαωθηναι, και hικεσθαι
Fοικον ες hυψοροφον, και σην ες πατριδα γαιαν.
hως εφαν· αFταρ εμοιγ' επεπειθετο θυFμος αγηνωρ. 475
ημος δ' ηελιος κατεδυ, και επι κνεφας ηλθεν, 478
οι μεν εκοιμησαντο κατα μεγαρα σκιοεντα.
αFταρ εγω κιρκης επιβαις περικαλλεος ευνης 480
γουFων ελιτανευσα, θεα δε μεF εκλυFεν αυFδης 481
ω κιρκη, τελεσον μοι hυποσχεσιν, hην περ hυπεστης, 483
Fοικαδε πεμπεμεναι· θυFμος δε μοι εσσυται ηδη,
ηδ' αλλων hεταρων, hοι μεο φθινυθουσι φιλον κεαρ, 485
αμφ' εμ' οδυFρομενοι, hοτε που συγε νοσφι γενηαι.
hως εφαμην· hη δ' αFτικ' αμειβετο διFα θεαFων·
διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν' hοδυσσεF,
μηκετι νυν αFεκοντες εμω ενι μιμνετε Fοικω·
αλλ' αλλην χρη πρωτον hοδον τελεσαι, και hικεσθαι 490
εις αFιδαFο δομοFς και επαινης περσεφονειης,
ψυFχη χρησομενοFς θηβαιοFο τειρεσιαFο,
μαντιος αλαFοο, τοFο τε φρενες εμπεδοι εισιν·
τω και τεθνηωτι νοον πορε περσεφονεια,
οιω πεπνυσθαι· τοι δε σκιαι αFισσουσιν. 495
hως εφατ'· αFταρ εμοιγε κατεκλασθη φιλον ητορ·
κλαFον δ' εν λεχεεσσι καθημενος, ουδε τι θυFμος
ηθελ' ετι ζωFειν και hοραν φαFος ηελιοFο.
αFταρ επει κλαFων τε κυλινδομενος τ' εκορεσθην,
και τοτε δη μιν Fεπεσσιν αμειβομενος προσεFειπον· 500
ω κιρκη, τις γαρ ταFτην hοδον hηγεμονευσει;
εις αFιδος δ' ου πω τις αφικετο ναFι μελαινη.
hως εφαμην· hη δ' αFτικ' αμειβετο διFα θεαFων·
διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν' hοδυσσεF,
μη τι τοι hηγεμονος γε ποθη παρα ναFι μελεσθω· 505
hιστον δε στησας, ανα δ' hιστια λεFκα πετασσαις,
hησθαι· την δε κε τοι πνοFη βορεαFο φερησιν.
αλλ' hοποτ' αν δη ναFι δι' ωκεανοFο περησης,
ενθ' ακτη τε λαχεια και αλσεα περσεφονειης,
μακραι τ' αιγειροι, και Fιτεαι ωλεσικαρποι· 510
ναFα μεν αFτοFο κελσαι επ' ωκεανω βαθυδινη. 511
ενθα δ' επειθ', ηρως, χριμφθεις πελας, hως σε κελεFω, 516
βοθρον ορυξαι hοσον πυγουσιον, ενθα και ενθα·
αμφ' αFτω δε χοFην χεFσθαι πασιν νεκυεσσιν.
πρωτα μελικρητω, μετεπειτα δε hηδυϊ Fοινω,
το τριτον αFθ' υδατι· επι δ' αλφιτα λεFκα παλυFνειν. 520
πολλα δε γουFασθαι νεκυων αμενηνα καρηνα,
ελθων εις ιθακην, στειραν βοFν, hητις αριστη,
ρεξεμεν εν μεγαροισι, πυρην τ' εμπλησεμεν εσθλων.

Hom. 3 D

τειρεσιῃ δ' απανευθεν οϝιν ͱιερευσεμεν οιῳ
παμμελαν', ͱος μηλοισι μεταπρεπει ͱυμετεροισιν.
αϝταρ επην ευχῇσι λισῃ κλυτα ϝεθνεα νεκρων,
οϝιν ϝαρνειον ρεζσεεν, θηλυν τε μελαιναν,
εις ερεβος τρεψσανς, αϝτος δ' απο νοσφι τραπεσθαι,
ͱιεμενος ποταμοϝο ροϝαϝων· ενθα δε πολλαι
ψσυϝχαι ελευθσονται νεκυων κατατεθνηῶτων.
δη τοτ' επειθ' εταροισιν εποτρυ̃ϝναι και ανωγσαι
μηλα, τα δη κατεκειθ' εσφαγμενα νηλεϊ χαλκῳ̃,
δερϝαντας κατακῆαι· επευχσασθαι δε θεοισιν,
ἰφθιμῳ̃ τ' αϝιδῃ̃ και επαινῃ̃ περσεφονειῃ̃.
αϝτος δε χσιφος ͱοκσυ ϝερυσσαμενος παρα μηροο
ͱησθαι, μηδ' εϝαεεν νεκυων αμενηνα καρηνα
ͱαιματος ασσον ιμεν, πριν τειρεσιαϝο πυθεσθαι.
ενθα τοι αϝτικα μαντις ελευθσεται, ορχαμε λαϝων,
ͱος κεν τοι ϝεσπῃσιν ͱοδον και μετρα κελευθοο,
νοστον θ', ως επι ποντον ελευθσεαι ͱιχθυϝοεντα.
ͱως εφατ'· αϝτικα δε χρυσοθρονος ηλυθεν ἦως.
αμφι δε με χλαιναν τε, χιτῶνα τε, ϝεσματ' εϝεσσεν·
αϝτη δ' αργυφεον φαϝρος μεγ' εϝεννυτο νυμφη,
λεπτον, και χαριεν, περι δε δσωνην βαλετ' ικσυι,
καλην, χρυσειην· κεφαλῇ δ' επεθῆκε καλυπτρην.
αϝταρ εγω δια δῶματ' ιων ὤτρυϝνον ͱεταιροϝς
μειλιχιοισι ϝεπεσσι παρασταδον ανδρα ͱεκαστον·
μηκετι νῦν ͱευδοντες αϝωτεετε γλυκυν ͱυπνον·
αλλ' ιομεν· δη γαρ μοι επεφραδε ποτνια κιρκη.
ͱως εφαμην· τοισιν δ' επεπειθετο θυϝμος αγῆνωρ.
ουδε μεν ουδ' ενθεν περ απημονας ἦγον ͱεταιροϝς·
ͱελπῆνωρ δε τις εσκε νεϝωτατος, ουτε τι λιϝην
αλκιμος εν πολεμῳ̃, ουτε φρεσ' ͱεϝῇσιν αρηρως,
ͱος μοι ανευθ' ͱεταρων ͱιεροισ' εν δῶμασι κιρκης
ψσυϝχεος ͱιμειρων κατελεχσατο ϝοινοβαρεϝων·
κινυμενων δ' ͱεταρων ͱομαδον και δουπον ακοϝσανς
εκσαπινης ανοροϝσε, και εκλαθετο φρεσ' ͱεϝῇσιν
αψσοροϝον καταβηναι ιων ες κλιμακα μακρην·
αλλα καταντικρυς τεγεος πεσεν· εκ δε ͱοι αϝχην
αστραγαλων εϝαγη, ψσυϝχη δ' αϝιδοσδε κατηλθεν.
ερχομενοισι δε τοισιν εγω μετα μυϝθον εϝεσπον·
φᾶσθε νυ ποο ϝοικονδε φιλην ες πατριδα γαιαν
ερχεσθ'· αλλην δ' ͱημιν ͱοδον τεκμῆρατο κιρκη
εις αϝιδαϝο δομοϝς και επαινης περσεφονειης,
ψσυϝχῇ χρησομενοϝς θηβαιοϝο τειρεσιαϝο.
ͱως εφαμην· τοισιν δε κατεκλασθη φιλον ητορ·
ͱεζομενοι δε κατ' αυθ' εγοων, τιλλοντο τε χαιτας.
αλλ' ου γαρ τις πρῆχσις εγιγνετο μυϝρομενοισιν.
αϝταρ επει ρ' επι ναϝα κατηλθομεν ηδε θαλασσαν

ναFα μεν αρ παντρωτ' εFερυσσαμεν εις ͱαλα διFαν Λ
εν δ' ͱιστον τιθεμεσθα και ͱιστια ναFι μελαινῃ·
εν δε τα μηλα λαβοντες εβησαμεν, εν δε και αFτοι
βαινομεν αχνυμενοι, θαλερον κατα δακρυ χεFοντες.
ͱημῖν δ' αF κατοπισθε ναFος κυFανοπρωῤϊοFο
ͱικμενον ουρον ͱιFεε πλησͱιστιον, εσθλον ͱεταιρον,
κιρκη ͱεϋπλοκαμος, δδεινη θεος, αυFδηεσσα.
ͱημεες δ' ͱοπλα ͱεκαστα πονησαμενοι κατα ναFα
ͱημεθα· την δ' ανεμος τε, κυβερνητης τ' ιθυFνεν.
  της δε πανͱημερινης τεταθ' ιστια ποντοπορουσης·
δυFσατο τ' ἦελιος, σκιαοντο τε πανσαι αγυιαι.
ͱη δ' ες πειραθ' ικανε βαθυρροFοF ωκεανοFο·
ενθα δε κιμμεριων ανδρων δημος τε, πολις τε,
ἦερι και νεφελῃ κεκαλυπμενοι· ουδε ποτ' αFτοFς
ἦελιος φαFεθων επιδερκεται ακτῖνεσσιν,
ουθ' οποτ' αν στειχητι προς ουρανον αστεροεντα,
ουθ' ͱοτ' αν αψ επι γαιαν απ' ουρανοθεν προτραπηται·
αλλ' επι νυκς ολοFη τεταται δδειλοισι βροτοισιν.
  ναFα μεν ενθ' ελθοντες εκελσαμεν· εκ δε τα μηλα
ͱελλομεθ'· αFτοι δ' αFτε παρα ῥοFον ωκεανοFο
ἦομεν, ͱοφρ' ες χωρον αφικομεθ', ͱον φρασε κιρκη.
ενθ' ͱιερεFια μεν περιμηδης, ευρυλοχος τε,
εσχον· εγω δ' αFορ ͱοξυ Fερυσσαμενος παρα μηρου
βοθρον ορυξσα, ͱοσσον πυγουσιον, ενθα και ενθα·
αμφ' αFτῳ δε χοFας χεFομεν πανσιν νεκυεσσιν,
πρωτα μελικρῆτῳ, μετεπειτα δε ͱηδυϊ Fοινῳ,
το τριτον αFθ' υδατι· επι δ' αλφιτα λεFκ' επαλυFνον.
πολλα δε γουνFωμην νεκυων αμενηνα καρηνα,
ελθων εις ιθακην, στειραν βοFν, ͱητις αριστη,
ρεκσεμεν εν μεγαροισι, πυρην τ' ενπλησεμεν εσθλων·
τειρεσιῃ δ' απανευθεν οFιν ͱιερεFσεμεν οιῳ
παμμελαν', ͱος μηλοισι μεταπρεπει ͱημετεροισιν.
  τοFς δ' επει ευχωλῇσι λιτῇσι τε, Fεθνεα νεκρων,
ελισαμην, τα δε μηλα λαβων απεδειροτομησα
ες βοθρον, ῥεFε δ' ͱαιμα κελαινεφες· ͱαι δ' αγεροντο
πσυFχαι ͱυπ' εκς ερεβεος νεκυων κατατεθνηωτων,
νυμφαι τ', ηϊθεοι τε, πολυτλητοι τε γεροντες,
παρθενικαι τ' αταλαι, νεFοπενθεα θυFμον ͱεχουσαι·
πολλοι δ' ουταμενοι χαλκηρεσιν εγχειῃσιν,
ανδρες αρεFιφατοι, βεβροτωμενα τευχε' ͱεχοντες·
ͱοι πολλοι περι βοθρον εφοιταον αλλοθεν αλλος,
θεσπεσιῃ FιFαχῃ· εμε δε χλωρον δδεος ͱαιρεεν.
  δη τοτ' επειθ' εταροισιν εποτρυFνανς εκελεFσα
μηλα, τα δη κατεκειθ' εσφαγμενα νηλεϊ χαλκῳ,
δερFαντας κατακῆαι, επευχσασθαι δε θεοισιν,
ιφθιμῳ τ' αιδῃ και επαινῃ περσεφονειῃ.

αϝταρ εγω χσιφος ͱοξσυ ϝερυσσαμενος παρα μηροο 48
ͱημην, ουδ' εϝαον νεκυων αμενηνα καρῆνα
ͱαιματος ασσον ιμεν, πριν τειρεσιαϝο πυθεσθαι. 50
ηλθε δ' επι πσυϝχη μητρος κατατεθνῆυιης, 84
αϝτολυκοο θυγατηρ μεγαλητορος αντικλεια, 85
την δσαϝην κατελειπον, ιων εις ϝιλϝιον ͱιερην.
την μεν εγω δακρυϝσα ϝιδων, ελεησα τε θυϝμῷ·
αλλ' ουδ' ͱως εϝαον προτερην, πυκινον περ αχεϝων,
ͱαιματος ασσον ιμεν, πριν τειρεσιαϝο πυθεσθαι.
ηλθε δ' επι πσυϝχη θηβαιοϝο τειρεσιαϝο, 90
χρυσεον σκηπτρον ͱεχων, εμε δ' εγνῶ και προσεϝεσπεν·
τιπτ' αϝτ', ω δυστηνε, λιπων φαϝος ῆελιοϝο,
ηλυθες, ͱοφρα ϝιδῇς νεκυας και ατερπεα χῶρον;
αλλ' αποχαδσεο βοθροϝ, αφισχε δε φασγανον ͱοξσυ,
ͱαιματος ͱοφρα πιϝω, και τοι νημερτεα ϝεσπω. 95
ͱως φατ'· εγω δ' αναχασσαμενος χσιφος αργυροͱηλον
κουλεῷ ενκατεπηγσ'· ͱο δ' επει πιϝεν ͱαιμα κελαινον
και τοτε δη με ϝεπεσσι προσῆυϝδαε μαντις αμυϝμων·
νοστον διδσηαι μελιͱηδεα, φαιδιμ' ͱοδυσσεϝ·
τον δε τοι αργαλεον θησει θεος· ου γαρ οϊϝω 100
ληθσεμεν εννοσιγαιον, ͱο τοι κοτον ενθετο θυϝμῷ,
χωομενος, ͱοτι ͱοι ͱυϊον φιλον εκσαλαϝῶσας.
αλλ' ετι μεν κε και ͱως, κακα περ πασχοντες, ͱικοισθε,
αι κ' εθελῇς σον θυϝμον ερυκακεεεν και ͱεταιρων,
ͱοποτε δη πρῶτον πελασῇς ͱεϋϝεργεα ναϝα 105
θρινακιῇ νησῷ, προφυγων ϝιοϝειδεα ποντον·
βοσκομενας δ' ͱευρητε βοϝας και ϝῖφια μηλα
ῆελιοϝ, ͱος παντ' εφορᾷ και παντ' επακοϝει·
τας ει μεν κ' ασινεας εϝαῇς, νοστοο τε μεδηαι,
και κεν ετ' εις ιθακην, κακα περ πασχοντες, ͱικοισθε· 110
ει δε κε σινηαι, τοτε τοι τεκμαιρομ' ολεθρον
ναϝι τε, και ͱεταροισ'· αϝτος δ' ειπερ κεν αλυκσῇς,
οπσε κακως νεεαι, ολεσανς απο παντας ͱεταιροϝς,
ναϝος επ' αλλοτριης· δηεις δ' εν πηματα ϝοικῷ,
ανδρας ͱυπερφιαλοϝς, ͱοι τοι βιϝοτον κατεδοντιν, 115
μνῶμενοι αντιθεην ͱαλοχον, και εεδνα διδοντες·
αλλ' ητοι κεινων γε βιας αποτιϝσεαι ελθων.
αϝταρ επῆν μνῆστηρας ενι μεγαροισι τεϝοισιν
κτεινῇς, ηε δολῷ, η' ανφαδον ͱοκσυϊ χαλκῷ,
ερχεσθαι δη επειτα, λαβων ͱεϋῆρες ερετμον, 120
εις ͱο κε τοϝς αφικηαι, ͱοι ουκ ϝιδσαντι θαλασσαν. 121
σημα δε τοι ϝερεω μαλ' αριφραδες, ουδε σε ληθσει· 125
ͱοποτε κεν δη τοι γσυνβλῆμενος αλλος ͱοδῖτης
φῆῃ αθηρηλοιγον ͱεχεεν ανα φαιδιμῷ ωμῷ,
και τοτε δη γαιῃ πηγσανς ͱεϋῆρες ερετμον,
ρεκσανς ͱιερα καλα ποσειδαϝωνι ϝανακτι,

ϝαρνειον, ταυρον τε, συων τ' επιβητορα καπρον,
ϝοικαδ' αποστειχεεν, ερδεεν θ' ιερας ͱεκατονβας Λ
αθανατοισι θεοισι, τοι ουρανον ευρυν εχοντιν,
παντσι μαλ' ͱεχσειης· θανατος δε τοι εκς ͱαλος αϝτῳ
αβληχρος μαλα τοιος ελευθσεται, ͱος κε σε πεφνῃ
γηρᾳ ͱυπο λιπαρῳ ϝεϝαρημενον· αμφι δε λαϝοι
ολβιοι εσσονται· ταδε τοι νημερτεα ϝερπω.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
τειρεσιη, τα μεν αρ ποϝ επεκλωθσαν θεοι αϝτοι.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, και ατρεκεως καταλεγσον,
μητρος τηνδ' ͱοραω πσυϝχην κατατεθνηϝυιης·
ͱη δ' ακεοντσ' ͱησται σχεδον ͱαιματος, ουδ' ͱεϝον ͱυιον
ετλη ες αντα ϝιδεεν, ουδε προτιμυϝθησασθαι.
ϝεσπε, ϝαναχς, πως κεν με γνοιη τοιον εοντα.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' αϝτις αμειβομενος προσεϝεσπεν·
ͱοντινα μεν κ' εϝαεις νεκυων κατατεθνηϝωτων
ͱαιματος ασσον ιμεν, ͱοδε τοι νημερτες ενεπσει·
ͱῳ δε κ' επιφθονεεις, ͱοδε τοι παλιν ειτιν οπισσω.
ͱως φαμενη πσυϝχη μεν εβη δομον αϝιδος εισω.
αϝταρ εγων αϝτοο μενον ενπεδον, ͱοφρ' επι μητηρ
ηλυθε, και πιϝεν ͱαιμα κελαινεφες· αϝτικα δ' εγνω,
και μ' ολοφυϝρομενη ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
τεκνον εμον, πως ηλθες ͱυπο δσοφον ηεροεντα,
δσαϝος εων; χαλεπον δε ταδε δσαϝοισ' ͱοραεσθαι·
μεσσῳ γαρ μεγαλοι ποταμοι και δδεινα ρεϝεθρα,
ωκεανος μεν πρωτα, τον ου πως εστι περησαι,
πεδσον εοντ', ην μη τις ͱεχῃ ͱευϝεργεα ναϝα.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
μητερ εμη, χρεϝω με κατηγαγεν εις αϝιδαϝο,
πσυϝχῃ χρησομενον θηβαιοϝο τειρεσιαϝο.
ου γαρ πω σχεδον ηλθον αχαιϝιδος, ουδε πω αμης
γης επεβην, αλλ' αιϝεν ͱεχων αλαλημαι οιδσυν,
εκς ͱοϝο τα πρωτισθ' εσπομην αγαμεμνονι διϝῳ
ϝιλϝιον εις ͱευπωλον, ͱινα τροϝεσι μαχοιμην.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε και ατρεκεως καταλεγσον,
τις νυ σε κηρ εδαμασσε τανηλεγεος θανατοϝο;
η δολιχη νουσος; η' αρτεμις ͱιͱοχεαιρα
ͱοισ' αγανοισι βελεσσιν εποιχομενη κατεπεφνεν;
ϝεσπε δε μοι πατερος τε, και ͱυιεος ͱον κατελειπον,
η ετι παρ κεινοισιν εμον γερας, ηε τις ηδη
ανδρων αλλος ͱεχει, εμε δ' ουκ ετι φαντι νεεσθαι.
ϝεσπε δε μοι μνηστης ͱαλοχοο βουλην τε νοον τε,
ηε μενει παρα παιδι, και ενπεδα παντα φυλασσει·
η' ηδη μιν εγημεν αχαιϝων, ͱοστις αριστος.
ͱως εφαμην· ͱη δ' αϝτικ' αμειβετο ποτνια μητηρ·
και λιϝην κεινη γε μενει τετληοτι θυϝμῳ

ϝος μοι κηδιστος ϝεταρων ἦεν, κεδνοτατος τε·
ω φιλοι, ενδον γαρ τις εποιχομενη μεγαν ϝιστον,
η θεος, ηε γυνη· αλλα φθεγγωμεθα θασσον.
ϝως αρ' εφωνησεν· τοι δ' εφθεγγοντο καλευντες.
ϝη δ' αιψ' εξελθουσα θυρας ωϊγε φαϝεινας,
και καλε'· ϝοι δ' ϝαμα παντες αϝιδρειῃσιν ϝεποντο.
ευρυλοχος δ' ϝυπεμεινεν, οϊϝσαμενος δολον εναι.
ϝεσσεν δ' εισαγαγουσα κατα κλισμοϝς τε, θρονοϝς τε·
εν δε σφιν τυρον τε και αλφιτα και μελι χλωρον
ϝοινῳ πραμνειῳ εκυκα· ανεμισγε δε σιτῳ
φαρμακα λυγρ', ϝινα παγχυ λαθοιατο πατριδος αιης.
αϝταρ επει δωκεν τε και εκπιϝον, αϝτικ' επειτα
ϝραβδῳ πεπληγυια κατα συφεοισιν εϝεργνυ.
ϝοι δε συων μεν ϝεχον κεφαλας, φωνην τε, δεμας τε,
και τριχας, αϝταρ επην νοος εμπεδος, ϝως το παρος περ.
ϝως ϝοι μεν κλαιοντες ϝεϝερχατο· τοισι δε κιρκη
παρ ρ' ακυλον, βαλανον τ' εβαλεν, καρπον τε κρανειης,
εδμεναι, ϝοια συες χαμαιευναδες αιϝεν εδουσιν.
ευρυλοχος δ' αιψ' ηλθε θοϝην επι νηϝα μελαιναν,
αγγελιην ϝεταρων ϝερεων και αδευκεα ποτμον.
ουδε τι προσφασθαι δυνατο ϝεπος, ϝιεμενος περ,
κηρ αχεϊ μεγαλῳ βεβολημενος· εν δε ϝοι οσσε
δακρυϝοφιν πιμπλαντο, γοον δ' ωϊϝετο θυμος.
αλλ' ϝοτε δη μιν παντες αγασσαμεθ' εξερεοντες,
και τοτε των αλλων ϝεταρων κατελεγχεν ολεθρον.
ἤομεν, ϝως εκελευες, ανα δρυμα, φαιδιμ' ϝοδυσσευ·
ϝευρομεν εν βησσῃσι τετυγμενα δωματα καλα
ξεστοισιν λαϝεσσι, περισκεπτῳ ενι χωρῳ.
ενθα δε τις μεγαν ϝιστον εποιχομενη λιγ' αϝειδεν,
η θεος, ηε γυνη· τοι δ' εφθεγγοντο καλευντες.
ϝη δ' αιψ' εξελθουσα θυρας ωϊξε φαϝεινας,
και καλε'· ϝοι δ' ϝαμα παντες αϝιδρειῃσιν ϝεποντο·
αϝταρ εγων ϝυπεμεινα, οϊϝσαμενος δολον εναι.
ϝοι δ' ϝαμ' αϝιστωθησαν ϝαολϝεες, ουδε τις αϝτων
εξεφανη· δηρον δε καθημενος εσκοπιαζον.
ϝως εφατ'· αϝταρ εγω περι μεν ξιφος αργυροϝηλον
ωμοιϊν βαλομην, μεγα, χαλκεον· αμφι δε τοξα.
τον δ' αιψ' ἤνωγον αϝτην ϝοδον ϝηγησασθαι.
αϝταρ ϝο γ' αμφοτερῃσι λαβων ελισσετο γουνων,
και μ' ολοφυϝρομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
μη μ' αγε κεισ' αϝεκοντα, διοτρεφες, αλλα λιπ' αϝτου·
ϝοιδα γαρ, ϝως ουτ' αϝτος ελευσεαι, ουτε τιν' αλλον
αξεις σων ϝεταρων· αλλα ξυν τοισδεσι θασσον
φευγωμεν· ετι γαρ κεν αλυξαιμεν κακον ϝημαρ.
ϝως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝειπον·
ευρυλοχ', ητοι μεν συ μεν' αϝτου τῳδ' ενι χωρῳ

εσθων και πινων, κοιλῃ παρα ναFι μελαινῃ·
αυταρ εγων ειμι· κρατερη δε μοι επλετ' αναγκη.
Fως Fεσπων, παρα ναFος ανηϊον, ηδε θαλασσης.
αλλ' Fοτε δη αρ' εμελλον, ιων Fιερας ανα βησσας,
κιρκης Fικεσθαι πολυφαρμακοF ες μεγα δωμα,
ενθα μοι Fερμειας χρυσοFραπις αντεβοληςεν
ερχομενῳ προς δωμα, νεFηνιῃ ανδρι FεFοικως,
πρωτον Fυπηνητῃ, τοFο περ χαριεστατη Fηβη·
εν τ' αρα μοι φῦ χειρι, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
πῃ δ' αFτ', ω δυστηνε, δι' ακριας ερχεαι οιος,
χωροF αFιδρις εων; Fεταροι δε τοι Fοιδ' ενι κιρκης
Fερχαται, Fωστε συες πυκινοFς κεFθμωνας Fεχοντες.
η τοFς λυFσομενος δευρ' ερχεαι; ουδε σε φημι
αFτον νοστησειν, μενεαις δε συγ', ενθα περ αλλοι.
αλλ' αγε δη σε κακων εκλυFσομαι, ηδε σαωσω·
τῃ, τοδε φαρμακον εσθλον Fεχων ες δωματα κιρκης
ερχε', Fο κεν τοι κρατος αλαλκησει κακον Fημαρ.
παντα δε τοι Fερεω Fολοφωΐα δηνεα κιρκης·
τευχσει τοι κυκεω, βαλεει δ' ενι φαρμακα σιτῳ·
αλλ' ουδ' Fως θελγσαι σε δυνησεται· ου γαρ εFασει
φαρμακον εσθλον, Fο τοι δωσω· Fερεω δε Fεκαστα.
Fοποτε κεν κιρκη σ' ελασῃ περιμηκεϊ Fραβδῳ,
δη τοτε συ χσιφος Fοξυ Fερυσσαμενος παρα μηροφ
κιρκῃ επαΐκσαι, Fωστε κταμεναι μενεαινων.
Fη δε σ' Fυποδδειδσαντσα κελεFσεται ευνηθηναι·
ενθα συ μηκετ' επειτ' απανηνασθαι θεοF ευνην,
Fοφρα κε τοι λυFσῃ θ' εταροFς, αFτον τε κομισσῃ·
αλλα κελεσθαι μιν μακαρων μεγαν Fορκον ομοσσαι,
μη τι τοι αFτῷ πημα κακον βουλεFσεμεν αλλο·
μη σ' απογυμνωθεντα κακον και ανηνορα θῃῃ.
Fως αρα φωνησαις πορε φαρμακον αργειφοντης,
εκ γαιης Fερυσαις, και μοι φυσιν αFτοF εδειχσεν.
Fριδσῃ μεν μελαν εσκε, γαλακτι δε Fεικελον ανθος·
μωλυ δε μιν καλεουσι θεοι· χαλεπον δε τ' ορυσσειν
Fερμειας μεν επειτ' απεβη προς μακρον ολυμπον,
νησον αν FυλFηεντσαν· εγω δ' ες δωματα κιρκης
ηϊα· πολλα δε μοι κραδιη πορφυFρε κιοντι.
εστην δ' εν προθυροισι θεας καλλιπλοκαμοFο·
ενθα στανς εβοησα, θεα δε μεF εκλυFεν αυFδης.
Fη δ' αιπσ' εκσελθουτσα θυρας ωϊγσε φαFεινας,
και καλει· αFταρ εγων Fεπομην, ακαχημενος ητορ.
Fεσσε δε μ' εισαγαγουτσα επι θρονοF αργυροFηλοο,
καλοFο, δαιδαλεοF, Fυπο δε θρηνυς ποσιν ηεν·
τευχσε δε μοι κυκεω χρυσεῳ δεπα', Fοφρα πιFοιμι·
εν δε τε φαρμακον Fηκε, κακα φρονεουτσ' ενι θυFμῳ.
αFταρ επει δωκεν τε και εκπιFον, ουδε μ' εθελγσεν,

ϝραβδῷ πεπληγυια, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
ερχεο νῦν συφεονδε, μετ' αλλων λεξσαι ͱεταιρων.
ͱως φατ'· εγω δ' αͱορ ͱοξυ ϝερυσσαμενος παρα μηροο
κιρκῃ επῇͱιξσα, ͱωστε κταμεναι μενεαινων.
ͱη δε μεγα ϝιϝαχοντσα ͱυπεδραμε, και λαβε γουϝων,
και μ' ολοφυϝρομενη ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
τις; ποθεν εσσ' ανδρων; ποθι τοι πολις, ηδε τοκεϝες;
θαϝμα μ' ͱεχει, ͱως ουτι πιϝων ταδε φαρμακ' εθελχθης·
ουδε γαρ ουδε τις αλλος ανηρ ταδε φαρμακ' ανετλῆ.
σοι δε τις εν στηθεσσιν ακηλητος νοος εστιν.
η συ γ' ͱοδυσσεϝς εσσι πολυτροπος, ͱον τε μοι αιϝει
φᾶσκεν ελευθσεσθαι χρυσοϝραπις αργεϊφοντης,
εκ τροϝιης ανιοντα θοϝῇ γσυν ναϝι μελαινῇ.
αλλ' αγε δη κολεῷ μεν αͱορ θεο, νοϝι δ' επειτα
ευνης ͱημετερης επιβησομεν, ͱοφρα μιγεντε
ευνῇ και φιλοτητι, πεποιθομεν αλληλοισιν.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
ω κιρκη, πως γαρ κελεαι με σοι ηπιον εεναι;
ͱη μοι συας μεν εθῆκας ενι μεγαροισιν ͱεταιροϝς·
αϝτον δ' ενθαδ' ͱεχοντσα, δολοφρονεοντσα κελεϝεις
ες θαλαμον τ' ιμεναι, και σης επιβημεναι ευνης,
ͱοφρα με γυμνωθεντα κακον και αῆνορα θῇῃς;
ουδ' αν εγωγ' εθελοιμι τεϝης επιβημεναι ευνης,
ει μη μοι τλᾶιης γε, θεα, μεγαν ͱορκον ομοσσαι,
μη τι μοι αϝτῷ πημα κακον βουλεϝσεμεν αλλο.
ͱως εφαμην· ͱη δ' αϝτικ' απωμνυϝεν, ͱως εκελεϝον.
αϝταρ επει ρ' ομοσεν τ' ετελεϝτῆσεν τε τον ͱορκον,
και τοτ' εγω κιρκης επεβην περικαλλεος ευνης.
αμφιπολοι δε τεϝος μεν ενι μεγαροισ' επενοντο
τεσσαρες, ͱαι ͱοι δωμα κατα δρηστειραι εαντιν.
γιγνονται δ' αρα ται γ' εκ τε κρηνεων, απο τ' αλσεων.
ταϝων ͱη μεν εβαλλε θρονοισ' εν ϝρῆγεα καλα,
πορφυρεα καθυπερθ', ͱυπενερθε δε λιθ' υπεβαλλεν·
ͱη δ' ͱετερη προπαροιθε θρονεων ετιταινε τραπεδσας
αργυρεας, επι δε σφ' ετιθεε χρυσεια κανεια·
ͱη δε τριτη κρητηρι μελιφρονα ϝοινον εκιρνα
ͱηδυν εν αργυρεῷ, νεμε δε χρυσεια κυπελλα·
ͱη δε τεταρτη ͱυδωρ εφορεε, και πυρ ανεκαϝεν
πολλον ͱυπο τριποδι μεγαλῳ· εϊαινετο δ' ͱυϝδωρ.
αϝταρ επειδη δσεσσεν ͱυδωρ ενι ϝοινοπι χαλκῷ,
ες ρ' ασαμινθον ͱεσαντσ' ελοϝ εκ τριποδος μεγαλοϝο,
θυϝμῆρες κεραςαντσα κατα κρᾶτος τε και ωμων,
ͱοφρα μοι εκ καματον θυϝμοφθορον ͱελλετο γυιων.
αϝταρ επει λοϝεσεν τε, και εχριϝσεν λιπ' ελαιῷ,
αμφι δε με χλαιναν καλην εβαλ', ηδε χιτῶνα·
ͱεσσε δε μ' εισαγαγοντσα επι θρονοϝ αργυροͱηλοο,

καλοFο, δαιδαλεοF, ⊦υπο δε θρῆνυς ποσιν ἦεν. 367
εσθεμεναι δ' εκελεFεν· εμῷ δ' ουκ Fανδανε θυFμῷ. 373
κιρκη δ' ⊦ως ενοησεν εμ' ⊦ημενον, ουδ' επι σιτῳ
χειρας ιαλλοντα, στυγερον δε με πενθος εχοντα, K
αγχι παρ⊦ισταμενη Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
τιφθ' οFτως, ⊦οδυσεF, κατ' αρ' ⊦εζεαι FειFσος αναυFδῳ,
θυFμον εδων, βρωμης δ' ουχ απτεαι, ουδε ποτητος;
η τινα που δολον αλλον οFισεαι, ου δε τι σε χρη
δειδιμεν· ηδη γαρ τοι απωμοσα καρτερον ⊦ορκον.
⊦ως εφατ'· αFταρ εγω μιν αμειβομενος προσεFειπον·
ω κιρκη, τις γαρ κεν ανηρ, ⊦ος εναισιμος ειη,
πριν τλαιη πασσασθαι εδητυος, ηδε ποτητος,
πριν λυFσασθ' ⊦εταροFς και εν οφθαλμοισι Fιδεσθαι;
αλλ' ει δη προφρασσα πιFεεν, φαγεμεν τε, κελεFεις,
λυFσον, ⊦ιν' οφθαλμοισι Fιδω περιηρας ⊦εταιροFς.
⊦ως εφαμην· κιρκη δε δι' εκ μεγαροF εβεβηκειν,
Fραβδον ⊦εχοντσ' εν χειρι, θυρας δ' ανεοιγε συφειου,
εκ δ' ελασεν σιFαλοισι FεFοικοτας ⊦εννεωροισιν.
⊦οι μεν επειτ' εστησαν εναντιοι· ⊦η δε δι' αFτων
ερχομενη προσαλειφεν ⊦εκαστῳ φαρμακον αλλο.
των δ' εκ μεν μελεων τριχες ερρεFον, ⊦ας πριν εφυFσεν
φαρμακον ολομενον, το σφιν πορε ποτνια κιρκη·
ανδρες δ' απσ' εγενοντο, νεFωτεροι η παρος ἦσαν,
και πολυ καλλιονες και μειζονες εισ⊦οραασθαι.
εγνωσαν δε με κεινοι, εφῦν τ' εν χερσιν ⊦εκαστος.
παντσιν δ' ⊦ιμεροεις ⊦υπεδῦ γοος, αμφι δε δωμα
σμερδαλεον κοναβιζε· θεα δ' ελεαιρε και αFτη.
⊦η δε μεF αγχι σταντσα προσηυFδα διFα θεαFων·
διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν' ⊦οδυσσεF,
ερχεο νῦν επι ναFα θοFην και θῖνα θαλασσης·
ναFα μεν αρ πανπρῶτα Fερυσσατε ηπειρονδε,
κτηματα δ' εν σπεFεσσι πελασσατε, ⊦οπλα τε παντα·
αFτος δ' απσ' ιμεναι, και αγειν εριηρας ⊦εταιροFς.
⊦ως εφατ'· αFταρ εμοιγ' επεπειθετο θυFμος αγηνωρ·
βην δ' ιμεναι επι ναFα θοFην και θῖνα θαλασσης.
⊦ευρον επειτ' επι ναFι θοFῇ περιηρας ⊦εταιροFς
οικτρ' ολοφυFρομενοFς, θαλερον κατα δακρυ χεFοντας.
⊦ως δ' ⊦οτ' αν αγραυλοι πορτιες περι βοFς αγελαιας
ελθοντσας ες κοπρον, επην βοτανης κορεσωνται,
παντσαι ⊦αμα σκαιροντιν εναντιαι· ουδ' ετι σηκοι
⊦ισχοντ', αλλ' ⊦αδινον μυκωμεναι αμφι θεFοντιν
μητερας· ⊦ως εμε κεινοι, επει Fιδον οφθαλμοισιν,
δακρυFοεντες εχῦντ'· εδοκησε δ' αρα σφισι θυFμος
⊦ως εμεν, ⊦ως ει πατριδ' ⊦ικοιατο και πολιν αFτων
τρηχυιης ιθακης, ⊦ινα τ' ετραφεν, ηδ' εγενοντο·
και μ' ολοφυFρομενοι Fεπεα πτεροεντα προσηυFδων·

αλλα συγ' ευχεο πατρι ποσειδαϝωνι ϝανακτι.
ͱως αρ' εφαν απιοντες· εμον δ' εγελασσε φιλον κεαρ,
ͱως ονομ' εκσαπατησεν εμον και μητις αμυϝμων.
κυκλωπς δε στοναχων τε, και ωδινων οδυνησιν,
χερσι πσηλαφαων, απο μεν λιθον ͱελλε θυραϝων·
αϝτος δ' ενι θυρησι καθεδσετο, χειρε πετασσαις,
ει τινα ποο μετ' οϝιεσσι λαβοι στειχοντα θυραδσε·
ͱοϝτω γαρ ποϝο μ' ͱελπετ' ενι φρεσι νηπιον ειναι.
αϝταρ εγω βουλεϝον, ͱοπως ͱοχ' αριστα γενοιτο,
ει τιν' ͱεταιροισιν θανατοο λυσιν, ηδ' εμοι αϝτω,
ͱευροιμην· παντας δε δολοϝς και μητιν ͱυφαινον,
ͱωστε περι πσυϝχης· μεγα γαρ κακον εγγυθεν ηεν.
ͱηδε δε μοι κατα θυϝμον αριστη εφαινετο βουλη·
αρσενες οϝιες ησαν ͱευτρεφεες, δασυμαλλοι,
καλοι τε, μεγαλοι τε, ϝιοδνεφες ειρος ͱεχοντες·
τοϝς ακεων γσυνεϝεργον ͱευστρεφεεσι λυγοισιν,
τησ' επι κυκλωπς ͱευδε, πελωρ, αθεμιστια ϝειδως,
γσυν τρεας αινυμενος· ͱο μεν εν μεσσω ανδρα φερεσκεν,
τω δ' ͱετερω ͱεκατερθεν ιτην, σαοοντες ͱεταιροϝς.
τρεες δε ͱεκαστον φωτ' οϝιες φερον· αϝταρ εγωγε,—
ϝαρνειος γαρ εην, μηλων ͱοχ' αριστος ͱαπαντων,—
τοο κατα νωτα λαβων, λασιην ͱυπο γαστερ' ελυσθεις
κειμην· αϝταρ χερσιν αϝωτοϝο θεσπεσιοϝο
νωλεμεως στρεφθεις ͱεχομην τετληοτι θοϝμω.
ͱως τοτε μεν στοναχοντες εμηναμεν ηοα διϝαν.
ημος δ' ηριγενεια εφανη ϝροδοδακτυλος ηως,
και τοτ' επειτα νομονδ' εκσεσσυντ' αρσενα μηλα·
θηλυιαι δ' εμεμηκον αημελκτοι περι σηκοϝς,
ουθατα γαρ σφαραγεοντο· ͱαναξ δ' οδυνησι κακησιν
τειρομενος παντων οϝιων επεμαϝετο νωτα
ορθων ͱεσταοτων· το δε νηπιος ουκ ενοησεν,
ͱως ͱοι ͱυπ' ειροποκων οϝιων στερνοισ' εδεδεντο.
ͱυστατος ϝαρνειος μηλων εστειχε θυραδσε,
λαχμω στεινομενος, και εμοι πυκινα φρονεοντι.
τον δ' επιμασσαμενος προσεφη κρατερος πολυφημος·
κριϝε πεπον, τι μοι ͱωδε δια σπεϝος εσσυο μηλων
ͱυστατος; ουτι παρος γε λελειμμενος ερχεαι οϝιων,
αλλα πολυ πρωτος νεμεαι τερεν' ανθεα ποιης,
μακρα βιβαις· πρωτος δε ροϝας ποταμων αφικανεις·
πρωτος δε σταθμονδε λιλαϝεαι απονεεσθαι
ϝεσπεριος· νυν αϝτε πανͱυστατος· η συ ϝανακτος
οφθαλμον ποθεεις; τον ανηρ κακος εκσαλαϝωσεν,
γσυν λυγροισ' ͱεταροισι, δαμασσαμενος φρενα ϝοινω.
ει δη ͱομοφρονεοις, ποτιφωνηεις τε γενοιο,
ϝεσπεμεν, ͱοπη κεινος εμον μενος ηλασκαδσει·
τω κε ͱοι ενκεφαλος γε δια σπεϝος αλλυδις αλλη

ͱεινομενοο ϝραιοιτο προς ουδεϊ. καττ δε κ' εμον κεαρ I
λωφῆσειε κακων, τα μοι ουτιδανος πορεν ουτις. 460
ͱως ϝεσπων, τον κριϝον απο ͱεϝ' επεμπε θυραδσε.
ελθοντες δ' ηβαιον απο σπεϝεος τε, και αϝλης,
πρῶθ' υπο ϝαρνειοο λυϝομην, ͱυπελυϝσα δ' ͱεταιροϝς.
καρπαλιμως δε τα μηλα ταναϝποδα, πιϝονα δημῷ,
πολλα περιτροπεοντες ελαϝνομεν, ͱοφρ' επι ναϝα 465
ͱικομεθ'· ασπασιοι δε φιλοισ' ͱεταροισ' εφανημεν,
ͱοι φυγομεν θανατον· τοϝς δε στοναχοντο γοωντες.
αλλ' εγω ουκ εϝαον, ανα δ' οφρυσ' ενευον ͱεκαστῳ,
κλαϝεμεν· αλλ' εκελεϝσα θοϝως καλλιτριχα μηλα
πολλ' εν ναϝι βαλοντας επιπλεεν ͱαλμυρον ͱυϝδωρ. 470
ͱοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληϝιεσι καθιδσον·
ͱεχσης δ' ͱεδσομενοι πολιην ͱαλ' ετυπτον ερετμοις.
αλλ' ͱοτε τοσον απῆν, ͱοσον τ' εγεγωνε βοῆσαις,
και τοτ' εγω κυκλωπα προσηῦϝδων κερτομιοισιν·
κυκλωπς, ουκ αρ' εμελλες αναλκιδος ανδρος ͱεταιροϝς 475
εδμεναι εν σπεϝεϊ γλαφυρῷ κρατερηφι βιηφι·
και λιϝην σε γ' εμελλε κιχησεσθαι κακα ϝεργα,
σχετλι'· επει χσεινους ουχ αδσεο σῷ ενι ϝοικῷ. 478
ͱως εφαμην· ͱο δ' επειτ' εχολωσατο κεροθι μαλλον· 480
ͱῆκε δ' αποϝρηγσαις κορυφην ορεος μεγαλοϝο·
καδ δ' εβαλε προπαροιθε ναϝος κυϝανοπρῴροϝο· 482
εκλυσθη δε θαλασσα κατερχομενης ͱυπο πετρης· 484
την δ' αψ ηπειρονδε παλιϝροθιον φερε κυϝμα. 485
αϝταρ εγω χειρεσι λαβων περιμηκεα κοντον 487
ωθσα παρεκς· ͱεταροισι δ' εποτρυϝναις εκελεϝσα
ενβαλεεεν κωπῆσ', ͱιν' ͱυπ' εκ κακοτητα φυγοιμεν,
κρᾶτι κατανευων· ͱοι δε προπεσοντες ερεσσον. 490
αλλ' ͱοτε δη δις τοσον ͱαλα πρῆσσοντες απῆμεν,
και τοτε δη κυκλωπα προσηῦϝδαον· αμφι δ' ͱεταιροι
μειλιχιοισι ϝεπεσσιν ερητυϝον αλλοθεν αλλος·
σχετλιε! τιπτ' εθελεις ερεθιδσεμεν αγριον ανδρα;
ͱος και νῦν ποντονδε βαλων βελος ἤγαγε ναϝα 495
αϝτις ες ηπειρον, και δη φαμεν αϝτοθ' ολεσθαι.
ει δε φθενγσαμενοο τεϝ, η αυϝδησαντος, ακοϝσεν,
γσυν κεν αραγσ' ͱημεων κεφαλας, και ναϝια δοϝρα,
μαρμαρῷ οκριοεντι βαλων· τοσον γαρ ͱιϝησιν.
ͱως φασαν· αλλ' ου πειθον εμον μεγαλητορα θυϝμον, 500
αλλα μιν αψορϝοον προσεφην κεκοτηοτι θυϝμῷ·
κυκλωπς, αι κεν τις σε καταθνητων ανθρωπων
οφθαλμοϝ ειρηται αϝεικελιην αλαϝωτυν,
φασθαι, ͱοδυσσεϝα πτολιπορθον σ' εχσαλαϝωσαι,
ͱυιον λαϝερταϝ, ιθακῃ ενι ϝοικι' ͱεχοντα. 505
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' οιμωγσαις ημειβετο μυϝθῳ·
ω ποποι! η μαλα δη με παλαιφατα θεσφαθ' ικανει.

εσκε τις ενθαδε μαντις ανηρ ηΰς τε μεγας τε,
τηλεμος ευρυμιδης, ͱος μαντοσυνῃ̃ εκεκαστο,
και μαντεϝομενος κατεγηρασε κυκλωπεσιν·
ͱος μοι εφη ταδε παντα τελεϝτῆσεσθαι οπισσῳ̃,
χειρων εκς ͱοδυσεϝος αμαρτησεσθαι οπω̃πης.
αλλ' αιϝει τινα φω̃τα μεγαν και καλον εδεχμην
ενθαδ' ελευθσεσθαι, μεγαλην επιϝεσμενον αλκην·
νῦν δε μ', εων ολιγος τε, και ουτιδανος, και ακικυς,
οφθαλμοϝ' αλαϝω̃σας, επει μ' εδαμασσαο ϝοινῳ̃.
αλλ' αγε δευρ', ͱοδυσεϝ, ͱινα τοι παρ χσεινια θειω,
πομπην τ' οτρυϝνω δομεναι κλυτον ενοσιγαιον·
τοο γαρ εγω παϊς ῆμι, πατηρ δ' εμος ευχεται ειναι·
αϝτος δ', αι κ' εθελῃ̃, ͱιϝησεται, ουδε τις αλλος,
ουτε θεων μακαρων, ουτε θνῆτων ανθρωπων.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
αι γαρ δη πσυϝχης γε και αιϝω̃νος σε δυναιμην
ευνιν ποιησανς πεμπσαι δομον αϝιδος εισω̃,
ͱως ουκ οφθαλμον ϝιϝησεται ουδ' ενοσιχθων.
ͱως εφαμην· ͱο δ' επειτα ποσειδαϝω̃νι ϝανακτι
ευχετο, χειρ' ορεγων εις ουρανον αστεροεντα·
κλῦθι, ποσειδαϝον, γαιηϝοχε, κυϝανοχαιτα·
ει ͱετεον γε σος ῆμι, πατηρ δ' εμος ευχεαι ειναι,
δος μη ͱοδυσσεϝα πτολιπορθον ϝοικαδ' ͱικεσθαι.
αλλ' ει ͱοι μοιρ' εστι φιλοϝς τε ϝιδεεν, και ͱικεσθαι
ϝοικον ͱεϋκτιμενον, και ͱεϝην ες πατριδα γαιαν,
οψε κακως ελθοι, ολεσανς απο παντας ͱεταιροϝς,
ναϝος επ' αλλοτριης, ͱευροι δ' εν πηματα ϝοικῳ̃.
ͱως εφατ' ευχομενος· τοϝο δ' εκλυϝε κυϝανοχαιτης.
αϝταρ ͱογ' εκσαϝτις πολυ μειζονα λαϝαν αϝῆρανς
ͱῆκ' επιδινεϝσανς· επερειδσε δε ϝῖν' απελεθρον·
κατ δ' εβαλεν μετοπισθε ναϝος κυϝανοπρωροϝο,
τυτθον εδεϝησεν δ' ͱοιῆιον ακρον ͱικεσθαι.
αλλ' ͱοτε δη την νησον αφικομεθ', ενθα περ αλλαι
ναϝες ͱεϋσελμοι μενον ͱαθροϝαι, αμφι δ' ͱεταιροι
ͱῆατ' οδυϝρομενοι, ͱημεας ποτιδεχμενοι αιϝει·
ναϝα μεν ενθ' ελθοντες εκελσαμεν εν πσαμαθοισιν,
εκ δε και αϝτοι εβημεν επι ϝρηγμῖνι θαλασσης.
μηλα δε κυκλωπος γλαφυρης εκ ναϝος ͱελοντες
δασσαμεθ', ͱως μη τις μοι ατεμβομενος κιοι ϝεισϝης.
ϝαρνειον δ' εμοι οιῳ̃ ͱεϋκνημιδες ͱεταιροι,
μηλων δαιομενων, δοσαν εκσͱοχα· τον δ' επι θινι
δσῆνι κελαινεφεϊ κρονιδῃ̃, ͱος παντσι ϝανασσει,
ρεκσανς, μηρι' εκαϝον· ͱο δ' ουκ εμπαδσετο ͱιερων,
αλλ' αρα μερμηριδσεν ͱοπως απολοιατο παντσαι
ναϝες ͱεϋσελμοι, και εμοι εριῆρες ͱεταιροι.
ͱως τοτε μεν προπαν ͱημαρ, ες ῆελιον καταδῦντα,

ͱημεθα δαινυμενοι κρεα' ασπετα και μεθυ ͱηδυ. I
ͱημος δ' ῆελιος κατεδῦ, και επι κνεφας ηλθε,
δη τοτ' εκοιμῆθημεν επι ϝρῆγμῖνι θαλασσης.
ημος δ' ῆριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ῆως,
δη τοτ' εγων ͱεταροισιν εποτρυϝνων εκελεϝσα
αϝτοϝς τ' ανβαινεεν, ανα τε πρυμνησια λυϝσαι.
ϝοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληϝισι καθιζον·
ͱεξης δ' ͱεζομενοι πολιην ͱαλ' ετυπτον ερετμοις.
ενθεν δε προτερῷ πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ,
ασμενοι εκ θανατοιο, φιλοϝς ολεσαντες ͱεταιροϝς.
αιϝολιην δ' ες νησον αφικομεθ'· ενθα δ' εναιεν K
αιϝολος ͱιπποταδης, φιλος αθανατοισι θεοισιν,
πλωτῇ ενι νησῷ· πασαν δε τε μιν περι τειχος
χαλκεον, αϝρηγτον· λισση δ' αναδεδρομε πετρη.
του και δωδεκα παιδες ενι μεγαροις γεγαασιν,
ͱεξ μεν θυγατερες, ͱεξ δ' ͱυιεες ͱηβαϝοντες.
ενθ' ͱογε θυγατερας πορεν ͱυιεσιν ειναι ͱακοιτας.
ϝοι δ' αιϝει παρα πατρι φιλῷ και μητερι κεδνῇ
δαινυνται· παρα δε σφιν ονειατα μυϝρια κειται.
κνισσηεν δε τε δωμα περι στοναχιζεται αϝλῇ
ͱηματα, νυκτας δ' αϝτε παρ' αιδοιῃς ͱαλοχοισιν
ϝευδοντ', εν τε ταπησι και εν τρητοισι λεχεεσσιν.
και μεν των ͱικομεσθα πολιν και δωματα καλα.
μηνα δε παντ' εφιλεε με, και εξερεεινεν ͱεκαστα,
ϝιλϝιον, αργειϝων τε ναϝας, και νοστον αχαιϝων·
αϝταρ εγω τῷ παντα κατα μοιραν κατελεγσα.
αλλ' ͱοτε δη και εγων ͱοδον ῃτεον, ηδ' εκελεϝον
πεμπεμεν, ουδε τι κεινος αηνατ', ετευχε δε πομπην.
δωκε μοι εκδειϝας ασκον βοϝος ͱεννϝωροιο·
ενθα δε βυκταϝων ανεμων κατεδησε κελευθα.
κεινον γαρ ταμιην ανεμων ποιησε κρονιϝων,
ημεν παϝεμεναι, ηδ' ορνυμεν, ͱον κ' εθεληισιν.
ναϝι δ' ενι γλαφυρῇ κατεδεε μερμινθι φαϝεινῇ,
αργυρεῇ, ͱινα μη τι παραπνεϝσηι' ολιγον περ·
αϝταρ εμοι πνοϝην ζεφυροο προεϝηκεν αηναι,
ͱοφρα φεροι ναϝας τε και αϝτοϝς· ουδ' αρ' εμελλεν
εκτελεεεν· αϝταν γαρ απωλομεθ' αφραδιῃσιν.
ͱεννϝημαρ μεν ͱομως πλεϝομεν νυκτας τε και ͱημαρ·
τῇ δεκατῇ δ' ηδη ανεφαινετο πατρις αρουρα·
και δη πυρπολεοντας ελεϝσσομεν εγγυς εοντες.
ενθ' εμε μεν γλυκυς ͱυπνος επηλυθε κεκμηωτα·
αιϝει γαρ ποδα ναϝος ενωμαον, ουδε τεῷ αλλῷ
δωχ' εταρων, ͱινα θασσον ͱικοιμεθα πατριδα γαιαν.
ͱοι δ' ͱεταροι ϝεπεεσσι προς αλληλοϝς αγορεϝον,
και μ' εφασαν χρυσον τε και αργυρον ϝοικαδ' αγεσθαι,
δωρα παρ' αιϝολοιο μεγαλητορος ͱιπποταδαιο.

εσκε τις ενθαδε μαντις ανηρ ηΰς τε μεγας τε,
τηλεμος ευρυμιδης, ͱος μαντοσυνῃ εκεκαστο,
και μαντεϝομενος κατεγηρας κυκλωπεσιν·
ͱος μοι εφη ταδε παντα τελεϝτησεσθαι οπισσω,
χειρων εκς ͱοδυσεϝος αμαρτησεσθαι οπωπης.
αλλ' αιϝει τινα φωτα μεγαν και καλον εδεχμην
ενθαδ' ελευθσεσθαι, μεγαλην επιϝεσμενον αλκην·
νῦν δε μ', εων ολιγος τε, και ουτιδανος, και ακικυς,
οφθαλμοϝ' αλαϝωσας, επει μ' εδαμασσαο ϝοινῳ.
αλλ' αγε δευρ', ͱοδυσεϝ, ͱινα τοι παρ χσεινια θειω,
πομπην τ' οτρυϝνω δομεναι κλυτον εννοσιγαιον·
τοο γαρ εγω παϊς ἦμι, πατηρ δ' εμος ευχεται εεναι·
αϝτος δ', αι κ' εθελῃ, ϝιϝησεται, ουδε τις αλλος,
ουτε θεων μακαρων, ουτε θνητων ανθρωπων.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
αι γαρ δη πσυϝχης γε και αιϝωνος σε δυναιμην
ευνιν ποιησαις πεμπσαι δομον αϝιδος εισω,
ͱως ουκ οφθαλμον ϝιϝησεται ουδ' ενοσιχθων.
ͱως εφαμην· ͱο δ' επειτα ποσειδαϝωνι ϝανακτι
ευχετο, χειρ' ορεγων εις ουρανον αστεροεντα·
κλῦθι, ποσειδαϝον, γαιηϝοχε, κυϝανοχαιτα·
ει ͱετεον γε σος ἦμι, πατηρ δ' εμος ευχεαι εεναι,
δος μη ͱοδυσσεϝα πτολιπορθον ϝοικαδ' ͱικεσθαι.
αλλ' ει ͱοι μοιρ' εστι φιλοϝς τε ϝιδεεν, και ͱικεσθαι
ϝοικον ͱεϋκτιμενον, και ͱεϝην ες πατριδα γαιαν,
οπσε κακως ελθοι, ολεσαις απο παντας ͱεταιροϝς,
ναϝος επ' αλλοτριης, ͱευροι δ' εν πηματα ϝοικῳ.
ͱως εφατ' ευχομενος· τοϝο δ' εκλυϝε κυϝανοχαιτης.
αϝταρ ͱογ' εκσαϝτις πολυ μειζσονα λαϝαν αϝηραις
ͱῆκ' επιδινεϝσαις· επερειδσε δε ϝιν' απελεθρον·
κατ δ' εβαλεν μετοπισθε ναϝος κυϝανοπρωροϝο,
τυτθον εδεϝησεν δ' ͱοιηϊον ακρον ͱικεσθαι.
αλλ' ͱοτε δη την νησον αφικομεθ', ενθα περ αλλαι
ναϝες ͱεϋσελμοι μενον ͱαθροϝαι, αμφι δ' ͱεταιροι
ͱῆατ' οδυϝρομενοι, ͱημεας ποτιδεχμενοι αιϝει·
ναϝα μεν ενθ' ελθοντες εκελσαμεν εν πσαμαθοισιν,
εκ δε και αϝτοι εβημεν επι ϝρηγμῖνι θαλασσης.
μηλα δε κυκλωπος γλαφυρης εκ ναϝος ͱελοντες
δασσαμεθ', ͱως μη τις μοι ατεμβομενος κιοι ϝεισϝης.
ϝαρνειον δ' εμοι οιῳ ͱεϋκνημιδες ͱεταιροι,
μηλων δαιομενων, δοσαν εκσοχα· τον δ' επι θῖνι
δσηνι κελαινεφεϊ κρονιδῃ, ͱος παντσι ϝανασσει,
ρεκσαις, μηρι' εκαϝον· ͱο δ' ουκ εμπαδσετο ͱιερων,
αλλ' αρα μερμηριδσεν ͱοπως απολοιατο παντσαι
ναϝες ͱεϋσελμοι, και εμοι εριηρες ͱεταιροι.
ͱως τοτε μεν προπαν ͱημαρ, ες ἠελιον καταδυντα,

ͱημεθα δαινυμενοι κρεα᾽ ασπετα και μεθυ ͱηδυ. I
ͱημος δ᾽ ηελιος κατεδυ, και επι κνεφας ηλθε,
δη τοτ᾽ εκοιμηθημεν επι ϝρηγμινι θαλασσης.
ημος δ᾽ ηριγενεια φανη ϝροδοδακτυλος ηως,
δη τοτ᾽ εγων ͱεταροισιν εποτρυϝνων εκελεϝσα
αϝτοϝς τ᾽ ανβαινεεν, ανα τε πρυμνησια λυϝσαι·
ͱοι δ᾽ αιψ᾽ εισβαινον, και επι κληϝισι καθιζον·
ͱεξης δ᾽ ͱεζομενοι πολιην ͱαλ᾽ ετυπτον ερετμοις.
ενθεν δε προτερω πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ,
ασμενοι εκ θανατοιο, φιλοϝς ολεσαντες ͱεταιροϝς.

αιϝολιην δ᾽ ες νησον αφικομεθ᾽· ενθα δ᾽ εναιεν K
αιϝολος ͱιπποταδης, φιλος αθανατοισι θεοισιν,
πλωτη ενι νησω· πασαν δε τε μιν περι τειχος
χαλκεον, αϝρηγτον· λισση δ᾽ αναδεδρομε πετρη.
τοο και δωδεκα παιδες ενι μεγαροις γεγαασιν,
ͱεξ μεν θυγατερες, ͱεξ δ᾽ ͱυιεες ͱηβαϝοντες.
ενθ᾽ ͱογε θυγατερας πορεν ͱυιεσιν ειναι ͱακοιτας.
ͱοι δ᾽ αιϝει παρα πατρι φιλω και μητερι κεδνη
δαινυνται· παρα δε σφιν ονειατα μυϝρια κειται.
κνισσηεν δε τε δωμα περι στοναχιζεται αϝλη
ͱηματα, νυκτας δ᾽ αϝτε παρ᾽ αιδοιης ͱαλοχοισιν
ϝευδοντ᾽, εν τε ταπησι και εν τρητοισι λεχεσσιν.

και μεν των ͱικομεσθα πολιν και δωματα καλα.
μηνα δε παντ᾽ εφιλεε με, και εξερεεινεν ͱεκαστα,
ϝιλϝιον, αργειϝων τε ναϝας, και νοστον αχαιϝων·
αϝταρ εγω τω παντα κατα μοιραν κατελεγσα.
αλλ᾽ ͱοτε δη και εγων ͱοδον ηιτεον, ηδ᾽ εκελεϝον
πεμπεμεν, ουδε τι κεινος αηνατ᾽, ετευχε δε πομπην.
δωκε μοι εκδερϝας ασκον βοϝος ͱεννεϝωροιο·
ενθα δε βυκταϝων ανεμων κατεδησε κελευθα.
κεινον γαρ ταμιην ανεμων ποιησε κρονιϝων,
ημεν παϝεμεναι, ηδ᾽ ορνυμεν, ͱον κ᾽ εθελησιν.
ναϝι δ᾽ ενι γλαφυρη κατεδεε μερμινθι φαϝεινη
αργυρεη, ͱινα μη τι παραπνεϝσης᾽ ολιγον [redacted]
αϝταρ εμοι πνοϝην ζεφυροο προεϝηκεν [redacted]
ͱοφρα φεροι ναϝας τε και αϝτοϝς· ουδ᾽ αρ [redacted]
εκτελεεεν· αϝτων γαρ απωλομεθ᾽ αφ[redacted]

ͱεννϝημαρ μεν ͱομως πλεϝομεν νυκτας [redacted]
τη δεκατη δ᾽ ηδη ανεφαινετο πατρις [redacted]
και δη πυρπολεοντας ελεϝσσομεν εγγ[redacted]
ενθ᾽ εμε μεν γλυκυς ͱυπνος επηλ[redacted]
αιϝει γαρ ποδα ναϝος ενωμαον [redacted]
δωχ᾽ εταρων, ͱινα θασσον [redacted]
ͱοι δ᾽ ͱεταροι ϝεπεεσι προς αλλ[redacted]
και μ᾽ εφασαν χρυσον τε και [redacted]
δωρα παρ᾽ αιϝολοιο μεγαλ[redacted]

ὧδε δε τις Fειπεσκε Fιδων ες πλησιον αλλον·
ω ποποι! Fως Fοδε πασι φιλος και τιμιος εστιν
πολλα μεν εκ τροFιης αγεται κειμηλια καλα
ληFιδος· Fημεις δ' αυτε Fιτεμεν Fοδον εκτελεσαντες
Fοικαδε νισσομεθα κενεας συν χειρας εχοντες·
και νῦν Fοι ταγ' εδωκε χαριζομενος φιλοτητι
αιFολος· αλλ' αγε θασσον Fιδωμεθα Fο ττι ταδ' εστιν.
Fως εφασαν· βουλη δε κακη νικησεν Fεταιρους·
ασκον μεν λυFσαν, ανεμοι δ' εκ παντες ορουσαν·
τοFς δ' αιψ' αρπαξασα φερεν ποντονδε θυελλα
κλαFοντας, γαιης απο πατριδος· αυταρ εγωγε
εγρομενος κατα θυFμον αμυμονα μερμηριξα,
ηε πεσων εκ ναFος αποφθιμην ενι ποντῳ,
ἠ' ακεων τλαιην, και ετι ζωοισι μετειην.
αλλ' ετλην και εμεινα· καλυψαμενος δ' ενι ναFι
κειμην· Fοι δ' εφεροντο κακῃ ανεμοFο θυελλῃ
αFτις επ' αιFολιην νησον· στεναχοντο δ' Fεταιροι.
ενθα δ' επ' ηπειροο βημεν, αφυσσαμεθ' Fυδωρ·
αιψα δε δειπνον Fελοντο θοFῃς παρα ναFσιν Fεταιροι.
αFταρ επει σιτοFο τ' επασσαμεθ' ηδε ποτητος,
δη τοτ' εγω κηρυκα τ' οπασσαμενος και Fεταιρον
βην εις αιFολοFο κλυτα δωματα· τον δ' εκιχανον
δαινυμενον, παρα Fῃ θ' αλοχῳ και Fοισι τεκεσσι.
ελθοντες δ' ες δωμα παρα σταθμοισιν επ' ουδου
Fεζομεθ'· Fοι δ' ανα θυFμον εθαμβεον, εκ τ' ερεοντο·
πως ηλθες, οδυσεF; τις τοι κακος εχραFε δαιμων;
η μεν σ' ενδυκεως απεπεμπομεν, οφρ' αφικοιο
πατριδα σην, και δωμα, και ει ποFι τοι φιλον εστιν.
Fως φασαν· αυταρ εγω μετεφωνεον, αχνυμενος κηρ·
αFασσαν μ' Fεταροι τε κακοι, προς τοισι τε Fυπνος
σχετλιος· αλλ' ακεσασθε, φιλοι· δυναμις γαρ εν υμιν.
Fως εφαμην, μαλακοισι καθαπτομενος Fεπεεσσιν·
Fοι δ' ααFοι εγενοντο· πατηρ δ' ημειβετο μυθῳ·
Fερρ' εκ νησοFο θασσον, ελεγχιστε ζωοντων·
ου γαρ μοι θεμις εστι κομιζεμεν ουδ' αποπεμπειν
ανδρα τον, Fος κε θεοισιν απεχθηται μακαρεσσιν.
Fως Fεσπων, αποπεμπε δομων βαρεα στεναχοντα.
ενθεν δε προτερω πλεFομεν, ακαχημενοι ητορ.
τειρετο δ' ανδρων θυFμος Fυπ' ειρεσιης αλεγεινης.
Fεξημαρ μεν Fομως πλεFομεν νυκτας τε και ημαρ·
Fεβδοματῃ δ' Fικομεσθα λαμου αιπυ πτολιεθρον,
τηλεπυλον λαιστρυγονιην, Fοθι ποιμενα ποιμην
ηπυFει εισελαων, Fο δε τ' εξελαων Fυπακουει.
ενθα κ' αFυπνος ανηρ δοιους εξηρατο μισθους,
τον μεν, βοFκολεων, τον δ' αργυφα μηλα νομευων·
εγγυς γαρ νυκτος τε και Fηματος εισι κελευθοι.

ενθ' επει ες λιμενα κλυτον ηλθομεν, ͱον περι πετρη K
ηλιβατος τετυχηκε διαμπερες αμφοτερωθεν
ακται δε προβλῆτες εναντιαι αλληλῄσιν
εν στοματι προͱεχουσιν· ͱαραιη δ' εισͱοδος εστιν·
ενθ' ͱοιγ' εισω̃ παντες ͱεχον ναϝας αμφιϝελισσας.
ͱαι μεν αρ' εντοσθεν λιμενος κοιλοϝ εδεδεντο
πλῆσιαι· ου μεν γαρ ποτ' αͱεξετο κυϝμα γ' εν αϝτῳ̃,
ουτε μεγ', ουτ' ολιγον· λεϝκη δ' ῆν αμφι γαληνη.
αϝταρ εγων οιος σχεθον εκσω̃ ναϝα μελαιναν,
αϝτοϝ επ' εσχατιῃ̃, πετρης εκ πειθσματα δησας.
εστην δε, σκοπιην ες παιπαλοεντσαν ανελθων·
ενθα μεν ουτε βοϝων, ουτ' ανδρων, φαινετο ϝεργα,
καπνον δ' οιον ͱορω̃μεν απο χθονος αϊσσοντα.
δη τοτ' εγων ͱεταροϝς προϊͱην πευθεσθαι ιοντας,
ͱοιτινες ανερες ειεν επι χθονι σῖτον εδοντες·
ανδρε δυω κρῖνας, τριτατον κηρῦχ' αμ' οπασσας.
ͱοι δ' ισαν εκβαντες λεϝην ͱοδον, ͱῆπερ ͱαμαξαι
ϝαστυδ' αφ' υψηλων ορεων καταγινεον ͱυλϝην.
κοϝρῃ̃ δε ξυμβλῆντο προ ϝαστυϝος ͱυδρεϝουσῃ̃,
θυγατερ' ῖφθιμῃ̃ Λαιστρυϝγονος Αντιφαταϝος.
ͱη μεν αρ' ες κρῆνην κατεβησατο καλλιρεϝεθρον
Αρτακιην, ενθεν γαρ ͱυδωρ προτι ϝαστυ φερεσκον·
ͱοι δε παριͱισταμενοι προσεφω̃νεον, εκ τ' ερεοντο,
ͱοστις των ειη βασιλεϝς, και ͱοισι ϝανασσοι·
ͱη δε μαλ' αϝτικα πατρος επεφραδεν ͱυψερεφες δω̃.
ͱοι δ' επει εισηλθον κλυτα δω̃ματα, την δε γυναικα
ͱευρον, ͱοσην τ' ορεος κορυφην, κατα δ' εστυγον αϝτην.
ͱη δ' αιψ' εκς αγορης εκαλει κλυτον Αντιφαταϝα,
ͱον ποσιν, ͱος δη τοισιν εμηδσατο λυγρον ολεθρον.
αϝτιχ' ενα μαρψσας ͱεταρων ͱοπλισσατο δορπον·
τω δε δυ' αϊξαντε φυγῃ̃ επι ναϝας ͱικεσθην.
αϝταρ ͱο τευχε βοην δια ϝαστυϝος· ͱοι δ' αϊοντες
φοιτων ῖφθιμοι Λαιστρυϝγονες αλλοθεν αλλος,
μυϝριοι, ουκ ανδρεσσι ϝεϝοικοτες, αλλα γιγασσιν.
ͱοι ρ' απο πετραων ανδραχθεσι χερμαδιοισιν
βαλλον· ͱαφαρ δε κακος κοναβος κατα ναϝας ορω̃ρειν,
ανδρων τ' ολϝυμενων, ναϝων θ' αμα ϝαγνυμεναϝων·
ͱιχθυας δ' ͱως, πειροντες, ατερπεα δαιτ' εφεροντο.
ͱοφρ' ͱοι τοϝς ολεκον λιμενος πολυβενθεος εντος,
τοφρα δ' εγω ξιφος ͱοξυ ϝερυσσαμενος παρα μηρου
τῳ̃ απο πειθσματ' εκοπτσα ναϝος κυϝανοπρω̃ροιο·
αιψα δ' εμοισ' ͱεταροισιν εποτρῦϝνας εκελεϝσα
εμβαλεειν κωπῃ̃σ', ͱιν' ͱυπ' εκ κακοτητα φυγοιμεν·
ͱοι δ' ͱαλα παντες ανερριπτσαν, δϝειδσαντες ολεθρον.
ασπασιως δ' ες ποντον επηρεφεας φυγε πετρας
ναϝς εμη· αϝταρ ͱαι αλλαι ͱαϝολϝεες αϝτοθ' ολοντο.

ενθεν δε προτερω̄ πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ,
ασμενοι εκ θανατοϝο, φιλοϝς ολεσαντες ϝεταιροϝς.
αιαιην δ' ες νησον αφικομεθ'· ενθα δ' εναιεν
κιρκη ͱεϋπλοκαμος, δδεινη θεος, αυδδηεντσα,
αϝτοκασιγνητη ολοϝοφρονος αιηταϝο·
αμφω δ' εκγεγατην φαϝεσιμβροτοϝ ηελιοϝο,
μητρος τ' εκ περσης, την ωκεανος τεκε παιδα.
ενθα δ' επ' ακτης ναϝα κατηγαγομεσθα σιωπῃ
ναϝλοχον ες λιμενα, και τις θεος ͱηγεμονεϝεν.
ενθα τοτ' εκβαντες δυο θ' ηματα και δυο νυκτας
κειμεθ', ͱομοο καματω̄ τε, και αλγεσι θυϝμον εδοντες.
αλλ' ͱοτε δη τριτον ͱημαρ ͱεϋπλοκαμος τελεσ' ηως,
και τοτ' εγων εμον ενχος ͱελων και φασγανον ͱοκσυ
καρπαλιμως παρα ναϝος ανηϊον ες περιωπην,
ει πως ϝεργα ϝιδοιμι βροτων, ενοπην τε πυθοιμην.
εστην δε, σκοπιην ες παιπαλοεντσαν ανελθων,
και μοι εϝειδσατο καπνος απο χθονος ευρυοδειης,
κιρκης εν μεγαροισι, δια δρυμα πυκνα και ͱυλϝην.
μερμηρικσα δ' επειτα κατα φρενα και κατα θυϝμον
ελθεμεν, ηδε πυθεσθαι, επει ϝιδον αιθοπα καπνον.
ͱω̄δε δε μοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον εεναι,
πρω̄τ' ελθοντ' επι ναϝα θοϝην και θινα θαλασσης,
δειπνον ͱεταιροισιν δομεναι, προͱεμεν τε πυθεσθαι.
αλλ' ͱοτε δη σχεδον ηα κιων ναϝος αμφιϝελισσης,
και τοτε τις με θεων ολοφυϝρατο μουνον εοντα,
ͱος ρα μοι ͱυπσικερω̄ν ελαφον μεγαν εις ͱοδον αϝτην
ͱηκεν· ͱο μεν ποταμονδε κατηϊεν εκ νομοϝ ͱυλϝης,
πιϝομενος, δη γαρ μιν ͱεχεν μενος ηελιοϝο.
τον δ' εγω εκβαινοντα κατ' ακνηστιν μεσα νωτα
πληγσα· το δ' αντικρυς δορυ χαλκεον εκσεπερησεν·
κατ δ' επεσ' εν κονιϝησι μακων, απο δ' επτατο θυϝμος.
τω̄ δ' εγω ενβαινων δορυ χαλκεον εκς ωτειλης
ϝερυσαμην· το μεν αϝθι κατακλιναινς επι γαιῃ
ηϝασ'· αϝταρ εγω σπασαμην ρωπας τε λυγοϝς τε·
πειθσμα δ', ͱοσον τ' οργυιαν, ϝεϋστρεφες αμφοτερωθεν
πλεκσαμενος γσυνεδησα ποδας δδεινοϝο πελωροο.
βην δε καταλοφαδεια φερων επι ναϝα μελαιναν,
ενχει ερειδομενος, επει ου πως ηεν επ' ωμοο
χειρι φερεεν ͱετερῃ· μαλα γαρ μεγα θηριον ηεν.
κατ δ' εβαλον προπαροιθε ναϝος· ανεγηρα δ' ͱεταιροϝς
μειλιχιοισι ϝεπεσσι, παρασταδον ανδρα ͱεκαστον·
ω φιλοι, ου γαρ πως καταδυϝσομεθ', αχνυμενοι περ,
εις αϝιδαϝο δομοϝς, πριν μορσιμον ͱημαρ επελθῃ.
αλλ' αγεθ', οφρ' εν ναϝι θοϝῃ βρω̄σις τε ποσις τε,
μνησομεθα βρωμης, μηδε τρυϝχωμεθα λειμω̄.
ͱως εφαμην· ͱοι δ' ωκα ϝεπεσσιν εμοισ' επιθοντο·

εκ δε καλυπτσαμενοι παρα θῖν' ͱαλος ατρυγετοϝο Κ
θαϝησαντ' ελαφον· μαλα γαρ μεγα θηριον ἦεν.
αϝταρ επει ταρπησαν ͱορῶμενοι οφθαλμοισιν,
χειρας νιπτσαμενοι τευχοντ' εριϰυϝδεα δαιτα.
ͱως τοτε μεν προπαν ͱημαρ ες ἧελιον καταδῦντα
ͱημεθα δαινυμενοι κρεα' ασπετα και μεθυ ͱηδυ·
ημος δ' ἧελιος κατεδῦ, και επι κνεφας ηλθεν,
δη τοτ' εκοιμῆθημεν επι ϝρῆγμῖνι θαλασσης.
ημος δ' ἧριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ἧως,
και τοτ' εγων αγορην θεμενος μετα παντσιν εϝεσπον·
κεκλυτε μεο μυϝθων, κακα περ πασχοντες, ͱεταιροι·
ω φιλοι, ου γαρ ϝιδμεν, ͱοπῆ δσοφος, ουδ' ͱοπῆ ἧως,
ουδ' ͱοπῆ ἧελιος φαϝεσιμβροτος ειθ' υπο γαιαν,
ουδ' ͱοπῆ αννεεται· αλλα φραδσωμεθα θασσον,
ει τις ετ' εσται μητις, εγω δ' ουκ οιϝομαι εεναι·
ϝειδον γαρ, σκοπιην ες παιπαλοεντσαν ανελθων,
νησον, την περι ποντος απειρεσιος στεφανῶται·
αϝτη δε χθαμαλη κειται· καπνον δ' ενι μεσσῆ
εδρακον οφθαλμοισι, δια δρυμα πυκνα και ͱυλϝην.
ͱως εφαμην· τοισιν δε κατεκλασθη φιλον ητορ,
μνῆσαμενοις ϝεργων λαιστρυϝγονος αντιφατεϝος,
κυκλωπος τε βιης μεγαλητορος, ανδροφαγοϝο.
κλαϝον δε λιγυως, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντες·
αλλ' ου γαρ τις πρῆκσις εγιγνετο μυϝρομενοισιν.
αϝταρ εγω διχα παντας ͱεϋκνημῖδας ͱεταιροϝς
ἧριθμεον· αρχον δε μετ' αμφοτεροισιν οπασσα·
των μεν εγων ἧρχον, των δ' ευρυλοχος θεοϝειδης.
κλῆροϝς δ' εν κυνεῆ χαλκηρει επαλλομεν ῶκα·
εκ δ' εθορε κλῆρος μεγαλητορος ευρυλοχοϝο.
βη δ' ιμεναι, ͱαμα τῷ γε δυω και ϝεικοσ' ͱεταιροι
κλαϝοντες· κατα δ' αμμ' ελιπον γοαοντας οπισθεν.
ͱευρον δ' εν βησσῆσι τετυχμενα δῶματα κιρκης
χσεστοισιν λαϝεσσι, περισκεπτῷ ενι χῶρῳ.
αμφι δε μιν λυκοι ἧσαν ορεστεροι, ηδε λεϝοντες,
τοϝς αϝτη κατεθελγσεν, επει κακα φαρμακ' εδῶκεν.
ουδ' ͱοι γ' ͱορμῆθησαν επ' ανδρεσιν, αλλ' αρα τοιγε
ουρῆσιν μακρῆσι περι σαινοντες ανεσταν.
ͱως δ' ͱοτ' αν αμφι ϝανακτα κυνες δαιτηθεν ιοντα
σαινωντ', αιϝει γαρ τε φερει μειλιχματα θυϝμοο·
ͱως τοϝς αμφι λυκοι κρατερωνυχες, ηδε λεϝοντες,
σαινον· τοι δ' εδδειδσαν, επει ϝιδον αινα πελωρα.
ερταν δ' εν προθυροισι θεας καλλιπλοκαμοϝο·
κιρκης δ' ενδον ακοϝον αϝειδοντσης ϝοπι καλῆ,
ͱιστον εποιχομενης μεγαν, ανβροτον· ͱοια θεαϝων
λεπτα τε, και χαριεντα, και αγλαϝα ϝεργα πελονται.
τοισι δε μυϝθων ἧρχε πολῖτης, ορχαμος ανδρων,

ͱος μοι κηδιστος ͱεταρων ηεν, κεδνοτατος τε·
ω φιλοι, ενδον γαρ τις εποιχομενη μεγαν ͱιστον,
η θεος, ηε γυνη· αλλα φθεγγωμεθα θασσον.
ͱως αρ' εφωνησεν· τοι δ' εφθεγγοντο καλευντες.
ͱη δ' αιψ' εκσελθουσα θυρας ωιξε φαεινας,
και καλε'· ͱοι δ' ͱαμα παντες αϝιδρειῃσιν ͱεποντο·
ευρυλοχος δ' ͱυπεμεινεν, οιϝσαμενος δολον ειναι.
ͱεσσεν δ' εισαγαγουσα κατα κλισμους τε θρονους τε·
εν δε σφιν τυρον τε και αλφιτα και μελι χλωρον
ϝοινῳ πραμνειῳ εκυκα· ανεμισγε δε σιτῳ
φαρμακα λυγρ', ͱινα πανχυ λαθοιατο πατριδος αιης.
αϝταρ επει δωκεν τε και εκπιϝον, αϝτικ' επειτα
ϝραβδῳ πεπληγυια κατα συφεοισιν εϝεργνυ.
ͱοι δε συων μεν ͱεχον κεφαλας, φωνην τε, δεμας τε,
και τριχας, αϝταρ ενην νοος εμπεδος, ͱως το παρος περ.
ͱως ͱοι μεν κλαιοντες εϝερχατο· τοισι δε κιρκη
παρ ρ' ακυλον, βαλανον τ' εβαλεν, καρπον τε κρανειης,
εδμεναι, ͱοια συες χαμαιευναδες αιϝεν εδουσιν.
ευρυλοχος δ' αιψ' ηλθε θοϝην επι νηϝα μελαιναν,
αγγελιην ͱεταρων ϝερεων και αδευκεα ποτμον.
ουδε τι προσφασθαι δυνατο ϝεπος, ͱιεμενος περ,
κεαρ αχεϊ μεγαλῳ βεβολημενος· εν δε ͱοι οσσε
δακρυϝοφιν πιμπλαντο, γοον δ' ωιϝετο θυμος.
αλλ' ͱοτε δη μιν παντες αγασσαμεθ' εκσερεοντες,
και τοτε των αλλων ͱεταρων κατελεγσεν ολεθρον·
ηομεν, ͱως εκελευες, ανα δρυμα, φαιδιμ' ϝοδυσσευ·
ͱευρομεν εν βησσῃσι τετυγμενα δωματα καλα
χσεστοισιν λαϝεσσι, περισκεπτῳ ενι χωρῳ.
ενθα δε τις μεγαν ͱιστον εποιχομενη λιγ' αϝειδεν,
η θεος, ηε γυνη· τοι δ' εφθεγγοντο καλευντες.
ͱη δ' αιψ' εκσελθουσα θυρας ωιξε φαεινας,
και καλε'· ͱοι δ' ͱαμα παντες αϝιδρειῃσιν ͱεποντο·
αϝταρ εγων ͱυπεμεινα, οιϝσαμενος δολον ειναι.
ͱοι δ' ͱαμ' αϝιστωθησαν ͱαϝολϝεες, ουδε τις αϝτων
εκσεφανη· δηρον δε καθημενος εσκοπιαζον.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω περι μεν χσιφος αργυροϝηλον
ωμοιϊν βαλομην, μεγα, χαλκεον· αμφι δε τοξα·
τον δ' αιψ' ηνωγον αϝτην ͱοδον ͱηγησασθαι.
αϝταρ ͱο γ' αμφοτερῃσι λαβων ελισσετο γουνων,
και μ' ολοφυϝρομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
μη μ' αγε κεισ' αϝεκοντα, διοτρεφες, αλλα λιπ' αϝτου·
ϝοιδα γαρ, ͱως ουτ' αϝτος ελευσεαι, ουτε τιν' αλλον
αγσεις σων ͱεταρων· αλλα γσυν τοισδεσι θασσον
φευγωμεν· ετι γαρ κεν αλυκσαιμεν κακον ͱημαρ.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝειπον·
ευρυλοχ', ητοι μεν συ μεν αϝτοϝο τῳδ' ενι χωρῳ

εσθων και πιFνων, κοιλῃ παρα ναFι μελαινῃ·
αυταρ εγων ειμι· κρατερη δε μοι επλετ' αναγκη.
Fως Fειπων, παρα ναFος ανηϊον, ηδε θαλασσης.
αλλ' Fοτε δη επ' εμελλον, ιων Fιερας ανα βησσας,
κιρκης Fικεσθαι πολυφαρμακοF ες μεγα δωμα,
ενθα μοι Fερμειας χρυσοFραπις αντεβολησεν
ερχομενῳ προς δωμα, νεFηνιῃ ανδρι FεFοικως,
πρωτον Fυπηνητῃ· τοFο περ χαριεστατη Fηβη·
εν τ' αρα μοι φυ χειρι, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
πῃ δ' αFτ', ω δυστηνε, δι' ακριας ερχεαι οιος,
χωροF αFιδρις εων; Fεταροι δε τοι Fοιδ' ενι κιρκης
Fερχαται, Fωστε συες πυκινοFς κευθμωνας Fεχοντες.
η τοFς λυFσομενος δευρ' ερχεαι; ουδε σε φημι
αFτον νοστησειν, μενεεις δε συγ', ενθα περ αλλοι.
αλλ' αγε δη σε κακων εκλυFσομαι, ηδε σαωσω·
τῃ, τοδε φαρμακον εσθλον Fεχων ες δωματα κιρκης
ερχε', Fο κεν τοι κρατος αλαλκησει κακον Fημαρ.
παντα δε τοι Fερεω FολοφωFια δηνεα κιρκης·
τευχσει τοι κυκεω, βαλεει δ' ενι φαρμακα σιτῳ·
αλλ' ουδ' Fως θελγσαι σε δυνησεται· ου γαρ εFασει
φαρμακον εσθλον, Fο τοι δωσω· Fερεω δε Fεκαστα.
Fοποτε κεν κιρκη σ' ελασῃ περιμηκεϊ Fραβδῳ,
δη τοτε συ χσιφος Fοξυ FερυσσαμενοF παρα μηροF
κιρκῃ επαFιξαι, Fωστε κταμεναι μενεαινων.
Fη δε σ' Fυποδδειδσαντσα κελεFσεται ευνηθηναι·
ενθα συ μηκετ' επειτ' απαηνασθαι θεοF ευνην,
Fοφρα κε τοι λυFσῃ θ' εταροFς, αFταν τε κομισσῃ·
αλλα κελεσθαι μιν μακαρων μεγαν Fορκον ομοσσαι
μη τι τοι αFτῳ πημα κακον βουλεFσεμεν αλλο·
μη σ' απογυμνωθεντα κακον και αηνορα θηῃ.
Fως αρα φωνησαις πορε φαρμακον αργεϊφοντης,
εκ γαιης FερυσαιF, και μοι φυσιν αFτοF εδειχσεν.
Fριδσῃ μεν μελαν εσκε, γαλακτι δε FεικελονF ανθος·
μωλυ δε μιν καλεοντι θεοι· χαλεπον δε τ' ορυσσεεν
Fερμειας μεν επειτ' απεβη προς μακρον ολυμπον,
νησον αν FυλFηεντσαν· εγω δ' ες δωματα κιρκης
ηϊα· πολλα δε μοι κραδιη πορφυFρε κιοντι.
εστην δ' εν προθυροισι θεας καλλιπλοκαμοFο·
ενθα στανς εβοησα, θεα δε μεF εκλυFεν αυFδης.
Fη δ' αιψ' εχσελθοντσα θυρας ωϊγσε φαFεινας,
και καλει· αFταρ εγων Fεσπομην, ακαχημενος ητορ.
Fεσσε δε μ' εισαγαγοντσα επι θρονοF αργυροFηλοο,
καλοFο, δαιδαλεοF, Fυπο δε θρηνυς ποσιν ηεν·
τευχσε δε μοι κυκεω χρυσεῳ δεπα', Fοφρα πιFοιμι·
εν δε τε φαρμακον Fηκε, κακα φρονεοντσ' ενι θυFμῳ.
αFταρ επει δωκεν τε και εκπιFον, ουδε μ' εθελγσεν,

κυκλωπος γαρ εκειτο μεγα ϝροπαλον παρα σηκῷ, I
χλωρον, ελαιϊνεον· το μεν εσπασεν, ͱοφρα φοροιη
αυϝανθεν· το μεν αμμες ϝεϊσκομεν εισͱοραοντες
ͱοσον θ' ιστον ναϝος ϝεϊκοσοροϝο μελαινης,
φορτιδος, ευρυιης, ͱητ' εκπεραει μεγα λαιτμα·
τοσον εῆν μηκος, τοσον παχος εισͱοραεσθαι.
τοο μεν ͱοσον τ' οργυιαν εγων απεκοπτσα παραστανς,
και παρεθῆχ' εταροισιν, αποχσῦϝναι δ' εκελεϝσα.
ͱοι δ' ͱομαλον ποιησαν· εγω δ' εθοϝῶσα παραστανς
ακρον, ͱαφαρ δε λαβων επυρακτεον εν πυρι κηλεῷ.
και το μεν ͱευ κατεθῆκα κατακρυπτσανς ͱυπο κοπρῷ,
ͱη ρα κατα σπεϝεος κεχυτο μεγαλ' ηλιθα πολλη.
αὐταρ τοϝς αλλοϝς κληρῷ πεπαλαχθαι ανωγον,
ͱοστις τολμῆσειεν εμοι γσυν μοχλον αͱῆρανς
τριβσαι εν οφθαλμῷ, ͱοτε τον γλυκυς ͱυπνος ͱικανοι.
ͱοι δ' ελαχον, τοϝς αν κε και ηθελον αϝτος ͱελεσθαι,
τεσσαρες, αϝταρ εγω πεμπτος μετα τοισιν ελεγμην.
ϝεσπεριος δ' ηλθεν καλλιτριχα μηλα νομεϝων·
αϝτικα δ' εις ευρυ σπεϝος ηλασε πιϝονα μηλα,
παντα μαλ'· ουδε τι λειπε βαθυιης εκτοθεν αϝλης,
ηε τ' οϊϝσαμενος, η και θεος ͱως εκελεϝσεν.
αϝταρ επειτ' επεθῆκε θυρεον μεγαν ͱυπσοσ' αͱῆρανς,
ͱεδσομενος δ' ῆμελγ' οϝιας και μηκαδας αιγας,
παντα κατα μοιραν, και ͱυπ' ενβρυον ͱῆκεν ͱεκαστῃ.
αϝταρ επειδη σπευδσε πονησαμενος ͱεϝα ϝεργα,
γσυν δ' ͱογε δ' αϝτε δυω μαρπτσανς ͱοπλισσατο δορπον.
και τοτ' εγω κυκλωπα προσῆυϝδαον ανχι παραστανς,
κισσυβιον μετα χερσιν ͱεχων μελανος ϝοινοϝο·
κυκλωπς, τῆ, πιϝε ϝοινον, επει φαγες ανδρομεα κρεα·
ͱοφρα ϝιδῃς, ͱοιον τι ποτον τοδε ναϝς εκεκευθεεν
ͱημετερη· σοι δ' αϝ λοιβην φερον, ει μ' ελεησανς
ϝοικαδε πεμπσειας· συ δε μαινεαι ουκ ετ' ανͱεχτως.
σχετλιε! πως κεν τις σε και ͱυστερον αλλος ͱικοιτο
ανθρωπων πολυων; επει ου κατα μοιραν ερεκσας.
ͱως εφαμην· ͱο δ' εδεχτο και εκπιϝ· εϝαδσατο δ' αινως
ͱηδυ ποτον πιϝνων· και μ' ῄτεε δεϝτερον αϝτις·
δος μοι ετι προφρων, και μοι τεϝον ονομα ϝεσπε
αϝτικα νῦν, ͱινα τοι δῶ χσεινιον, ͱῷ κε συ χαιροις.
και γαρ κυκλωπεσι φερει δσαϝδῶρος αροϝρα
ϝοινον ερισταφυλον, και σφιν διος ομβρος αͱεχσει·
αλλα τοδ' ανβροσιης και νεκταρος εστιν αποϝρῶγς.
ͱως εφατ'· αϝταρ ͱοι αϝτις εγω πορον αιθοπα ϝοινον·
τρις μεν εδῶκα φερων, τρις δ' εκπιϝεν αφραδιῄσιν.
αϝταρ επει κυκλωπα περι φρενας ηλυθε ϝοινος,
και τοτε δη μιν ϝεπεσσι προσῆυϝδῶν μειλιχιοισιν·
κυκλωπς, ειρωτᾷς μ' ονομα κλυτον; αϝταρ εγω τοι

εκσϝερεω· συ δε μοι δος χσεινιον, ͱως περ ͱυπεστης·
ουτις εμοι γ' ονομ' εστ'· ουτιν δε με κικλησκοντιν I
μητηρ, ηδε πατηρ, ηδ' αλλοι παντες ͱεταιροι.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' αϝτις αμειβετο νηλεϊ θυϝμῳ·
ουτιν εγω πυματον εδεω μετα ͱοισ' ͱεταροισιν,
τοϝς δ' αλλοϝς προσθεν· τοδε τοι χσεινηϊον εσται.
ἦ, και ανακλινθενς πεσεν ͱυπτιος· αϝταρ επειτα
κειτ' αποδοχμωσανς παχυν αϝχενα· κατ δε μιν ͱυπνος
ͱαιρεε πανδαματωρ· φαρυγος δ' εκσεσσυτο ϝοινος,
πσωμοι τ' ανδρομεοι· ͱο δ' ερευγετο ϝοινοβαρεϝων.
και τοτ' εγω τον μοχλον ͱυπο σποδοϝ ηλασα πολλης,
ͱεϝος θερμαινοιτο· ϝεπεσσι τε παντας ͱεταιροϝς
θαρσυϝνον, μη τις μοι ͱυποδδειδσανς αναδυϝῃ.
αλλ' ͱοτε δη ταχ' ͱο μοχλος ελαιϊνος εν πυρ' εμελλεν
ͱαπτσασθαι, χλωρος περ εων, διεφαινετο δ' αινως,
και τοτ' εγων ασσον φερον εκ πυρος, αμφι δ' ͱεταιροι
ͱισταντ'· αϝταρ θαρσος ενεπνευσεν μεγα δαιμων.
ͱοι μεν, μοχλον ͱελοντες ελαιϊνον, ͱοκσυν επ' ακρῳ,
οφθαλμῳ ενερειδσαν· εγω δ' εφυπερθεν αϝερθενς
δινεϝον· ͱως ͱοτε τις τρυπαοι δορυ ναϝιον ανηρ
τρυπανῳ, ͱοι δε τ' ενερθεν ͱυποσειοντιν ͱιμαντι
ͱαπτσαμενοι ͱεκατερθε, το δε τρεχει ενμενες αιϝει·
ͱως τοϝ εν οφθαλμῳ πυριηκεα μοχλον ͱεχοντες
δινεϝομεν, τον δ' ͱαιμα περι ρεϝε θερμον εοντα.
παντα δε ͱοι βλεφαρ' αμφι και οφρυας ͱεϝσεν αϝυϝτμη,
γληνης καιϝομενης· σφαραγευντο δε ͱοι πυρι ϝριδσαι.
ͱως δ' ͱοτ' ανηρ χαλκευς πελεκυν μεγαν, ηε σκεπαρνον,
ειν ͱυδατι πσυϝχρῳ βαπτῃ μεγαλα ϝιϝαχοντα·
ͱως τοϝο σιδσ' οφθαλμος ελαιϊνεῳ περι μοχλῳ.
σμερδαλε' ῳμωγσεν· περι δε μεγ' ιϝιϝαχε πετρη.
ͱημεες δε δδειδσαντες απεσσυμεθ'· αϝταρ ͱο μοχλον
εκσϝερυσ' οφθαλμοϝο πεφυρμενον ͱαιματι πολλῳ·
τον μεν επειτ' εριπτσεν απο ͱεϝο χερσιν αλυϝων.
αϝταρ ͱο κυκλωπας μεγαλ' ἦπυϝεν, ͱοι ρα μιν αμφις
ϝοικεον εν σπεϝεσσι δι' ακριας ανεμοεντσας·
ͱοι δε βοης αϝιοντες εφοιταον αλλοθεν αλλος·
ͱισταμενοι δ' ειροντο περι σπεϝος, ͱο τι ͱε κηδοι·
τιπτε τοσον, πολυφημε, ϝαρημενος ͱωδ' εβοησας,
νυκτα δι' αμβροσιην, και αϝυπνοϝς αμμε τιθησθα;
η μη τις σεϝο μηλα βροτων αϝεκοντος ελαυνει;
η μη τις σ' αϝτον κτεινῃ δολῳ, ηε βιηφιν;
τοϝς δ' αϝτ' εκς αντροο προσεφη κρατερος πολυφημος·
ω φιλοι, ουτις με κτεινει δολῳ, ου δε βιηφιν.
ͱοι δ' απαμειβομενοι ϝεπεα πτεροεντ' αγορευον·
ει μεν δη μη τις σε βιαδσεται, οιον εοντα,
νουσον γ' ου πως εστι διος μεγαλοϝ αλεϝσθαι·

αλλα συ γ' ευχεο πατρι Ποσειδαϝωνι ϝανακτι.
ͱως αρ' εφαν απιοντες· εμον δ' εγελασσε φιλον κεαρ,
ͱως ονομ' εκσαπατησεν εμον και μητις αμυϝμων.
κυκλωπς δε στοναχων τε, και ωδινων οδυνῃσιν,
χερσι ψηλαφοων, απο μεν λιθον ͱελλε θυραϝων·
αϝτος δ' ειν θυρῃσι καθεδσετο, χειρε πετασσαις,
ει τινα ποο μετ' οϝιεσσι λαβοι στειχοντα θυραδσε·
ͱοϝτω γαρ ποϝο με ͱελπετ' ενι φρεσι νηπιον ειναι.
αϝταρ εγω βουλευϝον ͱοπως ͱοχ' αριστα γενοιτο,
ει τιν' ͱεταιροισιν θανατοο λυσιν, ηδ' εμοι αϝτῳ,
ͱευροιμην· παντας δε δολοϝς και μητιν ͱυφαινον,
ͱωστε περι ψυϝχης· μεγα γαρ κακον εγγυθεν ηεν.
ͱηδε δε μοι κατα θυϝμον αριστη εφαινετο βουλη·
αρσενες οϝιες ησαν ͱευτρεφεες, δασυμαλλοι,
καλοι τε, μεγαλοι τε, ϝιοδνεφες ειρος ͱεχοντες·
τοϝς ακεων συνεϝεργον ͱευστρεφεεσσι λυγοισιν,
τῃσ' επι κυκλωπς ͱευδε, πελωρ, αθεμιστια ϝειδως,
σσυν τρεας αινυμενος· ͱο μεν εν μεσσῳ ανδρα φερεσκεν,
τω δ' ͱετερω ͱεκατερθεν ιτην, σαοοντες ͱεταιροϝς.
τρεες δε ͱεκαστον φωτ' οϝιες φερον· αϝταρ εγωγε,—
ϝαρνειος γαρ εην, μηλων ͱοχ' αριστος ͱαπαντων,—
τοο κατα νωτα λαβων, λασιην ͱυπο γαστερ' ελυσθεις
κειμην· αϝταρ χερσιν αϝωτοϝο θεσπεσιοϝο
νωλεμεως στρεφθεις ͱεχομην τετληοτι θυϝμῳ.
ͱως τοτε μεν στοναχοντες εμηναμεν ηοα διϝαν.
ημος δ' ηριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ηως,
και τοτ' επειτα νομονδ' εκσεσσυντ' αρσενα μηλα·
θηλυιαι δ' εμεμηκον αημελκτοι περι σηκοϝς,
ουθατα γαρ σφαραγεοντο· ϝαναξ δ' οδυνῃσι κακῃσιν
τειρομενος παντων οϝιων επεμαϝετο νωτα
ορθων ͱεσταοτων· το δε νηπιος ουκ ενοησεν,
ͱως ͱοι ͱυπ' ειροποκων οϝιων στερνοισ' εδεδεντο.
ͱυστατος ϝαρνειος μηλων εστειχε θυραδσε,
λαχμῳ στεινομενος, και εμοι πυκινα φρονεοντι.
τον δ' επιμασσαμενος προσεφη κρατερος πολυφημος·
κριϝε πεπον, τι μοι ͱωδε δια σπεϝος εσσυο μηλων
ͱυστατος; ουτι παρος γε λελειπμενος ερχεαι οϝιων,
αλλα πολυ πρωτος νεμεαι τερεν' ανθεα ποιης,
μακρα βιβαις· πρωτος δε ροϝας ποταμων αφικανεις·
πρωτος δε σταθμονδε λιλαϝεαι απονεεσθαι
ϝεσπεριος· νυν αϝτε πανͱυστατος· η συ ϝανακτος
οφθαλμον ποθεεις; τον ανηρ κακος εκσαλαϝωσεν,
σσυν λυγροισ' ͱεταροισι, δαμασσαμενος φρενα ϝοινῳ.
ει δη ͱομοφρονεοις, ποτιφωνηεις τε γενοιο,
ϝεσπεμεν, ͱοπῃ κεινος εμον μενος ηλασκαδσει·
τῳ κε ϝοι ενκεφαλος γε δια σπεϝος αλλυδις αλλῃ

θεινομενοο ϝραιοιτο προς ουδεϊ· καδ δε κ' εμον κεαρ
λωφῆσειε κακων, τα μοι ουτιδανος πορεν ουτις.
ͱως ϝειπων, τον κριϝον απο ͱεϝ' επεμπε θυραδσε.
ελθοντες δ' ηβαιον απο σπεϝεος τε, και αϝλης,
πρωῦθ' υπο ϝαρνειοο λυϝομην, ͱυπελυϝσα δ' ͱεταιροϝς.
καρπαλιμως δε τα μηλα ταναϝποδα, πιϝονα δημῷ,
πολλα περιτροπεοντες ελαϝνομεν, ͱοφρ' επι ναϝα
ͱικομεθ'· ασπασιοι δε φιλοισ' ͱεταροισ' εφανημεν,
ͱοι φυγομεν θανατον· τοϝς δε στοναχοντο γοωῦντες.
αλλ' εγω ουκ εϝαον, ανα δ' οφρυσ' ενευον ͱεκαστῳ,
κλαϝεμεν· αλλ' εκελεϝσα θοϝως καλλιτριχα μηλα
πολλ' εν ναϝι βαλοντας επιπλεεν ͱαλμυρον ͱυϝδωρ.
ͱοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληϝισι καθιδσον·
ͱεχσης δ' ͱεδσομενοι πολιην ͱαλ' ετυπτον ερετμοις.
αλλ' ͱοτε τοσον απῆν, ͱοσον τ' εγεγωνε βοῆσαις,
και τοτ' εγω κυκλωπα προσηῦυϝδων κερτομιοισιν·
κυκλωπς, ουκ αρ' εμελλες αναλκιδος ανδρος ͱεταιροϝς
εδμεναι εν σπεϝεϊ γλαφυρῷ κρατερηφι βιηφι·
και λιϝην σε γ' εμελλε κιχησεσθαι κακα ϝεργα,
σχετλι'· επει χσεινους ουχ αδσεο σῷ ενι ϝοικῷ.
ͱως εφαμην· ͱο δ' επειτ' εχολωῶσατο κεροθι μαλλον·
ͱῆκε δ' αποϝρῆγσαις κορυφην ορεος μεγαλοϝο·
καδ δ' εβαλε προπαροιθε ναϝος κυϝανοπρωῷροϝο·
εκλυσθη δε θαλασσα κατερχομενης ͱυπο πετρης·
την δ' αψ ηπειρονδε παλιϝροθιον φερε κυϝμα.
αϝταρ εγω χεϊρεσι λαβων περιμηκεα κοντον
ωθεσα παρεκς· ͱεταροισι δ' εποτρυῦϝναις εκελεϝσα
ενβαλεεεν κωπῆσ', ͱιν' ͱυπ' εκ κακοτητα φυγοιμεν,
κραῦτι κατανευων· ͱοι δε προπεσοντες ερεσσον.
αλλ' ͱοτε δη δις τοσον ͱαλα πρῆσσοντες απῆμεν,
και τοτε δη κυκλωπα προσηῦυϝδαον· αμφι δ' ͱεταιροι
μειλιχιοισι ϝεπεσσιν ερητυϝον αλλοθεν αλλος·
σχετλιε! τιπτ' εθελεις ερεθιδσεμεν αγριον ανδρα;
ͱος και νῦν ποντονδε βαλων βελος ῆγαγε ναϝα
αϝτις ες ηπειρον, και δη φαμεν αϝτοθ' ολεσθαι.
ει δε φθενγσαμενοο τεϝ, η αυϝδησαντος, ακοϝσεν,
γσυν κεν αραγσ' ͱημεων κεφαλας, και ναϝια δορϝα,
μαρμαρῷ ακριοεντι βαλων· τοσον γαρ ͱιϝητιν.
ͱως φασαν· αλλ' ου πειθον εμον μεγαλητορα θυϝμον,
αλλα μιν απσορϝοον προσεϝφην κεκοτῆοτι θυϝμῷ·
κυκλωπς, αι κεν τις σε καταθνῆτων ανθρωπων
οφθαλμοϝ ειρηται αϝεικελιην αλαϝωῦτυν,
φασθαι, ͱοδυσσηϝα πτολιπορθον σ' εκσαλαϝωῦσαι,
ͱυιον λαϝερταϝ, ιθακῇ ενι ϝοικι' ͱεχοντα.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' οιμωγσαις ῆμειβετο μυϝθῷ·
ω ποποι! η μαλα δη με παλαιφατα θεσφαθ' ικανει.

εσκε τις ενθαδε μαντις ανηρ ἠΰς τε μεγας τε,
τηλεμος ευρυμιδης, ϝος μαντοσυνῃ εκεκαστο,
και μαντεϝομενος κατεγηρας κυκλωπεσιν·
ϝος μοι εφη ταδε παντα τελεϝτῆσεσθαι οπισσω̃,
χειρων εκς ϝοδυσεϝος αμαρτησεσθαι οπω̃πης.
αλλ' αιϝει τινα φω̃τα μεγαν και καλον εδεχμην
ενθαδ' ελευθσεσθαι, μεγαλην επιϝεσμενον αλκην·
νῦν δε μ', εων ολιγος τε, και ουτιδανος, και ακικυς,
οφθαλμοϝ' αλαϝω̃σας, επει μ' εδαμασσαο ϝοινω̃.
αλλ' αγε δευρ', ϝοδυσεϝ, ϝινα τοι παρ χσεινια θειω,
πομπην τ' οτρυϝνω δομεναι κλυτον ενωσιγαιον·
τοο γαρ εγω παϊς ῆμι, πατηρ δ' εμος ευχεται ειναι·
αϝτος δ', αι κ' εθελῃ, ϝιϝησεται, ουδε τις αλλος,
ουτε θεων μακαρων, ουτε θνῆτων ανθρωπων.
ϝως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
αι γαρ δη πσυϝχης γε και αιϝω̃νος σε δυναιμην
ευνιν ποιησανς πεμπσαι δομον αϝιδος εισω̃,
ϝως ουκ οφθαλμον ϝιϝησεται ουδ' ενοσιχθων.
ϝως εφαμην· ϝο δ' επειτα ποσειδαϝω̃νι ϝανακτι
ευχετο, χειρ' ορεγων εις ουρανον αστεροεντα·
κλῦθι, ποσειδαϝον, γαιηϝοχε, κυϝανοχαιτα·
ει ϝετεον γε σος ῆμι, πατηρ δ' εμος ευχεαι ειναι,
δος μη ϝοδυσσεϝα πτολιπορθον ϝοικαδ' ϝικεσθαι.
αλλ' ει ϝοι μοιρ' εστι φιλοϝς τε ϝιδεεν, και ϝικεσθαι
ϝοικον ϝεϋκτιμενον, και ϝεϝην ες πατριδα γαιαν,
οπσε κακως ελθοι, ολεσανς απο παντας ϝεταιροϝς,
ναϝος επ' αλλοτριης, ϝευροι δ' εν πηματα ϝοικω̃.
ϝως εφατ' ευχομενος· τοϝο δ' εκλυϝε κυϝανοχαιτης.
αϝταρ ϝογ' εκσαϝτις πολυ μειδσονα λαϝαν αϝῆρανς
ϝῆκ' επιδινεϝσανς· επερειδσε δε ϝῖν απελεθρον·
κατ δ' εβαλεν μετοπισθε ναϝος κυϝανοπρωροϝο,
τυτθον εδεϝησεν δ' ϝοιῆϊον ακρον ϝικεσθαι.
αλλ' ϝοτε δη την νησον αφικομεθ', ενθα περ αλλαι
ναϝες ϝεϋσελμοι μενον ϝαθροϝαι, αμφι δ' ϝεταιροι
ϝῆατ' οδυϝρομενοι, ϝημεας ποτιδεχμενοι αιϝει·
ναϝα μεν ενθ' ελθοντες εκελσαμεν εν πσαμαθοισιν,
εκ δε και αϝτοι εβημεν επι ϝρῆγμῖνι θαλασσης.
μηλα δε κυκλωπος γλαφυρης εκ ναϝος ϝελοντες
δασσαμεθ', ϝως μη τις μοι ατεμβομενος κιοι ϝεισϝης.
ϝαρνειον δ' εμοι οιω̃ ϝεϋκνημιδες ϝεταιροι,
μηλων δαιομενων, δοσαν εκσοχα· τον δ' επι θῖνι
δσῆνι κελαινεφεϊ κρονιδῃ, ϝος παντσι ϝανασσει,
ρεκσανς, μηρι' εκαϝον· ϝο δ' ουκ ενπαδσετο ϝιερων,
αλλ' αρα μερμηριδσεν ϝοπως απολοιατο παντσαι
ναϝες ϝεϋσελμοι, και εμοι περιῆρες ϝεταιροι.
ϝως τοτε μεν προπαν ϝημαρ, ες ῆελιον καταδῦντα,

ͱημεθα δαινυμενοι κρεα' ασπετα και μεθυ ͱηδυ. I
ͱημος δ' ἦελιος κατεδῦ, και επι κνεφας ηλθε,
δη τοτ' εκοιμῆθημεν επι ϝρηγμῖνι θαλασσης.
ημος δ' ἦριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ἦως,
δη τοτ' εγων ͱεταροισιν εποτρυϝνων εκελεϝσα
αϝτοϝς τ' ανβαινεεν, ανα τε πρυμνησια λυϝσαι·
ϝοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληϝισσι καθιζον·
ͱεξης δ' ͱεζομενοι πολιην ͱαλ' ετυπτον ερετμοις.
ενθεν δε προτερω πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ,
ασμενοι εκ θανατοϝο, φιλοϝς ολεσαντες ͱεταιροϝς.
αιϝολιην δ' ες νησον αφικομεθ'· ενθα δ' εναιεν K
αιϝολος ͱιπποταδης, φιλος αθανατοισι θεοισιν,
πλωτῆ ενι νησω· πασαν δε τε μιν περι τειχος
χαλκεον, αϝρηγτον· λισση δ' αναδεδρομε πετρη.
τοο και δωδεκα παιδες ενι μεγαροις γεγααντιν
ͱεξ μεν θυγατερες, ͱεξ δ' ͱυιεες ͱηβαϝοντες.
ενθ' ͱογε θυγατερας πορεν ͱυιεσιν ειναι ͱακοιτις.
ͱοι δ' αιϝει παρα πατρι φιλω και μητερι κεδνῆ
δαινῦνται· παρα δε σφιν ονειατα μυϝρια κειται.
κνισσῆεν δε τε δωμα περι στοναχιζεται αϝλῆ
ͱηματα, νυκτας δ' αϝτε παρ' αιδοιῆσ' ͱαλοχοισιν
ϝευδοντ', εν τε ταπησι και εν τρητοισι λεχεσσιν.
και μεν των ͱικομεσθα πολιν και δωματα καλα.
μῆνα δε παντ' εφιλεε με, και εξερεεινεν ͱεκαστα,
ϝιλϝιον, αργειϝων τε ναϝας, και νοστον αχαιϝων·
αϝταρ εγω τω παντα κατα μοιραν κατελεξα.
αλλ' ͱοτε δη και εγων ͱοδον ῆτεον, ηδ' εκελεϝον
πεμπεμεν, ουδε τι κεινος αῆνατ', ετευχε δε πομπην.
δωκε μοι εκδειραϝς ασκον βοϝος ͱεννεϝωροϝο·
ενθα δε βυκταϝων ανεμων κατεδησε κελευθα.
κεινον γαρ ταμιην ανεμων ποιησε κρονιϝων,
ημεν παϝεμεναι, ηδ' ορνυμεν, ͱον κ' εθεληισιν.
ναϝι δ' ενι γλαφυρῆ κατεδεε μερμιθι φαϝεινῆ,
αργυρεῆ, ͱινα μη τι παραπνεϝσηι ολιγον περ·
αϝταρ εμοι πνοϝην ζεφυροο προεͱῆκεν αϝηναι,
ͱοφρα φεροι ναϝας τε και αϝτοϝς· ουδ' αρ' εμελλεν
εκτελεεεν· αϝταν γαρ απωλομεθ' αφραδιῆσιν.
ͱενͱημαρ μεν ͱομως πλεϝομεν νυκτας τε και ͱημαρ·
τῆ δεκατῆ δ' ηδη ανεφαινετο πατρις αροϝρα·
και δη πυρπολεοντας ελεϝσσομεν εγγυς εοντες.
ενθ' εμε μεν γλυκυς ͱυπνος επηλυθε κεκμηῶτα·
αιϝει γαρ ποδα ναϝος ενωμαον· ουδε τεω αλλω
δωχ' εταρων, ͱινα θασσον ͱικοιμεθα πατριδα γαιαν.
ͱοι δ' ͱεταροι ϝεπεεσσι προς αλληλοϝς αγορεϝον,
και μ' εφασαν χρυσον τε και αργυρον ϝοικαδ' αγεσθαι,
δωρα παρ' αιϝολαϝο μεγαλητορος ͱιπποταδαϝο.

hῶδε δε τις Fεσπεσκε Fιδων ες πλησιον αλλον·
ω ποποι! hως hοδε πασι φιλος και τιμιος εστιν
πολλα μεν εκ τροFιης αγεται κειμηλια καλα
λεFιδος· hημεες δ' αFτε hομην hοδον εκτελεσαντες
Fοικαδε νισσομεθα κενεας συν χειρας hεχοντες.
και νῦν hοι ταγ' εδωκε χαριζομενος φιλοτητι
αιFολος· αλλ' αγε θασσον Fιδωμεθα hοττι ταδ' εστιν.
hως εφασαν· βουλη δε κακη νικησεν hεταιρους·
ασκον μεν λυFσαν, ανεμοι δ' εκ παντες ορουσαν.
τοFς δ' αιψ' hαρπαξασα φερεν ποντονδε θυελλα
κλαFοντας, γαιης απο πατριδος· αυταρ εγωγε
εγρομενος κατα θυμον αμυμονα μερμηριξα,
ηε πεσων εκ νηFος αποφθιμην ενι ποντῳ,
η ακεων τλαιην και ετι ζωοισι μετειην.
αλλ' ετλην και εμεινα· καλυψαμενος δ' ενι νηFι
κειμην· hαι δ' εφεροντο κακῃ ανεμοιο θυελλῃ
αFτις επ' αιFολιην νησον· στεναχοντο δ' hεταιροι.
ενθα δ' επ' ηπειρου βημεν, και αφυσσαμεθ' hυδωρ·
αιψα δε δειπνον hελοντο θοῃς παρα νηFσιν hεταιροι.
αFταρ επει σιτοFο τ' επασσαμεθ' ηδε ποτητος,
δη τοτ' εγω κηρυκα τ' οπασσαμενος και hεταιρον
βην εις αιFολοFο κλυτα δωματα· τον δ' εκιχανον
δαινυμενον, παρ' hῃ τ' αλοχῳ και hοFοισι τεκεσσιν.
ελθοντες δ' ες δωμα παρα σταθμοισιν επ' ουδου
hεζομεθ'· hοι δ' ανα θυμον εθαμβεον, εκ τ' ερεοντο·
πως ηλθες, Οδυσευ; τις τοι κακος εχραε δαιμων;
η μεν σ' ενδυκεως απεπεμπομεν, οφρ' αφικοιο
πατριδα σην και δωμα και ει ποFι τοι φιλον εστιν.
hως φασαν· αυταρ εγω μετεφωνεον αχνυμενος κηρ·
ἄασαν μ' hεταροι τε κακοι προς τοισι τε hυπνος
σχετλιος· αλλ' ακεσασθε, φιλοι· δυναμις γαρ εν hυμιν.
hως εφαμην, μαλακοισι καθαπτομενος Fεπεεσσιν·
hοι δ' αFεω εγενοντο· πατηρ δ' ημειβετο μυθῳ·
Fερρ' εκ νησοFο θασσον, ελεγχιστε ζωοντων·
ου γαρ μοι θεμις εστι κομιζεμεν ουδ' αποπεμπειν
ανδρα τον, hος κε θεοισιν απεχθηται μακαρεσσιν.
hως Fεσπων, αποπεμπε δομων βαρεα στεναχοντα.
ενθεν δε προτερω πλεFομεν ακαχημενοι ητορ.
τειρετο δ' ανδρων θυμος hυπ' ειρεσιης αλεγεινης
hεξημαρ μεν hομως πλεFομεν νυκτας τε και ημαρ·
hεβδοματῃ δ' hικομεσθα Λαμου αιπυ πτολιεθρον
τηλεπυλον Λαιστρυγονιην, hοθι ποιμενα ποιμην
ηπυFει εισελαων, hο δε τ' εξελαων hυπακουFει.
ενθα κ' αυπνος ανηρ δοιους εξηρατο μισθους,
τον μεν, βουκολεων, τον δ' αργυφα μηλα νομευων·
εγγυς γαρ νυκτος τε και ηματος εισι κελευθοι.

ενθ' επει ες λιμενα κλυτον ηλθομεν, ͱον περι πετρη
ηλιβατος τετυχηκε διαμπερες αμφοτερωθεν·
ακται δε προβλῆτες εναντιαι αλληλῃσιν
εν στοματι προϝεχουσι· ͱαραιη δ' εισͱοδος εστιν·
ενθ' ͱοιγ' εισῳ παντες ͱεχον ναϝας αμφιϝελισσας.
ͱαι μεν αρ' εντοσθεν λιμενος κοιλοϝ εδεδεντο
πλῆσιαι· ου μεν γαρ ποτ' αϝεξετο κυϝμα γ' εν αϝτῳ,
ουτε μεγ', ουτ' ολιγον· λεϝκη δ' ῆν αμφι γαληνη.
αϝταρ εγων οιος σχεθον εκσῳ ναϝα μελαιναν,
αϝτοϝ επ' εσχατιῃ, πετρης εκ πειθσματα δησανς.
εστην δε, σκοπιην ες παιπαλοεντσαν ανελθων·
ενθα μεν ουτε βοϝων, ουτ' ανδρων, φαινετο ϝεργα,
καπνον δ' οιον ͱορῶμεν απο χθονος αϝισσοντα.
δη τοτ' εγων ͱεταροϝς προϝιϝην πευθεσθαι ιοντας,
ͱοιτινες ανερες αιεν επι χθονι σῖτον εδοντες·
ανδρε δυω κρῖνανς, τριτατον κηρῦχ' αμ' οπασσανς.
ͱοι δ' ισαν εκβαντες λεϝιην ͱοδον, ͱῆπερ ͱαμαξαι
ϝαστυδ' αφ' υψηλων ορεων καταγινεον ͱυλϝην.
κοϝρῃ δε ξυμβληντο προ ϝαστυϝος ͱυδρεϝοντσῃ,
θυγατερ' ῖφθιμῃ λαιστρυϝγονος αντιφαταϝος.
ͱη μεν αρ' ες κρηνην κατεβησατο καλλιρεϝεθρον
αρτακιην, ενθεν γαρ ͱυδωρ προτι ϝαστυ φερεσκον·
ͱοι δε παρϝισταμενοι προσεφωνεον, εκ τ' ερεοντο,
ͱοστις των ειη βασιλεϝς, και ͱοισι ϝανασσοι.
ͱη δε μαλ' αϝτικα πατρος επεφραδεν ͱυψερεφες δω.
ͱοι δ' επει εισηλθον κλυτα δωματα, την δε γυναικα
ͱευρον, ͱοσην τ' ορεος κορυφην, κατα δ' εστυγον αϝτην·
ͱη δ' αιπσ' εκς αγορης εκαλει κλυτον αντιφατηϝα,
ͱον ποσιν, ͱος δη τοισιν εμησατο λυγρον ολεθρον.
αϝτιχ' ενα μαρπσανς ͱεταρων ͱοπλισσατο δορπον·
τω δε δυ' αϝικσαντε φυγῃ επι ναϝας ͱικεσθην.
αϝταρ ͱο τευχε βοην δια ϝαστυϝος· ͱοι δ' αϝιοντες
φοιταον ῖφθιμοι λαιστρυϝγονες αλλοθεν αλλος,
μυϝριοι, ουκ ανδρεσσι ϝεϝοικοτες, αλλα γιγαντεσσιν.
ͱοι ρ' απο πετραϝων ανδραχθεσι χερμαδιοισιν
βαλλον· ͱαφαρ δε κακος κοναβος κατα ναϝας ορωρειν,
ανδρων τ' ολϝυμενων, ναϝων θ' αμα ϝαγνυμεναϝων·
ͱιχθυας δ' ͱως, πειροντες, ατερπεα δαιτ' εφεροντο.
ͱοφρ' ͱοι τοϝς ολεκον λιμενος πολυβενθεος εντος,
τοφρα δ' εγω χσιφος ͱοκσυ ϝερυσσαμενος παρα μηρου
τῷ απο πειθσματ' εκοπσα ναϝος κυϝανοπρῳροϝο.
αιπσα δ' εμοισ' ͱεταροισιν εποτρῦϝνανς εκελεϝσα
εμβαλεειν κωπῆσ', ͱιν' ͱυπ' εκ κακοτητα φυγοιμεν·
ͱοι δ' ͱαλα παντες ανερριπτσαν, δϝειδσαντες ολεθρον·
ασπασιως δ' ες ποντον επηρεφεας φυγε πετρας
ναϝς εμη· αϝταρ ͱαι αλλαι ͱαϝολϝεες αϝτοθ' ολοντο.

ενθεν δε προτερω πλεϝομεν, ακαχημενοι ητορ,
ασμενοι εκ θανατοϝο, φιλοϝς ολεσαντες ͱεταιροϝς.
αιαιην δ' ες νησον αφικομεθ'· ενθα δ' εναιεν
κιρκη ͱεϋπλοκαμος, δδεινη θεος, αυϝδηεντσα,
αϝτοκασιγνητη ολοϝοφρονος αιηταϝο·
αμφω δ' εκγεγατην φαϝεσιμβροτοϝ ηελιοϝο,
μητρος τ' εκ περσης, την ωκεανος τεκε παιδα.
ενθα δ' επ' ακτης ναϝα κατηγαγομεσθα σιωπη
ναϝλοχον ες λιμενα, και τις θεος ͱηγεμονεϝεν.
ενθα τοτ' εκβαντες δυο θ' ηματα και δυο νυκτας
κειμεθ', ͱομοο καματω τε, και αλγεσι θυϝμον εδοντες.
αλλ' ͱοτε δη τριτον ͱημαρ ͱεϋπλοκαμος τελεσ' ηως,
και τοτ' εγων εμον εγχος ͱελων και φασγανον ͱοκσυ
καρπαλιμως παρα ναϝος ανηϊον ες περιωπην,
ει πως ϝεργα ϝιδοιμι βροτων, ενοπην τε πυθοιμην.
εστην δε, σκοπιην ες παιπαλοεντσαν ανελθων,
και μοι εϝειδσατο καπνος απο χθονος ευρυοδειης,
κιρκης εν μεγαροισι, δια δρυμα πυκνα και ͱυλϝην.
μερμηρικσα δ' επειτα κατα φρενα και κατα θυϝμον
ελθεμεν, ηδε πυθεσθαι, επει ϝιδον αιθοπα καπνον.
ͱωδε δε μοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον εεναι,
πρωτ' ελθοντ' επι ναϝα θοϝην και ϝινα θαλασσης,
δειπνον ͱεταιροισιν δομεναι, προϝεμεν τε πυθεσθαι.
αλλ' ͱοτε δη σχεδον ηα κιων ναϝος αμφιϝελισσης,
και τοτε τις με θεων ολοφυϝρατο μουνον εοντα,
ͱος ρα μοι ͱυπσικερων ελαφον μεγαν εις ͱοδον αϝτην
ͱηκεν· ͱο μεν ποταμονδε κατηϊεν εκ νομοϝ ͱυλϝης,
πιϝομενος, δη γαρ μιν ͱεχεν μενος ηελιοϝο.
τον δ' εγω εκβαινοντα κατ' ακνηστιν μεσα νωτα
πληγσα· το δ' αντικρυς δορυ χαλκεον εκσεπερησεν·
κατ δ' επεσ' εν κονιϝησι μακων, απο δ' επτατο θυϝμος.
τω δ' εγω ενβαινων δορυ χαλκεον εκς ωτειλης
ϝερυσαμην· το μεν αϝθι κατακλινανς επι γαιη
ηϝασ'· αϝταρ εγω σπασαμην ρωπας τε λυγοϝς τε·
πειθσμα δ', ͱοσον τ' οργυιαν, ͱεϋστρεφες αμφοτερωθεν
πλεκσαμενος γσυνεδησα ποδας δδεινοϝο πελωροο.
βην δε καταλοφαδεια φερων επι ναϝα μελαιναν,
ενχει ερειδομενος, επει ου πως ηεν επ' ωμοο
χειρι φερεεν ͱετερη· μαλα γαρ μεγα θηριον ηεν.
κατ δ' εβαλον προπαροιθε ναϝος· ανεγηρα δ' ͱεταιροϝς
μειλιχιοισι ϝεπεσσι, παρασταδον ανδρα ͱεκαστον·
ω φιλοι, ου γαρ πως καταδυϝσομεθ', αχνυμενοι περ,
εις αϝιδαϝο δομοϝς, πριν μορσιμον ͱημαρ επελθη.
αλλ' αγεθ', οφρ' εν ναϝι θοϝη βρωσις τε ποσις τε,
μνησομεθα βρωμης, μηδε τρυϝχωμεθα λειμω.
ͱως εφαμην· ͱοι δ' ωκα ϝεπεσσιν εμοισ' επιθοντο·

εκ δε καλυπτσαμενοι παρα θιν' ϝαλος ατρυγετοϝο
θαεησαντ' ελαφον· μαλα γαρ μεγα θηριον ἦεν.
αϝταρ επει ταρπησαν ϝορωμενοι οφθαλμοισιν,
χειρας νιπτσαμενοι τευχοντ' εριкυϝδεα δαιτα.
  ϝως τοτε μεν προπαν ϝημαρ ες ἦελιον καταδῦντα
ϝημεθα δαινυμενοι κρεα' ασπετα και μεθυ ϝηδυ·
ημος δ' ἦελιος κατεδῦ, και επι κνεφας ηλθεν,
δη τοτ' εκοιμηθημεν επι ϝρηγμῖνι θαλασσης.
ημος δ' ἦριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ἦως,
και τοτ' εγων αγορην θεμενος μετα παντσιν εϝεσπον·
  κεκλυτε μεο μυϝθων, κακα περ πασχοντες, ϝεταιροι·
ω φιλοι, ου γαρ ϝιδμεν, ϝοπῆ δσοφος, ουδ' ϝοπῆ ἦως,
ουδ' ϝοπῆ ἦελιος φαϝεσιμβροτος ειθ' υπο γαιαν,
ουδ' ϝοπῆ αννεεται· αλλα φραδσωμεθα θασσον,
ει τις ετ' εσται μητις, εγω δ' ουκ οιϝομαι εεναι·
ϝειδον γαρ, σκοπιην ες καιπαλοεντσαν ανελθων,
νησον, την περι ποντος απειρεσιος στεφανῶται·
αϝτη δε χθαμαλη κειται· καπνον δ' ενι μεσσῆ
εδρακον οφθαλμοισι, δια δρυμα πυκνα και ϝυλϝην.
  ϝως εφαμην· τοισιν δε κατεκλασθη φιλον ητορ,
μνησαμενοις ϝεργων λαιστρυϝγονος αντιφατεϝος,
κυκλωπος τε βιης μεγαλητορος, ανδροφαγοϝο.
κλαϝον δε λιγυως, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντες·
αλλ' ου γαρ τις πρῆκσις εγιγνετο μυϝρομενοισιν.
αϝταρ εγω διχα παντας ϝεϋκνημιδας ϝεταιροϝς
ἦριθμεον· αρχον δε μετ' αμφοτεροισιν οπασσα·
των μεν εγων ἦρχον, των δ' ευρυλοχος θεοϝειδης.
κλῆροϝς δ' εν κυνεῆ χαλκηρει επαλλομεν ῶκα·
εκ δ' εθορε κλῆρος μεγαλητορος ευρυλοχοϝο.
  βη δ' ιμεναι, ϝαμα τῷ γε δυω και ϝεικοσ' ϝεταιροι
κλαϝοντες· κατα δ' αμμ' ελιπον γοαοντας οπισθεν.
ϝευρον δ' εν βησσῆσι τετυχμενα δῶματα κιρκης
χσεστοισιν λαϝεσσι, περισκεπτῷ ενι χῶρῳ.
αμφι δε μιν λυκοι ἦσαν ορεστεροι, ηδε λεϝοντες,
τοϝς αϝτη κατεθελγσεν, επει κακα φαρμακ' εδῶκεν.
ουδ' ϝοι γ' ϝορμῆθησαν επ' ανδρεσιν, αλλ' αρα τοιγε
ουρῆσιν μακρῆσι περι σαινοντες ανεσταν.
ϝως δ' ϝοτ' αν αμφι ϝανακτα κυνες δαιτηθεν ιοντα
σαινωντ', αιϝει γαρ τε φερει μειλιχματα θυϝμοο·
ϝως τοϝς αμφι λυκοι κρατερωνυχες, ηδε λεϝοντες,
σαινον· τοι δ' εδδειδσαν, επει ϝιδον αινα πελωρα.
εσταν δ' εν προθυροισι θεας καλλιπλοκαμοϝο·
κιρκης δ' ενδον ακοϝον αϝειδουτσης ϝοπι καλῆ,
ϝιστον εποιχομενης μεγαν, ανβροτον· ϝοια θεαϝων
λεπτα τε, και χαριεντα, και αγλαϝα ϝεργα πελονται.
τοισι δε μυϝθων ἦρχε πολιτης, ορχαμος ανδρων,

ⱶος μοι κηδιστος ⱶεταρων ην, κεδνοτατος τε·
ω φιλοι, ενδον γαρ τις εποιχομενη μεγαν ⱶιστον,
η θεος, ηε γυνη· αλλα φθεγγωμεθα θασσον.
ⱶως αρ' εφωνησεν· τοι δ' εφθεγγοντο καλευντες.
ⱶη δ' αιπσ' εχσελθουσα θυρας ωιγσε φαϝεινας
και καλει· ⱶοι δ' ⱶαμα παντες αϝιδρειῃσιν ⱶεποντο·
ευρυλοχος δ' ⱶυπεμεινεν, οιϝσαμενος δολον ειναι.
ⱶεσσεν δ' εισαγαγουσα κατα κλισμοϝς τε, θρονοϝς τε·
εν δε σφιν τυρον τε και αλφιτα και μελι χλωρον
ϝοινῳ πραμνειῳ εκυκα· ανεμισγε δε σιτῳ
φαρμακα λυγρ', ⱶινα πανχυ λαθοιατο πατριδος αιης.
αϝταρ επει δωκεν τε και εκπιϝον, αϝτικ' επειτα
ϝραβδῳ πεπληγυια κατα συφεοισιν εϝεργνυ.
ⱶοι δε συων μεν ⱶεχον κεφαλας, φωνην τε, δεμας τε,
και τριχας, αϝταρ νοος ην εμπεδος, ⱶως το παρος περ.
ⱶως ⱶοι μεν κλαιοντες ⱶεϝερχατο· τοισι δε κιρκη
παρ ρ' ακυλον, βαλανον τ' εβαλεν, καρπον τε κρανειης,
εδμεναι, ⱶοια συες χαμαιευναδες αιϝεν εδουσιν.
ευρυλοχος δ' αιπσ' ηλθε θοϝην επι νηϝα μελαιναν,
αγγελιην ⱶεταρων ϝερεων και αδευκεα ποτμον.
ουδε τι προσφασθαι δυνατο ϝεπος, ⱶιϝεμενος περ,
κεαρ αχεϊ μεγαλῳ βεβολημενος· εν δε ⱶοι οσσε
δακρυϝοφιν πιμπλαντο, γοον δ' ωιϝετο θυϝμος.
αλλ' ⱶοτε δη μιν παντες αγασσαμεθ' εχσερεοντες,
και τοτε των αλλων ⱶεταρων κατελεγσεν ολεθρον·
ηομεν, ⱶως εκελεϝες, ανα δρυμα, φαιδιμ' ⱶοδυσσεϝ·
ⱶευρομεν εν βησσῃσι τετυγμενα δωματα καλα
χσεστοισιν λαϝεσσι, περισκεπτῳ ενι χωρῳ.
ενθα δε τις μεγαν ⱶιστον εποιχομενη λιγ' αϝειδεν,
η θεος, ηε γυνη· τοι δ' εφθεγγοντο καλευντες.
ⱶη δ' αιπσ' εχσελθουσα θυρας ωιγσε φαϝεινας,
και καλει· ⱶοι δ' ⱶαμα παντες αϝιδρειῃσιν ⱶεποντο·
αϝταρ εγων ⱶυπεμεινα, οιϝσαμενος δολον ειναι.
ⱶοι δ' ⱶαμ' αϝιστωθησαν ⱶαϝολϝεες, ουδε τις αϝτων
εχσεφανη· δηρον δε καθημενος εσκοπιαζον.
ⱶως εφατ'· αϝταρ εγω περι μεν χσιφος αργυροϝηλον
ωμοιϊν βαλομην, μεγα, χαλκεον· αμφι δε τοχσα.
τον δ' αιπσ' ηνωγον αϝτην ⱶοδον ⱶηγησασθαι.
αϝταρ ⱶογ' αμφοτερῃσι λαβων ελισσετο γουϝων,
και μ' ολοφυϝρομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
μη μ' αγε κεισ' αϝεκοντα, διοτρεφες, αλλα λιπ' αϝτου·
ϝοιδα γαρ, ⱶως ουτ' αϝτος ελευσεαι, ουτε τιν' αλλον
αγσεις σων ⱶεταρων· αλλα γσυν τοισδεσι θασσον
φευγωμεν· ετι γαρ κεν αλυχσαιμεν κακον ⱶημαρ.
ⱶως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝειπον·
ευρυλοχ', ητοι μεν συ μεν αϝτοϝο τῳδ' ενι χωρῳ

εσθιων και πιFνων, κοιλῃ παρα ναFι μελαινῃ· K
αFταρ εγων ειμι· κρατερη δε μοι επλετ' αναγκη.
hως Fεσπων, παρα ναFος ανηϊον, ηδε θαλασσης.
αλλ' hοτε δη αρ' εμελλον, ιων hιερας ανα βησσας,
κιρκης hιχσεσθαι πολυφαρμακοF ες μεγα δωμα,
ενθα μοι hερμειας χρυσοFραπις αντεβολησεν
ερχομενω προς δωμα, νεFηνιη ανδρι FεFοικως,
πρωτον hυπηνητῃ· τοFο περ χαριεστατη hηβη·
εν τ' αρα μοι φυ χειρι, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
πη δ' αFτ', ω δυστηνε, δι' ακριας ερχεαι οιος,
χωροF αFιδρις εων; hεταροι δε τοι hοιδ' ενι κιρκης
hερχαται, hωστε συες πυκινοFς κευθμωνας hεχοντες.
η τοFς λυFσομενος δευρ' ερχεαι; ουδε σε φημι
αFτον νοστησειν, μενεεις δε συγ', ενθα περ αλλοι.
αλλ' αγε δη σε κακων εκλυFσομαι, ηδε σαωσω·
τη, τοδε φαρμακον εσθλον hεχων ες δωματα κιρκης
ερχε', hο κεν τοι κρατος αλαλκησει κακον hημαρ.
παντα δε τοι Fερεω FολοφωFια δηνεα κιρκης·
τευχσει τοι κυκεω, βαλεει δ' ενι φαρμακα σιτω·
αλλ' ουδ' hως θελγσαι σε δυνησεται· ου γαρ εFασει
φαρμακον εσθλον, hο τοι δωσω· Fερεω δε hεκαστα.
hοποτε κεν κιρκη σ' ελαση περιμηκεϊ Fραβδω,
δη τοτε συ χσιφος hοχσυ Fερυσσαμενος παρα μηροο
κιρκη επαFιχσαι, hωστε κταμεναι μενεαινων.
hη δε σ' hυποδδειδσαντσα κελεFσεται ευνηθηναι·
ενθα συ μηκετ' επειτ' απανηνασθαι θεοF ευνην,
hοφρα κε τοι λυFση θ' εταροFς, αFτον τε κομισση·
αλλα κελεσθαι μιν μακαρων μεγαν hορκον ομοσσαι
μη τι τοι αFτω πημα κακον βουλεFσεμεν αλλο·
μη σ' απογυμνωθεντα κακον και ανηνορα θηη.
hως αρα φωνησαις πορε φαρμακον αργεϊφοντης,
εκ γαιης Fερυσαις, και μοι φυσιν αFτοF εδειχσεν.
Fριδση μεν μελαν εσκε, γαλακτι δε Fεικελον ανθος·
μωλυ δε μιν καλεοντι θεοι· χαλεπον δε τ' ορυσσεν.
hερμειας μεν επειτ' απεβη προς μακρον ολυμπον,
νησον αν hυλFηεντσαν· εγω δ' ες δωματα κιρκης
ηϊα· πολλα δε μοι κραδιη πορφυFρε κιοντι.
εστην δ' εν προθυροισι θεας καλλιπλοκαμοFο·
ενθα στανς εβοησα, θεα δε μεF εκλυFεν αυFδης.
hη δ' αιψ' εχσελθοντσα θυρας ωϊγσε φαFεινας,
και καλε· αFταρ εγων hεπομην, ακαχημενος ητορ.
hεσσε δε μ' εισαγαγοντσα επι θρονοF αργυροFηλοο,
καλοFο, δαιδαλεοF, hυπο δε θρηνυς ποσιν ηεν·
τευχσε δε μοι κυκεω χρυσεω δεπα', hοφρα πιFοιμι·
εν δε τε φαρμακον Fηκε, κακα φρονεοντσ' ενι θυFμω·
αFταρ επει δωκεν τε και εκπιFον, ουδε μ' εθελγσεν,

ϝραβδῷ πεπληγυια, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν· K
ερχεο νῦν συφεονδε, μετ' αλλων λεχσαι ͱεταιρων.
ͱως φατ'· εγω δ' αϝορ ͱοξυ ϝερυσσαμενος παρα μηρου
κιρκῇ επῇϊξα, ͱωστε κταμεναι μενεαινων.
ͱη δε μεγα ϝιϝαχοντσα ͱυπεδραμε, και λαβε γουϝων,
και μ' ολοφυϝρομενη ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
τις; ποθεν εσσ' ανδρων; ποθι τοι πολις, ηδε τοκεϝες;
θαϝμα μ' ͱεχει, ͱως ουτι πιϝων ταδε φαρμακ' εθελχθης·
ουδε γαρ ουδε τις αλλος ανηρ ταδε φαρμακ' ανετλῆ.
σοι δε τις εν στηθεσσιν ακηλητος νοος εστιν.
η συ γ' ͱοδυσσεϝς εσσι πολυτροπος, ͱον τε μοι αιϝει
φᾶσκεν ελευθσεσθαι χρυσοϝραπις αργεϊφοντης,
εκ τροϝιης ανιοντα θοϝῇ γσυν ναϝι μελαινῇ.
αλλ' αγε δη κολεῷ μεν αϝορ θεο, νοϝι δ' επειτα
ευνης ͱημετερης επιβησομεν, ͱοφρα μιγεντε
ευνῇ και φιλοτητι, πεποιθομεν αλληλοισιν.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
ω κιρκη, πως γαρ κελεαι με σοι ηπιον ειναι;
ͱη μοι συας μεν εθῆκας ενι μεγαροισιν ͱεταιροϝς·
αϝτον δ' ενθαδ' ͱεχοντσα, δολοφρονεοντσα κελεϝεις
ες θαλαμον τ' ιμεναι, και σης επιβημεναι ευνης,
ͱοφρα με γυμνωθεντα κακον και αηνορα θῇῃς;
ουδ' αν εγωγ' εθελοιμι τεϝης επιβημεναι ευνης,
ει μη μοι τλαίης γε, θεα, μεγαν ͱορκον ομοσσαι,
μη τι μοι αϝτῷ πημα κακον βουλεϝσεμεν αλλο.
ͱως εφαμην· ͱη δ' αϝτικ' απωμνυϝεν, ͱως εκελεϝον.
αϝταρ επει ρ' ομοσεν τ' ετελεϝτησεν τε τον ͱορκον,
και τοτ' εγω κιρκης επεβην περικαλλεος ευνης.
αμφιπολοι δε τεϝος μεν ενι μεγαροισ' επενοντο
τεσσαρες, ͱαι ͱοι δωματα κατα δρηστειραι εασιν.
γιγνονται δ' αρα ται γ' εκ τε κρηνεων, απο τ' αλσεων.
ταϝων ͱη μεν εβαλλε θρονοισ' εν ϝρηγεα καλα,
πορφυρεα καθυπερθ', ͱυπενερθε δε λιθ' υπεβαλλεν·
ͱη δ' ͱετερη προπαροιθε θρονων ετιταινε τραπεδσας
αργυρεας, επι δε σφ' ετιθεε χρυσεια κανεια·
ͱη δε τριτη κρητηρι μελιφρονα ϝοινον εκιρνα
ͱηδυν εν αργυρεῳ, νεμε δε χρυσεια κυπελλα·
ͱη δε τεταρτη ͱυδωρ εφορεε, και πυρ ανεκαϝεν
πολλον ͱυπο τριποδι μεγαλῳ· ειαινετο δ' ͱυϝδωρ.
αϝταρ επειδη δσεσσεν ͱυδωρ ενι ϝοινοπι χαλκῷ,
ες ρ' ασαμινθον ͱεσαντσ' ελοϝ' εκ τριποδος μεγαλοϝο,
θυϝμηρες κερασαντσα κατα κρᾶτος τε και ωμων,
ͱοφρα μοι εκ καματον θυϝμοφθορον ͱελλετο γυιων.
αϝταρ επει λοϝεσεν τε, και εχριϝσεν λιπ' ελαιῳ,
αμφι δε με χλαιναν καλην εβαλ', ηδε χιτωνα·
ͱεσσε δε μ' εισαγαγοντσα επι θρονοϝ αργυροϝηλοο,

καλοFο, δαιδαλεοF, hυπο δε θρῆνυς ποσιν ἦεν.
εσθεμεναι δ' εκελευεν· εμῷ δ' ουκ hανδανε θυFμῷ.
  κιρκη δ' hως ενοησεν εμ' hημενον, ουδ' επι σιτῷ
χειρας ιαλλοντα, στυγερον δε με πενθος εχοντα, K
αγχι παρhισταμενη Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
  τιφθ' ουτως, hοδυσσεF, κατ' αρ' hεζεαι FιFσος αναυδῳ,
θυFμον εδων, βρωμης δ' ουχ απτεαι, ουδε ποτητος;
η τινα που δολον αλλον οιFεαι; ου δε τι σε χρη
δεδδιμεν· ηδη γαρ τοι απωμοσα καρτερον hορκον.
  hως εφατ'· αFταρ εγω μιν αμειβομενος προσεFεειπον·
ω κιρκη, τις γαρ κεν ανηρ, hος εναισιμος ειη,
πριν τλαιη πασσασθαι εδητυος ηδε ποτητος,
πριν λυFσασθ' hεταροFς και εν οφθαλμοισι Fιδεσθαι;
αλλ' ει δη προφρασσα πιFεεν, φαγεμεν τε, κελεFεις,
λυFσον, hιν' οφθαλμοισι Fιδω περιηρας hεταιροFς.
  hως εφαμην· κιρκη δε δι' εκ μεγαροF εβεβηκειν,
Fραβδον hεχουσ' εν χειρι, θυρας δ' ανεοιγε συφειων,
εκ δ' ελασεν σιFαλοισι FεFοικοτας hεννεωροισιν.
hοι μεν επειτ' εστησαν εναντιοι· hη δε δι' αFτων
ερχομενη προσαλειφεν hεκαστῳ φαρμακον αλλο.
των δ' εκ μεν μελεων τριχες ερρεFον, hας πριν εφυFσεν
φαρμακον ουλομενον, το σφιν πορε ποτνια κιρκη·
ανδρες δ' αψ εγενοντο, νεFωτεροι η παρος ἦσαν,
και πολυ καλλιονες και μειδσονες εισhοραεσθαι.
εγνωσαν δε με κεινοι, εφῦν τ' εν χερσιν hεκαστος.
παντσιν δ' hιμεροεις hυπεδυ γοος, αμφι δε δωμα
σμερδαλεον κοναβιδσε· θεα δ' ελεαιρε και αFτη.
hη δε μεF αγχι σταντσα προσηυFδα διFα θεαFων·
  διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν' hοδυσσεF,
ερχεο νῦν επι ναFα θοFην και θῖνα θαλασσης·
ναFα μεν αρ παμπρωτα Fερυσσατε ηπειρονδε,
κτηματα δ' εν σπεFεσσι πελασσατε, hοπλα τε παντα·
αFτος δ' αψ' ιμεναι, και αγειν εριηρας hεταιροFς.
  hως εφατ'· αFταρ εμοιγ' επεπειθετο θυFμος αγηνωρ·
βην δ' ιμεναι επι ναFα θοFην και θῖνα θαλασσης.
hευρον επειτ' επι ναFι θοFῇ περιηρας hεταιροFς
οικτρ' ολοφυFρομενοFς, θαλερον κατα δακρυ χεFοντας.
hως δ' hοτ' αν αγραυλοι πορτιες περι βοFς αγελαιας
ελθοντσας ες κοπρον, επην βοτανης κορεσωνται,
παντσαι hαμα σκαιροντιν εναντιαι· ουδ' ετι σηκοι
hισχοντ', αλλ' hαδινον μυκωμεναι αμφι θεFοντιν
μητερας· hως εμε κεινοι, επει Fιδον οφθαλμοισιν,
δακρυFοεντες εχῦντ'· εδοκησε δ' αρα σφισι θυFμος
hως εμεν, hως ει πατριδ' hικοιατο και πολιν αFτων
τρηχυιης ιθακης, hινα τ' ετραφεν, ηδ' εγενοντο·
και μ' ολοφυFρομενοι Fεπεα πτεροεντα προσηυFδων·

σοι μεν νοστησαντι, διοτρεφες, hως εχαρημεν, Κ
hως ει τ' εις ιθακην αφικοιμεθα πατριδα γαιαν·
αλλ' αγε, των αλλων hεταρων καταλεγεον ολεθρον.
hως εφαν· αϝταρ εγω προσεϝφην μαλακοισι ϝεπεεσσιν·
νηϝα μεν αρ πανπρωτα ϝερυσσομεν ηπειρονδε,
κτηματα τ' εν σπεϝεσσι πελασσομεν, hοπλα τε παντα·
αϝτοι δ' οτρυϝνεσθε εμοι hαμα παντες hεπεσθαι,
hοφρα ϝιδηθ' εταροϝς hιεροισ' εν δωμασι κιρκης,
πιϝνοντας και εδοντας· επιϝετανον γαρ hεχουσιν.
hως εφαμην· hοι δ' ωκα ϝεπεεσσιν εμοισ' επιθοντο·
ευρυλοχος δε μοι οιος ερυκανε παντας hεταιροϝς,
και σφεας φωνησαις ϝεπεα πτεροεντα προσηϋϝδα·
ϝαϊ δδειλοι, ποσ' ιμεν; τι κακων hιμειρετε τοϝτων,
κιρκης ες μεγαρον καταβημεναι; hη κεν hαπαντας
η συας, ηε λυκοϝς ποιησεται, ηε λεϝοντας·
hοι κεν hοι μεγα δωμα φυλασσοιμεν και αναγκῃ.
hωσπερ κυκλωπς ερξε', hοτε hοι μεσσαϝλον hικοντο
hημετεροι hεταροι, συν δ' hο θρασυς hεσπεθ' οδυσσεϝς·
τοϝτοϝο γαρ και εκεινοι ατασθαλιῃσιν ολοντο.
hως εφατ'· αϝταρ εγωγε μετα φρεσι μερμηριξα,
σπασσαμενος τανυηκες αϝορ παχυος παρα μηρου,
τῷ hοι αποτμηξας κεφαλην ουδασδε πελασσαι,
και πηῷ περ εοντι μαλα σχεδον· αλλα μ' hεταιροι
μειλιχιοισι ϝεπεσσιν ερητυϝον αλλοθεν αλλος·
διϝογενες, τοϝτον μεν εϝασομεν, ει συ κελεϝεις,
αϝτοϝ παρ ναϝι τε μενεεν, και ναϝα ρυϝεσθαι·
hημιν δ' hηγεμονεϝ' hιερα προς δωματα κιρκης.
hως φαμενοι παρα ναϝος ανηϊον ηδε θαλασσης.
ουδε μεν ευρυλοχος κοιλῃ παρα ναϝι ελελειπτο,
αλλ' hεπετ'· εδδεισεν γαρ εμην εκπαγλον ενιπην.
τοφρα δε τοϝς αλλοϝς hεταροϝς εν δωμασι κιρκη
ενδυκεως λοϝσεν τε, και εχριϝσεν λιπ' ελαιῳ·
αμφι δ' αρα χλαινας καλας βαλεν, ηδε χιτωνας·
δαινυμενοϝς δ' αρα παντας εφευρομεν εν μεγαροισιν.
hοι δ' επει αλληλοϝς εϝιδον, φρασσαντο τ' εσαντα,
κλαϝον οδυϝρομενοι, περι δ' εστοναχιζετο δωμα.
hη δε μεϝ αγχι σταντσα προσηϋϝδαε διϝα θεαϝων·
μηκετι νυν θαλερον γοον ορνυτε· ϝοιδα και αϝτη
ημεν hοσ' εν ποντῳ παθετ' αλγεα hιχθυϝοεντι,
ηδ' hοσ' αναρσιοι ανδρες εδηλησαντ' επι χερσου.
αλλ' αγετ', εσθιετε βρωμην, και πιϝνετε ϝοινον,
εις hο κεν αϝτις θυϝμον ενι στηθεσσι λαβητε.
hως εφαθ'· ημιν δ' αϝτ' επεπειθετο θυϝμος αγηνωρ.
ενθα μεν hηματα παντα τελεσφορον εις ενιαϝτον
hημεθα, δαινυμενοι κρεα τ' ασπετα και μεθυ hηδυ·
αλλ' hοτε δη ρ' ενιαϝτος εην, περι δ' ετραπον hωραι,

και τοτε μ' εκκαλεσαντες εφαν εριηρες Fεταιροι· 471
δαιμονι', ηδη νυν μιμνησκεο πατριδος αιης, K
ει τοι θεσφατον εστι σαωθημεναι, και Fικεσθαι
Fοικον ες υψοροφον, και σην ες πατριδα γαιαν.
Fως εφαν· αFταρ εμοιγ' επεπειθετο θυFμος αγηνωρ. 475
ημος δ' ηελιος κατεδυ, και επι κνεφας ηλθεν, 478
οι μεν εκοιμησαντο κατα μεγαρα σκιοεντα.
αFταρ εγω κιρκης επιβας περικαλλεος ευνης 480
γουFων ελιτανευσα, θεα δε μευ εκλυεν αυFδης· 481
ω κιρκη, τελεσον μοι Fυποσχεσιν, Fην περ Fυπεστης, 483
Fοικαδε πεμπεμεναι· θυFμος δε μοι εσσυται ηδη,
ηδ' αλλων Fεταρων, Fοι μευ φθινυθουσι φιλον κεαρ, 485
αμφ' εμ' οδυFρομενοι, Fοτε που συγε νοσφι γενηαι.
Fως εφαμην· Fη δ' αFτικ' αμειβετο διFα θεαFων·
διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν' Fοδυσσευ,
μηκετι νυν αFεκοντες εμω ενι μιμνετε Fοικω·
αλλ' αλλην χρη πρωτον Fοδον τελεσαι, και Fικεσθαι 490
εις αFιδαFο δομοFς και επαινης περσεφονειης,
ψυFχη χρησομενοFς θηβαιοFο τειρεσιαFο,
μαντιος αλαFοο, τοFο τε φρενες εμπεδοι εντιν·
τω και τεθνηωτι νοον πορε περσεφονεια,
οιω πεπνυσθαι· τοι δε σκιαι αFισσοντιν. 495
Fως εφατ'· αFταρ εμοιγε κατεκλασθη φιλον ητορ·
κλαFον δ' εν λεχεεσσι καθημενος, ουδε τι θυFμος
ηθελ' ετι δσαFεεν και Fοραν φαFος ηελιοFο.
αFταρ επει κλαFων τε κυλινδομενος τ' εκορεσθην,
και τοτε δη μιν Fεπεσσιν αμειβομενος προσεFεσπον· 500
ω κιρκη, τις γαρ ταFτην Fοδον Fηγεμονευσει;
εις αFιδος δ' ου πω τις αφικετο ναFι μελαινη.
Fως εφαμην· Fη δ' αFτικ' αμειβετο διFα θεαFων·
διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν' Fοδυσσευ,
μη τι τοι Fηγεμονος γε ποθη παρα ναFι μελεσθω· 505
Fιστον δε στησας, ανα δ' Fιστια λεFκα πετασσας,
Fησθαι· την δε κε τοι πνοFη βορεαFο φερητιν.
αλλ' Fοποτ' αν δη ναFι δι' ωκεανοFο περησης,
ενθ' ακτη τε λαχεια και αλσεα περσεφονειης,
μακραι τ' αιγειροι, και Fιτεαι ωλεσικαρποι· 510
ναFα μεν αFτοFυ κελσαι επ' ωκεανω βαθυδινη. 511
ενθα δ' επειθ', ηρως, χριμφθεις πελας, Fως σε κελεFω, 516
βοθρον ορυξαι Fοσον πυγοεντιον, ενθα και ενθα·
αμφ' αFτω δε χοFην χεFσθαι παντσιν νεκυεσιν.
πρωτα μελικρητω, μετεπειτα δε Fηδυι Fοινω,
το τριτον αFθ' υδατι· επι δ' αλφιτα λεFκα παλυFνειν. 520
πολλα δε γουFουσθαι νεκυων αμενηνα καρηνα,
ελθων εις ιθακην, στειραν βοFυ, Fητις αριστη,
ρεξεμεν εν μεγαροισι, πυρην τ' ενπλησεμεν εσθλων.

τειρεσιῃ δ' απανευθεν οϝιν ͱιερεϝσεμεν οιῳ
παμμελαν', ͱος μηλοισι μεταπρεπει ͱυμετεροισιν.
αϝταρ επην ευχῃσι λισῃ κλυτα ϝεθνεα νεκρων,
οϝιν ϝαρνειον ρεδσεεν, θηλυν τε μελαιναν,
εις ερεβος τρεψανς, αϝτος δ' απο νοσφι τραπεσθαι,
ͱιϝεμενος ποταμοϝο ροϝαϝων· ενθα δε πολλαι
πσυϝχαι ελευθσονται νεκυων κατατεθνηῶτων.
δη τοτ' επειθ' εταροισιν εποτρῦϝναι και ανωγσαι
μηλα, τα δη κατεκειθ' εσφαγμενα νηλεϊ χαλκῷ,
δερϝαντας κατακῆαι· επευχσασθαι δε θεοισιν,
ἰφθίμῳ τ' αϝιδῃ και επαινῃ περσεφονειῃ.
αϝτος δε χσιφος ͱοκσυ ϝερυσσαμενος παρα μηροο
ͱησθαι, μηδ' εϝαεεν νεκυων αμενηνα καρηνα
ͱαιματος ασσον ιμεν, πριν τειρεσιαϝο πυθεσθαι.
ενθα τοι αϝτικα μαντις ελευθσεται, ορχαμε λαϝων,
ͱος κεν τοι ϝεσπῃσιν ͱοδον και μετρα κελευθοο,
νοστον θ', ως επι ποντον ελευθσεαι ͱιχθυϝοεντα.
ͱως εφατ'· αϝτικα δε χρυσοθρονος ηλυθεν ἠως.
αμφι δε με χλαιναν τε, χιτῶνα τε, ϝεσματ' εϝεσσεν·
αϝτη δ' αργυφεον φαϝρος μεγ' εϝεννυτο νυμφη,
λεπτον, και χαριεν, περι δε δσωνην βαλετ' ικσυι,
καλην, χρυσειην· κεφαλῃ δ' επεθῆκε καλυπτρην.
αϝταρ εγω δια δῶματ' ιων ὤτρυϝνον ͱεταιροϝς
μειλιχιοισι ϝεπεσσι παρασταδον ανδρα ͱεκαστον·
μηκετι νῦν ͱευδοντες αϝωτεετε γλυκυν ͱυπνον·
αλλ' ιομεν· δη γαρ μοι επεφραδε ποτνια κιρκη.
ͱως εφαμην· τοισιν δ' επεπειθετο θυϝμος αγῆνωρ.
ουδε μεν ουδ' ενθεν περ απημονας ἠγον ͱεταιροϝς·
ͱελπῆνωρ δε τις εσκε νεϝωτατος, ουτε τι λιϝην
αλκιμος εν πολεμῳ, ουτε φρεσ' ͱεϝῃσιν αρηρως,
ͱος μοι ανευθ' ͱεταρων ͱιεροισ' εν δῶμασι κιρκης
πσυϝχεος ͱιμειρων κατελεχσατο ϝοινοβαρεϝων·
κινυμενων δ' ͱεταρων ͱομαδον και δουπον ακοϝσανς
εχσαπινης ανοροϝσε, και εκλαθετο φρεσ' ͱεϝῆσιν
αψοροϝον καταβηναι ιων ες κλιμακα μακρην·
αλλα καταντικρυς τεγεος πεσεν', εκ δε ͱοι αϝχην
αστραγαλων εϝαγη, πσυϝχη δ' αϝιδοσδε κατηλθεν.
ερχομενοισι δε τοισιν εγω μετα μυϝθον εϝεσπον·
φᾶσθε νυ που ϝοικονδε φιλην ες πατριδα γαιαν
ερχεσθ'· αλλην δ' ͱημιν ͱοδον τεκμῆρατο κιρκη
εις αϝιδαϝο δομοϝς και επαινης περσεφονειης,
πσυϝχῃ χρησομενοϝς θηβαιοϝο τειρεσιαϝο.
ͱως εφαμην· τοισιν δε κατεκλασθη φιλον ητορ·
ͱεζομενοι δε κατ' αϝθ' εγοων, τιλλοντο τε χαιτας.
αλλ' ου γαρ τις πρῆχσις εγιγνετο μυϝρομενοισιν.
αϝταρ επει ρ' επι ναϝα κατηλθομεν ηδε θαλασσαν,

ναϝα μεν αρ πανπρωτ' εϝερυσσαμεν εις ⱶαλα διϝαν Λ
εν δ' ⱶιστον τιθεμεσθα και ⱶιστια ναϝι μελαινῃ·
εν δε τα μηλα λαβοντες εβησαμεν, εν δε και αϝτοι
βαινομεν αχνυμενοι, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντες.
ⱶημῖν δ' αϝ κατοπισθε ναϝος κυϝανοπρῶρϝο
ⱶικμενον ουρον ⱶιϝεε πλησⱶιστιον, εσθλον ⱶεταιρον,
κιρϝη ⱶεϋπλοκαμος, δδεινη θεος, αυϝδηεσσα.
ⱶημεες δ' ⱶοπλα ϝεκαστα πονησαμενοι κατα ναϝα
ⱶημεθα· την δ' ανεμος τε, κυβερνητης τ' ιθυϝνεν.
  της δε πανⱶημεριης τεταθ' ιστια ποντοπορουσης·
δυϝσατο τ' ῆελιος, σκιοωντο τε πανσαι αγυιαι.
ⱶη δ' ες πειραθ' ικανε βαθυρϝοϝ ωκεανοϝο·
ενθα δε κιμμεριων ανδρων δημος τε, πολις τε,
ῆερι και νεφελῃ κεκαλυμμενοι· ουδε ποτ' αϝτοϝς
ῆελιος φαϝεθων επιδερκεται ακτινεσσιν,
ουθ' οποτ' αν στειχητι προς ουρανον αστεροεντα,
ουθ' οτ' αν απς επι γαιαν απ' ουρανοθεν προτραπηται·
αλλ' επι νυκς ολοϝη τεταται δδειλοισι βροτοισιν.
  ναϝα μεν ενθ' ελθοντες εκελσαμεν· εκ δε τα μηλα
ⱶελλομεθ'· αϝτοι δ' αϝτε παρα ροϝον ωκεανοϝο
ῄομεν, ⱶοφρ' ες χωρον αφικομεθ', ⱶον φρασε κιρκη.
ενθ' ⱶιερεϝια μεν περιμηδης, ευρυλοχος τε,
εσχον· εγω δ' αϝορ ⱶοκσυ ϝερυσσαμενος παρα μηρου
βοθρον ορυκσα, ⱶοσσον πυγουσιον, ενθα και ενθα·
αμφ' αϝτῳ δε χοϝας χεϝομεν πανσιν νεκυεσσιν,
πρωτα μελικρητῳ, μετεπειτα δε ⱶηδυϝ ϝοινῳ,
το τριτον αϝθ' υδατι· επι δ' αλφιτα λεϝκ' επαλυϝνον.
πολλα δε γουϝωμην νεκυων αμενηνα καρηνα,
ελθων εις ιθακην, στειραν βοϝν, ⱶητις αριστη,
ρεκσεμεν εν μεγαροισι, πυρην τ' ενπλησεμεν εσθλων·
τειρεσιῃ δ' απανευθεν οϝιν ⱶιερεϝσεμεν οιῳ
παμμελαν', ⱶος μηλοισι μεταπρεπει ⱶημετεροισιν.
  τοϝς δ' επει ευχωλῃσι λιτῃσι τε, ϝεθνεα νεκρων,
ελισαμην, τα δε μηλα λαβων απεδειροτομησα
ες βοθρον, ρεϝε δ' ⱶαιμα κελαινεφες· ⱶαι δ' αγεροντο
πσυϝχαι ⱶυπ' εκς ερεβεος νεκυων κατατεθνηωτων,
νυμφαι τ', ηϊθεοι τε, πολυτλητοι τε γεροντες,
παρθενικαι τ' αταλαι, νεϝοπενθεα θυϝμον ⱶεχοντσαι·
πολλοι δ' ουταμενοι χαλκηρεσιν ευχειῃσιν,
ανδρες αρεϝιφατοι, βεβροτωμενα τευχε' ⱶεχοντες·
ⱶοι πολλοι περι βοθρον εφοιταον αλλοθεν αλλος,
θεσπεσιῃ ϝιϝαχῃ· εμε δε χλωρον δδεος ⱶαιρεεν.
  δη τοτ' επειθ' εταροισιν εποτρυϝνανς εκελεϝσα
μηλα, τα δη κατεκειθ' εσφαγμενα νηλεϊ χαλκῳ,
δερϝαντας κατακηαι, επευχσασθαι δε θεοισιν,
ιφθιμῳ τ' αιδῃ και επαινῃ περσεφονειῃ.

aFταρ εγω χσιφος ͱοκσυ Fερυσσαμενος παρα μηροο 4
ͱημην, ουδ' εFαον νεκυων αμενηνα καρFηνα
ͱαιματος ασσον ιμεν, πριν τειρεσιαFο πυθεσθαι. 50
ηλθε δ' επι πσυFχη μητρος κατατεθνηῦιης, 84
aFτολυκοο θυγατηρ μεγαλητορος αντικλεια, 85
την δσαFην κατελειπον, ιων εις FιλFιον ͱιερην.
την μεν εγω δακρυFσα Fιδων, ελεησα τε θυFμῳ̃·
αλλ' ουδ' ͱως εFαον προτερην, πυκινον περ αχεFων,
ͱαιματος ασσον ιμεν, πριν τειρεσιαFο πυθεσθαι.
ηλθε δ' επι πσυFχη θηβαιοFο τειρεσιαFο, 90
χρυσεον σκηπτρον ͱεχων, εμε δ' εγνω̃ και προσεFεσπεν·
τιπτ' aFτ', ω δυστηνε, λιπων φαFος ηελιοFο,
ηλυθες, ͱοφρα Fιδη̃ις νεκυας και ατερπεα χω̃ρον;
αλλ' αποχαδσεο βοθροF, αφισχε δε φασγανον ͱοκσυ,
ͱαιματος ͱοφρα πιFω, και τοι νημερτεα Fεσπω. 95
ͱως φατ'· εγω δ' αναχασσαμενος χσιφος αργυροͱηλον
κουλεω̃ ενκατεπηγσ'· ͱο δ' επει πιFεν ͱαιμα κελαινον
και τοτε δη με Fεπεσσι προση̃υFδαε μαντις αμυFμων·
νοστον διδσηαι μελιͱηδεα, φαιδιμ' ͱοδυσσεF·
τον δε τοι αργαλεον θησει θεος· ου γαρ οϊFω 100
ληθσεμεν εννοσιγαιον, ͱο τοι κοτον ενθετο θυFμω̃,
χωομενος, ͱοτι ͱοι ͱυϊον φιλον εκσαλαFω̃σας.
αλλ' ετι μεν κε και ͱως, κακα περ πασχοντες, ͱικοισθε,
αι κ' εθελη̃ις σον θυFμον ερυκακεεεν και ͱεταιρων,
ͱοποτε δη πρω̃τον πελαση̃ις ͱευFεργεα ναFα 105
θρινακιη̃ι νησω̃, προφυγων FιοFειδεα ποντον·
βοσκομενας δ' ͱευρητε βοFας και Fιφια μηλα
ηελιοF, ͱος παντ' εφορα̃ι και παντ' επακοFει·
τας ει μεν κ' ασινεας εFαη̃ις, νοστοο τε μεδηαι,
και κεν ετ' εις ιθακην, κακα περ πασχοντες, ͱικοισθε· 110
ει δε κε σινηαι, τοτε τοι τεκμαιρομ' ολεθρον
ναFι τε, και ͱεταροισ'· aFτος δ' ειπερ κεν αλυκση̃ις,
οπσε κακως νεεαι, ολεσανς απο παντας ͱεταιροFς,
ναFος επ' αλλοτριης· δηεις δ' εν πηματα Fοικω̃,
ανδρας ͱυπερφιαλοFς, ͱοι τοι βιFοτον κατεδοντιν, 115
μνω̃μενοι αντιθεην ͱαλοχον, και εεδνα διδοντες·
αλλ' ητοι κεινων γε βιας αποτιFσεαι ελθων.
aFταρ επη̃ν μνη̃στηρας ενι μεγαροισι τεFοισιν
κτεινη̃ις, ηε δολω̃, η' ανφαδον ͱοκσυϊ χαλκω̃,
ερχεσθαι δη επειτα, λαβων ͱευη̃ρες ερετμον, 120
εις ͱο κε τοFς αφικηαι, ͱοι ουκ Fιδσαντι θαλασσαν. 121
σημα δε τοι Fερεω μαλ' αριφραδες, ουδε σε ληθσει· 125
ͱοποτε κεν δη τοι γσυνβλη̃μενος αλλος ͱοδιτης
φη̃η̃ αθηρηλοιγον ͱεχεεν ανα φαιδιμω̃ ωμω̃,
και τοτε δη γαιη̃ πηγσανς ͱευη̃ρες ερετμον,
ρεκσανς ͱιερα καλα ποσειδαFωνι Fαναικτι,

ϝαρνειον, ταυρον τε, συων τ' επιβητορα καπρον,
ϝοικαδ' αποστειχεεν, ερδεεν θ' ιερας ͱεκατονβας Λ
αθανατοισι θεοισι, τοι ουρανον ευρυν εχοντιν,
παντσι μαλ' ͱεχσειης· θανατος δε τοι εκς ͱαλος αϝτῳ
αβληχρος μαλα τοιος ελευθσεται, ͱος κε σε πεφνῃ
γηρᾳ ͱυπο λιπαρῳ ϝεϝαρημενον· αμφι δε λαϝοι
ολβιοι εσσονται· ταδε τοι νημερτεα ϝερπω.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
τειρεσιη, τα μεν αρ ποϝ επεκλωθσαν θεοι αϝτοι.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, και ατρεκεως καταλεγσον,
μητρος τηνδ' ͱοραω πσυϝχην κατατεθνηϝυιης·
ͱη δ' ακεοντσ' ͱησται σχεδον ͱαιματος, ουδ' ͱεϝον ͱυιον
ετλῃ ες αντα ϝιδεεν, ουδε προτιμυϝθησασθαι.
ϝεσπε, ϝαναξς, πως κεν με γνοιη τοιον εοντα.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ' αϝτις αμειβομενος προσεϝεσπεν·
ͱοντινα μεν κ' εϝαεις νεκυων κατατεθνηϝωτων
ͱαιματος ασσον ιμεν, ͱοδε τοι νημερτες ενεπσει·
ͱῳ δε κ' επιφθονεεις, ͱοδε τοι παλιν ειτιν οπισσω.
ͱως φαμενη πσυϝχη μεν εβη δομον αϝιδος εισω.
αϝταρ εγων αϝτοο μενον εμπεδον, ͱοφρ' επι μητηρ
ηλυθε, και πιϝεν ͱαιμα κελαινεφες· αϝτικα δ' εγνω,
και μ' ολοφυϝρομενη ϝεπεα πτεροεντα προσηϝυϝδα·
τεκνον εμον, πως ηλθες ͱυπο δσοφον ηϝεροεντα,
δσαϝος εων; χαλεπον δε ταδε δσαϝοισ' ͱοραεσθαι·
μεσσῳ γαρ μεγαλοι ποταμοι και δδεινα ρεϝεθρα,
ωκεανος μεν πρωτα, τον ου πως εστι περησαι,
πεδσον εοντ', ην μη τις ͱεχῃ ͱευϝεργεα ναϝα.
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
μητερ εμη, χρεϝω με κατηγαγεν εις αϝιδαϝο,
πσυϝχῃ χρησομενον θηβαιϝο τειρεσιαϝο.
ου γαρ πω σχεδον ηλθον αχαιϝιδος, ουδε πω αμης
γης επεβην, αλλ' αιϝεν ͱεχων αλαλημαι οϊδσυν,
εκς ͱοϝο τα πρωτισθ' εσπομην αγαμεμνονι διϝῳ
ϝιλϝιον εις ͱευπωλον, ͱινα τροϝεσι μαχοιμην.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε και ατρεκεως καταλεγσον,
τις νυ σε κηρ εδαμασσε τανηλεγεος θανατοϝο;
η δολιχη νουσος; η' αρτεμις ͱιͱοχεαιρα
ͱοισ' αγανοισι βελεσσιν εποιχομενη κατεπεφνεν;
ϝεσπε δε μοι πατερος τε, και ͱυιος ͱον κατελειπον,
ηϝ ετι παρ κεινοισιν εμον γερας, ηε τις ηδη
ανδρων αλλος ͱεχει, εμε δ' ουκ ετι φαντι νεεσθαι.
ϝεσπε δε μοι μνηστης ͱαλοχοο βουλην τε νοον τε,
ηε μενει παρα παιδι, και εμπεδα παντα φυλασσει·
η' ηδη μιν εγημεν αχαιϝων, ͱοστις αριστος.
ͱως εφαμην· ͱη δ' αϝτικ' αμειβετο ποτνια μητηρ·
και λιϝην κεινη γε μενει τετληοτι θυϝμῳ

σοισιν ενι μεγαροισιν· οϊζυϝραι δε ƚοι αιϝει
φθινουσιν νυκτες τε, και ƚηματα, δακρυχεϝουσῃ.
σον δ' ου πῶ τις ƚεχει καλον γερας· αλλα ƚεκηλος
τηλεμαχος τεμενεα νεμεται, και δαιτας ϝεϊσϝας
δαινυται, ƚας ϝεϝοικε δικασπολον ανδρ' αλεγυϝνεεν·
παντες γαρ καλεουσι· πατηρ δε σος αϝτοθι μιμνει
αγρῷ, ουδε πολινδε κατερχεται· ουδε ƚοι ευναι,
δεμνια, και χλαιναι, και ϝρῆγεα σιϝαλοεντα·
αλλ' ƚογε χειμα μεν ƚευδει, ƚοθι δμῶες, κατα ϝοικον,
εν κονι', ανχι πυρος, κακα δε χροϊ ϝεσματα ϝεσται·
αϝταρ επῆν ελθῃσι θερος, τεθαλυια τ' οπωρη,
παντῃ ƚοι κατα γουϝον αλοϝης ϝοινοπεδοϝο
φυλλων κεκλιμενων χθαμαλαι βεβλῆαται ευναι·
ενθ' ƚογε κειτ' αχεϝων, μεγα δε φρεσι πενθος αϝεξει,
σον ποτμον γοαων· χαλεπον δ' επι γηρας ƚικανει.
ƚουτῷ γαρ και εγων ολομην, και ποτμον εφεσπον·
ουτ' εμ' ενι μεγαροισιν ƚεϋσκοπος ƚιϝοχεαιϝα
ƚοισ' αγανοισι βελεσσιν εποιχομενη κατεπεφνεν·
ουτε τις ῶν μοι νουσος επηλυθεν, ƚητε μαλιστα
τηκεδονι στυγερῇ μελεων εκσƚελλετο θυϝμον·
αλλα με σος τε ποθος, σα τε μηδεα, φαιδιμ' ƚοδυσσεϝ,
ση τ' αγανοφροσυνη μελιƚηδεα θυϝμον απῆϝρα.
ƚως εφατ'· αϝταρ εγωγ' εθελον φρεσι μερμηριξας
μητρος εμης ψυϝχην ƚελεεεν κατατεθνῆυιης·
τρις μεν εφορμῆθην, ƚελεεεν τε με θυϝμος ανωγεν,
τρις δε μοι εκ χειρων, ϝικελον σκιῇ, η και ονειρῷ,
επτατ'· εμοι δ' αχος ƚοξυ γενεσκετο κεαροθι μαλλον·
και μιν φῶνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδων·
μητερ εμη, τι νυ μ' ου μιμνεις ƚελεεεν μεμαϝῶτα,
ƚοφρα και ειν αϝιδαϝο φιλᾶ περι χειρε βαλοντε
αμφοτερω κρυεροϝο τεταρπωμεσθα γοοϝο;
η μοι ϝειδωλον τοδ' αγαϝη περσεφονεια
ῶτρυϝν', ƚοφρ' ετι μαλλον οδυϝρομενος στοναχιζω;
ƚως εφαμην· ƚη δ' αϝτικ' αμειβετο ποτνια μητηρ·
ω μοι τεκνον εμον, περι παντων κακμορε φῶτων,
ουτι σε περσεφονεια, διος θυγατηρ, απαφισκει,
αλλ' αϝτη δικη εστι βροτων, ƚοτε κεν τε θανωντιν·
ου γαρ ετι σαρκας τε και οστεα ϝινες ƚεχοντιν,
αλλα τα μεν τε πυρος κρατερον μενος αιθομενοϝο
δαμνα', επει κε πρῶτα λιπῃ λευκ' οστεα θυϝμος·
ψυϝχη δ', ηΰτ' ονειρος, αποπταμενη πεποτῆται.
αλλα φαϝοσδε ταχιστα λιλαϝεο· ταϝτα δε παντα
ϝιδσθ', ƚινα και μετοπισθε τεϝῇ ϝεσπῆσθα γυναικι.
νοϝι μεν ƚως ϝεπεεσιν αμειβομεθ'· ƚαι δε γυναικες
ηλυθον,—ῶτρυϝνεν γαρ αγαϝη περσεφονεια,—
ƚοσαι αριστεϝων ƚαλοχοι εσαν, ηδε θυγατρες.

ͱαι δ' αμφ' ͱαιμα κελαινον ͱαFολλεες ηγερεθοντο. Λ
αFταρ εγω βουλευον, ͱοπως ερεοιμι ͱεκαστην·
ͱηδε δε μοι κατα θυFμον αριστη εφαινετο βουλη·
σπασσαμενος τανυηκες αFορ παχυος παρα μηροο
ουκ εFαον πιFνεεν ͱαμα παντσας ͱαιμα κελαινον.
ͱαι δε προμνηστιναι επηισαν· ͱη δε ͱεκαστη
ͱον γονον εκσαγορεFεν· εγω δ' ερεεινον ͱαπαντσας.
ενθ' ητοι πρωτην τυFρω Fιδον ͱευπατερειαν,
ͱη φατο σαλμωνεFος αμυFμονος εκγονος εεναι,
φη δε κρηθεFος γυνη εσμεναι αιFολιδαFο·
ͱη ποταμοF ηρασσατ' ενιπεFος θειοFο,
ͱος πολυ καλλιστος ποταμων επι γαιαν ιητιν·
και ρ' επ' ενιπεFος πωλεσκετο καλα ρεFεθρα.
τω δ' αρα Fειδσαμενος γαιηFοχος εννοσιγαιος
εν προχοFῃς ποταμοο παρελεχσατο διvεFεντος·
πορφυρεον δ' αρα κυFμα περισταθη, ορεϊ Fεισϝον,
κυρτωθεν· κρυπτσεν τε θεον, θνητην τε γυναικα·
λυFσε δε παρθενιην δσωνην, κατα δ' ͱυπνον εχεFσεν.
αFταρ επει ρ' ετελεσσε θεος φιλοτησια Fεργα,
εν τ' αρα ͱοι φυ χειρι, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
χαιρε, γυναι, φιλοτητι· περιπλομενοο δ' ενιαFτοο
τεκσεις αγλαFα τεκν'· επει ουκ αποφωλιοι ευναι
αθανατων· συ δε τοFς κομεεεν, ατιταλλεμεναι τε.
νυν δ' ερχεο προς δωμα, και ͱισχεο, μηδ' ονομηνῃς·
αFταρ εγω τοι ημι ποσειδαFων ενοσιχθων.
ͱως Fεσπων, ͱυπο ποντον εδυFσατο κυFμαινοντα.
ͱη δ' ͱυποκυσσαμενη πελιην τεκε και νηλεFα,
τω κρατερω θεραποντε διος μεγαλοF εγενεσθην
αμφοτερω· πελιης μεν εν ευρυχορω ͱιαFολκω
ναιε πολυFρηνος· ͱο δ' αρ' εν πυλω αμαθοεντι.
τοFς δ' ͱετεροFς κρηθεFι τεκεν βασιλεια γυναικων,
αισονα τ', ηδε φερητ', αμυθαFονα θ' ιππιοχαρμην.
την δε μετ', αντιοπην Fιδον, ασωποFο θυγατρα,
ͱη δη και διος ευχετ' εν ανκοινῃσιν ͱιαFσαι·
και ρ' ετεκεν δυο παιδ', αμφιFονα τε, δσηθον τε,
ͱοι πρωτοι θηβης ͱεδος εκτισαν ͱεπταπυλοFο,
πυργωσαν τ'· επει ου μεν απυργωτον γ' εδυναντο
ναιεμεν ευρυχορον θηβην, κρατερω περ εοντε.
την δε μετ', αλκμηνην Fιδον, αμφιτρυFωνος ͱακοιτιν,
ͱη ρ' ͱηρακλεα θρασυμεμνονα, θυFμολεFοντα,
γηνατ', εν ανκοινῃσι διος μεγαλοFο μιγεντσα.
μητερα τ' οιδιποδαϊF εFιδον, καλην επικαστην,
ͱη μεγα Fεργον ερεκσεν αFιδριῃσι νοοFο,
γημαμενη ͱεFω ͱυιει· ͱο δ' ͱον πατερ' εκσεναρικσας
γημεν· ͱαφαρ δ' ανα πυστα θεοι θεσαν ανθρωποισιν.
αλλ' ͱο μεν εν θηβῃ πολυηρατω αλγεα πασχων

καδμειων εFανασσε θεων ολοας δια βουλας· 275
ἡ δ' εβη εις αFιδαFο πυλαρταFο κρατεροιο,
Fαπτσαμενη βροχον αιπυν αφ' υψηλοιο μελαθρου
Fῳ αχεϊ σχομενη· τῳ δ' αλγεα καλλιπ' οπισσω
πολλα μαλ', Fοσα τε μητρος εριννυες εκτελεουσιν.
και χλωριν Fειδον περικαλλεα, την ποτε νηλευς 280
γημεν FεFον δια καλλος, επει πορε μυρια εεδνα,
Fοπλοτατην κουρην αμφιFονος ιασιδαFο,
Fος ποτ' εν ορχομενῳ μινυειῳ Fιφ' εFανασσεν
ηδε πυλοο βασιληFι· ετεκεν δε Fοι αγλαFα τεκνα,
νεστορα τε, χρομιον τε, περικλυμενον τ' αγερωχον. 285
τοισι δ' επ' ιφθιμην πηρῳ τεκε, θαυμα βροτοισιν,
την παντες μναFοντο περικτιται· ουδ' ετι νηλευς
τεῳ εδιδω, Fος μη Fελικας βοFας ευρυμετωποFς
εκ φυλακης ελασειε βιης Fιφικληειϝης
αργαλεας· τας δ' οιος Fυπεσχετο μαντις αμυμων 290
εκτελαεεν· χαλεπη δε θεοο κατα μοιρ' επεδησεν,
δεσμοι τ' αργαλεοι, και βοFκολοι αγροιῶται.
αλλ' Fοτε δη μηνες τε και Fημεραι εκτελεοντο,
αψ περιτελλομενοο Fετεος, και επηλυθον Fωραι,
και τοτε δη μιν ελυσε βιη Fιφικλεειη. 295
και ληδην εFιδον την τυνδαρεου παρακοιτιν, 297
Fη ρ' Fυπο τυνδαρεῳ κρατεροφρονε γεινατο παιδε,
καστορα θ' ιπποδαμον, και πυξ αγαθον πολυδευκεα. 299
την δε μετ' ιφιμεδειαν, αλωηος παρακοιτιν, 304
εFιδον, Fη δη εφασκε ποσειδαFωνι μιγημεναι, 305
και ρ' ετεκεν δυο παιδε, μινυνθαδιω δε γενεσθην,
ωτον τ' αντιθεον, τηλεκλειτον τ' εφιαλτην·
FοFς δη μηκιστοFς θρεψε ζειδωρος αρουρα,
και πολυ καλλιστοFς μετ' αγακλυτον ωριFωνα.
εννFωροι γαρ τοιγε και Fεννεαπηχεες ησαν 310
ευρος, αταρ μηκος γ' εγενεσθην Fεννεοργυιοι.
Fοι ρα και αθανατοισιν απειλητην εν ολυμπῳ
φυλFοπιδα στησειν πολυαικος πολεμοιο·
οσσαν επ' ολυμπῳ μεμασαν θεμεν, αυταρ επ' οσσῃ
πηλιον εννοσιφυλλον, ιν' ουρανος αμβατος ειη. 315
και νυ κεν εξετελεσσαν, ει Fηβης μετρον Fικοντο·
αλλ' ολεσεν διος Fυιος, Fον ηυκομος τεκε λητω. 317
φαιδρην τε, προκριν τε εFιδον, καλην τ' αριαδνην, 320
κοFρην μινωος ολοοφρονος, Fην ποτε θησευς
εκ κρητης ες γουνον αθηναων Fιεραων
ηγε μεν, ουδ' απονητο· παρος δε μιν αρτεμις εκτα. 323
μαιραν τε κλυμενην τε Fιδον, στυγερην τ' εριφυλην, 325
Fη χρυσον φιλοF ανδρος εδεξατο τιμηεντα.
παντας δ' ουκ αν εγω μυθησομαι ουδ' ονομηνω,
Fοσας FηροFων FαλοχοFς Fιδον, ηδε θυγατρας·

πριν γαρ κεν και νυκς φθιτ' ανβροτος· αλλα και ͱωρη
ͱευδεμεν, η' επι ναϝα θοϝην ελθοντ' ες ͱεταιροϝς,
η' αϝτοο· πομπη δε θεοισ', ͱυμιν τε, μελησει.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ·
κηληθμῳ δ' εσχοντο κατα μεγαρα σκιοεντα.
τοισιν δ' αρητη λεϝκωλενος ἠρχετο μυϝθων·
φαιηκες, πως υμμιν ανηρ ͱοδε φαινεται ειναι,
ϝειδος τε, μεγαθος τ', ηδε φρενας ενδον ϝεϊσϝας;
χσεινος δ' αϝτ' εμος εστιν· ͱεκαστος δε μορε τιϝμης·
τω μη επειγομενοι αποπεμπετε, μηδε τα δωρα
ͱοϝτῳ χρηϊδσοντι κολοϝετε· πολλα γαρ υμμιν
κτηματ' ενι μεγαροισι, θεων ͱιϝοτητι, κεονται.
τοισι δε και μετεϝεσπε γερων ͱηρως ͱεχεναϝος,
ͱος δη φαιηκων ανδρων προγενεστερος ηεν·
ω φιλοι, ου μαν υμμιν απο σκοποϝ ουδ' απο δοκσης
μυϝθεεται βασιλεια περιφρων· αλλα πιθεσθε·
αλκινοοο δ' εκ τοοδ' ͱεχεται ϝεργον τε, ϝεπος τε.
τον δ' αϝτ' αλκινοος απαμειβετ', εφωνησεν τε·
τοϝτο μεν ͱοϝτῳ δη ϝεπος εσσεται, αι κεν εγωγε
δσαϝος φαιηκεσι φιληρετμοισι ϝανασσω.
χσεινος δε τλητω, μαλα περ νοστοϝο χατιδσων,
ενπης ων επιμηναι ες αϝριον, εις ͱο κε παντσαν
δωτινην τελεσω· πομπη δ' ανδρεσι μελησει
παντσι, μαλιστα δ' εμοι· τοϝο γαρ κρατος εστ' ενι δημῳ.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
αλκινοε κρεϝον, παντων αριδεικετε λαϝων,
ει με και εις ενιαϝτον ανωγοιτ' αϝτοθι μιμνεεν,
πομπην τ' οτρυϝνοιτε, και αγλαϝα δωρα διδοιτε,
και κε το βουλοιμην, και κεν πολυ κερδιον ειη,
πλειοτερῃ γσυν χειρι φιλην ες πατριδ' ͱικεσθαι·
και κ' αιδοιοτερος και φιλτερος ανδρεσιν ειην
παντσιν, ͱοσοι μ' ιθακηνδε ϝιδοιατο νοστησαντα.
τον δ' αϝτ' αλκινοος απαμειβετ', εφωνησεν τε·
ω ͱοδυσεϝ, το μεν ουτι σε ϝεισκομεν εισͱοραοντες,
ηπεροπεϝα τ' εμεν και επικλοπον, ͱοια τε πολλοϝς
βοσκει γαια μελαινα πολυσπερεας ανθρωποϝς,
πσευδεα τ' αρτυϝνοντας, ͱοθεν κε τις ουδε ϝιδοιτο·
σοι δ' ενι μεν μορφη ϝεπεων, ενι δε φρενες εσθλαι·
μυϝθον δ', ͱως ͱοτ' αϝοιδος, επισταμενως κατελεγσας,
παντων τ' αργειϝων, σεϝο τ' αϝτοϝο, κηδεα λυγρα.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝειπε, και ατρεκεως καταλεγσον,
ει τινας αντιθεων ͱεταρων ϝιδες, ͱοι τοι ͱαμ' αϝτῳ
ϝιλϝιον εις ͱαμ' ͱεποντο, και αϝτοϝο ποτμον εφεσπον.
νυκς δ' ͱηδε μαλα μακρη, αθεσφατος· ουδε πω ͱωρη
ͱευδεμεν εν μεγαρῳ· συ δε μοι λεγε θεσκελα ϝεργα.
και κεν ες ηοα διϝαν ανασχοιμην, ͱοτε μοι συ

τλᾶιης εν μεγαρῳ̃ τεϝα κηδεα μυϝθησασθαι.
  τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς· Λ
αλκινοε κρεϝον, παντων αριδεικετε λαϝων,
ͱωρη μεν πολυων μυϝθων, ͱωρη δε και ͱυπνοο·
ει δ' ετ' ακοϝεμεναι γε λιλαϝεαι, ουκ αν εγωγε
τοϝτων σοι φθονεοιμι και οικτροτερ' αλλ' αγορεϝσαι
κηδε' εμων ͱεταρων, ͱοι δη μετοπισθεν ολοντο·
ͱοι τροϝων μεν ͱυπεκσεφυγον στονοεντσαν αͱυϝτην,
εν νοστῳ̃ δ' απολοντο, κακης ͱιͱοτητι γυναικος.
  αϝταρ επει πσυϝχας μεν απεσκεδασ' αλλυδις αλλῃ̃
ͱαγνη περσεφονεια γυναικων θηλυτεραϝων,
ηλθε δ' επι πσυϝχη αγαμεμνονος ατρεϝιδαϝο
αχνυμενη· περι δ' αλλαι αγῆγεραθ', οσαι ͱαμ' αϝτῳ̃
ϝοικῳ̃ εν αιγισθοϝ' εθανον και ποτμον εφεσπον.
εγνω̃ δ' αιπσ' εμε κεινος, επει πιϝεν ͱαιμα κελαινον·
κλαϝε δ' ͱογε λιγυως, θαλερα κατα δακρυϝα λειβων,
πιτνανς εις εμε χειρας, ορεγσασθαι μενεαινων·
αλλ' ου γαρ ͱοι ετ' ῆν ϝις εμπεδος, ουδ' ετι κικυς,
ͱοιη περ παρος εσκεν ενι γναμπτοισι μελεσσιν.
τον μεν εγω δακρυϝσα ϝιδων, ελεησα με θυϝμῳ̃,
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδων·
  ατρεϝιδη κυϝδιστε, ϝαναξ ανδρων, αγαμεμνον,
τις νυ σε κηρ εδαμασσε τανηλεγεος θανατοϝο;
ηε σεγ' εν ναϝεσι ποσειδαϝων εδαμασσεν,
ορσανς αργαλεων ανεμων αμεγαρτον αͱυϝτμην;
ηε σ' ααρσιοι ανδρες εδηλησαντ' επι χερσοο,
βοϝς περιταμνομενον, ηδ' οϝιων πω̃υϝα καλα;
  ͱως εφαμην· ͱο δε μ' αϝτικ' αμειβομενος προσεϝεσπεν·
διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν' ͱοδυσσεϝ,
ουτ' εμε γ' εν ναϝεσι ποσειδαϝων εδαμασσεν,
ορσανς αργαλεων ανεμων αμεγαρτον αͱυϝτμην,
ουτε μ' ααρσιοι ανδρες εδηλησαντ' επι χερσοο·
αλλα μοι αιγισθος τευχσανς θανατον τε, μορον τε,
εκτα, συν ολομενῃ̃ ͱαλοχῳ̃, ϝοικονδε καλεσσανς,
δειπνισσανς, ͱως τις τε κατεκτανε βοϝν επι φατνῃ̃.
ͱως θανον οικτιστῳ̃ θανατῳ̃· περι δ' αλλοι ͱεταιροι
νωλεμεως κτεινοντο, συες ͱως αργιοδοντες,
ͱοι ρα τ' εν ϝαφνειοϝ' ανδρος μεγα δυναμενοϝο
η γαμῳ̃, η' ερανῳ̃, η ͱελλαπινῃ̃ τεθαλυιῃ̃.
ηδη μεν πολυων ανδρων φονῳ̃ αντεβολησας
μουνακς κτεινομενων, και ενι κρατερῃ̃ ͱυσμινῃ̃·
αλλα κε κεινα μαλιστα ϝιδων ολοφυϝραο θυϝμῳ̃,
ͱως αμφι κρῆτηρα, τραπεδσας τε πληθοντσας,
κειμεθ' ενι μεγαρῳ̃· δαπεδον δ' ͱαπαν ͱαιματι θυϝεν.
οικτροτατην δ' ῆκοϝσα ϝοπα πριαμοϝο θυγατρος,
κασσανδρης, την κτεινε κλυταιμνηστρη δολομητις

αμφ' εμοι· αϝταρ εγω ποτι γαιῃ χειρας αͱειρων Λ
βαλλον αποθνῃσκων περι φασγανῳ· ͱη δε κυνωπις
νοσφισατ', ουδε μοι ετλῃ, ιοντι περ εις αϝιδαϝο,
χερσι κατ' οφθαλμοϝς ͱελεεεν, γσυν τε στομ' ερειδσαι. 425
ͱως ουκ αινοτερον και κυντερον αλλο γυναικος. 426
ͱοιον δη και εκεινη εμηδσατο ϝεργον αϝεικες, 428
κοϝριδιῳ τευχσαντσα ποσιι φονον! ητοι εφην γε
ασπασιος παιδεσιν, ιδε δμωεσιν εμοισιν, 430
ϝοικαδ' ελευθσεσθαι· ͱη δ' εκσͱοχα λυγρα ϝιδυια
ͱη τε κατ' αισχος εχεϝε, και εσσομενῃσιν οπισσῳ
θηλυτερῃσι γυναικσι, και ͱη χ' εϋϝεργος εητιν! 433
τῳ νῦν μη ποτε και συ γυναικι περ ηπιος εεναι, 440
μηδ' ͱοι μυϝθον ͱαπαντα πιφαϝσκεμεν, ͱον χ' εϋ ϝειδῃς. 441
αλλ' ου σοιγ', ͱοδυσεϝ, φονος εσσεται εκ τε γυναικος· 443
λιϝην γαρ πινυτη τε, και ͱευ φρεσι μηδεα ϝοιδεν,
κοϝρη ϝικαριοϝο, περιφρων πηνελοπεια. 445
η μεν μιν νυμφην γε νεϝην κατελειπομεν ͱημεες,
ερχομενοι πολεμονδε· παϊς δε ͱοι ἠν επι μαδσῳ,
νηπιος, ͱος ποϝο νῦν γε μετ' ανδρων ͱιδσει αριθμῳ,
ολβιος· η γαρ τον γε πατηρ φιλος οπτσεται ελθων,
και κεινος πατερα προσπτυχσεται, ͱῃ θεμις εστιν. 450
ͱη δ' εμη ουδε περ ͱυιος ενιπλησθηναι ͱακοιτις
οφθαλμοισιν εϝᾶσε· παρος δ' εμ' επεφνε και αϝτον.
αλλο δε τοι ϝερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῃσιν·
κρυβδην, μηδ' αναφανδα, φιλην ες πατριδα γαιαν
ναϝα καθισχεμεναι· επει ουκ ετι πιθτα γυναικσιν. 455
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, και ατρεκεως καταλεγσον,
ει ποϝ ετι δσαϝοντος ακοϝετε παιδος εμοϝο,
η ποϝ εν ορχομενῳ, η' εν πυλῳ αμαθοεντι,
η ποϝο παρ μενελαϝῳ ενι σπαρτῃ ευρυιῃ·
ου γαρ πῳ τεθνηκεν επι χθονι διϝος ορεστης. 460
ͱως εφατ'· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
ατρεϝιδη, τι με ταϝτα διειρεαι; ουδε τι ϝοιδα,
δσαϝει ͱογ', η τεθνῃκε· κακον δ' ανεμωλια βαδσεεν.
νοϝι μεν ͱως ϝεπεεσιν αμειβομενω στυγεροισιν
ͱεσταμεν αχνυμενοι, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντες. 465
ηλθε δ' επι πσυϝχη πηλεϝιαδαϝ αχιλεϝος,
και πατροκλεεος, και αμυϝμονος αντιλοχοϝο,
αιϝαντος θ', ος αριστος εῃν ϝειδος τε, δεμας τε,
των αλλων δαναων, μετ' αμυϝμονα πηλεϝιϝωνα.
εγνω δε πσυϝχη με ποδωκεος αιϝακιδαϝο, 470
και ρ' ολοφυϝρομενη ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν' ͱοδυσσεϝ,
σχετλιε, τιπτ' ετι μειδσον ενι φρεσ' εμηδσαο ϝεργον;
πως ετλῃς αϝιδοσδε κατελθεμεν, ενθα τε νεκροι
αφραδεες ναιοντι, βροτων ϝειδωλα καμοντων;

ͱως εφατ᾽· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον· Λ
ω αχιλεϝ, πηλεϝος ͱυι, μεγα φερτατ᾽ αχαιϝων,
ηλθον τειρεσιαϝο κατα χρεϝος, ει τινα βουλην
ϝεσποι, ͱοπως ιθακην ες παιπαλοεντσαν ͱικοιμην·
ου γαρ πω σχεδον ηλθον αχαιϝιδος, ουδε πω αμης
γης επεβην, αλλ᾽ αιϝεν ͱεχω κακα· σεϝο δ᾽, αχιλλεϝ,
ου τις ανηρ προπαροιθε μακαρτατος, ουτ᾽ αρ᾽ οπισσω·
πριν μεν γαρ σε ζωϝον ετιϝομεν, ϝεισϝα θεοισιν,
αργειϝοι, νυν αϝτε μεγα κρατεεις νεκυεσσιν,
ενθαδ᾽ εων· τω μη τι θανων ακαχιζσε, αχιλλεϝ.
ͱως εφαμην· ͱο δε μ᾽ αϝτικ᾽ αμειβομενος προσεϝεσπεν·
μη δη μοι θανατον γε παραυϝδαε, φαιδιμ᾽ ͱοδυσσεϝ·
βουλοιμην κ᾽ επαροϝρος εων θητεϝεμεν αλλω
ανδρι παρ᾽ ακληρω, ͱω μη βιϝοτος πολυς ειη,
η πανσιν νεκυεσσι καταφθιμενοισι ϝανασσεεν.
αλλ᾽ αγε μοι τοϝο παιδος αγαϝοϝο μυϝθον ενισπε,
η ͱεπετ᾽ ες πολεμον προμος εσμεναι, ηε και ουκι.
ϝεσπε δε μοι, πηλεϝος αμυϝμονος ει τι πεπυθσαι,
η᾽ ετ᾽ εχει τιϝμην πολεσιν μετα μυρμιδονεσιν,
η μιν ατιϝμαδσουσιν αν᾽ ͱελλαδα τε φθιϝην τε,
ͱοονεκα μιν κατα γηρας ͱεχει χειρας τε ποδας τε.
ει γαρ εγων επαρωγος ͱυπ᾽ αϝγας ηελιοϝο,
τοιος εων, ͱοιος ποτ᾽ ενι τροϝιη ευρυιη
πεφνον λαϝον αριστον, αμυϝνων αργειϝοισιν,—
ει τοιοσδ᾽ ελθοιμι μινυνθα περ ες πατερος δω,—
τω κε τεω στυγσαιμι μενος και χειρας αααπτοϝς,
ͱοι κεινον βιαδονται, εεργουσιν τ᾽ απο τιϝμης.
ͱως εφατ᾽· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝεσπον·
ητοι μεν πηλεϝος αμυϝμονος ουτι πεπυθμαι·
αϝταρ τοι παιδος γε νεοπτολεμοϝο φιλοϝο
πανσαν αληθειην μυϝθησομαι, ͱως με κελεϝεις·
αϝτος γαρ μιν εγω κοιλης επι ναϝος ϝεισϝης
ηγαγον εκ σκυροο μετ᾽ ευκνημιδας αχαιϝοϝς.
ητοι ͱοτ᾽ αμφι πολιν τροϝιην φραδσοιμεθα βουλας,
αιϝει πρωτος εβαδσε, και ουκ ημαρτανε μυϝθων·
νεστωρ τ᾽ αντιθεος και εγω νεικεσκομεν οιω.
αϝταρ ͱοτ᾽ εν πεδιω τροϝων μαρνοιμεθα χαλκω,
ου ποτ᾽ ενι πληθοι μενεν ανδρων, ουδ᾽ εν ͱομιλϝω,
αλλα πολυ προθεϝεσκεν, ͱεϝον μενος ουδενι ϝεικων·
πολλοϝς δ᾽ ανδρας επεφνεν εν αινη δαϝιοτητι.
παντας δ᾽ ουκ αν εγω μυϝθησομαι, ουδ᾽ ονομηνω,
ͱοσον λαϝον επεφνεν αμυϝνων αργειϝοισιν·
αλλ᾽ ͱοιον τον τηλεφιδην κατενηρατο χαλκω
ͱηροϝ᾽ ευρυπυλον· πολλοι δ᾽ αμφ᾽ αϝτον ͱεταιροι
κητειοι κτεινοντο, γυναιων ͱεινεκα δωρων·
κεινον δη καλλιστον ϝιδον, μετα μεμνονα διϝον.

αϝταρ ɦοτ' εις ɦιππον κατεβαινομεν, ɦον καμ' επειος, Λ
αργειϝων ɦοι αριστοι, εμοι δ' επι παντ' ετεταλτο· 523
ενθ' αλλοι δαναων ɦηγητορες ηδε μεδοντες 525
δακρυϝα τ' ωμοργνῦντ', ετρεμεν δ' ɦυπο γυια ɦεκαστου·
κεινον δ' ου ποτε παμπαν εγω ϝιδον οφθαλμοισιν,
ουτ' ωχρησαντα χροα καλλιμον, ουτε παρειων
δακρυϝ ομορξαμενον· ɦο δε με μαλα πολλ' ɦικετεϝεν
ɦιπποθεν εξιεμεναι· ξιφεος δ' επεμαϝετο κωπην, 530
και δορυ χαλκοβαρες, κακα δε τρωϝεσσ' εμενοινα.
αλλ' ɦοτε δη πριαμοιο πολιν διεπερσαμεν αιπυν,
μοιραν και γερας εσθλον ɦεχων επι ναϝος εβαινεν
ασκηθης, ουτ' αρ βεβλημενος ɦοξεϊ χαλκῷ,
ουτ' αϝτοσχεδιην ουτασμενος· ɦοια τε πολλα 535
γιγνεται εν πολεμῳ· επιμιξ δε τε μαινεται αρεϝς.
ɦως εφαμην· πσυϝχη δε ποδωκεος αιακιδαϝο
φοιταε, μακρα βιβῶντσα, κατ' ασφοδελον λειμῶνα,
γηθοσυνη, ɦο ɦοι ɦυιον εφην αριδεικετον ειναι.
ɦαι δ' αλλαι πσυϝχαι νεκυων κατατεθνηῶτων 540
ɦεστασαν αχνυμεναι, ϝερπον δε κηδε' ɦεκαστη.
οιη δ' αιϝαντος πσυϝχη τελαμωνιαδαϝο
νοσφιν αφεστηκεε, κεχολωμενη ɦεινεκα νικης,
την μιν εγω νικησα, δικαδσομενος παρα ναϝσιν,
τευχεσιν αμφ' αχιλεϝος· εθηκε δε ποτνια μητηρ. 545
ɦως δη μη οφελον νικᾶν τοιῷδ' επ' αϝεθλῳ· 547
τοιην γαρ κεφαλην ɦενεκ' αϝτων γαια κατεσχεν, 548
τον μεν εγω ϝεπεεσσι προσηυϝδων μειλιχιοισιν· 551
αιϝαν, παι τελαμῶνος αμυϝμονος, ουκ αρ' εμελλες
ουδε θανων ληθεσθαι εμοι χολοϝ, ɦεινεκα τευχεων
ολομενων; τα δε πημα θεοι θεσαν αργειϝοισιν·
τοιος γαρ σφιν πυργος απωλεο· σεϝο δ' αχαιϝοι 555
ϝεισϝον αχιλλεϝος κεφαλῆ πηληϝιαδαϝο
αχνυμεθα φθιμενοϝο διαμπερες· ουδε τις αλλος
αιτιος, αλλα δσεϝς δαναων στρατον αιχμηταϝων
εκπαγλως ηχθηρε· τεϝιν δ' επι μοιραν εθηκεν. 559
ɦως εφαμην· ɦο δε μ' ουδεν αμειβετ', εβη δε μετ' αλλας 562
πσυϝχας εις ερεβος νεκυων κατατεθνηῶτων.
ενθα χ' ομως προσεφη κεχολωμενος, η κεν εγω τον,
αλλα μοι ηθελε θυϝμος ενι στηθεσσι φιλοισιν 565
των αλλων πσυϝχας ϝιδεειν κατατεθνηῶτων.
ενθ' ητοι μινω' ϝιδον, διος αγλαϝον ɦυιον,
χρυσεον σκηπτρον ɦεχοντα, θεμιστευοντα νεκυσσιν,
ɦημενον· ɦοι δε μιν αμφι δικας ϝερποντο ϝανακτα,
ɦημενοι, ɦεσταοτες τε, κατ' ευρυπυλες αϝιδος δῶ. 570
τον δε μετ', ωριϝωνα πελωριον εισενοησα
θηρας ɦομοο ϝελϝεοντα κατ' ασφοδελον λειμῶνα,
τοϝς αϝτος κατεπεφνεν εν οιοπολοισιν ορεσσιν,

χερσιν ͱεχων ϝροπαλον παγχαλκεον, αιϝεν αϝαγες. Λ
   και τιτυον ϝειδον, γαιης ερικυϝδεος ͱυιον,
κειμενον εν δαπεδῳ· ͱο δ' εφ' εννεα κειτο πελεθρα·
γῦϝπε δε μιν ͱεκατερθε παρͱημενω ͱηπαρ εκειρον,
δερτρον εσῳ δυϝνοντες· ͱο δ' ουκ απαμυϝνετο χερσιν·
λητοα γαρ ͱελκησε, διος κυδρην παρακοιτιν,
πυθοαδ' ερχομενην, δια καλλιχοροο πανοπεϝος.
   και μην ταν ταλον εϝειδον, χαλεπ' αλγε' ͱεχοντα,
ͱεσταοτ' εν λιμνῃ· ͱη δε προσεπλαδσε γενειῳ·
στεϝτο δε διψαϝων πιϝεεεν, ουδ' εσχεν ͱελεσθαι·
ͱοσακι γαρ κυπτσει' ͱο γερων, πιϝεεεν μενεαινων,
τοσαχ' υδωρ απολεσκετ' αναβροχεν· αμφι δε ποδσιν
γαια μελαινα φανεσκε, καταδσῆνᾶσκε δε δαιμων.
δενδρεα δ' ͱυπσιπετηλα καταχρῆθεν χεϝε καρπον,
ογχναι, και ροιαι, και μηλεαι αγλαϝοκαρποι,
συκαι τε γλυκεραι, και ελαιαι τηλεθαοντσαι·
τεων ͱοποτ' ιθυϝσει' ͱο γερων επι χερσι μασασθαι,
τασδ' ανεμος ριπτᾶσκε ποτι νεφεα σκιοεντα.
   και μην σισυφον εϝειδον, κρατερ' αλγε' ͱεχοντα,
λαϝαν βασταδσοντα πελωριον αμφοτερῃσιν.
ητοι ͱο μεν, σκηριπτομενος χερσιν τε ποσιν τε,
λαϝαν ανω ωθσᾶσκε ποτι λοφον· αλλ' ͱοτε μελλοι
ακρον ͱυπερβαλεεεν, τοτ' αποστρεφσᾶσκε κραταιϊς
αϝτις, επειτα πεδονδε κυλινδετο λαϝας αάιδης.
αϝταρ ͱογ' αψ ωθσᾶσκε τιταινομενος· κατα δ' ͱιδρως
ερεϝεν εκ μελεων, κονιϝη δ' εκ κρᾶτος ορωρεεν.
   τον δε μετ', εισενοησα βιην ͱηρακλεειϝην·
αμφι δε μιν κλαγγη νεκυων ῆν, οιϝωνων ͱως,
παντοσ' ατυδσομενων· ͱο δ', ερεμνῃ νυκτι ϝεϝοικως,
γυμνον τοκσον ͱεχων, και επι νευρῆφιν οϊστον,
δδεινον παπταινων, αιϝει βαλεοντι ϝεϝοικως.
σμερδαλεος δε ͱοι αμφι περι στηθεσσιν αͱορτηρ,
χρυσεος ῆν τελαμων· ͱινα θεσκελα ϝεργ' ετετυχτο,
αρκτοι τ', αγροτεροι τε συες, χαροποι τε λεϝοντες,
ͱυσμῖναι τε, μαχαι τε, φονοι τ', ανδροκτασιαι τε.
μη τεχνησαμενος, μηδ' αλλο τι τεχνησαιτο,
ͱος κεινον τελαμῶνα ͱεϝῃ ενκατθετο τεχνῃ.
εγνω δ' αϝτικα κεινος, επει ϝιδεν οφθαλμοισιν,
και μ' ολοφυϝρομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
   διϝογενες λαϝερτιαδη, πολυμηχαν' ͱοδυσσεϝ,
ϝαͱ δδειλ', η τινα και συ κακον μορον ηγηλαδσεις,
ͱονπερ εγων ͱοχεεσκον ͱυπ' αϝγας ῆελιοϝο.
δσῆνος μεν παϊς ῆα κρονιϝονος, αϝταρ οϊδσυν
εσχον απειρεσιην· μαλα γαρ πολυ χειρονι φῶτι
δεδμῆμην, ͱο δε μοι χαλεποϝς επετελλετ' αϝεθλοϝς·
και ποτε μ' ενθαδ' επεμπσε κυν' αγσοντ'· ου γαρ ετ' αλλον

φραδσετο τοοδε τι μοι χαλεπωτερον εεναι αϝεθλον. Λ
τον μεν εγων ανενενκα και ἦγαγον εκς αϝιδαϝο·
ͱερμειας δε μ᾽ επεμπσεν, ιδε γλαϝκῶπις αθηνη.
ͱως ϝεσπων, ͱο μεν αϝτις εβη δομον αϝιδος εισῶ.
αϝταρ εγων αϝτοο μενον ενπεδον, ει τις ετ᾽ ελθοι
ανδρων ͱηροϝων, ͱοι δη το προσθεν ολοντο.
και νυ κ᾽ ετι προτεροϝς ϝιδον ανερας, ͱοϝς εθελον περ·
αλλα πριν επι ϝεθνε᾽ αγειρετο μυϝρια νεκρων,
ϝηχῆ θεσπεσῖῃ· εμε δε χλωρον δδεος ͱαιρεεν,
μη μοι γοργοιην κεφαλην δδεινοϝο πελωροο
εκς αϝιδος πεμπσειεν αγαϝη περσεφονεια.
αϝτικ᾽ επειτ᾽ επι ναϝα κιων εκελεϝον ͱεταιροϝς
αϝτοϝς τ᾽ ανβαινεεν, ανα τε πρυμνησια λυϝσαι·
ͱοι δ᾽ αιπσ᾽ εισβαινον, και επι κληϝισι καθιδσον.
την δε κατ᾽ ωκεανον ποταμον φερε κυϝμα ροϝοϝο.
αϝταρ επει ποταμοϝ ελιπεν ροϝον ωκεανοϝο Μ
ναϝς, απο δ᾽ ͱικετο κυϝμα θαλασσης ευρυποροϝο,
νησον ες αιαιην, ͱοθι τ᾽ ἦοος ἠριγενειης
ϝοικια και χοροι εντι, και αντολαι ἠελιοϝο·
ναϝα μεν ενθ᾽ ελθοντες εκελσαμεν εν πσαμαθοισιν,
εκ δε και αϝτοι εβημεν επι ϝρηγμῖνι θαλασσης·
ενθα δ᾽ αποβρικσαντες εμῆναμεν ἦοα διϝαν.
ημος δ᾽ ἠριγενει᾽ εφανη ϝροδοδακτυλος ἠως,
δη τοτ᾽ εγων ͱεταροϝς προͱιͱην εις δῶματα κιρκης
ͱοισεμεναι νεκρον ͱελπῆνορα τεθνῆῶτα.
φιτροϝς δ᾽ αιπσα ταμοντες, ͱοθ᾽ ακροτατη προͱεχ᾽ ακτη,
θαπτομεν αχνυμενοι, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντες.
αϝταρ επει νεκρος τ᾽ εκαϝη, και τευχεα νεκροο,
τυμβον χεϝσαντες, και επι στηλην ϝερυσαντες,
πηγσαμεν ακροτατῷ τυμβῷ ͱεϋηρες ερετμον.
ͱημεες μεν τα ͱεκαστα διͱεσπομεν· ουδ᾽ αρα κιρκην
εκς αϝιδαϝ ελθοντες εληθομεν, αλλα μαλ᾽ ῶκα
ηλθ᾽ εντυϝναμενη· ͱαμα δ᾽ αμφιπολοι φερον αϝτῇ
σῖτον και κρεα πολλα, και αιθοπα ϝοινον ερυθρον.
ͱη δ᾽ εν μεσσῷ σταντσα μετηυϝδαε διϝα θεαϝων·
σχετλιοι, ͱοι δσαϝοντες ͱυπηλθετε δῶμ᾽ αϝιδαϝο,
δισθανεες, ͱοτε τ᾽ αλλοι ͱαπακς θνῆσκοντ᾽ ανθρωποι.
αλλ᾽ αγετ᾽, εσθιετε βρῶμην και πιϝνετε ϝοινον
αϝθι πανͱημεριοι· ͱαμα δ᾽ ἦοῖ φαινομενηφι
πλεϝσεσθ᾽· αϝταρ εγω δειξσω ͱοδον, ηδε ͱεκαστα
σημανεω· ͱινα μη τι κακοραφιῇ αλεγεινῇ,
η᾽ ͱαλος, η᾽ επι γης, αλγησετε πημα παθοντες.
ͱως εφαθ᾽· ημῖν δ᾽ αϝτ᾽ επεπειθετο θυϝμος αγῆνωρ.
ͱως τοτε μεν προπαν ͱημαρ, ες ἠελιον καταδυντα,
ͱημεθα, δαινυμενοι κρεα᾽ ασπετα, και μεθυ ͱηδυ.
ημος δ᾽ ἠελιος κατεδυ και επι κνεφας ηλθεν,

ͱοι μεν εκοιμῆσαντο παρα πρυμνησια ναϝες·
ͱη δε με χειρος ͱελουσα φιλων απονοσφιν ͱεταιρων
ͱεσσε τε, και προσελεγτο, και εκσερεειεν ͱεκαστα·
αϝταρ εγω τῆ παντα κατα μοιραν κατελεγσα.
και τοτε δη με ϝεπεσσι προσῆυϝδαε ποτνια κιρκη·
ταϝτα μεν ͱοϝτω παντα πεπῆρανται· συ δ' ακοϝσον,
ͱως τοι εγω ϝερεω, μνῆσει δε σε και θεος αϝτος.
σειρηνας μεν πρῶτον αφικσεαι, ͱαι ϱα τε παντας
ανθρωποϝς θελγοντιν, ͱοτ' αν σφεϝας εισαφικωνται.
ͱοστις αϝιδρειῆ πελασῆ, και φθογγον ακοϝσῆ
σειρηνων, τῶ δ' ουτι γυνη, και νηπια τεκνα,
ϝοικαδε νοστησαντι, παρͱισταται, ουδε γανῦνται·
αλλα τε σειρηνες λιγυρῆ θελγοντιν αϝοιδῆ,
ͱημεναι εν λειμῶνι· πολυς δ' αμφ' οστεοφιν θῖς
ανδρων ποϝθομενων, περι δε ϝρινοι μινυθοντιν.
αλλα παρεκς ελαεεν· επι δ' οϝατ' αλειφσαι ͱεταιρων
κηρον δεπσησας μελιͱηδεα, μη τις ακοϝσῆ
των αλλων· αταρ αϝτος ακοϝεμεν, αι κ' εθελῆσθα.
δησαντων σ' εν ναϝι θοϝῆ χειρας τε, ποδας τε,
ορθον εν ͱιστοπεδῆ· εκ δ' αϝτοϝο πειρατ' ανͱαφθω·
ͱοφρα κε τερπομενος ϝοπ' ακοϝῆς σειρηνοιϊν.
αι δε κε λισσηαι ͱεταροϝς, λυϝσαι τε κελεϝῆς,
ͱοι δε σ' ενι πλεονεσι τοτ' εν δεσμοισι δεοντων.
αϝταρ επειδη τασγε παρεκς ελασωντιν ͱεταιροι,
ενθα τοι ουκ ετ' επειτα διηνεκεως αγορεϝσω,
ͱοποτερη δη τοι ͱοδος εσσεται, αλλα και αϝτος
θυϝμῶ βουλεϝεεν· ϝερεω δε τοι αμφοτερωθεν.
ενθεν μεν γαρ πετραι επῆρεφεες, προτι δ' αϝτας
κυϝμα μεγα ϝροχθεῖ κυϝανῶπιδος αμφιτρῖτης·
πλαγκτας δη τοι τασγε θεοι μακαρες καλεοντιν.
τῆ μεν τ' ουδε ποτῆτα παρερχεται, ουδε πελειαι
τρῆρωνες, ται τ' αμβροσιην διϊ πατρι φεροντιν,
αλλα τε και τεων αιϝει αφαιρεεται λῖς πετρη.
τῆ δ' ου πω τις ναϝς φυγεν ανδρων, ͱητις ͱικηται,
αλλα θ' ομοο πινακας τε ναϝων και σωματα φωτῶν
κυϝμαθ' αλος φορεοντι πυρος τ' ολοϝοϝο θυϝελλαι.
ͱοι δε δυω σκοπελοι· ͱο μεν ουρανον ευρυν ͱικανει
ͱοκσυιῆ κορυφῆ, νεφελη δε μιν αμφιβεβηκεν
κυϝανεη· το μεν ου ποτ' ερωϝεει, ουδε ποτ' αιθρη
κεινοϝ ͱεχει κορυφην, ουτ' εν θερει, ουτ' εν οπωρῆ·
ουδε κεν αμβαιη βροτος ανηρ, ου καταβαιη.
πετρη γαρ λῖς εστι, περιχσεστῆ ϝεϝικυια.
μεσσῶ δ' εν σκοπελῶ εστι σπεϝος ῆεροϝειδες
προς δσοφον, εις ερεβος τετραμμενον· ͱῆπερ αν ͱυμεες
ναϝα παρα γλαφυρην ιθυϝνετε, φαιδιμ' ͱοδυσσεϝ.
ουδε κεν εκ ναϝος γλαφυρης αιδσῆιος ανηρ

ποτι ζοϝον τετραμμενον. ἀλλα συ τῳ περ
νηϝα παρα γλαφυρην ιθυνετε, φαιδιμ᾽ Οδυσσευ,
τοξῳ οϊστευϝσανς κοιλον σπεϝος εισαφικοιτο.
ενθα δ᾽ ενι σκυλλη ναιει, δδεινον λελακυια·
της ητοι ποδες εντι δυωδεκα παντες αϝωροι,
ϝεξς δε τε ϝοι δειραι περιμηκεες· εν δε ϝεκαστῃ
σμερδαλεη κεφαλη, εν δε τριστοιχοι οδοντες,
πυκνοι και θαμεες, πλεοι μελανος θανατοιο.
μεσση μεν τε κατα σπεϝεος κοιλοιο δεδυκεν,
εκσω δ᾽ εξεχει κεφαλας δδεινοιο βερεθροιο·
αυτοϝο δ᾽ ϝιχθυϝαει σκοπελον περι μαιμαϝωντα,
δελφῖνας τε, κυνας τε, και ει ποθι μειζον ϝελῃσι
κητος, ϝα μυϝρια βοσκει αγαστονος αμφιτρῖτη.
τῃ δ᾽ ουπω ποτε ναϝται ακηριοι ευχετοωνται
παρφυγεεεν γσυν ναϝι· φερει δε τε κρᾶτι ϝεκαστῳ
φῶτ᾽ εκσϝαρπαξασα ναϝος κυϝανοπρῴροιο.
τον δ᾽ ϝετερον σκοπελον χθαμαλωτερον οψεαι, ϝοδυσσευ,
πλῆσιον αλληλων· και κεν διοϊστευϝσειας.
τῳ δ᾽ εν ερινεος εστι μεγας, φυλλοισι τεθηλως·
τῳ δ᾽ ϝυπο διϝα χαρυβδις αναϝροιβδεῖ μελαν ϝυδωρ.
τρις μεν γαρ τ᾽ ανϝιησιν επ᾽ ηματι, τρις δ᾽ αναϝροιβδει
δδεινον· μη συγε κειθι τυχοις, ϝοτε ϝροιβδησειεν·
ου γαρ κεν ρυϝσαιτο σ᾽ ϝυπ᾽ εκ κακοϝ ουδ᾽ ενοσιχθων.
αλλα μαλα σκυλλης σκοπελῳ πεπλημενος ωκα
ναϝα παρεκς ελαεεν· επει η πολυ φερτερον εστιν,
ϝεξς ϝεταροϝς εν ναϝι ποθημεναι, η ϝαμα παντας.
ϝως εφατ᾽· αϝταρ εγω μιν αμειβομενος προσεϝειπον·
ει δ᾽ αγε δη μοι τοϝτο, θεα, νημερτες ενισπε,
ει πως την ολοϝην μεν ϝυπεκπροφυγοιμι χαρυβδιν,
την δε κ᾽ αμυϝναιμην, ϝοτε μοι σινοιτο γε ϝεταιροϝς.
ϝως εφαμην· ϝη δ᾽ αϝτικ᾽ αμειβετο διϝα θεαϝων·
σχετλιε! και δ᾽ αϝ τοι πολεμηϊα ϝεργα μεμηλεν
και πονος· ουδε θεοισ᾽ ϝυποϝειξεαι αθανατοισιν;
ϝη δε τοι ου θνητη, αλλ᾽ αθανατον κακον εστιν,
δδεινον τ᾽, αργαλεον τε, και αγριον, ουδε μαχητον·
ουδε τις εστ᾽ αλκη· φυγεεεν κρατιστον απ᾽ αϝτης.
ην γαρ δηθυϝνησθα, κορυσσομενος παρα πετρῃ,
δδειδω, μη σ᾽ εκσαϝτις εφορμηθεντσα κιχησιν
τοσσῃσιν κεφαλῃσι, τοσοϝς δ᾽ εκ φωτας ϝεληται.
θρίνακιην δ᾽ ες νησον αφιξεαι· ενθα δε πολλαι
βοσκοντ᾽ ηελιοϝο βοϝες και ϝιφια μηλα,
ϝεπτα βοϝων αγελαι, τοσα δ᾽ οϝιων πωϝεα καλα,
πεντηκοντα δ᾽ ϝεκαστα· γονος δ᾽ ου γινεται αϝτων,
ουδε ποτε φθινυθοντι· θεαι δ᾽ επι ποιμενες εντιν,
νυμφαι ϝεϋπλοκαμοι, φαϝεθουντσα τε, λαμπετιη τε,
ϝας τεκεν ηελιῳ ϝυπεριονι διϝα νεϝαιρα.
τας μεν αρα τρεφασα τεκουτσα τε ποτνια μητηρ
θρινακιην ες νησον εϝοικισε τηλοθι ναιεεν,

μηλα φυλασσεμεναι πατρωϝια και ϝελικας βοϝς· M
τας ει μεν κ᾽ ασινεας εϝαῃς, νοστοο τε μεδηαι,
η τ᾽ αν ετ᾽ εις ιθακην, κακαπερ πασχοντες, ͱικοισθε·
ει δε κε σινηαι, τοτε τοι τεκμαιρομ᾽ ολεθρον
ναϝι τε, και ͱεταροισ᾽· αϝτος δ᾽ ειπερ κεν αλυκσῃς,
οπσε κακως νεεαι, ολεσανς απο παντας ͱεταιροϝς.
ͱως εφατ᾽· αϝτικα δε χρυσοθρονος ηλυθεν ηως.
ͱη μεν επειτ᾽ ανα νησον απεστιχε διϝα θεαϝων·
αϝταρ εγων επι ναϝα κιων ωτρυϝνον ͱεταιροϝς,
αϝτοϝς τ᾽ ανβαινεεν, ανα τε πρυμνησια λυϝσαι.
ͱοι δ᾽ αιπσ᾽ εισβαινον, και επι κληϝισι καθιδσον·
ͱεχσης δ᾽ ͱεδσομενοι πολιην ͱαλ᾽ ετυπτον ερετμοις.
ͱημῖν δ᾽ αϝ κατοπισθε ναϝος κυϝανοπρωραϝο
ϝικμενον ουρον ͱιϝεε πλησιστιον, εσθλον ͱεταιρον,
κιρκη ͱεϋπλοκαμος, δδεινη θεος, αυϝδηεντσα.
αϝτικα δ᾽ ͱοπλα ͱεκαστα πονησαμενοι κατα ναϝα
ͱημεθα· την δ᾽ ανεμος τε κυβερνητης τ᾽ ιθυϝνον.
δη τοτ᾽ εγων ͱεταροισι μετηυϝδαον, αχνυμενος κεαρ·
ω φιλοι, ου γαρ χρη ͱενα ϝιδμεναι, ουδε δυ᾽ οιοϝς,
θεσφαθ᾽, α μοι κιρκη μυϝθησατο, διϝα θεαϝων·
σειρηνων μεν πρωτον ανωγεν θεσπεσιαϝων
φθογγον αλεϝασθαι, και λειμων᾽ ανθεμοεντα·
οιον εμ᾽ ηνωγεν ϝοπ᾽ ακοϝεμεν· αλλα με δεσμῳ
δησατ᾽ εν αργαλεῳ, ͱοφρ᾽ εμπεδον αϝτοθι μιμνω,
ορθον εν ͱιστοπεδῃ· εκ δ᾽ αϝτοϝο πειρατ᾽ ανͱαφθω.
αι δε κε λισσωμαι ͱυμεας, λυϝσαι τε κελεϝω,
ͱυμεες δε πλεονεσι τοτ᾽ εν δεσμοισι πιεδσεεν.
ητοι εγω τα ͱεκαστα λεγων ͱεταροισι πιφαϝσκον·
τοφρα δε καρπαλιμως εκσͱικετο ναϝς ͱεϋϝεργης
νησον σειρηνοιϊν· επειγε γαρ ουρος απημων.
αϝτικ᾽ επειτ᾽ ανεμος μεν επαϝσατο, ηδε γαληνη
επλετο νηνεμιη, κοιμησε δε κυϝματα δαιμων.
ανσταντες δ᾽ ͱεταροι ναϝος ͱιστια μηρυϝσαντο,
και τα μεν εν ναϝι γλαφυρῃ βαλον· ͱοι δ᾽ επ᾽ ερετμα
ͱεδσομενοι λεϝκαινον ͱυδωρ χσεστῃσ᾽ ελατῃσιν.
αϝταρ εγω κηροϝο μεγαν τροχον ͱοκσυϊ χαλκῳ
τυτθα διατμηγσανς χερσι στιβαρῃσ᾽ επιεδσεον·
αιψα δ᾽ ιαινετο κηρος, επει κελετο μεγαλη ϝις·
ͱεχσειης δ᾽ ͱεταροισιν επ᾽ οϝατα πανσιν αλειφσα.
ͱοι δ᾽ εν ναϝι μ᾽ εδησαν ͱομοο χειρας τε, ποδας τε,
ορθον εν ͱιστοπεδῃ, εκ δ᾽ αϝτοϝο πειρατ᾽ ανͱαπτσαν·
αϝτοι δ᾽ ͱεδσομενοι πολιην ͱαλ᾽ ετυπτον ερετμοις.
αλλ᾽ ͱοτε τοσσον απημεν, ͱοσον τ᾽ εγεγωνε βοησανς,
ριμφα διωκοντες, τασδ᾽ ου λαθεν ωκυͱαλος ναϝς
εγγυθεν ορνυμενη· λιγυρην δ᾽ εντυϝνον αϝοιδην·
δευρ᾽ αγ᾽ ιων, πολυαιν᾽ ͱοδυσεϝ, μεγα κυϝδος αχαιϝων,

ναFα καταστησον, ͱινα νωFιτερην Fοπ' ακοFσῃς.
ου γαρ πω τις τῃδε παρηλασε ναFι μελαινῃ, M
πριν γ' ͱημεων μελιγηρυν απο στοματων Fοπ' ακοFσαι·
αλλ' ͱογε τερπσαμενος νεεται, και πλειονα Fειδως.
Fιδμεν γαρ τοι πανθ', οσ' ενι τροFιῃ ευρυιῃ
αργειFοι, τροFες τε, θεων ͱιFοτητι μογησαν·
Fιδμεν δ', ͱοσσα γενηται επι χθονι πολυβοτειρῃ.
ͱως φασαν, ͱιFεντσαι Fοπα καλλιμον· αFταρ εμον κεαρ
ηθελ' ακοFεμεναι, λυFσαι τ' εκελεFον ͱεταιροFς,
οφρυσι νευσταδσων· ͱοι δε προπεσοντες ερεσσον·
αFτικα δ' ανσταντες περιμηδης, ευρυλοχος τε,
πλειοσι μ' εν δεσμοισ' εδεον, μαλλον τ' επιεδσεον.
αFταρ επειδη τασγε παρηλασεν, ουδε τ' επειτα
φθογγης σειρηνων ῆκοFομεν, ουδε τ' αFοιδης,
αιπσ' απο κηρον ͱελοντο εμοι περιηρες ͱεταιροι,
ͱον σφιν επ' οFασ' αλειφσ', εμε τ' εκ δεσμων ανελυFσαν.
αλλ' ͱοτε δη την νησον ελειπομεν, αFτικ' επειτα
καπνον και μεγα κυFμ' εFιδον, και δουπον ακοFσα·
των δε δδειδσαντων εκ χειρων επτατ' ερετμα·
βομβησεν δ' αρα παντα κατα ροFον· εσχετο δ' αFτου
ναFς, επει ουκ ετ' ερετμα προͱηκεα χερσιν επειγον.
αFταρ εγω, δια ναFος ιων, ωτρυFνον ͱεταιροFς
μειλιχιοισι Fεπεσσι παρασταδον ανδρα ͱεκαστον·
ω φιλοι, ου γαρ πω τι κακων αδαημονες εσμεν·
ου μεν δη τοδε μειδσον επι κακον, η' ͱοτε κυκλωπς
FελFε' ενι σπεFεϊ γλαφυρω κρατερηφι βιηφιν·
αλλα και ενθεν εμῃ αρετῃ, βουλῃ τε, νοω τε,
εκφυγομεν· και ποο τωνδε μνῆσεσθαι οϊFω.
νῦν δ' αγεθ', ως αν εγω Fεσπω, πειθωμεθα παντες.
ͱυμεες μεν κωπῇσιν ͱαλος Fρῆγμῖνα βαθυιαν
τυπτετε, κληFιδεσιν εφημενοι, αι κε ποθι δσεFς
δωῃ τονδε γ' ολεθρον ͱυπεκφυγεειν και αλυκσαι.
σοι δε, κυβερνηθ', ωδ' επιτελλομαι, αλλ' ενι θυFμω
βαλλε', επει ναFος γλαφυρης ͱοιηϊα νωμᾶς·
τοFτοFο μεν καπνοο και κυFματος εκτος εεργε
ναFα· συ δε σκοπελοF επιμαFεο, μη σε λαθητιν
κεισ' εκσͱορμῆσαντσα, και ες κακον αμμε βαλῆσθα.
ͱως εφαμην· ͱοι δ' ωκα Fεπεσσιν εμοισ' επιθοντο.
σκυλλην δ' ουκετ' εμυFθεομην, απρῆκτον ανιFην,
μη πως μοι δδειδσαντες απολληγσειαν ͱεταιροι
ειρεσιης, εντος δε πυκαδσοιεν σφεFας αFτοFς.
και τοτε δη κιρκης μεν εφημοσυνης αλεγεινης
λανθανομην, επει ουτι μ' ανωγεν θωρησσεσθαι·
αFταρ εγω καταδυνς κλυτα τευχεα, και δυο δορFε
μακρ' εν χερσιν ͱελων, εις ͱικρια ναFος εβαινον
πρῳρης· ενθεν γαρ μιν εδεχμην πρωτα φανεεσθαι.

ουδε πῃ αθρησαι δυναμην· εκαμον δε μοι οσσε
παντῃ παπταινοντι προς ἠεροϝειδεα πετρην. M
ͱημεες δε στεινωπον ανεπλεϝομεν γοαοντες·
ενθεν μεν γαρ σκυλλ', ͱετερωθι δε διϝα χαρυβδις
δδεινον ανεϝροιβδησε θαλασσης ͱαλμυρον ͱυϝδωρ.
ητοι ͱοτ' εκσεμεσειε, λεβης ͱως εν πυρι πολλῳ,
παντσ' αναμορμυϝρεσκε κυκωμενη· ͱυπσοσε δ' αχνη
ακροισι σκοπελοισιν επ' αμφοτεροισιν επιπτεν·
αλλ' ͱοτ' αναβροχσειε θαλασσης ͱαλμυρον ͱυϝδωρ,
παντσ' εντοσθε φανεσκε κυκωμενη· αμφι δε πετρῃ
δδεινον εβεβρυχκεεν ͱυπενερθε δε γαια φανεσκεν
πσαμμῳ κυϝανεῃ· τοϝς δε χλωρον δδεος ͱαιρεεν.
ͱημεες μεν προς την ϝιδομεν, δδειδσαντες ολεθρον·
τοφρα δε μοι σκυλλη γλαφυρης εκ ναϝος ͱεταιροϝς
ͱεκς ͱελεθ', οι χερσιν τε βιηφι τε φερτατοι ἠσαν.
σκεπτσαμενος δ' ες ναϝα θοϝην ͱαμα και μεθ' εταιροϝς
ηδη των ενοησα ποδας, και χειρας ͱυπερθεν,
ͱυπσοσ' αϝειρομενων· εμε δ' εφθενγοντο καλεοντες
εκσονομακλῆδην, τοτε γ' ͱυστατον, αχνυμενοι κεαρ.
ͱως δ' ͱοτ' επι προβολῳ ͱαλιεϝς περιμηκεϊ ϝραβδῳ
ͱιχθυσι τοισ' ολιγοις δολοεντα κατ' ἠδατα βαλλων,
ες ποντον προϊͱητι βοϝος κερας αγραϝλοϝο,
ασπαιροντα δ' επειτα λαβων ερριπτσε θυραδσε·
ͱως ͱοιγ' ασπαιροντες αϝειροντο προτι πετρας.
  αϝταρ επει πετρας φυγομεν, δδεινην τε χαρυβδιν,
σκυλλην τ', αϝτικ' επειτα θεοϝ ες αμυϝμονα νησον
ͱικομεθ'· ενθα δ' εσαν καλαι βοϝες ευρυμετωποι,
πολλα δε ϝιϝφια μηλ' ͱυπεριονος ἠελιοϝο.
δη τοτ' εγων, ετι ποντῳ εων εν ναϝι μελαινῃ,
μυκηθμοο τ' ἠκοϝσα βοϝων αϝλιδσομεναϝων,
οϝιων τε βληχην· και μοι ϝεπος ενπεσε θυϝμῳ
μαντιος αλαϝοο, θηβαιοϝο τειρεσιαϝο,
κιρκης τ' αιαιης, ͱη μοι μαλα πολλ' επετελλεν,
νησον αλεϝσασθαι τερπσιμβροτοϝ ἠελιοϝο.
δη τοτ' εγων ͱεταροισι μετηυϝδαον, αχνυμενος κεαρ·
  κεκλυτε μεο μυϝθων, κακα περ πασχοντες, ͱεταιροι,
ͱοφρ' ͱυμιν ϝεσπω μαντῆϊα τειρεσιαϝο,
κιρκης τ' αιαιης, ͱη μοι μαλα πολλ' επετελλεν,
νησον αλεϝσασθαι τερπσιμβροτοϝ ἠελιοϝο·
ενθα γαρ αινοτατον κακον εσμεναι αμμιν εφασκεν.
αλλα παρεκς την νησον ελαϝνετε ναϝα μελαιναν.
  ͱως εφαμην· τοισιν δε κατεκλασθη φιλον ητορ.
αϝτικα δ' ευρυλοχος στυγερῳ μ' ἠμειβετο μυϝθῳ·
  σχετλιος εσσ', ͱοδυσεϝ· περι τοι μενος, ουδε τι γυια
καμνεις· η ρα νυ σοιγε σιδηρεα παντα τετυχται,
ͱος ρ' ͱεταροϝς καματῳ ͱεϝαδηκοτας, ηδε και ͱυπνῳ,

ουκ εFαεις γαιης επιβημεναι· ενθα κεν αFτε M
νησῷ εν αμφιρυτῃ λαFρον τετυχοιμεθα δορπον·
αλλ᾽ αFτως δια νυκτα θοFην αλαλῆσθαι ανωγας,
νησοF αποπλαγχθεντας εν ἠεροFειδεϊ ποντῳ.
εκ νυκτων δ᾽ ανεμοι χαλεποι, δηλημαται νaFων,
γιγνονται· πῃ κεν τις ͱυπεκφυγοι αιπυν ολεθρον,
ἢν πως εκσαπινης ελθητ᾽ ανεμοFο θυFελλα,
η νοτοF, η δσεφυροFο δυσαͱεFος, ͱοι τε μαλιστα
ναFα διαFραιουτι, θεων αͱεκητι Fανακτων;
αλλ᾽ ητοι νῦν μεν πειθωμεθα νυκτι μελαινῃ,
δορπον θ᾽ οπλισομεσθα, θοFῃ παρα ναFι μενοντες·
ἠοαθεν δ᾽ αναβαντες ενͱησομεν ευρυϊ ποντῳ.
ͱως εφατ᾽ ευρυλοχος· επι δ᾽ ᾔνεον αλλοι ͱεταιροι.
και τοτε δη γιγνωσκον, ͱο δη κακ᾽ εμηδετο δαιμων·
και μιν φωνησαις Fεπεα πτεροεντα προσηυFδων·
ͱευρυλοχ᾽, η μαλα δη με βιαδσετε μουνον εοντα·
αλλ᾽ αγε νῦν μοι παντες ομοσσατε καρτερον ͱορκον,
ει κε τιν᾽ ηε βοFων αγελην, η πωυ μεγ᾽ οFιων,
ͱευρωμεν, μη ποο τις, ατασθαλιῃσι κακῃσιν,
η βοFν, η᾽ ετι μηλον, αποκτανῃ· αλλα ͱεκηλοι
εσθιετε βρωμην, την αθανατη πορε κιρκη.
ͱως εφαμην· ͱοι δ᾽ αFτικ᾽ απωμνυον, ͱως εκελεFον.
αFταρ επει ρ᾽ ομοσαν τ᾽, ετελεFτησαν τε τον ͱορκον,
στησαμεν εν λιμενι γλαφυρῳ ͱευFεργεα ναFα,
αγχ᾽ ͱυδατος γλυκεροFο· και εκσαπεβησαν ͱεταιροι
ναFος, επειτα δε δορπον επισταμενως τετυχοντο.
αFταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο,
μνησαμενοι δη επειτα φιλοFς εκλαFον ͱεταιροFς,
ͱοFς εφαγε σκυλλη, γλαφυρης εκ ναFος ͱελουσα·
κλαFουτεσι δε τοισιν επηλυθεν ͱηδυμος ͱυπνος.
ημος δε τριχα νυκτος εῆν, μετα δ᾽ αστρ᾽ εβεβηκεεν,
ωρσεν επι δσαͱεF ανεμον νεφεληγερετα δσεFς
λαιλαπι θεσπεσιῃ, γσυν δε νεφεεσ᾽ εκαλυπτσεν
γαιαν ͱομοο και ποντον· ορωρεε δ᾽ ουρανοθεν νυκς·
ημος δ᾽ ἠριγενει᾽ εφανη Fροδοδακτυλος ἠως,
ναFα μεν ͱορμισαμεν, κοιλον σπεFος εισFερυσαντες·
ενθα δ᾽ εσαν νυμφεων καλοι χοροι, ηδε θαFακοι·
και τοτ᾽ εγων αγορην θεμενος μετα μυFθον εFεσπον·
ω φιλοι, εν γαρ ναFι θοFῃ βρωσις τε, ποσις τε,
εστιν, τεων δε βοFων αφεχωμεθα, μη τι παθωμεν·
δδεινοFο γαρ θεοF ͱαιδε βοFες και FιFφια μηλα,
ἠελιοF, ͱος παντ᾽ εφορᾳ και παντ᾽ επακοFει.
ͱως εφαμην· τοισιν δ᾽ επεπειθετο θυFμος αγηνωρ.
μηνα δε παντ᾽ αληκτος αͱη νοτος, ουδε τις αλλος
γιγνετ᾽ επειτ᾽ ανεμων, ει μη ευρος τε, νοτος τε.
ͱοι δε, ͱεFος μεν σῖτον ͱεχον και Fοινον ερυθρον,

τοφρα βοFων αφεχοντο, λιλαιFομενοι βιFοτοFο· M
αλλ' ͱοτε δη ναFος εκσεφθιτο ηϊFα παντα,
και δη αγρην εφεπεσκον αλη̃τεFοντες αναγκη̃,
ͱιχθυας, ορνιχθας τε, φιλας ͱα τι χειρας ͱικοιτο,
γναμπτοισ' ανκιστροισιν· ετειρε δε γαστερα λειμος.
δη τοτ' εγων ανα νησον απεστιχον, ͱοφρα θεοισιν
ευχσαιμην, ει τις μοι ͱοδον φη̃νειε νεεσθαι.
αλλ' ͱοτε δη δια νησοF ιων η̃λυκσα ͱεταιροFς,
χειρας νιπτσαμενος, ͱοθ' επι σκεπας η̃ν ανεμοFο,
η̃ραομην παντεσι θεοισ', ͱοι ολυνπον ͱεχοντιν·
ͱοι δ' αρα μοι γλυκυν ͱυπνον επι βλεφαροισιν εχεFσαν.
ευρυλοχος δ' ͱεταροισι κακης εκση̃ρχετο βουλης·
κεκλυτε μεο μυFθων, κακα περ πασχοντες, ͱεταιροι·
παντες μεν στυγεροι θανατοι δδειλοισι βροτοισιν,
λειμῳ̃ δ' οικτιστον θανεεν και ποτμον εφεσπεεν.
αλλ' αγετ', η̃ελιοFο βοFων ελασαντες αριστας,
ρεκσομεν αθανατοισι, τοι ουρανον ευρυν ͱεχοντιν.
ει δε κεν εις ιθακην αφικοιμεθα, πατριδα γαιαν,
αικσα κεν η̃ελιῳ̃ ͱυπεριονι πιFονα ναFον
τευχσομεν, ενθα κε θειμεν αγαλματα πολλα και εσθλα·
ει δε χολω̃σαμενος τι βοFων ορθοκραιραFων
ναF εθελει ολεσαι, επι δ' ͱεσπονται θεοι αλλοι,
βουλομ' ͱαπακς προς κυFμα χανων απο θυFμον ολεσσαι,
η δηθα στρευγεσθαι, εων εν νησῳ̃ ερημῃ̃.
ͱως εφατ' ευρυλοχος, επι δ' η̃νεον αλλοι ͱεταιροι.
αFτικα δ' η̃ελιοFο βοFων ελασαντες αριστας
ενγυθεν, ου γαρ τηλε ναFος κυFανοπρω̃ροFο
βοσκοντο Fελικες καλαι βοFες, ευρυμετω̃ποι,
τας δε περι στησαντο, και ευχεταοντο θεοισιν,
φυλλα δρεπσαμενοι τερενα δρυος ͱυψικομοFο·
ου γαρ ͱεχον κρι̃ λευκον ͱεϋσελμοF επι ναFος.
αFταρ επει ρ' ευχσαντο, και εσφαχσαν και εδερFαν,
μηροFς τ' εκσεταμον, κατα τε κνισσῃ̃ εκαλυπτσαν,
διπτυχα ποιησαντες, επ' αFτων δ' ωμοθετησαν·
ουδ' εσχον μεθυ λειβσαι επ' αιθομενοισ' ͱιεροισιν,
αλλ' ͱυδατι σπενδοντες επ' ω̃πταον ενκατα παντα.
αFταρ επει κατα μηρ' εκαFη, και σπλανχν' επασαντο,
μιστυλλον τ' αρα τ' αλλα, και αμφ' οβελοισιν επη̃ραν·
και τοτε μοι βλεφαρων εκσεσσυτο ͱηδυμος ͱυπνος·
βην δ' ιμεναι επι ναFα θοFην και θι̃να θαλασσης.
αλλ' ͱοτε δη σχεδον η̃α κιων ναFος αμφιFελισσης,
και τοτε με κνισσης αμφ' ηλυθεν ͱηδυς αFυFτμη·
οιμωγσανς δε θεοισι μετ' αθανατοισ' εγεγωνον·
ζευ πατερ, ηδ' αλλοι μακαρες θεοι, αιFεν εοντες,
η με μαλ' εις αFατην κοιμη̃σατε νηλεϊ ͱυπνῳ̃·
ͱοι δ' ͱεταροι μεγα Fεργον εμητιFσαντο μενοντες.

αϝταρ επει ρ' επι ναϝα κατηλυθον ηδε θαλασσαν,
νεικεον αλλοθεν αλλον επισταδον, ουδε τι μηχος M
ͱευρεμεναι δυναμεσθα· βοϝες δ' απετεθνασαν ηδη.
τοισιν δ' αϝτιχ' επειτα θεοι τερατα προεφαινον·
ͱερπον μεν ϝρῖνοι, κρεα δ' αμφ' οβελοισ' εμεμυκκειν,
οπταλεα τε και ωμα· βοϝων δ' ͱως γιγνετο φῶνη.
ͱεκσͱημαρ μεν επειτα εμοι περιηρες ͱεταιροι
δαινῦντ', ῆελιοϝο βοϝων ελασαντες αριστας·
αλλ' ͱοτ' αρ' ͱεβδομον ͱημαρ επι δσεϝς θῆκε κρονιϝων,
και τοτ' επειτ' ανεμος μεν επαϝσατο λαιλαπι θυϝων·
ͱημεες δ' αιπσ' αναβαντες ενͱηκαμεν ευρυϊ ποντῳ,
ͱιστον στησαμενοι, ανα θ' ιστια λευχ' ελκσαντες.
αλλ' ͱοτε δη την νησον ελειπομεν, ουδε τις αλλη
φαινετο γαιαϝων, αλλ' ουρανος ηδε θαλασσα,
δη τοτε κυϝανεην νεφελην εστησε κρονιϝων
ναϝος ͱυπερ γλαφυρης· ῆχλυϝσε δε ποντος ͱυπ' αϝτης.
ͱη δ' εθεϝ' ου μαλα πολλον επι χρονον· αιπσα γαρ ηλθεν
κεκλῆγως δσεφυρος, μεγαλῃ γσυν λαιλαπι θυϝων·
ͱιστοϝο δε προτονοϝς εϝρῆγσ' ανεμοϝο θυϝελλα
αμφοτεροϝς· ͱιστος δ' οπισῳ πεσεν, ͱοπλα τε παντα
εις αντλον κατεχῦνθ'· ο δ' αρα πρυμνῃ ενι ναϝι
πληγσε κυβερνητεο κεφαλην, γσυν δ' οστε' αραγσεν
πανθ' αμυδις κεφαλης· ͱο δε ϝαρνεϝτηρι ϝεϝοικως
καππεσ' αφ' ικριοφιν, λιπε δ' οστεα θυϝμος αγῆνωρ.
δσεϝς δ' ͱαμυδις βροντῆσε, και ενβαλε ναϝι κεραυνον·
ͱη δ' ελελιχθη παντσα, διος πληγεντσα κεραυνῳ,
εν δε θεειϝοο πλητ'· εκπεσον δ' εκ ναϝος ͱεταιροι.
ͱοι δε κορωνῆσιν ϝικελοι περι ναϝα μελαιναν
κυϝμασιν ενφορεοντο· θεος δ' αποαινυτο νοστον.
αϝταρ εγω δια ναϝος εφοιταον, ͱοφρ' απο τοιχοϝς
λυϝσε κλυδων τροπιος· την δε πσιλην φερε κυϝμα.
εκ δε ͱοι ͱιστον εϝαγσε ποτι τροπιν· αϝταρ επ' αϝτῳ
επιτονος τετανυστο, βοϝος ϝιφι κταμενοϝο·
τῳ ρ' αμφω γσυνεϝεργον ͱομοο τροπιν ηδε και ͱιστον·
ͱεδσομενος δ' επι τοις, φερομην ολοϝοισ' ανεμοισιν.
ενθ' ητοι δσεφυρος μεν επαϝσατο λαιλαπι θυϝων·
ηλθε δ' επι νοτος ωκα, φερων εμῳ αλγεα θυϝμῳ,
ͱοφρ' ετι την ολοϝην αναμετρησαιμι χαρυβδιν.
παννυχιος φερομην, ͱαμα δ' ͱηελιῳ ανιοντι
ηλθον επι σκυλλης σκοπελον, δδεινην τε χαρυβδιν.
ͱη μεν ανεϝροιβδησε θαλασσης ͱαλμυρον ͱυϝδωρ·
αϝταρ εγω ποτι μακρον ερινεον ͱυπσοσ' αϝερθεις
τῳ προσφῦς ͱεχομην, ͱως νυκτερις· ουδε πῃ εσχον
ουτε στηρικσαι ποσιν ενπεδον, ουτ' επιβηναι.
νωλεμεως δ' ͱεχομην, ͱοφρ' εκσεμεσειεν οπισσῳ
ͱιστον και τροπιν αϝτις· εελδομενῳ δε μοι ηλθεν

οπσ'· ημος δ' επι δορπον ανηρ αγορηθεν ανεστη, M
κρινων νεικεα πολλα δικαδσομενων αιδσηων,
τημος δη τα γε δορϝα χαρυβδιος εκσεφαϝενθη.
ͱηκα δ' εγω καθυπερθε ποδας και χειρε φερεσθαι,
μεσσῳ δ' ενδουπησα παρεκς περιμηκεα δορϝα,
ͱεδσομενος δ' επι τοισι διηρεσα χερσιν εμῃσιν.
ενθεν δ' ͱεννͱημαρ φερομην· δεκατῃ δε με νυκτι
νησον ες ωγυγιην πελασαν θεοι· ενθα καλυπσω
ναιει ͱευπλοκαμος, δδεινη θεος, αυϝδηεντσα
ͱη μ' εφιλεε τ', εκομεε τε. τι τοι ταδε μυϝθολογεϝω;
ηδη γαρ τοι χθιδσος εμυϝθεομην ενι ϝοικῳ.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ, N
κηληθμῳ δ' εσχοντο κατα μεγαρα σκιοεντα.
τον δ' αϝτ' αλκινοος απαμειβετ', εφωνησεν τε·
ω ͱοδυσεϝ, επει ͱικε' εμον ποτι χαλκοβατες δω
ͱυπσερεφες, τῳ σ' ουτι παλινπλανχθεντα γ' οιϝω
αψ απονοστησεεν, ει και μαλα πολλα πεπονθας.
ͱυμεων δ' ανδρι ͱεκαστῳ εφιεμενος ταδε ϝερπω,
ͱοσσοι ενι μεγαροισι γεροντιον αιθοπα ϝοινον
αιϝει πιϝνετ' εμοισιν, ακοϝαδσεσθε δ' αϝοιδοο·
ϝεσματα μεν δη χσεινῳ ͱευχσεστῃ ενι χηλῳ
κειται, και χρυσος πολυδαιδαλος, αλλα τε παντα
δωρ', ͱοσα φαιηκων βουληφοροι ενθαδ' ενεικαν·
αλλ' αγε, δωωμεν τριποδα μεγαν, ηδε λεβητα,
ανδρακας· ͱημεες δ' αϝτε αγειρομενοι κατα δημον
τιϝσομεθ'· αργαλεον γαρ ͱενα προικος χαρισασθαι.
ͱως εφατ' αλκινοος· τοισιν δ' επεϝανδανε μυϝθος.
ͱοι μεν κατκειοντες εβαν ϝοικονδε ͱεκαστος.
ημος δ' ηριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ηως,
ναϝ' αρ' επεσσεϝοντ', εφερον δ' ͱευηνορα χαλκον·
και τα μεν ͱευ κατεθηχ' ιερον μενος αλκινοοϝο,
αϝτος ιων δια ναϝος, ͱυπο δσυγα, μη τιν' ͱεταιρων
βλαπτοι ελαϝνοντων, ͱοποτε σπερχοιατ' ερετμοις.
ͱοι δ' εις αλκινοοϝ εκιον, και δαιτ' αλεγυνον.
τοισι δε βοϝν ͱιερεϝσ' ͱιερον μενος αλκινοοϝο
δσηνι κελαινεφει κρονιδῃ, ͱος παντσι ϝανασσει.
μηρα δε κηαντες δαινυντ' ερικυϝδεα δαιτα
τερπομενοι· μετα δε σφιν εμελπετο θειος αϝοιδος
δημοδοκος, λαϝοισι τετιϝμενος· αϝταρ ͱοδυσσεϝς
πολλα προς ηελιον κεφαλην τρεπε πανφαναοντα,
δυναι επειγομενος· δη γαρ μενεαινε νεεσθαι.
ͱως δ' ͱοτ' ανηρ δορποϝο λιλαϝεται, ͱῳτε πανημαρ
νεϝον αν' ͱελκητον βοϝε ϝοινοπε πηγτον αροτρον,
ασπασιως δ' αρα τῳ κατεδυ φαϝος ηελιοϝο,
δορπον εποιχεσθαι, βλαβεται δε τε γουϝατ' ιοντι·
ͱως ͱοδυσεϝ ασπαστον εδυ φαϝος ηελιοϝο.

αιπσα δε φαιηκεσι φιληρετμοισι μετῆυϝδα, N
αλκινοῷ δε μαλιστα πιφαϝσκομενος φατο μυϝθον·
  αλκινοε κρεϝον, παντων αριδεικετε λαϝων,
πεμπετε με σπενδσαντες απημονα· χαιρετε δ' αϝτοι·
ηδη γαρ τετελεσται, ͱα μοι φιλος ηθελε θυϝμος.
ͱυμεες δ' αϝθι μενοντες ͱεϋφραινοιτε γυναικας
κοϝριδιας, και τεκνα· θεοι δ' αρετην οπασειαν
παντοιην· και μη τι κακον μεταδημιον ειη.
  ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επῄνεον, ηδ' εκελεϝον
πεμπεμεναι τον χσεινον, επει κατα μοιραν εϝεσπεν.
και τοτε κηρῦκα προσεφη μενος αλκινοοϝο·
  ποντονοε, κρῆτηρα κερασσαμενος, μεθυ νῆμιον
παντσιν ανα μεγαρον· ͱοφρ' ευχσαμενοι διϊ πατρι,
τον χσεινον πεμπωμεν ͱεϝην ες πατριδα γαιαν.
  ͱως φατο· ποντονοος δε μελιφρονα ϝοινον εκιρνα·
νωμῆσεν δ' αρα παντσιν επισταδον· ͱοι δε θεοισιν
εσπενδσαν μακαρεσι, τοι ουρανον ευρυν ͱεχουτιν,
αϝτοθεν εκς ͱεδρεων· ανα δ' ͱιστατο διϝος ͱοδυσσεϝς,
αρητῇ δ' εν χερσ' ετιθεε δεπας αμφικυπελλον,
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
  χαιρε μοι, ω βασιλεια, διανπερες, εις ͱο κε γηρας
ελθῃ, και θανατος, τα τ' επ' ανθρωποισι πελονται.
αϝταρ εγω νεομαι· συ δε τερπεο τῷδ' ενι ϝοικῳ,
παιδσι τε, και λαϝοισι, και αλκινοῷ βασιλεϝι.
  ͱως ϝεσπων, ͱυπερ ουδον εβησατο διϝος ͱοδυσσεϝς.
τῷ δ' ͱαμα κηρῦκα προϊϊεε μενος αλκινοοϝο,
ͱηγεεσθαι επι ναϝα θοϝην, και θῖνα θαλασσης·
αρητη δ' αρα ͱοι δμωας ͱαμ' επεμπε γυναικας·
την μεν, φαϝρος ͱεχοντσαν ͱεϋπλυνες, ηδε χιτωνα,
την δ' ͱετερην, χηλον πυκινην ͱαμ' επεμπε κομιδσεεν·
ͱη δ' αλλη σῖτον τ' εφερεν και ϝοινον ερυθρον.
αϝταρ επει ρ' επι ναϝα κατηλυθον, ηδε θαλασσαν,
αιπσα ταγ' εν ναϝι γλαφυρῇ πομπεϝες αγαϝοι
δεχσαμενοι κατεθεντο, ποσιν και βρωσιν ͱαπαντσαν·
κατ δ' αρ' ͱοδυσσεϝι στορεσαν ϝρῆγος τε, λινον τε,
ναϝος εφ' ικριοφιν γλαφυρης, ͱινα νηγρετον ͱευδοι,
πρυμνης· αν δε και αϝτος εβησατο, και κατελεχτο
σιγῇ· τοι δε καθιδσον επι κληϝιεσιν ͱεκαστος
κοσμῳ· πειθσμα δ' ελυϝσαν απο τρητοϝο λιθοϝο·
ενθ' ͱοι ανακλινθεντες ανεριπτον ͱαλα πηδῳ·
και τῷ ͱηδυμος ͱυπνος επι βλεφαροισιν επιπτεν,
νηγρετος, ͱηδιστος, θανατῳ ανχιστα ϝεϝοικως.
ͱη δ', ͱωστ' εν πεδιῳ τετραϊοροι αρσενες ͱιπποι,
παντες ͱαμ' ͱορμηθεντες ͱυπο πληγῆσιν ͱιμασθλης,
ͱυπσοσ' αϝειρομενοι, ριμφα πρησσοντι κελευθον·
ͱως αρα της πρυμνη μεν αϝειρετο, κυϝμα δ' οπισθεν

πορφυρεον μεγ' εθυϝε πολυφλοισβοϝο θαλασσης.
ϝη δε μαλ' ασφαλεως θεϝεν εμπεδον· ουδε κεν ϝιερηκς N
κιρκος ϝομαρτησειεν, ελαφροτατος πετεηνων·
ϝως ϝη ριμφα θεϝουσα θαλασσης κυϝματ' εταμνεν,
ανδρα φερουσα, θεοισ' εναλινκια μηδε' ϝεχοντα·
ϝος πριν μεν μαλα πολλα παθ' αλγε' ϝεϝον κατα θυϝμον,
ανδρων τε πτολεμοϝς, αλεγεινα τε κυϝματα πειρων·
δη τοτε γ' ατρεμας ϝευδε, λελαθμενος ϝοσ' επεπονθεεν.
ευτ' αστηρ ϝυπερεσχε φαϝεντατος, ϝος τε μαλιστα
ερχεται αγγελλων φαϝος ηος ηριγενειης·
τημος δη νησω προσεπιλνατο ποντοπορος ναϝς.
Φορκυνος δε τις εστι λιμην ϝαλιοϝο γεροντος,
εν δημω ιθακης· δυο δε προβλητες εν αϝτω
ακται αποϝρωγες, λιμενος ποτιπεπτηυιαι·
ϝαι τ' ανεμων σκεπαοντι δυσαϝεϝων μεγα κυϝμα
εκτοθεν· εντοσθεν δε ανευ δεσμοϝο μενοντιν
ναϝες ϝευσελμοι, ϝοτ' αν ϝορμοϝο μετρον ϝικωνται.
αϝταρ επι κρατος λιμενος τανυφυλλος ελαιη·
ανχοθι δ' αϝτης, αντρον επηρατον, ηεροϝειδες,
ϝιερον νυμφαϝων, ϝαι ναϝιαδες καλεονται.
εν δε κρητηρες τε και αμφιφορεϝες εαντιν
λαϝινοι· ενθα δ' επειτα τιθαιβωσσοντι μελισσαι.
εν δ' ϝιστοι λιθεοι περιμηκεες, ενθα δε νυμφαι
φαϝρε' ϝυφαινοντιν ϝαλιπορφυρα, θαϝμα ϝιδεσθαι.
εν δ' ϝυδατ' αιϝεναϝοντα· δυω δε τε ϝοι θυραι εντιν·
ϝαι μεν προς βορεαϝο, καταιβαται ανθρωποισιν,
ϝαι δ' αϝ προς νοτοϝ εντι, θεωτεραι· ουδε τι κεινη
ανδρες εσερχονται, αλλ' αθανατων ϝοδος εστιν.
ενθ' ϝοιγ' εισελασαν, πριν ϝειδοτες· ϝη μεν επειτα
ηπειρω επεκελσεν, ϝοσον τ' επι ϝημισυ παντοσης,
σπερχομενη· τοιων γαρ επειγετο χερσ' ερεταϝων.
ϝοι δ' εκ ναϝος βαντες ϝευζυγοϝ ηπειρονδε
πρωτον ϝοδυσσεϝα γλαφυρης εκ ναϝος αϝηραν,
αϝτω γσυν τε λινω, και ϝρηγει σιϝαλοεντι,
κατ δ' αρ' επι πσαμαθω εθεσαν, δεδμημενον ϝυπνω·
εκ δε κτηματ' αϝηραν, ϝα ϝοι φαιηκες αγαϝοι
ωπασαν ϝοικαδ' ιοντι, δια μεγαθυϝμον αθηνην.
και τα μεν ων παρα πυθμεν' ελαιης ϝαθροϝ εθηκαν
εκτος ϝοδου, μη πως τις ϝοδιταϝων ανθρωπων,
πριν γ' ϝοδυσεϝ' εγρεσθαι, επελθων δηλησαιτο.
αϝτοι δ' αϝ ϝοικονδε παλιν κιον· ουδ' ενοσιχθων
ληθετ' απειλαϝων, τας αντιθεω ϝοδυσεϝι
πρωτον επηπειλησε· διος δ' εκσειρετο βουλην·
δσεϝ πατερ, ουκετ' εγωγε μετ' αθανατοισι θεοισιν
τιϝμηεις εσομαι, ϝοτε με βροτοι ουτι τιϝουσιν
φαιηκες, τοιπερ τοι εμης εκς εντι γενεθλης.

και γαρ νῦν ͱοδυσεϝ εφαϝην κακα πολλα παθοντα N
ϝοικαδ᾽ ελευθσεσθαι· νοστον δε ͱοι ουπετ᾽ απηϝραον. 132
ͱοι δ᾽ ͱευδοντ᾽ εν ναϝι θοϝῆ επι ποντον αγοντες 134
κατθεσαν ειν ιθακῆ, εδοσαν δε ͱοι ασπετα δωρα, 135
χαλκον τε, χρυσον τε ͱαλις, ϝεσθητα θ᾽ υφαντην,
πολλ᾽, ͱοσ᾽ αν ουδε ποτε τροϝιης εκσηͱηραθ᾽ οδυσσεϝς,
ειπερ απημων ηλθε, λαχων απο λεϝιδος αισαν.
τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς·
ω ποποι! εννοσιγαι᾽ ευρυσθενες, ͱοιον εϝεσπες; 140
ουτι σ᾽ ατιϝμαδσοντι θεοι· χαλεπον δε κεν ειη. 141
ανδρων δ᾽ ειπερ τις σε βιῆ και καρτει ϝεικων 143
ουτι τιϝει, σοι δ᾽ εστι και εκσοπισω τισις αιϝεν.
ερκσον, ͱοπως εθελεις, και τοι φιλον επλετο θυϝμω. 145
τον δ᾽ ημειβετ᾽ επειτα ποσειδαϝων ενοσιχθων·
αιπσα κ᾽ εγων ερκσαιμι, κελαινεφες, ͱως αγορεϝεις·
αλλα σον αιϝει θυϝμον οπιδσομαι, ηδ᾽ αλεϝεινω.
νῦν αϝ φαιηκων εθελω περικαλλεα ναϝα,
εκ πομπης ανιοντσαν, εν ηεροϝειδει ποντω 150
ϝραισαι· ͱιν᾽ ηδη σχωνται, απολληγσωντι δε πομπης
ανθρωπων· μεγα δε σφιν ορος πολι᾽ αμφικαλυπτσαι.
τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη νεφεληγερετα δσεϝς·
ω πεπον, ͱως μεν εμω θυϝμω δοκε᾽ ειναι αριστα,
ͱοποτε κεν δη παντες ελαϝνομενην προϝιδωνται 155
λαϝοι απο πτολιος, θεεναι λιθον εγγυθι γαιης
ναϝι θοϝῆ ϝικελον, ͱινα θαϝμασσωντιν ͱαπαντες
ανθρωποι· μεγα δε σφιν ορος πολι᾽ αμφικαλυπτσαι.
αϝταρ επει τογ᾽ ακοϝσε ποσειδαϝων ενοσιχθων,
βη ρ᾽ ιμεν ες σχεριην, ͱοθι φαιηκες γεγαωτες· 160
ενθ᾽ εμεν᾽· ͱη δε μαλα σχεδον ηλυθε ποντοπορος ναϝς
ριμφα διωκομενη· της δε σχεδον ηλθ᾽ ενοσιχθων,
ͱος μιν λαϝαν εθηκε, και εϝριδσωσεν ενερθεν,
χειρι καταπρηνει ελασανς· ͱο δε νοσφ᾽ εβεβηκεεν.
ͱοι δε προς αλληλοϝς ϝεπεα πτεροεντ᾽ αγορεϝον 165
φαιηκες δολιχηρετμοι, ναϝσικλυτοι ανδρες·
ͱωδε δε τις ϝεσπεσκε ϝιδων ες πλησιον αλλον·
ω μοι, τις δη ναϝα θοϝην επεδησ᾽ ενι ποντω,
ϝοικαδ᾽ ελαϝνομενην; και δη προϝφαινετο παντσα.
ͱως αρα τις ϝεσπεσκε· τα δ᾽ ουκ ϝισαν, ͱως ετετυχτο. 170
τοισιν δ᾽ αλκινοος αγορεϝσατο και μετεϝεσπεν·
ω ποποι! η μαλα δη με παλαιφατα θεσφαθ᾽ ικανει
πατρος εμοϝ, ͱος εφασκε ποσειδαϝων αγασασθαι
ͱημῖν, ͱοουνεκα πομπει απημονες εσμεν ͱαπαντων·
φη ποτε φαιηκων ανδρων περικαλλεα ναϝα, 175
εκ πομπης ανιοντσαν, εν ηεροϝειδει ποντω
ϝραισεμεναι, μεγα δ᾽ ͱημιν ορος πολι᾽ αμφικαλυπτσαι.
ͱως αγορεϝ ͱο γερων· ταδε δη νῦν παντα τελεεται.

αλλ᾽ αγεθ᾽, ως αν εγω ϝεσπω, πειθωμεθα παντες·
πομπης μεν παϝσασθε βροτων, ͱοτε κεν τις ͱικηται
ͱημετερον προτι ϝαστυ· ποσειδαϝῶνι δε ταυροϝς
δωδεκα κεκριμενοϝς ͱιερεϝσομεν, αι κ᾽ ελεησῃ,
μηδ᾽ ͱημῖν περιμηκες ορος πολι αμφικαλυπτῃ.
ͱως εφαθ᾽· οι δ᾽ εδδειδσαν, ͱετοιμασσαντο δε ταυροϝς.
ͱως ͱοι μεν ρ᾽ ευχοντο ποσειδαϝῶνι ϝανακτι
δημοϝο φαιηκων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
ͱεσταοτες περι βωμον· ͱο δ᾽ εγρετο διϝος ͱοδυσσεϝς,
ͱευδων εν γαιῃ πατροϝιῃ, ουδε μιν εγνω,
ηδη δην απεων· περι γαρ θεος ηερα χεϝεν,
παλλας αθηναιη, κοϝρη διος· ͱοφρα μιν αϝτον
αγνῶστον τευχσειεν, ͱεκαστα τε μυϝθησαιτο·
μη μιν πριν ϝαλοχος γνοιη, ϝαστοι τε, φιλοι τε,
πριν πανταν μνῆστηρας ͱυπερβασιην αποτιϝσαι.
τοονεκ᾽ αρ᾽ αλλοϝειδε᾽ εφαινετο παντα ϝανακτι,
ατραπιτοι τε διῆνεκεες, λιμενες τε πανͱορμοι,
πετραι τ᾽ ηλιβατοι, και δενδρεα τηλεθαοντα.
στη δ᾽ αρ᾽ αναͱιξσανς, και ρ᾽ εισϝιδε πατριδα γαιαν·
ῶμωγσεν τ᾽ αρ᾽ επειτα, και ͱω πεπληγετο μηρω
χερσι καταπρηνεσσ᾽· ολοφυϝρομενος δε προσῆυϝδα·
ω μοι εγω, τεων αϝτε βροτων ες γαιαν ͱικανω;
η ρ᾽ ͱοιγ᾽ ͱυβρισται τε και αγριοι, ουδε δικαιοι,
ηε φιλοχσεινοι, και σφιν νοος εστι θεοϝδης;
πῆ δη χρηματα πολλα φερω ταδε; πῆ δε και αϝτος
πλαδσομαι; αιθ᾽ οφελον μῆναι παρα φαιηκεσιν
αϝτοϝ· εγω δε κεν αλλον ͱυπερμενεων βασιληϝων
εκσͱικομην, ͱος κεν μ᾽ εφιλεε και επεμπε νεεσθαι.
νῦν δ᾽ ουτ᾽ αρ πῆ θεσθαι επισταμαι, ουδε μεν αϝτοο
κατλειπσω, μη πως μοι ͱελωρ αλλοισι γενηται.
ω ποποι! ουκ αρα παντα νοημονες, ουδε δικαιοι,
ῆσαν φαιηκων ͱηγητορες, ηδε μεδοντες,
ͱοι μ᾽ εις αλλην γαιαν απῆγαγον· η τε μ᾽ εφαντο
αγσεμεν εις ιθακην ͱευδεϝελον, ουδ᾽ ετελεσσαν.
ͱως ϝεσπων, τριποδας περικαλλεας, ηδε λεβητας,
ῆριθμεε, και χρυσον, ͱυφαντα τε ϝεσματα καλα·
των μεν αρ᾽ ουτι ποθεε· ͱο δ᾽ οδυϝρετο πατριδα γαιαν,
ͱερπυδσων παρα θῖνα πολυφλοισβοϝο θαλασσης,
πολλ᾽ ολοφυϝρομενος· σχεδοθεν δε ͱοι ηλθεν αθηνη,
ανδρι δεμας ϝεϝικυια νεϝῳ, επιβῶτορι μηλων,
πανͱαπαλῳ, ͱοιοι τε ϝανακτων παιδες εαντιν,
διπτυχον αμφ᾽ ωμοισιν ͱεχοντσ᾽ ͱευϝεργεα λωπην·
ποσσι δ᾽ ͱυπο λιπαροισι πεδιλϝ᾽ ͱεχε, χειρι δ᾽ ακοντα.
την δ᾽ ͱοδυσεϝς γηθησε ϝιδων, και εναντιος ηλθεν,
και μιν φῶνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
ω φιλ᾽, επει σε πρῶτα κιχανω τωδ᾽ ενι χωρῳ,

χαιρε τε, και μη μοι τι κακῷ νοῷ αντιβολησαις· N
αλλα σαῶ μεν ταϝτα, σαῶ δ᾽ εμε· σοι γαρ εγωγε
ευχομαι, ͱως τε θεῷ, και σεο φιλα γουϝαθ᾽ ͱικανω·
και μοι ταϝτ᾽ αγορευϝσον ͱετητυμον, ͱοφρ᾽ ͱεῦ ϝειδω·
τις γη; τις δημος; τινες ανερες εγγεγααντιν;
η ποϝο τις νησων ͱεϋδειϝελος, ηε τις ακτη
κειθ᾽ αλι κεκλιμενη περιβωλακος ηπειροϝο;
τον δ᾽ αϝτε προσεϝεσπε θεα γλαϝκῶπις αθηνη·
νηπιος εσσ᾽, ω χσειν᾽, η τηλοθεν ηληλουθας,
ει δη τηνδε τε γαιαν ανειρεαι· ουδε τι λιϝην
ͱοϝτῷ νωνυμος εστι· ϝισαντι δε μιν μαλα πολλοι,
ημεν ͱοσοι ναιουτι προς ηοα τ᾽, ηελιον τε,
ηδε ͱοσοι μετοπισθε ποτι δσοφον ηεροεντα.
ητοι μεν τρηχυια και ουχ ιππηλατος εστιν,
ουδε λιϝην λυπρη, αταρ ουδ᾽ ευρυια τετυκται·
εν μεν γαρ ͱοι σιτος αθεσφατος, εν δε τε ϝοινος
γιγνεται· αιϝει δ᾽ ομβρος ͱεχει, τεθαλυια τ᾽ ͱερση·
αιγιβοτος δ᾽ αγαθη, και βοϝβοτος· εστι μεν ͱυλϝη
παντοιη, και ϝαρδμοι επιϝετανοι παρεαντιν.
τῷ τοι, χσειν᾽, ιθακης γε και ες τροϝιην ονομ᾽ ͱικει,
την περ τηλοϝο φαντιν αχαιϝιδος εμμεναι αιης.
ͱως φατ᾽· εγηθησεν δε πολυτλᾶς διϝος ͱοδυσσευϝς,
χαιρων ͱῇ γαιῃ πατροϝιῃ, ͱως ͱοι ϝειπεν; 251
και μιν φωνησαυς ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα· 253
πυνθανομην ιθακης γε και εν κρητῃ ευρειῃ, 256
τηλοϝ ͱυπερ ποντοο· νυν δ᾽ ηληλουθα και αϝτος
χρημασι συν τοισδεσσι· λιπων δ᾽ ετι παιδσι τοσαϝτα
φευγω, επει φιλον ͱυια κατεκτανον ιδομενεϝος,
ορσιλοχον ποδας ωκυν, ͱος εν κρητῃ ευρειῃ
ανερας αλφηστας νικα ταχυεσσι ποδεσσιν·
ͱοονεκα με στερεσαι της λεϝιδος ηθελε πασης
τροϝιαδος, της ͱεινεκ᾽ εγω παθον αλγεα θυϝμῷ,
ανδρων τε πτολεμοϝς, αλεγεινα τε κυϝματα πειρων·
ͱοονεκ᾽ αρ᾽ ουχ ῷ πατρι χαριδσομενος θεραπευϝον
δημῷ ενι τροϝων, αλλ᾽ αλλων ηρχον ͱεταιρων·
τον μεν εγω κατιοντ᾽ εβαλον χαλκηρεϊ δορϝι
αγροθεν, εγγυς ͱοδοϝο λοχησαμενος γσυν ͱεταιρῷ·
νυκς δε μαλα δνοφερη κατεχ᾽ ουρανον, ουδε τις ͱημεας
ανθρωπων ενοησ᾽· ελαθον δε ͱε θυϝμον απαϝρας.
αϝταρ επειδη τονγε κατεκτανον ͱοχσυϊ χαλκῷ,
αϝτικ᾽ εγων επι ναϝα κιων φοινικας αγαϝοϝς
ελισαμην, και σφιν μενοϝεικεα λεϝιδ᾽ εδωκα·
τοϝς μ᾽ εκελευϝσα πυλονδε καταστησαι και εφεσσαι,
η᾽ εις ηλιδα διϝαν, ͱοθι κρατεουσιν επειοι.
αλλ᾽ ητοι σφεας κειθεν απωσατο ϝις ανεμοϝο,
πολλ᾽ αϝεκαδσομενοϝς· ουδ᾽ ηθελον εχσαπατησαι.

κειθεν δε πλαγχθεντες ϝικανομεν ενθαδε νυκτος·
σπουδῃ δ' ες λιμενα προερεσσαμεν, ουδε τις ͱημιν
δορποο μνηστις εην, μαλα περ χατεουσιν ϝελεσθαι·
αλλ' αϝτως αποβαντες εκειμεθα ναϝος ͱαπαντες.
ενθ' εμε μεν γλυκυς ͱυπνος επηλυθε κεκμηωτα·
ͱοι δε χρηματ' εμα γλαφυρης εκ ναϝος ϝελοντες
καϝθεσαν, ενθα περ αϝτος επι ψαμαθοισιν εκειμην.
ͱοι δ' ες σιδονιην ϝευ ναιομενην αναβαντες
ωιχοντ'· αϝταρ εγω λιπομην ακαχημενος ητορ.
ͱως φατο· μειδησεν δε θεα γλαϝκωπις αθηνη,
χειρι τε μιν κατερεξε· δεμας δ' εϝεϊκτο γυναικι
καλῃ τε, μεγαλῃ τε, και αγλαϝα ϝεργα ϝιδυιῃ·
και μιν φωνησαντσα ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
κερδαλεος κ' ειη και επικλοπος, ͱος σε παρελθοι
εν παντεσι δολοισι, και ει θεος αντιασειεν.
σχετλιε, ποικιλομητα, δολων αϝατ', ουκ αρ' εμελλες,
ουδ' εν σῃ περ εων γαιῃ, ληγσεεν απαταϝων,
μυϝθων τε κλοπιων, ͱοι τοι πεδοθεν φιλοι εντιν;
αλλ' αγε, μηκετι ταϝτα λεγωμεθα, ϝειδοτες αμφω
κερδε'· επει συ μεν εσσι βροτων ͱοχ' αριστος ͱαπαντων
βουλῃ και μυϝθοισιν· εγω δ' εν παντσι θεοισιν
μητι τε κλεομαι και κερδεσιν· ουδε συγ' εγνως
παλλαδ' αθηναιην, κουρην διος, ͱητε τοι αιϝει
εν παντεσι πονοισι παριϝσταμαι, ηδε φυλασσω,
και δε σε φαιηκεσσι φιλον παντεσιν εθηκα.
νυν δ' αϝ δευρ' ͱικομην, ͱινα τοι γσυν μητιν ͱυφηνω,
χρηματα τε κρυπτσω, ϝοσα τοι φαιηκες αγαϝοι
ωπασαν, ϝοικαδ' ιοντι, εμῃ βουλῃ τε νοῳ τε·
ϝεσπω θ', οσα τοι αισα δομοισ' ενι ποιητοισιν
κηδε' ανασχεσθαι· συ δε τετλαμεναι και αναγκῃ·
μηδε τῳ εκφασθαι, μητ' ανδρων, μητε γυναικων,
παντων, ͱοουεκ' αρ ηλθες αλωμενος· αλλα σιωπῃ
πασχεμεν αλγεα πολλα, βιας ͱυποδεχμενος ανδρων.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσευς·
αργαλεον σε, θεα, γνωναι βροτῳ αντιασαντι,
και μαλ' επισταμενῳ· σε γαρ αϝτην παντι ϝεϊσκεις.
τοϝτο δ' εγων ͱευ ϝοιδ', ͱοτι μοι παρος ηπιη ησθα,
ͱεϝος ενι τροϝῃ πολεμιζομεν ͱυιες αχαιϝων·
αϝταρ επει πριαμοιο πολιν διεπερθσαμεν αιπυν,
βημεν δ' εν ναϝεσσι, θεος δ' εκεδασσεν αχαιϝοϝς,
ου σεγ' επειτ' εϝιδον, κουρη διος, ουδ' ενοησα,
πριν γ' ͱοτε φαιηκων ανδρων εν πιϝονι δημῳ
θαρσυϝνας τε ϝεπεσσι, και ες πολιν ηγαγες αϝτη.
νυν δε σε προς πατερος γουναζομαι, ου γαρ οιϝω
ͱηκεμεν εις ιθακην ϝευδειϝελον, αλλα τιν' αλλην
γαιαν αναστρεφομαι· σε δε κερτομεουσαν οιω

ταFτ' αγορεFεμεναι, ͱιν' εμας φρενας ηπεροπεFσῃς· Ν.
Fειπε μοι, ει ͱετεον γε φιλην ες πατριδ' ͱικανω.
τον δ' ἠμειβετ' επειτα θεα γλαFκωπις αθηνη·
αιFει τοι τοιοFτον ενι στηθεσσι νοημα· 330
τῷ σε και ου δυναμαι προλιπεεν δυστηνον εοντα. 331
ασπασιως γαρ κ' αλλος ανηρ αλαλημενος ελθων 333
ͱιFετ' ενι μεγαροις Fιδεεεν παιδας θ' αλοχον τε·
σοι δ' ου πω φιλον εστι δαημεναι, ουδε πυθεσθαι, 335
πριν γε τι σης ͱαλοχοο πειρησεαι, ͱητε τοι αFτως
ͱησται ενι μεγαροισιν· οιδσυFραι δε ͱοι αιFει
φθινοντιν νυκτες τε και ͱηματα δακρυ χεFοντσῃ.
αFταρ εγω το μεν ου ποτ' απιθτεον, αλλ' ενι θυFμῷ
Fοιδε', ͱο νοστησεις ολεσανς απο παντας ͱεταιροFς· 340
αλλα τοι ουκ εθελησα ποσειδαFωνι μαχεσθαι
πατροκασιγνητῷ, ͱος τοι χολον ενθετο θυFμῷ,
χωομενος, ͱοτι ͱοι ͱυιον φιλον εκσαλαFωσας.
αλλ' αγε τοι δειξσω ιθακης ͱεδος, ͱοφρα πεποιθῃς.
φορκυνος μεν ͱοδ' εστι λιμην ͱαλιοFο γεροντος· 345
ͱηδε δ' επι κρατος λιμενος τανυφυλλος ελαιη· 346
τοFτο δε τοι σπεFος ευρυ κατηρεφες, ενθα συ πολλας 349
ερδεσκες νυμφῃσι τεληεντσας ͱεκατονβας· 350
τοFτο δε νηριτον εστιν ορος, καταFεσμενον ͱυλFῃ.
ͱως Fεσποντσα θεα σκεδασ' ηερ'· εFειδσατο δε χθων·
γηθησεν τ' αρ' επειτα πολυτλανς διFος ͱοδυσσεFς,
χαιρων ͱῃ γαιῃ· κυσε δε δσαFδωρον αροFραν·
αFτικα δε νυμφῃσ' ηρησατο χειρας ανασχων· 355
νυμφαι ναFιαδες, κοFραι διος, ου ποτ' εγωγε
οπτσεσθ' υμμ' εφαμην· νυν δ' ευχωλῃσ' αγανῃσιν
χαιρετ'· αταρ και δωρα διδωσομεν, ͱως το παρος περ,
αι κ' εFαῃ προφρων με διος θυγατηρ αγελαFη
αFτον τε δσαFεεν, και μοι φιλον ͱυιον αFεχσῃ. 360
τον δ' αFτε προσεFεσπε θεα γλαFκωπις αθηνη·
θαρσεε, μηδε τι ταFτα μετα φρεσι σῃσι μελοντων.
αλλ' αγε, χρηματα μεν μυχῷ αντροFοFο θεσπεσιοFο
θειομεν αFτικα νυν, ͱινα περ ταδε τοι σαα μιμνῃ·
αFτοι δε φραδσωμεθ', ͱοπως ͱοχ' αριστα γενηται. 365
ͱως Fεσποντσα θεα δυFνε σπεFος ηεροFειδες,
μαFομενη κεFθμωνας ανα σπεFος· αFταρ ͱοδυσσεFς
ασσον παντ' εφορεε, χρυσον, και ατειρεα χαλκον,
Fεσματα θ' ευ ποιητα, τα ͱοι φαιηκες εδωκαν·
και τα μεν ͱευ κατεθηκε· λιθον δ' επεθηκε θυρῃσιν. 370
τω δε καθεδσομενω ͱιερης παρα πυθμεν' ελαιης, 373
φραδσεσθην μνηστηρσιν ͱυπερφιαλοισιν ολεθρον.
τοισι δε μυFθων ηρχε θεα γλαFκωπις αθηνη·
διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν' ͱοδυσσεF, 375
φραδσε', ͱοπως μνηστηρσιν αναιδεσι χειρας εφησῃς,

hοι δη τοι τριFετες μεγαρον κατακοιρανεοντι, N
μνωμενοι αντιθεην hαλοχον, και εεδνα διδοντες·
hη δε σον αιFει νοστον οδυFρομενη κατα θυFμον
παντας μεν hελπει, και hυφισχεται ανδρι hεκαστῳ,
αγγελιας προhιFεντσα· νοος δε hοι αλλα μενοινᾳ.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις hοδυσσεFς·
ω ποποι! η μαλα δη αγαμεμνονος ατρεFιδαFο
φθισεσθαι κακον οιτον ενι μεγαροισιν εμελλον,
ει μη μοι συ hεκαστα, θεα, κατα μοιραν εFεσπες.
αλλ' αγε, μητιν hυφηνον, hοπως αποτιFσομαι αFτοFς·
παρ δε μοι αFτη στηθι, μενος πολυθαρσες ενιεντσα,
hοιον hοτε τροFιης λυFομεν λιπαρα κρηδεμνα.
αι κε μοι hως μεμαFυια παρασταιης, γλαFκωπι,
και κε τριηκοσιοισιν εγων ανδρεσι μαχοιμην,
γσυν σοι, ποτνια θεα, hοτε μοι προφρασσ' επαρηγοις.
τον δ' ημειβετ' επειτα θεα γλαFκωπις αθηνη·
και λιFην τοι εγωγε παρεσσομαι, ουδε με ληθσεις,
hοπποτε κεν δη ταFτα πενωμεθα· και τιν' οιFω
hαιματι τ' ενκεφαλῳ τε παλαξσεμεν ασπετον ουδας
ανδρων μνηστηρων, hοι τοι βιFοτον κατεδοντιν.
αλλ' αγε, σ' αγνωστον τευχσω παντεσι βροτοισιν·
καρφσω μεν χροα καλον ενι γναμπτοισι μελεσσιν,
χσανθας δ' εκ κεφαλης ολεσω τριχας, αμφι δε λαιφος
Fεσσω, hο κεν στυγεητι Fιδων ανθρωπος hεχοντα·
κνυζσωσω δε τοι οσσε, παρος περικαλλε' εοντε,
hως αν αFεικελιος πασι μνηστηρσι φανειης,
σῃ θ' αλοχῳ, και παιδι, τον εν μεγαροισιν ελειπες.
αFτος δε πρωτιστα συβωτην εισαφικεσθαι,
hος τοι hυων επιουρος· hομως δε τοι ηπια Fοιδεν,
παιδα τε σον φιλεει, και hεχεφρονα πηνελοπειαν.
δηεις τονγε συεσι παρFημενον· hαι δε νεμονται
παρ κορακος πετρῃ, επι τε κρηνῃ αρεθοντσῃ,
εσθοντσαι βαλανον μενοFεικεα, και μελαν hυFδωρ
πιFνοντσαι, τα θ' υεσι τρεφει τεθαλυιαν αλοιφην.
ενθα μενεεν, και παντα παρFημενος εκσερεεσθαι,
hοφρ' αν εγων ελθω σπαρτην ες καλλιγυναικα,
τηλεμαχον καλεοντσα, τεFον φιλον hυιον, hοδυσσεF·
hος τοι ες ευρυχορον λακεδαιμονα παρ μενελαFον
ῳχετο, πευθσομενος μετα σον κλεος, ην ποF ετ' ειης.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις hοδυσσεFς·
τιπτε τ' αρ' ου hοι εFεσπες, ενι φρεσι παντα Fιδυια;
η' hινα ποο και κεινος αλωμενος αλγεα πασχῃ
ποντον επ' ατρυγετον, βιFοτον δε hοι αλλοι εδοντιν;
τον δ' ημειβετ' επειτα θεα γλαFκωπις αθηνη·
μη δη τοι κεινος γε λιFην ενθυFμιος εστω·
αFτη μιν πομπεFον, hινα κλεος εσθλον hαροιτο

κεισ' ελθων' αταρ ουτιν' εχει πονον, αλλα hεκηλος
hησται εν ατρεΐδαο δομοισι, παρα δ' ασπετα κειται.
η μεν μιν λοχαουσι νεοι συν νηϊ μελαινη,
hιεμενοι κτηναι πριν πατριδα γαιαν hικεσθαι·
αλλα ταγ' ουκ οΐω, πριν και τινα γαια καθεξει.
hως αρα μιν φαμενη ϝραβδω επεμασσατ' αθηνη·
καρφσε μεν hοι χροα καλον ενι γναμπτοισι μελεσσιν,
ξανθας δ' εκ κεφαλης ολεσε τριχας, αμφι δε δερμα
παντεσσιν μελεεσσι παλαιου θηκε γεροντος·
κνυζωσεν δε hοι οσσε παρος περικαλλε' εοντε·
αμφι δε μιν ϝρακος αλλο κακον βαλεν, ηδε χιτωνα
ϝρωγαλεον, ϝρυπαοντα, κακω μεμορυγμενα καπνω·
αμφι δε μιν μεγα δερμα ταχειης ϝεσσ' ελαφοιο
ψιλον· εδωκε δε hοι σκηπτρον και αεικεα πηρην,
πυκνα ϝρωγαλεην· εν δε στροφος ηεν αορτηρ.
τωγ' hως βουλευσαντε διετμαγεν· hη μεν επειτα
εις λακεδαιμονα διαν εβη μετα παιδ' hοδυσηος·
αϝταρ hο γ' εκ λιμενος προσεβη τρηχειαν αταρπον,
χωρον αν' hυληεντα δι' ακριας, ηι hοι αθηνη
πεφραδε διϝον hυφορβον, hος hοι βιϝοτοιο μαλιστα
κηδετο ϝοικηϝων, hους κτησατο διϝος hοδυσσευς.
τον δ' αρ' ενι προδομω hευρ' hημενον, ενθα hοι αυλη
hυψηλη δεδμητο, περισκεπτω ενι χωρω,
καλη τε, μεγαλη τε, περιδρομος· hην ρα συβωτης
αϝτος δειμαθ' hυεσσιν αποιχομενοιο ϝανακτος,
νοσφιν δεσποινης, και λαϝερταϝο γεροντος,
ϝρυτοισιν λαεσσι, και εθριγκωσεν αχερδω·
σταϝροϝς δ' εκτος ελασσε διαμπερες ενθα και ενθα,
πυκνοϝς και θαμεας, το μελαν δρυος αμφικεασσας·
εντοσθεν δ' αϝλης συφεοϝς δυοκαιδεκ' εποιειν
πλησιον αλληλων, ευνας συσιν· εν δε hεκαστω
πεντηκοντα συες χαμαιευναδες hερχαταοντο
θηλειαι τοκαδες· τοι δ' αρσενες εκτος hιαϝον,
πολλον παϝροτεροι· τοϝς γαρ μινυθεσκον εδοντες
αντιθεοι μνηστηρες· επει προΐαλλε συβωτης
αιϝει ζατρεφεων σιαλων τον αριστον hαπαντων·
hοι δε τριηκοσιοι τε και hεξηκοντ' επελοντο.
παρ δε κυνες, θηρεσσι ϝεϝοικοτες, εκτος hιαϝον
τεσσαρες, hοϝς ετρεφσε συβωτης, ορχαμος ανδρων.
αϝτος δ' αμφι ποδεσσιν hεϝοισ' αραρισκε πεδιλϝα,
ταμνων δερμα βοϝειον, hευχροες· hοι δε δη αλλοι
ωχοντ' αλλυδις αλλος, hαμ' αγρομενοισι συεσσιν
hοι τρεες· τον δε τεταρτον αποπροεϝηκε πολινδε,
συν αγεμεν μνηστηρσιν hυπερφιαλοισιν αναγκη,
hοφρ' hιερεϝσαντες κρειων κορεσαιατο θυμον.
εξαπινης δ' hοδυσηϝα ϝιδον κυνες hυλακομωροι·

ͱοι μεν κεκλήγοντες επεδραμον· αϝταρ ͱοδυσσεϝς
ͱεδσετο κερδοσυνῇ· σκηπτρον δε ͱοι εκπεσε χειρος.
ενθα χ' εϝῷ παρ σταθμῷ αϝεικελιον παθεν αλγος·
αλλα συβώτης ῶκα ποσι κραιπνοισι μεθεσπων
εσσυτ' ανα προθυρον· σκῦτος δε ͱοι εκπεσε χειρος.
τοϝς μεν ͱομοκλήσαις σσεϝεν κυνας αλλυδις αλλῇ
πυκνῇσιν λιθαδεσσιν· ͱο δε προσεϝεσπε ϝανακτα·
ω γερον, ή ολιγου σε κυνες διεδηλήσαντο
εχσαπινης· και κεν μοι ελεγχειην κατεχεϝας.
και δε μοι αλλα θεοι δοσαν αλγεα τε, στοναχας τε·
αντιθεοο γαρ ϝανακτος οδυϝρομενος και αχεϝων
ͱῆμαι, αλλοισιν δε συας σιϝαλοϝς ατιταλλω
εδμεναι· αϝταρ εκεινος εελδομενος ποϝ εδωδης
πλαδσετ' επ' αλλοθροων ανδρων δημον τε, πολιν τε,
ειποϝ ετι δσαϝει, και ͱορᾷ φαϝος ῆελιοϝο.
αλλ' ͱεπεο, κλισιηνδ' ιομεν, γερον, ͱοφρα και αϝτος
σῖτοϝο και ϝοινοϝο κορεσσαμενος κατα θυϝμον
ϝεσπῇς, ͱοποθεν εσσι, και ͱοποσα κηδε' ανετλῇς.
ͱως ϝεσπων, κλισιηνδ' ͱηγησατο διϝος ͱυφορβος·
ͱεσσεν δ' εισαγαγων, ρῶπας δ' ͱυπεχεϝε δασυιας·
εστορεσεν δ' επι δερμα ϝιονθαδος αγριοϝ αιγος,
αϝτοϝ ενευναιον, μεγα και δασυ· χαιρε δ' ͱοδυσσεϝς,
ͱοτι μιν ͱως ͱυπεδεχτο· ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
δσεϝς τοι δοιη, χσεινε, και αθανατοι θεοι αλλοι
ͱο τι μαλιστ' εθελεις, ͱοτι με προφρων ͱυπεδεχσο.
τον δ' απαμειβομενος προσεφης, ͱεϋμαιε συβῶτα·
χσειν', ου μοι θεμις εστ', ουδ' ει κακιων σεθεν ελθοι,
χσεινον ατιϝμῆσαι· προς γαρ διος εισιν ͱαπαντες
χσεινοι τε, πτῶχοι τε· δοσις δ' ολιγη τε φιλη τε
γιγνεται ͱημετερη· ͱη γαρ δμῶων δικη εστιν,
αιϝει δεδδιοτων, ͱοτ' επικρατεοντι ϝανακτες
ͱοι νεϝοι· η γαρ τουγε θεοι κατα νοστον εδησαν,
ͱος κεν εμ' ενδυκεως εφιλεε, και κτησιν οπασσεν,
ͱοια θ' εϝῷ ϝοικεϝι ϝαναχς ͱεϋθυϝμος εδῶκεν,
ϝοικον τε, κλῆρον τε, πολυμνῆστην τε γυναικα,
ͱος ͱοι πολλα καμητι, θεος δ' επι ϝεργον αϝεχσῃ·
ͱως και εμοι τοδε ϝεργον αϝεχσεται, ͱῷ επι μιμνω.
τῷ κε με πολλ' ῶνησε ϝαναχς, ει αϝτοθ' εγῆρα·
αλλ' ολεθ'· ως ῶφελλ' ͱελενης απο φυϝλον ολεσθαι!
και γαρ εκεινος εβη αγαμεμνονος ͱεινεκα τιϝμης
ϝιλϝιον εις ͱεϋπωλον, ͱινα τρωϝεσσι μαχοιτο.
ͱως ϝεσπων, δσωστηρι θοϝως συνεϝεργε χιτῶνα·
βη δ' ιμεν ες συφεοϝς, ͱοθι ϝεθνεα ͱερχατο χοιρων·
ενθεν ͱελων δυ' ενεικε, και αμφοτεροϝς ͱιερεϝσεν·
ͱεϝσε τε, μιστυλλεν τε, και αμφ' οβελοισιν επειρεν·
οπτῆσαις δ' αρα παντα φερων παρεθῆκ' οδυσῆϝι·

θερμ' αFτοισ' οβελοισιν· ͱο δ' αλφιτα λευκ' επαλυνεν·
εν δ' αρα κισσυβιῳ κιρνη μελιηδεα Fοινον·
αFτος δ' αντιον ͱιζεν, εποτρυFνων δε προσηυFδα·
εσθιε νῦν, ω ξεινε, τα τε δμωεσσι παρεστιν,
χοιρε'· αταρ σιFαλοFς γε συας μνηστηρες εδοντιν,
ουκ οπιδα φρονεοντες ενι φρεσιν, ουδ' ελεητυν.
ου μεν σχετλια Fεργα θεοι μακαρες φιλεοντιν,
αλλα δικην τιFοντι, και αισιμα Fεργ' ανθρωπων.
και μεν δυσμενεες και αναρσιοι, ͱοιτ' επι γαιης
αλλοτριης βωντιν, και σφιν ζευς ληιδα δωῃ,
πλησαμενοι δε τε νηFας εβαν Fοικονδε ͱεκαστος·
και μεν τοισ' οπιδος κρατερον δεος εν φρεσι πιπτει·
ͱοιδε δε και τι Fισαντι, θεου δε τιν' εκλυFον αυδην,
κεινοFο λυγρον ολεθρον, ͱοτ' ουκ εθελοντι δικαιως
μνᾶσθαι, ουδε νεεσθαι επι σφετερ'· αλλα ͱεκηλοι
κτηματα δαρδαπτοντιν ͱυπερβιον, ουδ' επι φειδω.
ͱοσσαι γαρ νυκτες τε, και ͱημεραι εκ διος εντιν,
ου ποθ' εν ͱιερεFον ͱιερεFιον, ουδε δυ' οιω·
Fοινον δε φθινυθοντιν ͱυπερβιον εξαφυσσοντες.
η γαρ ͱοι ζωFη γ' ην ασπετος· ου τινι τοσση
ανδρων ͱηρωFων, ουτ' ηπειροFο μελαινης,
ουτ' αFτης ιθακης, ουτε ξυνFεικοσι φωτων
εστ' αφενος τοσσοFεον· εγω δε κε τοι καταλεξω·
δωδεκ' εν ηπειρῳ αγελαι, τοσα πωFεα μηλων,
τοσα συων συβοσεια, τοσ' αιπολια πλατε' αιγων
βοσκοντι ξεινοι τε, και αFτοFο βωτορες ανδρες·
ενθα δε τ' αιπολια πλατε' αιγων ͱενδεκα παντα
εσχατιῃ βοσκοντ'· επι δ' ανερες εσθλοι ͱορωνται.
των αιFει σφιν ͱεκαστος επ' ηματι μηλον αγινει,
ζατρεφεων αιγων, ͱος τις φαινηFαι αριστος.
αFταρ εγω συας τασδε φυλασσω τε, ρυFομαι τε,
και σφι συων τον αριστον ͱευ κρινας αποπεμπω.
ͱως φαθ'· ο δ' ενδυκεως κρεα ησθιε, πιFνε τε Fοινον
ͱαρπαλεως, ακεων· κακα δε μνηστηρσ' εφυτεFεν.
αFταρ επει δειπνησε, και ηραρε θυFμον εδωδῃ,
και ͱοι πλησαμενος δωκε σκυφος, ͱωπερ επιFνεν,
FοινοF ενιπλεεον· ͱο δ' εδεξατο, εχαιρε δε θυFμῳ,
και μιν φωνησας Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
ω φιλε, τις γαρ σ' επριατο κτεατεσσιν ͱεFοισιν,
ͱωδε μαλ' ͱαφνειος και καρτερος, ͱως αγορευFεις;
φης δ' αFτον φθισθαι αγαμεμνονος ͱεινεκα τιFμης.
Fεσπε μοι, αι κε ποθι γνωω τοιουτον εοντα.
ζευς γαρ που τογε Fοιδε, και αθανατοι θεοι αλλοι,
ει κε μιν αγγειλαιμι Fιδων· επι πολλα δ' αληθην.
τον δ' ημειβετ' επειτα συβωτης, ορχαμος ανδρων·
ω γερον, ου τις κεινον ανηρ αλαλημενος ελθων

αγγελλων πειθσειε γυναικα τε και φιλον ϝυιον.
αλλ' αλλως κομιδης κεχρημενοι ανδρες αλητας
πσευδοντ', ουδ' εθελοντιν αληθεα μυϝθησασθαι.
ϝος δε κ' αλητεϝων ιθακης ες δημον ϝικηται,
ελθων ες δεσποιναν εμην απατηλια βαδσει·
ϝη δ' ϝεϋ δεχσαμενη φιλεει, και ϝεκαστα μεταλλᾳ·
και ϝοι οδυϝρομενῃ βλεφαρων απο δακρυϝα πιπτει,
ϝῆ θεμις εστι γυναικος, επῆν ποσις αλλοθ' οληται.
αιψα κε και συ, γεραιϝε, ϝεπος παρατεχτῆναιο,
ει τις τοι χλαιναν τε, χιτῶνα τε, ϝεσματα δοιη.
τοο δ' ηδη μελλοντι κυνες ταχυες τ' οἰϝωνοι
ϝρῖνον απ' οστεοφιν ϝερυσαι· πσυϝχη δε λελοιπεν·
η τονγ' εν ποντῳ φαγον ϝιχθυες, οστεα δ' αϝτοο
κειται επ' ηπειροο, πσαμαθῳ ϝελϝῦμενα πολλῃ.
ϝως ϝο μεν ενθ' απολῶλε· φιλοισι δε κηδε' οπισσῳ
παντσιν, εμοι δε μαλιστα, τετευχαται· ου γαρ ετ' αλλον
ηπιον ϝῶδε ϝανακτα κιχησομαι, ϝοποσ' επελθω·
ουδ' ει κεν πατερος και μητερος αϝτις ϝικωμαι
ϝοικον, ϝοθι πρῶτον γενομην, και μ' ετρεφον αϝτοι.
ουδε νυ των ετι τοσον οδυϝρομαι, αχνυμενος περ,
οφθαλμοισι ϝιδεσθαι, εων εν πατριδι γαιῃ·
αλλα μ' ϝοδυσσεϝος ποθος αινυται οιχομενοϝο.
τον μεν εγων, ω χσεινε, και ου παρεοντ' ονομαδσειν
αιδεομαι· περι γαρ μ' εφιλεε και εκηδετο θυϝμῳ·
αλλα μιν ηθειον καλεω, και νοσφιν εοντα.

τον δ' αϝτε προσεϝεσπε πολυτλᾶνς διϝος ϝοδυσσεϝς·
ω φιλ', επειδη πανπαν αναινεαι, ουδε τι φησθα
κεινον ελευθσεσθαι, θυϝμος δε τοι αιϝεν απιθτος·
αλλ' εγω ουκ αϝτως μυϝθησομαι, αλλα συν ϝορκῳ,
ϝως νεεται ϝοδυσεϝς· ϝεϋανγελιον δε μοι εστω,
αϝτικ', επει κεν κεινος ιων ϝεϝα δωμαθ' ικηται·
πριν δε κε, και μαλα περ κεχρημενος, ουτι δεχοιμην.
ϝιδστω νῦν δσεϝς πρῶτα θεων, χσενιη τε τραπεδσα,
ϝεστιϝη θ' οδυσεϝος αμυϝμονος, ϝην αφικανω,
η μεν τοι ταδε παντα τελεϝεται, ϝως αγορεϝω·
τοο δ' αϝτοο λυκαβαντος ελευθσεται ενθαδ' ϝοδυσσεϝς·
τοο μεν φθινοντος μηνος, τοο δ' ϝισταμενοϝο,
ϝοικαδε νοστησει, και τιϝσεται, ϝοστις εκεινοο
ενθαδ' ατιϝμαδσει ϝαλοχον, και φαιδιμον ϝυιον.

τον δ' απαμειβομενος προσεφης, ϝεϋμαιε συβῶτα·
ω γερον, ουτ' αρ' εγων ϝεϋανγελιον τοδε τιϝσω,
ουθ' οδυσεϝς ετι ϝοικον ελευθσεται· αλλα ϝεκηλος
πιϝνε, και αλλα παρεκς μεμνωμεθα, μηδε με τοϝτων
μιμνησκ'· η γαρ θυϝμον ενι στηθεσσιν εμοισιν
αχνυμαι, ϝοποτε τις μνῆσῃ κεδνοϝο ϝανακτος.
αλλ' ητοι ϝορκον μεν εϝᾶσομεν· αϝταρ ϝοδυσσεϝς

ελθοι, ϝοπως μιν εγωγ᾽ εθελω, και πηνελοπεια,
λαϝερτης θ᾽ ο γερων, και τηλεμαχος θεοϝειδης.
νυν αϝ παιδος αλαστον οδυϝρομαι, ϝον τεχ᾽ οδυσσεϝς,
τηλεμαχοο· τον επει τρεφσαν θεοι, ερνεϊ ϝεισϝον,
και μιν εφην εσσεσθαι εν ανδρεσιν ουτι χερειω
πατρος ϝεϝοϝο φιλοϝο, φρενας και ϝειδος αγητον·
τοο δε τις αθανατων βλαπτσε φρενας ενδον ϝεϊσϝας,
ηε τις ανθρωπων· ϝο δ᾽ εβη, μετα πατρος ακοϝην,
ες πυλον αγαθεην· τον δε μνηστηρες αγαϝοι
ϝοικαδ᾽ ιοντα λοχωντιν, ϝοπως απο φυϝλον ολητω
νωνυμον εκς ιθακης αρκεισιοϝ αντιθεοϝο.
αλλ᾽ ητοι κεινον μεν εϝασομεν, η κεν ϝαλωη,
η κε φυγοι, και κεν ϝοι ϝυπερσχοι χειρα κρονιϝων.
αλλ᾽ αγε μοι συ, γεραϝε, σεϝ αϝτοϝο κηδε᾽ ενισπε,
και μοι τοϝτ᾽ αγορεϝσον ϝετητυμον, ϝοφρ᾽ ϝεϋ ϝειδω·
τις; ποθεν εσσ᾽ ανδρων; ποθι τοι πολις, ηδε τοκεϝες;
ϝοποιης δ᾽ επι ναϝος αφικεο; πως δε σε ναϝται
ηγαγον ες ιθακην; τινες εσμεναι ευχεταοντο;
ου μεν γαρ τι σε πεδσον οϊϝομαι ενθαδ᾽ ϝικεσθαι.
τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ϝοδυσσεϝς·
τοιγαρ εγω τοι ταϝτα μαλ᾽ ατρεκεως αγορεϝσω.
ειη μεν νυν νοϝιν επι χρονον ημεν εδωδη,
ηδε μεθυ γλυκερον, κλισιης εντοσθεν εοντσιν,
δαινυσθαι τ᾽ ακεοντ᾽, αλλοι δ᾽ επι ϝεργα ϝεποιεν,
ρεϝιδιως κεν επειτα και εις ενιαϝτον ϝαπαντα
ουτι διαπρηκσαιμι, λεγων εμα κηδεα θυϝμοο,
ϝοσα γε δη γσυνπαντα θεων ϝιϝοτητι μογησα.
εκ μεν κρηταϝων γενος ευχομαι ευρυιαϝων,
ανερος ϝαφνειοϝο παϊς· πολλοι δε και αλλοι
ϝυιες εν μεγαροισ᾽ ημεν τραφεν, ηδ᾽ εγενοντο,
γνησιοι εκς ϝαλοχοϝ· εμε δ᾽ ωνητη τεκε μητηρ
παλλακις, αλλα με ϝεισϝον ιθαγενεεσιν ετιϝμα
καστωρ ϝυλϝακιδης, τοϝ εγω γενος ευχομαι ειναι·
ϝος ποτ᾽ ενι κρητεσι, θεος ϝως, τιϝετο δημῳ,
ολβῳ τε, πλουτῳ τε, και ϝυιεσι κυϝδαλιμοισιν.
αλλ᾽ ητοι τον κηρες εβαν θανατοϝο φεροντσαι
εις αϝιδαϝο δομοϝς· τοι δε δσαϝην εδασαντο
παιδες ϝυπερθυϝμοι, και επι κληροϝς εβαλοντο·
αϝταρ εμοι μαλα παϝρ᾽ εδοσαν, και ϝοικι᾽ ενημαν
ηγαγομην δε γυναικα πολυκληρων ανθρωπων,
ϝεινεκ᾽ εμης αρετης· επει ουκ αποφωλιος ηα,
ουδε φυγοπτολεμος· νυν δ᾽ ηδη παντα λελοιπεν·
αλλ᾽ ενπης καλαμην γε σ᾽ οϊϝομαι εισϝοραοντα
γιγνωσκεεν· η γαρ με δυϝη ϝεχει ηλιθα πολλη.
η μεν δη θαρσος μοι αρεϝς τ᾽ εδοσαν και αθηνη,
και ϝρηγσηνορινν· ϝοποτε κρινοιμι λοχονδε

ανδρας αριστεϝας, κακα δυσμενεεσι φυτεϝων,
ου ποτε μοι θανατον προτιϝεισσετο θυϝμος αγηνωρ,
αλλα πολυ πρωτιστος εφαλμενος ενχει ͱελεσκον
ανδρων δυσμενεων, ͱος μοι ϝειξειε ποδεσσιν.
τοιος ε' εν πολεμω· ϝεργον δε μοι ου φιλον εσκεν,
αλλα μοι αιϝει ναϝες επηρετμοι φιλοι ησαν,
και πολεμοι, και ακοντες ευξεστοι, και οιστοι,
λυγρα, τα τ' αλλοισιν γε καταριγηλα πελονται.
πριν μεν γαρ τροϝιης επιβημεναι ͱυιας αχαιϝων,
ͱενναкις ανδρεσσιν ηρχσα, και ωκυποροισι ναϝεσσιν,
ανδρας ες αλλοδαποϝς· και μοι μαλ' ετυνχανε παντα·
των εξαιρεομην μενοϝεικεα, πολλα δ' οπισσω
λανχανον· αιψα δε ϝοικος οφελλετο, και δη επειτα
δδεινος τ', αιδοιος τε, μετα κρητεσσ' ετετυχμην,
αλλ' ͱοτε δη τηνδε στυγερην ͱοδον ευρυοπα δσεϝς
εφρασαθ', η πολλων ανδρων ͱυπο γουϝατ' ελυϝσεν,
δη τοτε μ' ηνωγον και αγακλυτον ιδομενεϝα
ναϝεσιν ͱηγησασθαι ες ϝιλϝιον· ουδε τι μηχος
ηεν αηνασθαι, χαλεπη δ' ͱεχε δημοϝο φημις.
ενθα μεν ͱενναϝετες πολεμιδσομεν ͱυιες αχαιϝων,
τω δεκατω δε πολιν πριαμοο περθσαντες εβημεν
ϝοικαδε συν ναϝεσι· θεος δ' εκεδασσεν αχαιϝοϝς.
αϝταρ εμοι δδειλω κακ' εμηδετο μητιετα δσεϝς·
μηνα γαρ οιον εμηνα τεταρπομενος τεκεεσσιν,
κοϝριδιη θ' αλοχω, και κτημασιν· αϝταρ επειτα
αιγυπτονδε με θυϝμος ανωγεν ναϝτιλλεσθαι,
ναϝας ͱευ στηλαντα συν αντιθεοισ' ͱεταροισιν.
ͱεννεα ναϝας στηλα, θοϝως δ' εσαγηρατο λαϝος.
ͱεξηͱημαρ μεν επειτα εμοι εριηρες ͱεταιροι
δαινυντ'· αϝταρ εγων ͱιερεϝια πολλα παρεσχον
ͱεβδοματη δ' αναβαντες απο κρητης ευρυιης
επλεϝομεν βορεη ανεμω ακραεϝι, καλω,
ρεϝιδιως, ͱως ει τε κατα ροϝον· ουδε τις ων μοι
ναϝων πημανθη, αλλ' ασκηθεες και ανουσοι
ͱημεθα· τας δ' ανεμος τε, κυβερνηται τ' ιθυϝνον.
πεμπταιοι δ' αιγυπτον ͱευρεϝτην ͱικομεσθα·
στησα δ' εν αιγυπτω ποταμω ναϝας αμφιϝελισσας.
ενθ' ητοι μεν εγω κελομην εριηρας ͱεταιροϝς
αϝτοϝο παρ ναϝεσι μενεεν, ναϝας τε ρυϝεσθαι·
οπτηρας δε κατα σκοπιας ωτρυϝνα νεεσθαι·
ͱοι δ' ͱυβριι ϝειξαντες, εφεσπομενοι μενει σφω,
αιψα μαλ' αιγυπτιων ανδρων περικαλλεας αγροϝς
πορθεον, εκ δε γυναικας αγον, και νηπια τεκνα,
αϝτοϝς τ' εκτεινον· ταχα δ' ες πολιν ͱικετ' αϝυτη·
ͱοι δε, βοης αϝιοντες, ͱαμ' ηοι φαινομενηφιν
ηλθον· πλητο δε παν πεδιον πεδσων τε και ͱιππων,

χαλκοϝο τ' αστεροπης· εν δε δσεϝς τερπικεραυνος
φυδσαν εμοισ' ͱεταροισι κακην εβαλ', ουδε τις ετλη
μηναι εναντιβιον· περι γαρ κακα παντοθεν εστη.
 ενθ' ͱημεων πολλοϝς μεν απεκτανον ͱοξεσυϊ χαλκω,
τοϝς δ' αγαγον δσαϝοϝς, σφισι ϝεργαδσεσθαι αναγκη.
αϝταρ εμοι δσεϝς αϝτος ενι φρεσι τοϝτο νοημα
ποιησ'·—ͱως οφελον θανεεν, και ποτμον εφεσπεεν
αϝτοϝ εν αιγυπτω· ετι γαρ νυ με πημ' ͱυπεδεχτο·—
αϝτικ' απο κρατος κυνεην ͱεϋτυκτον εθηκα,
και σακος ωμοιϊν· δορυ δ' εκβαλον εκτοσε χειρος·
αϝταρ εγω βασιλεϝος εναντιον ηλυθον ͱιππων,
και κυσα γουϝαθ' ελων· ͱο δ' ερυϝσατο, και μ' ελεησεν·
ες διφρον δε μ' ͱεσαις αγε ϝοικαδε δακρυχεϝοντα.
η μεν μοι μαλα πολλοι επηϊσσον μελιησιν,
ͱιϝεμενοι κτηναι·—δη γαρ κεχολωατο λιϝην·—
αλλ' απο κεινος ερυκε· διος δ' ωπιδσετο μηνιν.
 ενθα μεν ͱεπταϝετες μενον αϝτοθι, πολλα δ' αγηρα
χρηματ' αν' αιγυπτιοϝς ανδρας· διδοσαν γαρ ͱαπαντες.
αλλ' ͱοτε δη ͱογδοον μοι επιπλομενον ϝετος ηλθεν,
δη τοτε φοινιξ ηλθεν ανηρ, απατηλια ϝειδως,
τρωκτης, ͱος δη πολλα κακ' ανθρωποισ' εϝεϝοργεεν·
ͱος μ' αγε παρπεπιθων ͱησι φρεσιν, ͱοφρ' ͱικομεσθα
φοινικην, ͱοθι τοογε δομοι και κτηματ' εκειτο.
 ενθα παρ' αϝτω εμηνα τελεσφορον εις ενιαϝτον·
αλλ' ͱοτε δη μηνες τε, και ͱημεραι εξετελεοντο,
αψ περιτελλομενοο ϝετεος, και επηλυθον ͱωραι,
ες λιβυην μ' επι ναϝος εϝεσσατο ποντοποροϝο,
ψευδεα βουλευσαις, ͱινα ͱοι ξυν φορτον αγοιμι·
κειθι δε μ' ͱως περασειε, και ασπετον ωνον ͱαροιτο.
τω ͱεπομην επι ναϝος, οϊϝομενος περ, αναγκη.
ͱη δ' εθεϝεν βορεη ανεμω ακραεϝι, καλω,
μεσσον ͱυπερ κρητης· δσεϝς δε σφισ' εμηδετ' ολεθρον.
αλλ' ͱοτε δη κρητην μεν ελειπομεν, ουδε τις αλλη
φαινετο γαιαϝων, αλλ' ουρανος ηδε θαλασσα,
δη τοτε κυϝανεην νεφελην εστησε κρονιϝων
ναϝος ͱυπερ γλαφυρης· ηχλυϝσε δε ποντος ͱυπ' αϝτης.
δσεϝς δ' ͱαμυδις βροντησε, και ενβαλε ναϝι κεραυνον·
ͱη δ' ελελιχθη παντσα, διος πληγεντσα κεραυνω,
εν δε θεειϝοο πλητ'· επεσον δ' εκ ναϝος ͱαπαντες.
ͱοι δε κορωνησιν ϝικελοι περι ναϝα μελαιναν
κυμασιν εμφορεοντο· θεος δ' αποαινυτο νοστον.
αϝταρ εμοι δσεϝς αϝτος, ͱεχοντι περ αλγεα θυϝμω,
ͱιστον αμαιμακετον ναϝος κυϝανοπρωροϝο
εν χειρεσιν εθηκεν, ͱοπως ετι πημα φυγοιμι.
τω ρα περιπλεχθεις φερομην ολοϝοισ' ανεμοισιν·
εννημαρ φερομην, δεκατη δε με νυκτι μελαινη

γαιῃ θεσπρωτων πελασεν μεγα κυFμα κυλινδον·
ενθα με θεσπρωτων βασιλεFς εκομισσατο φειδων
ⱶηρως απριατην· τοFο γαρ φιλος ⱶυιος επελθων
αιθρῳ και καματῳ δεδμημενον ηγεν ες Fοικους,
χειρος αναστησαις, ⱶοφρ' ⱶικετο δωματα πατρος·
αμφι δε με χλαιναν τε, χιτωνα τε, Fεσματ' εFεσσεν.
ενθ' ⱶοδυσεFος εγω πυθομην· κεινος γαρ εφασκεν
χσεινισαι, ηδε φιλησαι, ιοντ' ες πατριδα γαιαν·
και μοι κτηματ' εδειχσεν, ⱶοσα χσυναγειρατ' οδυσσεFς,
χαλκον τε, χρυσον τε, πολυκμητον τε σιδηρον·
και νυ κεν ες δεκατην γενεην ⱶετερον γ' ετι βοσκοι·
τοσα ⱶοι εν μεγαροις κειμηλι' εκειτο Fανακτος.
τον δ' ες δωδωνην φατο βημεναι, ⱶοφρα θεοFο
εκ δρυος ⱶυψικομοFο διος βουλην επακοFσῃ,
ⱶοππως νοστησῃ ιθακης ες πιFονα δημον,
ηδη δην απεων, η' αμφαδον, ηε κρυφηδον.
ωμοσε δε προς εμ' αFτον, αποσπενδων ενι Fοικῳ,
ναFα καταFερυσθαι, επαρτεας τ' εμμεν' ⱶεταιροFς,
ⱶοι δη μιν πεμψουσι φιλην ες πατριδα γαιαν.
αλλ' εμε πριν αποπεμπσ'· ετυχησε γαρ ερχομενη ναFς
ανδρων θεσπρωτων ες δουλιχιον πολυπυFρον.
ενθ' ⱶογε μ' ηνωγεν πεμπσαι βασιληFι ακαστῳ
ενδυκεως· τοισιν δε κακη φρεσ' εFανδανε βουλη
αμφ' εμοι, ⱶοφρ' ετι παγχυ δυFης επι πημα γενοιμην.
αλλ' ⱶοτε γαιης πολλον απεπλω ποντοπορος ναFς,
αFτικα δουλιον ⱶημαρ εμοι περιμηχανοωντο·
εκ μεν με χλαιναν τε, χιτωνα τε, Fεσματ' εδυFσαν,
αμφι δε μοι Fρακος αλλο κακον βαλον, ηδε χιτωνα
Fρωγαλεον, τα και αFτος εν οφθαλμοισιν ⱶορῃαι.
Fεσπεριοι δ' ιθακης ⱶευδειFελα Fεργ' αφικοντο·
ενθ' εμε μεν κατεδησαν ⱶευσελμῳ ενι ναFι
ⱶοπλῳ ⱶευστρεφεϊ στερεως· αFτοι δ' αποβαντες
εσσυμενως παρα θινα θαλασσης δορπον ⱶελοντο.
αFταρ εμοι δεσμον μεν ανεγναμπσαν θεοι αFτοι
ρεFιδιως· κεφαλῃ δε κατα Fρακος αμφικαλυπσαις,
χσεστον εφολκαιον καταβαις, επελασσα θαλασσῃ
στηθος· επειτα δε χερσι διηρεσσ' αμφοτερῃσιν
νηχομενος, μαλα δ' ωκα θυραθεν ε' αμφις εκεινων.
ενθ' αναβαις, ⱶοθι τε δρυμον ην πολυανθεος ⱶυλFης,
κειμην πεπτηως· ⱶοι δε μεγαλα στοναχοντες
φοιταον· αλλ', —ου γαρ σφιν εφαινετο κερδιον ειναι
μαFεσθαι προτερῳ,—τοι μεν παλιν αFτις εβαινον
ναFος επι γλαφυρης· εμε δ' εκρυπσαν θεοι αFτοι
ρεFιδιως, και με σταθμῳ επελασσαν αγοντες
ανδρος επισταμενοF· ετι γαρ νυ μοι αισα βιFωναι.
τον δ' απαμειβομενος προσεφης, ⱶευμαιε συβωτα·

ϝαι δειλε χσεινων, ἡ μοι μαλα θυϝμον ορινας,
ταϝτα ͱεκαστα λεγων, ͱοσα δη παθες, ηδ' ͱοσ' αλῆθης·
αλλα ταδ' ου κατα κοσμον οιϝομαι, ουδε με πειθσεις,
ϝεσπων αμφ' ͱοδυσσεϝι· τι σε χρη τοιον εοντα
μαπσιδιως πσευδεσθαι; εγω δ' ͱεῦ ϝοιδα και αϝτος
νοστον εμεϝο ϝανακτος, ͱοτ' ηχθετο παντσι θεοισι
πανχυ μαλ', ͱοτι μιν ουτι μετα τροϝεσ' εδαμασσαν,
ηε φιλων εν χερσιν, επει πολεμον τολυπεϝσεν.
τῶ κεν ͱοι τυμβον μεν εποιησαν παναχαιϝοι,
ηδε κε και ͱῷ παιδι μεγα κλεος ͱῆρατ' οπισσω·
νῦν δε μιν ακλειως ͱαρπυιαι ανῆρειπσαντο.
αϝταρ εγω παρ' ͱυεσσιν αποτροπος· ουδε πολινδε
ερχομαι, ει μη πω τι περιφρων πηνελοπεια
ελθεμεν οτρυϝνησιν, ͱοτ' ανγελιη ποθεν ελθῇ.
αλλ' ͱοι μεν τα ͱεκαστα παρῆμενοι εχσερεουσιν,
ἡμεν ͱοι αχνῦνται δην οιχομενοιο ϝανακτος,
ηδ' ͱοι χαιρουσιν βιϝοτον νηποινον εδοντες.
αλλ' εμοι ου φιλον εστι μεταλλῆσαι, και ερεσθαι,
εχς ͱοϝο δη μ' αιτωλος ανηρ εχσηπαφε μυϝθῳ,
ͱος ρ' ανδρα κτῆναις, πολλην επι γαιαν αλῆθεις,
ηλυθ' εμον προς σταθμον· εγω δε μιν αμφαγαπαδσον.
φη δε μιν εν κρητεσι παρ' ιδομενεϝι ϝιδεσθαι
ναϝας ακῆαμενον, τας ͱοι χσυνεϝαγσαν αϝελλαι·
και φατ' ελευσεσθαι, η' ες θερος, η' ες οπωρην,
πολλα χρηματ' αγοντα, συν αντιθεοισ' ͱεταροισιν.
και συ, γερον πολυπενθες, επει σε μοι ῆγαγε δαιμων,
μητε τι μοι πσευδεσσι χαριδσεο, μητε τι θελγε·
ου γαρ τοουνεκ' εγω σ' αιδεσσομαι, ουδε φιλησω.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσευς·
η μαλα τις τοι θυϝμος ενι στηθεσσιν απιθτος,
ͱοιον σ' ουδ' ομοσαις περ επῆγαγον, ουδε σε πειθω.
αλλ' αγε νῦν ϝρῆτρην ποιησομεθ'· αϝταρ οπισθεν
μαρτυροι αμφοτεροισι θεοι, τοι ολυμπον ͱεχουσιν·
ει μεν κεν νοστησι ϝαναχς τεϝος ες τοδε δῶμα,
ϝεσσαις με χλαιναν τε, χιτῶνα τε, ϝεσματα, πεμπσαι
δουλιχιονδ' ιμεναι, ͱοθι μοι φιλον επλετο θυϝμῷ·
ει δε κε μη ελθησι ϝαναχς τεϝος, ͱως αγορευω,
δμῶας επισσευσαις, βαλεειν μεγαλης κατα πετρης,
ͱοφρα και αλλος πτῶχος αλευσεται ηπεροπευειν.
τον δ' απαμειβομενος προσεφῶνεε διϝος ͱυφορβος·
χσειν', ͱουτῶ γαρ κεν μοι ͱεῦκλειη τ' αρετη τε
ειη επ' ανθρωποϝς ͱαμα τ' αϝτικα, και μετεπειτα,
ͱος σ' επει ες κλισιην αγαγον, και χσεινι' εδῶκα,
αϝτις δε κτῆναιμι, φιλον δ' απο θυϝμον ͱελοιμην·
προφρων δη κεν επειτα δια κρονιϝωνα λιτοιμην.
νῦν δ' ͱωρη δορποιο· ταχιστα μοι ενδον ͱεταιροι

ειεν, ͱιν' εν κλισιῃ λαϝρον τετυχοιμεθα δορπον.
ͱως ͱοι μεν τοιαϝτα προς αλληλοϝς αγορεϝον.
ανχιμολον δε συες τε και ανερες ηλθον ͱυφορβοι·
τας μεν αρ' ϝεργσαν κατα ϝηθεα κοιμηθηναι·
κλαγγη δ' ασπετος ωρτο συων αϝλιδσομεναϝων.
αϝταρ ͱο ͱοισ' ͱεταροισιν εκεκλετο διϝος ͱυφορβος·
αγσεθ' υιων τον αριστον, ͱινα χσεινῳ ͱιερεϝσω
τηλεδαπῳ· προς δ' αϝτοι ονησομεθ', ͱοιπερ οιδσυν
δην ͱεχομεν, πασχοντες ͱυων ͱενεκ' αργιοδοντων·
αλλοι δ' ͱημετερον καματον νηποινον εδουτιν.
ͱως αρα φωνησανς κεασε χσυλα νηλει χαλκῳ·
ͱοι δ' ͱυν εισηγον μαλα πιϝονα πενταϝετηρον·
τον μεν επειτ' εστησαν επ' εσχαρῃ· ουδε συβωτης
ληθετ' αρ' αθανατων, φρεσι γαρ κεχρητ' αγαθῃσιν,
αλλ' ͱογ' απαρχομενος κεφαλης τριχας εν πυρ' εβαλλεν
αργιοδοντος ͱυος, και επευχετο παντσι θεοισιν,
νοστησαι ͱοδυσεϝα πολυφρον' ͱεϝονδε δομονδε.
κοπτσε δ' ανασχομενος σχιδσῃ δρυος, ͱην λιπε κεαιων·
τον δ' ελιπε πσυϝχη· τοι δ' εσφαγσαν τε και ϝεϝσαν·
αιπσα δε μιν διεχεϝσαν· ͱο δ' ωμοθετεετο συβωτης,
παντοθεν αρχομενος μελεων, ες πιϝονα δημον·
και τα μεν εν πυρ' εβαλλε, παλυϝνανς αλφιτοϝ ακτῃ,
μιστυλλον τ' αρα τ' αλλα, και αμφ' οβελοισιν επηραν,
ωπτησαν τε περιφραδεως, ϝερυσαντο τε παντα.
ͱη δ' εις ευρυχορον λακεδαιμονα παλλας αθηνη
ωχεθ', οδυσσεϝος μεγαθυϝμοϝο φαιδιμον ͱυιον
νοστοϝ ͱυπομνησοντσα, και οτρυνεοντσα νεεσθαι.
ͱευρε δε τηλεμαχον και νεστορος αγλαϝον ͱυιον
ͱευδοντ' εν προδομῳ μενελαϝοϝο κυϝδαλιμοϝο·
ητοι νεστοριδην μαλακῳ δεδμημενον ͱυπνῳ·
τηλεμαχον δ' ουχ υπνος ϝεχε γλυκυς, αλλ' ενι θυϝμῳ
νυκτα δι' ανβροσιην μελεδηματα πατρος εγειρεν.
ανχοϝο δ' ͱισταμενη προσεφη γλαϝκωπις αθηνη·
τηλεμαχ', ουκ ετι καλα δομων απο δην αλαλησαι,
κτηματα τε προλιπων, ανδρας τ' εν σοισι δομοισιν
ͱοϝτῳ ͱυπερφιαλοϝς· μη τοι κατα παντα φαγωντιν,
κτηματα δασσαμενοι, συ δε τηυσιην ͱοδον ελθῃς.
αλλ' οτρυϝνε ταχιστα βοην αγαθον μενελαϝον
πεμπεμεν, ͱοφρ' ετι ϝοικοι αμυϝμονα μητερα τετμῃς·
ηδη γαρ ρα πατηρ τε κασιγνητοι τε κελονται
ευρυμαχῳ γημασθαι· ͱο γαρ περιβαλλει ͱαπαντας
μνηστηρας δωροισι, και εκσωφελλεν εεδνα·
μη νυ τι, σεϝ' αϝεκητι, δομων εκ κτημα φερηται.
ϝοιδσθα γαρ ͱοιος θυϝμος ενι στηθεσσι γυναικος·
κεινοϝο ϝοικον βουλετ' οφελλεμεν, ͱος κεν οπυιοι,
παιδων δε προτερων και κοϝριδιοϝο φιλοιο

ουκ ετι μεμνῆται τεθνηοτος, ουδε μεταλλᾷ.
αλλα συγ' ελθων αϝτος επιτρεψσειας ͱεκαστα
δμῳαϝων, ͱητις τοι αριστη φαινεται εεναι, 25
εις ͱο κε τοι φῆνωντι θεοι κυδρην παρακοιτιν.
αλλο δε τοι γε ϝεπος ϝερεω, συ δε συνθεο θυϝμῷ·
μνῆστηρων σ' επιτηδες αριστεϝες λοχαοντιν
εν πορθμῷ ιθακης τε, σαμοϝο τε παιπαλοεντσης,
ͱιϝεμενοι κτῆναι, πριν πατριδα γαιαν ͱικεσθαι. 30
αλλα ͱεκας νησων αφεχεεν ͱεϋϝεργεα ναϝα, 33
νυκτι δ' ͱομως πλεϝεμεν· πεμπσει δε τοι ουρον οπισθεν
αθανατων, ͱοστις σε φυλασσει τε ρυϝεται τε. 35
αϝταρ επῆν πρώτην ακτην ιθακης αφικηαι,
ναϝα μεν ες πολιν οτρῦϝναι και παντας ͱεταιροϝς·
αϝτος δε πρώτιστα συβώτην εισαφικεσθαι,
ͱος τοι ͱυων επιουρος· ͱομως δε τοι ηπια ϝοιδεν.
ενθα δε νυκτ' αϝεσαι· τον δ' οτρῦϝναι πολιν εισω, 40
αγγελιην ϝερεοντα περιφρονι πηνελοπειῃ,
ͱουνεκα ͱοι σαος εσσι, και εκ πυλοϝ ηληλουθας.
ͱη μεν αρ' ͱως ϝεσποντσ' απεβη προς μακρον ολυμπον.
αϝταρ ͱο νεστοριδην εκς ͱηδυος ͱυπνοϝ εγειρεν. 44
εγρεο, νεστοριδη πεισιστρατε, μωνυχας ͱιπποϝς 46
δσευγσον ͱυφ' αρματ' αγων, ͱοφρα πρῆσσωμεν ͱοδοϝο.
τον δ' αϝ νεστοριδης πεισιστρατος αντιον ηυϝδα·
τηλεμαχ', ου πως εστιν, επειγομενοϝς περ ͱοδοϝο,
νυκτα δια δνοφερην ελαεεν· ταχα δ' εσσεται ῆως. 50
αλλα μεν', εις ͱο κε δῶρα φερων επιδιφρια θῆῃ
ͱηρως ατρεϝιδης, δορϝικλειτος μενελαϝος,
και μυϝθοισ' αγανοισι παραυϝδῆσανς αποπεμπσῃ.
τοο γαρ τε χσεινος μιμνῆσκεται ͱηματα παντα
ανδρος χσεινοδοκοϝ, ͱος κεν φιλοτητα παρασχῃ. 55
ͱως εφατ'· αϝτικα δε χρυσοθρονος ηλυθεν ῆως,
ανχιμολον δε σφ' ηλθε βοην αγαθος μενελαϝος,
ανστανς εκς ευνης, ͱελενης παρα καλλικομοϝο.
τον δ' ͱως ῶν ενοησεν ͱοδυσσεϝος φιλος ͱυιος,
σπερχομενος ρα χιτῶνα περι χροϊ σιϝαλοεντα 60
δυϝνεν, και μεγα φαϝρος επι στιβαροις βαλετ' ωμοις
ͱηρως· βη δε θυραδσε, παρͱισταμενος δε προσηυϝδα· 62
ατρεϝιδη, μενελαϝε διοτρεφες, ορχαμε λαϝων, 64
ηδη νῦν μ' αποπεμπε φιλην ες πατριδα γαιαν. 65
τον δ' ημειβετ' επειτα βοην αγαθος μενελαϝος· 67
τηλεμαχ', ουτι σ' εγωγε πολυν χρονον ενθαδ' ερυκσω
ͱιϝεμενον νοστοϝο· νεμεσαομαι δε και αλλῳ
ανδρι χσεινοδοκῳ, ͱος κ' εκσϝοχα μεν φιλεητιν, 70
εκσϝοχα δ' εχθαιρητιν· αμεινονα δ' αισιμα παντα.
ϝεισϝον τοι κακον εσθ', ος τ' ουκ εθελοντα νεεσθαι
χσεινον εποτρυϝνῃ, και ͱος εσσυμενον κατερυκῃ.

χρη χσεινον παρεοντα φιλεεν, εθελοντα δε πεμπεεν.
αλλα μεν', εις Fο κε δωρα φερων επιδιφρια θειω
καλα, συ δ' οφθαλμοισι Fιδηις· Fειπω δε γυναιξιν
δειπνον ενι μεγαροις τετυχεεν Fαλις ενδον εοντων.
τον δ' αF τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυFδα·
ατρεFιδη, μενελαFε διοτρεφες, ορχαμε λαFων,
βουλομαι ηδη νεεσθαι εφ' ημετερ'· ου γαρ οπισθεν
ουρον ιων κατελειπον επι κτεατεσσιν εμοισιν·
μη πατερ' αντιθεον διζημενος αFτος ολωμαι,
η τι μοι εκ μεγαρων κειμηλιον εσθλον οληται.
αFταρ επει τογ' ακουσε βοην αγαθος μενελαFος,
αFτικ' αρ' Fηι Fαλοχωι ηδε δμωηισ' εκελεFσεν
δειπνον ενι μεγαροις τετυχεεν Fαλες ενδον εοντων.
ανχιμολον δε Fοι ηλθε βοηθοFιδης Fετεωνευς,
ανστανς εκς ευνης, επει ου πολυ ναιεν απ' αFτου·
τον πυρ κηαι ανωγε βοην αγαθος μενελαFος,
οπτησαι τε κρεων· Fο δ' αρ' ουκ απιθησεν ακουσας.
αFτος δ' ες θαλαμον κατεβησατο κηωεντα,
ουκ οιος, Fαμα τωγ' Fελενη κιε και μεγαπενθης,
αλλ' Fοτε δη ρα Fικανον, Fοθ' Fοι κειμηλι' εκειτο,
ατρεFιδης μεν επειτα δεπας λαβεν αμφικυπελλον,
Fυιον δε κρητηρα φερεεν μεγαπενθε' ανωγεν
αργυρεον· Fελενη δε παριστατο φωριαμοισιν,
ενθ' εσαν Fοι πεπλοι παμποικιλοι, FοFς καμ' αFτη.
των Fεν' αFηραμενη Fελενη φερε, διFα γυναικων,
Fος καλλιστος εην ποικιλμασιν, ηδε μεγιστος·
αστηρ δ' Fως απελαμπεν, εκειτο δε νεFατος αλλων.
βαν δ' ιμεναι προτερω δια δωματος, Fεος Fικοντο
τηλεμαχον· τον δε προσεφη χσανθος μενελαFος·
τηλεμαχ', ητοι νοστον, Fοπως φρεσι σηισι μενοινας,
Fως τοι δσευς τελεσειεν, εριγδουπος ποσις Fηρης.
δωρων δ', Fοσ' εν εμωι Fοικωι κειμηλια κειται,
δωσω, Fο καλλιστον και τιFμηεστατον εστιν·
δωσω τοι κρητηρα τετυγμενον· αργυρεος δε
εστιν Fαπανς, χρυσωι δ' επι χειλεα κεκραFανται·
Fεργον δ' Fηφαιστοιο· πορεν δε Fε φαιδιμος Fηρως,
σιδονιων βασιλευς, Fοθ' εFος δομος αμφεκαλυπτσεν
κεισε με νοστησαντα· τεFιν δ' εθελω τοδ' οπασσαι.
Fως Fειπων, εν χερσ' ετιθει δεπας αμφικυπελλον
Fηρως ατρεFιδης· Fο δ' αρα κρητηρα φαFεινον
θηκ' αFτου προπαροιθε φερων κρατερος μεγαπενθης,
αργυρεον· Fελενη δε παριστατο καλλιπαρηιος,
πεπλον Fεχοντ' εν χερσι, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
δωρον σοι και εγω, τεκνον φιλε, τουτο διδωμι,
μνημ' Fελενης χειρων, πολυηρατου ες γαμου Fωρην,
σηι Fαλοχωι φορεεεν· τεFος δε φιληι παρα μητρι

ναισθαι ενι μεγαρω̃ τεω̃ δ' ημιν χαιρων αφικοιο
Fοικον hεΰκτιμενον, και σην ες πατριδα γαιαν.
hως Fεσπουσ' εν χερσ' ετιθει· hο δ' εδεξατο χαιρων.
και τα μεν ες πειρινθ' ετιθει πεισιστρατος hηρως
δεξαμενος, και παντα hεFω̃ θαFησατο θυFμω̃.
τοFς δ' ηγε προς δω̃μα καρη ξανθος μενελαFος.
hεζεσθην δ' αρ' επειτα κατα κλισμοFς τε θρονοFς τε.
χερνιβα δ' αμφιπολος προχοFω̃ επεχευε φερουσα
καλη̃, χρυσειη̃, hυπερ αργυρεοFο λεβητος,
νιψασθαι· παρα δε ξεστην ετανυσσε τραπεζαν.
σι̃τον δ' αιδοιη ταμιη παρεθηκε φερουσα,
Fειδατα πολλ' επιθεισα, χαριζομενη παρεοντων.
παρ δε βοηθοFιδης κρε' εδαιετο, και νεμε μοιρας·
FοινοχοFει δ' hυιος μενελαFοFο κυδαλιμοFο·
hοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αFταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον hεντο,
και τοτε τηλεμαχος και νεστορος αγλαFος hυιος
hιπποFς τε ζευγνυντ', ανα θ' αρματα ποικιλ' εβαινον·
εκ δ' ελασαν προθυροFο και αιθουσης εριδουπου.
τοFς δε μετ', ατρεFιδης κιε ξανθος μενελαFος,
Fοινον hεχων εν χειρι μελιφρονα δεξιτερηφιν,
εν δεπαϊ χρυσεω̃, hοφρα λειψαντε κιοιτην.
στη δ' hιππων προπαροιθε· δεδισκομενος δε προσηυδα·
χαιρετον, ω κουρω, και νεστορι ποιμενι λαFων
Fεσπεμεν· η γαρ εμοιγε, πατηρ hως, ηπιος ηεν,
hεFος ενι τροFιη πολεμιζομεν hυιες αχαιFων.
τον δ' αF τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
και λιFην κεινω̃ γε, διοτρεφες, hως αγορευεις,
παντα ταδ' ελθοντες καταλεξομεν· αι γαρ εγων hως
νοστησας ιθακηνδε, κιχων hοδυσεF' ενι Fοικω̃,
Fεσποιμ', hως παρα σεFο τυχων φιλοτητος hαπασης
ερχομαι, αFταρ αγω κειμηλια πολλα και εσθλα.
hως αρα hοι Fεσποντι επεπτατο δεξιος ορνις,
αιετος αργην χη̃να φερων ονυχεσι πελωρον,
hημερον εκς αFλης· hοι δ' ιυζοντες hεποντο
ανερες ηδε γυναικες· hο δ' σφισιν εγγυθεν ελθων
δεξιος ηFιξε προσθ' hιππων· hοι δε Fιδοντες
γηθησαν, και πα̃σιν ενι φρεσι θυFμος ιανθη.
τοισι δε πεισιστρατος νεστοριδης ηρχετο μυθων·
φραζεο δη, μενελαFε διοτρεφες, ορχαμε λαFων,
ει νοFιν τοδ' εφηνε θεος τερας, ηε σοι αFτω̃.
hως φατο· μερμηριξε δ' αρηFιφιλος μενελαFος,
hοπως hοι κατα μοιραν hυποκρινεαιτο νοησας.
τον δ' hελενη τανυπεπλος hυποφθαμενη φατο μυθον·
κλυ̃τε μεF· αFταρ εγω μαντευσομαι, hως ενι θυFμω̃
αθανατοι βαλλουσι, και hως τελεεσθαι οFιω.

hως hοδε χῆν' hαρπαξασ' ατιταλλομενην ενι ϝοικῳ, Ο
ελθων εξ ορεος, hοθι hοι γενεη τε τοκος τε·
hως hοδυσεϝς κακα πολλα παθων, και πολλ' επαληθεις,
ϝοικαδε νοστησει, και τιϝσεται· ηε και ηδη
ϝοικοι, αταρ μνηστηρσι κακον παντεσσι φυτεϝει·
 την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
hοϝτω νυν ζευς θειη, εριγδουπος ποσις hηρης·
τῳ κεν τοι και κειθι, θεῳ hως, ευχεταοιμην.
 ἠ, και εφ' ιπποιιν μαστιγ' εβαλ'· hοι δε μαλ' ωκα
ἠιξαν πεδιονδε δια πτολιος μεμαϝωτες.
hοι δε πανημεριοι σειον ζυγον αμφις εχοντες·
δυϝσατο τ' ηελιος, σκιοωντο τε πασαι αγυιαι·
ες φηρας δ' ικοντο, διοκλεος ποτι δωμα,
hυιιος ορσιλοχοιο, τον αλφειος τεκε παιδα.
ενθα δε νυκτ' αϝεσαν· hο δε τοις παρ ξεινι' εθηκεν.
 ημος δ' ηριγενεια φανη ϝροδοδακτυλος ηως,
hιπποϝς τε ζευγνυντ', ανα θ' αρματα ποικιλ' εβαινον·
εκ δ' ελασαν προθυροιο και αιθουσης εριδουποο·
μαστιξεν δ' ελααν· τω δ' ουκ αϝεκοντ' επετεσθην.
αιψα δ' επειτ' ικοντο πυλοϝ αιπυ πτολιεθρον·
και τοτε τηλεμαχος προσεφωνεε νεστορος hυιον·
 νεστοριδη, πως κεν μοι hυποσχομενος τελεσειας
μυϝθον εμον; ξεινοι δε διαμπερες ευχομεθ' ειναι
εκ πατερων φιλοτητος· αταρ και hομηλικες εσμεν·
hηδε δ' hοδος και μαλλον hομοφροσυνῃσιν ενησει.
μη με παρεξ αγε ναϝα, διοτρεφες, αλλα λιπ' αυτοο,
μη μ' hο γερων αϝεκοντα κατασχῃ hῳ ενι ϝοικῳ
hιεμενος φιλεειν· εμε δε χρη θασσον hικεσθαι.
 hως φατο· νεστοριδης δ' αρ' hεϝῳ συμφρασσατο θυϝμῳ,
hοπως hοι κατα μοιραν hυποσχομενος τελεσειεν.
hωδε δε hοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον ειναι·
στρεφσ' hιπποϝς επι ναϝα θοϝην, και θινα θαλασσης·
ναϝι δ' ενι πρυμνῃ εξαινυτο καλλιμα δωρα,
ϝεσθητα, χρυσον τε, τα hοι μενελαϝος εδωκεν·
και μιν εποτρυϝνων ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
 σπουδῃ νυν αναβαινε, κελευε τε παντας hεταιροϝς,
πριν εμε ϝοικαδ' hικεσθαι, απαγγηλαι τε γεροντι.
hευ γαρ εγω τοδε ϝοιδα κατα φρενα και κατα θυϝμον,
hοιος εκεινοϝο θυϝμος hυπερβιος· ου σε μεθησει·
αλλ' αϝτος καλεων δευρ' εισεται· ουδε σε φημι
αψ ιμεναι κενεον· μαλα γαρ κεχολωσεται εμπης.
 hως αρα φωνησαις ελασεν καλλιτριχας hιπποϝς
αψ πυλιων εις ϝαστυ, θοϝως δ' αρα δωμαθ' ικανεν.
 τηλεμαχος δ' hεταροισιν εποτρυϝνων εκελευσεν·
εγκοσμειτε τα τευχε', hεταιροι, ναϝι μελαινῃ·
αϝτοι τ' αμβαινωμεν, hινα πρησσωμεν hοδοιο.

hως εφαθ'· οι δ' αρα του μαλα μεν κλυFον, ηδ' επιθοντο.
αιψα δ' αρ' εισβαινον, και επι κληFισι καθιζον.
ητοι hο μεν τα πονεετο, και ευχετ'· εθυFε δ' αθηνῆ
ναFι παρα πρυμνῆ· σχεδοθεν δε Fοι ηλυθεν ανηρ
τηλεδαπος, φευγων εκς αργεος, ανδρα κατακτανς,
μαντις· αταρ γενεην γε μελαμποδος εκγονος ῆεν,
hος πριν μεν ποτ' εναιε πυλῳ ενι, μητερι μηλων,
hαφνειος πυλιοισι μετ' εκσοχα δωματα ναιων·
δη τοτε γ' αλλον δημον αφικετο, πατριδα φευγων,
νηλεFα τε μεγαθυFμον, αγαFοτατον δοαFοντων,
hος Fοι χρηματα πολλα τελεσφορον εις ενιαFτον
εσχε βιῆ· hο δε τεFεος ενι μεγαροις φυλακοFο
δεσμῳ εν αργαλεῳ δεδετο, κρατερ' αλγεα πασχων,
hεινεκα νηληFος κοFρης, αFατης τε βαρυνης,
την hοι επι φρεσ' εθῆκε θεα δασπλητις ερινυς.
αλλ' hο μεν εκφυγε κηρα, και ηλασε βοFς εριμυκοFς
ες πυλον εκ φυλακης, και ετισατο Fεργον αFεικες
αντιθεον νηληFα, κασιγνητῳ τε γυναικα
ῆγαγετο προς δωμαθ'· ο δ' αλλων hικετο δημον,
αργος ες hιπποβοτον· τοθι γαρ νυ hοι αισιμον ῆεν
ναιεμεναι πολλοισι Fανασσοντ' αργειFοισιν·
ενθα δ' εγῆμε γυναικα, και hυψερεφες θετο δωμα,
γῆνατο δ' αντιφατην και μαντιον, hυιε κραταιω.
αντιφατης μεν ετικτεν hιFοκληεα μεγαθυFμον·
μαντιος αF τεκετο πολυφειδεα τε, κλειτον τε·
αλλ' ητοι κλειτον χρυσοθρονος hαρπασεν ηως·
αFταρ hυπερθυFμον πολυφειδεα μαντιν απολλων
θῆκε βροτων hοχ' αριστον, επει θανεν αμφιαρῆος.
τοο μεν αρ' hυιος επηλθε, θεοκλυμενος δ' ονομ' ῆεν,
hος τοτε τηλεμαχοο πελας hιστατο· τον δ' επιχανεν
σπενδοντ', ευχομενον τε, θοFῆ παρα ναFι μελαινῆ·
και μιν φωνησανς Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
ω φιλ', επει σε θυFοντα κιχανω τῳδ' ενι χωρῳ,
λισσομ' hυπερ θυFεων και δαιμονος, αFταρ επειτα
σης τ' αFτοο κεφαλης, και hεταιρων, hοι τοι hεπονται,
Fεσπε μοι ειρομενῳ νημερτεα, μηδ' επικεFθσῃς·
τις; ποθεν εσσ' ανδρων; ποθι τοι πολις, ηδε τοκεFες;
τον δ' αF τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυFδα·
τοιγαρ εγω τοι, χσεινε, μαλ' ατρεκεως αγορεFσω·
εκς ιθακης γενος ῆμι, πατηρ δε μοι εστιν hοδυσσεFς,
ει ποτ' εῆν· νυν δ' ηδη απεφθιτο λυγρῳ ολεθρῳ.
τοενεκα νυν hεταροFς τε λαβων και ναFα μελαιναν
ηλθον πευθσομενος πατερος δην οιχομενοFο.
τον δ' αFτε προσεFεειπε θεοκλυμενος θεοFειδης·
hοFτῳ τοι και εγων εκ πατριδος, ανδρα κατακτανς
ενφυFλον· πολλοι δε κασιγνητοι τε Fεται τε

αργος αν' hιπποβοτον, μεγα δε κρατεουσιν αχαιων·
των hυπαλεFσαμενος θανατον και κηρα μελαιναν
φευγω· επει νυ μοι αισα κατ' ανθρωποις αλαλησθαι.
αλλα με ναFος εφεσσαι, επει σε φυγων hικετεFσα,
μη με κατακτεινωντι· διωκεμεναι γαρ οιFω.
τον δ' αF τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυFδα·
ου μεν δη σ' εθελοντα γ' αποθεω ναFος FεισFης·
αλλ' hεπε'· αFταρ κειθι φιλησεαι, hοια χ' εχωμεν.
hως αρα φωνησαις hοι εδεξατο χαλκεον εγχος,
και τοδ' εφ' ικριοφιν τανυσεν ναFος αμφιFελισσης·
αν δε και αFτος ναFος εβησατο ποντοποροFο.
εν πρυμνῆ δ' αρ' επειτα καθεζετο· παρ δε hοι αFτω
hεσσε θεοκλυμενον· τοι δε πρυμνησι' ελυFσαν.
τηλεμαχος δ' hεταροισιν εποτρυFνας εκελεFσεν
hοπλων hαπτεσθαι· τοι δ' εσσυμενως επιθοντο.
hιστον δ' ειλατινον κοιλης εντοσθε μεσοδμης
στησαν αFειραντες· κατα δε προτονοισιν εδησαν·
Fελκον δ' hιστια λευκα hεϋστρεπτοισι βοFευσιν.
τοισιν δ' hικμενον ουρον hιει γλαFκωπις αθηνη
λαβρον επαιγιζοντα δι' αιθερος, οφρα ταχιστα
ναFς ανυσειε θεFουσα θαλασσης hαλμυρον hυδωρ.
δυFσατο τ' ηελιος, σκιοωντο τε πασαι αγυιαι·
hη δε φεραις επεβαλλεν, επειγομενη διος ουρω,
ηδε παρ' ηλιδα διFαν, hοθι κρατεουσιν επειοι.
ενθεν δ' αF νησοισιν επιπροεηκε θοFῆσιν,
hορμαινων, η κεν θανατον φυγοι, η κεν hαλοιη.
τω δ' αFτ' εν κλισιῆ hοδυσεFς και διFος hυφορβος
δορπεετην· παρα δε σφιν εδορπεον ανερες αλλοι.
αFταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον hεντο,
τοις' hοδυσευς μεταFειπε, συβωτεω πειρητιζων,
ει μιν ετ' ενδυκεως φιλεοι, μειναι τε κελευοι
αFτοF ενι σταθμω, η' οτρυFνειε πολινδε·
κεκλυθι νυν, hευμαιε, και αλλοι παντες hεταιροι·
ηωθεν προτι Fαστυ λιλαιομαι απονεεσθαι
πτωχεFσων, hινα μη σε κατατρυFχω και hεταιρους.
αλλα μοι hευ θ' υποθευ, και hαμ' hηγεμον' εσθλον οπασσον,
hος κε με κεισ' αγαγῆ· κατα δε πτολιν αFτος αναγκῆ
πλαγξομαι, αι κεν τις κοτυλην και πυρνον ορεξῃ.
και κ' ελθων προς δωματ' οδυσσεFος θειοFο
αγγελιην Fειποιμι περιφρονι πηνελοπειῃ·
και κεν μνηστηρεσσιν hυπερφιαλοισι μιγειην,
ει μοι δειπνον δοιεν, ονειατα μυρι' hεχοντες.
αιψα κεν hευ δραFοιμι μετα σφισιν, hο ττι θελοιεν.
εκ γαρ τοι Fερεω, συ δε συνθεο, και μευ ακουσον·
hερμειαFο hεκητι διακτοροF, hος ρα τε παντων
ανθρωπων Fεργοισι χαριν και κυδος οπαζει,

δρη̃στοσυνῃ̃ ουκ αν μοι ερίσσειεν βροτος αλλος;
πυρ θ' εὒ ναϝησαι, δια τε χσυλα δαϝνα κεασσαι,
δαιτρεϝσαι τε, και οπτη̃σαι, και ϝοινοχοϝησαι·
ͱοια τε τοισ' αγαθοισι παραδραϝοντι χερεϝες.
τον δε μεγ' οχθησανς προσεϝφης, ͱεὒμαιε συβω̃τα·
ω μοι, χσεινε, τιη τοι ενι φρεσι τοϝτο νοημα
επ̃λετο; η συγε πανχυ λιλαϝεαι αϝτοθ' ολεσθαι,
ει δη μνη̃στηρων εθελεις καταδυ̃ϝναι ͱομιλϝον,
των ͱυβρις τε, βιη τε, σιδηρεον ουρανον ͱικει.
ου τοι τοιοιδ' εντιν ͱυποδρη̃στηρες εκεινων,
αλλα νεϝοι, χλαινας ͱεὒ ϝεσμενοι, ηδε χιτω̃νας,
αιϝει δε λιπαροι κεφαλας και καλα προσω̃πα,
ͱοι σφιν ͱυποδραϝοντιν· ͱεὒχσεστοι δε τραπεδσαι
σι̃τοϝο και κρεαων, και ϝοινοϝο, βεβρι̃θαντιν.
αλλα μεν'· ου γαρ τις τοι ανιϝαεται παρεοντι,
ουτ' εγω, ουτε τις αλλος ͱεταιρων, ͱοι μοι εαντιν.
αϝταρ επη̃ν ελθητιν ͱοδυσσεϝος φιλος ͱυιος,
κεινος σε χλαιναν τε, χιτω̃να τε, ϝεσματα ϝεσσει,
πεμπσει δ', ͱοπῃ̃ σε κραδιη, θυϝμος τε, κελεϝει.
τον δ' η̃μειβετ' επειτα πολυτλα̃ϝς διϝος ͱοδυσσεϝς·
αιθ' ͱοϝτως, ͱεὒμαιε, φιλος διϊ πατρι γενοιο,
ͱως εμοι, ͱοτι μ' επαϝσας αλης και οιδ̃υος αινης.
πλανγτοσυνης δ' ουκ εστι κακωτερον αλλο βροτοισιν·
αλλ' ͱενεκ' ολομενης γαστρος κακα κηδε' ͱεχοντιν.
νυ̃ν δ' επει ͱισχαναεις, μη̃ναι τε με κεινον ανω̃γας;
ϝεσπ' αγε μοι περι μητρος ͱοδυσσεϝος θειοϝο,
πατρος θ', ον κατελειπεν ιων επι γηραος ουδω̃,
ει ποϝ ετι δσαϝοντιν ͱυπ' αϝγας η̃ελιοϝο,
η' ηδη τεθναντι, και ειν αϝιδαϝο δομοισιν.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε συβω̃της, ορχαμος ανδρων·
τοιγαρ εγω τοι, χσεινε, μαλ' ατρεκεως αγορεϝσω·
λαϝερτης μεν ετι δσαϝει, διϊ δ' ευχεται αιϝει
θυϝμον απο μελεων φθι̃σθαι ͱοισ' εν μεγαροισιν·
εκπαγλως γαρ παιδος οδυϝρεται οιχομενοϝο,
κοϝριδιης θ' αλοχοϝο, δαϝιφρονος, ͱη ͱε μαλιστα
η̃καχ' αποφθιμενη, και εν ωμω̃ γηρα' εθη̃κεν.
ͱη δ' αχεϊ ͱοϝο παιδος απεφθιτο κυϝδαλιμοϝο,
λευγαλεω̃ θανατω̃· ͱως μη θανοι, ͱοστις εμοιγε
ενθαδε ναιεταων φιλος ειη, και φιλα ϝεργοι.
ͱοφρα μεν ω̃ν δη κεινη εη̃ν, αχεϝοντσα περ ενπη̃ς,
τοφρα τι μοι φιλον εσκε μεταλλη̃σαι και ερεσθαι,
ͱοονεκα μ' αϝτη τρεφσεν ͱαμα κτιμενῃ̃ τανυπεπλω̃;
θυγατερ' ι̃φθιμῃ̃, την ͱοπλοτατην τεκε παιδων·
τῃ̃ ͱομοϝ ετρεφομην, ολιγον δε τι μ' ͱησσον ετιϝμα.
αϝταρ επει ρ' ͱηβην πολυη̃ρατον ͱικομεθ' αμφω,
την μεν επειτα σαμηνδ' εδοσαν, και μυϝρι' ͱελοντο.

αϝταρ εμε χλαιναν τε, χιτω̃να τε, ϝεσματ’ [illegible]
καλα μαλ’ αμφιϝεσαντσα, ποσιν δ’ ͱυποδηματα δόντσα,
αγρονδε προϊαλλ’· εφιλεε δε με κεαροθι μαλλον.
τον δ’ απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ω ποποι! ͱως αρα τυτθος εων, ͱευ̃μαιε συβω̃τα,
πολλον απεπλανχθης σης πατριδος ηδε τοκεϝων.
αλλ’ αγε μοι τοδε ϝεσπε, καὶ ατρέκεως καταλεγσον,
ηε διεπραθετο πτολις ανδρων ευρυαγυια,
ͱῃ̃ ενι ναιεταεσκε πατηρ και ποτνια μητηρ·
η σεγε μουνωθεντα παρ’ οϝιεσιν, η παρα βοϝσιν,
ανδρες δυσμενεες ναϝσιν λαβον, ηδ’ επερασσαν
τοοδ’ ανδρος προς δω̃μαθ’, ο δ’ αγσιον ω̃νον εδω̃κεν.
τον δ’ αϝτε προσεϝεσπε συβω̃της, ορχαμος ανδρων·
χσειν’, επει αρ δη ταϝτα μ’ ανειρεαι ηδε μεταλλᾳ̃ς,
σιγῃ̃ νυ̃ν γσυνͱιͱεε και τερπεο, πιϝνε τε ϝοινον
ͱημενος· ͱαιδε δε νυκτες αθεσφατοι· εστι μεν ͱευδεεν,
εστι δε τερπομενοισιν ακοϝεμεν· ουδε τι σε χρη,
πριν ͱωρη, καταλεχθαι· ανιϝη και πολυς ͱυπνος.
των δ’ αλλων ͱον τε κραδιη και θυϝμος αναγει,
ͱευδετω εκσελθων· ͱαμα δ’ η̃οϊ φαινομενηφιν
δειπνησανς ͱαμ’ ͱυεσι ϝανακτοριῃ̃σιν ͱεπεσθω.
νωϊ δ’ ενι κλισιῃ̃ πιϝνοντε τε, δαινυμενω τε,
κηδεσιν αλληλων τερπωμεθα λευγαλεοισιν,
μναϝομενω· μετα γαρ τε και αλγεσι τερπεται ανηρ,
ͱοστις δη μαλα πολλα παθῃ̃, και πολλ’ επαλη̃θῃ̃.
τοϝτο δε τοι ϝερεω, ͱο μ’ ανειρεαι ηδε μεταλλᾳ̃ς·
νησος τις συριη κικλη̃σκεται, ει ποϝ ακοϝεις,
ορτυγιης καθυπερθεν, ͱοθι τροπαι η̃ελιοϝο,
ουτι περιπληθης λιϝην τοσον· αλλ’ αγαθη μεν,
ͱευβοτος, ͱευμηλος, ϝοινοπληθης, πολυπυϝρος·
πεινη δ’ ου ποτε δημον εσερχεται, ουδε τις αλλη
νουσος επι στυγερη πελεται δδειλοισι βροτοισιν·
αλλ’ ͱοτε γηρασκωντι πολιν κατα φυϝλ’ ανθρωπων,
ελθων αργυροτοκσος απολλων αρτεμιδι γσυν,
ͱοισ’ αγανοισι βελεσσιν εποιχομενος κατεπεφνεν.
ενθα δυω πολιες, διχα δε σφισι παντα δεδασται·
τῃ̃σιν δ’ αμφοτερῃ̃σι πατηρ εμος ενβασιλεϝεν,
κτησιος ορμενιδης, επιϝεικελος αθανατοισιν.
ενθα δε φοινι̃κες ναϝσικλυτοι ηλυθον ανδρες,
τρω̃κται, μυϝρι’ αγοντες αθυρματα ναϝι μελαινῃ̃.
εσκε δε πατρος εμοϝο γυνη φοινισσ’ ενι ϝοικῳ̃,
καλη τε, μεγαλη τε, και αγλαϝα ϝεργα ϝιδυια·
την δ’ αρα φοινι̃κες πολυπαιπαλοι ηπεροπεϝον·
πλυϝνοντσῃ̃ τις πρω̃τ’ εμιγη, κοιλῃ̃ παρα ναϝι,
ευνῃ̃ και φιλοτητι· τα τε φρενας ηπεροπεϝει
θηλυτερῃ̃σι γυναικσι, και ει χ’ ευ̃ϝεργος εητιν.

ειρωτᾶ δη επειτα, τις ειη, και ποθεν ελθοι· Ο
ͱη δε μαλ' αϝτικα πατρος επεφραδεν ͱυπσερεφες δῶ·
εκ μεν σιδῶνος πολυχαλκοϝ ευχομαι ειναι·
κοϝρη δ' ῆμ' αρυβαντος εγω ρυδον ͱαφνειοϝο·
αλλα μ' ανͱαρπακσαν ταφιοι, λεϝιστορες ανδρες,
αγροθεν ερχομενην· περασαν δε με δευρ' αγαγοντες
τοοδ' ανδρος προς δῶμαθ'· ο δ' αγσιον ὦνον εδωκεν.
την δ' αϝτε προσεϝεσπεν ανηρ, ͱος εμισγετο λαθρῆ·
η ρα κε νῦν παλιν αϝτις ͱαμ' ͱημῖν ϝοικαδ' ͱεποιο,
ͱοφρα ϝιδῆς πατερος και μητερος ͱυπσερεφες δῶ,
αϝτοϝς τ'; η γαρ ετ' εντι, και ͱαφνειοι καλεονται.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε γυνη, και αμειβετο μυϝθῳ·
ειη κεν και τοϝτ', ει εμοι εθελοιτε γε, ναϝται,
ͱορκῳ πιθτωθηναι, απημονα ϝοικαδ' απαγσειν.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες απῶμνυον, ͱως εκελεϝεν.
αϝταρ επει ρ' ομοσαν τ', ετελεϝτῆσαν τε τον ͱορκον,
τοις δ' αϝτις μετεϝεσπε γυνη, και αμειβετο μυϝθῳ·
σιγῆ νῦν, μη τις με προσαυϝδαετω ϝεπεεσιν
ͱυμετερων ͱεταρων, γσυνβλῆμενος η' εν αγυιῆ,
η ποϝ επι κρῆνῆ· μη τις ποτι δῶμα γεροντι
ελθων εκσϝεσπῆ· ͱο δ' οϊϝσαμενος καταδησῆ
δεσμῷ εν αργαλεῳ, ͱυμῖν δ' επιφρασσετ' ολεθρον.
αλλ' ͱεχετ' εν φρεσι μυϝθον, επειγετε δ' ὦνον ͱοδαιων.
αλλ' ͱοτε κεν δη ναϝς πλεεη βιϝοτοϝο γενηται,
αγγελιη μοι επειτα θοϝως ες δῶμαθ' ικεσθω·
ͱοισω γαρ χρυσον, ͱοστις χ' υποχειριος ελθῆ·
και δε κεν αλλ' επιβαθρον εγων εθελοντσα γε δοιην.
ͱη μεν αρ' ͱως ϝεσποντσ' απεβη προς δῶματα καλα.
ͱοι δ' ενιαϝτον ͱαπαντα παρ' ͱημῖν αϝθι μενοντες
εν ναϝι γλαφυρῆ βιϝοτον πολυν ενπολαοντο·
αλλ' ͱοτε δη κοιλη ναϝς ῆχθετο τοισι νεεσθαι,
και τοτ' αρ' ανγελον ͱῆκαν, ͱος ανγῆλειε γυναικι·
ηλυθ' ανηρ πολυϝιδρις εμοο προς δῶματα πατρος,
χρυσεον ορμον ͱεχων, μετα δ' ηλεκτροισιν εερτο·
τον μεν αρ' εν μεγαρῳ δμωαι και ποτνια μητηρ
χειρεσιν αμφαφαοντο, και οφθαλμοισ' ͱοραοντο,
ὦνον ͱυποσχομεναι· ͱο δε τῆ κατενευσε σιωπῆ.
ητοι ͱο κατνευσανς κοιλην επι ναϝ εβεβηκεεν·
ͱη δ' εμε χειρος ͱελοντσα δομων εκσῆγε θυραδσε·
ͱευρε δ' ενι προδομῳ ημεν δεπα' ηδε τραπεδσας
ανδρων δαιτυμονων, ͱοι μεο πατερ' αμφεπενοντο.
ͱοι μεν αρ' ες θαϝακον προμολον, δημοϝο τε φημιν·
ͱη δ' αιπσα τρι' αλεισα κατακρυπτσαντσ' ͱυπο κολπῳ
εκφερεν· αϝταρ εγων ͱεπομην αϝεσιφροσυνῆσιν.
δυϝσατο τ' ῆελιος, σκιαοντο τε παντσαι αγυιαι.
ͱημεες δ' ες λιμενα κλυτον ηλθομεν ὦκα κιοντες,

ενθ᾽ αρα φοινῑκων ἦν ανδρων ὠκυͱαλος ναϝς.
ͱοι μεν επειτ᾽ αναβαντες επεπλεϝον ͱυγρα κελευθα,
νοϝ᾽ αναβησαμενοι· επι δε δϝεϝς ουρον ιαλλεν.
ͱεξαͱημαρ μεν ͱομως πλεϝομεν νυκτας τε και ͱημαρ·
αλλ᾽ ͱοτ᾽ αρ᾽ ͱεβδομον ͱημαρ επι δϝεϝς θῆκε κρονιϝων,
τὴν μεν επειτα γυναικ᾽ εβαλ᾽ αρτεμις ͱιͱοχεαιρα·
αντλῳ δ᾽ ενδουπησε πεσοντσ᾽, ͱως ειναλιη κηξ·
και την μεν φωκῃσι και ͱιχθυσι κυρμα γενεσθαι
εκβαλον· αϝταρ εγω λιπομην ακαχημενος ητορ.
τοϝς δ᾽ ιθακῃ επελασσε φερων ανεμος τε και ͱυϝδωρ·
ενθα με λαϝερτης πριατο κτεατεσιν ͱεϝοισιν.
ͱοϝτω τηνδε τε γαιαν εγω ϝιδον οφθαλμοισιν.
τον δ᾽ αϝ διϝογενης ͱοδυσεϝς ἠμειβετο μυϝθῳ·
ξευμαι᾽, η μαλα δη μοι ενι φρεσι θυϝμον ορῑνας,
ταϝτα ͱεκαστα λεγων, ͱοσα δη παθες αλγεα θυϝμῳ.
αλλ᾽ ητοι σοι μεν παρα και κακῳ εσθλον εθῆκεν
δϝεϝς, επει ανδρος δῶματ᾽ αφικεο πολλα μογησανς
ηπιοϝ, ͱος δη τοι παρϝεχει βρῶσιν τε ποσιν τε
ενδυκεως· δϝαϝεις δ᾽ αγαθον βιϝον· αϝταρ εγωγε
πολλα βροτων επι ϝαστυϝ αλωμενος ενθαδ᾽ ͱικανω.
ϝὼς ͱοι μεν τοιαϝτα προς αλληλοϝς αγορεϝον·
κατδραθετην δ᾽ ου πολλον επι χρονον, αλλα μινυνθα·
αιψα γαρ ἦως ηλθεν ͱεϋθρονος. ͱοι δ᾽ επι χερσοα
τηλεμαχοϝ ͱεταροι λυϝον ͱιστια· κατ δ᾽ ͱελον ͱιστον
καρπαλιμως, την δ᾽ εις ͱορμον προερεσσαν ερετμοις·
εκ δ᾽ ευνας εβαλον, κατα δε πρυμνησι᾽ εδησαν·
εκ δε και αϝτοι εβαινον επι ϝρηγμῖνι θαλασσης.
τοισι δε τηλεμαχος πεπνῡμενος ἠρχετο μυϝθων·
ͱυμεες μεν νῦν ϝαστυδ᾽ ελαϝνετε ναϝα μελαιναν·
αϝταρ εγων αγρονδ᾽ επελευθσομαι, ηδε βοτηρας·
ϝεσπεριος δ᾽ εις ϝαστυ ϝιδων εμα ϝεργα κατειμι·
ἠωθεν δε κεν υμμιν ͱοδοιποριον παραθειμην,
δαιτ᾽ αγαθην κρεαων και ϝοινοϝο ͱηδυποτοϝο.
τον δ᾽ αϝτε προσεϝεσπε θεοκλυμενος θεοϝειδης·
πη γαρ εγω, φιλε τεκνον, ιω; τεο δῶμαθ᾽ ικωμαι;
ἠ ιθυς σης μητρος ιω και σοϝο δομοϝο;
τον δ᾽ αϝ τηλεμαχος πεπνῡμενος αντιον ηυϝδα·
αλλως μεν σ᾽ αν εγωγε και ͱημετερονδε κελοιμην
ερχεσθ᾽· ου γαρ τοι χσενιων ποθη· αλλα σοι αϝτῳ
χειρον· επει τοι εγω μεν απεσσομαι, ουδε σε μητηρ
οπτσεται· ου μεν γαρ τι θαμα μνῆστηρσ᾽ ενι ϝοικῳ
φαινεται, αλλ᾽ απο των ͱυπεροϝιῳ ͱιστον ͱυφαινει.
αλλα τοι αλλον φῶτα πιφαϝσκομαι, ͱον κεν ͱικηαι,
ευρυμαχον, πολυβοϝο δαϝιφρονος αγλαϝον ͱυιον,
τον νῦν ϝεισϝα θεῳ ιθακησιοι εισͱοραοντιν·
και γαρ πολλον αριστος ανηρ, μεμονεν τε μαλιστα

μητερ' εμην γαμεεεν, και ͱοδυσσεϝος γεραs ͱεχσεεν. O
αλλα ταγε δσεϝς ϝοιδεν ολυνπιος, αιθερι ναιων,
ει κε σφιν προ γαμοιο τελεϝτησει κακον ͱημαρ.
ͱως αρα ͱοι ϝεσποντι επεπτατο δεχσιος ορνιχς,
κιρκος, απολλωνος ταχυς αγγελος· εν δε ποδεσιν
τιλλε πελειαν ͱεχων, κατα δε πτερ' εχεϝεν εραδσε,
μεσσηγυς ναϝος τε και αϝτοιο τηλεμαχοιο.
τον δε θεοκλυμενος ͱεταρων απονοσφι καλεσσαις
εν τ' αρα ͱοι φυ χειρι, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
τηλεμαχ', ου τοι ανευ θεοϝ επτατο δεχσιος ορνιχς·
εγνων γαρ μιν ες αντα ϝιδων, οιϝωνον εοντα.
ͱυμετεροο δ' ουκ εστι γενεος βασιλεϝτερον αλλο
εν δημω ιθακης, αλλ' ͱυμεες καρτεροι αιϝει.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
αι γαρ τοϝτο, χσεινε, ϝεπος τετελεσμενον ειη·
τω κε ταχα γνοιης φιλοτητα τε πολλα τε δωρα
εκς εμεϝ, ͱως αν τις σε συναντομενος μακαριδσοι.
η, και πειραιον προσεφωνεε πιθτον ͱεταιρον·
πειραιε κλυτιδη, συ δε μοι τα περ αλλα μαλιστα
πειθε' εμων ͱεταρων, ͱοι μοι πυλον εις ͱαμ' ͱεποντο·
και νυν μοι τον χσεινον αγων εν δωμασι σοισιν
ενδυκεως φιλεεεν και τιϝεμεν, εις ͱο κεν ελθω.
τον δ' αϝ πειραιος δορϝικλυτος αντιον ηυϝδα·
τηλεμαχ', ει γαρ κεν συ πολυν χρονον ενθαδε μιμνοις,
τονδε δ' εγω κομιω, χσενιων δε ͱοι ου ποθη εσται.
ͱως ϝεσπων, επι ναϝος εβη, εκελεϝσε δ' ͱεταιροϝς
αϝτοϝς τ' ανβαινεεν, ανα τε πρυμνησια λυϝσαι.
ͱοι δ' αιπσ' εισβαινον, και επι κληϝιεσι καθιδσον.
τηλεμαχος δ' ͱυπο ποδσιν εδησατο καλα πεδιλϝα,
ͱελλετο δ' αλκιμον ενχος, ακαχμενον ͱοκσυϊ χαλκω,
ναϝος αφ' ικριοφιν· τοι δε πρυμνησι' ελυϝσαν.
ͱοι μεν ανοθσαντες πλεϝον ες πολιν, ͱως εκελεϝσεν·
τον δ' ωκα προβιβωντα ποδες φερον, ͱοφρ' ͱικετ' αϝλην,
ενθα ͱοι ησαν ͱυες μαλα μυϝριαι, ͱησι συβωτης
εσθλος εων ενιαϝε, ϝανακτεσιν ηπια ϝειδως.
τω δ' αϝτ' εν κλισιη ͱοδυσεϝς και διϝος ͱυφορβος Π
εντυϝνονθ' αϝαριστον ͱαμ' ηοϊ, κηαμενω πυρ,
εκπεμπσαν τε νομεϝας ͱαμ' αγρομενοισι συεσιν.
τηλεμαχον δε περι σαινον κυνες ͱυλακομωροι,
ουδ' ͱυλαον προσιοντ'· ενοησε δε διϝος ͱοδυσσεϝς
σαινοντας τε κυνας, περι τε κτυπος ηλθε ποδοιιν·
αιπσα δ' αρ' ͱευμαιον ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
ͱευμαι', η μαλα τις τοι ελευθσεται ενθαδ' ͱεταιρος,
η και γνωριμος αλλος· επει κυνες ουχ υλαοντιν,
αλλα περι σαινοντι· ποδων δ' ͱυπο δουπον ακοϝω.
ου πω παν ειϝερτο ϝεπος, ͱοτε ͱοι φιλος ͱυιος

εστη ενι προθυροισι· ταφων δ᾽ ανορϝσε συβωτης
εκ δ᾽ αρα ϝοι χειρων πεσεν αγγεα, τοισ᾽ επονειτο,
κιρνανς αιθοπα ϝοινον· ͱο δ᾽ αντιος ηλθε ϝανακτος·
κυσσε δε μιν κεφαλην τε, και αμφω φαϝεα καλα,
χειρας τ᾽ αμφοτερας· θαλερον δε ͱοι εκπεσε δακρυ.
ͱως δε πατηρ ͱον παιδα φιλα φρονεων αγαπαζῃσι,
ελθοντ᾽ εκς απιης γαιης δεκατῳ ενιαϝτῳ,
μουνον, τηλυγετον, τῳ επ᾽ αλγεα πολλα μογησῃ.
ͱως τοτε τηλεμαχον θεοϝειδεα διϝος ͱυφορβος
παντ᾽ εκυσεν περιφυς, ͱως εκ θανατοιο φυγοντα·
και ρ᾽ ολοφυϝρομενος ϝεπεα πτεροεντα προσηυδα·
ηλθες, τηλεμαχε, γλυκερον φαϝος· ου σ᾽ ετ᾽ εγωγε
οψεσθαι εφαμην, επει ῳχεο ναϝι πυλονδε·
αλλ᾽ αγε νυν εισελθε, φιλον τεκος, ͱοφρα σε θυϝμῳ
τερπσομαι εισͱοραων νεϝον αλλοθεν ενδον εοντα.
ου μεν γαρ τι θαμ᾽ αγρον επερχεαι, ουδε νομεϝας,
αλλ᾽ επιδημεϝεις· ͱως γαρ νυ τοι εϝαδε θυϝμῳ,
ανδρων μνηστηρων εσͱοραν αϝιδηλον ͱομιλϝον.
τον δ᾽ αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
εσσεται ͱοϝτως, αττα· σεθεν δ᾽ ͱενεκ᾽ ενθαδ᾽ ͱικανω,
ͱοφρα σε τ᾽ οφθαλμοισι ϝιδω, και μυϝθον ακοϝσω,
ει μοι ετ᾽ εν μεγαροις μητηρ μενει, ηε τις ηδη
ανδρων αλλος εγημεν· ͱοδυσσεϝος δε ποϝ ευνη
χητει ενευναιων κακ᾽ αραχνια κειται εχοντσα.
τον δ᾽ αϝτε προσεϝεσπε συβωτης, ορχαμος ανδρων·
και λιϝην κεινη γε μενει τετληοτι θυϝμῳ
σοισιν ενι μεγαροισιν· οϊζυϝραι δε ͱοι αιϝει
φθινοντιν νυκτες τε και ͱηματα δακρυχεϝοντσῃ.
ͱως αρα φωνησανς ͱοι εδεχσατο χαλκεον ενχος·
αϝταρ ͱογ᾽ εισω ιεν, και ͱυπερβη λαϝινον ουδον.
τῳ δ᾽ ͱεδρης επιοντι πατηρ ͱυποϝεικσεν ͱοδυσσεϝς·
τηλεμαχος δ᾽ ͱετερωθεν ερητυϝ, εφωνησεν τε·
ͱησο, χσειν᾽· ͱημεες δε και αλλοθι δηομεν ͱεδρην
σταθμῳ εν ͱημετερῳ· παρα δ᾽ ανηρ, ͱος καταθησει.
ͱως φαθ᾽· ο δ᾽ αϝτις ιων κατ᾽ αρ᾽ ͱεδσετο· τῳ δε συβωτης
χεϝεν ͱυπο χλωρας ρωπας, και κωας ͱυπερθεν·
ενθα καθεδσετ᾽ επειτα ͱοδυσσεϝος φιλος ͱυιος.
τοισιν δε κρεαων πινακας παρεθηκε συβωτης
οπταλεων, ͱα ρα τῃ προτερῃ ͱυπελειπον εδοντες·
σιτον δ᾽ εσσυμενως παρεναϝεεν εν κανεοισιν,
εν δ᾽ αρα κισσυβιῳ κιρνη μελιͱηδεα ϝοινον·
αϝτος δ᾽ αντιον ͱιδσεν ͱοδυσσεϝος θειοιο.
ͱοι δ᾽ επ᾽ ονειαθ᾽ ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εκς ερον ͱεντο,
δη τοτε τηλεμαχος προσεφωνεε διϝον ͱυφορβον·
αττα, ποθεν τοι χσεινος ͱο δ᾽ ͱικετο; πως δε ͱε ναϝται

ἤγαγον εις ιθακην; τινες εσμεναι ευχεταοντο; Π
ου μεν γαρ τι hε πεδσον οἶFομαι ενθαδ' hικεσθαι.
τον δ' απαμειβομενος προσεΦης, hεῦμαιε συβῶτα·
τοιγαρ εγω τοι, τεκνον, αληθεα παντ' αγορεFσω·
εκ μεν κρηταFων γενος ευχεται ευρυιαFων·
Φητι δε πολλα βροτων επι Fαστυα δινεFθηναι
πλαδσομενος· hως γαρ hοι επεκλωθσεν ταγε δαιμων.
νῦν δ' αF θεσπρωτων ανδρων εκ ναFος αποδρανς
ηλυθ' εμον προς σταθμον· εγω δε σοι ενγυαλιξσω·
ερξσον, hοπως εθελεις· hικετης δε τοι ευχεται εεναι.
τον δ' αF τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ηὖFδα·
hευμαι', η μαλα τοFτο Fεπος θυμαλγες εFεσπες·
πως γαρ δη ξσεινον hυποδεξσομ' εγων ενι Fοικῶ;
αFτος μεν νεFος ημι, και ουπω χερσι πεποιθα
ανδρ' απαμῦFνασθαι, hοτε τις προτερος χαλεπῆνῃ·
μητρι δ' εμῇ διχα θυFμος ενι Φρεσι μερμηριδσει,
η' αFτοο παρ' εμοι τε μενῃ, και δῶμα κομιδσῃ,
ευνην τ' αιδομενη ποσιος, δημοFο τε Φημιν·
η' ηδη hαμ' hεπηται αχαιFων, hοστις αριστος
μναFητ' εν μεγαροισιν ανηρ, και πλεισττα πορητιν.
αλλ' ητοι τον ξσεινον, επει τεFον hικετο δῶμα,
Fεσσω μεν χλαιναν τε, χιτῶνα τε, Fεσματα καλα·
δῶσω δε ξσιΦος αμΦηκες, και ποδσι πεδιλFα,
πεμπσω δ', hοπῃ μιν κραδιη θυFμος τε κελεFει.
ει δ' εθελεις συ, κομισσον ενι σταθμοισιν ερυκσανς·
Fεσματα δ' ενθαδ' εγω πεμπσω, και σῖτον hαπαντα,
εδμεναι, hως αν μη σε κατατρυFχῃ και hεταιροFς.
κεισε δ' αν ου μιν εγωγε μετα μνῆστηρας εFασω
ερχεσθαι·—λιFην γαρ αταςθαλον hυβριν hεχοντιν·—
μη μιν κερτομεωντιν, εμοι δ' αχος εσσεται αινον.
πρῆξσαι δ' αργαλεον τι μετα πλεονεσιν εοντα
ανδρα και ἶΦθῖμον· επειη πολυ Φερτεροι εντιν.
τον δ' αFτε προσεFεσπε πολυτλᾶνς διFος hοδυσσεFς·
ω Φιλ', επει θην μοι και αμειβσασθαι θεμις εστιν·
η μαλα μευ καταδαπτετ' ακοFοντος Φιλον ητορ,
hοια Φατε μνῆστηρας ατασθαλα μηχαναεσθαι
εν μεγαροισ', αFεκητι σεθεν, τοιοFτοF εοντος.
Fεσπε μοι, ηε hεκων hυποδαμνασαι, η σεγε λαFοι
εχθαιρουτ' ανα δημον, εΦεσπομενοι θεοF ομΦῇ·
η τι κασιγνῆτοισ' επιμεμΦεαι· hοισι περ ανηρ
μαρναμενοισι πεποιθε, και ει μεγα νεικος ορωρεεν.
αι γαρ εγων hοFτῳ νεFος ειην τῳδ' ενι θυFμῳ·
αFτικ' επειτ' απ' εμεFο καρῆ ταμοι αλλοτριος Φως,
ει μη εγω κεινοισι κακον παντεσι γενοιμην,
ελθων ες μεγαρον λαFερτιαδαF hοδυσεFος.
ει δ' αF με πληθυι δαμασαιατο μουνον εοντα,

βουλοιμην κ' εν εμοισι κατακταμενος μεγαροισιν Π
τεθναμεν, η ταδε γ' αιϝεν αϝεικεα ϝεργ' ͱοραεσθαι.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
τοιγαρ εγω τοι, ξεινε, μαλ' ατρεκεως αγορευσω.
ουτε τι μοι πανς δημος απεχθομενος χαλεπαινει,
ουτε κασιγνητοισ' επιμεμφομαι, ͱοισι περ ανηρ
μαρναμενοισι πεποιθε, και ει μεγα νεικος ορωρεν·
ͱωδε γαρ ͱημετερην γενεην μουνωσε κρονιϝων·
μουνον λαϝερτην αρκεισιος ͱυιον ετικτεν,
μουνον δ' αϝ ͱοδυσεϝα πατηρ τεκεν· αϝταρ ͱοδυσσεϝς
μουνον εμ' εν μεγαροισι τεκων λιπεν, ουδ' απονητο·
τω νυν δυσμενεες μαλα μυϝριοι εντ' ενι ϝοικω.
ͱοσσοι γαρ νησοισιν επικρατεοντιν αριστοι,
δουλιχιω τε, σαμη τε, και ͱυλϝηεντι ζακυνθω,
ηδε ͱοσοι κραναην ιθακην κατακοιρανεοντιν,
τοσοι μητερ' εμην μνωνται, τρυϝχοντι δε ϝοικον.
ͱη δ' ουτ' αρνεεται στυγερον γαμον, ουτε τελευτην
ποιησαι δυναται· τοι δε φθινυθοντιν εδοντες
ϝοικον εμον· ταχα δη με διαϝραισοντι και αϝτον.
αλλ' ητοι μεν ταϝτα θεων εν γουνασι κειται.
αττα, συ δ' ερχεο θασσον, ͱεχεφρονι πηνελοπειη
ϝεσφ' οτι ϝοι σαος ημι, και εκ πυλοϝ ηληλουθα.
αϝταρ εγων αϝτου μενεω, συ δε δευρο νεεσθαι,
οιη απαγγηλανς· των δ' αλλων μη τις αχαιϝων
πευθεσθω· πολλοι γαρ εμοι κακα μηχαναοωνται.
τον δ' απαμειβομενος προσεφης, ͱευμαιε συβωτα·
γιγνωσκω, φρονεω, ταγε δη νοεοντι κελευϝεις.
αλλ' αγε μοι τοδε ϝεσπε, και ατρεκεως καταλεξον,
η αρα λαϝερτη αϝτην ͱοδον αγγελος ελθω
δυσμορω· ͱος τεϝος μεν ͱοδυσσεϝος μεγ' αχευων
ϝεργα τ' εποπτεϝεσκε, μετα δμωων τ' ενι ϝοικω
πιϝνε και ησθ', ͱοτε θυϝμος ενι στηθεσσιν ανωγοι·
αϝταρ νυν, εκς ͱοο συγ' εοιχεο ναϝι πυλονδε,
ου πω μιν φαντιν φαγεμεν και πιϝεμεν αϝτως,
ουδ' επι ϝεργα ϝιδεεν· αλλα στοναχη τε γοω τε
ͱησται οδυϝρομενος, φθινυθει δ' αμφ' οστεοφιν χρως.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
αλγιον, αλλ' ευπης μιν εϝασομεν, αχνυμενοι περ.
ει γαρ πως ειη αϝταγρετα παντα βροτοισιν,
πρωτον κεν τοϝο πατρος ͱελοιμεθα νοστιμον ͱημαρ.
αλλα συγ' ανγηλαις οπισω κιε, μηδε κατ' αγροϝς
πλαδσεσθαι μετ' εκεινον· αταρ προς μητερα ϝεσπεν,
αμφιπολον ταμιην οτρυϝνεμεν ͱοτι ταχιστα
κρυβδην· κεινη γαρ κεν απαγγηλειε γεροντι.
η ρα, και ωρσε συφορβον· ͱο δ' ͱελλετο χερσι πεδιλα,
δησαμενος δ' ͱυπο ποσσι πολινδ' ιεν· ουδ' αρ' αθηνην

ληθεν απο σταθμοιο κιων Fευμαιος Fυφορβος·
αλλ' Fηγε σχεδον ηλθε· δεμας δ' εFεϊκτο γυναικι
καλη τε, μεγαλη τε, και αγλαFα Fεργα Fιδυιη.
στη δε κατ' αντιθυρον κλισιης FοδυσεFι φανεισα·
ουδ' αρα τηλεμαχος Fιδεν αντιον, ουδ' ενοησεν·
αλλ' FοδυσεFς τε, κυνες τ' εFιδον, και ρ' ουχ υλαοντο,
κνυζηθμω δ' Fετερωσε δια σταθμοF εφοβηθεν.
Fη δ' αρ' επ' οφρυσι νευσε· νοησε δε διFος FοδυσσεFς,
εκ δ' ηλθεν μεγαροFο παρεκ μεγα τειχιον αFλης,
στη δε παροιθ' αFτης· τον δε προσεFεσπεν αθηνη·
διFογενες λαFερτιαδη, πολυμηχαν' FοδυσσεF,
ηδη νυν σω παιδι Fεπος φαο, μηδ' επικεFθε,
Fως αν μνηστηρσιν θανατον και κηρ' αραροντε
ερχησθον προτι Fαστυ περικλυτον· ουδ' εγω αFτη
δηρον απο σφωFιν εσομαι, μεμαFυια μαχεσθαι.
η, και χρυσειη Fραβδω επεμασσατ' αθηνη·
φαFρος μεν Fοι πρωτον Fευπλυνες, ηδε χιτωνα,
θηκ' αμφι στηθεσσι· δεμας δ' ωφελλε και Fηβην.
αψ δε μελαγχροιης γενετο, γναθμοι δ' ετανυσθεν·
κυFανεαι δ' εγενοντο FεθειραδεFς αμφι γενειον.
Fη μεν αρ' Fως Fερξασα παλιν κιεν· αFταρ FοδυσσεFς
ηϊεν ες κλισιην· θαμβησε δε μιν φιλος Fυιος·
ταρβησανς δ' Fετερωσ' εβαλ' ομματα, μη θεος ειη,
και μιν φωνησανς Fεπεα πτεροεντα προσηυFδα·
αλλοιος μοι, ξσεινε, φανης νεFον ηε παροιθεν,
αλλα δε Fεσμαθ' εχεις, και τοι χρως ουκ εθ' ομοιος.
η μαλα τις θεος εσσι, τοι ουρανον ευρυν Fεχοντιν·
αλλ' Fιληθ', Fινα τοι κεχαρισμενα δωομεν Fιερα,
ηδε χρυσεα δωρα τετυγμενα· φειδεο δ' Fημεων.
τον δ' ημειβετ' επειτα πολυτλανς διFος FοδυσσεFς·
ουτις τοι θεος ημι, τι μ' αθανατοισι Fεϊσκεις;
αλλα πατηρ τεFος ημι, τοF Fεινεκα συ στοναχιζων
πασχεις αλγεα πολλα, βιας Fυποδεχμενος ανδρων.
Fως αρα φωνησανς Fυιον κυσε, κατ δε παρειαων
δακρυF ειηκε χαμαζε· παρος δ' Fεχε νωλεμες αιFει.
τηλεμαχος δ' — ου γαρ πω επειθεθ' εFον πατερ' ειναι, —
εκσαFτις μιν Fεπεσσιν αμειβομενος προσεFεσπεν·
ου συγ' FοδυσσεFς εσσι, πατηρ εμος· αλλα με δαιμων
θελγει, Fοφρ' ετι μαλλον οδυFρομενος στοναχιζω·
ου γαρ πως αν θνητος ανηρ ταδε μηχαναοιτο
Fω αFτοο γε νοω, Fοτε μη θεος αFτος επελθων,
ρεFιδιως εθελων θειη νεFον, ηδε γεροντα.
η γαρ τοι νεFον ησθα γερων, και αFεικε Fεσσο,
νυν δε θεοισι FεFοικας, τοι ουρανον ευρυν Fεχοντιν.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις FοδυσσεFς·
τηλεμαχ', ου σε FεFοικε φιλον πατερ' ενδον εοντα

ουτε τι θαFμαδσεεν περιωσιον, ουτ' αγαεσθαι. Π
ου μεν γαρ τοι ετ' αλλος ελευθσεται ενθαδ' ͱοδυσσεFς·
αλλ' ͱοδ' εγω τοιοσδε, παθων κακα, πολλα τ' ανατλᾶνς,
ηλυθα Fεικοστῷ Fετεῒ ες πατριδα γαιαν.
αFταρ τοι τοδε Fεργον αθηναιης αγελαFης,
ͱητε με τοιον εθῆκεν, ͱοπως εθελει· δυναται γαρ·
αλλοτε μεν πτῶχῳ εναλινκιον, αλλοτε δ' αFτε
ανδρι νεFῷ, και καλα περι χροῒ Fεσμαθ' εχοντι.
ρεFιδιον δε θεοισι, τοι ουρανον ευρυν ͱεχοντιν,
ημεν κυFδῆναι θνῆτον βροτον, ηδε κακῶσαι.
ͱως αρα φῶνησανς κατ' αρ' ͱεδσετο· τηλεμαχος δε
αμφιχυθενς πατερ' εσθλον οδυFρετο, δακρυFα λειβων.
αμφοτεροισι δε τοισιν ͱυφ' ιμερος ῶρτο γοοFο·
κλαιFον δε λιγχυως, ͱαδινωτερον ἠ' οἰFωνοι,
φηναι, η αιγυπιοι γαμπτσωνυχες, ͱοισι τε τεκνα
αγροται εκστͱελλοντο, παρος πετεῆνα γενεσθαι·
Fως αρα τοιγ' ελεεινα ͱυπ' οφρυσι δακρυFα λειβον.
και νυ κ' οδυFρομενοισιν εδῦ φαFος ῆελιοFο,
ει μη τηλεμαχος προσεφῶνε' ͱεFον πατερ' αιπσα·
ποιῆ γαρ νῦν δευρο, πατερ φιλε, ναFι σε ναFται
ῆγαγον εις ιθακην; τινες εσμεναι ευχεταονται;
ου μεν γαρ τι σε πεδσον οἰFομαι ενθαδ' ͱικεσθαι.
τον δ' αFτε προσεFεσπε πολυτλᾶνς διFος ͱοδυσσεFς·
τοιγαρ εγω τοι, τεκνον, αληθειην καταλεγσω·
φαιηκες μ' αγαγον ναFσικλυτοι, ͱοι τε και αλλοFς
ανθρωποFς πεμπονθ', οστις σφεας εισαφικηται·
και μ' ͱευδοντ' εν ναFι θοFῆ επι ποντον αγοντες
κατθεσαν εις ιθακην· επορον δε μοι αγλαFα δῶρα,
χαλκον τε χρυσον τε ͱαλις, Fεσθητα θ' υφαντην·
και τα μεν εν σπεFεσσι θεων ͱιͱοτητι κεονται.
νῦν δ' αF δευρ' ͱικομην ͱυποθημοσυνῆσιν αθηνης,
ͱοφρα κε δυσμενεεσι φονοο περι βουλεFσωμεν.
αλλ' αγε μοι μνῆστηρας αριθμησανς καταλεγσον,
οφρα Fιδεω, ͱοσσοι τε και ͱοιτινες ανερες εντιν·
και κεν εμον κατα θυFμον αμυFμονα μερμηριkσανς
φρασσομαι, ει κεν νοFι δυνῆσομεθ' αντιφερεσθαι,
μουνω ανευθ' αλλων, η και διδσησομεθ' αλλοFς.
τον δ' αF τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ῆυFδα·
ω πατερ, ητοι σεFο μεγα κλεος αιFεν ακοFον,
χειρας τ' αιχμῆτην εμεναι, και επιφρονα βουλην·
αλλα λιFην μεγ' εFεσπες, αγη μ' ͱεχει· ουδε κεν ειη
ανδρε δυω πολλοισι και ἶφθιμοισι μαχεσθαι.
μνῆστηρων δ' ουτ' αρ δεκας ατρεκες, ουδε δυ' οιαι,
αλλα πολυ πλεονες· ταχα Fειδσεαι ενθαδ' αριθμον.
εκ μεν δουλιχιοFο δυω και πεντηκοντα,
κοFροι κεκριμενοι, ͱεκς δε δρῆστηρες ͱεποονται·

εκ δε σαμης πισυρες και ϝεικοσι κοϝροι εαντιν· Π
εκ δε δακυνθοϝ εαντι ϝεϊκοσι φῶτες αχαιϝων·
εκ δ' αϝτης ιθακης δυο και δεκα παντες αριστοι,
και σφιν ϝαμ' εστι μεδων κηρυκς, και θειος αϝοιδος,
και δοιω θεραποντε, δαημονε δαιτροσυναϝων.
των ει κεν παντων αντῆσομεν ενδον εοντων,
μη πολυ πικρα και αινα βιας αποτιϝσεαι ελθων.
αλλα συγ', ει δυνασαι τιν' αμυϝντορα μερμηρικσαι,
φραδσεο, ϝος κεν νοϝιν αμυϝνοι προφρονι θυϝμῷ.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε πολυτλᾶνς διϝος ϝοδυσσεϝς·
τοιγαρ εγω ϝερεω, συ δε συνθεο, και μεϝ ακοϝσον,
και φρασαί, ει και νοϝιν αθηνη, γσυν διϊ πατρι,
αρκεσει, ηε τιν' αλλον αμυϝντορα μερμηρικσω;
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ῆυϝδα·
εσθλω τοι τοϝτω γ' επαμυϝντορε, τοϝς αγορεϝεις,
ϝυπσι περ εν νεφεεσσι καθημενω· ϝωτε και αλλοις
ανδρεσι τε κρατεοντι, και αθανατοισι θεοισιν.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε πολυτλᾶνς διϝος ϝοδυσσεϝς·
ου μεν τοι κεινω γε πολυν χρονον αμφις εσεσθον
φυϝλϝοπιδος κρατερης, ϝοποτε μνῆστηρσι και ϝημῖν
εν μεγαροισιν εμοισι μενος κρῖνηται αρεϝος.
αλλα συ μεν νῦν ερχε' ϝαμ' ῆοϊ φαινομενηφιν
ϝοικαδε, και μνῆστηρσιν ϝυπερφιαλοισιν ϝομιλϝεε·
αϝταρ εμε προτι ϝαστυ συβῶτης ϝυστερον αγσει,
πτῶχῷ λευγαλεῷ εναλινκιον, ηδε γεροντι.
ει δε μ' ατιϝμῆσοντι δομον κατα, σον δε φιλον κεαρ
τετλατω εν στηθεσσι, κακως πασχοντος εμεϝο·
ῆνπερ και δια δῶμα ποδων ϝελκωντι θυραδσε,
η βελεσιν βαλλωντι· συ δ' εισϝορᾳων ανϝεχεσθαι.
αλλο δε τοι ϝερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῆσιν·
ει ϝετεον γ' εμος εσσι, και ϝαιματος ϝημετεροϝο,
μη τις επειθ' οδυσεϝος ακοϝσατω ενδον εοντος,
μητ' ῶν λαϝερτης ϝιδστω τογε, μητε συβῶτης,
μητε τις ϝοικεϝων, μητ' αϝτη πηνελοπεια.
τον δ' απαμειβομενος προσεφῶνεε φαιδιμος ϝυιος·
ω πατερ, ητοι εμον θυϝμον και επειτα γ' οϊϝω
γνῶσεαι· ου μεν γαρ τι χαλιφροσυναι με ϝεχοντιν.
ϝως ϝοι μεν τοιαϝτα προς αλληλοϝς αγορεϝον.
ϝη δ' αρ' επειτ' ιθακῆνδε κατῆγετο ναϝς ϝεῦϝεργης,
ϝη φερε τηλεμαχον πυλοθεν και παντας ϝεταιροϝς·
ϝοι δ' ϝοτε δη λιμενος πολυβενθεος εντος ϝικοντο,
ναϝα μεν ϝοιγε μελαιναν επ' ηπειροϝ εϝερυσσαν,
τευχεα δε σφ' απενεικαν ϝυπερθυϝμοι θεραποντες·
αϝτικα δ' ες κλυτιοϝ εφερον περικαλλεα δῶρα.
αϝταρ κηρῦκα προϊεσαν δομον εις ϝοδυσεϝος,
αγγελιην ϝερεοντα περιφρονι πηνελοπειῃ.

τω δε συναντησητην κηρυξ και διϝος ͱυφορβος
της ϝαυτης ͱενεκ' αγγελιης, ϝερεοντε γυναικι.
αλλ' ͱοτε δη ρ' ͱικοντο δομον θειου βασιληϝος,
κηρυξ μεν ρα μεσησι μετα δμωησιν εϝεσπεν·
ηδη τοι, βασιλεια, φιλος παϊς ηληλουθεν.
μνηστηρες δ' ακαχοντο, κατηφησαν τ' ενι θυϝμῳ·
εκ δ' ηλθον μεγαροιο παρεκ μεγα τειχιον αϝλης,
αϝτοϝο δε προπαροιθε θυραϝων ͱεδριαοντο·
τοισιν δ' ευρυμαχος, πολυβοο παϊς, ηρχ' αγορεϝειν·
ω φιλοι, η μεγα ϝεργον ͱυπερφιαλως τετελεσται
τηλεμαχῳ, ͱοδος ηδε· εφαμεν δε ͱοι ου τελεεσθαι.
αλλ' αγε, ναϝα μελαιναν ϝερυσσομεν, ͱητις αριστη·
ες δ' ερετας ͱαλιεϝας αγηρομεν, ͱοι κε ταχιστα
κεινοισ' αγγηλωντι θοϝως ϝοικονδε νεεσθαι.
ου πω παν ειϝειρητο, ͱοτ' αμφινομος ϝιδε ναϝα,
στρεφθεις εκ χωρης, λιμενος πολυβενθεος εντος,
ͱιστια τε στελλοντας, ερετμα τε χερσιν ͱεχοντας.
ͱηδυ δ' αρ' εκγελασας μετεφωνε ϝεϝοισ' ͱεταροισιν·
μη τιν' ετ' αγγελιην οτρυϝνομεν· ͱοιδε γαρ ενδον·
η τις σφιν τοδ' εϝειπε θεων, η ϝιδον αϝτοι
ναϝα παρερχομενην, την δ' ουκ εδυναντο κιχηναι.
ͱως εφαθ'· οι δ' ανσταντες εβαν επι θινα θαλασσης·
αιψα δε ναϝα μελαιναν επ' ηπειροϝ εϝερυσσαν,
τευχεα δε σφ' απενεικαν ͱυπερθυϝμοι θεραποντες.
αϝτοι δ' εις αγορην κιον ϝαθροϝοι, ουδε τιν' αλλον
ηϝαον, ουτε νεϝων μεταϝιδσεμεν, ουτε γεροντων.
τοισιν δ' αντινοος μετεφη, ͱευπειθεος ͱυιος·
ω ποποι! ͱως τονδ' ανδρα θεοι κακοτητος ελυϝσαν·
ͱηματα μεν σκοποι ͱιζον επ' ακριας ανεμοεσσας
αιϝεν επασσυτεροι· ͱαμα δ' ηελιῳ καταδυντι,
ου ποτ' επ' ηπειροο νυκτ' αϝεμεν, αλλ' ενι ποντῳ
νηϝι θοϝῃ πλεϝοντες εμιμνομεν ηοα διϝαν,
τηλεμαχον λοχοωντες, ͱινα φθισωμεν ͱελοντες
αϝτον· τον δ' αρα τεϝος απηγαγε ϝοικαδε δαιμων.
ͱημεες δ' ενθαδε ͱοι φραδσομεθα λυγρον ολεθρον.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ.
τοισιν δ' αμφινομος αγορεϝσατο και μετεϝεσπεν,
νισοϝο φαιδιμος ͱυιος, αρητιαδαϝο ϝανακτος·
ͱος ρ' εκ δουλιχιοο πολυπυϝροϝο, ποιηεντος,
ͱηγεετο μνηστηρσι· μαλιστα δε πηνελοπειῃ
ϝανδανε μυϝθοισι· φρεσι γαρ κεχρητ' αγαθῃσιν.
ͱο σφιν ͱευφρονεων αγορεϝσατο και μετεϝεσπεν·
ω φιλοι, ουκ αν εγωγε κατακτεινεν εθελοιμι
τηλεμαχον· δδειον δε γενος βασιληϝιον εστιν
κτεινεμεν· αλλα πρωτα θεων ειρωμεθα βουλας.
ει μεν κ' αινησωντι διος μεγαλοιο θεμιστες,

Π

αFτος τε κτενεω, τοFς τ' αλλοFς παντας ανωγεω·
ει δε κ' αποτρωπαωντι θεοι, παFσασθαι ανωγα.
Fως εφατ' αμφινομος· τοισιν δ' επεFανδανε μυFθος.
αFτικ' επειτ' ανσταντες εβαν δομον εις FοδυσεFος·
ελθοντες δ' εκαθιζον επι χσεστοισι θρονοισιν.
Fη δ' αFτ' αλλ' ενοησε περιφρων πηνελοπεια,
μνηστηρεσι φανηναι Fυπερβιον Fυβριν Fεχοντσιν·
πευθετο γαρ Fοιο παιδος ενι μεγαροισιν ολεθρον·
κηρυξ γαρ Fοι εFεσπε μεδων, Fος επευθετο βουλας.
βη δ' ιμεναι μεγαρονδε, συν αμφιπολοισι γυναιξιν·
αλλ' Fοτε δη μνηστηρας αφικετο διFα γυναικων,
στη ρα παρα σταθμον τεγεος πυκα ποιητοFο,
αντα παρειαFων σχομενη λιπαρα κρηδεμνα·
αντινοον δ' ενενιπε, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν·
αντινο', Fυβριν Fεχων, κακομηχανε και δε σε φαντιν
εν δημῳ ιθακης μεθ' ομηλικας εμμεν' αριστον
βουλῃ και μυFθοισι· συ δ' ουκ αρα τοιος εησθα.
μαργε, τιη δε συ τηλεμαχῳ θανατον τε μορον τε
ραπτεις, ουδ' Fικετας εμπαζεαι, Fοισιν αρα ζεFς
μαρτυρος; ουδ' Fοσιη κακα ραπτεμεν αλληλοισιν.
η' ουκ Fοισθ', Fοτε δευρο πατηρ τεFος Fικετο φευγων,
δημον Fυποδδειδισαις; δη γαρ κεχολωατο λαFην,
Fουνεκα λεFιστηρσιν εφεσπομενος ταφιοισιν
ηκαχε θεσπρωτοFς· Fοι δ' Fημιν αρθμιοι ησαν·
τον ρ' εθελον φθισαι, και αποFραισαι φιλον ητορ,
ηδε κατα ζαFην φαγεειν μενοFεικεα πολλην·
αλλ' FοδυσεFς κατερυκε, και εσχεθεν, FιεμενοFς περ.
του νυν Fοικον ατιFμον εδεις, μναFεαι δε γυναικα,
παιδα τ' αποκτεινεις, εμε δε μεγαλως αχαχιζεις·
αλλα σε παFσασθαι κελομαι, και ανωγεμεν αλλοFς.
την δ' αFτ' ευρυμαχος, πολυβου παις, αντιον ηFδα·
κοFρη Fικαριοιο, περιφρον πηνελοπεια,
θαρσει, μη τοι ταFτα μετα φρεσι σῃσι μελοντων·
ουκ εσθ' οFτος ανηρ, ουδ' εσσεται, ουδε γενηται,
Fος κεν τηλεμαχῳ σῳ Fυιῳ χειρας εποισει,
ζωFοντος γ' εμεθεν και επι χθονι δερκομενοFο.
Fωδε γαρ εκσερεω, και μην τετελεσμενον εσται,
αιψα Fοι Fαιμα κελαινον ερωFησει περι δορFι
Fημετερῳ· επει και εμε πτολιπορθος FοδυσσεFς
πολλακι γουFασ' Fεφοισιν εφεσσαμενος κρεας οπτον
εν χειρεσιν εθηκεν, επεσχε τε Fοινον ερυθρον.
τῳ μοι τηλεμαχος παντων πολυ φιλτατος εστιν
ανδρων· ουδε τι μιν θανατον τρομεεσθαι ανωγα,
εκ γε μνηστηρων· θεοθεν δ' ουκ εστ' αλεFεσθαι.
Fως φατο θαρσυνων· τῳ δ' ηρτυFεν αFτος ολεθρον.
Fη μεν αρ' εισαναβαντ' Fυπερωια σιγαλοεντα

κλαϝεν επειθ' οδυσεϝα, φιλον ποσιν, ͱοφρα ͱοι ͱυπνον
ͱηδυν επι βλεφαροισ' εβαλε γλαϝκωπις αθηνη. Π
ϝεσπεριος δ' ͱοδυσεϝι και ͱυιϊ διϝος ͱυφορβος
ηλυθεν· ͱοι δ' αρα δορπον επισταδον ͱοπλιδσοντο,
σῦν ιερεϝσαντες ενιαυσιον· αϝταρ αθηνη
αγχι παρͱισταμενη λαϝερτιαδην ͱοδυσεϝα,
ϝραβδῳ πεπληγυια, παλιν ποιησε γεροντα·
λυγρα δε ϝεσματ' εϝεσσε περι χροϊ· μη ͱε συβωτης
γνοιη ες αντα ϝιδων, και ͱεχεφρονι πηνελοπειῃ
ελθοι απαγγελλων, μηδε φρεσιν ερυϝσαιτο.
τον και τηλεμαχος προτερος προς μυϝθον εϝειπεν·
ηλθες, διϝ' ͱευμαιε· τι δη κλεος εστ' ανα ϝαστυ;
η ρ' ηδη μνηστηρες αγηνορες ενδον εασιν
εκ λοχοϝ; η ετι μ' αϝτε ρυϝονται ϝοικαδ' ιοντα;
τον δ' απαμειβομενος προσεφης, ͱευμαιε συβωτα·
ουκ εμελεν μοι ταϝτα μεταλλησαι και ερεσθαι,
ϝαστυ καταβλωσκοντα· ταχιστα με θυϝμος ανωγεν
αγγελιην ϝεσποντα παλιν δευρ' απονεεσθαι.
ͱως φατο· μειδησεν δ' ͱιερη ϝις τηλεμαχοϝο,
ες πατερ' οφθαλμοισι ϝιδων· αλεϝεινε δ' ͱυφορβον.
ͱοι δ' επει ουν παυσαντο πονου, τετυκοντο τε δαιτα,
δαινυντ'· ουδε τι θυμος εδευετο δαιτος ϝεϊσϝης.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον ͱεντο,
δη τοτ' εκοιμησαντο, και ͱυπνοϝο δωρον ͱελοντο.
ημος δ' ηριγενει' εφανη ϝροδοδακτυλος ηως, Ρ
δη τοτ' επειθ' υπο ποσσιν εδησατο καλα πεδιλϝα
τηλεμαχος, φιλος ͱυιος ͱοδυσσεϝος θειοϝο·
ͱελλετο δ' αλκιμον εγχος, ͱο ͱοι παλαμηφιν αρηρει,
ϝαστυδε ͱιϝεμενος, και ͱεϝον προσεϝειπε συβωτην·
αττ', ητοι μεν εγων ειμ' ες πολιν, ͱοφρα με μητηρ
οψεται· ου γαρ μιν προσθεν παυσεσθαι οϊω
κλαυθμοϝο τε στυγεροϝο, γοοϝο τε δακρυϝοεντος,
πριν γ' αϝτον με ϝιδηται· αταρ σοιγ' ͱωδ' επιτελλω·
τον ξεινον δυστηνον αγ' ες πολιν, ͱοφρ' αν εκειθι
δαιτα πτωχεϝῃ· δωσει δε ͱοι, ͱος κ' εθελῃσιν,
πυρνον και κοτυλην· εμε δ' ουπως εστιν ͱαπαντας
ανθρωποϝς ανεχεσθαι, ͱεχοντα περ αλγεα θυϝμῳ.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ω φιλος, ουδε τοι αϝτος ερυκεσθαι μενεαινω·
πτωχῳ βελτερον εστι κατα πτολιν, ηε κατ' αγροϝς,
δαιτα πτωχεϝεμεν· δωσει δε μοι, ͱος κ' εθελῃσιν.
ͱως φατο· τηλεμαχος δε δια σταθμοϝ εβεβηκειν,
κραιπνα ποσι προβιβας· κακα δε μνηστηρσ' εφυτεϝεν.
αϝταρ επει ρ' ιϝικανε δομοϝς ͱευ ναιεταοντας,
εγχος μεν ρ' εστησε φερων προς κιονα μακρην,
αϝτος δ' εισω ιεν, και ͱυπερβη λαϝινον ουδον.

τον δε πολυ πρωτη ϝειδε τροφος ευρυκλεια,
κωεα καστορνυντσα θρονοισ' ενι δαιδαλεοισιν·
δακρυϝσαντσα δ' επειτ' ιθυς κιεν· αμφι δ' αρ' αλλαι
δμωαι ͱοδυσσηϝος ταλασιφρονος ηγερεθοντο,
και κυνεον αγαπαδσομεναι κεφαλην τε και ωμοϝς.
ͱη δ' ιεν εκ θαλαμοϝο περιφρων πηνελοπεια,
αρτεμιδι ϝικελη, ηε χρυσεη αφροδιτη·
αμφι δε παιδι φιλω βαλε πηχεε δακρυϝσαντσα·
κυσσε δε μιν κεφαλην τε και αμφω φαϝεα καλα,
και ρ' ολοφυϝρομενη ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
ηλθες, τηλεμαχε, γλυκερον φαϝος· ου σ' ετ' εγωγε
οπτσεσθαι εφαμην, επει ωχεο ναϝι πυλονδε
λαθρη, εμεϝ αϝεκητι, φιλοο μετα πατρος ακοϝην.
αλλ' αγε μοι καταλεγσον, ͱοπως ηντησας οπωπης.
την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
μητερ εμη, μη μοι γοον ορνυθι, μηδε μοι ητορ
εν στηθεσσιν ορινε φυγοντι περ αιπυν ολεθρον·
αλλ' ͱυϝδρηναμενη, καθαρα χροϊ ϝεσμαθ' ελοντσα,
ευχεο παντσι θεοισι τελη̃εντσας ͱεκατονβας
ρεκσεεν, αι κε ποθι δσεϝς αντιτα ϝεργα τελεσση.
αϝταρ εγων αγορηνδ' εσελευθσομαι, ͱοφρα καλεσσω
χσεινον, ͱος μοι κειθεν ͱαμ' ͱεσπετο δευρο κιοντι.
τον μεν εγω προεπεμπσα συν αντιθεοισ' ͱεταροισιν·
πειραιον δε μιν ηνωγον προτι ϝοικον αγοντα
ενδυκεως φιλεεεν και τιϝεμεν, εις ͱο κεν ελθω.
ͱως αρ' εφωνησεν· τη δ' απτερος επλετο μυθος.
ͱη δ' ͱυϝδρηναμενη, καθαρα χροϊ ϝεσμαθ' ελοντσα,
ευχετο παντσι θεοισι τελη̃εντσας ͱεκατονβας
ρεκσεεν, αι κε ποθι δσεϝς αντιτα ϝεργα τελεσση.
τηλεμαχος δ' αρ' επειτα δι' εκ μεγαροϝ εβεβηκεεν,
ενχος ͱεχων· ͱαμα τωγε κυνες ποδας αργοι ͱεποντο.
θεσπεσιην δ' αρα τωγε χαριν κατεχεϝεν αθηνη·
τον δ' αρα παντες λαϝοι επερχομενον θαϝεοντο.
αμφι δε μιν μνηστηρες αγηνορες ηγερεθοντο,
εσθλ' αγορεϝοντες, κακα δε φρεσι βυσσοδομεϝον.
αϝταρ ͱο των μεν επειθ' υπαλεϝσατο πολυν ͱομιλον,
αλλ', ͱινα μεντωρ ͱηστο, και αντιφος, ηδ' ͱαλιθερσης,
ϝοιτε ͱοι εκς αρχης πατρωϝιοι ησαν ͱεταιροι;
ενθα καθεδσετ' ιων· τοι δ' εκσερεεινον ͱεκαστα.
τοισι δε πειραιος δορϝικλυτος εγγυθεν ηλθεν,
χσεινον αγων αγορηνδε δια πτολιν· ουδ' αρ' ετι δην
τηλεμαχος χσεινοιο ͱεκας τραπετ', αλλα παρεστη.
τον και πειραιος προτερος προς μυθον ϝεειπεν·
τηλεμαχ', αιπσ' οτρυνον εμον ποτι δωμα γυναικας,
ͱως τοι δωρ' αποπεμπσω, ͱα τοι μενελαϝος εδωκεν.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·

πειραι', ου γαρ ϝιδμεν, ϝοπως εσται ταδε ϝεργα·
ει κεν εμε μνηστηρες αγηνορες εν μεγαροισιν
λαθρη κτηναντες πατρωια παντα δασωνται,
αϝτον ϝεχοντα σε βουλομ' επαϝρεμεν, η τινα τωνδε·
ει δε κ' εγω τοϝτοισι φονον και κηρα φυτευσω,
δη τοτε μοι χαιροντι φερειν προς δωματα χαιρων.
ϝως ϝεσπων, ξεινον ταλαπειριον ηγεν ες ϝοικον.
αϝταρ επει ρ' ϝικοντο δομοϝς ϝεϋ ναιεταοντας,
χλαινας μεν κατεθεντο κατα κλισμοϝς τε θρονοϝς τε·
ες δ' ασαμινθοϝς βαντες ϝεϋξεστας λοϝεσαντο.
τοϝς δ' επει ων δμωαι λοϝεσαν, και χρισαν ελαιω,
αμφι δ' αρα χλαινας ϝουλϝας βαλον, ηδε χιτωνας·
εκ ρ' ασαμινθοϝο βαντες επι κλισμοισι καθιζον.
χερνιβα δ' αμφιπολος προχοϝω επεχευε φερουσα
καλη, χρυσειη, ϝυπερ αργυρεοιο λεβητος,
νιψασθαι· παρα δε ξεστην ετανυσσε τραπεζαν.
σιτον δ' αιδοιη ταμιη παρεθηκε φερουσα,
ειδατα πολλ' επιθεισα, χαριζομενη παρεοντων.
μητηρ δ' αντιον ϝιζε παρα σταθμον μεγαροιο,
κλισμω κεκλιμενη, λεπτ' ηλακατα στρωφωσα.
ϝοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
αϝταρ επει ποσιος και εδητυος εξ ερον ϝεντο,
τοισι δε μυθων ηρχε περιφρων πηνελοπεια·
τηλεμαχ', ητοι εγων ϝυπερωϝιον εισαναβασα
λεξομαι εις ευνην, ϝη μοι στονοεσσα τετυκται,
αιϝει δακρυσ' εμοισι πεφυϝρμενη, εξ ϝοϝ ϝοδυσσευς
ωχεθ' αμ' ατρειδησιν ες ϝιλϝιον· ουδε μοι ετλης
πριν γ' ελθειν μνηστηρας αγηνορας ες τοδε δωμα,
νοστον σοο πατερος σαφα ϝειπεμεν, ει ποϑ' ακουσας.
την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυδα·
τοι γαρ εγω τοι, μητερ, αληθειην καταλεξω·
ωχομεθ' ες τε πυλον, και νεστορα, ποιμενα λαων·
δεξαμενος δε μ' εκεινος εν ϝυψηλοισι δομοισιν
ενδυκεως εφιλεεν, ϝως ει τε πατηρ ϝεϝον ϝυιεα
ελθοντα χρονιον νεϝον αλλοθεν· ϝως εμε κεινος
ενδυκεως εκομιζε συν ϝυιασι κυϝδαλιμοισιν.
αϝταρ ϝοδυσσηϝος ταλασιφρονος ου ποτ' εφασκεν
δοϝοϝ, ουδε θανοντος, επιχθονιων τεο ακουσαι·
αλλα μ' ες ατρεϝιδην δορϝικλειτον μενελαϝον
ϝιπποισι προεπεμψε και ϝαρμασι κολλητοισιν.
ειρετο δ' αϝτικ' επειτα βοην αγαθος μενελαϝος
ϝοττεο χρεϝιζων ϝικομην λακεδαιμονα διϝαν·
αϝταρ εγω τω παντα αληθειην κατελεξα·
και τοτε δη με ϝεπεσσιν αμειβομενος προσεϝειπεν·
ω ποποι! η μαλα δη κρατεροφρονος ανδρος εν ευνη
ηθελον ευνηθημεναι αναλκιδες αϝτοι εοντες.

hως δ' hοποτ' εν ξυλοχῳ ελαφος κρατεροῖο λεFοντος
νεβροFς κοιμησασα νεηγενεας, γαλαθηνοFς,
κνημοFς εκσερεῃσι και αγκεα ποιηεντα
βοσκομενη, hο δ' επειτα hεFην εισηλυθεν ευνην,
αμφοτεροισι δε τοισιν αFεικεα ποτμον εφῆκεν·
hως hοδυσεFς κεινοισιν αFεικεα ποτμον εφησει.
αι γαρ, ζευ τε πατερ, και αθηναιη, και απολλον,
τοιος εων, hοιος ποθ' ευκτιμενῃ ενι λεσβῳ
εκς εριδος φιλομηλεFιδῃ επαλαισεν αναστας,
κατ δ' εβαλε κρατερως, κεχαροντο δε παντες αχαιFοι·
τοιος εων μνηστηρσιν hομιλησειεν hοδυσσεFς·
παντες κ' ωκυμοροι τε γενοιατο πικρογαμοι τε.
ταFτα δ', hα μ' ειρωτᾷς και λισσεαι, ουκ αν εγωγε
αλλα παρεκς Fειποιμι παρακλιδον, ουδ' απατησω·
αλλα τα μεν μοι εFειπε γερων hαλιος νημερτης,
των ουδεν τοι εγω κρυψω Fεπος, ουδ' επικεFσω.
φη μιν hογ' εν νησῳ Fιδεειν κρατερ' αλγε' hεχοντα,
νυμφης εν μεγαροισι καλυψοος, hη μιν αναγκῃ
hισχει· hο δ' ου δυναται hην πατριδα γαιαν hικεσθαι·
ου γαρ hοι παρα ναFες επηρετμοι και hεταιFροι,
hοι κεν μιν πεμποιεν επ' ευρεα νωτα θαλασσης.
hως hοι μεν τοιαFτα προς αλληλοFς αγορευον.
μνηστηρες δε παροιθεν hοδυσσηFος μεγαροιο
δισκοισιν τερποντο, και αιγανεῃσιν hιFεντες,
εν τυκτῳ δαπεδῳ, hοθι περ παρος hυβριν hεχεσκον.
αλλ' hοτε δη δειπνηστος εην, και επηλυθε μηλα
παντοθεν εκς αγρων, hοι δ' ηγαγον, hοι το παρος περ,
και τοτε δη σφιν εFειπε μεδων, hος γαρ ρα μαλιστα
Fανδανε κηρυκων, και σφιν παρεγιγνετο δαιτι·
κωFροι, επειδη παντες ετερφθητε φρεν' αFεθλοις,
ερχεσθε προς δωμαθ', ιν' εντυFνωμεθα δαιτα·
ου μεν γαρ τι χερειον εν hωρῃ δειπνον hελεσθαι.
hως εφαθ'· οι δ' ανσταντες εβαν, πειθοντο τε μυθῳ.
αFταρ επει ρ' hικοντο δομοFς ευ ναιεταοντας,
χλαινας μεν κατεθεντο κατα κλισμοFς τε θρονοFς τε,
hοι δ' hιερεFον οFιας μεγαλοFς και πιFονας αιγας,
hιερεFον δε συας σιFαλοFς, και βοFν αγελαιην,
δαιτ' εντυFνομενοι. τοι δ' εκς αγροFο πολινδε
ωτρυFνονθ' οδυσεFς τ' ιμεναι και διFος hυφορβος·
τοισι δε μυFθων ηρχε συβωτης, ορχαμος ανδρων·
κσειν', επει αρ δη επειτα πολινδ' ιμεναι μενεαινεις
σημερον, hως επετελλε Fαναξ εμος, η σ' αν εγωγε
αFτοFο βουλοιμην σταθμων ρυFτηρα λιπεσθαι·
αλλα τον αιδεομαι και δεδδια, μη μοι οπισσω
νεικειῃ· χαλεπαι δε τ' αFανακτων εισιν hομοκλαι.
αλλ' αγε νυν ιομεν· δη γαρ μεμβλωκε μαλιστα

hημαρ· αταρ ταχα τοι ποτι Fεσπερα ριγιον εσται. P
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις hοδυσσεFς·
γιγνωσκω, φρονεω· ταγε δη νοεοντι κελεFεις·
αλλ' ιομεν· συ δ' επειτα διαμπερες hηγεμονεFε.
δος δε μοι, ει ποθι τοι Fροπαλον τετμημενον εστιν,
σκηριπτεσθ', επειη φατ' αρισφαλες εσμεναι ουδας.
ἦ ρα, και αμφ' ωμοισιν αFεικε' εβαλλετο πηρην,
πυκνα Fρωγαλεην· εν δε στροφος ἦεν αFορτηρ.
hευμαιος δ' αρα hοι σκηπτρον θυFμαρες εδωκεν.
τω βητην· σταθμον δε κυνες και βωτορες ανδρες
ρυFατ' οπισθε μενοντες· hο δ' ες πολιν ἦγε Fανακτα,
πτωχῳ λευγαλεῳ εναλιγκιον, ηδε γεροντι,
σκηπτομενον· τα δε λυγρα περι χροϊ Fεσματ' εFεστο.
αλλ' hοτε δη στειχοντες hοδον κατα παιπαλοεσσαν
FαστυFος εγγυς εσαν, και επι κρηνην αφικοντο
τυκτην, καλλιροFον, hοθεν hυFδρεFοντο πολιται,
την ποιησ' ιθακος, και νηριτος, ηδε πολυκτωρ·
αμφι δ' αρ' αιγειρων hυδατοτρεφεων ἦν αλσος
παντοσε κυκλοτερες, κατα δε ψυFχρον ρεFεν hυFδωρ
hυψοθεν εκ πετρης· βωμος δ' εφυπερθ' ετετυκτο
νυμφαFων, hοθι παντες επιρρεζεσκον hοδιται·
ενθα σφεας εκιχαν' hυιος δολιοFο μελανθεFς,
αιγας αγων, hαι παντσι μετεπρεπον αιπολιοισιν,
δειπνον μνηστηρεσσι· δυω δ' hαμ' hεποντο νομεFες.
τοFς δε Fιδων νεικεσσε, Fεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαζεν,
εκπαγλον και αFεικες· ορινε δε κεαρ hοδυσεFος·
νυν μεν δη μαλα παγχυ κακος κακον hηγηλαζει·
hως αιFει τον hομοιον αγει θεος εις τον hομοιον.
πῆ δη τονδε μολοβρον αγεις, αμεγαρτε συβωτα,
πτωχον ανιFηρον, δαιτων απολοFμαντηρα;
hος πολλῃς φλειῃσι παραστανς φλιψεται ωμοFς,
αιτιζων ακολοFς, ουκ αFορα γ', ουδε λεβητας·
τον κ' ει μοι δοιης σταθμων ρυFτηρα γενεσθαι,
σηκοκορον τ' εμεναι, θαλλον τ' εριφοισι φορηναι,
και κεν ορον πιFνων μεγαλην επιγουFιδα θειτο.
αλλ' επει ων δη Fεργα κακ' εμαθεν, ουκ εθελησει
Fεργον εποιχεσθαι, αλλα πτωσσων κατα δημον
βουλεται αιτιζων βοσκεεν hην γαστερ' αναλτον.
αλλ' εκ τοι Fερεω, τοδε και τετελεσμενον εσται,
αι κ' ελθῃ προς δωμαθ' οδυσσεFος θειοFο,
πολλα hοι αμφι καρῃ σφελα' ανδρων εκ παλαμαFων
πλεFραι αποτριψοντι δομον κατα βαλλομενοFο.
hως φατο· και παριων λακς ενθορεν αφραδιῃσιν
hισχιῳ· ουδε μιν εκτος αταρπιτοF εστυφελιξεν,
αλλ' εμεν' ασφαλεως· hο δε μερμηριξεν hοδυσσεFς,
ηε μεταFικσανς Fροπαλῳ εκ θυFμον hελοιτο,

ἠ προς γην ελασειε ταρη, αμφουδις αειρας·
αλλ᾽ επετολμησε, φρεσι δ᾽ εσχετο· τον δε συβωτης
νεικεσεν αντα ϝιδων· μεγα δ᾽ ευχσατο, χειρας ανασχων·
νυμφαι κρηναιαι, κοϝραι διος, ει ποθ᾽ οδυσσεϝς
υμμ᾽ επι μηρι᾽ εκηε, καλυπτσαις πιϝονι δημω,
ϝαρνων, ηδ᾽ εριφων, τοδε μοι κραϝηνατ᾽ εελδωρ,
ͱως ελθοι μεν κεινος ανηρ, αγαγοι δε ͱε δαιμων·
τω κε τοι αγλαϝιας γε διασκεδασειεν ͱαπαντσας,
τας νυν ͱυβριδσων φορεεις, αλαλημενος αιϝεν
ϝαστυ κατ᾽· αϝταρ μηλα κακοι φθειροντι νομεϝες.
τον δ᾽ αϝτε προσεϝεσπε μελανθιος, αιπολος αιγων·
ω ποποι! ͱοιον εϝεσπε κυων, ϝολοφωϊα ϝειδως!
τον ποτ᾽ εγων επι νηϝος ͱεϋσελμοϝο μελαινης
αγσω τηλ᾽ ιθακης, ͱινα μοι βιϝοτον πολυν αλφοι.
αι γαρ τηλεμαχον βαλοι αργυροτοκσος απολλων
σημερον εν μεγαροισ᾽, η ͱυπο μνηστηρσι δαμειη,
ͱως ͱοδυσεϝι γε τηλοϝ απωλετο νοστιμον ͱημαρ.
ͱως ϝεσπων, τοϝς μεν λιπεν αϝτοθι, ͱηκα κιοντας,
αϝταρ ͱο βη· μαλα δ᾽ ωκα δομοϝς ειϝικανε ϝανακτος.
αϝτικα δ᾽ εισω ιεν, μετα δε μνηστηρσι καθιδσεν,
αντιον ευρυμαχοο· τον γαρ φιλεεσκε μαλιστα.
τω παρα μεν κρεαων μοιραν θεσαν, ͱοι πονεοντο·
σιτον δ᾽ αιδοιη ταμιη παρεθηκε φεροντσα,
εδμεναι· αγχιμολον δ᾽ ͱοδυσεϝς και διϝος ͱυφορβας
στητην ερχομενω· περι δε σφεϝας ηλυθ᾽ ͱιϝωη
φορμιγγος γλαφυρης· ανα γαρ σφισ᾽ εβαλλετ᾽ αϝειδειν
φημιος· αϝταρ ͱο χειρος ͱελων προσεϝεσπε συβωτην·
ͱευμαι᾽, η μαλα δη ταδε δωματα καλ᾽ ͱοδυσεϝος,
ρεϝα δ᾽ αριγνωτ᾽ εστι και εν πολλοισι ϝιδεσθαι.
εκς ͱετερων ͱετερ᾽ εστιν· επησκηται δε ͱοι αϝλη
τοιχω και θριγκοισι, θυραι δ᾽ ͱεϋϝερκεες εντιν
δικλιδες· ουκ αν τις μιν ανηρ ͱυπεροπλισσαιτο.
γιγνωσκω δ᾽, ͱοτι πολλοι εν αϝτω δαιτα τιθενται
ανδρες· επει κνισση μεν ανηνοθεν, εν δε τε φορμιγς
ηπυϝει, ͱην αρα δαιτι θεοι ποιησαν ͱεταιρην.
τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφης, ͱεϋμαιε συβωτα·
ρεϝ εγνως· επει ουδε τα τ᾽ αλλα περ εσσ᾽ ανοημων.
αλλ᾽ αγε δη φραδσωμεθ᾽, ͱοπως εσται ταδε ϝεργα.
ηε συ πρωτος εσελθε δομοϝς ͱευ ναιεταοντας,
δυϝσεο δε μνηστηρας, εγω δ᾽ ͱυπολειπσομαι αϝτοο·
ει δ᾽ εθελεις, επιμεινον, εγω δ᾽ ειμι προπαροιθεν·
μηδε συ δηθυϝνεεν, μη τις σ᾽ εκτοσθε νοησαις
η βαλη, η᾽ ελασῃ· ταδε σε φραδσεσθαι ανωγα.
τον δ᾽ ημειβετ᾽ επειτα πολυτλαϊς διϝος ͱοδυσσεϝς·
γιγνωσκω, φρονεω· ταγε δη νοεοντι κελεϝεις.
αλλ᾽ ερχεο προπαροιθεν, εγω δ᾽ ͱυπολειπσομαι αϝτοο·

ου γαρ τι πληγεων αδαημων, ουδε βολαϜων·
τολμῆεις μοι θυϜμος, επει κακα πολλα πεπονθα
κυϜμασι και πολεμῳ· μετα και τοδε τοισι γενεσθω.
γαστερα δ' ου πως εστιν αποκρυπσαι μεμαϜυιαν,
ουλομενην, ͱη πολλα κακ' ανθρωποισι διδωτιν·
της ͱενεκεν και ναϜες ͱευδσυγοι ͱοπλιδσονται
ποντον επ' ατρυγετον, κακα δυσμενεεσι φερουσαι.
ͱως ͱοι μεν τοιαϜτα προς αλληλοϜς αγορεϜον·
αν δε κυων κεφαλην τε και οϜατα κειμενος εσχεν
αργος ͱοδυσσεϜος ταλασιφρονος, ͱον ρα ποτ' αϜτος
τρεφσε μεν, ουδ' απονητο· παρος δ' εις ϜιλϜιον ͱιερην
ῴχετο· τον δε παροιθεν αγινεσκον νεϜοι ανδρες
αιγας επ' αγροτερας, ηδε προκας, ηδε λαγοϜοϜς.
δη τοτε κειτ' αποθεστος, αποιχομενοιο Ϝανακτος,
εν πολλῇ κοπρῳ, ͱη ͱοι προπαροιθε θυραϜων,
ͱημιονων τε, βοϜων τε, ͱαλις κεχυθ'· οφρ' αν αγοιεν
δμῶες ͱοδυσσεϜος τεμενος μεγα κοπρησοντες·
ενθα κυων κειτ' αργος, ενιπλεος κυνοϜραιστεων.
δη τοτε γ', ͱως ενοησεν ͱοδυσσεϜ' εγγυς εοντα,
ουρῇ μεν ͱογ' εσῆνε, και οϜατα κατβαλεν αμφω·
ασσον δ' ουκ ετ' επειτ' εδυνῆσατο ͱεϜο Ϝανακτος
ελθεμεν· αϜταρ ͱο νοσφι Ϝιδων απομοργσατο δακρυ,
ρεϜα λαθων ͱευμαιον· ͱαφαρ δ' ερεεινετο μυϜθῳ·
ͱευμαι', η μαλα θαϜμα, κυων ͱοδε κειτ' ενι κοπρῳ,
καλος μεν δεμας εστιν, αταρ τοδε γ' ου σαφα Ϝοιδα,
ει δη και ταχος εσκε θεϜειν επι Ϝειδεϊ τῷδε,
η' αϜτως, ͱοιοι τε τραπεδσηϜες κυνες ανδρων
γιγνοντ', αγλαϊης δ' ͱενεκεν κομεοντι Ϝανακτες.
τον δ' απαμειβομενος προσεφης, ͱεύμαιε συβῶτα·
και λιϜην ανδρος γε κυων ͱοδε τηλε θανοντος.
ει τοιοσδ' ειη ημεν δεμας, ηδε τε Ϝεργα,
ͱοιον μιν τροϜιηνδε κιων κατελειπεν ͱοδυσσεϜς,
αιπσα κε θαϜησαιο, Ϝιδων ταχυτητα και αλκην·
ου μεν γαρ τι φυγεσκε βαθυιης βενθεσιν ͱυλϜης
κνωδαλον, ͱο τι Ϝιδοιτο· και ͱιχνεσι γαρ περιϜοιδεεν·
νῦν δ' ͱεχεται κακοτητι· Ϝαναξ δε ͱοι αλλοθι πατρης
ὤλετο· τον δε γυναικες ακηδεες ου κομεοντιν.
δμῶες δ', ευτ' αν μηκετ' επικρατεωντι Ϝανακτες,
ουκ ετ' επειτ' εθελοντιν εναισιμα Ϝεργαδσεσθαι·
ͱημισυ γαρ τ' αρετης αποαινυται ευρυοπα δσεϜς
ανερος, ευτ' αν μιν κατα δουλιον ͱημαρ ͱελητιν.
ͱως Ϝεσπων, εισηλθε δομοϜς ͱεῢ ναιεταοντας·
βη δ' ιθυς μεγαροιο μετα μνῆστηρας αγαϜοϜς.
τον δε πολυ πρῶτος Ϝιδε τηλεμαχος θεοϜειδης
ερχομενον κατα δῶμα συβώτην· ὦκα δ' επειτα
νευσ' επι ͱοι καλεσας· ͱο δε παπτῆνας ͱελε διφρον

κειμενον, ενθαδε δαιτρος εφιδσεσκεν, κρεα πολλα Ρ
δαιομενος μνηστηρσι δομον κατα δαινυμενοισιν·
τον κατεθηκε φερων προς τηλεμαχοϝο τραπεδσαν
αντιον· ενθα δ' αρ' αϝτος εφεδσετο· τῳ δ' αρα κηρυκς
μοιραν ͱελων ετιθεε, κανεοο τ' εκ σιτον αϝηρανς.
ανχιμολον δε μετ' αϝτον εδυϝσατο δωμαθ' οδυσσεϝς,
πτωχῳ λευγαλεῳ εναλινκιος, ηδε γεροντι,
σκηπτομενος· τα δε λυγρα περι χροϊ ϝεσματ' εϝεστο·
ͱιδσε δ' επι μελινοϝ ουδοϝ εντοσθε θυραϝων,
κλινναμενος σταθμῳ κυπαρισσινῳ, ͱον ποτε τεκτων
χσεσσεν επισταμενως, και επι σταθμην ιθυϝνεν.
τηλεμαχος δ' επι ͱοι καλεσανς προσεϝεσπε συβωτην,
αρτον ϝολϝον ͱελων περικαλλεος εκ κανεοϝο,
και κρεα', ͱως ͱοι χειρες εχανδανον αμφιβαλοντι·
δος τῳ χσεινῳ ταϝτα φερων· αϝτον τε κελεϝε
αιτιδσεεν μαλα παντας εποιχομενον μνηστηρας·
αιδως δ' ουκ αγαθη κεχρημενῳ ανδρι προϊκτῃ.
ͱως φατ'· εβη δε συφορβος, επει τον μυϝθον ακοϝσεν,
ανχοϝο δ' ͱισταμενος ϝεπεα πτεροεντα προσηϋδα·
τηλεμαχος τοι, χσεινε, διδοι ταδε, και σε κελεϝει
αιτιδσεεν μαλα παντας εποιχομενον μνηστηρας·
αιδοα δ' ουκ αγαθην φητ' εσμεναι ανδρι προϊκτῃ.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
δσεϝ ϝανα, τηλεμαχον μοι εν ανδρεσιν ολβιον εεναι,
και ͱοι παντα γενοιτο, ͱοσα φρεσ' ͱεϝῃσι μενοινᾳ.
ῆ ρα, και αμφοτερῃσιν εδεχσατο, και κατεθηκεν
αϝθι, ποδων προπαροιθεν, αϝεικελιης επι πηρης.
ησθιε δ', ͱεϝος αϝοιδος ενι μεγαροισιν αϝειδεν.
μνηστηρες δ' ͱομαδησαν ανα μεγαρ'· αϝταρ αθηνη,
ανχι παρϝισταμενη, λαϝερτιαδην ͱοδυσεϝα
ωτρυϝν', ͱως αν πυρνα κατα μνηστηρας αγειροι,
γνοιη θ', οιτινες εντιν εναισιμοι, ͱοι τ' αθεμιστοι·
αλλ' ουδ' ͱως τιν' εμελλ' απαλεχσησεεν κακοτητος.
βη δ' ιμεν αιτησων ενδεχσια φωτα ͱεκαστον,
παντοσε χειρ' ορεγων, ͱως ει πτωχος παλαι ειη.
ͱοι δ' ελεαιροντες διδοσαν, και εθαμβεον αϝτον·
αλληλοϝς τ' ειροντο, τις ειη, και ποθεν ελθοι.
τοισι δε και μετεϝεσπε μελανθιος, αιπολος αιγων·
κεκλυτε μεο, μνηστηρες αγακλειτης βασιλειης,
τοοδε περι χσεινοϝ· η γαρ μιν προσθεν οπωπα.
ητοι μεν ͱοι δευρο συβωτης ͱηγεμονεϝεν·
αϝτον δ' ου σαφα ϝοιδα, ποθεν γενος ευχεται εεναι.
ͱως εφατ'· αντινοος δε ϝεπεσσιν ενειχεσ' ͱυφορβον·
αριγνωτε συβωτα! τιη δε συ τονδε πολινδε
ηγαγες; η ουχ αλις ͱημιν αλημονες εντι και αλλοι
πτωχοι ανιϝηροι, δαιτων απολυμαντηρες;

ηι' ωνοσαι, ͱοτι τοι βιϝοτον κατεδουσι ϝανακτος Ρ
ενθαδ' αγειρομενοι; συ δε και ποθι τονδ' εκαλεσσας;
τον δ' απαμειβομενος προσεφης, ͱεϋμαιε συβωτα'
αντινο', ου μεν καλα και εσθλος εων αγοραϝεις·
τις γαρ δη χσεινον καλε' αλλοθεν αϝτος επελθων;
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
σιγα, μη μοι τοϝτον αμειβεο πολλα ϝεπεσσιν·
αντινοος δε ϝεϝωθε κακως ερεθιδσεμεν αιϝει
μυϝθοισιν χαλεποισιν, εποτρυϝνει δε και αλλοϝς.
ἦ ρα, και αντινοον ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
αντινο', η μεϝο καλα πατηρ ͱως κηδεαι ͱυιος,
ͱος τον χσεινον ανωγας απο μεγαροϝο διεσθαι
μυϝθω αναγκαιω· μη τοϝτο θεος τελεσειεν.
δος ͱοι ͱελων· ου τοι φθονεω· κελομαι γαρ εγωγε·
μητ' ων μητερ' εμην ͱαδσεο τογε, μητε τιν' αλλον.
αλλ' ου τοι τοιοϝτον ενι στηθεσσι νοημα,
αϝτος γαρ φαγεμεν πολυ βουλεαι, η δομεν αλλω.
τον δ' αϝτ' αντινοος απαμειβομενος προσεϝειπεν·
τηλεμαχ' ͱυπσαγορη, μενος ασχετε, ποιον εϝειπες;
ει ͱοι τοσον ͱαπαντες ορεγσειαν μνηστηρες,
και κεν μιν τρειας μηνας αποπροθε ϝοικος ερυκοι.
ͱως αρ' εφη, και θρηνυν ͱελων ͱυπεφηνε τραπεδσης
κειμενον, ͱω ρ' επεχεν λιπαροϝς ποδας ͱειλαπιναδσων.
ͱοι δ' αλλοι παντες διδοσαν, πλησαν δ' αρα πηρην
σιτοϝο και κρεαων· ταχα δη και εμελλεν ͱοδυσσεϝς,
αϝτις επ' ουδον ιων, προϊκος γεϝσεσθαι αχαιϝων·
στη δε παρ' αντινοον, και μιν προς μυϝθον εϝειπεν·
δος, φιλος· ου μεν μοι δοκεεις ο κακιστος αχαιϝων
εμμεναι, αλλ' ͱοχ' αριστος, επει βασιληϝι ϝεϝοικας.
τω σε χρη δομεναι και λαϝιον, ηε περ αλλοι,
σιτοϝ· εγω δ' αν σε κλεεω κατ' απειρονα γαιαν.
και γαρ εγω ποτε ϝοικον εν ανθρωποισιν εναιον
ολβιος ͱαφνειον, και πολλακι δοσκον αλητη·
ησαν δε δμωες μαλα μυϝριοι, αλλα τε πολλα,
ͱοισιν θ' ευ δσαϝοντι και ͱαφνειοι καλεονται·
αλλα δσεϝς αλαπαχσε κρονιϝων, ηθελε γαρ που,
ͱος μ' ͱαμα λεϝιστηρσι πολυπλαγκτοισιν ανηκεν
αιγυπτονδ' ιμεναι, δολιχην ͱοδον, ͱοφρ' απολοιμην·
στησα δ' εν αιγυπτω ποταμω ναϝας αμφιελισσας·
ενθ' ητοι μεν εγω κελομην εριηρας ͱεταιροϝς
αϝτοϝο παρ ναϝεσι μενειν, ναϝας τε ρυϝεσθαι,
οπτηρας δε κατα σκοπιας ωτρυϝνα νεεσθαι·
ͱοι δ' ͱυβρει ϝειχσαντες, εφεσπομενοι μενεϊ σφω,
αιψα μαλ' αιγυπτιων ανδρων περικαλλεας αγροϝς
πορθεον, εκ δε γυναικας αγον, και νηπια τεκνα,
αϝτοϝς τ' εκτεινον· ταχα δ' ες πολιν ͱικετ' αϝυτη.

τοι δε, βοης αϝιοντες, ͱαμ' ἦοϊ φαινομενηφιν
ηλθον· πλητο δε παν πεδιον πεδσων τε και ͱιππων, P
χαλκοϝο τ' αστεροπης· εν δε δσεϝς τερπικεραυνος
φυδσαν εμοισ' ͱεταροισι κακην βαλεν· ουδε τις ετλῆ
στηναι εναντιβιον· περι γαρ κακα παντοθεν εστη.
ενθ' ͱημεων πολλοϝς μεν απεκτανον ͱοκσυϊ χαλκῷ,
τοϝς δ' αναγον δσωϝοϝς σφισι ϝεργαδσεσθαι αναγκῇ.
αϝταρ εμ' ες κυπρον χσεινῷ δοσαν αντιασαντι
δμῆτορι ͱιϝασιδῃ, ͱος κυπροϝο ϝιφ' εϝανασσεν·
ενθεν δη νῦν δευρο τοδ' ͱικω, πηματα πασχων.
τον δ' αϝτ' αντινοος απαμειβετ', εφωνησεν τε·
τις δαιμων τοδε πημα προσῆγαγε, δαιτος ανιϝην;
στηθ' ͱοϝτως ες μεσσον, εμης απανευθε τραπεδσης,
μη ταχα πικρην αιγυπτον και κυπρον ϝιδηαι·
ͱοστις θαρσαλεος και αναιδης εσσι προϊκτης.
τον δ' αναχωρησανς προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ω ποποι! ουκ αρα σοιγ' επι ϝειδεϊ και φρενες ἦσαν·
ου συγ' αν εκς ϝοικοο σῷ εφισταῃ ουδ' ͱαλα δοιης,
ͱος νῦν αλλοτριοισι παρͱημενος ουτι μοι ετλῆς
σιτοϝ αποπροϝελων δομεναι· τα δε πολλα παρεστιν.
ͱως εφατ'· αντινοος δ' εχολωσατο κηροθι μαλλον,
και μιν ͱυποδρα ϝιδων ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
νῦν δη σ' ουκετι καλα δι' εκ μεγαροϝο γ' οϊϝω
αψ αναχωρησεεν, ͱοτε δη και ονειδεα βαδσεις.
ͱως αρ' εφη, και θρῆνυν ͱελων βαλε δεχσιον ωμον,
πρυμνοτατον κατα νωτον· ͱο δ' εσταθη, ηΰτε πετρη,
εμπεδον· ουδ' αρα μιν σφῆλεν βελος αντινοοϝο·
αλλ' ακεων κινησε καρῆ, κακα βυσσοδομεϝων.
αψ δ' ͱογ' επ' ουδον ιων κατ' αρ' ͱεδσετο, κατ δ' αρα πηρην
θῆκεν ͱεΰπλεεην· μετα δε μνηστηρσιν εϝεσπεν·
κεκλυτε μεο, μνῆστηρες αγακλειτης βασιλεϊης,
ͱοφρα ϝεπω, τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει·
ου μαν ουδ' αχος εστι μετα φρεσιν, ουδε τι πενθος,
ͱοπποτ' ανηρ περι ͱοισι μαχειομενος κτεατεσσιν
βαλλεται, η περι βοϝσιν, η αργεννῇσ' οϝιεσιν·
αϝταρ εμ' αντινοος βαλε γαστερος ͱεινεκα λυγρης,
ολομενης, ͱη πολλα κακ' ανθρωποισι διδωσιν.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ͱυπερφιαλως νεμεσῆσαν·
ͱωδε δε τις ϝεσπεσκε νεϝων ͱυπερηνορεοντων·
αντινο', ου μεν καλ' εβαλες δυστηνον αλῆτην,
ολομεν'! ει δη ποο τις επουρανιος θεος εστιν!
και τε θεοι χσεινοισι ϝεϝοικοτες αλλοδαποισιν
παντοιοι τελεθοντες, επιστρωφωντι πολησς,
ανθρωπων ͱυβριν τε και ͱευνομιην εφορωντες.
ͱως αρ' εφαν μνῆστηρες· ͱο δ' ουκ εμπαδσετο μυϝθων.
τηλεμαχος δ' εν μεν κραδιῃ μεγα πενθος αεχσεν·

βλῆμενοϝ· ουδ' αρα δακρυ χαμαι βαλεν εκ βλεφαροιϊν,
αλλ' ακεων κινησε καρῆ, κακα βυσσοδομεϝων. P

τοο δ' ͱως ων ῆκοϝσε περιφρων πηνελοπεια
βλῆμενοϝ εν μεγαρῷ, μετ' αρα δμωῆσιν εϝεσπεν·
αιθ' ͱοϝτως αϝτον σε βαλοι κλυτοτοκσος απολλων!

την δ' αϝτ' ευρυνομη ταμιη προς μυϝθον εϝεσπεν·
ει γαρ επ' αρῆσιν τελος ͱημετερῆσι γενοιτο,
ουκ αν τις τοϝτων γε ͱεϋθρονον ῆο' ͱικοιτο.

την δ' αϝτε προσεϝεσπε περιφρων πηνελοπεια·
μαι', εχθροι μεν παντες, επει κακα μηχαναονται·
αντινοος δε μαλιστα μελαινῆ κηρι ϝεϝοικεν.

ͱη μεν αρ' ͱως αγορεϝε μετα δμωῆσι γυναικσιν,
ͱημενη εν θαλαμῷ· ͱο δ' εδειπνεε διϝος ͱοδυσσεϝς·
ͱη δ' επι ͱοι καλεσαντσα προσῆυϝδαε διϝον ͱυφορβον·

ερχεο, διϝ' ͱεϋμαιε, κιων τον χσεινον ανωχθι
ελθεμεν, ͱοφρα τι μιν προσπτυχσομαι, ηδ' ερεωμαι,
ει ποϝ' ͱοδυσσεϝος ταλασιφρονος ηε πεπυθται,
η ϝιδεν οφθαλμοισι· πολυπλανκτῷ γαρ ϝεϝοικεν.

την δ' απαμειβομενος προσεφης, ͱεϋμαιε συβωτα·
ει γαρ τοι, βασιλεια, σιωπῆσειαν αχαιϝοι,
ͱοι' ͱογε μυϝθεεται, θελγοιτο κε τοι φιλον ητορ.
τρεας γαρ δη μιν νυκτας ͱεχον, τρια δ' ͱηματ' ερυκσα
εν κλισιῇ, πρωτον γαρ εμ' ͱικετο ναϝος αποδρανς·
αλλ' ου πω κακοτητα διῆνυσ' ͱεϝην αγορεϝων.
ͱως δ' ͱοτ' αϝοιδον ανηρ ποτιδερκεται, ͱος τε θεων εκς
αϝειδει δεδαως ϝεπε' ͱιμεροεντα βροτοισιν,
τοο δ' ͱαμοτον μεμαϝαντιν ακοϝεμεν, ͱοποτ' αϝειδῇ·
ͱως εμε κεινος εθελγε παρͱημενος εν μεγαροισιν.
φητι δ' ͱοδυσσεϝος χσεινος πατροϝιος εεναι,
κρητῇ ναιεταων, ͱοθι μινωος γενος εστιν.
ενθεν δη νυν δευρο τοδ' ͱικετο πηματα πασχων,
προπρο κυλινδομενος· στεϝται δ' ͱοδυσεϝος ακοϝσαι,
ανχοϝο θεσπρωτων ανδρων εν πιϝονι δημῳ,
δσαϝοϝο· πολλα δ' αγει κειμηλι' ͱεϝονδε δομονδε.

τον δ' αϝτε προσεϝεσπε περιφρων πηνελοπεια·
ερχεο, δευρο καλεσσον, ͱιν' αντιον αϝτος ενισπῇ.
ͱοϝτοι δ' ηε θυρῆσι καθημενοι ͱεπσιαεσθων,
η αϝτοο κατα δωματ'· επει σφισι θυϝμος ͱεϋφρων.
αϝτων μεν γαρ κτηματ' ακηρατα κειτ' ενι ϝοικῳ,
σιτος και μεθυ ͱηδυ· τα μεν ϝοικεϝες εδοντιν·
ͱοι δ' εις ͱημετερον πωλεομενοι, ͱηματα παντα,
βοϝς ͱιερεϝοντες, και οϝιας, και πιϝονας αιγας,
ͱελλαπιναδσοντιν, πινοντιν τ' αιθοπα ϝοινον
μαπσιδιως· τα δε πολλα κατανεται· ου γαρ επ' ανηρ,
ͱοιος ͱοδυσσεϝς εσκε, ϝαρην απο ϝοικοϝ αμυϝναι.
ει δ' ͱοδυσεϝς ελθοι, και ͱικοιτ' ες πατριδα γαιαν,

αιπσα κε συν ͱῳ παιδι βιας αποτιϝσεται ανδρων.
ͱως φατο· τηλεμαχος δε μεγ᾽ επταρεν· αμφι δε δωμα P
σμερδαλεον καναχησ᾽· εγελασσε δε πηνελοπεια·
αιπσα δ᾽ αρ᾽ ͱευμαιον ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
ερχεο μοι, τον χσεινον εναντιον ͱωδε καλεσσον.
ουχ οραεις, ͱο μοι ͱυιος επεπταρε παντσι ϝεπεσσιν;
τῳ κε και ουκ ατελης θανατος μνηστηρσι γενοιτο.
αλλα δε τοι ϝερεω, συ δ᾽ ενι φρεσι βαλλεο σησιν,
αι κ᾽ αϝτον γνωω νημερτεα παντ᾽ ενεποντα,
ϝεσσω μιν χλαιναν τε, χιτωνα τε, ϝεσματα καλα.
ͱως φατ᾽· εβη δε συφορβος, επει τον μυϝθον ακοϝσεν·
ανχοϝο δ᾽ ͱισταμενος ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
χσεινε πατερ, καλεει σε περιφρων πηνελοπεια,
μητηρ τηλεμαχοϝο· μεταλλησαι τι ͱε θυϝμος
αμφι ποσιι κελεται, και κηδεα περ πεπαθυιῃ.
ει δε κε σε γνοιη νημερτεα παντ᾽ ενεποντα,
ϝεσσει σε χλαιναν τε, χιτωνα τε, των συ μαλιστα
χρεϝιδσεις· σιτον δε και αιτιδσων κατα δημον
γαστερα βοσκησεις· δωσει δε τοι, ͱος κ᾽ εθεληισιν.
τον δ᾽ αϝτε προσεϝεσπε πολυτλας διϝος ͱοδυσσεϝς·
ͱευμαι᾽, αιπσα κ᾽ εγω νημερτεα παντ᾽ ενεποιμι
κοϝρῃ ϝικαριοϝο, περιφρονι πηνελοπειῃ·
ϝοιδα γαρ ͱευ περι κεινοϝ, ͱομην δ᾽ ανεδεχμεθ᾽ οιδσυν·
αλλα μνηστηρων χαλεπων ͱυποδεδϝι᾽ ͱομιλϝον,
των ͱυβρις τε, βιη τε, σιδηρεον ουρανον ͱικει.
και γαρ νυν, ͱοτε μ᾽ ͱοϝτος ανηρ κατα δωμα κιοντα
ουτι κακον ϝρεκσαντα βαλων οδυνησιν εδωκεν,
ουτε τι τηλεμαχος τογ᾽ επηρκεσεν, ουτε τις αλλος.
τῳ νυν πηνελοπειαν ενι μεγαροισιν ανωχθι
μηναι, επειγομενην περ, ες ηελιον καταδυντα·
και τοτε μ᾽ ειρεσθω ποσιος περι νοστιμον ͱημαρ.
ͱως φατ᾽· εβη δε συφορβος, επει τον μυϝθον ακοϝσεν:
τον δ᾽ ͱυπερ ουδοϝο βαντα προσηυϝδαε πηνελοπεια·
ου συγ᾽ αγεις, ͱευμαιε; τι τοϝτ᾽ ενοησεν αλητης;
η τινα που δδειϝδσαν εκσαισιον; ηε και αλλως
αιδεεται κατα δωμα; κακος δ᾽ αιδοιος αλητης.
την δ᾽ απαμειβομενος προσεφης, ͱευμαιε συβωτα·
μυϝθεεται κατα μοιραν, ͱαπερ κ᾽ οιϝοιτο και αλλος,
ͱυβριν αλυσκαδσων ανδρων ͱυπερηνορεοντων.
αλλα σε μηναι ανωγεν ες ηελιον καταδυντα.
και δε σοι ͱωδ᾽ αϝτῃ πολυ καλλιον, ω βασιλεια,
οιην προς χσεινον φασθαι ϝεπος, ηδ᾽ επακοϝσαι.
τον δ᾽ αϝτε προσεϝεσπε περιφρων πηνελοπεια·
ουκ αφρων ͱο χσεινος οιϝεται, ͱοσπερ αν ειη·
ου γαρ πω τινες ͱωδε καταθνητων ανθρωπων
ανερες ͱυβριδσοντες ατασθαλα μηχαναονται.

ͱη μεν αρ' ͱως αγορεϝεν· ͱο δ' ῳχετο διϝος ͱυφορβος P
μνηστηρων ες ͱομιλϝον, επει διεπεφραδε παντα.
αιψα δε τηλεμαχον ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα,
αγχι σχων κεφαλην, ͱινα μη πευθοιαθ' οι αλλοι·
ω φιλ', εγω μεν απειμι, συας και κεινα φυλακσων,
σον και εμον βιϝοτον· σοι δ' ενθαδε παντα μελοντων.
αϝτον μεν σε πρωτα σαω, και φραδσεο θυϝμῳ,
μη τι παθῃς· πολλοι δε κακα φρονεουτιν αχαιϝων·
τοϝς δσεϝς εκσολεσειε, πριν ͱημιν πημα γενεσθαι.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
εσσεται ͱοϝτως, αττα· συ δ' ερχεο δεϝελιησανς·
ηοαθεν δ' ιμεναι και αγεεν ͱιερεϝια καλα·
αϝταρ εμοι ταδε παντα και αθανατοισι μελησει.
ͱως φαθ'· ο δ' αϝτις αρ' ͱεδσεθ' ευχσεστοϝ επι διφρο·
πλησαμενος δ' αρα θυϝμον εδητυος, ηδε ποτητος,
βη ρ' ιμεναι μεθ' υας· λιπε δ' ͱερκεα τε, μεγαρον τε
πλεεον δαιτυμονων· τοι δ' ορχηστυι και αϝοιδῃ
τερποντ'· ηδη γαρ και επηλυθε δεϝελον ͱημαρ.
ηλθε δ' επι πτωχος πανδημιος, ͱος κατα ϝαστυ Σ
πτωχεϝεσκ' ιθακης, μετα δ' επρεπε γαστερι μαργῃ,
αδσηχες φαγεμεν και πιϝεμεν· ουδε ͱοι ην ϝις,
ουδε βιη· ϝειδος δε μαλα μεγας ην ͱοραεσθαι.
ϝαρναιος δ' ονομ' εσκε· το γαρ θετο ͱοι ποτε μητηρ
εκ γενετης· ϝιρον δε νεϝοι κικλησκον ͱαπαντες,
ͱουνεκ' απαγγελλεσκε κιων, ͱοτε κεν τις αν ωγοι·
ͱος ρ' ελθων ͱοδυσεϝ εδιωκετο ͱοϝο δομοϝο,
και μιν νεικειων ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
ϝεικε, γερον, προθυροο, μη δη ταχα και ποδος ͱελκεαι·
ουκ αϝιεις, ͱοτι δη μοι επιλλιδσουτιν ͱαπαντες,
ͱελκεμεναι δε κελονται; εγω δ' αισχυϝνομαι εμπης.
αλλ' ανα, μη ταχα νοϝιν ερις και χερσι γενηται.
τον δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
δαιμονι', ουτε τι σε ρεδσω κακον, ουτ' αγορεϝω,
ουτε τινα φθονεω δομεναι, και πολλ' ανͱελοντα.
ουδος δ' αμφοτεροϝς ͱοδε χεϝσεται· ουδε τι σε χρη
αλλοτριων φθονεεεν· δοκεεις δε μοι εεναι αλητης,
ͱωσπερ εγων· ολβον δε θεοι μελλουτιν οπαδσεεν.
χερσι δε μη τι λιϝην προκαλιδσεο, μη με χολωσῃς,
μη σε, γερων περ εων, στηθος και χειλεα φυϝρσω
ͱαιματος· ͱησυχιη δ' αν εμοι και μαλλον ετ' ειη
αϝριον· ου μεν γαρ τι σ' ͱυποστρεφσεσθαι οιϝω
δεϝτερον ες μεγαρον λαϝερτιαδαϝ ͱοδυσεϝος.
τον δε χολωσαμενος προσεφωνεε ϝιρος αλητης·
ω ποποι! ͱως ͱο μολοβρος επιτροχαδην αγορεϝει,
γραϝι καμινοι ϝεισϝος! ͱον αν κακα μητιϝσαιμην,
κοπτων αμφοτερῃσι, χαμαι δ' εκ παντας οδοντας

γναθμων εκκελασαιμι, συος ͱως ληϝιβοτειρης. Σ
δσωσαι νῦν, ͱινα παντες επιγνῶωντι και ͱοιδε
μαρναμενοϝς· πως δ' αν συ νεϝωτερῳ ανδρι μαχοιο;
ͱως ͱοι μεν προπαροιθε θυραϝων ͱυπσηλαϝων
ουδοϝ' επι χσεστοο πανθυϝμαδον ακριαοντο.
τοιῒν δε γσυνεϝῆχ' ιερον μενος αντινοοϝο,
ͱηδυ δ' αρ' εκγελασαις μετεφῶνεε μνῆστηρεσιν·
ω φιλοι, ου μεν πῶ τι παρος τοιοϝτον ετυχθη·
ͱοιην τερπωλην θεος ἦγαγεν ες τοδε δῶμα·
ͱο χσεινος και ϝιρος εριδσετον αλληλοιῒν
χερσι μαχησασθαι· αλλα γσυνελασσομεν ὦκα.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ανῆϊκσαν γελαοντες,
αμφι δ' αρα πτῶχοϝς κακοϝεσμονας ἦγερεθοντο.
τοισιν δ' αντινοος μετεφη, ͱεϋπειθεος ͱυιος·
κεκλυτε μεο, μνῆστηρες αγῆνορες, ͱοφρα τι ϝεσπω·
γαστερες ͱαιδ' αιγων κεατ' εν πυρι· τασδ' επι δορπῳ
κατθεμεθα, κνισσης τε και ͱαιματος ενπλησαντες·
ͱοποτερος δε κε νικῆσῃ, κρεισσων δε γενηται,
ταϝων ͱην κ' εθεληισιν αναστας αϝτος ͱελεσθω·
αιϝει δ' αϝθ' ημῖν μεταδαισεται, ουδε τιν' αλλον
πτῶχον εσω μισγεσθαι εϝάσομεν αιτησοντα.
ͱως εφατ' αντινοος· τοισιν δ' επεϝανδανε μυϝθος.
τοις δε δολοφρονεων μετεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ω φιλοι, ου πως εστι νεϝωτερῳ ανδρι μαχεσθαι
ανδρα γεροντα, δυῇ ϝεϝαρημενον· αλλα με γαστηρ
οτρυϝνει κακοϝεργος, ͱινα πληγῆσι δαμειω.
αλλ' αγε νῦν μοι παντες ομοσσατε καρτερον ͱορκον,
μη τις ϝιρῳ ἦρα φερων εμε χειρι παχυῇ
πληγσῇ ατασθαλλων, τοϝτῳ δε με ϝῖφι δαμασσῇ.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επωμνυον, ͱως εκελεϝεν.
τοις δ' αϝτις μετεϝεσφ' ιερη ϝις τηλεμαχοϝο·
χσειν', ει σ' οτρυϝνει κραδιη και θυϝμος αγῆνωρ
τοϝτον αλεκσασθαι, των δ' αλλων μη τιν' αχαιϝων
δεδδιθ'· επει πλεονεσι μαχησεται, ͱος κε σε θεινῃ.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επῄνεον· αϝταρ ͱοδυσσεϝς
δσωσατο μεν ϝρακεσιν περι μεδσε', εφαινε δε μηροϝς
καλοϝς τε, μεγαλοϝς τ', εφανεν δε ͱοι ευρεες ωμοι,
στηθεα τε, στιβαροι τε βραχιονες· αϝταρ αθηνη
αγχι παρͱισταμενη μελε' ἦλδανε ποιμενι λαϝων.
μνῆστηρες δ' αρα παντες ͱυπερφιαλως αγασαντο·
ͱωδε δε τις ϝεσπεσκε ϝιδων ες πλησιον αλλον·
η ταχα ϝιρος αϝιρος επισπαστον κακον ͱεχσει·
ͱοιην εκ ϝρακεων ͱο γερων επιγουϝιδα φαινει.
ͱως αρ' εφαν· ϝιρῳ δε κακως ὠρινετο θυϝμος·
αλλα και ͱως δρῆστηρες αγον δσωσαντες αναγκῃ
δεδδιοτα· σαρκες δε περιτρομεοντο μελεσσιν.

αντινοος δ' ενενιπε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν· Σ
νῦν μεν μητ' ειης, βοϝγαϝιε, μητε γενοιο,
ει δη τοϝτον γε τρομεεις και δεδδιας αινως,
ανδρα γεροντα, δυῇ ϝεϝαρημενον, ͱη μιν ͱικανει.
αλλ' εκ τοι ϝερεω, το δε και τετελεσμενον εσται,
αι κεν σ' ͱοϝτος νικῆσῃ, κρεισσων τε γενηται,
πεμπσω σ' ηπειρονδε, βαλων εν νηϝι μελαινῃ,
εις εχετον βασιλεϝα, βροτων δηλημονα παντων,
ͱος κ' απο ϝρῖνα ταμητι και οϝατα νηλεϊ χαλκῷ,
μεδσεα τ' εκσϝερυσαις δῷῃ κυσιν ωμα δασασθαι.
ͱως φατο· τῷ δ' ετι μαλλον ͱυπο τρομος ελαβε γυια·
ες μεσσον δ' αγαγον· τω δ' αμφω χειρας ανεσχον.
δη τοτε μερμηριξε πολυτλᾶνς διϝος ͱοδυσσεϝς,
ἠ ελασει', ͱως μιν πσυϝχη λιποι αϝθι πεσοντα,
ηε μιν ͱῆκ' ελασειε, τανυσσειεν τ' επι γαιῃ.
ͱῶδε δε ͱοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον εεναι,
ͱῆκ' ελασαι, ͱινα μη μιν επιφρασσαιατ' αχαιϝοι.
δη τοτ' ανασχομενω, ͱο μεν ηλασε δεχσιον ωμον
ϝιρος, ͱο δ' αϝχεν' ελασσεν ͱυπ' οϝατος, οστεα δ' εισῶ
εθλασεν· αϝτικα δ' ηλθεν ανα στομα φοινιον ͱαιμα·
κατ δ' επεσ' εν κονιϝῇσι μακων, γσυν δ' ηλασ' οδοντας,
λακτιδσων ποσι γαιαν· αταρ μνῆστηρες αγαϝοι
χειρας ανασχομενοι γελῳ εκθανον· αϝταρ ͱοδυσσεϝς
ͱελκε δι' εκ προθυροϝο, λαβων ποδος· ͱοφρ' ͱικετ' αϝλην,
αιθουσης τε θυρας· και μιν ποτι ͱερκιον αϝλης
ͱεσσεν ανακλῖνανς· σκηπτρον δε ͱοι ενβαλε χειρι,
και μιν φωνησανς ϝεπεα πτεροεντα προσηϋϝδα·
ενταϝθοι νῦν ͱησο, κυνας τε συας τ' απερυκων,
μηδε συγε χσεινων και πτῶχων κοιρανος εεναι,
λυγρος εων· μη ποο τι κακον και μειδσον επαϝρεαι.
ἠ ρα, και αμφ' ωμοισιν αϝεικε' εβαλλετο πηρην,
πυκνα ϝρωγαλεην· εν δε στροφος ῆεν αͱορτηρ.
απς δ' ͱογ' επ' ουδον ιων κατ' αρ' ͱεδσετο· τοι δ' ισαν εισῶ
ͱηδυ γελαϝοντες, και ͱε δεχαναοντο ϝεπεσσιν·
δσεϝς τοι δοιη, χσεινε, και αθανατοι θεοι αλλοι,
ͱο τι μαλιστ' εθελεις, και σοι φιλον επλετο θυϝμῷ,
ͱος τοϝτον τον αναλτον αλῆτεϝεεν απεπαϝσας.
ͱως αρ' εφαν· χαιρεν δε κλεηδονι θειος ͱοδυσσεϝς.
αντινοος δ' αρα ͱοι μεγαλην παρα γαστερ' εθῆκεν
ενπλεεην κνισσης τε και ͱαιματος· αμφινομος δε
αρτοϝς εκ κανεοϝο δυω παρεθῆκεν αͱῆρανς,
και δεπαϊ χρυσεῳ δειδισκετ', εφωνησεν τε·
χαιρε, πατερ, ω χσεινε· γενοιτο τοι ες περ οπισσῶ
ολβος, αταρ μεν νῦν γε κακοισ' ͱεχεαι πολεεσιν.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
αμφινομ', η μαλα μοι δοκεεις πεπνυμενος εεναι·

τοιεϝο γαρ και πατρος· επει κλεος εσθλον ακοϝον,
νισον δουλιχιεϝα ͱεῦν τ' εμεν, ͱαφνειον τε·
τουνεκα τοι ϝερεω· συ δε συνθεο, και μεϝ ακοϝσον·
ουδεν ακιδνοτερον γαια τρεφει ανθρωποϝο·
ου μεν γαρ ποτε φητι κακον πειθσεσθαι οπισσῳ̃,
ͱοφρ' αρετην παρεχωντι θεοι, και γουϝατ' ορωρῃ̃· Σ'
αλλ' ͱοτε δη και λυγρα θεοι μακαρες τελεσωντιν,
και τα φερει αϝεκαδσομενος τετλῆοτι θυϝμῳ̃.
τοιος γαρ νοος εστιν επιχθονιων ανθρωπων,
ͱοιον εφ' ημαρ αγητι πατηρ ανδρων τε θεων τε.
και γαρ εγω ποτ' εμελλον εν ανδρεσιν ολβιος εεναι,
πολλα δ' ατασθαλ' ερεκσα, βιῃ̃ και καρτεϊ ϝεικων,
πατρι τ' εμῳ̃ πιθυνος, και εμοισι κασιγνῆτοισιν.
τῳ̃ μη τις ποτε πανπαν ανηρ αθεμιστιος ειη,
αλλ' ͱογε σιγῃ̃ δῶρα θεων ͱεχοι, ͱο τι διδοιεν·
ͱοι' ͱοραω μνῆστηρας ατασθαλα μηχαναοντας,
κτηματα κειροντας, και ατιϝμαδσοντας ͱακοιτιν
ανδρος, ͱον ουκ ετι φημι φιλων και πατριδος αιης
δηρον απεσσεσθαι· μαλα δε σχεδον· αλλα σε δαιμων
ϝοικαδ' ͱυπεκσαγαγοι, μηδ' αντιασειας εκεινῳ̃,
ͱοποτε νοστησειε φιλην ες πατριδα γαιαν·
ου γαρ αϝαιμωτις γε διακρινεεσθαι οϊϝω
μνῆστηρας και εκεινον, επει κε μελαθρον επελθῃ̃.
ͱως φατο· και σπενδσανς επιϝεν μελιϝηδεα ϝοινον·
απς δ' εν χερσιν εθῆκε δεπας κοσμητορι λαϝων.
αϝταρ ͱο βη δια δῶμα, φιλον τετιϝῆμενος ητορ,
νευσταδσων κεφαλῃ̃· δη γαρ κακ' εϝοσσετο θυϝμος.
αλλ' ουδ' ͱως φυγε κηρ'· επεδῆσε δε και τον αθηνη,
τηλεμαχοϝ ͱυπο χερσι και ενχεϊ ϝῖφι δαμῆναι.
απς δ' αϝτις κατ' αρ' ͱεδσετ' επι θρονοϝ ενθεν ανεστη.
τῃ̃ δ' αρ' επι φρεσ' εθῆκε θεα γλαϝκῶπις αθηνη
κοϝρῃ̃ ϝικαριεϝο, περιφρονι πηνελοπειῃ̃,
μνῆστηρεσι φανῆναι, ͱοπως πετασειε μαλιστα
θυϝμον μνῆστηρων, ιδε τιϝμῆεντσα γενοιτο
μαλλον προς ποσιος τε και ͱυιιος, η παρος ῆεν.
αχρεϝον δ' εγελασσε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
ευρυνομη, θυϝμος μοι εελδεται, ουτι παρος γε,
μνῆστηρεσι φανῆναι, απεχθομενοισι περ ενπης·
παιδι δε κεν ϝεσποιμι ϝεπος, το κε κερδιον ειη,
μη παντα μνῆστηρσιν ͱυπερφιαλοισιν ͱομιλϝεεν,
ͱοιθ' εϋ μεν βαδσοντι, κακως δ' οπιθεν φρονεοντιν.
την δ' αϝτ' ευρυνομη ταμιη προς μυϝθον εϝεσπεν·
ναι δη ταϝτα γε παντα, τεκος, κατα μοιραν εϝεσπες.
αλλ' ιθι, και σῳ̃ παιδι ϝεπος φαο, μηδ' επικεϝθε,
χρῶτ' απονιπτσαμενη, και επιχριϝσαντσα παρειας·
μηδ' ͱοϝτῳ̃ δακρυϝσι πεφυϝρμενη αμφι προσῶπα·

ερχε'· επει κακιον πενθημεναι ακριτον αιFει. Σ
ηδη μεν γαρ τοι παις τηλικος, ͱον συ μαλιστα
ῆραε' αθανατοισι γενειῆσαντα Fιδεσθαι.
την δ' αFτε προσεFεσπε περιφρων πηνελοπεια·
ευρυνομη, μη ταFτα παραυFδαε, κηδομενη περ,
χρῶτ' απονιπτεσθαι, και επιχριFεσθαι αλοιφῆ·
αγλαFιην γαρ εμοιγε θεοι, τοι ολυμπον ͱεχοντιν,
ῶλεσαν, εκς ͱοF εκεινος εβη κοιλῆσ' ενι ναFεσιν.
αλλα μοι αFτονοην τε και ͱιπποδαμειαν ανωχθι
ελθεμεν, ͱοφρα κε μοι παρστῆετον εν μεγαροισιν·
οιη δ' ουκ εισειμι μετ' ανερας· αιδεομαι γαρ.
ͱως αρ' εφη· γραFις δε δι' εκ μεγαροF εβεβηκεεν,
αγγελεουτσα γυναιξσι, και οτρυνεουτσα νεεσθαι.
ενθ' αFτ' αλλ' ενοησε θεα γλαFκωπις αθηνη·
κοFρῆ FικαριοFο κατα γλυκυν ͱυπνον εχεFεν.
ͱευδε δ' ανακλινθεντσ'· ελυθεν δε ͱοι ͱαπτσεα παντα
αFτοF ενι κλιντηρι· τεFος δ' αρα διFα θεαFων
ανβροτα δῶρ' εδιδω, ͱινα θαFησαιατ' αχαιFοι,
και μιν μακροτερην και πασσον' εθῆκε Fιδεσθαι·
λεFκοτερην δ' αρα μιν θῆκε πριστοF ελεφαντος.
ͱη μεν αρ' ͱως ερκσαντσ' απεβησατο διFα θεαFων.
ηλθον δ' αμφιπολοι λεFκωλενοι εκ μεγαροFο,
φθογγῷ επερχομεναι· την δε γλυκυς ͱυπνος ανῆκεν,
και ρ' απομοργσατο χερσι παρειας, φωνησεν τε·
η με μαλ' αινοπαθεα μαλακον περι κῶμ' εκαλυπτσεν·
αιθε μοι ͱως μαλακον θανατον πορσι αρτεμις ͱαγνη
αFτικα νῦν, ͱινα μηκετ' οδυFρομενη κατα θυFμον
αιFῶνα φθινυθω, ποσιος ποθεοντσα φιλοFο
παντοιην αρετην· επει εκσοχος ῆεν αχαιFων.
ͱως φαμενη κατεβαιν' ͱυπεροFια σιFαλοεντα,
ουκ οιη· ͱαμα τῆγε και αμφιπολοι δυ' ͱεποντο.
ͱη δ' ͱοτε δη μνῆστηρας αφικετο διFα γυναικων,
στη ρα παρα σταθμον τεγεος πυκα ποιητοFο,
αντα παρειαFων σχομενη λιπαρα κρῆδεμνα·
αμφιπολος δ' αρα ͱοι κεδνη ͱεκατερθε παρεστη.
των δ' αFτοο λυτο γουFατ', ερῳ δ' αρα θυFμον εθελχθεν·
ͱη δ' αF τηλεμαχον προσεφῶνεεν ͱον φιλον ͱυιον·
τηλεμαχ', ουκετι τοι φρενες εμπεδοι, ουδε νοημα·
παις ετ' εων, και μαλλον ενι φρεσι κερδε' ενωμᾶς·
νῦν δ', ͱοτε δη μεγας εσσι, και ͱηβης μετρον ͱικανεις,
και κεν τις φαιη γονον εσμεναι ολβιοF ανδρος,
ες μεγαθος και καλλος ͱορωμενος, αλλοτριος φως,
ουκετι τοι φρενες εντιν εναισιμοι, ουδε νοημα.
ͱοιον δη τοδε Fεργον ενι μεγαροισιν ετυχθη.
πως νῦν; ει τις ξσεινος εν ͱημετεροισι δομοισιν
ͱημενος ͱῶδε παθοι Fρυστακτυος εκς αλεγεινης,

τοι κ' αισχος λωϝβη τε μετ' ανθρωποισι πελοιτο. Σ
την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
μητερ εμη, το μεν ου σε νεμεσσαομαι κεχολωσθαι·
αϝταρ εγω θυϝμῷ νοεω και ϝοιδα ͱεκαστα.
ου μεν τοι ξεινοιο και ϝιροϝο μωλος ετυχθη
μνηστηρων ͱιϝοτητι· βιῃ δ' ͱογε φερτερος ηεν.
αι γαρ, δσεϝ τε πατερ, και αθηναιη, και απολλον,
ͱοϝτω νυν μνηστηρες εν ͱημετεροισι δομοισιν
νευοιεν κεφαλας δεδμημενοι, ͱοι μεν εν αϝλῃ,
ͱοι δ' εντοσθε δομοιο, λελυϝοιτο δε γυια ͱεκαστοο,
ͱως νυν ϝιρος εκεινος επ' αϝλειῃσι θυρῃσιν
ͱησται νευσταζων κεφαλῃ, μεθυοντι ϝεϝοικως,
ουδ' ορθος δυναται στημεναι ποσιν, ουδε νεεσθαι
ϝοικαδ', ͱοπῃ ͱοι νοστος· επει φιλα γυια λελυνται.
  ͱως ͱοι μεν τοιαϝτα προς αλληλοϝς αγορευον.
ευρυμαχος δε ͱεπεσσι προσηυϝδαε πηνελοπειαν·
κοϝρη ϝικαριοϝο, περιφρον πηνελοπεια,
ει παντες σε ϝιδοιεν αν' ͱιϝασον αργος αχαιϝοι,
πλειονες αν μνηστηρες εν ͱυμετεροισι δομοισιν
ηωθεν δαινυοιατ'· επει περιεσσι γυναικων,
ϝειδος τε, μεγαθος τ', ηδε φρενας ενδον ϝεϊσϝας.
  την δ' ημειβετ' επειτα περιφρων πηνελοπεια·
ευρυμαχ', ητοι εμην αρετην, ϝειδος τε, δεμας τε,
ωλεσαν αθανατοι, ͱοτε ϝιλϝιον εισανεβαινον
αργειϝοι, μετα τοισι δ' εμος ποσις ηεν ͱοδυσσεϝς.
ει κεινος γ' ελθων τον εμον βιϝον αμφιπολευοι,
μειζον κε κλεος ειη εμον και καλλιον ͱοϝτω.
νυν δ' αχομαι· τοσα γαρ μοι επεσσευσεν κακα δαιμων.
η μεν δη ͱοτε τ' ηιε λιπων κατα πατριδα γαιαν,
δεξιτερην επι καρπῷ ͱελων εμε χειρα προσηυϝδα·
  ω γυναι, ου γαρ οιϝω ͱευκνημιδας αχαιϝοϝς
εκ τροϝιης ͱευ παντας απημονας απονεεσθαι·
και γαρ τρωϝας φαντι μαχητας εμμεναι ανδρας,
ημεν ακοντιστας, ηδε ϝρυτηρας οϊστων,
ϝιππων τ' ωκυποδων επιβητορας, ͱοι κε ταχιστα
εκριναν μεγα νεικος ͱομοιιοϝο πτολεμοϝο.
τῷ ουκ ϝοιδ', ει κεν μ' ανϝεσει θεος, η κεν ͱαλωω
αϝτοϝ ενι τροϝιῃ· σοι δ' ενθαδε παντα μελοντων·
μεμνησθαι πατερος και μητερος εν μεγαροισιν,
ͱως νυν, η ετι μαλλον, εμεϝ απονοσφιν εοντος.
αϝταρ επην δη παιδα γενειησαντα ϝιδηαι,
γημασθ', ͱῷ κ' εθεληῃσθα, τεϝον κατα δωμα λιποντσα.
  κεινος θ' ως αγορευε, τα δη νυν παντα τελειται.
νυξ δ' εσται, ͱοτε δη στυγερος γαμος αντιβολησει
ολομενης εμεθεν, της τε ζευς ολβον απηυρα.
αλλα τοδ' αινον αχος κραδιην και θυμον ͱικανει·

μνῆστηρων ουχ ἡδε δικη το παροιθ' ετετυχτο·
ͱοιτ' αγαθην τε γυναικα και ͱαφνειοιο θυγατρα
μνῆστεϝεεν εθελωντι, και αλληλοισ' εριζωντιν·
αϝτοι τοιγ' απαγοντι βοϝας και ϝιϝφια μηλα,
κοϝρης δαιτα φιλοισι, και αγλαϝα δῶρα διδοντιν·
αλλ' ουκ αλλοτριον βιϝοτον νηποινον εδοντιν.
ͱως φατ'· εγηθησεν δε πολυτλᾶνς διϝος ͱοδυσσεϝς,
ͱοονεκα των μεν δῶρα παρͱελκετ', εθελγε δε θυϝμον
μειλιχιοισι ϝεπεσσι· νοος δε ͱοι αλλα μενοινα.
την δ' αϝτ' αντινοος προσεφη, ͱεϋπειθεος ͱυιος·
κοϝρη ϝικαριοιο, περιφρον πηνελοπεια,
δῶρα μεν, ͱος κ' εθεληтιν αχαιϝων ενθαδ' ενεγκαι,
δεχσασθ'· ου γαρ καλον αῆνασθαι δοσιν εστιν·
ͱημεες δ' ουτ' επι ϝεργα παρος γ' ιμεν, ουτε πῆ αλλῆ,
πριν γε σε τῶ γῆμασθαι αχαιϝων, ͱοστις αριστος.
ͱως εφατ' αντινοος· τοισιν δ' επεϝανδανε μυϝθος·
δῶρα δ' αρ' ͱοισεμεναι προͱεσαν κηρῦκα ͱεκαστος.
αντινοῷ μεν ενενκε μεγαν περικαλλεα πεπλον
ποικιλον· εν δ' αρ' εσαν περοναι δυο και δεκα πασαι
χρυσειαι, κλεϝιεσιν ͱεϋγναμπτοισ' αραρυιαι.
ορμον δ' ευρυμαχῷ πολυδαιδαλεον αϝτικ' ενενκεν,
χρυσεον, ηλεκτροισιν εερμενον, ῆελιον ͱως.
ερματα δ' ευρυδαμαντι δυω θεραποντες ενενκαν,
τριγλῆνα, μοροεντα· χαρις δ' απελαμπετο πολλη.
εκ δ' αρα πεισανδροιο, πολυκτοριδαιο ϝανακτος,
ισθμιον ηνενκεν θεραπων, περικαλλες αγαλμα.
αλλο δ' αρ' αλλος δῶρον αχαιϝων καλον εδωκεν.
ͱη μεν επειτ' ανεβαιν' ͱυπεροϝια διϝα γυναικων·
τῆ δ' αρ' ͱαμ' αμφιπολοι εφερον περικαλλεα δῶρα.
ͱοι δ' εις ορχηστυν τε και ͱιμεροεντσαν αϝοιδην
τρεπσαμενοι τερποντο· μενον δ' επι ϝεσπερον ελθεειν.
τοισι δε τερπομενοισι μελανς επι ϝεσπερος ηλθεν·
αϝτικα λαμπτηρας τρεας ͱεστασαν εν μεγαροισιν,
ͱοφρα φαϝεινοιεν· περι δε χσυλα κανκαν' εθῆκαν,
αυϝα παλαι, περικηλα, νεϝον κεκεασμενα χαλκῷ·
και δαϝιδας μετεμισγον· αμοιβηδις δ' ανεφαινον
δμῳαι ͱοδυσσεϝος ταλασιφρονος· αϝταρ ͱο τῆσιν
αϝτος διϝογενης μετεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
δμῳαι ͱοδυσσεϝος, δην οιχομενοιο ϝανακτος,
ερχεσθε προς δῶμαθ', ιν' αιδοιη βασιλεια·
τῆ δε παρ' ηλακατα στροφαλιδσετε· τερπετε δ' αϝτην
ͱημεναι εν μεγαρῷ, η' ειρια πεικετε χερσιν·
αϝταρ εγω τοϝτοισι φαϝος παντεσι παρͱεχσω.
ῆνπερ γαρ κ' εθελωντιν ͱεϋθρονον ῆοα μιμνεεν,
ουτι με νικῆσοντι· πολυτλῆμων δε μαλ' ῆμι.
ͱως εφαθ'· αι δ' εγελασσαν, ες αλληλας δ' εειδοντο.

τον δ' αισχρως ενενιπε μελανθω καλλιπαρῇος,
την δολιος μεν ετικτ', εκομισσε δε πηνελοπεια, Σ'
παιδα δε ͱως ατιταλλ', εδιδου δ' αρ' αθυϝρματα θυϝμῳ·
αλλ' ουδ' ͱως σχεθε πενθος ενι φρεσι πηνελοπειης·
αλλ' ͱηγ' ευρυμαχῳ μισγεσκετο, και φιλεεσκεν·
ͱη ρ' ͱοδυσεϝ ενενιπεν ονειδειοισι ϝεπεσσιν·
χσεινε ταλαν, συγε τις φρενας εκπεπαταγμενος εσσι,
ουδ' εθελεις ͱευδεεν, χαλκηΐον ες δομον ελθων,
ηε ποϝ ες λεσχην· αλλ' ενθαδε πολλ' αγορεϝεις
θαρσαλεως πολλοισι μετ' ανδρεσιν, ουδε τι θυϝμῳ
ταρβεις· η ρα σε ϝοινος ͱεχει φρενας, η νυ τοι αιϝει
τοιοϝτος νοος εστιν· ͱο και μεταμωνια βαζεις.
η' αλυϝεις, ͱοτι ϝιρον ενικησας τον αλητην;
μη τις τοι ταχα ϝιροϝ αμεινων αλλος αναστῃ,
ͱοστις σ' αμφι καρῃ κεκοπως χερσι στιβαρῃσιν
δωματος εκπεμπσῃσι, φορυκσαις ͱαιματι πολλῳ.
την δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
η ταχα τηλεμαχῳ ϝερεω, κυον, ͱοι' αγορεϝεις,
κεισ' ελθων, ͱινα σ' αϝθι δια μελεϊστι ταμῃσιν.
ͱως ϝεπων, ϝεπεεσσι διεπτοιησε γυναικας.
βαν δ' ιμεναι δια δωμ'· ελυθεν δ' ͱυπο γυια ͱεκαστης
ταρβοσυνῃ· φαν γαρ μιν αληθεα μυϝθησασθαι.
αϝταρ ͱο παρ λαμπτηρσι φαϝεινων αιθομενοισιν
ͱεστηκεεν ες παντας ͱορωμενος· αλλα δε ͱοι κεαρ
ͱορμαινε φρεσ' ͱεϝῃσιν, ͱα ρ' ουκ ατελεστ' εγενοντο.
μνηστηρας δ' ου πανπαν αγηνορας ηϝα' αθηνη
λωβης ͱισχεσθαι θυϝμαλγεος, ͱοφρ' ετι μαλλον
δυϝῃ αχος κραδιην λαϝερτιαδαϝ ͱοδυσεϝος.
τοισιν δ' ευρυμαχος, πολυβοο παϊς, ηρχ' αγορεϝεεν,
κερτομεων ͱοδυσεϝα· γελον δ' ͱεταροισιν ετευχεν·
κεκλυτε μεο, μνηστηρες αγακλειτης βασιλειης,
οφρα ϝεπω, τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει·
ουκ αθεει ͱοδ' ανηρ ͱοδυσεϝιον ες δομον ͱικει·
εμπης μοι δοκεει δαϝιδων σελας εσμεναι αϝτοο
και κεφαλης· επει ου ͱοι ενι τριχες ουδ' ηβαιαι.
ἦ ρ', ͱαμα τε προσεϝεειπεν ͱοδυσσεϝα πτολιπορθον·
χσειν', η' αρ κ' εθελοις θητεϝεμεν, ει σ' ανͱελοιμην,
αγροϝ επ' εσχατιης,—μισθος δε τοι αρκιος εσται,—
ͱαιμασιας τε λεγων, και δενδρεα μακρα φυτεϝων;
ενθα δ' εγω σιτον μεν επιϝετανον παρͱεχοιμι,
ϝεσματα τ' αμφιϝεσαιμι, ποσιν θ' υποδηματα δοιην.
αλλ' επει ων δη ϝεργα κακ' εμαθες, ουκ εθελησεις
ϝεργον εποιχεσθαι· αλλα πτωσσεεν κατα δημον
βουλεαι, ͱοφρ' αν ͱεχῃς βοσκεεν σην γαστερ' αναλτον.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ευρυμαχ', ει γαρ νωϝιν ερις ϝεργοϝο γενοιτο

ͱωρῇ Fεαρινῇ, ͱοτε θ' ηματα μακρα πελονται, Σ
εν ποιῃ, δρεπανον μεν εγων ͱεϋκαμπες ͱεχοιμι,
και δε συ τοιον ͱεχοις, ͱινα πειρῃσαιμεθα Fεργου
νηστιες αχρι μαλα κνεφαος, ποιη δε παρειη·
ει δ' αF και βοFες ειεν ελαFνεμεν, ͱοιπερ αριστοι,
αιθῶνες, μεγαλοι, αμφω κεκορῃοτε ποιης,
ͱηλικες, FισFοφοροι, των τε σθενος ουκ αλαπαδνον,
τετραγυον δ' ειη, Fεικοι δ' ͱυπο βῶλος αροτρῳ,
τῷ κε Fιδοις, ει αFολκα διηνεκεα προταμοιμην.
ει δ' αF και πολεμον ποθεν ͱορμῃσειε κρονιFων
σημερον, αFταρ εμοι σακος ειη, και δυο δορFε,
και κυνεη πανχαλκος επι κροταφοισ' αραρυια·
τῷ κε Fιδοις πρῶτοισιν ενι προμαχοισι μιγεντα,
ουδ' αν μοι την γαστερ' ονειδιδσων αγορεFοις.
αλλα μαλ' ͱυβριδσεις, και τοι νοος εστιν απηνης·
και ποFο τις δοκεεις μεγας εσμεναι, ηδε κραταιος,
ͱοονεκα παρ παFροισι και ουκ αγαθοισιν ͱομιλFεις.
ει δ' ͱοδυσεFς ελθοι, και ͱικοιτ' ες πατριδα γαιαν,
αιψα κε τοι τα θυρετρα, και ευρεα περ μαλ' εοντα,
φευγοντι στεινοιντο δι' εκ προθυροFο θυραδσε.
  ͱως εφατ'· ευρυμαχος δ' εχολῶσατο κεαροθι μαλλον,
και μιν ͱυποδρα Fιδων Fεπεα πτεροεντα προσῃυδα·
FαF δδειλ', η ταχα τοι τελεω κακον, ͱοι' αγορεFεις.
  ͱως αρα φῶνησανς σφελας ͱελλετο· αFταρ ͱοδυσσεFς
αμφινομοο προς γουFα καθεδσετο δουλιχιεFος,
ευρυμαχον δδειδσανς· ͱο δε FοινοχοFον βαλε χειρα
δεχσιτερην· προχοFος δε χαμαι βομβησε πεσουσα·
αFταρ ͱογ' οιμωγσανς πεσεν ͱυπτιος εν κονιFῃσιν.
μνῆστηρες δ' ͱομαδησαν ανα μεγαρα σκιοεντα·
ͱῶδε δε τις Fεσπεσκε Fιδων ες πλησιον αλλον·
  αιθ' ὦφελλ' ͱο χσεινος αλωμενος αλλοθ' ολεσθαι,
πριν γ' ελθεεν· τῷ κ' ουτι τοσον κελαδον μετεFῃκεν.
νῦν δε περι πτωχῷ εριδαινομεν· ουδε τι δαιτος
εσθλης εσσεται ͱηδος, επει τα χερειονα νικᾷ.
  τοισι δε και μετεFεσφ' ιερη Fις τηλεμαχοFο·
δαιμονιοι, μαινεσθε, και ουκετι κεFθετε θυμῷ
βρῶτυν ουδε ποτητα· θεων νυ τις υμμ' ορεθυFει.
αλλ' ͱεῢ δαισαμενοι κατακειετε Fοικαδ' ιοντες.
  ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες οδαξ εν χειλεσι φῦντες
τηλεμαχον θαFμαδσον, ͱο θαρσαλεως αγορεFει.
  τοισιν δ' αμφινομος αγορεFσατο και μετεFειπεν,
νισοFο φαιδιμος ͱυιος, αρητιαδαFο Fανακτος·
  ω φιλοι, ουκ αν δη τις επι Fρῃθεντι δικαιῳ
αντιβιοισι Fεπεσσι καθαπτομενος χαλεπαινοι·
μητε τι τον χσεινον στυφελιδσετε, μητε τιν' αλλον
δμῶων, ͱοι κατα δῶμαθ' οδυσσεFος θειοFο.

αλλ' αγε, ϝοινοχοϝος μεν επαρχσασθω δεπαεσσιν, Σ
ͱοφρα σπενδσαντες καταϝειομεν ϝοικαδ' ιοντες·
τον χσεινον δ' εϝαωμεν ενι μεγαροισ' ͱοδυσσεϝος
τηλεμαχῳ μελεμεν· τοο γαρ φιλον ͱικετο δῶμα.
ͱως φατο· τοισι δε πασιν ϝεϝανδοτα μυϝθον εϝεσπεν.
τοισιν δε χρῆτηρ' εκερασσατο μουλιος ͱηρως,
κηρυκς δουλιχιεϝς· θεραπων δ' ἦν αμφινομοϝο·
νωμῆσεν δ' αρα πασιν επισταδον· ͱοι δε θεοισιν
σπενδσαντες μακαρεσσ' επιϝον μελιͱηδεα ϝοινον.
αϝταρ επει σπενδσαν τ', επιϝον θ', οσον ηθελε θυϝμος,
βαν ρ' ιμεναι κειοντες ϝεϝα προς δῶμαθ' εκαστος.
αϝταρ ͱογ' εν μεγαρῳ ͱυπελειπετο διϝος ͱοδυσσεϝς, Τ
μνηστηρεσι φονον γσυν αθηνῃ μερμηριδσων·
αιπσα δε τηλεμαχον ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
τηλεμαχε, χρη τευχε' αρεϝια κατθεμεν εισῳ
παντα μαλ'· αϝταρ μνῆστηρας μαλακοισι ϝεπεσσιν
παρφασθαι, ͱοτε κεν σε μεταλλῶντιν ποθεοντες·
εκ καπνοο κατεθῆκ', επει ουκετι τοισ' εϝεϝοικεεν,
ͱοια ποτε τροϝιηνδε κιων κατελειπεν ͱοδυσσεϝς,
αλλα κατῇκισται, ͱοσον πυρος ͱικετ' αϝυϝτμη.
προς δ' ετι και τοδε μειδσον ενι φρεσιν ενβαλε δαιμων,
μη πως ϝοινωθεντες, εριν στησαντες εν ͱυμῖν,
αλληλοϝς τρῶσητε, καταισχῦϝνητε τε δαιτα,
και μνηστυν· αϝτος γαρ εφελκεται ανδρα σιδηρος.
ͱως φατο· τηλεμαχος δε φιλῳ επεπειθετο πατρι·
εκ δε καλεσσαμενος προσεφη τροφον ευρυκλειαν·
μαι', αγε δη μοι ερυκσον ενι μεγαροισι γυναικας,
ͱοφρα κεν ες θαλαμον καταθειομαι εντεα πατρος
καλα, τα μοι κατα ϝοικον ακηδεα καπνος αμερδει. 18
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε φιλη τροφος ευρυκλεια· 21
αι γαρ δη ποτε, τεκνον, επιφροσυνας ανͱελοιο,
ϝοικοϝο κηδεσθαι, και κτηματα παντα φυλασσεεν.
αλλ' αγε, τις τοι επειτα μετοιχομενη φαϝος ͱοισει;
δμῶας δ' ουκ εϝαεις προβλῶσκεμεν, ͱαι κεν εφαινον.
την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ηῦϝδα·
χσεινος ͱοδ'· ου γαρ αϝεργον ανͱεχσομαι, ͱος κεν εμης γε
χοινικος ͱαπτηται, και τηλοθεν ηληλουθως.
ͱως αρ' εφώνησεν· τῇ δ' απτερος επλετο μυϝθος.
κληϝισσεν δε θυρας μεγαρων ͱεΰ ναιεταοντων.
τω δ' αρ' αναͱικσανθ' οδυσσεϝς και φαιδιμος ͱυιος
εσφορεον κορυθας τε, και ασπιδας ομφαλοεντσας,
ενχεα θ' οκσυοεντα· παροιθε δε παλλας αθηνη,
χρυσεον λυχνον ͱεχοντσα, φαϝος περικαλλες εποιεεν.
δη τοτε τηλεμαχος προσεφῶνε' ͱεϝον πατερ' αιπσα·
ω πατερ, η μεγα θαϝμα τοδ' οφθαλμοισιν ͱορῶμαι·
ενπης μοι τοιχοι μεγαρων, καλαι τε μεσοδμαι,

ειλατιναι τε δοκοι, και κιονες ͱυψοσ' ͱεχοντες, T
φαινοντ' οφθαλμοισ', ͱως ει πυρος αιθομενοϝο.
η μαλα τις θεος ενδον, ͱοι ουρανον ευρυν ͱεχοντιν.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
σιγαε, και κατα σον νοον ͱισχανε, μηδ' ερεεινε·
ͱαϝτη τοι δικη εστι θεων, ͱοι ολυμπον ͱεχοντιν,
αλλα συ μεν καταλεχσαι· εγω δ' ͱυπολειπσομαι αϝτοο,
ͱοφρα κ' ετι δμῶας και μητερα σην ερεθιδσω·
ͱη δε μ' οδυϝρομενη ειρησεται αμφις ͱεκαστα.
ͱως φατο· τηλεμαχος δε δι' εκ μεγαροϝ εβεβηκειν
κειων ες θαλαμον, δαϝιδων ͱυπο λαμπομεναϝων,
ενθα παρος κοιμᾶθ', οτε μιν γλυκυς ͱυπνος ͱικανοι·
ενθ' αρα και τοτ' ελεχτο, και ῆοα διϝαν εμιμνεν.
αϝταρ ͱογ' εν μεγαρῷ ͱυπελειπετο διϝος ͱοδυσσεϝς,
μνῆστηρεσι φονον γσυν αθηνῃ μερμηριδσων.
ͱη δ' ιεν εκ θαλαμοϝο περιφρων πηνελοπεια,
αρτεμιδι ϝικελη, ηε χρυσεῆ αφροδιτῆ·
τῆ παρα μεν κλισιην πυρι κατθεσαν, ενθ' αρ' εφιδσεν,
δινῶτην ελεφαντι και αργυρῷ· ͱην ποτε τεχτων
ποιησ' ικμαλιος, και ͱυπο θρῆνυν ποσιν ͱῆκεν
προσφυϝε' εκς αϝτης, ͱοθ' επι μεγ' εβαλλετο κῶας.
ενθα καθεδσετ' επειτα περιφρων πηνελοπεια.
ηλθον δε δμῶαι λεϝκωλενοι εκ μεγαροϝο·
ͱαι δ' απο μεν σῖτον πολυν ͱαιρεον, ηδε τραπεδσας,
και δεπα', ενθεν αρ' ανδρες ͱυπερμενεοντες επιϝνον.
πυρ δ' απο λαμπτηρων χαμαδις βαλον· αλλα δ' επ' αϝτων
ναϝησαν χσυλα πολλα, φαϝος εμεν, ηδε θερεσθαι.
ͱη δ' ͱοδυσεϝ ενενῖπε μελανθω δεϝτερον αϝτις·
χσειν', ετι και νῦν ενθαδ' ανιϝησεις δια νυκτα
δινεϝων κατα ϝοικον; οπιπτεϝσεις δε γυναικας;
αλλ' εκσελθε θυραδσε, ταλαν, και δαιτος ονησο·
η ταχα και δαϝλῷ βεβλῆμενος εισθα θυραδσε.
την δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
δαιμονιη, τι μοι ͱῷδ' εφεχεις κεκοτῆοτι θυϝμῷ;
ηε ͱοτ' ου λιπαω; κακα δε χροϊ ϝεσματα ϝεσμαι;
πτῶχεϝω δ' ανα δημον; αναγκαιη γαρ επειγει.
τοιοϝτοι πτῶχοι και αλῆμονες ανδρες εαντιν.
και γαρ εγω ποτε ϝοικον εν ανθρωποισιν εναιον
ολβιος ͱαφνειον, και πολλακι δοσκον αλῆτῆ.
ῆσαν δε δμῶες μαλα μυϝριοι, αλλα τε πολλα,
ͱοισιν θ' ευ δσαϝοντι και ͱαφνειοι καλεονται·
αλλα δσεϝς αλαπακσε κρονιϝων, ηθελε γαρ ποο.
τῷ νῦν μη ποτε και συ, γυναι, απο πανσαν ολεσσῆς
αγλαϝιην, τῆ νῦν γε μετα δμῶῆσι κεκασσαι,
μη πως τοι δεσποινα κοτεσσαμενη χαλεπῆνῆ,
η ͱοδυσεϝς ελθητ'· ετι γαρ και ͱελπιδος αισα.

ει δ' ͱο μεν ͱως απωλωλε, και ουκετι νοστιμος εστιν,
αλλ' ηδη παις τοιος απολλωνος γε ͱεκητι T
τηλεμαχος· τον δ' ουτις ενι μεγαροισι γυναικων
ληθει ατασθαλλοντσ'· επει ουκετι τηλικος εστιν.
ͱως φατο· τοο δ' ἤκοϝσε περιφρων πηνελοπεια·
αμφιπολον δ' ενεπῖπε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
παντως, θαρσαλεη, κυον αδδεες, ουτι με ληθεις
ϝεργοντσα μεγα ϝεργον, ͱο σῇ κεφαλῇ αναμακσεις.
παντα γαρ ͱευ ϝοιδεεσθ', επει εκς εμεϝ εκλυϝες αϝτης,
ͱως τον χσεινον εμελλον ενι μεγαροισιν εμοισιν
αμφι ποσι ερεεσθαι· επει πυκινως ακαχημαι.
ἦ ρα, και ευρυνομην ταμιην προς μυϝθον εϝεσπεν·
ευρυνομη, φερε δη διφρον και κῶας επ' αϝτοο,
ͱοφρα καθεδσομενος ϝεσπῇ ϝεπος, ηδ' επακοϝσῃ
ͱο χσεινος εμεθεν· εθελω δε μιν εκσερεεσθαι.
ͱως εφαθ'· η δε μαλ' οτραλεως κατεθῆκε φεροντσα
διφρον ͱεΰχσεστον, και επ' αϝτῷ κῶας εβαλλεν·
ενθα καθεδσετ' επειτα πολυτλᾶυς διϝος ͱοδυσσεϝς.
τοισι δε μυϝθων ἦρχε περιφρων πηνελοπεια·
χσεινε, το μεν σε πρῶτον εγων ειρησομαι αϝτη,
τις; ποθεν εσσ' ανδρων; ποθι τοι πολις, ηδε τοκεϝες;
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ω γυναι, ουκ αν τις σε βροτων επ' απειρονα γαιαν
νεικεοι· η γαρ σεο κλεος ουρανον ευρυν ͱικανει,
ͱωστε τεο η βασιλεϝος αμυϝμονος, ͱοστε θεοϝδης,
ανδρεσιν εν πολλοισι και ἴφθῖμοισι ϝανασσων,
ͱευδικιας ανͱεχῃτι· φερῃτι δε γαια μελαινα
πυϝροϝς, και κρῖθας, βριθῃτι δε δενδρεα καρπῷ·
τικτῃ δ' ενπεδα μηλα, θαλασσα δε παρͱεχῃ ͱιχθυας,
εκς ͱεΰͱηγεσιης· αρετωντι δε λαϝοι ͱυπ' αϝτεο.
τῷ εμε νῦν τα μεν αλλα μεταλλαε σῷ ενι ϝοικῷ,
μη δ' εμον εκσερεεινε γενος και πατριδα γαιαν,
μη μοι μαλλον θυϝμον ενιπλησῃς οδυναϝων
μνησαμενῷ· μαλα δ' ἦμι πολυστονος· ουδε τι με χρη
ϝοικῷ εν αλλοτριῷ γοαοντα τε μυϝρομενον τε
ͱησθαι· επει κακιον πενθημεναι ακριτον αιϝει·
μη τις μοι δμῶεων νεμεσῆσεται, ηε συ γ' αϝτη.
τον δ' ἤμειβετ' επειτα περιφρων πηνελοπεια·
χσειν', ητοι μεν εμην αρετην, ϝειδος τε, δεμας τε,
ὤλεσαν αθανατοι, ͱοτε ϝιλϝιον εισανεβαινον
αργειϝοι, μετα τοισι δ' εμος ποσις ἦεν ͱοδυσσεϝς.
ει κεινος γ' ελθων τον εμον βιϝον αμφιπολεϝοι,
μειδσον κε κλεος ειη εμον και καλλιον ͱοϝτῷ·
νῦν δ' αχομαι· τοσα γαρ μοι επεσσεϝσεν κακα δαιμων·
ͱοσοι γαρ νησοισιν επικρατεοντιν αριστοι,
δουλιχιῷ τε, σαμῇ τε, και ͱυλϝῆεντι δακυνθῷ,

ͱοι τ' αϝτην ιθακην ϝευδειϝελον αμφινεμονται,
ͱοι μ' αϝεκαδσομενην μνῶνται, τρυϝχοντι δε ϝοικον.
τῷ ουτε χσεινων ευπαδσομαι, ουθ' ικεταϝων.
αλλ' ͱοδυσεϝα ποθεοντσα φιλον κατατηκομαι ητορ.
ͱοι δε γαμον σπευδοντιν· εγω δε δολοϝς τολυπεϝω·
φαϝρος μεν μοι πρῶτον ενεπνεϝσε φρεσι δαιμων
στησαμενῃ μεγαν ͱιστον ενι μεγαροισιν ͱυφαινεεν,
λεπτον και περιμετρον· ͱαφαρ δ' αϝτοις μετεϝεαπον·
  κοϝροι, εμοι μνῆστηρες, επει θανε διϝος ͱοδυσσεϝς,
μιμνετ' επειγομενοι τον εμον γαμον, εις ͱο κε φαϝρος
εκτελεσω, μη μοι μεταμωνια νηματ' ολῆται,
λαϝερτῃ ͱηρωϝι ταφῆϊον, εις ͱοτε κεν μιν
μοιρ' ολοϝη καθεληι τανηλεγεος θανατεϝο·
μη τις μοι κατα δημον αχαιϝιαδων νεμεσῆσῃ,
αι κεν ατερ σπειροο κῆται, πολλα κτεατισσαις.
  ͱως εφαμην· τοισιν δ' επεπειθετο θυϝμος αγῆνωρ.
ενθα και ͱηματιη μεν ͱυφαινεσκον μεγαν ͱιστον,
νυκτας δ' αναλυϝεσκον, επῆν δαϝιδας παραθειμην.
ͱως τριϝετες μεν ελῆθον εγω και επειθον αχαιϝοϝς·
αλλ' ͱοτε τετρατον ηλθε ϝετος, και επηλυθεν ͱωραι,
μηνων φθινοντων, περι δ' ͱηματα πολλ' ετελεσθη,
και τοτε δη με, δια δμῶας, κυνας ουκ αλεγοντσας,
ͱελλον επελθοντες, και ͱομοκλῆσαντο ϝεπεσσιν.
ͱως το μεν εκσετελεσσα και ουκ εθελοντσ' ͱυπ' αναγκης·
νῦν δ' ουτ' εκφυγεειν δυναμαι γαμον, ουτε τιν' αλλην
μητιν εφευρισκω· μαλα δ' οτρυϝνοντι τοκεϝες
γῆμασθ'· ασχαλαει δε παϊς βιϝοτον κατεδοντων,
γιγνῶσκων· ηδη γαρ ανηρ ͱοιος τε μαλιστα
ϝοικοϝο κηδεσθαι, τῷ τε δσεϝς ολβον οπαδσει.
αλλα και ͱως μοι ϝεσπε τεϝον γενος, ͱοποθεν εσσι·
ου γαρ απο δρυος εσσι παλαιφατοϝ, ουδ' απο πετρης.
  την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ω γυναι αιδοιη λαϝερτιαδαϝ ͱοδυσεϝος,
ουκ ετ' απολη̈γσεις τον εμον γονον εκσερεοντσα ;
αλλ' εκ τοι ϝερεω· η μεν μ' αχεεσι γε δῶσεις
πλειοσιν, η ͱεχομαι· ͱη γαρ δικη, ͱοποτε πατρης
ͱης απεῃσιν ανηρ τοσον χρονον, ͱοσον εγω νῦν,
πολλα βροτων επι ϝαστυϝ αλώμενος, αλγεα πασχων·
αλλα και ͱως ϝερεω, ͱο μ' ανειρεαι ηδε μεταλλᾷς.
  κρητη τις γαι' εστι, μεσῳ ενι ϝοινοπι ποντῳ,
καλη και πιϝειρα, περιρρυτος· εν δ' ανθρωποι
πολλοι, απειρεσιοι, και ͱεννηκοντα πολιηες.
αλλη δ' αλλων γλωσσα μεμιγμενη· εν μεν αχαιϝοι,
εν δ' ͱετεοκρητες μεγαλητορες, εν δε κυδῶνες.
τοισι δ' ενι κνωσος μεγαλη πολις· ενθα τε μινως
ͱεννϝωρος βασιλεϝε διος μεγαλοϝ ͱοαριστης,

πατρος εμοϝο πατηρ, μεγαθυϝμοϝο δευκαλιϝωνος.
δευκαλιϝων δε μ' ετικτε, και ιδομενηϝα ϝανακτα·
αλλ' ͱο μεν εν νηϝεσσι κορωνισι ϝιλϝιον εισω
ωιχεθ' αμ' ατρειϝιδηισιν· εμοι δ' ονομα κλυτον αιθων,
ͱοπλοτερος γενεηι· ͱο δ' αρα προτερος και αρειων.
ενθα ͱοδυσσεϝ' εγω ϝιδομην, και χσεινι' εδωκα·
και γαρ τον κρητηνδε κατηγαγε ϝις ανεμοιο,
ͱιεμενον τροϝιηνδε, παραπλαγσαντα μαλειων·
στησε δ' εν αμνισωι, ͱοθι τε σπεϝος ειλειθυιης,
εν λιμεσιν χαλεποισι· μολις δ' ͱυπαλυκσεν αϝελλας.
αϝτικα δ' ιδομενηϝα μεταλλαε, ϝαστυδ' ανελθων·
χσεινον γαρ ͱοι εϝασκε φιλον τ' εμεν, αιδοιον τε.
τωι δ' ηδη δεκατη η' ͱενδεκατη πελεν ηως
οιχομενωι γσυν νηϝεσσι κορωνισι ϝιλϝιον εισω.
τον μεν εγω προς δωματ' αγων ͱευ εχσεινισσα,
ενδυκεως φιλεων, πολλων κατα ϝοικον εοντων·
και ͱοι, τοις τ' αλλοισ' ͱεταροισ', ͱοι ͱαμ' αϝτωι ͱεποντο,
δημοθεν αλφιτ' εδωκα, και αιθοπα ϝοινον αγειρας,
και βοϝας ͱιερεϝσασθαι· ͱινα πλησαιατο θυϝμον.
ενθα δυωδεκα μεν μενον ͱηματα διϝοι αχαιϝοι·
ϝελϝε γαρ βορεης ανεμος μεγας, ουδ' επι γαιηι
ηϝαεν ͱιστασθαι· χαλεπος δε τις ορορε δαιμων·
τηι τρις και δεκατηι δ' ανεμος πεσε· τοι δ' αναγοντο.
ϝισκε, ψευδεα πολλα λεγων ͱετυμοισιν ͱομοια·
της δ' αρ' ακοϝουσης ρεϝε δακρυϝ, ετηκετο δε χρως·
ͱως δε χιων κατατηκετ' εν ακροπολοισιν ορεσσιν,
ͱην τ' ευρος κατετηκσεν, επην σδεφυρος καταχεϝηι·
τηκομενης δ' αρα της ποταμοι πληθοντι ρεϝοντες·
ͱως της τηκετο καλα παρηια δακρυχεϝουσης,
κλαϝουσης ͱεϝον ανδρα παρηημενον· αϝταρ ͱοδυσσευς
θυϝμωι μεν γοοωσαν ͱεϝην ελεαιρε γυναικα,
οφθαλμοι δ' ͱως ει κερα' ͱεστασαν, ηε σιδηρος,
ατρεμας εν βλεφαροισι· δολωι δ' ͱογε δακρυϝ εκευθεν.
ͱη δ' επει ουν ταρφθη πολυδακρυϝτοιο γοοιο,
εκσαϝτις μιν ϝεπεσσιν αμειβομενη προσεϝεσπεν·
νυν μεν δη σεο, χσειν', εγω οιϝω πειρησεσθαι,
ει ͱετεον δη κειθι συν αντιθεοισ' ͱεταροισιν
χσεινισας εν μεγαροισιν εμον ποσιν, ͱως αγορεϝεις·
ϝεσπε μοι, ͱοποι' ασσα περι χροϊ ϝεσματ' εϝεστο,
αϝτος θ' οιος εην, και ͱεταιροϝς, ͱοι ͱοι ͱεποντο.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσευς·
ω γυναι, αργαλεον τοσσον χρονον αμφις εοντα
ϝεσπεμεν· ηδη γαρ ͱοι ϝεικοστον ϝετος εστιν,
εκς ͱοϝο κειθεν εβη, και εμης απεληλυθε πατρης·
αλλα και ͱως ϝερεω, ͱως μοι ϝινδαλλεται ητορ.
χλαιναν πορφυρεην ϝολϝην εχε διϝος ͱοδυσσευς,

διπλην· αϝταρ ͱοι περονη χρυσοϝ τετυχτο
αϝλοισιν διδυμοισι· παροιθε δε δαιδαλον ἦεν·
εν προτεροισι ποδεσι κυων ͱεχε ποικιλον ͱελλον,
ασπαιροντα λαϝων· το δε θαϝμαδσεσκον ͱαπαντες,
ͱως ͱοι χρυσε' εοντες, ͱο μεν λαϝε νεβρον απανχων,
αϝταρ ͱογ', εκφυγεειν μεμαϝως, ἦσπαιρε ποδεσιν.
τον δε χιτῶν' ενοησα περι χροϊ σιϝαλοεντα,
ͱοιον τε κρομυοϝο λοπον κατα ϝισχαλεοϝο,
τως μεν εῆν μαλακος, λαμπρος δ' ἦν, ἦελιος ͱως·
η μεν πολλαι γ' αϝτον εθαϝησαντο γυναικες.
αλλο δε τοι ϝερεω, συ δ' ενι φρεσι βαλλεο σῆσιν·
ουκ ϝοιδ', ει ταδ' εϝεστο περι χροϊ ϝοικοθ' ͱοδυσσεϝς,
η τις ͱεταιρων δῶκε θοϝης επι ναϝος ιοντι,
η τις ποο και χσεινος· επει πολλοισιν ͱοδυσσεϝς
εσκε φιλος· παϝροι γαρ αχαιϝων ἦσαν ͱομοιοι.
και ͱοι εγω χαλκειον αϝορ, και διπλακ' εδῶκα
καλην, πορφυρεην, και τερμιοεντα χιτῶνα·
αιδοιως δ' απεπεμπον ͱεϋσελμοϝ' επι ναϝος.
και μεν ͱοι κηρυκς ολιγον προγενεστερος αϝτοο
ͱεσπετο· και τον τοι μυϝθησομαι, ͱοιος εῆν περ·
γυρϝος εν ωμοισιν, μελανοχροος, ϝολϝοκαρῆνος·
ευρυβατης δ' ονομ' εσκε· τιϝεν δε μιν εκσͱοχον αλλων
ͱων ͱεταρων ͱοδυσεϝς, ͱοτι ͱοι φρεσιν αρτια ϝοιδεεν.
ͱως φατο· τῇ δ' ετι μαλλον ͱυφ' ιμερον ὦρσε γοοϝο,
και τοτε μιν μυϝθοισιν αμειβομενη προσεϝεσπεν·
νῦν μεν δη μοι, χσεινε, παρος περ εων ελεεινος,
εν μεγαροισιν εμοισι φιλος τ' εσε', αιδοιος τε·
αϝτη γαρ ταδε ϝεσματ' εγω πορον, ͱοι' αγορεϝεις,
πτυχσαντσ' εκ θαλαμοο· περονην τ' επεθῆκα φαϝεινην,
κεινῳ αγαλμ' εμεναι· τον δ' ουχ υποδεχσομαι αϝτις
ϝοικαδε νοστησαντα, φιλην ες πατριδα γαιαν.
τῷ ρα κακῇ αισῃ κοιλης επι ναϝος ͱοδυσσεϝς
ᾤχετ' εποπτσομενος κακοϝιλϝιον ουκ ονομαστην.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ω γυναι αιδοιη λαϝερτιαδαϝ ͱοδυσεϝος,
μηκετι νῦν χροα καλον ενͱαιρεο, μηδε τι θυϝμον
τηκε, ποσιν γοαοντσα· νεμεσαομαι γε μεν ουδεν·
και γαρ τις τ' αλλοιον οδυϝρεται ανδρ' ολεσαντσα
κοϝριδιον, τῷ τεκνα τεκῇ φιλοτητι μιγεντσα,
η' ͱοδυσεϝ', ͱον φαντι θεοισ' εναλινκιον εεναι.
αλλα γοοο μεν παϝσαι, εμεϝο δε συνθεο μυϝθον·
νημερτεως γαρ τοι μυϝθησομαι, ουδ' επικεϝθσω,
ͱως ηδη ϝοδυσεϝος εγω περι νοστοϝ ακοϝσα,
ανχοϝο θεσπρωτων ανδρων εν πιϝονι δημῳ,
δσαϝοϝ· αϝταρ αγει κειμηλια πολλα και εσθλα,
αιτιδσων ανα δημον· αταρ περιῆρας ͱεταιροϝς

ὤλεσε, και ναϜα γλαφυρην, ενι ϜοινοπΙ ποντῳ, Τ
θρινακιης απο νησοϜ ιων· οδυσαντο γαρ αϜτῳ
δσεϜς τε και ἠελιος· τοϜο γαρ βοϜας εκταν ϝεταιροι.
ϝοι μεν παντες ολοντο πολυκλυστῳ ενι ποντῳ·
τον δ' αρ' επι τροπιος ναϜος εκβαλε κυϜμ' επι χερσοο
φαιηκων ες γαιαν, ϝοι ανχιθεοι γεγααντιν·
ϝοι δη μιν περι κεαρι, θεον ϝως, τιϜμῆσαντο,
και ϝοι πολλ' εδοσαν, πεμπεεν τε μιν ηθελον αϜτοι
Ϝοικαδ' απημαντον· και κεν παλαι ενθαδ' ϝοδυσσεϜς
ἦην· αλλ' αρα ϝοι τογε κερδιον Ϝειδσατο θυϜμῳ,
χρηματ' αγυρταδσεεν πολλην επι γαιαν ιοντι·
ϝως περι κερδεα πολλα καταθνῆτων ανθρωπων
Ϝοιδ' ϝοδυσεϜς· ουδ' αν τις ερισσειε βροτος αλλος.
ϝως μοι θεσπρωτων βασιλεϜς μυϜθησατο φειδων·
ὤμνυε δε προς εμ' αϜτον, επισπενδων ενι Ϝοικῳ,
ναϜα καταϜεϜερυσθαι, επαρτεας τ' εσμεν ϝεταιροϜς,
ϝοι δη μιν πεμπσοντι φιλην ες πατριδα γαιαν.
αλλ' εμε πριν απεπεμπσ'· ετυχησε γαρ ερχομενη ναϜς
ανδρων θεσπρωτων ες δουλιχιον πολυπυϜρον.
και μοι κτηματ' εδειξσεν, ϝοσα γσυναγῆραθ' οδυσσεϜς·
και νυ κεν ες δεκατην γενεην ϝετερον γ' ετι βοσκοι,
τοσα ϝοι εν μεγαροις κειμηλι' εκειτο Ϝανακτος.
τον δ' ες δωδωνην φατο βημεναι, ϝοφρα θεοϜο
εκ δρυος ϝυπσικομοϜο διος βουλην επακοϜσῃ,
ϝοπως νοστησειε φιλην ες πατριδα γαιαν,
ηδη δην απεων, η' ανφαδον, ηε κρυφηδον.
ϝως ϝο μεν ϝοϜτως εστι σαος, και ελευθσεται ηδη
ανχι μαλ'· ουδ' ετι τηλε φιλων και πατριδος αιης
δηρον απεσσεται· ενπης δε τοι ϝορκια δῶσω·
Ϝιδστω νῦν δσεϜς πρῶτα, θεων ϝυπατος και αριστος,
ϝεστιϜη θ' οδυσεϜος αμυϜμονος, ϝην αφικανω,
η μεν τοι ταδε παντα τελεϜεται, ϝως αγορεϜω·
τοο δ' αϜτοο λυκαβαντος ελευθσεται ενθαδ' ϝοδυσσεϜς,
τοο μεν φθινοντος μηνος, τοϜο δ' ϝισταμενοϜο.
τον δ' αϜτε προσεϜεσπε περιφρων πηνελοπεια·
αι γαρ τοϜτο, γσεινε, Ϝεπος τετελεσμενον ειη·
τῷ κε ταχα γνοιης φιλοτητα τε, πολλα τε δῶρα,
εκς εμεϜ· ϝως αν τις σε συναντομενος μακαριδσοι. 311
αλλα μιν, αμφιπολοι, απονιπτσατε, κατθετε δ' ευνην, 317
δεμνια, και χλαινας, και Ϝρῆγεα σιϜαλοεντα. 318
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ϝοδυσσεϜς· 335
ω γυναι αιδοιη λαϜερτιαδαϜ ϝοδυσεϜος,
ητοι εμοι χλαιναι και Ϝρῆγεα σιϜαλοεντα
ηχθεθ', οτε πρῶτον κρητης ορεα νιφοεντα
νοσφισαμην επι ναϜος ιων δολιχῆρετμοϜο.
κειω δ', ϝως το παρος περ αϜυπνοϜς νυκτας ϝιαϜον·

πολλας γαρ δη νυκτας αϝεικελιῳ ενι κοιτῃ Τ
ἠͱεσα, και τ' ανεμῆνα ͱεῢθρονον ἦοα διϝαν. 342
  τον δ' αϝτε προσεϝεσπε περιφρων πηνελοπεια· 588
ει κ' εθελοις μοι, χσεινε, παρͱημενος εν μεγαροισιν
τερπεμεν, οο κ' εμοι ͱυπνος επι βλεφαροισι χυθειη·
αλλ' ου γαρ πως εστιν αͱυπνοϝς εσμεναι αιϝεν
ανθρωποϝς· επι γαρ τοι ͱεκαστῳ μοιραν εθηκαν
αθανατοι θνῆτοισιν επι δσαϝδωρον αροϝραν.
αλλ' ητοι μεν εγων, ͱυπεροϝιον εισαναβαντσα,
λεχσομαι εις ευνην, ͱη μοι στονοεντσα τετυχται,
αιϝει δακρυσ' εμοισι πεφυϝρμενη, εκς ͱοϝ ͱοδυσσεϝς
ῳχετ' εποπτσομενος κακοϝιλϝιον ουκ ονομαστην.
ενθα κε λεχσαιμην· συ δε λεχσεο τῳδ' ενι ϝοικῳ,
η χαμαδις στορεσαις, η τοι κατα δεμνια θεντων.
  ͱως ϝεσποντσ' ανεβαιν' ͱυπεροϝια σιϝαλοεντα,
ουκ οιη· ͱαμα τῇ γε και αμφιπολοι κιον αλλαι.
ες δ' ͱυπεροϝι' αναβαντσα συν αμφιπολοισι γυναιξιν
κλαϝεν επειθ' οδυσσεϝα, φιλον ποσιν· ͱοφρα ͱοι ͱυπνον
ͱηδυν επι βλεφαροισ' εβαλε γλαϝκωπις αθηνη.
  αϝταρ ͱογ' εν προδομῳ ευναδσετο διϝος ͱοδυσσεϝς· Τ
κατ μεν αδεψητον βοϝεην στορεσ', αϝταρ ͱυπερθεν
κωεα πολλ' οϝιων, τοϝς ͱιερεϝεσκον αχαιϝοι·
ευρυνομη δ' αρ' επι χλαιναν βαλε κοιμῆθεντι.
ενθ' ͱοδυσεϝς, μνῆστηρσι κακα φρονεων ενι θυϝμῳ,
κειτ' εγρηγοραων· ται δ' εκ μεγαροϝο γυναικες
ηϊσαν, ͱαι μνῆστηρσιν εμισγεσκοντο παρος περ,
αλληλῇσι γελον τε και ͱευφροσυνην παρͱεχοντσαι.
τοο δ' ωρινετο θυϝμος ενι στηθεσσι φιλοισιν·
πολλα δε μερμηριδσε κατα φρενα και κατα θυϝμον,
ηε μεταͱικσαις θανατον τευχσειεν ͱεκαστῃ,
ἠ' εϝαοι μνῆστηρσιν ͱυπερφιαλοισι μιγηναι
ͱυστατα και πυματα· κραδιη δε ͱοι ενδον ͱυλακτεεν.
ͱως δε κυων αμαλῇσι περι σκυλακεσι βεβωντσα,
ανδρ' αγνωησαντσ' ͱυλαει, μεμονεν τε μαχεσθαι·
ͱως ρα τοϝ' ενδον ͱυλακτε' αγαϝομενοο κακα ϝεργα·
στηθος δε πληγσαις κραδιην ηνιπαπε μυϝθῳ·
  "τετλαθι δη, κραδιη· και κυντερον αλλο ποτ' ετλῆς,
ͱηματι τῳ, ͱοτε τοι μενος ασχετος ησθιε κυκλωπς
ἰφθιμοϝς ͱεταροϝς· συ δ' ετολμᾶς, ͱοφρα σε μητις
εκσαγαγ' εκς αντροϝο, οιϝομενον θανεεσθαι."
  ͱως εφατ', εν στηθεσσι καθαπτομενος φιλον ητορ· 22
ͱως δ' ͱοτε γαστερ' ανηρ, πολυος πυρος αιθομενοϝο, 25
ενπλεεην κνισσης τε και ͱαιματος ενθα και ενθα
αιϝολϝῇ, μαλα δ' ωκα λιλαϝεται οπτηθηναι·
ͱως αρ' ͱογ' ενθα και ενθα ϝελισσετο, μερμηριδσων,
ͱοπως δη μνῆστηρσιν αναιδεσι χειρας εφησει,

μουνος εων πολυσιν· σχεδοθεν δε ͱοι ηλθεν αθηνη,
ουρανοθεν καταβαντσα· δεμας δ' εϝεϊκτα γυναικι· Υ
στη δ' αρ' ͱυπερ κεφαλης, και μιν προς μυϝθον εϝεσπεν·
τιπτ' αϝτ' εγρησσεις, παντων περι καμμορε φωτων;
ϝοικος μεν τοι ͱοδ' εστι, γυνη δε τοι ͱηδ' ενι ϝοικῳ,
και παϊς, ͱοιον που τις εελδεται εσμεναι ͱυια.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ναι δη ταϝτα γε παντα, θεα, κατα μοιραν εϝεσπες·
αλλα τι μοι τοδε θυϝμος ενι φρεσι μερμηριδσει,
ͱοπως δε μνηστηρσιν αναιδεσι χειρας εφησαι
μουνος εων· ͱοι δ' αιϝεν ͱαϝολϝεες ενδον εαντιν,
προς δ' ετι και τοδε μειδσον ενι φρεσι μερμηριδσω,
ειπερ γαρ κτῆναιμι, διος τε σεθεν τε ͱεκητι,
πῆ κεν ͱυπεκ προφυγοιμι; το σε φραδσεσθαι ανωγα.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε θεα γλαϝκωπις αθηνη·
σχετλιε! και μεν τις τε χερειονι πειθεθ' εταιρῳ,
ͱοσπερ θνῆτος τ' εστι, και ου τοσα μηδεα ϝοιδεν·
αϝταρ εγω θεος ἦμι, διαμπερες ͱη σε φυλασσω
εν παντεσι πονοις· ϝερεω δε τοι εκσαναφανδον·
ειπερ πεντηκοντα λοχοι μεροπων ανθρωπων
νοϝι περισταιεν, κτῆναι μεμαϝωτες αρεϝι,
και κεν των ελασαιο βοϝας και ϝιφια μηλα.
αλλ' ͱελετω σε και ͱυπνος· ανιϝη και το φυλασσειν
παννυχον εγρησσοντα· κακων δ' ͱυπο δυϝσεαι ηδη.
ͱως φατο· και ρα ͱοι ͱυπνον επι βλεφαροισιν εχεϝεν·
αϝτη δ' αψ ες ολυμπον αφικετο διϝα θεαϝων,
ευτε τον ͱυπνος εμαρπτε, λυϝων μελεδηματα θυϝμοο,
λυϝσιμελης· ͱαλοχος δ' αρ' επεγρετο κεδνα ϝιδυια·
κλαϝε δ' αρ' εν λεκτροισι καθεδσομενη μαλακοισιν.
αϝταρ επει κλαϝοντσ' εκορεσσαθ' εϝον κατα θυϝμον,
αρτεμιδι πρωτιστον επευχσατο διϝα γυναικων·
αρτεμι, ποτνια θεα, θυγατερ διος, αιθε μοι ηδη
ͱιϝον ενι στηθεσσι βαλοντσ' εκ θυϝμον ͱελοιο
αϝτικα νῦν· η επειτα μ' ανͱαρπακσαντσα θυϝελλα
οιχοιτο προφεροντσα κατ' ἠεροεντα κελευθα,
εν δε βαλοι προχοϝῇσ' αψοροϝοϝ ωκεανοϝο·
μηδε τι χειρονος ανδρος ͱεϋφραινοιμι νοημα! 82
αλλα το μεν και ανͱεχτον ͱεχει κακον, ͱοποτε κεν τις
ͱηματα μεν κλαϝῃ πυκινως ακαχημενος ητορ,
νυκτας δ' ͱυπνος ͱεχητιν· ͱο γαρ τ' επεληθσεν ͱαπαντας
εσθλων ηδε κακων, επει αρ βλεφαρ' αμφικαλυπτσῃ·
αϝταρ εμοι και ονειρατ' επεσσεϝεν κακα δαιμων. 87
ͱως εφατ'· αϝτικα δε χρυσοθρονος ηλυθεν ἠως. 91
της δ' αρα κλαϝοντσης ϝοπα συνθετο διϝος ͱοδυσσεϝς·
μερμηριδσε δ' επειτ', εδοκησε δε ͱοι κατα θυϝμον
ηδη γιγνωσκοντσα παρϝεσταμεναι κεφαληφιν.

χλαιναν μεν γσυνͱελων και κωεα, τοισιν ενͱευδεν,
ες μεγαρον κατεθηκεν επι θρονοϝ· εκ δε βοϝειην Υ
θηκε θυραδσε φερων· διϊ δ' ευχετο, χειρας ανασχων·
δσεϝ πατερ, ει μ' εθελοντες επι τραφερην τε και ͱυγρην
ἦγετ' εμην ες γαιαν, επει μ' εκακωσατε λιϝην,
φημην τις μοι φασθω εγειρομενων ανθρωπων
ενδοθεν· εκτοσθεν δε διος τερας αλλο φανητω.
ͱως εφατ' ευχομενος· τοϝο δ' εκλυϝε μητιετα δσεϝς·
αϝτικα δ' εβροντησεν απ' αιγληεντος ολυνποο.
φημην δ' εκς ϝοικοϝο γυνη προεͱηκεν αλετρις
πλησιον, ενθ' αρα ͱοι μυλαι ἦατο ποιμενι λαϝων.
τῇσι δε δωδεκα παντσαι επερρϝοντο γυναικες,
αλφιτα τευχοντσαι και αλῆατα, μυϝελον ανδρων.
ͱαι μεν αρ' αλλαι ͱευδον, επει κατα πυϝρον αλεσσαν·
ͱη δε μι' ου πω παϝετ', αφαϝροτατη δ' ετετυχτο·
ͱη ρα μυλην στησαντσα, ϝεπος φατο, σημα ϝανακτι·
δσεϝ πατερ, ͱοστε θεοισι και ανθρωποισι ϝανασσεις,
η μεγαλ' εβροντησας απ' ουρανοϝ αστεροεντος,
ουδε ποθι νεφος εστι· τερας νυ τεω τοδε φαινεις·
κρῆνον νῦν και εμοι δδειλῇ ϝεπος, ͱο τι κε ϝεσπω·
μνηστηρες πυματον τε και ͱυστατον ͱηματι τῳδε
εν μεγαροισ' ͱοδυσεϝος ͱελοιατο δαιτ' ερατεινην·
ͱοι δη μοι καματῳ θυϝμαλγεϊ γουϝατ' ελυϝσαν,
αλφιτα τευχοντσῃ· νῦν ͱυστατα δειπνησειαν.
ͱως αρ' εφη· χαιρεν δε κλεηδονι διϝος ͱοδυσσεϝς,
δσηνος τε βροντῇ· φατο γαρ τιϝσασθαι αλιτεας.
ͱαι δ' αλλαι δμωαι κατα δωματα καλ' ͱοδυσεϝος
αγρομεναι ανεκαϝον επ' εσχαρῃ ακαματον πυρ.
τηλεμαχος δ' ευνηθεν ανͱιστατο ϝεισϝοθεος φως,
ϝεσματα ϝεσσαμενος· περι δε χσιφος ͱοκσυ θετ' ωμῳ·
ποδσι δ' ͱυπο λιπαροισιν εδησατο καλα πεδιλϝα,
ͱελλετο δ' αλκιμον ενχος, ακαχμενον ͱοκσυϊ χαλκῳ·
στη δ' αρ' επ' ουδον ιων, προς δ' ευρυκλειαν εϝεσπεν·
μαια φιλη, τον χσεινον ετιϝμησασθ' ενι ϝοικῳ
ευνῇ και σιτῳ; η' αϝτως κειται ακηδης;
τοιαϝτη γαρ εμοι μητηρ, πινυτη περ εοντσα,
ενπληγδην ͱετερον γε τιϝει μεροπων ανθρωπων
χειρονα, τον δε τ' αρειον' ατιϝμησαντσ' αποπεμπει.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε περιφρων ευρυκλεια·
ουκ αν μιν νῦν, τεκνον, αναιτιον αιτιαοιο.
ϝοινον μεν γαρ πιϝνε καθημενος, ͱοφρ' εθελ' αϝτος·
σιτοϝο δ' ουκετ' εφη πεινημεναι· ειρετο γαρ μιν.
αλλ' ͱοτε δη κοιτοϝο και ͱυπνοϝο μιμνησκοιτο,
ͱη μεν δεμνι' ανωγεν ͱυποστορεσαι δμωῇσιν·
αϝταρ ͱογ', ͱως τις πανπαν οϊδσυϝρος και αποτμος,
ουκ εθελ' εν λεκτροισι και εν ϝρηγεσσι καθευδεεν,

αλλ' εν αδεπσητῷ βοϝεῃ και κωεσιν οϝιων Υ
εδραθεν εν προδομῳ· χλαιναν δ' επεϝεσσαμεν ͱημεες.
ͱως φατο· τηλεμαχος δε δι' εκ μεγαροϝ' εβεβηκεεν,
ενχος ͱεχων· ͱαμα τῳ γε κυνες ποδας αργοι ͱεποντο.
βη δ' ιμεν εις αγορην μεθ' εϋκνημῖδας αχαιϝοϝς.
ͱη δ' αϝτε δμωῇσιν εκεκλετο διϝα γυναικων·
αγρεεθ', αι μεν δῶμα κορησατε ποιπνυϝσαντσαι,
ϝρασσατε τ'· εν δε θρονοισ' ͱεϋποιητοισι ταπητας
βαλλετε πορφυρεοϝς· ͱαι δε σπογγοισι τραπεδσας
παντσας αμφιμασασθε, καθῆρατε δε κρῆτηρας,
και δεπα' αμφικυπελλα τετυχμενα· ται δε μεθ' υϝδωρ
ερχεσθε κρῆνηνδε, και ͱοισετε θασσον ιοντσαι·
ου γαρ δην μνῆστηρες απεσσονται μεγαροϝο,
αλλα μαλ' ῆρι νεονται, επει και παντσιν ͱεορτη.
ͱως εφαθ'· αι δ' αρα της μαλα μεν κλυϝον, ηδ' επιθοντο.
ͱαι μεν ϝεικοσ' εβησαν επι κρῆνην μελανͱυδρον·
ͱαι δ' αϝτοο κατα δῶματ' επισταμενως πονεοντο.
ες δ' ηλθον δρῆστηρες αγῆνορες· ͱοι μεν επειτα
ͱευ και επισταμενως κεασαν χσυλα· ͱαι δε γυναικες
ηλθον απο κρῆνης· επι δε σφισιν ηλθε συβῶτης,
τρεας σιϝαλοϝς καταγων, ͱοι εσαν μετα παντσιν αριστοι.
και τοϝς μεν ρ' ηϝᾶσε καθ' ερκεα καλα νεμεσθαι,
αϝτος δ' αϝθ' οδυσεϝα προσῆυϝδαε μειλιχιοισιν·
χσειν', η' αρ τι σε μαλλον αχαιϝοι εισͱοραοντιν,
ηε σ' ατιϝμαδσοντι κατα μεγαρ', ͱως το παρος περ;
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
αι γαρ δη, ͱεϋμαιε, θεοι τιϝσαιατο λωβην,
ͱην ͱοιδ' ͱυβριδσοντες αϝεικεα μηχαναονται
ϝοικῳ εν αλλοτριῳ, ουδ' αιδοος μοιραν ͱεχοντιν.
ͱως ͱοι μεν τοιαϝτα προς αλληλοϝς αγορεϝον.
ανχιμολον δε σφ' ηλθε μελανθιος, αιπολος αιγων,
αιγας αγων, ͱαι παντσι μετεπρεπον αιπολιοισιν,
δειπνον μνῆστηρεσι· δυω δ' ͱαμ' ͱεποντο νομεϝες.
και τας μεν κατεδησεν ͱυπ' αιθουσῃ εριδουπῳ·
αϝτος δ' αϝθ' οδυσεϝα προσῆυϝδαε κερτομιοισιν·
χσειν', ετι και νῦν ενθαδ' ανιϝῆσεις κατα δῶμα,
ανερας αιτιδσων; αταρ ουκ εκσεισθα θυραδσε;
παντως ουκετι νοϝι διακρινεεσθαι οϊϝω,
πριν χειρων γεϝσασθαι· επει συ περ ου κατα κοσμον
αιτιδσεις· εντιν δε και αλλοθι δαιτες αχαιϝων.
ͱως φατο· τον δ' ουτι προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς,
αλλ' ακεων κινησε καρῆ, κακα βυσσοδομεϝων.
τοισι δ' επι τριτος ηλθε φιλοιτιος, ορχαμος ανδρων,
βοϝν στειραν μνῆστηρσιν αγων και πιϝονας αιγας·
πορθμεϝες δ' αρα τοϝσγε διῆγαγον, ͱοιτε και αλλοϝς
ανθρωποϝς πεμποντ', οστις σφεϝας εισαφικηται.

και τα μεν ͱευ κατεδωσει ͱυπ' αιθουσῃ εριδουπῳ·
αϝτος δ' αϝτ' ερεεινε συβωτην, αγχι παρασταϝς·
  τις δη ͱοδε χσεινος νεϝον ηληλουθε, συβωτα,
ͱημετερον προς δωμα; τεων δ' εχς ευχεται εεναι
ανδρων; ποο δε κυ ͱοι γενεη και πατρις αροϝρα;
  ῆ, και δεχσιτερῃ δειδισκετο χειρι παρασταϝς·
και μιν φωνησαϝς ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
  χαιρε, πατερ, ω χσεινε, γενοιτο τοι ες περ οπισσῳ
ολβος· αταρ μεν νυν γε κακοισ' ͱεχεαι πολεεσιν.
δσεϝ πατερ, ουτις σεϝο θεων ολοϝωτερος αλλος·
ουκ ελεαιρεις ανδρας, επην δη γηνεαι αϝτος,
μισγεμεναι κακοτητι και αλγεσι λευγαλεοισιν.
ιδιον, ͱως ενοησα, δεδακρυνται δε μοι οσσε
μνησαμενῳ ͱοδυσεϝος· επει και κεινον οιϝω
τοιαδε λαιφε' ͱεχοντα κατ' ανθρωποϝς αλαλησθαι,
ει ποϝ ετι δσαϝει, και ͱορᾳ φαϝος ηελιοϝο.
ει δ' ηδη τεθνηκε, και ειν αϝιδαϝο δομοισιν,
ω μοι επειθ' οδυσεϝος αμυϝμονος, ͱος μ' επι βοϝσιν
ͱεσσ' ετι τυτθον εοντα, κεφαλληνων ενι δημῳ.
νυν δ' ͱαι μεν γιγνονται αθεσφατοι, ουδε κεν αλλως
ανδρι γ' ͱυποσταχυϝοιτο βοϝων γενος ευρυμετωπων·
τας δ' αλλοι με κελονται αγινεμεναι σφισιν αϝτοις
εδμεναι· ουδε τι παιδος ενι μεγαροισ' αλεγοντιν,
ουδ' οπιδα τρομεοντι θεων· μεμαϝαντι γαρ ηδη
κτηματα δασσασθαι δην οιχομενεϝο ϝανακτος.
αϝταρ εμοι τοδε θυϝμος ενι στηθεσσι φιλοισιν
πολλ' επιδινεϝται· μαλα μεν κακον, ͱυιος εοντος,
αλλων δημον ͱικεσθαι, ιοντ' αϝτησι βοϝεσιν,
ανδρας ες αλλοδαποϝς· το δε ριγιον, αϝθι μενοντα
βοϝσιν επ' αλλοτριησι καθημενον αλγεα πασχεεν.
και κεν δη παλαι αλλον ͱυπερμενεων βασιλεϝων
εκσͱικομην φευγων· επει ουκετ' ανͱεχτα πελονται·
αλλ' ετι τον δυστηνον οιϝομαι, ει ποθεν ελθων
ανδρων μνηστηρων σκεδασιν κατα δωματα θειη.
  τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
βοϝκολ', επει ουτε κακῳ ουτ' αφρονι φωτι ϝεϝοικας,
γιγνωσκω δε και αϝτος, ͱο τοι πινυτη φρενας ͱικει,
τοονεκα τοι ϝερεω, και επι μεγαν ͱορκον ομοομαι·
ϝιδστω νυν δσεϝς πρωτα θεων, χσενιη τε τραπεδσα,
ͱεστιϝη θ' οδυσεϝος αμυϝμονος, ͱην αφικανω,
η σεϝο ϝοικοι εοντος ελευθσεται ενθαδ' ͱοδυσσεϝς·
σοισιν δ' οφθαλμοισιν εποπτσεαι, αι κ' εθελησθα,
κτεινομενοϝς μνηστηρας, ͱοι ενθαδε κοιρανεοντιν.
  τον δ' αϝτε προσεϝεσπε βοϝων επιβοϝκολος ανηρ·
αι γαρ τοϝτο, χσεινε, ϝεπος τελεσειε κρονιϝων·
γνοιης χ', οιη εμη δυναμις και χειρες ͱεποντai.

ⱶως δ' αϝτως ⱶευμαιος επευχσατο πανσι θεοισιν, Υ
νοστησαι ⱶοδυσσεϝα πολυφρονα ⱶονδε δομονδε.
ⱶως ⱶοι μεν τοιαϝτα προς αλληλοϝς αγορεϝον.
μνηστηρες δ' αρα τηλεμαχῳ θανατον τε μορον τε
ηρτυϝον· αϝταρ ⱶο τοισιν αριστερος ηλυθεν ορνιχς,
αιετος ⱶυπσιπετης, ⱶεχε δε τρηρωνα πελειαν.
τοισιν δ' αμφινομος αγορεϝσατο, και μετεϝεειπεν·
ω φιλοι, ουχ ημιν συνθεϝσεται ⱶηδε γε βουλη,
τηλεμαχοϝο φονος· αλλα μνησωμεθα δαιτος.
ⱶως εφατ' αμφινομος· τοισιν δ' επεϝανδανε μυϝθος.
ελθοντες δ' ες δωμαθ' οδυσσεϝος θειοϝο,
χλαινας μεν κατεθεντο κατα κλισμοϝς τε θρονοϝς τε·
ⱶοι δ' ⱶιερεϝον οϝιας μεγαλοϝς και πιϝονας αιγας,
ⱶιερεϝον δε συας σιϝαλοϝς και βοϝν αγελαιην·
σπλανχνα δ' αρ' οπτησαντες ενωμαον· εν δε τε ϝοινον
κρητηρσιν κεραϝοντο· κυπελλα δ' ενημε συβωτης.
σιτον δε σφ' επενημε φιλοιτιος, ορχαμος ανδρων,
καλοισ' εν κανεοισιν· εϝοινοχοϝεε δε μελανθεϝς.
ⱶοι δ' επ' ονειαθ' ετοιμα προκειμενα χειρας ιαλλον.
τηλεμαχος δ' ⱶοδυσεϝα καθιδρυε, κερδεα νωμων,
εντος ⱶευσταθεος μεγαροο, παρα λαϝινον ουδον,
διφρον αϝεικελιον παραθενς, ολιγην τε τραπεδσαν·
παρ δ' ετιθεε σπλανχνων μοιρας, και ϝοινον εχεϝεν
εν δεπαϊ χρυσεῳ, και μιν προς μυϝθον εϝεειπεν·
ενταϝθοι νυν ⱶησο μετ' ανδρεσι ϝοινοποταδσων·
κερτομιας δε τοι αϝτος εγω και χειρας αφεχσω
παντων μνηστηρων· επει ουτοι δημιος εστιν
ϝοικος ⱶοδ', αλλ' ⱶοδυσεϝος· εμοι δ' εκτησατ' εκεινος.
ⱶυμεες δε, μνηστηρες, επισχετε θυϝμον ενιπης
και χειρας· ⱶινα μη τις ερις και νεικος ορηται.
ⱶως εφαθ'· οι δ' αρα παντες οδαχς εν χειλεσι φυντες
τηλεμαχον θαϝμαδσον, ⱶο θαρσαλεως αγορεϝεν.
τοισιν δ' αντινοος μετεφη, ⱶευπειθεος ⱶυιος·
και χαλεπον περ εοντα δεχωμεθα μυϝθον, αχαιϝοι,
τηλεμαχοο· μαλα δ' ⱶημιν απειλησανς αγορεϝει.
ου γαρ δσεϝς ηϝασε κρονιϝων· τῳ κε μιν ηδη
παϝσαμεν εν μεγαροισι, λιγυν περ εοντ' αγορεϝτην.
ⱶως εφατ' αντινοος· ⱶο δ' αρ' ουκ εμπαδσετο μυϝθων.
μνηστηρας δ' ου πανπαν αγηνορας ηϝα' αθηνη
λωβης ⱶισχεσθαι θυϝμαλγεος· ⱶοφρ' ετι μαλλον
δυϝη αχος κραδιην λαϝερτιαδην ⱶοδυσεϝα.
ην δε τις εν μνηστηρσιν ανηρ, αθεμιστια ϝειδως,
κτησιⱶιππος δ' ονομ' εσκε, σαμη δ' ενι ϝοικι' εναιεν·
ⱶος δη τοι κτεατεσσι πεποιθως πατρος ⱶεϝοϝο
μναασκεθ' οδυσσεϝος δην οιχομενοϝο δαμαρτα·
ⱶος ρα τοτε μνηστηρσιν ⱶυπερφιαλοισι μετηυδα·

κεκλυτε μευ, μνηστηρες αγηνορες, ͱοφρα τι ϝεσπω· Υ
μοιραν μεν δη χσεινος ͱεχει παλαι, ͱως ͱε ϝεϝοικεν,
ϝεισϝην· ου γαρ καλον ατεμβεμεν, ουδε δικαιον,
χσεινοϝς τηλεμαχοϝ, ͱος κεν ταδε δῶμαθ' ικηται.
αλλ' αγε ͱοι και εγω δῶ χσεινιον· ͱοφρα και αϝτος
ηε λοϝετροχοϝῳ δῶῃ γεϱας, η τεῳ αλλῳ.
ͱως ϝεσπων, εριπτσε βοος ποδα χειρι παχυιῃ,
κειμενον, εκ κανεοϝο λαβων· ͱο δ' αλεϝσαθ' οδυσσεϝς,
ͱῆκα παρακλῖναυς κεφαλην· μειδῆσε δε θυϝμῳ,
σαρδανιον δ' αρα τοιον· ͱο δ' ͱευδμῆτον βαλε τοιχον.
κτησͱιππον δ' αρα τηλεμαχος ηνιπαπε μυϝθῳ·
κτησͱιππ', η μαλα τοι τοδε κερδιον επλετο θυϝμῳ·
ουκ εβαλες τον χσεινον· αλεϝσατο γαρ βελος αϝτος·
η γαρ κεν σε μεσον βαλον ενχεϊ ͱοκσυοεντι,
και κε τοι αντι γαμοϝο πατηρ ταφον αμφεπονεετο.
αλλ' ενπης ταδε μεν και τετλαμεν εισͱοραοντες,
μηλων σφαδσομενων, ϝοινοϝο τε πιϝνομενοϝο,
και σῖτοο· χαλεπον γαϱ ερυκακεεεν ͱενα πολλοϝς.
αλλ' αγε, μηκετι μοι κακα ϱεδσετε δυσμενεοντες·
ει δ' ηδη μ' αϝτον κτῆναι μενεαινετε χαλκῳ,
και κε το βουλοιμην, και κεν πολυ κερδιον ειη
τεθναμεν, ηε ταδ' αιϝεν αϝεικεα ϝεργ' ͱορασσθαι,
χσεινοϝς τε στυφελιδσομενοϝς, δμῶας τε γυναικας
ϝρῦσταδσοντας αϝεικελιως κατα δῶματα καλα.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακην εγενοντο σιωπῃ.
οπσε δε δη μετεϝεσπε δαμαστοϱιδης αγελαϝος·
ω φιλοι, ουκ αν δη τις επι ϝρῆθεντι δικαιῳ
αντιβιοισι ϝεπεσσι καθαπτομενος χαλεπαινοι·
μητ' ετι τον χσεινον στυφελιδσετε, μητε τιν' αλλον
δμῶων, ͱοι κατα δῶμαθ' οδυσσεϝος θειοϝο.
τηλεμαχῳ δε κε μυϝθον εγω και μητερι φαιην
ηπιον, ει σφοϝιν κραδιῃ ϝαδοι αμφοτεροισιν·
ͱοφρα μεν ͱυμῖν θυϝμος ενι στηθεσσ' εϝεϝολπεεν
νοστησαι ͱοδυσεϝα πολυφρον' ͱεϝονδε δομονδε,
τοφϱ' ουτις νεμεσις μενεμεν τ' ῆν, ͱισχεμεναι τε
μνῆστηρας κατα δῶματ'· επει τοδε κερδιον ῆεν,
ει νοστησ' ͱοδυσεϝς, και ͱυποτροπος ͱικετο δῶμα·
νῦν δ' ηδη τοδε δηλον, ͱοτ' ουκετι νοστιμος εστιν.
αλλ' αγε, σῇ ταδε μητρι παρͱεδσομενος καταλεγσον,
γῆμασθ', ͱοστις αριστος ανηρ και πλειστα πορητιν·
ͱοφρα συ μεν χαιρων πατροϝια παντα νεμηαι,
εσθων και πιϝνων· ͱη δ' αλλοϝο δῶμαθ' ικηται.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ῆυϝδα·
ου, μα δσῆν', αγελαϝε, και αλγεα πατρος εμοϝο,
ͱος ποϝο τηλ' ιθακης η πεφθιται, ή' αλαλῆται,
ουτι διατριβω μητρος γαμον· αλλα κελεϝω

γῆμασθ', ⱶῷ κ' εθελῇ, ποτι δ' ασπετα δῶρα διδωτιν. Υ
αιδεομαι δ' αⱶεκοντσαν απὸ μεγαροFο διεσθαι
μυFθῳ αναγκαιῳ· μη τοFτο θεος τελεσειεν!
ⱶως φατο τηλεμαχος· μνῆστηρσι δε παλλας αθηνη
ασβεστον γελον ὦρσε, παρεπλανγσεν δε νοημα.
ⱶοι δ' ηδη γναθμοισι γελοFαον αλλοτριοισιν·
ⱶαιμοφορυκτα δε δη κρεα' ησθιον· οσσε δ' αρα σφεων
δακρυFοφιν πιμπλᾶντο· γοον δ' ὤιFετο θυFμος.
τοισι δε και μετεFεσπε θεοκλυμενος θεοFειδης·
Fαⱶ δδειλοι, τι κακον τοδε πασχετε; νυκτι μεν ⱶυμεων
FελFυαται κεφαλαι τε, προσῶπα τ', ενερθε τε γουFα.
οιμωγη δε δεδῆε, δεδακρῦνται δε παρειαι·
ⱶαιματι δε Fραδαται τοιχοι, καλαι τε μεσοδμαι·
Fειδωλων δε πλεον προθυρον, πλεεη δε και αFλη,
ⱶιⱶεμενων ερεβοσδε ⱶυπο δσοφον· ῆελιος δε
ουρανοF εκσαπολῶλε, κακη δ' επιδεδρομεν αχλυς.
ⱶως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επ' αFτῷ ⱶηδυ γελασσαν.
τοισιν δ' ευρυμαχος, πολυβοο παϊς, ῆρχ' αγορεFεεν·
αφραινει χσεινος νεFον αλλοθεν ηληλουθως.
αλλα μιν αιπσα, νεFοι, δομοF εκπεμπσασθε θυραδσε
εις αγορην ερχεσθαι· επει ταδε νυκτι Fεϊσκει.
τον δ' αFτε προσεFεσπε θεοκλυμενος θεοFειδης·
ευρυμαχ', ουτι σ' ανῶγα εμοι πομπεFας οπαδσεεν·
εντι μοι οφθαλμοι τε και οFατα και ποδες αμφω,
και νοος εν στηθεσσι τετυχμενος ουδεν αFεικης·
τοισ' εκσειμι θυραδσε, επει νοεω κακον υμμιν.
ⱶως Fεσπων, εκσηλθε δομων ⱶεῦ ναιεταοντων·
ⱶικετο δ' ες πειραιον, ⱶος ⱶε προφρων ⱶυπεδεχτο.
μνῆστηρες δ' αρα παντες ες αλληλοFς ⱶοραοντες
τηλεμαχον ερεθιδσον, επι χσεινοις γελοFῶντες·
ⱶῷδε δε τις Fεσπεσκε νεFων ⱶυπερῆνορεοντων·
τηλεμαχ', ουτις σεFο κακοχσεινωτερος αλλος·
ⱶοιον μεν τινα τοFτον ⱶεχεις επιμαστον αλῆτην,
σῖτοFο και Fοινοο κεχρημενον, ουδε τι Fεργων.
αλλος δ' αFτε τις ⱶοFτος ανεστη μαντεFεσθαι.
αλλ' ει δη τι πιθοιο, το κεν πολυ κερδιον ειη·
τοFς χσεινοFς εν ναFι πολυκλεFιδι βαλοντες
ες σικελοFς πεμπσωμεν, ⱶοθεν κε τοι αγσιον αλφοι.
ⱶως εφασαν μνῆστηρες· ⱶο δ' ουκ ενπαδσετο μυFθων·
αλλ' ακεων πατερα προσεδερκετο, δεχμενος αιFει,
ⱶοποτε δη μνῆστηρσιν ααιδεσι χειρας εφησει.
τῆ δ' αρ' επι φρεσ' εθῆκε θεα γλαFκῶπις αθηνη Φ
κοFρῃ FικαριοFο περιφρονι πηνελοπειῃ
τοκσον μνῆστηρεσι θεμεν, πολιον τε σιδηρον,
εν μεγαροισ' ⱶοδυσσεFος, αεθλια, και φονοF αρχην.
κλιμακα δ' ⱶυπσηλην προσεβησατ' ⱶεFεFο δομοFο·

ͱελλετο δε κλεϝιδ' ͱεϋκαμπεα χειρι παχυιῆ Φ
καλην, χαλκειην· κωπη δ' ελεφαντος επῆεν.
βη δ' ιμεναι θαλαμονδε, συν αμφιπολοισι γυναικσιν,
εσχατον· ενθα δε ͱοι κειμηλι' εκειτο ϝανακτος,
χαλκος τε, χρυσος τε, πολυκμῆτος τε σιδηρος.
ενθα δε τοκσον εκειτο παλιντονον, ηδε φαρετρη
ͱιϝοδοκος, πολλοι δ' ενεσαν στονοεντες οϊστοι·
δῶρα, τα ͱοι χσεινος λακεδαιμονι δῶκε τυχησανς,
ϝιϝιτος ευρυτιδης, επιϝεικελος αθανατοισιν
τω δ' ενι μεσσηνῆ γσυνβλῆτην αλληλοιϊν,
ϝοικῷ εν ορσιλοχοϝο δαϝιφρονος· ητοι ͱοδυσσεϝς
ηλθε μετα χρεϝος, το ρα ͱοι πανς δημος οφελλεν·
μηλα γαρ εκς ιθακης μεσσηνιοι ανδρες αϝῆραν
ναϝσι πολυκλεϝιεσι τριηκοσι', ηδε νομεϝας.
των ͱενεκ' εκσϝεσιην πολλην ͱοδον ηλθεν ͱοδυσσεϝς,
παιδνος εων· προ γαρ ͱῆκε πατηρ, αλλοι τε γεροντες.
ϝιφιτος αϝθ' ιπποϝς διδσημενος, ͱαι ͱοι ολοντο,
δῶδεκα, θηλυιαι, ͱυπο δ' ͱημιονοι ταλαϝεργοι·
ͱαι δη ͱοι και επειτα φονος και μοιρ' εγενοντο·
επειδη διος ͱυιον αφικετο, καρτεροθυϝμον
φῶθ', ηρακλεεα, μεγαλων επιϝιδστορα ϝεργων;
ͱος μιν χσεινον εοντα κατεκταν' ͱεϝῷ ενι ϝοικῷ·
σχετλιος! ουδε θεων ϝοπιν ῆδεσατ', ουδε τραπεδσαν.
ͱιπποϝς δ' αϝτος ͱεχε κρατερωνυχας εν μεγαροισιν.
τας ερεων ͱοδυσεϝι συνῆντετ'· εδῶκε δε τοκσον,
το πριν μεν ρ' εφορεε μεγας ευρυτος, αϝταρ ͱο παιδι
κατλιπ' αποθνῆσκων εν δῶμασιν ͱυπσηλοισιν.
τῷ δ' ͱοδυσεϝς χσιφος ͱοχσυ, και αλκιμον ενχος, εδῶκεν,
αρχην χσεινοσυνης προσκηδεος· ουδε τραπεδσῆ
γνῶτην αλληλων· πριν γαρ διος ͱυιος επεφνεν
ϝιφιτον ευρυτιδην, επιϝεικελον αθανατοισιν,
ͱος ͱοι τοκσον εδῶκε· το δ' ου ποτε διϝος ͱοδυσσεϝς,
ερχομενος πολεμονδε μελαιναϝων επι ναϝων,
ͱαιρεετ'· αλλ' αϝτοο μνῆμα χσεινοϝο φιλοϝο
κεσκετ' ενι μεγαροισ'· εφορεε δε μιν ͱης επι γαιης.
ͱη δ' ͱοτε δη θαλαμον τον αφικετο διϝα γυναικων,
ουδον τε δρυϊνον προσεβησατο, τον ποτε τεχτων
χσεσσεν επισταμενως, και επι σταθμην ιθυϝνεν,
εν δε σταθμοϝς αρσε, θυρας δ' επεθῆκε φαϝεινας·
αϝτικ' αρ' ͱηγε ͱιμαντα θοϝως απελυϝσε κορωνης,
εν δε κλεϝιδ' ͱῆκε, θυρεων δ' ανεκοπτεν ͱοχεϝας,
αντα τιτυσκομενη· τα δ' ανεβραχεν, ηϋτε ταυρος
βοσκομενος λειμῶνι· τοσ' εβραχε καλα θυρετρα
πληγεντα κλεϝιδ', επετασθησαν δε ͱοι ῶκα.
ͱη δ' αρ' εφ' υπσηλης σανιδος βη, ενθα δε χηλοι
ͱεστασαν· εν δ' αρα τῆσι θυϝωδεα ϝεσματ' εκειτο.

ενθεν ορεγσαμενη απο πασσαλοϝ αινυτο τοκσον
αϝτῷ γωρυϝτῷ, ͱος ͱοι περικειτο φαϝεινος.
ͱεδσομενη δε κατ' αϝθι, φιλοισ' επι γουϝασι θεντσα,
κλαϝε μαλα λιγυως' εκ δ' ͱαιρεε τοκσον ϝανακτος.
ͱη δ' επει ῶν ταρφθη πολυδακρυϝτοϝο γοοϝο,
βη ρ' ιμεναι μεγαρονδε μετα μνῆστηρας αγαϝοϝς,
τοκσον ͱεχοντσ' εν χειρι παλιντονον, ηδε φαρετρην
ͱιͱοδοκον, πολλοι δ' ενεσαν στονοεντες οϊστοι.
τῇ δ' αρ' ͱαμ' αμφιπολοι φερον ογκιον' ενθα σιδηρος
κειτο πολυς, και χαλκος, αϝεθλια τοϝο ϝανακτος.
ͱη δ' ͱοτε δη μνῆστηρας αφικετο διϝα γυναικων,
στη ρα παρα σταθμον τεγεος πυκα ποιητοϝο,
αντα παρειαϝων σχομενη λιπαρα κρῆδεμνα.
αμφιπολος δ' αρα ͱοι κεδνη ͱεκατερθε παρεστη'
αϝτικα δε μνῆστηρσι μετῆυϝδαε, και φατο μυϝθον'
κεκλυτε μεο, μνῆστηρες αγῆνορες, ͱοι τοδε δῶμα
εχραϝετ' εσθιεμεν και πιϝνεμεν εσμενες αιϝει,
ανδρος αποιχομενοϝο πολυν χρονον' ουδε τιν' αλλην
μυϝθοϝο ποιησασθαι επισχεσιην εδυνασθε,
αλλ' εμε ͱιͱεμενοι γῆμαι, θεσθαι τε γυναικα.
αλλ' αγετε, μνῆστηρες, επει τοδε φαινετ' αϝεθλον'
θησω γαρ μεγα τοκσον ͱοδυσσεϝος θειοϝο'
ͱος δε κε ρεϝιτατ' εντανυσῇ βιον εν παλαμῆσιν,
και διοϊστεϝσῇ πελεκυων δυο και δεκα παντων,
τῷ κεν ͱαμ' ͱεσποιμην, νοσφισσαμενη τοδε δῶμα
κοϝριδιον, μαλα καλον, ενιπλεεον βιϝοτοϝο'
τοο ποτε μεμνῆσεσθαι οϊϝομαι, εν περ ονειρῷ.
ͱως φατο' και ρ' ͱεϋμαιον αναγεν, διϝον ͱυφορβον,
τοκσον μνῆστηρεσι θεμεν, πολιον τε σιδηρον.
δακρυϝσαυς δ' ͱεϋμαιος εδεχσατο, και κατεθῆκεν'
κλαϝε δε βουκολος αλλοθ', επει ϝιδε τοκσον ϝανακτος.
αντινοος δ' ενενῖπε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν'
νηπιοι αγροιωται, εφημερια φρονεοντες!
ϝαͱ δδειλοι! τι νυ δακρυ κατειβετον, ηδε γυναικι
θυϝμον ενι στηθεσσιν ορινετον; ͱῇ τε και αλλως
κειται εν αλγεσι θυϝμος, επει φιλον ὦλεσ' ͱακοιτην.
αλλ' ακεων δαινυσθε καθημενοι, ηε θυραδσε
κλαϝετον εκσελθοντε, κατ' αϝτοθι τοκσα λιποντε,
μνῆστηρεσιν αϝεθλον ααϝατον' ου γαρ οϊϝω
ρεϝιδιως τοδε τοκσον ͱεϋχσυϝον εντανυεσθαι.
ου γαρ τις μετα τοιος ανηρ εν τοισδεσι παντσιν,
ͱοιος ͱοδυσσεϝς εσκεν' εγω δε μιν αϝτος οπῶπα,
και γαρ μνῆμων ῆμι, παϊς δ' ετι νηπιος ῆα.
ͱως φατο' τῷ δ' αρα θυϝμος ενι στηθεσσ' ειͱελπεεν
νευρην τ' εντανυσεεν, διοϊστεϝσεεν τε σιδηροο.
ητοι οϊστοο γε πρῶτος γεϝσεσθαι εμελλεν

εκ χειρων ͱοδυσεϝος αμυϝμονος, ͱον τοτ' ατιϝμα
ͱημενος εν μεγαρῳ, επι δ' ὦρνυε παντας ͱεταιροϝς.
τοισι δε και μετεϝεσφ' ιερη ϝις τηλεμαχοϝο·
ω ποποι! η μαλα με δσεϝς αφρον' εθῆκε κρονιϝων·
μητηρ μεν τοι φητι φιλη, πινυτη περ εοντσα,
αλλῳ ͱαμ' ͱεπσεσθαι, νοσφισσαμενη τοδε δῶμα·
αϝταρ εγω γελαϝω, και τερπομαι αφρονι θυϝμῳ.
αλλ' αγετε, μνῆστηρες, επει τοδε φαινετ' αϝεθλον,
ͱοιη νῦν ουκ εστι γυνη κατ' αχαιϝιδα γαιαν,
ουτε πυλοϝ ͱιερης, ουτ' αργεος, ουτε μυκηνης,
ουτ' αϝτης ιθακης, ουτ' ηπειροϝο μελαινης·
και δ' αϝτοι τοδε ϝιδστε· τι με χρη μητερος αινοο;
αλλ' αγε μη μυϝνῆσι παρͱελκετε, μηδ' ετι τοκσοο
δηρον αποτροπαεσθε τανυστυος, ͱοφρα ϝιδωμεν.
και δε κεν αϝτος εγω τοϝο τοκσοϝο πειρῆσαιμην·
ει δε κεν εντανυσω, διοϊστεϝσω τε σιδηροο,
ου κε μοι αχνυμενῳ ταδε δῶματα ποτνια μητηρ
λειποι ͱαμ' αλλῳ ιοντσ', ͱοτ' εγω κατοπισθε λιποιμην,
ͱοιος τ' ηδη πατρος αϝεθλια καλ' ανͱελεσθαι.
ῆ, και απ' ωμοιϊν χλαιναν θετο φοινικοεντσαν,
ορθος αναͱικσανς· απο δε χσιφος ͱοκσυ θετ' ωμων.
πρῶτον μεν πελεκυας στησεν, δια ταφρον ορυκσανς
παντσι μιαν μακρην, και επι σταθμην ιθυϝνεν·
αμφι δε γαιαν εναχσε· ταφος δ' ͱελε παντας ϝιδοντας,
ͱως ͱεϋκοσμως στῆσε· παρος δ' ου πῳ ποτ' οπωπεεν.
στη δ' αρ' επ' ουδον ιων, και τοκσοϝο πειρῆτιδσεν·
τρις μεν μιν πελεμικσε, ϝερυσσεσθαι μενεαινων,
τρις δε μεθῆκε βιης, επιͱελπομενος τογε θυϝμῳ,
νευρην τ' εντανυσεεν, διοϊστεϝσεεν τε σιδηροο.
και νυ κε δη ρ' ετανυσσε βιῇ το τεταρτον ανͱελκων,
αλλ' ͱοδυσεϝς ανενευε, και εσχεθεν ͱιͱεμενον περ.
τοις δ' αϝτις μετεϝεσφ' ιερη ϝις τηλεμαχοϝο·
ω ποποι! η και επειτα κακος τ' εσομαι και ακικυς,
ηε νεϝωτερος ῆμι, και ου πῳ χερσι πεποιθα.
αλλ' αγεθ', οιπερ εμεϝο βιῇ προφερεστεροι εστε,
τοκσοϝο πειρῆσασθε, και εκτελεωμεν αϝεθλον.
ͱως ϝεσπων, τοκσον μεν απο ͱεϝ εθῆκε χαμαδσε,
κλῖνανς κολλητῆσιν ͱεϋχσεστῆς σανιδεσιν·
αϝτοϝο δ' ὦκυ βελος καλῇ προσεκλῖνε κορωνῇ·
απς δ' αϝτις κατ' αρ' ͱεδσετ' επι θρονοϝ, ενθεν ανεστη.
τοισιν δ' αντινοος μετεφη, ͱευπειθεος ͱυιος·
ορνυσθ' ͱεχσειης επιδεχσια παντες ͱεταιροι,
αρχσαμενοι τοϝο χῶροϝ, ͱοθεν τ' επι ϝοινοχοϝεϝει.
ͱως εφατ' αντινοος· τοισιν δ' επεϝανδανε μυϝθος.
λεϝωδης δε πρῶτος ανͱιστατο, ϝοινοπος ͱυιος,
ͱος σφι θυϝοσκοος εσκε, παρα κρῆτηρα δε καλον

ͱιδσε μυχοιτατος αιϝει· ατασθαλιαι δε ͱοι οιϝῷ Φ
εχθραι εσαν, παντσιν δ' ενεμεσα μνῆστηρεσιν·
ͱος ρα τοτε πρῶτος τοχσον λαβε και βελος ὤκυ·
στη δ' αρ' επ' ουδον ιων, και τοχσοιϝο πειρῆτιδσεν·
ουδε μιν εντανυσεν· πριν γαρ καμε χειρας ανͱελκων,
ατριβτοϝς, ͱαπαλας· μετα δε μνῆστηρσιν εϝεσπεν·
  ω φιλοι, ου μεν εγω τανυω· λαβετω δε και αλλος·
πολλοϝς γαρ τοδε τοχσον αριστεϝας κεχαδησει
θυϝμοϝο και πσυϝχης· επειη πολυ φερτερον εστιν
τεθναμεν, η δσαϝοντας αμαρτεμεν, ͱοϝ ͱενεκ' αιϝει
ενθαδ' ͱομιλϝεομεν, ποτιδεχμενοι ͱηματα παντα.
  ͱως αρ' εφῶνησεν, και απο ͱεϝο τοχσον εθῆκεν,
κλῖνανς κολλητῇσιν ͱεϋχσεστῇς σανιδεσιν,
αϝτοϝο δ' ὦκυ βελος καλῇ προσεκλῖνε κορωνῇ·
απς δ' αϝτις κατ' αρ' ͱεδσετ' επι θρονοϝ, ενθεν ανεστη.
αντινοος δ' ενενῖπε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
  λεϝωδες, ποιον σε ϝεπος φυγεν ͱερκος οδοντων,
δδεινον τ' αργαλεον τε; νεμεσαομαι δε τ' ακοϝων,
ει δη τοϝτο γε τοχσον αριστεϝας κεχαδησει
θυϝμοϝο και πσυϝχης· επει ου δυνασαι συ τανυσσαι·
ου γαρ τοι σεγε τοιον εγῆνατο ποτνια μητηρ,
ͱοιον τε ϝρῦτηρα βιοο τ' εμεναι, και οϊστων·
αλλ' αλλοι τανυσοντι ταχα μνῆστηρες αγαϝοι.
  ͱως φατο· και ρ' εκελεϝσε μελανθιον, αιπολον αιγων·
αγρεε δη, πυρ κῆον ενι μεγαροισι, μελανθεϝ,
παρ δε τιθεε διφρον τε μεγαν, και κῶας επ' αϝτοο,
εκ δε στεατος ενενκε μεγαν τροχον ενδον εοντος,
ͱοφρα νεϝοι θαλποντες, επιχριϝοντες αλοιφῇ,
τοχσοϝο πειρῶμεσθα, και εκτελεωμεν αϝεθλον.
  ͱως φαθ'· ο δ' αιπσ' ανεκαϝε μελανθιος ακαματον πυρ·
παρ δε φερων διφρον θῆκεν, και κῶας επ' αϝτοο,
εκ δε στεατος ενενκε μεγαν τροχον ενδον εοντος·
τῷ ρα νεϝοι θαλποντες επειρῶντ'· ουδ' εδυναντο
εντανυσαι, πολλον δε βιης επιδεϝεες ῆσαν.
αντινοος δ' ετ' επεσχε, και ευρυμαχος θεοϝειδης,
αρχοι μνῆστηρων· αρετῇ δ' εσαν εκσͱοχ' αριστοι.
  τω δ' εκς ϝοικοϝ εβησαν ͱομαρτησαντες ͱαμ' αμφω
βοϝκολος ηδε συφορβος ͱοδυσσεϝος θειοϝο·
εκ δ' αϝτος μετα τοϝς δομοϝ ηλυθε διϝος ͱοδυσσεϝς.
αλλ' ͱοτε δη ρ' εκτος θυρεων εσαν, ηδε και αϝλης,
φθενγσαμενος σφι ϝεπεσσι προσῆυϝδαε μειλιχιοισιν·
  βοϝκολε, και συ, συφορβε, ϝεπος τι κε μυϝθησαιμην;
η' αϝτος κεϝθω; φασθαι δε με θυϝμος ανωγει·
ποιοι κ' ειτε ͱοδυσσεϝ αμυϝνεμεν, ει ποθεν ελθοι
ͱῷδε μαλ' εκσαπινης, και τις θεος αϝτον ενεικῇ;
η κεν μνῆστηρεσιν αμυϝνοιτ', η' ͱοδυσεϝι;

ϝεσπαθ', οπως ͱυμεας κραδιη θυϝμος τε κελεϝει. Φ
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε βοϝων επιβοϝκολος ανηρ·
δσεϝ πατερ, αι γαρ τοϝτο τελεϝτῆσειας εελδωρ,
ͱως ελθοι μεν κεινος ανηρ, αγαγοι δε ͱε δαιμων·
γνοιης χ', οιη εμη δυναμις, και χειρες εσονται.
ͱως δ' αϝτως ͱεϋμαιος επευχετο παντσι θεοισιν,
νοστησαι ͱοδυσεϝα πολυφρον' ͱεϝονδε δομονδε.
αϝταρ επειδη τωνγε νοον νημερτε' ανεγνω,
εκσαϝτις σφι ϝεπεσσιν αμειβομενος προσεϝεσπεν·
ενδον μεν δη ͱοδ' αϝτος εγω, κακα πολλα μογησανς,
ηλυθα ϝεικοστῷ ϝετεϊ ες πατριδα γαιαν.
γιγνωσκω δ', ͱως σφοϝιν εελδομενοισιν ͱικανω.
ει δ' αγε δη και σημα περιφραδες αλλο τι δεικσω,
ͱοφρ' ͱευ γνωητον, πιθτωθητον τ' ενι θυϝμῷ,
ϝολϝην, την ποτε με συς ηλασε λεϝκῷ οδοντι,
παρνησονδ' ελθοντα, συν ͱυιεσιν αϝτολυκοϝο.
ͱως ϝεσπων, ϝρακεα μεγαλης αποͱεργαθε ϝολϝης.
τω δ' επει εισϝιδετην, ͱεϋ τ' εφρασσαντο ͱεκαστα,
κλαιϝον αρ', αμφ' ͱοδυσεϝα δαιϝιφρονα χειρε βαλοντε,
και κυνεον αγαπαδσομενοι κεφαλην τε και ωμοϝς.
ͱως δ' αϝτως ͱοδυσεϝς κεφαλας και χειρας εκυσσεν.
και νυ κ' οδυϝρομενοισιν εδῦ φαϝος ῆελιοϝο,
ει μη ͱοδυσσεϝς αϝτος ερυκακ', εφωνησεν τε·
παϝεσθον κλαϝθμοϝο, γοοϝο τε· μη τις ϝιδηται
εκσελθων μεγαροϝ, αϝταρ ϝεσπητι και εισῷ.
αλλα προμνηστῖνοι εσελθετε, μηδ' ͱαμα παντες·
πρῶτος εγω, μετα δ' υμμες· αταρ τοδε σημα τετυχθω·
αλλοι μεν γαρ παντες, ͱοσοι μνῆστηρες αγαϝοι,
ου μοι εϝᾶσοντιν δομεναι βιον ηδε φαρετρην·
αλλα συ, διϝ' ͱεϋμαιε, φερων ανα δωματα τοκσον,
εν χειρεσιν εμοι θεμεναι· ϝεσπεεν τε γυναικσιν
κλεϝισσαι μεγαροϝο θυρας πυκινως αραρυιας.
ῆν δε τις η στοναχης ηε κτυποϝ ενδον ακοϝσῃ
ανδρων ͱημετεροισιν εν ͱερκεσι, μη τι θυραδσε
προβλωσκεεν, αλλ' αϝτοϝ ακην εμεναι παρα ϝεργῷ.
σοι δε, φιλοιτιε διϝε, θυρας επιτελλομαι αϝλης
κλεϝισσαι κλεϝῖδι, θοϝως δ' επι δεσμον ιῆλαι.
ͱως ϝεσπων, εισηλθε δομοϝς ͱεϋ ναιεταοντας·
ͱεδσετ' επειτ' επι διφρον ιων, ενθεν περ ανεστη·
ες δ' αρα και τω δμω' εϊτην θειοϝ ͱοδυσεϝος.
ευρυμαχος δ' ηδη τοκσον μετα χερσιν ενωμα,
θαλπων ενθα και ενθα σελᾳ̃ πυρος· αλλα μιν ουδ' ͱως
εντανυσαι δυνατο· μεγα δ' εστενε κυδαλιμον κεαρ·
οχθησανς δ' αρ' εϝεσπε προς ͱον μεγαλητορα θυϝμον·
ω ποποι! η μοι αχος περι τ' αϝτοϝο και περι παντων·
ουτι γαμοο τοσοϝτον οδυϝρομαι, αχνυμενος περ·

εντι και αλλαι πολλαι αχαιϝιδες, ημεν εν αϝτῇ Φ
αμφιͱαλῳ ιθακῃ, ηδ' αλλῃσιν πολιεσιν·
αλλ' ει δη τοσονδε βιης επιδεϝεες εσμεν
αντιθεοϝ ͱοδυσεϝος, ͱοτ' ου δυναμεσθα τανυσσαι
τοκσον, ελενχειη δε και εσσομενοισι πυθεσθαι.
τον δ' αϝτ' αντινοος προσεφη, ͱεϋπειθεος ͱυιος·
ευρυμαχ', ουχ οϝτως εσται· νοεεις δε και αϝτος.
νῦν μεν γαρ κατα δημον ͱεορτη τοϝο θεοϝο
ͱαγνη· τις δε κε τοκσα τιταινοιτ'; αλλα ͱεκηλοι
κατθετ'· αταρ πελεκυας γε και ει κ' εϝαῶμεν ͱαπαντας
ͱεσταμεν· ου μεν γαρ τιν' ανͱαιρησεσθαι οἴϝω,
ελθοντ' ες μεγαρον λαϝερτιαδαϝ ͱοδυσεϝος.
αλλ' αγε, ϝοινοχοϝος μεν επαρχσασθω δεπαεσσιν,
ͱοφρα σπενδσαντες καταθειομεν ανκυλα τοκσα.
ῆοαθεν δε κελεσθε μελανθιον, αιπολον αιγων,
αιγας αγεεν, ͱαι παντσι μεγ' εκσͱοχοι αιπολιοισιν,
ͱοφρ' επι μηρια θεντες απολλῶνι κλυτοτοκσῳ
τοκσοϝο πειρῶμεσθα, και εκτελεσωμεν αϝεθλον.
ͱως εφατ' αντινοος· τοισιν δ' επεϝανδανε μυϝθος.
τοισι δε κηρῦκες μεν ͱυδωρ επι χειρας εχεϝσαν,
κοϝροι δε κρῆτηρας επεστεφσαντο ποτοϝο·
νωμῆσαν δ' αρα παντσιν επαρχσαμενοι δεπαεσσιν.
ͱοι δ' επει ῶν σπενδσαν τ', επιϝον θ', οσον ηθελε θυϝμος,
τοισδε δολοφρονεων μετεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
κεκλυτε μεο, μνῆστηρες αγακλειτης βασιλειης,
ͱοφρα ϝεπω τα με θυϝμος ενι στηθεσσι κελεϝει.
ευρυμαχον δε μαλιστα και αντινοον θεοϝειδεα
λισσομ', επει και τοϝτο ϝεπος κατα μοιραν εϝεσπεν·
νῦν μεν παϝσαι τοκσον, επιτρεπσαι δε θεοισιν·
ῆοαθεν δε θεος δῶσει κρατος ͱῳ κ' εθεληιν.
αλλ' αγε μοι δοτε τοκσον ͱεϋχσυϝον, ͱοφρα μεθ' υμῖν
χειρων και σθενεος πειρῆσομαι, ει μοι ετ' εστιν
ϝις, ͱοιη παρος εσκεν ενι γναμπτοισι μελεσσιν.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ͱυπερφιαλως νεμεσῆσαν,
δδειδσαντες, μη τοκσον ͱεϋχσυϝον εντανυσειεν.
αντινοος δ' ενενῖπε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
ϝαͱ δδειλε χσεινων, ενι τοι φρενες ουδ' ηβαιαι·
ουκ αγαπᾶς, ͱοθ' εκηλος ͱυπερφιαλοισι μεθ' ημῖν
δαινυσαι; ουδε τι δαιτος αμερδεαι, αϝταρ ακοϝεις
μυϝθων ͱημετερων και ϝρῆσιος; ουδε τις αλλος
ͱημετερων μυϝθων χσεινος και πτῶχος ακοϝει.
ϝοινος σε τρῶει μελιͱηδης, ͱοστε και αλλοϝς
βλαπτει, ͱος αν μιν χανδον ͱελῃ, μηδ' αισιμα πιϝνῃ.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε περιφρων πηνελοπεια·
αντινο', ου μεν καλον ατεμβεμεν, ουδε δικαιον,
χσεινοϝς τηλεμαχοϝ, ͱος κεν ταδε δῶμαθ' ικηται.

ͱελπεαι, αι χ' ο χσεινος ͱοδυσσεϝος μεγα τοχσον
ενταvυσῃ, χερσιν τε βιηφι τε ͱηφι πιθησανς,
ϝοικαδε μ' αγσεσθαι, και ͱεϝην θησεσθαι ͱακοιτιν;
ουδ' αϝτος ποϝο τοϝτο γ' ενι στηθεσσιν ͱεͱολπεν·
μηδε τις ͱυμεϝων τοϝογ' ͱεινεκα θυϝμον αχεϝων
ενθαδε δαινυσθω· επει ουδε μεν ουδε ϝεϝοικεν.
 την δ' αϝτ' ευρυμαχος, πολυβοο παϊς, αντιον ῆυϝδα·
κοϝρη ϝικαριοϝο, περιφρον πηνελοπεια,
ουτι σε τονδ' αγσεσθαι οϊϝομεθ'· ουδε ϝεϝοικεν·
αλλ' αισχυϝνομενοι φατιν ανδρων, ηδε γυναικων,
μη ποτε τις ϝεσπητι κακωτερος αλλος αχαιϝων·
η πολυ χειρονες ανδρες αμυϝμονος ανδρος ͱακοιτιν
μνῶνται· ͱοτ' ουδε τι τοχσον ͱεϋχσυϝον εντανυοντιν·
αλλ' αλλος τις, πτῶχος ανηρ αλαλῆμενος ελθων,
ρεϝιδιως ετανυσσε βιον, δια δ' ͱῆκε σιδηροο.
ͱως ϝερεονθ'· ημῖν δε κ' ελεγχεα ταϝτα γενοιτο.
 τον δ' αϝτε προσεϝεσπε περιφρων πηνελοπεια·
ευρυμαχ', ου πως εστιν ͱεϋκλεεας κατα δημον
εσμεναι, ͱοι δη ϝοικον ατιϝμαδσοντες εδοντιν
ανδρος αριστεϝος· τι δ' ελενχεα ταϝτα τιθεσθε;
ͱοϝτος δε χσεινος, μαλα μεν μεγας, ηδ' ͱεϋπηγης.
αλλ' αγε ͱοι δοτε τοχσον ͱεϋχσυϝον, ͱοφρα ϝιδωμεν·
ͱῶδε γαρ εχσϝερεω, το δε και τετελεσμενον εσται·
ει κε μιν εντανυσῃ, δῶῃ δε ͱοι ευχος απολλων,
ϝεσσω μιν χλαιναν τε, χιτῶνα τε, ϝεσματα καλα·
δῶσω δ' ͱοχσυν ακοντα, κυνων αλκτηρα και ανδρων,
και χσιφος αμφηκες· δῶσω δ' ͱυπο ποδσι πεδιλϝα·
πεμπσω δ', ͱοπῃ μιν κραδιη θυϝμος τε κελεϝοι.
 την δ' αϝ τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ῆυϝδα·
μητερ εμη, τοχσον μεν αχαιϝων ουτις εμεϝο
κρεισσων, ͱῷ κ' εθελω δομεναι τε, και αρνησασθαι·
ουδ' ͱοσοι κραναην ιθακην κατακοιρανεοντιν,
ουδ' ͱοσοι ναιουντι προς ηλιδος ͱιπποβοτοϝο.
των ουτις μ' αͱεκοντα βιῆσεται, αι κ' εθελοιμι
και καθαπακς χσεινῷ δομεναι ταδε τοχσα φερεσθαι.
 ͱη μεν θαμβησαντσα παλιν ϝοικονδ' εβεβηκεεν·
παιδος γαρ μυϝθον πεπνῦμενον ενθετο θυϝμῷ.
ες δ' ͱυπεροϝι' αναβαντσα συν αμφιπολοισι γυναικσιν
κλαϝεν επειθ' οδυσεϝα, φιλον ποσιν, ͱοφρα ͱοι ͱυπνον
ͱηδυν επι βλεφαροισ' εβαλε γλαϝκῶπις αθηνη.
 αϝταρ ͱο τοχσα λαβων φερε καμπυλα διϝος ͱυφορβος·
μνῆστηρες δ' αρα παντες ͱομοκλεον εν μεγαροισιν·
ͱῶδε δε τις ϝεσπεσκε νεϝων ͱυπερῆνορεοντων·
 πῆ δη καμπυλα τοχσα φερεις, αμεγαρτε συβῶτα;
πλανκτε! ταχ' αν σ' εφ' υεσι κυνες ταχυες κατεδεοντι,
οιον απ' ανθρωπων, ͱοϝς ετρεφες· ει κεν απολλων

ͱημῖν ͱιλῆκητι, και αθανατοι θεοι αλλοι.
ͱως φασαν· αϝταρ ͱο θῆκε φερων αϝτῷ ενι χωρῷ, Φ
δδειδσανς, ͱοονεκα πολλοι ͱομοκλεον εν μεγαροισιν.
τηλεμαχος δ' ͱετερωθεν απειλῆσανς εγεγωνεν·
ατττα, προσῷ φερε τοκσα· ταχ' ουχ' εῢ πανтσι πιθησεις·
μη σε, και ͱοπλοτερος περ εων, αγρονδε διωμαι
βαλλων χερμαδιοισι· βιηφι δε φερτερος ῆμι.
αι γαρ παντων τοσον, ͱοσοι κατα δῶματ' εαντιν,
μνῆστηρων χερσιν τε βιηφι τε φερτερος ειην·
τῷ κε ταχα στυγερως τιν' εγω πεμπσαιμι νεεσθαι
ͱημετεροϝ εκς ϝοικοϝ· επει κακα μηχαναονται.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες επ' αϝτῷ ͱηδυ γελασσαν
μνῆστηρες· και δη μεθιͱεν χαλεποϝο χολοϝο
τηλεμαχῷ· τα δε τοκσα φερων ανα δῶμα συβῶτης
εν χειρεσ' ͱοδυσεϝι δαϝιφρον' εθῆκε παραστανς.
εκ δε καλεσσαμενος προσεφη τροφον ευρυκλειαν·
τηλεμαχος κελεται σε, περιφρων ευρυκλεια,
κλεϝισσαι μεγαροϝο θυρας πυκινως αραρυιας.
ῆν δε τις η στοναχης ηε κτυποϝ ενδον ακοϝσῃ
ανδρων ͱημετεροισιν εν ͱερκεσι, μη τι θυραδσε
προβλῶσκεεν, αλλ' αϝτοϝ ακην εμεναι παρα ϝεργῷ.
ͱως αρ' εφῶνησεν· τῇ δ' απτερος επλετο μυϝθος.
κλεϝισσεν δε θυρας μεγαρων ͱεῢ ναιεταοντων.
σιγῇ δ' εκς ϝοικοϝο φιλοιτιος ͱαλτο θυραδσε,
κλεϝισσεν δ' αρ' επειτα θυρας ͱεῢͱερκεος αϝλης.
κειτο δ' ͱυπ' αιθουσῃ ͱοπλον ναϝος αμφιϝελισσης
βυβλινον, ͱῷ ρ' επεδησε θυρας, ες δ' ηῒεν αϝτος.
ͱεδσετ' επειτ' επι διφρον ιων, ενθεν περ ανεστη,
εισͱοραων ͱοδυσεϝα· ͱο δ' ηδη τοκσον ενωμα,
παντῇ αναστροφαων, πειρῶμενος ενθα και ενθα,
μη κερα' ῒπες εδοιεν, αποιχομενοϝο ϝανακτος.
ͱῷδε δε τις ϝεσπεσκε, ϝιδων ες πλησιον αλλον·
η τις θαϝητηρ και επικλοπος επλετο τοκσων·
η ρα νυ ποο τοιαϝτα και αϝτῷ ϝοικοθι κειται,
η ͱογ' εφορμαεται ποιησεμεν· ͱως ενι χερσιν
νωμαει ενθα και ενθα κακων ενπαιος αλητης.
αλλος δ' αϝ ϝεσπεσκε νεϝων ͱυπερῆνορεοντων·
αι γαρ δη τοσοϝτον ονησιος αντιασειεν,
ͱως ͱοϝτος ποτε τοϝτο δυνῆσεται ενтανυσασθαι.
ͱως αρ' εφαν μνῆστηρες· αταρ πολυμητις ͱοδυσσεϝς
αϝτικ' επει μεγα τοκσον εβαστασε, και ϝιδε παντῇ,
ͱως ͱοτ' ανηρ φορμιγγος επισταμενος και αϝοιδης
ρεϝιδιως ετανυσσε νεϝῷ επι κολλοπι χορδην,
ͱαπτσανς αμφοτερωθεν ͱεῢστρεφες εντερον οϝιος,
ͱως αρ' ατερ σπουδης τανυσεν μεγα τοκσον ͱοδυσσεϝς·
δεχσιτερῇ δ' αρα χειρι λαβων πειρῆσατο νευρης·

ͱη δ' ͱυπο καλον αϝειδσε, χελιδονι ϝεικελη αυϝδην. Φ
μνῆστηρσιν δ' αρ' αχος γενετο μεγα, παντσι δ' αρα χρῶς
ετραπετο· δσεϝς δε μεγαλ' εκτυπε, σηματα φαινων·
γηθησεν τ' αρ' επειτα πολυτλᾶνς διϝος ͱοδυσσεϝς,
ͱοτὶ ρα ͱοι τερας ͱῆκε κρονοο παῖς ανκυλομητεο.
ͱελλετο δ' ὦκυν οἴστον, ͱος ͱοι παρεκειτο τραπεδσῃ
γυμνος· τοι δ' αλλοι κοιλης εντοσθε φαρετρης
κειατο, των ταχ' εμελλον αχαιϝοι πειρῆσεσθαι·
τον ρ' επι πηχει ͱελων ͱελκεν νευρην γλυφιδας τε,
αϝτοθεν εκ διφροϝο καθημενος, ͱῆκε δ' οἴστον
αντα τιτυσκομενος· πελεκυων δ' ουκ ἤμβροτε παντων
πρῶτης στειλειης, δια δ' αντερες ηλθε θυραδσε
ͱιϝος χαλκοβαρης· ͱο δε τηλεμαχον προσεϝεσπεν·
τηλεμαχ', ου σ' ͱο χσεινος ενι μεγαροισιν ελενχει
ͱημενος· ουδε τι τοο σκοποϝ ἤμβροτον, ουδε τι τοκσον
δην εκαμον τανυων· ετι μοι μενος ενπεδον εστιν.
ἦ, και επ' οφρυσ' ενευσεν· ͱο δ' αμφεθετο χσιφος ͱοκσυ·
αϝταρ ͱο γυμνωθη ϝρακεων πολυμητις ͱοδυσσεϝς· X
ͱαλτο δ' επι μεγαν ουδον, ͱεχων βιον, ηδε φαρετρην
ͱιϝων ενπλεεην· ταχυας δ' εκχεϝσατ' οἴστοϝς
αϝτοϝο προσθε ποδων· μετα δε μνῆστηρσιν εϝεσπεν·
ͱοϝτος μεν δη αϝεθλος ααϝατος εκτετελεσται·
νῦν αϝτε σκοπον αλλον, ͱον ου πω̃ τις βαλεν ανηρ,
ϝειδσομαι αι κε τυχοιμι, πορῃ δε μοι ευχος απολλων.
ἦ, και επ' αντινοω̣̃ ιθυϝνετο πικρον οἴστον.
ητοι ͱο καλον αλεισον ανϝαιρησεσθαι εμελλεν,
χρυσεον, αμφοϝατον· και δη μετα χερσιν ενωμα,
ͱοφρα πιϝοι ϝοινοϝο· φονος δε ͱοι ουκ ενι θυϝμω̃
μελετο· τις κ' οιϝοιτο μετ' ανδρεσι δαιτυμονεσιν,
μουνον ενι πλεονεσι, και ει μαλα καρτερος ειη,
ͱοι τευχσεεν θανατον τε κακον, και κηρα μελαιναν;
τον δ' ͱοδυσεϝς κατα λαιμον επισχομενος βαλεν ͱιϝω̣̃·
αντικρυς δ' ͱαπαλοϝο δι' αϝχενος ηλυθ' ακωκη.
εκλινθη δ' ͱετερωσε, δεπας δε ͱοι εκπεσε χειρος
βλῆμενοϝ· αϝτικα δ' αϝλος ανα ϝρῖνας παχυς ηλθεν
ͱαιματος ανδρομεοϝο· θοϝως δ' απο ͱεϝο τραπεδσαν
ὦθσε ποδι πληγσανς, απο δ' ἦδατ' εχεϝεν εραδσε.
σῖτος τε, κρεα τ' οπτ', εφορυϝνετο· τοι δ' ͱομαδησαν
μνῆστηρες κατα δῶμα, ͱοπως ϝιδον ανδρα πεσοντα·
εκ δε θρονων ανοροϝσαν, ορινθεντες κατα δῶμα,
παντοσε παπταινοντες ͱεϋδμῆτοϝς ποτι τοιχοϝς·
ουδε πῃ ασπις εῆν, ουδ' αλκιμον ενχος, ͱελεσθαι.
τοϝς δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ω κυνες, ου μ' ετ' εφᾶσκεθ' υποτροπον ϝοικαδ' ͱικεσθαι
δημοϝ απο τροϝων, ͱοτι μοι κατεκειρετε ϝοικον,
δμῳῆσιν δε γυναικσι παρευναδσεσθε βιαιως,

αϝτοϝο τε δσαϝοντος ͱυπεμναϝεσθε γυναικα, Χ
ουτε θεοϝς δδειδσαντες, ͱοι ουρανον ευρυν ͱεχοντιν,
ουτε τιν' ανθρωπων νεμεσιν κατοπισθεν εσεσθαι.
νῦν ͱυμῖν και παντσιν ολεθροϝο πειρατ' εφαπται.
ͱως φατο· τοϝς δ' αρα παντας ͱυπο χλωρον δδεος ͱελλεν·
ευρυμαχος δε μιν οιος αμειβομενος προσεϝεσπεν·
ει μεν δη ͱοδυσεϝς ιθακησιος ηληλουθας,
ταϝτα μεν αισιμ' εϝεσπες, ͱοσα ρεδσεσκον αχαιϝοι,
πολλα μεν εν μεγαροισιν ατασθαλα, πολλα δ' επ' αγροο.
αλλ' ͱο μεν ηδη κειται, ͱος αιτιος επλετο παντων,
ου τι γαμοο τοσον κεχρημενος, ουτε χατιδσων,
αλλ' αλλα φρονεων, τα ͱοι ουκ ετελεσσε κρονιϝων·
ͱοφρ' ιθακης κατα δημον ͱεϋκτιμενης βασιλεϝοι
αϝτος, αταρ σον παιδα κατακτῆνειε λοχῆσανς.
νῦν δ' ͱο μεν εν μοιρῇ πεφαται· συ δε φειδεο λαϝων
σων· αταρ αμμες οπισθεν αρεσσαμενοι κατα δημον,
ͱοσα τοι εκπεποται και εδηδοται εν μεγαροισιν,
τιϝμην αμφις αγοντες ϝεϊκοσαβοϝιον ͱεκαστος,
χαλκον τε χρυσον τ' αποδῶσομεν, εις ͱο κε σον κεαρ
ιανθῇ· πριν δ' ουτι νεμεσῆτον κεχολῶσθαι.
τον δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ευρυμαχ', ουδ' ει μοι πατροϝια παντ' αποδοιτε,
ͱοσα τε ͱοι νῦν εστι, και ει ποθεν αλλ' επιθειτε,
ουδε κεν ͱως ετι χειρας εμας ληγσαιμι φονοϝο,
πριν παντσαν μνῆστηρας ͱυπερβασιην αποτιϝσαι.
νῦν ͱυμῖν παρακειται, εναντιον ηε μαχεσθαι,
η φευγεεν, ͱος κεν θανατον και κηρας αλυκσῇ·
αλλα τιν' ου φευγσεσθαι οιϝομαι αιπυν ολεθρον.
ͱως φατο· των δ' αϝτοο λυτο γουϝατα και φιλον ητορ.
τοισιν δ' ευρυμαχος προσεφῶνεε δεϝτερον αϝτις·
ω φιλοι, ου γαρ σχησει ανηρ ͱοδε χειρας ααπτοϝς·
αλλ' επει ελαβε τοκσον ͱεϋχσυϝον, ηδε φαρετρην,
ουδοϝ απο χσεστοο τοκσασσεται, εις ͱο κε παντας
αμμε κατακτῆνῇ· αλλα μνῆσωμεθα χαρμης·
φασγανα τε σπασσασθε, και αντισχεσθε τραπεδσας
ͱιϝων ῶκυμορων· επι δ' αϝτῷ παντες ͱεχωμεν
ͱαθροϝοι· ει κε μιν ουδοϝ αποθσομεν, ηδε θυραϝων,
ελθωμεν δ' ανα ϝαστυ, βοη δ' ῶκιστα γενοιτο·
τῷ κε ταχ' ͱοϝτος ανηρ νῦν ͱυστατα τοκσασσαιτο.
ͱως αρα φῶνησανς εϝερυσσατο φασγανον ͱοκσυ,
χαλκεον, αμφοτερωθεν ακαχμενον· ͱαλτο δ' επ' αϝτῷ
σμερδαλεα ϝιϝαχων· ͱο δ' ͱαμαρτῇ διϝος ͱοδυσσεϝς
ͱιϝον αποπροϊϝενς βαλλε στηθος παρα μαδσον,
εν δε ͱοι ͱηπατ' επηγσε θοϝον βελος· εκ δ' αρα χειρος
φασγανον ͱῆκε χαμαδσε, περιϝρῆδης δε τραπεδσῃ
καππεσε δινεϝθενς· απο δ' ῆδατ' εχεϝεν εραδσε,

και δεπας αμφικυπελλον· ͱο δε χθον᾽ ετυπτε μετῶπῳ, Χ
θυϝμῷ ανιϝαδσων· ποσι δε θρονον αμφοτεροισιν
λακτιδσων ετινακσε· κατ᾽ οφθαλμων δ᾽ εχυτ᾽ αχλυς.
αμφινομος δ᾽ ͱοδυσεϝος εεισατο κυδαλιμοϝο
αντιος αͱικσανς· εϝερῦτο δε φασγανον ͱοκσυ,
ει πως ͱοι ϝεικσειε θυραϝων· αλλ᾽ αρα μιν φθη
τηλεμαχος κατοπισθε βαλων χαλκηρεϊ δορϝι,
ωμων μεσσηγυς, δια δε στηθεσφιν ελασσεν·
δουπησεν δε πεσων, χθονα δ᾽ ηλασε παντι μετῶπῳ.
τηλεμαχος δ᾽ αποροϝσε, λιπων δολιχοσκιον ενχος
αϝτοϝ εν αμφινομῷ· περι γαρ δδιε, μη τις αχαιϝων
ενχος ανͱελκομενον δολιχοσκιον η᾽ ελασειεν,
φασγανῷ αͱικσανς, ηε προπρηνεϊ τυπτσανς.
βη δε θεϝων, μαλα δ᾽ ῶκα φιλον πατερ᾽ εισαφικανεν·
ανχοϝο δ᾽ ͱισταμενος ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
ω πατερ, ηδη τοι σακος ͱοισω και δυο δορϝε,
και κυνεην ͱεϋχαλκον, επι κροταφοισ᾽ αραρυιαν,
αϝτος τ᾽ αμφιβαλεομαι ιων· δῶσω δε συβῶτῃ
και τῷ βοϝκολῷ αλλα· τετευχησθαι γαρ αμεινον.
τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ͱοισε θεϝων, ͱεϝος μοι αμυϝνεσθαι παρ᾽ οϊστοι,
μη μ᾽ αποκινησωντι θυραϝων μουνον εοντα.
ͱως φατο· τηλεμαχος δε φιλῷ επεπειθετο πατρι.
βη δ᾽ ιμεναι θαλαμονδ᾽, ͱοθι ͱοι κλυτα τευχε᾽ εκειτο·
ενθεν τεσσαρα μεν σακε᾽ εκσͱελε, δορϝατα δ᾽ ͱοκτω,
και πισυρας κυνεας χαλκηρεας ͱιπποδασυιας·
βη δε φερων, μαλα δ᾽ ῶκα φιλον πατερ᾽ εισαφικανεν.
αϝτος δε πρῶτιστα περι χρο᾽ εδυϝσατο χαλκον·
ͱως δ᾽ αϝτως τω δμῶ εδυϝεσθην τευχεα καλα,
εσταν δ᾽ αμφ᾽ ͱοδυσεϝα δαϝιφρονα ποικιλομητην.
αϝταρ ͱογ᾽, ͱοφρα μεν αϝτῷ αμῦϝνασθαι εσαν ͱιͱοι,
τοφρα μνῆστηρων ͱενα γ᾽ αιϝει ͱεϝῷ ενι ϝοικῷ
βαλλε τιτυσκομενος· τοι δ᾽ ανχιστῖνοι επιπτον.
αϝταρ επει λιπον ͱιͱοι οϊστεϝοντα ϝανακτα,
τοκσον μεν προς σταθμον ͱεϋσταθεος μεγαροϝο
εκλῖν᾽ ͱεσταμεναι, προς ενῶπια πανφαναοντα·
αϝτος δ᾽ αμφ᾽ ωμοισι σακος θετο τετραθελυμνον·
κρᾶτι δ᾽ επ᾽ ῖφθῖμῷ κυνεην ͱεϋτυχτον εθῆκεν
ͱιππουριν, δδεινον δε λοφος καθυπερθεν ενευεν·
ͱελλετο δ᾽ αλκιμα δορϝε δυω κεκορυθμενα χαλκῷ.
ορσοθυρη δε τις εσκεν ͱεϋδμῆτῷ ενι τοιχῷ·
ακροτατον δε παρ᾽ ουδον ͱεϋσταθεος μεγαροϝο
ῆν ͱοδος ες λαϝρην, σανιδες δ᾽ ͱεχον ͱευαραρυιαι·
την δ᾽ ͱοδυσεϝς φραδσεσθαι ανωγεν διϝον ͱυφορβον
ͱεσταοτ᾽ ανχ᾽ αϝτης· μια δ᾽ οιη γιγνετ᾽ εφορμη.
τοις δ᾽ αγελαϝος εϝεσπε, ϝεπος παντεσι πιφαϝσκων·

ω φιλοι, ουκ αν δη τις αν᾽ ορσοθυρην αναβαιη, X
και Fεσποι λαFοισι; βοη δ᾽ ὦκιστα γενοιτο;
τῷ κε ταχ᾽ ⊦οFτος ανηρ νῦν ⊦υστατα τοκσασσαιτο.
 τον δ᾽ αFτε προσεFεσπε μελανθιος, αιπολος αιγων·
ου πως εστ᾽, αγελαFε διοτρεφες· ανχι γαρ αινως
αFλης καλα θυρετρα, και αργαλεον στομα λαFρης·
και χ᾽ ενς παντας ερυκοι ανηρ, ⊦οστ᾽ αλκιμος ειη.
αλλ᾽ αγεθ᾽, υμῖν τευχε᾽ ενενκω θωρηχθηναι
εκ θαλαμοF· ενδον γαρ, οἴFομαι, ουδε πῃ αλλῃ
τευχεα κατθεσθην ⊦οδυσεFς και φαιδιμος ⊦υιος.
 ⊦ως Fεσπων, ανεβαινε μελανθιος, αιπολος αιγων,
ες θαλαμοFς ⊦οδυσεFος, ανα Fρῶγας μεγαροFο·
ενθεν δῶδεκα μεν σακε᾽ εκσ⊦ελε, τοσα δε δορFα,
και τοσας κυνεας χαλκηρεας ⊦ιπποδασυιας·
βη δ᾽ ιμεναι, μαλα δ᾽ ὦκα φερων μνῆστηρσιν εδῶκεν.
και τοθ᾽ οδυσσεFος λυτο γουFατα και φιλον ητορ,
⊦ως περιβαλλομενοFς Fιδε τευχεα, χερσι δε δορFα
μακρα τινασσοντας· μεγα δ᾽ αFτῷ εφαινετο Fεργον.
αιπσα δε τηλεμαχον Fεπεα πτεροεντα προσῆυFδα·
 τηλεμαχ᾽, η μαλα δη τις ενι μεγαροισι γυναικων
νοFιν εποτρυFνει πολεμον κακον, ηε μελανθεFς.
 τον δε αF τηλεμαχος πεπνῦμενος αντιον ῆυFδα·
ω πατερ, αFτος εγω τοδε γ᾽ ῆμβροτον,—ουδε τις αλλος
αιτιος,—⊦ος θαλαμοFο θυρην πυκινως αραρυιαν
κατλιπον ανκλῖνανς· των δε σκοπος ῆεν αμεινων.
αλλ᾽ ιθι, διF. ⊦εϋμαιε, θυρην επιθες θαλαμοFο,
και φρασαι, ει τις αρ᾽ εστι γυναικων, ⊦η ταδε ρεδσει,
η᾽ ⊦υϊος δολιοFο, μελανθεFς, τον περ οἴFω.
 ⊦ως ⊦οι μεν τοιαFτα προς αλληλοFς αγορεFον.
βη δ᾽ αFτις θαλαμονδε μελανθιος, αιπολος αιγων,
⊦οισων τευχεα καλ᾽· ενοησε δε διFος ⊦υφορβος,
αιπσα δ᾽ ⊦οδυσσεFα προσεφῶνεεν, ενγυς εοντα·
 διFογενες λαFερτιαδη πολυμηχαν᾽ ⊦οδυσσεF,
κεινος δ᾽ αFτ᾽ αFιδηλος ανηρ, ⊦ον οἴFομεθ᾽ αFτοι,
ερχεται ες θαλαμον· συ δε μοι νημερτες ενισπε,
η μιν αποκτεινω᾽ αι κεν κρεισσων γε γενωμαι,
ηε σοι ενθαδ᾽ αγω, ⊦ιν᾽ ⊦υπερβασιας αποτιFσῃ
πολλας, ⊦οσας ⊦οFτος εμηδσατο σῷ ενι Fοικῳ.
 τον δ᾽ απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ⊦οδυσσεFς·
ητοι εγω και τηλεμαχος μνῆστηρας αγαFοFς
σχησομεν εντοσθεν μεγαρων, μαλα περ μεμαFῶτας·
σφοFι δ᾽ αποστρεφσαντε ποδας και χειρας ⊦υπερθεν
ες θαλαμον βαλεεεν, σανιδας δ᾽ εκδησαι οπισθεν·
σειρην δε πλεκτην εκς αFτοFο πειρῆναντε
κιον᾽ αν᾽ ⊦υκσηλην Fερυσαι, πελασαι τε δοκοισιν,
⊦ως κεν δηθα δσαFος εων χαλεπ᾽ αλγεα πασχῃ.

ͱως εφαθ᾽· οι δ᾽ αρα τοο μαλα μεν κλοϝον, ηδ᾽ επιθοντο· Χ
βαν δ᾽ ιμεν ες θαλαμον· λαθετην δε μιν ενδον εοντα.
ητοι ͱο μεν θαλαμοϝο μυχον κατα τευχε᾽ ερευνα·
τω δ᾽ ασταν ͱεκατερθε παρα σταθμοισι μενοντε.
ευθ᾽ υπερ ουδον εβαινε μελανθιος αιπολος αιγων,
τῃ ͱετερῃ μεν χειρι φερων καλην τρυφαλειαν,
τῃ δ᾽ ͱετερῃ σακος ευρυ, γερον, πεπαλαγμενον αζῃ,
λαϝερταϝ ͱηροϝος, ͱο κοϝρειδσων φορεεσκεν·
δη τοτε γ᾽ ηδη εκειτο, ραφαι δ᾽ ελελῦντο ͱιμαντων·
τω δ᾽ αρ᾽ επαͱιξσανθ᾽ ελετην, ϝερυσαν τε μιν εισῳ
κοϝριξς· εν δαπεδῳ δε χαμαι βαλον αχνυμενον κεαρ.
γσυν δε ποδας χειρας τ᾽ εδεον θυϝμαλγεϊ δεσμῳ,
ͱευ μαλ᾽ αποστρεφσαντε διαμπερες, ͱως εκελεϝσεν
ͱυιος λαϝερταϝο πολυτλᾶνς διϝος ͱοδυσσεϝς.
σειρην δε πλεκτην εκς αϝτοϝο πειρῆναντε
κιον᾽ αν᾽ ͱυψηλην ϝερυσαν, πελασαν τε δοκοισιν.
τον δ᾽ επικερτομεων προσεφης, ͱεϋμαιε συβῶτα·
νῦν μεν δη μαλα παγχυ, μελανθιε, νυκτα φυλακσεις,
ευνῃ ενι μαλακῃ καταλεχμενος, ͱως σε ϝεϝοικεν·
ουδε σεγ᾽ ἠριγενεια παρ᾽ ωκεανοϝο ροϝαϝων
ληθσει επερχομενη χρυσοθρονος, ͱηνικ᾽ αγινεις
αιγας μνῆστηρεσι δομον κατα, δαιτα πενεσθαι.
ͱως ͱο μεν αϝθ᾽ ελελειπτο, ταθενς ολοϝῳ ενι δεσμῳ.
τω δ᾽ ες τευχεα δῦντε, θυρην τ᾽ επιθεντε φαϝεινην,
βητην εις ͱοδυσσεϝα δαϊϝιφρονα, ποικιλομητην·
ενθα μενος πνεϝοντες εφεστασαν· ͱοι μεν επ᾽ ουδοο,
τεσσαρες, ͱοι δ᾽ εντοσθε δομοο, πολυες τε και εσθλοι.
τοισι δ᾽ επ᾽ ανχιμολον θυγατηρ διος ηλθεν αθηνη,
μεντορι ϝειδομενη ημεν δεμας, ηδε και αυϝδην.
την δ᾽ ͱοδυσεϝς γηθησε ϝιδων, και μυϝθον εϝεσπεν·
μεντορ, αμῦϝνον ϝαρην, μνῆσαι δ᾽ ͱεταροϝο φιλοϝο,
ͱος σ᾽ αγαθα ρεδσεσκον· ͱομηλικιῃ δε μοι εσσι.
ͱως εφατ᾽, οιϝομενος λαϝοσσοϝον εμμεν᾽ αθηνην.
μνῆστηρες δ᾽ ͱετερωθεν ͱομοκλεον εν μεγαροισιν·
πρῶτος την γ᾽ ενενῖπε δαμαστοριδης αγελαϝος·
μεντορ, μη σε ϝεπεσσι παραιπεπιθησιν ͱοδυσσεϝς
μνῆστηρεσι μαχεσθαι, αμυϝνεμεναι δε ͱοι αϝτῳ·
ͱῳδε γαρ ͱημετερον γε νοον τελεεσθαι οἴϝω·
ͱοποτε κεν τοϝτοϝς κτεομεν, πατερ᾽ ηδε και ͱυιον,
εν δε συ τοισιν επειτα πεφῆσεαι, ͱοια μενοινᾷς.
αϝταρ επῆν ͱυμεων γε βιας αφελωμεθα χαλκῳ,
κτημαθ᾽, οποσα τοι εστι, τα τ᾽ ενδοθι, και τα θυρηφιν,
τοισιν ͱοδυσσεϝος μεταμιγσομεν· ουδε τοι ͱυιας
δσαϝεμεν εν μεγαροισιν εϝᾶσομεν, ουδε θυγατρας.
ͱως φατ᾽· αθηναιη δ᾽ εχολῶσατο κεαροθι μαλλον·
νεικεσσεν δ᾽ ͱοδυσεϝα χολῶτοισιν ϝεπεεσιν·

ουκετι σοιγ', ͱοδυσεϝ, μενος εμπεδον, ουδε τις αλκή,
ͱοιη ͱοτ' αμφ' ͱελενῃ λεϝκωλενῳ, ͱευπατερειῃ,
ͱεινναϝετες τροϝεσιν εμαρναο νωλεμες αιϝει·
πολλοϝς δ' ανδρας επεφνες εν αινῃ δαϝιοτητι·
σῃ δ' εͱαλω βοολῃ πριαμοο πολις ευρυαγυια.
πως δη νυν, ͱοτε σον δημον και κτηματ' ικανεις,
αντα μνηστηρων ολοφυϝρεαι αλκιμος ειναι;
αλλ' αγε δευρο, πεπον, παρ' εμ' ͱιστασο, και ϝιδε ϝεργον,
ͱοφρα ϝιδῃς, ͱοιος τοι εν ανδρεσι δυσμενεεσιν
μεντωρ αλκιμιδης ͱευϝεργεσιας αποτιϝνεεν.
ἦ ρα, και ου πω πανχυ διδω ͱετεραλκεα νικην,
αλλ' ετ' αρα σθενεος τε και αλκης πειρητιδσεν,
ημεν ͱοδυσσεϝος, ηδ' ͱυιεϝο κυϝδαλιμοϝο.
αϝτη δ' αιθαλοεντος ανα μεγαροϝο μελαθρον
ͱεδσετ' αναͱικσαντσα, χελιδονι ϝεικελη αντην.
μνηστηρας δ' ωτρυϝνε δαμαστοριδης αγελαϝος,
ευρυνομος τε, και αμφιμεδων, δημοπτολεμος τε,
πειθσανδρος τε πολυκτοριδης, πολυβος τε δαϝιφρων·
ͱοι γαρ μνηστηρων αρετῃ εσαν εκσοχ' αριστοι,
ͱοσσοι ετ' εδσαϝον, περι τε πσυϝχεων εμαχοντο.
τοις δ' αγελαϝος εϝεσπε, ϝεπος παντεσσι πιφαϝσκων·
ω φιλοι, ηδη σχησει ανηρ ͱοδε χειρας ααπτοϝς·
και δη ͱοι μεντωρ μεν εβη κενε' ευχματα ϝειπων·
ͱοι δ' οιοι λειπονται επι πρωτῃσι θυρῃσιν.
τω νυν μη ͱαμα παντες αφιͱετε δορϝατα μακρα·
αλλ' αγεθ', οι ͱεκς πρωτον ακοντισατ', αι κε ποθι δσεϝς
δοιη ͱοδυσσεϝα βλησθαι, και κυϝδος ͱαρεσθαι·
των δ' αλλων ου κηδος, επην ͱοϝτος γε πεσῃσιν.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακοντισαν, ͱως εκελεϝσεν,
ͱιͱεμενοι· τα δε παντα ϝετωσι' εθηκεν αθηνη.
των αλλος μεν σταθμον ͱευσταθεος μεγαροϝο
βεβληκεεν, αλλος δε θυρην πυκινως αραρυιαν·
αλλοϝο δ' εν τοιχῳ μελιη πεσε χαλκοβαρυια.
αϝταρ επειδη δορϝατ' αλεϝσαντο μνηστηρων,
τοισ' αρα μυϝθων ηρχε πολυτλας διϝος ͱοδυσσεϝς·
ω φιλοι, ηδη μεν κεν εγω ϝεσποιμι και αμμι,
μνηστηρων ες ͱομιλϝον ακοντισαι, ͱοι μεμαϝασιν
ͱημεϝας εκσεναρικσαι επι προτεροισι κακοισιν.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα παντες ακοντισαν ͱοκσυα δορϝα,
αντα τιτυσκομενοι· δημοπτολεμον μεν ͱοδυσσεϝς,
ευρυαδην δ' αρα τηλεμαχος, ελατον δε συβωτης,
πειθσανδρον δ' αρ' επεφνε βοϝων επιβοϝκολος ανηρ·
ͱοι μεν επειθ' αμα παντες οδακς ͱελον ασπετον ουδας.
μνηστηρες δ' ανεχωρησαν μεγαροϝο μυχονδε·
τοι δ' αρ' επηͱικσαν, νεκυων δ' εκς εγχε' ͱελοντο.
αϝτις δε μνηστηρες ακοντισαν ͱοκσυα δορϝα,

ͱιͱεμενοι· τα δε πολλα ϝετωσι' εθῆκεν αθηνη.
αμφιμεδων δ' αρα τηλεμαχον βαλε χειϱ' επι καρπῷ
λιγδην, ακρην δε ϝϱῖνον δηλησατο χαλκος. X
κτησͱιππος δ' ͱεΰμαιον ͱυπερ σακος ενχεϊ μακρῷ
ωμον επεγραπτσεν· το δ' ͱυπερπτατ', επιπτε δ' εραδσε.
  τοι δ' αϝτ' αμφ' ͱοδυσεϝα δαϝιφρονα, ποικιλομητην,
μνῆστηϱων ες ͱομιλϝον ακοντισαν ͱοκσυα δορϝα.
ενθα αϝτ' ευρυδαμαντ' εβαλε πτολιπορθος ͱοδυσσεϝς,
αμφιμεδοντα δε τηλεμαχος, πολυβον δε συβῶτης·
κτησͱιππον δ' αϱ' επειτα βοϝων επιβοϝκολος ανηρ
βεβλῆκεε προς στηθος, επευχομενος δε προσῆυϝδα·
  ω πολυθερσεϝιδη φιλοκερτομε, μη ποτε πανπαν
ϝεικων αφϱαδιῇς μεγα ϝεσπεμεν, αλλα θεοισιν
μυϝθον επιτρεπσαι· επειη πολυ φερτεροι εντιν.
τοϝτο τοι αντι ποδος χσεινῆϊον, ͱον ποτ' εδῶκας
αντιθεῷ ͱοδυσεϝι, δομον κατ' αλῆτεϝοντι.
  ἦ ρα βοϝων ϝελικων επιβοϝκολος· αϝταρ ͱοδυσσεϝς
ουτα δαμαστοριδην αϝτοσχεδον ενχεϊ μακρῷ·
τηλεμαχος δ' ͱεϋῆνοριδην λεϝωκριτον ουτα
δορϝι μεσον κενεῶνα, δια προ δε χαλκον ελασσεν·
ηριπε δε πρηνης, χθονα δ' ηλασε παντι μετῶπῳ.
  δη τοτ' αθηναιη φθισιμβροτον αιγιδ' ανεσχεν.
ͱοι δ' εφεβοντο κατα μεγαρον, βοϝες ͱως αγελαιαι,
τας μεν τ' αιϝολος οιστρος εφορμῆθενς εδονησεν,
ͱωρῇ ϝεαϱινῇ, ͱοτε θ' ηματα μακρα πελονται.
ͱοι δ', ͱωστ' αιγυπιοι γαμπσωνυχες, ανκυλοχειλαι,
εκς ορεων ελθοντες επ' ορνιχθεσι θορωντιν.
ται μεν τ' εν πεδιῳ νεφεα πτῶσσοντσαι ͱιͱενται,
ͱοι δε τε τας ολεκοντιν εφαλμενοι, ουδε τις αλκη
γιγνεται, ουδε φυγη· χαιροντι δε τ' ανερες αγρῇ·
ͱως αρα τοι μνῆστηρας επεσσυμενοι κατα δῶμα
τυπτον επιστροφαδην· των δε στονος ῶρνυτ' αϝεικης,
κρᾶτων τυπτομενων· δαπεδον δ' ͱαπαν ͱαιματι θυϝεν.
λεϝωδης δ' ͱοδυσεϝος επεσσυμενος λαβε γουνϝων,
και μιν λισσομενος ϝεπεα πτεροεντα προσῆυϝδα·
  γουνϝοομαι σ', ͱοδυσεϝ· συ δε μ' αιδεο, και μ' ελεησον·
ου γαρ πῷ τινα φημι γυναικων εν μεγαροισιν
ϝεσπεμεν, ουδε τι ρεκσαι, ατασθαλον· αλλα και αλλοϝς
παϝον μνῆστηρας, ͱοστις τοιαϝτα γε ρεδσοι.
αλλα μοι ου πειθοντο κακων απο χειϱας ͱεχεσθαι·
τῷ και ατασθαλιῇσιν αϝεικεα ποτμον εφεσπον.
αϝταρ εγω μετα τοισι θυϝοσκοος, ουδεν ϝεϝοργως,
κεισομαι· ͱως ουκ εστι χαρις μετοπισθ' ͱεϋϝεργεων.
  τον δ' αρ' ͱυποδρα ϝιδων προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
ει μεν δη μετα τοισι θυϝοσκοος ευχεαι εεναι,
πολλακι ποο μελλεις αρῆμεναι εν μεγαροισιν

τηλοF εμοι νοστοFο τελος γλυκεροFο γενεσθαι·
τῷ ουκ αν θανατον γε δυσηλεγεα προφυγοισθα.
ͱως αρα φῶνησανς χσιφος ͱελλετο χειρι παχυιῆ X
κειμενον, ͱο ρ᾽ αγελαFος αποπροειͱῆκε χαμαδσε
κτεινομενος· τῷ τονγε κατ᾽ αFχενα μεσσον ελασσεν·
φθενγομενοο δ᾽ αρα τοογε καρῆ κονιFῆσιν εμιχθη.
τερπιαδης δε τ᾽ αFοιδος αλυσκασε κηρα μελαιναν
Φημιος, ͱος ρ᾽ ῆFειδε μετα μνῆστηρσιν ανανκῆ·
εστη δ᾽ εν χειρεσιν ͱεχων φορμινγα λιγυιαν
ανχι παρ᾽ ορσοθυρην· διχα δε φρεσι μερμηριδσεν,
η᾽ εκδυνς μεγαροFο διος μεγαλοο ποτι βωμον
ͱερκειοF ͱιδσοιτο τετυχμενον, ενθ᾽ αρα πολλα
λαFερτης ͱοδυσεFς τε βοFων επι μηρι᾽ εκῆαν·
η γουFων λισσοιτο προσαFικσανς ͱοδυσεFα.
ͱῶδε δε ͱοι φρονεοντι δοασσατο κερδιον εεναι,
γουFων ͱαπτσασθαι λαFερτιαδαF ͱοδυσεFος.
ητοι ͱο φορμινγα γλαφυρην κατεθῆκε χαμαδσε
μεσσηγυς κρῆτηρος ιδε θρονοF αργυροFηλοο·
αFτος δ᾽ αFθ᾽ οδυσεFα προσαFικσανς λαβε γουFων,
και μιν λισσομενος Fεπεα πτεροεντα προσηῦFδα·
γουFοομαι σ᾽, ͱοδυσεF· συ δε μ᾽ αιδεο, και μ᾽ ελεησον·
αFτῷ τοι μετοπισθ᾽ αχος εσσεται, ει κεν αFοιδον
πεφνῆς, ͱοστε θεοισι και ανθρωποισιν αFειδω.
αFτοδιδακτος δ᾽ ῆμι· θεος δε μοι εν φρεσιν ͱοιμας
παντοιας ενεφυFσε· FεFοικα δε τοι παραFειδεεν,
ͱωστε θεῷ· τῷ μη με λιλαFεο δειροτομησαι.
και κεν τηλεμαχος ταδε Fεσποι, σος φιλος ͱυιος,
ͱως εγω ουτι ͱεκων ες σον δομον, ουδε χατιδσων,
πωλεομην μνῆστηρσιν αFειδσομενος μετα δαιτας·
αλλα πολυ πλεονες και κρεισσονες ῆγον ανανκῆ.
ͱως φατο· τοο δ᾽ ῆκοFσ᾽ ͱιερη Fις τηλεμαχοFο,
αιπσα δ᾽ ͱεFον πατερα προσεφῶνεεν ενγυς εοντα·
ͱισχεο, μηδε τι τοFτον ααιτιον ουταε χαλκῷ·
και κηρῦκα μεδοντα σαῶσομεν, ͱοστε μεF αιFει
Fοικῷ εν ͱημετερῷ κηδεσκετο παιδος εοντος·
ει δη μη μιν επεφνε φιλοιτιος, ηε συβῶτης,
ηε σοι αντεβολησεν ορινομενῳ κατα δῶμα.
ͱως φατο· τοο δ᾽ ῆκοFσε μεδων, πεπνῦμενα Fειδως·
πεπτῆως γαρ εκειτο ͱυπο θρονον, αμφι δε δερμα
Fεστο βοFος νεFοδαρτον, αλυσκων κηρα μελαιναν.
αιπσα δ᾽ απο θρονοF ῶρτο, θοFως δ᾽ απεδυFνε βοFειην·
τηλεμαχον δ᾽ αρ᾽ επειτα προσαFικσανς λαβε γουFων,
και μιν λισσομενος Fεπεα πτεροεντα προσηῦFδα·
ω φιλ᾽, εγω μεν ͱοδ᾽ ῆμι· συ δ᾽ ͱισχεο· Fεσπε δε πατρι,
μη με περισθενεων δηλησεται ͱοκσυϊ χαλκῷ,
ανδρων μνῆστηρων κεχολῶμενος· ͱοι ͱοι εκειρον.

κτηματ᾽ ενι μεγαροις, σε δε νηπιοι ουδεν ετιϝον.
 τον δ᾽ επιμειδῆσαυς προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς· X
θαρσε᾽, επειδη σ᾽ ͱοϝτος ερυϝσατο και σ᾽ εσαῶσεν.
αλλ᾽ εκσελθοντες μεγαρων ͱεδσεσθε θυραδσε
εκ φονοϝ εις αϝλην, συ τε και πολυφημος αϝοιδος,
ͱοφρ᾽ αν εγω κατα δῶμα πονησομαι, ͱοττεο με χρη.
 ͱως φατο· τω δ᾽ εκσῶ βητην μεγαροϝο κιοντε.
ͱεδσεσθην δ᾽ αρα τωγε διος μεγαλοο ποτι βωμον,
παντοσε παπταινοντε, φονον ποτιδεχμενω αιϝει.
παπτῆνεν δ᾽ ͱοδυσεϝς καθ᾽ εϝον δομον, ει τις ετ᾽ ανδρων
δσαϝος ͱυποκλοπεοιτο, αλυσκων κηρα μελαιναν.
τοϝς δε ϝιδεν μαλα παντας εν ͱαιματι και κονιϝῆσιν
πεπτεῶτας πολλοϝς· ͱωσθ᾽ ιχθυας, ͱοϝσθ᾽ αλιεϝες
κοιλόν ες αιγιαλον πολιης εκτοσθε θαλασσης
δικτυῷ εκσϝερυσαν πολυωπῷ· ͱοι δε τε παντες
κυϝμαθ᾽ αλος πόθεοντες επι πσαμαθοισι κεχυνται.
των μεν τ᾽ ῆελιος φαϝεθων εκσͱελλετο θυϝμον·
ͱως τοτ᾽ αρα μνῆστηρες επ᾽ αλληλοισ᾽ εκεχυντο.
δη τοτε τηλεμαχον προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
 τηλεμαχ᾽, ειδ᾽ αγε μοι καλεσον τροφον ευρυκλειαν,
ͱοφρα ϝεπος ϝεσποιμι, το μοι καταθυϝμιον εστιν.
 ͱως φατο· τηλεμαχος δε φιλῷ επεπειθετο πατρι·
κινησαυς δε θυρην προσεφη τροφον ευρυκλειαν·
 δευρο δη ορσο, γραϝι παλαιγενες, ͱητε γυναικων
δμωαϝων σκοπος εσσι κατα μεγαρ᾽ ͱημετεραϝων·
ερχεο· κικλῆσκει σε πατηρ εμος, ͱοφρα τι ϝεσπῃ.
 ͱως αρ᾽ εφωνησεν· τῆ δ᾽ απτερος επλετο μυϝθος·
ωϊγσεν δε θυρας μεγαρων ͱευ ναιεταοντων,
βη δ᾽ ιμεν· αϝταρ τηλεμαχος προσθ᾽ ηγεμονεϝεν.
ͱευρεν επειθ᾽ οδυσεϝα μετα κταμενοισι νεκυσσιν,
ͱαιματι και λυθρῷ πεπαλαγμενον· ͱωστε λεϝοντα,
ͱος ρα τε βεβρωκως βοϝος ερχεται αγραϝλοϝο·
παν δ᾽ αρα ͱοι στηθος τε, παρηϊα τ᾽ αμφοτερωθεν
ͱαιματοεντα πελει· δδεινος δ᾽ εις ωπα ϝιδεσθαι·
ͱως ͱοδυσεϝς πεπαλακτο ποδας και χειρας ͱυπερθεν.
 ͱη δ᾽ ͱως ων νεκυας τε και ασπετον ϝιδεν ͱαιμα,
ιθυϝσεν ρ᾽ ολολυγσαι, επει μεγαλ᾽ ϝιδε ϝεργα·
αλλ᾽ ͱοδυσεϝς κατερυκε και εσχεθεν, ͱιͱεμενην περ·
και μιν φωνησαυς ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
 εν θυϝμῷ, γραϝι, χαιρε, και ͱισχεο, μηδ᾽ ολολυδσε·
ουχ οσιη κταμενοισιν επ᾽ ανδρεσιν ευχεταεσθαι·
τοϝσδε δε μοιρ᾽ εδαμασσε θεων, και σχετλια ϝεργα·
ουτινα γαρ τιϝεσκον επιχθονιων ανθρωπων·
τῷ και ατασθαλιῆσιν αϝεικεα ποτμον εφεσπον.
αλλ᾽ αγε μοι συ γυναικας ενι μεγαροις καταλεγσον,
ͱαι τε μ᾽ ατιϝμαδσοντι, και ͱαι νηλιτιδες εντιν.

τον δ' αϝτε προσεϝεειπε φιλη τροφος ευρυκλεια·
τοιγαρ εγω τοι, τεκνον, αληθειην καταλεγσω·
πεντηκοντα τοι εντιν ενι μεγαροισι γυναικες·
ταϝων δω̃δεκα παντσαι ααιδειης επεβησαν,
ουτ' εμε τιϝοντσαι, ουτ' αϝτην πηνελοπειαν.
τηλεμαχος δε νεϝον μεν αͱεχσετο, ουδε ͱε μητηρ
σημαινεεν εϝαεσκεν επι δμω̃ῃσι γυναικσιν.
αλλ' αγ', εγων αναβαντσ' ͱυπεροϝια σιϝαλοεντα
ϝεσπω σῃ̃ ͱαλοχω̃, τῃ̃ τις θεος ͱυπνον εχεϝσεν.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
μη πω̣ τηνδ' επεγειρε· συ δ' ενθαδε ϝεσπε γυναικσιν
ελθεμεν, ͱαιπερ προσθεν αϝεικεα μηχαναοντο.
ͱως αρ' εφη· γραϝις δε δι' εκ μεγαροϝ εβεβηκεεν,
αγγελεοντσα γυναικσι, και οτρυνεοντσα νεεσθαι.
αϝταρ ͱο τηλεμαχον και βοϝκολον ηδε συβω̃την
εις ͱε καλεσσαμενος ϝεπεα πτεροεντα προσῃ̃υϝδα·
αρχετε νω̃ν νεκυας φορεεεν, και ανω̃χθε γυναικας·
αϝταρ επειτα θρονοϝς περικαλλεας, ηδε τραπεδσας,
ͱυϝδατι και σπονγοισι πολυτρῃ̃τοισι καθαιρεεν.
αϝταρ επῃ̃ν δη παντα δομον κατακοσμησησθε,
δμω̃ας εκσαγαγοντες ͱεϋσταθεος μεγαροϝο,
μεσσηγυς τε θολοο και αμυϝμονος ͱερκεος αϝλης,
θεινεμεναι χσιφεσιν ͱτανυηκεσιν, εις ͱο κε παντσεων
πσυϝχας εκσαφελοισθε, και εκλελαθοιντ' αφροδιτης,
την αρ' ͱυπο μνῃ̃στηρσιν ͱεχον, μισγοντο τε λαθρῃ̃.
ͱως εφαθ'· αι δε γυναικες ͱαϝολϝεες ηλθον ͱαπαντσαι,
αιν' ολοφυϝρομεναι, θαλερον κατα δακρυ χεϝοντσαι.
πρω̃τα μεν ω̃ν νεκυας φορεον κατατεθνῃ̃ω̃τας,
κατ δ' αρ' ͱυπ' αιθοντσῃ̃ τιθεσαν ͱεϋϝερκεος αϝλης,
αλληλῃ̃σιν ερειδοντσαι· σημαινε δ' ͱοδυσσεϝς
αϝτος επισπερχων· ται δ' εκφορεον και ανανκῃ̃.
αϝταρ επειτα θρονοϝς περικαλλεας, ηδε τραπεδσας,
ͱυϝδατι και σπονγοισι πολυτρῃ̃τοισι καθαιρον.
αϝταρ τηλεμαχος και βοϝκολος ηδε συβω̃της
λιστροισιν δαπεδον πυκα ποιητοϝο δομοϝο
χσυϝον· ται δ' εφορεον δμω̃αι, τιθεσαν δε θυραδσε.
αϝταρ επειδη παν μεγαρον διεκοσμησαντο,
δμω̃ας εκσαγαγοντες ͱεϋσταθεος μεγαροϝο,
μεσσηγυς τε θολοο και αμυϝμονος ͱερκεος αϝλης,
ϝελϝεον εν στεινει, ͱοθεν ου πως ῃ̃εν αλυκσαι.
τοισι δε τηλεμαχος πεπνυ̃μενος ῃ̃ρχ' αγορεϝεεν·
μη μεν δη καθαρω̃ θανατω̃ απο θυϝμον ͱελοιμην
ταϝων, ͱαι δη εμῃ̃ κεφαλῃ̃ κατ' ονειδε' εχεϝσαν,
μητερι θ' ημετερῃ̃, παρα τε μνῃ̃στηρσ' εͱιαϝον.
ͱως αρ' εφη· και πεισμα ναϝος κυϝανοπρω̃ροϝο
κιονος εκσͱαπτσανς μεγαλης περιβαλλε θολοϝο,

ⱶυπσοσ' επαντανυσαις, μη τις ποσιν ουδας ⱶικοιτο. X
ⱶως δ' ⱶοτ' αν η κιχλαι τανυσιπτεροι, ηε πελειαι,
ⱶερκει ενιπληγσωντι, το θ' εστηκεεν ενι θαμνῳ,
αϝλιν εσⱶιⱶεμεναι, στυγερος δ' ⱶυπεδεχσατο κοιτος·
ⱶως ⱶαιγ' ⱶεχσειης κεφαλας ⱶεχον, αμφι δε παντσαις
δειρῃσιν βροχοι ῆσαν, ⱶοπως οικτιστα θανοιεν.
ἥσπαιρον δε ποδεσι μινυνθα περ, ουτι μαλα δην.
εκ δε μελανθιον ῆγον ανα προθυρον τε και αϝλην·
τοο δ' απο μεν ϝρῖνας τε και οϝατα νηλεϊ χαλκῳ
ταμνον· μεδσεα τ' εκσϝερυσαν, κυσιν ωμα δασασθαι·
χειρας τ' ηδε ποδας κοπτον, κεκοτῆοτι θυϝμῳ.
ⱶοι μεν επειτ' απονιπτσαμενοι χειρας τε ποδας τε
εις ⱶοδυσεϝα δομονδ' εκιον· τετελεστο δε ϝεργον.
αϝταρ ⱶογε προσεϝεσπε φιλην τροφον ευρυκλειαν·
ⱶοισε θεειϝον, γραϝι, κακων ακος, ⱶοισε δε μοι πυρ,
ⱶοφρα θεειϝῶσω μεγαρον· συ δε πηνελοπειαν
ελθεμεν ενθαδ' ανῶχθι συν αμφιπολοισι γυναικσιν·
παντσας δ' οτρῦϝνον δμῳας κατα δῶμα νεεσθαι.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε φιλη τροφος ευρυκλεια·
ναι δη ταϝτα γε, τεκνον εμον, κατα μοιραν εϝεσπες·
αλλ' αγε τοι χλαιναν τε, χιτῶνα τε, ϝεσματ' ενενκω·
μηδ' ⱶοϝτῳ ϝρακεσιν πεπυκασμενος ευρυας ωμοϝς
ⱶεσταθ' ενι μεγαροισι· νεμεσῆτον δε κεν ειη.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ⱶοδυσσεϝς·
πυρ νῦν μοι πρῶτιστον ενι μεγαροισι γενεσθω.
ⱶως εφατ'· ουδ' απιθησε φιλη τροφος ευρυκλεια·
ηνενκεν δ' αρα πυρ και θεειϝον· αϝταρ ⱶοδυσσεϝς
ηυ θεειϝῶσεν μεγαρον και δῶμα και αϝλην.
γραϝις δ' αϝτ' ανεβη δια δῶματα καλ' ⱶοδυσεϝος,
ανγελεοντσα γυναικσι, και οτρυνεοντσα νεεσθαι·
ⱶαι δ' ισαν εκ μεγαροϝο, δαϝος μετα χερσιν ⱶεχοντσαι.
ⱶαι μεν αρ' αμφεχεϝοντο, και ῆσπαδσονθ' οδυσεϝα,
και κυνεον αγαπαδσομεναι κεφαλην τε και ωμοϝς,
χειρας τ' αινυμεναι· τον δε γλυκυς ⱶιμερος ⱶαιρεεν
κλαϝθμοϝο και στοναχης· γιγνῶσκε δ' αρα φρεσι παντσας.
γραϝις δ' εις ⱶυπεροϝι' ανεβησατο καγχαλαοντσα, Ψ
δεσποινῃ ϝερεοντσα φιλον ποσιν ενδον εοντα·
γουϝατα δ' εροϝσαντο, ποδες δ' ⱶυπερικταινοντο·
στη δ' αρ' ⱶυπερ κεφαλης, και μιν προς μυϝθον εϝεσπεν·
εγρεο, πηνελοπεια, φιλον τεκος, ⱶοφρα ϝιδηαι
οφθαλμοισι τεϝοισι, τα θ' ελδεαι ⱶηματα παντα·
ηλθ' ⱶοδυσεϝς, και ϝοικον ⱶικανεται, οπσε περ ελθων·
μνῆστηρας δ' εκτεινεν αγῆνορας, ⱶοιθ' εϝον ϝοικον
κηδεσκον, και κτηματ' εδον, βιαοντο τε παιδα.
την δ' αϝτε προσεϝεσπε περιφρων πηνελοπεια·
μαια φιλη, μαργην σε θεοι θεσαν· ⱶοιτε δυνανται

αφρονα ποιησαι, και επιφρονα περ μαλ' εοντα, Ψ
και τε χαλιφρονεοντα σαοφροσυνης επεβησαν·
ͱοι σε περ εβλαπτσαν· πριν δε φρενας αισιμη ἦσθα.
τιπτε με λωβεϝεις πολυπενθεα θυϝμον ͱεχουσαν,
ταϝτα παρεκς ϝερεοντσα; και εκς ͱυπνου μ' ανεγειρεις
ͱηδυος, ͱος μ' επεδησε φιλα βλεφαρ' αμφικαλυπτσαυς;
ου γαρ πω τοιονδε κατεδραθον, εκς ͱοϝ ͱοδυσσεϝς
ὤχετ' εποπτσομενος κακοϝιλϝιον ουκ ονομαστην.
αλλ' αγε νῦν καταβηθι, και απς ερχεο μεγαρονδε·
ει γαρ τις μ' αλλη γε γυναικων, ͱαι μοι εαντιν,
ταϝτ' ελθοντσ' ἤγγειλε, και εκς ͱυπνου μ' ανεγειρεν,
τῶ κε ταχα στυγερως μιν εγων απεπεμπσα νεεσθαι
αϝτις εσω μεγαρων· σε δε τοϝτο γε γηρας ονησει.
την δ' αϝτε προσεϝεειπε φιλη τροφος ευρυκλεια·
ουτι σε λωβεϝεω, τεκνον φιλον· αλλ' ͱετυμον τοι
ηλθ' ͱοδυσσεϝς, και ϝοικον ͱικανεται, ͱως αγορεϝω,
ͱο ξεινος, τον παντες ατιϝμαον εν μεγαροισιν.
τηλεμαχος δε παλαι μιν ϝοιδεεν ενδον εοντα,
αλλα σαοφροσυνῃσι νοηματα πατρος εκεϝθεν,
ͱοφρ' ανδρων τιϝσαιτο βιην ͱυπερηνορεοντων.
ͱως εφαθ'· η δ' εχαρη, και απο λεκτροϝο θοροντσα
γραϝι περιπλεχθη, βλεφαρων δ' απο δακρυϝ ειῆκεν·
και μιν φωνησαντσα ϝεπεα πτεροεντα προσηυϝδα·
ει δ' αγε δη μοι, μαια φιλη, νημερτες ενισπε,
ει ͱετεον δη ϝοικον ͱικανεται, ως αγορεϝεις,
ͱοπως δη μνηστηρσιν αναιδεσι χειρας εφῆκεν,
μουνος εων, ͱοι δ' αιϝεν ͱαϝολϝεες ενδον εμιμνον.
την δ' αϝτε προσεϝεειπε φιλη τροφος ευρυκλεια·
ουκ ϝιδον, ου πυθομην, αλλα στονον οιον ακοϝον
κτεινομενων· ͱημεες δε μυχω θαλαμων ͱεϋπηκτων
ͱημεθ' ατυδσομεναι, σανιδες δ' ͱεχον ͱευ αραρυιαι·
πριν γ' ͱοτε δη με σος ͱυιος απο μεγαροϝ εκαλεσσεν
τηλεμαχος· τον γαρ ρα πατηρ προεϝῆκε καλεσσαι.
ͱευρον επειθ' οδυσεϝα μετα κταμενοισι νεκυσσιν
ͱεσταοθ'· οι δε μιν αμφι κραταιπεδον ουδας ͱεχοντες
κειατ' επ' αλληλοισι· ϝιδοντσα κε θυϝμον ιανθης.
νῦν ͱοι μεν δη παντες επ' αϝλειῇσι θυρῇσιν
ͱαθροϝοι· αϝταρ ͱο δωμα θεειϝοεται περικαλλες,
πυρ μεγα κηαμενος· σε δε με προεϝῆκε καλεσσαι.
την δ' αϝτε προσεϝεειπε περιφρων πηνελοπεια·
μαια φιλη, μη πω μεγ' επευχεο καγχαλαοντσα·
ϝοισθα γαρ, ͱως κ' ασπαστος ενι μεγαροισι φανειη
παντσι, μαλιστα δ' εμοι τε, και ͱυιϊ, τον τεκομεσθα·
αλλ' ουκ εσθ' οδε μυϝθος ͱετητυμος, ͱως αγορεϝεις,
αλλα τις αθανατων κτῆνε μνηστηρας αγαϝοϝς,
ͱυβριν αγασσαμενος θυϝμαλγεα, και κακα ϝεργα·

ουτινα γαρ τιϝεσκον επιχθονιων ανθρωπων·
τῶ δι' ατασθαλιας επαθον κακον· αϝταρ ͱοδυσσεϝς
ὤλεσε τηλοϝο νοστον αχαιϝιδος, ὤλετο δ' αϝτος.
την δ' ἠμειβετ' επειτα φιλη τροφος ευρυκλεια·
τεκνον εμον, ποιον σε ϝεπος φυγεν ͱερκος οδοντων;
ͱη ποσιν, ενδον εοντα παρ' εσχαρῃ, ου ποτ' εφησθα
ϝοικαδ' ελευθσεσθαι; θυϝμος δε τοι αιϝεν απιθτος.
αλλ' ͱεπε'· αϝταρ εγων εμεθεν περιδώσομαι αϝτης,
αι κεν σ' εξαπαφω, κτῆναι μ' οικτιστῳ ολεθρῳ.
την δ' ἠμειβετ' επειτα περιφρων πηνελοπεια·
μαια φιλη, χαλεπον σε θεων αιϝειγενεταϝων
δηνεα ρυϝσασθαι, μαλα περ πολυϝιδριν εουσαν·
αλλ' εμπης ιομεν μετα παιδ' εμον, ͱοφρα ϝιδωμαι
ανδρας μνῆστηρας τεθνῆοτας, ηδ' ͱος επεφνεν.
ͱως φαμενη κατεβαιν' ͱυπεροϝια· πολλα δε ͱοι κηρ
ͱορμαιν', ἠ' απανευθε φιλον ποσιν εξερεεινοι,
η παρσταντσα κυσειε καρῆ και χειρε λαβουσα.
ͱη δ' επει εισηλθεν, και ͱυπερβη λαϝινον ουδον,
ͱεζετ' επειθ' οδυσεϝος εναντιον, εν πυρος αϝγῃ,
τοιχοϝο τοϝ ͱετεροϝ· ͱο δ' αρα προς κιονα μακρην
ͱηστο κατω ͱορωων, ποτιδεχμενος, ει τι μιν ϝεσποι
ἴφθιμη παρακοιτις, επει ϝιδεν οφθαλμοισιν.
ͱη δ' ανεϝος δην ͱηστο, ταφος δε ͱοι ητορ ͱικανεν·
οπτσιι δ' αλλοτε μεν μιν ενῶπιδιως εϝειϊσκεν,
αλλοτε δ' αγνωσασκε, κακα χροϊ ϝεσμαθ' εχοντα.
τηλεμαχος δ' ενενῖπε, ϝεπος τ' εφατ', εκ τ' ονομαδσεν·
μητερ εμη, δυσμητερ, απηνεα θυϝμον ͱεχοντσα,
τιφθ' οϝτῳ πατρος νοσφιδσεαι, ουδε παρ' αϝτον
ͱεδσομενη μυϝθοισιν ανειρεαι, ουδε μεταλλᾷς;
ου μεν κ' αλλη γ' ͱῳδε γυνη τετλῆοτι θυϝμῳ
ανδρος αφεσταιη, ͱος ͱοι κακα πολλα μογησας
ελθοι ϝεικοστῳ ϝετεϊ ες πατριδα γαιαν·
σοι δ' αιϝει κραδιη στερεωτερη εστι λιθοϝο.
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε περιφρων πηνελοπεια·
τεκνον εμον, θυϝμος μοι ενι στηθεσσι τεθῆπεν·
ουδε τι προσφασθαι δυναμαι ϝεπος, ουδ' ερεεσθαι,
ουδ' εις ὦπα ϝιδεσθαι εναντιον· ει δ' ͱετεον δη
εσθ' οδυσεϝς, και ϝοικον ͱικανεται, η μαλα νοϝι
γνῶσομεθ' αλληλων και λαϝιον· εστι γαρ ͱημῖν
σημαθ', α δη και νοϝι κεκρυμμενα ϝιδμεν απ' αλλων.
ͱως φατο· μειδῆσεν δε πολυτλᾶνς διϝος ͱοδυσσεϝς,
αιψα δε τηλεμαχον ϝεπεα πτεροεντα προσηῦϝδα·
τηλεμαχ', ητοι μητερ' ενι μεγαροισιν εϝᾶσον
πειραδσεεν εμεθεν· ταχα δε φρασεται και αρειον.
νῦν δε ͱοτι ϝρυπαω, κακα δε χροϊ ϝεσματα ϝεσμαι,
τουνεκ' ατιϝμαδσει με, και ου πω φησι τον ειναι.

ͱημεες δε φραδσωμεθ', ͱοπως ͱοχ' αριστα γενηται·
και γαρ τις θ' ενα φωτα κατακτηνας ενι δημω̣,
ͱω̣ μη πολλοι εωσιν αϝοσσητηρες οπισσω̣,
φευγει, πηοϝς τε προλιπων και πατριδα γαιαν·
ͱημεες δ' ͱερμα πολιηος απεκταμεν, ͱοι μεγ' αριστοι
κοϝρων ειν ιθακη̃· τω̣ σε φραδσεσθαι ανωγα.
τον δ' αϝ τηλεμαχος πεπνυμενος αντιον ηυϝδα·
αϝτος ταϝτα γε λεϝσσε, πατερ φιλε· σην γαρ αριστην
μητιν επ' ανθρωποϝς φαντ' εμμεναι, ουδε κε τις τοι
αλλος ανηρ εριδσειε καταθνητων ανθρωπων.
ͱημεες δε μεμαϝωτες ͱαμ' ͱεψομεθ', ουδε τι φημι
αλκης δεϝησεσθαι, ͱοση δυναμις γε παρεστιν.
τον δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
τοιγαρ εγω ϝερεω, ͱως μοι δοκε' ειναι αριστα·
πρωτα μεν αρ λοϝεσσασθε, και αμφιϝεσασθε χιτωνας,
δμωας τ' εν μεγαροισιν ανωγετε ϝεσμαθ' ελεσθαι·
αϝταρ θειος αϝοιδος, ͱεχων φορμιγγα λιγειαν,
ͱημιν ͱηγεεσθω φιλοπαιγμονος ορχηθμοϝο,
ͱως κεν τις φαιη γαμον εμμεναι, εκτος ακοϝων,
η' αν' ͱοδον στειχων, η' ͱοι περιναιεταοντιν·
μη προσθε κλεϝος ευρυ φονοο κατα ϝαστυ γενηται
ανδρων μνηστηρων, πριν γ' ͱημεϝας ελθεμεν εκσω̣
αγρον ες ͱημετερον πολυδενδρεον· ενθα δ' επειτα
φρασσομεθ', ͱο τι κε κερδος ολυμπιος εγγυαλιξη̃.
ͱως εφαθ'· οι δ' αρα τοο μαλα μεν κλυϝον, ηδ' επιθοντο.
πρωτα μεν ων λοϝεσαντο, και αμφιϝεσαντο χιτωνας·
ͱοπλισθεν δε γυναικες· ͱο δ' ͱελλετο θειος αϝοιδος
φορμιγγα γλαφυρην, εν δε σφισιν ͱιμερον ωρσεν
μολπης τε γλυκερης, και αμυϝμονος ορχηθμοϝο.
τοισιν δε μεγα δωμα περιστοναχιδσετο ποδσιν
ανδρων παιδσοντων, καλλιδσωνων τε γυναικων.
ͱω̣δε δε τις ϝεσπεσκε, δομων εκτοσθεν ακοϝων·
η μαλα δη τις εγημε πολυμνηστην βασιλειαν·
σχετλιη! ουδ' ετλη̃ ποσιος ͱοϝο κοϝριδιοϝο
ρυϝσασθαι μεγα δωμα διαμπερες, ͱεϝος ͱικοιτο.
ͱως αρα τις ϝεσπεσκε· τα δ' ουκ ϝισαν, ͱως ετετυχτο.
αϝταρ ͱοδυσσεϝα μεγαλητορ' ͱεϝω̣ ενι ϝοικω̣
ευρυνομη ταμιη λοϝεσεν, και χριϝσεν ελαιω̣·
αμφι δε μιν φαϝρος καλον βαλεν, ηδε χιτωνα·
αϝταρ κατ κεφαλης χεϝεν πολυ καλλος αθηνη.
εκ δ' ασαμινθοϝ εβη, δεμας αθανατοισιν ͱομοιος.
αψ δ' αϝτις κατ' αρ' ͱεδσετ' επι θρονοϝ, ενθεν ανεστη,
αντιον ͱης ͱαλοχοο· και μιν προς μυϝθον εϝειπεν·
δαιμονιη, περι σοιγε γυναικων θηλυτεραϝων
κηρ ατεραμνον εθηκαν ολυμπια δωμαθ' εχοντες·
ου μεν κ' αλλη ͱωδε γυνη τετληοτι θυϝμω̣

ανδρος αφεσταιη, ͱοι ͱοι κακα πολλα μογησας
ελθοι Fεικοστῷ Fετεϊ ες πατριδα γαιαν.
αλλ' αγε μοι, μαια, στορεσον λεχος, ͱοφρα και αFτος
λεχσομαι· η γαρ τῇγε σιδηρεος εν φρεσι θυFμος.
τον δ' αFτε προσεFεσπε περιφρων πηνελοπεια·
δαιμονι', ουτ' αρ τι μεγαλιδσομαι, ουδ' αθεριδσω,
ουδε λιFην αγαμαι· μαλα δ' ͱευ Fοιδ', ͱοιος εFησθα,
εκς ιθακης επι ναFος ιων δολιχηρετμοFο.
αλλ' αγε ͱοι στορεσον πυκινον λεχος, ευρυκλεια,
εκτος ͱεϋσταθεος θαλαμοο, τον ρ' αFτος εποιει·
ενθα ͱοι, εκθεντεσαι πυκινον λεχος, ενβαλετ' ευνην,
κωεα, και χλαινας, και Fρηγεα σιFαλοεντα.
ͱως αρ' εφη, ποσιος πειρωμενη· αFταρ ͱοδυσσεFς
οχθησας ͱαλοχον προσεφωνεε, κεδνα Fιδυιαν·
ω γυναι, η μαλα τοFτο Fεπος θυFμαλγες εFεσπες.
τις δε μοι αλλοσε θηκε λεχος; χαλεπον δε κεν ειη
και μαλ' επισταμενῳ, ͱοτε μη θεος αFτος επελθων
ρεFιδιως εθελων θειη αλλῃ ενι χωρῃ.
ανδρων δ' ουκ αν τις ζωος βροτος, ουδε μαλ' ͱηβων,
ρεFα μετοχλισσειεν· επει μεγα σημα τετυκται
εν λεχει ασκητῷ· το δ' εγω καμον, ουδε τις αλλος.
θαμνος εφυ τανυφυλλοF ελαιης ͱερκεος εντος
τῷ δ' εγω αμφιβαλων θαλαμον δεμον, ͱοφρ' ετελεσσα,
πυκνῇσιν λιθαδεσσι, και ͱευ καθυπερθεν ερεψα·
κολλητας δ' επεθηκα θυρας, πυκινως αραρυιας.
και τοτ' επειτ' απεκοψα κομην τανυφυλλοF ελαιης·
κορμον δ' εκ Fριζης προταμων, αμφεχσεσα χαλκῷ
ͱευ και επισταμενως, και επι σταθμην ιθυνα,
ͱερμιν' ασκησας· τετρηνα δε παντα τερετρῳ.
εκ δε τοF αρχομενος λεχος εχσεον, ͱοφρ' ετελεσσα,
δαιδαλλων χρυσῷ τε, και αργυρῷ, ηδ' ελεφαντι·
εκ δ' ετανυσσα ͱιμαντα βοFος, φοινικι φαFεινον.
ͱοFτω τοι τοδε σημα πιφαFσκομαι· ουδε τι Fοιδα,
ει μοι ετ' εμπεδον εστι, γυναι, λεχος, ηε τις ηδη
ανδρων αλλοσε θηκε, ταμων ͱυπο πυθμεν' ελαιης.
ͱως φατο· της δ' αFτοο λυτο γοFνατα και φιλον ητορ,
σηματ' αναγνοντσης, τα ͱοι εμπεδα πεφραδ' ͱοδυσσεFς·
δακρυFσαντσα δ' επειτ' ιθυς δραμεν, αμφι δε χειρας
δειρῇ εβαλλ' ͱοδυσεFι, καρη δ' εκυσ', ηδε προσηFυδα·
μη μοι, ͱοδυσσεF, σκυδσε', επει τα περ αλλα μαλιστα
ανθρωπων πεπνυσο· θεοι δ' ωπαδσον οιδσυν,
ͱοι νωFιν αγασαντο παρ' αλληλοισι μενοντε
ͱηβης ταρπηναι, και γηραος ουδον ͱικεσθαι.
αFταρ μη νυν μοι τοδε χωεο, μηδε νεμεσσα,
ͱουνεκα σ' ου το πρωτον, επει Fιδον, ωδ' αγαπησα.
αιFει γαρ μοι θυFμος ενι στηθεσσι φιλοισιν

ερῖγεε, μη τις με βροτων απαφοιτο ϝεϝεπεσσιν Ψ
ελθων· πολλοι γαρ κακα κερδεα βουλεϝουσιν. 217
νῦν δ', επει ηδη σηματ' αριφραδεα κατελεγσας 225
ευνης ͱημετερης, την ου βροτος αλλος οπωπεεν,
αλλ' οιοι συ τ' εγω τε, και αμφιπολος μια μουνη· 227
πειθεις δη μεϝο θυϝμον, απηνεα περ μαλ' εοντα. 230
ͱως φατο· τῷ δ' αρα μαλλον ͱυφ' ιμερον ὦρσε γοοϝο.
κλαϝε δ' ͱεχων ͱαλοχον θυϝμαρεα, κεδνα ϝιδυιαν.
ͱως δ' ͱοτ' αν ασπασιος γη νηχομενοισι φανειη,
ͱωντε ποσειδαϝων ͱεϋϝεργεα ναϝ' ενι ποντῳ
ϝραισῃ επειγομενην ανεμῷ και κυϝματι πηγῷ· 235
παϝροι δ' εκσεφυγον πολιης ͱαλος ηπειρονδε
νηχομενοι, πολλη δε περι χροϊ τετροφεν ͱαλμη·
ασπασιοι δ' επεβαν γαιης, κακοτητα φυγοντες·
ͱως αρα τῇ ασπαστος εῆν ποσις εισͱοραουσῃ·
δειρης δ' ου πῶ παμπαν αφιͱετο πηχεε λεϝκω. 240
και τοτ' αρ' ͱην ͱαλοχον προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς· 247
ω γυναι, ου γαρ πῶ παντων επι πειρατ' αϝεθλων
ηλθομεν, αλλ' ετ' οπισθεν αμετρητος πονος εσται,
πολλος και χαλεπος, τον εμε χρη παντα τελεσσαι. 250
ͱως γαρ μοι πσυϝχη μυϝθησατο τειρεσιαϝο
ͱηματι τῷ, ͱοτε δη κατεβην δομον αϝιδος εισῶ,
νοστον ͱεταιροισιν διδσημενος, ηδ' εμοι αϝτῷ.
αλλ' ερχεο, λεκτρονδ' ιομεν, γυναι, ͱοφρα και ηδη
ͱυπνῷ ͱυπο γλυκερῷ ταρπωμεθα κοιμῆθεντε. 255
τον δ' αϝτε προσεϝεσπε περιφρων πηνελοπεια·
ευνη μεν δη σοιγε τοτ' εσσεται, ͱοποτε θυϝμῷ
σῷ εθελῃς· επει αρ σε θεοι ποιησαν ͱικεσθαι
ϝοικον ͱεϋκτιμενον, και σην ες πατριδα γαιαν.
αλλ' επει εφρασθης, και τοι θεος ενβαλε θυϝμῷ, 260
ϝεσπ' αγε μοι τον αϝεθλον· επει και οπισθεν, οϊϝω,
πευθσομαι· αϝτικα δ' εστι δαημεναι ουτι χερειον.
την δ' απαμειβομενος προσεφη πολυμητις ͱοδυσσεϝς·
δαιμονιη, τι τ' αρ' αϝ με μαλ' οτρυνεουσα κελεϝεις
ϝεσπεμεν; αϝταρ εγω μυϝθησομαι, ουδ' επικεϝθσω. 265
ου μεν τοι θυϝμος κεχαρησεται· ουδε γαρ αϝτος
χαιρω· επει μαλα πολλα βροτων επι ϝαστυϝ ανῶγεν
ελθεμεν, εν χειρεσσιν ͱεχονθ' εϋῆρες ερετμον·
εις ͱο κε τοϝς αφικωμαι, ͱοι ουκ ϝιδσαντι θαλασσαν. 269
σημα δε μοι τοδ' εϝεσπεν αριφραδες, ουδε σε κεϝθσω· 273
ͱοποτε κεν δη μοι γσυνβλῆμενος αλλος ͱοδῖτης
φῆῃ αθηρηλοιγον ͱεχεεν ανα φαιδιμῷ ωμῷ, 275
και τοτε μ' εν γαιῃ πηγσαντ' εκελεϝσεν ερετμον,
ερκσανθ' ιερα καλα ποσειδαϝῶνι ϝανακτι,
ϝαρνειον, ταυρον τε, συων τ' επιβητορα καπρον,
ϝοικαδ' αποστειχεεν, ερδεεν θ' ιερας ͱεκατομβας

αθανατοισι θεοισι, τοι ουρανον ευρυν ͱεχουσιν.
πασσι μαλ' ͱεχσειης· θανατος δε μοι εχς ͱαλος αὐτῷ Ψ
αβληχρος μαλα τοιος ελευσεται, ͱος κε με πεφνῃ
γηραϊ ͱυπο λιπαρῷ ϝεϝαρημενον· αμφι δε λαϝοι
ολβιοι εσσονται· ταδε μοι φατο παντα τελεεσθαι.
τον δ' αὖτε προσεϝεειπε περιφρων πηνελοπεια·
ει μεν δη, γηρας γε θεοι τελεουσιν αρειον,
ͱελπωρη τοι επειτα κακων ͱυπαλυχσιν εσεσθαι.
ͱως ͱοι μεν τοιαῦτα προς αλληλοϝς αγορευϝον.
τοφρα δ' αρ' ευρυνομη τ' ηδε τροφος εντυϝον ευνην
ϝεσθητος μαλακης, δαϝιδων ͱυπο λαμπομεναϝων.
αὖταρ επει στορεσαν πυκινον λεχος εγκονεουσαι,
γραϝυς μεν κειουσα παλιν ϝοικονδ' εβεβηκεεν·
τοισιν δ' ευρυνομη θαλαμηπολος ͱηγεμονευεν
ερχομενοισι λεχοσδε, δαϝος μετα χερσιν ͱεχουσα·
ες θαλαμον δ' αγαγουσα παλιν κιεν· ͱοι μεν επειτα
ασπασιοι λεκτροιο παλαιοιο θεσμον ͱικοντο.

NOTÆ.

NOTÆ IN IL. A.

6. *τα πρωτα tunc primum*. Articulus tempus denotat.

11. v. *τον Χρυσην*, unicum in Homericis exemplum articuli nomini proprio præpositi; atque ideo jure suspectum: haud enim admittenda est interpretatio veterum, δια την ταξιν του αρθρου, τον αρητηρα Χρυσην; quum ejusmodi ταξει vel collocatione poeta nusquam usus sit; neque, si usus esset, homines illius seculi intellexissent. Pro articulo viri docti protulerunt τοι, et αρα, et δη; quorum prius, quum facile in τον a rhapsodis et grammaticis permutari potuisset, recepimus.

19. Quum v. ευ δ' Ϝοικαδ' in metrum peccare videretur, Bentley antiquam lectionem fuisse aut ευ δ' αργος, aut και Ϝοικαδ' suspicatus est; atque hoc libenter recepi; nam istud ευ interpolatoris elegantiam redolet; et in compluribus codd. et editt. insertum est infra *Α*. 827. vide Heynè in loc. necnon et *Ω*. 556.

20. Sic recte edidit Heynè e codice Venet. τ' pro δ' tacite intulit Wolf; quamvis δε post τε in paribus locis Il. *Ε*. 359. *Ο*. 18. et Od. *Υ*. 150. omnes agnoscant; atque modus loquendi orationi festinanti et concitatiori, qualis est in his locis, optimè conveniat.

τα αποινα, hæc pretia redemptionis, quæ simul ostendit sacerdos; et poeta vel rhapsodus gestum ejus in recitando imitabatur.

Edd. vett. λυσατε—δεχεσθε; atque ita imperativus pro infinitivo e recentiorum usu loquendi in Herodot. l. v. s. 95. receptus erat antequam codex Mediceus veram et antiquam lectionem suppeditaverat.

38. De littera duplici Ζ in *ΔΣ*, vel *ΤΣ*, prout dialecti cujusque usus poposcerit, vide Proleg. s. clvi.; quibus jam impressis, vir amicissimus, tam ingenii elegantia quam varia eruditione insignis, Gulielmus Stewart Rose, vas fictile pictum, quod e Sicilia reportaverat, mihi humanissimè dedit, in quo scriptum inveni, litteris Ionicis antiquissimis, *ΣΟΤΣΟΤΟΣΑΕΣ*; quod more loquendi et scribendi recentiore, *ΣΩΖΟΥ ΤΟΥ ΣΑΗΣ* reddendum videtur: nam nomen vix aliud esse potest quam quod in Simonidis epigr. lxxiii. ed. Jac. nunc legitur *ΣΩΣΟΣ*; atque, solita variatione, quæ in Smyrnæorum nummis observata est, alia forte dialecto *ΣΩΖΟΣ* legebatur. Vasculum, etsi in agro Agrigentino repertum est, in Ionia Lyciæ contermina factum esse ostendit tum dialectus tum metronymicum: Lycii enim καλεουσιν απο των μητερων ἑωυτους, και ουκ απο των πατερων. Herodot. l. i, s. 173.

39. *ερεψα coronavit*. Clark. recte. εγω μεν σου τον νεων, τεως αστεφανωτον οντα, πολλακις εστεφανωσα. Lucian. de sacrif. 3. Perperam qui de tecto in templum hypæthrum imposito interpretati sunt: ποτε

enim ad id quod pro re nata vel per vices, non semel in perpetuum, factum sit, omnino pertinet.

47. A Zenodoto et Bentleio jure damnatus; commentum enim est merum prius hemistichium; atque alterum, ut versus expleretur, assutum.

67. Sic βουλητ' pro v. βουλεται omnino scribendum: αι κεν enim, in Homericis, non nisi futurum indicativi subjunctum habere potest; etsi optativum et conjunctivum per omnia tempora regit. Vide Proleg. s. cli.

80-3. A Zenodoto olim damnati, causa non memorata; satis tamen idonea, siquid nostrum valeat judicium: nam ineptè assuti videntur Calchantis orationi, quæ aptissimè in vs. 79. finitur. Ad χολωσεμεν quoque in vs. 78. ου in vs. 86. omnino respicit; atque ideo comma adjectum habere debet, ut in Od. *Υ*. 339.; necnon et infra vs. 234. in και, μα; ubi affirmatio antecedens ab illo, et negatio subsequens ab hoc corroboratur.

87. δϝαϝοο pro v. ζωντος rescripsimus; quum ζαω i. e. δϝαϝω nusquam apud poetam in unam syllabam contractum sit, neque ulla ratione contrahi possit.

97. κηρας pro χειρας et hic et infra Φ. 548. e Marklandi conjectura recepit Wolf in editione altera; quod minus miror, quam quo venisset in mentem Angli cujusvis vulgatam lectionem sollicitare, quum in lingua sua vernacula parem loquendi modum vix nescire potuisset. In editionibus antiquis Aristarchi et Rhiani scriptum erat ουδ' όγε πριν Δαναοισιν αεικεα λοιγον απωσει.; quod, etsi exemplaris Massaliotici auctoritate fultum stetit, commentatoris ingenium nimium sapit, quam ut, Aristarcho etiam suadente, pro Homerico accipiam.

112-5. Commenta satis importuna, a mente et sententia dicentis aliena, et ab homine sermonis Homerici parum docto illata. Accreverunt ex οικοι εχειν, quod adscripserat aliquis—perperam: quæstioni enim erat regi quid in castris, non quid domi habere mallet; nec compositum προβουλομαι alibi in Homericis occurrit; neque βουλομαι alia quam passiva forma prisca lingua agnoscit.

129. δωητι pro v. δωσι πολιν reposuimus; quum formam hanc contractam subjunctivi Homerica non agnoscant; et quum sermo de Troja ipsa, non de urbe aliqua minore sit, et ex illis τριπλη τετραπλη, et apposito ευτειχεον planè demonstratur. πολιν ita male redundat.

Formam contractam in prima persona temporis præsentis δω, &c. pro δοω, &c. Odyssea agnoscit *Ι*. 356. et *Υ*. 296.: Ilias autem nusquam nisi in locis interpolatis.

139. Versus planè spurius, et criticorum veterum, sicut Bentleii et Heynei, judicio tollendus.

143. Sic futurum θησομεν pro desiderativo θειομεν omnino reponendum ut cæteris constet.

157. ορεα sic semper scribendum pro v. ουρεα: syllaba enim natura brevis a tono tantum producitur quum prima sit dactyli.

175. Ex του μητις γινεται μητιετης, και μητιετης πλεονασμω του ε. Schol. Ven. perperam, ut solent grammatici veteres in re etymologica; ex alia enim forma μητια vel μητιη fit μητιεταϛ, et abscisso sibilo μητιεταϛ, ut Ionicam πολιητης non e πολις, sed ex obsoleto πολη, effectum est.

177. Ex *E*. 891. translatus, ab hoc loco alienus.

185. Sic legendum ut infra vs. 282. pro v. το σον: articulus enim e recentiorum consuetudine loquendi insertus est.

197. οπιθεν. οπισωθεν—οπισθεν—οπιθεν. τουτο δε και εν αλλοις. Eustath. p. 84. ad fin.

205. v. ὑπεροπλιῃσι, antepenultima producta, ut in tot aliis similibus; quod vi accentus, sic in secunda etiam pedis syllaba, fieri censent Heynè et Hermann. (de metris p. 81.) Si autem vis accentus talis fuisset, quo factum est ut non in aliis brevibus syllabis producendis æquè valeret; sed in nominibus tantum ex adjectivis, qui Latinis in IVUS desinentibus respondent, effictis, se ostenderet?

207. v. το σον. Vide supra ad vs. 185.

216. v. ειρυσασθαι. In Homericis ϝρυϝω *tueor*, et ϝερυω vel ϝερυθσω *traho*, tam forma quam sensu diversa fuerunt, etsi a posteris confusa sunt: sed quum præsentium temporum formas ex auctis præteritorum fingere moris antiqui sit; et vis litteræ *P* primam pedis syllabam producere sufficiat, forma ερυϝω a poeta in hoc et aliis locis paribus forte usurpata est, et prima syllaba postea solito recentiorum fulcro aucta et producta.

219. μονον ὑποτασσεται το η· το δε φη και το εφη και προτασσεται τῳ ῥηθησομενῳ λογῳ, και τουτῳ ὑποτασσεται. Schol. Ven. in Il. *E*. 533.

221. Sic ολυνπος ubique in Homericis scribendum sine υ in prima syllaba, quæ a tono tantum producitur, quum priorem in pede locum obtinet: in aliis omnino corripitur. N pro M in antiquissima tessera fœderali, in Prolegomenis citata, sic usurpatum occurrit; neque aliter in galea antiquissima ab Olympia a viro clarissimo B. Frere nuper reportata.

239. Vide supra ad 216.

244. Versus a rhapsodo malè intextus; atque a Bentleio et Heyneo jampridem notatus.

260. Sic Zenodotus; quod, quum aliis arrogantius dictum videretur, ἡμιν ediderunt—minus recte: modestia enim in Nestoris orationibus, præsertim de rebus se juvene gestis, raro apparet; et si primam personam hic adhibere voluisset, casum rectum, ηε περ ἡμεις, *quam nos sumus*, ratio grammatica postularet; quum εγων ὁμιλησα ἡμιν sit modus loquendi ab omni usu et sensu communi prorsus alienus.

265-8. Quatuor versus, perinde atque 244. a rhapsodo profecti. Iliadis auctor neque Thesea, neque Centauros, neque Lapithas noverat; de quibus fabulæ, a posteris confictæ, e monumentis symbolicis originem sumpsisse videntur.

277. Sic mihi, rem sæpius retractanti, magis Homericum visum est; vocalem longam a fine vocis in brevem initiantem sorberi, atque eam impetu pronunciandi produci, vel consonam potius geminari, ob duas syllabas breves sequutas. Vide Proleg. s. clxv. et clxxv. πηληιδ' ηθελ' est codd. et edd. vet. lectio.

282-3. Pessimè interpres Latinè reddidit, *verum ego precabor Achillem deponere iram*; quum λισσομαι præsentis non futuri est temporis forma, et quartum omnino, non tertium casum, sibi subjungi postulet. Criticorum autem alii protulerunt, *verum enim egomet precor te Achilli remittere tuam iram*; atque alii, *verum enim egomet precor te Achilli remittere suam iram*; quod nobis magis arridet, quoniam Achilles tantum irarum plena verba, Agamemnon non nisi minarum et superbiæ, dixerat.

294. Vulgatum ὑπειξομαι pro ὑποϝεικεσομαι Homericum esse nequit;

que motus Bentley medicinam versui adhibuit scribendo ει δη σει τι Fεκος ὑποFειξομαι ὀττι κε Fειπεις: sed nos timidiores esse decet; atque ideo lenius adhibuimus remedium delendo particulam δη; quæ, sententiæ non necessaria, ad replendum metrum, detrimento του F imminutum, inserta esse videtur.

295-6. Duo versus a criticorum veterum nonnullis ut spurii damnati; atque eorum sententiæ calculum libenter adjecimus.

299. Ejusdem farinæ commentum esse junctura satis prodit.

314. λυματα—οἱονει λουματα, ἁπερ εν τῳ λουεσθαι εισεβαλλον. Eustath. p. 108. quæ verum etymon, atque eo antiquam formam planè indicant.

317. κνισση benè Wolf: iota enim in κνιδσω breve est, et futurum antiquum κνισσω duplici Σ.

333. Vide Proleg. s. cxlix.

343. Sic Ionice omnino scribendum pro v. μαχεοιντο et μαχεωνται, quorum alterum in metrum, alterum in syntaxin peccat. Antiquissima forma tertiæ personæ pluralis optativi -οιαντο fuisse videtur; quæ contractione diversa in diversis dialectis, fiebat -οιατο et οιντο. Ita quoque in tertiis personis passivis indicativi terminationes antiquissimæ -ανται et -αντο factæ esse videntur -ειται, -ηνται, -ωνται; et -ατο, -οντο, &c. vide Proleg. s. cxl. 6. &c. Α littera antiquior est multum quam Ο, quam lingua Etrusca non agnoscit; neque terminatio optativi -οιντο in Iliade usquam legitur; neque in Odyssea frequens est.

366-92. xxvii versus criticorum veterum judicio damnati, et cujusvis sanioris judicio haud cunctanter ejiciendi: rhapsodi enim sunt stolidi et indocti; qui, quum Chrysam urbem Troadis nesciret, atque sacerdotem Chrysen de se ipso loqui in vs. 37. crederet, Chryseidem a Thebe Andromachæ patria, quam annis aliquot ante diripuerat Achilles, eductam fuisse docere ausus est.

393. Pro vexatissima voce ἑηος, Zenodotus ἑοιο edidit, e conjectura an e codicum fide incertum. Apollonius Rhodius, magistro obsequutus, ἑος in prima, secunda, et tertia persona usus est; contra tamen indolem linguæ et consuetudinem loquendi; qua, ante omnia in omnibus linguis, necessè est ut diversæ personæ pronominum possessivorum inter se planè distinguantur: nam quis foret usus sermonis in quo MEUS, TUUS, et SUUS unum atque idem essent? Grammatici alii ἑηος et ἑαων (Ω. 538.) pro εεος et εεων, formis poeticis secundi casus adjectivi ευς, acceperunt; penultima alterius εκτασει Ionica, alterius Æolica, producta; cujusmodi εκτασεις, æque ac μεταθεσεις, επενθεσεις, &c. &c., lingua factitia et fucata recentiorum poetarum, præsertim Alexandrinorum, libenter agnoscebat; atque υἱηες pro υἱεες, vel potius υἱες; αιητος pro αετος; κερηος pro κεραος; ἑειο pro antiquo ἑFο; κρᾱατος pro κρᾱτος e καρατος contracto; et alia quamplurima ejusdem farinæ, quoties cuiquam libuisset, abundè suppeditabat, magno scriptitantium commodo; qui, huic adjecta Atticorum in contrahendo licentia, versus quotquot vellent, nullo quasi negotio, facere poterant. Sed alia prorsus ratione poetæ antiqui carmina componebant; quæ, si ejusmodi licentiæ exemplis scatuissent; nemo ex audientibus intellexisset. Præterea nomina in -ευς desinentia secundum casum, grammatica antiqua, in -εος habebant; neque -εως aliundè quam ex Attica elegantia profectum esse videtur. Vide Proleg. s. cviii. Aliam autem formam fuisse adjectivi ευς tradidit Herodianus; nempe ἑος, ἑη, ἑον; quam confir-

mat nomen ΣΟΣΕΝΙΟ in argenteo Cnidiorum nummo quinti autem ante C. N. seculi, in Museo nostro asservato; et quo moti Zenodoti lectionem recepimus, non tamen eo sensu quo ille eam protulerat pro secundâ persona pronominis possessivi, sed quo secundus sit casus adjectivi, qui sua ætate jamdudum exoleverat. Vide Proleg. s. clii. in voce ευς; et Hort. Adonid. in ead.

395. τι pro και, facili et obvia emendatione, quæ Bentleii acumen haud effugerat, recepimus. Vide et infra *Ω*. 387.

409. Rhapsodi commentum esse quivis dixerit ob accusativum Βριαρεων in trisyllabam contractum contra poetæ morem.

431. Sic εϝικανε cum augmento scribendum: ϝικανω enim priorem brevem habet, nisi quum in prima pedis syllaba vocalis, tono pronunciandi et emphasi in consonam subsequentem, producta sit.

473-4. Duo versus e commentis in proxime antecedentem orti; quorum alter olim damnatus est a criticis antiquis, qui in priorem haud leniorem sententiam ferre debuerant, ob istud παιηονα, *carmen bellicum* serioris ævi. Παιηων apud poetam deus medicus est, ab Apolline diversus, qui locum ab Æsculapio postea occupatum tenuisse videtur. Vide infra *E*. 899.

479. Sic ϝικμενον omnino scribendum: nam ικμενον, *humidum*, quod veterum plerique præferebant, stirpem probabilem in sermone Homerico non habet. Vide infra ad *P*. 392.

486. Alia manu in codd. Lips. et Townl. et Eton. scriptus; et, ut commentum, haud cunctanter ejiciendus.

566. Vexatissimum locum rectè interpretatus est doctissimus Heynè —μη ου χραισμωσι σοι προς εμε ασσον ιοντα.

567. Zenodotus αϝαπτους ab ϝαπτω scribebat, alii probabilius ab ιαπτω deducunt.

574. φασιν οἱ τεχνιται ὁτι τε το νω και σφω απο του νωι και σφωι γεγονασιν αποβολῃ του *I*. Eustath. p. 153. Forma tamen antiqua dualis σφοϝε, priore ancipite, fuisse videtur. Vide infra *N*. 47.

599. Sic scribendum γελος ut ερος omnino in Homericis; γελως enim et ερως, e γελοας et εροας contracta, serioris ævi sunt et poetæ antiquissimo prorsus ignota.

611. Ad claudendam rhapsodiam, ut alii quamplurimi, a rhapsodo aliquo assutus; Jovem enim non dormiisse e subsequentibus planè liquet.

NOTÆ IN IL. *B*.

6. ολοϝον v. ουλον, nonnulli veterum ut ολεθριον, alii ut ὑγιη vel ὁλοκληρον απο του ὁλος, et alii ut στρεβλον και σκολιον δια την ασαφειαν acceperunt. Eustath. p. 164. Prima interpretatio simplicior est, atque eo probabilior. Tres syllabæ natura breves sunt; at penultima propter *F*, et antepenultima propter *Λ* produci potest, prout quæque priorem in pede locum obtinuerit.

8. Ab ειμι est ιθι: sed a pleniore themate ειμι, ead enarratione grammatica, fit ειθι, quod solutè pronunciatum εϊθι hiatum aptissimè complet.

22. Alteram lectionem ουλος in schol. Ven. memoratam et in codicibus nonnullis asservatam, forma in antiquiorem mutata, libenter recepi pro v. θειος; quod a rhapsodo vel grammatico aliquo e v. 56 retrac-

tum esse videtur; Agamemnonis enim non [illegible] persona convenit.

27. Ex Ω. 174. huc malè illatum esse critici veteres olim monuerunt.

64. Idem versus 27. hic iterum male repetitus ex Ω. 174.

70. Bentley, quum metro frustra timeret, ἐγω pro ἐμεν obtulit: at nil opus.

76-83. Octo versus a veteribus jure damnati, et omnino ejiciendi ut cæterorum junctura apta et integra fiat, et suus cuique locus reddatur.

87. ιασι pro εισι scripsit Bentley, quod antiquiorem indutum formam recepi.

90. Hiatum supplendum esse censuit Heynè scribendo αἱ δε τε pro αἱ δε τε; at versus serioris ævi est, e commento ortus.

95. τετρηχει, συγχοπη και τροπη του Α εις Η. Eustath. p. 180.

97. Ex Enniana verbi forma *bovo-bovare*, probabile est Gustum ejus antiquissimam βοϝαω fuisse: attamen in Homericis, quum sit verbum et nomen βοη priorem ubique brevem habeant, Ennici auctoritate exempli e fonte impurissimo, Varronis scilicet de L. L. l. vi. derivati, recipere non ausus sum.

105-7. Vide Proleg. s. cxlix.

124-33. Locus in vulgatis corruptus et multiplici interpolatione fœdus; ejectis autem versibus quinque 124. et 130-3.; qui e scholiis et interpretamentis confecti jam olim a criticis antiquis damnati sunt: atque ex altera codicum lectione infinitivo in optativi locum recepto, ita ut δ' ες δεκαδας διακοσμηθημεν' præcedentibus μεν λεγεσθαι respondeant, omnia plana ac nitida fiunt.

143. Est merum scholion a veteribus obelo notatum.

146. ορορ' præteritum perfectum ex ορω sic scribendum est augmento suo simplici et naturali: prior enim syllaba producitur duplicando in pronunciatione τῳ Ρ, ut in compluribus aliis.

153. ουρους—τους τροπους ὁθεν ἡ νεως ορμει—εις θαλασσαν. Eustath. p. 194. sic et schol. Ven. Antiquissimam formam ορϝος, in ορϝος contractam, fuisse dicerem, si pro certo hoc etymon accipere auderem.

160-2. Tres versus suum locum infra 176-8. habent.

164. E Minerva item ad Ulyssem oratione—180. huc malè translatus.

168. Compluribus codicibus melioris notæ deest: attamen, quum ei nihil inesse contra Homericum morem videatur, retinendum censui.

181. Restituta antiqua verbi forma pro vulg. εα, tollitur hiatus; neque inutili copula onerare versum opus erit; quod fieret si Heyneo μηδετ' scribere jubenti obtemperaremus.

193-7. Quinque versus e variis scholiis et commentis a diversis rhapsodis vel grammaticis conficti; atque jamdudum a criticis antiquis jure damnati.

207. Ex l. 99. male confictus et omnino ejiciendus.

210. Sic Bentley pro v. μεγαλῳ, e vano pro metro timore, orto.

212. εκολῳα· εκ του ΚΟΛΩΙΟΣ ὁ θορυβος. αυτο δε εκ του ΚΟΛΟΩ—η εκ του ΚΛΩ. Eustath. p. 105.

Θερσιτης. θερω, θερσω, θερσιτης. ib. p. 204. ονοματοποιηται το ονομα παρα το θερσος Αιολικως. schol. Ven. Antiquissima igitur forma Θερσιτης fuisse videtur; atque litteram Ι productam detrimento του Σ.

216-9. Hiatum particula αρ' inserta Bentley supplere conatus est: sed voces φολκος, φοξος, et συνοχωκοτε dialecti sunt a poetæ sermone alienæ; neque antiqui vel Homerici moris est hominem ita fœdè mancum et mutilum in bellatorum numero habere. φοξος etiam, si

justa est grammaticorum etymologia—οἷον φαιξος—φοξος ὁ προς τα φαη εξος ὁρωμενος, in Homericis trisyllabum omnino esse debuit propter ϝ in φαϝος—φαϝοκσος. Vide Athenæ. l. xi. c. 60. ed. Schweig.

224. Expletivum esse, et a rhapsodo serioris ævi insertum, e contracto βοῶν pro Homerico βοαων, certissime constat.

232-4. Malè cohærent cum præcedentibus, et manifestè assuti sunt a rhapsodo, qui sententiæ structuram compertam non habuit; justa enim syntaxis secundum casum, γυναικος νεης, postulat. Eustathio tamen si credimus, ὁ ποιητης επιτηδες τον λογον τουτον αγορητην και αφαμαρτοεπη εποιησε· τουτ' εστι σολοικον: at ejusmodi aut risum captandi, aut contemptum augendi artificium, vix comico honestiori licitum, a poetæ decore et carminis indole prorsus abhorret.

236. Sic τον δ' pro τονδε δε habent edd. Flor. et Ald. 1.; quod, sua pristina forma verbo sequenti reddita, versui necessarium fit.

252-6. Quinque versus obelo notati et haud dubiè pro spuriis habendi: malè inter se cohærent; neque injuria suspicatus est Heynè eos a diversis interpolatoribus insertos esse.

278. Sic rectè Aristarchus cum articulo ὁ πτολιπορθος edidit; est enim emphaticus—*ille urbium expugnator*. Vide schol. Ven.

317-9. Horum trium versuum postremus tantum a veteribus damnatus est. Omnes tamen perinde inserti esse videntur a rhapsodo; qui, quum το τερας in passeribus devoratis haud satis prodigiosum putaret, serpentis απολιθωσιν addebat; quamvis Calchas in interpretatione eam non attigisset; neque aliud ejusmodi μεταμορφωσεως exemplum in toto carmine extaret.

321. Est merum scholion expletivum in proximè antecedentem a rhapsodo vel grammatico assutum.

323. ανεῳ. εστιν ανανος, και αποβολῃ του υ αναος ὁ αφωνος· και ωσπερ εκ Μενελαος Μενελεως, οὑτως αναος ανεως· κλινεται δε και ανεω, ὡς του Μενελεω. Schol. Mediolan. in Od. B. 240. Idem est atque αανϝδος, v. αναυδος, elisis litteris υ et δ, solito contrahendi modo. V. ανεῳ forma Atticum est, quæ, quum plurali Homerico nullo modo conveniret, adverbialiter accepta est, etsi vocabulum ad personas, non ad verba, ubique pertinet. Istud Ν in compositis, usu recentiori tritis, ante vocalem tantum occurrit; ab antiquis et exoletis, etiam ut vulgo scribuntur, αουτος, ααατος, &c. omnibus abest; atque ideo Homericum non esse puto. In omnibus linguis modisque loquendi, verborum formæ, quo vocaliores, patentiores, productiores, minusque consonis intercisæ, eo antiquiores esse judicandæ sunt. Vide Proleg. s. lxxxix.

328. Particulam γε, ad sententiam percommodam et ad metrum necessariam, e Mori codice recepimus.

333. δ' επι pro δε μεγ', quod versus respuit, e Bentleii conjectura, quam Ψ 766 sancit, libenter recepi.

335. Est merum scholion haud cunctanter ejiciendum.

337. αγοραω et αγορευω vel αγορεϝω diversæ diversarum dialectorum formæ sunt; quarum hæc tantum Homerica esse videtur, quum metrum nusquam contractionem postulet, ut in aliis omnibus in αω et αομαι desinentibus.

341. De δεξιαις vide Eustath. p. 1398. l. 41.

346. Sic e vs. 236 omnino scribendum pro v. τουσδε, δ' εα; quæ e vano pro metro timore interpolata sunt.

348. Vide Proleg. s. cxlix.

377-80. A grammaticis non notati, at nihilominus e consueto fonte

interpolationum, commento nimirum in præcedentes, a rhapsodo conficti et inserti. Sententia prorsus contraria est voluntati loquentis; qui se capere Trojam posse sine Achillis ope populo suadere conatur; atque usus particulæ in ποτ' ἐς γε ab Homerico alienus est. Vide Proleg. s. cxlix.

381. Ejusdem κομματος, ab aliquo inculcatus qui prœlii terminationem, quæ infra Θ. 485. &c. narrata est, præsignificare volebat.

394. Vide supra ad 333.

396. Sic omnino scribendum Homerico more præsens subjunctivi pro v. κινησει futuro indicativi; quod e forma seriore Ionica κινησῃ, una inserta litterula, male effictum est.

409. Insertus a rhapsodo vel grammatico, qui, pro Menelai humanitate et urbanitate intempestivè sollicitus, rationem reddere volebat cur invocatus venisset. Vide Demetr. Phaler. apud Athenæ. l. 4. c. xxvi. et vii. et crit. vet. apud Eustath. p. 247.

452. Merum commentum, junctura parum subtili annexum. Adscripserat aliquis καρδιῃ, serioris notæ vocem, cui reliqua, ut versus fieret, adjecta sunt.

461. ασιῳ. εν τῳ της Ασιας συμφορῳ τοπῳ, η τῳ ιλυωδει τοπῳ· ασις γαρ κατα διαλεκτον εστιν ἡ ιλυς· αλλοι Ασιῳ γενικως απο Ασιου του Κοτυος——ην γαρ τις Ασιας ἡρως, οὑ ἐπωνυμος Ασιας λιμην. Schol. minor. ita et Eustath. p. 254. Hoc protulisse videntur grammatici veteres: sed quum mihi non ignotum sit, quanta esset mythographorum libido in fingendis regum et heroum nominibus et stemmatibus, ut regionum, gentium, et civitatum nomina fabulis ornarent et augerent, suspectæ sunt omnes ejusmodi etymologiæ. Omnia nomina propria, vel singulorum hominum appellationes, apud Græcos veteres, e rerum nominibus conficta sunt; ita ut, si Asias unquam fuisset, quemadmodum est Asius apud poetam, nomen ejus vel ab ασις, vel a loco ab ea sic appellato, omnino deducendum foret. Vox ασις tamen uno tantum loco carminum Homericorum occurrit (Il. Φ. 321.) ut nihilominus nomen ASIA ex ea effictum esse vix dubitare licet; quoniam omnis ora maritima ejus regionis, Græcis antiquissimis cognita, ιλυωδης vel limosa est. Nomen tamen illud, æquè atque EUROPA, poetis antiquissimis ignotum est; et LIBYA in Odyssea tantum memoratur (Δ. 85. et Ξ. 295.) Nominis Ασιας syllabam ultimam in secundo casu vix iis poetis liceret aut elidere, aut corripere etiam, ante vocalem brevem, ita ut pedem dactylicum faceret.

467-8. Commentatorem redolent: haud tamen a loco movere ausus sum.

485-6. ϝιδοτε et ϝιδμεν. v. ιστε et ιδμεν, aoristi pro ϝιδσατε et ϝιδσαμεν ab ϝειδω, elisis litteris intermediis.

491-3. Ab interpolatore profectos esse, vix dubitabit qui locum attentè legerit. Heynè suspicatur etiam tres proximè antecedentes: immerito quidem, siquid nobis judicare licet.

494. πηνελαϝος ut Μενελαϝος, Αρκεσιλαϝος, &c. penultima correpta quoties non sit prima pedis syllaba. V. πηνελεως Atticum est, ab aliquo illatum qui metro frustra timebat.

527. *Ajax ille velox Vilvei filius*. vide in vocab. Proleg. s. ciii.

528-30. Horum versuum prior a Zenodoto olim damnatus est, et reliqui duo ab Aristarcho; utrique rectè, probante quoque Heyneo: turbant enim cæterorum nexum et compagem, quæ iis ejectis aptissima fit.

535. Est merum commentum rhapsodi cujusdam Asiatici, qui hos Locros ab aliis ad Occidentem habitantibus, quos poeta ignoraverat, distinguere volebat.

546-56. Ex his undecim versibus, tres tantum, quos retinuimus, a poeta profectos; reliquos autem a rhapsodis in Atheniensium honorem confictos esse, cuivis rerum antiquarum docto plane liquebit: Græci enim Troicis temporibus templa nondum habuerunt; neque heroas religionis sacris vel cultu dignati sunt; neque in deorum numero ullum, qui homo fuisset, Iliacus poeta usquam agnovit. Apud eum quoque ἄρουρα est *superficies* non *orbis terræ*; de qua, tanquam de persona quæ filium peperisset, homines nondum loqui didicerant; neque Menesthei scientia rei equestris et militaris alio loco celebratur; neque ipse in Patrocli funere certamen bijugum iniit; quam ob causam fortasse Zenodotus tres versus 553-5 damnavit. Fabulam de Erechthei natalibus a vaniloquentia Atticorum, qui se αὐτόχθονας fuisse gloriati sunt, originem sumpsisse credo; atque ideo Homericis longe posteriorem esse.

558. Ab aliquo, fortasse Solone, insertus, ut poetæ antiquissimi auctoritate Athenienses insulam Salamina sibi vindicare possent.

580. Est merum scholion, et Zenodoto olim damnatus; qui et proxime antecedentem νώροπα, paullo morosius ut solebat.

581. γραφόντων δὲ τινῶν μὲν Λακεδαίμονα κητώεσσαν, τῶν δὲ καιετάεσσαν, ζητοῦσι τὴν κητώεσσαν δέξασθαι τί χρή, εἴτε μεγακήτην, εἴτε μεγάλην——ἡ δὲ καιετάεσσαν οἱ μὲν καλαμινθώδη δέχονται, οἱ δὲ ὅτι οἱ ἀπὸ σεισμῶν ῥωχμοὶ καιετοὶ λέγονται,——συνεισίοις δ᾽ ἡ Λακωνικὴ. Strabon. l. viii. τὰ κοῖλα χωρία καιέτας οἱ Λάκωνες προσαγορεύουσι. ib. l. v. Inde Caieta in Italia, non ab Ænea nutrice; et καιάδας apud Lacones βάραθρον εἰς ὃ ἐνέβαλλον τοὺς κακούργους ῥιπτεῖν. Suid. in voc. Radix est χαίνω *findo*; quod in alia dialecto καιάζω vel καιάω fortè fuit.

588-90. Partim e commentis conflati, et partim aliundè traducti esse mihi videntur; atque eo ejiciendi. Vox προθυμίῃσι quoque suspecta est, ut non satis Homerica; neque syllaba ejus antepenultima in hoc loco versus prosodia antiqua produci poterat.

603. Obelus huic versui præfixus in cod. Ven. ad sequentem pertinere videtur; qui commentatorem redolet, et sine injuria amoveri potest.

621. Sic Ms. et schol. Ven. κεῖται τὸ ὑφιέμενον——ἔστι γὰρ ὁ προκατειρημένος Ἀμφίμαχος Κτεάτου υἱός· ὁ δὲ Θάλπιος Εὐρύτου· καὶ οὕτως εἰρήκει Ἀκτορίωνε, δύο Ἀκτορίωνων. Vide infra ad *H.* 127-8. Pessimè editores Ἀκτορίωνες intulerunt, quasi avus non pater Cteati et Euryti fuisset Actor.

625. Hiatum Bentley copula percommoda τε implendum esse censuit: sed nomen Ἔχινα e verbo ϝέχω effictum est, atque ideo spiritu aspero scribendum ϝΕχινα.

626. Est merum scholion. Poeta nusquam ναίω pro ναιετάω usus est: illud de personis tantum, hoc de personis et locis promiscuè usurpatum est.

631. Obelo in cod. Ven. notatus, et e Δ 330 forsitan confictus.

641-3. ἀθετούμενοι a Zenodoto—rectè: nam ἔτ᾽ Οἰνῆος in metrum peccat; quum nomen ab ϝοῖνος ϝοινῆϝος scribi debuerit.

651. Multa nos, et alii nobis doctiores, disputavimus de portento isto ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ:—frustra: nam versus serioris rhapsodi est; qui, quum prosodiam Homericam malè intellectam haberet, nullius non licentiæ eam capacem esse credebat. Meriones non dux

Cretensium erat; sed ducis Idomenei ὀπάων, θεράπων, vel ἑταῖρος, qui primi legati officio fungebatur. Interpolatio ad complendum hiatum, in versu sequenti, e detrimento spiritus asperi in ἀνδρειφόντῃ ortum, facta esse videtur.

669. Grammatici antiqui nonnulli obelo notarunt; et ἐφίληθεν absolutè dictum esse voluerunt, ita ut significaret "*amabant se mutuo*," cujus credo nullum in Homericis exemplum extare. Alii veterum versum sequentem sequiore, ut mihi videtur, sententia damnaverunt; atque eum, Wolfio probante, ejiciendum curavi.

681. μακρόθεν ὑπακούεται τὸ εἶπεν ἢ τὸ ἐρῶ. Schol. Ven. et Eustath. p. 319. At verbum eo modo subaudiri Atticum potius quam Homericum est; quo fortasse motus Zenodotus in sua redactione protulit οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον τὸ Πελασγικὸν οὖθαρ ἀρούρης, e conjectura. Melius autem redactoris officio functus esset si versum ejecisset, ut rhapsodi procemium: quum rationem reddere qua poeta ejusmodi procemio, in transitione ad Thessaliæ urbium recensionem et nulla alia, usus esset, vix potuisset. Πελασγικὸν Ἄργος etiam hic tantum occurrit; neque alius locus est in toto carmine vel Iliadis vel Odysseæ, quo poetam aliud Argos nosse quam Achaicum et Jason arguere licet; atque ea diversa Peloponnesi apposita e diversis gentibus eam occupantibus tracta esse videntur. Interpolatori ansam probabilem præbere potuit Græcorum posteriorum bipartita distributio in eos qui intra, et eos qui extra Thermopylas habitarent.

682. Nonnulli veterum, teste Strabone, scribebant, pro Ἀλόπην, Ἀλιοῦνθ'; quod insigni exemplo est, quam parum intellecta ab iis esset Homerica lingua: nomina enim e participiis efficta, quæ recentiores Attici et Iones Ἁλοῦς -οῦντος, ὀποῦς -οῦντος, Σελινοῦς -οῦντος, &c. scribebant; et Dores et Æoles Ἁλόεις -όεντος, ὀπόεις -όεντος, Σελινόεις -όεντος &c.; antiquiore forma, quam solam noverat poeta, Ἁλόϝεις -ϝεντος, ὀπόϝεις -ϝεντος, Σελινόϝεις -ϝεντος, &c., in ea lingua omnino fuerunt. Gentium vel populorum nomina inde deducta plus etiam in contrahendo emolliebant Iones Asiatici; ita ut apud Herodotum Σελινούσιοι, qui in ipsorum nummis ac titulis Σελινόντιοι sunt, et qui in sermone Homerico Σελινοϝέντιοι fuissent, ex Σελινοϝεῖς; quod una detrusa litterula in nummis eorum asservatur Σελινοες; et antiquissimi forte, si inscripti essent, plenum nomen exhiberent. Xenophon Σελινούσιοι ab Herodoto accepisse videtur; nam Thucydides Σελινούντιοι tantum agnoscit, quod antiquiore sua scriptura Σελινόντιοι fuisset; et Attica dialectus, teste ipso Xenophonte, e diversis aliis conflata erat (Athen. Polit. c. 11. s. 8.) Haud alia ratione, in verborum tertiis personis pluralibus, -αντι, -εντι, -οντι, et -υντι fiebant -ασι, -εισι, -ουσι, et -υσι.

684. Commentatoris versus. Poeta Hellada noverat, non Hellenas; qui suo sermone Ἑλλάδιοι fuissent.

694. E scholio confictus: Achilles enim χωόμενος, non ἀχέων erat.

696. Ἰτωνία. Sic veterum nonnulli apud Eustath. p. 324. pro v. Ἰτώνη; atque sic a ἴτυς effictum poetam protulisse vix dubitandum est.

708-9. Ad hemistichium expletivum commentatoris alicujus complendum, e præcedentibus malè consuti.

720. Quamvis εἰδότες ἶφι tolerare potuerim, vix aliquem puto emuncti naris τόξων εὖ εἰδότας μάχεσθαι pro Homerico habiturum esse. Ipse Philoctetes τόξων εὖ εἰδὼς celebrandus fuit? at non milites ejus,

qui hastis, ut cæteri, pugnasse videntur. Versum igitur, ut commentatoris supplementum, ejiciendum putavimus.

724-5. Ejusdem farinæ ac 694, et a seniore profecti rhapsodo; qui fabulam, a cyclicis et tragicis poetis celebratam, de Philoctete ad Trojam arcessito, haud nesciebat.

727. *Ille Vilvei filius spurius, quem &c.* vide in vocab. Proleg. s. clii.

731. Ασκληπιοϝο. v. Ασκληπιου, penultima longa; vel, quod antiqui maluerunt, versu manco. Bentley Ασκληπιοφιν proposuit, et Heynè Ασκληπιαδα suggerit, ut Πριαμιδην νοθον υιον, Λ. 497. Hermann vulgatum defendit, et syllabam produci vi accentus censet; quod, si sic in secunda spondæi syllaba licuisset, mirum est poetam non in aliis locis adhibuisse; quam nihil commodius ista licentia carmina pangenti concedi potuisset. At sua forma huic casui secundo restituta nihil insolitæ licentiæ concedendum erit: nam syllaba ultima vel penultima produci potest, prout quæque priorem in pede dactylico locum obtinuerit.

742-4. Malè interpositi sententiam turbant et juncturam interrumpunt; atque pro rhapsodi fœtu habendi, qui fabulam de centauris, poetæ ignotam, et e symbolica vel mystica religione ortam, intempestiva eruditione commemorare voluit.

775. ϝεκαστοι poetæ fuisse credo, et, auctoritate idonea, libenter receperim.

777. ἑστασαν edd. Flor. Ald. et cod. Ven. υπερσυντελικος γαρ εστι συγκεκομμενος· ὁ δε παρακειμενος δασυ εχει το ε, και ὁ υπερσυντελικος· οἱ δε αοριστοι ψιλον. Schol. Ven.

782. Apud Pindarum nomen erat antiquitus τυφαων, i. e. τυφαϝων (Eustath. p. 346.); e quo vulgatum τυφων contractum est; atque inde antiquam ejus formam in Homericis τυφαϝεϝς, v. τυφαεος, postea in τυφως contractam, discernere potuimus.

791-5. A grammaticis antiquis damnati—jure quidem, ut opinor: juvenis enim Politæ personæ non convenit oratio; quæ deæ, Jovis mandata perferenti, aptissima est.

802-6. Inter spurios item hosce relegandos censuit Heynè; cujus sententiam amplexus sum graviorem ob causam quam quæ ab eo urgentur, πολιητας scilicet, e πολιη poetæ ignoto confictum nomen.

811. Ex Apollonii lexico protulit Heynè πολιος προπαροιθ' pro προπαροιθε πολησς; quod metro corrupto in edd. omnibus ante Barnes legebatur, qui πολεως intulit; servato metro, sed inquinata lingua: nam πολεως est Atticorum recentiorum, sicut πολιος antiquiorum. Codex autem Venetianus et alii melioris notæ προπαροιθε πολιος exhibent, quod verum puto: nam litteræ ιος unam syllabam formant in aliis vocibus, et πολιος ita pronunciandum est in simili loco Φ. 567.

850. In hoc versu interpretando et emendando geographi et grammatici sudarunt multum; quum Axium fluvium turbidum et limosum esse constaret. At versus manifestè assutus est, a rhapsodo, forsitan aliquo illinc oriundo; qui dum apud Græciæ incolas carmina recitaret, magnificè de sua patria mentiri ausus sit; ut solent ejusmodi homines quoties occasionem narrandi apud haud conscios nacti sint.

859. Sic χρομιος τε, continuata et conjuncta sententia cum versu antecedente, scribendum pro v. χρομις ηρχε; sæpe enim in scenam postea productus est hic Mysorum princeps, et semper χρομιος,

nunquam χρομις, denominatus. Vide P. 218-494, &c. Similis est verbi ellipsis Π. 406. Ψ. 469, &c.

860-1. A veteribus damnati quod Ennomus non memoratur inter cæsos ab Achille in fluvio Scamandro Φ. 17—33. Gravior autem subest causa in iterata conjunctione αλλα, quæ interpolatorem planè prodit.

874-5. A veteribus perinde damnati; atque haud cunctantes ejiciendi si nulla ejusmodi sententia in eos extiterit.

NOTÆ IN IL. Γ.

1-7. Impeditiorem esse structuram horum versuum, ut vulgo leguntur, observavit Heynè; atque eam ob causam suspicatus est vir doctissimus tertium, quartum, et septimum ab alio ingenio profectos esse. De septimo libenter ei assentior; est enim merum scholion, atque eandem sententiam in sextum quoque ferre ausus sum; quod fabulas de pygmæorum et gruum pugnis, e symbolica religione poetæ ignota ortas, serioris ævi esse oportet. Reliqui rectè se habere videntur, ut a nobis emendati, mutato tantum ταιγε πετονται, quod maximè offendit, in ται ποταονται, cujus lectionis vestigia in ποτῶνται exhibent editiones veteres, loco citato, in l. 1. Strabonis. Corruptela e recentiorum corripiendi studio, quo syllaba verbi obsoleti elisa est, originem traxisse videtur.

10. ηυτε, quod in Chio, Massiliensi, et aliis quibusdam exemplaribus vel editionibus antiquis extabat, Aristarchi lectioni ευτε facile prætuli; quum hanc a grammatico illo celeberrimo pro metro nimis sollicito illatam esse haud dubitaverim. Pronunciandum est ἦυτ ὄρεος.

18-20. Duo posteriores ab antiquis jure damnati sunt; neque lenior sententia in priorem ferri debuit.

46. In omnibus libris tam scriptis quam impressis η τοιοσδε εων, nisi qui e Bentleii conjectura receperunt η τοιουτος εων; quod Heynè in versu ab Eustathio citato se legisse putat. At verba Eustathii sunt, ὁμοιον και το του Ἑκτορος προς τον αδελφον Παριν. η δη τοιουτος ων την Ἑλενην ἡρπασας εξ ανδρων τοιωνδε; quibus non poetæ verba, sed eorum sensum duntaxat reddere voluit; qui, si in alterutram partem propendeat, nostram omnino correctionem adjuvat; qua, antiquis restitutis litterarum signis, nihil mutatur; et similis loquendi modus extat infra P. 587.

66. Commentum prodit tum junctura, tum istud δωσιν, quod grammatica Homerica non agnoscit.

78. Abest a codice Venetiano; neque dubito quin ex Η. 50. huc sit illatus.

84. ααϝοι. Vide supra ad Β. 323.

103. ϝαρν'. v. δ' αρν', copula non necessaria ad hiatum, e digammatis detrimento, supplendum inserta.

108-10. Obelo notati sunt a grammaticis, quod venia Priamidis danda foret, si juniores omnes ejusmodi indolem a natura ipsa accepissent; ita ut vitium ætatis non hominis haberi deberet. At gravior subest causa in versuum structura, et cum præcedentibus junctura, quæ interpolatorem manifestè prodit.

139. αυι pro ηδ', metro postulante rescripsimus.
144. Foetus rhapsodi, qui fabulam poetæ ignotam de Helena a Theseo rapta respiciebat.
173. v. ως οφελεν θανατος μοι αδειν; quæ Bentley emendare tentavit scribendo με pro μοι: at αδειν semper cum tertio casu jungitur in Homericis. Paullum igitur immutata verborum collocatione, metro aptius et lenius subvenisse mihi visus sum.
189. Etsi metro facile subveniendum est scribendo solutè antiquo modo Fοτ' ελθον; versus tamen rhapsodi esse videtur, qui ad fabulas serioris ævi e symbolica religione ortas respexit, ad quas omnia de Amazonibus tradita proculdubio referenda sunt.
197-8. Mera sunt commenta expletiva in versum proximè antecedentem: vox enim αρνειος vel Fαρνειος, quamvis frequens in Odyssea, haud innotuisse videtur Iliadis auctori.
215. Insertum puto: nam αφαμαρτοεπης ita absolutè positum Homerico usui et consuetudini loquendi non congruit: neque Menelaum Ulysse juniorem fuisse ex ullo alio loco probabile fit.
220. Rhapsodi commentum esse satis prodit vox ζακοτον, a poetæ mente ac sermone perinde aliena.
224. Redundans et nexu carens; atque a Bentleio et Heyneo jampridem pro rhapsodi panno assuto notatus.
231. Sic scribendum αγερεθονται pro v. ηγερεθονται, quod grammatici est metro frustra timentis.
235. Homericum esse τουνομα pro ουνοματα, quum de complurium diversis nominibus agatur, nullo modo potest.
279. Sic legendum pro v. τινυσθον οτις; dualis enim a loco alienus, et οτις Homericum non est. Vide Τ. 260.
286-91. Inserti a rhapsodo, qui aliam et graviorem causam tanti belli, quam Helenam et res cum ea asportatas, subdere volebat; τιμη enim hoc sensu, pro vectigali usurpatum, nullo pacto Homericum esse potest.
334. Merum scholion in αυτικιροντας.
343. Aliud commentum expletivum malè insertum.
352. Ejusdem farinæ et a grammaticis antiquis notatus.
358. Particulam e conjectura inserui pro verbi augmento, quod hic in subjunctivo locum habere nequit. Corruptela ex antiquo more scribendi αρρηγησι pro αν ρηγησι originem sumpsisse videtur. In multis formæ auctæ præsentium e temporibus præteritis effingebantur; sed in hoc verbo exemplum non extat.
358. Utrum ηρηρειδετο vel ηρηρειστο sit plusquamperfectum obsoleti ερειδομαι, an aoristus aucti ερηρειδομαι, judicent doctiores; quum nulla ratione Σ locum habere posset in tertia persona plusquamperfecti Homerici, cujus in themate locum non habuisset. Sententia vocem mediam, atque ideo aoristum tempus poscere videtur; et littera Δ eodem modo eliditur in Fιδοτε et Fιδμεν, v. ιστε et ιδμεν, ex Fιδοατε et Fιδοαμεν contractis, quæ a themate Fειδω deducenda sunt: nam quæ grammatici commenti sunt de Σ in Δ mutato, ita ut ιδμεν sit ab ισημι, vix nauci æstimo. Apud posteros spiritus Θ in alterum spiritum dentalem Σ in multis transibat, ut in omnibus apud Lacones; unde πεπεισμαι, &c. a πειθομαι, &c.: sed ηκουσμαι, σεσεισμαι, τετελεσμαι, &c. e formis obsoletis vel minus usitatis ακουζομαι, σειζομαι, τελεσομαι, &c. derivanda sunt: in passiva enim, haud minus quam in activa voce, K est littera distinguens præteriti perfecti et

plusquamperfecti; quæ, etsi in multis elidebatur, vix in Σ, litteram prorsus alienam, in ullis transmutari poterat.

379. Vide Proleg. s. cxlix.

396-418. A grammaticis antiquis damnati: haud injuria, etiamsi vetustiores sint quam maxima pars insitivorum. Eustathius observavit nusquam θεραπαινας, ancillas, δουλας vocari, sed δμωας, p. 1479. l. 61.; quod verum est de Iliade tantum acceptum; in Odyssea δουλη memoratur in versu non suspecto Δ. 12. Heynè de toto episodio —383-448—dubia et suspiciones injecit, iis argumentis usus quibus in alterum episodium—121-244—quæ iisdem itaque nobis excipienda sunt. Vide Proleg. s. xii, &c.

432-6. Obelo item a veteribus notati, causis haud satis idoneis: verba enim mulieris inter iram et amorem æstuantis, quum modo abire, modo manere adulterum juberet, frigidè, ne dicam stolidè, ut inter se repugnantia damnaverunt.

κατευνασθην, duale contractum ut in μιανθην, &c. pro v. κατευνασθεν reposuimus: quum enim more scribendi antiquo utriusque formæ eadem esset, liberum est censoris judicium in alterutra constanter adhibenda.

453-61. Ad claudendum librum vel rhapsodiam a rhapsodo seriore qui Ϝ ignorabat, eo fortasse qui 286-91 interseruerat, assuti.

NOTÆ IN IL. Δ.

1. Ϝοι pronomen non articulus est. Anglicè, *they the Gods;* atque ita in cæteris locis paribus accipiendum. De verbo sequenti vide ad *B*. 337.

8. Expletivus a rhapsodo interpositus. Αργειη Ἑλενη poetæ est; sed αργειη Ἡρη et αλαλκομενηις Αθηνη posterorum.

11. v. παρμεμβλωκε: at plenior præteriti perfecti forma verbi παρμολεω antiquior et magis Homerica est. Egregiè hallucinatus est grammaticus vetus apud Eustath. p. 1722, qui hanc vocem e μελω effictum voluerit.

27. v. ἱδρωθ', quod Heynè separatim ἱδρω θ' scribendum censet; quia nusquam apud poetam ἱδρωτα occurrit: at copula potius delenda est, quæ locum idoneum hic non habet; et metro fulciendo sufficit spiritus asper.

35. Sic βεβρωκοις præteritum perfectum verbi βροω, unde βεβρωκως, certissime scribendum pro v. βεβρωθοις, quod fœtus est grammaticorum, verbum novum fingentium quum forma antiqua exoleverat.

47. Expletivus importunè interpositus.

55-6. Obelo notati ob causam minus validam, ut mihi videtur.

80. Alius expletivus malè repetitus e *Γ*. 343.

91. Hiatum Bentley sustulit scribendo παρ' pro αν'— frustra; nam versus merum commentum expletivum est a rhapsodo insertum.

96-9. Hiatum in primo Bentley et Heynè particula percommoda γε supplendum censuerunt; sed junctura quatuor versus insitivos esse prodit. Cæterum, hiatus in cæsura ferendus est.

109. Ϝεκκαιδεκαϝωρα pro v. εκκαιδεκαδωρα, legisse eos oportet, quorum in scholiis interpretatio memoratur—οἱ δε εκκαιδεκα ενιαυτων ὡρος γαρ ὁ ενιαυτος. recte omnino; δωρον enim nusquam in Homericis

pro palmo aut alia quælibet mensura usurpatum est; sed eo sensu serioris notæ est; neque, si usu antiquo traditum esset, justam et naturalem cornuum longitudinem, aut arcui convenientem hic præberet: non enim cornuum amborum mensura profertur, ut grammatici qui vulgato faverent, invita Homerica loquendi ratione, interpretati sunt, sed singulorum; atque hirci sylvestris vel ibicis cornuum annua incrementa nodi singuli, duorum paullo minus pollicum intervallo sejuncti, distinguunt; ita ut e binis cornibus sexdecem annorum arcus prope quinquepedalis fieret; dum longitudinem ejus decempedæ usque mensuram cornua sexdecem palmorum protenderent. Vide Buffon Hist. n. tom. xii. pl. xiv. Ridinger. Contempl. Ferar. tab. 39.

115. Ad supplendam sententiam a rhapsodo vel grammatico insertus; ut jampridem monuit Heynè.

117. Perinde e commento ortus, et olim ab Aristarcho et aliis damnatus.

134. Hiatum supplevit Bentley inserto ρ', quod a loco alienum puto. At versus rhapsodi est, cui ansam fingendi atque hic inculcandi præbuit 213.

140. Ab Aristarcho et aliis jure damnatus, quod poetæ aliud est βαλλειν, aliud ουτασαι; illud nempe eminus, hoc comminus hasta ferire.

145. Adæquè damnandus; merum enim scholion est.

149. Eandem ob causam qua 140., parique jure ab antiquis damnatus.

156. Ita, præeunte Heynè, in loco vulgati προ Αχαιων fidenter rescripsimus: non enim vult dicere Agamemnon se Menelaum Trojanis solum objecisse pugnare ὑπερ Αχαιων, vel eos defendendo, vel eorum causa; quod verum non foret; quoniam Menelai causa pugnabant omnes; sed a parte Achivorum, vel eorum commodo, quod προς cum genitivo exprimit. προς σου ειμι, *a parte tua sum*: προς αλλης ιστον ὑφαινεις, *alieno commodo telam texis*: Z. 456., ελπισας προς ἑαυτου τον χρησμον ειναι, *sperans oraculum sibi favere vel propitium esse*: Herodot. i. 75. vide et viii. 22. et 60.

161. In Zenodoti editione fuisse videtur οψε. και εκτελεσει· συν τε μεγαλῳ τισοουσι (schol. Ven. et Eustath. p. 458. l. 37.); quod, minus exquisitum, vix relictum esset, si ulla idonea auctoritate fultum stetisset.

167. Conjunctivus ex ϝως in vs. 157. pendet; ita ut intermedia pro parentheticis habenda sint.

176. Sic scribendum pro v. και κε τις ωδ': istud enim ωδ' sententiam onerat, et metrum corrumpit. Vide Z. 479.

179-82. Frigida commenta, e flosculis Homericis male consutis intexta, quæ vim mirabilem pulcherrimæ orationis fine languido et importuno hebetant et frangunt.

186. ερυετο imperfectum pro aoristo primo, v. ειρυσατο vitiose scripto, e Z. 403. recepimus: aoristus enim primus verbi ϝρυομαι, ερυσατο, antepenultima producta, esse debuit; in imperfecto autem vel primam vel secundam syllabam producere licet, pro loco quem in versu quæque obtinuerit.

189. Ita mutato ordine, et inserta copula sententiæ percommoda, antiquæ verborum formæ metro adaptantur. V. ἑλκος δ' ιητηρ επιμασσεται.

194. Antiquis suspecti, et pro commentitiis a quovis habendi.

202-4. Ejusdem farinæ, et forsitan ejusdem rhapsodi, cujus 91, 197, et tot alii. τριχαϊξ priorem longam habet; et duplici κ in nummis argenteis, quos haud paucos mihi videre contigit, scriptum est ΤΡΙΚΚΑΙΟΝ more antiquo; ita ut doctissimum Heynè, cui aliter visum est, nummo aliquo spurio deceptum esse oporteat.

214. Ϝαγεν pro εϜαγησαν, tertia persona plurali aoristi secundi, non alia ratione formati e verbo antiquo Ϝαγνυμαι, quam ετυπησαν e τυπτομαι. Vide Proleg. s. clii. Hallucinatus est Heynè, non suo more, quum priorem habere longam contractum id Ϝαγεν debuisse dixerit.

218-9. v. φαρμακα ειδως

πασσε, τα οι ποτε πατρι φιλα φρονεων πορε Χειρων.

At omnia de Chirone et centauris tradita, serioris ævi esse, jam ante ostendimus; atque idcirco locum ita restituendum judicavimus. Corruptio haud absimilis in E. 900. e rhapsodorum pravo amplificandi studio exorta est; quæ tamen e codicibus medicinam accepit: neque hunc locum Plato aliter legisse videtur. De Repub. l. iii. p. 408. A. ed. Serr.

221. Ab Heyneo jure damnatus: turbat enim ordinem narrandi, et planè insitivus est ex Λ. 412.

223. καμβριζοντα—αμελουντα. Hesych. qui ad hunc locum respexisse videtur; at malè legisse ου καμβριζοντα pro ουκ αμβριζοντα; quod, restituto antiquiore scribendi modo, cujus vestigia exhibent vulgata in αν βριζοντα, haud cunctanter recepimus.

227. v. ελοωσι; quod, sæpius licet repetitum in paribus locis, proculdubio corruptum est; ut jampridem monuit Heynè: temporum enim ratio futurum omnino postulat; et verbum, centies saltem per omnes modos et tempora usurpatum in Homericis, ubique forma activa, nisi ubi sensu passivo, est; his duntaxat exceptis, et una præterea ελοωμεν Od. I. 369., quæ perinde corrupta est, atque ex eodem corruptelarum scaturigine fluxit: nam quum antiqua futuri secundi forma ελαω in ελω contracta esset, ita ut versum complere nequiret, opem a passiva præsentia forma rhapsodi et redactores petebant; neque alia ratione ελοωνται locum futuri secundi antiqui ελαοντι, quod postea ελαωντι scriptum, et ελοωντι pronunciatum est, obtinuisse videtur.

259-60. Ex interpretatione præcedentis hemistichii orti. In Odyssea κεραιω, κεραιρω, et κεραννυμι usurpantur; sed Iliadis auctor antiquiorem tantum formam κεραϜω nosse videtur; nam κεραιε, quod habent codices meliores pro v. κεραιρε in I. 203. e sollenni ortum est mutatione του Ϝ in I. Contractum κερῶ non nisi in insitivis obvium est.

261. κε pro κ' e M. 302. Od. Λ. 112. et aliis locis recepimus. Vide Proleg. s. cli.

282. Sic omnino scribendum, geminato κ, ab antiqua positione φρικω, φριξασα, πεφρικκα.

295-6. Nestoris filii Antilochus et Thrasymedes legatorum officio fungebantur; (vide Δ. 116, 224-39-40-45. et Π. 263.) neque hi Pyliorum duces alibi occurrunt; hiatus quoque in versu priore interpolatorem prodit.

341. ϜεϜοικε pro επεοικε intuli, et hic et alibi, ubicunque præpositio, quoad sententiam otiosa, ad metrum duntaxat supplendum subjecta videtur. Illud τ' in vulgatis pro τοι Bentley accepit; et,

quum duriorem esse elisionem sentiret, μη ἐκ ϝεννε tentavit; at τε scribendum est, cui τε in versu sequente respondet.

346. ἐπαινεταν τε μαλιχιος. Schol. Ven.

357. Expletivus; et, ut alii ejusmodi, a rhapsodo inflecto insertus.

374-400. "Hic locus, si quis alius, ex iis est in quibus rhapsodorum sedulitatem tibi videaris in explendis aut locupletandis, aut persequendis iis, quæ leviter primus auctor tantum attigerat." Ita recte admonuit Heynè: sunt enim omnia e Thebaicis fabulis adumbrata a rhapsodo, quem accusativus τυδη, frustra olim a me tentatus, haud ex antiquioribus fuisse ostendit. Syllaba etiam secunda primi pedis in 392 contra Homericum morem ex arbitrio producta est.

407-9. A grammaticis αθετουνται, causa haud satis idonea.

412. Hiatus in hoc loco versus tolerandus est; neque ἧσο in ἧσθαι, quod obtulit Heynè, mutandum; infinitivus enim pro imperativo precantis et rogantis est, non objurgantis et jubentis.

421. Commentitius et expletivus.

425. Sic βρεμεται omnino scribendum pro v. βρεμει; quum hoc verbum carmen, non inquinatum, nusquam forma activa agnoscat. Vide B. 210. Ξ. 399. Ο. 627. et Ρ. 739.; quo postremo eadem corruptela, metro violato, irrepserat.

426. ιον pro v. ιον, Aristarchi elegantissima lectio est: comparationem enim ου προς τον ηχον, αλλα την επαλληλον των φαλαγγων φοραν esse, rectè monuit schol. Ven. B.; neque negandum est Virgilium eam minus aptè ad taurum singulum in alium ruentem adhibuisse, Georg. iii. 237-41.

433. πολυπασαμενος v. πολυπαμμονος et πολυπαμονος e verbo πασω: at in themate antiquo verbi Σ locum habuisse oportet, quum antepenultima in aoristo primo επασαμην brevis sit, quod nullo pacto fieri poterat e vocali pura. παδεω, πασδω, et πασγω, unde Latinum PASCO, fuit forte in diversis dialectis.

470-2. Expletivi a rhapsodo inserti, ut alii ejusmodi et notati et notandi.

473. v. Ανθεμιωνος et υιον priore correpta, quod vix Homericum esse potest. Infra autem, 488., vir idem Ανθεμιδης denominatus est, quo patris nomen vel Ανθεμος, vel Ανθεμις, fuisse constat; e quibus patronymicum vel Ανθεμιδης vel Ανθεμιϝων fieri poterat: sed ut Ανθεμιϝωνος filius Ανθεμιδης appellaretur, ab omni ratione grammatica prorsus abhorret. Nomen mutatum esse videtur ab aliquo, qui metro frustra timebat.

492. Mutato ordine verborum νεκυν ἑτερωσ' in ἑτερωσε νεκυν, metro consultum est et sententia lenius fluit.

507-16. Episodio a rhapsodo seriore, qui digamma ignorabat, insertum. Vox τριτογενεια, quæ in uno tantum Odysseæ loco, eo tamen non suspecto Γ. 378., occurrit, poetæ antiquiori ignota fuisse videtur.

518. v. οκριοεντι et οκρυοεντι, quod tamen participium esse verbi ex ακρια effecti (Od. Σ. 33.) grammatici agnoscunt. In dialectis autem minus antiquis ακρια fiebat οκρια, e quo ii homines, novarum et diversarum formarum semper studiosi, novam formam verbo et participio induerunt, nulla probabili stirpe aut ratione in Homericis sancitam; atque inde cum alio (infra ad Ζ. 344. notando) stirpis ac formæ prorsus alienæ, confuderunt. ακρος

autem et ακρια antiquiora esse planè probat Latinum *acer*, ex eodem fonte ακη (unde ακακη,) ακρος, ακρος, *acer*, &c.

539-44. Pannus ad claudendum librum, et Diomedis αριστειαν a praecedentibus sejungendam, a rhapsodo malè assutus.

NOTÆ IN IL. Ε.

5. οπωρινος. Sic scribendum ab οπωρη pro v. οπωρινος; etiamsi penultima brevi usurpatum sit in Hesiodi carmine œconomico: id enim ex alia nominis forma, οπωρος effictum est.

64. Ad oracula et vaticinia de excidio Trojæ a posteris conficta respicit; et a grammaticis antiquis merito damnatus est.

99. το ὁλον κυτος του θωρακος γυαλον δια την ποικιλοτητα λεγει, ου μερος αφισ-μενον. Schol. Ven. male. γυαλον δε το περι τον ωμον κοιλον του θωρακος μερος. ib. *B*.

142. Interpositus a rhapsodo; qui, quum τα ερημα *loca deserta*, non προβατα *pecora deserta* interpretatus esset, leonem εξ αυλης, non εις αυλην saliisse credebat; atque in eam sententiam versum suum commentitium concinnabat.

164. στερησις εστι του εχοντα το αεκοντα· διο δασυντεον το *E*. Schol. Ven. *A*.

183. Expletivus ab antiquis merito damnatus.

203. Ejusdem farinæ, quanquam haud notatus a grammaticis: αδδην enim pro αδην, Homericum esse nequit; quum litteram *Δ* tono vel impetu pronunciandi geminari non licuerit.

222. Sic versum restituimus, ejecto επιγ', quod nulla ratione grammatica cum αντιβιην stare potest; neque aliunde profectum est quam e vano pro metro timore; quum carminum redactores ϝοϝι, priore ancipiti ignorarent, atque ideo νω ei substituerent. Ad syllabam γουν producendam sufficit spiritus asper in voce sequente.

248. Adjectus, ut rectè monuit Heynè, ad supplendum id quod non supplendum erat: atque, ut copularum distributionem ad eum recipiendum accommodaret rhapsodus interpolator, μεν αμυμονος pro μεγαλητορος in versum antecedentem intulerat.

255-8. A rhapsodo inserti, qui antiquam linguam nesciebat; nam εα, quod ex εϝαει contractum est, nullo modo aut ultimam brevem habere, aut in unam syllabam contrahi potest: neque οκνειω neque γουν Homerica esse videntur, sed serioris notæ verba.

265-73. Omnia de Ganymede serioris notæ sunt; atque a fabulis ad mysticam et symbolicam religionem pertinentibus originem traxerunt. Turpissimos istos amores, quos Græci recentiores haud tam libidine quam furore quodam insaniebant, poeta antiquissimus aut omnino ignorasse, aut honesto silentio præteriisse videtur.

287. αμβροτον παρα το αμαρτω, αμαρτησω, ημαρτον, και υπερθεσει του *P* και πλεονασμω του *B*, και τροπη του *A* εις *O*, αμβροτον. interpr. vet. in hort. Adonid. quæ nullo modo placent, quamvis nihil certius de verbi etymo proferre possim.

303. Particulam κ', haud minus sententiæ quam metro, commodam,

e conjectura recepimus et hic et in Y. 296. Vide Hoogeveen de Partic. c. iv. s. vii. iii.

310. Hiatu insolenti mancus, et variè a viris doctis tentatus: sed facilè dixeris e commento ortum esse, et insertum a rhapsodo, quem hiatus haud offendisset.

313. Putidum commentum.

316-8. Malè hic interpositi. Infra 345-6. duo posteriores in suo loco sunt; at tertius e commento in 343 ortum esse videtur: non enim ut defenderet, sed ut occultaret filium, dea peplum ei circumfuderat.

320. Sententiam onerat, et pro commentitio a quovis facilè habendus est.

331-3. Haud aliud judicium de his pronunciandum est: non enim Venerem Diomedes aggressus est quod eam neque fortem, neque Bellonam, neque Minervam esse sciret; sed quod Minerva sic jussisset.

340-2. E commento in αμβροτον ϝειμα orti sunt: neque enim rhapsodus vel grammaticus, qui vocem ιχωρ e 416 huc transtulit, vim aut significationem ejus antiquam satis intellexisse videtur; quoniam non est ιχωρ Homericus sanguis purior vel divinior quispiam; sed sanies vel humor tabidus e vulnere jam frigescente exudans.

365. τε pro ϝοι, quod metrum turbat et sententiam onerat, e conjectura recepimus.

385-404. xx. versus a diversis fortasse rhapsodis, intempestiva eruditione, e fabulis serioris ævi concinnati; quibus ejectis integer fit nexus orationis, qui iis turbatus ac dissolutus est.

412-5. Expletivos malè assutos esse prodit tum junctura, tum Αδρηστινη: nam pater Diomedis Homerici Adrasti filiam in matrimonium duxerat; ipse juvenis et adhuc cœlebs fuisse videtur. Confer Ξ. 119 &c.

424. Commentum ineptissimum e margine inductum.

425. Αρισταρχος δε τα αραιην επι της ασθενη δασυνει, επι δε του επιβλαβη, ψιλοι. Schol. Ven. 8.

439. γ' pro δ', quod locum hic tueri nequit, e cod. Marc. 1. recepimus.

453. E commento, perantiquo tamen, ortus: in præliis enim Homericis, tanta varietate rerum et armorum instructis, nullus usquam usus apparet istiusmodi λαισηΐου; quod parmulæ genus esse debuit, vel clypeus parvulus rotundus; qualis in Bœotorum nummis effictus est. Clypeos autem Homericos a mento usque ad genua patuisse constat; ita ut collum et femora, quæ nuda erant, simul tueri possent. Vide Z. 117.

462. Insitivus: etsi enim dei plerunque sub virorum personis in acie versabantur, non ita Mars nunc fecisse videtur. Vide infra 846, &c. Θρηκων quoque, quum in Homerico sermone anapæstus fuerit θρηϝικων, in nullo vel fine vel initio versus locum habere potuit.

465. ν. ες τι ετι, hiatu non ferendo, quem Bentley supplevit scribendo εστ' αν ετι; quæ, forma particulæ tantum mutata ut lenior sit emendatio, recepimus.

478-92. A mala sedulitate et amplificandi studio rhapsodi alicujus hos xv. versus profectos esse vix dubitare licet: languent enim; et iis insunt quæ Homerica esse non possunt; ut Atticismus ηκω, præsens pro præterito; vox αλυς; ανδρι pro ανδρασι; αλοντε, dualis pro plurali αλοντες; ακοθεσθαι συνεχην, &c.

554. Suspicionem de τωγε injecit Heynè; et formulam usitatiorem

οἵω δ' αὐτε hic quoque fuisse putat. Verumtamen perraro grammatici et rhapsodi corruperunt formulas istas sollennes et sæpe repetitas; et τωγε parentheticum esse potest; ita ut sententia sit τωγε πεσετην, οἵω λεοντε δυω, &c. cui propria vis particulæ γε aptissimè congruit; atque ita interpunctione distinximus.

567. Expletivus a rhapsodo insertus. Poetæ σφεϝας in unam syllabam σφεας, extruso ϝ, contrahere licuit; at non in brevem syllabam corripere.

587. Pro καμμαθος codices et libri meliores ε' αμαθος exhibent; quod ex argutiis grammaticorum, qui inanem distinctionem inter αμαθον et ψαμαθον quærebant, profectum esse, nullus dubito. In omnibus aliis locis est ψαμαθος; neque αμαθος, quod idem est, amputato ψ ut sonus pro delicatulis auribus serioris ævi hominum emolliretur, Herodotus agnoscit; sed ψαμμος pro arenis omnibus, tam mediterraneis quam maritimis, adæquè usurpat. Particula ϝα, quæ, Homerica loquendi consuetudine, locum hic vix tenere potest, a codicibus nonnullis abest: in Pyli autem apposito ημαθοεις, cujus antiqua forma αμαθοεις Homericis restituenda est, prima semper producitur; quod non tam positione fit quam suppressione consonantium ΠΣ.

589. Expletivus et malè insertus sententiam turbat.

638. Ϝηρακλεης -εεος; e quo adjectivus, more antiquo in Latinis asservato, -ειϝος fit; neque aliam formam novit poeta.

645. Ineptissimum commentum rhapsodi; qui, quum carmina sparsim et inordinatè decantaret, patriam Sarpedonis importunè commemorari voluit.

658. Aristarchus ἁμαρτῃ, ab ἁμαρτεω, scribebat, fueritne de loco, an de tempore sermo: at recentiores, librariorum Constantinopolitanorum inconstantiam sequuti, ἁμαρτῃ et ὁμαρτεω perinde sine ullo discrimine adhibuerunt. Apud veteres autem ἁμα erat adverbium temporis, et ὁμου adverbium loci; atque hoc discrimen in compositis observandum est. Vide Ammon. περι διαφ.

670. μαιμαϝσι. Sic scribendum, si antiqua verbi forma retinenda est; quæ Ionicè μαιμῆι foret ut αδῆι pro αδαϝαι, σκῆι pro σκαϝαι, et alia ejusmodi quamplurima, quæ Homericus etiam sermo agnoscere videtur: vulgatum autem μαιμησι ex utroque malè conflatum est. Vide Proleg. s. cxlvi.

708. v. ναιεσκε: sed 'Υλη i. e. ϝυλϝη priorem longam habere debuit; ut in Θ. 500. Veterum nonnulli scribebant 'Υδῃ, perperam: est enim ea urbs Lydiæ. Vide Strab. l. ix. c. 11. s. 20. Versus proximè sequutus veram lectionem ostendit; quam veteres tamen non percipiebant, quia, Atticis imbuti, priorem syllabam in 'Υλῃ ancipitem esse credebant, et vim spiritus asperi in producenda syllaba εν ignorabant.

721. Expletivus e commento ortus.

723. Hiatu luxatus, et alias ob causas ejiciendus: nam rotæ—κυκλα—non totæ ex ære factæ sunt; at earum partes singulæ, ἱτυς, επισωτρα, et πλημναι; e singulis metallis, nempe auro, ære, et argento.

747. Ejusdem farinæ et perinde repudiandus.

748. v. στιμασι' αρ; particula inserta ab aliquo qui frustra metro timebat, atque particulæ usum Homericum prorsus nesciebat.

750-1. A commentatore, homine malè feriato, profecti.

755. Sic Apollonii lexicon in αδηλεε; et sic libentius reciperem pro

Αρει τάδε καρτερὰ ἔργα, ab Aristarchi editione propagatis: lingua enim Homerica Αρει disyllabam pro ΑρέϜι non agnoscit.

758. Merum esse commentum vox ὀσσάτιον serioris notæ planè prodit.

773. Ἷξον, et in hoc et in aliis locis compluribus infra corrigendis, exhibent libri omnes; præteritum imperfectum, ut grammatici dicunt, novæ formæ verbi ἵκω, e tempore futuro effictæ: at quanta fuerit eorum hominum libido et licentia in novis ejusmodi formis confingendis et inculcandis, nemini veteris linguæ studioso ignotum est; et in omnibus his locis, temporum aut ratio aut congruentia aoristum postulat, cujus justa forma asservatur in Hymn. in Apoll. 223; qui, quo minus in grammaticorum studio, quam Ilias et Odyssea, eo magis eorum fuco intactus remansit.

786. Aliud commentum satis inficetum, quo exemplaria et editiones nonnullæ antiquæ carebant.

808. Supplementum e Zenodoti recensione, in Aristarchi editione non legebatur.

859. Cave ne armorum fragorem violenter æstuantis, et in cœlum furenter assurgentis, pro voce dei dolore victi et muliebriter exclamantis, cum interpretibus accipias: verbum enim βραχω, quod stirpis est, cujus Ϝραγω, Ϝρησσω, &c., nusquam in Homericis de voce vel hominis vel animalis cujuscunque usurpatur; neque in Τ. 468. gemitum equi vulnerati exprimit, sed phaleratum et currus, a moribundo concussi, fragorem; ut rectè quamvis diffusè reddidit Pope. vs. 576-7.

860-1 et 8. Duo priores a Ξ. 148-9. huc malè retracti sunt; et tertius merum commentum est satis importunum. Scholia Venetiana nullum e tribus his versiculis agnoscunt; et dei nomen sic repetitum, ut in 859-61, non Homericæ elegantiæ est.

876. v. αησυλα, η pro ι inserto contra analogiam, ab aliquo qui metro frustra timebat.

885-7. Tres versus rhapsodi stolidi et indocti. Neque νεκας vox est poetæ nota; neque δ̓σαϜας in ζως contrahere ei licuit.

900-1. Ita omnino scribendum e schol. Ven. et Eustath.; et codd. Mosc., Lips., Vindob., &c. pro vulg. ———— πασσων ηιασατ', 'ου μεν γαρ τι καταθνητος γ' ετετυκτο; quæ e pravo rhapsodorum amplificandi studio orta sunt. Vide Heyn. in loc., et alium haud aliter inquinatum locum a nobis repurgatum supra Δ. 218.

906-9. Primus ex Λ. 405. huc malè translatus est; atque tres sequentes rhapsodus vel grammaticus more solenni ad claudendum librum adjecit. Vide ad Δ. 8.

NOTÆ IN IL. Ζ.

47. Ita voce media δ̓σαϜγρεο pro v. ζωγρει, omnino scribendum ut constet vocum ratio; in qua haud paullo morosior fuit poeta antiquissimus quam posteri. Activæ vocis alia prorsus significatio est. Vide Ε. 698.

58-60. E nota excreverunt. Adscripserat aliquis χερας δ' ημετερας; et rhapsodus, qui Agamemnonem, pro severo et atroci, ferocem et immanem exhibere volebat, reliqua adjecit. Pronomen relativum

ϝος, pro positivo ϝο usurpatum, interpolatorem Homerici sermonis parum doctum planè prodit.

81 et 128. Vide Proleg. s. cxlix.

127-43. Primus e Φ. 151. huc malè translatus est: in cæteris autem fabula narratur, quæ ad Bacchi orgia, per Thraciam fortasse ex Asia in Græciam inducta, respicere videtur; atque ideo pro rhapsodi serioris fœtu habenda: dii enim mystici, Bacchus, Pan, Cupido, Silenus, &c., cum eorum asseclis et sacris arcanis, poetæ prorsus ignoti erant.

151. Inter expletivos, a rhapsodis inculcari solitos, jure relegavit Heynè.

153. Ita scribendum pro v. εσχεν ὁ: pronomen enim relativum apud poetam ϝος est, non ϝο.

159. Est merum scholion in versum antecedentem, a commentatore tamen malè intellectum.

186. Ad fabulam serioris ævi respicit. Vide ad Γ. 189.

222-3. Ejiciendos esse rectè judicat Heynè: turbant enim sententiam; et usus Homericus secundum, non quartum casum, cum μεμνημαι postulat.

231-2. et 234-6. Hæc de armorum commutatione a rhapsodo ignobili et inficeto planè profecta sunt: commissurâ enim parum subtili inter se juncti sunt 234-5., ubi ὁς eo loco stat, quo ad Jovem, non ad Diomedem, referri debuerit; et contracta ista subjunctivi forma γνωσιν, pro antiquiore γνωωσιν, ab indole et usu sermonis Homerici prorsus aliena est.

290. Sic, pro v. παμποικιλοι, Bentley et Heynè; quos acriter incusat professor Edinburgiensis prodendi sensum poetæ suis ipsorum de metro opinionibus; nulla tamen vel ratione vel auctoritate adducta, qua motus sensum ita mutatum vel pessumdatum crederet, aut qua intellexisse quod reprehendisset ipse crederetur. Si Græca non esse παμποικιλα εργα dixisset, quiddam teneremus; cui, adductis exemplis vel rationibus grammaticis, responderemus: sed si πεπλοι, variis ποικιλμασι omnes contexti et ornati, εργα γυναικων sint omnino, sunt etiam, communi hominum sensu et ratione, παμποικιλα εργα γυναικων; et is, cui aliter visum est, alio quodam animi affectu, non eo sensu et ratione, judicium exercere putandus est; neque aliud forte judicium tulisset professor egregius in temeritatem eorum qui lectionem, e pari errore ortam, et Aristarchi auctoritate sancitam, infra 1. 128., turbare ausi essent, nisi verior et antiquior ἀμυμονα pro αμυμονας, ab aliis doctioribus vel verecundioribus, asservata esset. Vide schol. Ven. in loc. Intelligenti, sensum æquè ac metrum hic quoque emendatum, antiquo restituto sermone, sentire forte licet: nam πεπλοι omnes Troicis temporibus erant ϝεργα γυναικων; at pretiores tantum et ornatiores, quales poeta indicare voluit, παντοικιλα ϝεργα.

306. Ita omnino collocanda verba, reclamante omnium codicum et editionum auctoritate: voculæ enim δη, και, &c. ante vocalem, nisi ubi duæ breves syllabæ sequuntur, Homerica prosodia corripiuntur. και etiam ab ejusmodi locis exclusum esse videtur; atque mirum est professorem istum Edinburgiensem (siquid in eo mirari fas sit) sic de copula illa statuisse, et tamen digamma omnino repudiasse; sine quo vicies saltem pro syllaba longa ante vocalem longam vel diphthongam, etiam in secundo pedis loco, habenda erit. Vide Il. I. 406. M. 320. N. 432. O. 498. P. 179. Σ. 478. 524. Ω. 60. 293. Od. B. 212. Γ. 470. 479. Δ. 52. 609. E. 165. Z. 16. 181

I, 241. *K*. 207. 510. *M*. 128. 322. *N*. 69. *Ξ*. 46. 177. 210. *Σ*. 227. 277. *T*. 51. *Φ*. 405. *X*. 233. *Ψ*. 7. 27. 208. &c. &c. &c.

311. Otiosus et planè insertus.

344. V. *χαλκαμπυκος χρυσοεσσης*, quod *χρυσεσσης*, adjecto *ο*, grammatici esse censuerunt; neque unquam suspicati sunt, jam exoleta cum ipso vocabulo grammatica Homerica, litteram eam adscititiam, cujusmodi nullam usquam Homerica agnoscunt, ad casum secundum antiquum appositi antecedentis suo jure pertinere; etsi eo casu sic antecedente tantummodo adhibita est, et in aliis locis omnibus participium suam formam retinuit. Vix credibile est, quanta libidine et licentia hi homines novas verborum formas perquirerent, procuderent, inculcarent, ut suam veteris linguæ inscitiam simul velarent, ac scientiam quam profitebantur, specie reconditiorem, exquisitiorem, et mirabiliorem redderent.

356-8. Perinde spurii, et a rhapsodo assuti. Quum *ατης* disyllabum interpolatorem prodiderit, arcessivit aliquis *αρχης*, e *Γ*. 100.; quod in codicibus et editionibus nonnullis locum obtinet.

388-9. Otiosa repetitio a commentatore vel interprete adjecta.

407. V. *τῳ σον*. Vide supra ad *A*. 207.

413-39. A diversis rhapsodis inserti esse videntur; et partim forsitan e Cyprio carmine adumbrati. Octo posteriores tantum a grammaticis obelo notati sunt; tametsi hiatus in *ηματι Αιδος*, et vox *Ορεστιαδες*, cujus neque species ad sermonis, neque significatio ad sacrorum rationem Homericorum, commodari posset, eandem repudiationis notam viginti prioribus, ob causas haud minus validas, conscivisse debuissent. Versus 429-30. satis elegantes sunt; at elegantia est Ovidiana magis quam Homerica.

478. Expletivum esse, a rhapsodo Homericæ linguæ ignaro confictum et insertum, rectè censuit Heynè.

479. Ita optativus, pro subjunctivo *ειπῃσι*, omnino scribendus esset, etiamsi defuisset codicum auctoritas; quum apud poetam *πατρος* priorem ubique longam habeat, vi suppressæ vocalis in contractione e *πατερος*, quod hic reponendum rhythmi causa putavi. Heynè tamen vulgata defendit, prolatis e 455-9. exemplis subjunctivi cum optativis promiscuè positi, quæ nihil faciunt ad rem; nam sermo ibi timentis vel caventis est, hic precantis et optantis.

490. v. *τα σαυτης*, usu articuli et contractione pronominis ab Homerica loquendi ratione alienis.

493. Merum est commentum a rhapsodo aut grammatico insertum; et sic Heyneo quoque visum est.

500-2. Ab istiusmodi homine veteris linguæ parum docto: a *γοαω* enim, Homerico verbi themate, præteritum *γοον* nulla ratione effingi potest.

NOTÆ IN IL. *H.*

21. Sic certissimè reponendum *κατιων* pro v. *κατιδων*; quum compositum *καταϝειδω* Homerica non agnoscant; infra enim, *P*. 167., *κατα* ad *οσσε*, non ad *ϝιδων*, pertinet. *κατ' οσσε ϝιδων*, *coram in oculos spectans.*

26-7. Rhapsodi commenta, quem prodit contractum *δεος*, poetæ ignotum, pro *δεωης*.

30-2. Mera commenta; quæ e σημερον, in margine adscripto, creverunt.

45. Sic, cum Bentleio, εϝανδανε pro v. εφηνδανε omnino scribendum: præpositio enim otiosa est; et, ut in tot aliis, locum του ϝ obtinet.

68. ϝεπω, aoristus secundus subjunctivi a themate ϝεπω ea ratione formatus, qua τυπω e τυπτω. v. ειπω metrum respuit.

73. Sic δ' εν pro v. μεν scripsit Aristarchus; atque ita omnino scribendum, ne μεν malè iteretur: ni fortè placeat Heynii sententia in quatuor versus præcedentes, quos a rhapsodorum pravo amplificandi studio profectos, atque ideo ejiciendos, censuit vir ille doctissimus. Aristarchea tamen lectio postulat γε pro δε infra 76., ut particularum ratio Homerica constet; quod ideo recepimus.

95. Commentum esse inficeti rhapsodi quivis facilè dixerit.

105 et 112. Ab interprete vel commentatore uterque perinde insertus.

117-9. Assutos esse ostendit αδεης, prima correpta; quod sermone Homerico, quo δεος duplici consonanti δϝεος vel δδεος pronunciabatur, nullo pacto fieri poterat. Olim emendare conatus sum, quum ejicere debuerim.

127-8. Locus difficillimus, et ab interpretibus omnibus, tam antiquis quam hodiernis, perperam acceptus: ϝερεων enim apud poetam futuri significationem ubique habet, quam vox Latina *dicturus* aptissimè reddit; sed *rogans, inquirens*, et alia quæ interpretes adhibent, prorsus aliena sunt. Si tamen Peleus sit ὁ ερεων, quod iis quoque visum, ejusmodi futurum nulla ratione locum tueri poterit, quum idem Peleus sit haud dubiè ὁ ειρομενος, *rogitans*. Neque sensum commodiorem erueris si, cum Heyneo et aliis viris doctis, ειρομενος et ερεων pro iisdem, contra omnem rationem grammaticam et consuetudinem loquendi, acceperis.

Mihi igitur pro comperto est, eandem mutationem casus hic accidisse atque in *B*. 253. et *K*. 436.; ubi φημι—κρονιϝονα—αστραπτων επιδεχσια; et καλλιστοϝς ϝιπποϝς ϝιδον——λεϝκοτεροι χιονος, &c. leguntur; ita ut vera ac justa interpretatio ad mentem poetæ sit, "*qui olim me interrogans valdè lætabatur in domo sua, quum omnium Achivorum dicturus essem genusque sobolemque.*" Modus loquendi haud absimilis extat supra *A*. 171.: nam ατιμος εων ad Agamemnonem omnino pertinere necesse est; et in Od. *A*. 36.; atque in Euripidis e Palamede fragmento in schol. Ven. in Il. *B*. 352. citato. Vide et Il. *B*. 621. et schol. Ven. in eund.

Parem mutationem tertii in quartum casum, quam Aristarchus sustulerat, nos e scholiis Venetianis restituendam curavimus infra *I*. 398-9.: atque alia similis in vulgatis extat *X*. 109.; quam tamen alii redactores antiqui perinde sustulerant. Vide schol. Ven. *A*. in loc. Ejusmodi etiam locum Dinarchi malè tentavit nuperus oratorum Græcorum editor Reiske: ου προσεκτεον ὑμιν εστι τοις τουτων λογοις, ειδοτας ὁτι εκ παντων γινεται συνεργια: ubi benè se habent ὑμιν et ειδοτας. vol. iv. p. 75. Infeliciore quoque conjectura, et pejore exemplo, ερημον οντα pro ερημος αν, et αξιου pro αξιον in textum intulit Demosth. Phil. i. p. 41. et Phil. iii. p. 118. l. 28. Notitiam linguæ saltem aliquam habere debet, qui sibi tantum in corrigendo licere credit. In alias autem quamplurimas Atticorum elegantias turpius etiam grassatus est; ut in ejusdem Philippici primi p. 43. l. 15-20.; quæ vulgo leguntur, και τοι και τουτο, ει τι παθοι, και τα της τυχης, ἡπερ αει βελτιον, η ἡμεις ἡμων αυτων επιμελουμεθα, και τουτο εξεργασαιτο,

κ. τ. λ. :—rectè omnino: at noster, nullis grammaticæ ratiunculis turbatus vel impeditus, και τοι και τουτων ει τι παθοι, και τα της τυχης ὑπαρξη, ἡ γαρ αιει βελτιον, η ἡμεις ἡμων αυτων, επιμελουμενη, και τουτ' αν εργασαιτο, κ. τ. λ., se suo Marte intulisse gloriatus est: Marte scilicet tam Musis quam Minervæ infenso; qui ipsum Demosthenem et frigidum et solœcum reddere potuit!

142-9. Tota hæc narratiuncula, expletiva et parenthetica de clavæ traditione, ex alio forte poemate, a rhapsodo inserta esse videtur: languet enim versibus frigidis et malè junctis; neque congruit iis quæ de Areithoo supra 8-10. tradita sunt: nam si Nestor tertium ab eo clavæ hæredem juvenis interfecisset, ejus filius vix pugnæ ad Trojam interesse, Nestore jam sene, poterat.

157. Antiquum ἑηβαϜω et Ionicum ἑηβεω poetam promiscuè usurpasse, ex hoc loco et vs. 131. probabile fit; atque ita in aliis.

166. Confer quæ supra in *B*. 651. annotata sunt.

195-9. A grammaticis damnati: jure quidem, ut mea fert opinio: nam poeta Ajacem virum fortem, simplicem, apertum, et sincerum finxit; dum hæc stolido et deliro, qualem recentiores eum fingebant, magis conveniunt.

217-8. Commentum redolent; neque dubito quin a rhapsodo vel grammatico in contextum illati sint.

221. Vide ad *B*. 500. et *E*. 708.

228-32. Ejiciendos esse, ut a rhapsodo profectos, jampridem monuit Heynè.

238-43. Idem de his quoque statuendum erat: nam παιανισμος ille, quo in aggrediendis hostibus Græci serioris ævi usi sunt, et quem μελπεσθαι Αρηϊ exprimere videtur, neque in prœliis Iliacis, neque alibi a poeta memoratur. Inter gentes autem barbaras et incultas usus ejusmodi cantus semper et ubique sollennis fuit; atque, si conjecturis indulgere liceret, originem ejus apud Græcos a Doribus illis semibarbaris, qui, ducibus Heracleidis, Peloponnesum occupaverant, deducerem.

253-4. Malè cohærent tam præcedentibus quam succedentibus; ita ut vix dubitare liceat quin e commento orti sint.

293. Malè hic repetitus e 282.

295. A grammaticis quoque obelo notatus propter διλογιαν—εταις και εταιρους; atque alias etiam ob causas haud cunctanter ejiciendus.

300. Ϝεπητιν. Sic more antiquo scribendum pro v. ειπῃσιν: aoristus enim secundus subjunctivi a themate Ϝεπω priorem brevem habere debuit, ea profecto ratione qua idem aoristus a themate τυπτω. Vide Proleg. s. cxliv. &c. et supra ad 68.

333. κατακηομεν, de quo viri docti tantam et tam inanem eruditionem prodegerunt, futurum Ionicum est antiquum, non alia ratione formatum e κατακαϜω quam aoristus εκηα e καϜω. Sic quoque δημομεν v. δειμομεν, infra 337., futurum verbi δεμω, δωσομεν verbi δοω, θησομεν verbi θεω, a quo τιθημι, et alia ejusmodi formata sunt: ejectis scilicet consonis et productis vocalibus, more sollenni Ionum, qui Homericis etiam temporibus invaluerat. Pro κατακηομεν codices et editiones pleræque κατακειομεν habent, quod ab omni ratione grammatica alienum est.

334-5. A grammaticis damnati; quod ex aliis locis planè constat ossa tumulis condita, non reportata esse.

345. γ' ην pro v. γενετ' probabilius visum est quam Bentleianum κτλ; quum antiqua scriptura γεν in γενετ' facillimè transire posset,

postquam ϝ exoleverat. Particula γε quoque aptissima est; quum Græcorum αγορη in proximè antecedentibus celebraretur.

346. Pro δεινη *terribilis* δειλη *trepida*, sententia omnino postulat: totum autem hoc episodium suspicionibus justis obnoxium est; et Heyneo obsequutus a poeta abjudicarem, si viderem quomodo, integra rerum serie, resecari posset. Locum fortasse occupavit aliorum quorundam, quæ rhapsodorum incuria aut temporis injuria perierant.

353. Jampridem a Bentleio et Wolfio meritò damnatus.

364. ετ' post και, in metrum peccans et sententiæ haud necessarium, sustulimus et hic et infra 391.

369. ϝεπω. vide supra ad 300.

375. δε post και, causa qua ετ' supra 364. delendum curavimus.

380. Abest a cod. Ven. et al.; et e Σ. 298. huc malè illatus.

442-64. A grammaticis obelo notati, et haud cunctanter ejiciendi. αθλον et αθλεω, pro αϝεθλον et αϝεθλεω, serioris ævi et alius sermonis sunt; atque νοον και μητιν ενιπτειν, et τειχος πολιζειν ab Homerica loquendi ratione haud minus abhorrent.

475. Adæquè notatus, et ejiciendus propter vocem ανδραποδον vel ανδραπους poetæ ignotam.

481. πιεμεναι, Aristarchi lectionem, pro v. πριν πιεειν, restituto ϝ, libenter recepi.

NOTÆ IN IL. Θ.

28-40. Ab antiquis damnati, et proculdubio interpositi a rhapsodo parum docto; qui nesciebat exoletum τεος, i. e. τεϝος, pronomen possessivum, non positivum esse. His ejectis, emicat summi dei majestas, mandata tacitis summissisque audientibus inculcantis, neque responsionem aut disputationem attendentis.

73-4. Item damnati, et ab interprete vel commentatore planè profecti.

93-100. Λαϝερτιαδης, Νηλεϝιαδης, Τελαμωνιαδης, &c. ex adjectivis Λαϝεǫτιος, Νηλεϝιος, Τελαμωνιος, &c. formata sunt; non litteris insititiis, ut grammatici somniarunt.

181. Commentum expletivum a rhapsodo insertum.

134. Particulam αρα post δε, sententiæ ac metro incommodam, sustulimus.

142-4. E commento in versum præcedentem, solito amplificandi studio, profecti.

164-6. Obelo notati; quod exilis structura, et dicentis personæ parum apti; et quod τοι δαιμονα δωσω prorsus alienum est a mente et sermone poetæ.

171. Pro commento inserto item habendus.

177. Sic οἱ' pro v. οἱ scripsit Bentley.

178. Commentum insitivum prodit αβληχρα in hoc sensu, et ουδενος ωρα: nam ωρα pro φροντις, *cura*, nusquam a poeta usurpatum est; neque pronomen, cui adjunctum est, nisi pro adverbio.

183-212. Haud injuria suspicatus est Heynè ab interpolatore malè sedulò profectos esse: quadrigarum enim in præliis nullus unquam usus fuit; neque poeta vel auditores adeo rerum naturalium im-

periti et ignari, ut vinum equis in deliciis esse crediderint. Nestoris clypeus aureus et Diomedis thorax Ἡφαιστοτευκτος hoc tantum loco memorantur; et toti verborum structuræ et modis loquendi nescio quid inest a poetæ ingenio alienum. Majoris autem momenti est quod, his ejectis, junctura inter cæteros facilis et concinna fit: nam των in 213. ad αυτους in 182. omnino respicit; atque ita sententia, quæ his retentis luxata et ambigua est, extrusis lucida et expedita, quoad structuram grammaticam, evadit.

Suboritur autem quæstio topographica admodum difficilis; nempe, quidnam sit spatium illud, ϝοσον εκ ναϝων ταφρος εϝεργεν; de qua variorum interpretum diversas opiniones industria solita congessit et exposuit Heynè. Quum tamen nulla earum unicè et omni ex parte placeat, nobis etiam liceat nostram addere, qualiscunque denique sit.

In Achivorum castris navalibus Achilles dextrum cornu, Ajax sinistrum tenebat; dum Ulysses medium locum occupabat (*Λ*. 5.); ubi porta ἱππηλασιη, quæ unica in omni munitione fuisse videtur, facta erat (*H*. 340-429.). Ab ea sinistrorsum usque ad mare, ita ut Ajacis stationem includerent, murus et vallum porrigebantur; dum a dextra parte, ubi Achilles, ab Agamemnone tunc dissidens, neque bellum neque consilia cum eo participans, imperium tenebat, aut nulla omnino munimenta erant, aut non longè a porta extendebantur; ita ut ille in puppi navis stans omnem campum videre, et prælium observare posset. (*I*. 348. *Λ*. 600.)

Ad utrumque portæ latus turres singulæ, quæ distinguuntur a muro, ædificabantur (*H*. 437.); atque ita spatium απο πυργοϝο, i. e. ab altera turri, sinistra scilicet, usque ad mare inter naves et fossam—quod εκ ναϝων απο πυργοϝο ταφρος εϝεργεν, et in quo erat ipse murus,—fugatis et confertis Græcis complebatur. Ibi Trojani ingruebant; atque ibi postea pugnabatur a muro; qui adeo humilis erat ut Sarpedon stans in fossa, in qua erat vallum, pinnas manibus prensaret ac dirueret (*M*. 397.): agger enim potius quam murus fuisse videtur.

At si tanta pars castrorum nuda esset, cur non in eam Hector copias ducebat? quia *sævus ea tendebat Achilles*; neque melius quidquam sperare poterat Agamemnon, quam ut Trojani ultro lacesserent, et in bellum provocarent virum fortissimum, acerrimum, atque in iram et vindictam promptissimum. Priamus tamen, quum ad ejus tentorium ire pergeret, per castrorum portam cursum tenebat (*Ω*. 446.); Mercurii quidem ope; sine qua nullo modo per eam transire potuisset; et, quum spurii sint versus quibus Jupiter dei illius auxilium ei promisisse traditur (*Ω*. 152-8 et 181-7.), aliam et secretiorem viam, qua tutò ac liberè nullo adjuvante deo pervenire speraret, eum ex urbe egressurum in animo habuisse oportet.

224-6. Absunt a codd. melior. et huc ex *Λ*. 5-7. malè translati.

231. Ab Aristarcho et aliis ut suspectus notatus est; et defectus copulæ interpolationem probat.

235. Perinde a rhapsodo vel interprete illatus.

250. Spurium quoque esse arguit vox πανομφαιος ad pantheismum seriotis ævi respiciens.

264. Vide supra ad *B*. 651.

271. Vide Proleg. s. cxlix.

277. Abest a codd. melior.

296. αἱ Ἀριστάρχου διὰ τὸ γ, δεδεγμένος· Ἡρωδιανὸς δὲ διὰ τὸ χ, δεδεχμένος. schol. Ven. Hoc antiquius et magis Homericum in omnibus ejusmodi verbis.

327. Vide supra ad Δ. 518.

332. περὶ idem ac περὶ est, amputato π; quod itaque restituendum est, quoties metrum postulet.

348. Sic scribendum ομικρον; alterum enim thema στρωφαω sermo Homericus non agnoscit.

350-484. Longum et inutile episodium, partim e laciniis aliundè adductis consutum, et partim fortasse e carminibus antiquis de Herculis rebus gestis adumbratum. Versus complures a grammaticis obelo notati sunt; et in cæteris haud pauca interpolatorem parum doctum antiqui sermonis produnt; ut πατηρ οὑμος, digamma neglectum in μοι ειωθεν; i. e. ϜεϜωθεν; νυν vel νυν εω; ubi ratio grammatica veteris linguæ εϜᾶτω postulat; et θωκος disyllabum in fine versus quod Homericè θαϜακος fuisset. Turbat episodium totius carminis distributionem; atque interrumpit ordinem narrationis; quæ, hoc ejecto, cohæret continuo nexu, res gestas breviter hic et summatim perstringens, ut poetæ mos est, quoties Græcorum clades dicendæ sint.

486. ζειδωρον. την παντα εις το ζην δωρουμενην. schol. Mediol. in Od. Γ. 3. sic et schol. min. et in Il. Β. 548.:—recte omnino, vocem enim ζαω, a qua alias derivatum est, Ilias non agnoscit.

490. Commentum importunum, ab aliquo qui castrorum situm non animadverterat, insertum. Vide Κ. 430. Rivulum Thymbræum in animo poetam non habuisse planè probat δινηϜεις appositum, de flumine quieto et profundo, qualis fuit Scamander Homericus, tantum usurpatum.

524-9. Primus, secundus, et quintus veterum grammaticorum judicio damnati sunt; neque in reliquos leniorem sententiam ferre debebant; quoniam ejusdem pretii sunt omnes. Vox ὑγιης non Homerica est; et tota sententia consilio Hectoris adversatur; quod non erat expellere Achivos, sed diligenter observare et cohibere, ne noctu deductis navibus illæsi aufugerent. In φυλαξομεν, 595. vox activa usurpatur contra morem poetæ et rationem grammaticam antiqui sermonis, quæ mediam postulat.

532. Vide Π. 25.

535-41. Ex eodem pravo amplificandi studio orti, quo tot alii; præsertim in orationibus; quæ, summa vi et aptissima brevitate a poeta compositæ, inepta garrulitate a rhapsodis usque ad nauseam dilatatæ sunt. E duplici interpolatione hi septem versus profecti esse videntur; atque ideo aut tres priores, aut quatuor sequentes tollendos esse, grammatici antiqui monuerunt.

548-52. In Wolfiana editione leguntur; etsi omnes præter secundum, qui haud minus ejiciendus est, a Barnes e Platonis Alcibiade II. p. 249. exscripti et inserti erant; atque ex iis de fide et auctoritate Attici exemplaris, sub Pisistrato vel Pisistratidis redacti, cuivis judicare licet. Haud injuria Alexandrini id neglexisse videntur.

555. δ' post Ϝως delevimus, ut a rhapsodo qui versus 560-5. adjecerat, insertum.

559. v. παντα δε τ', quæ Heynè ejiciendo τ' emendavit.

560-5. Rhapsodi pannus ad claudendum librum assutus: oportet enim comparationem, ut poetæ more vera ac justa sit, ad splendorem et distributionem, non ad numerum ignium pertinere; et planum est ex infra narratis Κ. 428. &c. castra in altera parte

longè a Scamandro ad Thymbram vicum et rivulum, et usque ad mare sub promontorium Rhœteum, posita esse. Ignes tamen, meantium et remeantium commodo, longè per planiciem versus urbem continuati esse videntur. Vide *K*. 12.

NOTÆ IN IL. *I*.

23-5. A grammaticis ejecti, *οτι αμεινον ταυτα λεγειν εν τῃ αποπειρᾳ* (*B*. 116-8.) *νυν δε ουκ αποπειραται, αλλα περι αποστασεως αληθως λεγει.* Schol. Ven. Tota hæc oratio, e *B*. 110. &c. repetita, et rebus præsentibus non nimis apta, locum forte alius, rhapsodorum incuria deperditæ, obtinuit.

30. *αϝοι*. Vide supra ad *B*. 323.

44. Ab iisdem ejectus, et a quovis ejiciendus; interpolator enim nescisse videtur Mycenas procul a mari fuisse.

57-9. Frigida commenta ab inficeto aliquo interprete vel rhapsodo, junctura parum subtili, assuta.

61. Sic *εκσϝεπεω*, pro v. *εξειπω*, omnino legendum; nam temporum ratio futurum omnino postulat; neque id poetæ antiquissimo ignotum fuisse credendum est, etsi apud posteros exoleverat, perinde atque aoristus secundus, quem metrum in Homericis sæpe desiderat.

64. Vide supra ad *Z*. 344.

73. Sic *ϝυποδεχσιεη* ex *ϝυποδεχσιος*, ut *νηπίεη* e *νηπιος*, ratione certissima scribendum. Scriptura antiquissima *ϝυποδεχσιεε*, vocis exoletæ non alibi usurpatæ, facile in v. *ὑποδεξιη*, penultima contra omnem rationem metricam et grammaticam producta, transibat.

84. Aut transpositis nominibus *αμφ' ϝυιον κρεϝοντος* legendum; aut sic *ϝυιν* ab *ϝυις* scribendum pro *ϝυιον*, quod priorem longam habere debet; quoniam *υι* diphthongum in Homericis corripere non licet.

118. Versus præcedenti malè cohærens, et e commento in eum planè confictus.

124-6. Uterque e commento ortus, et a rhapsodo malè sedulo insertus. *αθλον* pro *αϝεθλον* Homericum esse nequit.

127. *ηνενκαντιν*, præteritum perfectum, antiqua restituta forma, pro v. aoristo *ηνεκαντο*, rationi grammaticæ haud minus quam metro necessarium, Bentleio præmonstrante, libenter recepi.

149-56. Commenta rhapsodi serioris; qui jus, rationem, et instituta regni Homerici prorsus nesciebat: heroici enim seculi reges pocula, arma, armenta, currus, atque etiam homines bello captos dono dare solebant, non civitates et populos; quorum duces erant et principes, non domini: neque tantam in cives potestatem habebant, ut eos, tanquam pecudes, ultro citroque transferre possent: neque provincias longinquas, qualis Achilli in Thessalia regnum paternum exercenti ista Peloponnesi regio foret, ullo modo vel retinere vel administrare scissent.

196. A *δεχω-δεχομαι* fit *δεχνυμι-δεχνυμαι*; et a *δεικω-δεικομαι, δεικνυμι-δεικνυμαι*; quæ malè inter se confunduntur, quum significationes prorsus diversas habeant.

224. Sic, metro postulante, rescripsimus, transpositis vocibus pro v. *δ' οινοιο δεπας*.

228. Insitivum esse digamma neglectum satis ostendit. Adscrip-

sententiis δεισαίω, quæ bis aut ter in paucis …
locis [illegible]
247-8 E commentis orta esse Bentley et Heynè jampridem suspicati sunt, et ejectos malueram.
266 et 8. Vide supra ad 124. et 6.
291-8. Item ad 149-56.
319. εν δε ιῃ : v. εν δε ιη : pro quo Bentley εν δε γ' ιῃ, vel ἰδὲ ἰῃ; et Heynè εν δε τ' ιῃ legendum censuit: at neque ισος, in ϝισϝος, priore correpta, neque γε post δε Homerica lingua agnoscit, Atticæ licet utrumque convenisset; neque copula aliqua ad sententiam mihi visa est. Melius itaque et simplicius putavi, et hic et Ψ. 565., pleniorem numerali formam restituere, quæ in omnibus antiquissima est.
320. Insertus a rhapsodo, qui vocem μοιρα in 318, quæ justam duntaxat prædæ portionem unicuique sortitam vult, pro Fato acceperat; atque in eam sententiam versum intulit, sonorum quidem et splendidum, at menti tamen et voluntati dicentis planè contrarium: non enim indignabatur Achilles quod piger et impiger æque morerentur; sed quod homines illi, qui in castris securi mansissent, honoris ac prædæ haud minus acciperent, quam ii qui labores ac pericula belli suscepissent. Idem quoque Bentley, qua fuit sagacitate, suspicatus est. Hermannus autem nova interpretatione versum tuetur; atque Achillis mentem esse statuit, "si præmium pugnæ mors est, quid dimicare attinet, siquidem etiam abstinens prœliis satis maturè mortem oppetere potero?" Id breviter ita expressit: "potest segnis pariter mori ac bellicosus, nimirum ut sultum sit pugnas immiscere, quo citius quis pereat, quum obire etiam sine pugnis satis maturè queat:" de Emend. Græcæ Gr. i. c. xix. Haud tamen deduxerat doctissimum grammaticum, antequam sententiam tam frigidam et inanem viro tam ingenti quam corporis dotibus summo tribuisset, exemplo minus suspecto saltem ostendisse aoristum indicativi unquam sensu potentiali ita usurpatum esse.
374. τι ϝεργον, v. μεν εργον, quod salvo metro fortasse stare poterat: sed μεν ita in secundo loco positum rationi grammaticæ adversatur. Bentley proferebat ουδ' ετι ϝεργον; quod non recusarem, nisi melius et simplicius esset repetere e priore membro sententiæ ουδε τι; quod a grammaticis ϝ nescientibus, atque ideo metro timentibus, mutatum esse nullus dubito. Heynè malit ουδε τε, a loco prorsus alienum, si sermo Homericus usquam admisisset.
381. Si Thebæ in Bœotia thesauros memorabiles unquam habuissent; vel omnino etiam, flagrante bello Trojano, extitissent; eos suspicarer poetam voluisse cum Orchomeno; et tres versus sequentes e posteriorum commentis postea adjectos esse: at urbs Cadmea tunc diruta jacebat; neque in Bœotiæ recensione locum habet.
387. Insertus a rhapsodo, qui haud nescius Achillem postea regi reconciliatum iri, cautiorem in negando esse volebat. αποδομεναι την θυμαλγεα λωβην, sensu quo hic usurpatur, ab Homerica loquendi consuetudine alienum puto.
396-8. Vide ad Η. 127-8. et Κ. 169.
402. Sic certissimè scribendum secundo casu, ut in Δ. 33, &c., pro v. ϝιλιον εκτησθαι. Aut κεκτησθαι, aut κεκτησθαι Homericum esse potest; non εκτησθαι; quod Ionum recentiorum et Atticorum est. Vide Eustath in loc.

408. Particulam γ', sententiæ plus quam metro necessariam; e locis paribus infra 489. et 651. recepimus. Vide Proleg. s. cxlix.

408-409. Locus memorabilis, quo virum vehementissimum, impigerrimum, atque otii et quietis impatientissimum, dum animus ira, indignatione, et odio in res præsentes incensus est, in otii et quietis laudes effusum poeta exhibuit: et quam id ex intimis et reconditis humanæ mentis recessibus exploratis fecerit, vir nostri seculi celeberrimus et acerrimus, audacia, atrocitate, et violentia, etsi non magnitudine animi, Achilli proximus, claro exemplo monstravit; quum hæc fratri et amico dilectissimo scribebat:

"Fais ensorte que j'aie une campagne a mon arrivée, soit près de Paris, ou en Bourgogne. je compte d'y passer l'hiver, et m'y enterrer. je suis ennuyé de la nature humaine! j'ai besoin de solitude et desolement. la grandeur m'ennuie, le sentiment est deseché, la gloire est fade. a vingtneuf ans j'ai tout epuisé: il ne me reste plus qu'a devenir vraiment égoiste."—Extrait d'une Lettre interceptée de Napoleoné Buonaparté à son frère Joseph.

Sic spe frustratus, et curis et ægritudine fessus, sentiebat ille A. S. 1798, qui, ad otium tam desideratum fruendum vix redditus A. S. 1799, summam regni potestatem vi nactus est, reges omnes magnificentia et opum ostentatione præeminuit, atque per orbem terrarum imperium proferre conatus est; omnibus subactis solus rerum dominus, nisi nimium festinando omnia perdiderat.

414. Wolfius in novissimis ἵκωμι, ut ἵκηαι Σ. 63. et ἀφίκωμι Ω. 717., recepit, quum ea in etym. magn. invenisset; et vulgatum ἵκωμαι φίλην metrum respuerit: at istud -ωμι idem est atque -οιμι, a Grotio oblatum, producta altera, altera elisa vocali, ex alia dialecto ab Aristarcho commendatum; quod, vel in omnibus locis paribus, vel in nullis, receptum esse debuerat. Vide Heyn. supra in vs. 397. Fontem tamen corruptionis in vulgato planè indicat; etsi formam Aristarcheam -ῳμι, iota subscripto, fuisse, potius crediderim, quod iota posteri in multis omittebant. Vide Proleg. s. cxxxi. Verè autem aptèque monuit Heynè ἵκοιμι non ἵκειν in patriam Homericum esse; atque præclarè locum emendavit proferendo ἵκωμαι ἂν; quod quum pari loco Od. Ξ. 153. confirmaretur, recipiendum putavi.

416. Ex interpretatione profectus, et a grammaticis merito damnatus

426-9. Ex eodem fonte; atque eo minus tolerandi, quod orationi, omnibus acerrimæ mentis viribus refertæ, finem languidum, jejunum, et humilem imponunt.

455. Editiones omnes γούνασιν οἷσιν habent: at quum φίλον υἱὸν non nisi de proprio loquentis filio a poeta dictum meminissem, lectionem alteram, in scholiis asservatam, facilè prætuli, quæ cæteroqui simplicior et magis Homerica est. Ex infra dictis quoque—493—certissimè constat Phœnicem, non vivente tantum patre, sed per omnem postea ætatem, liberis procreandis inhabilem fuisse; atque suam ipsum sciisse imbecillitatem; quæ, e patris devotionibus, menti infixis, orta, ea ipsa conscientia augeri et continuari poterat.

457. A serioris ævi rhapsodo, qui mysticam religionem haud nesciebat, insertus.

481. κε pro τε certissima emendatione reposui.

484-5. Vide supra ad 149-50. E subsequentibus constat Phœnicem in domo Pelei præceptorem Achillis [illegible], non [illegible] Phthiæ [illegible] administrasse: neque poeta Dolopes Thessaliæ populum alibi agnoscit.

500. Sic scribendum [illegible]: [illegible], ut [illegible], de quo supra, poetæ ignotum est.

525. Subjunctivum pro optativo ἵκοι, suadente Heyneo, recepi. Vide Excurs. II. in M.

596-7. Mera commenta in proximè antecedentes.

604-5. Alia commenta haud melioris notæ. Frustra viri docti laborarunt in τιμῆς ἔσεαι: nam, si ita cum Aristarcho scribere placet, vix probabilem aliquem sensum elicere poterimus; quod enim veteres commenti sunt, ut sit pro τιμῆς ἀξίας ἴσῃ vel τιμῆς μεθέξεις, neminem credo sano pro probabili habere: neque recentiorum interpretationem διὰ τιμῆς meliorem esse puto. Altera lectio τιμῆς pro τιμήεις, quam Wolfius recepit, et quam a rhapsodo antiquo, qui locum interpolavit, profectam esse nullus dubito, Homerica esse nequit, quoniam omnes ejusmodi contractiones serioris ævi aliusque sermonis sunt.

609-10. et vs. 89-90, conficti, et hic malè inserti, turbant orationem, et sequentis consiliis prorsus adversantur: Achilles enim se jamjam discessurum minatus est; neque poeta, congruentiæ in personis observantissimus, virum propositi in primis tenacem ita animo vacillantem exhibuisset, ut desperata mutatus se mansurum in castris apud naves usque ad mortem prædiceret.

616. Planè insititius, ut aliis quoque visus est.

621. Perinde rhapsodi vel grammatici commentum; [illegible] Homericum esse nequit.

646, 7, et 8. ἔσσαιο et ὥς protulit Valckenaer e cod. ms. Lugd. Bat. et recepit Wolfius pro εἴσατο et ὅς; quæ tamen, ejecto versu commentitio 649, veram lectionem exhibere puto: nam ὥς loco pronominis relativi, ita ut respondeat emphatice [illegible], nullo modo stare posse videtur; et vox μετανάστης sic male [illegible], ut in vs. 648, serioris ævi est, non Homerici vel Heroici; quoniam Peleus, Phœnix, Patroclus, Tlepolemus, et tot alii clarissimi viri in numero μεταναστῶν recensebantur.

650-5. Priorem delendum esse censuit Bentley; neque aliter censendum erat de duobus sequentibus; frigent enim et continuatorem redolent.

688-92. Ab antiquis grammaticis obelo notati, atque omnino ejiciendi.

694. Perinde notatus ut aliunde translatus, et hic malè insertus.

695. αὖθι. Vide supra ad B. 332.

NOTÆ IN IL. K.

7-8. Alterum post alterum a diversis rhapsodis illatos ipse rectè statuit Heyne.

51, 2. A grammaticis obelo signati, et ea interpretatione præcedentium planè conficti.

59. Commentum perinde ejiciendum.

84. Ab [illegible] quod [illegible]: [illegible] tamen Heynè [illegible], quæri: et mihi quoque liceat mirari virum criticum, tantis doctrinæ et ingenii dotibus præditum, [illegible] gravitate Homerici carminis habuisse, Nestorem sollicitari regem, etsi ignotum, malorumne aliquem an amicorum [illegible]?

98. περι δεδδοιδ'. Ita scribendum antiqua præteriti perfecti forma pro v. περιδειδω. Frustra tentarunt viri doctissimi Bentleius et Heynè hiatum supplere scribendo [illegible], [illegible], vel [illegible] pro [illegible]; quæ omnia a loco aliena sunt.

127. [illegible] est in hoc loco, ut in aliis omnibus, relativum *ubi*, non positivum *ibi*; atque γαρ est γε αρ conjunctio emphatica continuitatis, non causæ; quomodo etiam infra 418 usurpata est.

191. Abest a codicibus præstantioribus, et ab omnibus abesse debuit.

213-7. Inepta commenta, e scholio in ὑπουρανιον profecta. Adscripserat aliquis [illegible], unde quinque versus prava rhapsodorum sedulitate paullatim creverunt. Vox [illegible], haud infrequens in Odyssea, in Iliade, nisi in locis interpolatis nusquam occurrit; neque [illegible], quomodo hic usurpatum, Homericum esse credo.

225. [illegible]. Vide ad Δ. 261. Aristarchus [illegible] traditur perperam omnino; nam [illegible] ad [illegible] respicit.

236. Mirari se professus est doctissimus Heynè nihil moneri de αλλα τε, quum hoc loco solo occurrat, atque in aliis omnibus sit αλλα γαρ; cujus usum ut in Homericis sollennem, sæpe commendavit. At mihi quoque mirari liceat virum tantum se sic decipi passum esse, a vocum indicibus male comparatis et digestis; in quibus αλλ' αγε scriptum esset αλλα γε: particula enim hæc emphatica, etsi pronomini αλλος, per omnes ejus casus, frequenter admodum subjungitur, post copulam alternantem αλλα nusquam, nisi alio interposito vocabulo, ad quod pertineat; neque post aliam quamcunque copulam simplicem, reperta est. Vide Proleg. s. cxlix.

240. A grammaticis repudiatus; atque e margine illatus.

252-3. Locus vexatissimus; in quo interpretando critici antiqui et hodierni summam, quum ingenii, tum doctrinæ subtilitatem adhibuerunt; qua omnia perceperunt, quæ percipienda erant, præter id unum quod percepisse debuerant; versus scilicet spurios esse, et insertos a redactore vel διασκευαστῃ aliquo, qui linguam Homericam haud planè intelligeret; ab eo enim usus articuli in των μοιραων prorsus abhorret: neque poetæ divisio noctis in tres partes pro excubiarum vicibus innotuisse videtur; sed e re militari jam adultiore provenisse. Iidem homines hic per totam noctem excubant, et vigilias continuas obeunt. Alterum versum ejiciendum esse grammatici veteres et Heynè quoque censuerunt.

285. Sic voce activa [illegible] et [illegible] pro media [illegible] et [illegible], ut in vulgatis infra vs. 516. omnino scribendum est. [illegible] vel [illegible] in voce activa est [illegible] in voce media est *sequor*; quod idem verbum est alia dialecto scriptum [illegible] pro [illegible], et [illegible] apud Latinos sollennis est; de quo vide Proleg. s. xcix. cxxix. &c. Corruptio profecta

esse videtur a rhapsodo, qui aut versus subsequentes (296-?) e Thebaico quodam carmine fortitan depromptos inseruit, atque ita sibi [illegible] sententiam reddidit: his enim Diomedes, qui deam *sibi adesse et operam dare sicut patri dedisset*, placari [illegible], eam precatur ut *[illegible] sicut patrem ad Thebas sequuta est*. Formam istam curtatam verbi, Homericam esse puto: nam versus Odysseae, quo unico occurrit in infinitivo [illegible] X. 324, [illegible] suspicione interpolationis obnoxius est; etsi vulgatum [illegible] retinere placet, scribendum est [illegible], a themate [illegible]: nam [illegible] in arbitrio incertum ad syllabam natura brevem augendam et producendam, fucati Alexandrinorum sermonis est, non Homerici. Vide Apollon. Rhod. arg. l. iii. 1035. ed. Brunck et infra 610.

299. [illegible] e pari loco Od. Υ. 284. recepimus pro [illegible] et [illegible] [illegible] respuit. Vide Proleg. [illegible]

333. δ' pro δη, non δε, accipiendum est: atque ita e variis lectionibus sententiae restitutae, et temporum ratio et particularum [illegible] aptissimè constant.

344. Ita [illegible] omnino scribendum pro v. [illegible]: subjunctivus enim sic contrahi nequit; neque necessarium est pronomen. Vide Od. Δ. 610.

346. Sic omnino legendum pro v. παραφθαιησι vel παραφθαισι: nam optativus syllabam istam finalem σι vel τι non agnoscit, et conjunctivus a loco prorsus alienus est.

348. A consilio loquentis alienus: nulla enim suberat causa cur Ulysses metueret ne Dolon ad urbem evaderet, clausis jam portis, et intus duntaxat relictis senibus, pueris, et foeminis.

373. A χοῦρα fit χοαῦς, quod in χοῦς forte contrahi poterat Homerica etiam loquendi consuetudine: sed contractio in [illegible] vel [illegible], unde fiat v. [illegible], ab ea prorsus abhorret. Quum tamen tale hastae appositum non alibi occurrat, suspicari licet non a poeta id profectum, sed a rhapsodo seriore in alienum locum receptum esse; atque si spondaeum in tertio loco ex uno et integro vocabulo confictum versus admitteret, [illegible] scriberem.

375. Insitivus a Bentleio jure damnatus.

378. [illegible], media voce, pro v. [illegible] certissimè scribendum (vide a Ζ. 47.). Vocis activae sensus est *vivum reddere*, (Ε. [illegible].) mediae *vivum capere*, vel *accipere*.

387. Malè hic repetitum esse e 349. rectè judicarunt veteres.

409-11. Ab iisdem meritò repudiati; ut e Nestoris oratione (supra 208-10.) malè repetiti.

420. v. πολυκλητοι επικουροι. At codices τ' interpositum habent, sollenni errore pro γ', ut rectè suspicatus est Heyne. Librarii et Grammatici, qui vim particularum et copularum in sermone Homerico haud sentiebant, sed pro metri fulcris otiosis habebant, casu magis quam consilio eas distribuebant; unde liberius in hac quam in ulla alia re grammatica vel critica conjecturis indulgere licet. Supra, 224-5, duplici iteratione copulae [illegible] inquinatos, codicum et scholiorum ope, emendavimus.

425. [illegible] ex aliis locis paribus pro [illegible]. audaci forte conjectura, recepimus, ut verbum sequutum formam suam plenam et Homericam retineret; quum contractum [illegible] a seriore consuetudine loquendi manifestè profectum sit; et v. [illegible] [illegible] esse videatur ad supplendum hunc versum verbi contrac-

[illegible] aptius venire [illegible] re-spondetur. In dialecto [illegible] [illegible] et [illegible] formam acceperint. Vide Od. [illegible] et [illegible] l. xxiii. c. ix.

463. [illegible], Aristarchi lectionem, vulgato [illegible], facilè prætulimus; quod neque ejusmodi contractionem poeta nosse videtur; neque verbum [illegible] in passiva aut media forma alibi in Homericis occurrit, nisi in locis paribus, et pari ratione corrigendis, Od. *Λ*. 398. et *B*. 143. [illegible] [illegible] autem modus loquendi est plane Homericus, et in vulgatis agnitus infra *Ξ*. 254: dum [illegible] [illegible] a moribus seculi heroici perinde ac veteris linguæ indole abhorret: [illegible] enim hominem principem, vel honestiore loco natum, arrogans quiddam et superbum sonuisse, e supra, *I*. 12. colligere licet.

479. [illegible]. Vide supra ad *E*. 873.

497. A grammaticis obelo notatus, et, siquis alius, audacter ejiciendus.

531. Ineptè interpositus eodem pravo amplificandi studio.

NOTÆ IN IL. *Λ*.

1-2. A rhapsodo vel rhapsodiarum redactore, qui exordium libro convenire putabat, adjecti: omnem enim doctrinam de apotheosi, qua homines inter deos relati sint, poeta antiquissimus prorsus ignorasse videtur. Vide Proleg. s. xlvi.

11-4. A rhapsodo interpolatore e *B*. 541-4. huc illati.

27. In v. [illegible] [illegible] hæsit Heyne, incertus utrum in [illegible] [illegible] mutaret, an versum damnaret. At nihil tamen in prosodia Homerica est, quo minus [illegible] priorem productam haberet quoties esset prima, et correptam quoties esset ultima vel secunda pedis syllaba.

50-2. Tres versus, a rhapsodo sic dilatatos, in unum, 50, redegimus duce Heyneo, quem consule.

66. Sic reposuimus a pari loco *K*. 154. vide infra ad *π*. 298.

75-83. Sex priores a grammaticis obelo notati sunt; neque dubitandum est quin omnes ab eodem pravo amplificandi studio profecti sint.

93. [illegible] pro v. [illegible] reposuimus, sensui commodum, versui necessarium. Vide Proleg. s. cliii.

116. *κε* v. *τε*. Vide ad *Λ*. 261. et Proleg. s. cli.

131. Vide et *Z*. 47. et *K*. 378.

137. Sic mutato ordine verborum pro [illegible] δ' [illegible], forma antiqua [illegible] locum suum in versu obtinet.

151. Ita olim emendare v. [illegible] δ' [illegible], quæ Homerica esse nequeunt, conati sumus; atque ita emendata, haud improbante Heyneo, tandem recepimus.

179-217. Episodium partim e laciniis aliundè collatis consutum, et partim ex ingenio rhapsodi cujusdam profectum. Neque Doricum [illegible] in Iliade; neque appositum [illegible], quod a [illegible], vel [illegible] nulla ratione deduci potest, alibi in Homericis occurrit; neque Jupiter ex Ida, ubi jam ante consederat, rediisse videtur. Planius etiam interpolatorem, Homerici sermonis parum doctum, prodit [illegible] penultima correpta, pro [illegible] aoristo secundo subjunctivi

vocis media verbi πελλω prodit: quum enim utrumque antiquitus iisdem litterarum signis scriptum esset, rhapsodi, ut Lennep et alii suæ sectæ grammatici, utrumque eodem modo pronunciasse credebat, quo nihil a vero remotius est.

228. κιστεῖς vel κισσεις a κισσος deducendum credit Heyne, perperam: in omnibus enim linguis longissimæ verborum formæ antiquissimæ sunt. V. κισσης e κισσεFς contractum esse nullus dubito; atque ideo rectius scribi a nonnullis κισσευς: sed quænam fuisset forma Homerica, haud pro certo dicerem. Ut in aliis tamen, antiquiorem tanquam probabiliorem prætuli.

239. Non dubitandum est quin λις, θις, κις, Fρις, &c., quæ in casibus obliquis priorem semper productam habent, contracta sint ex aliis plenioribus formis: sed quænam fuissent litteræ quæ excidissent, aut quæ fuisset Homerica pronunciatio, in hac veteris linguæ inscitia, vix ariolari auderem. Quum tamen nomen λεFων, v. λεων, participium verbi λεFω vel λαFω videretur esse, olim credebam λις ex antiquiore forma λεFοντς contractum esse, atque ideo λιFς scribendum. Sed in diversis verborum formis, e vario usu ac consuetudine loquendi ortis, themata λημι, θημι, κημι, Fρημι, &c. effingi potuerunt; et ab iis participia λεις, θεις, κεις, Fρεις, &c. quorum casus secundi λεντος, θεντος, κεντος, Fρεντος, &c., elisa consonante et producta vocali, λῖνος, θῖνος, κῖνος, Fρῖνος, &c. fieri debuerunt; atque hæc mihi rem sæpius retractanti probabiliora visa sunt.

248. καFων, pro v. κοων, ut λαFοκαFων, ἱπποκαFων, &c.: vide Proleg. s. clii. in voc. φαFος.

318-9. ἐπὴν —— βούληται. Sic locum emendavimus e codicibus et scholiis Venetianis et Eustathianis; quorum hæc ἐπεὶ —— δὴ βούλεται, metro corrupto, illa ἐπεὶ —— δὴ βόλεται, pro vulgato ἐπεὶ —— δὴ ἐθέλει e correctione plane orto, exhibent. Lectionem Venetianam receperunt Wolf et Heyne, nulla suspicione oborta e verbi usitatissimi insolita forma; etsi priorem in Homericis ubique productam habet, nisi in loco plane spurio Od. Π. 387; atque sententia conjunctionem *temporis* potius quam *causæ* postulat, ut adverbio temporis μινυνθα aptius respondeat. Subjunctivus et indicativus antiquitus iisdem litteris significabantur; ita ut alter alterius locum perfacile obtineret; et explativum δε semper in promptu erat ad metrum supplendum; neque minus facile ἐπὴν in ἐπεὶ mutari poterat: nulla enim licentia frequentior aut antiquior fuit quam litterarum geminatarum alteram omittere; ita ut destinatione scribendi prisco more, i. e. vocibus conjunctis, et uno eodemque signo pro *E* et *H*, *ΕΠΕΝΝΕΦΕΛΕΓΕΡΕΤΑ* fieret *ΕΠΕΝΕΦΕΛΕΓΕΡΕΤΑ*; cui fulcrum obvium, et hiulcis omnibus adhiberi solitum, το *I* suppeditabat.

355-68. Partim ex *E*. 309-10. et partim ex *Υ*. 449-54. huc male traducti; et partim e commentis in proximè antecedentem et subsequentem versum conficti. Achilli in amici interfectorem furenti oratio optimè convenit, non Diomedi, viro prudenti, modesto, et minimè iracundo; neque credibile est poetam, in variis variarum personarum moribus, atque diversis sentiendi et loquendi modis discriminandis accuratissimum, verba eadem utrique attribuisse. Præterea observandum est, Diomedem occidisse Agastrophum Pæonidem supra vs. 338.; atque in armis ejusdem detrahendis occupatum esse dum a Paride vulneratur infra vs. 373.

373. Copulam τ' Heyneo suadente recepi; commodè enim hiatum

supplet, utrumque hoc respondet alteri, post nomina in versu sequente.

481. [illegible] libenter rescripsimus, præeunte Heyneo, pro v. [illegible]: medium enim istud [illegible] contra omnem rationem grammaticam et consuetudinem loquendi insertum est a rhapsodis vel redactoribus, qui, more scribendi antiquo decepti, metro frustra timebant.

454. Aristarchus emendatum edidit [illegible] Ἀχαιοί; quod melius est quam vulgatum; at non tamen Homericum: versus enim, a rhapsodo assutus, ejiciendus, non corrigendus erat.

494. Sic ἄνευ legendum, ut infra 483., pro v. ἄνευθ'; quod, utrum sic conjunctim, an separatim ἄνευ θ' scribas, locum hic habere nequit; nec dubitandum est quin istud θ' adjectum sit a rhapsodo vel grammatico, qui metro frustra timeret. Vide supra ad K. 285.

545. A grammaticis [illegible], caussis, ut mihi visum est, haud satis validis.

548. Sic [illegible] omnino scribendum, ut sit aoristus primus verbi obsoleti [illegible], pro aoristo secundo [illegible], v. [illegible], cujus penultima necessario brevis est. Vide Proleg. s. clii. in voc.

607. μάλ', cujus usus frequens est cum participiis præteritis perfectis, pro τοι, quo nihil in hujusmodi loco ab indole et consuetudine sermonis Homerici magis alienum est, recepimus. Vide ad Δ. 295 et 685.

609. ἔρεσο, v. ἔρειο, aoristus secundus imperativi in voce media thematis ἔρω, unde ἐρέοντο, &c.; non thematis ἐρέω vel ἔρω, cum iota ex arbitrio inserto ut metri causa ἔρεο fieret ἔρειο. Vide ad K. 285.

648. ὅς ῥα, pro ὅ με, reposuimus ut pronomen relativum suam formam haberet, et versus a male iterato isto με levaretur. Frequens est hujus particulæ usus post pronomen relativum.

660. Emphaticè, *ille fortis Tydei filius.* Vide Ε. 469.

662. Huc e Π. 27. male retractus: Nestor enim, ut recte monuit Heyne, nosse nondum potuerat Eurypylum vulneratum esse; quia vulnus acceperat post ejus e pugna discessum. Vide 516-74, &c.

677-760. Longam hanc et intempestivam digressionem, e carmine quodam fortasse de Nestoris rebus gestis depromptam, a rhapsodo antiquo hic insertam esse plurima demonstrant, ut [illegible] pro ἀεθλοφόροι; [illegible] vel [illegible]; παιδ' ἀλαπάξαι, &c. Poeta noverat πόλεις, τείχη, φάλαγγας et στίχας ἀνδρῶν ἀλαπάζειν; non ἄνδρας neque παῖδας singulos. Vadum quoque Alphei Θρύον, sic dictum quod θρύον, *ulva*, abundabat, (B. 591. Strab. l. viii.) pro urbe, quam Θρυόεσσαν nominat, habuit interpolator indoctus. Olympicum etiam quadrigarum certamen, diu post Homerica tempora institutum, in v. 699., &c. planè designat.

762. Sic ἑῆς pro τῆς, postulante sententia, reposuimus: neque dubitandum est quin vulgatum e vano pro metro timore profectum sit, postquam contracta pronominis possessivi forma ἧς locum antiquioris obtinuisset.

766-84. Alia digressio parenthetica haud minus intempestiva, et olim a grammaticis damnata. Vocem χόρτος, quæ hic et Ω. 640. tantum occurrit, Homericam non esse puto; et consilium, quod Peleus 783 dedisse hic fertur, ad personam minus aptum est, et

ex Hippolochi ad Glaucum cohortatione (Z. 208.) planè traductum; ab eoque, quod Ulysses in legatione memoraverat, (I. 255.) prorsus alienum. Achillis ingenium per se semper promptissimum et paratissimum erat—αιϝεν αριστεϝειν, και ϝυπειροχον εμμεναι αλλων; sed, quod Nestori et Ulyssi magis e proposito erat ei suadere—μεγαλητορα θυϝμον ϝισχεμεν εν στηθεσσι, haud ita consentaneum ejus indoli fuit.

791-802. Partim a rhapsodo, qui ϝ ignorabat, conficti; et partim e Π. 36-45. huc malè traducti.

Nestor Homericus, *laudator temporis acti*, et rerum a se juvene gestarum jactator haud modicus, largus semper et copiosus est in oratione: at rhapsodi et redactores, pannis alio super alium assutis, ineptè et infiçetè garrulum et prolixum eum reddiderunt.

830-1. Omnia de Achillis institutione apud Chironem, et secessu in insula Scyro inter filias Lycomedis, serioris ævi commenta sunt. Achilles Iliacus jam puer et quasi infans—νηπιος, ουπω πολεμου, ουδ' αγορεων ειδως—e domo Pelei cum Phœnice tutore ad bellum Trojanum missus est (I. 139-41. 485. &c.); neque aliam Scyron præter urbiculam quandam Trojanarum partium ab eo expugnatam et direptam (I. 668.) Iliadis auctor nosse videtur; etsi in Odyssea insula Scyros et Achillis filius Neoptolemus inde ab Ulysse arcessitus disertè memorantur. Λ. 508.

NOTÆ IN IL. M.

5-40. Merito suspicatus est Heynè a diversis rhapsodis, qui majora monumenta in animis concepissent quam poeta voluisset, insertos esse: junctura enim interpolatorem prodit; et poeta ἡμιθεων γενος ανδρων prorsus ignorabat; neque fœda et impia adulatio adhuc in mores ita grassata erat, ut homines inter deos referret, vel divinis honoribus augeret. Neptuni quoque tridens, quanquam in Odyssea disertè memoratus sit, perinde atque hominum apotheosis, antiquiori poetæ ignotus fuisse videtur: vix enim de eo siluisset infra in *N.* et *Ξ.*, quum deus ille ad auxilium Græcis ferendum tam magnifico apparatu in scenam productus est, si omnino innotuisset.

48. E commento et pravo amplificandi studio ortus; ut Bentley et Heynè quoque suspicati sunt.

56. ϝιστασαν ex Σ. 346. recepimus pro v. ἱστασαν vel εστασαν; quod nusquam activam, at mediam vel neutram significationem habet ubique in Homericis. Grammatici libidini indulserunt in novis formis fingendis horum, ut aliorum, verborum; atque εστασαν aoristum, et ἱστασαν præteritum plusquamperfectum, e diversis deduxerunt; quam tamen distinctionem ipsi malè observarunt, quum in compositis omnibus, αφισταται, αφεστασαν, &c. spiritum retinuerint, quodcunque tempus, aoristumne an plusquamperfectum, significatum esse voluerint: signum enim aspirationis, jampridem e litteris relegatum, et inter notulas accentuum annumeratum, suo arbitrio, vel addebant vel amovebant; et φ in π mutare majoris erat negotii, quam ut iis expedire conveniret. Mihi

ἐπιἀίξας consequenter scribendum videtur, et pro plusquamperfecto verbi non integri, alieno loco, ut in aliis ejusmodi, sæpe usurpato, omnino habendum.

104. Haud melioris notæ quam 48.

116-7. Conficti ex infra sequutis a rhapsodo, qui contra poetæ morem eventus præoccupare voluerat.

127. v. ανερας — αριστους, E vano pro metro timore.

138. A rhapsodo vel grammatico, qui serioris ævi fabulas poetæ ignotas memoria tenebat, insertus.

175-81. A grammaticis et criticis antiquis damnati, haud injuria: nullæ enim erant castrorum πυλαι; et Lapithæ poetæ ignoti.

198. Codices potiores futura ρηξειν et ενιπρησειν pro aoristis ρηξαι et ενιπρησαι habent; atque ea eorum auctoritate, non tamen improbata lectione vulgata, receperunt editores præstantissimi Wolf et Heynè — perperam: lectio enim est grammaticorum, qui, quum futurum πεπρησεμεναι infra vs. 200. legissent, constantiam in temporum usu quærebant, non observato discrimine, a poeta nequaquam neglecto, inter ea quæ properè et subitò, et ea quæ deliberanda, vel post alia crederentur eventura. Vide infra ad N. 144.

223. κε v. τε. Vide ad Δ, 261.

239. εἰ κ' v. εἰτ'. Vide ib.

245. κ' v. τ'. Vide ib.

265-77. Perperam Bentley scripsit κελευτιοϝωντε, προβοϝωντε, &c.: sunt enim themata κελεϝτιαω, βαω, a quo βημι, βαδην, et Latinum *vado*. Perperam quoque editiones προβοωντε habent; quasi a βοαω non a βαω esset.

280. v. τα ἁ non Homericè, e vano pro metro timore.

283-6. E rhapsodorum sollenni amplificandi et malè ornandi studio profectos esse secundum et tertium, jure suspicatus est Heynè; et contractum λωτευντα pro λωτεοεντα in primo, et Διος εκ pro χιων in quarto, interpolatorem planè produnt.

317. Bentley ὡς ϝειπῃ, Heynè ὡδ' ειπῃ protulit pro v. ὠδ' ειπῃ. Vide ad H. 68, et 300.

328. Sic certissimè scribendum pro v. ηε τῳ: pronomen enim positivum nusquam in Homericis, nisi in Odysseæ tribus locis perinde corrigendis, (K. 32. Δ. 288, et T. 296,) generaliter, ita ut *aliquis* significaret, usurpatum est; atque si fuisset, et vulgatum hic tuendum esset, scribendum foret pro τῳ in altera parte, τος ut antithesis integra constaret; quam tamen formam, etsi antiquissimam, Homerica non agnoscunt nisi in plurali.

333-4. v. —————————— ειπω ἰδοιτο

ἡγεμονων, ὁστις οἱ αρην εταροισιν αμυναι;

quæ, quum Homerica esse non possent, Bentley emendata obtulit —————————— ει κε ϝιδοιτο

ἡγεμονων, ὁστις οἱ αρην εταροισι τ' αμυναι;

et Heynè ἰδοιτο in ὀροιτο vel ὀρειτο mutandum censuit; at nullas ejusmodi contractiones lingua Homerica agnoscit; neque ullum ea extare exemplum memini subauditi pronominis τις, ut in Bentleianis; neque mihi dubitare licet de præfigenda ϝ voci ειδω. Vide Proleg. s. clii. in voc.

337. βοαοντι, pro v. βωστευν, audacter reposuimus: tempus enim ratio præsens non aoristum postulat, et ejusmodi verbis contractio consuetudine loquendi Homerica prorsus aliena est. Quum autem

plenior et antiquior participii forma exolevisset, et grammatici contractum βῶντι et distractum βοωντι, quæ versus respueret, tantum cognita haberent, opem eos ab aoristo petiisse verisimile est.

340. Sic Aristarchus, ut επῴχατο sit ab εποιχομαι; alii veterum πασαι επῳχατο, ut sit ab εποιγομαι: alii autem sine iota subscripto, ut ab εποχομαι, ex οχευς efficto verbo; atque illud Heyneo, hoc Wolfio arrisit. *Illud* autem *portas apertas*, quas fuisse *occlusas* e subsequutis 455, &c. planè constat, significare debuit; atque *hoc* nulla ratione in Homericis locum habere potest; quum verbi ejusmodi forma antiqua ϝοχεϝομαι non οχομαι foret.

350. e 63. repetitus, a grammaticis jure damnatus, et haud cunctanter ejiciendus.

365. ϝιλϝεϝιδης a ϝιλϝεϝς, ut Ατρεϝιδης ab Ατρεϝς, Πηλεϝιδης a Πηλεϝς, &c. Vide Proleg. s. clii. in voc. Vulgatum οἰλιαδης nulla ratione grammatica formari potuit: rhapsodis autem, qui, exoleto ϝ, nomen antiquum ϝιλϝεϝς in οἶλευς mutaverant, patronymicum quoque ei consentaneum confingendum erat; quod metro duntaxat consulto fecerunt.

373-4. Insititios esse, et a diversis interpolatoribus profectos, rectè monuit Heynè.

380. Vide supra ad Δ. 518.

381. ουδε χ' ε reposuimus pro ουδε κε μιν, quæ in metrum peccant.

380-3 et 9. Particulam αρ post βαλων, δε et ἡ sustulimus, ut sequentia suam formam, et versus suam mensuram reciperent.

412. δη pro δε τοι, quæ versus abnuit, recepimus. Bentley τε pro τοι maluerat: sed copula ea a loco aliena est; cui δη solum aptissimè convenit; atque, quum antiquissimo scribendi more δη et δε iisdem litterarum signis significarentur, perfacilis erat corruptio, quam rhapsodus aut grammaticus, digammatis ignarus, sanare conatus est inserta copula τοι.

426. Vide ad E. 453.

428-9. Mera sunt commenta. Interpolatorem prodit istud ὀτεῳ, ab Homerico sermone alienum; neque melius foret ὀτῳ, quod codex Venetianus habet.

431. ϝεϝραδατ' v. εῤῥαδατ' plusquamperfectum passivum verbi ϝραδσω, idem ac ϝραινω, v. ῥαινω, a ϝρανγω, de quo vide in Proleg. s. clii. derivatum.

450. E commento ortus, et ab antiquis jure damnatus.

458. Perinde ejiciendus, ut e commento in ερειδσαμενος planè profectus.

NOTÆ IN IL. N.

5-6. E solito rhapsodorum studio amplificandi profectos esse ostendit vox γλακτοφαγων; quæ apud poetam in usu verborum discreto severissimum nullo pacto locum habere potuit. Homericum est γαλα-πινειν, non φαγειν. Ad Zamolxidis disciplinam quoque respicere videtur horum versuum auctor; quæ e Pythagoræ Samii scholis, diu post Homerica tempora, inter Thraces propagata esse traditur. Vide Strab. l. vii. et Herodot. l. iv. s. 94.

22. Copulam τ' metro necessariam et sententiæ percommodam e

conjectura recepi. Bentleio αφθιτον αιει, ut simile sit illius νωλεμες αιει, placuit; et Heyneo versus rhapsodi esse visus est.

31. Aliundè fortasse hic irrepsit, et omnino ejiciendus: Neptunum enim ad speluncam inter Tenedum et Imbrum, non ad naves Achivorum, equi ferebant.

54. Expletivus et a rhapsodo insulso insertus. Hector Homericus nusquam ita de se gloriatus est.

66. Vide *B*. 527. et Proleg. s. clii. in voc.

136. ϝολϝοτροχος, v. ολοοιτροχος; quod alii ab ὁλος, alii ab ολοος ολεθριος deducebant; perperam utrique: sensus enim postulat ut sit ab ϝολϝος, *volubilis, rotundus*. Vide Proleg. s. clii. in voc. ϝελϝω, *volvo*.

141. ἑως, i. e. ϝεϝος, e codd. Ven. Lips. &c. rectè recepit Wolf pro v. ὀφρ' αν; quod a grammaticis vel librariis, qui, veteris linguæ ignari, ἑως metro accommodare nesciebant, profectum est. Eandem ob causam Heynè, reclamante sententia, ὀφρ' αν retinuit: nullo modo enim vir doctissimus sibi persuadere poterat 'ἑως 'ικηται pronunciandum esse, etsi ἑως 'ὁ ταυθ', quod in prosodiam haud minus peccat, antea auribus accommodaverat, neque eas offendi senserat. ὀφρ' αν pro ϝεϝος in multis aliis locis insertum esse a grammaticis Alexandrinis vel librariis Constantinopolitanis metro timentibus vix dubitare licet.

144. Codices et editiones veteres habent ρεια δ' ελευσεσθαι, et ρεια διελευσεσθαι, quæ pro diversis contractionibus habitæ sunt: sed quum nullum ejusmodi contractionis exemplum, sive adverbii sive præpositionis, in Homericis extaret, Bentley γ' pro δ' scribendum esse censuit, sensu reclamante, cujus integritati præpositio necessaria est. Præsens vel aoristum igitur antiquum, tam ad temporum quam ad metri rationem aptissimum, pro futuro recepimus et hic et infra *Υ*. 263.

In Homericis tempori præterito imperfecto et perfecto indicativi subjunguntur præsens, aoristum, et futurum infinitivi; hoc tamen discrimine, ut ubi res, de qua agitur, subito et conjunctim sequutura sit, illa adhibeantur; ubi separatim et interposito aliquo, hoc præferatur. Confer Il. *Ξ*. 162. *Ο*. 55. 146. 508. *Ρ*. 67-8. *Τ*. 174. *Ψ*. 299. Od. *Δ*. 474. *Ψ*. 267. Il. *Χ*. 236. *Ψ*. 194. 733. *Ω*. 395. Od. *Ε*. 99. &c. cum Il. *Κ*. 336. *Λ*. 22. 55. *Μ*. 4. 106. 115. 166. *Ν*. 9. 100. 367. 369. *Ξ*. 68. *Ο*. 180. 251. 700. *Π*. 62. Od. *Β*. 76. &c.

Heynè se credidit præpositionem in codice Towneleiano primum invenisse; sed alii istud δ' pro δια antea habebant. Vide Damm. Lex.

Si audaciores hujusmodi e conjectura emendationes alicui videantur, in mentem revocet carmina Homerica per quingentos annos memoriter sine litterarum ope tradita et conservata esse; atque postea, quum litteris mandarentur, a grammaticis sermonis parum doctis in formam nunc existentem redacta esse; ita ut justa linguæ indoles, et ratio metrica et grammatica, tam multifariam in tot exemplis stabilita, plus valere debeant quam omnis eorum auctoritas.

172. Vide Proleg. s. cxlix.

191. Zenodoti lectionem χρως ϝεισατο pro χροος εισατο præfert Heynè: perperam mea quidem sententia. Vide *Δ*. 138.

209. οτρυνεων futurum secundum ab οτρυϝνω ut τυπεων a τυπτω, &c., modo prior modo posterior consona in conjugatione eliditur.

210-332. Digressio inutilis ac futilis, et ad nauseam usque prolixa;

cui multa insunt haud Homerici moris; quæ sigillatim referre vix operæ pretium existimo, quum instar omnium sit, hisce versibus turbari luxarique cæterorum compagem, quæ ejectis aptissima fit: των enim in vs. 333. non ad οἱ in vs. 330. sed ad Δανάοϝς και τϱοϝας in vs. 209. planè respicit. Occasionem interpolandi ipse poeta rhapsodis præbuit, quod nihil prodiderit de reditu Merionis a tentorio, quo reportatum iverat hastam (167.) donec Idomeneus eum subsidio invocabat adversus Ænean (480.): sed acies sub ipsa tentoria jam instructa erat, ita ut Meriones brevissimo tempore ire et redire posset; atque etiam intra tentorium vocem clamantis amici audire. και productum ante vocalem, præsertim in secunda pedis syllaba, poetæ antiquo nequaquam adhibere licuit; atque si versus retinendus esset, scribendum foret ει και ex E. 410. De hujusmodi aggregatis consule Hoogv. de partic. p. 350. et Brunk. in Apoll. Rhod. Arg. iv. 1655.

352-7. Insititios esse vox πατϱη, de Olympo deorum sede usurpata, planè ostendit.

418-23. e Θ. 330-4. huc male traducti.

427. αισυμνηταϝο. v. Αισυηταο: at αισυμνηται tamen Od. Θ. 258. εν τοις αρχαιοις Ἑλλησιν, οὓς καλουσιν αισυμνητας. Aristot. Polit. Γ. xiv.

436. αλεϝεσθαι pro v. αλεασθαι reposuimus, quod aoristum primum verbi αλεϝομαι antepenultimam longam habere oportet.

444. Expletivus aliis etiam locis insertus. Nomen Αρης vel Αρεϝς sic usurpatum a sermone Homerico prorsus alienum est.

494-5. Ab eodem pravo amplificandi studio orti.

513. v. αλεασθαι. Vide supra ad 436.

521-5. A rhapsodo, ex eis quæ infra O. 110, &c. leguntur de Martis ira ob Ascalaphi cædem, adumbrati et hic malè illati. Pro εεργομενοι sententia postulat ϝεϝεργμενοι, quod versus ab homine veteris linguæ indocto confictus abnuit.

541. Veram et antiquam lectionem Αινειας δ', pro Aristarchea ενθ' Αινεας e scholiis Venetianis libenter recepi: nomen enim in disyllabam contractum ab Homerica loquendi consuetudine prorsus alienum est. Ejusmodi lectio uno tantum scholio citata, atque eo ita obiter ut vix notatu digna, quemlibet in conjecturis indulgendis audaciorem reddere potest.

557. στροφαετ' v. στϱωφᾶτ': at prima producitur tono et impetu pronunciandi in hoc loco versus; ut in ιομεν, δια μεν, et tot aliis.

594. Ab iis, qui Aristarchi lectionem ῃ pro ἡ receperunt, τῃ quoque pro την omnino scribendum erat, ut pronomina sibi invicem constarent: nam prius pro articulo accipi vetat Homerica loquendi ratio.

623-39. E solito rhapsodorum amplificandi et interpolandi studio profectos esse, ipsa junctura parum subtilis satis prodit; neque facilè credam ὑπνου, φιλοτητος, μολπης, vel ορχηθμου εξ εϱον ειναι poetam dixisse; etsi εδητυος, ποσιος, et γοου εξ ερον ειναι toties dixit. και κυνες quoque a decore et gravitate carminis Iliaci alienum est.

644. Pro ϝος, ὅς ῥα, violato metro, habent edd. vett. Flor. Ald. I. et Rom.; atque ὁ ϱα e correctione Ald. II. recentiores receperunt; perperam: particula enim ρα ejicienda erat; quæ in suo loco est infra 646.

654-9. Duo posteriores ab antiquis grammaticis damnati sunt, quod Pylæmenes Paphlagonum dux jam antea occisus erat (E. 576.); neque priores leniorem sententiam meriti sunt: luxant enim et

interrumpunt nexum narrationis; et vulnerati, non interfecti, ita e bello ad urbem aut ad naves referri soliti sunt.

669-7. A commentatore planè profecti.

681-700. Manifesta interpolationis haud unius vestigia exhibent; ut rectè monuit Heynè, quem consule. Gentium Hellenicarum in Æoles et Iones distributionem poeta prorsus ignorasse videtur; neque, si nosset, sequeretur eum Ιονας ἑλκιχιτωνας nosse; qui non alii quam Iones Asiatici serioris ævi, in hymnis celebrati, esse possunt.

701. Vide ad Β. 278. et Ξ. 460-503.

731 et 4. Uterque insititius, et a loco alienus; ut rectè quoque monuit idem vir doctissimus.

744. Wolfius ελθωμεν pro ελθοιμεν tacitè intulit, ut constaret cum πεσωμεν in vs. 742: nec probando exemplo, nec solito judicio; nam illud *valentium*, hoc *volentium* est, discrimine a poeta nusquam neglecto.

749. A cod. Urat. abest; atque aliundè huc illatus Heyneo visus.

765. Quæ Trojanis επ' αριστερα in prœliis, ea Græcis επι δεχσια erant, et vice versa; ita ut Λ. 498., quo Hector in sinistro suorum cornu pugnans ostenditur, cum hujusce 674., quo ignorasse, quæ in Græcorum sinistro gesta sint, dicitur, planè constet: at hic tamen dux idem introducitur duoes alios perquirens, et quæ gesta sint ignorans, in suorum cornu sinistro; unde suspicari licet επ' αριστερα, a rhapsodis, qui singuli partes singulas, non totum carmen, in animo habebant, malè repetitum esse e locis superioribus, atque επι δεχσια poetæ lectionem fuisse.

808-37. Pannum esse a rhapsodo assutum ad claudendum et sejungendum librum, sequentis initium planè probat: eos enim non agnoscit; sed 795-807 hujusce excipiens fugatos Achivos, et Trojanos victores ingruentes exhibet. Digamma quoque neglectum in δ' ιαχε serioris ævi interpolationem prodit.

NOTÆ IN IL. Ξ.

13. δ' εϝιδε v. δ' εισιδε, præpositione adjecta a rhapsodo vel grammatico de metro frustra timente, ut suspicatus est Heynè.

18. προπρο κυλινδεται. v. τε προκυλινδεται; atque οὕτως δια του τε αἱ Αρισταρχου. Schol. Ven. A. perperam omnino: copula enim non tantum otiosa est, sed post ουδε ab Homerici sermonis indole prorsus aliena; quod mirum est eum non sensisse. Quænam fuisset altera lectio, haud tam facilè dicerem; quum nulla ejus vestigia aut scholia, aut codices, aut editiones retineant. Heynè suspicatus est τοι; quod non recusarem, nisi ea quam recepi usu Homerico sancita esset (Χ. 221. et Od. Σ. 525.), et præpositio sic iterata ad sententiam expediendam percommoda esset; dum simplex προκυλινδομαι alibi nusquam in Homericis usurpatur.

29-40. A rhapsodo commentatore profectos esse jure suspicatus est Heynè: Homerica enim esse nequeunt ista ηϊονος στομα, et οψειοντες αὐτης. Æscyli κτυπον δεδορκα Atticos haud offendebat: at veterum poetarum audientes haud paullo morosiores in discreto verborum usu erant. Versus postremus ex alia et seriore interpolatione inductus esse videtur.

75. ϝεϝεϱύαται. v. ειρυαται, præteritum perfectum passivum plurale verbi ϝεϱυω, ea ratione qua τετευχαται et alia ejusmodi antiqua Ionica, formatum. Monstrum est ϝειϱυαται, quod obtulit Heynè.
95. Ejiciendum esse censuerunt critici veteres; et Wolf uncis inclusit; causis, ut mihi videtur, haud satis idoneis.
114. Eorundem sententia perinde damnatus.
152. Merum commentum. Vide ad *B*. 452.
154. e 225. confictum et hic malè insertum esse, rectè judicavit Bentley.
172. Pro ἑδανω, quod in Homericis non alibi occurrit, ἑανῳ est apud Athenæum, lib. xv. c. xxxvii., quod recipiendum esse suadet Heynè, non improbante Shweighæuser; perperam: ἑανος enim adjectivus apud poetam penultimam semper productam habet. Vide Proleg. s. CLII. in voc.
177. A solito rhapsodorum studio amplificandi perinde ac præcedentes insertum esse pari ratione pronunciavit Heynè; cujus sententiam confirmat κρααατος trisyllabum, e recentiorum licentia poetica ortum, et veterum purissimo sermoni, ut omnia ejusmodi, prorsus ignotum.
182. Sic reposuimus, suadente Heyneo, quæ vulgo leguntur εν δ' αϱα; ἑϱμα enim et ερμα a se invicem et stirpe et sensu prorsus aliena sunt; et hiatus hic nullo modo ferendus.
196. Non sine causa offendebat Bentleium, qui emendatum tentavit —frustra: est enim pannus assutus, et hic, et *Σ*. 427. et *Od*. *E*. 90. a rhapsodo qui *A*. 212. *B*. 257. et *I*. 310. respiciebat.
213. A grammaticis antiquis jure damnatus.
229. Αθαϝοο. v. Αθοω; quod, nulla ratione grammatica poetæ nota, secundus casus nominis Αθως esse potest: at veram tamen et antiquam istius nominis formam Αθαϝος, ex *A* intensivo et θαϝεω confictam, planè indicat. Επεκτασις ποιητικη, qua critici Alexandrini omnia solverunt, et qua poetæ Alexandrini omni modo abusi sunt, in poesi antiqua locum non habuit.
240. Ασκησανς τευχσει. v. τευξει ασκησας, ingrato vocalium concursu, poetæ vix licito in hoc loco versus.
269 et 76. A codicibus melioribus abest, et pro insititio omnino habendus.
304-6. A grammaticis obelo notati, quod Jovi non Veneri, hæc aptè ad personam dicenda sint.
317-27. Ab iisdem ejecti, et a quovis sano facilè ejiciendi: ineptiora enim, et a loco et re magis aliena, vix unquam credo ex insulsa scioli eruditione profecta esse. Fabulæ et nomina serioris ævi antiquissimum poetam ab omni suspicione tam turpiter hallucinandi absolvunt.
376. Ab antiquis etiam meritò damnati.
391. Ejusdem farinæ. Hector dux, non auxiliator Trojanorum erat.
416-7. A rhapsodo inserti stolido et inepto, qui locum pulcherrimum futili et putido commento fœdavit.
433. ϝικσαν. Vide supra ad *E*. 773.
438. Vide schol. Ven. et supra in *N*. 616.
442. Vide ad *B*. 278. et infra 460. et 503.
484. Sic pro v. ατιτος εῃ, transpositis verbis, scribendum censuimus: ατιτος enim penultimam brevem habere debet, ut supra in *N*. 414.
500. Ab Aristarcho meritò ejectus.
520. Vide ad *B*. 278. et supra 442. 460. 503. et *N*. 701.

NOTÆ IN IL. *O*.

2. E pravo commento a rhapsodo vel redactore dormitante confictus: ambo enim exercitus δια σκολοπας και ταφρον εβησαν; et Trojani παρ οχεσφιν ερητυοντο — substiterunt a fuga simul ac pervenerunt ad currus, qui extra vallum stabant; ut rectè interpretatus est Heynè. Primi versus hujus libri postremos antecedentis, nexu narrationis uno et continuo, excipiunt.

16. Particulam dubitantis κ', haud minus sententiæ quam metro commodum, recepi e conjectura vir idiu amicissimi, nunc desideratissimi, suavitate morum, doctrinæ copia, et ingenii tam elegantia quam acumine illustris, Caroli Burneii.

29-30. A rhapsodo seriore inserti: neque ρυσαμην priore correpta, neque αθλησαντα Homericum esse potest.

33. Perinde insertus, et a veterum nonnullis ejectus. Tota hæc fabula de Junone suspensa (18-33.) suspicionibus obnoxia est, et symbolicam mysticæ theologiæ rationem fingendi sapit. Ζηνοδοτος ουδε όλως την κολασιν της 'Ηρας γραφει. Schol. Ven.

56-77. Ab antiquis damnati ob causas quas sigillatim discutit et expendit doctissimus Heynè; et, contra Alexandrinorum judicium, sex priores defendit. In hujusmodi quæstione unusquisque pro sensu animi sui opinabitur; neque operæ pretium est lectorem defatigare argumentis criticis in hanc vel illam partem congestis. Siquid tamen nostrum judicium valet, junctura ipsa ελθεμεναι—όφρ' ελθη interpolatorem satis prodit. De cæteris autem, quibus nomen urbis Trojæ neutro genere, Ιλιον αιπυ, contra morem Homericum, usurpatum est vix dubitare licet.

83. Malè prætulit sagacissimus et elegantissimus Brunk ηην pro ειην, (in Apoll. Rhod. Arg. *B*. 605.): in Homericis enim forma ista producta ηην locum non habet nisi prior ejus syllaba sit prior quoque in pede.

103. Sic ειανθη, cum augmento quo syllaba producatur, pro v. ιανθη.

138. ϝεοϝο. v. ἑηος. Vide ad *A*. 393.

147-8. Insitivi, et grammaticorum veterum judicio olim damnati.

166-7 et 182-3. Ejusdem κομματος, ac perinde damnandi.

187. τεκε ρειη et τεκετο ρεα diversæ lectiones diversorum exemplarium apud veteres fuerunt; quorum hoc in codicibus manuscriptis et libris impressis prævaluit; contra tamen antiquæ linguæ indolem, quæ longiorem nominis formam postulat.

209. ϝοποτε pro ὁποτ' αν, Bentleio suadente, recepimus.

211. νυν μεν γε, Αρισταρχος· αλλοι δε νυν μεν κε. Schol. Ven. *A*. κε a loco prorsus alienum est: sed γε, transpositis νυν et μεν, aptissimum fit; atque ita profecto rescripsimus: Neptunus enim ait se *nunc*, i. e. *pro hac vice duntaxat indignabundum concessurum;* ad cujus sententiæ vim augendam, emphaticum γε adverbio temporis adjectum aptissimum est, et Homerica elegantia dignum. Cæterum Aristarchi lectio insigni exemplo ejus inscitiam veteris linguæ prodit; qua particulam emphaticam γε voculæ μεν subjungere nullo pacto licuit; et locus unicus, quo sic usurpata est, ex aliis paribus a nobis corrigendus erit. Od. *A*. 103. Vide Proleg. s. cxlix.

212-7. A grammaticis jure damnati. Rhapsodus, dum Neptuni dignitati consultum ibat, eum ineptè garrulum et fatuum exhibuit.

228. E commento rhapsodi, qui ad ϝυποϝειχσε aliquid desiderabat, profectus; ut rectè monuit Heynè.

231-5. A grammaticis ejecti; et junctura ipsa dura ac molesta interpolatorem satis prodit. Heynè tamen priorem necessarium esse censuit; cui assentire nequeo: nam post ερχεο μεθ' Ἑκτορα (221.) inutili admodum esse oportet, quod subaudiri necesse est, σοι μελετω Ἑκτωρ.

265-8. A grammaticis notati, ut huc perperam traducti e Z. 508-H.

274. ηρυϝετ', pro v. ειρυσατ', reposuimus, suadente ratione temporum æquè ac ratione metrica. Vide ad Δ. 186.

290-3. A rhapsodo serioris ævi insertos esse, vocula και longa ante vocalem, et forma pronominis relativi ὁ pro ὁς planè indicant.

339. Aut sic Μηκιστεϝ legendum pro v. Μηκιστη δ', aut duo versus ejiciendi sunt: contractus enim in trisyllabum quartus nominis casus grammaticæ serioris est.

366. Ita scribendum pro v. συγχεας: aoristus enim primus, sive a χεω, sive a χεϝω deductus sit, penultimam longam habere debuit; atque imperfecto aoristus ille eodem modo subjunctus est infra vs. 374.

378. Rhapsodi commentum, ut jampridem suspicatus est Heynè.

403. Particulam importunam δε post τις, metro postulante, sustulimus.

412. Quum neque σοφια, neque σοφος, neque stirps, e qua exoriri probabili aliqua ratione possent, in Homericis alibi reperta sit, suspicari licet, τεχνης vocem poetæ fuisse, atque alteram loco ejus, ob τεχτονος in versu antecedente fastiditæ, receptam esse a rhapsodis vel grammaticis elegantioribus quam doctioribus; aut lectionem forte antiquam et Homericam fuisse ϝειδῃ τεχτοσυνης. Vide Od. E. 250.

449-51. E laciniis aliunde collatis conficti, et ab antiquis grammaticis meritò damnati.

480-1. Aliunde malè illati: duces enim nulli capite nudo pugnabant, licet sine clypeis sagittarii. Milites Locri, qui in agmine postremo stationem habebant, et e longinquo sagittabant galeas ex ære non portabant (N. 714.), neque alii fortasse milites gregarii; qui, quum malè essent armati, cum ducibus in præliis contendere nequibant; quo fit poetam his singulis tantum tribuisse.

491-3. Sunt mera commenta in versum proximè antecedentem. Neque ὁτεοισιν neque ὁτινας Iliacus poeta noverat; quum omnia ejusmodi e seriore loquendi consuetudine orta sint.

507. Frigidum et putidum interpretis commentum, haud cunctanter ejiciendum.

513. Pannus a rhapsodo assutus, qui vim mirabilem pulcherrimæ sententiæ prorsus debilitat hebetatque.

526. Sic patronymicum certissimè scribendum pro v. Λαμπετιδης; quod a Λαμπετος, non a Λαμπος, deducendum foret.

561. Aut sic legendum, ut in E. 529. pro v. αιδω θεσθ' ενι θυμῳ; aut versus alter delendus est: haud enim moris Homerici est ejusmodi repetitio; quæ rationem fingendi sapit posterorum; qui Ajacem, pro simplici et sincero, stolidum et delirum exhibuerunt.

610-4. Mera commenta a grammaticis olim pro spuriis habita, tur-

bant enim et luxant juncturam et nexum narrationis; quæ, iis ejectis, integra et continua fit.

664. Salvo Homerico sermone et integro metro rescribere licet ᾧ pro ὅτεῳ: sed totus versus ineptissimi rhapsodi commentum esse mihi videtur, et una litura corrigendus.

668-73. A grammaticis antiquis ejecti, et ab hoc loco certè alieni. νεφος αχλυος vix Homericum est; etsi rhapsodum, qui αχεος νεφελη memoria tenebat, non offendebat.

692. e Β. 460. huc perperam illatus; illic enim sunt avium Ϝεθνεα πολλα, hic unum tantum Ϝεθνος.

727-46. Aliena manu assuti sunt, ut, nexu narrationis interrupto, liber hic pars integra et a sequentibus sejuncta videretur; poeta autem junctim, serie continua sine ullo hiatu vel intervallo, carmen composuerat; atque ideo vs. 101-3. sequentis libri, interjecta Patrocli deprecatione, 725. hujusce excipiunt; et tum demum Ajax a navis tabulatis defatigatus recessit.

NOTÆ IN IL. Π.

1. Præfixus a rhapsodo, qui libro exordium desiderabat eo consilio quo alius vel idem conclusionem priori affixerat.

11. Commentum importunum prodit istud δακρυον. Homericum est δακρυ -υϜος, plurali δακρυϜα: non δακρυον neque δακρυμα.

25. Aristophanes μεν τυδειδης, εξω του αρθρου. Schol. Ven. malè: articulus enim hic emphasin justam exprimit.

30-2. E commentis hæc quoque irrepsisse puto: γουν enim in Homericis non obvium est; neque χολον φυλασσειν antiquus modus loquendi esse videtur, aut usui verbi apud poetam satis congruere: neque enim, si sic id usurpasset, activam, sed mediam vocem adhibuisset.

40. v. τα σα, recentiorum more loquendi.

43. Ineptum rhapsodi commentum esse, rectè judicavit Heynè.

59. Ejusdem viri docti, atque item Bentleii sententia perinde ejectus.

84-6. Haud minus ejiciendi, ut e subsequentibus conficti et inserti, et sententiam Achille Homerico indignam exprimentes. De salute amici, non de sua ipsius gloria et utilitate ille sollicitus est, et dona cum puella jam antea oblata aspernatus erat, et postea contemptim et negligenter accepturus est.

89-90. Ejectis, Zenodotus sic rectè ediderat 91. μη συγ' αγαλλομενος, &c. pro v. μη δ' επαγαλλομενος, &c.

97-100. Ab antiquis damnati sunt, utpote inserti ὑπο των αρσενικους ερωτας λεγοντων ειναι παρ' Ὁμηρῳ, και ὑπονοουντων παιδικα ειναι Αχιλλεως Πατροκλου. At ejusmodi turpes amores poeta aut prorsus ignorabat, aut spernebat; neque iis carmina fœdare dignatus est. Rhapsodus autem, qui hos quatuor versus adjecit, non tam iracundum quam insanum et rabiosum hominem Achillem exhibere volebat; quemadmodum alius Ajacem, pro simplici et sincero, stolidum et fatuum effinxerat. Cæterum viri docti hæsere in εκδυμεν ολεθρον, utrum esset εκδυμεν pro εκδυμεναι, an εκδῦμεν pro εκδυοιμεν: sed quocunque modo scribatur, Homericum non erit. Interpolator autem, quum ειματα και τευχεα εκδυναι, *vestes et arma deponere*,

meminisset, sibi persuadebat, εκδυναι ολεθρον *mortem effugere* significare posset; quod ad Homerico, etsi non ab Attico verbi usu alienum est. Vide Demosth. προς Λεπτ. sub init.

143-4. E recentiorum commentis ortos esse vix dubitare licet: sed utrum tres versus præcedentes locum hic habere debuerint, an in *T*. 387-9., inter veteres diversæ fuere sententiæ. Posteriorem Heynè, quæ et Zenodoti fuerat, amplexus est; cui tamen obstat vagina illa, e qua Achilles hastam eripuisse dicitur, — εκ δ' αρα συριγγος πατρωιον εκσπασατ' εγχος, — quæ me non sinit dubitare quin versus illi ex his conflati sint a rhapsodo, qui hastas breviores sui seculi in animo haberet: vix enim hastam ενδεκαπηχυν, *undecim cubitorum*, qualis fuit illa Hectoris, neque Achillis breviorem fuisse credendum est, in vagina quis conservasset; neque alibi in Homericis ejusmodi συριγξ vel hastæ vagina armorum suppellectili annumeratur. Quin etiam πατρωιον istud ad posterorum fabulas, poetæ ignotas, planè respicit, de hasta a Chirone Peleo data; quæ, medicinali quadam virtute prædita, vulnus quod inflixerat sola sanare poterat. Hasta Achillis Homerici, quemadmodum postea clava Herculis, eo erat pondere et magnitudine ut nemini præterea vel convenisset, vel conveniret.

208. ϝοϝο: i. e. του εργου, e conjectura recepimus pro v. εης, quod e vano pro metro timore receptum esse videtur; et quod sua vera et antiqua forma, una tantum syllaba, tam metrum quam alioqui sensum pessumdat.

232. E commento expletivo confictus. Adscripserat aliquis ουρανον εισανιδων, quæ in versum satis ineptum creverunt.

237. Ab antiquis merito repudiatus, ut ex *Λ*. 454. huc perperam translatus.

261. A grammaticis ejectus quia κερτομεων verbis fit, non re; atque alioqui est merum commentum, solito amplificandi studio illatum.

263. κε v. τε. Vide ad *Δ*. 261.

272-4. Prior expletivus est a rhapsodo insertus, et a Seleuco grammatico olim damnatus; cui consentiunt Heynè et Ernesti. Sequentes duo ex *Λ*. 411-2. huc perperam translati sunt.

298. Sic reposuimus ex *Λ*. 609. et aliis locis paribus, pro στεροπηγερετα Ζευς; quum appositum istud non alibi occurrat; neque formam στεροπη, quæ amputato *Α*. e posterorum sermone curtato et imminuto orta est, Homerica integra et incorrupta omnino agnoscant.

322. Vide Proleg. s. clxix.

326-9. Junctura parum subtili et more non Homerico intextos, e posterorum fabulis symbolicis de Chimæra concinnatos esse nullus dubito; tametsi id judicium e sensu animi tantum, longa et intima sermonis Homerici consuetudine edocto, protulerim; neque rationibus vel argumentis criticis vel grammaticis, quibus alii in eandem sententiam inducantur, satis stabilire potuerim.

330. Sic Νεστωρ ϝο γερων, &c. *Λ*. 367. Αιϝας ϝο μεγας infra 358. et ϝο τυϝδεϝιδης supra 25.

370-1. e *Ζ*. 39-40. adumbrati esse videntur; quod jampridem senserat Heynè.

374. V. επει αρ, particula malè inserta pro verbi augmento.

376. Sic omnino scribendum e scholiis Venetianis, pro v. νεων απο και κλισιαων; quod a grammaticis digammatis ignaris, atque ideo metro frustra timentibus, aliunde illatum est: Trojanorum enim cursus,

quamvis intra vallum, non tamen ad naves et tentoria Græcorum pervenerant.

425. Commentum perperam insertum, et e voce Τρωας, quam interpres adscripserat, profectum.

432-58. Ζηνοδοτος καθολου περιγραφει την ὁμιλιαν του Διος και της Ἡρας. rectè: Juno enim ad Olympum redierat (*O.* 79.), et Jupiter adhuc in Ida manebat: neque minoris momenti est quod hi versus turbant et luxant seriem et compagem narrationis, quæ his ejectis apta cohæret. In 445., utrum scribas cum Aristarcho ζων, an cum aliis ζοον vel ζωον, versus æquè postulabit ut in unam syllabam corripiatur; qua interpolator Homerici sermonis parum doctus planè arguitur.

505-7. Inepta rhapsodi commenta, veteris linguæ prorsus indocti: ut nihil enim dicam de vexatissimo isto ἁρματ' ανακτων; neque ψυχην ὑπερυειν, neque ἱεμενους φοβεεσθαι, Homerica esse possunt, siquid valeam aut vim verborum, aut consuetudinem loquendi antiquam apprehendere et sentire. Aut *fugere* aut *fugare* tam equi quam homines cupere potuerant; vix autem *fugari*.

509-31. Multa insunt ab Homerica poesi aliena, ut hiatus in παιδι αμυνει, digamma neglectum in περ μοι αναξ, &c.; neque injuria suspicatus est Heynè eos a rhapsodo vel grammatico insertos esse; qui, quum Glauci vulnerati meminisset (*M.* 387.), sanationem ejus, a poeta omissam, sibi suscipiendam esse putaret. Glauci tamen vulnus non ita grave fuisse videtur, ut non, quum in fugam verteretur, et ab hoste insequente premeretur, cominus hasta protensa se tueri posset; neque aliud in præliis postea fecisse traditur. Vide supra *M.* 387. et hic infra 593. Sarpedon moribundus, ut corpore sanum et validum, eum compellabat; neque rationem vulneris ullam habebat, supra 492-501; atque in aliis etiam vulnerum sanatio haud minus prompta et facilis perinde subauditur: Diomedes enim et Ulysses in hoc prælio graviter vulnerati, tertio tamen post die, gravissima in certamina, in funere Patrocli, sani ac validi descendunt. Nos, qui carmina sub oculis scripta tenemus, atque iterum iterumque relegimus et inter se comparamus, tempora accuratè computamus, et omnia in iis repugnantia vel incongruentia planè ac distinctè percipimus: dum poetæ æquales, auditores tantum, affectibus animorum liberè indulgebant; et personarum, magis quam rerum, rationem et constantiam requirebant.

542. Merum commentum perperam insertum.

555-68. Rhapsodi supplementum esse plurima ostendunt. Manca est sententia post αλλ' ει μιν αεικισσαιμεθ', &c. ellipsi non Homerica, qua καλως αν εχοι, vel αροιμεθα κε κλεος, vel aliud ejusmodi subauditur. Ajaces in navibus tuendis jampridem defatigati, vix Patroclo nunc adesse poterant; et e *P.* 116. constat Telamonium longè ab eo — μαχης επ' αριστερα πασης — pugnasse. συμβαλον quoque pro συμβαλοντο, activa pro media voce, interpolatorem parum doctum planius prodit: Ionici enim serioris et Attici, non Homerici sermonis est ejusmodi locutio.

613-5. Prior spurius est. Vide ad *N.* 444. Alteri duo e *N.* 504-5. huc malè illati a codicibus præstantioribus absunt.

664-83. In 4. 5. et 6. jamdudum hæsere viri docti, et in redigendo eorum structuram difficilem, duram, ac planè non Homericam,

frustra laborarunt. E scholiis autem Venetianis constat Zenodotum pro spurio totum locum habuisse; et, quod majoris momenti est, his viginti versibus ejectis, cæterorum junctura, quæ retentis turbata et luxata est, apta et congrua fit. "*Myrmidones Sarpedonem spoliarunt; Patroclus autem, equos et aurigam exhortatus, Trojanos et Lycios insequebatur.*"

688. γε pro τε e P. 176., ubi versus repetitur, recepimus.

689-90. e P. 177-8, huc malè retracti, a codice Venetiano absunt.

698-711. A rhapsodo seriore inserti: constat enim e sequentibus Patroclum nondum mœnibus accessisse; neque de curru, quo Trojanos fugientes insequutus esset, descendisse. Vide infra 724-33.

742. ϝο δε v. ὁ δ' αρ, particula perperam inserta metri fulciendi causa, ut in pari loco *M.* 385.

801. Perperam χερσιν ϝαγη protulit Heynè: aoristus enim secundus priorem natura brevem habet.

810-1. In emendando et interpretando multum sudasse videntur veteres; quum ejecisse debuerint: inepti enim rhapsodi sunt commenta.

829. Præstantissimi editores Wolf et Heynè προτηυδα pro αγορευεν receperunt, codicum optimorum consentiente auctoritate; temerè tamen et invita ratione grammatica, qua προς istud quartum non tertium casum in pronomine omnino postulat.

836. V. ειδονται. Vide ad *Δ.* 237.

840. Vide Proleg. s. cxlix.

856. Pro ἀδροτητα codices et editiones veteres ανδροτητα habent; et multa pro utraque lectione in utramque partem disputata sunt. Mihi autem, exercitatiore jam animi sensu, vera a falsis in Homericis dijudicanti, versus planè spurius et e commento confictus esse videtur: nam neque ἁδρος, neque ανδρειος Homericum est; et, adjectivis ignotis, substantiva ex iis efficta nullo modo innotuisse, vel in usu esse poterant.

865. Inter commenta quoque expletiva haud cunctanter relegandus.

NOTÆ IN IL. P.

41-2. Pannum assutum esse tum ipsa junctura parum subtilis, tum vox αδηριτος serioris notæ planè declarat.

54. αναβεβρυχεν præteritum imperfectum omnino scribendum pro v. præterito perfecto, quod penultimam longam habet. Vide *N.* 393. et *Π.* 486.

144-8. Partim aliunde collati, et partim conficti a rhapsodo, qui prosodiam et syntaxin Homericam nesciebat: Π enim geminare tono et impetu pronunciandi in secunda pedis syllaba, ut in ὁππως vs. 144. poetæ non licuit; neque temporum ratio in ποτι et ϝεν constat.

164-5. Mera commenta expletiva e margine.

172 et 190. Ejusdem farinæ et perinde ejiciendi.

193. V. τα ει. Vide supra *Λ.* 607, &c.

197-209. Primus est merum commentum satis ineptum; neque melioris notæ est episodium subsequutum; quo interpolatores planè produnt participium γηρας (quod Homericè γηρασας a γηραω omnino

fuisset) et ποινη, quod est *cædis redemptio*; neque aliter nisi in locis spuriis et insitivis usurpatur.

218. Sic φορεῦνα scribendum pro v. φορεῦντε. Vide infra 312-8.

244. Commentum expletivum malè insertum. Vide Heyn. in vs. 243.

256. Vide *B*. 278, &c.

259. Vide in *B*. 651.

260-1. A Zenodoto ejecti, et a quovis docto ejiciendi. ουνομαστ' non interpolatorem satis prodit.

271-3. Expletivi a rhapsodo assuti. Parum apta est junctura, et usus verbi μισεω ab Homerica loquendi consuetudine alienus.

279. και pro περι δ', metro postulante recepimus.

296. Commentum satis inficetum.

327. Vide supra ad *A*. 216.

330. Junctura parum subtili intextus a rhapsodo interpolatoque, quem prodit ὑπερδεα ex ὑπερδεεα contractum more haud Homerico.

349. Ex *A*. 578. huc malè illatus. Vide Heyn. in loc.

377-83. Idem vir doctissimus non hosce tantum, sed undecim quoque præcedentes, a rhapsodis insertos esse censuit; neque prorsus negare ausim. De his autem septem, vix dubitandum est, quin ex iis, quæ infra sequuntur, conficti et interpositi sint.

392-3. Prior hiatu luxatus, atque ambo e commentis in antecedentes planè profecti sunt. Neque ικμας, neque aliam vocem ullam ejus stirpis agnoscit sermo Homericus: nam ϝικμενος, v. ικμενος, ab ϝικω-ϝικμαι omnino deducendum est. Vide ad *A*. 479.

411. Ineptum rhapsodi commentum est; et ejusdem farinæ etiam 414-25. Heyneo esse visi sunt: at quum nihil insit quod, aut Homericæ loquendi consuetudini, aut veteris linguæ indoli ac rationi adversetur, aut nexum narrationis et juncturam sententiarum interrumpat, meris suspicionibus, vel judiciis ex arbitrio indulgere nolui, etsi causam satis probabilem subisse non negavero.

423. Commentum satis ineptum, commissura hiante insertum. Zenodotus totum locum 404-25. et Aristarchus 420-3. ejiciebant; neque negandum est omnes suspicionibus obnoxios esse.

443-7. Ex hoc loco fabula Gulliveriana de servitiis humanis in civitate equina originem sumpsisse videtur.

461. αρ pro γαρ e conjectura reposuimus, haud minus sententiæ quam metro consulentes.

509. Observandum est poetam non adhibere articulum ante νεκρον vel νεκυν, nisi in orationibus sub aliena persona, qua in recitando tanquam præsens gestu recitantis ostendi poterat; neque obstat τον in vs. 127: est enim pronomen *eum*, Patroclum nempe, *mortuum*. Vide ad *Δ*. 1.

525. Putidum commentum ad nauseam usque repetitum.

545-6. Rhapsodi epenthesin esse jampridem jure suspicatus est Heynè: Jupiter enim adhuc in Ida manebat; atque e sequentibus patet mentem ejus nondum mutatam esse. Vide infra 593, &c.

585. A codicibus præstantioribus abest.

607. Mirum est doctissimum Heynè non intellexisse penultimam in aoristo secundo ϝϜαγη justa ratione grammatica correptam esse; etiamsi in prima positione vel themate, Ϝαγω vel Ϝαγνω, producta sit; quum idem verbis quasi omnibus accidere soleret.

698. Ιουρι φαεινῳ pro v. Δευκαλιδαο est codicis Harlelani lectio, quam libenter sequuti sumus: nomen enim Δευκαλιδης, nulla ratione

grammatica poetæ cognita, e *Δευκαλιων* deduci poterat; neque usquam nisi in locis spuriis et interpolatis occurrit. Patronymicum Homericum aut *ΔευκαλιϝωνιδηϚ* aut *Δευκαλιϝωνιαδης* esse debuerat, quod posteri in *Δευκαλιδης* contrahebant, vel potius corrumpebant; quoniam *Δευκαλιδης* æquè ac *Δευκαλιϝων* patronymicum est antiquum nominis *Δευκαλος* vel *Δευκαλις*, quod poetæ nequaquam innotuisse videtur.

610-1. Versus importuni, qui sententiam impeditam reddunt, et quos merito suspicatus est Heynè rhapsodi fœtum esse.

638. A rhapsodo quoque linguæ veteris parum gnaro interpositus. Vide quæ idem vir eximius in hunc versum doctè et egregiè disputaverit.

691. Mirum est quam ridicula simul ac nefanda, et a poetæ mente aliena, in hunc locum recentiores commenti sint. *σοφισαμενου του Μενελεω παραμυθιαν ὁμου τῃ αγγελιᾳ, μεταβλεψαντος Αχιλλεως εις τα παιδικα.* Philostrati imag. II. vii. Antilochus *τα παιδικα* Achillis! atque id e sententia vatis antiquissimi, qui tam scelestam libidinem prorsus ignorasse videtur!

695-6. Ex Od. *Δ*. 704-5 huc malè illati.

723. *ϝιϝαχεν δ' επι*, v. *επι δ' ιαχε*, quod versus respuit. Bentley *μεγαλως δ' επι ϝιαχε* protulit: at simplicius est quod, probante Heyneo, e *Ψ*. 766. recepimus.

739. *βρεμεται δ' επι ϝις*, v. *το δ' επιβρεμει ις*; quod in metrum ac sententiam perinde peccat: *ις* enim in prisca lingua *ϝις*, i. e. *vis*, fuit; et verbum antecedens poeta non agnoscit in forma activa. Vide ad *Δ*. 425. Medicinam ejus similem, quam supra vs. 723. adhibui, huc etiam obtuli; neque leniorem neque efficaciorem puto inveniri posse. Bentley *επιβρεμε* proposuit, et Heynè *βρεμεει δ' επι*; quo tamen tam parum sibi satisfecit vir doctissimus, ut postea versum necessarium et pulcherrimum ejiciendum esse censeret; i. e. ægrum, quem sanare nesciret, ad furcas mandaret.

747. *ϝως πρηων*, v. *ὡς τε πρων* et *ὡς πρων*: at contractum *πρων* pro *πρηων*, i. e. *προϝηκων*, serioris notæ est, et Homericum esse nequit.

755 et 9. Rectè Schol. *ουλον αντι του συνεστραμμενον·* quod *ψαρων* autem Æolicè hic, et *ψηρας* Ionicè *Π*. 583. scriptum sit, observat grammaticus apud Aulum Gellium (l. xiii. c. ix.); et *(laudare paratus si benè ructavit, si rectè minxit amicus)* addit, "*ad propriam in quoque vocis situ jucunditatem spectare: nam si alterum in alterius loco ponas, utrumque feceris sonitu insuave:*" cum venia sane acutissimi argutiarum captatoris dixerim, diversitatem non aliunde profectam esse quam e diversis ac fortuitis diversorum rhapsodorum modis pronunciandi, et cum aliis similis inconstantiæ exemplis haud cunctanter abolendam.

757. Sic *ϝος* omnino scribendum pro v. *ὁτις* et *ὁστις*; quorum alterum in linguam, alterum in prosodiam peccat.

761. Pannus ad claudendum et sejungendum librum a rhapsodo vel grammatico assutus: nondum enim Græci fugientes ad vallum pervenerant. Vide infra *Σ*. 148.

NOTÆ IN IL. Σ.

1. Exordium pari consilio præpositum libro; ut jampridem monuit Heynè.

3-16. A seriore rhapsodo vel grammatico interpositos esse, idem vir doctus quoque sensit: Achilles enim intra tentorium ad focum sedebat (24.), ita ut Græcos ατυζομενους πεδιοιο videre non posset; et e præcedentibus et sequentibus perinde constat eum de sua tantum morte a matre præmonitum esse; neque notitiam vel suspicionem ullam in animo habuisse, Patroclum se vivo moriturum. Minoris est momenti quod rhapsodus interpolator oblitus sit Patroclum, Locrum ex Opunte, non Myrmidonem fuisse: neque mirum est Achillem ei foris sedisse visum esse, quum postea δμωαι — εκ θυραζε εδραμον αμφ' Αχιληα (28-30.): ejusmodi enim hominis, morum antiquorum parum docti, non erat animadvertere eas e conclavi interiore, mulieribus proprio, in virorum contubernium exiisse.

39-49. Ex intempestiva rhapsodi facundia profecti, a Zenodoto et aliis grammaticis antiquis olim damnati sunt; neque in exemplari Argolico legebantur. Virgilius nihilominus, Græcorum nominum captus dulcedine, hæc et alia pseudhomerica in carmina transtulit. Vide Georg. iv. 336-44.

105-6. *Redolere malè sedulam rhapsodi operam in dilatanda enunciatione,* rectè monuit Heynè; et, quod vir doctissimus non observavit, οἱος priore brevi interpolatorem planè prodit.

185-6. e 168. a rhapsodo conficti. ουδ' οιδ' Homericum esse nequit.

192-5. A rhapsodo etiam assutos esse nemo, qui attentè legerit, dubitabit: nam structura ipsa sententiæ τευ οιδα, τευ αν, &c. ab Homerica elegantia aliena est; et Ajacis tentoria, ubi arma ejus conservabantur, ad alteram castrorum extremitatem posita erant; ita ut nulla probabili ratione Achilles in casu tam subito et præcipiti de iis accersendis cogitare posset. Rhapsodus autem, qui singulas rhapsodias, non totum carmen memoria tenebat, situs castrorum, et uniuscujusque principis propriam in iis stationem, non respiciebat.

200-1. Putida commenta iterum iterumque otiosè repetita.

207. Aristarchus, offensus fumo qui flammam a Minerva accensam excipit in comparatione, temerè versum mutavit in ὡς δ' ὁτε πυρ επι ποντον αριπρεπες αιθερ' ἱκηται, non observata nube Achillis capiti circumfusa, e qua flamma prorumpebat. Comparatio autem utramque complexa est.

213. αρης Wolf ex aliis locis paribus adscivit; rectè proculdubio: nam secundus casus nominis dei Martis, qui in libris omnibus legitur, versu stare nequit Homerica reddita forma αρεϝος. Aristarchus et hic, et supra 100, Αρεω a recto Αρεως intulerat, quo veteris linguæ inscitiam vix credibilem prodidit: quum omnia ejusmodi dialectorum recentiorum sint, præsertim Atticæ, et ab Homerico sermone in primis aliena.

230. Ineptissimum rhapsodi commentum, commissura hiante insertum. Poeta, quamvis non nimis modestus in summo heroe augendo et ornando, nominatim et sigillatim, non ita cumulatim, φωτας αριστους ei occidendos tradere solet.

265-83. De his Heynei sententiam libenter amplexus sum; *serius*, scilicet, *a rhapsodo assuta esse more solenni declarandi*. *uberius ac dilatandi breviter et cum vi dicta*. Poeta supra vs. 252. eloquentiam Polydamantis laudaverat; atque homini tam eloquenti tam brevem orationem parum convenire putabat interpolator, quem prodit αφιξεται Ιλιον metro violato.

294. και αμφ' αλα pro v. θαλασσῃ τ', quod in metrum peccat, ex *Λ*. 409., suadente Heyneo, recepimus.

300-3. Rhapsodi pannus, ut cuivis voce δημοβορησαι sentire licet: δημοβορος enim apud poetam est *qui populum vorat vel spoliat*; atque ideo δημοβορησαι usu Homerico esse debuerat *populi bona deripere*, non *sua populo diripienda dare*. Ejusmodi quoque verba composita serioris ævi consuetudinem loquendi redolent.

308. Sic φεροιτο, pro v. φερησι, e *N*. 486., certissimè scribendum, ut vocum modorumque ratio constet.

341-2. Si versus non a rhapsodo profecti viderentur, pro καμομεσθα, quod a loco et sententia prorsus alienum est, κτεωμεσθα, ab antiquo κταομαι, unde κτημι, scriberem: ut usus vocis πιειρας interpolatorem prodit: poeta enim πιειρας γαιας et πιειρας αρουρας, non πιειρας πολιας noverat.

347. Sic εχεϝον, aoristo secundo, omnino scribendum pro v. εχευ, et hic et *Ω*. 799.: aoristus enim primus penultimam longam habet ex elisione του Σ; quum integra forma εχεϝσαν esset.

356-68. Episodium inficetum, a loco prorsus alienum, et ab ineptissimo rhapsodo insertum; quem haud ita antiquum fuisse, prout Homericorum interpolatorem, arguit τελεσσαι sic absolutè usurpatum elliptico posterorum modo loquendi. Quasi omnes autem ejusmodi interpolationes a temporibus ante Pisistratum repetendæ sunt: quo fit ut neque codicum neque grammaticorum veterum auctoritates in iis detegendis magnopere valere possint. Vide tamen quæ in locum doctè disputaverint, Zenodotus in scholiis Venetianis, Heynè ad vs. 356., et Wolf in Proleg. cxxx.

399 et 401. Utrumque expletivum et e commentis ortum puto: alter enim junctura parum subtili assutus est, ita ut nexum narrationis turbet; alter metro laborat in θ' ελικας, quod Homericè ϝελικας esse debuit. Iterum versus occurrit in hymno in Venerem 164.; ubi perinde insitivus esse videtur.

410. De vocis αιητον quum etymo tum significatione diversæ sunt grammaticorum opiniones; quarum, quæ mihi probabilior visa est, in scriptura refingenda sequutus sum. Vide Proleg. s. clii. sub αϝεω et αϝιω.

427. e *Ξ*. 196. malè repetitus.

435. Rectè interpretati sunt scholiastes et Apollonius in lexico αρημενος—βεβλαμμενος; unde certissima ratione scribendum est ϝεϝαρημενος participium præteritum perfectum verbi ϝαραομαι vel ϝαρεομαι, ex ϝαρη *noxa* formati. Vide Proleg. s. clii. Multa ineptè erudita de hac voce congessit Heynè in locum.

444-55. Totam hanc recapitulationem Aristarchus ejecit, iisdem rationibus subnixus quibus in *Λ*. 366-92.: neque dubitandum est quin a rhapsodo interposita sit: insunt enim ex antea interpositis adumbrata.

457. V. τα σα, errore sollenni e recentiorum ratione loquendi orto.

475. Sic copula priore ejecta, pro v. και χρυσον τιμηντα και rescripsimus: contractum enim istud τιμηντα lingua Homerica non ag-

hoscit, et copulæ ellipsis ejusmodi haud infrequens est. Vide *B.* 498. 560. 647., &c.

477. Ita Zenodotus pro v. κρατερην, quod a grammaticis metro frustra timentibus profectum est.

483-608. Quibus poeta clypei ornamenta sigillatim persequutus est, Zenodotus, αρκεσθεις τῃ κεφαλαιωδει προεκθεσει, pro interpolatione serioris cujusdam auctoris habuit; quam sententiam doctissimus Heynè nuper amplexus est. Vide Proleg. s. xi. Haud malè autem scholiastes, Ὁμηρος δε ουκ αν προετραγωδησεν τα κατα τας φυσεις, ει μη και της ποικιλιας κατασκευην εμελλε διατιθεσθαι.

485. τηρεα v. τειρεα: at stirpis est vox exoleta cujus verbum τηρεω, non cujus τειρω; et grammatici, quum τερεα more antiquo scriptum vidissent, solitum fulcrum adhibuerunt, ut locum suum in versu supplere posset.

εν δε τε, pro εν δε τα, Ernesti e codd. Lips. Harl. et Achille Tatio protulit; quo veram lectionem in versu sequente, τ' ηδε σθενος pro τε το τε σθενος, assequi licet; quam præmonente Heyneo haud cunctanter recepimus.

εστεφανωτο pro εστεφανωται recepimus ex *E.* 739.; ubi grammatici perinde εστεφανωται intulerant, quia, quæ divina essent, ea debere perpetua esse censebant; subtilitate judicii incognita poetæ; qui in alia re grammatica tamen haud paullo morosior, neque augmentum in tempore præsenti, neque formam εστεφανοω e στεφανος vel στεφανη confictam agnosset, vel audientibus proferre ausus esset; quum novas formas e temporibus auctis in ejusmodi verbis nequaquam fingere liceret; sed in iis solummodo quæ usu frequenti et familiari trita essent. Vide ad Od. *K.* 195., ubi ut hoc idem augmentum in tempore præsenti locum in versu teneret, appositum antecedens corruptum et imminutum est. Tempora præterita de rebus præsentibus continuo usurpantur in Homericis; ut infra Ψ. 554-5, &c.: at poetam stellas semper easdem, æternas et immutabiles, credidisse, nullo modo ejus de summa deorum potestate et cœlestium regimine opinionibus convenit.

502. αμφοτερωθεν επιπνυον, pro v. αμφοτεροισιν επηπυον, lectio est exemplaris Massiliensis in scholiis Venetianis memorata; atque veram et antiquam, una tantum inserta litterula quæ incuria forte transcribentium excidit, planè ostendit in εποιπνυον, quod proculdubio in illo exemplari legebatur.

512. Commentum satis importunum. Ad παντα scripserat interpres κτησιν, quod more solito in versum crevit.

522. Sic, revocata ex l. 13. et 87. activa verbi forma pro ἵζοντ', præeunte Bentleio locum restituimus.

530. Si vocis exoletæ et semel tantum usurpatæ ειρη est forma vera et antiqua, stirpis cujus ειρω *rogo* vel *quæro*, eam esse oportet; et significare *locum in quo quæstiones de rebus publicis et communibus agitarentur*; quod sensum satis probabilem præbet.

576. Lectio altera veterum δια ῥαδαλον, receptæ et vulgatæ δια ροδανον, omnino præferenda est: at malè vocem ραδαλος a κραδαινω deduxerunt grammatici antiqui; deducenda enim erat potius a ῥαιζω, idem ac ραινω; quæ e verbo exoleto Ϝραιγω, unde Ϝρησσω et Ϝρηγω formata sunt; atque ideo scribenda Ϝραδσω et Ϝραινω; quorum a priore est ϜεϜραδατο, v. ερραδατο, in Il. *M.* 431.; et Ϝρασσατε et Ϝεραδαται, v. ρασσατε et ερραδαται in Od. *Y.* 150. et 354. Est itaque δια Ϝραδαλον δονακα *per irriguum vel roscidum arundinetum*: neque parvi

momenti est, adversus Zenodoti et Heynei sententiam de toto hoc episodio, usus tam elegans appositi ita exoleti, ut grammaticis antiquissimis non amplius intellectum esset. Qui a κραδαω vel κραδαινω deducunt, alio quodam exemplo monstrare debuerunt, litteram *K* ante *P* unquam in vetere lingua vel amputatam, vel, in compositis etiam, elisam esse; aut in *B* mutatam; ut factum esse in βραδανιζω autumant, quod ejusdem stirpis esse volunt; quamvis probabilius forte et sensui et formæ consulerent si a βραζω deducerent. Vide Not. in Steph. Thesaur. vol. I. p. 111. p. 132. ed. Lond.

589. Vide Theocr. Idyl. xxv. vs. 87.

590. Pro ποικιλλε, quod hoc loco tantum occurrit, malim ποιησε repeti, quod magis Homericum foret.

591-2. Insititios esse et serioris autoris plurima demonstrant,—primum forsitan Cretensi exemplari insertos, atque inde in alia propagatos. χορος et hic et alibi apud poetam est *locus saltationis*, non saltatio; quod interpolator non percepisse videtur; ejusmodi enim loci vacui vel areæ anaglyphum e marmore a Pausania memoratum, et Dædalo tributum, vix simile esse potuit; neque poetæ ætate id extitisse probabile est; neque, si extitisset, ratio constaret qua ille, apud Asiæ incolas carmina recitans, ex anaglypho in insula longinqua posito, atque auditoribus plerisque si non omnibus ignoto, illustrationem proferret: in Homericis enim comparationes ad illustrandas potius quam ad ornandas res narratas ubique adhibitæ sunt.

597-8. A grammaticis damnati, quod μαχαιρα apud poetam est *cultellus* non *gladius*. In Aristophanis editione non legebantur, et interpolatorem omnino redolent.

604-5. Et hic, et Od. *Δ*. 18-9., a rhapsodo seriore insertos esse vix dubitare licet: κυβιστααω enim et κυβιστητηρ aliam et longè diversam significationem in Homerico sermone habuisse videatur. Vide *Π*. 745. et 50. et Athen. Deipnos. l. iv. c. 28.

NOTÆ IN IL. *T*.

75. Expletivus et insititius, ut Bentleio quoque visum est.

77. E 79. perperam intellecto confictus. Vide Schol. Ven.

88-136. Prolixa et molesta digressio, a re, et consilio et tempore aliena; cui multa insunt haud Homerici moris; et cujus partem præcipuam, 95-133, ex Heraclea aliqua translatam esse, jampridem suspicatus est doctissimus Heynè. Reliqua, e variis laciniis concinnata, perinde insititia sunt: omnibus enim ejectis, Agamemnonis oratio aptissimè sibi constat; et brevis, simplex et modesta fit; qualis principem virum, casu tam acerbo perculsum, decebat; dum, retentis, ad nauseam usque prolixa est; atque ita turbata et luxata, ut vix intelligi possit quid dicere voluerit. Timidè ad dicendum surrexerat, tum conscientia culpæ, tum quod Achillem summo omnium favore acceptum viderat, et ejus splendore suam claritatem imminui et obscurari senserat. Interpellationem igitur deprecatur, et populum admonet, silentio oportere eum audire, qui in concione ad dicendum surrexerit; seque ea Achilli dicturum profitetur quæ sæpe postulassent,

verba nempe pacifica et amica, quæ ejus benevolentiam conciliare possent. Suam subinde culpam excusat more rudium hominum, qui omnes res humanas, mentis etiam cogitationes atque animi vitia et virtutes, e fato inevitabili aut deorum consiliis pendere putant; atque, se effecturum esse quæ professus esset, planè ostendat, dona, quæ Achilli pridie obtulerat, iterum proferri jubet. His ita constitutis oratio fit probabilis, et ad loquentis personam et consilium apta.

153. A rhapsodo adjectum esse jampridem monuit Heynè.

177. A compluribus codicibus abest; et manifestè ex *I*. 134. et 176. huc perperam illatus.

179. Hiatum, in cæsura fortè ferendum, Bentley et Heynè, δαιτῃ pro δαιτι scribendo, commodè suppleri monuerunt: at ea forma, etsi frequens in Odyssea, in Iliade nisi locis interpolatis nusquam occurrit; neque poetæ antiquiori innotuisse videtur.

233-7. E primo hemistichio, quod merum commentum est, rhapsodis alia super alia congerentibus, paullatim conficti, a loco prorsus alieni sunt.

260. *ὁτις edd. at ὁστις codd. vitiosè.* Heyn. immo rectè: poeta enim ὁτις ignoravit.

266. Vide *Γ*. 292.

282-303. E flosculis Homericis compositos esse, et a rhapsodo insertos, rectè monuit Heynè: haud pauca enim iis insunt contra morem et consuetudinem loquendi antiquam, ut *Πατροκλε*, penultima correpta; atque ejectis, reliquorum junctura interpolatorem planè prodit. Vide quæ vir doctissimus ad 282. 298. et 302. annotaverit.

323. Vide ad *Π*. 11.

326-37. Notabilis interpolatio, et fortasse perantiqua; quam nihilominus ipsa junctura, non tam parum subtilis quam apertè et σολοικως hians, satis prodit. Omnia, quæ in Iliade de Achille narrantur, eum planè declarant, quum decimum nunc annum in castris Agamemnonis ageret, et jamjam moriturus esset, juvenem prorsus fuisse; ita ut filium genuisse antequam ad bellum proficisceretur, vix potuisset. Pater eum e domo sua, cum Phœnice tutore et Patroclo legato ad Agamemnonem miserat planè puerum, rerum gerendarum aut bello aut consilio nondum compotem,

νηπιον, ουπω Ϝειδοθ' ομοιιοϜο πτολεμοιϜο,
ουδ' αγορεων —— *I*. 440-1.

ita ut decimum quintum vel decimum sextum ætatis annum tunc prævectum esse credere non liceat. His aptissimè constant quæ Ulysses dixit supra, 219, se nempe Achillem prudentia et scientia rerum superare multum, quod prior natus esset, et plura cognovisset. Ulysses autem in bellum profecturus uxorem primum duxerat, et jam abiturus natum unicum susceperat; ita ut vix plus quam trigesimum quintum annum implevisse credendus sit, quum Achilles vigesimum quintum vel vigesimum sextum implevisset; quo filium jam adultum nullo modo habere poterat. In Odyssea tamen filius Neoptolemus ei in bello gerendo successisse, et omnes summi ducis labores suscepisse, et munera implevisse dicitur; neque ulla interpolationis suspicio oriri potest de locis *Γ*. 188-9. *Δ*. 5-10. et *Λ*. 505-35. quibus ea narrantur. Si nullam aliam ob causam, ob hanc solam statuere liceret, Odysseæ carmen ab alio et seriore poeta conditum esse.

Fabulas de filio Achillis a poetis, qui Trojæ excidium et alia post-Homerica carminibus celebrarint, inventas esse puto; atque exinde ab aliis auctas et ornatas: summus enim poeta summum heroa successoribus invidisse videtur, ne fortè, dum viribus ingenii imparibus tractarent, dignitatem ejus imminuerent, vel claritatem obscurarent, atque ideo jamjam moriturum exhibuisse; ita ut nemini eorum, qui subsequutos belli eventus versibus ornandos postea suscepturi forent, ejus personam in scenam producere liceret. Quum autem omnia frigescere et languescere, ea subducta, poetæ isti sentirent, locum ejus supplere conabantur, et filium subdebant, qui ei mortuo succederet, et partes ejus in bello sustineret. Hunc filium e Deidamia Lycomedis filia, in insula Scyro furtim compressa, procreatum esse plurimi veterum tradidere; Lycophron autem, ex Iphigenia Agamemnonis filia justo matrimonio ducta. Alex. 324. Regnum tamen ei paternum haud tribuere ausi sunt, quod vicinum nimium et carminum auditoribus notum erat; sed Molossorum, gentis barbaræ, extra Græciæ fines, ab Asia remotissimæ, et ejus incolis incognitæ, regem finxerunt.

340-56. E 39-40. adumbratos esse, et a rhapsodo insertos, merito suspicatus est Heynè: Achilles enim vespera proximè præterita cibum sumpserat, atque a jentaculo tantum nunc se abstinebat, ita ut deæ ope in hac re haud egeret: at rhapsodus, qui singulas rhapsodias, non totum carmen respiciebat, malè computavit. Oblitus esse quoque videtur, populum jampridem e navibus et tentoriis ad concionem prodiisse (vs. 4.), inermem tunc quidem: arma enim postea (vs. 360.) e navibus exportabantur, εκ ναϜων εκφορεοντο, quæ Heynè, quum malè intellexisset, temerè tentavit.

382-3. e X. 315-6. huc indoctè retracti a rhapsodo, qui nesciebat εθειρα scriptum et pronunciatum Ϝεθειρα antiquitus esse.

386. αϜτε. αυτε Aristarchus, ex antiquis exemplaribus των πολλων, in secundis merito prætulit vulgato ηυτε, quod trisyllabum est. ευτε, quod ei antea placuerat, poeta sic usurpatum nescivit.

387-91. Vide ad *Π*. 143.

398-424. A rhapsodis, diversis fortasse, ad claudendum et sejungendum librum assuti esse videntur: insunt enim quæ in Homericam loquendi consuetudinem peccant; et initium sequentis libri versum hujusce 397., serie continua excipit; ut, intermediis ejectis, cuivis sentire licet. In vs. 402., χ' ἑωμεν, κ' εωμεν, χεωμεν, vel χειωμεν; quocunque denique modo scribas, Homericum non erit; neque in vs. 421., pro vulgato ευ νυ τοι οιδα, quod versu stare nequit, aut Bentleianum ευ νυ γε Ϝοιδα, aut Heyneanum ευ νυ τι Ϝοιδα, æquo animo acceperim. ὑπεριων (398.) in Homericis participium, non nomen proprium est; neque aliud vult quam *supergradiens*. Penultimam ideo correptam habere debuit in casu recto, etsi antepenultima in obliquis, ob duas subsequentes breves producitur. Nomen proprium, e posterorum theogoniis profectum, poetis antiquissimis prorsus ignotum erat; neque quidquam a Junonis consiliis magis alienum excogitari poterat, quam Achillem a bello absterrere prodigiis religionis, cujus observantissimus semper fuit; quanquam vitæ salutisque suæ prodigus et contemptor. Versus quoque languent et frigent, etsi Pope in versione Anglica eos reddidit splendidissimos.

NOTÆ IN IL. Υ.

22. πτυχεσσ' v. πτυχι hiatu, qui ferendus forsitan in εννοσιγαιε ειμην, medio versu, hic nullo pacto ferri potest: neque poeta alio loco voce πτυξ, numero singulari, usus est; at semper πτυχες ολυμπου.

35. Vide Δ. 739. et ad Σ. 485. et Od. Κ. 195.

42. Pro τεως temerè Heynè τεως αρ e Bentleii conjectura in textum recepit; quod Wolf quoque in priore editione, pessimo exemplo, tacitè intulerat: sed in secunda, meliora edoctus, lectionem omnium codicum et editionum veterum restituit. Grato animo in grammaticos Alexandrinos nos esse decet, quod modestiores fuerunt: nam si conjecturis sic indulsissent, paucæ admodum Homerici sermonis reliquiæ ad posteros integræ pervenissent.

62. V. αλτο και ιαχε μη οι, metro violato; cui Bentley subveniebat scribendo αλτ' ιδε, copula percommoda; at in Homericis semper obnoxia justis suspicionibus. Lenius igitur ac melius mihi visum est, pronomen inutile et importunum sustollere, et suum verbo augmentum reddere.

66-74. E commentis in 54-5. malè intellectos conficti et inserti: verbo enim συμβαλλω in 55. activè ut semper, non neutraliter usus est (vide ad Π. 565.): neque ια sed ιοι, i. e. ϝιοι, *sagitta* sunt in lingua Homerica.

82. Expletivus perperam repetitus.

101. In codd. et edd. ου με μαλα ρεα et ου κε μαλα ρεα; quæ, utraque adæquè, in metrum peccant; et e duabus veterum exemplarium diversis lectionibus, ου κε με ρεια, et ου μαλα ρεια, conflatis et confusis, ortæ esse videntur, quarum prior mihi magis arridet.

112-55. Episodium molestum; atque antea et postea narratis malè congruens. τειχος Ἡρακληος quoque, et ea quæ sequuntur de Hercule cœtum fugiente, fabulas serioris ævi redolent; et junctura reliquorum, his ejectis, interpolatorem planè prodit: των enim in 156., non ad αμφοτεροι in 155., sed ad προμαχων in 111. omnino respicit. Totum ex infra sequentibus 291, &c. adumbratum esse videtur a rhapsodo, qui rationem reddere volebat qua Neptunus deorum concionem ibi habere potuisset; neque intelligebat Græcarum partium deos tantum de Ænea e morte eripiendo tunc consultasse; non quod ei favissent, sed quod Jovis indignabundi iram timuissent, si *præter fatum*, ϝυπερ μοιραν, (336.) occideretur.

170. ισχιω, rectè Heynè, hiatu suppleto, pro v. ισχια.

180-6. Ab antiquis merito damnati: duo enim priores junctura inter se satis produnt interpolatorem. Totum hoc colloquium, cæteroquin haud nimis opportunum, miserè fœdarunt, et pannis et laciniis undique collatis onerarunt rhapsodi.

193-8. Ejusmodi pannum esse vix dubitare licet: neque enim ληιαδας pro λεϝιστας, neque ρυεσθαι vel ερυεσθαι pro ρυϝεσθαι, Homerica esse possunt. Tres posteriores, 196-8, ab antiquis notati sunt, et e Ρ. 30-2. huc perperam translati.

205-58. E colloquiis Diomedis et Glauci adumbratos esse, et a rhapsodis, diversis fortasse, consarcinatos et insertos, quum argumenta tum verba satis demonstrant; neque operæ pretium est ea recensere. Digamma neglectum, hiatus insanabiles, fabulæ de Ganymede,

navis centiremis, &c. &c. interpolatorem importunum et indoctum planè produnt.

263. Vide ad *N*. 144.

269-72. Ex *H*. 246-8. adumbratos esse et hic insertos e præcedentibus certissimè constat: ουδε ϱηξε enim est *neque omnino rupit*, non *neque perrupit*, quod ουδε διαϱηξε foret. A nonnullis severioris judicii grammaticis olim ejiciebantur, quia arma a deo facta impenetrabilia esse debuerant; atque ita poetam sensisse ac voluisse, ex infra sequentibus 289. et *X*. 322., planè liquet. Alii tamen grammatici frigidis et ineptis quæstiunculis locum vexarunt; et inani, prolixa, et importuna subtilitate, repugnantia inter se conciliare conati sunt. Vide schol. Ven. et Eustath. et Heyn. in loc.

282. Doctè et ingeniosè Bentley,

καδδ' αχλυς χυτο μυριον οφθαλμοιιν:

at neque αχλυς μυριον neque αχλυς μυριος usu Homerico sancitum est; et maluerim, siquid mutandum fuerit,

κατ δ' αρα ϝοι κεχυτ' αχλυς οφθαλμοιιν.

Quum tamen αχεος νεφελη aliis locis occurrat, nil mutare ausus sum.

286. Vide ad *E*. 303.

308. Ita omnino legendum: nam altera lectio γενωνται eorum est qui, subsequutis seculis, regnum Æneæ aliis locis quærebant; atque deinde fabulas extuderunt, quas Romanorum potentia, Juliæ gentis claritudo, et Virgilii poetæ summa ingenii elegantia, per orbem terrarum in æternum sacraverunt. Gentis tamen *illius nomen*, non a filio Æneæ, sed a voce Græca antiqua ιουλος, *lanugo*, deducendum est; et *pilosum* proprie significat; qualis erat is proculdubio qui primus nomen aliquod in civitate adeptus est.

312. Supplementum perperam insertum a melioribus codicibus abest.

317. Aut sic e *Φ*. 375. scribendum pro v. δαιομενη δαιωσι, aut versus ejiciendus est.

322-4. Ab antiquis ejecti, quod Achillis hasta, trajecto Æneæ clypeo, solo infixa erat. Vide supra 279. Junctura etiam interpolationem prodit.

446. e *Π*. 705. huc malè traductus, ab ed. Rom. et codd. Townel. Lips. &c. abest.

451. εν αλλοις στιχος οὑτος ου κειται. Schol. Ven. benè.

466. Vide supra 286. et ad *E*. 303.

473. οϝας ϝαφαρ v. ους ειθαρ: at contractum ους serioris ævi est; et ϝαφαϱ sic usurpatum *P*. 392., et aliis locis haud paucis. ειθαϱ minus frequens est, et exolescere Homericis jam temporibus cœpisse videtur Odysseæ enim nusquam occurrit.

488. Sic pro εμμεμαως scripsimus, ea ratione qua alii in *P*. 735 et 48.

492. ϝελϝυφαϝει ex *Λ*. 156 reposuimus; quum littera *Z* in v. ειλυφαζει inserta esse videretur a rhapsodis vel grammaticis, qui, exoleta antiqua verbi forma, versum claudicantem alias supplere nescissent.

495-503. Perperam suspicatus est Heynè hosce versus præclaros aliunde attextos esse; *quod superius narrata omnia gesta erant ab Achille pedibus incedente: nunc repentè ille de curru pugnat* (ad vs. 495). Pedes sanè pugnat, et in præcedentibus, et in sequentibus Achilles: at curru Trojanos in fugam versos insequitur.

NOTÆ IN IL. Φ.

1. ϝιχσαν. Vide supra ad E. 773.

38. Vide Proleg. s. cxlix.

39. Sic αοιϝιστον omnino scribendum pro v. ανωιστον; quod ex α priv. et οιϝω, οιϝιδσω, non a νοεω, confictum est.

59. ϝος πολλ' pro v. ὁ πολεις, quod lingua Homerica non agnoscit, e A. 557. recepimus.

73. τουτον προστιθεασι τινες, ου φερομενον εν ταις Αρισταρχου. Schol. Ven. rectè; est enim supplementum satis importunum.

80. λυμην vel ελυμην, de quo grammatici tot ineptierunt, præteritum imperfectum vocis passivæ verbi λυμι est: non enim de se ab Achille nunc redimendo loquitur Lycaon, sed de redemptione sui, Æetionis ope, nuper facta. Vide Hesych.

98. Sic pro v. αμειλικτον δ' οπ', metro postulante, scripsimus. Vide Proleg. s. clii. in ϝοπς, vox.

107. Malè repetitum και ante Πατροκλος ejecimus, ut pronomen relativum justam et integram suam formam reciperet.

111-3. Adscripserat aliquis εσσεται ad επι in vs. 110., quod in tres versus, junctura parum subtili assutos, paullatim crevit. Aristarchus sustulit comma post εσσεται, et δειλη intulit pro δειλης; atque ita omnino scribendum foret, si versus retinendi essent, ut sensus aliquis extunderetur.

114. λυτο, ut λυμην priore brevi, præteritum imperfectum est thematis in μι desinentis. Vide supra ad vs. 80. Plusquamperfectum, quod nonnulli voluerunt, a loco prorsus alienum est.

128-35. Adjectos esse nemo facile dubitabit. Duos etiam præcedentes Heynè suspicatus est, causis sanè haud spernendis. Sex posteriores Aristophanes olim damnaverat, tanquam insertos ab iis qui causas idoneas desiderarent cur fluvius tantopere irasceretur.

150. ϝος μεο τλῆς Ionicè et Homericè pro v. ὁ μευ ετλης.

153. e Z. 145, alieno loco repetitus.

158. Planè insititius, et junctura parum subtili assutus, a codicibus melioribus abest.

198. και ϝως v. και ὁς: at in Homericis ϝος est pronomen relativum, et ϝο positivum; neque alterum pro altero usurpare licuit. Antiqua autem scriptura ϝως et ϝος iisdem litterarum ductibus exprimebantur; et αλλα και ϝως formula loquendi poetæ usitatissima et loco aptissima est, quam ideo reponendam curavimus.

199. Pro v. σμαραγησῃ cod. Barocc. habet σμαραγησει, quod ad veram formam, qua temporum ratio constat, certissimè ducit.

212. E commento ortum esse ingrata repetitio in fine satis demonstrat.

228-33. Serius accessisse jure suspicatus est Heynè: junctura enim in fine dura et contorta est; neque ειρυσαο, antepenultima correpta, Homericum esse potest; neque δειελος, nisi adjectivi loco usurpatum.

250. Ex 138. huc malè traductus a codicibus nonnullis abest.

252. τοϝο θηρεϝτηρος, *illius venatoris*; generis scilicet robustissimi illius, quod θηρας prædari solebat. Quæ alii in locum substituere conati sunt, μελανοσσου, μελανοστου, μελανοστεου, &c. a poetæ, naturæ

observantissimi, mente ac voluntate prorsus aliena sunt; aquilæ enim neque nigros oculos, neque nigra ossa habent. Vide Plutarch. Amator. iv.

275-8. Insertos esse jampridem monuit Heynè, quem consule.

287. Otiosum rhapsodi supplementum.

290. Ejusdem farinæ, et a grammaticis antiquis notatus.

293-7. Haud melioris notæ, et commissura hiante præcedentibus adjuncti, eventura distinctius quam solet poeta, sollenni rhapsodorum more declarant.

305. Vυπο ὀν. Vide supra ad *Α*. 207. et infra ad *Ψ*. 295.

322-3. Sic antiquo more scribendum pro v. — ουδε τι μιν χρεω εσσεται τυμβοχοησ', i. e. τυμβοχοησαι,— ab Aristarchi editione propagatis: non enim melioris notæ aut magis Homericum mihi videtur τυμβοχοησαι μιν, quam foret οινοχοησαι μιν.

340. Vide Proleg. s. cxlix.

344. E 236. huc malè translatus. Wolf, ut ad hunc locum accommodaret, αυτοθ' pro αυτον, pessimo exemplo, tacitè intulit.

347. Sic veterum nonnullos scripsisse pro v. αν ξηρανη vel Aristarcheo ανξηράνῃ, notula μετα του *N*, in scholiis Towneleianis, planè indicat. Rectè omnino.

356. δ' ante ϝις, metro postulante, et sententia non recusante, sustulimus.

385-520. De deorum pugna Heynei sententiam libenter amplexus sum; totum nempe episodium ab alia manu accessisse; et ad exempla antiquiora ejusmodi pugnarum in Titanomachiis adumbratum esse: a prælio enim inter Achivos et Trojanos, et a rebus gestis Achillis, quæ post aliorum ducum αριστειας jam demum narrantur, prorsus alienum est: et, quod argumenta validiora suppeditat, haud pauca ei insunt quæ ab Homerici sermonis indole planè abhorrent; ut ερις βεβριθυια; θυμος αητο; θαρσος αησον pro ααϝαστον vel αϝατον; πανοψιον εγχος, ανοον κραδιην; &c. &c.; neque poeta nosse videtur fabulam de Neptuno et Apolline operam Laomedonti in annum locantibus; quæ serioris ævi morem et consuetudinem fingendi omnino redolet; neque minus imitatorem parum felicem produnt vs. 464-6. ad *Ζ*. 146-9. adumbrati. His quoque ejectis reliquorum junctura interpolatorem planè prodit: fumus enim ex urbe incensa in comparatione, 522-3, ad fumum e flumine exsiccato et ripis exustis, quo circumfuso Achilles hostem fugientem cædit, omnino respicit; ita ut, episodio interposito, omnis ejus aptitudo et elegantia evanescit.

558. ϝιλϝεϝιον v. Ιλῄιον, quod grammatici interpretati sunt το προς τῳ ταφῳ του Ιλου; et Crates, quum tumulum Ili inter urbem et mare, haud procul a Græcorum castris positum esse observasset (*Κ*. 415. *Λ*. 166. 372. et *Ω*. 349.), in Ιδηῖον mutabat; quod pro Ιδαιον, sic diæresi in quatuor productum syllabas, Homericæ linguæ indoles non agnoscit; neque ulla ratione grammatica Ιληιον aut ab Ιλος aut ab Ιλιος deduci potest; neque ejus forma sermoni Homerico ullo modo convenit: ϝιλϝεϝιον autem antiquissimæ notæ est, et a nomine vetere ϝιλεϝς, quod e ϝιλϝη, v. ιλη turma fiebat, probabili ratione deducitur. Vide Proleg. s. clii. et supra ad *Μ*. 365. Planities ponè urbem sub Idæ radicibus fuisse videtur; et nomen a viro aliquo accepisse probabilius est, quam a *turmis* vel *manipulis* Trojanorum in ea se exercere solitis; quia adjectivum Homericum ab ϝιλϝη, ex antiquiore ejus terminatione in *Α*, ϝιλϝαιος fuisset, ut Ιδαιος ab Ιδη:

atque eo errasse Crates videtur, quod Ιδηιος eadem ratione fieri posse crediderat, qua δημος, γηιος, &c.; quæ prorsus aliena ac diversa sunt. Planitiem hanc superiorem summa cura ac diligentia nuper descripsit, delineavit, et illustravit vir impigerrimus et topographiæ Homericæ indagator acerrimus Guglielmus Gell.

570. Insertus ab aliquo, cui oratio imperfecta videbatur, et ab antiquis grammaticis jure damnatus.

597-9. Pannum a rhapsodo assutum, quum commissura, tum vox πεχυσμενθα planè prodit.

611. Otiosum sententiæ supplementum ex eodem pravò amplificandi studio profectum.

NOTÆ IN IL. X.

2. Frustra distinguit Heynè inter πιω, priore longa, *do bibendum*, et πιω, priore brevi *bibo*; eadem enim ratione qua alia verba, πιϝω priorem semper correptam habet in aoristo et futuro secundo, et productam in cæteris temporibus.

11-3. Interpolatorem produnt τοι importunè repetitum, et μορσιμος, quod in Homericis *fatalis*, non *mortalis* est.

67-76. Versus haud ignobiles; at pro insititiis tamen certissimè habendi: junctura enim parum subtili assuti sunt; et vox αιδω significatione non Homerica usurpata est; atque etiam πυλαι, quæ sermone antiquo, urbium castrorum, &c. *portæ*, non sedium sunt.

89. V. κατειδονται. Vide ad Δ. 237.

94. βεβρωκως. κακα φαρμακα satis inscitè reddidit Virgilius *mala gramina pastus*: omne enim serpentum venenatorum genus carnivorum est; quod poetam antiquum, naturæ semper observantissimum, non effugerat.

121. Putidum commentum, e Σ. 512. repetitum, a codicibus melioribus abest.

125. Hiatu fœdus, et alioquin ejusdem farinæ.

132. Commentum perinde esse a rhapsodo vel grammatico insertum indicat κορυθαϊκι: in sermone enim antiquo εγχεα non κορυθες αϊσσειν dicebantur.

156. Vide Proleg. s. cxlix.

162-88. De hisce Heynei sententiam haud cunctanter amplexus sum; a rhapsodis scilicet diversis partim confictos, partim aliunde collatos et insertos esse. Ingeniosius quam verius τρις περι Πριαμοιο πολιν περιδινηθητην interpretati sunt viri clarissimi Le Chevalier et Dalzel in "*Description of the Troade;*" versus enim iste partim ex Ω. 16., et partim ex infra 208. malè intellecto, confictus est. Verum est autem Hectorem quarta vice ad Scamandri fontes rediisse, quod inter fugiendum huc illuc in planitie suburbana cursum eundem toties repetisset, non quod urbem ipsam, quæ tot millia hominum contineret, ter fugiendo circumiisset. Sic Achilles καμε φαιδιμα γυια —— ϝεκτορ' επαϊσσων προτι ϝιλϝιον, non περι ϝιλϝιον (Ψ. 63-4.); et Hector (supra 146.) τειχεος αιϝεν ϝυπ' εκ καθ' αμαχιτον, *semper obliquè a muris per viam publicam ad portas urbis ducentem*, aufugerat versus Scamandri fontes, ut ad sylvas vel paludes perveniret, et abditus lateret, eo consilio quo Agenor antea, in pari casu, secum agita-

verat de latebra inter vepres Idæ quærenda, postquam planitiem superiorem transiisset. Φ. 556, &c. Achilles e contrario eum prævertere, et in muros impingere conatus est; ita tamen ut a portis absterreret quoties ad eas accederet, atque iterum versus planitiem cogeret (infra 194-8.); quo evenit eum ad fontes toties rediisse.

Perperam igitur poetam pugnantia conferendi incusat Oxoniensis professor, quod *Achillem Hectori insequentem per aperta ante Trojam spatia infeliciter prorsus cani comparat per sylvas et dumeta hinnuleum venanti* (Coppleston. Prælect. Acad. p. 457.): *sylvas* enim et *ista spatia aperta*, e suo deprompta ingenio, ei iniquè tribuit; qui, solita congruentia, et justa per narrationem et comparationem similitudine conservata, dicit Achillem et Hectorem, hunc fugientem — illum insequentem, per σκοπιην *(collem unde in planitiem prospectabatur)*, et ερινεον ανεμοεντα *(locum altum caprificis consitum*, ut rectè interpretatus est Strabo) properasse in suburbana inferiora; atque ibi hinc illinc cursitasse, inter dumeta, forte, arundineta, et aquarum scaturigines, quibus ea loca adhuc abundant, donec ad Scamandri fontes quartà vice rediissent; *canem*, autem, *modo simili hinnulum* ορεσφι *(e monte)* δια τ' αγκεα και δια βησσας *(per convalles et fruticeta) insequi; et quoties in vepretis lateret, vestigia legentem, reperire et excitare.* Haud dedecuisset, fortasse, eum, qui summum jus in summum poetam ita ex officio exerceret, intellexisse carmina prius quam damnaret; necnon et judicium, qualecunque denique fuisset, grammaticò saltem protulisse; neque sic arbitrio suo tertium casum pro quarto, contra omnem rationem et consuetudinem loquendi, verbo *insequor* subdidisse.

Hoc exemplum, unum e multis, adduximus, quo juvenes, antiquarum poeseos elegantiarum studiosi, moniti, poetas ipsos adeant, et sensibus suis in dijudicando omnino utantur, neglectis quæ critici commenti sint, leviter plerumque, et ad ingenium suum ostentandum magis quam ad alienum instruendum, comparata. Græcorum carmina, ut quæque antiquissima, ita et optima sunt, non aliam ob causam quam liberum id judicium, quo omnia omnes tunc temporis, e sensibus animorum nativis, non e præsumptis opinionibus, æstimabant. Absit tamen dictis invidia; quum neque ipse ad obtrectandi studium referre soleam, siqua diversa ab iis, quæ statuerim, alius attulerit; nequè ideo injuria postulem, ut sine maledicentia et inimicitia alii, quæ corrigenda protulerim, corrigenda suscipiant. Vide Proleg. s. clii.

191. κι v. τε. Vide ad *Δ*. 261.

199-201. Ab antiquis merito damnati: neque enim διωκειν pro καταλαβειν vel καταμαρπτειν; neque pronomen relativum ὁς, pro positivo ὁ, Homericum est.

220. Est merum commentum e supra insertis 162-88. confictum.

234. Insititium esse quoque τεκε cum duobus nominativis, contra poetæ morem, planè ostendit.

251-3. Ab iis insertis, qui ternos circa urbem cursus intulerant. Vide Heyn. ad v. 253. Utrum διον an διες scribas, vix Homericum erit: hujus enim verbi significatio antiqua est *timere*, non *fugere* vel *fugare*. Vide *E*. 566. *I*. 143. &c.

263. Ante και sustulimus copulam τε, quæ sententiam onerat et versum jugulat; et quam post ουδε sermo Homericus non agnoscit.

266. Sic hiatum in v. ορκια εσσονται. Bentley. jampridem supplevit. De exoleto εσσεται, vide Proleg. s. cxxxvii.

280. ϝειδως v. ηειδης et ηειδεις, quod pro plusquamperfecto grammatici accepisse videntur: at plusquamperfectum Homericum, aut duplex augmentum, aut nullum omnino habet; et imperfectum, cujus prior syllaba ante ϝ tono produci potest, rationi temporum et verbo sequenti ϝφης aptius est.

291-3. Quum structura luxata et dura visa sit, emendare olim conatus sum: nunc autem, meliora edoctus, Heynei sententiam amplector; commissura enim hians et abrupta satis ostendit eos e commentis ortos esse, et a rhapsodo insertos.

329. Commentum ineptum a grammaticis antiquis olim damnatum. Vide schol. Ven.

332. σαος εσεσθ' pro v. σως εσσεσθ' omnino scribendum est. Contractum enim σως dialecti serioris est; et prima syllaba, in hoc loco versus, tono et impetu pronunciandi producitur, ut in aliis exemplis haud paucis.

362-3. e *Π*. 856-7. huc malè traducti; atque ibi alterum non esse Homericum jam ante ostendimus.

371. Rhapsodi supplementum esse, e voce expletiva 'Εκτορος, et commento in versum subsequentem 375. conflatum, vix dubitandum est: ratio enim Homericæ linguæ vocem ανουτητι planè respuit.

382. ϝοφρα γνωωμεν, v. οφρα κε τι, et οφρα κ' ετι γνωμεν. At particulæ otiosæ sunt; et contractum γνωμεν, quod in hoc loco tantum occurrit, ad serioris ævi consuetudinem loquendi pertinet. Ejectis igitur particulis pleniorem et antiquiorem conjunctivi formam verbo restituimus.

391-4. Pannum esse a rhapsodo seriore assutum, Bentleii acumen haud effugit. Cantilena παιηων posterioris ævi est. Vide ad *Α*. 473.

419. Causa non erat, qua doctissimus Heynè ει pro ην desideraret; quoniam Homerici sermonis ratio futurum indicativi voculæ ην, quæ est ει αν, libenter subjungebat. Vide Proleg. s. cxlix. et Il. *Β*. 72. *Η*. 39. *Τ*. 173. Od. *Ε*. 120. 348. *Ζ*. 262. *Π*. 288. *Χ*. 76. &c.

432. V. σευ αποτεθνηωτος ὁ, quæ a rhapsodo, dactylorum captatore, planè profecta sunt: compositum enim αποθνησκω haud alibi ab Iliadis auctore usurpatum est; neque veteris linguæ indoles pronomen positivum pro relativo usquam admisit.

450. Serius excusum esse a rhapsodo, qui meminisset Helenam duabus ancillis ita comitatam prodiisse *Γ*. 143., rectè censuit Heynè. Andromachen non duas tantum, sed complures, omnes fortasse quæ in conclavi tunc considerent, subsequutas esse, e vs. 461. colligere licet.

454-9. Conflictos etiam ex anteactis, et Andromaches brevi et festinanti orationi assutos esse vix dubitandum est.

475-515. Intermedios 487-99. veteres grammatici pro spuriis habebant; quod την συνθεσιν ευτελεις, και τῳ καιρῳ αναρμοστοι viderentur; et Heynè se deprendisse putat *notas ornationis, quæ serius accesserit, sententiis parum cohærentibus, modo generaliter enunciatis, modo regio puero non convenientibus.* Majoris quoque est momenti vox ὑπεμνημυκε, ab indole ac ratione Homericæ linguæ prorsus aliena; e quacunque enim stirpe deduxeris, et quamcunque e veterum grammaticorum discrepantibus sententiis acceperis, epenthesis poetica admittenda est; quam antiquissimi poetæ sermo nullo modo agnovisset, neque auditores intellexissent. His tamen ejectis, dura et interrupta fit cæterorum compages; neque qua

ratione sibi constare possint satis video. Totam igitur orationem, summi poetæ ingenio alioqui vix dignam, ejiciendam putavi; qua amota, narratio integra et continua fit, et sequentis libri principium hujusce finem aptissimè excipit. Grammaticos autem, qui poema in rhapsodias et libros distributum legebant: versus primus in Ψ., ὡς οἱ μεν, &c. post ultimum in X., ὡς εφατο, &c., non offendebat: at poetæ, qui nexu continuo carmen contexuit, versus ejusmodi ὁμομορφους iterare haud licebat. Andromache, in deliquio spiritus relicta, animum audientis anxium et suspensum tenet; atque in tanto casu tale silentium personæ maximè conveniebat: *leves enim curæ loquuntur, ingentes stupent.*

NOTÆ IN IL. Ψ.

7. et 10. λυϝωμεν et λυϝσαντες reposuimus pro v. λυωμεθα et λυσαμενοι; quæ, a dactylorum captatoribus profecta, in grammaticam Homericam peccant: sententia enim activam non mediam vocem omnino postulat. Eadem corruptela infra vs. 27. obtinuit in compluribus codicibus et editionibus; quæ λυοντο μωνυχας pro λυον ὑψηχεας exhibent; atque supra in X. 50. exemplaria nonnulla antiqua απολυσομεν, voce activa, pro απολυσομεθ' media, quæ ibi in suo loco est, errore mutuo habuerunt. Vide schol. Ven. in loc.

21-3. Expletivi et insititii, ex 180-2. conficti, et perperam hic inserti. δευρ' ἐρυσας, q. e. ϝερυσανς, Homericum esse nequit.

51. Rectè Heynè, serius insertum esse, et substitisse carmen in ὡς επιεικες, censuit.

75-9. Serius interpositos esse, usus articuli in την χειρα et phrasis κηρ αμφεχανε planè produnt. Ex amoribus flagitiosis Achillis et Patrocli, poetæ ignotis, apud posteros autem celeberrimis, conficti videntur. Reliqua etiam Patrocli oratio subsequuta suspicionibus obnoxia est; quamvis nihil insit, quo certi aliquid statuere liceat.

81. V. ευηγενεων. Vide ad Α. 427. vox ευηγεσια, quam ex Od. Τ. 114. grammatici adduxerunt, stirpis prorsus alienæ est.

82. Sic Æschines citat—rectè proculdubio: nam vox εφησομαι, in v. και εφησομαι αι κε πιθηαι, contra usum et consuetudinem Homericam usurpata est, (Vide Ω. 117.); quæ eam forma passiva non agnoscit.

91-2. Lacinia e recentiorum fabulis conficta et assuta, a veteribus grammaticis olim damnata, quorum sententiam confirmat σορος, serioris notæ vox.

180. Sic codd. Cant. et Townel. et schol. Ven. Β. pro v. παντα γαρ ηδη τοι τελεω τα παροιθεν ὑπεστην; quæ ab aliquo, qui vim spiritus asperi in Homericis ignorabat, atque ideo metro timebat, e supra 20. huc malè traductæ esse videntur: nulla enim ratione grammatica futurum τελεω hic locum habere potest, quamvis illic rectè habeat.

196. V. χρυσεῳ δεπαϊ. Vide Ω. 285.

198. ωκα δε pro ωκεα δ', præmonstrante Bentleio, recepimus.

216. Το δ' εϝιϝαχε, pro v. μεγα δ' ιαχε, e Φ. 13, &c. reposuimus.

224. Sic verbis transpositis, pro v. ἑταροιο εδυρετο, duplicem hiatum lenissima medicina supplevimus.

236-7. V. ηως δ' Εωσφορος εισι, φοως ερεων επι γαιαν, ὅντε μετα κροκοπεπλος ὑπειρ ἀλα κιδναται ηως.

At si poeta *Luciferum*, vel deum, vel stellam, nosset, nomen ejus, in antiquo suo sermone, ηοσφορος tetrasyllabum omnino fuisset; versusque tam malè inter se cohærentes vix ex alio fonte quam e duabus diversorum veterum exemplarium lectionibus, altera, e B. 48-9. conficta, ημος δ' ηως εισι, φοως ερεων επι γαιαν, altera autem ημος δε κροκοπεπλος ὑπερ ἀλα κιδναται ηως, exoriri poterant; quarum hæc nobis magis arridet.

244. Sic Ἀϊδος Mosc. II., pro v. Αιδι, ellipsi sæpe usurpata pro Ἀϊδος δομῳ.

259-61. Ab Aristophane merito ejecti: equi enim, muli, et boves non *portabantur* e navibus; neque poeta vel auditores ejus talem loquendi modum aut tulissent aut intellexissent nisi de animalium cadaveribus.

263. Γυναικ' αγαγεσθαι e Bentleii emendatione, pro γυναικα αγεσθαι, recepimus.

274-86. Ineptos et frequente hiatu luxatos pro serioris rhapsodi fœtu merito habuit Heynè. Πενθειτον istud, vel πενθητον (utroque enim modo scriptum occurrit), antepenultima sic contra omnem rationem grammaticam producta, Homericum esse nequit; sed ad linguam fucatam et factitiam posterorum planè pertinet.

295. Emphaticus et antitheticus est articulus, et pronominis vice functus, in τον ϝεϝον; neque aliter usurpatur cum pronomine possessivo in Homericis non interpolatis.

331-3. E rhapsodi commentis ortos frustra emendare conatus est olim Aristarchus scribendo, pro duobus posterioribus, ηι σκιρος αιγυν αυ θετο τερματ' Αχιλλευς. Truncum arboris inter duo saxa pro monumento sepulchrali unquam constitutum esse, haud facilè credam.

346-8. Pannus e posterorum fabulis confictus et assutus.

360. Hiatum Bentley supplebat scribendo ἀμοιβαδις; et Heynè totum versum supplementum esse suspicatus est: sed hiatus sic in cæsura fortasse ferendus.

363. τε ϝιμαντεσι separatim, pro v. θ' ιμασιν, omnino scribendum est: priorem enim brevem semper habet, nisi tono vel impetu pronunciandi in prima tantum pedis syllaba producatur.

392. Ejecto supplemento importuno θεα, plenam et antiquam suam formam verbo antecedenti restituimus.

405-6. A grammaticis obelo notati, et haud cunctanter ejiciendi.

449. Merum scholion a commentatore profectum.

479. Ab antiquis damnatus, et ad supplendam sententiam manifestè insertus.

483. Δε pro τε, quod a loco alienum est, suadente Heyneo, recepimus.

494. Interpolatorem ὁτις pro ὁστις satis prodit.

519-21. Commenta importuna et molesta, aliud super aliud a rhapsodis et interpretibus ad nauseam usque congesta.

526. Nisi aliquid licentiæ poeta sibi permiserit in usu verbi non integri, istud κ' pro και accipiendum est. In pari loco Od. Ε. 417. ει κ' futurum indicativi sibi subjunctum habet, cujus usus pro conjunctivo in Homericis admodum frequens est. Vide Proleg. s. cli.

533. Inutilis, hiatu luxatus, et alio vitio prosodico in προσσοθεν pro προσσωθεν laborans; quas ob causas jampridem a Bentleio et Heyneo

damnatus est. προσσωθ', quod alii receperunt, prosodia Homerica respuit. Vide Proleg. s. cliii.

537. ϝοι δώωμεν v. δη οἱ δωμεν. At δη non necessarium est, et contractum δωμεν ab usu et indole veteris linguæ abhorret.

565. Planè insititius a codicibus melioribus abest.

572. Y. τους σους, articulo e recentiorum consuetudine loquendi recepto.

585. τοδ' εμεν v. το εμον, hiatu non ferendo; quem Bentley supplebat scribendo τουμον, quod non est Homericum. At obvia et lenis est medicina quam adhibuimus, *hunc meum*: Menelaus enim currui adstabat; et res narrare ita dramaticè et εναργως veterum poetarum moris erat. Vide supra ad *Δ*. 606. Ψ. 295. et infra ad *Ω*. 556-8.

598. Εϊανθη v. ιανθη. Vide ad *O*. 103.

600. Expletivus et insititius sententiam turbat luxatque.

641-2. Rhapsodi vel interpretis supplementum, quod fabulam serioris ævi respicit. Nestor tantummodo vult dicere Actoris filios, suo quemque curru, in cursu conspirasse, et alterum alteri favisse, ut maxima præmia concurrentium injuria obtinerent.

649. ἑης με, v. ὡστε μ', a quodam profectum qui, ϝ ignorato, pro metro perperam sollicitus erat.

721. Altera est lectio, plurima et potiore codicum et scholiorum auctoritate sancita, qua verbum transitivè acceptum est, et quartus casus pro recto ei subjungitur, contra tamen Homerici sermonis usum, compluribus exemplis stabilitum: nam quod clarissimus Heynè ex Od. *T*. 322. citat, spurium est et interpolatum.

757. Malè iteratus 358., ut veteres jamdiu observaverunt.

772. A grammaticis adæquè notatus, ut ex *E*. 122. huc malè traductus.

786-97. A seriore quodam rhapsodo insertos esse vix dubitare licet: nam neque υμμ' ερεω, neque ειρησεται sic usurpatum, Homerica lingua agnoscit; neque tertium casum nominis Αχιλλεϝς in trisyllabum contrahere poetæ licuit. Vide Proleg. s. civ.

805. φθῇῃ, Homericam conjunctivi futuri formam, e *Π*. 861., pro v. φθησιν, suadente Bentleio, recepimus.

806. Rhapsodi fœtus ab Aristarcho olim merito ejectus, quod τα ενδινα *intestina* sunt; et pugna σκιαμαχια τις duntaxat erat, non talis ut ejusmodi vulnera infligenda forent.

810. Lacinia a grammaticis notata, et omnino resecanda.

824-5. Haud melioris notæ. παρα Αριστοφανει προηθετουντο; cujus sententiam junctura sequentis confirmat.

826. Sic, pro v. αυτοχοωνον, αϝτοχοϝᾶνον more antiquo scribendum, a χεϝω, χοϝανη, χοϝανεϝω, et χοϝαντος; quod elisa consona et producta vocali (Vide Proleg. s. lxxviii.) χοϝᾶνος factum est, a recentioribus more sollenni in χᾶνος contractum; atque inde, soluto circumflexu processit grammaticorum fœtus χοωνος, ut alia istiusmodi monstra poetica, quibus antiquissimi poetæ purissimam linguam cumulatè auxerunt.

834. Sic, pro v. χρεωμενος· ου μεν γαρ, reposuimus: friget enim particula, et χρειόμενος ratio sermonis Homerici non agnoscit.

843. αϐεσειται· ———— γελοιον γαρ το παντων επι δυο. Schol. vet. Ex Od. *B*. 192. huc malè traductus est.

870-1. Ita Massiliense exemplar, quod haud cunctanter sequutus sum: vox enim εξειρυσε in Aristarchea lectione, quæ vulgata est:

(———————— εξειρυσε χειρος
τοξον αταρ δη οϊστον εχεν κ. τ. λ. ——).

nulla ratione grammatica ad Homericum loquendi usum adaptari potest; neque quisquam artis sagittandi non prorsus expers et ignarus facile crediderit omnes uno arcu, ut uno disco, usos esse; quum disci jaculandi certamen virium esset duntaxat, sagittandi autem artis; quam nemo experiri omnino potuisset, nisi pro viribus suis arcum habuisset. Hæc et alia hujusmodi, quæ poeta usu et experientia rerum didicerat, grammatici et critici, homines in scholis enutriti et libris tantum edocti, prorsus ignorabant; audacioremque in conjecturis indulgendis quemlibet reddere potest lectio talis, casu quodam servata, et posteris tradita ab iis qui eam repudiaverant.

NOTÆ IN IL. Ω.

6-9. A grammaticis jure damnati; neque dubitandum est interpolatorem in animo habuisse fœdos istos amores Achillis et Patrocli, quibus serioris ævi poetæ juvenem omnium fortissimum, generosissimum, et vehementissimum dehonestavere, et sub pathici cujusdam semiviri persona exhibuere. ποθεων ἀδϝοτητα turpe desiderium nimis apertè designat.

16. δ' post τρις, sententia perinde ac metro postulante, ejecimus.

17. V. τουδε δ' εασκεν. Vide ad *B*. 346. *E*. 802, &c.

20-1. E rhapsodorum pravo amplificandi et explendi studio profectos esse, rectè judicarunt veteres.

23-30. Ab iisdem perinde damnati, et haud cunctanter ejiciendi: omnes enim fabulæ de Paride agris enutrito, et dearum de pomo aureo litibus ab eo judicatis, serioris ævi sunt, et e mystica vel symbolica religione ortæ. Quin etiam ατη disyllabum Homerica lingua non agnoscit; et μαχλοσυνη vox serioris notæ est.

43. ϝεϝικασκ', v. ειξας participium, quod sic præclarè emendavit, una adjecta littera, summus Bentleius.

45. A grammaticis jure damnatus; quod a loco, sententia, et persona adæquè alienus, ex Hesiodi *Εργ*. 316. huc malè traductus esset.

53. αθετειται. Schol. Ven. B. et Vict.—Rectè: nam malè cæteris cohæret; et ad res post-Iliacas, apertius quam poetæ moris est, spectat.

67-73. Pro insititiis æquè habendi: Homericè enim δωρων ἀμαρτανει *qui donis privatur*, non *qui dare omittit*. Tres posteriores a grammaticis jamdudum damnati sunt.

85. ταχ' εν τῃ κατα Ριανον. Schol. Ven. et Vict. Vulg. οἱ inductum esse videtur ab iis qui ϝος ad μορον referebant, et versum sequentem ejiciebant; ita ut οἱ ad Achillem non ad Thetidem referretur. Vide Heyn. in loc. Durius hoc quidem et jejunius, atque a more poetæ alienum.

107-11. Ex eodem fonte, quo supra notati 24-30.

152-8. Ejusdem farinæ, et ex infra sequutis 381, &c. conficti: nam ex intervenientibus planè liquet Priamum nullam ejusmodi opem à Mercurio sperasse vel in animo habuisse.

172. κακα reposuimus, cui αγαθα in versu sequente respondet. Vulg. κακον ab aliquo, qui ϝ ignorabat, atque ideo metro timebat, profectum esse videtur.

181-7. Vide supra ad 152-8.

212-6. Rhapsodi supplementum esse χαχιζω, verbum serioris notæ, et usus vocis αλειωρη, a consuetudine Homerica alienus, plane probant. Atrocioris quoque est animi sententia quam personæ, a poeta adumbratæ, conveniat.

230. Πασμονα, v. Παμμονα et Παμονα. Vide ad Δ. 433.

256. Merum commentum. Τροιη in Homericis est trisyllabum ΤροFιη.

274. εκαμψαν codd. Ven., Harl., Townel., &c. pro v. εγναμψαν, quod in metrum peccat. Mavult Heynè εγαμψαν, ut γαμψωνυχες; atque ea fortasse antiquior verbi forma fuit: sed ut scriptura sibi constet, aut retinendum est κ in hoc loco, aut γ in multis aliis ei substituendum.

285. V. χρυσεῳ εν δεπαϊ.

291. E commento in 308. confictus.

297. Bentley hiatum supplebat scribendo επειτ' αρ: at hiatus in hoc loco versus ferendus est: alioqui lenius foret scribere επειτεν Æolicè.

304. Sic emendabat idem criticorum princeps ex Od. Α. 136.; atque ita veterum nonnullos legisse, e schol. Vict., etsi luxatis et corruptis, colligere licet. Alii versum obelo transfigebant ob vulg. χερνιβον, serioris notæ vocabulum.

331. Vide Proleg. s. civ. Antiquissima poetæ grammatica nominis formas fuisse ΔΣΕFΣ, -EFOΣ, -EFI, -EFΑ, et -EFN, credere licet; atque terminationes -HNOΣ, -HNI, et -HNΑ, ex alia et recentiore consuetudine loquendi ortas esse.

337. Pro v. μητ' αρ τις ιδη, μητ' αρ τε νοηση, Bentley ingeniose scribebat μη τις ε Fιδη, μητ' αρ ε νοηση: sed cod. Urat. μητ' αρ τι ιδη, et Cant. μητ' αρ τι νοηση exhibet; quibus cum vulg. comparatis, veram lectionem leniore medicina me restituisse spero. Vide Δ. 395.

347. V. αισυητηρι. Vide ad Ν. 427.

349. Hiatum in v. Ιλοιο ελασσαν Bentley supplevit scribendo Ιλου ηλασσαν; at lenius est augmentum duntaxat antiquo more adjicere.

354. Procemium esse a rhapsodo præfixum vix dubitare licet: parum enim Homericæ in rebus narrandis arti et prudentiæ convenit, præconem ita appellare regem, qui se occultum et ignotum omnibus quam maximè vellet; et, quod gravius est, νοου εργα in metrum peccat; quoniam nulla ratione secundus casus vocis νοος in unam syllabam contrahi potest; quum ne rectè quidem in Homericis ejusmodi contractio fiat: nam in Od. Κ. 240. legendum est ην νοος pro v. νους ην.

369. ex Od. Π. 72. huc malè traductum pro insititio jampridem habuerunt Heynè et Ernesti.

385. Scholion satis ineptum in versum proximè antecedentem. Adscripserat aliquis σος παις, quibus cætera adjecta sunt, ut in textum commodè reciperentur.

390. Sic πειρα' et ειρεο pro v. πειρα et ειρεαι certissimè legendum est: nullo enim modo aut sententiam aut metrum expedire poteris, aut hic aut infra 432., nisi pro πειραι imperativo vocis activæ habeas. Secunda persona indicativi vocis mediæ, quæ vulgo subauditur, ad utrumque inepta est; quum verbi in hac voce sensus sit, experimentum vel periculum sui, non alius facere; neque plenam et antiquam ejus personæ formam πειραεαι in πειρα contrahi Homerica loquendi ratio sinat: nam omnes ejusmodi contractiones serioris ævi dialectos, præsertim Atticam, omnino pertinent. Cor-

ruptela orta esse videtur ex ignorata vi metrica spiritus asperi; qua evenit ut hiatum in ειρυο Ἑκτορα grammatici male caverent.

398. ἑογ' pro οδ' ex altera lectione X. 30., et aliis locis paribus, omnino scribendum.

417. Sic e pari loco I. 707. reposuimus pro editis φανειη et φανηῃ; quorum alterum modorum, alterum temporum ratio respuit; saltem si grammaticorum eorum sententia placuerit, quae mihi maxime arridet, qua terminationes in ειη aoristum optativi, et in ηῃ futurum subjunctivi, extruso sibilo et producto vocali, indicant. Vide Proleg. s. cli.

421-3. Pannus a rhapsodo assutus; atque partim e X. 375., partim ex infra 435-8 contextus.

449-52. Bentley, quem ποιησαν Fαναχτι offendebat, δειμαντο Fαναχτι obtulit, ingeniosius quam verius; vox enim media loco vix convenire potest, et verbum δεμω non nisi de muris lapideis et aliis ejusmodi structuris in Homericis usurpatur. Heynè autem, eandem ob causam, totum locum de tentorio Achillis (449-56.) pro insititio habuit—temerè quidem, ut mea fert opinio: ejusmodi enim tigurium tanto principi pro decennali habitaculo extructum, et tanta verborum magnificentia, ut opus quoddam memorabile, a poeta celebratum, primævæ simplicitatis in se fert notam, quam vix rhapsodorum aliquis mentiri scisset. De quæstione metrica vide Proleg. s. clxvii. &c.

465-7. Ab eodem fortasse rhapsodo conficti et inserti quo T. 326-37.; atque easdem ob causas ejiciendi. In precibus, quæ infra sequuntur (488-506.), neque matrem neque filium Achillis memorat Priamus; de quibus vix siluisset, si Mercurius ejusmodi mandata dedisset: nihil enim in tali casu magis ei intererat, quam viri ardentissimi, et in omnes affectus naturales effusissimi, animum paternum commovere; neque poeta, ejusmodi affectuum observantissimus, materiam tam aptam occasioni præteriisset, si Achillem aut reapse patrem fuisse credidisset, aut talem in carminibus exhibere voluisset.

494-7. Commentitios esse planum facit junctura parum subtilis, atque magis etiam τροιη, i. e. τροFιη, disyllabum, et νηδυς more ac sensu non Homerico usurpatum: in Homericis enim νηδυς est venter, ἡ κατω κοιλια, quo cibus digeritur, non uterus, quo fœtus alitur; qui, verecunda ea simplicitate morum, inter αιδοια et pudenda, carmine vel sermone honesto non nominanda, fuisse videtur.

506. Nodum in scirpo hic quærere viri docti mihi videntur: Priamus enim, quum manus Achillis oscularetur (479.), eas ad os suum admovere sustinebat, cui exprimendo vox media in ορεγεσθαι, tam Homerico usu quam antiqui sermonis indole, aptissima est.

514. A grammaticis merito damnatus; quod otiosus est, et ἱμερος απο γυιων haud Homericè dictum.

528. Heynè τ' post δε, pro metro perperam sollicitus, inseruit. Vide ad A. 393.

550-1. Pannus assutus, a poetæ mente et sententia planè abhorrens: Achilles enim mala æquo animo ferenda esse eo arguit, quod fato omnibus necessaria sint, et bonis semper immixta, quam ob causam Priamum, qui tantis et tam prosperis rebus tam diu potitus esset, nimio mœrore in adversis affectum esse haud debere. Quod aliud malum ei subeundum esset, antequam filium e morte

mœrendo suscitaret, frigidum est rhapsodi commentum; contumeliæ quam consolationi aptius.

558. Sic cod. Lips. pro v. ——— *συ δε δεξαι αποινα*
πολλα τα τοι φερομεν· συ δε τωνδ' απονaιο και ελθοις
σην ες πατριδα γαιαν, επει με πρωτον εασας
αυτον τε ζωειν και ὁραν φαος ηελιοιο;
atque sic a poeta profectos esse vix dubitare licet. Versus postremus a vetustioribus exemplaribus olim abfuit; neque aliud est quam supplementum a rhapsodo vel grammatico, qui veram vim verbi *εϝαω* nesciebat, adjectum. Duos præcedentes item Aristarchus damnavit; et Priami orationem in *δεξαι αποινα* finivit; quod *lectoribus* in scholis magis placuisse, atque inde pro antiquiore lectione a *grammatico* receptum esse, haud miror. Verumtamen quum carmina rhetoricè et dramaticè quodammodo in cœtibus publicis recitarentur, poeta vel rhapsodus, dum Priami partes ageret, *τωνδ'* ita emphaticè pronunciabat, et gestu simul carpentum cum donis ad tentorii portam designabat, ut nemo non ellipsin planè intelligeret. Aristarchi lectio alioquin jejunior est quam poetæ convenire possit; et, quod gravius est, nullam idoneam exhibet causam, qua Achillis ira tam subita et violenta excandesceret: sed quum Priamus, sub precibus et votis pro ejus reditu incolumi in patriam, reditum ei obliquè suadere ausus esse videretur, non mirandum est, juvenem ferocem, superbum, et omnis monitionis et consilii, ab amicis etiam, impatientissimum, ita in monitorem intempestivum exarsisse.

572. Sic, pro v. *δ' οικου λεων ὡς*, mutato verborum ordine, leniter metro subventum est.

584-6. Commenta rhapsodorum, qui rerum gestarum causas et consilia, a poeta eleganter et venustè relicta, supplere volebant.

594-5. Ab eodem pravo amplificandi et explendi studio profectos critici veteres obelo transfigerunt.

608-17. A diversis diversorum rhapsodorum commentis in fabulam simplicem orti esse videntur: — sex priores forsitan a primo interpolatore adjecti; quibus quatuor sequentes, ab antiquis quoque damnati, postea assuti sunt. Metamorphosis ejusmodi, qua homines in lapides mutasse Jupiter dictus est, opinionibus et rationi fingendi Homericorum temporum parum convenit.

640. Vox *χορτοισι* suspecta est; et versus e supra 161-4, confictus et insertus esse videtur.

641. *τ'*, Homerico more et exemplo, post *και* recepimus quum hæc copula ante vocalem produci nequeat.

692. *ϝικσαν*. Vide supra ad *E*. 773.

721. Versus vexatissimus, de quo Heynei sententiam libenter amplexus sum; eum scilicet *aut a rhapsodo, aut e glossemate ad αοιδους, cui adscriptam erat θρηνων εξαρχους, expleto ab alio versu, procusum esse: nam omnis scabrities tollitur toto versu ejecto.*

723-76. Ejusdem viri docti, *totum hunc locum de lamentis rhapsodis deberi, non primo auctori*, censentis, sententiam quoque amplector; non quia *manifesta est imitatio X. 426., &c. et recedit carmen a natura sua epica, et vergit prominetque in naturam dramaticam* (tragœdi enim hæc et alia pseudhomerica imitati sunt); sed quia *αεθλευων*, i. e. *αϝεθλεϝων*, in trisyllabum contractum est; et versus frigidi et languentes, commissura parum subtili, seriem et contextum carminis turbant ac dissolvunt.

799. Vide ad Σ. 347.

In funeribus Patrocli et Hectoris, tam disertè, copiosè, et luculenter a poeta tractatis, inter tot cæremonias quibus animæ placarentur, et tanta monumenta quibus memoria posteris conservanda traderetur, mirum esse debet iis, qui titulos ante Homerica et ante Troica etiam tempora inscriptos, tam confidenter protulerunt et commendaverunt, litteras, quibus mortuorum nomina et facta, vel propinquorum vota lapidibus sepulcralibus inscriberentur, locum non habuisse, neque innotuisse omnino videantur. In ea re tamen primus et maximè probabilis et obvius earum usus foret, si non prorsus ignotæ essent. Vide Proleg. s. lxxvi. et P. S. et not. ad Od. Γ. 176.

NOTÆ IN OD. Δ.

24. Aristarchi lectio est οἱ μεν et οἱ δε; alia autem et antiquior fortasse ημιν et ηδε: sed de tota parenthesi expletiva, 22-4, dubitare licet, sitne a poeta, an a rhapsodo seriore profecta.

26. Particulam τε ante και, metro incommodam et sententiæ inutilem, sustulimus.

29-31. e Δ. 187-9. conficti, et hic perperam inserti a rhapsodo, qui vocem αμυμων, de qua viri docti tot frustra disputaverunt, nullâ alia ratione adhibuisse videtur, quam quia ejus mensura versui conveniret.

37. V. προ οἱ, quod in metrum peccat, et sententiæ non necessarium est.

40-3. E posterorum commentis profectos esse syntaxis planè probat: quamvis enim narratio ex obliqua fieri recta jure possit, tempus tamen futurum indicativi de re præterita, in ejusmodi narratione recta, a ratione grammatica et usu Homerico perinde alienum est.

47. Rhapsodi parenthesin ὁτις pro ὁστις planè prodit.

62. Ortus e commento εν τροιῃ, quod ad Αρπυιων παρα νηυσι adscripserat aliquis, nescius τροιῃ Homericè trisyllabum τροϝιῃ esse.

87. Commentum inficetum in βουλην a rhapsodo malè inculcatum.

97-101. ex Il. E. 745-7. et Ω. 341-2. huc malè traducti. Vide schol. min. in loc., schol. Harl. in E. 48. et Heyn. in Il. Ω. 340.

110. V. μεν αρ, e vano pro metro timore profectum.

112. V. προτιθεντο ιδε, hiatu ferendo forte in hoc loco, nisi copula a dactylorum captatore aliquo, pro ea quam recepimus, illata esse videretur.

133-5. Mera commenta profecta e voce μνηστηρων, quam adscripserat aliquis ad αλλων: nam proci adhuc foris erant (infra 144.), et αδησειεν pro αηδησειεν in Homericis nullo pacto locum habere potest; neque ullâ ratione grammatica ad veteris linguæ indolem et consuetudinem aptari.

171-3. e Ξ. 188-91. malè retracti exemplaribus nonnullis antiquis deerant. Vide schol. Harl. in loc.

178. Est merum commentum ex αλλο, quod adscripserat aliquis, ortum.

183. πλεων participium aoristi secundi, e themate πλεϝω non alia ratione formatum quam τυπων e τυπτω; neque in ullo alio tempore monosyllabum fit; neque in hoc Iliacum carmen hujusmodi contractionis exemplum præbet.

188-294. ut v. ut. Vide ad Il. Δ. 261.

286. Expletivus et insititius; ὀς enim in Homericis est pronomen relativum, non positivum; et constat ex infra sequutis Γ. 429. &c., Telemachum nihil de tardo Menelai reditu comperisse antequam a Nestore audiisset.

300. Est merum scholion.

356-9. ex Il. Z. 498. translatos et hic malè insertos esse, jamdudum observaverunt grammatici. Vide schol. Ven. in loc. Iterum malè repetiti sunt infra Φ. 350-3.

366. Est merum scholion satis inficetum, infra repetitum Σ. 215. ...; i. e. κλινθηναι, priorem longam in Homericis habere debuit.

378. επιδασσομαι pro v. επιβωσομαι ex Aristarchi lectione Il. Ν. 463. recepimus, ob causas ibi memoratas. θεους επιδεσθαι est deos testes dare vel adhibere (vide Il. X. 254.); et Telemachus vult dicere, si Jupiter alium rerum statum concederet, et procos in suam potestatem daret, se deos testes adhibiturum esse, jure eos in domo sua perituros; atque ita e consilio Minervæ eum loqui oportebat. Confer supra 273.

390. Δοιϝς δωηι, pro v. ... Ζευς δοιη, ex altera lectione, editionis scilicet Florentinæ in Β. 144. recepimus; quoniam contracta ista subjunctivi forma δωη Homerica non est.

405. ερησεσθαι, hiatu suppleto, pro v. ειρεσθαι, omnino scribendum est; enim futurum secundum vocis mediæ verbi ερω vel ερεω, quod grammatici cum verbo antiquo ϝερω per omnia tempora ac modos confuderunt. Vide Proleg. s. clii. in voc. et not. in Il. Δ. 410.

441. Ita scribendum a themate ϝερυδεω: præpositio enim otiosa adjecta est a grammaticis; qui, quum ϝ ignorarent, metro frustra timebant.

NOTÆ IN OD. B.

29. Expletivus a rhapsodo insertus.

40. V. ταχα δ' εισεαι, particula ab aliquo inserta, qui, ignorato ϝ, metro cavebat.

66. V. υποδεισατε, præpositione perinde adjecta ab aliquo, qui vocalem semper productam esse ante hoc verbum in Homericis nescichat. Vide Proleg. s. clii. in voc.

102. Sic omnino κηται, pro v. κειται, recipiendum ex Il. Τ. 32., et hic et infra Τ. 147.: αι κεν enim in lingua Homerica non aliud tempus indicativi quam futurum sibi subjunctum habet.

114. A rhapsodo seriore insertum esse, quum junctura, tum vox ...ειπω planè ostendit.

119-22. Ab intempestiva quoque rhapsodi eruditione profecti videntur: turbant enim sententiam, et Αχαιαι pro antiquiore et Homerico Αχαιϝιδες interpolatorem satis prodit.

123. V. εσονται. Vide ad Il. Δ. 123.

137. Merum supplementum ab Aristarcho olim obelo notatum. Vide Ernest. in loc.

143. V. πειθωσομαι. Vide supra ad A. 378. et Il. K. 463.
148. μεν αυτε, quod sententiam ac versum perinde onerabat, sustulimus.
152. V. ες δ' ιδετην, quod Homerico more pronunciatum versu stare nequit: at forma pluralis in verbo sequente remedium plane indicat.
154. V. βιατ', copula ex ignorato Ϝ inserta.
191. Nexum orationis interrumpit, et omissus ab Eustathio est.
203-7. Pannus e commentis in præcedentes contextus, et veterum nonnullis suspectus. Vide schol. Harl. in loc.
230. τα και Homerico more reposuimus pro v. και; quod longum esse ante vocalem, præsertim in hoc loco versus, non licet.
232. ἄϊσυλα vel αἴσσυλα pronunciandum. Vide Il. E. 876.
240. Vide supra ad Il. B. 323. et schol. Mediolan. in loc.
274-80. Commenta satis inepta, et a proposito dicentis prorsus aliena.
322. αλειτηται ως περιττος· προσθετει δε και Αριστοφανης. Schol. Mediolan.
350. Ita rectè Eustathius ὅς; ὅστις, metro violato, ed. R.; et ὅτις, quod lingua antiqua respuit, edd. al.
372. ουτοι pro v. ουτι reposuimus, sententia haud minus quam metro postulante.
379. αρα pro v. οἱ, audaciore fortasse conjectura, intulimus; quod pronomen locum in versu sequente melius habet, et hic salvo metro vix stare potest.
389. ϝερυσ' εν δε τε παντα, item de meo pro v. ειρυσσαν, παντα δ' ..., quæ Homerica esse nequeunt, conjectura haud modestiore protuli: nam in Odyssea corrigenda et restituenda, quanto pauciora veterum adminicula in scholiis relicta sunt, tanto liberius e conjecturis adhibenda sunt.
408. τεϝηι, v. τηι σηι, recentiorum more sæpe notato.
428. μεγα, v. μεγαλ', littera a rhapsodo vel grammatico adjecta ad supplendum hiatum e detrimento digammatis ortum.

NOTÆ IN OD. Γ.

5. et 31. ἱκοντο. Vide ad Il. E. 773.
40-1. Ita, præmonente Clarkio et metro postulante, v. εν δ' οινον εχευε —χρυσεῳ εν δεπαϊ instauravimus; æquè ac parem locum infra Θ. 149. et Σ. 120. et Υ. 260.
53. Commentum satis inficetum, et a mente poetæ alienum.
71-4. ex I. 252-5. huc malè retracti; feris enim et immanibus Cyclopis moribus apti sunt, non Nestoris; qui, etiamsi latrocinia illis temporibus infamiam non haberent, vix quos prædones esse suspicaretur, tanquam hospites inermis accepisset, nisi se suaque in prædam iis ultro dare voluisset. Jure itaque Aristarchus delevit; neque in Thucydide, qui, nulla suspicione oborta, hunc locum in testimonium adduxit, criticum acumen pro ceteris ingenii facultatibus agnoscendum est. Vide l. I. s. v.
77. Sic ερεοιτο certissimè scribendum, eadem ratione qua ἐξερέοις in vulgatis infra 116. Vide ad A. 405. Malè edd. ερητο.
78. Edd. vet. deest; atque ex A. 95. huc malè irrepsit; quod mirum

est non sensisse Heritatutum. Vide Emend. gramm. l. II. c. xxi.

92. V. τα σα, recentiorum more loquendi.

147. Putidum esse commentum copula τε malè redundans satis ostendit.

164. Hiatu luxatus, et cæteroquin pro insititio habendus: Ulysses enim non redierat ad Agamemnonem, sed in Thraciam diverterat, ut Ciconibus bellum inferret, et prædam, quæ expectata minor fortasse e Troja direpta evenerat, e Trojanorum sociis augeret. Confer quæ ipse de se et suis in reditu rebus gestis infra apud Phæacas narrat, *I.* 39, &c.

197-200. Prior ex interpretis commento ortus est; et reliqui ex *A.* 300-2. huc perperam traducti. ηθετει Αριστοφανης schol. Harl.

204. πυθεσθαι, ex Eustath. comm. vulgato αοιδην libenter prætuli.

209. περιττος· αρχει γαρ ὁ προ αυτου, schol. Harl.

216. Copulam importunam δε ante Ϝοιδ' sustulimus.

232-8. αθετουνται στιχοι. Z. Schol. Harl. rectè omnino: a sententia enim et voluntate dicentis prorsus alieni sunt.

242-3. Perinde ab antiquis ejecti; atque 245-6., quos a rhapsodo seriore insertos esse, tum fabula e recentiorum commentis concinnata, tum vox αναξασθαι, vix dubitare sinit. Nestor enim Homericus duas hominum generationes viderat, et cum tertia jam regnabat, non ipse per tres totas generationes regnum continuaverat (vide Il. *A.* 250.); neque major natu quam Peleus et Laertes fuisse videtur, etsi bella adhuc gerebat et rempublicam capessebat; quum ii, senio fessi et rerum satietate defatigati, ab ejusmodi curis et laboribus sese subtraxerant. Verbum Ϝανασσω neutram et reciprocam significationem in Homericis ubique habet; neque in media aut passiva voce usquam occurrit, nisi hic et infra *Δ.* 177., versu haud minus suspecto, et a nobis inter αθετουμενα ejecto. Posteri tamen et formam et significationem passivam hujus verbi agnoscunt. Nestorem quoque mira inconstantia exhibuerunt profitentem, se *bis centum* ante bellum Trojanum annos vixisse, et simul recensentem, inter *primis spectata sub annis*, prælium, cui Lapitharum socius interfuisset, ætate priore, cum patribus juvenum adsidentium, omnibus, nisi qui morte immatura prærepti essent, tunc viventibus. Vide Ovid. Metam. l. xii. vs. 182, &c.

251-2. Rhapsodi commenta prodit tum junctura, tum usus secundi casus in Αργεος Αχαϊκου.

256. Commentum otiosum.

268. ρυϜσασθαι, e linguæ Homericæ certissima ratione, pro vitioso ειρυσθαι, recepimus. Vide Proleg. s. cliii. in voc. et Il. *Ξ.* 406.

275. Particulam potentialem κ', sententiæ percommodam et metro necessariam, e conjectura recepimus: hiatus enim in hoc loco versus nullo pacto ferendus est.

293. Sic Homerico more rescripsimus quæ in vulgatis sunt λισση αιπεια τε duplici hiatu luxata.

295-6. E commento quodam geographico conficti: interpolatorem enim planè prodit verbum ωθει; cujus prima positio in Homericis est οθω, οθομαι, non ωθω neque ωθεω; ita ut prior syllaba, in temporibus præteritis tantum, solito augmento, producta sit.

308. Iterum malè repetitus ex *A.* 300. Vide supra ad 198.

310. A rhapsodo seriore profectum esse vix dubitare licet; quum

patris ταφον potius quam matris et Ægisthi Orestes, e poetæ sententia, celebrasse debuisset.

348. αϝεσμονος. v. ανειμονος. μη κεκτημενου ἱματια. schol. min.:—atque ideo a verbo ϝεσσω deducendum, et antiquo more sic scribendum.

388. Ferendus forte hiatus sic in cæsura; alioqui leni emendatione suppleri potuerit:

αλλ' ὁτε τοϝο ϝανακτος αγακλυτα δωμαθ' ικοντο.

452. Insertum esse a rhapsodo seriore probat πρεσβα positivum pro comparativo vel superlativo usurpatum, contra veteris poetæ morem.

480. Merum commentum satis inficetum.

493-7. Prior ab edd. F. A. L. abest; atque ex Il. Ω. 323. huc perperam traductus: alter e supra 484. malè illatus; atque reliqui tres a rhapsodo vel grammatico conficti et assuti, ut partitionem librorum facerent. Vox πυρηφορον pro πυϝροφορον interpolatorem planè prodit; et e subsequentis certissimè constat Telemachum et Pisistratum primam noctem Pharis quievisse, et ante secundam ad Lacedæmonem pervenisse.

NOTÆ IN OD. Δ.

1. ϝιχθαν. Vide ad Il. E. 773.

19-9. Quinque posteriores ab Aristarcho hic insertos esse contendit Athenæus (l. iv. c. xxviii.), rectè quidem, siquid nostrum judicium valeat: neque duo priores minus ab interpolatore, etsi antiquiore, profecti sunt; quem prodit ειδος εχε, modus loquendi ab indole veteris linguæ alienus.

28. ϝεπε, aoristum secundum imperativi verbi ϝεπω, recepimus pro v. ειπε; quod antiquo more scriptum versus respuit.

55-7. Tribus his versibus caruisse meliora exemplaria tradidit Athenæus (l. v. s. iv.); sed nisi totum locum 52-8. tollas, non video quomodo carminis contextus hisce carere possit. Quum autem cœnantem Menelaum invenissent Telemachus et Pisistratus, haud necessarium fortasse credebant grammatici et librarii mensas iis apponere, quæ cæteris jampridem appositæ essent: sed in cœnis Homericis mensæ parvæ fuisse videntur, et vix convivis pauciores. Codex Harleianus caret 57-8., qua causa mihi non liquet.

62-4. ηθετουν Αριστοφανης και Ζηνοδοτος, schol. Harl. Rectè omnino: sunt enim mera commenta in proximè antecedentes. Adscripserat aliquis ανδρων ad οἱτινες, e quo cætera creverunt.

71. μαλ' pro v. τῳ, quod ab indole sermonis Homerici in hoc loco prorsus alienum est, reposuimus, ut in Il. Α. 608.

74. Sic Seleucus versum constituebat pro v. Ζηνος που τοιηδε γ' Ολυμπιου ενδοθεν αυλη—, e veterum codicum fide, an e suoptè ingenio, haud constat. Vide Athenæi l. v. c. iii. Recipiendam tamen ejus lectionem omnino duxi, quum αυλη in Homericis τοπος ὑπαιθρος sit.

85. V. ινα τ', sententia æquè ac metro onerata. εν τοισι θερμασι ταχυ παραγινεται τα κερεα· εν δε τοισι ισχυροισι ψυχεσι η ου φυει κερεα τα κτηνεα

[illegible] Herodoto [illegible] *ὡς* pro *ἵνα* legitur.

92. Vide ad Il. [illegible]

99. Expletivus et insititius sæpe malè repetitus.

145-6. Pannus ex eadem textrina, qua tot alii jampridem notati, assutus.

153. Vide ad Il. *Π.* 11.

165-7. Eodem pravo amplificandi studio e commento confecti. [illegible] scripserat aliquis *εν μεγαροις*, quod in tres versus satis [illegible] scabros paullatim crevit. Grammaticorum veterum [illegible] eandem sententiam in quinque præcedentes, 158-62, tulerunt, rationis, ut mihi videtur, haud satis idoneis. Vide schol. Harl.

178-80. A diversis fortasse rhapsodis inserti: duo enim priores ad sententiam explendam assuti esse videntur; quibus tertium postea annectebantur a malè feriato quodam homine, qui, quum jura, leges, mores, ac linguam Homericorum temporum penitus nesciret, Menelaum, tanquam Lydorum aut Medorum regem [illegible], cui suæ ditionis urbes diripere, et incolas hinc illinc [illegible] ad libitum transferre licitum esset, [illegible] verbo *ϝαναςςω*, quod, contra poetæ morem et veteris linguæ indolem, forma et significatione passiva hic usurpatur, vide supra [illegible] 215-6.

192. *Αριςταρχος αθετει*, schol. Harl. Rectè procul dubio: est enim merum commentum.

206-11. Epenthetici, a diversis fortassè rhapsodis parum subtiliter contexti et assuti.

219. V. *δε αντι του δη*, Eustath.: quod omnino reponendum est.

232. Merum scholion, pro quo Aristarchus protulit, sive [illegible] exemplari, sive e suopte ingenio,

ιητρος δε ἑκαστος, επει σφισι δωκεν Απολλων
ιασθαι· και γαρ Παιηονος εισι γενεθλης.—

perperam omnino: contracta enim forma aoristi primi, pro [illegible] vel *ϝιϝασασθαι*, ab Homerici sermonis indole et ratione prorsus abhorret. Mirum est quantam inscitiam celeberrimus grammaticus in hac re prodiderit.

271-89. Fabulam omnium ineptissimam exhibent; ob quam tamen, sine alia causa, repudiare non ausus essem; quum in multis Odysseæ auctoris judicium subtilius desideraretur. In illo autem carminis subtiliter deducendo, per diversarum rerum [illegible], uncta quadam et lactea ubertate eloquentiæ, ingenium ejus ubique præstantissimum emicat; ita ut commissura durior vel abruptior, qualem in hisce cuivis sentire licet, interpolationem haud dubiam semper prodat. Quinque posteriores grammatici veteres pro insititiis habuerunt. Schol. Harl.

322. V. *τα σα*, modo loquendi recentiore.

446. Præcedentibus malè congruunt; neque Homerica verborum significatione et usu *αμβροσιη* aut *πνειειν*, aut *χητεος οδμην ολεσσαι* potuit, quum naribus Menelai et sociorum instillata esset.

450. *ενδιος* (sic enim scribendum) *μεσημβρινος*, a voce deducta [illegible] est, quam in Latinis *dies*, *sub dio*, &c. indagare licet.

453. Insititium esse commissura planè probat.

536-7. Pannus ex ineptissimis commentis malè feriati hominis contextus et assutus.

[illegible]. [illegible] ineptum, ab antiquis grammaticis jure damnatum.

556. δ' ante ϝιδον, sententiæ non necessarium, delevimus.

569. εν ενιοις ου φερεται. Schol. Harl. rectè, nam putidum est commentum. Octo antecedentes, etsi pulcherrimi, suspicionibus obnoxii sunt; more enim fingendi serioris ævi sapiunt.

596. Sustulimus κε ante με, quum a sententia alienum sit.

599. Commentum esse commissura partis alterius satis ostendit.

621. Insititii et a loco alieni. Vide Wolf. Proleg. s. cxxxi.

634. Sic transposui v. εμε δε χρεω: Homerica enim χρεω monosyllabam non agnoscunt. Vide Proleg. s. clii. in voc.

650. Sic voce media omnino scribendum pro v. και παυσαν; quod sic absolutè a poetis antiquis, vocum discriminis observantissimis, nunquam usurpatur.

661-2. ex Il. Α. 103. huc perperam traducti. Vide schol. Ven.

670. Ita αϝ[illegible] omnino scribendum pro v. αυτον ιοντα; quod ab aliquo, qui litterarum antiquarum ignarus metro frustra timebat, profectum esse videtur. Vide infra 701. et Ε. 19.

672. Ita conjunctivum pro v. ναυτιλλεται omnino scribendum; quum ως αν vel ως κεν non nisi futurum indicativi in Homericis sibi subjungi sinat.

691-5. Pannus e diversis commentis, diversorum rhapsodorum opera fortasse, contextus et assutus; vix enim tam luxatus et malè cohærens ex unius cujusdam textrina proficisci potuit.

704. Sic pro [illegible] in cod. Towneleiano Il. Ρ. 695., antiquiore procul dubio forma vocabuli, ex α privativo et verbo φημι confecti. Istud μ pro ν adjecto est, quod ante φ in compositis Homericis locum non habet; et cum hoc α, ante alias quoque litteras mihi suspectum est.

720. Manifestè expletivus et insititius.

747. Sic γε pro τε vel δε omnino reponendum.

774. [illegible]. Vide ad Il. Ν. 436.

777. ως δη v. ὁ και δη, non Homerico more.

818. Merum scholion a rhapsodo seriore insertum, et commissura satis dura connexum.

821. και pro τε ad hiatum supplendum reposuimus.

841. Commentitius perperam insertus: somnium enim hoc Penelopes non noctu sed interdiu fuisse e præcedentibus et subsequentibus perinde constat; neque propter initium proximi libri hærendum est, quoniam id a seriore rhapsodo confictum esse jam ante ostendimus. Vide ad Il. Δ. 1-2. et infra Ε. 1-2.

846. ἡ Αστεριας [illegible], ην Αστεριδα φησιν ὁ ποιητης. — νυνι δ' ουδ' αγκυροβολιον ευφυες εχει. Strab. lib. 1. p. 87.

NOTÆ IN OD. Ε.

1-2. Libri exordium a loco prorsus alienum ex Il. Λ. 1-2. translatum, atque ibi a rhapsodo seriore confictum, ut alia de Tithono, Ganymede, &c.

8. τε και Homerico more reposuimus pro και; quod ante vocalem, præsertim quum secunda sit pedis syllaba, produci nequit.

54. Insititius a grammaticis olim merito damnatus. Vide Eustath. p. 1522. ἑρμης pro ἑρμειας interpolatorem planè prodit.

61. Sic αϝειδοντα, vel dialecto seriore αειδουσα, omnino scribendum pro αοιδιαουσ', portento quod rhapsodi vel grammatici, veteris linguæ ignari, cuderunt ut hiatum e digammatis detrimento ortum quoquo modo supplerent.

72. Ptolemæus VII. Ægypti rex, ut se forte capacem esse, tutis eorum quos in exilium egerat, pro ιου, σιου, quod herbæ aquaticæ genus scribi hic maluit, σια μετα σελινου φυεσθαι, αλλα μη ια observans; vel metro frustra timens, quum, perinde ac professores expulsi, usum digammatis in lingua antiqua nesciret. Vide Athenæi l. II. c. xix., et Eustath. p. 1524.

79-80. Commenta putida et inficeta.

90-1. Item a seriore rhapsodo assuti. Alterum omittit codex Harleianus.

99. εμε γ' v. εμε: sed particula vix minus ad sententiam quam ad metrum necessaria est, et a secunda manu, antiqua tamen, in codice Harleiano adjecta est. Editiones veteres εμ' habent, quod εμμ' pronunciatum esse oportet: at μ sic tono geminatum in hoc pronomine haud alibi in Homericis occurrit.

106-11. Duo posteriores ex 133-4. huc malè retracti sunt: reliqui autem e rhapsodorum commentis profectos esse commissura satis ostendit.

121-9. E posterorum fabulis contextos intempestiva rhapsodorum eruditione grammatici olim damnaverunt. δια το αηδες — ουκ αναιρει Αρτεμις τους αρρενας. Eustath. p. 1527. Causam sententiæ validiorem forsitan obtulissent ἑως monosyllabum, αιτιος significatione activa, et αγαυθε contractum more haud Homerico, si grammatici Alexandrini formam aut indolem veteris linguæ compertam habuissent.

136. Copulam τε post ηδε, more Homerico, ad supplendum metrum recepimus.

157. Est scholion satis inficetum ab Wolfio uncis inclusum.

188-91. A pravo rhapsodorum studio amplificandi profectos esse junctura inelegans et parum subtilis satis ostendit.

194. ϝικοσαν. Vide ad Il. E. 778.

206. ει v. ειγε, particula γε e vano pro metro timore adjecta.

248. Planè insititius: την γε enim non habet antecedens, et præteritum perfectum αγηγερ a loco prorsus alienum est.

281. Sic ώστε Suidas in voce εισατο pro v. ὡς ὁτε; quod a dactylorum captatore profectum est.

290. δαπεως το αδην αντι του αθροως. Schol. Mediol.

307. Commentitius et jampridem sæpe notatus.

359. Sic φευγσιμον a futuro pro v. φυξιμον, omnino scribendum postulat Homerici sermonis ratio.

384. Est merum scholion in proximè antecedentem.

386. ὁ γε post ϝεϝος metro et sententiæ importunum delevimus.

392. εϝιδε v. εισιδε, præpositione e vano pro metro timore adjecta postquam ϝ exoleverat.

445. Sic revocata vera vocativi forma et inserta particula dubitandi, sententiæ æquè ac metro percommoda, locum restituimus, fœdè depravatum, et parum feliciter sæpe tentatum. χαιρε ξεινε ἑοτις εσσι, violato metro habent editiones veteres præter Romanam; quæ ἑοτ' pro ἑοτις, correctione fortasse, obtulit; pro quo, quum

sensum metro prodiderit ejus auctor, Barnes ἄνις ex aliis locis corruptis vel interpolatis recepit, violata sermonis ratione, quæ eam pronominis formam non agnoscit.

484-5. E commentis contexti, et junctura parum subtili assuti.

490. Ejusdem farinæ verbum αυω, significatione ab Homerica aliena, usurpatum, et σωζω, e recentiorum consuetudine loquendi sumtum, planè evincunt.

NOTÆ IN OD. Z.

60. Ita, metro postulante, verba transposui, quæ vulgo leguntur εοικε μετα πρωτοισιν εοντι.

77. Eandem ob causam και pro v. εν δ' recepimus.

80. Pro ϝεϝος maluerim ϝοφρ' αν; quod a grammaticis, qui malè intelligerent, amotum esse, conjicere licet. Quum aliis tamen locis alterum pro altero usurpatum videam, ita ut τοφρα respondeat τῳ ϝεϝος, nihil mutare ausus sum.

83-4. Interpolatorem prodit pronominis repetitio, itemque digamma neglectum in δ' αιδοια.

129. μεδεα v. μηδεα. 'Ησιοδος δε και αλλοι μεζεα ταυτα φασι, αναστελλοντης αρχαιοτης, και τρεπη αναπλην του Δ εις Ζ. Eustath. p. 1555. Sic grammatici veteres ferè omnes verborum formas antiquiores et minus notas e recentioribus et vulgatis deducebant: μηδεα enim e μεδεα formatum est, elisa consona et producta vocali, quod in multis aliis evenit; quorum in plerisque formam leniorem et suaviorem retinuimus; quum exemplis haud paucis constaret, linguam ita emolliri cœpisse Homericis jam temporibus. Huic tamen voci duriorem et antiquiorem formam restituendam duximus, quia lenioris et serioris μηδεα alia ac prorsus diversa in carminibus significatio est.

151. Particulam μεν post tertium casum ex aliis locis paribus recepimus, qua hiatus hic non ferendus aptè suppleretur. Vide Σ. 313.

179. Rhapsodi commentum esse prodit digamma neglectum in ειλυμα, quod lingua Homerica ϝελϝυμα esse debuit.

199. Ejusdem farinæ esse arguit tum junctura, tum participii aoristi usus cum præterito perfecto εικεικε.

224. Particulam γε recepimus ex aliis locis paribus.

230. V. τ' εισιδεειν, præpositione e vano pro metro timore adjecta.

245. Merito repudiavit Aristarchus: est enim merum commentum in proximè antecedentem, quem pro suspecto quoque habuit, causa sanè probabili. Vide schol. Harl.

275-88. αθετουνται στιχοι ΙΔ. Schol. Harl. rectè, ut commissura satis ostendit.

296. Copulam τε, quæ hiatum suppleat, et cui και Homerico more respondeat, intulimus.

313-5. Malè retractos ex Η. 75-7. Wolfius uncis inclusit.

328-31. A rhapsodo vel grammatico inserti ad librum sejungendum a sequente, cujus initium hujusce finem nexu continuo excipiebat.

NOTÆ IN OD. *H.*

6. καὶ Ϝέκηλ' v. αὖθί τε a dactylorum captatore profectum, quem hiatus non offendebat.

17. τις pro ὅτις, quod Homericum non est, e P. 363. recepimus.

36. Merum scholion perperam insertum.

52. Expletivus ineptissimus.

69-74. Neque inter se neque cum præcedentibus aptè cohærent; neque dubitandum est quin a diversis commentis, prava sedulitate diversorum rhapsodorum, conficti et inserti sint.

76. Copulam τε post φίλης, sententiæ inutilem et metro incommodam, delevimus.

94. Rhapsodi serioris esse apertè declarat ὅππως pro Homerico ὅπως. Vide Heyn. Excurs. in Il. Φ. 229.

107. Versus vexatissimus, qui aliunde irrepsisse videtur: cæteris enim malè cohæret; et vox [illegible], cujus ne vestigium quidem alibi in Homericis reperiri potest, et digamma neglectum in [illegible], seq. et Ϝοῖνος verbo Ϝείδω, alium et seriorem auctorem indicant.

116 et 21. E voce Latina *sucus* conjicere licet συκη et συκον pronunciata esse, συκη et σουκεα, quamvis simplici *K* scriberentur: *K* enim duplicis vim litteræ ab origine habuisse, et e geminato *Γ* vel *C* ortum esse videtur. Vide Tab. Eugub. Tesser. hospit. mus. Borgian. apud Lanzium, et "*Essay on the Greek Alphabet.*"

144. ἀαϜοι. Vide supra ad Il. *B.* 323.

220. Vide Proleg. s. xlix.

234-6. Expletivos et insititios esse digamma neglectum in ἅμα τ' ἰδοῦσα, et loquutio non Homerica εἵματα τεύχει, planum faciunt.

256. Copulam τ' ad hiatum post ἠδὲ supplendum hic, ut supra E. 185. adjecimus.

294. Commentum inficetum junctura satis prodit.

311-33. Locus omnium ineptissimus: sensui enim hominum communi, rerum rationi, et moribus seculi perinde repugnat, regem tantum filiam unicam in matrimonium tradere voluisse advenæ errabundo, cujus nomen etiam nesciret. Non tamen hanc solam ob causam versus ejicere ausus essem: sed οἷος priore correpta, et [illegible], haud alibi usurpatum, interpolatorem inficetum et insulsum planè produnt. Sex priores spurios esse suspicabatur Aristarchus. Schol. Harl.

NOTÆ IN OD. Θ.

22-3. Repudiavit Zenodotus (schol. Harl.), haud injuria: constructio enim durior est quam poetæ elegantissimo convenit; et sententia adversatur iis quæ infra sequuntur; quum unius tantum certaminis experimentum fecerit Ulysses apud Phæacas.

62. [illegible] Edd. vet. et Eustath.: [illegible], metro violato, quod recentiores tacitè sanare conati sunt scribendo ὅτις pro ὅστις; ratione veteris linguæ adæquè violata. Vitium in priore τις latebat, quod dactylorum captator aliquis intulerat.

58. Abest a cod. ms.; neque ab Eustathio agnitus; neque dubitandum est quin e commento confictus et insertus sit.

81-2. A grammaticis jure αθετουμενοι, εν ενιαις των εκδοσεων ουκ εφεροντο. Schol. Harl.

95. Commentum ineptissimum, infra 534. repetitum, quamvis prorsus alienum a mente ac voluntate poetæ; qui Ulyssem clam dolentem et tacitè lacrymantem capite operto et demisso, non graviter gementem, ut convivarum misericordiam captaret, exhibuit 84-6.

107. Ex eadem textrina profectum facilè dixeris: serioris enim notæ est vox θαυμανεοντες.

146-51. Scabri, et a rhapsodorum pravo amplificandi studio planè profecti: neque enim σ' ιδμεν, neque οφρα κεν γνοι, sic usurpatum, neque κατειρυσται, Homerica esse possunt.

160 et 4. E commentis quoque orti: αθλων enim et αθλητηρι interpolatorem planè produnt.

161. V. τῳ errore solenni. Vide Il. M. 328. infra K. 22. Λ. 288. Π. 297.

168. Haud melioris notæ esse ostendit vox αγορητυν.

200. Commentum in proximè antecedentem a rhapsodo vel grammatico Homerici sermonis parum gnaro adjectum. Phæacem φιλον, nondum εταιρον, Ulysses in costu videre potuit.

204. ὅντε pro ὅτινα, quod Homericum non est, reposuimus. ὅτινα, salva grammatica sed violato metro, habet codex Harleianus.

216-28. E diversis commentis et posterorum fabulis contextos esse ab intempestiva rhapsodorum sedulitate, cuivis vel leviter Homericis imbuto sentire licet.

266-369. Tota hæc Demodoci cantilena a loco prorsus aliena est, et a poeta haud paullum recentiore conficta: nam contractæ illæ nominum formæ Ἡλιος, Ἑρμης, et Ἀρει ab antiqua et Homerica loquendi consuetudine planè abhorrent; et verba μεγαζομαι, μοιχος, μοιχαγρια, εγγυη, εγγυαω, &c. ad recentiorum hominum mores et jura æquè ac linguam pertinent: neque Venus Vulcani uxor, neque Paphia, poetæ seculo Græcis innotuisse videtur. Carmen tamen satis antiquum esse e digammatis usu in eo constanti patet; atque hymnum in Vulcanum fuisse credo aliunde illatum a rhapsodo, qui, quum haud animadvertisset Demodocum in gymnasium adductum esse, non ut cantaret, sed ut citheram saltantibus pulsaret, cantilenam quandam ei suppeditandam esse putabat.

389. δώομεν v. οἱ δωμεν: sed pronomen melius subauditur; atque ita forma sua plena et antiqua verbo restituitur.

436. εχεϝον v. εχεαν, cujus penultima, pronunciatione antiqua, producta foret. Vide ad Il. Σ. 347.

483. Rhapsodi serioris commentum: neque enim ἠῳ disyllabum, neque ϝηροϝι, penultima brevi, Homericum est.

491. Perinde insititium esse junctura satis probat.

534. Vide supra ad 95.

552-4. Commenta ineptissima, et haud cunctanter ejicienda.

578. και pro ηδ', metro postulante, recepimus.

580. Sic edd. vet. præter R.: rectè procul dubio. Vide infra Ω. 558. &c.

NOTÆ IN OD. I.

27. οὐδέ τ' i. e. οὐδέ τι, sententia æquè ac metro postulante, recepimus, pro v. οὔτι, ex Il. Α. 496. Χ. 300. Ψ. 780. Ω. 52. &c.; ubi interpretes nonnulli οὐδε τ' pro οὐδε τε, quod sermo Homericus non agnoscit, malè acceperunt. Vide schol. Harl. in Od. Β. 182.

77. Quum v. ἐρυσάντες, i. e. ϝερυσαντες, in metrum peccat; neque hoc verbum de velis attollendis in Homericis usurpatum sit, nisi hoc versu, infra Μ. 402. repetito, participium minus obvium verbi ϝελκω, sic in Β. 426. et Ο. 291. adhibiti, recepimus. Heyne ἱστια δ' ἱστια ϝειρυσσαντες obtulit (Excurs. IV. ad Il. Α.): at ϝειρυσσαντες monstrum est, ab omni ratione grammatica et consuetudine loquendi prorsus alienum.

96-7. E commentitis contexti et assuti: in Homericis enim homines ἐδουσι et φαγουσι; pisces autem et animalia herbivora et granivora τρωγουσι.

106. Ita v. χειρ' ἐπιμαστὸς ἐστι e Υ. 96. audaciusculè fortasse emendavimus, quum malè sequentibus congruere visa sint; et χειρ monosyllabum non esset Homericum.

148. V. εἰσδύομεν, præpositione e vano pro metro timore adjecta, ut in Ε. 392. et aliis haud paucis.

194. V. ἐρυσθαι. Vide supra ad Γ. 268.

223. καὶ v. τε καὶ, metro violato.

250. V. τα δ, e vano pro metro timore.

266. V. τα σα, errore solito.

271. Merum commentum, e voce ξεινιος, quam adscripserat aliquis, profectum.

279. αγε pro μοι, quod in metrum peccat, ex aliis locis paribus recepimus.

283. Pari ratione motus γε pro μεν reposuimus. Quæ viri docti commenti sunt de anapæsto pro spondæo, aut νεα in unam syllabam correpta, ab Homerica prosodia et sermone vetere prorsus aliena sunt. Poetæ antiquissimi neque alios versus quam dactylicos hexametros, neque alios pedes quam dactylicos et spondæos noverunt; atque istud μεν tam sententiæ quam metro importunum est, dum γε utrique aptissimè convenit; neque aliter lectum esse ante Aristarchum e scholiis Harleianis colligere licet. Vide Ξ. 495. et Π. 37.

310. Vide supra ad 250. &c.

326. Sic ἐσκαψα, pro v. εκταμε, veterum οἱ ακριβεστεροι apud Eustath. p. 1631.; quod ad personam aptius est. Vide et Theocrit. Idyl. XXV. vs. 210.

334. Vide Ε. 361. Ζ. 259.

343. Vide supra ad 250. &c.

393. Merum commentum esse, tum commissura, tum vox φαρμασσων, serioris notæ, et particula γε vel τε malè redundans, planè probant.

395. Sic, audacius fortasse, restituimus quæ vulgo, digammate neglecto, σμερδαλεον δε μεγ' ωμωξεν περι δ' ιαχε leguntur: sed istud μεγ' interpretis esse videtur; et quum in textum receptum esset,

alterum in altero hemistichio locum ei cedere oportebat ut versus omnino staret.

452. V. συγ', particula emphatica perperam adjecta.

455. Rhapsodi serioris commentum haud cunctanter ejiciendum.

463. Sic pro v. πρωτος ὑπ', quod sermo Homericus non agnoscit, reposuimus. Aliter tamen Heynè ad Il. X. 263. — judicet lector.

479. Commentum satis infioetum, ex [illegible], quod adscripserat aliquis, conflatum.

483. A veteribus merito damnatus, quod huc e 540. perperam retractus esset (Eustath. p. 1640.): ultra enim navem Cyclops saxum projecerat, ita ut ante proram abeuntis in mare caderet, neque ullo modo summum clavum vel gubernaculum, quod puppi extremæ affixum erat, attingere posset. Wolfius versiculum uncis inclusit.

485. Sic [illegible] pro v. [illegible] schol. Harl. — rectè omnino.

486. Ejusdem farinæ, cujus 479. et tot alii; atque ex eodem fonte ortum. Neque [illegible] neque [illegible] Homericum est.

499. Vide ad Il. Δ. 518.

504. V. πτολιπορθιον sine pronomine, quod e 515. intulimus: nam πτολιπορθος est apud poetam semper, neque aliam formam ullo veteris linguæ agnoscit.

525. γ' sententiæ importunum post [illegible] delevimus.

531. Abest a cod. vet.; neque dubitandum est quin e 505. huc irrepserit. Wolfius uncis inclusit.

541-2. Ut versum antecedentem, 540. supra ad 483. malè retractum notavimus, sic hi e 484-5. hic malè repetiti notandi sunt; qua duplici et reciproca interpolatione rhapsodi, homines sine judicio et scientia, et memoria tantum docti, narrationem planam, perspicuam, et pulcherrimam, fœdè turbarunt, et ineptissimam reddiderunt. Grammatici autem veteres utramque percipiebant et notabant.

557. Copulam inutilem τ' post κρεα', quæ ex antiquiore forma κρεατα profecta est, sustulimus et hic, et infra K. 184.

NOTÆ IN OD. K.

32. Sic τεῷ pro v. τῳ certissimè scribendum. Vide ad Il. M. 328.

39. E commento promsum esse istud [illegible] planè probat.

45. Haud melioris notæ.

71. Vide supra ad Il. B. 323.

75. Commentum satis importunum in versum proximè antecedentem.

79. Spurium esse, tum commissura, tum ματη, vox serioris notæ, planè demonstrat.

178. Sic v. ἐμοις ἐπεεσσι transposuimus, ut hiatus suppleretur.

190. Copulam importunam τ' post γάρ, e vano pro metro timore profectam, sustulimus.

195. Ita, pro v. απειριτος εστεφανωται, omnino scribendum; quum neque appositum penultima correpta; neque augmentum in verbi tempore præsenti, vel usus vel ratio sermonis Homerici agnoscat. Vide ad Il. Σ. 485. Lenius et probabilius foret scribere [illegible], si id usquam passivè pro inexperto et inexplorato usurparetur.

απειρωνος in vs. 120. hymni in Venerem legitur; atque ex alia et recentiore forte dialecto, qua πειρος pro πειρας usurpabatur, ut αλκος et μολκος pro αλκη et μολκη in vase fictili Italicorum quorundam, receptum est. Nomen autem regionis απειρος vel ηπειρος ex alia stirpe, barbara forsitan et indigena, derivatum esse videtur. *A* enim sua natura longum est, quum *A* privativum sua natura breve sit; neque ullo modo productum, nisi tono et impetu pronunciandi, quoties priorem locum, duabus brevibus syllabis sequentibus, in pede dactylico teneat.

227. Expletivum et insititium esse satis probat monstrum istud αοιδιαει jam ante notatum ad *E.* 61. Mulieres apud Indos inter texendum, vel aliud quodcunque opus obeundum, semper cantitare solent; qui mos apud Græcos antiquissimos obtinuisse videtur, ita ut Polites occupationem Circes dignoscere e cantu posset.

240. Sic omnino legendum pro v. νους ην: contractam enim formam sermo Homericus non agnoscit.

244. αυτις pro v. αψ' iterum reposuimus; quum e sequentibus 260. &c. planè constet Eurylochum non statim rediisse, sed diu commoratum esse.

246. προσφασθαι e pari loco Ψ. 106., pro v. εκφασθαι recepimus; quum hiatus in hoc loco versus nullo pacto ferri possit.

265. Aliunde illatus, neque Eustathio notatus, neque in codice supra citato scriptus.

306. Perinde confictus et insertus.

328. Commentum inficetum σαλεικας interpositum. Wolf tamen sine nota reliquit, et subsequutum 329. uncis inclusit, qua ratione non satis video.

337. Sic transpositis omnino legendum με κελη; quæ rhapsodus ita collocaverat ut metro consuleret, quum κελεαι in κελη, recentiorum more contractum, accepisset.

343. Codd. et edd. habent δ' αρα κεινοι, et δ' αρα τοις μοι, e duabus lectionibus conflatum; unde veram me restituisse spero.

361. Hoc genus nympharum poeta non alibi agnoscit; et εις redundans interpolatorem planè prodit.

368-72. Ab Eustathio haud lecti videntur, et in editione Romana stigmate notantur; neque dubium est quin ex *H.* 172-6. huc perperam translati sint. 370 codici Harleiano deest.

374. Item e commento ortum esse, mihi persuasum est propter istud δ' οσσετο, quod Homericè Fοσσετο foret. Vide Proleg. s. clii.

405. αυτις iterum etiam pro v. αυψ', et pro hac vice e Barnesii emendatione libenter recepimus.

425. Wolfius edidit αυτοι δ' οτρυνεσθ' ινα μοι άμα παντες εποησθε, et δ' pro τ' in versu proximè antecedente reposuit; nulla indicata auctoritate; atque si conjectura tantum, audacius certè quam felicius: hiatum enim in cæsura poeta facilè admittebat; at ινα εσπησθε οφρα ιδητε a summa ejus elegantia prorsus alienum est.

428. Hiatum hic supplevimus, ut supra in vs. 178., quum in hoc loco versus nullo pacto tolerandus sit.

444. V. ερυσθαι. Vide supra ad *Γ*. 268. et *I*. 194.

456. Aliundè illatus in editione Romana stigmate notatus est; neque ab Eustathio memoratus; neque in codice Harleiano scriptus.

462. Commenta satis inepta in versum proximè antecedentem.

470. Abest ed. Rom. Eustath. comm. et cod. Harl.; neque dubitandum est quin e commento confictus sit et insertus.

476-7. ex I. 556-7. huc male illatos esse jampridem monuit Ernesti. Nonnulli veterum totum locum 475-9. repudiasse videntur: in margine enim repositi sunt extra numeros in codice Harleiano; attamen ejectis hiat cæterorum commissura.

482. Supplementum satis importunum, et commissura hiante insertum.

512-5. A seriore quodam rhapsodo profecti sunt: Homericis enim temporibus ejusmodi flumina ne poetis quidem innotuerant.

517. Copulam otiosam et importunam τε post ϝοσον sustulimus, ita ut plenior et antiquior forma vocis subsequentis locum in versu haberet, quum contractam lingua Homerica non agnosceret.

[illegible]. V. [illegible] οἶν, adverbio haud minus ad sententiam quam ad metrum importuno.

[illegible]-74. Pannus assutus a seriore rhapsodo; qui, quum arietem et ovem nigram inferis mactandos esse meminisset 527., non autem ea animadvertisset quæ de iis in 4. sequentis libri dicta essent, victimas Ulyssi quoquo modo supplendos esse putabat.

NOTÆ IN OD. Λ.

25. Vide supra ad K. 517.

38-43. Veterum nonnulli repudiarunt, rationibus, ut mihi quidem videtur, haud satis idoneis (vide schol. min. et Eustath. p. 1672.): pulcherrimi enim sunt, et aures animosque legentium dulcedine quadam simplici et antiqua mirificè deleniunt; qua captus Virgilius utrumque poema iis ornavit.

51-83. Totum hunc locum de Elpenoris anima inter αθετουμενα fuisse, e scholiis Venetianis in Il. Ψ. 73. constat; et istud ασε με grammaticorum veterum sententiam satis confirmat; atque interpolatorem parum doctum sermonis antiqui planè prodit.

163. Sic μεν κε e codice Harleiano omnino recipiendum est pro v. μεν γε, quod non est Homericum. Vide Proleg. s. cxlix. et Il. P. 629. et O. 211.; cui μεν γε Aristarchus, manu infelici et veteris linguæ inscitia vix credenda, olim intulerat. Alioqui grato in eum animo nos esse decet, quod summa auctoritate adeo modestè usus est, ut particulam tam commodam ad omnes supplendos hiatus, e litterarum detrimento et verborum contractione ortos, non sæpius inculcaverit. Ei tamen ipsi inscitiæ nonnihil deberi fatendum est; quum ex ea evenerit, ut neque criticos, neque grammaticos, neque poetas Alexandrinos hiatus in versu dactylico hexametro offenderet.

122-4. E commentis confictos esse et a rhapsodis serioris ævi insertos commissura satis probat; ut nihil dicam de digammate neglecto in τοιγ' ισασι.

143. μεγνοιη v. μ' αναγνοιη, antepenultima correpta, quod Homerica prosodia fieri nequit: at præpositio otiosa est; neque in locis similibus infra occurrit; neque de ea resecanda hæsitandum est.

145. Pannum esse a seriore rhapsodo assutum, digamma neglectum in τοι ϝεπος planum facit.

150. Commentum expletivum haud melioris notæ.

160-61. E fonte haud minus impuro scaturigines esse, tum commissura, tum digamma neglectum in οὐδ' ϝιδες planè demonstrat. Pro

hisce tamen tres proximè antecedentes criticorum obelo subdidit scholion Harleianum: sed numeri forte malè distinguuntur; nam horum duos posteriores Aristophanem ejecisse postea tradit.

206. ϝικελον σκιῃ pro v. σκιῃ εικελον, metro postulante, reposuimus.

212. τι ante μοι, metro ac sententiæ perinde importunum, delevimus.

268-9. Spurios esse, tum sententia, tum junctura demonstrat.

288. τεῷ. v. τῳ. Vide ad Il. Μ. 328.

296. Ineptum commentum.

300-3. Versus haud inelegantes a diversis fortasse rhapsodis, post relatos inter deos Tyndarides, inserti: digamma enim neglectum in λελογχασ' ισα Homericis posteriores esse planè demonstrat. Alexandrinis penultimam in tertia persona plurali præteriti perfecti corripere licebat; ut in εσκληκασι γυῖα, apud Nicandrum in Theriacis vs. 789.: at ejusmodi licentiæ exemplum non nisi in eorum lingua factitia et fucata repertum esse credo.

318-9. Expletivos et insititios esse vix dubitandum est; atque etiam fuere inter veteres qui totum locum 312-9. repudiaverint; quam ob causam vix ariolari ausim: pulcherrimi enim sunt, et recentiorum fuco prorsus intacti.

323. εκτα. schol. min. Eustath. in var. et cod. vet.—Rectè omnino: nam v. εσχε ab interpolatore, qui versum sequentem, 324, e recentiorum fabulis confictum intulit. Iliadis auctori tam Theseus et Ariadne, quam Bacchus et ejus asseclæ, prorsus ignoti fuisse videntur: at hisce versibus, 320-3, Theseus Ariadnen ex insula Creta Athenas perduxisse dicitur; atque ea ibi extincta esse nuptiarum expers morte subita et intempestiva. Sic fabula initium cepit; quæ postea, religionis mysticæ et symbolicæ commentis aucta et ornata, magnorum artificum operibus in primis nobilitata est.

347. Sic v. δη εσται επος transposuimus; quum δη ante vocalem in syllaba longa, longum esse nequeat.

375. V. τα σα, errore sæpe corrigendo.

402. Expletivus a rhapsodo seriore assutus, quem istud μαχεουμενον planè prodit.

427. εν πολλαις ου φερεται. schol. Harl. Rectè: est enim merum commentum satis frigidum; et suum frigus quaquaversum diffundit.

434-9. αθετουνται παρα Αριστοφανει. schol. Harl. Haud injuria. Interpolatorem prodit γυναικειας, serioris notæ dictio.

442. Merum commentum in versum proximè antecedentem.

473. εμηδσαο pro v. μησεαι scripsimus, suadente tam metri quam temporum ratione; quum spondæum, sic ex uno verbo integro factum, prosodia Homerica non agnoscat in hoc loco versus. Vide Proleg. s. cliii.

514. V. τὸ ὂν. Vide ad Il. Α. 207.

524. Ab antiquis damnatus, et a quovis sanioris judicii ejiciendus.

546. E recentiorum fabulis confictus. ηθετει Αρισταρχος· ἡ δε ιστορια εκ των κυκλικων. schol. Harl.

549-50. e 468-9. conficti, et hic perperam inserti.

561. A seriore rhapsodo profectos esse ostendit digamma neglectum in ἰδ' επος.

[illegible] et 92. V. ειπαιδον. Vide supra E. 892. Γ. 148, &c.

[illegible] Sic pro v. [illegible], [illegible] δ' αυχ', e doctissimi Twining emendatione certissima et elegantissima, libenter recepimus.

595. Ita ex infra 598. scripsimus pro ωθεσκε; quum verba ista consuetudinis vel frequentiæ, quæ in -εσκω et -ασκω terminationem habent, augmentum non accipiant nisi in paucis, atque iis usu vulgari maximè tritis, ut φασκω, &c.

601-3. A rhapsodo seriore insertos esse commissura planè declarat; neque leniorem sententiam in eos tulisse grammaticos veteres, e scholiis Venetianis in Il. Δ. 2. et Eustathianis in loc. p. 1702., colligere licet. Si Herculem deum poeta nosset, haud inter simulacra hominum vita defunctorum vel animam vel imaginem ejus memorasset.

[illegible] Expletivus a rhapsodo Attico forsitan insertus. Thesei nomen haud magnum in Homericis temporibus fuisse videtur: Iliadis enim, nisi versu planè spurio Α. 265., nusquam, et uno tantum Odysseæ loco, supra 321., memoratur; atque eo prædonis potius quam ducis partes ei tribuuntur.

[illegible] Vide Proleg. s. cxlix.

[illegible] A rhapsodo perinde assutum esse, junctura satis declarat.

NOTÆ IN OD. M.

40. Sic ex Eustathii comm. cod. Harl., et var. lect. Clark., restituimus locum, qui vulgo legitur, haud Homericè, ὁτις σφεας εισαφικηται.

65. Insititium esse, e commissura planè constat.

69-72. Parum elegantes et ex Argonauticis fabulis poetæ ignotis conficti. Fuere tamen inter veteres qui arguebant poetam Argonautarum expeditionem ad Phasim haud ignorasse, eo quod Jasonis cujusdam filius, Troicis temporibus, Lemnum insulam occupabat: at, si Jasonem istum pro Nestoris patrueli, tantis rebus gestis insigni, habuisset, vix cognationem ejus tam illustrem vel expeditionem tam memorabilem silentio præteriisset; aut filium ducis, tot tantisque clarissimis viris prælati, sub specie et persona mercatoris vel procuratoris, potius quam regis vel principis, exhibuisset. Melius itaque Demetrius Scepsius, Αρχην φησι μηδ' ειδεναι την εις Φασιν αποδημιαν του Ιασονος 'Ομηρον; atque perperam eum reprehendit Strabo l. 1. p. 64.

78. Est merum commentum, metro claudicante, si antiquo more scripseris.

86-8. Ejusdem farinæ, commissura parum subtili intertexti, et criticorum veterum obelo olim transfixi. Vide schol. Harl.

104-6. E recentiorum fabulis de Scyllæ origine conficti; ut planè indicat istud βωστρειν, quod nullo modo ad Homericæ linguæ indolem et consuetudinem loquendi aptari potest. Vide ad Il. Κ. 463. Grammatici veteres alias ob causas eos damnaverunt. Schol. Harl.

[illegible]-7. Pro insititiis item omnino habendi: turbant enim sententiam, et orationis nexum interrumpunt.

176 et 281. Commenta inepta. Patronymicum 'Υπεριονιδης, perinde ac nomen proprium 'Υπεριων, e posterorum theogoniis profectum,

poeta antiquus prorsus ignoravit. Vide ad Il. Γ. 398. Participium ὑπερίων in Homericis est *supergradiens*.

203. Delevimus ἀρα post δε, metro postulante.

244. Eandem ob causam et δ' post την delevimus.

252. Sic legendum pro v. ολιγοισι δελον κατα μιδατα; quæ hiatu non ferendo et constructione dura et inusitata laborant: κατα δολον enim alibi nusquam occurrit; sed δολοεντα ειδατα καταβαλλων poetæ sententiam aptissimè exprimit. ειδατα est Aristarchi lectio; pro qua Callistratus δειλατα e δαλεατα contractum protulit; suppleto hiatu, at verbo tamen a ratione loquendi Homerica prorsus alieno: vide schol. Harl. Quum autem δολοεντα in δολουντα recentiorum usu contractum esset, hiatus, qui eorum aures non offendebat, obvium claudicanti metro remedium suppeditabat.

256-9. Ad supplendam sententiam, pravo rhapsodorum studio amplificandi assutos esse, usus insolitus vocum δηιοτης et εξερεεινω vix dubitare sinit.

349. εθελει recepimus pro v. εθελῃ, quod litteris olim iisdem scriptum, e vano pro metro timore prælatum esse videtur.

355. βοσκοντα omnino legendum est pro v. βοσκεσκονθ'; quod monstrum vocis rhapsodi vel grammatici, exoleto digammate, ad metrum fulciendum cuderunt.

374-90. Episodium manifestè insititium, et a grammaticis antiquis merito repudiatum. Vide schol. Ven. in Il. Γ. 277.

402. V. ερυσαντες. Vide supra ad I. 77.

413. Metro consulentes αρ post δε sustulimus.

423. Sic ex Athenæi l. xiv. c. viii. versum restituimus. Codices et editiones omnes habent βεβληαι βοος ρινοιο τετευχως; quæ a rhapsodo aliquo vel grammatico, qui metro frustra cavebat, illata esse videntur: τετευχως enim ita passivè usurpatum Homericum esse nequit.

435-6. A rhapsodo seriore insertos esse, vox ατιμωρει, penultima contra omnem veteris grammaticæ rationem producta, planè demonstrat.

445-6. νοθευονται δυο. schol. Harl.—Rectè: mera enim sunt commenta.

452-3. Ab homine quodam inepto et inficeto ad claudendam et sejungendam rhapsodiam assuti.

NOTÆ IN OD. N.

41-3. E commentis confecti et inserti. Ad ἁ μοι φιλος ηθελε θυμος adscripserat aliquis πομπη και φιλα δωρα, quæ subsequuti rhapsodi in tres versus satis inficetos amplificarunt.

96. εν δε τη Ιθακη ουδεν εστιν αντρον τοιουτον, ουδε νυμφαιον, οιον φησιν Ὁμηρος. Strab. I. 1. Incolæ tamen hodierni se ejusmodi speluncam quondam vidisse Gellio nostro persuadebant, situm ejus monstrabant, et, si paucos adjecisset denarios, ipsa proculdubio Phæacum dona in ea meminissent.

133. Hiatu luxatus; et alioqui pro mero scholio, profecto e ταυγω in margine adscripto, omnino habendus.

142. Aliud commentum, quod ατιμιησιν ιαλλειν, serior modus loquendi, planè prodit.

166. e Θ. 191. hic perperam repetitus.

194. φαινετο, schol. Harl. et Eustath. in comm.; al. φαινεσκετο, quod metrum respuit.
213-6. Insititios esse, Jovis titulus ἱκετησιος, et digamma neglectum in και ἰδωμαι, planè ostendunt.
247. και v. εν δ', digammate neglecto.
254-5. E commentatoris inepta sedulitate planè profecti.
319-21. Ad hosce sententiam veterum, in scholiis Harleianis ad 320-1. memoratam, jure pertinere, ipsa commissura satis demonstrat.
332. Perinde commentum esse junctura planè probat; et præterea αγχινοος et επητης serioris ævi notas præ se ferunt. Sed sequentes quoque repudiasse grammatici veteres traduntur; neque negendum est eos suspicionibus obnoxios esse. Vide Schol. Harl.
347-8. In exemplaribus nonnullis antiquis non legebantur (Eustath. p. 1743.); neque dubitandum est, quin ex 103-4. huc irrepserint.
362. Sic μηδετι Eustath. p. 1744. pro v. μητοι.
371. Perperam insertus, Eustathio haud notatus.
419. ἰδωσι pro v. εἰδουσι Eustath. in comm. p. 1747.
428. Deest cod. vet., neque Eustathio notatur; at hunc proculdubio e supra 396. et O. 32. male translatus.

NOTÆ IN OD. Ξ.

1. ὁ εκ habent codices et editiones omnes; at ὁ γ' εκ Dionysius Halicarnasseus περι συνθ. s. 26.; quod omnino recipiendum foret, etiam si nulla superesset auctoritas. Vide Proleg. s. cxlix.
21. Sic εκτος pro v. αιεν Eustath. in comm. p. 1749.
31. ὁτι δε προς τους ταπεινουμενους παυεται ἡ οργη, και οἱ κυνες δηλουσιν; ου δακνοντες τους καθιζοντας. Aristot. Rhet. ii. c. iii. s. 2.
69. Hiatu luxatus, atque a mente et sententia loquentis alienus: Eumæus enim execratur Helenam quod Ulyssis, non quod multorum, pernicies extitisset.
104. ὁρονται habent edd. vet. F. A. L.; unde veram lectionem restituimus.
153. V. τα ἀ, errore solito.
154. Aliundè malè traductus abest a cod. vet. et ed. F.; atque stigmate notatur in ed. R.
156-7. Ex Il. I. 312-3. conficti, et hic perperam inserti.
185. V. τα σαυτου. Vide ad Il. Z. 490.
204. γονος omnino legendum pro γενος; quod ex incuria scribendi, vel operarum errore propagatum esse videtur.
221. [illegible] v. ὁ τε non Homericè.
223 et 7-8. Manifestè expletivi et commentitii.
233. Sic δη pro v. ῥα, ex aliis locis paribus recepto, hiatum non ferendum supplevimus.
251. Commentum hominis qui omnes epulas Homericas sacrificia fuisse ignorabat.
260. V. και νεας ερυσθαι. Vide supra ad Γ. 268. I. 194. et K. 444.
284. Merum commentum.
331. Vide Γ. 394. et infra Τ. 288.
339. [illegible] pro v. και εκαρτεας scripsimus ut verbum antecedens suam formam plenam et antiquam reciperet.

336. Suspectum est nomen Ἀκάστῳ cum hiatu, præsertim quum nusquam alias in Homericis occurrat, et Meges Dulichiensium rex sit in Iliade celeberrimus. Acastus priore ætate rex fuerat Iolchi et Magnesiæ in Thessalia, in fabulis quoque post-Homericis celeberrimus.

344. V. ευδειελου, quod in metrum peccat.

353. δρυμον pro v. δριος, quod non est Homericum, ut K. 150. et 197; atque Il. Λ. 118. recepimus.

389. Ejusdem farinæ ac 284.

395. V. νοστησῃ, metro violato, neque temporum congruentia cum ελθῃσι, infra vs. 398., conservata.

425. κεάων v. κειων; quod grammatici a verbo antiquo κεω, *findo*, deducunt, inserto iota; etsi verbum istud nusquam occurrit, et iota, ex arbitrio insertum, putidum est eorum commentum, quo qualemcunque hiatum, e corrupta vetere lingua ortum, nullo negotio supplere solebant. Sententia autem postulat aoristum secundum participii, cujus verbum vel radix Latine *findo* respondeat; atque ejus prima positio in Homericis κεαδω fuisse videtur; et leniore Ionum pronunciatione, poetis antiquissimis haud incognita, κειδω; e quo, elisa consona in aoristo secundo, κεάων participium fieret ea ratione qua τυπων e τυπτω; vel, elisa etiam in prima positione, thema κεαω fieri posset. Vide ad Il. B. 581.

432-533. Pro spuriis et insititiis habuisse videntur Athenocles et alii veterum grammaticorum—vide Eustath. p. 1769. et Schol. Ven. in Il. B. 56.: neque de iis ejiciendis hæsitandum est: cœna enim hic in tugurio Eumæi continuatur post digressionem ad Telemachum et Menelaum; atque nexus et series narrationis, quæ ab ea interrupta est, resumitur et redintegratur infra O. 300.; qui de 481. hujusce libri omnino pendet. Multa quoque his αθετουμενοις insunt, quæ in linguam et prosodiam Homericam peccant; ut Ἑρμῃ pro Ἑρμειᾳ, hiatus in κτησατο οιος, digamma neglectum in και ἑλος et ουτ' εσθητος, &c. Præterea res narratæ ineptissimæ sunt et prorsus aniles; quam tamen solam ob causam ejicere non ausus eram.

NOTÆ IN OD. O.

21. Sic transpositis verbis, quæ vulgo leguntur κεινου βουλεται οικον, metro leniter subventum est.

31-2. ex N. 427-8. malè translati; atque ibi etiam alter insititius est, et e commento confictus.

45. Ex Il. K. 158. huc malè traductum esse grammatici veteres jamdudum monuerunt.

63 et 6. Rhapsodorum commenta, quorum primus deest ed. R. et cod. vet.

74. εν πολλαις ουκ εφερετο· και εστιν Ἡσιοδειος της φρασεως ὁ χαρακτηρ. Schol. Harl. ab Homerico tamen non alienus.

78-85. οἱ H αθετουνται· συγκεχυνται δε το δυικον του αμφοτερον. Schol. Harl.—Rectè: sunt enim interpolatoris indocti et inficeti; quem nomen Ἑλλας sic usurpatum non inter antiquiores fuisse ostendit.

231. τεῖος v. τεως μεν in metrum ac sententiam perinde peccans; quum μεν a loco prorsus alienum sit.

243. Sic nomen restituimus ex altera Apollodori lectione Ικλης pro Οἰκλης, ab omni ratione grammatica alieno. Vide Heyn. in Apollod. Biblioth. l. iii. c. vi. s. 2. Hujusmodi nomina in Homericis, per omnes casus obliquos, penultimam productam, vel diæresi divisam, atque in recto correptam habent; quia ΚΛΕΗΣ nondum in ΚΛΗΣ contractum erat, neque, licentia poetica, in ΚΛΕΙΗΣ protensum. In titulo tamen, septimi ante C. n. seculi, a Græcis cum Psammeticho Ægyptiorum rege in Æthiopiam proficiscentibus ibi insculpto, atque nuper exscripto et inde reportato a viro clarissimo, de omnibus bonis artibus et litteris antiquis optimè merito, G. Bankes, casum secundum ΘΕΟΚΛΟΣ planè legimus; quo testimonio, præter alia in Prolegomenis adducta, horum carminum antiquitas remotissima demonstratur: hunc enim titulum prioris esse Psammetichi, tum litterarum formæ, tum vocabuli exoleti ΑΝΙΗ, *sursum ad usque*, usus, satis ostendunt.

244-8. Inserti a rhapsodis recentioribus; qui nomen Οἰκλῆς, ex Οικλῆς, inserto pro arbitrio iota, producebant invita ratione et consuetudine veteris linguæ.

251. Ex insititiis in Il. Υ. 235, &c. hæc malè traductus.

254-5. Pannus item a rhapsodo assutus, ut commissura planè probat.

333. και pro ηδ', metro postulante, reposuimus.

344. Commentum malè insertum. αλη ικεσθαι τινα ab Homerica loquendi ratione et usu alienum est.

370-8. Turbati et luxati cæteris malè cohærent, et a diversis rhapsodis assuti esse videntur.

421. ἡ pro ει habent codex et scholia Harleiana: sed lectionem antiquam Homericam potius crediderim fuisse και ει χ' ϝοϝεργος εῃ τις.

435. μ', al. δ' ante ϝοικαδ', metro postulante, sustulimus. Ellipsis frequens est. Vide Λ. 614, &c.

447. V. και χρυσον ὁτις, contra Homerici sermonis usum a quodam illatum qui metro frustra timebat.

449-52. E sequentibus malè intellectis conficti et inserti: non enim pueri nutrix hæc ancilla e poetæ sententia fuit; sed serva in quolibet opere versata; quæ ideo puerum non nisi astu, et occasione capta, abducere poterat; neque verbum τροχαω, nisi de rotis, et animalibus rotas trahentibus, in Homericis usurpatur.

496. Sic προερεσσαν e schol. Harl. omnino scribendum pro v. προερυσσαν, quod a loco et sententia prorsus alienum est.

499-500. Ex aliis conficti et malè hic inserti. Vide infra 505., et libri sequentis initium.

506. V. τε και, metro violato.

509. Interpretis commentum perperam insertum.

553. Aliud commentum haud melioris notæ.

NOTÆ IN OD. Π.

14. V. ἠλυθ' ανακτος, digammate neglecto, nec ulla temporum ratione habita.

19. V. μογησῃ e μογησι planè corruptum: nam futurum nullo pacto locum hic habere potest.

70. Sic, audacius forte, versum refinximus, qui in vulgatis metro laborans legitur πως γαρ δη τον ξεινον εγων ὑποδεξομαι οικῳ. In suo loco est articulus infra, vs. 78.: hic perperam adhibetur.

79. Sic μεν pro v. μιν certissimè scribendum; atque ejus vestigia in schol. Harl. deprendere licet.

98. ορωρεεν v. ορηται, et altera lectione ορωρῃ; quod, quum scriptura antiqua ορωρει esset, et erroris fontem et corrigendi rationem planè indicat.

100-1. Inepta commenta e Λ 84. conficta, et a grammaticis antiquis damnata. Vide schol. Harl.

108-11. Ex infra sequutis perinde conficti.

116. Vide supra ad 98.

131. Vide Schol. Harl.

161. Putidum commentum.

206. Sic ηλυθα pro v. ηλυθον audacter scribendum et hic, et Τ. 484. Φ. 208. et Ψ. 102.: Homerica enim loquendi ratio omnino postulat præteritum perfectum vocis mediæ: ηλυθον autem, aoristus secundus vocis activæ, quod in exemplaribus scriptis et impressis omnibus perinde obtinet, a loco prorsus alienum est; neque a poeta profectum, sed a rhapsodis et grammaticis; qui, veterum litterarum ac sermonis antiqui perinde ignari, metro frustra timebant et perperam subveniebant. Præterita perfecta in -ον desinentia, quæ quidam sibi finxerunt, in vivo sermone nunquam, neque usquam nisi apud grammaticos, exstiterunt: at omnia ejusmodi apud poetas antiquos pro aoristis secundis e formis auctis, ut κεκαμον, ηγαγον, &c., omnino accipienda sunt. Hiatus, producta littera finali ante vocalem in ϝετεϊ, licet durior et insolentior sit, causam tamen idoneam in cæsura abrupta habere potest.

246. δε post ταχα, metro postulante, sustulimus. Sententia parenthetica est.

249. τε item ante και, eandem ob causam, delevimus.

257. V. ὁ κεν τις, quod Homericum esse nequit.

278-98. 304-7. et 311-20. omnes e diversis commentis diversorum rhapsodorum et interpretum, aut ex infra narratis conficti esse videntur; etsi 281-98. tantum grammatici veteres obelo notasse traduntur. Schol. Harl. et Eustath. p. 1803.

310. Sic ed. R. με εχουσι. Codd. et edd. al. γε μ' εχουσι, με γ' εχουσι, et με τ' εχουσι, omnia adæquè e vano pro metro timore profecta, quum spiritus asperi vis in verbo ϝεχω ignorabatur.

330-2. Interpretis commenta esse ostendit tum junctura, tum δακρυον ab Homerico sermone alienum. Vide ad Il. Π. 11.

338-41. A rhapsodo seriore, qui digamma ignorabat, et silentium subulco non convenire putabat, inserti.

355. εϝιδον v. εισιδον. Vide ad Λ. 581, &c.

365. Vide Blomfield. in Æschyl. Prom. gloss. p. 289.

367. αϝεμεν pro v. ασαμεν recepimus, quia tempus imperfectum sequenti εμιμνεμεν magis congruum est; et Homericæ verbi formæ αϝεω et αϝημι non αϝω fuisse videntur. Vide Proleg. s. clii. in voc.

370. τεϝος v. τεως μεν, particula sententiæ perinde ac metro importuna.

372-92. Turbati et luxati sunt; atque a diversis rhapsodis e diversis commentis conficti et paullatim adjecti esse videntur. Ad-

scripserat fortè aliquis nomen τηλεμαχῳ ad pronomen οἱ in versu proximè antecedente; cui alius versum unum et alterum supplebat; atque inde pannis super pannos assutis, ad nauseam usque cumulati sunt. ἡμας autem ultima, et βουλεται vel βολεται priore correpta, interpolatorem parum doctum planè produnt. Olim emendare conati sumus quum ejicere debuimus.

447. v. αλεασθαι, errore sollenni, aoristus primus cujus antepenultima necessariò longa est.

459. Vide ad Il. *Λ*. 216.

463. v. αυτ' ειρυαται: at tempus præsens ad sententiam necessarium est; et αι diphthongus ante ϝ corripi nequit.

468-75. Spurios esse, tum ἀμηρησι serioris notæ verbum, tum Ἑρμαιος e nominis forma contracta Ἑρμας vel Ἑρμης, poetis antiquissimis ignota, planè demonstrat: neque isti λοφοι Ἑρμαιοι inter vetustissimorum Græcorum sacra locum habuisse videntur.

NOTÆ IN OD. *P*.

14-5. Pannus a rhapsodo seriore assutus.

20-5. Haud melioris notæ, neque personæ apti; et digamma neglectum in τοι αστυ interpolatorem indoctum planè prodit.

49. Deest cod. Harl. et comm. Eustath., atque omnibus deesse debuit.

53. ϝος pro v. ὁτις, sententia æquè ac consuetudine loquendi Homerica postulante, reposuimus. Vulgatum e vano pro metro timore, quum vis spiritus asperi in eo supplendo ignoraretur, fluxit.

78. v. τ' post γαρ, ab aliquo qui metro frustra timebat, insertum.

105. Vide Proleg. s. cxlix.

118-9. Insititii et a loco prorsus alieni.

147-65. Veterum obelo notati, non injuria: interpolatorem enim planè produnt ista ἱερεων et εγεγωνευν sensu usurpata ab Homerico usu abhorrente.

172. Suspectum est γαρ ρα post pronomen relativum: sed qua ratione corrigendum, aut quid substituendum sit, non satis liquet.

189. Copulam inutilem τ' post δε, e vano pro metro timore profectam, delevimus.

218. Sic εις apud Aristot. ethic. Eudem. l. vii. c. 1. pro v. ὡς; quod ex Attica dialecto, et ex Attico forsitan exemplari, irrepsit: istud enim ὡς ex ἑως contractum ab Homericæ linguæ usu ac ratione planè abhorret.

221. Sic πολλης prima manu, et φλιησι priore producta, ut ab aliis usurpatum est, habet codex Harleianus; atque Φλιους vel Φλιασιος, urbis Peloponnesi nomen e φλια effictum, in nummis antiquissimis, quinti vel sexti etiam ante C. n. seculi, semper diphthongo ει pro ι inscriptum legitur; quo vera ejus forma planè patet. *ΦΛΕΙΑΣΙΟΝ* habet argenteus musei nostri.

302. ρ' post μεν, e vano pro metro timore insertum, delevimus.

313. τε pro και, metro postulante, reposuimus.

326-7. Spurios et insititios esse, tum e digammate neglecto, tum e cæterorum commissura planè liquet: pronomen enim τον in 328. ad canem non ad Ulyssem, his retentis, pertinere debet.

343. Copulam τ' post αρτον, metro ac sententiæ importunam, delevimus.

359. E commento in proximè antecedentem manifestè confictus.

375. Ϝυφορβον pro συβωτην ex aliis locis recepimus, ut versus cum digammate stare posset; et Ω ante αριγνωτε, e vano pro metro timore adjectum, delevimus.

383-91. A diversis commentis, diversorum fortasse rhapsodorum prava sedulitate, conficti et inserti; δημιοεργος enim, et ως pro εισι serioris notæ sunt; et digamma neglectum in η ιητηρα interpolatorem æquè prodit.

402. Putidum commentum in αλλον.

415. τι recepimus e paribus locis Δ. 199. et Il. Π. 570. pro articulo ὁ, quem indoles Homerici sermonis vix admittere potuit.

416. Vide Proleg. s. clxv.

421. Spurium esse ostendit istud ὅτευ.

429. v. και νηας ερυσθαι, non Homerice: vide supra Γ. 268. Ι. 194. Κ. 444. et Ξ. 260.

450-2. τρεις νοθευονται. schol. Harl.—rectè: frigida enim commenta sunt.

472. v. βληεται. Vide Proleg. s. xcvi.

475-80. νοθευονται ἑξ. schol. Harl.

501-4. νοθευει Αρισταρχος δ, ibid. cui suffragantur tum commissura, tum αχρημοσυνη, serioris ævi dictio a sermone Homerico prorsus aliena.

547. Abest ed. F.; et omnibus abesse debuit.

572-3. Pannus a rhapsodo seriore, qui digamma ignorabat, assutus.

NOTÆ IN OD. Σ.

11. Consentaneum magis Homerico verborum usui certo et discreto fortè fuerit Ϝοραεις hic, et άϜισις supra Ρ. 545.: sed libri constantes in utroque sunt; neque tam certa, in re tam vetusta et exoleta, nostra scientia esse potest ut conjecturis sine specie quadam auctoritatis indulgere liceat.

38 et 56. Ϝιρος sicut Ϝιρις scribendum est; atque ita copula inutilis τε et præpositio importuna επ', salvo metro, delendæ.

63-4. E commento ξεινοδοκος μεν εγω, quod adscripserat aliquis profecti: non enim temerarium istum ὑβριστην Antinoum poeta πεπνυμενον dixisset.

88. αγαγον pro αναγον codicis auctoritate restituimus Ρ. 441.; atque ea fultus hic quoque reposuimus.

114-5. Ex 82-6. conficti et perperam inserti. Vide Schol. Harl.

127. Insititium esse e voce serioris notæ σκητης planè liquet.

130. Deest loco a Plutarcho de consolatione citato; neque dubitandum est quin ex Il. Ρ. 447. huc irrepserit.

153. Etsi v. κακον ferri potest, pluralis loco magis aptus est; et hujusmodi plura a grammaticis, qui digamma ignorabant, mutata sunt.

190. θαϜησαιατ' v. μιν θησαιατ', adjectis tribus versibus commentitiis; nempe 191-3., quos nomen Κυθερεια serioris esse rhapsodi planè probat. His ita interpositis pronomen e versu subsequente malè

retrahebatur, et verbum contra morem et indolem Homerici sermonis curtabatur.

212. Commentum satis ineptum. Vide ad *A*. 366.

221. Ejusdem farinæ.

228-31. Primus, ab Aristophane olim notatus, merum est scholion; cui tres subsequentes paullatim adjecti esse videntur.

232. γε ante και malè insertum delevimus.

237. v. δομοιο λελῦτο, verbo haud Homerice contracto.

374 et 8. v. κε μ' ιδοις, e duabus lectionibus κε Ϝιδοις et με Ϝιδοις forte conflatum, quarum priorem facilè prætulimus.

389-92. E 329-32. malè iterati mihi videntur; quanquam haud deerant inter veteres qui hic retinendos, illic resecandos censerent. Vide Schol. Harl. in 329.

395. αρ post δε, metro ac sententiæ importunum, sustulimus.

401. Vide Proleg. s. cxlix.

408. Commentum ineptum.

417. αγε v. αγετ', digammate neglecto.

NOTÆ IN OD. Υ.

1. Vide Proleg. s. cxlix.

19-20. E scholiis in proximè antecedentes conficti et inserti.

51. Vide Proleg. s. cxlix.

77. Commentum expletivum supra notatum in *P*. 420.

122. Interpolatorem prodit tum junctura, tum verbum δακρυπλωειν ab Homerico sermone alienum.

135. Insititius et a loco alienus. Fuerunt etiam qui totam historiolam—130-161—a poeta abjudicarunt; quorum sententiæ præcipuè favet σπειρον istud επιταφιον; quum nihil ejusmodi in funere Patrocli memoratum sit. Vide Schol. Harl. Alia tamen cultus humanioris vestigia, jam paullatim obrepentis, in Odyssea occurrunt, quæ Iliadis nusquam reperta sunt; et in his Odysseæ versibus sermo antiquus et Homericus est. Vide Proleg. s. xlvii.

147. κηται v. κειται. Vide supra ad *B*. 102.

176. Ετεοκρητες sunt *Cretenses indigenæ*, αυτοχθονες schol. min., sermone Homerico; e quo non satis intellecto, Ravolus Rochettius, Fourmontii defensor et laudator, quum comperisset ικετερχερατεες, quod nebulo iste ex Hesychii ικτευ κρατει confinxerat, et pro titulo antiquissimo, lapidi inscripto, venditaverat, defendi nullo pacto posset, vocabulum ετεοχαρες composuit, et ut nomen gentis, Καρων βαρβαροφωνων αποικου, mediamque Laconiam, ante Perseidarum et Pelopidarum tempora, incolentis, et templum titulis inscriptis dedicantis, eruditione et elegantia vere Fourmontiana, protulit et commendavit; adducto Græculi cujusdam medici testimonio, qui se etiam id templum vidisse cum titulo professus est; incerto tamen Fourmontianumne ικετερχερατεες, an Rochettianum ετεοχαρες deæ nomini subjunctum esset: ejusmodi enim homini vidisse, plura quam quæ convenirent, nequaquam licebat; alioquin ipsam fortasse deam Ogam in templo sedentem vidisset, et artem suam medicam docentem; cujus usum et præstantiam vix opportunius vel efficacius probare poterat, quam in iis sanandis qui sibi credi-

derint. Fourmontium autem; quotcunque modo fabulas ejus retexuerit, falsi et mendacii nihilominus arguerit; ipse enim se omnia ejusmodi monumenta Laconica prorsus evertisse, diruisse, corrupisse, litteris inde scriptis disertè tradiderat; alteris mendaciis præcavens ne altera, locis postea patefactis et exploratis, proderentur. Tirynthis etiam mœnia, adhuc, ut a poeta Il. B. 559. laudata, tantum non integra extantia, a quamplurimis visa, et a quolibet videnda, se, inter multa alia, pariter proruisse gloriatus est; non alia quidem insania, stultitia, et impudentia, quam si pyramides Ægypti se proruisse et in pulverem redegisse gloriatus esset.

177. E posterorum pravo amplificandi studio profectus: Dores enim non nisi multa post secula in Cretam venerunt.

215. Sic χσειν' εγω pro v. ξειν' γ' certissimè reponendum: particula enim γε a loco prorsus aliena est, neque vocativo subjunctam sermo Homericus usquam agnoscit. Vide Proleg. s. cxlix.

233. Ϝισχαλεος, a voce apud Græcos exoleta, sed apud Latinos asservata *viscus*.

289. v. καταρυσσαι και επαρκεσαι. Vide ad Ξ. 332.

312-6. et 319-34. Rhapsodorum putida commenta ejusdem κομματος cujus tot alia, quibus orationes Homericæ, a poetis antiquis justa brevitate ad res et personas aptissimè concinnatæ, ubique scatent, et ad nauseam usque productæ sunt. Si verbum θαλπαω lingua prisca unquam agnovisset, activè non absolutè ut in 319. usurpatum esset.

343-578. Pro spuriis et insititiis habuerunt grammatici veteres, quod male sibi consuluerit Ulysses, quum omnibus se ignotum esse voluerit, et tamen ad id officium, quo certissimè agnoscendus esset, mulierem ipsam selegerit quæ sola eum agnoscere posset. Vide Eustath. p. 1867. l. 11. Par judicium cuivis ferre licet graviores etiam ob causas; vocem scilicet φιλιων serioris notæ, 351.; ισως significatione aliena usurpatum 367., et in unam syllabam correptum 530.; αι κυνες αιδε repetito articulo haud Homericè 372.; εκλιθη prioribus correptis pro εκλινθη, 470.; Pandarei filiæ metamorphosin, fabulam, ut alias ejusmodi, serioris ævi et e mystica vel symbolica religione ortam 518-25.; ορωρεται forma passiva pro ορωρε 377. et 524.; quod modo subjunctivo usurpatum ορωρηται, locum perinde insititium prodit Il. N. 271. Quin etiam, quod adhuc gravius est, versibus his omnibus ejectis, locus sanus et integer fit nexu continuo, quum retentis luxatus et turbatus est: nam Penelope, 589-99, iis disertè respondet quæ Ulysses dixerat 336-42., intermediis non notatis; atque etiam ex iis quæ ille Euryclea Φ. 381., et quæ hæc post procorum cædem Penelopæ dixit Ψ. 26-31., planè liquet anum non antea dominum agnovisse. Quæ autem subinde addidit, 73-7, a seriore rhapsodo inserta esse certissimè constat ex εα, i. e., εϜα ex εϜαε contractum, ultima correpta ante Ϝ, quod Homerica prosodia fieri nequit. Perantiqua tamen est interpolatio, et poetæ haud ignobilis; partim fortasse e carmine quodam de Ulyssis ante Troica rebus gestis detracta; in quo Aristoteles hanc fabulam de vulnere in Parnaso, cum alia de simulata ab Ulysse insania, legisse videtur: utramque enim a suis Odysseæ exemplaribus penitus abfuisse hæc ipsius verba disertè declarant. Οδυσσειαν γαρ ποιων, ουκ εποιησεν ἁπαντα ὁσα αυτῳ συνεβη· οἱον πληγηναι μεν εν τῳ Παρνασῳ, μανηναι δε προσποιησασθαι εν τῳ αγερμῳ. Poet.

s. xvii. Laudantur nihilominus infra, s. xix. "τα νιπτρα" et "Ulysses cicatrice agnitus:" sed istum periodum xix. non in suo loco esse viri docti jampridem monuerunt; atque melius monuissent, si eam e commentis in xxvii. totam confictam esse docuissent, et ab Aristotelico quodam seriore insertam. Vide Twining, p. 95. Laudatur tamen vs. 361. in Rhetor. l. iii. c. xvi. s. 2.; sed periodus ibi e margine irrepsisse videtur; et libri omnes summi critici et philosophi, qui non penitus perierunt, ita depravati et interpolati sunt, ut cautè omnino et scrupulosè eorum auctoritas in testimonium adducenda sit.

NOTÆ IN OD. Υ.

1. Vide Proleg. s. cxlix.
8. Sic γελον τε omnino scribendum. Vide ad Il. Α. 599. γελων τε habet codex Harleianus pro v. γελωτα, quod Atticum est poetæ ignotum.
12. Sic certissimè legendum pro v. η ετ' εῳ: nam ετι inutile est; et optativum εϝαοι ita contrahi in εῳ, neque ratio veteris linguæ, neque usus Homericus sinit.
23-4. E sequentibus conficti et inserti.
65. Sic omnino verba collocanda sunt quæ vulgo leguntur εν προχοῃς δε βαλοι, &c.
66-81. E serioris ævi fabulis intempestiva rhapsodi eruditione conficti.
88-90. E commentis ineptis malè feriati hominis conflati: neque enim hujusmodi somnium *malum*, e mente poetæ, dixisset Penelope; neque οιος priore correpta locum habere potest in Homericis.
104. Ineptum et importunum commentum: tonitrua enim e cœlo sereno — απ' αιγληεντος ολυμποο — non nubilo, prodigiosa erant; atque infra 114. serva αλετρις observat, ουδε ποθι νεφος εστι.
148. Aliud commentum adæquè importunum.
194-6. Eadem prava rhapsodorum sedulitate adjectos esse, e βασιληι ανακτι et δυοωσι, ab Homerica loquendi consuetudine alienis, planè liquet.
232. Sic transposuimus quæ v. ελευσεται οικαδ', metro violato, leguntur.
260. και pro εν δ', metro postulante, recepimus.
276-83. Aliunde certè illati, et ex alio fortasse carmine deperdito: nam de sacrificio in luco Apollinis hic non agitur; sed de jentaculo in domo Ulyssis. Vide infra 308.
293. V. ὡς επεοικεν, non Homerico more.
296. V. ηε τῳ. Vide ad Il. Μ. 328.
298. Eustathio haud notatus, et e commento planè profectus.
302. σαρδανιον a σαρδαινω, idem quod σαιρω, Anglicè *sneer*. Σαρδονιον, quod alii veterum ediderunt, ab insula *Sardo*, quam poeta ignoraverat, planè ineptum est.
338-10. E commento in proximè antecedentem conficti. Adscripserat aliquis ενθαδε, quod in tres versus satis ineptos paullatim crevit.

340. πεφθιται reposuimus pro v. εφθιται: est enim præteritum perfectum, quod sententia omnino postulat.
368-70. E rhapsodorum commentis profectos esse, planum facit αλεατο antepenultima correpta; quum Homericè αλεϝσαιτο esse debuerit. Adscripserat aliquis ερχομενον ad κακον in versu antecedente, quod paullatim in tres versus ampliavit et diffudit subsequutorum hominum inepta sedulitas.
379. Aliud rhapsodi supplementum, quod prodit εμπαιον, penultima brevi.
387-94. Pannus assutus, ab eo forsitan qui carmen in rhapsodias distribuit.

NOTÆ IN OD. Φ.

29. E scholio την οἱ παρεθηκεν, quod ad τραπεζαν adscripserat aliquis, planè ortus. Pronomen emphaticum sic repetitum αυτον et αυτος interpolatorem manifestè prodit.
91. ααϝατον, *haud appetendum*. Vide Proleg. s. clii.
110. V. γ' post ταδε Eustathius non agnoscit.
123. Aliundè huc perperam illatus.
155. τοϝ' v. οὐθ', copula perperam adjecta e vano pro metro timore.
157-62. E solito rhapsodorum studio amplificandi orationes profectos esse, junctura satis ostendit.
210-6. Ejusdem κομματος esse, hiatus non suo loco, et sententia a veterum moribus aliena planè probant.
217. περιφραδες e varia lectione Ψ. 73, in Seberi Indice memorata, pro v. αριφραδες recepimus.
218. V. με συ γνωτον, pronomine inutili et contractione non Homerica.
233. Sic legendum, transpositis v. ουκ εασουσιν εμοι: nam α in futuro et aoristo primo verbi ϝεαω corripi nequit.
263. V. αγετ' digammate neglecto.
284. Pannum assutum esse, tum commissura, tum σχημα, vox serioris notæ, planè demonstrat.
295-310. E posterorum fabulis mysticis et symbolicis, ut alia de Centauris et Lapithis, conficti et inserti.
329. Particulam κ', ad sententiam ac metrum perinde necessariam, e conjectura recepimus.
335. Spurium et insititium esse jampridem monuit Ernesti.
350-3. ex Il. Z. 490-3. huc malè translatos esse, grammaticos veteres haud effugit. Vide schol. Ven.
363. V. κατεδονται. Vide ad Il. Δ. 237.
401. αϝ v. αυτ', copula e vano pro metro timore adjecta.
427-30. et 432-4. Interpositos esse (a rhapsodo forsitan qui carmen in partes divisit), e cæterorum commissuris, quas restituimus, planè liquet. Quin etiam ex infra sequentibus X. 101. æquè patet Telemachum nondum arma sumpsisse, neque habuisse præter ensem et hastam, quam vice baculi vel scipionis quasi semper gerebant Græci antiquissimi. Vide Thucyd. I. 1.

NOTÆ IN OD. Χ.

12. μελαθρα v. μεμβλετο, monstrum e vano pro metro timore natum.
26-33. A grammaticis antiquis merito damnati. Vide Eustath. p. 1917.
43. ex Il. Ξ. 507. huc malè translatus deest cod. Harl.
49. Ex interpretis commento conflictus.
144. το περι των δωδεκα σακεων, και το εφεξης, Αρισταρχος αθετησας λεγει αδυνατον ειναι ειπων τοσαυτα βαστασαι ανθρωπον. Eustath. p. 1921. Verumtamen si tales ob causas versus a poeta abjudicandi forent, et e carmine ejiciendi, in parva admodum volumina Homerica redigerentur. Modestiam ac judicium in primis desiderari per totam hanc de procorum cæde narrationem, cuivis e trivio, nedum Aristarcho, sentire licet; neque inest justa ea rerum ratio, et exquisita armorum vulnerumque, et eorum in corpore humano effectus, scientia, qua mirabilia in Iliade inter se semper congruunt, et natura incredibilia specie probabilia fiunt. Vide Proleg. s. xlviii.
218. Commentum expletivum prodit monstrum istud ιφααι e recentiorum fuco poetico ortum. Vide Proleg. s. xcvi.
223. Deest ed. F. recte: nam πολιζειν, priore correpta, non nisi in compositis locum habet.
246. Ineptum commentum commissura hiante interpositum.
274-6. E supra 257-9. malè repetitos esse, grammatici veteres jamdudum monuerunt. Vide Eustath. p. 1926.
298. Insititium esse, e junctura plane liquet.
315. V. πανεσκον, et ὅτις, quod non est Homericum.
324. Expletivus ineptus. Vide ad Il. K. 285.
350. γ' post τοδε, metro ac sententiæ importunum delevimus.
372. Pronomen σ' post και repetere ausi sumus, quod copula, hæc, semper corripitur ante vocalem. Vide ad Il. Z. 306.
373-4. Commenta commissura parum subtili intexta; alioqui, si medica manu digna essent, scribendum in ultimo κακοϝεργεσιης pro κακοεργιης omnino foret.
408. Sic, quum hiatus hic nullo modo ferendus sit, reposuimus, pro v. μεγα ειπειν; atque in versu proxime antecedente ϝιδε pro ειδε, ut in aliis supra.
415. Rhapsodi serioris commentum.
422-3. Haud melioris notæ.
494. Ita certissimè legendum est, quomodo supra 481. pro v. θειωσεν; quod, si plenior et Homerica sua forma antiqua restitueretur, versus respueret.

NOTÆ IN OD. Ψ.

6. Copulam importunam τ' post τα Eustathio obsequuti sustulimus. Vide p. 1936.

29. δε παλαι μιν pro v. δ' αρα μιν παλαι, quæ versu stare nequiunt, reposuimus.
48. e X. 402. hic malè illatus, ed. F. et Eustath. comm. deest.
52-7. Pannus ineptissimus commissura parùm subtili assutus a malo feriato homine; quem sermonis antiqui indoctum fuisse ista ευφροσυνης επιβητον — ητορ, et μακρον εελδωρ εκτετελεσται, ab ejus indole et consuetudine prorsus aliena, planè probant.
66. Commentitius et expletivus iterum malè repetitus.
73-7. E spuriis supra notatis conficti. Vide ad T. 343-587. Etsi hiatum in σημα αριφραδες supplere licet scribendo περιφραδες, ea tamen, ultima correpta ante ϝ, interpolatorem disertè prodit.
82. et 151. V. ειρυσασθαι vitiosè. Vide supra ad Γ. 268. I. 194. K. 444. Ξ. 260. P. 429.
93. Vide supra ad Il. B. 323. Quum formam pluralis recentiorem ανανοι et αναοι, posteri in ανεῳ, Atticorum recentiorum more, corrupissent, eam adverbialiter per omnes numeros adhibuerunt.
157-62. e Z. 229-35. huc perperam translati, ut jampridem suspicatus est Ernesti.
191. Spurium esse ακμηνος, haud Homericè usurpatum et κιων, priore producta, satis demonstrant. In casibus obliquis κιονος, κιονα, &c. positione ante alias duas breves producitur quoties prima sit pedis; nusquam autem in casu recto nisi lingua fucata recentiorum. Iliacum carmen neque dictionem, neque rem ab ea significatam, usquam agnoscit. Vide Proleg. s. xlvii.
218-24. A sententia ac consilio loquentis alieni, et e rhapsodorum amplificandi studio planè profecti.
228-9. Commenta ex eodem fonte.
241-6. Haud melioris notæ, et commissura hiante intexti.
272-4. Vide ad A. 122-4.
296. Hunc finem habuisse Odysseam carmen, grammatici veteres Aristophanes et Aristarchus rectè censuerunt. Vide schol. min. Eustath. comm. p. 1948. et Proleg. s. xlix. Sic etiam carmine finito, producta est nimium pro materia omnis hæc ultima pars; a decimo tertio nempe libro ad medium usque vigesimum tertium. Ulysse in patriam redito, speciosa miracula poetam defecerunt; ratio fingendi ad ejus ingenium minus apta adhibenda fuit; ipse laborat; vires marcescunt; et res languescunt, prolixa etsi lucida narratione, orationibus vel potius colloquiis frequentissimis interrupta; atque iis, exquisitis quidem et expolitis, at levitate tamen argumenti, et ipsa etiam frequentia frigidis. Hinc criticorum veterum ii, qui utrumque carmen unius et ejusdem esse auctoris censebant, hoc senescenti, illud virenti ejus ingenio tribuebant. Vide Longin. de Subl. et Proleg. s. xlviii. Utrumque tamen, communi hominum consensu, summum gradum, suo quodque genere, inter humanæ mentis opera, statim ab initio obtinuit, adhuc tenet, in æternumque tenebit: utcunque enim ingenia vel paria vel majora etiam et feliciora exoriri possint, lingua, qua sese, pari nitore ac splendore, prodant et ostendant, quum nusquam alias extiterit, nunc non sperandum est ut unquam alias extet. In ea lingua detegenda, eruenda, et restituenda, qua fortuna nos usi simus, judicent alii Homericorum studiosi: at quæcunque denique sit, hoc saltem frugi e nostro tentamine habebunt, ut carmina in forma vulgata,

quibus ea præferenda videatur, sinceriora, nitidiora, et integriora, in futurum prodire possint;

> Quæ neque concursum cœli, neque fulminis iram;
> Nec metuunt ullas, tuta atque æterna, ruinas.

In animo erat litteras majusculas adhibere, ea forma quæ optimorum temporum usu sancita sit: at quum cogitarem quam multa in Homericis etiam nunc cernenda, atque veterum monumentorum, a posteris forsitan eruendorum, fide et auctoritate, corrigenda, commutanda, vel confirmanda restarent, melius et utilius visum est, hoc tentamen ea forma in publicum prodire, qua quàm minimo pretio et editori et emptori constaret; editori enim, jam septuagenario, diutius expectare eventura non licet.

FINIS.